

Liên Hoa Bảo Giám

Contents

Liên Hoa Bảo Giám	11
1. Tiết Tử Bách Thế Ác Nhân	11
2. Sự Sĩ Nhục Của Gia Tộc St. Kain	17
3. Vì Mông Đít Nở Hoa Mà Nỗ Lực	20
4. Thế Giới Đấu Thần	23
5. Thánh Khí	25
6. Cường Gian Thánh Khí	29
7. Vô Tỏa Bất Khai	32
8. Ai Đã	35
9. Liên Hoa Nội Kinh (1)	38
10. Liên Hoa Nội Kinh (2)	41
11. Công Chúa, Đừng Bắt Ta Hôn Nàng	44
12. Dạ Tập	48
13. Thí Nghiệm	50
14. Giá Trị	53
15. Kim Tệ	56
16. Xung Đột	58
17. Án Mạng Tại Giáo Đường	61
18. Diệt Môn	63
19. Vì Người Mà Bọn Họ Bị Lột Da	66
20. Ba Phần Lễ Vật	68
21. Tài Sản Của Tài Chính Đại Thần	71
22. Cái Bánh Lớn	73
23. Báo Đáp	75
24. Giao Dịch Và Tìm Cừu	78
25. Khảo Thí Chết Người	81
26. Tiểu Thư, Xin Tự Trọng	83
27. Dây Chuyền	86
28. Đấu Thần Khảo Thí (1)	88
29. Đấu Thần Khảo Thí (2)	91
30. Quá Quan Trảm Tướng (1)	94
31. Quá Quan Trảm Tướng (2)	97
32. Nhập Bọn	99
33. Tổng Biệt	102
34. Âm Thanh Báo Điềm Xấu (1)	105
35. Âm Thanh Báo Điềm Xấu (2)	107
36. Âm Thanh Báo Điềm Xấu (3)	110
37. Lão Thần Côn (1)	113
38. Lão Thần Côn (2)	115
39. Lão Thần Côn (3)	118
40. Người Đẹp Trong Tượng (1)	121
41. Người Đẹp Trong Tượng (2)	124

42. Chấn Tai (1)	126
43. Chấn Tai (2)	128
44. Chấn Tai (3)	132
45. Thí Cổ Sanh Hoa	134
46. Nhà Tù Thánh Khí, Cường Gian Không Thương Lượng (1)	137
47. Nhà Tù Thánh Khí, Cường Gian Không Thương Lượng (2)	139
48. Nhà Tù Thánh Khí? Cường Gian Không Thương Lượng! (3)	141
49. Bán Thân Làm Nô, Không Cần!	144
50. Thiên Sứ Thủy Thân (1)	146
51. Thiên Sứ Thủy Thân (2)	149
52. Tinh Linh, Mỹ Nữ, Gián Điệp?	152
53. Nhất Định Sẽ Tìm Nhiệm Vụ Cấp Trên	154
54. Đứa Nhỏ Và Thằng Điên (1)	157
55. Đứa Nhỏ Và Thằng Điên (2)	160
56. Đứa Nhỏ Và Tên Điên (hạ)	162
57. Bảo Bối Trên Mông Đít	165
58. Con Mắt Màu Thiên Lam (thượng)	167
59. Con Mắt Màu Thiên Lam (trung)	170
60. Con Mắt Màu Thiên Lam (hạ)	172
61. Phế Vật Arthur (thượng)	175
62. Phế Vật Arthur (trung)	177
63. Phế Vật Arthur (hạ)	180
64. Phế Vật Arthur (hạ Của Hạ T_t)	183
65. Thánh Khí Biến Hình	186
66. Mẫu Thân Đích Đạo Sư (thượng)	188
67. Mẫu Thân Đích Đạo Sư (hạ)	191
68. Tai Nạn	194
69. Thí Nghiệm Của Phillip	196
70. Đồ Quỷ Cùng Thần Côn (thượng)	199
71. Đồ Quỷ Cùng Thần Côn (hạ)	202
72. Cổ Sự Của Helen (thượng)	205
73. Cổ Sự Của Helen (hạ)	207
74. Trừ Dâm Đả Gian	210
75. Bốn Bước	212
76. Với Người Thì Không Có Thương Lượng (1)	215
77. Với Người Thì Không Có Thương Lượng (2)	217
78. Phòng Thí Nghiệm Của Phillip	221
79. Phòng Thí Nghiệm Của Phillip	223
80. Giao Dịch Của Helen	225
81. Giao Dịch Của Helen (2)	228
82. Cầu Khẩn Của Đồ Quỷ	230
83. Cầu Khẩn Của Đồ Quỷ (2)	233
84. Đánh Bạc (1)	235
85. Đánh Bạc (2)	238
86. Da Tát Giáo Hội	240
87. Mừng 3 Tháng 3	243
88. Người Đến Từ Thánh Giáo	246
89. Mượn Dao	248
90. Bác Bì (1)	251
91. Bác Bì (2)	253
92. Lão Tứ	256
93. Kế Hoạch	259
94. Thiên Vương Sơn (1)	261
95. Thiên Vương Sơn (2)	264

96. Phản Linh Loại	268
97. Thăm Thủy Thánh Quang	274
98. Baba	278
99. Nữ Nhi?	282
100. Ngẫu Biến, Ngẫu Biến, Ngẫu Biến Biến Biến	287
101. Khỏa Đản	292
102. Họa Tượng	296
103. Khế Ước	300
104. Thỉnh Cầu Của Christina	303
105. Đồ Cục (1 Ván Đồ)	309
106. Thuyền Của Ngoại Công	315
107. Bì Minh Chi Lệ	319
108. Bị Người Chú Ý	324
109. Hoang Ngôn Thiện Ý	328
110. Giám Thị	332
111. Việc Làm Bất Lợi Của Bác Bì	335
112. Đấu Thần Tụ Hội	339
113. Poster	343
114. Tiếng Đàn	348
115. Ma Nữ Đã Trở Lại	352
116. Tiến Bộ Của Athur	356
117. Ký Ước Mơ Hồ Của Anny	361
118. Chiêm Tinh Thuật	365
119. Âm Mưu Của L'g	369
120. Tuyển Tác Cân Trứ	372
121. Bác Bì Trở Về	376
122. Ngạc Ngư - Biến Dị - Lời Nói Thật	380
123. Hung Tập Chú Ý	383
124. Ba Trăm Chín Mươi Bảy Nhân Mạng	387
125. Tác Dụng Bí Ẩn Của Lão Ngũ	391
126. Thiếu Nữ U Hồn	396
127. Poster Đồng Học, Chúng Ta Cùng Ngủ	399
128. Cởi Quần Áo! Giặt Giũ! Tắm Rửa!	403
129. Càng Xinh, Càng Đẹp, Càng Là Rác Rưởi	407
130. Các Lão Tổ Mẫu	412
131. Tưởng Người Muốn Nói	416
132. Các Lão Tổ Mẫu, Lên Xe Của Ta!	420
133. Phóng Tiểu Ngư, Điều Đại Ngư. (1) Pi	423
134. Phóng Tiểu Ngư, Điều Đại Ngư Pii	427
135. Tổ Lăng	432
136. Francis "đáng Thương"	436
137. Huân Tước Francis Vĩ Đại Mà Nhân Từ!	440
138. Huỳnh Đệ, Đàn Em Người Đã Tốt Nghiệp Chưa?	445
139. Nháo Kịch	449
140. Đàn Em, Lão Sư Đến Dạy Cho Người Đây.	453
141. Người Tốt Francis	457
142. Thiên Ngoại Hữu Thiên	461
143. Ta Không Chê Nhiều Tiền	464
144. Phải Cần Thận	469
145. Người Rất Cường Đại Phải Không, Tặng Cho Người 1 Cái	473
146. Nhất Bản Nhân Chuyên	476
147. Tam Điều Mẫu Bạo Long	481
148. Thị Tắm (*)	486
149. Đạo Tặc Không Cần Trộm - Pi	489

150. Đạo Tặc Không Cần Trộm - Pii	493
151. Về Ngoài Vong Linh Bị Loại Bỏ	497
152. Tù Nhân Là Nô Bộc	501
153. Đại Gia Ăn Trộm Bỏ Trốn	505
154. Người Yêu Của Francis, Người Cũng Yêu Francis	508
155. Sủng Nhân Của Thần, Bạch Y Đại Giáo Chủ Các Hạ!	512
156. Một Câu Nói Dẫn Tới Đại Loạn	515
157. Ta Là Người Có Nơi Có Chốn, Không Muốn Lấy Ai	518
158. Thế Giới Hồng Môn Yến - Pi	524
159. Thế Giới Hồng Môn Yến - Pii	527
160. Thế Giới Hồng Môn Yến - Piii	531
161. Ta Thông Báo Cho Người 1 Điều	536
162. Kỳ Tài, Lão Fuye.	539
163. Thẩm Phán - P1	542
164. Thẩm Phán - P2	545
165. Thẩm Phán - P3	549
166. "quái Khí" Của Lão Lục	557
167. Andy Bị Lộ	560
168. Angius Đại Công Tước Đại Nhân, Ta Cảnh Cáo Người!	564
169. Di Chúc Của Mayfair	570
170. Ta Không Nhận Ra Hấn!	573
171. Phá Khí Huyền	579
172. Phát Thệ Sẽ Không Ly Khai Nữa!	582
173. Đêm Tối, Thảo Nguyên, Thẩm Sát Toàn Dân	586
174. Mục Tiêu Đại Hạp Cốc Auerbach	592
175. Thập Tam	595
176. Công Chúa! Diện Thủ	599
177. Tổ Phần Của Hồ Ly Tinh	603
178. Miệng Nhỏ Liên Hoa	606
179. "số 4" Cùng "ngoại Lai Hộ"	610
180. Bí Mật Của Lăng Mộ	613
181. Chiến Thần Đại Hội Chi Chàng Xa Liễu!	616
182. Bảo Bối, Đi Lấy Đồ Tốt	621
183. Tư Niệm Của Đại Địa Nữ Thần	624
184. Tinh Thần Lực Của Andy	629
185. Bên Trong Thông Đạo Của Mộ Thất.	632
186. Cho Người Cơ Hội Gọi Ta Là Chủ Nhân!	636
187. Liên Hoa Nguyên Thần "nhất Hoa Nhất Thế Giới...."	642
188. Tuyển Người Sơ Sài	649
189. Sáu Tháng Sau	653
190. Khát Cái? Trớ Chú!	656
191. Quyển Hải	666
192. Đứa Ngốc	672
193. Vạn Lưu Ngũ Tuyệt Phong	680
194. St. Darke	684
195. Di Của Anne Tới	690
196. Di Của Anne Thật Sự Tới Rồi	698
197. Lánh Loại (*)	701
198. Di Của Anny Lợi Hại!	706
199. Hôn Sự, Trớ Chú Của Thú Hoàng Tỷ?	709
200. Trớ Chú Nhị Trọng Tấu	713
201. Vấn Thần Ngũ Gia Tộc	716
202. Đại Công Tượng Alex	720
203. Quyển Lợi!	723

204. Thật Sự Là Đứa Bé Tốt, Rất Quen Mắt - Pi	727
205. Thật Sự Là Đứa Bé Tốt, Rất Quen Mắt - Pii	730
206. Quả Nhiên Là Một Đứa Trẻ "tốt", Ta Đã Nói Sao Quen Mắt Như Vậy!	734
207. Tiểu Sư Đệ Ngươi Còn Quá Non.	738
208. Một Việc Thiện Thật Lớn, Làm Cho Mông Đít Ngươi Nở Hoa Tới Sáng!	744
209. Liên Hoa	748
210. Đến Đi, Lấy Trộm Của Ta Đi.	752
211. Huỳnh Đệ Chúng Ta Mông Đít Đều Nở Hoa	756
212. Kẻ Truy Tung Huấn Luyện Tinh Anh!	760
213. Người Của Gia Tộc St. Barton Đã Tới!	764
214. Bất Kể Ngươi Nói Gì? Ta Sẽ Thâu Thụ Hoàng Tỷ!	769
215. Đánh Cho Bọn Ngươi Chảy Máu!	773
216. Liên Hoa Tụ	777
217. Lão Bằng Hữu, Nguyên Lai Là Ngươi A!	780
218. Các Hạ, Ta Bị Gian Nhân Hãm Hại!	783
219. Thư Thụ Tuy Nhược, Vì Mẫu Tắc Cường!	788
220. Ý Niệm Đột Nhiên Nảy Sinh	791
221. Đấu Khí Tụ Sớm	795
222. Ngũ Cá Nữ Nhi	799
223. Thần Sủng Của Helen, Susan.	803
224. Hạt Giống Tà Ác	808
225. Trước Giờ Ngọ	812
226. Tâm Thượng Nhân	815
227. Thiên Hạ Đệ Nhất Sát Thủ	819
228. Da Tát, Đỗ Trần, Thần!	822
229. Dĩ Thiện Danh, Ca Ngợi Đỗ Trần	826
230. "nàng"	829
231. Tát Ân Chi Quang	832
232. Thị Kim Tử, Tổng Hữu Phát Quang Địch Thì Hậu	836
233. Thịnh Yển Của Các Thiếu Gia.	840
234. Táng Hoa.	843
235. Tiếng Đàn Trong Đồ Thư Quán!	848
236. Thay Mặt Bọn Nhỏ Cám Ôn Ngươi	851
237. Hiệp Nghị Của Mayfair Và St. Darke	855
238. Vân Tiêu Kinh	858
239. Vân Hải Dạ Thoại	862
240. Nàng	866
241. Đôi Khi, Hiểu Lầm Thật Là Mỹ Diệu	869
242. Bác Bì Và Tuyết Ny	873
243. Việc Thiện Lớn Bị Cắt Đứt.	876
244. Goethe Hả Đồ	880
245. Lão Bằng Hữu	883
246. Hiềm Nghi, Thất Ưc	886
247. Brockman Cùng Brockman	889
248. Điều Giáo! Chesini	893
249. Porter Xuất Sắc	897
250. Ngươi Học Cái Này Ở Đâu?	900
251. Mỗi Dụ	903
252. Tam Gia Sắp Đến	906
253. Người Xấu, Thật Sự Có Người Xấu.	910
254. Huỳnh Đệ Tương Tàn - Thâu Nhân Đắc Lợi!	914
255. Nam Nhân Vô Uy Bất Lập	917
256. Sinh Ly Tử Biệt	922
257. Bạo (nổ)	926

258.	Việc Thiện To Lớn	929
259.	Bọn Cướp? Kẻ Hài?	932
260.	Phụ Và Tử	936
261.	Duerkesi Thành	939
262.	Sự Cẩn Thận Của Constantine	943
263.	Tam Gia?	947
264.	Thổ Lão Mạo...(*)	950
265.	Cầm Long (thượng)	954
266.	Cầm Long (hạ)	959
267.	Song Trọng Chiếu Lệnh	966
268.	Cột Cờ, Mây Trắng, Mặt Hóa Xanh!	969
269.	Ác Nữ! Đoạt Nữ	974
270.	Nghe Đại Giáo Hoàng Nói	977
271.	Lưu Môn Khiêu Tỏa Cực Phẩm	980
272.	Đản Sanh! Đỗ Trần Thần!	984
273.	Vì Nể Mặt Long Thần, Lưu Lại Nàng Một Mạng	987
274.	Ngũ Chiến Chi Ước, Thuyết Thư Nhân Thomas	991
275.	Lão Tiểu Tử, Ta Tiền Người!	994
276.	Tiểu Lễ Vật, Đỗ Trần Thần Đưa Lên	998
277.	Long Thần, Samuel!	1003
278.	Quyết Định Của Long Thần, Quá Khứ Của Francis	1007
279.	Ngon Nguồn Của Hết Thấy Mọi Thứ Đều Do Tài Năng Xuất Chúng Của Franciss.	1013
280.	Nguồn Gốc Của Tất Cả Mọi Thứ Đều Bắt Đầu Từ 17 Năm Trước	1016
281.	Thomas Nói Chuyện Quá Khứ - Căn Nguyên Mọi Chuyện.	1021
282.	Thần Thâu Đại Đối Quyết, Thực Lực Chênh Lệch Một Trăm Năm	1025
283.	Cuộc Gặp Gỡ Của Các Đệ Nhất Ưu Nhã Nghệ Thuật Gia	1029
284.	Thần Thâu Đối Quyết, Bí Pháp Cự Mạnh Đản Sanh	1034
285.	Ta Xin Lỗi, Ta Lại Ưc Hiếp Người	1038
286.	Tang Vật	1041
287.	Áu Nữ Tịch Dương Đồ	1045
288.	Truyền Thuyết Họa Thần	1049
289.	Liên Hệ Thần Bí	1054
290.	Thomas Giảng Cổ Sự	1057
291.	Kết Thúc Cổ Sự Của Thomas	1061
292.	Ván Bài Lớn	1064
293.	Phục Hợp Thánh Khí	1068
294.	Bức Bí Đồ Thứ Chín Của Họa Thần	1072
295.	Ước Định Ba Chiêu Vì Ta Không Muốn Đả Thương Người	1077
296.	Tam Chiêu Chi Ước, Ta Bắt Đầu Nghĩ Tới Chuyện Xưa...	1080
297.	Tam Chiêu Ước, Dĩ Nguyệt Chi Danh	1083
298.	Kết Cục Của Tam Chiêu Chi Ước? Sự Khởi Đầu Mới.	1087
299.	Tân Thánh Khí	1092
300.	Một Người Diệt Ba Trăm Ấm Ảnh Quân, Thần Cũng Vị Tất Có Thực Lực Đó.	1095
301.	Ta Thật Sự Chỉ Muốn Trộm Một Kiện Thánh Khí Nhỏ Mà Thôi	1099
302.	Song Tỏa Đồng Tâm	1102
303.	Thật Sự, Ta Trộm Một Kiện Thánh Khí Nhỏ Là Đủ Rồi!	1105
304.	Trò Đùa Của Nữ Thần Vận Mệnh	1110
305.	Người Bên Trong Thánh Khí	1113
306.	Nguyện Mượn Ba Ngàn Hồ Bi (tinh Bình)	1117
307.	Mũ Giáp Nhà Binh!	1123
308.	Hắc Bào Y	1127
309.	Nan Đề	1132
310.	Kẻ Hở Lớn Của Hung Án	1136
311.	Tam Phong Tín	1139

312. Lựa Chọn Của Baergena	1142
313. Hiểu Lầm Ngoài Ý Muốn	1146
314. Là Ta Giết	1149
315. Ân Nhân	1152
316. Green Đã Chết!	1156
317. Tử Lao Dạ Yến, Nghi Vấn Của Hung Án	1160
318. Tử Lao Dạ Yến, Tân Khách Tề Tụ	1166
319. Tử Lao Dạ Yến, Ai Biết Người Là Ai.	1170
320. Tử Lao Dạ Yến, Vô Ảnh Vô Tung	1173
321. Bộ Ngựa Rình Bắt Ve Sâu, Chim Sẻ Ở Phía Sau?	1177
322. Chiến Tranh.	1180
323. Một Trong Bốn Mảnh Địa Đồ	1186
324. Tinh Bình	1191
325. Thực Sự Là ... Chiến Tranh.	1196
326. Khởi Nguồn Của Chiến Tranh Thánh Khí Cùng Thánh Khí	1203
327. Ba Ngàn Vs Mười Vạn? (i)	1210
328. Ba Ngàn Vs Mười Vạn (ii)	1213
329. Tương Lai Thành Duerkesi.	1217
330. Mười Bốn Tháng...	1221
331. Ban Thường	1225
332. Phát Hiện Mới!	1228
333. Tế Điện	1231
334. Thần Mộ A Mulang.	1234
335. Thủ Mộ Nhân (người Coi Mộ)	1237
336. Bác Bì Chân Thân, Thiên	1240
337. Bác Bì Chân Thân, Tất Cả Cùng Chạy Quanh	1244
338. Bác Bì Chân Thân, Tiểu Di	1249
339. Bác Bì Chân Thân, Bác Bì Đã Chết	1252
340. Bác Bì Chân Thân, Steven Cùng Green	1255
341. Đấu Khí Truyền Thừa	1259
342. Vân Tiêu Chi Lộ (đường Tới Vân Tiêu)	1263
343. Mê Cung, Trung Tâm Của Thế Giới.	1266
344. Chúng Ta Là Sáu Hại	1270
345. Tử Huyết Nhân (người Máu Tím)	1274
346. Duhon Và Constantine	1278
347. Tử Lộ	1281
348. Ba Món Di Vật	1285
349. Hồng Huyết, Tử Huyết Đại Sử Ký.	1289
350. Làm Người Tốt Thật Sự Rất Khó A.	1292
351. Sinh Nhật Auerbach	1296
352. Hồ Ly Phóng Đãng.	1299
353. Truyền Thuyết Xưa	1302
354. Tách Ra Nha!	1306
355. Một Vạn Tám Ngàn Nữ Nô.	1309
356. Một Trong Năm Lựa Chọn	1316
357. Phải Làm Lớn Rồi	1319
358. Tế Điện Khai Mạc	1322
359. Yêu Cầu Của Hồ Ly Phóng Đãng	1326
360. Tế Điện Thân Lực Truyền Thừa	1329
361. Đánh Bạc Ở Tế Điện	1332
362. Pháp Bảo Bị Mất Tích (thượng)	1340
363. Pháp Bảo Bị Mất Tích (hạ)	1343
364. Phục Sinh? Hay Là Chưa Chết?	1347
365. Cốt Lâu Thú Vương	1351

366.	Cái Ôm Đầu Tiên Của Francis.	1354
367.	Chiếc Khóa Nhỏ!	1358
368.	Thánh Khí Mất Linh Hồn.	1361
369.	Hảo Thương Nhân	1365
370.	Liên Hoa Tâm Ma	1368
371.	Chạy Đằng Trời?	1371
372.	Ngũ Nguyên Lực	1375
373.	Chôn Sống Mỹ Nhân	1380
374.	Pháp Tắc Duy Nhất - Sống Sót!	1384
375.	Lang Nhập Dương Quân	1388
376.	Ma Tộc Mật Quyền	1391
377.	Đại Thiện Sự, Đại Thí Nghiệm	1397
378.	Cừu Và Sói	1401
379.	Biết Nàng Là Nữ Nhân Của Ai Không?	1405
380.	Ta Có Thể Chờ Chàng Một Ngàn Năm	1409
381.	Dị Biến Juju Thú.	1416
382.	Pháp Bảo Mất Tích Trở Lại?	1419
383.	Đường Ra, Chỉ Dẫn Thú Juju.	1422
384.	Thủy Thổ, Điều Kiện Để Thoát Ra	1426
385.	Nhược Điểm	1430
386.	Quân Cờ	1435
387.	Sát Cơ, Thực Lực Bạo Tăng	1438
388.	Sát Cơ, Đội Trưởng	1442
389.	Sát Cơ, Hứng Thú	1446
390.	Cửu Thần Huyền	1449
391.	Ta Kêu Tám Vạn Mười Vạn Huỳnh Đề Cẩn Nát Hẩn	1453
392.	Thiện Hữu Thiện Báo	1457
393.	Bí Mật Của Thi Thể	1461
394.	Sắc Dụ Của Anji	1468
395.	Đây Là Nam Nhân Của Ta	1472
396.	Hồng Loan	1475
397.	Âm Mưu Của Mười Ba Cùng Cái Mũi Của Steven	1480
398.	Đoạt Bảo	1485
399.	Thanh Biều Tiến Hóa, Thần Tử Hàng Lâm	1488
400.	Cảnh Báo Của Tuyết Cơ, Tác Dụng Của Độ Tứ Pháp Bảo	1491
401.	Mười Ba Tự Sát	1500
402.	Chỉ Giản Sa	1510
403.	Thủy Lai Thổ Yểm	1516
404.	Ngực Cao Vun Đây, Nội Y Màu Hồng	1525
405.	Đỉnh Cấp Lưu Manh Thành Thiên Tài Hãn Thế, Cổ Sự Quá Khứ Của Wolfe	1530
406.	Snoopy	1536
407.	Đại Thanh Tẩy	1540
408.	Manh Mối	1546
409.	Bái Kiến Công Chúa!	1550
410.	Việc Thiện Lớn Ba Trăm Vạn Mạng Người.	1557
411.	Angius! Ta Chính Là Đang Chính Người Đó!	1561
412.	Khi Chúng Thân Tiêu Tán...	1566
413.	Đi Đến Vùng Đất Trung Tâm.	1570
414.	Sư Phụ, Hãy Thu Nhận Ta Đi.	1575
415.	Lời Mời Của Anne.	1580
416.	Cô Bé Ngày Nào.....	1584
417.	Phát Hiện Lớn Ở Trên Đảo.	1588
418.	Tinh Thần Lực Đại Đối Quyết (thượng) - Đại Địa Tinh Hoa	1593
419.	Tinh Thần Lực Đại Đối Quyết (hạ) - Lịch Sử Của Hải Tộc	1597

420. Nối Tiếp Câu Chuyện Của Wolfe.	1601
421. Kế Hoạch Ăn Trộm Không Thể Hoàn Thành!	1606
422. Vụ Trộm Ở Đảo Borg - Lời Mời Khánh Điền	1609
423. Cuộc Chiến Vì Đảo Borg - Người Trên Tháp Linh Lung.	1614
424. Trận Chiến Vì Đảo Borg - Gặp Lại Arthur	1617
425. Trận Chiến Vì Đảo Borg - Cơ Hội Phục Quốc (thượng) Junker Lão Gia Tử	1621
426. Trận Chiến Vì Đảo Borg (hạ) - Khảo Nghiệm Của Gia Tộc Tucker	1625
427. Trận Chiến Vì Đảo Borg - Lễ Vật Đặc Thù	1629
428. Trận Chiến Vì Đảo Borg - Ngoan Ngoãn Giao Lại Cho Ta Đi!	1632
429. Snoopy Sắc Dụ (thượng)	1636
430. Căn Cứ Của Xích Quân! (hạ)	1639
431. Gặp Nhau Trong Số Mệnh (thượng) - Sư Tâm Vương	1642
432. Gặp Nhau Trong Số Mệnh (hạ)	1646
433. Cừu Nhân Tụ Tập (thượng)	1651
434. Gặp Nhau Trong Số Mệnh (hạ) - Giáp Mặt	1654
435. Cọng Cỏ Cứu Mạng	1658
436. Tơ Tình	1662
437. Tụ Tán - Đoạt Mệnh.	1666
438. (thượng) Ấu Nữ Tịch Dương Đồ.	1669
439. (hạ) Kinh Hỉ Trước Dự Định.	1672
440. Hỏa Hệ Dị Thú.	1675
441. (thượng) Giao Dịch Của Demis	1679
442. Thú Hoàng Tuyệt Bích Tái Hiện.	1683
443. Phần Sau Dự Ngôn Của Wolfe	1686
444. Porter? Liya? Kinh Hỉ Đã Tới	1691
445. Porter? Liya? Kinh Hỉ Đã Tới	1694
446. Đại Đảo Cực	1699
447. Đại Đảo Cực	1702
448. Chí Tôn Đồ Thần Chân Chính!	1706
449. Chí Tôn Đồ Thần Chính Thức Là "đồ Mà Không Đồ"	1710
450. Con Bài Cuối Cùng Của Chính Thức Chí Tôn Đồ Thần!	1714
451. Con Bài Cuối Cùng Của Chính Thức Chí Tôn Đồ Thần	1717
452. Chí Tôn Đồ Thần Không Cách Nào Trốn Tránh Trừng Phạt	1721
453. Trừng Phạt	1727
454. Đại Bí Mật	1732
455. Cứu Thế Chủ Dẫn Sinh	1735
456. Bàn Cờ Cùng Ô Mai Của Liya	1738
457. Cứu Thế Chủ "luyện Thành" Như Thế Nào?	1742
458. Đầu Hoài Tống Bảo	1747
459. Lỵ Nhi, Nàng Có Khỏe Không?	1751
460. Lục Diện Thần Thú, Vân Vụ Long Lang Vương, Chris Andy Tiến Hóa Thể	1754
461. Bầu Trời Mới Là Cực Hạn	1762
462. Không Biết? Không Sợ? Thực Lực?	1765
463. Ma Khí	1769
464. Uy Lực Của Lôi Hỏa	1775
465. Hàm Nghĩa Của Đại Tai Nạn	1779
466. Toàn Bộ Chân Tướng?	1782
467. Tuyệt Cơ Trở Về	1785
468. Liya - Hậu Di Chứng	1791
469. Thật Giả	1795
470. Ngày Chiêu Sinh	1798
471. Ai Bảo Vệ Ai	1807
472. Kinh Ưc	1810
473. Ánh Mắt Kinh Tâm Động Phách	1813

474. Bãg Đợc	1820
475. Tranh Giành "thiên Hạ Đệ Nhất Sát Thủ"	1823
476. Tuyết, Hoa	1826
477. Thiên Vương Sơn Chúc Phúc	1830
478. Bạo Lực Nữ Tội	1835
479. Vô Năng Giả Dừng Bước!	1838
480. Bán Giới	1843
481. Tiền Chiến Lôi Vân	1853
482. Đỗ Đức Vs Ted	1860
483. Tù Binh Chiến Tranh	1866
484. Ba Câu Hỏi Của Womar	1871
485. Ta Chính Là Người Quét Rác!	1875
486. Huyết Mạch Song Sinh	1878
487. Đầu Danh Trạng	1886
488. Nữ Vương Nói Tục	1893
489. Vụ Mua Bán Lớn	1896
490. Cứng Đầu Cứng	1900
491. Ta Là Ông Chủ Của Mẹ Người!	1903
492. Tóc Trắng	1910
493. Con Người Của Ted	1917
494. Ước Hẹn Tam Chiến	1921
495. Sinh Tử Chiến, Phong Vân Khởi, Diệt Thế Tự Mạc	1925
496. Tác Chiến Cướp Người	1934
497. Quả Thứ Sáu Đột Nhiên Nổ	1943
498. Cái Nôi Của Đầu Thần	1949
499. Nữ Nhân Kia...	1955
500. Người Cũng Có Hạng Đầy	1961
501. Ilan, Gián Điệp Ba Mặt	1967
502. Quyết Định Của Đỗ Đức	1971
503. Cổ Điển Quý Tộc	1976
504. Không Thể Vô Sĩ Tới Bước Này	1983
505. Mayfair Hiểm Ký	1990
506. Miếng Bánh Lớn!	1995
507. Điệp Huyết Diêu Lam - Bóng Dáng Xích Quân	2001
508. Điệp Huyết Diêu Lam - Di Vật Của Thần Hoàng	2008
509. Điệp Huyết Diêu Lam - Auerbach	2014
510. Auerbach Thứ Hai Và Thứ Ba	2021
511. Đẳng Sau Bức Màn Xích Quân	2028
512. Ngoài Ý Muốn	2031
513. Di Chiếu Của Thần Hoàng	2036
514. Đại Kế Hoạch Hắc Dát Dát	2042
515. Lệ Nguyên	2048
516. Hoa Deborah	2054
517. Nữ Nhân Đó	2062
518. Trừ Bỏ Trở Ngại	2065
519. Gian Nhân Chớ Quấy Rối	2070
520. Thịnh Cầu Của Brockman	2076
521. Vụ Trộm Trong Thiên Tai Cổ Bảo	2082
522. Phê	2088
523. Liên Hợp	2095
524. Đại Kết Cục - Hôn Biến	2101
525. Đại Kết Cục - Nhân, Khí, Nhân	2112
526. Đại Kết Cục - Nguyệt Thần	2123
527. Đại Kết Cục - Cái Gì Mới Gọi Là Bất Diệt Kim Thân	2131

Liên Hoa Bảo Giám

Giới thiệu

Nguồn: tangthuvien. com.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lien-hoa-bao-giam>

1. Tiết Tử Bách Thế Ác Nhân

oOo

"Hắc hắc! Bần đạo pháp hiệu Bồ Đào!"

Đỗ Trần nằm úp dưới đất, nhìn lão đạo sĩ mỉm niệm kinh phật trước mặt, chỉ thấy khuôn mặt béo núc của lão cười gian, đạo bào dính đầy dầu mỡ, tay áo trái quần một miếng bơ, bên hông cài một cặp cánh gà vàng rộm, tay cầm cái chân giò béo ngậy, ăn như quỳ đối đầu thai.

Lão đạo ngồi xồm bên cạnh Đỗ Trần, một tay tiếp tục đưa chân giò vào miệng, tay kia đầy mỡ bắn vổ vổ mặt hắn:

"Tiểu tử, muốn ăn không? Nếu muốn thì nói đi, ngươi không nói, ta làm sao biết ngươi muốn ăn? Nếu như muốn ăn thì nói với ta, ngươi nói thì ta mới biết là ngươi muốn ăn..."

"Đạo trưởng, ngài có quen Đường Tăng không?" - Đầu óc Đỗ Trần bị lão làm cho mụ mị, lúc này hắn đang bị lão đạo dùng dây vải quần cứng như xác ướp, chỉ thò được đầu ra ngoài, không hiểu dây vải của lão sao lại dài như vậy!

"Ồ ngươi làm sao biết ta quen Chiên Đàn Công Đức phật? Hắc, ta với Như Lai - sư phụ hắn - cũng là chỗ quen biết đấy! Sau này ngươi tới thế giới tây phương cực lạc, nếu bọn hòa thượng đầu trọc bắt nạt ngươi thì cứ nói tên ta - Bồ Đào!"

"Đạo trưởng, ta sai rồi, ta không muốn đến thế giới cực lạc, xin ngài đại nhân đại lượng, thả ta đi. Ta không dám trộm đồ của ngài nữa!"

Người lúc nguy nan, không thể không cúi đầu, Đỗ Trần một mặt ra vẻ sảm hối nhưng ánh mắt không ngừng liếc ngang bốn phía, tìm cơ hội tháo chạy.

Đây là một ngôi miếu đạo, dựng trên một quả núi nhỏ vô danh, tồi tàn vô cùng, không khá hơn bỏ hoang là bao.

Còn Đỗ Trần là một tên trộm, một tên trộm kỹ thuật rất cao!

Vừa rồi Đỗ Trần vào miếu trộm đồ, bị lão đạo dùng chân giò đánh ngã lăn ra đất, rồi dùng vải tăt quần trói quanh người, hiện tại đầu hắn vẫn còn đang đau.

Lão đạo rút cánh gà bên hông, vả vả vào trán Đỗ Trần:

"Xem con mắt lão liên của ngươi, chắc đang nghĩ làm sao chạy trốn phải không? Cho ngươi biết, những tên tiểu tặc rơi vào tay bản đạo, đều bị lão nhân gia đưa đến tây phương cực lạc làm hòa thượng cả."

"Đạo trưởng, ta năm nay mới hơn hai mươi tuổi, không thể đến tây phương cực lạc được!" - Đỗ Trần van xin, hắn từ lúc năm tuổi đã đi ăn trộm, vô số lần bị tóm, nghệ thuật "van xin" sớm đã đến mức xuất thần nhập hóa, chỉ thấy nước mắt ròng ròng, ánh mắt chân thành, khóe miệng run run:

"Đừng giết ta, đạo trưởng, nhà ta còn có đứa bé hai tuổi đang chờ ăn. Ngài thả ta, ta sẽ lập bài vị trường sinh cho ngài, đổi họ con ta thành họ ngài, kế thừa hương hỏa."

Lão đạo miệng nhai chân giò, cất giọng nhừa nhựa:

"Tiểu tử, ngươi đúng là hồng rồi, ngươi có con hả? Hừ!"

Lão nuốt thịt trong miệng, nhìn thẳng vào Đỗ Trần, nói rành mạch từng chữ:

"Ngươi, là, xử, nam!"

Đỗ Trần kinh hoàng, buột miệng nói:

"Lão làm sao biết được?"

"Bởi vì ta là Bồ Đào!" - Lão đạo thần sắc nghiêm túc, sau đó bấm ngón tay tính, cười vẻ bí hiểm - "Ồ! Ngươi đáng thương lắm phải không, từ nhỏ là cô nhi, từ năm tuổi đã phải tự trộm đồ kiếm sống, bảy tuổi, chín tuổi còn suýt đói chết! Chắc chắn, thiện tai, thiện tai! Nhưng bà mẹ ngươi cũng không trộm được ngọc bội của bản đạo ha!"

Đỗ Trần không tin có người tính được số mệnh, hắn thầm nghĩ, chắc lão đạo là kẻ nào đó được kẻ thù trước đây của Đỗ Trần mời tới, trước điều tra tử tế, sau tính kế dạy dỗ hắn.

Nhưng Đỗ Trần vẫn từ từ há hốc mồm, mắt trừng trừng nhìn lão đạo:

"Lão biết toán mệnh? Chuẩn không?" - Ánh mắt hắn chuyển qua miếng ngọc bội trắng sữa bên hông lão đạo, cười nói - "Cũng không trách được ta, chỉ bằng phong độ khí chất của ngài, nhìn một cái là biết ngay cao nhân, đồ của ngài nhất định là bảo bối, ngài xem, ta là trộm, thấy bảo bối làm sao không động tâm đây?"

Lão đạo được vỗ mông ngựa, vỗ đến khoan khoái, gật đầu nói:

"Ừm, ngươi nói có lý, chuyện này không trách ngươi, muốn trách, thì trách bản đạo khí chất, phong độ đều quá bắt mắt thôi..."

"Vậy ngài có thể... hê hê, tha cho ta không?"

"Sinh tử tự có mệnh trời! Tới đây, báo ngày tháng năm sinh, bản đạo xem thiên mệnh cho ngươi, tiểu tử ngươi mà lằng nhằng..." - Lão trừng mắt dọa dẫm - "Bản đạo đưa ngươi đến tây phương cực lạc làm hòa thượng!"

Đỗ Trần nhận định lão đạo trước mặt là kẻ thù phải đến trả thù, hắn cười nói:

"Ta sinh vào mùng một tháng một giờ tí âm lịch! Ngài xem thế nào?"

"Quái!" - Lão đạo nhìn Đỗ Trần từ trên xuống dưới, nói - "Giờ tí, mùng một tháng một, ngũ hành kim vượng, người sinh ra giờ đó theo lẽ phú quý vô cùng, người làm sao lại nghèo đến nỗi suýt nữa chết đói? Hay là kiếp trước ngươi làm điều gì ác, nên kiếp này chết đói?"

Lão đạo ném chân giò đang cầm, hay tay sờ khắp người Đỗ Trần, thần thái đó, tư thế đó, chẳng khác lúc lão sờ chân giò!

"Đạo trưởng, ta chẳng có chỗ nào ra gì, ngài hạ thủ lưu tình, ta còn là xử nam a!"

"Tiểu tử, ngươi nghĩ gì thế? Bản đạo đối với đàn ông không có hứng thú! Hừ, ngươi không phải tiểu ni cô."

Lão đạo chép môi, không ngừng lắc đầu, bấm đốt ngón tay thở dài:

"Khà, chẳng trách kiếp này ngươi chịu tội. Hóa ra kiếp trước ngươi làm thổ phỉ, giết không ít người!"

Đỗ Trần cười:

"Đạo trưởng, ngài tính được kiếp trước của ta à?"

"Hừ, bần đạo cả mấy kiếp trước của ngươi cũng tính được, tới đây, để ta sờ thêm một tí!" - Lão đạo tay chân vùng vẫy sờ loạn lên, sau đó lão đột ngột đứng thẳng lên, nhặt lại chân giò cắn một miếng.

"A! Kiếp trước nữa thì là một tên hái hoa tặc. Hai kiếp làm việc ác, còn có thể chuyển thế thành người. Ngươi có phải họ Ngưu không?"

Đỗ Trần lắc lắc đầu:

"Ta họ Đỗ!"

"Không được, ngươi ngưu (trâu) như vậy, không họ Ngưu làm sao được?" - Lão đạo tiếp tục sờ Đỗ Trần - "Để bần đạo xem ba kiếp trước của ngươi."

"Vô lượng thiên tôn! Ba kiếp trước ngươi là một tên tham quan. Quái, ngươi làm sao còn làm người? Ba kiếp làm ác liên tục, phải xuống địa ngục! Địa Tạng vương chẳng lẽ bỏ quên ngươi rồi?"

Lão đạo tiếp tục sờ, khuôn mặt núng mỡ kinh ngạc:

"Bốn kiếp trước ngươi là nữ, còn mưu sát thân phu!"

"Năm kiếp trước ngươi phạm thượng làm loạn, là tên phản tặc..."

"Sáu kiếp trước ngươi buôn bán trẻ em..."

...

"Hai mươi kiếp trước, ngươi mở hắc điếm!"

...

"Bốn mươi tám kiếp trước, ngươi bán cả bố ruột!"

...

"Tám mươi một kiếp trước, ngươi bán thuốc giả!"

...

"Chín mươi chín kiếp trước, ngươi, ngươi không ngờ đào mộ tổ của người khác, lấy trộm tín vật, đi lừa một quả phụ mù."

Lão đạo ngồi xuống cạnh Đỗ Trần, vỗ ngực ngạc nhiên thốt:

"Ngươi không phải là thân thích với Địa Tạng vương chứ, chín mươi chín kiếp của ngươi, một kiếp cũng đủ xuống địa ngục rồi, thế... thế mà ngươi còn được làm người!"

Đỗ Trần bị làm phiền đến mức sắp ngủ gật, hần thở dài một hơi, thẳm nhủ, hóa ra hôm nay gặp phải một lão già thần kinh.

"Đạo trưởng, ngài có bản lãnh như vậy, tính xem một trăm kiếp trước ta làm gì?" - Đỗ Trần làm trò.

"Chờ ta nghĩ một lúc!"

Lão đạo mệt đến mức trán lấm tấm mồ hôi, mồ hôi theo mỡ chảy xuống mặt, nghỉ mấy phút, lão lại sờ Đỗ Trần,

"Vô lượng thiên tôn! Một trăm kiếp trước ngươi là một tên dân phu."

"Hắc, không tồi, cuối cùng ta cũng có một lần làm người tốt!" - Đỗ Trần cười.

"Người tốt? Hừ!" - Lão đạo trừng mắt tức giận nói - "Người là dân phu tu bổ trường thành, trộm cắp nguyên vật liệu, làm cho trường thành bị sập. Còn nữa, chứng kiến một thiếu phụ là phu nhân Mạnh Khương tế bái chồng chết, mà còn đổ tội cho người ta khóc đổ trường thành."

Đỗ Trần quả muốn đứng dậy đá lão một cước, nhưng hắn còn bị trói,

"Lão thần kinh, người sao không nói phần thư Khanh Nho1 cũng là ta làm đi?"

Lão đạo đối với việc Đỗ Trần trào phúng không để ý, đi vòng quanh Đỗ Trần mấy vòng, nói:

"Không được, loại người như ngươi, tất phải đưa đến tây phương cực lạc làm hòa thượng!"

Nói xong, lão giơ chân giơ lên, chắc định dùng thứ đó đập chết Đỗ Trần.

"Đạo trưởng, thủ hạ lưu tình!" - Đỗ Trần vội vàng, hắn không muốn chết trong tay một lão già thần kinh -

"Ngài thần thông quảng đại, có thể tưởng ra biện pháp nào khác dạy dỗ ta không?"

Lão đạo dừng lại, vừa nhai chân giò vừa trả lời:

"Biện pháp khác à... Đúng rồi!" - Mắt lão sáng lên, sáng hơn cả lúc thưởng thức chân giò.

"Người làm ác nhân trăm kiếp! Vô lượng thiên tôn, phối với bộ công pháp này đúng là tuyệt! Tiểu tử, mau đứng lên, bái bần đạo làm sư phụ đi."

Lão cười trối cho Đỗ Trần.

Đỗ Trần đứng lên, hoạt động cho dân gân cốt, cười:

"Lão thần kinh, chúng ta bái biệt thôi!"

Hắn quay người co chân định chạy.

Bình!

Lúc Đỗ Trần chạy đến cửa miếu, như va vào một bức tường vô hình, đẩy bật hắn lại phía sau.

Đỗ Trần đột ngột kinh hoàng, ngẩng đầu nhìn lão đạo, chỉ thấy tay lão cầm miếng vải ném ra, miếng vải đó như có linh tính, như một con rắn bay đến trước mặt Đỗ Trần, trối chặt hắn lại.

"Người, người là... yêu pháp!" - Đỗ Trần run rẩy gào.

Đó không phải là một lão thần kinh, lão ta rõ ràng biết yêu pháp.

"Phi! Yêu pháp cái gì? Đây là tiên pháp!" - Lão đạo vẫy tay hút Đỗ Trần tới cạnh mình, đẩy hắn lăn ra đất, ngồi lên ngực "dạy dỗ" - "Hãy, năm nay làm sao rồi? Trước đây có người vì bái sư, quỳ trước cửa nhà bần đạo mấy ngày mấy đêm, người thì còn chạy trốn. Quái! Chẳng nhẽ chiêu bài của ta không đáng tiền nữa?"

Đỗ Trần thần hồn rung động, cố dững cảm hỏi:

"Ngài, thật... thật đúng là thần tiên chứ?"

"Không phải nói với người rồi sao? Bần đạo và Như Lai rất quen."

Đỗ Trần không biết mình đang làm gì nữa, thần tiên a, quả là có thần tiên, cơ hội thế này tuyệt đối không thể bỏ qua.

"Sư phụ, xin lão nhân gia cho con đứng dậy, con nguyện ý bái sư!"

"Không cần, ta thế này dạy người."

Lão đạo đứng lên lật người Đỗ Trần, cởi dây trói và khổ của Đỗ Trần, tát mạnh một cái vào mông hắn:

"Để lại cái tiêu ký, hắc hắc, người là người của ta rồi!"

Đỗ Trần gắng quay đầu nhìn, trên mông hắn đã thêm mấy chục hình xăm hoa sen dày đặc, đều còn là nụ hoa, chưa đóa nào nở.

Lão đạo chỉ vào mông hắn giải thích:

"Đồ nhi, nhìn thấy rõ chưa, thứ ta truyền cho người gọi là Liên Hoa Bảo Giám, những bông sen (liên hoa) này là tiến độ, lúc toàn bộ đều nở ra, tức thần công của người đã đại thành, có thể cùng Như Lai Phật Tổ, Ngọc hoàng đại đế uống rượu rồi!"

Đỗ Trần vui mừng, vội hỏi:

"Sư phụ, con làm sao tu luyện?"

"Tu luyện... đơn giản!"

Lão đạo một ngón tay, hươu hươu trước mặt Đỗ Trần:

"Chỉ có một biện pháp, người làm việc thiện, việc thiện càng nhiều, càng lớn, hoa sen nở càng nhanh. Hắc! Kỳ thật công pháp này là hành thiện tích đức, tích lũy các thứ tiên gia nguyện lực. Thêm vào người trăm kiếp ác nhân như người, quả là tuyệt rồi!"

"Chỉ đơn giản thế thôi à?" - Đỗ Trần không dám tin, - "Thế... có chiêu thức bí pháp gì nữa không?"

"Hắc hắc, không có! Nhưng người xem hình dạng hoa sen..."

Đỗ Trần dưới sự chỉ điểm của lão đạo nhìn lại, chỉ thấy trên móng hắc, hoa sen xếp theo hình bát quái.

"Cái này gọi là Bát Quái Liên Hoa, mỗi lần mở một quái, thì người lại được một chuyện tốt, còn chuyện tốt là cái gì, từ từ tìm hiểu. Ít ra cũng không làm người thất vọng!"

Đỗ Trần cười không ngậm được miệng, hắc không dám tin, cơ duyên tiên gia đã rơi xuống đầu hắc.

"Đúng rồi, đầu tiên nói cho người một tin tốt, người luyện công pháp của bản đạo, sẽ vĩnh sinh bất diệt, không nhập lực đạo luân hồi! Cái đó... cũng có thể gọi là trường sinh bất lão."

Đỗ Trần cười sung sướng.

Hôm nay làm sao thế này? Lẽ nào hắc chịu khổ hai mươi mấy năm, đến hôm nay đã được bồi thường?

"Sư phụ, chỉ cần không ngừng làm việc thiện là được à?" - Hắc muốn xác nhận lại, có phải đơn giản như thế không.

"Không sai! Nó chỉ xem người làm bao nhiêu việc tốt, không quan tâm người làm bao nhiêu việc xấu, chỉ cần lúc người hành thiện không làm việc xấu là được rồi. Chỉ là..."

Lão đạo hí mắt, như đang chọc tức Đỗ Trần:

"Người còn là xử nam hử?"

Đỗ Trần gật gật đầu.

"Nói cho người một tin xấu, 'Liên Hoa Bảo Giám' này là đồng tử công, trước khi luyện thành không được thân cận nữ sắc!"

Đỗ Trần tái mặt.

Lão đạo tiếp tục cười nói:

"Hơn nữa càng về sau càng khó tiến bộ, lúc nhất quái, người đưa người già qua đường cũng tiến bộ rất nhiều, đến bát quái... khà khà, người cứu toàn nhân loại thì cũng gần thành rồi!"

Đỗ Trần vội nói:

"Vậy con phải làm việc tốt bao nhiêu năm mới đủ?"

"Không vội, dù sao người cũng không nhập lực đạo luân hồi, sợ gì? Người từ từ làm việc tốt đi! Chắc khoảng một nghìn tám trăm năm thôi."

Lão đạo liếc nhìn hạ thân Đỗ Trần rồi cười:

"Ta cảnh cáo người, trước khi công pháp đại thành, tuyệt đối không được thân cận nữ sắc, nếu không... 'Liên Hoa Bảo Giám' này sẽ tự giúp người tịnh thân đấy."

"Lão... Vậy nghĩa là ta phải chờ mấy ngàn năm mới được thân cận nữ sắc à?" - Đỗ Trần hét lớn.

"Ta không luyện nữa, ta rút lui! Người đuổi ta khỏi môn trường đi!"

Lão đạo đứng dậy, tháo dây trói trên người Đỗ Trần ra:

"Muộn rồi!"

Đỗ Trần bật dậy, cầu xin:

"Đạo trưởng, ngài xem, ta làm ác trăm kiếp, ngài thu loại đồ đệ này sẽ thua thiệt lắm."

"Người xấu ư? Ta có tên đồ đệ so với người còn xấu hơn, là cái tên quỳ trước cửa nhà ta mấy ngày mấy đêm đó."

"Nhưng ta là ăn trộm mà."

"Người ăn trộm có là gì? Tên đồ đệ kia của ta ăn trộm tiên đan của Lão Quân, bàn đào của Vương Mẫu, so với hần, người đáng là gì?"

"Nhưng mà... nhưng mà..." - Đỗ Trần khóc thảm thiết, nắc ra một câu - "Lão để ta làm thái giám, còn không bằng trực tiếp đưa ta đến tây phương cực lạc làm hòa thượng thôi."

"Hắc hắc! Ta đã đưa một đứa đồ đệ đi rồi, không muốn đưa đứa thứ hai!"

Dưới chân lão đạo đột nhiên xuất hiện một đóa tường vân, lão từ từ bay lên, vẫy tay nói:

"Đồ nhi, vì không được gần nữ sắc, người cố gắng làm việc tốt đi, vì sư tạm biệt đây!"

Đột nhiên, lão đạo cười mây bay mất.

Đỗ Trần kinh hoàng, vội há miệng chửi lớn:

"Đồ lão già thần kinh, lão tử vẫn còn là xử nam a! Thôi rồi, ta phải làm lão già vạn tuổi xử nam rồi..."

Buồn bã quay đầu, Đỗ Trần nhìn hoa sen trên móng, phần nộ không nơi phát tiết, chỉ lên trời hét:

"Mẹ kiếp! Cái loại thần kinh bệnh như lão, ai thèm quỳ trước cửa mấy ngày mấy đêm, chỉ có thằng ngu!"

Bộp!

Đột nhiên có người vỗ vai hần.

Đỗ Trần vội quay đầu nhìn, hóa ra là một hòa thượng môi mỏng má khi.

"Lão già vừa nói chuyện với người chạy hướng nào rồi?"

Đỗ Trần ngậy người, tên hòa thượng này tới từ lúc nào, hần không hề nhìn thấy? Chẳng lẽ hần cũng là thần tiên?

Nghĩ đến đây, hần cẩn thận hỏi lại:

"Người là ai?"

"Ta là thằng ngu mà người vừa nói quỳ mấy ngày mấy đêm trước cửa lão thần kinh kia, rồi trộm tiên đan của Lão Quân, bàn đào của Vương Mẫu."

Nét mặt Đỗ Trần cứng lại, cười ruồi:

"Ai da, vậy là sư huynh của ta rồi, sư huynh quý tính?"

"Quý tính Tôn, gọi ta Ngộ Không sư huynh là được rồi!"

Phịch!

Đỗ Trần ngồi bệt xuống đất.

Hòa thượng nhíu mày nói:

"Sư phụ làm sao thu một tên đồ đệ vớ vẩn thế này, còn cho Tà Nguyệt Động Mạt Hắc. Tiểu tử, tuy ngươi là sư đệ của ta nhưng ngươi dám chửi ta. Lão Tôn nguyên rửa ngươi kiếp sau làm đồ ngốc!"

Nói xong thì biến mất!

.....

Từ đó, thiên hạ lại thêm một quái nhân ngày làm việc tốt, đêm đi trộm đồ.

Không lâu sau bông sen đầu tiên của Đỗ Trần nở một nửa, sau đó trong một lần gặp chuyện bất bình hất ra tay và hi sinh một cách tráng liệt...

"Lão già thần kinh! Ngươi dám lừa ta! Vĩnh sinh bất tử à?"

Đó là tiêu đề của bài báo ra ngày hôm sau - Tiếng hét cuối cùng của liệt sĩ trộm vặt!

oOo

2. Sự Sĩ Nhục Của Gia Tộc St. Kain

oOo

Ánh mặt trời ban trưa ngạo nghễ phát ra những tia sáng oi bức, xuyên qua song cửa, chiếu vào một tòa tháp nhỏ trong trang viên St. Kain.

Trong tháp, Đỗ Trần nằm trên một chiếc giường đơn được phủ bởi tấm thảm nhung trắng, trần như nhộng, nhìn chăm chăm lên mái vòm thủy tinh phía trên phòng ngủ, ánh sáng chiếu thẳng vào mắt hắn, nhưng hắn không hề có ý nghĩ chuyển động con ngươi để né tránh.

Thủy tinh trên mái vòm từng mảnh từng mảnh kết hợp, công nghệ tinh xảo, lại trong như gương phản xạ lại hình ảnh của hắn.

Tóc dài màu vàng, đôi mắt to màu xanh da trời, chiều cao khoảng hơn mét bảy. Mặc dù thân thể gầy gò, vẻ bệnh tật, nhưng nước da hắn lại rất tốt, trắng hồng, tưởng như dùng lực ấn có thể vắt ra nước, nước da thể này đủ để những quý cô ghen tị.

Nhưng đối với tướng mạo hiện tại của mình Đỗ Trần cảm thấy phiền não vô cùng, hắn nghĩ người nhìn bản thân phản xạ trên thủy tinh, thể nào cũng không dám tin, người thiếu niên tóc vàng anh tuấn này là hắn.

Hắn lẽ ra phải là da vàng, tóc đen, mắt đen mới đúng.

Đỗ Trần nằm sấp người lại, xoay đầu nhìn hông mình trong thủy tinh, trên hông trái của hắn có ba mươi sáu hình xăm hoa sen, ba mươi sáu đóa liên hoa này có lớn có nhỏ, có dài có ngắn, nhưng kết hợp lại thành một tấm hình bát quái kỳ dị, trong đó bông đầu tiên trong ba bông trên quẻ càn, đã chớm nở, còn ba mươi lăm đóa còn lại vẫn còn là nụ.

Nhìn hình xăm, khuôn mặt vô cảm của Đỗ Trần nở ra một nụ cười khổ:

"Liên Hoa Bảo Giám cũng theo tới rồi..."

Trong não hắn có hai ký ức kết hợp làm một, một cái cho hắn biết, hắn là Đỗ Trần, đồ đệ của Bồ Đề lão tổ, sư đệ của Tề Thiên đại thánh. Lão sư phụ thần kinh ép hắn học một bộ công pháp dùng việc tốt để luyện, hơn nữa trước khi thần công đại thành không được gần nữ sắc, kết quả hại hắn liều mạng làm việc tốt, trong một lần thấy bất bình xuất thủ để rồi hy sinh anh dũng.

Ký ức kia lại cho hắn biết, hắn là Francis St. Shigeru Kain. Con trai thứ ba của công tước Anginus ở Lanning đế quốc.

Ký ức của Đỗ Trần rất rõ ràng, còn ký ức của Francis thì hỗn loạn vô cùng, cái gì mà ngôn ngữ thông dụng trên đại lục Iaeeste, đầu khí, thánh khí toàn những từ ngữ cổ quái như một nồi hồ dán quấy lung tung, hỗn loạn.

Cố gắng kiểm tra những ký ức trong đầu, quá khứ của Francis như một con ngựa hoang đứt cương chạy vào đầu, Đỗ Trần cũng minh bạch được một số việc.

Sau khi hy sinh cho lần bất bình trợ thủ đó, hắn đã được chuyển sinh, được nhập vào một người ở thế giới khác vừa chết xong, tên là Francis một thiếu niên quý tộc.

Ký ức của Francis sơ dĩ hỗn loạn là do trước đây hắn là một tên ngốc. Từ đoạn ký ức bị người nhục mạ, trào phúng, Đỗ Trần khai thác những tin tức liên quan đến Francis, mà hiện tại là hai biệt danh của hắn - Sự sỉ nhục của gia tộc St. Kain, thằng ngốc tam thiếu gia thành St. John.

"Mẹ! Đúng là thành một thằng ngốc thật rồi. Thằng khỉ thối, sư đệ ta coi thường người!" - Đỗ Trần cay cú chửi, bật dậy khỏi giường, một mắt xem xét phòng ngủ của mình, một mắt tìm kiếm y phục.

Sự tình đã đến mức này, hắn còn làm được gì? Kiếp trước Đỗ Trần là trẻ mồ côi, từ năm năm tuổi đã lang thang ăn xin mớic túi, miễn cưỡng tự nuôi được bản thân, khổ thế nào cũng đã ném qua, còn gì chưa gặp?

Hối hận, lo lắng, bất an, cái cảm giác khiến người ghét bỏ chỉ càng mang lại tương lai tối tăm, Đỗ Trần rất hiểu đạo lý đó.

Dù sao bản thân cũng không có gì phải lo, vậy thì yên tâm làm một thằng ngốc tam thiếu gia đi. Ít nhất hắn cũng không phải đối mặt với cảnh bị đối chết.

Nhưng ba mươi sáu hình xăm hoa sen không ngờ cũng xuất hiện trên người Francis, vậy Liên Hoa Bảo Giám chắc chắn vẫn còn phải tiếp tục tu luyện, hắn cũng phải tiếp tục làm việc tốt mới được gần nữ sắc.

Đỗ Trần tới gần tủ quần áo cạnh giường, tủ khóa, ổ khóa như thời Châu Âu trung cổ thường thấy, chìa khóa còn treo ngay gần đây.

Nhưng Đỗ Trần không lấy chìa khóa, mà bẻ gãy hai mẫu gỗ từ chân giường, chọc vào, 'cách' ổ khóa mở rồi!

Dùng chìa khóa mở thật là chẳng có kỹ thuật, kiếp trước Đỗ Trần làm gì? Hắn có biệt hiệu là 'Vô Tỏa Bất Khai' (không khóa nào không mở được), kẻ trộm dám trộm đồ của thần tiên.

Dùng chìa khóa mở...

Đỗ Trần coi thường cái kẻ đó!

Lúc mở khóa, Đỗ Trần cảm giác hai bàn tay trắng mịn không hề run chút nào, động tác nhẹ nhàng chuẩn xác, so với kỹ thuật hắn khổ tu mười mấy năm kiếp trước không hề kém cạnh, hắn mừng rơn. Hắc! Hóa ra Liên Hoa Bảo Giám mang theo tiến độ công pháp, và tất cả những kỹ năng, tri thức đồng thời chuyển sinh.

Thú vị rồi!

Chỉ cần một thân bản lĩnh trộm cắp vẫn còn, đi đến đâu cũng không lo bị chết đói. Đương nhiên, trước mắt hắn không dám trộm đồ của thần tiên, càng tránh xa lão thần tiên biến thái thần kinh có vấn đề kia.

Y phục trong tủ đa phần là trang phục quý tộc Châu Âu thời Trung Cổ, chính là chỗ phồng chỗ bó, phía dưới như quần tập thể hình, loại y phục này Đỗ Trần không thích, mặc lên trông như hai que hương cắm vào cái bánh mì, khó coi vô cùng.

Ngó phải dòm trái, hắn tìm thấy một bộ trường bào trắng mặc lên người, lại ngược nhìn thủy tinh trên đầu, đây đích thị một thiếu niên quý tộc hào hoa, chỉ tiếc một cái là vẻ hơi nhuốm bệnh.

Hài lòng với thân thể dễ nhìn của kiếp này, Đỗ Trần mở cửa phòng bước ra ngoài, ký ức của Francis cho hắn biết, tòa tháp này có ba tầng, hắn ở tầng cao nhất, hai tầng dưới là người hầu của hắn, lão Fuye và nô lệ Ariza.

Bước ra khỏi tháp, Đỗ Trần giang hai tay hít một hơi không khí trên đại lục Iaeeste, nhìn trang viên quý tộc Châu Âu Trung Cổ, cảm giác cũng không tồi.

Từ nay về sau, hắn không còn là một tên mồ côi trộm cắp để lấp đầy bao tử mà là một vị tiểu thiếu gia của đế quốc công tước.

Ngay lúc đó, từ góc tường bước tới một nữ nhân béo núc cắt ngang tâm trạng đang cao hứng của Đỗ Trần, mũ thả rơi chệch nước đến "keng" một cái, kinh hô:

"Shigeru thánh huy đấu thần trên cao, Francis, thằng ngốc người còn chưa chết sao?"

Đỗ Trần quay ngoắt đầu, nhìn chăm chăm mũ béo dám chửi hần 'thằng ngốc', chỉ thấy mũ mặc một bộ áo vải màu tro, trang phục người hầu, béo to đến mức bằng hai Đỗ Trần, cái bụng to thế kia, đảm bảo mũ cúi đầu xuống không thể nhìn thấy chân.

Đây là một người hầu? Người hầu cũng dám chửi thiếu gia? Con mẹ nó! Trước đây Francis ngốc đến mức chẳng còn danh dự rồi sao?

Cơn giận của Đỗ Trần bốc lên, những người quen với hần kiếp trước có hận, có sợ, nhưng chưa có kẻ nào dám chửi hần, bởi vì những người chửi hần đều phải trả giá rất nghiêm trọng.

Mũ béo vẫn còn tiếp tục than thở:

"Trời ạ, sự sỉ nhục của gia tộc St. Kain vẫn còn sống sót. Sau này bạn bè gặp ta, lại chê cười ta là người hầu của một thằng ngốc..." - Mũ nhìn ánh mắt như dã thú ăn thịt người của Đỗ Trần, tim đập thình thịch, không hiểu sao lại cảm thấy sợ sệt.

Sao lại thế này? Hần chẳng qua là một thằng ngốc, cả công tước đại nhân cũng không lo đến hần, sợ cái gì?

Mũ béo gia tăng dũng cảm, hăng giọng nói:

"Francis, nếu người không chết thì mau cút về tháp lâu, không được ra ngoài..."

Bốp!

Đỗ Trần bước tới trước, tát một cái vào mặt mũ.

"Người còn dám đánh ta?"

Bốp! Lại thêm một cái tát.

Mũ béo đưa bàn tay lên thủ thế, Đỗ Trần bước tới thêm một bước, chân chưa chạm đất, tay đã vung ngang đẩy mũ lăn ra đất, sau đó dẫm lên mặt mũ.

Lúc này từ ký ức Francis hiện ra một câu nói, Đỗ Trần dùng ngôn ngữ thông dụng trên đại lục Iaeeste lạnh lùng nói:

"Còn dám đánh ta à, phu nhân, chẳng lẽ người còn không biết, đánh một vị hậu duệ của đấu thần đã được phong hiệu, sẽ bị đưa lên giàn hỏa thiêu đấy!" - Đỗ Trần nhìn mũ, lắc lắc đầu - "Xem ra ta nên đưa người lên giàn hỏa thiêu, theo pháp điển thánh giáo, ta có quyền làm thế. À không, ta mang người đến khu chợ phía tây thành, trên người người nhiều mỡ thế này, dùng củi đốt bán cũng được không ít tiền."

Vừa nói, hần tăng thêm lực chân, dẫm lên mũ hầu đáng ghét.

Mũ béo lẹ lùng nhìn hần, cái đau rát trên má không bằng sự kinh ngạc trong lòng, trời ạ, Francis sau một phen bệnh nặng, lại như biến thành người khác, hần... hần lúc nào nói năng lợi hại thế này?

Lúc Đỗ Trần gia tăng lực, mũ cảm giác má như bị xéo nát, cuối cùng cũng cảm thấy sợ hãi, run giọng nói:

"Thiếu thiếu gia, xin tha cho ta, ta..."

"Hôm nay người nhục mạ ta, chuyện này ta sẽ nhớ!" - Đỗ Trần ngắt lời mũ, hỏi - "Lão Fuye, Ariza và đại ca ta ở đâu?"

Ba người đó có ấn tượng cực kỳ sâu sắc trong ký ức của Francis, cũng là những người đối xử với hần tốt nhất.

"Steven thiếu gia bị công tước đại nhân giữ trong giáo đường Shigeru, lão Fuye và Ariza, bọn họ bọn họ vừa bị đuổi đi."

"Fuye và Ariza bị đuổi rồi à? Mẹ kiếp! Thằng nào đã làm?" - Đỗ Trần cảm thấy tức giận, cực kỳ tức giận, hần kế thừa tất cả mọi thứ của Francis, tất nhiên cũng kế thừa tình cảm của hần.

Hiện tại hai người bị đuổi đi, một người là người hầu đã chăm sóc hắn mười mấy năm như cha như thầy, không hiềm hắn là một tên ngốc lại càng thương hắn hơn, còn người kia là bằng hữu duy nhất của hắn, làm sao Đỗ Trần không phần nộ được?

”Bọn họ đi lúc nào?”

”Vừa khi tể tự xác nhận ngài tử vong xong, hiện tại chắc họ đã đến cửa rồi. Thiếu gia, xin ngài tha cho ta, ta xin chuộc tội bằng bất cứ giá nào.”

”Chờ ta về giải quyết người!”

Đỗ Trần bỏ qua mũ béo, vội vàng chạy ra cửa lớn trang viên St. Kain, hắn không kịp xem xét xung quanh, trong lòng chỉ có một ý nghĩ, hắn không thể mất hai người thân cận nhất.

oOo

3. Vì Mông Đít Nở Hoa Mà Nỗ Lực

oOo

Trước cửa lớn trang viên St. Kain là một quảng trường rộng trăm mét vuông lát đá thạch anh trong, ngay giữa là một bức tượng kỳ sỹ bị giáo xuyên qua ngực, tay vẫn cầm trường kiếm, đứng vững không ngã.

Đó là tiên tổ của gia tộc St. Kain - đầu thần thánh huy Shigeru.

Lúc Đỗ Trần bước tới gần bức tượng, nơi đó đang phát sinh một chuyện thú vị.

Một nam nhân trắng kiện, y phục rách nát, khổ đen, đầu trọc, đang dùng thân thể như gấu chó của mình cản mười mấy võ sĩ gia tộc St. Kain. Những võ sĩ này đều rất cường tráng còn trang bị vũ khí giáp trụ, nhưng người này chỉ đơn độc một mình mà đánh bọn họ toàn bộ ngã lăn ra đất, hai bàn chân trần như lóc xoáy đá vào những võ sĩ.

Người trắng kiện một mặt đàn áp các võ sĩ, mặt kia méu máo gào khóc:

”Thiếu gia chết rồi, Ariza làm sao đây?”

Đó là bằng hữu duy nhất của Francis - Ariza.

Hắn cùng tuổi với Đỗ Trần, năm nay mười năm tuổi.

Hơn nữa đầu óc cũng có chút... không sáng sủa cho lắm.

Cách đó không xa, một lão nhân mặc bạch bào nằm lăn ra đất. Lão có nét mặt hiền từ, khoảng tám chín chục tuổi, tóc trên đầu bạc trắng, râu ria chỉnh tề dài đến ngực, đó là người đã chăm sóc Francis mười mấy năm - lão Fuye đây rồi.

Lúc này ánh mắt lão Fuye thần thờ, khuôn mặt không có chút cảm xúc nên đối với việc Ariza ”bạo hành” không nghe không hỏi, như vừa bị lừa gạt.

Francis chết xong thì lão đã trông thế này rồi.

Đỗ Trần nhìn bọn họ trong lòng âm lên sinh ra cảm giác thân thiết, nhưng nhìn thấy những võ sĩ bị đánh, mông đít hắn tê rần.

Đó là Liên Hoa Bảo Giám đề tỉnh Đỗ Trần, mau, mau cứu bọn họ, có việc tốt để làm rồi. Người không phải muốn gần gũi nữ sắc sao? Hãy cứu bọn họ từ tay Ariza đi!

Đỗ Trần cười hắc hắc thầm nhủ may mắn, vừa chuyển sinh xong đã có việc thiện để làm rồi, cần phải biết cơ hội làm việc tốt không hề dễ gặp.

Hắn bước cao bước thấp chạy tới, hét oang lên:

”Ariza, dừng tay, ta còn chưa chết! Mau thả bọn họ!”

Ariza ngạc nhiên, còn lão Fuye đang nằm lăn lộn đứng bật dậy, trông không hề giống lão già tám chín mươi tuổi.

”Thiếu gia, thiếu gia chưa chết! Ha ha, thiếu gia chưa chết! Đấu thần bảo hữu, trời không phụ ta!”

Fuye ném văng gậy chống đang cầm nhảy nhanh như sóc về phía Đỗ Trần, không để hấn kịp phản ứng đã ôm ngay, nước mắt lão chảy ròng, nói ngắt quãng:

”Thiếu gia, ngài không chết đúng là tốt quá rồi, lão đang muốn đi cùng ngài đây!”

Đỗ Trần bị lão ôm đến trong lòng tê tê, bắt giác nước mắt cũng chảy theo.

Nhưng hiện tại không phải lúc nói chuyện tình cảm, hấn tiếp tục hét lớn:

”Ariza, mau bỏ bọn họ ra, ta ra lệnh cho ngươi đấy!”

”Ha ha, thiếu gia chưa chết, ta nghe thiếu gia.”

Ariza buông tha những võ sĩ đáng thương, chạy tới, ba người ôm nhau, hấn cũng khóc lớn:

”Thiếu gia, bọn họ muốn đuổi ta đi, ta không muốn đi, bọn họ đánh ta, nhưng mà đánh không bằng ta.”

Lúc này những võ sĩ bị đánh đứng lên, kinh ngạc nhìn Đỗ Trần:

”Trời ạ, Francis còn chưa chết, mau đi bẩm báo công tước đại nhân.” - Bọn họ vội chạy vào trong trang viên. Thật ra, vừa rồi lúc Đỗ Trần chạy ra thì những người hầu thấy hấn đã đi bẩm báo rồi, hiện tại công tước Anginus đã nhận được tin tức.

Ba người Đỗ Trần ôm nhau, sáu hàng nước mắt chảy không ngừng.

Con mẹ nó, làm sao ta lại khóc? Thằng khốn Francis, chẳng lẽ ngươi không để lại cho ta được cái gì tốt à? Cái loại này ta không cần!

Trong lòng Đỗ Trần cực kỳ mâu thuẫn, cái cảm giác chưa từng trải nghiệm qua này. Ngay lúc đó, cảm giác tê tê trên mông hấn đột ngột tụ lại một chỗ biến thành một cảm giác đau buốt vô cùng tựa như châm kim, xăm lại hoa sen trên mông hấn.

Bên trong trường bào Đỗ Trần, bông hoa sen đầu tiên trong ba mươi sáu bông trên mông đang nở hoa, như có linh tính cánh hoa từ từ bung ra, càng nở càng đẹp.

Đến khi chỉ còn một chút là hoàn toàn nở rộ thì ngừng biến hóa.

Hấn vừa hoàn thành một lần tu luyện Liên Hoa Bảo Giám.

.....

Thứ nhất, phải hành thiện tích đức, tích lũy tiên gia nguyện lực để tu luyện.

Thứ hai, trước khi thần công đại thành không được gần gũi nữ sắc, nếu dám gần gũi nữ sắc sẽ bị cưỡng bức tịnh thân.

Đó là Liên Hoa Bảo Giám thứ mà Đỗ Trần vừa yêu vừa hận, còn hình xăm ba mươi sáu đóa hoa sen trên mông hấn chính là tiến độ của Bảo Giám.

Bồ Đào đạo trưởng từng bảo, lúc ba mươi sáu bông sen toàn bộ nở hoa, Đỗ Trần thần công đại thành thì có thể gần gũi nữ sắc rồi!

Kiếp trước Đỗ Trần làm rất nhiều việc tốt, lại liều mạng khi thấy việc bất bình ra tay, thế mới khiến đóa hoa sen đầu tiên nở tới bên đài hoa.

Vừa rồi đóa hoa sen đầu tiên trên mông Đỗ Trần biến hóa, chính là phần thưởng do cứu những võ sĩ dưới chân Ariza. Hiện tại, khoảng cách đóa hoa sen đầu tiên nở hoa chỉ còn có một chút.

Tu luyện Liên Hoa Bảo Giám chỉ đơn giản như vậy, làm việc tốt - hoa sen nở.

Còn những thứ khác cần Đỗ Trần từ từ tìm hiểu, dù sao hiện tại hấn vẫn chưa cảm thấy Bảo Giám cho cái năng lực kỳ dị gì.

.....

Đỗ Trần bị lão Fuye và Ariza làm cho nước mắt chảy không ngừng, chính đang nỗ lực kháng cự thứ gọi là thân tình này, thì trong trang viên St. Kain một đoàn người bước ra.

Trong đó một người trung niên thân mặc lễ phục quân nhân màu xanh phẳng nếp, trước ngực cài đầy huân chương, mỗi bên trái phải một thiếu niên đi theo. Ba người dung mạo khá giống nhau đều cao to uy vũ, thân thể hùng tráng, bọn họ đều tóc hồng.

Đó là phụ thân của Francis - Anginus, cùng hai vị huynh trưởng - Steven và Charles.

Lúc bọn họ tới trước mặt Đỗ Trần, phụ tử bốn người thì ba người đều tóc hồng khiến mái tóc vàng của Đỗ Trần đặc biệt bắt mắt.

"Hay quá rồi, đệ đệ, ngươi còn chưa chết!" - Đại ca Steven nước mắt ngắn dài lao tới.

Đỗ Trần nhìn thấy Steven hoan hỉ trong lòng cũng vui theo, nhưng lúc hắn nhìn phụ thân Anginus và nhị ca Charles thì vui mừng lập tức biến thành kinh hãi, ủy khuất, còn có phần bất cam.

Ký ức của Francis đề tỉnh Đỗ Trần, từ khi mẫu thân hắn chết đi mười mấy năm nay, hai người phụ tử chỉ gặp mặt có mấy chục lần, hơn nữa mỗi lần gặp Anginus đều lạnh lùng, đối với đứa con này không hỏi không quản.

Nhị ca Charles càng hay bắt nạt hắn, không có chút thân thiết hòa thiện của huynh trưởng.

Làm sao lại như vậy? Đỗ Trần nghi hoặc trong lòng, chẳng lẽ vì trước đây Francis là một tên ngốc nên phụ thân và nhị ca mới không đối tốt với hắn?

Không sai, trong ký ức, gia tộc St. Kain là số một số hai ở đế quốc Lanning, phụ thân Anginus có quyền có thế, nhưng chỉ vì có một đứa con ngốc nên thường bị các quý tộc khác chê cười, trong tầng lớp quý tộc không còn mặt mũi.

Nhất định là thế.

Tưởng đến đây Đỗ Trần cười cười. Từ nay về sau Francis không còn là sỉ nhục của gia tộc St. Kain nữa, để sau này được sống những ngày của tam thiếu gia, trước tiên cho Anginus một điều mừng.

"Phụ thân, con còn chưa chết." - Đỗ Trần tươi cười nhìn Anginus, chờ đợi "phụ thân" của kiếp này vui mừng.

Nhưng Anginus khiến Đỗ Trần thất vọng, hắn lạnh lùng nhìn đứa con thứ ba, nói chậm rãi:

"Ừ, biết rồi!"

Lúc đó nhị ca Charles lạnh giọng:

"Ngươi làm sao lại sống rồi? Không biết rằng phụ thân đã đưa tin ngươi chết thông báo cho tất cả quý tộc à? Đen đủi, lại còn phải đính chính tin tức. Sợ là hôm sau tất cả quý tộc đều nói gia tộc St. Kain không ngờ một người sống hay chết cũng không biết."

Nghe ý tứ câu nói này dường như Đỗ Trần không sống lại thì tốt hơn.

"Charles, tam đệ sống lại được là chuyện mừng, bọn quý tộc đó mặc bọn chúng nói đi!" - Steve tức giận nhìn nhị đệ.

"Hà, phụ thân, hai vị huynh trưởng, ta không chỉ sống lại mà còn... hình như hiểu ra rất nhiều việc." - Đỗ Trần đẩy hai người đang ôm hắn ra, đối với phụ thân cong người, cười nói - "Trước đây con bị xưng là sự sỉ nhục của gia tộc St. Kain, làm mất mặt gia tộc, nhưng từ bây giờ sẽ không như thế."

Mọi người đều ngạc nhiên, Francis sống lại sao lại không giống với trước nữa?

oOo

4. Thế Giới Đấu Thần

oOo

"Ồ! Shigeru tổ tiên trên cao, đệ đệ thân yêu của ta hóa thành thông minh rồi!"

Steven phản ứng sớm nhất, hần chạy đến dưới bức tượng giữa quảng trường rồi đối mặt với bức tượng kỳ sị lạ như tể sao. Đó là tổ tiên gia tộc St. Kain, thánh huy đấu thần thập cấp - Shigeru.

"Người..."

Phụ thân Anginus muốn nói lại thôi, nhìn Đỗ Trần từ trên xuống dưới, nói:

"Ừm, biết rồi!"

Lão đưa mắt qua chỗ Fuye:

"Francis đã không chết, thần trí cũng bình thường rồi, người cũng không cần đi nữa hãy ở lại dạy nó đọc sách."

Fuye còn đắm chìm trong vui mừng vì thần trí Francis đã trở lại bình thường, liên tục gật đầu:

"Vâng, tại hạ nhất định dạy thiếu gia thành một vị quý tộc xuất sắc."

"Được rồi, Steven, Charles, chúng ta về thôi!"

Anginus gọi hai đứa con. Lão nhìn lên trời, dường như với việc đứa con ngốc nghếch trở nên thông minh không có chút phản ứng nào.

Đỗ Trần cảm thấy kỳ quái, bước tới trước cười:

"Phụ thân, con thông minh rồi, chẳng lẽ người không cao hứng sao?"

"Có gì mà cao hứng?" - Anginus không muốn trả lời Đỗ Trần quay người đi vào trang viên.

Nhị ca Charles liếc nhìn Đỗ Trần, cười lạnh:

"Người không còn là thằng ngốc tam thiếu gia của thành St. John nữa, nhưng người vẫn còn là sự sỉ nhục của gia tộc St. Kain. Bọn quý tộc vẫn nói: Trời ạ, hậu duệ của thánh huy đấu thần Shigeru không ngờ lại không thể tu luyện đấu khí, đúng là chuyện đáng cười nhất trên đại lục Iaeate."

Hần bực tức nhìn Đỗ Trần, rồi chấp tay hướng về bức tượng giữa quảng trường:

"Gia tộc St. Kain đứng vững ngàn năm chẳng ngờ lại sinh ra cái thứ như người, đúng là sự sỉ nhục! Người biết bọn đấu thần nói thế nào không?" - Hạn tiếp lời - "Có biết không? Shigeru tóc hồng có một đứa hậu duệ tóc vàng, mà hậu duệ đó lại không thể tu luyện đấu khí."

Nói xong, hần đuổi theo Anginus cùng vào trang viên.

Đỗ Trần ngây người đứng im tại chỗ, hần muốn phát hỏa, nhưng tình cảm của Francis lại khiến hần cực kỳ thất vọng, thậm chí là tuyệt vọng. Một đứa con ngốc sau khi chết sống lại, lại còn thông minh ra nhưng Anginus chẳng có chút vui mừng nào, thậm chí còn có chút căm ghét. Hạn làm sao không chết luôn cho rồi?

Đỗ Trần lại càng thêm nghi hoặc, cái gọi là đấu khí và đấu thần là thứ gì?

Trước đây Francis là một thằng ngốc, hần có thể để lại cho Đỗ Trần ngôn ngữ và những thứ cơ bản nhất của thế giới này đã không tồi rồi, nhiều thứ khác cũng không cần phải hy vọng.

Tất cả mọi người đều quay về, nhưng lão Fuye, Ariza và đại ca Steven ba người tối thân cận nhất vẫn còn ở đó.

Steven bước tới gần vỗ vai Đỗ Trần, an ủi:

"Đừng nghe Charles nói linh tinh, người tuy không thể tu luyện đấu khí, nhưng đọc sách nhiều sau này làm quan văn cũng được."

Đỗ Trần cảm giác được Steven quan tâm hần, gật đầu cười:

"Đại ca, ta không sao, nhưng hiện tại ta có rất nhiều việc không biết, huynh chỉ cho ta được không?"

"Được, chúng ta về phòng của ngươi đi!"

.....

Từ miệng của Steven và lão Fuye, Đỗ Trần biết đây là một nơi gần giống Châu Âu thời trung cổ.

Thế giới này có ba đại lục, giữa biển lớn vô tận hình thành một hình tam giác, Đỗ Trần đang ở đại lục phía bắc Iaeeste, thành St. John thuộc Lanning đế quốc.

Trên đại lục Iaeeste có rất nhiều quốc gia, tuy thế đây là một xã hội thần quyền, tất cả nhân loại đều tín ngưỡng một tôn giáo - đấu thần thánh giáo.

Địa vị của thánh giáo giống như địa vị của Cơ Đốc giáo tại Châu Âu trung cổ, thánh giáo là chí cao vô thượng. Nhưng tôn giáo này không tín ngưỡng những thần tiên hư vô mà là những nhân vật đã từng tồn tại trong lịch sử, những kẻ mạnh đã từng có cống hiến lớn cho nhân loại, bọn họ đều có một danh xưng thống nhất - phong hiệu đấu thần.

Tổ tiên Shigeru của gia tộc St. Kain chính là một trong những vị phong hiệu đấu thần được thánh giáo thờ phụng.

Hiện tại ba khối đại lục có rất nhiều người mạnh mẽ, bọn họ cũng xưng là đấu thần. Đấu thần phân làm ma đấu thần và võ đấu thần tổng cộng có mười cấp, năm cấp đầu chỉ có thể gọi là đấu sĩ, tới cấp sáu mới được gọi là đấu thần.

Nếu có người thực lực vượt qua đấu thần cấp chín, lại thêm vì nhân loại có cống hiến lớn thì sẽ được ban đấu thần phong hiệu, đồng thời tượng của người đó cũng được đưa đến thánh điện trong đấu thần thánh giáo, trở thành tín ngưỡng của nhân loại.

Còn hậu duệ của bọn họ là phong hiệu đấu thần hậu duệ, sinh ra đã làm quý tộc, dưới sự trợ giúp của Đấu Thần thánh giáo được hưởng rất nhiều đặc quyền.

.....

Steven nói xong, Đỗ Trần vội hỏi:

"Vậy ta vì sao lại không tu luyện được đấu khí?"

Tuy cũng chẳng hiểu rõ mấy, nhưng hắn cũng thấy đấu thần chính là chủ nhân của thế giới này, là tầng lớp tinh anh trong xã hội. Muốn đứng đầu tại thế giới này phải thành đấu thần.

Steven thấy đệ đệ biến thành thông minh rồi thì tâm tình cực tốt, đùa:

"Sức mạnh của đấu thần tới từ tự nhiên nguyên lực. Đệ đệ, ngươi trời sinh không cảm nhận được tự nhiên nguyên lực, vì thế, hắc hắc, ngươi phải đi đường khác thôi. Ví như khuôn mặt này..." - Hắn nâng cằm Đỗ Trần đùa - "Bằng bộ dạng của ngươi muốn đi dụ dỗ một vị nữ vương chắc chắn không cần nói, lúc đó không chừng lại còn thành quốc vương đấy."

Nói xong hắn chép miệng nhìn Đỗ Trần.

"Ta càng thấy huynh mới thích hợp đi dụ dỗ nữ vương hơn." - Đỗ Trần cười khở trong lòng, có gì mà ngươi lại đi đề cập phụ nữ chứ. Không biết đệ đệ của ngươi luyện đồng tử công à?

Lúc Đỗ Trần và Steven nói chuyện, vô luận là trào phúng hay đùa cợt đều rất tự nhiên không có cảm giác sợ sệt và ghét như với phụ thân và nhị ca. Xem ra trước đây Steven và Francis tình cảm rất tốt.

Steven dường như nghĩ ra điều gì đó, cười nói:

"Hắc! Đệ đệ, hiện tại bộ dạng của ngươi thông minh thế này, vậy thì mấy ngày nữa ta dẫn ngươi tới tham gia bữa yến của các tiểu thư quý tộc. Trời ạ, ngươi đã mười lăm tuổi rồi mà vẫn còn là xử nam, thật đáng thương a!"

Hắn đứng dậy:

"Quyết định thế nhé, đúng dịp mấy ngày nữa công chúa Yuna tổ chức bữa yến, đến lúc đó ta dẫn người tới. Thôi, ta đi gặp phụ thân đã, dù sao công tước phụ thân của chúng ta cũng đang lo làm sao đưa tin người chưa chết với các quý tộc khác."

Fuye tiễn Steven đi, rồi quay lại ngồi cạnh Đỗ Trần hòa ái cười nói:

"Thiếu gia, thiếu gia Steven là người tốt, sau này ngài nên nghe lời ngài ấy."

"Ừ!" - Đỗ Trần gật đầu cười, một tên mồ côi đột nhiên có cảm giác được đại ca quan tâm, cảm giác đó... dường như cũng không tồi.

Ariza co người nằm trên thảm gật gật đầu:

"Đúng rồi! Ta nghe nói, "Đấu thần thệ ngôn" của thiếu gia Steven lúc mới bước vào con đường đấu thần là sẽ bảo vệ thiếu gia đấy."

"Đấu thần thệ ngôn là cái gì?" - Đỗ Trần hiếu kỳ hỏi.

Lão Fuye cười:

"Đó là chuyện của đấu thần, thiếu gia không cần hỏi nữa, chỉ cần biết là Steven không hại ngài là được rồi."

Hại Đỗ Trần? Ha ha, hắn hai mươi mấy năm làm nghề trộm cắp, trừ lúc bị cái lão "Bồ Đào" đạo trưởng hại cho một lần còn thì chưa bao giờ chịu thiệt, đều là hắn hại người khác. Đỗ Trần đứng dậy khỏi ghế:

"Fuye bá bá, ta muốn đi ra ngoài dạo, xem thành St. John thế nào."

"Cũng hay, gọi Ariza đi theo người. Đến tối nhất định phải về ăn tối."

Đỗ Trần dẫn Ariza ra khỏi trang viên. Trên đường, người hầu, võ sĩ nhìn dáng vẻ hắn đều lộ vẻ kỳ quái, dường như chưa thích ứng với việc tam thiếu gia đột nhiên biến thông minh.

Đỗ Trần cũng không để ý đến những người đó, ra khỏi cửa nhảy ngay lên lưng Ariza, hỏi:

"Người chạy nhanh không?"

"Ta có thể đuổi kịp chiến mã."

"Vậy thì tốt, công ta chạy bữa đi, tới chỗ nào đông người ý."

Ariza đối với mệnh lệnh của Đỗ Trần không hiểu mấy, hắn ngẩng cái đầu trọc lên hỏi:

"Sao lại thế?"

"Bảo người chạy thì cứ chạy, đến tối thiếu gia mời người ăn vú trâu."

Nghe thấy vú trâu mắt Ariza sáng lên, tròn mắt rồi chạy.

Đỗ Trần ra ngoài một mặt để hiểu thế giới này hơn, mặt kia là hắn không ngồi im được. Liên Hoa Bảo Giám lại dùng mấy chữ "gần gũi nữ sắc" không ngừng dụ hoặc hắn đi làm việc tốt.

Ariza cầm đầu chạy, Đỗ Trần cũng không nhàn hạ, hắn tập trung toàn bộ tinh thần lên móng.

Trời không phụ người có lòng. Cuối cùng, lúc Ariza từ khu quý tộc phía đông thành chạy tới khu bình dân phía nam, móng Đỗ Trần truyền lại cảm giác tê tê.

Có việc tốt để làm rồi.

"Mau, Ariza, chạy về hướng kia!" - Đỗ Trần chỉ một con hẻm nhỏ hưng phấn hét lớn.

oOo

5. Thánh Khí

oOo

Hẻm nhỏ chỉ rộng hai mét nhưng có rất nhiều người đang tụ tập.

Những người vây quanh đều ăn mặc theo kiểu người hầu, người nào người đấy thân thể cường tráng. Trong đám đông có hai người ăn mặc theo lối quý tộc, còn những người khác bao quanh hai thiếu niên đó, cả hai đang đánh đập một đôi vợ chồng già.

Đôi vợ chồng già này trông không giống người có tiền, quần áo mặc toàn bộ là vải sơ màu đất. Cụ ông còn đi chân đất, cụ bà cũng chỉ có đôi dép cỏ, đoán niên kỷ cũng phải sáu bảy mươi tuổi.

Bên cạnh họ còn có một cái xe, một bánh lăn kênh ra, rau trên xe rơi vãi tứ tán trên đất, hiển nhiên lão phu phụ vừa bị người khác đạp đổ xe rau.

Đó là một vụ điển hình việc quý tộc bắt nạt bình dân.

Đỗ Trần lần đầu tiên thấy vụ việc như trong phim này, chăm chú nhìn, cũng cảm thấy lạ lạ.

Lúc này Ariza đã chạy đến đầu hẻm, Đỗ Trần đột nhiên vỗ vai hắn, từ trên lưng nhảy xuống, kêu hắn dừng chân:

"Ây, Ariza, người biết hai tên đang đánh người kia không?"

"Đó là Kaman và Frisbie, chúng cũng biết chúng ta." - Ariza nắm tay xát xát, bức tức nói - "Bọn chúng thường hay bắt nạt thiếu gia, bị ta đánh. Thiếu gia, có cần đánh bọn chúng nữa không?"

"Không vội." - Đỗ Trần cười gian đánh giá Kaman và Frisbie, đặc biệt để mắt đến chất liệu y phục và trang sức trên người chúng.

Ừm, xem qua là biết ngay con cháu thế gia.

"Ariza, nhà bọn chúng ở đây làm nghề gì đấy?"

"Frisbie là con tài chính đại thần, Kaman là con lễ pháp đại thần, hơn nữa còn là hậu duệ của Bạo Phong đấu thần."

Đỗ Trần chiếu theo sự chỉ điểm của Ariza, để ý Kaman hơn một chút, tên tiểu tử này khoảng mười năm tuổi, tóc dài xanh da trời, mặc một bộ giáp bó sát người màu vàng chanh, mặt mũi trắng trẻo kể ra cũng anh tuấn.

Tên tiểu tử này cũng là hậu duệ của phong hiệu đấu thần, quý tộc của quý tộc.

Đỗ Trần hỏi:

"Phụ thân hắn và phụ thân ta, ai quan chức cao hơn?"

"Đương nhiên là Anginus lão gia rồi." - Ariza không do dự trả lời - "Lão gia là phó tổng trưởng bộ thống soái của đế quốc, trừ quốc vương và thủ tướng ra thì không ai to bằng."

Ai da, chẳng ngờ cái lão Anginus đối với mình lạnh như băng, lại là nhân vật số ba của Lanning đế quốc. Vậy thì tốt rồi, cái việc tốt này làm không sợ phiền phức nữa.

Đỗ Trần quyết định, chỉ vào hẻm nói:

"Ariza, xông vào đi, giúp ta giáo dục bọn chúng."

"Được!"

Ariza hét lớn một tiếng, múa quyền lao vào:

"Kaman, Frisbie, thiếu gia bảo ta giáo dục bọn ngươi."

Bịch! Bịch!

Hắn đâm liên mấy đâm, trong lúc bất ngờ, đã thu dọn sạch sẽ mấy tên gia đình vòng ngoài, sau đó cùng bọn gia đình đó chiến đấu, có thể nói, hắn tay bo chân đất ngược đãi mấy người to khỏe.

Kaman không đánh đôi phu phụ già nữa, quay đầu nhìn Đỗ Trần:

"Ồ? Francis, không phải ngươi chết rồi sao?"

”Thiếu gia ta chưa chết.”

Đỗ Trần đứng đầu hẻm, cười nhạt nhìn bọn chúng:

”Kaman, thân là hậu duệ của phong hiệu đấu thần, người làm sao lại bắt nạt người già thế kia? Đúng là làm mất mặt ông tổ nhà ngươi. Mau tha cho bọn họ, nếu không ta bảo Ariza đánh cho ngươi một trận.”

Kaman cười:

”Hừm, Francis, ba năm trước Ariza đánh bại được ta, nhưng lúc đó ta chỉ là hồng y võ đấu sĩ cấp một. Hiện tại...”

Hắn rút dây chuyền đang đeo trên cổ, trên dây có một khối kim loại to bằng quả trứng gà, hắn cầm quả trứng kim loại trong tay, cười lạnh:

”Hiện tại ta đã là chánh y võ đấu sĩ cấp hai.”

Hồng rồi, thất toán a, Kaman không ngờ lại là đấu sĩ, lại còn cấp hai nữa.

Đỗ Trần còn chưa thấy năng lực của đấu sĩ trên đại lục Iaeeste, nên trong lòng cũng lo lắng, tim đập thình thịch. Hắn là ăn trộm, không phải anh hùng, kiếp trước thấy việc bất bình can thiệp rồi hy sinh, Đỗ Trần vẫn còn yêu cái mạng nhỏ của mình lắm.

Ngay lúc đó, Ariza nói oang oang:

”Thiếu gia, không sợ, hôm nay ta đã đánh ngã hai tay đấu sĩ cấp hai trong trang viên đấy.”

Vừa nói Ariza không để ý đến những gia đình, lao tới Kaman.

Đỗ Trần kinh ngạc, chẳng lẽ những võ sĩ trong trang viên St. Kain bị đánh hôm nay cũng là đấu sĩ? Nếu như thế, Ariza...

Trời ạ, cái ký ức ngốc nghếch của Francis, không biết bỏ qua bao nhiêu tin tức quan trọng.

Lúc bấy giờ Kaman nhìn chằm chằm Ariza, hai tay nắm chặt quả kim loại đưa ra trước ngực. Chỉ thấy trên tay hắn đột nhiên phát ra một luồng ánh sáng màu xanh, nhìn kỹ lại, ánh sáng phát ra từ quả cầu kim loại, sau đó quả cầu như một tổ hợp máy móc bắt đầu biến hóa, nháy mắt biến thành một cái búa nhỏ hình sừng dê.

”Biến hình kim cương!” - Đỗ Trần buột miệng.

Ariza cũng hét:

”Thiếu gia, hắn có thánh khí, ta liều với hắn đây.”

Thánh khí... thánh khí... Đỗ Trần đột nhiên nhớ ra, trước đây không biết ai đã từng nói với Francis, sức mạnh của một vị đấu thần là sự kết hợp của ba bộ phận, đấu khí của bản thân, thần sủng (vật nuôi), và còn có thánh khí.

Đấu thần không có thánh khí trong tay, thực lực bị ảnh hưởng vô cùng lớn, ít ra hôm nay Ariza ở cửa trang viên đánh ngã hai tên đấu sĩ cấp hai không có thánh khí.

Thất toán quá, cũng tại chưa hiểu những điều cơ bản của thế giới đấu thần. Đỗ Trần thầm trách, rút ra bài học - lần sau nếu muốn làm việc tốt, không chỉ xem thân phận và bối cảnh của đối phương, mà còn phải xem đẳng cấp đấu thần và những thứ như thánh khí, thần sủng.

Ariza và Kaman bắt đầu đánh, Dương Giác tiểu chùy của Kaman đánh vào người Ariza, trúng đòn rồi, nhưng hắn cũng chỉ nhũm mày chịu đựng. Sau đó dùng đôi bàn tay sắt và hai chân đâm đá Kaman tới tấp, Kaman đối với sức mạnh của Ariza rất sợ, trong một lúc cũng không dám dốc hết sức tấn công.

Một người được huấn luyện làm đấu sĩ, một kẻ dã man, không ngờ lại đánh ngang tay.

Đỗ Trần cười, việc thiện này còn có cơ hội làm rồi.

Nhưng ngay lúc đó, Kaman đột nhiên quát:

"Frisbie, ta cầm chân Ariza, người dạy dỗ thằng phé vật Francis đi."

Frisbie còn đang xả giận lên hai lão già đáp: "Được!". Hắn cũng rút ra một quả cầu kim loại, biến thành một cây gậy ngắn:

"Francis, người xem thực lực hồng y ma đầu sỹ cấp một của thiếu gia Frisbie ta đây! Thủy quang!"

Đột ngột, từ cây gậy ngắn của hắn bắn ra một mũi thủy tiễn màu xanh, bay tới hướng Đỗ Trần.

Đều là ta sai! Đỗ Trần hối hận, sao hắn không tìm hiểu thế giới này cho kỹ rồi mới làm việc tốt?

Thủy tiễn tới rất nhanh, Đỗ Trần tránh cũng không chậm, hắn dậm chân, nhanh nhẹn tránh được một đạo thủy tiễn, nhưng đạo thứ hai tới ngay sau đó.

Trong chốc lát, Đỗ Trần bị bức đến tay chân lông cọng, may mà Liên Hoa Bảo Giám vẫn giữ cho hắn sự miễn tiện và linh hoạt của kiếp trước, thế nên mới không bị trúng đòn.

"Người dám đánh thiếu gia, ta liều với người." - Ariza càng điên tiết hơn, mạnh mẽ nhảy tới, dùng thân thể như con gấu của hắn đè Kaman xuống đất, rồi đá liên hai cước, sau đó chạy tới chỗ Frisbie.

"Mẹ ơi, thằng Ariza khỏe hơn trước đây nhiều." - Frisbie chưa kịp phản ứng, Ariza đã tới gần, một vị ma đầu sỹ cùng một tên dã man cận chiến...

Bình bình, bốp bốp! Ai da, mẹ ơi!

Frisbie bị đánh đến mặt mũi xưng vù.

Lúc đó Đỗ Trần mới yên tâm, hắc, Ariza quả là đầu vật hạng nặng, mười mấy người, còn có hai đầu sỹ, nhưng chỉ mấy phút hắn đã đánh ngã lẩn hết. Không tồi!

Hắn chậm chậm bước lại gần, cười nhìn hai người nằm dưới đất, chỉ thấy thánh khí của Kaman và Frisbie cùng với lúc chủ nhân ngã ra, biến thánh quả cầu kim loại. Bọn chúng vẫn giữ chặt quả cầu, bị đánh mấy cũng không buông tay.

"Kaman, Frisbie, hôm nay thiếu gia Francis dạy các người một bài học, bắt nạt người già là sai. Hiểu chưa? Ariza, dừng tay, để bọn chúng cút."

Kaman phúi quần áo đứng lên, bỏ quả cầu kim loại vào túi, cảm hận nhìn Đỗ Trần:

"Francis, hôm nay ta đánh không thắng nổi Ariza, nhận thua, Frisbie, chúng ta đi."

Nói xong, hắn đỡ Frisbie đang rên rỉ đứng dậy, quay người bước ra khỏi con hẻm nhỏ.

Xem ý của hắn, sau này có khi còn tìm bản thiếu gia tính sổ. Có nên thật hắn để trừ hậu họa không?

Đỗ Trần vừa nghĩ thế, ký ức của Francis liền đề tỉnh hắn. Kaman là hậu duệ của Bạo Phong đầu thần Alouma, hắn làm gì sai, có thể giáo huấn, nhưng không thể giết, tru sát một vị hậu duệ có phong hiệu đầu thần sẽ bị thánh giáo thẩm phán, có khi bị tổng lên giàn hỏa thiêu.

Vậy thì dùng phương thức khác dạy dỗ hắn cũng được.

Đỗ Trần vuốt mũi, bước nhanh tới vỗ vai Kaman:

"Kaman thiếu gia, nhất định phải nhớ, không được bắt nạt người già nữa."

Kaman bực tức, đẩy bàn tay Đỗ Trần đặt lên vai hắn, quay người bỏ đi:

"Hôm nay ta thua rồi, người nói gì chẳng được."

"Vậy không tiễn nữa." - Đỗ Trần nhếch mép cười, nụ cười tươi đẹp như ánh nắng.

Đỗ Trần chấp tay ra sau lưng, trong tay hắn còn cầm một quả cầu kim loại, chính là quả của Kaman.

Không sai! Lúc Đỗ Trần đưa tiễn, đã tiện tay trộm thánh khí của Kaman.

oOo

6. Cường Gian Thánh Khí

oOo

Lợi dụng lúc Ariza không để ý, Đỗ Trần dứt thánh khí vào túi, quay người tán thưởng:

”Ariza, hôm nay ngươi làm không tồi, tí về cho ngươi ăn hai cái vú trâu.”

”He he, có hai cái vú trâu ăn rồi!” - Ariza tuy mặt mũi sưng phồng, trên người đầy vết thương do giao đấu, nhưng hắn không để ý, lại còn cao hứng nhảy chơi chơi, như đứa trẻ được quà.

Ngay lúc đó bông hoa sen đầu tiên trên sông Đỗ Trần có động tĩnh, thân hoa run run, cánh hoa từ từ xòe ra.

Đó là phần thưởng của việc hắn cứu hai lão già. Liên Hoa Bảo Giám lại tiến bộ rồi.

Trừ nhụy hoa, hiện tại đóa hoa đầu tiên cánh đã nở trọn vẹn.

Chờ đến lúc nhụy hoa cũng nở ra, Đỗ Trần có thể nói là tu luyện thành công cảnh giới đầu tiên của Bảo Giám.

Cảm thấy sông đất biến hóa, trong lòng Đỗ Trần tràn trề hạnh phúc, hắn đưa tay ra, dùng nụ cười thân thiện nhất nói:

”Hai vị lão nhân gia, các vị không phải sợ nữa, ta đã đuổi bọn chúng đi rồi.”

Vừa rồi vợ chồng lão già đã chứng kiến từ đầu đến cuối, đã nghe thấy từ đầu đến cuối, bọn họ nắm lấy tay Đỗ Trần, khom người cúi chào:

”Thánh huy đấu thần hậu duệ tôn quý, sự cao quý của ngài cũng bằng với tổ tiên của ngài là Shigeru rồi.”

Bọn họ thành khẩn cảm tạ, nhưng ánh mắt nhìn Đỗ Trần có chút nghi vấn.

Nghe nói Francis là một tên gốc cơ mà? Nhưng thiếu niên tóc vàng trước mắt chắc chắn không phải là gốc. Hơn nữa nhìn nụ cười thân thiết của hắn, khuôn mặt anh tuấn, rõ ràng là một thiếu niên quý tộc tâm địa thiện lương.

”Các vị quá khen rồi, ta chỉ là một người bình thường, chẳng qua là không chịu nổi bọn quý tộc bại hoại thôi.”

Đỗ Trần sờ sờ quả cầu kim loại trong túi, trong lòng cũng sốt ruột rồi, hắn vẫn còn chưa nhìn kỹ món thánh khí này, làm gì có công phu tán nhảm với lão già này?

Hắn cười:

”Hai vị mau về nhà đi, ta phải đi mấy chỗ nữa, xem có người nào cần ta giúp đỡ không.”

”Đấu thần bảo hộ, Francis, ngài đúng là một người tốt!”

Đỗ Trần rút một viên trân châu trong túi ra đưa cho hai người:

”Sau này nếu có phiền phức gì thì mang cái này đến hoa viên St. Kain tìm ta, ta nhất định sẽ giúp các người.”

Làm việc tốt a, phải như nước chảy không ngừng, đầu tư dài hạn. Lão già này, bà già này nhìn cái biết ngay nhất định là tầng lớp dân nghèo nhất ở thành St. John, không ít lần bị bắt nạt, sau này nhất định cho Đỗ Trần nhiều cơ hội làm việc thiện.

”Được rồi, Ariza, chúng ta đi thôi.”

Lúc này đã là xế chiều, ánh hoàng hôn phía sau lưng Đỗ Trần hắt xuống con hẻm nhỏ, khiến hình ảnh hắn trong mắt hai lão già càng cao lớn vô cùng, quả là sáng chói như vị đấu thần trong truyền thuyết.

Lúc này lão già nghẹn ngào:

"Thiếu gia Francis, lão nhất định sẽ nói với tất cả mọi người, ngài không phải là thằng ngốc ở thành St. John, ngài là sự cao quý của thành St. John."

Sự cao quý của thành St. John? Biệt hiệu này không tồi. Đỗ Trần nhảy lên lưng Ariza.

Trộm nhìn quả cầu kim loại trong túi, chỉ thấy nó to bằng quả trứng gà, màu xanh sẫm, vỏ là nhiều khối kim loại xếp dày đặc lên nhau, trên đó còn có một lỗ nhỏ.

Nhìn thế nào Đỗ Trần cũng cảm giác thứ này như có linh tính, một cảm giác kỳ lạ truyền tới hấp dẫn hẳn.

Đây là thánh khí ở thế giới đấu thần rồi, Đỗ Trần đập vào vai Ariza, nói:

"Về nhà, đi tìm đại ca ta."

.....

Vào đến trang viên, đúng lúc Steven đang chuẩn bị tham gia tửu yến, lại bị Đỗ Trần giữ lại ở cửa.

"Cái gì? Đệ muốn hiểu chi tiết về đấu thần thánh khí à?" - Steven kinh ngạc nhìn Đỗ Trần - "Được rồi, để ta nói ngắn gọn một chút."

Steven gỡ dây chuyền trên cổ, trên đó cũng có một quả cầu nhỏ, giống với cái của Kaman, nhưng bề mặt nó không nhẵn mà có nhiều hoa văn, thêm vào đó, trên quả cầu còn có nhiều lỗ nhỏ.

Trừ những điều đó, quả cầu của Kaman màu xanh sẫm, còn của Steven đỏ như lửa.

Steve bảo Đỗ Trần chú ý xem, chỉ thấy tay hắn phát ra hỏa quang, ngọn lửa thuần thanh, nhiệt độ hiển nhiên không thấp. Hắn một tay cầm quả cầu, một tay nhanh nhẹn đưa ngọn lửa tới gần.

Đỗ Trần chăm chú nhìn, chỉ thấy ngọn lửa thuận theo những lỗ nhỏ trên quả cầu tiến vào bên trong. Chớp mắt, quả cầu phát ra ánh sáng mạnh mẽ, rồi như một tổ hợp máy móc, biến thành một bộ gãy sắt đỏ như lửa, đeo vào hai tay Steven.

"Đây là thánh khí của ta, hộ thủ của Shigeru. Nó là một bộ phận trong chiến giáp của tổ tiên chúng ta."

Nói xong Steven hét một tiếng:

"Lưu Tinh Hỏa Diễm!"

Hắn đâm hai tay vào khoảng không, hai luồng lửa từ hai tay bắn ra, liền vỡ thành nhiều điểm nhỏ, như lưu tinh phi tới một tầng đá.

"Ầm!" một tiếng, tầng đá vỡ vụn.

"Đó là uy lực kết hợp giữa thánh khí và đấu khí. Tuy nhiên thánh khí cũng có đẳng cấp, đẳng cấp của nó tương đương với đấu khí, chịu sự hạn chế của đấu khí. Đại ca như ta là hoàng y ma đấu sĩ cấp ba, còn cái này là thánh khí cấp năm, vì thế thực lực của ta làm giảm sự phát huy của thánh khí, chỉ có thể khiến nó phát huy thực lực của thánh khí cấp ba. Nhưng ngược lại, thánh khí không hạn chế đấu thần, đấu thần cấp mười dùng thánh khí cấp năm, vẫn có thể phát ra đấu khí cấp mười, nhưng mà nhận được trợ giúp từ đấu khí ít đi nhiều."

Steven thu hồi hỏa diễm trên đôi găng, đôi găng tay sắt đó biến lại thành quả cầu, hắn đeo lên cổ:

"Được rồi, những vấn đề cơ bản ta đã nói cho đệ rồi, ta đi tham gia tửu yến đây."

"Đại ca thân yêu xin chờ một chút." - Đỗ Trần cản Steven lại, sờ sờ túi quần rồi hỏi - "Đại ca, thánh khí của đại ca lúc nào cũng đeo trên cổ à?"

"Đúng thế, thánh khí đương nhiên lúc nào cũng phải mang trong người. Bởi vì đấu thần lúc nào cũng có thể phải chiến đấu, trong người không có thánh khí, còn gọi gì là đấu thần?"

"Vậy huynh không sợ rơi mất sao?"

"Hắc hắc, không sợ, bởi vì hộ thủ của Shigeru đã nhận ta làm chủ rồi."

"Thánh khí cũng biết nhận chủ?"

"Đúng!" - Steven giải thích - "Thánh khí là thứ có linh tính, có thể tự mình chọn chủ nhân thích hợp, hơn nữa sau khi nó nhận chủ, nó sẽ hình thành một sự liên hệ kỳ diệu với chủ nhân. Một khi ta phát hiện thánh khí bị mất, dựa vào sự liên hệ đó có thể tìm nó về. Vì thế, lúc nào cũng mang thánh khí theo người tuy có chút nguy hiểm, nhưng không lo bị mất."

Tim Đỗ Trần đập thành thịch:

"Đại ca, có biện pháp nào cắt đứt liên hệ giữa thánh khí và chủ nhân không?"

"Có, bảo thánh khí nhận người khác làm chủ là được rồi."

"Vậy làm sao mới bảo thánh khí nhận chủ được?"

"Đệ đệ, người hỏi cái đó làm gì?" - Steve nhìn mặt Đỗ Trần, cười nói - "Bảo thánh khí nhận chủ là một việc phức tạp, hơn nữa còn rất khó khăn. Cách trực tiếp nhất là dùng đấu khí mạnh hơn hắc đẳng cấp thánh khí, ép nó phải mở ra... Ừm, người có thể coi như, thánh khí là một vị thiếu nữ trinh khiết, người không lấy được tâm của nàng, thì có thể cưỡng gian để lấy được người của nàng."

"Đại ca, người quả là lưu manh."

"Khục, ta gọi cái đó là phong lưu, thôi bái bai, ta phải đi tham gia tửu yến."

Steven bước ra khỏi hoa viên, không quay đầu vẫy tay chào Đỗ Trần:

"Đọc nhiều sách vào, đừng có lúc nào cũng nghĩ đi cưỡng gian thánh khí, chuyện đấy người không làm được đâu, phụ thân là huyền vũ đấu thần cấp tám, nhưng đấu khí cấp tám cũng chỉ có thể cưỡng gian nhị cấp thánh khí thôi."

Sau khi Steven đi, Đỗ Trần vội lấy quả cầu kim loại trong túi ra.

"Kaman thiếu gia, người lại gây phiền phức cho ta rồi." - Đỗ Trần xem xét quả cầu kim loại trong lòng bàn tay, thầm tính, trả nó về chắc chắn không được rồi, làm gì có ăn trộm nào lại đi trả đồ?

Nhưng không trả lại, Kaman và thánh khí có liên hệ, một khi phát hiện thánh khí bị mất, sớm muộn cũng tìm ra Đỗ Trần.

Vừa rồi Đỗ Trần còn nghĩ sẽ ép thánh khí nhận chủ, nhưng sau khi nghe Steven nói, ý tưởng đó của hắn đã tan tành, đấu khí cấp tám mới có thể bức thánh khí cấp hai nhận chủ, Đỗ Trần cả đấu khí cấp một còn chưa có.

Cũng tại thằng Kaman không cẩn thận, làm sao lại không tự giữ được thánh khí khiến hắn gặp phiền phức.

Tay cầm quả cầu kim loại, những ngón tay của Đỗ Trần đột nhiên ngứa ngáy.

Chẳng có cách nào, hắn sinh ra là ăn trộm, kẻ dâm dăng thấy thiếu nữ khỏa thân không động lòng sao? Biệt hiệu Vô Tỏa Bất Khai của Đỗ Trần, thấy mấy cái lỗ trên quả cầu kim loại lại không muốn chọc ngoáy à?

Rất nhanh sau đó, Đỗ Trần không chịu nổi cảm giác ngứa trên ngón tay, hắn nhìn ngó bốn phía, rồi chạy đến bên dưới một giàn hoa.

Hóa ra giàn hoa này dùng lưới sắt để đỡ, các loại sắt nhỏ có, to có, thẳng có, cong có.

Nhìn thứ này, Đỗ Trần cảm giác như gặp lại bạn cũ lâu năm.

Động tay động chân mấy phút, Đỗ Trần uốn các mẫu sắt thành các hình khác nhau rồi giắt vào bên hông.

"Ai, móc cây cửa, chìa khóa vạn năng, kìm công lực... Trời ơi, các lão bằng hữu đều không có, chỉ đành dùng mấy thứ đồng nát sắt vụn này vậy, mẹ nó, cho ta một cái kẹo cao su cũng được."

Đỗ Trần tuyệt đối không phải muốn ăn kẹo cao su, nhưng cao thủ phá khóa chân chính trên địa cầu, dùng một miếng kẹo cao su có thể mở những ổ khóa cực kỳ phức tạp.

Và Đỗ Trần, chính là cái loại cao thủ chân chính đó.

Quan sát tử tế, trên quả cầu kim loại có bốn lỗ nhỏ, năm ngón tay khéo léo của Đỗ Trần điều khiển một que sắt, tay kia giữ quả cầu, từ từ đưa que sắt tiến vào trong lỗ.

oOo

7. Vô Tỏa Bất Khai

oOo

Cây khóa phải nói đến mấy vấn đề: kỹ thuật, công cụ, kinh nghiệm, trực giác, trong bốn điểm đó thiếu một cũng không được.

Động tác của Đỗ Trần cực kỳ chậm, dùng que sắt nhét vào lỗ nhỏ xem xét. Hắn hết sức cẩn thận bởi vì thứ này dù gì cũng là thánh khí, ai mà biết bên trong có cơ quan phòng vệ nào không? Nếu Đỗ Trần không cẩn thận chạm vào chi tiết đó, đầu khí bên trong bùng ra là hắn lại phải chuyển sinh thêm lần nữa rồi.

Sự lo lắng vì chưa biết, sự tự tin về kỹ thuật khiến Đỗ Trần như trở về cái thuở ăn trộm kiếp trước.

Làm việc trong môi trường nguy hiểm dùng kỹ thuật tinh tế đổi lấy tiền bạc, cảm giác đó thật thoải mái, sướng hơn cả cảm giác Liên Hoa Bảo Giám giục đi làm việc tốt.

Đưa vào được mấy milimet Đỗ Trần cảm thấy ba que sắt không tiến được tiếp, nhưng que còn lại thì không bị ngăn trở gì.

"Tổ tiên Shigeru trên cao." - Đỗ Trần mừng phát điên, cảm giác này hắn quá quen rồi, một lỗ thông, ba lỗ đóng, chẳng lẽ đây là "Tứ thực thăng hàng tỏa?"

Kết cấu của "Tứ thực thăng hoàng tỏa" giống như kết sắt bốn tầng. Mở tầng đầu tiên bên trong còn có tầng thứ hai, tầng thứ ba, tầng thứ tư, hơn nữa chỉ có mở tầng đầu tiên một cách chính xác thì tầng thứ hai mới hiện ra, cứ tiếp tục như thế.

"Nếu quả đúng như vậy thì . Đầu tiên xoay ổ khóa ngược chiều kim đồng hồ, sau đó dùng chìa khóa xoay theo chiều kim đồng hồ, tới "kịch" thì đẩy nhẹ lên trên một chút."

Cạch!

Đỗ Trần nghe thấy tiếng truyền ra từ bên trong quả cầu sắt, liền sau đó hắn đưa que sắt vào lỗ thứ hai.

"Hắc, vẫn còn tốt. Vậy tầng thứ hai có lẽ có lò xo, dùng ba que sắt chặn lại rồi xoay xuống phía dưới. Mẹ nó, que sắt thô sơ quá cũng hơi khó..."

Cạch, cạch, cạch liền ba tiếng, ba lỗ khóa còn lại đều bị Đỗ Trần mở ra.

Ngay sau đó quả cầu bắt đầu biến hóa, trước là phồng to lên mấy lần, sau đó các hoa văn bắt đầu tách ra nhanh chóng tổ hợp lại thành hình khác.

Đỗ Trần dùng đôi mắt gian xảo nhìn quả cầu kim loại biến hóa, buột miệng:

"Mẹ nó, biến hình kim cương à?"

Trong nháy mắt quả cầu kim loại đã biến thành một cái chùy nhỏ.

.....

Chính ngay lúc đó, trong một trang viện ở thành St. John.

Kaman mặt mũi sưng vù đứng trước mặt một quý tộc béo kề lể:

"Phụ thân, phụ thân cho con mượn mấy món của thủ hộ đầu thần gia tộc ta, con phải đi tìm Francis tính sổ."

Lão quý tộc béo này là phụ thân của Kaman, hậu duệ của Bạo Phong đầu thần, Lanning đế quốc lễ pháp đại thần, công tước Videnov:

"Kaman, Francis chẳng qua là một phế vật không thể tu luyện đấu khí, con so đo với hắn làm gì? Hơn nữa dù gì hắn cũng là thánh huy đấu thần hậu duệ, hôm nay đánh con là do cứu người, nếu như vì thế mà báo thù thì thánh giáo pháp điển không cho phép đâu."

"Con không biết, chuyện này không thể để thế được... ai da!"

Kaman vỗ ngực kêu thảm vội vàng sờ khắp người, lúc này sắc mặt hắn đã tái như tro:

"Phụ thân, thánh khí Dương Giác chiến chùy của con mất rồi, hơn nữa nó còn bị người khác bức nhận chủ."

"Cái gì?"

Videnov đột ngột đứng dậy đập bàn:

"Không thể! Dương Giác chiến chùy của con là thánh khí cấp ba, muốn bức nó nhận chủ chỉ sợ đấu thần cấp chín mới làm được, nhưng hiện tại trong đế quốc chỉ có giáo phụ Ferdinand là đấu thần cấp chín."

"Nhưng mà phụ thân, sự liên hệ của con và thánh khí đã bị cắt đứt rồi!" - Kaman sốt ruột chạy mấy vòng, vội nói - "Nhất định là Francis, hôm nay con và hắn... không đúng!"

Kaman bỏ qua hiềm nghi với Đỗ Trần:

"Francis cả đấu khí cũng không thể tu luyện, dù hắn trộm được thánh khí cũng không thể bức nó nhận chủ. Hơn nữa Anginus mạnh nhất gia tộc St. Kain cũng chưa có bản lãnh bức thánh khí cấp ba nhận chủ."

Videnov nhíu mày suy đi nghĩ lại rồi nói:

"Nhất định là người đánh mất thánh khí rồi, chắc một vị đấu thần cấp chín nhất định được. Lập tức đến trụ sở thành vệ đội bảo bọn họ tìm kiếm."

"Vâng, con đi đây." - Kaman vừa quay người liền ngoảnh lại - "Phụ thân, Francis thì sao? Chẳng lẽ phụ thân thấy con bị đánh mà không báo thù à?"

Videnov cười, khuôn mặt béo núc, xem bộ dạng có phần giống với một tên gian thương.

"Làm sao lại thế, Kaman, ta chỉ có một mình con, con là hậu duệ của Bạo Phong đấu thần Alouma, tuyệt đối không thể để một thằng ngốc bắt nạt. Thế nhưng Francis vì giúp đỡ người nghèo đánh con, chiếu theo thánh giáo pháp điển hắn không làm gì sai, ngược lại còn đáng được tưởng thưởng. Vì thế chúng ta không thể dựa vào đó mà báo thù hắn được."

Kaman như trong sương mù nhìn phụ thân chờ lão giải thích tiếp.

"Ồ con ta, người năm nay mười lăm tuổi rồi phải không. A, như quả phụ thân nhớ không lầm thì Francis năm nay cũng mười lăm tuổi rồi..."

Videnov vẫy tay:

"Thôi đi đi, phụ thân nhất định cho người một cơ hội danh chính ngôn thuận để người giết hắn."

.....

Trong trang viên St. Kain, Đỗ Trần hoan hô một tiếng cúi người xem xét tiểu chùy.

Nó giống như cái búa làm mộc trên địa cầu (loại búa nhỏ, đầu búa một bên dùng đóng đinh, một bên có rãnh như hai cái sừng dùng nhỏ đinh), cán cầm chỉ khoảng ba mươi centimet, đầu chùy một bên mặt trụ bên kia chia làm hai cong cong gập xuống, nhìn tổng thể giống như một cái đầu dê.

"Hắc hắc, không tồi, dùng để đập vỡ kết sắt rất vừa tay." - Đỗ Trần cười hắc hắc, nắm chặt cán chùy định dùng thử.

Chùy không hề động.

Đỗ Trần ngạc nhiên, lại dùng lực mạnh lớn hơn nhưng hắn vẫn không động được chùy.

Thánh khí phải có đấu khí mới vận dụng được. Đỗ Trần đột nhiên hiểu ra cái đạo lý đó.

"Mẹ nó! Đồ ăn trộm về mà không dùng được đúng là tức chết!"

Tuy rất không cam lòng nhưng Đỗ Trần chẳng có biện pháp nào, hiện tại hẳn ngoài ba mươi sáu bông hoa trên mộ thì chẳng khá hơn người bình thường chỗ nào, chẳng có chút đấu khí.

Lúc này Đỗ Trần cảm thấy như trong đầu mọc một cây cỏ đuôi chó, ngứa ngáy khó chịu nhưng gãi không được.

Nhưng cũng còn may, theo lời của Steven có thể mở thánh khí thì đã cắt đứt liên hệ của nó với chủ nhân, ít ra bây giờ Đỗ Trần không lo bị tóm.

Mặt trời xuống núi, màn đêm bao trùm lên thành St. John, bầu trời đêm và tâm tình Đỗ Trần lúc này như cùng một dạng, đều gợi nên cảm giác buồn rầu.

Đến giờ ăn tối rồi.

Đỗ Trần dẹp phiền muộn sang bên trở về tháp lâu, lúc này Ariza đang đứng chờ hắn ở cửa:

"Thiếu gia, vú trâu hứa cho ta đâu rồi?"

Đỗ Trần cười cười lôi Ariza vào tháp lâu. Tầng một của tháp là nơi ở của Ariza cũng là nơi tiếp khách, bố trí cực kỳ đơn giản, tường làm bằng đá xanh, một cái giường gỗ, một bộ bàn ghế gỗ.

Lão Fuye đang ở cạnh nấu ăn.

"Fuye bá bá, tối nay chúng ta ăn vú trâu được không? Ta đáp ứng với Ariza rồi."

Lão Fuye lộ vẻ khó khăn, bực tức liếc nhìn Ariza:

"Thằng bé ngươi sao chẳng hiểu chuyện. Một nửa tiền tháng của thiếu gia dùng để nuôi ngươi rồi, ngươi còn muốn ăn vú trâu? Hôm nay mới là mười ba, ngươi muốn nửa tháng còn lại thiếu gia ăn bánh mì đen à?"

"Ồ!" - Ariza buồn bã gật đầu - "Vậy ta không ăn nữa."

Đỗ Trần thấy lạ, hỏi ra mới biết hóa ra anh em hắn ở gia tộc St. Kain mỗi tháng đều được cấp một số tiền cố định, nhị thiếu gia Charles được bao nhiêu lão Fuye không biết nhưng Steven thì không dấu lão, đại thiếu gia mỗi tháng được một đồng vàng, tương đương với một trăm đồng bạc.

Còn Đỗ Trần tam thiếu gia này chỉ có mười đồng bạc thôi.

Đỗ Trần lại hỏi giá cả của các vật dụng trong thành, dùng sự miễn cảm đối với tiền bạc tính ra mười đồng bạc tương đương hơn một nghìn nhân dân tệ ở kiếp trước.

Hơn một nghìn nhân dân tệ, ba miệng ăn trong đó còn có một người cao hơn hai mét, nói chịu đói thì hơi khoa trương, nhưng cũng gò bó.

Đỗ Trần tức giận, Anginus thật là quá đáng, con lão tuy là một thằng ngốc không thể luyện đấu khí nhưng dù sao cũng là thân sinh cốt nhục, làm sao đối đãi lại khắt bạc như vậy?

Nhìn trên bàn một miếng thịt bò, thêm mấy bát canh đậu, Đỗ Trần bực tức đặt dao đĩa xuống bàn nói:

"Ariza, thiếu gia đáp ứng cái gì nhất định sẽ làm, ngày mai ta sẽ nghĩ cách cho ngươi ăn vú trâu."

"Thiếu gia, ngài không phải định tìm Steven thiếu gia mượn tiền chứ? Như vậy không được đâu, tiền của Steven thiếu gia hầu hết đều bỏ ra đi dự tiệc của các thiếu gia tiểu thư khác, cũng chẳng còn lại mấy."

"Không, ta tự có biện pháp." - Đỗ Trần cười gian rồi cầm lại dao đĩa, trầm nghĩ, bọn nhà giàu ở St. John tối nay tốt nhất nên cẩn thận.

Lão Fuye còn tiếp tục than thở:

"Ai! Steven thiếu gia cái gì cũng tốt, chỉ có lúc hơi quá tay khi các quý tộc tiểu thư khác đến mượn tiền. Tiền tháng của ngài thêm vào lương đấu thần đều không đủ tiêu, thường phải vay thêm bên ngoài."

"Lương đấu thần? Lẽ nào đấu thần cũng được tiền à?"

"Đúng thế, Steven thiếu gia là hoàng y ma đấu sĩ cấp ba, mỗi tháng có thể lĩnh năm mươi đồng bạc từ đấu thần thánh giáo."

Đỗ Trần đâm một cái vào ngực Ariza:

"Mỗi tháng Ariza được bao nhiêu tiền lương đấu thần? Hẳn lợi hại thế này tiền được phát chắc cũng đủ ăn vú trâu chứ?"

Ariza buồn buồn:

"Thiếu gia, ta không có đồng nào, ta là nô lệ không được tu luyện đấu khí."

oOo

8. Ai Đả

oOo

Thứ ăn trong mồm Đỗ Trần xem chút thì phụt ra, không có đấu khí mà có thể đánh ngã đấu sĩ cấp hai.

Chẳng lẽ đấu thần ở thế giới này giá rẻ thế?

Lão Fuye cười:

"Thiếu gia, Ariza nói với ta rồi, hôm nay ngài cùng hần giáo huấn Kaman và Frisbie. Ý ngài là Ariza có thể đánh bại đấu sĩ cấp hai thì nhất định cũng là đấu sĩ phải không?"

Đỗ Trần gật gù.

"Không phải vậy đâu, Ariza đúng là không phải đấu sĩ, càng chưa từng tu luyện qua đấu khí. Năm xưa lão thấy ngài chỉ có một mình nên tới khu buôn bán nô lệ mua một đứa về cho ngài chơi cùng, đúng lúc thấy Ariza và một nhóm thú nhân đang bị bán..."

Lão Fuye nhìn Ariza ngài ngại, tiếp tục nói:

"Lúc đó lão thấy thằng bé này đầu óc không sáng sủa cho lắm, trong lòng nghĩ mua hần về thiếu gia cũng không lo bị hần bắt nạt, có khi còn trút giận vào hần được. Ariza có huyết thống thú nhân, hơn nữa là huyết thống chiến sĩ thú nhân, thiên sinh là chiến sĩ."

Ariza là thú nhân? Chẳng trách hần mười lăm tuổi đã có thân thể, cốt cách không tầm thường. Lão Fuye cũng quả có tiềm chất thương nhân đầu cơ, một đồng bạc tiêu mấy năm trước đổi lại một người có thể đánh ngã đấu sĩ cấp hai.

Đỗ Trần đâm Ariza một cái cảm thấy ngực hần cứng như thép, buột miệng hỏi:

"Thú nhân nhất định mạnh lắm nhỉ? Ariza có thể đánh bại đấu sĩ cấp hai rồi, thú nhân dùng sĩ chân chính có thể đánh bại đấu thần cấp mấy?"

"Thú nhân dựa vào thiên phú của bọn họ, so với đấu sĩ cấp thấp thì mạnh hơn nhiều. Nhưng khi một vị đấu sĩ đạt đến cấp sáu, lúc đó từ đấu sĩ trở thành đấu thần chân chính, lợi hại hơn thú nhân dùng sĩ nhiều. Hiện tại cũng có rất nhiều thú nhân thiên phú cực tốt tới Đấu thần học viện học tập đấu khí đó."

Nói tới đây lão Fuye đột nhiên tự vả vào miệng, xin lỗi:

"Ai da, thiếu gia ngài xem, cái miệng của lão chẳng biết làm sao lại nói đến đấu khí trước mặt ngài."

Francis không thể tu luyện đấu khí, vì thế lão Fuye trước giờ chưa hề đề cập đến chuyện đấu thần trước mặt hần, hiện tại lỡ mồm lão cảm thấy rất xấu hổ.

"Không sao, ta không thể làm đấu thần nhưng vẫn còn nhiều lựa chọn khác." - Đỗ Trần thay lão Fuye bày biện đồ ăn, cười nói - "Fuye bá bá, mau ăn cơm đi."

Lão Fuye ngồi vào bàn nhưng không cầm dao đĩa mà ngồi im lặng, đột nhiên hai hàng lệ chảy ra. "Một đứa ngốc khiến lão bỏ tâm huyết mười mấy năm chăm nom, bây giờ đã biết tôn kính người già rồi."

Những gì lão bỏ ra đã được đền đáp rồi.

.....

Một đêm yên tĩnh trôi qua, sáng sớm hôm sau Đỗ Trần dậy khỏi giường đầu vẫn còn hơi nhức. Tình cảm của Francis để lại còn quá sâu sắc khiến Đỗ Trần suốt đêm không ngủ được với suy nghĩ bất cam, ủy khuất.

Xoa bóp đầu một lúc Đỗ Trần cảm giác toàn thân mềm ra, cứ như tối qua vận động quá sức.

Tắm rửa xong, Đỗ Trần theo lệ nhìn đóa hoa sắp nở trên mộ, sau đó bước ra khỏi tháp.

Bên một góc tường, mộ béo hôm trước bị Đỗ Trần giáo huấn đang cùng mấy người hầu khác buôn chuyện:

"Hắc, nghe tin gì chưa? Tối qua Kaman thiếu gia của gia tộc Christian làm mất thánh khí rồi, hiện tại đang dẫn binh sĩ thành vệ đội diên cuồng tìm kiếm."

"Hơn nữa, nghe nói thánh khí đã nhận chủ rồi. Nếu vậy, trong thành St. John chắc chắn đã xuất hiện một vị đầu thần cấp chín, nếu không thì ai mà bức được thánh khí cấp ba nhận chủ?"

Nghe thấy thế Đỗ Trần cười thâm, nhưng cũng hơi chán nản.

Mẹ nó, hắc đã thành công "cưỡng gian" Dương Giác chiến chùy rồi nhưng không dùng được, cảm giác đó giống như tên háo sắc cởi sạch y phục của thiếu nữ, nhưng đột nhiên phát hiện hắc không được...

Lúc này võ sĩ gia tộc bước nhanh tới, Đỗ Trần nhận ra trong đó có một người bị Ariza đánh ngã hôm qua.

Võ sĩ ngần ngại liếc nhìn tháp lâu, dường như sợ Ariza từ đâu đột nhiên xông ra, sau khi thấy chỉ có một mình Đỗ Trần mới yên tâm nói:

"Francis, bên ngoài có một đôi vợ chồng tự xưng là Matthew tìm ngài, bọn họ còn cầm theo tín vật của ngài."

Vợ chồng Matthew thật đáng yêu quá, nhanh chóng cho Đỗ Trần cơ hội làm việc tốt.

"Ta biết rồi." - Đỗ Trần cười cười bước qua võ sĩ, hạ giọng nói - "Hôm qua Ariza tẩm quất cho người có thoải mái không?"

Võ sĩ đơ người.

Đỗ Trần đổi giọng lạnh lùng:

"Hãy nhớ, sau này gọi ta là Francis thiếu gia."

Đỗ Trần bước ra khỏi trang viên, hắc không dẫn Ariza theo bởi vì lần này còn phải làm một vụ buôn bán không hay cho lắm, loại chuyện này không nên để Ariza thấy.

Vợ chồng lão già được hắc giúp hôm qua đang quỳ trước cửa cách bức tượng Shigeru không xa.

Đỗ Trần thân thiết bước tới:

"Đây không phải là ông bà Matthew sao? Xem ra hai người chắc chắn là có việc gì cần ta giúp rồi, tuyệt đối đừng nói không, nếu không ta đưa mọi người lên giàn hỏa thiêu đấy."

Lão Matthew đứng dậy, cúi người cười:

"Vâng Francis thiếu gia, chúng tôi đúng là có chuyện nhờ ngài giúp."

"Đúng là tin tức tốt nhất ta nghe thấy ngày hôm nay." - Đỗ Trần cười, không có đầu khí cũng không phải vội, không làm được đầu thần cũng không phải lo. Dù gì hiện tại hắc cũng chẳng rõ đầu thần làm cái gì, nhưng Liên Hoa Bảo Giám thì nhất định phải tu luyện, nếu không hắc làm sao gần gũi nữ sắc được?

"Là thế này, xe rau của nhà chúng tôi bị chiến mã của thành vệ đội đẩy đổ, chúng tôi muốn xin bồi thường... nhưng chúng tôi là bình dân không dám tìm quan thành vệ đội."

Đỗ Trần nhắm tính một lúc, thành vệ đội chẳng qua là đội quân quản lý thành, còn hắc là con của nhân vật số ba đế quốc, hậu duệ của phong hiệu đầu thần, trời sinh quý tộc thái tử đẳng.

Thân phận này tìm thành vệ đội xin bồi thường chắc không có vấn đề gì, việc tốt này làm được.

"Được, hai người dẫn đường, ta nhất định giúp hai người đòi tiền bồi thường."

Đỗ Trần hào hứng đi theo vợ chồng Matthew qua đường qua ngõ, tới trước một tòa giáo đường.

Sao lại là giáo đường? Thành vệ đội đóng quân trong giáo đường à?

Đỗ Trần quan sát tử tế, không sai, đây là một gian giáo đường, so với cơ đốc giáo ở kiếp trước của hắn khá giống, có chỗ bất đồng duy nhất chính là thập tự giá trước cửa được thay bằng một bức tượng.

Bức tượng là hình một người thân mặc trường bào theo kiểu ma đầu thần, hai tay đưa cao, trên người lửa cháy rừng rực, thần sắc thống khổ.

Dường như đang tự thiêu.

Đỗ Trần thầm nghĩ, ảnh hưởng của đầu thần thánh giáo quả là lớn, cả hệ thống trị an của đế quốc cũng làm công trong giáo đường.

Quảng trường trước mặt giáo đường tụ tập rất nhiều người, có người sáng sớm tới cầu nguyện, có sĩ binh thành vệ đội từ bên trong ra luyện tập, lại có cả người tới thuyết pháp cùng những người nghèo, Đỗ Trần muốn đưa vợ chồng lão Matthew tới trước cửa giáo đường thật không dễ dàng. Nhưng lúc đó cửa giáo đường mở ra, bên trong truyền ra tiếng hô:

”Tránh đường, tất cả tránh đường.”

Một đội binh sĩ đế quốc giáp trụ xanh thẫm tay cầm trường mâu từ bên trong đi ra.

Nhưng trước cửa có quá nhiều người, tên quan quân dẫn đầu nhú mào, đưa roi da trong tay lên.

”Bạch bạch”

Hắn đánh vào không khí, hét:

”Nghe rõ hay không, tất cả tránh ra, thành vệ đội chấp hành công vụ, tất cả mọi người tránh đường.”

Đám người dạt ra hai bên, Đỗ Trần và vợ chồng lão Matthew cũng bị đẩy sang một bên. Lúc đó bên trong bước ra một người, không ngờ lại là kẻ bị Đỗ Trần giáo huấn hôm qua - Kaman.

Sắc mặt Kaman vô cùng xấu, mái tóc dài màu xanh da trời rối bù, trông mắt tái đi, rõ ràng là cả đêm qua ngủ không ngon.

Thật ra tới qua Kaman không hề ngủ, hắn liên tục dẫn thành vệ đội đi tìm thánh khí. Sáng nay chẳng qua quay về ăn sáng, xong là lại đi ngay.

Hắn nhìn thấy Đỗ Trần, liền ngậy người ra, nhìn quanh bốn phía, không thấy Ariza mới an tâm. Chậm rãi bước đến trước mặt Đỗ Trần, cười lạnh:

”Đây không phải là sự sỉ nhục của gia tộc St. Kain sao? Ừm? Hai lão già các người cũng ở đây à, hôm qua bị đánh chưa đủ sao?”

Hắn nhìn vợ chồng lão Matthew khiến hai lão sợ co rúm người vào một chỗ, bước lùi về phía sau.

Đỗ Trần giữ tay vợ chồng lão Matthew, cười gian xảo:

”Ai da, thành St. John quả là nhỏ, làm sao đi đâu cũng gặp người nhĩ Kaman thiếu gia, người tới thành vệ đội làm gì thế?”

Nói xong, Đỗ Trần cố vờ kinh ngạc, gật gù nói:

”Ồ ta biết rồi, sáng hôm nay ta nghe bọn người hầu nói chuyện, nói là người đánh mất thánh khí rồi. Chắc chắc, thân là đầu sĩ, lại còn là hậu duệ của phong hiệu đầu thần, người đứng là làm mất mặt tổ tiên.”

Kaman đại nộ, đưa roi da lên cao:

”Francis, người nói lại xem nào?”

”Ta nói lại thì làm sao? Kaman, người làm tổ tiên mất mặt đó là sự thật.” - Đỗ Trần giang hai tay ra, vẻ ngậy thơ nhún vai - ”Trời ạ Kaman thiếu gia thân ái, người định đánh ta à? Nhưng mà ta nhớ, vô cớ ấu dả hậu duệ của phong hiệu đầu thần là phạm vào thánh giáo pháp điển đấy.”

Kaman không động roi da, hắn vẫn chưa dám ra mặt xúc phạm thánh giáo pháp điển.

Vừa quay đi, Kaman nhìn thấy vợ chồng lão Matthew:

”Hừ, người được thánh giáo pháp điển bảo hộ, ta không đánh được người. Nhưng bọn chúng cản đường, ảnh hưởng đến thời gian thành vệ đội đi tìm thánh khí cho ta, đáng đánh.”

Lý do tuy có phần khiên cưỡng, nhưng quý tộc có lúc vẫn không giăng lý, hắn hiện tại đánh Matthew trong ánh mắt giới quý tộc cũng là chuyện bình thường.

Kaman không then là chánh y võ đấu sĩ cấp hai, hắn hạ thủ cực kỳ có phân thốn. Tuy lúc này Đỗ Trần và vợ chồng lão Matthew đứng cạnh nhau, nhưng roi của hắn quật trúng vào Matthew một cách cực kỳ chuẩn xác, tuyệt không chạm vào Đỗ Trần.

Nhưng Đỗ Trần làm sao bỏ qua cơ hội này được?

Cứu người là chuyện tốt lớn. Hắn ôm chặt Matthew, đưa lão ra sau người.

Roi da quật vào lưng Đỗ Trần, người thì đau rát nhưng lòng lại sướng rơn.

Một roi đó là do Đỗ Trần cố ý, hắn hoàn toàn có thể đẩy Matthew ra rồi chuồn, nhưng theo quy định của Liên Hoa Bảo Giám, việc tốt càng lớn, tiến bộ càng nhanh. Chịu đòn cứu người càng là việc lớn.

oOo

9. Liên Hoa Nội Kinh (1)

oOo

Tuy cố tình chịu đòn, Đỗ Trần vẫn không quên thừa dịp đổ vạ chuyện này lên đầu Kaman.

Hắn mím môi ngẩng đầu lên, nét mặt thống khổ, phẫn nộ, chỉ Kaman hét:

”Kaman! Người dám vô cớ ấu đả hậu duệ Thánh huy đấu thần, con trai phó tổng trưởng thống soái bộ, ta phải cho người lên giàn hỏa thiêu.”

Kaman cũng thâm hồi hận, hắn cơ bản không tưởng ra Francis - một người quý tộc lại đi đỡ đòn cho binh dân, roi này hạ xuống, tuy chỉ là ngộ thương, nhưng ít nhiều cũng phải giải thích với thánh giáo.

Nhưng một thằng ngốc biệt hiệu ”sự sỉ nhục của gia tộc St. Kain” chửi mắng hắn, Kaman tuyệt không chịu được.

Hắn dùng roi quất một tiếng ”phạch” vào không khí:

”Francis, ta cũng là hậu duệ phong hiệu đấu thần, gia tổ bạo phong đấu thần Alouma. Nếu người còn vinh danh hậu duệ phong hiệu đấu thần, thì đến thánh giáo đề xuất quyết đấu đi. Ta, chánh y võ đấu sĩ cấp hai, Kaman, St. Alouman, Christian lúc nào cũng có thể tiếp người.”

”Hừ!” Đỗ Trần hừ lạnh một tiếng, hắn làm sao dám quyết đấu với Kaman, người ta là đấu sĩ cấp hai.

”Kaman, người đúng là không có sĩ diện, rõ ràng biết ta không thể tu luyện đấu khí, còn lừa ta đi đề xuất quyết đấu. Hôm nay...” - Hắn chỉ mấy người đứng xem trước giáo đường - ”Mấy trăm người này cùng chứng kiến sự vô sỉ của người.”

”Người...” - Kaman tức đến đỏ bừng mặt, nhưng không tìm ra lý do phản biện, chỉ đành phẫn nộ ném roi da trong tay.

Lúc đó, lão Matthew chợt tỉnh, lão nhìn vết roi trên lưng Đỗ Trần, đôi mắt hồng hồng, cố nói:

”Francis thiếu gia, ngài thật thiện lương, chẳng kém thánh huy đấu thần Shigeru.”

Những người đứng xem chung quanh giáo đường cũng thở dài, có mấy người còn đứng đối mặt với bức tượng trước giáo đình nói:

"Đây mà là sự sỉ nhục của gia tộc St. Kain à? Ai nói ngài là một tên ngốc? Các vị đấu thần trên cao, ngài là một vị quý tộc thiếu niên tốt bụng."

Quý tộc chịu đòn thay cho bình dân, trong suy nghĩ của những người dân thành St. John, đó là một chuyện đến tưởng tượng cũng không dám.

Nhưng đó không phải do Đỗ Trần cố ý, hấn ngẩng đầu lên trời thề, hấn làm vậy chỉ vì tu luyện Liên Hoa Bảo Giám thôi.

Đám người càng ca ngợi Đỗ Trần, sắc mặt Kaman càng lúc càng khó coi, hấn tức giận nói:

"Francis, hôm qua sau khi chiến đấu với người xong ta phát hiện mất thánh khí, người là người đáng hiềm nghi nhất."

Nào đâu chỉ hiềm nghi, hiện tại món thánh khí đó đang trong túi Đỗ Trần, nhưng hấn ra vẻ chính nghĩa thẳng thắn, bực tức nói:

"Kaman, người lại sỉ nhục thánh huy đấu thần Shigeru, hậu duệ của ngài có làm được chuyện đó không?"

"Đúng đấy, Francis thiếu gia là người tốt, ngài làm sao lại đi ăn trộm!"

Những người xung quanh đều bênh Đỗ Trần. Kaman là người thế nào bọn họ không biết, nhưng thiếu gia Francis thiện lương tốt bụng thì bọn họ tận mắt chứng kiến rồi.

"Kaman thiếu gia, ngài là quý tộc, là hậu duệ của bạo phong đấu thần Alouman không thể đổ oan cho một người tốt."

"Ai, đều là hậu duệ phong hiệu đấu thần, sao lại khác biệt đến thế."

.....

"Câm mồm lại hết cho ta!"

Kaman tức giận, chỉ roi vào đám người:

"Bọn thường dân các người, nếu như dám uy hiếp hậu duệ một vị phong hiệu đấu thần cấp mười, ta sẽ đưa các người lên giàn hỏa thiêu."

Đám người không dám nói nữa, nhưng quan quân thành vệ đội đứng cạnh Kaman nói:

"Kaman thiếu gia, Dương Giác chiến chùy của ngài là thánh khí cấp ba hệ thực vật, muốn bức nó nhận chủ sợ là chỉ có thiên vũ đấu thần cấp chín cùng hệ mới làm được, nhưng công tước Anginus ở gia tộc St. Kain chỉ là huyền vũ đấu thần cấp tám, hơn nữa thuộc tính là hỏa diễm..."

Kaman lạnh lùng nhìn tên quan quân:

"Người muốn nói gì?"

"Ta nói là, không thể do người trong gia tộc St. Kain làm, bởi vì bọn họ trộm về cũng không dùng được. Ta nghĩ, chắc là một vị đấu thần cấp chín đi du lịch đến thành St. John, nhặt được thánh khí của ngài."

Kaman nào không biết quan quân nói có lý, tuyệt đối không thể là Francis trộm thánh khí, nhưng hấn bị Đỗ Trần nhiều lần vũ nhục, nên cũng chỉ mượn cớ đó để công kích Đỗ Trần.

Đỗ Trần càng nhìn vị quan quân đó càng vừa mắt, hóa ra thứ trộm được tên là Dương Giác chiến chùy cấp ba.

Ài, đáng tiếc là bản thân không có đấu khí, không dùng được.

Đột nhiên, hình xăm hoa trên hông trái Đỗ Trần có gì đó quái lạ, tê tê khó chịu, lúc mới đầu hấn còn không để ý, vừa rồi hấn vừa chịu đánh, làm được việc tốt, hông dít tê tê, hoa sen nở cũng là chuyện bình thường.

Nhưng cảm giác tê tê trên hông càng lúc càng khó chịu, Đỗ Trần không thể đứng trước đám đông cúi khó xem xét, chỉ đành cắn răng chịu đựng.

Chẳng ngờ, vẻ mặt hần cần rằng chịu đựng trong mắt đám đông, lại thành thiếu gia Francis chịu đựng ủy khuất, chính đang phần hận, tên Kaman thật quá đáng ghét.

Mọi người dùng ánh mắt coi thường nhìn Kaman, tuy miệng không nói, nhưng mấy trăm đôi mắt rõ ràng đang cùng truyền đạt một thông điệp - chúng ta coi thường người.

Gây phần nộ cho mọi người không phải là chuyện tốt, Kaman không phải là thằng ngốc, hần thấy mấy trăm người trước giáo đường đều nhìn mình với ánh mắt không tốt lành gì, chợt hiểu hôm nay đành chịu thiệt.

"Thôi được, Francis, hôm nay ta phải đi tìm thánh khí, không tranh chấp với người."

Nói xong, hần dẫn người bỏ đi.

Nhưng Đỗ Trần vẫn không chịu thôi, hần bị phần nhìn Kaman, ra vẻ như chịu điều gì oan ức lắm, đại nghĩa đầy trời nói:

"Kaman, người không phải nghi ngờ ta sao? Tới đây, ta đứng đây, người có thể lục soát."

Kaman ngây người, rồi cười nhạt nói:

"Người định hãm hại ta à? Không có thánh giáo hoặc bệ hạ cho phép, ta mà lục soát hậu duệ phong hiệu đầu thần thì sẽ bị đưa lên giàn hỏa thiêu."

Nói tới đó, hần cười khinh hai tiếng:

"Được rồi, ta thừa nhận, người không trộm thánh khí của ta, bởi vì người là sự sỉ nhục của gia tộc St. Kain, cả đầu khí cũng không thể tu luyện, còn muốn bức thánh khí cấp ba nhận chủ? Cứ nằm mơ đi."

Hần vội vàng bỏ đi.

Đỗ Trần chùi miệng, thầm nghĩ, chẳng lẽ kỹ thuật trộm cắp ở đại lục Iaeate quá lạc hậu? Mở khóa thánh khí rất đơn giản, sao chủ nhân thánh khí lại tự tin như vậy, một mực cho rằng chỉ có siêu cấp cao thủ mới có thể bức thánh khí nhận chủ?

Nghĩ đi nghĩ lại, Đỗ Trần cũng hiểu, cây khóa với chế tạo khóa là một cặp mâu thuẫn, muốn cây khóa thì phải hiểu kết cấu ổ khóa. Nhưng trên đại lục Iaeate chưa từng có ai nghiên cứu linh kiện thánh khí, vì thế chẳng ai biết kết cấu, cũng chẳng ai biết cây khóa.

Hắc, xem ra kỹ thuật của bản thân trên đại lục Iaeate tương lại tuyệt đối sáng ngời.

Chờ kiếm được một số tiền kha khá, tổ chức một băng trộm cướp, chuyên môn trộm thánh khí đem bán.

Đỗ Trần vẫn chìm trong mộng ảo, nhưng lúc đó cảm giác tê tê càng lúc càng mãnh liệt, hần thật không chịu nổi nữa, liền nói với Matthew:

"Matthew, hôm nay người của thành vệ đội đều đi vắng, ngày mai chúng ta quay lại. Người yên tâm, ta nhất định giúp người đòi bồi thường."

Nói xong, Đỗ Trần quay người bỏ đi, trời ạ, mộng hần thật khó chịu quá.

Lão Matthew cảm kích nhìn phía sau Đỗ Trần, rồi đột ngột quay người nói với đám đông trước giáo đường:

"Mọi người nhìn thấy gì không? Ta thấy sự cao cả của những vị thánh huy đầu thần nghìn năm trước. Thiếu gia Francis không phải thằng ngốc thành St. John, ngược lại là sự cao cả của thành này. Ồ sự cao cả vào nhà xí rồi. Hắc, không phải ngài bị đau bụng chứ?"

Đỗ Trần không dễ dàng luồn vào được nhà xí công cộng ven đường, đóng chặt cửa, hần vội vàng cởi khố, sau khi nhìn môn đít mình thì miệng há ra không ngậm lại được.

Nở hoa rồi. Hần chịu thay lão Matthew một đòn, cuối cùng cũng tích góp được đủ việc tốt, đóa hoa đầu tiên trên môn nở hoàn toàn rồi.

"Cuối cùng lão tử cũng luyện thành cảnh giới đầu tiên của Liên Hoa Bảo Giám rồi." - Đỗ Trần đại hỉ reo.

Chỉ thấy ba mươi sáu bông hoa trên mâm hắc kim quang chói lóa, trong đó bông đầu tiên trong ba bông quả đã hoàn toàn nở hết, bông hoa đáng yêu mềm mại, điều này có nghĩa Đỗ Trần đã bước thêm được một bước trên con đường gần gũi nữ sắc.

Có chút bồi hồi, có chút cảm động. Đỗ Trần nhớ lại lúc làm việc thiện kiếp trước, hắn đưa bà già qua đường, nhặt được bao tiền nộp cho cảnh sát, những việc như thế làm mấy chục lần, đều liều mạng cứu người. Hôm nay thay người chịu đòn, bao nhiêu việc tốt như vậy, hắn mới đổi được một bông sen nở.

Ai, Đỗ Trần thở dài, có thể điều an ủi duy nhất chính là Bảo Giám chỉ xem hắn làm bao nhiêu việc tốt, mà không quản hắn làm bao nhiêu việc xấu, vậy còn khiến hắn - Vô Tỏa Bất Khai - còn tồn tại chút hứng thú.

Nhưng dù thế nào, cũng đã bước xong bước đầu tiên trong ba mươi sáu bước.

Đỗ Trần chính đang vui mừng, đột nhiên, cảm giác tê tê trên mâm hắc như xức lại, ngay sau đó, một luồng khí nóng hình thành trên mâm hắc.

Cảm giác này, giống như cao thủ võ lâm tu luyện nội công.

Đỗ Trần ngây người, hắn nhớ lại, Bồ Đào đạo trưởng từng nói, Liên Hoa Bảo Giám hình bát quái này lợi ích khó lường, cùng lúc cảnh giới đề thăng, hắn sẽ từ từ được hưởng lợi.

Chẳng lẽ lợi ích việc đóa hoa đầu tiên nở tới rồi?

oOo

10. Liên Hoa Nội Kinh (2)

oOo

Đỗ Trần cảm thấy một luồng khí ấm xuất hiện trên mâm, rất mỏng, chỉ cỡ sợi chỉ nhưng rất nghe lời.

Khí động theo ý, Đỗ Trần vừa chú ý tập trung trộm đồ, kỹ năng cạy khóa của đôi tay, luồng khí ấm đó tức thì chạy từ mâm lên, vượt qua ngực phải tới tay hắn.

Ngay lập tức Đỗ Trần cảm giác tay phải của hắn dường như mạnh hơn nhiều.

Ghì chặt luồng khí nóng, Đỗ Trần đâm vào tường đá bên cạnh. "Bịch" một tiếng, tường đá bị đâm tạo ra hình nắm đấm sâu một thốn (1 thốn = 1 inch).

"Hắc! Thú vị!" - Đỗ Trần giơ tay phải lên, đưa luồng nhiệt lên ngón trỏ và ngón giữa, sau đó xĩa ra nhanh như chớp.

Một con ruồi nặng bị kẹp giữa hai ngón tay hắn.

"Trời ạ, ta dùng cái này đi ăn trộm thì... giàu to rồi."

Gia tốc, sức mạnh, luồng hơi ấm này tuy nhỏ, nhưng công hiệu không thường.

Đỗ Trần cười cười, sự nỗ lực bao lâu nay của hắn cuối cùng cũng có thu hoạch. Cười chán, hắn cẩn thận đâm tường đá mấy cái, xóa vết đâm trước đó đi.

Mặc khổ xong, Đỗ Trần đột nhiên cảm thấy túi quần nặng nặng, hóa ra là Dương Giác chiến chùy cấp ba còn trên người hắn.

Hắn chợt nghĩ: "Liên Hoa Bảo Giám là tiên gia pháp môn, nội kinh nó sinh ra, chẳng lẽ lại không bằng đấu khí ở đại lục Iaeeste?"

Nghĩ tới đó, Đỗ Trần mở quả cầu kim loại, sau đó vận dụng liên hoa nội kính cầm Dương Giác chiến chùy.

Lần này, chiến chùy động rồi, trong tay Đỗ Trần lơ lửng như không có trọng lượng.

Tiếp theo đó, trên chiến chùy lóe lên ánh sáng màu lục, thuận theo cán chùy chuyển qua tay Đỗ Trần, rồi tiến vào não.

"Với danh nghĩa của Alouman, từ lúc này, ngươi là chủ nhân của ta."

Chiến chùy tuyệt không có miệng, nhưng Đỗ Trần rõ ràng nghe thấy một giọng nói, giọng nói này có phần già nua, như tiếng hô hoán từ xa xưa vọng lại, truyền vào trong não hắn.

”Nhân danh Alouman bạo phong Dương Giác chiến chùy, dùng thực vật mang gió tới trợ lực cho người, nâng cao tốc độ, bùng phát sức mạnh, đó là ta trợ lực cho người, lúc người muốn ta giúp...”

Dương Giác chiến chùy chậm rãi, cẩn thận nói cho Đỗ Trần biết cách sử dụng. Theo lời nó nói, Đỗ Trần rút lại Liên Hoa nội kính, chiến chùy biến thành quả cầu kim loại, sau đó hắn không dùng công cụ cạy khóa nữa mà đưa liên hoa nội kính đẩy vào theo một trật tự đặc biệt, lần lượt vào bốn lỗ khóa trên quả cầu. Đột ngột, quả cầu lại biến thành Dương Giác chiến chùy, huy vũ dưới bàn tay Đỗ Trần.

Mỗi lần huy động, chiến chùy nhỏ nhẹ như có sức mạnh ngàn cân, phát ra tiếng gió rin rít.

Tới bây giờ, Đỗ Trần không chỉ cường gian được Dương Giác chiến chùy mà còn lấy được tâm của nàng.

Đỗ Trần xoa cằm cười nhặt, rồi lại nghi hoặc, không biết bây giờ thực lực của hắn tương đương đẳng cấp nào?

”Hy vọng đại ca không đi dự bữa tiệc tán gái.”

Luyện thành Liên Hoa Bảo Giám bước đầu tiên, lại có được tâm của Dương Giác chiến chùy, tâm tình Đỗ Trần cực tốt, cũng không vội làm việc tốt, mà chạy một mạch thẳng về nhà, hắn vận dụng Liên Hoa nội kính, chạy không hề cảm thấy mệt mỏi.

Nội kính nhỏ nhưng không ngừng cung cấp thể lực, vô cùng vô tận, dùng mãi không hết.

Nhưng lúc về tới nhà Đỗ Trần thất vọng, hắn muốn tìm đại ca Steven hỏi tiêu chuẩn thực lực của đấu thần, tiện đó phán đoán sức mạnh của hắn hiện tại tương đương với đấu thần cấp mấy, nhưng không ngờ Steven đã đi tham gia tử yến.

Phụ thân lạnh như băng và nhị ca đáng ghét chắc chắn chẳng thềm để mắt đến hắn, Đỗ Trần lại càng không muốn hỏi bọn đấu sĩ trong gia tộc, chỉ đành kìm chế nghi vấn trong lòng, trở về tháp lâu.

.....

Liên tục mấy ngày sau đó, Đỗ Trần tới khu dân nghèo phía nam thành làm việc tốt, Liên Hoa nội kính càng lúc càng dày, đồng thời trên móng hắn, bông sen thứ hai cũng đang nở. Còn dân nghèo ở thành nam lần đầu tiên trong đời biết được, hóa ra quý tộc cũng có người tốt nguyện ý giúp đỡ bọn họ. ”Thằng ngốc tam thiếu gia của thành St. John” cũng dần dần biến thành ”Sự cao quý của thành St. John.”

Đồng thời, Đỗ Trần cũng nỗ lực tìm hiểu mọi thứ ở thế giới đấu thần. Ừm! Bắt đầu từ viết chữ, bởi vì trước đây Francis là một tên mù chữ...

Trong ngày lễ quan trọng nhất ở thế giới đấu thần - đêm trước ngày Thần An, Steven, kể trong suốt những ngày gần đây chỉ đắm chìm trong yến tiệc của các quý tộc tiểu thư, cuối cùng cũng gõ cửa Đỗ Trần.

Lão Fuye mở cửa xong, Steven bước nhanh lên tầng ba, kéo Đỗ Trần chạy ra ngoài.

”Đại ca, vội làm gì thế? Ta cũng đang có việc tìm người đây.”

Đỗ Trần muốn hỏi tiêu chuẩn thực lực của đấu thần, nhưng Steven đưa cho hắn một bộ quần áo lễ phục quý tộc, rồi vội vàng nói:

”Đệ quên rồi à? Ta nói rồi, phải đưa người đến tham gia quý tộc tử yến.”

Hắn liền tay giúp Đỗ Trần đổi y phục, còn khoa trương cảm thán:

”Đệ đệ, người biết không? Theo quy củ của đế quốc, ngày Thần An, bệ hạ Bargnani sẽ mở tiệc mời tất cả các vị đại thần. Còn đêm trước ngày Thần An, trưởng công chúa, điện hạ Yuna sẽ mở tiệc mời tất cả hậu duệ quý tộc, hắc hắc, theo kinh nghiệm trước đây của đại ca, đệ đệ đáng thương của ta, hôm nay người có cơ hội cáo biệt đời xử nam rồi.”

Đỗ Trần cười khở, cáo biệt xử nam? Hắn là một tên tu luyện biến dị đồng tử công.

”Đại ca, ta không muốn đi.”

Steven kiên quyết lắc đầu:

”Đệ đệ, ta đã nói với rất nhiều vị tiểu thư rồi, hôm nay muốn đưa đệ đệ mới biến thông minh giới thiệu cho bọn họ, người không đi, thì ta mất mặt lắm. Nếu mất uy tín thì chẳng còn tiểu thư xinh đẹp nào dụ dỗ ta nữa, cái đó người đền được không?”

Đỗ Trần lại tiếp tục cười khở.

Lúc này lão Fuye cũng vui mừng nói:

”Thiếu gia là hậu duệ phong hiệu đấu thần, sớm muộn ngài cũng phải tham gia tửu yến. Lão cũng chẳng sống được mấy năm nữa, nhưng vẫn còn muốn nhìn thấy ngài cưới được một vị tiểu thư xinh đẹp.”

Đỗ Trần nhìn khuôn mặt già nua của lão Fuye, thở hắt:

”Được rồi, ta đi, nhưng mà đại ca trước tiên cho ta biết, mỗi đẳng cấp của đấu thần có đặc trưng gì không?”

Steven ngây người, rồi lắc đầu, cực kỳ trịnh trọng nói:

”Đệ đệ của ta, tối nay, đại ca đẹp trai của người sẽ bị rất nhiều tiểu thư xinh đẹp dụ dỗ, chẳng nhẽ trước khoảnh khắc thần thánh đó, người lại nhẫn tâm bắt hấn nói chuyện đánh đánh giết giết mất hết cả hứng.”

Có loại đại ca này, đúng thật...

Ngồi trên một chiếc xe ngựa màu vàng đính tượng của Shigeru, Steven đưa Đỗ Trần đến một tòa giáo đường khu trung tâm thành.

Đây là một gian giáo đường hùng vĩ, cao khoảng ba mươi mét, tông màu chính là màu tro, điểm thêm những ngọn đèn đỏ, trong màn đêm càng hoành tráng. Nhưng Đỗ Trần đặc biệt để ý bức tượng ngay giữa cửa chính giáo đường - Lúc này hấn đã biết, mỗi bức tượng trước cửa nhà nào đều biểu trưng cho sự vinh diệu của tổ tiên nhà đó, cũng đại biểu cho đặc quyền mà gia tộc đó được hưởng.

Giống như giáo đường nơi thành vệ đội ở, trước cửa là huy hiệu đặc trưng cho ma đấu thần, đó là tiêu ký của đế quốc vương thất Lanning đế quốc, bức tượng là tổ tiên Carendo của gia tộc Bowen.

”Chỗ này là biệt viện của công chúa Yuna rồi.” - Steven gọi thị vệ trước cửa, sau đó mở cánh cửa cao bốn năm mét làm bằng gỗ đen, vượt qua một hành lang trụ thủy tinh tới một cánh cửa cong màu hồng.

”Đệ đệ, nhớ ngày này đi, lịch Văn Thần, năm 1277, tháng 9, ngày 12, ngày hôm nay, người gặp mỹ nữ còn nhiều hơn mười lăm năm người sống.”

Nói xong, Steven đẩy cửa, bước vào giờ hai tay lên cao:

”Các vị tiểu thư xinh đẹp, các vị tiên sinh anh tuấn, tôi xin được long trọng giới thiệu hậu duệ thánh huy đấu thần Shigeru, con thứ ba gia tộc Kain, Francis!”

Tiếng của hấn vang rất lâu, cực cảm xúc, giống như là người chủ trì phát biểu.

Đỗ Trần nhìn quanh, thâm kinh ngạc, bên trong là một gian phòng lớn, tường đều là thủy tinh màu nhũ trắng, phòng chứa được hơn trăm người vẫn chưa thấy đầy, chính giữa có một cái bàn rất dài, trên bàn đầy hoa quả, đồ ăn, rượu. Lấy bàn làm trung tâm, bên trái là nơi khiêu vũ, bên phải là nơi nghỉ ngơi, nói chuyện.

Đây là tiệc của tầng lớp quý tộc trẻ tuổi rồi.

Những quý tộc thiếu niên nhìn Đỗ Trần, có kinh ngạc, có coi thường... có cả ghen tị.

Có thể nói, bề ngoài kiếp này của Đỗ Trần, cũng là bề ngoài của Francis quả thực rất xuất sắc, mái tóc dài màu vàng, đôi mắt màu xanh da trời, mày kiếm, mũi thẳng, thêm vào bộ trường bào quý tộc trắng, cũng gọi là mê nhân rồi. Chỗ duy nhất chưa được, là thân thể hấn hơi gầy một chút.

Hấn vừa bước tới, lập tức thu hút được ánh mắt của đại đa số thiếu nữ quý tộc.

Steven vỗ vai Đỗ Trần rồi bước tới trước, một mặt chào những người khác, một mặt hạ giọng nói với Đỗ Trần:

”Francis, nhớ, người bây giờ không còn là sự sỉ nhục của gia tộc Kain nữa rồi, dùng tất cả trí tuệ của người nhớ từng người một, sau này, bọn họ có thể là bạn bè người mà cũng có thể là kẻ địch.”

Đỗ Trần thấy cảm động, hóa ra hôm nay Steven đưa hắn tham dự yến hội chẳng phải vì nữ nhân, mà muốn đưa Đỗ Trần bước vào giới thượng lưu ở Lanning đế quốc, mở đường cho tiền đồ sau này của hắn.

Đại ca quả là có lòng.

Đỗ Trần cười cười, cũng hạ giọng nói:

”Yên tâm, ta không làm gia tộc mất mặt đâu.”

Steven cũng cười, đệ đệ hiểu ý hắn, chuyện này quả là đáng con mẹ nó mừng, Francis không thể tu luyện đấu khí, nhưng làm quan văn cũng tốt.

Nhị ca Charles cũng có mặt, hắn muốn gọi Steven nhưng thấy Đỗ Trần cũng ở đó, lập tức quay người cười nói với mấy vị tiểu thư, dường như sợ người khác nói hắn là anh của thằng ngốc.

Ngoài ra Kaman và Frisbie cũng có mặt, nhưng bọn họ thấy Đỗ Trần tiến vào, cũng lập tức tránh xa. Dù gì bọn họ cũng từng bị Đỗ Trần làm cho mất mặt.

Steven đưa Đỗ Trần tới khu khiêu vũ, gặp một vị thiếu nữ.

Nàng mặc một bộ quần áo màu hồng phấn, cũng giống như Đỗ Trần, mái tóc vàng, cổ áo rộng lộ ra một làn da trắng như tuyết, cổ nàng đeo một sợi dây chuyền quý giá, kim cương trên dây to như ngón tay cái, sáng đẹp vô cùng, nhưng so với dung mạo của nàng thì chỉ đáng ảm đạm vô quang.

”Francis, đây là đế quốc trưởng công chúa điện hạ Yuna.” - Steven giới thiệu.

Đỗ Trần cũng mỉm cười, chào hỏi.

”Francis phải không? Ta xin lỗi trước đây hiểu nhầm, đôi mắt mê người của ngài tràn đầy trí tuệ, không thể là ”sự sỉ nhục của gia tộc St. Kain” trong dao ngôn được. Hơn nữa ta nghe nói nhiều người ở thành nam đều gọi ngài là đức hạnh của thành St. John.”

Thiếu nữ dùng mấy câu khách sáo tán dương Đỗ Trần, rồi đưa tay ra.

”Đấu thần bảo hữu!” Trong đại thánh lập tức có mấy chục đôi mắt nhìn Đỗ Trần như ăn thịt người. Trời ạ! Công chúa Yuna không ngờ lại chủ động yêu cầu Francis hôn tay!

Sự sỉ nhục của gia tộc St. Kain có cơ hội hôn thiếu nữ xinh đẹp nhất thành.

Đây là vinh quang mà các thiếu niên quý tộc ngày đêm mơ ước.

Nhìn lại Đỗ Trần, hắn cười nhẹ, từ tốn nói:

”Công chúa, ta chưa bao giờ hôn tay ai cả.”

oOo

11. Công Chúa, Đùng Bắt Ta Hôn Nàng

oOo

”Hắn cự tuyệt rồi? Trời ạ! Hắn cự tuyệt hôn công chúa Yuna?”

Trong đại thánh, các thiếu niên quý tộc đều há hốc mồm, đến cả Steven cũng trợn tròn mắt nhìn Đỗ Trần với ánh mắt khó hiểu.

Đỗ Trần vẫn cười cười, quay người cầm một ly rượu đỏ trên bàn, từ từ thưởng thức, dường như ly rượu này, còn hấp dẫn hơn cả thiếu nữ đối diện.

Chẳng còn cách nào, ai bảo Đỗ Trần luyện đồng tử công.

Hắn cũng là một người đàn ông bình thường, thấy người đẹp là động lòng, nhưng mà động lòng rồi thì dễ mắc sai lầm, mà một khi đã mắc sai lầm, Liên Hoa Bảo Giám sẽ chẳng nể nang biến Đỗ Trần thành thái giám.

Hơn nữa Liên Hoa Bảo Giám quy định Đỗ Trần không được gần gũi nữ sắc, cái tiêu chuẩn gần gũi nữ sắc này là thế nào? Dù gì phát minh ra bộ công pháp này là cổ nhân, quy củ thời xưa rất nghiêm ngặt, quy định giữa nam nữ nhiều không đếm xuể, nhờ đâu hôn phụ nữ cũng tính là gần gũi nữ sắc thì sao?

Hắn không dám mạo hiểm làm thử, dù sao điều đó cũng quan hệ tới giới tính chung thân của hắn.

Vì thế Đỗ Trần đối đãi với phái nữ, đặc biệt là những người xinh đẹp chỉ có một thái độ - giả mù giả điếc, Đỗ Trần không muốn phạm sai lầm.

Nét mặt Yuna có mấy phần ngượng ngùng, nhưng cũng cười trừ:

"Ta là Yuna, trưởng công chúa đế quốc, rất vui được biết ngài, Francis, St. Shigeru, Kain."

Những người hiểu lễ nghi quý tộc đều hiểu, một vị quý tộc gọi đầy đủ tên họ của một vị quý tộc khác, chính là biểu thị sự bất mãn, nhưng Đỗ Trần làm sao hiểu điều đó? Hắn còn chưa học được lễ nghi của thế giới này.

Tuy thế Đỗ Trần vẫn ho khan một tiếng, phản ứng lại, câu nói vừa rồi của hắn rất không nể mặt Yuna, hắn đưa ly rượu lên, một hơi cạn sạch:

"Công chúa Yuna, ta xin dùng ly rượu này để bồi tội, nhưng thực sự ta chưa bao giờ hôn tay ai cả."

"Francis!" - Steven hạ giọng nhắc nhở Đỗ Trần, tuyệt đối không thể làm công chúa mất mặt. Trong lòng hắn cảm thấy không biết nên khóc hay cười, tổ tiên Shigeru, đệ đệ thân ái của ta quá... quá có cá tính, cự tuyệt công chúa Yuna, hắn là người đầu tiên, người đầu tiên của đại lục Iaeeste.

Yuna mỉm cười, khẽ nghiêng đầu qua bên phải, nói:

"Ta hiểu rồi, ngài có thể dùng kiểu lễ nghi lễ khác."

Các thiếu niên quý tộc tròn mắt chắc lưỡi, công chúa Yuna ra ám hiệu, Francis có thể thân mật hơn, hôn lên má.

Đỗ Trần vẫn cười, nhưng tâm lý có phần không cao hứng, công chúa Yuna này không phải có bệnh chứ, vì sao nhất định bắt hôn? Cúi người bắt tay không được à? Hình như không hôn ả thì không được hay sao ý.

"Công chúa, thật xin lỗi, tôi vừa mới ốm dậy, trước mắt còn đang trong giai đoạn học tập lễ nghi, rất nhiều động tác đều không được chuẩn, hiện tại nếu như cố cưỡng hành lễ, sợ sẽ rất thất lễ đấy."

Hắn cự tuyệt rồi, Steven ngậy người, thầm nhủ, ngày mai nhật báo để đô có tin nóng rồi - Francis cự tuyệt hôn công chúa Yuna.

Yuna bắt đầu hiểu nhầm, nàng ta nghĩ, ai bảo Francis là sự sỉ nhục của gia tộc Kain? Đây không phải là thủ đoạn tán gái của vương huynh sao?

Tên Francis này, không chỉ không phải gốc, mà ngược lại rất đều.

Nghĩ đến đó, Yuna bực tức nói:

"Chẳng lẽ ngài muốn dùng kiểu lễ nghi xa hơn?"

Xa hơn hôn má thì là hôn môi rồi.

Nhưng Đỗ Trần ngạc nhiên hỏi:

"Kiểu lễ nghi xa hơn là kiểu gì?"

Công chúa Yuna đỏ mặt, nhìn chằm chằm Đỗ Trần nói:

"Chẳng lẽ ngài còn định hôn môi ta?"

Đỗ Trần thăm nhủ, dù hôm nay đặc tội công chúa, cũng tuyệt đối không thể hôn ả, Liên Hoa Bảo Giám tu luyện phải được đặt trên tất cả... Ắ công chúa này cũng thật là, chẳng có việc gì cứ bắt mình hôn ả.

"Công chúa, rất xin lỗi, ta không muốn hôn môi nàng."

Mọi người kinh ngạc.

Nét mặt công chúa Yuna có phần buồn phiền:

"VẬY thôi, xem ra ta không có cách nào để được thiếu gia Francis hôn rồi." - Nàng ta hất mái tóc dài vàng óng, định quay người bỏ đi.

Steven vội vàng, liên tục nháy mắt ra hiệu với Đỗ Trần, mục đích hôm nay là vì dọn đường cho tương lai của Francis, không thể đặc tội với công chúa.

Đỗ Trần liếc nhìn Steven, nghĩ thầm, đại ca đối với mình thật tốt, không thể mang phiền phức cho hắn được. Vì thế, Đỗ Trần cầm vội một ly rượu, bước nhanh đến gần Yuna, rồi đưa ly rượu lên uống cạn:

"Công chúa, ta nói thật đấy, ta hôm nay thực sự không thể hôn nàng, bởi vì... hôm nay ta ăn tối. Ừm, không thấy ta liên tục dùng rượu để khử mùi sao?"

Yuna che miệng cười:

"Francis, ngài thật thú vị, hóa ra ngài thích ăn tối, quả là trò đùa khiến ta vui nhất ngày hôm nay. Ngài còn thích ăn món gì nữa không?"

Dưới ánh mắt đổ kị của các quý tộc thiếu niên, trong sự kinh ngạc của Steven, Đỗ Trần bắt đầu tán chuyện với Yuna.

Một lúc sau, Steven dường như hiểu ra điều gì đó, mượn cớ mời rượu tới gần Đỗ Trần, cười kỳ quái:

"ĐỆ ĐỆ, vừa rồi là thủ đoạn tán tỉnh công chúa của ngươi phải không? Không tồi, đúng như ta đã truyền thụ, xem ra đệ đệ của ta cuối cùng cũng biết tinh ranh rồi."

Đỗ Trần từ từ trả lời:

"Chẳng phải thủ đoạn gì đâu, ta không hứng thú với cô ta chút nào."

"Thôi đi đừng giả bộ." - Steven cười - "Nhưng mà ngươi cũng phải cẩn thận, công chúa Yuna là thiếu nữ xinh đẹp nhất đế đô, không ít người để ý đâu, ngươi đừng nên đặc tội với nhiều người quá, không có lợi gì."

Nói xong, Steven nâng ly rượu lên uống:

"ĐỆ ĐỆ, yên tâm chơi đi, đại ca ta đi dụ dỗ mỹ nữ đây."

Công chúa Yuna nói chuyện rất nhiệt tình, còn Đỗ Trần cũng vì không muốn gây phiền cho đại ca nên cũng trả lời ứng phó, đột nhiên, bỗng Đỗ Trần tê tê.

Liên Hoa Bảo Giám truyền tín hiệu, có việc tốt để làm rồi.

Đỗ Trần mừng rơn, vội vàng nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy bên trong đại thánh hơn trăm vị thiếu niên tụ thành từng nhóm nhỏ năm ba người, hoặc có nhóm hai người, đều chìm trong không khí buổi tiệc, trong tình huống này, làm sao có cơ hội làm việc tốt.

Nhìn quanh một vòng, Đỗ Trần không phát hiện tình huống lạ thường gì, nhưng Liên Hoa Bảo Giám không thể nhầm, nhất định có cơ hội làm việc tốt. Hắn vận Liên Hoa nội kính, tập trung vào đôi mắt, như ăn trộm nhìn tiền rọi tất cả những người xung quanh.

Công chúa Yuna cảm thấy kỳ lạ, vừa rồi Francis khuôn mặt ánh sáng chói lọi, làm sao đột nhiên lại trở lên cực hạ cấp, như kẻ dâm đang tìm mục tiêu.

Nàng ta hỏi:

"Francis, ngài tìm gì thế?"

"Không có gì, ta tùy tiện xem xét chút thôi, ồ, Frisbie, người đang làm gì thế?" - Đỗ Trần hét lớn, bước nhanh đến một góc khuất.

Ở đó, người trước đây không lâu bị Đỗ Trần dạy dỗ cùng với Kaman, con trai cả tài chính đại thần, Frisbie đang kéo một vị thiếu nữ dẫn ra cửa.

Tuy thiếu nữ đó có vẻ thân thiết với Frisbie, nhưng bước chân loạng choạng, nét cười trên mặt không tự nhiên, hay nói cách khác là quý dị. Với kinh nghiệm xã hội đen của Đỗ Trần ở kiếp trước, nhìn một cái là biết ngay có vấn đề.

Theo sự chỉ điểm của Đỗ Trần, mọi người đều thấy Frisbie và vị thiếu nữ kia.

Đỗ Trần nhanh nhẹn tới gần, dùng kỹ thuật của mình sờ qua người của Frisbie, lập tức phát hiện một thứ kỳ lạ trong túi hần.

"Frisbie, đây là cái gì?" - Đỗ Trần lấy ra một bao nhỏ trong túi của Frisbie, mở ra thấy bên trong chứa một loại phấn hồng nhạt.

Trong đám thiếu niên quý tộc, không ít người có cùng đức hạnh với Frisbie, đột ngột hiểu ra chân tướng.

Ngay lập tức, cảm giác tê tê trên mông Đỗ Trần biến thành thoải mái. Rõ ràng, vị thiếu nữ này rất rắn, còn Frisbie muốn dùng thủ đoạn bỉ ổi để có được nàng ta. Riêng Đỗ Trần, hần bảo vệ trinh tiết cho một vị thiếu nữ cao quý, ngăn cản một trường âm mưu bỉ ổi, đúng là một việc cực tốt.

Lúc này, bông hoa thứ hai trên mông Đỗ Trần đã nở được một hai phần mười rồi, Liên Hoa nội kính so với lúc mới sinh cũng to lên gấp đôi.

Dưới ánh mắt của đám người, Frisbie ngượng ngùng đứng im, không biết nên làm gì.

Đỗ Trần tới trước mặt hần, ra vẻ buồn phiền rồi giáo dục:

"Frisbie, tuy người không phải là hậu duệ phong hiệu đấu thần, nhưng ta thân làm hậu duệ phong hiệu đấu thần không thể không nói, muốn lấy lòng một vị thiếu nữ, thì phải thể hiện các mặt ưu tú của người, dùng sự chân thành cảm động người ta, nhưng người... ai, sỉ nhục a, hôm nay, mấy trăm người cùng chứng kiến sự vô sỉ của người."

"Người!" - Frisbie ngượng quá hóa giận, hần không dám ngắt đầu nhìn ai, đành phát tiết cơn giận dữ lên đầu Đỗ Trần.

Hần giật ngay dây chuyền trên cổ, xem ra định thôi động thánh khí, nhưng lúc đó, giọng nói lạnh lẽo của Steven từ sàn nhảy truyền sang:

"Charles, nhị đệ của ta, hình như có người muốn thách thức sự vinh diệu của gia tộc Kain kia."

Charles căn bản không muốn quản chuyện của Đỗ Trần, nhưng hôm nay ba huynh đệ cùng đại biểu gia tộc Kain, vinh dự của một người là của cả bọn, mất mát của một người là mất mát của cả bọn, hần hừ lạnh một tiếng, uy hiếp:

"Frisbie, hồng y ma đấu sĩ cấp một. Nếu như người muốn quyết đấu, ta lục y vô đấu sĩ cấp bốn, Charles St. Shigeru Kain sẽ bồi người tới cùng."

Frisbie ngây người, bực tức đeo lại thánh khí lên cổ, lúc đó công chúa Yuna lạnh lùng quát:

"Người đâu, đuổi tên bỉ ổi này ra ngoài, sau này, bất kỳ yến tiệc nào của ta cũng không cho hần tham dự."

Cánh cửa mở ra, mấy tên võ sĩ hung thần ác sát xông tới, đá Frisbie lăn ra khỏi cửa.

Đỗ Trần thăm mông, hôm nay không tới vô ích, làm được một chuyện tốt rồi.

Yuna bước tới chỗ Đỗ Trần, cười nói:

"Cảm tạ ngài, nếu như yến tiệc của ta mà phát sinh ra chuyện thế này, đúng thật là sỉ nhục."

"Công chúa điện hạ, chuyện này ta nên làm. Xin lỗi, ta hơi mệt, muốn nghỉ một lúc." - Đỗ Trần không muốn nói chuyện với Yuna nữa, hần tìm một góc vắng người. Một mình thưởng rượu.

Bữa tiệc vẫn tiếp tục, không lâu sau đó, thiếu nữ suýt bị Frisbie hại khôi phục thần trí, mê được Frisbie dùng quả nhiên lợi hại, nàng ta tỉnh lại không còn nhớ việc vừa rồi nữa. Sau khi được người kể lại, nàng ta tới gần chỗ Đỗ Trần, nhẹ vén váy lên, cúi người chào Đỗ Trần:

"Francis, ta chân thành cảm ơn ngài." - Nói xong, đôi mắt xanh to như tràn đầy lửa, khuôn mặt ửng hồng, cúi đầu nói - "Ta mời ngài khiêu vũ được không?"

Đỗ Trần ngẩn người, rồi nhìn ra xa, Steven đang cười nhìn hẩn.

Trời ạ. Con bé này không phải định dụ dỗ ta đấy chứ?

oOo

12. Dạ Tập

oOo

Ánh mắt thiếu nữ dừng trên khuôn mặt anh tuấn của Đỗ Trần, ngượng ngùng chờ hẩn trả lời.

Đỗ Trần cảm thấy rất không thoải mái, nhưng vẫn tươi cười trả lời:

"Xin lỗi, hôm nay tôi ăn nhiều tối quá, người có mùi, không tiện đứng gần mọi người quá."

Thiếu nữ lại càng cúi đầu xuống sâu hơn, run run nói:

"Không sao đâu."

Người không sao, nhưng lão tử có sao. Đỗ Trần suýt nữa mở miệng mắng, đứa nha đầu này, không phải đang bức hẩn làm thái giám đấy chứ?

"À, nàng không để ý, nhưng ta cũng không thể tha cho bản thân, thành thật xin lỗi, ta thực sự ăn rất nhiều tối, nếu như khiêu vũ với nàng sẽ rất thất lễ." - Nói xong Đỗ Trần hơi cúi người, bước lùi mấy bước vào góc tường.

Thiếu nữ như mất thứ gì đó, đứng ngây ở chỗ cũ:

"Tôi hiểu rồi, tiên sinh Francis quả là một quý ông chân chính, tên tôi là..."

"Không, tiểu thư xinh đẹp, xin đừng nói tên nàng cho ta." - Đỗ Trần ra vẻ phong độ lùi lại, cười nói - "Thi ân không cầu báo đáp, nếu không chẳng xứng đáng là hậu duệ phong hiệu đấu thần."

Đỗ Trần không dám hỏi tên tiểu nha đầu, cái khác không nói tới, nhưng ánh mắt của nàng ta không ổn chút nào, đôi mắt xanh lam như bốc lửa, rất rõ ràng, nha đầu này đối với thiếu gia Francis - anh hùng cứu mỹ nhân - cảm thấy hứng thú.

Thiếu nữ không làm phiền nữa, Đỗ Trần như buông được gánh nặng lớn, đứng ở góc tường thầm kêu may, hôm nay không phạm sai lầm gì.

Nhưng ngay lúc đó.

Một đám thiếu nữ quý tộc nhào tới, ai ai cũng trầm trồ hỏi thăm:

"Francis, ngài thật thú vị, có người nói ngài là sự sỉ nhục của thành St. John, nhưng còn không bằng số người nói ngài là sự cao quý của thành St. John. Hôm nay ta xin tuyên bố với mọi người, ngài là một quý ngài chân chính. Đúng là quá thú vị."

Bồ Đào. Người là đồ bệnh thần kinh, lão tử hận người.

Đỗ Trần gào thét trong lòng, nhưng nhiều người tới quá, hẩn cũng không muốn phiền phức nữa, lập tức làm mặt lạnh, không trả lời ai.

Tửu yến tiếp tục diễn ra, trong suốt thời gian đó, Đỗ Trần cứ thấy phụ nữ là mặt lạnh băng, dần dần xung quanh Đỗ Trần phụ nữ ít dần, đàn ông ngày càng nhiều lên.

Đỗ Trần dùng phương pháp quan hệ của kiếp trước chào hỏi các quý tộc thiếu niên, quen được không ít bằng hữu, tất nhiên, cũng có người nhìn hấn không vừa mắt. Nhưng quý tộc là thế, có bằng hữu cũng có kẻ thù, hơn nữa những quan hệ này còn ảnh hưởng đến tiền đồ sau này, nói không chừng người đời sau đột nhiên phát hiện, thủ tướng và tài chính đại thần bất hòa, là từ một bữa tiệc lúc tuổi trẻ.

Từng phút từng phút trôi qua, chiếc đồng hồ chim cuc cu thông báo với mọi người, đã đến nửa đêm rồi.

Công chúa Yuna tuyên bố bữa tiệc kết thúc, Đỗ Trần cũng thở phào một hơi, một mình bước ra khỏi giáo đường bỏ lại những đôi nam nữ phía sau.

Yuna tiễn khách ra cửa, nàng ta không quấy rầy những đôi tình lữ còn ở lại, mà đi chào những người độc thân, lúc tới gần Francis, Yuna nói:

"Francis, cảm ơn hôm nay ngài đã cười với ta."

Đỗ Trần ngây người:

"Cười mà cũng được cảm ơn?"

Yuna gật đầu:

"Đương nhiên, bởi vì hôm nay ngài chỉ cười với hai người con gái thôi, là hai người xinh nhất trong bữa tiệc, đó là lời khen ngợi quý giá nhất."

Đúng vậy, hôm nay Đỗ Trần chỉ cười với hai người thiếu nữ, một là Yuna, hai là người được hấn cứu.

Yuna chào Đỗ Trần xong thì trở về giáo đường, lúc đó, hai vị huynh trưởng của Đỗ Trần bước tới, Steven còn hai tay ôm hai vị thiếu nữ khác, hấn cười lớn nói:

"Ha ha, đệ đệ thân ái của ta, xem ra hôm nay ngươi phải về bồi tiếp cái giường lạnh lẽo rồi. Nhưng biểu hiện của ngươi quả là khiến người khác bất ngờ, chỉ cười với hai mỹ nữ xinh đẹp nhất... ừm ừm."

Hấn nhìn hai vị thiếu nữ bên phải bên trái rồi nói:

"Biết hiện tại các thiếu nữ quý tộc hình dung người thế nào không?"

Hai vị thiếu nữ lập tức cùng trả lời:

"Sống mà không thấy Francis cười, được gọi là mỹ nữ cũng phí."

Đỗ Trần càng thấy phức tạp nhưng vẫn cố cười, sự đau khổ của hấn, ai biết được đây?

"Trời ạ, đệ đệ của ta cười với hai nàng kia. Nhìn thấy không? Nó cười đấy." - Steven khoa trương, rồi càng ôm chặt hai người hơn - "Hóa ra hai vị thiếu nữ ta đang ôm xinh đẹp chẳng kém công chúa Yuna."

Hai thiếu nữ cười khúc khích, Steven đưa bọn họ lên xe ngựa của mình, rồi nói với Charles:

"Nhị đệ, ngươi thấy rồi đấy, xe của đại ca có khách, ta phải đưa bọn họ đi trên con đường tuyết vời. Hắc hắc, phiền ngươi đưa tam đệ về nhà."

Nói xong, hấn bước lên xe, cười kỳ quái rồi hạ lệnh xa phu chuyển bánh, xem hướng đi, hình như là tới bắc thành, khu vực nổi tiếng lắm nhà nghỉ.

Đỗ Trần nhún vai với Charles, hấn rất ghét vị nhị ca lạnh lùng này nhưng cũng phải mở lời:

"Nhị ca, chúng ta về nhà thôi."

Xa phu của Charles đánh xe tới, nhưng Charles chỉ xa phu, lạnh giọng nói:

"Francis, người này là thủ hộ đầu sĩ của ta, ngươi là sự sỉ nhục của gia tộc St. Kain, không đáng được một đầu sĩ đánh xe cho."

Hấn nghiêm mặt bước lên xe, không quay đầu lại, bỏ lại Đỗ Trần một mình đứng dưới đường.

"Mẹ nó, ai mà thêm đi xe của người?" - Đỗ Trần nhìn xe ngựa khuất dần ở một góc đường, rồi sờ hai cái bao trong túi, mỉm cười.

Đó là thức ăn hán trộm được ở bữa tiệc, đều là do ngự trù của hoàng gia nấu, sợ là lão Fuye và Ariza chưa bao giờ được ăn những thứ này.

Từng chiếc xe đi qua Đỗ Trần, không lâu, trên quảng trường giáo đường chỉ còn lại một mình Đỗ Trần, hán hỏi thị vệ canh gác đường đi, tự đi về một mình. Lúc đó một cỗ xe màu xanh thẫm chợt dừng lại bên góc đường, chủ nhân của cỗ xe này là con cả Kaman của gia tộc Christian.

”Chẳng lẽ tối nay Francis về nhà một mình? Phụ thân, con nghĩ, con không cần cơ hội danh chính ngôn thuận giải quyết hán nữa rồi, Frisbie thiếu gia sẽ giúp con.”

Hán vội vàng viết mấy chữ lên một tờ giấy, đưa cho xa phu bên ngoài:

”Đi kiếm bữa một tên ăn mày, đưa thứ này tới tay Frisbie. Tuyệt đối không được bảo là ta đưa đấy.”

.....

Đường số bảy thành St. John là nơi giao nhau giữa khu vực quý tộc phía đông thành và khu vực bình dân phía nam thành, nơi này là nơi thường dân và quý tộc cấp thấp sinh sống, địa hình kiến trúc phức tạp, ăn trộm, ăn xin nhiều không đếm được - quý tộc không muốn đến, bình dân thì chẳng có trò gì vui, vì thế con đường số bảy này trở thành nơi trị an kém nhất thành, trời tối, yên ắng, cơ bản chẳng có ai đi lại.

Lúc Đỗ Trần tới đó, hơi cồn trong rượu bốc lên, hán cảm thấy choáng váng.

Trong một con ngõ nhỏ tối tăm bên đường, Frisbie đứng một mình, tay cầm một mẩu giấy do một tên ăn xin vừa đưa cho hán, nội dung thông báo kẻ vừa làm mất mặt hán - Francis - đang về nhà một mình.

Frisbie rất hưng phấn, hán liền tới đây chờ Đỗ Trần. Xa xa tận trong trang viên nhà Christian, Kaman đang giằng giãi cái âm mưu nhỏ của mình cho phụ thân nghe, hán cười rất đắc ý.

Đưa mảnh giấy vào trong túi, điều khiển thánh khí trong tay biến thành cây gậy ngấn, Frisbie nhìn chăm chăm vào Đỗ Trần, lúc này đang càng ngày càng bước tới gần, bước một cách loạng choạng. Hán trầm giọng:

”Thủy quang ba.”

Một mũi tên nước màu lam bắn về phía Đỗ Trần.

Hôm nay Đỗ Trần uống quá nhiều rượu, rượu ở Lanning để quốc lại rất nặng, lúc mới rời khỏi bữa tiệc hán không cảm thấy gì, nhưng đi một đoạn thì bắt đầu đau đầu choáng váng.

”Mẹ nó, đàn bà, ai! Sự phụ à, người hại chết ta rồi.” - Hán lầu bầu, đột nhiên, Liên Hoa nội kính trên móng tự nhiên vận chuyển, nhanh như chớp từ móng vượt qua lưng tới gáy hán.

”Hắc, Liên Hoa nội kính làm gì thế này?” - Đỗ Trần bật cười.

Đúng lúc đó, thủy tiễn xạ trúng gáy hán.

oOo

13. Thí Nghiệm

oOo

”Ai ui!” - Đỗ Trần bị đánh ngã, lăn mấy vòng dưới đất.

Đòn này khiến Đỗ Trần toàn thân ớn lạnh, hơi men đột ngột như tan quá nửa, hán sờ sờ cổ. Quá may! Tuy rất đau nhưng không bị thương ảnh hưởng tới tính mạng.

Liên Hoa nội kính cứu mình một mạng.

Sau này tuyệt đối không được uống nhiều rượu, rượu say làm hỏng việc. Đỗ Trần nhanh nhẹn bật dậy, Liên Hoa nội kính điên cuồng vận chuyển bố trí khắp người, sau đó hán dựa vào kinh nghiệm tránh đạn kiếp trước, không ngừng di chuyển liên tục, ánh mắt nhìn về hướng thủy tiễn phóng tới.

Thực ra, Đỗ Trần cũng chẳng cần tìm, vừa rồi Frisbie đánh trúng một đòn nhưng không hiệu quả, kinh ngạc ồ lên:

"Sao người không sao cả?"

Không trách được hấn ngạc nhiên, cảnh tượng trước mặt quá sốc. Thử nghĩ xem, trên trái đất, một tay bắn tia dùng súng ngắm bắn vào một mục tiêu không hề phòng vệ, bắn trúng rồi nhưng mục tiêu chỉ hét một tiếng còn thì không bị thương tích gì, tay bắn tia nghĩ thế nào? Hấn không nghĩ mình gặp ma mới quái.

Sau một tiếng kinh ngạc, Đỗ Trần nhận ra:

"Hừ, Frisbie, người cút ra mau cho ta."

Frisbie gườm gườm bước ra từ góc đường, nhìn chằm chằm Đỗ Trần:

"Người có bảo bối hộ thân gì? Sao lại không sao cả?"

Thấy đối thủ chỉ có một người, Đỗ Trần đứng lại, tức giận chửi:

"Frisbie, người dám vô cớ tập kích hậu duệ phong hiệu đấu thần, người không sợ thánh giáo cho người lên giàn hỏa thiêu à?"

"Sợ! Đương nhiên sợ." - Frisbie cứng đầu, cười độc ác - "Nhưng chỉ cần ta giết được người, chẳng có ai biết được chuyện ngày hôm nay." - Hấn nắm chặt thánh khí, miệng niệm một câu chú ngữ cổ quái.

Đỗ Trần quan sát cẩn thận, phát hiện Frisbie không có đồng bọn, trong con ngõ nhỏ tối tăm chỉ có hai người.

Cơ hội tốt. Chính lúc Đỗ Trần đang muốn kiểm tra thực lực bản thân, trước mặt có một vị hồng y ma đầu sĩ cấp một. Việc vừa rồi đã chứng minh, Liên Hoa nội kính cấp một có thể phòng ngự ma đầu khí cấp một đánh trộm, lực công kích của nó thế nào?

Nghĩ đến đó, Đỗ Trần cẩn thận nhìn động tác của Frisbie, quệt mũi cười:

"Frisbie, chỉ có người mới có thánh khí ư? Mau ra đây, Dương Giác chiến chùy của ta!"

Đột nhiên, thánh khí từ trong túi bay ra, biến thành Dương Giác chiến chùy nằm trong tay Đỗ Trần. Hấn tiện tay hua một vòng, thanh quang lóe lên.

Frisbie kinh ngạc, quên luôn cả niệm chú:

"Người người trộm thánh khí của Kaman? Trời, người bức Dương Giác chiến chùy nhận chủ rồi sao?"

Có thể bức thánh khí cấp ba nhận chủ, đó chính là một trong những dấu hiệu của đấu thần cấp chín.

"Frisbie thiếu gia thân ái, chẳng lẽ mẹ mày chưa dạy mày à? Lúc chiến đấu không được phân tâm nha!" - Nói xong, Đỗ Trần vận chuyển Liên Hoa nội kính, nhanh như chớp tung một chùy hướng vào vai Frisbie.

Dưới tác dụng của Liên Hoa nội kính, Dương Giác chiến chùy trong tay Đỗ Trần chớp mắt bùng lên một luồng sức mạnh, luồng sức mạnh này kết hợp với Liên Hoa nội kính, hòa vào làm một, khiến tốc độ và sức mạnh của Đỗ Trần tăng lên một đẳng cấp mới.

Đỗ Trần tử tế trải nghiệm cảm giác này, theo hấn thâm tính, Dương Giác chiến chùy giúp hấn đề cao sức chiến đấu lên khoảng gấp đôi, tuy thế trong thánh khí rõ ràng vẫn còn dư lực, chẳng qua Liên Hoa nội kính không đủ để phát động toàn bộ sức mạnh của thánh khí.

Chùy đập vào vai, Frisbie hét lên đau đớn, ngã lăn ra đất.

Đỗ Trần vung Dương Giác chiến chùy, rất không hài lòng với kết quả trước mặt:

"Này, Frisbie, chết rồi à? Chưa chết thì đứng lên, thiếu gia ta đánh chưa sướng tay, vừa rồi tại người kinh ngạc quá, phản ứng chậm đi nhiều, không tính, chúng ta làm lại."

Nói xong, đập Frisbie một cái:

"Đứng con mẹ người lên, bồi thiếu gia đánh một trận."

Frisbie bị đánh vai sưng vù, hấn cắn răng, đứng dậy, dùng đầu gối bảo hộ toàn thân, sau đó hét:

"Francis, ta sẽ cáo tố chuyện người ăn trộm lên thánh giáo, người chết chắc rồi."

Đỗ Trần nhú mồm nhìn đối thủ, hấn dám dùng thánh khí trước mặt người khác, rõ ràng đã sớm có an bài rồi:

"Thiếu gia Frisbie thân ái, bớt nhiều lời đi, ngậm cái miệng chó của người lại, tới đây, đánh tiếp."

"Mẹ nó, ta liều với người. Thủy quang ba!" - Frisbie bắn ra một đạo thủy tiễn, rồi vội vàng kéo dẫn khoảng cách với Đỗ Trần, đó là chiến thuật của ma đầu sĩ.

Nhìn thủy tiễn tới gần, Đỗ Trần vùng chúi tiếp, "Phốc" một tiếng nổ, thủy tiễn bị phá tan, Đỗ Trần cảm thấy cánh tay tê rần, nhưng không đáng ngại lắm.

Hấn vội vàng tiến lên, Liên Hoa nội kính gia tăng tốc độ, tới gần Frisbie dùng chùy đánh hấn ngã.

Dẫm lên đầu Frisbie, Đỗ Trần trầm ngâm hỏi:

"Ê, thấy thực lực thiếu gia nhà người thế nào chưa?"

"Hừ, người chẳng qua chỉ là hồng y vô đầu sĩ cấp một, làm sao bức được thánh khí cấp ba nhận chủ?" - Frisbie muốn moi tin tức từ Đỗ Trần, nhưng đột ngột nghĩ, không phải đầu thần cấp chín, Francis làm thế nào bức được thánh khí cấp ba nhận chủ? Ồ, hiểu rồi, hấn cố ý ẩn tàng thực lực.

Lúc đó, Đỗ Trần thả Frisbie:

"Được, chúng ta thử thêm lần nữa! Thiếu gia cảnh báo người, không xuất toàn lực, ta sẽ đánh người đến mức mẹ người cũng không nhận ra người đâu."

Frisbie đứng dậy, rồi lại bị đánh ngã, lại đứng dậy, lại ngã, cứ như vậy cho đến khi mặt hấn tím bầm, xương cốt rã rời, không đứng lên nổi nữa, lúc đó Đỗ Trần mới hài lòng.

Thực chiến chứng minh, Liên Hoa nội kính tăng một tương đương với đầu gối cấp một, hiện tại Đỗ Trần có thể đánh bại đầu gối cấp một bình thường, nhưng, hấn chỉ có sức mạnh và tốc độ, chiêu thức và kỹ xảo thì không ổn.

"Francis, dừng, dừng giết ta." - Frisbie đã bắt đầu thấy sợ rồi, hấn bị đánh đến mức không còn hình người, hơn nữa tâm lý bị chấn động, làm sao có thể như vậy? Sự sỉ nhục của gia tộc St. Kain tự nhiên lại có đầu gối? Sớm biết thế hấn đã gọi thêm người rồi...

Đáng tiếc, thế giới đầu thần không có thuốc chữa bệnh hối hận, không rõ Đỗ Trần đá Frisbie mấy lần rồi, hấn cười:

"Giết người à? Không, tuy thế ta sẽ dùng cách khác thu thập người, một phương pháp cực kỳ thú vị."

Đỗ Trần là ăn trộm, chứ không phải tội phạm giết người, tuy hấn biết nhân lúc trời tối vắng người giải quyết Frisbie là phương pháp tốt nhất giữ bí mật, nhưng thực sự đánh một người đang sống sờ sờ đến chết, hấn không hạ thủ được.

Nhưng Frisbie biết được bí mật của Đỗ Trần, không thể bỏ qua cho hấn được.

"Thiếu gia Frisbie thân ái, thân làm quý tộc, phải vận dụng vũ khí pháp luật để bảo vệ bản thân, à, là như thế này."

Đỗ Trần ho khan hai tiếng, thu thánh khí lại, đột nhiên ngồi bệt xuống cạnh Frisbie, xé rách quần áo, vò cho đầu tóc rối bù, còn bốc hai nắm đất bôi lên mặt, sau đó ra vẻ kinh khủng hét lớn:

"Không ổn rồi, có kẻ giết người, Frisbie giết người."

Frisbie ngây người nhìn Đỗ Trần, không biết hấn đang làm gì?

Âm thanh vọng rất xa, vừa rồi hai người đánh nhau không kinh động đến ai cả, Đỗ Trần hét cũng không ai tới cả, hấn liền vận liên hoa nội kính lên cổ họng, hét như xé giọng:

"Mau tới cứu mạng, ở đường số bảy, Frisbie muốn giết ta."

Cuối cùng sĩ binh tuần đêm thành vệ đội cũng chạy tới:

"Kêu cái gì thế? Đêm khuya thế này... Trời ạ, là hai vị quý tộc thiếu gia."

Đỗ Trần thấy bọn họ, lập tức đứng dậy, nét mặt kinh hoàng sợ hãi, giọng nói run run:

"Các vị dừng sĩ, cứu, cứu ta! Ta là Francis, gia tộc St. Kain, Frisbie - con tài chính đại thần muốn giết ta, may mà có một vị đầu thần che mặt từ trên trời rơi xuống, tay cầm một món thánh khí tạo ra cuồng phong cứu ta, trời ạ, cảm tạ vị đầu thần đó."

oOo

14. Giá Trị

oOo

Frisbie nằm dưới đất, há hốc mồm tròn mắt nhìn Đỗ Trần.

Mấy binh sĩ đều cảm thấy lúng túng, bọn họ chỉ là hạng lâu la tầm thường, nhưng hai người trước mặt là con của những trọng thần đế quốc, quý tộc, bọn họ không dây được, chẳng may làm sao có khi bị đưa lên giàn hỏa thiêu.

Đỗ Trần vỗ ngực mấy cái, thở phào mấy hơi, rút mấy chục đồng bạc trong túi ra, dúi vào tay mấy binh sĩ - rất xin lỗi Frisbie, mấy đồng bạc này Đỗ Trần vừa trộm trên người hắn xong.

"Các vị dừng sĩ, các vị tới đúng lúc quá, cảm tạ các vị cùng với vị đầu thần bịt mặt đã cứu ta một mạng."

"Francis thiếu gia quá khách khí rồi, thân là sĩ binh thành vệ đội, bảo hộ ngài là trách nhiệm của chúng ta."

Một tên sĩ binh lanh lợi nhận tiền, đồng thời cười như hoa nở, nhưng hắn vẫn chưa dám nhận việc, đưa đẩy nói:

"Thiếu gia, ngài là hậu duệ phong hiệu đầu thần, Frisbie dù có truy sát ngài... cái này, tốt nhất để thánh giáo tới xử lý."

"Được, phiền các vị đưa ta tới gặp giáo sĩ được không?"

"Xin hân hạnh phục vụ ngài, các huynh đệ, đưa hai vị thiếu gia tới đại giáo đường. Đúng rồi, vị đầu thần bịt mặt đâu nữa?"

Đỗ Trần ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao, ra vẻ sùng bái nói:

"Ngài đánh bại Frisbie xong, thấy các vị tới, liền vội vàng bay lên bầu trời. Ồ, xin thứ lỗi, ta lảm nhảm quá, các vị chắc đã nghe danh ta rồi, ta là một người không thể tu luyện đầu khí, lần đầu tiên nhìn thấy đầu thần mạnh mẽ như vậy, khó mà không kinh ngạc."

"Không, chúng tôi cũng rất sùng bái đầu thần mạnh mẽ, đúng là đáng tiếc, chưa được gặp vị đầu thần bịt mặt đó..."

Frisbie cuối cùng cũng nổi sùng, rằng hắn bị gãy mấy cái, nói lúng búng:

"Hắn nói dối, là..."

"Xin ngậm miệng, Frisbie thiếu gia, ngài định mưu sát một vị hậu duệ phong hiệu đầu thần, tội của ngài, sợ là đức giáo phụ Ferdinand sẽ đích thân thẩm phán." - Sĩ binh nói.

Đỗ Trần gật gù:

"Đúng, sự chính trực của mấy vị dừng sĩ khiến ta không khỏi cảm động, thêm nữa, xin giúp ta kiểm tra từ mọi thứ, tìm chứng cứ hắt hủi ta."

"Sẵn sàng phục vụ!"

Các binh sĩ lập tức tìm kiếm, rất nhanh bọn họ phát hiện một tờ giấy - Đỗ Trần rút ra lúc trộm tiền. Trên đó viết: "Sau khi bữa tiệc kết thúc, Francis về nhà một mình, nhất định đi qua đường số bảy".

"Trời ạ, tại sao ta không hủy nó đi." - Frisbie thán.

Ánh mắt Đỗ Trần lóe lên:

"Các vị đừng sĩ, mọi người đều nghe thấy rồi, xin nhớ câu nói đó, sau này làm chứng cho ta. Frisbie, sự vô sỉ của người bị các vị đừng sĩ ở đây chứng kiến hết rồi."

.....

Sự việc xảy ra tiếp theo, đúng như Đỗ Trần dự liệu.

Đấu thần thánh giáo trên ba khối đại lục ảnh hưởng cực lớn, giống như la mã giáo đình thời trung cổ ở Châu Âu, đế quốc Lanning là một trong mấy cường quốc trên ba đại lục, vị trí quan trọng. Vì vậy các thánh giáo phái đến một đại nhân vật vốn trước đây luôn kề cận cạnh giáo hoàng, đức cha Ferdinand quản lý giáo khu Lanning.

Hậu duệ phong hiệu đấu thần bị mưu sát, đó là sự khiêu khích uy nghiêm của thánh giáo. Nếu như kiếp trước của Đỗ Trần, chúa Jesu có hậu duệ bị mưu sát, tín đồ trên toàn thế giới sẽ phản ứng thế nào? Vatican sẽ xử lý ra sao.

Ở thế giới đấu thần, Đỗ Trần có đặc quyền này, ai bảo hắn có một vị tổ tiên tốt? Phong hiệu đấu thần cấp mười, Shigeru.

Tới giáo đường lớn nhất ở phương đông đại lục Iaeeste, cung điện Lanning đối diện, các giáo sĩ nghe xong câu chuyện, cũng không dám xử lý ngay, chỉ đành nói lại sự tình cho Ferdinand.

Bên trong giáo đường, Ferdinand đang thẩm vấn hai người.

Đỗ Trần rất đại lượng nhường Frisbie nói trước, hắn cẩn thận đánh giá Ferdinand, nghe nói người này cư xử chuẩn mực, có uy thế hơn cả vua Lanning.

Đó là một lão già khoảng sáu bảy chục tuổi, mặc một bộ trường bào xám, dưới cái mũ rộng vành là mái đầu nửa tím nửa bạc, khuôn mặt vuông sắc cạnh, tuy nhìn hơi già, nhưng rất trắng trẻo, trông khí chất hơn người, cao quý bất phàm.

Kỳ lạ nhất là con ngươi và lông mày của lão đều là màu tím.

Rất nhanh sau đó Frisbie nói xong, cuối cùng, hắn tổng kết:

"Con thừa nhận có tập kích hậu duệ đấu thần, nhưng mà, Francis hấn trộm thánh khí, cũng phải bị trừng phạt."

Nói xong, hắn nghiêng răng nhìn Đỗ Trần, nhìn bộ dạng, như bản thân bị phạt cũng phải kéo Đỗ Trần theo mới hả lòng.

"Francis con có thừa nhận những gì Frisbie nói không?" - Giọng Ferdinand rất trầm và cuốn hút người nghe.

"Không, hắn nói dối." - Đỗ Trần rất lễ phép với đức cha, nhưng sau đó hắn liền thay đổi sắc mặt, phần nộ nói - "Đức cha Ferdinand, đây là một trong những giáo đường trọng yếu nhất của thánh giáo, cha là giáo phụ tôn quý nhất dưới giáo hoàng, không ngờ Frisbie dám nói dối trước mặt cha. Con cũng không muốn nói nhiều, cha chỉ cần làm hai việc là có thể chứng minh con trong sạch."

Hắn liếc nhìn Frisbie:

"Kẻ vô sỉ này bảo con ăn trộm thánh khí, vậy thì, xin đức cha kiểm tra thân thể con, xem con có dấu khí hay không."

Nói xong, hắn buồn bã cúi đầu:

"Đức cha, cha biết rồi đấy, con bị gọi là sự sỉ nhục của gia tộc St. Kain."

"Thằng bé đáng thương, thật xin lỗi vì nói đến chuyện thương tâm của con." - Ferdinand vỗ vai Đỗ Trần, nói - "Nhưng để công bằng, ta cũng phải phái người kiểm tra thân thể của con, Francis, con có chấp nhận kiểm tra không?"

"Đức cha tôn kính, con đồng ý kiểm tra."

Rất nhanh sau đó, một vị giáo sĩ áo tím từ cửa tiến vào, trên tay hắn cầm một khay phủ vải hồng, trên đó có một quả cầu thủy tinh to cỡ nắm tay.

"Đây là thủy tinh trắc thí, có thể kiểm tra trình độ cảm ứng tự nhiên nguyên lực, đặt tay lên đi."

Đỗ Trần lạ lùng nhìn quả cầu thủy tinh, thăm nhủ, là cái thứ này, khiến trước đây Francis bị gọi là sĩ nhục.

Hắn đặt tay lên quả cầu, không ngoài dự tính, quả cầu không hề có chút biến hóa.

Làm sao có thể biến hóa gì? Đỗ Trần không dùng Liên Hoa nội kính, thì chỉ là một người bình thường, không ai có thể phát hiện sơ hở.

Mà dù hắn dùng Liên Hoa nội kính thì đã sao? Thế giới đấu thần chẳng lẽ có thể nhận ra pháp thuật tiên gia?

"Không, không thể!" - Frisbie kinh ngạc hô - "Thủy tinh cầu này nhất định là bị hỏng rồi."

Ferdinand nhú mày:

"Frisbie, con lại còn nói dối à? Francis không hề cảm nhận được tự nhiên nguyên lực, không thể tu luyện đấu khí, vì thế tất cả những gì con nói đều là dối trá, Francis không thể dùng dương giác chiến chùy đánh bại con. Nếu như con hoài nghi thủy tinh, vậy con tự kiểm tra đi."

Frisbie vội vàng đặt tay lên thủy tinh, liền đó, thủy tinh từ trong suốt biến thành màu xanh nước biển nhạt, điều đó chứng minh, hắn và nguyên tố thủy có liên hệ, tu luyện ma đấu khí hệ thủy.

"Làm sao lại thế này? Không thể thế!" - Frisbie ngồi bệt xuống đất.

Đỗ Trần cười nói:

"Sự thật chứng minh, con đến đấu khí cũng không có, không thể dùng Dương Giác chiến chùy rồi, bây giờ con chứng minh việc thứ hai, Dương Giác chiến chùy không có trên người con."

Nói xong, hắn bắt đầu cởi quần áo, hôm nay Đỗ Trần mặc rất mỏng chỉ có nội y và bộ trường bào bên ngoài, hắn cởi đến lúc chỉ còn mặc khố mới dừng lại, không thấy có vật gì.

Xốc xốc khó mấy lần, vẽ ra hiệu bên trong ngoài tiểu huynh đệ của hắn thì chẳng có vật gì, Đỗ Trần cao giọng nói:

"Đức cha, con nghĩ, con không cần giải thích gì nữa."

Ferdinand ra lệnh cho người đem thủy tinh đi, sau đó nghiêm trang nói:

"Chuyện đã rất rõ ràng, Frisbie do thù hận mà đánh lén Francis, bị một vị đấu thần dùng Dương Giác chiến chùy kích bại, nhưng hắn không biết hối cải mà còn định hãm hại Francis." - Lão đứng dậy, hai tay vất chéo trước ngực, nói - "Ta, Ferdinand, phán quyết Frisbie có tội, chiếu theo thánh giáo pháp điển phong hiệu đấu thần hậu duệ điều mười hai..."

Frisbie ngồi im dưới đất, há hốc mồm, nét mặt như không có cảm xúc, tim hắn đập thình thịch, là một vị đấu sĩ, hắn rất hiểu vận mệnh mà mình sắp phải đối mặt.

Frisbie sẽ bị đưa lên giàn hỏa thiêu. Đỗ Trần cười thầm, lão Fuye đúng là một người thầy tốt, dạy Đỗ Trần rất nhiều phương diện liên quan đến pháp luật, trong đó có những biện pháp như thế nào bảo vệ bản thân dựa vào pháp luật, Đỗ Trần đã biết ngay kết quả này rồi.

Nhưng Frisbie không thể chết, hắn còn có giá trị.

"Trời ạ, đức cha, không đốt chết hắn được không? Làm thế tàn nhẫn quá." - Đỗ Trần ra vẻ lương thiện nói.

oOo

15. Kim Tệ

oOo

"Francis, người cầu xin ta tha mạng cho hắn à?" - Ferdinand ngạc nhiên nói - "Người quả là một người lương thiện. Nhưng Frisbie đã phạm trọng tội, đáng bị trừng phạt, đây là luật của thần thánh giáo, không ai có thể vi phạm nó."

"Nhưng, nhưng ta nghe nói có thể chuộc tội bằng vàng mà?" - Đỗ Trần cuối cùng cũng nói ra mục đích chính của hắn.

"Đúng vậy, theo luật lệ của thần thánh giáo, điều thứ mười ba quy định hậu duệ của đầu thần ngoại trừ tội phản nghịch hoặc xúc phạm thần thánh giáo, các tội khác có thể dùng kim tệ để chuộc tội, nhưng Frisbie không phải là hậu duệ của đầu thần."

Đỗ Trần nói nhanh:

"Nhưng điều mười sáu có nói nếu ta tha thứ cho Frisbie thì hắn có thể dùng phương thức đó để chuộc tội mà."

Ferdinand gật đầu cười nói:

"Người đối với luật pháp thần thánh giáo rất có hiểu biết. Tốt lắm, đứa trẻ lương thiện, người thật sự định tha thứ cho Frisbie ư?"

"Đúng vậy!"

Đỗ Trần kiên định nói, trong lòng thầm tính toán: "Frisbie là con của đế quốc tài chính quan đại thần a. Tài chính đại thần chuộc tội cho hắn có thể ít hay sao."

Lúc này, Frisbie cũng thấy được hy vọng sinh tồn, lập tức gào:

"Ta nguyện ý chuộc tội bằng kim tệ, bao nhiêu không thành vấn đề, cha ta là đế quốc tài chính đại thần, thậm chí có thể sử dụng cả quân phí của đế quốc để chuộc tội cho ta." - Thật là một tên nhát gan, hắn sợ đến mức chuyện như vậy mà cũng phun ra được.

"Frisbie, nếu người dám nói như vậy một lần nữa, đến cả cha người ta cũng đưa lên giàn hỏa thiêu." - Ferdinand cảm thấy bức mình, lạnh lùng nhìn Frisbie - "Người đâu, áp giải hắn đi, đợi khi tử yển kết thúc thì thông báo cho cha hắn biết."

Frisbie bị áp giải xuống, bất quá vẻ mặt hắn không khó coi chút nào cả, bảo trụ được tiểu mệnh đã là quá tốt rồi.

"Cảm tạ người đã vì con mà chủ trì công đạo, đức giáo phụ tôn kính." - Đỗ Trần lễ phép nói.

"Bảo vệ loài người là chức trách của đầu thần, ta thân là giáo phụ của giáo khu Lanning đế quốc, trọng trách càng lớn, huống chi con lại là hậu duệ của thánh huy đầu thần, tổ tiên của chúng ta lại là hảo chiến hữu."

Giáo phụ thấy Đỗ Trần rất lễ phép, lại có khí chất thân thiện nên rất thích hắn, ông đặt tay lên trán Đỗ Trần nói:

"Nhân danh Ferdinand, ta chúc phúc cho con, Francis Shigeru St. Kain."

Đỗ Trần không minh bạch ông già này chúc phúc mình có nghĩa cụ thể gì, nhưng lại nghĩ lão là người đứng đầu thánh giáo tại Lanning đế quốc, hắn được đích thân lão chúc phúc nhất định có chỗ tốt. Nghĩ vậy, Đỗ Trần cung kính quỳ xuống, nói:

"Cảm tạ sự chúc phúc của người, giáo phụ tôn kính."

"Có công mài sắt có ngày nên kim, không cần cảm tạ, đây là phần thưởng xứng đáng cho con." - Ferdinand bỏ tay ra khỏi trán Đỗ Trần, đoạn đan hai tay vào nhau, cười nói - "Gần đây có nhiều người nói cho ta biết con là một đứa nhỏ lương thiện, giúp đỡ rất nhiều người nghèo khó. Bây giờ ở thành nam mọi người đều gọi con là sự tôn kính của thành St.John."

"Đa tạ mọi người đã ca ngợi nhưng con cho rằng người mới thích hợp với vinh dự đó."

Ferdinand mở miệng cười, ấn tượng tốt với Đỗ Trần cũng tăng lên.

"Tốt lắm, bây giờ con có thể về nhà, bắt quá sáng mai con phải quay lại, con có hai việc. Đầu tiên là thương lượng về số tiền để chuộc tội. Thứ hai, vị đầu thần kia dù cứu con nhưng hẳn giữ vật của gia tộc St. Christian, ta cần con hợp tác để điều tra."

"Vâng, sáng mai con nhất định sẽ đến đúng giờ."

Đỗ Trần cười thầm đi ra khỏi đại giáo đường, đầu thần che mặt cái rắm a, tất cả đều là do ta dựng nên. Bây giờ mới là tảng sáng, hẳn bị Frisbie chặn đường lúc nửa đêm, tuy thế việc tốt đến với hắn còn nhanh hơn cả trộm tiền của Frisbie. Người trên đường không có ai, Đỗ Trần cho tay vào khóa, lôi ra thánh khí, mỉm cười:

"Ta chỉ cần biết tại giáo đường không ai có khả năng bắt ta phải cởi khóa, ai, giấu tang vật ở đây quả là an toàn."

Về đến nhà, Đỗ Trần phát hiện trước cửa trang viên tụ tập rất nhiều người, cha Anginus, nhị ca Charles, còn có rất nhiều võ sỹ của gia tộc, thậm chí đại ca phong lưu khoái hoạt không ở trên giường trái ôm phải ấp mỹ nữ mà cũng tới đây. Bọn họ đang quỳ gối cầu nguyện trước pho tượng tổ tiên.

Đại ca Steven nhìn thấy Đỗ Trần đầu tiên, cao giọng hô lớn:

"Francis, rốt cục đêm qua ngươi làm gì, mau đến cầu nguyện tổ tiên đi."

Anginus liếc mắt nhìn Đỗ Trần, quát:

"Tới đây, quỳ xuống tạ tội với tổ tiên."

Hôm nay là thần lịch ngày 13 tháng 9 năm 1277 là ngày Thần An, nghe nói một ngàn năm trước, xảy ra trận đại chiến sinh tử của loài người, trong ngày này nhiều đầu thần đã hy sinh vì sự an nguy của nhân loại. Do đó, hàng năm vào ngày thần an, khi mặt trời mọc, mọi người đều cầu nguyện để linh hồn họ được yên nghỉ.

Tổ tiên của gia tộc Shigeru St. Kain chết ở trận chiến này nên ngày thần an đối với gia tộc St.Kain cũng là ngày giỗ tổ tiên.

Đỗ Trần lập tức chạy tới, cung kính quỳ gối xuống đất ở phía sau cha, mặt hướng về pho tượng Shigeru. Lúc này, âm thanh của Charles lạnh lùng vang lên:

"Francis, ngày cầu nguyện tổ tiên ngươi còn dám đến muộn, ngươi còn có cái gì không dám làm nữa."

"Chẳng phải đệ đệ cũng đã đến đúng giờ còn gì." - Steven nói giúp Francis.

Đỗ Trần đưa mắt nhìn Charles, đối với nhị ca này, sự kiên nhẫn của hắn đã tới cực điểm. Đêm qua nếu không phải vì hắn, Đỗ Trần cũng không gặp phải nguy hiểm, nếu Đỗ Trần không có liên hoa nội kình, không chừng hắn đã bị Charles gián tiếp đưa sang kiếp khác.

"Nhị ca, sở dĩ ta tới chậm là do ngươi làm hại."

"Ta ư, ngươi nói lung tung cái gì thế." - Charles tức giận nói.

"Đêm qua, ngươi bắt ta phải đi về một mình, kết quả Frisbie..." - Đỗ Trần giải thích một hồi sau đó nhìn Anginus đợi quyết định.

Anginus nhìn ba con trai, nói:

"Mặt trời đã mọc, hãy cầu nguyện trước tổ tiên dòng họ Shigeru đã." - Nói xong ông bắt đầu dập đầu.

Sau khi quỳ ba lần, lạy chín cái, gia tộc St.Kain đồng thanh niệm một tràng văn, nội dung không có gì ngoài việc tuyên dương công đức của Shigeru, cái gì mà nghìn năm trước loài người gặp phải họa diệt tộc, lúc này loài người cùng ma tộc đối kháng, sau một chiến dịch Shigeru đã hy sinh anh dũng nhưng đến chết cũng không ngã xuống.

Niệm xong tràng văn Anginus ra lệnh cho những người khác trở lại trang viện, khi còn lại ông và ba người con trai, Anginus nói:

"Đêm qua Charles không đúng."

Nghe thế, Đỗ Trần trong lòng cảm thấy ấm áp, cha mặc dù lãnh đạm với mình nhưng cũng biết đến đạo lý.

Anginus nói tiếp làm Đỗ Trần hỏa xung thiên, tức đến hộc máu:

"Steven, người cũng có trách nhiệm, người không nên để Francis tham gia tửu yến, Francis, sau này người cố gắng ở nhà, ít ra ngoài cho ta. Frisbie thích làm chuyện đó thì người quản làm gì. Người cũng biết sự tình đêm qua có thể làm cho tài chính bộ có ác cảm với bên quân đội, ta là tướng của một quân đoàn, quân phí đã ít giờ lại còn có nguy cơ bị giảm."

"Nói như vậy con cứu người là hoàn toàn sai rồi." - Đỗ Trần nhìn thẳng vào Anginus nói không úy kỵ - "Con không phải chính khách, không quản chuyện quân phí tài chính lớn xộn này, con chỉ biết con không sai khi cứu người."

"Người còn dám cãi lại?" - Anginus trong mắt xuất hiện một tia sáng, vung tay đánh thẳng vào mặt Đỗ Trần.

oOo

16. Xung Đột

oOo

Chưởng này là của một đấu thần cấp tám, Đỗ Trần tuy có liên hoa nội kinh nhưng khả năng của hắn chỉ tương đương với đấu khí cấp một a, ngay cả tránh né hắn cũng không có cơ hội. Mặt Đỗ Trần dính một chưởng, má lập tức sưng vọt lên.

"Ông dựa vào cái gì để đánh tôi?" - Đỗ Trần điên lên. Trước kia Francis là một người hòa nhã đáng yêu nhưng giờ phút này sự phẫn nộ bùng phát đến mức hắn không thể kiềm chế được. - "Ông như vậy mà cũng xứng đáng làm cha sao. Trước kia ta là một kẻ ngu ngốc làm ông mất mặt, không ngẩng đầu được trước giới quý tộc. Hiện tại trí óc tôi đã bình thường, ông hoàn toàn có thể ngẩng cao mặt trước các quý tộc khác nhưng ông vẫn chưa hài lòng. Công tước đại nhân, rốt cục ngài muốn như thế nào đây?"

Anginus tức giận, lại vung chưởng lên.

"Phụ thân." - Steven giữ chặt tay cha lại khuyên nhủ - "Tam đệ năm nay mới có mười lăm tuổi, có rất nhiều sự việc nó không hiểu."

"Người nói hắn không hiểu." - Anginus tức giận quát - "Người thân là trưởng tử của gia tộc hậu duệ St. Kain, từ năm mười tám tuổi trong hai cuộc khảo thí ở đấu thần học viện người đều trượt cả, người còn nói đến thể diện sao. Người nhìn đi, Charles nó còn nhỏ hơn người hai tuổi mà đã là đấu sỹ cấp bốn. Còn người, cả ngày chỉ chìm đắm trong tửu sắc, không có chí tiến thủ!"

Steven cuống quýt nhận lỗi:

"Cha à, trong quá khứ là con không đúng, năm nay khảo thí con nhất định sẽ đứng đầu đấu thần học viện. Còn tam đệ hắn thật sự không làm sai cái gì, thân là hậu duệ của phong hào đấu thần, cứu người là việc nên làm mà."

Charles nói tiếp:

"Hừ, trong mắt hắn có thể đúng như vậy, nhưng tài chính bộ khống chế toàn bộ quân phí của đế quốc, phụ thân của Frisbie lại là tài chính đại thần của đế quốc. Đại ca à, người cũng nên vì gia tộc mà suy nghĩ chứ. Mấy năm nay cha công cao lấn chủ, trong tay lại cầm mười mấy vạn trọng binh..."

"Được rồi, đừng giải thích nữa." - Đỗ Trần nhếch mép cười, nói - "Người khôn ngoan khi không biết gì thì thường ngậm mồm."

"Người nói gì!" - Anginus thịnh nộ chỉ vào Đỗ Trần, tức giận đến mức ngực phập phồng không ngừng.

Charles cũng cả giận nói:

"Francis, người nghĩ cha không dám trục xuất người khỏi nhà, hủy bỏ thân phận quý tộc hậu duệ phong hào đầu thần của người sao!"

Không có thân phận hậu duệ của đầu thần này, sợ rằng một quý tộc bất kỳ trên đường cũng có thể chửi mắng, đánh đập hấn, thậm chí bọn Kaman còn có thể hóa kiếp cho hấn sang thân xác khác nữa.

Đỗ Trần không thể nuốt trôi cục tức này được, kiếp trước hấn là một cô nhi không có gia đình, kiếp này hấn định thử nghiệm cảm giác có gia đình nhưng không tưởng hấn lại có một người cha như vậy.

Có thù tất báo, tuyệt không thỏa hiệp, cái này là vì kiếp trước Đỗ Trần từ năm tuổi đã tranh thức ăn với chó hoang mà hình thành tính nết.

"Chẳng qua chỉ là một cái xưng hiệu thôi. Ta không cần cha, cũng không cần gia đình này. Ở cái gia đình này, mọi người chỉ nghĩ ta là đồ ngốc mà." - Đỗ Trần trút bỏ lễ phục quý tộc trên người, hung hăng ném xuống đất.

"Hảo."

Anginus cười trong cơn giận dữ, chỉ thẳng vào mặt Đỗ Trần nói:

"Ta lấy thân phận là tộc trưởng của gia tộc St. Kain tuyên bố đuổi Francis ra khỏi gia tộc..."

"Phụ thân." - Steven quỳ gối trước mặt cha, nói - "Con vẫn nhớ nét mặt của mẫu thân khi bà qua đời..."

Nhắc tới chuyện hơn mười năm trước, Anginus trông như một quả bóng xì hơi, tựa hồ như nhớ tới cái gì, ông hạ tay xuống, xoa người đi vào trang viên:

"Lần này ta tha cho người nhưng đừng mong có lần sau. Charles, chuẩn bị xe cho ta, ta muốn nhập cung tham dự tửu yến."

Phụ tử hai người tiến vào trang viên.

Lúc này, Steven nhìn Đỗ Trần một cách hối hận, đột ngột nói:

"Xin lỗi, tối qua huynh không nên để đệ đi một mình."

Đỗ Trần cảm thấy trong lòng có chút ấm áp, nắm lấy tay Steven:

"Đại ca, đệ không trách huynh, đó là lỗi của nhị ca."

"Hà, ta muốn đến giáo đường tạ tội với tổ tiên." - Steven buồn bã nói - "Trên con đường trở thành đầu thần của mình, ta đã lập lời thề bảo vệ sự bình an của đệ."

Nói xong, hấn cảm thấy trong lòng nổi sóng.

Đỗ Trần xúc động trước bí mật của Steven:

"Huynh nên nhận thức về cuộc sống sai lầm của mình rồi lấy vợ và sớm từ bỏ tửu sắc đi."

"Người đối yêu cầu khác đi!" - Steven cười rộ lên - "Hà, đệ đệ thân ái, ta làm sao có thể để các tiểu thư khuê các thương tâm được đây, người thấy đúng vậy không? Ta nếu lấy vợ sẽ có rất nhiều tiểu thư vì thất vọng mà đuổi giết ta."

Đây là đại ca ta a! Đỗ Trần bất lực thở dài:

"Được rồi, nếu có một ngày ta bị trục xuất khỏi gia môn, huynh còn có thể nhận ta là đệ đệ là được."

"Có ta ở đây người sẽ không bị trục xuất đâu. Nếu quả có một ngày như vậy, ta sẽ đi cùng người." - Steven khiến Đỗ Trần phì cười, chính sắc nói - "Ta thề trên danh dự của một đầu sĩ."

Đối với lời thề của hoa hoa công tử, Đỗ Trần không để trong lòng, hấn đã tính kiếm một khoản vàng chuộc tội lớn của Frisbie, hấn sẽ mang lão Fuye và Ariza rời khỏi St. Kain trang viên. Đầu thần thế giới lớn như vậy chẳng lẽ không có chỗ để ta dung thân, việc gì phải ở lại đây.

Trở lại tòa tháp, lão Fuye và Ariza đã đứng ở ngoài cửa, lão Fuye lo lắng hỏi:

”Thiếu gia, có người đã nói cho ta biết chuyện, lão gia không làm khó cậu chứ?”

”Không có việc gì.” - Đỗ Trần nhún vai, từ trong ngực lấy ra đồ điểm tâm, bắt quá trải qua một đêm với một trận chiến, món ăn đã sớm biến dạng.

Đỗ Trần xấu hổ cười:

”Cái này là ta mang từ tửu yến về, không ngờ bây giờ đã... Ai.”

”Không sao, thiếu gia.”

Lão Fuye cho một miếng điểm tâm vào miệng thưởng thức, khóe mắt rưng rưng nói:

”Thiếu gia có tấm lòng như vậy, lão chết cũng cam lòng.”

Ariza chìa tay ra nói:

”Thiếu gia, ta cũng muốn ăn.” - Hắn nhìn lão Fuye chia cho hắn một khối điểm tâm lớn, vui vẻ cười rộ lên.

Những con người thực thà thường dễ thỏa mãn.

Thần lịch năm 1277, ngày Thần An đối với Đỗ Trần không khác gì một ngày bình thường, tuy vậy hôm nay trong lòng hắn cảm thấy rất ấm áp. Lão Fuye đã mua rất nhiều thức ăn ngon, nhìn Ariza nước miếng chảy ròng ròng, Đỗ Trần khẽ cười trong lòng.

Buổi chiều, Anginus quay về từ tửu yến, sắc mặt rất khó coi. Trong tửu yến không có việc gì nghiêm trọng xảy ra, nguyên nhân ông bức mình là vì Steven để thuộc hạ truyền ra tin ngày mai hắn sẽ đi cùng Đỗ Trần để bàn bạc về số lượng vàng chuộc tội cho Frisbie. Steven đi theo vì Đỗ Trần không có kinh nghiệm trong các cuộc đàm phán của quý tộc.

Ngày hôm sau, Đỗ Trần dậy khá sớm để đến giáo đường nhưng vừa ra đến cửa hắn đã thấy Steven đợi sẵn.

Khi huynh đệ hai người lên xe ngựa, Steven nghiêm túc nói với Đỗ Trần:

”Yên tâm, hôm nay đệ đòi một trăm kim tệ thì hắn sẽ không thể giảm xuống chín mươi chín được đâu, giáo phụ Ferdinand và gia đình chúng ta có chung mục đích mà.”

Đỗ Trần không nhịn được hỏi:

”Chẳng lẽ giáo phụ Ferdinand cũng có phe cánh riêng à.”

”Một người muốn có quyền lực thì phải có phe cánh.”

Steven nói một câu rất có triết lí. Không ngờ câu tiếp theo hắn nói ra lại trở về bộ dạng thường ngày:

”Cái này giống như ở đâu có con người thì ở đó sẽ có cường gian, không kể quyền rũ người khác phái hay quan hệ đồng tính luyến ái. Có một lúc nào đó chuyện đó sẽ bị bộc phát ra...”

Đỗ Trần không ngừng lắc đầu. Muốn đại ca này của hắn nói chuyện đằng hoàng còn khó khăn hơn muốn hắn tiếp cận nữ sắc.

Hôm qua sự tình xảy ra dồn dập, lại vào lúc nửa đêm nên Đỗ Trần cũng không xem xét cẩn thận được giáo đường St.John hoành tráng nhất Iaeate đại lục. Hiện tại hắn lưu tâm quan sát giáo đường thấy vương cung của Lanning để quốc đối diện với giáo đường, quả nhiên khí thế bất phàm.

Kỳ thật hắn không cần phải nói, đại giáo đường St.John so với vương cung còn cao hơn.

Hơn nữa trong phạm vi một trăm bước quanh giáo đường đều là noãn thạch màu trắng, không có công trình kiến trúc nào tồn tại trong khu vực này cả. Khu vực này thuộc về sở hữu của giáo đường, không khác gì hoàng cung.

Tại cổng chính của giáo đường lại tồn tại một khối đá chuyên dùng để tạc tượng, trông có vẻ như ở chỗ đó trước kia có một pho tượng nhưng đã bị phá.

Đỗ Trần cùng Steven đi đến trước cửa giáo đường không ngờ lại không thấy một người nào cả, Steven nghi hoặc nói:

”Quái lạ, người đâu hết cả rồi?”

Đỗ Trần cũng thấy không khí có chút khác lạ, bèn đi tới trước cửa giáo đường, nói:

”Ta là con trai thứ ba của gia tộc St. Kain, Francis. Ferdiand giáo phụ lệnh cho ta hôm nay đến đây gặp người.”

”Két”, Đại môn khai mở, từ giáo đường một vị giáo sỹ đi ra, nhìn thoáng qua Đỗ Trần và Steven, nói:

”Người chính là sự cao quý của thành St. John à? Mời người vào một mình vì sự tình hôm nay có chút đặc biệt.”

Đỗ Trần nhìn xuyên qua cổng đại môn thấy có rất nhiều giáo sỹ đang mặc giáo phục, Ferdiand giáo phụ đang đứng ở bức tường đối diện cổng chính.

Hắn nói với Steven vài câu rồi nhanh chóng tiến vào giáo đường, cười nói:

”Giáo phụ, con đã tới.”

Ferdinand cũng gật đầu, dáng vẻ điềm tĩnh, nói:

”Francis, người tới chậm rồi, Frisbie đã chết.”

oOo

17. Án Mạng Tại Giáo Đường

oOo

”Frisbie sao lại chết vậy?” - Đỗ Trần không dám tin vào tai mình, tối hôm qua Frisbie bị hắn thu thập rất thắm nhưng không có đòn nào là chí mệnh.

”Thế này là thế nào?” - Đỗ Trần đi tới trước mặt Ferdinand, khó hiểu nói - ”Chẳng lẽ thương thế của hắn quá nặng, không chịu được mà chết?”

”Thương thế của hắn đã được tể ti trị thương ổn rồi, đó không phải nguyên nhân làm hắn chết.”

Trong đôi mắt tím của Ferdinad hiện lên quang mang sắc bén, giải thích cho Francis bằng thanh âm hòa ái:

”Hắn chết tại một phòng của giáo đường, phòng đó cách chỗ ta không đến năm mươi bước.”

Giáo phụ mặc dù trở lại phong độ thường ngày nhưng Đỗ Trần có thể cảm thấy hiện lão đang rất bức tức.

Ferdinand thân là người đứng đầu thần thánh giáo tại Lanning đế quốc, thân phận cao quý phi thường. Hơn nữa giáo đường St. John là nơi tất cả đầu thần ở Lanning đế quốc sùng kính, không ngờ lại có người bị giết dưới mắt lão ngay tại giáo đường.

Cái này bảo Ferdinand không giận làm sao được, bên trong giáo đường St. John có đến mấy trăm cao thủ, bản thân Ferdinand cũng không đơn giản, vậy mà lại có người thần không biết quỷ không hay giết Frisbie.

Đỗ Trần cúi đầu nói:

”Ta cảm thấy rất thương tâm trước cái chết của Frisbie, đêm qua ta cẩn thận suy nghĩ thì thấy hắn cũng không phải thật sự muốn giết ta mà chỉ là muốn tìm ta trả thù việc làm hắn mất mặt tại tửu yến, cho nên... Ai, Ferdinand giáo phụ, hiện giờ ta có thể giúp người làm gì không?”

Hắn có chút phiền muộn, người đã chết vậy vàng để chuộc tội làm sao lấy được nữa đây.

”Người đến cáo biệt Frisbie đi.” - Ferdinand dẫn Đỗ Trần từ đại sảnh theo cầu thang lên lầu.

Hai người lên lầu, Đỗ Trần nhanh chóng đánh giá bốn phía, bất ngờ hắn phát hiện ở bức tường Ferdinand vừa này đứng có dấu vết như bị lão đánh trúng.

Dấu vết này tựa như của một người khá cao để lại, Đỗ Trần liên tưởng đến khối đá ở quảng trường giáo đường, hẳn nghĩ có lẽ nơi này trước kia cũng có một pho tượng không ngờ cũng bị phá.

Bước lên lầu, Đỗ Trần thấy một hành lang trải thảm đỏ, tường trắng, hai bên tường là một dãy cửa phòng, trước một trong mười cái cửa có hai vị đấu sĩ cấp năm mặc áo lam đang đứng gác.

Thấy Ferdinand và Đỗ Trần đến, một trong hai võ sĩ mở cửa ra.

Một mùi máu tanh tỏa ra, kiếp trước Đỗ Trần cũng trải nghiệm nhiều nhưng vừa nhìn vào trong phòng, hẳn thiếu chút nữa là nôn sạch những thứ trong bụng ra.

Thi thể của Frisbie trên mặt đất trông rất thảm, hẳn bị lột da khiến thịt đỏ hồng lộ ra bên ngoài, tứ chi co quắp lại, xương lòi ra ngoài. Trên mặt hẳn hai con ngươi bị móc ra dính đầy tơ máu trông như hai trái huyết cầu. Đáng sợ nhất là hai cánh tay đặt trước ngực, nhìn qua hai cánh tay, ta có thể thấy được nội tạng trong người Frisbie. Nhìn vào đó, Đỗ Trần thấy trái tim của Frisbie vẫn đang đập một cách yếu ớt.

Theo mỗi lần đập của trái tim, mạch máu của hắn lại nhảy lên, tựa như Frisbie chưa chết vậy.

Đỗ Trần thắm hít mấy hơi, hẳn cảm thấy sợ hãi khi nhìn thi thể Frisbie tại đây, bất ngờ con ngươi của Frisbie dữ tợn nhìn hắn.

"Đấu thần phù hộ!" - Đỗ Trần bị dọa đến mức nhảy ra nấp sau lưng Ferdian - "Hắn hoàn toàn chưa chết."

"Không, hắn đã chết." - Ferdian bình tĩnh nhìn thi thể Frisbie, con ngươi hắn vừa chuyển động - "Đây là một phương pháp giết người hết sức ác độc, linh hồn Frisbie đã biến mất, hắn hiện chỉ là kéo dài sự thống khổ mà thôi. Hà, nếu không phải vì điều tra chân tướng sự việc, ta đã giúp hắn an nghỉ rồi."

Cổ họng Đỗ Trần phát ra âm thanh "ột ột", hẳn hiện đang rời mắt khỏi thi thể của Frisbie, bắt đầu quan sát hiện trường án mạng.

Đây là một gian phòng ngủ rất bình thường, tường màu trắng, cả giường và bàn ghế cũng màu trắng. Màu sắc thánh khiết này hiện giờ làm hiện trường tăng thêm vài phần quỷ dị.

Đỗ Trần kinh ngạc nói:

"Sao trên hiện trường không có máu! Da của Frisbie sao lại không thấy đâu!"

"Khả năng quan sát của ngươi tốt lắm." - Ferdinand chỉ vào phòng lạnh giọng nói - "Toàn bộ hiện trường đều hoàn hảo không tổn hại gì, đêm qua có hai vị võ sĩ cấp năm canh giữ hắn, vậy mà sáng nay người đưa cơm vào phòng thì thấy cảnh tượng này."

"Giáo phụ, người nghi ngờ có kẻ trộm đột nhập giáo đường St. John, qua mặt hai vị đấu sĩ cấp năm giết Frisbie mà không để lại dấu vết."

"Tuy thế hắn cũng để lại một dấu vết."

Ferdinand tiến lên từng bước, ngồi xuống nhẹ nhàng mở hai tay thi thể đang để trước ngực ra, chỉ vào cổ họng hắn nói:

"Ngươi xem, hung thủ một đao cắt đứt yết hầu của Frisbie rồi bắt đầu lột da của Frisbie từ cổ hắn. Loại phương pháp giết người này chính là một manh mối."

"Ai có thể dùng phương pháp giết người này, quá tàn nhẫn." - Đỗ Trần không dám nhìn vào thi thể của Frisbie.

"Đây là một loại tra tấn từ rất xưa tên là "Bác Bì Tàng Y", rất lâu trước kia, loài người xử tử tù nhân là ma tộc bằng phương pháp này. Hiện tại ngoại trừ thần thánh giáo và truyền nhân của những đấu thần cổ xưa thì không còn ai biết dùng kiểu tra tấn này." - Ferdinand chậm rãi nói - "Bình thường người hành hình thường đều giữ lại da của đối tượng vì thể da của Frisbie chính là dấu vết."

"Trời ạ, Iaeate đại lục thật sự quá dã man." - Đỗ Trần không nhịn được thóa mạ.

"Francis, ngươi hãy từ biệt Frisbie sau đó nói cho ta biết về vị đấu thần che mặt đêm qua người đã gặp."

"Giáo phụ, người hoài nghi vị đấu thần che mặt kia là hung thủ?"

"Đúng vậy, ngoài ra ta không nghĩ ra được động cơ sát hại Frisbie, ta đoán là một vị đầu thần cấp chín du lịch tới St. John. Hẳn đầu tiên là trộm thánh khí của Kaman, sau đó vì một lí do nào đó đã dùng dương giác chiến chùy cứu người. Đối với đầu thần mà nói, trộm cắp là một loại sỉ nhục nên hẳn giết chết người đã nhìn thấy hẳn sử dụng dương giác chiến chùy. Nhưng ta có một nghi vấn là hẳn vì cái gì mà không giết Frisbie tại chỗ. Hơn nữa với thực lực của hẳn không cần đến thánh khí cũng có thể dễ dàng giết người, hẳn không cần sử dụng tang vật để để lại dấu vết..."

Ferdinand phân tích một hồi làm Đỗ Trần không biết nên cười hay nên khóc.

Ăn trộm thánh khí, đả thương người là do hẳn làm nhưng lên vào giáo đường giết người là ai? Đỗ Trần không có thực lực như vậy, hơn nữa hẳn cũng không biết thủ đoạn tàn nhẫn đến vậy.

"Được rồi, trước hết từ biệt Frisbie rồi sau đó hãy nói cho ta hình dáng của vị đầu thần che mặt kia."

Đỗ Trần cố nén cảm giác buồn nôn, hướng về thi thể nói vài câu sau đó nói với giáo phụ:

"Giáo phụ, đêm qua ta bị Frisbie đuổi theo, sau đó ta trốn vào khu số bảy, tới một cái ngõ tắt nhỏ và gặp vị đầu thần che mặt trong đó. Hẳn rất cao, rất cường tráng, giọng hẳn khàn khàn. Lúc đấy hẳn đánh bại Frisbie rồi bay đi."

"Rất cao, rất cường tráng, giọng khàn khàn, cảm tạ người đã cung cấp manh mối cho ta!"

Ferdinand mang Đỗ Trần theo, rời khỏi phòng giam trở về đại sảnh:

"Francis, người có thể trở về nhà nhưng sự việc hôm nay ta yêu cầu người tuyệt đối giữ bí mật, người nên ở nhà vì ta có thể đột ngột gọi người đến, còn về việc dùng vàng chuộc tội... người đợi lát nữa ta sẽ thông báo. Hơn nữa người nên cẩn thận, thỉnh Anginus công tước ở nhà bảo vệ người, dù sao người cũng đã gặp vị đầu thần che mặt kia."

Đỗ Trần cười nói:

"Hẳn đã cứu ta nên chắc sẽ không giết ta."

"Ăn nói hàm hồ, tính tình của đầu thần rất cổ quái, bọn họ làm việc thường không tuân theo lẽ thường."

Vậy ra cao cấp đầu thần hành sự đều theo tâm tình. Đỗ Trần rời khỏi giáo đường, trong lòng thầm nghĩ vụ án của giáo đường là một vụ án không có một chút manh mối nào cả.

Tuy thế Frisbie chết không phải bởi cái gã đầu thần che mặt cho nên Đỗ Trần cũng không lo lắng gì về sự an toàn của chính mình.

Steven vẫn đang đợi ở bên ngoài, Đỗ Trần cũng không muốn giấu vị đại ca này nên kể lại chuyện cho hẳn. Steven nghe tin Frisbie đã chết liền cười to, âm thanh vang lên không ngừng.

"Tổ tiên tại thượng, thế là mất số vàng chuộc tội."

Trên đường về nhà, Steven không ngừng tiếu nuối kim tệ chuộc tội coi như mất sạch. Nhìn bộ dạng của hẳn, Đỗ Trần hoàn toàn không có biện pháp, hẳn định chờ đệ đệ này phát tài thì tiện tay mượn vài kim tệ để cưa các tiểu thư xinh đẹp.

Xe ngựa của bọn hẳn đang vào khu thành đông của quý tộc thì đột nhiên nghe bên ngoài có người hét:

"Dừng lại, thành đông phát sinh sự tình khẩn cấp, hiện tại không được phép đi lại."

oOo

18. Diệt Môn

oOo

Chẳng lẽ lại có án mạng, Đỗ Trần và Steven từ trên xe ngựa nhảy xuống, ở trung tâm thành St. John mà tình hình trị an sao lại tồi tệ vậy.

Chỗ này có vẻ đã trở thành thiên đường của tội ác.

Thành đông, nơi ở của quý tộc, có ba đại lộ và hơn chục con đường nhỏ tạo thành mạng lưới giao thông của nơi này. Hôm nay, tất cả các con đường lớn nhỏ đều bị phong tỏa. Ở bên trong, mấy trăm hộ cả quý tộc lẫn gia nhân đều bị bắt phải ở trong nhà, không được phép ra ngoài.

Từ các khu bên cạnh binh lính lũ lượt kéo đến, án mạng thực sự xảy ra và bị phát hiện chưa được bao lâu, bởi vì thành vệ mới nhận được tin tức.

Đỗ Trần hướng về thủ vệ nói:

"Ta là Francis của gia tộc St. Kain..."

Hắn còn chưa kịp nói xong, người lính đó đã quát:

"Chúng ta là quân thành vệ dưới sự chỉ huy của quân đoàn trưởng St. Bowen, đích thân tướng quân đã ra mệnh lệnh không cho bất kỳ ai ra vào nơi này, thỉnh Francis thiếu gia đi đường khác."

Vừa nói, người lính vừa liếc mắt đánh giá Đỗ Trần, mấy hôm mọi người nói với hắn là "Sự sỉ nhục của gia tộc St.Kain" đã trở nên thông minh, hôm nay thấy Đỗ Trần quả nhiên không còn bộ dạng ngu ngốc.

Thấy thái độ kiên quyết của binh lính, hơn nữa lại là lệnh của đích thân quân đoàn trưởng, Đỗ Trần cũng phải nhún vai bất đắc dĩ:

"Được rồi, ta có thể đi đường khác nhưng nhà ta ở bên trong, liệu ta có thể từ đâu đi vào chứ?"

Steven tiến lên, cười nói:

"Những người lính thân mến, chúng ta là con trai của phó tổng trưởng thống suất bộ, hình như chức quan của cha ta so với Cristiano tướng quân còn lớn hơn một ít à? Người hãy xem cái này đi." - Steven rút từ trong người ra một lệnh bài màu đỏ, mặt trước có điêu khắc cảnh Shigeru chết trận.

Người lính ngay lập tức thi hành quân lễ.

"Bây giờ chúng ta có thể tiến vào chứ?" - Steven nhẹ nhàng đẩy thủ vệ binh, dẫn Đỗ Trần đi vào khu quý tộc, nhưng xe ngựa và xa phu thì bị chặn lại ở ngoài.

"Đại ca, lệnh bài đó để làm gì vậy?" - Đỗ Trần tò mò nhìn Steven cất lệnh bài vào trong ngực.

"Đây là tín vật của trưởng tử trong gia tộc, có chút cân lượng, khi ta cầm nó có thể đại biểu cho cả St. Kain gia tộc, tuy thế, hắc hắc, cái này dùng để đe dọa tình địch là tốt nhất." - Steven cười, nhìn quanh bốn phía - "Quái lạ, phong tỏa cả một thành khu, có vẻ có một vị đại nhân vật mới xuất hiện."

Trong khi hai huynh đệ bọn họ nói chuyện thì có một đội binh lính chạy tới, không phải thành vệ đội mặc đồ màu xanh đậm mà là mặc trọng giáp màu đỏ, hai tay cầm trọng thuẫn và trăm mã trường đao cũng màu đỏ sẫm.

"A, thậm chí cả ngự lâm quân cũng được điều động!" - Steven khoa tay chỉ vào đội binh đó hô lớn, giải thích cho Đỗ Trần - "Bọn họ là một trong những đội quân lợi hại nhất của đế quốc, họ là ngự lâm quân, cùng với đội cuồng phong trọng binh của St. Keki gia tộc và đích thánh điểm kỵ sỹ đoàn của chúng ta được gọi là Lanning tam đại binh đoàn."

Đỗ Trần cảm thấy rung mình, trước kia hắn mới chỉ là nghe sơ qua về việc gia tộc St. Kain cường đại cỡ nào, vinh dự cỡ nào, hôm nay hắn mới biết được quân đội của gia tộc hắn không hề thua kém quân đội của vương thất Lanning đế quốc.

Có khả năng này sao? Đỗ Trần đã quyết định rời khỏi nhà nhưng trước đây hắn phải kiếm được khoản bồi thường lớn từ cha của Frisbie, bằng không làm sao đảm bảo được cuộc sống cho lão Fuye và Ariza?

"Ồ, có chuyện náo nhiệt rồi, ngự lâm quân thường không dễ dàng được điều động. Đệ đệ thân ái của ta, chúng ta hãy cùng đi xem náo nhiệt nào!" - Steven hưng phấn kéo Đỗ Trần theo sau đội ngự lâm quân.

Đội ngự lâm quân chạy tới bên ngoài một tòa trang viện, không lịch sự chào hỏi gì mà cứ thế phá cửa xông vào, vừa tiến vào lập tức giương trọng thuẫn bày trận phòng ngự.

Đỗ Trần gọi Ariza đi theo đến trang viên bị bao vây. Trước cửa trang viên này không có lấy một pho tượng chứng tỏ tổ tiên của gia tộc này không có vị phong hào đầu thần nào cả.

Nhìn môn bài ở trước cửa, Đỗ Trần giật mình, nơi này là nhà riêng của tài chính quan đại thần, cũng là nhà của kẻ đem qua tập kích hấn, Frisbie.

Chẳng lẽ nơi này cũng phát sinh chuyện ngoài ý muốn sao?

"Steven, Francis sao các người lại ở chỗ này?" - Lúc này, Anginus cùng vài vị quý tộc cũng đang đi đến trang viên của tài chính đại thần, quan chức của bọn họ so với quân đoàn trưởng đều cao hơn nên đương nhiên sẽ không coi lệnh cấm vào đâu cả.

Đỗ Trần im lặng nhìn thoáng qua "cha", Steven giải thích một tràng:

"Phụ thân, bên trong giáo đường St. John phát sinh chuyện ngoài muốn nhưng Ferdinand giáo phụ yêu cầu hấn giữ bí mật ..." - Tiếp đó, Steven nhìn đám quý tộc đi theo Anginus ý tứ rất rõ ràng, sau đó hạ giọng nói thầm với Anginus.

Lúc này, có một số người bị bắt rồi đi chỗ khác, một số người khác quan chức cực cao cứ thế đi thẳng vào trong trang viên.

Steven nói:

"Phụ thân, Frisbie bị người khác giết mà hung thủ không làm kinh động đến bất cứ ai."

Anginus biến sắc, hắng giọng:

"Hắn bị giết ngay trong nội đường giáo đường St. John?" - Lão liếc mắt qua những người bảo vệ trang viên của tài chính quan - "Frisbie chết, cả nhà hấn cũng bị giết, chẳng lẽ gia đình bọn họ đã đắc tội với một vị đầu thần cường đại..."

Đột nhiên, trong số những người đi vào trang viên có một số người bưng miệng chạy ra đến ngoài thì lập tức nôn ọe:

"Đầu thần phù hộ, sao lại có thể tàn nhẫn đến mức đó được, Anginus phó tổng trưởng, tình hình bên trong không thích hợp để quan văn chúng ta tham dự, chỗ này giao cho võ tướng các người tiếp quản."

Anginus quát:

"Các người là đế quốc đại thần phải biết bảo vệ phong độ chứ, bên trong có chuyện gì xảy ra vậy?"

"Tất cả đều chết, ngoại trừ gia nhân, cả nhà tài chính quan đại thần hai mươi bảy người toàn bộ bị giết sạch, hơn nữa còn bị... lột da."

Đỗ Trần tim đập mạnh, bất chấp sự bất hòa với Anginus, hạ giọng nói với ông:

"Frisbie cũng là bị người ta lột da."

"Rắc, rắc" Anginus nắm chặt nắm tay đến mức xương cốt phát âm. Mặc dù Đỗ Trần không có ấn tượng tốt với cha mình nhưng lúc này không thể không thừa nhận huyền vũ đầu thần cấp tám - Anginus có khí thế sắc bén đến mức người khác không dám trực tiếp đối mặt.

"Chuyện này quả là một sự khiêu khích với đế quốc. Hừ, Steven, người đưa Francis về nhà, không có lệnh của ta không đưa nào được đến đây."

Trong lúc Steven đưa Đỗ Trần về nhà với lão Fuye, khu quý tộc của thành St. John được nâng cao lệnh cảnh giới, trừ phi cầm trong tay mệnh lệnh thư của bộ hạ Bargnani hoặc giáo phụ Ferdinand, bất cứ ai cũng không được xâm nhập vào quý tộc khu, hơn nữa Đỗ Trần cũng bị cảnh cáo không được tiết lộ bất cứ tin tức gì.

Việc này cũng thật khó tin, đế quốc tài chính đại thần cả nhà bị diệt môn, trong đó có một người chết ở ngay nội đường giáo đường lớn nhất Iaeate đại lục của thần thánh giáo, cái này là đồng thời khiêu khích cả đế quốc và thần thánh giáo a.

Đến tối, Anginus trở lại trang viên, án mạng diệt môn không có lấy một chút tiến triển nào, điều này làm sắc mặt lão không tốt một chút nào.

Nửa đêm.

Một người mặc trường bào đi đến St.Kain trang viên, mũ trùm kín đầu khiến không ai biết được thân phận của người này.

”Đứng lại.”

Một võ sĩ của St. Kain gia tộc tiến lên chặn đường, người đó đưa cho hắn một lệnh bài, thấp giọng nói:

”Gọi Anginus và Francis đến gặp ta.”

Võ sĩ biến sắc khi nhìn thấy lệnh bài, ngưng trọng nói:

”Xin lỗi, mời ngài đến hậu viện chờ một lát.”

Một lúc sau, Anginus cùng người nhà đến hậu viện, Đỗ Trần cũng bị kêu đến.

Anginus bước nhanh đến trước mặt người khoác trường bào, đưa tay trái lên, ngón vô danh đặt tại ngực phải, đây là nghi lễ của đấu thần để cho thấy hắn là huyền vũ đấu thần cấp tám:

”Tôn kính giáo phụ, cảm tạ ngài đã đến St.Kain trang viên, ngài muốn tìm Francis à?”

Người khoác áo choàng hạ mũ xuống, hiện ra khuôn mặt của Ferdinand:

”Đúng vậy, trong khi điều tra án mạng ta phát hiện một số sự việc có quan hệ với Francis.”

oOo

19. Vì Người Mà Bọn Họ Bị Lột Da

oOo

Nghe xong những lời này của Ferdinand, Đỗ Trần nghi hoặc đồng thời đánh giá nét mặt của cha. Công tước Anginus cũng mù mờ, không thể hiểu rõ việc này.

Ferdinand lại nói tiếp:

”Ta có thể nói chuyện một mình với Francis được không?”

”Đương nhiên có thể, Francis, người hãy đưa giáo phụ đến phòng ngủ của người đi!” - Anginus cung kính nói.

Đỗ Trần đưa Ferdinand đến tòa tiểu tháp của mình, vừa thấy nơi ở của Francis, Ferdinand lập tức nhú mày:

”Công tước Anginus, người đề nghị tử của người, sự cao quý của thành St.John ở nơi thế này sao? Ta cũng nghe nói người đối với Francis không được tốt cho lắm.”

”Giáo phụ nói đúng, tôi sẽ đổi cho Francis một căn phòng khác!” - Trước mặt giáo phụ, ở Anginus không còn thấy khí tức của một vị phó tổng trưởng, hiện tại trông ông như một đứa trẻ đứng trước mặt một vị tiền bối.

”Được rồi, tất cả mọi người hãy ở ngoài, Francis, người vào đây với ta!”

Ferdinand nắm tay Đỗ Trần đi đến tầng thứ ba của tòa tháp, hai người đến một cái phòng ngủ nhỏ, lúc này giáo phụ trầm ngâm nói:

”Francis, người có nhớ kỹ về quá khứ của người không?”

Đỗ Trần một điểm cũng không rõ mục đích của Ferdinand nên đành cẩn thận ứng phó:

"Tôn kính giáo phụ, ngài cũng biết trước đây não của ta không được tốt, sau một cơn bệnh nặng mặc dù hiểu được nhiều việc nhưng cũng có rất nhiều việc bị quên lãng, ta đối với quá khứ không được rõ ràng cho lắm."

"Ai, điều này ta cũng biết, vì vậy ta cũng không ngại nói cho người biết hai sự việc trong quá khứ có liên quan đến người."

Ferdinand ngồi trên chiếc ghế hồng mộc, hai tay đặt trước mặt, chậm rãi nói:

"Khi người bảy tuổi, có một lần người ra ngoài một mình đến con sông Newbie ở ngoài thành St. John, người chơi đùa và nảy sinh xung đột với một số đứa trẻ khác, hà, tin ta đi, việc này chỉ là một việc bình thường của lũ trẻ con khi chơi đùa, chúng đã ném người xuống sông... người biết cuối cùng chuyện gì xảy ra không?"

Đỗ Trần ngồi trên chiếc giường trắng của mình, cười nói:

"Chắc chắn là ta đã may mắn thoát chết."

"Đúng vậy, người được một người đánh cá ở hạ du cứu về nhà, vì người không giải thích rõ sự tình làm công tước Anginus tưởng người nghịch ngợm khiến quần áo ướt hết nên đã trách phạt người."

"Người biết rõ cha con không có thiện cảm với con cho lắm." - Đỗ Trần nhún vai.

"À, ta biết, nhưng ta muốn nói với người lại là chuyện khác. Ngày thứ hai, người ở ven sông Newbie phát hiện ra thi thể của mấy đứa nhỏ, bọn chúng tất cả đều bị lột da."

"Sao lại có thể tàn nhẫn đến vậy, bọn chúng chỉ là lũ trẻ thôi mà." - Đỗ Trần sợ hãi kêu lên, hắn cảm thấy dường như Ferdinand ám chỉ...

"Mấy đứa nhỏ tử vong bởi cách thức cổ xưa "Bác Bì Tàng Y" nên thần thánh giáo đã nhận điều tra vụ án này. Cuối cùng, vụ mấy đứa trẻ bị sát hại đã trở thành một đại kỳ án của thần thánh giáo."

Con mắt tím của Ferdinand thâm trầm nhìn chằm chằm vào Đỗ Trần, có vẻ như muốn tìm ra cái gì từ người hắn. Việc thăm dò này chỉ làm Ferdinand thất vọng bởi nhìn mặt của Đỗ Trần có thể thấy hắn hoàn toàn không biết gì về việc này cả.

"Sự kiện thứ hai, khi người mười hai tuổi, có một vị huân tước kỳ thị người là... xin lỗi, để thuật lại sự việc một cách trung thực, cho phép ta sử dụng một số từ ngữ khiếm nhã. Vị quan kia nói tóc người màu vàng, không giống người của gia tộc Shigeru, người là đồ con hoang, người này còn phái người ra đánh người, kết quả là đến ngày thứ hai, hắn cũng bị lột da. Sự kiện này cũng không được làm rõ và cũng trở thành một kỳ án."

Ferdinand đột ngột nói:

"Ngày thần an, Frisbie định giết người, ngày thứ hai, hắn bị lột da, hơn nữa cả nhà hắn hai mươi bảy người cũng bị giết bởi phương thức "Bác Bì Tàng Y"."

Chẳng lẽ Frisbie là vì mình mà chết? Đỗ Trần kinh hãi nhìn Ferdinand.

"Sự việc ngày hôm nay có liên quan đến một phương thức giết người hết sức cổ xưa, vì thế nên ta đã bắt đầu điều tra từ những sự việc liên quan đến các gia tộc là hậu duệ của phong hiệu đầu thần ở Lanning đế quốc được ghi chép trong mười năm qua. Cuối cùng, ta đã phát hiện ra ba sự kiện này có điểm chung là nạn nhân đều chết vì bị lột da, những người này đều gây nguy hiểm cho người và đến ngày thứ hai thì bị người ta lột da."

Ferdinand khẩn trương đứng lên bảo Đỗ Trần ngồi xuống, cười nói:

"Việc phát sinh một lần, hai lần có thể coi là trùng hợp nhưng lần thứ ba liệu có thể là trùng hợp được không?"

Nói xong ông bình tĩnh nhìn Đỗ Trần.

Tất cả mọi sự việc đều cho thấy có một vị đầu thần cường đại đang âm thầm bảo vệ hắn, tất cả những ai uy hiếp Đỗ Trần đều bị lột da. Hơn nữa vị đầu thần này còn có năng lực tại giáo đường St. John qua mặt mấy trăm cao thủ giết chết Frisbie, người này mạnh đến mức thần thánh giáo không thể kiểm soát được.

Thần thánh giáo không cho phép tồn tại một lực lượng cường đại hơn bọn họ nằm ngoài sự khống chế của họ, truyền thống này đã tồn tại mấy trăm năm nay trong thần thánh giáo. Vì thế, hôm nay Ferdinand đích thân đến gặp Đỗ Trần, nói sự việc này cho hắn để xem phản ứng của hắn, đồng thời ông còn muốn xem xét cuộc sống của Đỗ Trần để tìm chút tin tức về vị đầu thần thần bí.

Ferdinand rất cực cảm thấy thất vọng vì sự thật cho thấy rằng Đỗ Trần cái gì cũng không biết.

"Giáo phụ, nói không chừng sự việc này là trùng hợp." - Đỗ Trần cố gắng giải biện mặc dù trong lòng hắn đã tin đó là sự thật.

Đáng chết, ký ức của tên tiểu tử Francis này toàn thiếu hụt những thông tin quan trọng a.

"Hà, đứa trẻ lương thiện, người không cần bồi rối, ta tin rằng ngươi cũng không biết vị đầu thần thần bí đang bảo vệ ngươi là ai." - Lão than thở - "Dù sao đầu thần cao cấp đều rất cổ quái, bản thân ta cũng là một lão già cổ quái, điều này có thể giải thích cho việc vị đầu thần kia thích dùng thủ đoạn."

Đỗ Trần đang nhanh chóng tính toán bỗng trong đầu xuất hiện chủ ý bèn cười nói:

"Giáo phụ tôn kính, ta thân là hậu duệ của phong hào đầu thần, là một tín đồ trung thành của thần thánh giáo, vì vậy ta nghĩ đầu thần bảo vệ ta nhất định cũng là một người bạn của thần thánh giáo, liệu ngài có thể tha thứ cho sai lầm lần này của đầu thần đó và ta được không?"

Tiểu quỷ này rất có thủ đoạn, Ferdinand nở nụ cười.

Chắc chắn sau lưng hắn có một vị đầu thần cường đại nhưng vị đầu thần này có thể là bằng hữu của thần thánh giáo.

Nói chuyện như một người bạn, Ferdinand muốn khẳng định sự cường đại của đầu thần bí ẩn. Bằng thủ pháp chuyên nghiệp của giáo đình hiện nay, Ferdinand đã từ kỹ thuật lột da mà nhìn ra thực lực cường đại đến tột cùng của vị đầu thần bí ẩn này.

Từ kết quả điều tra, việc Ferdinand muốn làm là được diện kiến vị đầu thần bí ẩn và đưa cho ông ta một chút lễ vật để sau này khi gặp mặt hai bên có ấn tượng tốt.

Nhưng Ferdinand cũng đoán nhiều khả năng là sẽ không thể diện kiến vị đầu thần bí ẩn kia, vì thế các món quà diện kiến của lão đương nhiên là rút cho Đỗ Trần.

oOo

20. Ba Phần Lễ Vật

oOo

"Francis, mặc dù ngươi là một đứa trẻ thông minh nhưng ta không nghĩ đến việc sử dụng ngôn ngữ chính khách để nói chuyện với người, ai..."

Ferdinand ra hiệu cho Đỗ Trần ngồi cạnh mình, trông ông như một vị trưởng bối thân thiết đang trò chuyện với đứa cháu nhỏ của mình:

"Người là hậu duệ của phong hiệu đầu thần có quan hệ tốt với thần thánh giáo, vì thế vị đầu thần đứng sau ngươi chắc chắn cũng là một người bạn của thần thánh giáo. Do đó, ta tha thứ cho tất cả những hành động của vị đầu thần đó và sẽ giúp ngươi giữ kín mọi chuyện."

Cuối cùng, trái tim Đỗ Trần cũng bình thường trở lại: "Ferdinand vừa rồi có vẻ không hề nói dối, thần thánh giáo có thể che giấu cho vị đầu thần sau lưng ta việc sát hại một vị trọng thần của đế quốc, vậy có thể thấy ta đối với thần thánh giáo có giá trị phi thường, vì vậy thần thánh giáo mới chống lưng cho ta."

"Giáo phụ tôn kính, mặc dù hiện tại ta chưa từng gặp qua vị đầu thần bí ẩn kia nhưng khi nào thấy ngài, ta sẽ nhắc đến ý tốt của thần thánh giáo."

"Người quả là một đứa trẻ thông minh!" - Ferdinand đứng lên, đi ra cửa, cười nói - "Ngày mai thần thánh giáo sẽ giải trình với bộ hạ Bargnani về cái chết của tài chính đại thần, không ai có thể nghi ngờ việc này có liên quan đến người. Vị đầu thần bí ẩn bảo vệ người rất có khả năng là bạn của thần thánh giáo chúng ta, cho nên sự việc hấn ăn trộm thánh khí của Kaman cũng sẽ trở thành bí mật."

Việc rạng sáng ngày Thần An Frisbie định mưu sát Đỗ Trần được thần thánh giáo xử lý nên việc này cũng không được lan truyền rộng rãi.

Dù sao cả nhà Frisbie đều đã chết nên thần thánh giáo tùy tiện nói thế nào cũng được.

Cái này là món quà gặp mặt đầu tiên của Ferdinand.

"Cảm tạ giáo phụ!"

Đỗ Trần khi đưa Ferdinand đi xuống tháp lâu của hấn liền hỏi:

"Cha ta có biết gì về vị đầu thần bảo vệ ta không vậy?"

"Nếu hấn biết hấn còn dám cho người ở một nơi như thế này sao. Sự việc này là một bí mật lớn được thần thánh giáo giữ kín."

Ferdinand xoa trán Đỗ Trần, cười nói:

"Đứa trẻ lương thiện, có lẽ người còn chưa biết thực lực của thần thánh giáo, việc thần thánh giáo muốn giữ kín thì không ai có thể biết cả!"

Đỗ Trần sao lại không hiểu, quyền lực của thần thánh giáo tại Iaste đại lục không khác gì châu Âu thời trung cổ, những tín đồ điên cuồng của chúa Jesu có thể ném một vị quốc vương lên giàn hỏa thiêu, chỉ cần một ví dụ như vậy là có thể hình dung được quyền lực của thần thánh giáo.

Đỗ Trần định bước lên trước để mở cửa sổ Ferdinand ngăn lại, ám chỉ ông còn có chuyện muốn nói.

"Sự cao quý của thành St. John, mặc dù Frisbie đã chết nhưng tội nghiệt của hấn không thể biến mất được, vì vậy ta sẽ để tâm về khoản hoàng kim chuộc tội của người, người cứ chờ vài ngày sẽ có kết quả."

Đây là món quà gặp mặt thứ hai.

Ferdinand mở cửa, đối với phần lễ vật thứ hai này, hấn sẽ dựa vào kết quả điều tra của chuyên gia về sức mạnh của vị đầu thần bí ẩn kia mà điều chỉnh.

Ở ngoài tòa tháp, cả gia đình Anginus đang đứng chờ.

"Tôn kính giáo phụ, chẳng lẽ việc cả nhà tài chính đại thần chết có liên quan đến Francis sao?"

"Phó tổng trưởng, sức tưởng tượng của người quả thật rất phong phú đấy!"

Ferdinand dùng ánh mắt thần bí nhìn Anginus cười, vừa thấy Anginus nhìn Francis bằng ánh mắt lạnh lẽo thì trong lòng chợt động. Vị đầu thần kia có khả năng tại giáo đường St. John giết chết Francis thì cũng có thể giết chết chính mình, ban phát một hảo sự cho Francis cũng giúp tăng thiện cảm của vị đầu thần đó.

Nghĩ vậy, hấn bảo Đỗ Trần đứng trước mặt hấn, đặt tay lên trán Đỗ Trần nói:

"Nhân danh Ferdinand, ta lần thứ hai chúc phúc cho Francis Shigeru St. Kain."

Đây là món quà gặp mặt thứ ba.

Anginus sững sờ, Charles đứng cạnh ánh mắt cũng chứa đầy sự ghen tỵ, Steven cũng hết nhìn Francis lại nhìn giáo phụ.

Ferdinand nói:

"Anginus, ta đã hai lần chúc phúc cho đứa trẻ này, sau này ngươi nên đối xử tốt với nó. Trong tương lai ta cũng muốn thỉnh thoảng gặp đứa trẻ này." - Nói xong lão cứ thế đi thẳng mà không giải thích với Anginus một lời nào cả.

Cái này là thể hiện địa vị của giáo phụ thần thánh giáo đây, đối với phó tổng trường mà cũng không cần giải thích gì cả.

Đỗ Trần chợt hiểu việc Ferdinand chúc phúc mình chắc chắn là một hảo sự, lão đối tốt với mình như vậy chắc chắn là vì vị đầu thần chống lưng cho mình. Tuy vậy hắn cũng chẳng biết gì về việc đó cả.

"Thế này là thế nào?"

Sau khi Ferdinand đi khỏi, Charles không chịu được hô lớn:

"Sự sỉ nhục của gia tộc St. Kain dựa vào cái gì mà được giáo phụ chúc phúc đến những hai lần cơ chứ! Tổ tiên phù hộ..."

"Charles, ngậm miệng lại!"

Anginus nhìn Đỗ Trần bằng ánh mắt kỳ quái, nói:

"Francis, ta không biết ngươi và giáo phụ nói với nhau những gì, không ngờ ngươi lại được giáo phụ chúc phúc. Steven, người phụ trách việc tìm cho hắn một chỗ ở mới, từ nay về sau hắn cũng giống người mỗi tháng được một kim tệ."

Nói xong Anginus bỏ đi.

Charles phẫn nộ nhìn Đỗ Trần rồi cũng bỏ đi.

Đỗ Trần dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn lại Charles, trong lòng cảm thấy nghi hoặc, hai lần chúc phúc có thể đem lại hiệu quả tốt vậy sao? Lúc đó, Steven ôm chầm lấy Đỗ Trần, hét lên:

"A, đệ đệ thân ái của ta, ngươi làm đại ca đáng thương này hăm mộ đến chết mất!"

"Đại ca, huynh cần thận chân tay một chút đi, không phải huynh có hứng thú với đàn ông chứ!" - Đỗ Trần cười lớn đẩy Steve ra, nói - "Đại ca, huynh giải thích cho ta sự chúc phúc của giáo phụ có điểm gì tốt vậy?"

"Trời ạ, Shigeru tổ tiên phù hộ, đệ đệ, ngươi làm sao mà lại không hiểu gì về chuyện này vậy?" - Steven hai mắt kinh ngạc nhìn Đỗ Trần từ đầu đến chân - "Có rất nhiều chỗ hữu dụng nhưng trước hết hãy nói đến hai tác dụng trực tiếp đã. Trước hết, nó có thể dùng để tha tội. Thứ hai, nó có thể làm tăng điểm thi khi thi vào đầu thần học viện."

"Hai lần chúc phúc này tương đương với hai mươi điểm. Ta nếu mà có hai mươi điểm này của người khẳng định là sẽ không thi trượt hai lần đâu." - Nói xong Steven bỗng buồn bã cúi đầu thở dài, trông như đang mất mát thứ gì đó - "Có lẽ năm nay ta nên cố gắng thi vào đầu thần học viện nếu không tổ tiên anh linh sẽ không thể tha thứ cho ta được mất."

Đỗ Trần vẫn chưa thực sự hòa nhập được vào cuộc sống ở Iaeeste đại lục nên không hiểu được lý do Steven buồn, vì thế hắn an ủi đại:

"Đại ca, chỉ là một cuộc khảo thí mà thôi, ngươi là trưởng tử của cha, là người kế thừa danh hiệu công tước, không vào được cái trường học rách nát đó thì sao chứ!"

"Cái trường rách nát?" - Steven chụp mạnh vào vai Đỗ Trần gào lên - "Ngươi biết cái trường học rách nát đó được gọi là "Cái nôi của đầu thần", "Con đường kim cương dẫn tới vinh quang", chưa nói đến việc ngày Thần An hàng năm, thí sinh trên cả ba đại lục, trên hàng trăm quốc gia của hàng nghìn gia tộc tập trung cầu nguyện trước cửa đầu thần học viện để cầu nguyện về việc được vào đây học."

Đỗ Trần bối rối lắc đầu, dường như không phải hắn đang nghe về một học viện của Iaeeste đại lục mà hắn đang nghe về một nơi mà kiếp trước được gọi là đại học.

Steven lại một lần nữa vỗ vào Đỗ Trần:

”Đệ đệ thân ái, năm ngoái có một gã tốt nghiệp đấu thần học viện với kết quả trung bình, người biết hẳn được đề nghị chức vụ gì không?”

”McCarron đề quốc đệ tam quân đoàn phó quân đoàn trưởng, nhất đẳng hầu tước, lại còn cưới được nàng công chúa đẹp nhất McCarron đề quốc.”

Việc này tuyệt đối không có ảnh hưởng gì tới Đỗ Trần cả, Đấu Thần học viện, ngay trong tên đã nói chỉ có đấu thần mới được phép thi vào, hẳn lại không cảm nhận được một chút lực lượng tự nhiên nào cả, không cần suy nghĩ nhiều nữa, chuyên tâm tu luyện Liên Hoa bảo giám mới là chính đạo.

Nghĩ tới Liên Hoa bảo giám, Đỗ Trần giật mình nhớ lại vài ngày nay hẳn không hề làm một việc thiện nào cả, thật là khó chịu a.

oOo

21. Tài Sản Của Tài Chính Đại Thần

oOo

Vài ngày sau cái chết của cả gia đình Lanning đề quốc tài chính đại thần, mọi việc cũng dần lắng xuống. Cuối cùng thần thánh giáo công bố kết quả, tài chính đại thần bị kẻ thù mạnh nhất của Lanning đề quốc ở phương bắc, McAllen đề quốc, phái thích khách ám sát. Việc này liên quan đến thủ đoạn tranh đấu giữa hai quốc gia nên thần thánh giáo không tham dự.

Nghe tin, Đỗ Trần suýt nữa cười vỡ bụng, chính khách trưng mặt nói dối quả nhiên mặt cũng không đỏ. Bất quá việc này thuộc về ”thủ đoạn tranh đấu giữa hai quốc gia”, hẳn không phải lo lắng gì cả.

Đỗ Trần dự định nuốt xong được số tiền chuộc tội thì sẽ rời khỏi St. Kain trang viện, nhưng hiện tại hẳn là nhân vật được thần thánh giáo hết sức quan tâm nên việc bỏ đi trở nên bất khả thi.

Có Ferdinand chống lưng, Đỗ Trần từ tòa tháp tiến thẳng đến một căn nhà có cả vườn hoa riêng, trở về cuộc sống của một thiếu gia. Nhưng hẳn nghĩ mãi vẫn không biết chút gì về vị đấu thần bảo vệ mình.

Hắn cũng kiểm tra cả trí nhớ của Francis nhưng cũng không phát hiện được gì. Mười lăm năm trước, khi Anginus đang chỉ huy quân viễn chinh thì hẳn được sinh ra. Hẳn vừa sinh ra đã được phán không thể tu luyện được đấu khí nên bị mọi người ghét bỏ, chỉ có mẫu thân quan tâm đến hẳn. Năm được ba tuổi mẫu thân chết, hẳn được coi là sự sỉ nhục của gia tộc nên nếu không phải lão Fuye, lão bộc trước kia của Anginus, chiếu cố cho hẳn thì hẳn đã chết yểu rồi.

Cùng với sự nghi ngờ vô tận, Đỗ Trần vẫn tiếp tục tu luyện Liên Hoa Bảo Giám.

.

Một buổi sáng tại khu dân nghèo ở thành nam.

Chuyện náo nhiệt xảy ra trước cửa một ngôi nhà nát. Nóc nhà thủng một lỗ cùng với bức tường cũ nát nói lên chủ nhân của nó không phải là người giàu có.

Trước gian nhà nát đó, Đỗ Trần chỉ vào đôi vợ chồng già gắt:

”Ta ra lệnh cho các người tránh ra! Các người muốn chết à? Không biết ta là con trai thứ ba của gia tộc St. Kain hay sao, lập tức tránh ra cho ta.”

A, đúng là hai người mấy hôm trước được Đỗ Trần giúp đỡ, vợ chồng lão Matthew.

Đỗ Trần ánh mắt cau có, trong tay cầm một cây búa lớn, sau lưng là Ariza đang trừng mắt nhìn đôi vợ chồng già như hung thần ác sát.

Hai ông bà già này không hề tức giận mà cũng không hề sợ hãi, cười khỏ nói:

”Francis thiếu gia, chúng ta tuyệt đối sẽ không tránh ra.”

”Ariza, kéo bọn họ ra cho ta!”

”Được!” - Ariza di chuyển thân hình to lớn tiến đến, một tay nhắc vợ chồng Matthew ra cách đây mười bước.

”Thiếu gia, không thể được!” - Lão Matthew hô lớn trong khi Đỗ Trần bò lên trên nóc nhà lão, giơ búa lên.

”Shigeru thần trên cao, ngài là hậu duệ của phong hiệu đấu thần nên không thể làm loại việc sửa mái nhà thế này được đâu.”

”Tất cả câm miệng lại. Ariza, giúp ta thông báo với mọi người, từ hôm nay ta sẽ giúp họ tu sửa mái nhà, ai dám phản đối ta sẽ để người ôm hắn ra đường.”

”Vâng, thưa thiếu gia.”

Ariza hùng hổ mở cửa một gia đình, không cần biết bên trong có người hay không, hô lớn:

”Nghe đây, Francis thiếu gia sẽ giúp các người sửa chữa mái nhà...”

Thôi quát Ariza, Đỗ Trần bắt đầu làm việc thiện.

Đôi khi thân phận tam thiếu gia cũng rất được việc.

Vợ chồng lão Matthew cảm kích đến rơi nước mắt, họ không biết phải nói gì:

”Thiếu gia, khi nào chúng ta chết, chúng ta sẽ ở trên thiên đường ca ngợi đức tính của ngài trước mặt chúng thần, cầu xin bọn họ cho ngài sống lâu.”

Hây, họ mà biết thọ mệnh của Đỗ Trần thì chắc hai vợ chồng cùng trợn mắt trên thiên đàng quá. Hắn cảm thấy mông hơi ngứa, với cố gắng gần đây của hắn, đóa sen thứ hai cũng nở được hai, ba phần, liên hoa nội kinh cũng tiến bộ không ít.

Sửa một lúc ba cái nóc nhà, Đỗ Trần đang nhiệt tình sửa cái thứ tư thì Steven vội vã chạy tới:

”Francis, mau vào cung cùng ta! Bargnani bệ hạ muốn gặp người.”

”Bệ hạ muốn gặp ta?”

Đỗ Trần sững sốt, chỉ thấy sắc mặt của đại ca hắn hết sức vui mừng, hô lớn:

”Người quen rồi à, Frisbie đã chết nhưng Ferdinand giáo phụ tuyên bố tội nghiệt của hắn chưa được tiêu trừ, cho nên một phần gia sản của tài chính đại thần phải dùng để chuộc tội.”

Hắn kéo tay Đỗ Trần hô:

”Chạy mau, bây giờ người phải nhanh chóng nhập cung vì tài sản của tài chính đại thần.”

Đỗ Trần thâm trầm áp sự kích động hỏi:

”Gia sản của hắn lớn cỡ nào? Phần ta nhận được là khoảng bao nhiêu vậy?”

Steven hai tay giang rộng minh họa:

”Không phải nhiều bình thường, lão già này lúc còn sống là một tham quan đích thực, tất cả các đại thần đều đang đổ mắt, bằng không sao họ lại triệu người nhập cung sớm vậy!”

Đỗ Trần mừng rỡ, nói với vợ chồng lão Matthew:

”Ta đi trước, khi nào trở về ta sẽ mời mọi người một bữa!”

”Cảm ơn ngài, Francis thiếu gia, sự nhân từ của ngài.... Ai, ta thật sự không biết phải dùng tự gì để ca ngợi ngài nữa, ”Sự cao quý của thành St.John” đã không đủ để hình dung về ngài!” - Lão Matthew kích động nói.

Trên đường ra khỏi khu dân nghèo, mọi người không ngừng mỉm cười chào Đỗ Trần, danh tiếng của hắn bây giờ rất tốt, ít nhất có thể nói trong mắt dân nghèo của thành nam hắn như một vị thánh.

”Chào Francis thiếu gia, sự cao quý của thành St. John!”

Người nào nhập cung cũng có thể thấy được sự hùng vĩ vô cùng. Mặc dù danh hiệu kiến trúc cao nhất đã bị đại giáo đường St. John chiếm mất nhưng mọi người nhập cung đều vì nó không đủ cao nên nhìn từ xa nó chỉ như một tòa thành màu lam đậm bình thường.

Sau khi báo danh đi qua cổng chính, Đỗ Trần đi xuyên qua một sân rộng, đi qua tượng tổ tiên của hoàng gia. Khi hắn đến cung điện, còn chưa kịp vào đã nghe thấy sự ồn ào bên trong.

"Quân thành vệ đế đô đã lâu rồi chưa được thay quân phục mới, vì vậy ta nghĩ nên cấp một khoản cho thành vệ quân chúng ta." - Một thanh âm vang lên.

"Nhưng Shigeru quân đoàn chúng ta đang phải chịu áp lực lớn từ phương bắc của McCarron đế quốc, vì vậy ta đề nghị tăng thêm quân phí." - Thanh âm của Anginus công tước vang lên.

"Phía nam đế quốc gặp phải lụt lội, xin bệ hạ hãy lo lắng cho dân chúng."

"Phụ vương thân mến, con nghĩ người cũng nên đánh bóng lại danh hiệu của mình."

"Mọi người bình tĩnh một chút, một phần số kim tệ này thuộc về Francis, đây là luật pháp của thần thánh giáo. Đề nghị mọi người đợi Francis lấy phần của mình rồi hãy xử lý phần còn lại." - Ferdinand nói.

"Trời ạ!" - Đỗ Trần trong lòng phát hoảng, tài sản của tài chính đại thần nhiều đến mức nào đây, không lẽ nó có thể đủ để trang bị cho một quân đoàn hoặc cứu trợ cho một trận lụt?

Lúc này Steven đã tiến đến cửa cung thông báo:

"Thưa bệ hạ, thần đã đưa Francis tới, thỉnh cầu ngài triệu kiến."

Lập tức, trong đại điện im phăng phắc, một lúc sau, từ trong đó truyền ra một âm thanh dễ nghe:

"Sự cao quý của thành St. John, thánh thượng triệu kiến người!"

Đỗ Trần sửa sang lại lễ phục một chút, Steven nhỏ giọng dặn dò:

"Không nên khẩn trương, đệ đệ thân ái, hôm nay người có kiếm được bao nhiêu phải dựa vào biểu hiện của người."

oOo

22. Cái Bánh Lớn

oOo

Chậm rãi tiến vào cung điện, Đỗ Trần cảm nhận, tất cả mọi người xung quanh đều nhìn vào hắn.

Màu sắc chủ đạo của cung điện này là xanh thẫm, trần thủy tinh cao mười mét, bên trong có hơn trăm vị quý tộc đại thần chia ra đứng hai bên, ngay đối diện cửa chính, hai chiếc ghế với giáo phụ Ferdinand ngồi bên tay trái, bên tay phải là một vị trung niên, diện mạo rất bình thường, nhưng mặc vương bào màu xanh, đầu đội kim quan, đây là vua nước Lanning, bệ hạ Bargnani rồi.

Bên cạnh Bargnani còn hai người đang đứng, một người trong đó, nhìn có vẻ là người trẻ tuổi tửu sắc quá độ, người còn lại khiến Đỗ Trần cảm thấy đau đầu, chính là công chúa Yuna.

Gần đây Yuna rất hay mời Đỗ Trần tham gia tiệc tùng, nhưng Đỗ Trần sao dám đi, vì thế một mực cự tuyệt. Nhưng chẳng thể ngờ, công chúa Yuna ngược lại càng cảm thấy hứng thú, thậm chí mấy lần đến tận cửa mời, khiến Đỗ Trần hận không mai danh ẩn tính mà trốn đi được.

Nhìn ánh mắt 'cuối cùng cũng tóm được người rồi', Đỗ Trần sải bước tiến lên, trang trọng hành lễ:

"Hậu duệ Shigeru, Francis bá kiến bệ hạ Bargnani, giáo phụ Ferdinand."

"Rất tốt, ta nghe rất nhiều người nói, người được gọi là sự cao quý của thành St. John, Yuna cũng hay nói về người lắm." - Bargnani tán dương Đỗ Trần mấy câu, rồi nhìn Ferdinand - "Giáo phụ, Francis được ngài chúc phúc, vậy ngài nói đi."

Ferdinand gật đầu, trầm giọng nói:

"Francis, như con đã biết, cả nhà tài chính đại thần bị đế quốc McAllen phái người ám sát, người tuy đã chết rồi, nhưng tội lỗi vẫn chưa được giải trừ, vì thế tiền chuộc tội Frisbie thiếu của con sẽ được trích một phần từ trong di sản của hân. Hiện tại, các vị đại thần đang thảo luận, nên để con lấy bao nhiêu tiền chuộc."

Lời nói tuy đồng dạc đường hoàng, nhưng mỗi người ở đây đều hiểu, di sản của tài chính đại thần là một cái bánh lớn, ai cũng muốn, nhưng cái bánh này, đầu tiên chắc chắn phải cho Đỗ Trần cắn một miếng, sau đó những người khác chia phần còn lại.

Vì thế, Đỗ Trần cắn miếng to hay không, chính là tiêu điểm mà các vị đại thần quan tâm.

Đỗ Trần cũng hiểu rõ, nếu như không có Ferdinand chống lưng cho hân, chắc những vị đại thần chẳng cho hân nổi một đồng tiền. Đỗ Trần cười nói:

"Giáo phụ, ta muốn hỏi hai việc, thứ nhất, di sản có bao nhiêu, thứ hai, thánh giáo pháp điển quy định số lượng tiền chuộc tội thế nào?"

Ferdinand cười:

"Tổng cộng toàn bộ gia sản, đại khái quy ra được một vạn đồng tiền vàng."

Đỗ Trần kinh ngạc, hân tính qua, một đồng bạc đại khái tương đương với một trăm nguyên, một trăm đồng bạc được một đồng vàng, vì thế một vạn đồng vàng, tương đương hàng trăm triệu rồi.

Không chừng hôm nay một phát có thể lên cấp thành triệu phú rồi, Đỗ Trần mừng rơn, nhưng nét mặt không đổi, khiến các vị đại thần không khỏi đánh giá hân cao hơn.

Ferdinand rất hài lòng trước biểu hiện của Đỗ Trần, tiếp tục nói:

"Liên quan đến tiền chuộc tội, thánh giáo pháp điển có quy định như sau, đầu tiên, dựa trên thân phận của hai bên, thứ hai..." - Lão nói các điều luật liên quan trong pháp điển, nhưng Đỗ Trần chỉ cảm thấy hứng thú với câu cuối cùng - "Vì thế, con có thể lấy ba phần mười, tương đương với ba nghìn đồng vàng."

Đại khái là ba triệu nhân dân tệ, tim Đỗ Trần càng đập nhanh hơn.

Nhưng ngay lập tức, một vị võ tướng bước ra nói:

"Không thể thế được! Ba nghìn đồng vàng, đủ trang bị một liên đội tinh nhuệ rồi, thần cần số tiền đó để nâng cao trị an cho đế đô."

Lão khốn nạn, vốn là đủ cho người mua mấy chục nữ nô xinh đẹp phải không?

Đỗ Trần đánh giá vị võ tướng đó, hơn năm mươi tuổi, sắc mặt trắng trẻo, đôi mắt sắc như dao sáng ngời, Steven đứng cạnh hân hạ giọng giới thiệu, đây là Kirisik đề đô quân đoàn trưởng quân đoàn St. Bowen.

"Không, thần cần tiền để cứu trợ thiên tai." - Lại có người oang oang phản đối, rất nhanh sau đó, Đỗ Trần còn chưa kịp mở miệng, các vị đại thần đã xông lên, dường như món tiền đó là của bọn họ rồi.

"Yên lặng. Các người muốn vi phạm thánh giáo pháp điển à?" - Ferdinand trầm giọng.

"Giáo phụ, chúng tôi không dám vi phạm thánh giáo pháp điển, nhưng mà, tài chính đế quốc hạn hẹp, không đủ tiền."

Ferdinand nhìn Đỗ Trần:

"Francis, ý kiến của con thế nào?" - Lão lạnh lùng nhìn các vị đại thần, thầm nghĩ bọn này chẳng có ai dễ đối phó cả, sợ là Francis không đấu nổi với bọn họ, chắc bản thân phải xuất thủ giúp đỡ Francis, rồi kết giao với vị thần bí đầu thần sau lưng hân.

Nghĩ đến đó, Ferdinand đứng dậy, bước đến trước mặt Đỗ Trần, đưa tay đặt lên trán hân, từ từ nói:

"Không cần phải ngại mọi người, con nghĩ gì thì nói như vậy, ta Ferdinand, chúc phúc cho con lần thứ ba."

Nói xong lão lạnh lùng nhìn các vị đại thần, như muốn nói: "Tên tiểu tử này ta giúp đỡ, ai dám uy hiếp nó."

Quả nhiên, các vị đại thần không ai dám nhìn vào mắt lão.

Trong lòng Đỗ Trần đã có quyết định, hắn nói:

”Ta thấy thánh giáo pháp điển không thể vi phạm được.”

Ý là, món tiền này các người đừng tưởng động vào được, ta quyết định rồi.

Có người hừm mấy tiếng, nhưng Ferdinand về phe Đỗ Trần, các đại thần quý tộc không dám công nhiên chống lại thánh giáo pháp điển, nhưng đám người này đều từng trải trong quan trường, tất nhiên không bị điều này làm khó. Vị đại thần muốn lấy tiền cứu tế lũ lụt ở phương nam bước tới trước mặt Đỗ Trần. Đó là một lão già, nét mặt giào hoạt:

”Francis, cháu làm đúng, ta ủng hộ cháu. Ba nghìn đồng vàng phải thuộc về cháu.”

Đỗ Trần cười ruồi, thâm nhủ nhất định còn có mấy câu nữa, vì thế cũng không vội trả lời.

Lão già tiếp:

”Ta nghe nói cháu được gọi là sự cao quý của thành St. John, mọi người đều ca ngợi là người tốt, vì thế, ta thay mặt những người dân chịu thiên tai thỉnh cầu cháu giúp đỡ, quyên góp một phần tiền bạc.” - Nói xong lão cúi chào Đỗ Trần.

Lão vừa quay mặt đi, Kirisik liền tiếp lời:

”Francis cháu à, cháu xuất thân gia đình quân nhân, tự nhiên nên suy nghĩ cho dũng sĩ trong quân đội, binh sĩ ở đế đô...”

Ngoài Anginus ra, rất nhiều đại thần đều dùng những lý do đường hoàng thỉnh cầu Đỗ Trần, ý tứ chỉ có một mục đích là muốn Đỗ Trần nộp ra tiền đã nuốt.

Nhìn bộ dạng của Anginus, rõ ràng rất muốn mở miệng, nhưng lão ngại mất thể diện nên ra vẻ không chú ý đến Đỗ Trần.

Lần này Ferdinand cũng không tiện can thiệp, lão quay về ghế ngồi, chờ xem Đỗ Trần xử lý thế nào.

Có thể cũng là để khảo nghiệm hắn.

Đỗ Trần cười tươi, chăm chú lắng nghe, không đắc tội với ai. Nhưng hắn cũng cảm thấy khó khăn, xem các đại thần thế này, chắc không cho hắn giữ lại một đồng tiền, hơn nữa người nào cũng nói những lý do hết sức đường hoàng, khiến người khó lòng phản đối.

Vừa muốn giữ được tiền, vừa không muốn đắc tội với người.

Làm sao đây?

Đỗ Trần chuyển ánh mắt qua chỗ nhà vua, bệ hạ Bargnani.

”Bệ hạ, ngài gọi thần là sự cao quý của thành St. John, thần thật không dám nhận, nhưng từ đầu ý thần đã định dùng số tiền này giúp đỡ người nghèo. Hắn cúi người:

”Bệ hạ, thần muốn mời ngài, cùng thần giúp đỡ những người cần được giúp đỡ.”

oOo

23. Báo Đáp

oOo

Đỗ Trần cực kỳ thành khẩn nhìn Bargnani.

Hắn đã từng nghe những lời đồn về vua Lanning, mọi người đều nói ông ta là một vị quốc vương rất bình thường, không có công lao hiển hách gì, nhưng có thể giữ vững cơ nghiệp tổ tiên để lại. Đỗ Trần nhận thấy, bất kỳ ai có thể ngồi vững trên ngai vàng, đều không đơn giản, coi thường bọn họ, chính là làm nhục trí tuệ của bản thân.

Bagnani cười nói:

"Nói tiếp xem nào."

Đỗ Trần nói:

"Mọi người đều biết, đế quốc dưới sự cai trị của bọn họ thật phồn vinh, nhưng bọn họ sức người có hạn, không thể mang ánh sáng của người chiếu lên từng người dân được, vì thế trong đế quốc còn có rất nhiều người nghèo cần được giúp đỡ."

Trò bợ dít này vừa triển khai, có mấy vị quan đã nhú mày, bọn họ không còn coi Đỗ Trần như một đứa trẻ tầm thường, mà là một đối thủ giao hoát.

Đỗ Trần tiếp tục nói:

"Giống như thành St. John, theo thần biết, phía nam còn có mấy vạn người nghèo ăn không đủ no, mặc không đủ ấm. Bọn họ, thành St. John là kinh đô của đế quốc, trái tim của đại lục Iaste, của cả ba khối đại lục, lại cũng là khuôn mặt của bọn họ. Nếu như sứ giả ngoại quốc đến bái kiến bọn họ, nhìn thấy không xa thấy người nghèo ăn uống đói khát, mặc vải thô, thì sẽ đánh giá đế quốc của chúng ta thế nào?"

"To gan, việc triều chính mà ngươi, một đứa trẻ mười lăm tuổi cũng bàn luận được à?" - Có người khó chịu rồi.

Bagnani không ngăn cản vị đại thần phản đối, ngược lại ngồi im xem nhiệt náo. Nhưng công chúa Yuna đỡ cho Đỗ Trần một câu:

"Các vị, Francis nói là sự thật, có phải không?"

Đỗ Trần đành hướng Yuna cảm tạ, rồi tiếp:

"Vì thế, thần muốn dùng số tiền này trợ giúp người nghèo phía nam thành, để bọn họ ăn được no, mặc được ấm, như vậy bất kỳ sứ giả nào tới đế đô đều nhìn thấy một đế quốc Lanning cường thịnh, cũng ca ngợi sự thống trị của bọn họ."

Nói xong, Đỗ Trần nhìn đám đại thần mỉm cười, thâm tính trong lòng, Bagnani chắc sẽ không phản đối, dùng tiền của người khác mua danh cho bản thân, phản đối thì là đồ ngốc.

Đối phó với một lão già ngồi vững ở vương vị mười mấy năm, những trò vặt vãnh đều không có ý nghĩa, vì thế, hắn thành thật chọn một phương pháp chắc chắn nhất - có lời mọi người cùng chia, không chia cho người ngoài.

Quả nhiên, Bagnani nói:

"Ừ, ngươi nói có đạo lý đấy, ngươi thực sự muốn dùng số tiền ấy trợ giúp người nghèo chứ?"

"Vâng. Tuy vậy số tiền có hạn, nếu như cứ thế đưa cho người nghèo thì không kéo dài được lâu, thần nghĩ, nên dùng một phương pháp khác giúp đỡ bọn họ, thần gọi phương pháp đó là quỹ từ thiện."

Đỗ Trần đánh giá phản ứng của Bagnani, thấy ông ta có vẻ hứng thú, bèn giải thích:

"Thần nghĩ thế này, lấy danh nghĩa của bọn họ, mở một khu làm việc tại thành nam, người nghèo khỏe mạnh có thể có cơ hội làm công ăn lương, người già, đau ốm có thể được giúp đỡ miễn phí."

"Người nghèo ở thành nam có sáu vạn bảy trăm người, người chỉ có ba nghìn đồng vàng, sợ là chẳng lo nổi việc cho mấy vạn người." - Bagnani lập tức hỏi.

"Trước tiên có thể giúp đỡ một bộ phận, nhưng khi phát triển lên, số người được giúp đỡ càng lúc càng nhiều. Đồng thời, các vị đại thần và người giàu trong nước có thể quyên tặng tài vật cho quỹ, người nào quyên tặng, thần sẽ ghi tên người đó, sau này công bố trước công chúng, khiến tất cả mọi người đều biết người đó đã làm việc tốt."

Nói xong, hắn mỉm cười chờ Bagnani trả lời, chủ ý của Đỗ Trần rất giản đơn, chính là đưa tiền mặt biến thành tài sản cố định và quỹ từ thiện, Bagnani có quyền lực nhưng hắn mới là người quản lý kinh doanh và lợi nhuận.

Bagnani trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

"Các vị, mọi người thấy thế nào? Ta thấy có thể thử một lần." - Ông ta vuốt râu - "Ài, các người, sao chẳng có ai suy nghĩ cho thể diện quốc gia vậy?"

Lão ta nói như vậy, rõ ràng là tỏ ý muốn giúp Đỗ Trần rồi.

Đỗ Trần chớp thời cơ:

"Nếu như bệ hạ đồng ý, quý đó sẽ đứng dưới danh nghĩa của bệ hạ."

Thằng nhóc giảo hoạt. Bagnani cười lớn mấy tiếng, thầm nhủ, thằng nhóc này vì muốn một mình nuốt tiền, đến quốc vương cũng dám lôi vào, gan hơi lớn. Nhưng hắn đề nghị không tồi, ít ra cũng có thể tăng uy danh bản thân trong dân chúng, khiến cho đế đô ổn định hơn.

Nghĩ đến đó, lão nói:

"Nếu như các vị đều không có ý kiến, vậy quyết định thế đi, lấy ba nghìn đồng vàng trong tài sản của cố tài chính đại thần giao cho Francis, để hắn dùng danh nghĩa của ta giúp đỡ người nghèo thành nam, cũng là cho đế quốc, cho quốc vương ta nâng cao uy tín."

Lúc đó, một lão già áo tím đứng đầu ho khan một tiếng rồi bước ra, mọi người đều nhìn lão, lão nói lớn:

"Thần thân là thủ tướng đế quốc, xin hưởng ứng đề nghị của bệ hạ."

Quốc vương và thủ tướng đều mở miệng rồi, lập tức có hơn nửa số đại thần tán thành, sự tình cơ bản đã được định đoạt.

Tuy vậy việc thiện này Bảo Giám tuyệt đối không có phản ứng, bởi vì việc tốt này là do Đỗ Trần tự tìm. Chỉ tới khi việc tốt trở thành sự thật, hoa sen mới nở.

Tiếp sau đó, thủ tướng lại nói:

"Francis không hổ là sự cao quý của thành St. John, tuổi còn nhỏ mà đã suy nghĩ cho đế quốc, ta với danh nghĩa cá nhân quỳ tặng năm trăm đồng vàng để giúp đỡ người nghèo thành nam."

Đây là thủ tướng Antoine rồi, Đỗ Trần nhìn kỹ lão hơn, lão già này vì sao giúp đỡ mình, hắn làm thế là cho không mình năm trăm đồng vàng a.

Antoine dường như nhìn Đỗ Trần rất vừa mắt, tiếp tục nói:

"Thêm vào, Francis không thể dùng danh nghĩa bình dân thay bệ hạ quản lý sản nghiệp được, vì thế ta đề nghị ban tước cho hắn, ít nhất là huân tước."

Lần này, cả bệ hạ Bagnani và Anginus đều kinh ngạc, Antoine là lão hồ ly nổi tiếng ở đế quốc, không lợi không làm, hắn tận tâm giúp Đỗ Trần như vậy vì lẽ gì?

Các đại thần khác cũng kinh ngạc, tuy thế, bọn họ dường như nhớ ra điều gì, một lúc sau không còn ngạc nhiên nữa.

Đỗ Trần không tin có chuyện tiền từ trên trời rơi xuống, hắn nghi ngờ nhìn Antoine, Antoine cũng nhìn Đỗ Trần, đôi mắt lão dường như có gì đó kỳ lạ, giống như đang khiêu khích Đỗ Trần.

Lão già này không phải dân đồng tính chứ?

Đỗ Trần suy nghĩ, lúc đó Bagnani vung tay:

"Được, ban cho hắn huân tước. Francis, người có thể đi rồi, trong vòng ba ngày đưa bản kế hoạch lên cho ta. Các vị, chúng ta tiếp tục thảo luận bảy nghìn đồng vàng còn lại xử lý thế nào."

Trong đại điện lại bắt đầu ồn ào, mọi người đều vội vã tranh đoạt di sản, chỉ có Ferdinand nhìn Đỗ Trần với ánh mắt tán thưởng lúc hắn bước ra khỏi cửa.

Nhìn ánh mắt Ferdinand, Đỗ Trần cười lạnh, nếu như không có vị đầu thần cường đại sau lưng, hắn có giúp bản thân tranh đoạt không?

Đỗ Trần hiểu rất rõ, thánh giáo làm lợi cho hắn một chút, nhưng đều vì muốn tốt với vị đầu thần sau lưng hắn, có thể nói, hắn là một con cờ giữa hai người khổng lồ, một kẻ bị lợi dụng.

Hiện tại hắn có thể làm, chính là tìm cách thu được lợi nhiều nhất giữa hai người khổng lồ, có thể coi như đang khiêu vũ trên lưỡi dao.

Nguy hiểm càng lớn tiền kiếm được càng nhiều, kiếp trước Đỗ Trần tin tưởng điểm này, kiếp này cho thánh khí vào khó lừa Ferdinand, cũng vì điểm đó.

Steven đi theo Đỗ Trần ra khỏi đại điện, vừa ra khỏi cửa, hắn lập tức tươi cười chộp tay Đỗ Trần:

"À, đệ đệ thân ái, người hiện tại là huân tước có mấy nghìn đồng vàng rồi, thế nào, định cho đại ca thân ái của người bao nhiêu đây?"

"Đảm bảo đại ca người có đủ tiền đi cửa gái là được rồi." - Đỗ Trần trả lời cho qua, hắn còn mãi suy nghĩ việc khác.

"Đại ca, Antoine và phụ thân có phải cùng một phe không?"

"Ừm, không tính thế, lão già đó chẳng đắc tội với ai cả."

"Vậy vì sao lão ta giúp ta?" - Đỗ Trần thắc mắc - "Ta không thể tu luyện đấu khí, cũng chẳng phải quan lớn, lão ta giúp ta cũng chẳng có lợi lộc gì."

Steven tròn mắt, kinh ngạc nói:

"Trời ạ, người không biết à? Antoine là ông của Avril, thường ngày lão ấy quý đứa cháu gái đó nhất đấy."

Đỗ Trần hoang mang không hiểu:

"Avril là ai?"

"Tổ tiên ơi, xin ngài cứu thằng Francis đáng thương." - Steven nói oang oang, đến khi vệ sĩ cung đình quát lên, hắn mới cúi đầu cười - "Nói cho người biết Avril..."

"Steven, để ta nói." - Một người từ trong đại điện bước nhanh ra, Đỗ Trần nhìn, hóa ra chính là thủ tướng Antoine.

"Avril là cháu gái ta, là thiếu nữ mà người cứu ngày Thần An."

oOo

24. Giao Dịch Và Tìm Cờ

oOo

"Hóa ra là ông của con bé đó, khó trách hắn tận tâm giúp đỡ, hóa ra cũng vì trả ơn." Đỗ Trần cười thầm. Việc tốt đó đã có giá trị rồi, không những làm cho Liên Hoa Bảo Giám tăng tiến, hơn nữa lại có ơn với thủ tướng.

Antoine tiến đến trước mặt Đỗ Trần để đánh giá hắn. Đỗ Trần cũng nhìn sang Antoine: "Lão già này thân hình béo tốt, râu dưới cằm màu xám, che hết cả miệng. Khi còn trẻ chắc chắn phải là một đại hán to lớn, thực sự không hiểu hắn làm sao lại có thể sinh ra một cháu gái xinh đẹp như Avril được."

"Francis, từ khi người cứu cháu gái ta, ta chưa kịp cảm ơn người. Cái tên Frisbie đó thật quá hỗn láo, lần đó nếu không phải người thì sợ rằng Avril đã "

Đỗ Trần vội vàng khiêm tốn nói:

"Thủ tướng đại nhân, bất quả chỉ là việc nhỏ thôi. Ta nghĩ nếu hôm đó ta không cứu Avril, nhất định sẽ có người khác gặp chuyện bất bình mà ra mặt, ngài không cần phải cảm ơn vì chuyện đó." - Hắn cúi đầu - "Nhưng hôm nay ngài giúp ta thật đáng giá, ta nên cảm ơn ngài mới đúng."

"Việc đó mà nhỏ ư? Avril là bảo bối của ta mà." - Antoine kéo tay Đỗ Trần đến cửa cung - "Steven, ta muốn cùng đệ đệ của ngươi nói chuyện riêng."

Ánh mắt Steven ám muội nhìn Đỗ Trần rồi lặng lẽ rời đi.

Antoine đưa Đỗ Trần đến quảng trường trước cổng cung điện, nơi này rất yên tĩnh, vắng vẻ, chỉ có mấy võ sĩ đứng rất xa. Lão buông tay Đỗ Trần ra rồi nói:

"Huân tước Francis, ta hôm nay nói chuyện với ngươi không lấy thân phận là thủ tướng của đế quốc mà lấy thân phận là một người ông."

Sắc mặt lão rất hiền từ, khẽ mỉm cười.

Trong lòng Đỗ Trần đột nhiên có linh cảm không tốt. Nhớ lại ánh mắt mập mờ của lão già này lúc trong đại điện tựa hồ khiến hắn hiểu ra cái gì đó

Chẳng lẽ ngày đó, anh hùng cứu mỹ nhân làm cho Avril gặp tình yêu sét đánh?

Antoine không phải muốn chọn cháu rể chứ?

Antoine thở dài nói:

"Nói thật nha, Avril gần đây thường xuyên nhắc tới ngươi. Ta năm nay đã hơn sáu mươi rồi, tự nhiên phải nhìn ra ý tứ của nó, cho nên . Tha lỗi cho ta, ta chỉ có thể gả nó cho đầu thần có sức mạnh thôi, mà ngươi thì thật không may, không thể tu luyện đầu khí."

Đỗ Trần thở phào nhẹ nhõm. May thật, thế mà cứ tưởng hắn đến nói chuyện...

Liên Hoa Bảo Giám chết tiệt này.

"Cho nên, ta hy vọng ngươi hiểu được ý tứ của ta hôm nay." - Antoine nhìn chằm chằm vào Đỗ Trần rồi đưa ra ba ngón tay - "Trong vòng ba năm, ta đảm bảo ngươi sẽ được làm tới tử tước, trong chính phủ đế quốc sẽ có tương lai sáng lạn. Hơn nữa sản nghiệp sẽ đạt đến một vạn đồng vàng! Chỉ cần ngươi không làm phiền Avril."

Lão chết tiệt này có nhằm không vậy? - Đỗ Trần rửa thầm trong lòng. - Là con bé đó tán tỉnh ta đó chứ.

Luyện đồng tử công thì sao có thể dụ dỗ người khác?

Đỗ Trần trầm tư suy nghĩ. Đề nghị của Antoine quả thực cực kỳ tốt, dù sao hắn và Avril cũng không có khả năng xảy ra chuyện gì, chẳng bằng chấp nhận. Nhưng làm sao Đỗ Trần có thể chấp nhận cái điều kiện sỉ nhục đó?

Hắn là ăn trộm chứ không phải tên ăn mày, không cần lợi dụng đàn bà để nhận bố thí của người khác.

Đỗ Trần nghiêm túc nói:

"Thủ tướng đại nhân, ta xin từ chối hảo ý tuyệt vời của ngài."

Ngay lập tức, sắc mặt hiền từ của Antoine chuyển sang bộ mặt uy nghi của thủ tướng đế quốc.

"Mặt khác, ta cũng sẽ không gặp lại Avril nữa!" - Đỗ Trần cười cười - "Nếu thủ tướng đại nhân không còn việc gì, ta xin phép cáo lui trước, bệ hạ đang chờ đợi kế hoạch của ta."

Antoine cổ quái nhìn Đỗ Trần, có chút ngạc nhiên. Hắn không rõ Đỗ Trần còn có ý gì:

"Cũng được, hy vọng ngươi nói được làm được."

Lúc này đã là giữa trưa, bên trong vương cung, cuộc tranh luận đã kết thúc, các vị đại thần chia nhau ra về.

Người đầu tiên, đó là phụ thân của Francis, Anginus. Hắn nhìn thấy Đỗ Trần và thủ tướng đứng cùng nhau liền ngây người ra, sau đó thân thiết tiến lại gần Antoine chào hỏi:

"Thủ tướng các hạ, hôm nay cảm tạ ngài đã giúp đỡ gia tộc St. Kain."

"Không cần khách khí, ta rất thích đứa nhỏ Francis này.Ồ! Huân tước Francis vừa thông minh, lại nhanh nhẹn, xem ra rất có tiền đồ." - Antoine khách sáo nói vài câu rồi đổi chủ đề - "Phó tổng trưởng các hạ, quân đoàn Shigeru trấn thủ đạo hải thiên quan chắc là cực khổ lắm. Ta thấy còn bảy nghìn kim tệ, hay là cứ cấp hết cho bọn họ?"

Anginus làm được phó tổng trưởng cũng phải có cách cư xử độc đáo của hắn.

Hắn cười nói:

"Cảm tạ thủ tướng các hạ, về tuyển chọn tân tài chính đại thần, ta muốn đề nghị trưởng tử của ngài có được không?"

Hai người cùng cười, không hề nói nhiều.

Anginus tạm biệt Antoine, sắc mặt hắn chợt biến lạnh khi nhìn thấy Đỗ Trần:

"Trong ba đứa, ngươi là đứa đầu tiên được phong tước vị. Hiện tại có hai lựa chọn, một là ngươi tiếp tục ở lại trang viên của St Kain, hai là tự mình lập môn hộ cho riêng mình. Ngươi cứ lựa chọn cẩn thận vào."

Đỗ Trần cũng lãnh đạm nói:

"Biết rồi, tôi sẽ lựa chọn nghiêm túc."

Nhìn vẻ mặt không có biểu tình của hai người, rất khó tin rằng đây là cha con đang đối thoại.

"Ai da, chúc mừng Anginus công tước, Francis mười lăm tuổi đã được phong tước, Shigeru thánh huy đầu thân càng thêm vinh quang chói lọi." - Một quả cầu thịt cười hi hi nhìn Đỗ Trần. Đỗ Trần nhìn sang, tên này béo vượt qua giới hạn, y phục thì đúng là của quý tộc nhưng hắn quá béo, không mặc nổi các y phục bó sát người, chỉ khoác được một trường bào xanh thẫm.

Tóc màu xanh da trời, khuôn mặt to bè cười hi hi, như một con buôn:

"Francis, có nhớ Videnov thúc thúc không? Năm ngoái chúng ta đã gặp qua rồi đấy."

Đỗ Trần đương nhiên không nhận ra hắn.

Anginus tự giới thiệu:

"Vị này là phụ thân của Kaman, hậu duệ của Bạo phong đầu thần Alouman, đế quốc lễ pháp đại thần, Christian tộc trưởng, công tước Videnov."

Nhắc tới Kaman, Đỗ Trần suy nghĩ: "Dương giác chiến chùy trong tay mình là ăn cắp từ nhà họ. Mặt khác đại ca từng nhắc tới Cự phong trọng giáp binh của gia tộc Christian là một trong tam đại hùng binh."

"Videnov thúc thúc, ngài có khỏe không? Rất vui vì được gặp ngài." - Đỗ Trần cười nói.

Videnov bên ngoài thì cười nói rất hợp với Đỗ Trần, trong lòng thì đang suy nghĩ tới Kaman. Con trai ta, phụ thân đã đáp ứng với ngươi sẽ cho ngươi cơ hội danh chính ngôn thuận giết chết Francis, ngươi cứ yên tâm chờ đi.

"Ồ, Francis huân tước quả thật là rất trẻ nhỉ! Phải rồi, phó tổng trưởng Anginus các hạ, nhìn thấy con của các hạ, ta nhớ tới một sự kiện rất quan trọng, cần phải lấy ý kiến của ngài."

Anginus nói:

"Mời nói."

"Là thế này, mỗi năm sau ngày Thần An một tháng, chính là lúc Đầu thần học viện chiêu sinh khảo thí, ta thân là đế quốc lễ pháp đại thần tự nhiên phải có trách nhiệm an bài khảo thí."

Anginus nở nụ cười:

"Con cả của ta thì không nói làm gì, hai lần đều thất bại. Nhưng năm nay, đã có Charles tham gia vào khảo thí. Ta rất có lòng tin đối với hắn."

"Ồ, đối với hai vị thiếu gia ta cũng rất tin tưởng. Nhưng mà, năm nay khảo thí có chút thay đổi " Lão cười cười nhìn sang Đỗ Trần giống như nhìn đứa cháu thân yêu vậy.

oOo

25. Khảo Thí Chết Người

oOo

"Thay đổi? Thánh giáo pháp điển thay đổi rồi à?"

"Không, không phải thánh giáo mà là kết quả thương nghị giữa bệ hạ và ta. Trước đây, trong đế quốc đấu sĩ đến mười tám tuổi mới có thể tham gia khảo thí trong khi tiêu chuẩn của rất nhiều đế quốc khác là mười lăm tuổi. Nếu cứ như vậy, các thiếu niên đấu sĩ ưu tú sẽ chậm ba năm mới được vào Đấu thần học viện so với người khác, không có lợi cho việc phát triển số lượng của đế quốc."

"Vì vậy, bệ hạ và giáo phụ Ferdinand sau khi thương nghị đã quyết định tiêu chuẩn khảo thí năm nay, hạ xuống mười lăm tuổi."

Videnov nói một hơi thật dài rồi thở hổn hển. Đỗ Trần có chút nghi hoặc, Videnov là hậu duệ của đấu thần đáng lẽ phải là một vị cường đại đấu thần chứ, sao thể chất lại tệ quá vậy?

Có thể so sánh, tuy cùng là hậu duệ phong hiệu đấu thần nhưng Anginus uy vũ hào hùng, khí chất hơn người, nhìn rõ khí chất của một tướng lĩnh dũng cảm tung hoành nơi sa trường.

Anginus nói:

"Công tước các hạ, nếu ta nhớ không lầm thì con trai Kaman của ngài đã mười lăm tuổi phải không?"

"Đúng vậy, nó cũng nên tham gia vào khảo thí năm nay." - Videnov cười nói - "Ta muốn nói là Francis cũng đã mười lăm tuổi rồi "

Hóa ra là gọi mình đi khảo thí. Gì mà "cái nôi của đấu thần", "con đường kim cương dẫn tới thành công". Đỗ Trần còn tự biết, Liên Hoa Bảo Giám của hắn mới chỉ tu luyện hơn tầng thứ hai một chút, nội kinh cũng chỉ tương đương với đấu khí cấp một, hơn nữa lại không có chiêu thức hay kỹ xảo gì, nếu cứ thế này đi khảo thí, căn bản chỉ làm mất mặt.

"Videnov thúc thúc, ngài biết không, ta không thể tu luyện đấu khí." - Đỗ Trần cười nói.

"Ai da, người làm ta phải kiểm tra lại trí nhớ của mình rồi. Trong Thánh pháp giáo điển có quy định không có đấu khí thì không thể tham gia, nhưng ngược lại quy định hậu duệ của đấu thần phải tham gia một lần đó." - Videnov cười cười - "Vậy, công tước đại nhân Anginus định tính cho Francis bỏ cuộc sao?"

"Không!"

Anginus đột nhiên giơ tay lên. Bỏ cuộc? Vậy chẳng phải nhận thua sao? Hậu duệ của đấu thần Shigeru sao có thể nhận thua.

"Gia tộc St. Kain chỉ có anh hùng chết trận, tuyệt đối không có loại hèn nhát chịu nhục mà sống."

"Videnov lẽ pháp đại thần, gia tộc St. Kain, con trai thứ ba Francis sẽ tham gia khảo thí đấu thần."

Con mắt Videnov sáng ngời, thật không dám tin Anginus lại thật sự đáp ứng, lão chặn hỏi:

"Công tước đại nhân, vậy ta sẽ báo danh cho Francis, tên đã báo rồi, bất kể phát sinh việc gì cũng đều phải tham gia khảo thí đấy."

Anginus trầm ngâm một lát, rồi nói như đinh đóng cột:

"Ngài đưa tên của nó lên đi!"

"Ồ, Anginus các hạ, dũng khí của ngài làm cho ta kính nể. Rồi... ta sẽ đi chuẩn bị ngay đây." - Lão quay sang Đỗ Trần cười rất thân thiết - "Cháu Francis, cháu phải nỗ lực chuẩn bị khảo thí nhé."

Videnov vui vẻ đi về.

Đỗ Trần nhìn theo bóng dáng lão, không hiểu tên mập này vui vẻ cái gì khi mình tham gia khảo thí cơ chứ? Cười giống như chó vẫy đuôi vậy.

"Francis!" - Anginus kêu Đỗ Trần lại, vẻ mặt quái dị nói - "Steven sẽ truyền thụ cho người một ít kinh nghiệm khảo thí, đến lúc đó "

Hắn đột nhiên không nói nữa.

Đỗ Trần nghi hoặc chờ đợi cho đến khi Anginus tự động xoay người bỏ đi, lão vừa quay lưng lại Đỗ Trần vừa lạnh lùng nói:

"Gia tộc St. Kain chỉ có anh hùng chết trận chứ không có loại tham sống sợ chết."

Anh hùng chết trận chẳng lẽ khảo thí này có thể chết sao?

.....

"Trời ạ, phụ thân già rồi nên hồ đồ ư? Đột nhiên lại kêu người tham gia khảo thí đấu thần học viện."

Trong trang viên gia tộc St. Kain, Steven vừa nghe Đỗ Trần nói phải đi khảo thí, liền không nhịn được nhảy dựng lên:

"Đệ đệ thân ái, sao người lại đáp ứng cơ chứ? Không phải tự đi tìm chết sao?"

Đỗ Trần kinh ngạc nói:

"Chỉ là khảo thí bình thường mà cũng chết người à?"

"Nói nhảm!"

Steven lo lắng đi qua đi lại mấy vòng rồi nói:

"Ta biết rồi, Videnov mượn cớ để báo thù cho Kaman rồi."

"Đại ca, người đừng vội. Sự việc rốt cuộc là thế nào?"

Steven hai tay nắm vai Đỗ Trần giải thích:

"Đấu thần học viện, đúng như tên của nó, chỉ tuyển chọn các đấu sĩ có tư chất siêu quần, sau đó bồi dưỡng trở thành đấu thần chân chính. Vậy chắc người đã tưởng tượng ra nội dung khảo thí này thế nào rồi chứ?"

"Đấu võ?"

"Đúng vậy, hơn nữa nó không quan tâm người có đấu khí hay không, chỉ cần thượng đài là có thể sẽ tử vong. Đấu thần học viện phân làm hai bộ phận.

Một là thi văn, cái này thì người không cần phải quan tâm, đọc nhiều thánh giáo điển tịch là có thể qua. Còn về thi võ thì hàng năm trong lúc võ thí, năm nào cũng có một số người tham gia tử vong."

Đỗ Trần kinh hãi nói:

"Đến mức vậy sao? Chỉ là khảo thí thôi mà."

"Nó đúng là khảo thí, nhưng là khảo thí tuyển chọn đấu thần." - Steven ngao ngán thở dài, trầm ngâm - "Bốn giới luật của đấu thần bao gồm "lâm chiến không lùi", "gặp địch không tránh", "vào tuyệt cảnh để tìm sinh lộ", "thấy chết mà không hàng"."

Nói xong, Steven thở dài không thôi, Đỗ Trần cũng hiểu được ý tứ của hắn. Theo như bốn giới luật này, đấu thần chân chính phải là dũng sĩ không sợ chết, nếu như tham sống thì đừng tham gia khảo thí.

"Đại ca, không tham gia khảo thí có được không?"

"Không thể, thánh giáo pháp điển quy định, chỉ cần báo danh thì chắc chắn phải tham gia, nếu không tức là vi phạm thánh giáo pháp điển. Người nên nhớ rằng trong lúc khảo thí có thể nhận thua chứ tuyệt đối không thể không tham gia. Phải rồi!"

Đột nhiên, cặp mắt của Steven sáng ngời:

”Ta có cách rồi, đệ đệ, ngươi nên nhớ kỹ, trong lúc luận võ, ngay khi đối thủ rút ra thánh khí thì lập tức nhận thua.”

”Nhưng đại ca, phụ thân nói chỉ có chết trận anh hùng ”

”Ngươi quan tâm đến phụ thân làm gì, đệ đệ thân ái của ta. Vinh dự của gia tộc tuy quan trọng nhưng không thể so với cái mạng nhỏ của ngươi được, phải không?” - Steven cười.

Đỗ Trần thực sự cảm động. Ở trong cái thế giới đấu thần này, đại đa số mọi người đều quan trọng hóa vinh dự, cũng như hôm nay Anginus phụ thân hắn lẽ nào lại không hiểu được âm mưu của Videnov? Nhưng vì gia tộc, vì sĩ diện của gia tộc nên vẫn đáp ứng. Trong khi đó, Steven lại thực sự coi trọng an nguy của hắn, có được vị đại ca như vậy, có lẽ là vận may của Đỗ Trần.

Steven nói tiếp:

”Ngoài ra, ngươi đã có ba lần chúc phúc của Ferdinand tương đương với ba mươi điểm, dù thi võ bị thua, nhưng thi văn cộng thêm số điểm được chúc phúc thì thành tích của ngươi cũng sẽ không quá mất mặt đâu.”

Đỗ Trần mỉm cười, nhưng trong lòng không phục, ăn trộm có nên chịu thua không? Hắn hiện tại cũng có thực lực của võ đấu sĩ cấp một đỉnh cao, lúc khảo thí tuyệt đối không thể không có khả năng bảo vệ.

Đã như vậy, lần này cứ tham gia vào khảo thí để xem thế nào. Nếu sử dụng Liên Hoa Bảo Giám thì cứ đổ hết lên người đấu thần bí lưu lại, nếu thế thánh giáo sẽ không nói gì, Anginus cũng không dám nói nhiều.

Nghĩ đến đó, Đỗ Trần nói:

”Đại ca, ngươi yên tâm đi, ta biết phải làm thế nào rồi.”

Steven tưởng rằng Đỗ Trần quyết định nhận thua nên yên tâm nói:

”Tên lão già Videnov này thật đáng ghét. Hắn dựa vào thân phận lễ pháp đại thần, lúc khảo thí sẽ cho ngươi và Kaman vào chung một tổ, khiến Kaman nhân cơ hội giết ngươi. Mẹ nó chứ!”

Đỗ Trần thầm cân nhắc, sự thật có lẽ là vậy, Kaman nhân cơ hội báo thù

Trời đất, nếu nói như vậy Videnov và con trai hắn uy hiếp tới sinh mạng của mình, vậy thì đấu thần bí lưu có lại ”bác bì” nữa hay không đây?”

Đỗ Trần rung mình, Steven đẩy hắn một cái.

”Lại tưởng nhớ tiểu thư nào rồi? Sắc mặt xấu như vậy, chắc là không cam tâm bỏ Avril hả?”

”Không đại ca, ta đối với con bé đó không có một chút hứng thú!” - Đỗ Trần cười khổ, trong lòng vẫn không ngừng tự hỏi về đấu thần bí lưu có ra tay lần nữa hay không?

Steven kéo tay Đỗ Trần lại.

”Trước hết hãy gác chuyện Avril lại đã, khảo thí cũng còn phải lâu nữa, ngươi nên lo sản nghiệp nam thành trước đã.”

1Bác bì: lột da.

oOo

26. Tiểu Thư, Xin Tự Trọng

oOo

Chuyện liên quan đến sản nghiệp Đỗ Trần nói thì hay lắm, nhưng đến khi động thủ thì hai mắt hắn tối sầm lại, không biết phải làm thế nào.

Dù sao kiếp trước hẳn cũng chỉ là một tên ăn trộm chứ đã học qua kinh doanh bao giờ đâu. Cũng còn may, sản nghiệp của gia tộc St. Kain vốn rất nhiều, lại có rất nhiều nhân tài kinh doanh. Thêm vào đó Steven dựa vào thân phận là trưởng tử tìm cho Đỗ Trần mấy thương nhân có kinh nghiệm phong phú, thay hẳn lo các công tác chuẩn bị.

Còn làm cái gì, Đỗ Trần đối với tình hình thương mại của đại lục không biết chút gì, cho nên dù không nhúng tay làm chương quỹ thì các việc còn lại cũng đều giao các thương nhân khác làm. Dù sao sản nghiệp này cũng lấy danh nghĩa của bộ hạ Bargnani, lại có cổ phần của thủ tướng đế quốc trong đó, cho dù có người muốn mưu lợi cũng tuyệt đối không dám làm liều.

Cũng vì lý do đó, chính phủ St. John đối với sản nghiệp của Đỗ Trần đương nhiên phải trải thảm, cấp đất, miễn thuế, chèn ép đối thủ cạnh tranh. Trong vòng mười ngày ngắn ngủi, quỹ từ thiện của Đỗ Trần đã được khai trương.

Văn Thần lịch, ngày 06 tháng 10 năm 1277, tại phía nam thành St. John.

Rất nhiều khát cái dân nghèo tụ tập tại quảng trường, ước chừng khoảng bảy - tám nghìn người, người nào cũng mặt vàng bủng, quần áo lam lũ. Lúc này, tất cả ánh mắt đều hướng vào trung tâm quảng trường nơi Đỗ Trần đang đứng trên cao, bên cạnh hẳn có rất nhiều bánh mì.

"Xin chào mọi người. Ta là Francis." - Đỗ Trần đứng trên cao, hai tay giơ lên, chào đón đám khát cái lưu dân.

"Mĩ đức, mĩ đức!" - Mọi người tung hô.

Đỗ Trần nhìn xuống dưới cười cười. Hẳn chuyển thế cũng được hơn một tháng rồi, trong một tháng này hẳn liều mạng làm việc thiện, giúp đỡ được bao kẻ nghèo khổ thành Nam. Đồng thời, Liên Hoa Bảo Giám cũng tiến triển cực tốt, duy có điểm này là Đỗ Trần không ngờ tới.

Hắn thề, làm việc tốt chẳng qua chỉ để mông dít nở hoa.

"Các vị huynh đệ tỷ muội thân ái, ta chỉ là một người bình thường không thể đương nổi cái danh hiệu "Sự cao quý thành St. John" đâu. Hôm nay ta chỉ trợ giúp mọi người có được cuộc sống tốt hơn, quần áo để mặc và bánh mì để ăn thôi." - Đỗ Trần đã sớm thấy mọi người nhìn chằm chằm vào bánh mì mà chảy cả nước miếng nên vội nói ngắn gọn.

"Không cần nhiều lời nữa, ta tin tưởng rằng, trăm lời nói nhảm cũng không bằng được ổ bánh mì nóng hổi đằng sau."

Mọi người cùng cười rộ, "Sự cao quý thành St. John" quả nhiên thú vị. Nói một cách thành thực, trong giới quý tộc thành St. John chỉ có Francis là hiểu được những người nghèo cần gì.

Nếu như hẳn làm thủ tướng, ngày tháng có khi sẽ tốt hơn nhiều.

Đương nhiên, ý nghĩ này thật hoang đường, dân nghèo nghĩ xong cũng quên luôn.

Đỗ Trần giơ một lá cờ lớn màu hồng, một mặt có thêu một đóa hoa sen màu vàng, mặt kia có danh tự của Bargnani - vua của đế quốc Lanning.

"Mọi người xin nhìn rõ, sau này chỉ cần nhìn thấy cửa hàng nào có tiêu ký này là mọi người bao gồm người già, trẻ con, người tàn tật có thể vào bên trong ăn đến no thì thôi, mùa đông còn có thể có chăn đệm. Ngoài ra những người khỏe mạnh có thể có cơ hội xin việc kiếm tiền.

Nhưng mà, ta cũng chỉ có một vài cửa hàng thôi, cho nên mỗi ngày chỉ có thể phát vài bộ y phục và bánh mì. Nhưng sau này, chỉ cần những người làm đều chăm chỉ chịu khó, thì số lượng cửa hàng sẽ càng lúc càng nhiều, ngày càng nhiều người được giúp đỡ hơn. Cho nên mọi người phải cùng nhau tương trợ, cùng cố gắng giúp thêm nhiều người nữa."

Đỗ Trần nhỏ cây cờ trên bàn ra, cười nói:

"Tốt lắm, mọi người xếp hàng nhận bánh mì nhé."

"Francis huân tước! Mọi người đều ủng hộ ngài." - Mọi người lớn tiếng ca ngợi Đỗ Trần, đồng thời chuyền bánh mì cho nhau.

Nhanh nhanh quá, mông của Đỗ Trần lúc này bắt đầu tê rồi. Liên Hoa Bảo Giám hình như đang ăn xuân được, điên cuồng phát triển, một luồng cảm giác tê tê khiến Đỗ Trần sướng đến toàn thân bỗng bênh.

Ai, kiếp trước sao lại không nghĩ ra cách này. Chỉ dựa vào một người thì có thể làm bao nhiêu việc tốt? Cứ như hiện tại, mỗi lần giúp đỡ bảy tám ngàn người. Hơn nữa chỉ cần quỹ từ thiện còn tồn tại, như thế sẽ không ngừng giúp đỡ người nghèo, lúc đó chẳng phải nằm trên giường Liên Hoa Bảo Giám cũng tiến bộ sao?

Hắn đã nghĩ kỹ rồi, sản nghiệp này không cần kiếm tiền, chỉ cầu tu luyện Liên Hoa Bảo Giám.

Cùng với số lượng người nghèo được giúp đỡ càng lúc càng nhiều, đóa sen thứ hai trên mông Đỗ Trần nhanh chóng nở ra, cuối cùng thì cũng khai hoa.

Trong đầu Đỗ Trần vang lên một tiếng "ong" giống như bị trùy gõ vào. Lúc này hắn đã nhận ra đóa sen thứ hai đã khai hoa, lòng nghĩ lại có chuyện tốt rồi.

Nhanh tìm chỗ để xem mông!

Đỗ Trần ra lệnh cho đám thương nhân quản lý, còn hắn thì cáo lỗi mọi người, nhảy xuống rồi tiến vào một cái ngõ nhỏ.

Nhà xí ở đâu ta? Đỗ Trần cuống quýt tìm kiếm thì đột nhiên hắn nghe có người nói đằng sau:

"Francis, đã lâu không gặp."

Đỗ Trần quay đầu lại nhìn. Một vị cô nương mặc quần dài màu lam đứng đó, mái tóc dài ánh hồng, dung nhan kiều diễm, đầu hơi cúi cúi, bộ dạng thật khả ái.

Là Avril.

Đỗ Trần sững sờ tại chỗ, tự nói, sao con bé này cũng tới đây vậy?

"Ta vừa rồi thấy rất nhiều người ca ngợi ngài, ngài đã giúp rất nhiều người." - Avril cúi đầu nói. Nàng trong lòng rất thẹn. Thân là một cô gái quý tộc, lại không cầu chấp gì, tới gặp thiếu gia nhà người ta nói chuyện. Nếu chuyện này lộ ra ngoài, đúng là ngượng chết.

Ngày đó Francis cứu nàng ta, ngay cả tên cũng không hỏi, thực sự rất ra dáng quý ông, so với những kẻ vừa thấy nàng đã tròn mắt nhìn thì chính trực hơn nhiều.

Mới vừa rồi, rất nhiều người nhiệt tình ca ngợi hắn như vậy, e rằng kể cả ông cũng không có uy vọng thế.

Một người tốt như vậy, sao không thể tu luyện đấu khí nhỉ? Nghe nói gia gia cũng uy hiếp hắn rồi. Ôi, nếu hắn có thể trở thành đấu thần thì gia gia chắc cũng không

Nhìn Avril lúc này đang nghĩ ngợi linh tinh, Đỗ Trần nóng nảy hỏi ngay:

"Có chuyện gì không đây?"

Avril cúi đầu, đúng rồi, chính mình cũng không có sự tình quan trọng gì, chỉ là mình muốn thấy hắn thôi.

"Ta, ta muốn "

Nàng chờ một lúc khá lâu cũng không tìm được cái cớ thích hợp nào. Đỗ Trần lúc này không nhịn được, đã muốn rời đi. Avril lo lắng, lập tức nói:

"Ta, ta chỉ muốn gặp ngài một chút!"

Con bé này đúng là để ý đến ta rồi sao? Trong lòng Đỗ Trần cười khỏ, âm thầm mắng Liên Hoa Bảo Giám, ba chữ "Hoạt Thái Giám" cứ như trát dao kẻ trên cổ hắn. Đỗ Trần cắn răng nói:

"Tiểu thư, xin tự trọng! Ta đã đáp ứng với thủ tướng Antoine là không gặp lại nàng rồi."

Avril không cam lòng, ngừng đầu lên hỏi:

”Vậy, lúc ở đêm yến tiệc hôm trước, sao người lại cười với ta?”

”Ta cũng cười với Yuna công chúa nữa mà. Cái này chỉ là lễ phép, không có hàm ý gì đâu!”

Lúc Đỗ Trần giải thích, hắn không chỉ cảm thấy mông tê tê, hơn nữa đầu não như đang phê, không chịu nổi.

Không thể dây dưa thêm với con bé này nữa, Đỗ Trần nghiêm mặt lạnh lùng nói:

”Avril tiểu thư, ta có chuyện quan trọng phải đi trước.”

Nói xong, hắn lập tức chạy luôn.

”Ta khiến ngài ghét đến thế cơ à?” - Con ngõ nhỏ heo hút chỉ còn một mình Avril với tâm trạng buồn bã.

oOo

27. Dây Chuyền

oOo

Đỗ Trần vất vả vô cùng mới chạy thoát khỏi ánh mắt ai oán vô tận của Avril. Thở dài một tiếng, hắn đi xuống một căn phòng dưới đất, chính là toilet công cộng.

So với khu quý tộc, thì toilet của khu thành nam thật còn kém hơn rất nhiều. Một mùi hôi thối xộc đến khiến Đỗ Trần không mở mắt được, hắn vẫn bất chấp, toàn thân lúc này thực sự choáng váng và mệt mỏi đến nỗi, cảm giác đó khiến hắn như muốn lúi tìm gan ra kiểm tra xem thế nào.

Hắn lập tức cởi quần, nhìn ngay xuống mông. Lúc này đóa hoa sen thứ hai đã nở hoàn toàn. Hơn nữa Liên Hoa Bát Quái lại tiếp tục biến hóa, ngay cả đóa thứ ba trên quế càn cũng từ từ nở.

Đỗ Trần hạ giọng hoan hô, tập trung vào biến hóa của đóa hoa sen thứ ba này.

Lúc đầu đóa hoa sen biến hóa rất nhanh nhưng tốc độ khai hoa cũng chậm dần. Tâm trạng Đỗ Trần trùng xuống, Liên Hoa Bảo Giám càng về sau càng khó tu luyện. Bồ Đề đã nói, lúc đến bát quái Liên Hoa Bảo Giám chắc phải cứu cả loài người mới tiến bộ được. Mặc dù hắn không ngừng làm việc tốt nhưng tốc độ tiến triển đã giảm đi tương đối nhiều.

Cuối cùng thì đóa hoa sen thứ ba có mười phần đã nở khoảng bảy hay tám phần gì đó, lấy mắt thường quan sát cũng không thấy được biến hóa gì nữa. Lúc đó mùi hôi trong nhà xí cũng tăng lên nhiều vì trên thân người Đỗ Trần xuất hiện một tầng tạp chất màu đen, so với mùi nhà xí còn khó ngửi hơn.

Nhưng trong lòng Đỗ Trần cười thầm đắc ý, không cần phải nói, cái này chắc chắn là tẩy tủy. Cùng lúc đó, tại huyết khí hải, liên hoa nội kinh đã to bằng ngón tay cái, hơn lúc trước mấy lần.

Thêm vào đó, Đỗ Trần vẫn không biết, thể chất của hắn đã lên đến cực phẩm trong loài người. Cho dù không thể tu luyện đấu khí nhưng thân thể tráng kiện, bách bệnh bất sinh.

Không hiểu thực lực của mình thế nào? Đỗ Trần từ miệng Steven đã hiểu được cách phân cấp tiêu chuẩn đấu thần, nhưng vẫn không thể đoán được thực lực của mình.

Tiêu chí của hồng y đấu sĩ cấp một là có thể sử dụng đấu khí và thánh khí, đến Chanh Y đấu sĩ cấp hai thì lúc này đấu khí đã thực thể hóa, trên người đã có thể thấy rõ dấu hiệu.

Đỗ Trần bây giờ rất tự tin, Liên Hoa nội kinh của hắn tuy không mạnh bằng đấu khí cấp hai, nhưng hắn vẫn có thể xuất Liên Hoa nội kinh ra bên ngoài cơ thể, hóa thành thực chất. Từ điểm này mà nói, đấu khí so với Liên Hoa Bảo Giám vẫn còn chỗ thua, ít ra cũng không hơn được.

Dùng nội y lau ghét trên người, Đỗ Trần chỉ mặc duy nhất một áo choàng bên ngoài rồi đi ra khỏi nhà xí. Phía xa xa, Avril còn ngây người đứng phát ngốc.

Đỗ Trần thở dài. Phải thừa nhận Avril rất đẹp, phẩm hạnh cũng tốt lắm. Đáng tiếc, hắn tu luyện phải đồng tử công, hơn nữa lại không biết thần công bao giờ mới đại thành.

Không thể níu kéo người ta được.

Lặng lẽ ly khai bằng con đường khác, Đỗ Trần đi vào một ngôi nhà khác để tẩy uế rồi mới trở lại trang viên gia tộc St. Kain.

13 tháng 10 là ngày khảo thí của đầu thần học viện Lanning, vẫn còn thời gian bảy ngày nữa. Trong bảy ngày này Đỗ Trần ban ngày vẫn làm việc thiện, buổi tối thì đọc sách, nhờ đó phát hiện ra lợi ích của Liên Hoa Bảo Giám cũng có chỗ đặc biệt. Khi đóa hoa thứ hai nở ra, hắn vừa được tẩy tủy, hơn nữa lại được "minh mục thanh não" (mắt sáng hơn, não thông minh hơn), làm cho hắn thông minh hơn rất nhiều.

Bây giờ Đỗ Trần có thể được gọi là "nhìn một lần đã không quên được". Một chồng thánh giáo pháp điển, trong bảy ngày, hắn đã ghi nhớ toàn bộ.

Tiên gia pháp môn, quả nhiên bất phạm.

Văn Thần lịch, ngày 12 tháng 10 năm 1277, đêm.

Steven và lão Fuye nói chuyện với Đỗ Trần đến nửa đêm, cũng không ngoài việc khảo thí đầu thần. Khi thí sinh vào thi đầu, sẽ bị đóng cửa trong đó một thời gian, lúc đó phải tự lo cho mình.

Đỗ Trần nghe giống như kiến bò lỗ tai vậy, khổ nỗi không đành lòng đuổi hai người này đi, dù sao họ cũng là hai người quan tâm mình nhất, đành im lặng chịu đựng. Đến lúc chim báo giờ bên ngoài tuyên bố đã đến đêm rồi, lão Fuye cũng mệt mỏi, rút cục đứng dậy cáo từ.

"Steven thiếu gia, ngày mai ngươi cũng phải đi khảo thí, nên nghỉ ngơi sớm một chút. Thiếu gia thật sự định để cho Ariza đi theo sao? Đầu hắn không được tốt, nếu không lão bộc cũng không ngại đêm mà đến dong binh công hội, để xin cho ngài một đầu sĩ cường đại."

"Không cần nói nhiều, đại ca ta không phải đã nói rồi sao. Văn thí ta khẳng định là sẽ qua, về võ thí, ta sẽ nhận thua, không cần lãng phí tiền bạc làm gì, nó còn không bằng cấp cho người mấy kiện y phục."

Trong lòng lão Fuye cảm kích vô cùng. Đỗ Trần sau khi tiễn bọn họ về mới lên giường suy nghĩ về khảo thí ngày mai.

Mơ mơ màng màng, Đỗ Trần lên giường ngủ thẳng.

Thành St. John về đêm rất yên tĩnh, không khí tại trang viên của gia tộc St. Kain cũng rất tĩnh lặng.

"Francis!"

Một giọng nói lạnh như băng vang lên, Đỗ Trần lập tức từ trong mộng tỉnh dậy. Hắn xoay người nhìn khắp xung quanh, liền cả kinh tròn mắt ngây ngốc.

Cách đầu giường của hắn không xa, có cắm một thanh đao nhỏ lấp lánh hàn quang, phía dưới có một phong thư.

Nhìn lại phòng ngủ, yên tĩnh như vậy, làm gì có bóng người nào?

Cây đao nhỏ này cho Đỗ Trần biết, có người mới đến, nhưng chỉ để lại mỗi một câu nói lạnh lùng, không giống như giọng nói của con người, rồi bỏ đi.

Cầm cây đao, Đỗ Trần muốn nhắc nó lên thì đột nhiên có cảm giác lạnh như băng truyền đến. Nhìn kỹ cây đao, hóa ra nó là một thanh băng đao, hơn nữa cũng đã bắt đầu tan chảy rồi.

Nhỏ băng đao, cầm lấy phong thư, bên trong đó là một chuỗi vòng cổ. Chuỗi vòng cổ này được làm bởi các hạt nhỏ, ngoài ra còn có một quả cầu màu lam to bằng ngón tay cái, cầm cũng khá nặng.

Mở thư ra, trên lá thư có viết vài từ ngữ đơn giản thông dụng của đại lục.

”Lâm chiến không lùi, gặp địch không tránh, vào tuyệt cảnh để tìm sinh lộ, biết chết vẫn không hàng. Thân là hậu duệ của đấu thần, không được quên bốn giới luật ngày mai, cứ đeo hạng liên vào rồi tham gia khảo thí, không cần phải nhận thua.”

Ngay sau đó, còn có vài dòng chữ nhỏ đại ý nói nếu Đỗ Trần gặp nguy hiểm thì có thể phá hạng liên để bảo vệ tính mạng.

Cái này là ai đưa tới đây? Đỗ Trần toàn thân phát mồ hôi lạnh. Nếu người này muốn lấy mạng hắn chắc quá dễ dàng.

”Người còn ở đây không?” - Đỗ Trần thấp giọng hỏi.

Không ai đáp lại Đỗ Trần. Hắn nhìn ra ánh trăng ngoài cửa sổ rồi đánh giá dây chuyền trong tay. Dây chuyền này rất bình thường, chỉ là do vàng tạo thành, xâu mười mấy viên kim cương vỡ, nếu như vậy thì giá trị chuỗi xuyên hạng này chẳng đáng giá mấy.

Nhưng quả cầu lam của dây chuyền thì không phải vật bình thường.

Chỉ thấy hình cầu màu lam, nhìn thì thấy nhỏ, nhưng nếu nhìn lâu sẽ thấy được một biển thủy quang rộng lớn, mơ hồ. Đỗ Trần nhìn cầu thể như vừa trông thấy một giọt nước trong suốt, cảm giác giống như là

Nước mắt!

Đỗ Trần chẳng biết vì cái gì cứ càng xem thì càng thấy giống như nước mắt. Dần dần, hắn nhìn giọt nước mắt chầm chầm, hai mắt có chút thất thần. Đột nhiên, không hiểu từ đâu cảm giác đau thương truyền vào trong hắn, khiến cho hắn đau xót, hai hàng nước mắt lăn dài trên hai gò má.

Tiếng khóc, Đỗ Trần nghe được tiếng khóc của một nữ nhân.

Ủy mị, ai oán, thống khổ, triền miên, sâu kín, tiếng khóc từ trong đầu Đỗ Trần truyền lại lúc này người đàn bà rơi lệ này đang rất thương tâm, như đã mất đi người yêu thương nhất vậy.

”Mẹ nó!”

Đỗ Trần ném dây chuyền lên giường, cái này hình như có linh tính, so với linh tính của Bạo phong dương giác chiến chùy lại mạnh hơn, có thể ảnh hưởng đến tâm tình con người!

Cầm lại phong thư cẩn thận, đọc thêm lần nữa, hắn không thấy có nói đến tên của dây chuyền này, chỉ thấy nói đeo nó vào là Đỗ Trần có thể bình an.

”Ai cho ta cái này nhỉ? Đại ca sao? Không có khả năng, nếu có hắn đã cho ta danh chính ngôn thuận rồi. Nếu không phải đại ca thì chẳng lẽ lại là vị đấu thần thủ hộ kia sao?”

Đỗ Trần suy đi nghĩ lại, chỉ có vị đấu thần thần bí kia là có thể giúp hắn, vị đấu thần kia sao lại không tự mình đến gặp hắn nhỉ?

Tự nghĩ, trong lòng kẻ này chắc có bí mật gì đây.

oOo

28. Đấu Thần Khảo Thí (1)

oOo

Ngày hôm sau đã là ngày khảo thí của Đấu thần học viện. Sáng sớm, trước cổng trang viên St. Kain, công tước Anginus đứng tại bức tượng Shigeru cùng ba con trai, người trong nhà đã chuẩn bị cầu nguyện tổ tiên xong.

Đỗ Trần ơ hờ nhìn mọi thứ, hắn mới tới đấu thần thế giới hai tháng, căn bản không để ý tới vì sao cả nhà Anginus công tước lại xem trọng cuộc khảo thí vào Đấu thần học viện đến vậy, việc này cũng giống như việc người ở đây không hiểu được vì sao người Trung Hoa cổ đại lại coi trọng việc khoa cử đến vậy.

Các lễ nghi được bắt đầu từ lúc mặt trời mọc, kéo dài đến tận mười phút sau, Anginus lúc này mới bưng chén rượu lần lượt chúc phúc ba người con trai:

"Steven, năm nay là lần thứ ba người tham gia khảo thí..."

Steven đột nhiên quỳ xuống pho tượng Shigeru, chỉnh sắc nói:

"Nếu năm nay ta lại một lần nữa thi trượt thì ta sẽ tạ tội trước mặt tổ tiên!"

"Được" - Anginus gật đầu tán thưởng, trên mặt mỉm cười - "Người đấy, người tưởng ta không biết sao? Hai lần trước, đối thủ của người là mỹ nữ thì người toàn cố ý nhận thua, lần này tuyệt đối không được, biết chưa?"

Steven cười rộ lên, Đỗ Trần cũng mỉm cười, hóa ra đây là lý do hai lần trước đại ca thi trượt.

Đến trước mặt Charles, Anginus thần sắc nghiêm chỉnh, thi hành quân lễ, nói:

"Người từ năm mười ba tuổi đã theo ta ra trận giết địch, lớn nhỏ tham dự mười trận chiến, làm rạng rỡ trước tổ tiên. Hôm nay, ta không muốn người làm mất uy danh của St. Kain!"

Charles cũng thi hành quân lễ tương tự, nói:

"St. Kain uy danh bất diệt, Shigeru vĩnh tồn."

"Được! Người nhất định sẽ đỗ nhưng ta có một yêu cầu: Phải chiến thắng trở về!"

"Không thắng không về!" - Charles trịnh trọng gật đầu.

Anginus đi đến trước mặt Đỗ Trần, chưa mở miệng, Đỗ Trần đã nói trước:

"Không cần phải nói nữa, con biết, St. Kain gia tộc chỉ có anh hùng chết trận chứ không có kẻ lâm trận bỏ trốn!"

"Được, biết vậy là tốt, hãy đi đi!"

Ba chiếc xe ngựa phân biệt chở ba vị thiếu gia đi khảo thí, chúng đều đi trên con đường đến cung điện, nhưng xa phu của Steven và Charles đều là đấu sĩ, còn xa phu của Đỗ Trần chính là Ariza.

Lúc này, Ariza đồng thời vừa là đấu sĩ tùy tùng của Đỗ Trần, vừa là người bầu bạn với Đỗ Trần suốt thời gian khảo thí.

Đỗ Trần không cách nào tín nhiệm được người ngoài, ngoại trừ đại ca, chỉ có lão Fuye và đứa nhỏ này.

Người ở trước cung đông như kiến nhưng cách cửa cung một trăm bước đã có một phòng tuyến do binh lính của đế quốc thiết lập, chỉ có thí sinh và tùy tùng mới có thể đi qua.

Ariza giúp Đỗ Trần xuống xe, giao giấy chứng nhận cho người lính kiểm tra, nhìn vào những thí sinh ở phía trước, hắn không nhận được ngạc nhiên, vui vẻ nói:

"Ariza, kia có phải là Tinh Linh1 không? Còn có cả Ải Nhân2? Còn kia là giống gì vậy?"

Chuyển sinh hai tháng, đây là lần đầu tiên Đỗ Trần thấy được nhiều chủng tộc có trí tuệ như vậy, trước kia hắn chỉ ở khu mật dịch thấy qua một số nô lệ. Bây giờ ở khảo trường, không tính tùy tùng thì có chừng bốn, năm nghìn khảo sinh, trong đó có năm, sáu trăm người là dị tộc.

"Đệ đệ thân ái của ta, người không nên nói lung tung như vậy, người hỏi kia là cái giống gì à, kia là Chu Nho3, tuy mặt mũi không giống người nhưng bọn họ trời sinh là kẻ tu luyện ma đấu khí!" - Steven vừa kịp bước tới ngăn chặn Đỗ Trần hồ ngôn loạn ngữ, cảm thán nói - "Năm nay đối thủ không ít, bắt đầu đã có bốn, năm ngàn người, mẹ nó, không biết vòng sơ tuyển có phải phun nước bọt không nữa."

Đỗ Trần ngạc nhiên hỏi:

"Còn có sơ tuyển a?"

"Đương nhiên là thế, muốn đứng ở đây phải trải qua năm đợt khảo thí, riêng chúng ta thì không cần tham gia khảo thí, đây là đặc quyền của hậu duệ phong hiệu đấu thần."

Steven đắc ý cười cười:

”Trình tự khảo thí đệ biết chưa vậy?”

”Ta biết rồi, đầu tiên khảo thí gồm hai phần, loại hai phần ba số người, đợt khảo thí cuối là mọi người ở đối diện đại giáo đường St. John quyết đấu.”

Steven nói:

”Ai, người nên cẩn thận, người vào cung rồi thì Videnov làm chủ khảo, hắn có thể để người và Kaman vào cùng một chỗ, nếu cần thì cứ nhận thua thôi!”

Đỗ Trần mỉm cười, không trả lời.

Steven ngồi xuống nói tiếp:

”Mặt khác, nếu đối thủ là mỹ nhân, người có thể nhận thua để lưu lại ấn tượng anh hùng, sau đó thảo phạt nàng, đại ca người năm đó chính là...”

Lúc này trong cung vang ra tiếng chuông, cửa cung mở rộng, đế quốc lễ pháp đại thần Videnov đi ra.

Hắn giơ cao hai tay, trầm giọng nói:

”Người không phận sự đi chỗ khác, khảo sinh ở dưới nghe thánh giáo pháp điển!”

Binh lính nhanh chóng dẹp những người đến xem, chỉ còn lại khảo sinh và tùy tùng. Videnov giơ hai tay lên cao, ngâm xướng một bài thơ có tiết tấu, đọc quy tắc khảo thí.

Đấu thần khảo thí tổ chức ở năm đại giáo khu, Lanning đế quốc là một trong số đó. Tất cả khảo nhân ở phía đông đại lục Iaste đều đến nơi này tham gia khảo thí, quy tắc cụ thể của khảo thí được giáo phụ Ferdinand cùng đế quốc lễ pháp đại thần Videnov cùng đọc, nhưng việc chấm điểm chỉ do thánh giáo đảm nhiệm.

Khảo thí có hai phần gồm văn và võ, cuối cùng chấm điểm và xếp hạng thành tích khảo sinh tại năm đại giáo khu trên ba đại lục, lấy ba nghìn người đứng đầu, cho nên người đứng đầu giáo khu Lanning cũng có thể không vào được đấu thần học viện.

Lý luận tương tự, theo bình quân thì trong bốn nghìn người ở đây chỉ lấy sáu trăm người. Trước khi công bố kết quả tổng hợp thì có thể coi những người này là đồ.

”...như trên, đó là thánh giáo pháp điển!” - Videnov buông hai tay trước ngực, chậm rãi nói - ”Lúc này, ta nhắc nhở các khảo sinh, các người phải trải qua năm đợt khảo thí mới đến được đây, các người phải biết quý trọng cơ hội, ai vi phạm thánh giáo bảo điển, giết không tha!”

Videnov hét lớn, những binh lính trong cung cũng phối hợp, gõ kích lên lá chắn tạo nên khí thế bức nhân.

Trong đám đông, Steven nhỏ giọng nói:

”Khi đã bắt đầu thi, ta không chiều cổ cho người được, Ariza khá ngốc, đừng để hắn mang tai họa cho người nha!”

”Steven thiếu gia, ta ngu ngốc nhưng chắc chắn ta sẽ không gây ra tai họa!” - Ariza hưng phấn, cầm đồ đem theo khảo thí của Đỗ Trần trong tay, cười nói - ”Thiếu gia đã nói, khảo thí xong sẽ mời ta ăn vú trâu.”

Mọi người nhập cung đi vào chín cửa, qua một căn phòng và hành lang để đến nơi làm bài, Steven và Đỗ Trần không ở cùng phòng, hắn dẫn Ariza đi theo mọi người đến một gian thiên tích đình trong cung điện, trong điện đã có nhiều bàn ghế, nhìn qua có hơn một trăm đối thủ, Kaman chắc cũng ở trong số đó.

Quả nhiên tiểu tử này được phân cùng tổ với ta.

Đỗ Trần xoa ngực, bên trong áo là chiếc vòng cổ đem qua hắn nhận được, Đỗ Trần và Kaman trước sau gì cũng gặp nhau. Kaman quay đầu cười nói:

”Sự sỉ nhục của gia tộc St. Kain, không ngờ người cũng tham gia khảo thí, khi luận võ người cần phải cẩn thận đó!”

"Ai mà không cẩn thận chứ!"

Đỗ Trần mỉm cười, lấy bút, mực từ trong tay Ariza, đặt trên bàn, sau đó bảo Ariza đứng một bên quạt cho hắn:

"Ai, Kaman thân ái, ta đột nhiên phát hiện ngươi quả là một kẻ vô giáo dục, chẳng lẽ không ai giáo dục ngươi tôn kính một vị huân tước sao?"

"Hừ, ngươi là Lanning đế quốc cái gì chứ? Đợi ta vào đấu thần học viện, cả ba đại lục sẽ đều muốn phong tước vị cho ta!"

Hai người khẩu chiến bên trong khảo tràng.

"Khảo sinh không được ồn ào! Francis, Kaman, các ngươi đều là hậu duệ của phong hiệu đấu thần thì phải có lễ tiết!" - Khảo quan bảo hai người ngừng lại rồi bắt đầu phát đề thi.

Lúc này có người vỗ vai Đỗ Trần, hắn quay lại nhìn.

Không có ai!

"Hắc, nhìn xuống dưới đi, ta là Tây Nặc Chu Nho!"

1Tinh linh: elf - một loài giống người, gần gũi với thiên nhiên, sống trong rừng, xinh đẹp thường xuất hiện trong truyện thần thoại Châu Âu, game online.

2Ái nhân: dwarf - một loài giống người nhưng rất lùn, khỏe, giỏi nghề rèn, xuất hiện trong thần thoại Châu Âu, game online.

3Chu nho: goblin - loài này lùn, trông có nhiều điểm rất khác người.

oOo

29. Đấu Thần Khảo Thí (2)

oOo

Đỗ Trần cúi đầu nhìn xuống dưới, đó là sinh vật "thằng bé đen xì" mà hắn mới thấy, nó ngồi trên bộ bàn ghế với kích thước của loài người chỉ còn lộ ra cái đầu. Dung mạo khá giống với loài người, nhưng đôi mắt cực to, hai tai là hai cái lỗ tròn nhỏ, toàn thân một màu đen xì.

Bên cạnh hắn còn có một tên Chu Nho Cino cao chưa tới mặt bàn, cũng rất đen, ngón tay giống với người bình thường, nhưng chỉ có ba ngón.

Đỗ Trần bắt tay hắn:

"Xin chào, ta là Francis, huân tước ở Lanning. Rất vui được gặp ngài, vương tử điện hạ."

"Ồ ngài khách sáo quá, công quốc Cino chỉ là một nước nhỏ, một vương tử như ta cũng chẳng lãnh đạo được mấy người. Đúng rồi, giám thị nói ngài là hậu duệ phong hiệu đấu thần, là vị nào vậy?"

"Tổ tiên ta là Shigeru St. Kain."

"Hả? Thánh huy đấu thần?"

Cem vừa nghe tên tổ tiên của Đỗ Trần liền mở to mắt hưng phấn nhìn hắn. Liền sau đó, hắn chống tay nhảy lên ghế, ngực hắn lộ lên khối bàn:

"Thần Shigeru là tín ngưỡng của tất cả ma đấu sĩ hệ hỏa, ta nên gọi ngài là thần duệ rồi. Lúc đấu võ nếu như ta là đối thủ của ngài, xin hạ thủ lưu tình."

"Yên tâm, đối thủ của ta nhất định không phải là ngài." - Đỗ Trần liếc nhìn Kaman.

Cem há miệng cười lớn, đôi mắt to của hắn thể hiện nhiều loại cảm xúc:

"Sắp khảo thí rồi, sau này chúng ta gặp lại. À, có thể gọi tùy tùng của ngài lùi lại một bước tới trước tùy tùng của ta không?"

Đỗ Trần gọi Ariza lùi lại một bước, nhưng hắn phát hiện ngay, Ariza cao hai mét đứng trước chu nho, lập tức che hết cả Cem và tùy tùng của hắn, chỉ cách một bước mà Đỗ Trần đã không thể thấy hai tên Chu Nho, càng không phải nói đến vị giám thị nữa.

"Trời ạ, Cem, không lẽ ngươi muốn..."

"Hắc hắc, thần duệ tôn kính, giúp chút đi." - Cem thò đầu ra khỏi cánh tay của Ariza, đôi mắt to tròn đầy vẻ cầu khẩn, nói nhỏ - "Nào ta bé, không nhớ nổi nhiều sách vở, chỉ đành dùng biện pháp này thôi."

Đỗ Trần nhún vai, quay người vờ như không quen biết hắn, đồng thời nghĩ, giúp người lừa đảo, có phải là việc tốt không?

Khảo thí bắt đầu rồi.

"Thí sinh số bảy, bảo tùy tùng của ngươi đứng xa ra chút." - Một giám thị nhắc nhở Đỗ Trần.

Đỗ Trần thầm nhủ, đã giúp người thì giúp đến cùng luôn, hắn cười:

"Giám thị à, ta là Francis, tới từ đại giáo đường thành St. John, ngài chắc cũng biết tên ta rồi, chắc cũng biết đây là người hầu của ta, Ariza."

"Hóa ra là Ariza, ừm, nếu hắn đã không thông minh lắm thì tùy ý."

Thật ra, giám thị nghĩ, giáo phụ Ferdinand nhắc nhở rồi, chỉ cần Francis không cho phao lên bàn chép để người khác thấy thì thế nào cũng không cần quản.

Cem thở phào, Đỗ Trần ngồi trước hắn cảm thấy rõ ràng nỗi lo của hắn.

Khảo thí tiếp tục.

Buông bút xuống, Đỗ Trần vươn vai, hắn dựa vào Liên Hoa Bảo Giám giúp cho trí nhớ siêu tuyệt, trả lời hết trang giấy một cách dễ dàng.

Hắn đang chuẩn bị nộp bài, Cem ở phía sau lập tức vội vàng, hạ giọng cầu khẩn:

"Xin ngài đấy, ngồi thêm một chút đi."

Giọng hắn run rẩy, dường như sợ hãi gì đó.

Cái thằng bé đen xì này quả là thú vị, Đỗ Trần chẳng có việc gì, liền vờ cầm bút lông lên sửa sửa, nhưng lúc đó, mông hắn tê tê, Liên Hoa Bảo Giám lại phát triển rồi.

Không thể. Giúp người lừa đảo tuyệt đối không thể là việc tốt. Đỗ Trần suy nghĩ mãi mà không hiểu, hắn là ăn trộm, không phải là loại tốt, nhưng những vấn đề đạo đức cơ bản thì rất rõ ràng, giúp người lừa đảo không thể là việc tốt được.

Nhưng cảm giác trên mông cực kỳ chân thật, Bảo Giám cho Đỗ Trần biết, ngươi vừa làm một việc tốt.

Mẹ nó, Liên Hoa Bảo Giám đến thiện ác thị phi cũng không phân biệt nổi ư? Đỗ Trần nghi ngờ.

Cem cảm kích Đỗ Trần đến chảy nước mắt, Chu Nho nào nhỏ trời sinh đần độn, tuy rất giỏi ma đấu khí nhưng trí nhớ thì không đủ qua cửa, nhưng bọn họ là một chủng tộc cực kỳ tự tôn, không chịu được miệt thị và thất bại.

Nếu như Cem vì thi văn mà bị đánh trượt thì dù hắn là vương tử cũng sẽ bị thiêu chết, đó là phong tục của Chu Nho.

Vì thế, việc Đỗ Trần làm đã cứu hắn một mạng.

Khảo thí kết thúc xong, Cem đứng trên bàn bắt tay Đỗ Trần cảm ơn.

"Ngài không hổ là thần duệ, ta thay mặt công quốc Cino cảm tạ ngài."

"Không cần khách sáo, thật ra ta có làm gì đâu."

”Không, ngài đã giúp đỡ ta rất nhiều, thần duệ Francis. Ta thay mặt công quốc Cino cảm tạ ngài, xin mời ngài lúc nhàn rỗi tới nước ta làm khách, toàn thể Chu Nho đều nhiệt tình chiêu đãi ngài.”

Đối với lời mời của Cem, Đỗ Trần không để ý chút nào, nhưng sau khi Cem giải thích hẳn đã hiểu một việc, trong con mắt của Liên Hoa Bảo Giám, vì cứu người mà làm việc xấu, cũng tính là việc tốt.

Cái đó...

Đỗ Trần không biết nên đánh giá nó thế nào.

Kaman nộp bài xong, rời khỏi trường thi nhìn Đỗ Trần nhếch mép cười, nói một câu rồi bỏ đi:

”Lúc đấu võ ta sẽ chờ người.”

Sau khi thi văn, những thí sinh không rời cung Verne mà đều nghỉ lại trong trường bỗng của quân đội cạnh đó, tùy từng cũng đi theo hầu.

Thật ra mọi năm trong đấu thần khảo thí đấu võ mới là trọng yếu, dù sao đối với đấu thần thì vũ lực mới là thứ quan trọng nhất. Ngày thứ hai sau kỳ thi văn, trong cung Verne bốn nghìn thí sinh chia thành hai mươi tổ, đối đầu sát phạt. Bên trong cung Verne tại mỗi góc đều lập lỏi đài, tổng cộng có hai mươi tòa.

Đỗ Trần được phân vào tổ bảy, hơn nữa hẳn còn phải đấu vào ngay ngày đầu tiên.

Quả là thú vị.

Có lẽ là do chủ hội đồng thi, lễ pháp đại thần Videnov bố trí.

Đêm trước cuộc đấu, Đỗ Trần ở trong trường nghịch dây chuyền, tính toán xem ngày mai nên làm thế nào, Ariza nằm ngủ bên cạnh, gáy như sấm.

Dù nhìn kỹ thế nào, Đỗ Trần cũng cảm thấy giọt nước mắt treo trên dây chuyền mang lại một cảm giác rất quái dị. Mà không hiểu vì sao hẳn lại nghĩ đây là một giọt nước mắt, giọt nước mắt của phụ nữ.

”Francis, ta có thể vào không?” - Bên ngoài trường có người gọi nhỏ.

Là giọng nói của Ferdinand.

”Ồ, giáo phụ, ngài sao lại tới đây?” - Đỗ Trần giấu dây chuyền đi, mời lão già vào trường, hẳn định gọi Ariza dậy nhưng bị ngăn cản.

Lão già mặc một bộ trường bào giáo sĩ rất phổ thông, chiếc mũ vành rộng che kín khuôn mặt, rõ ràng là lên tới đây.

Cởi mũ xong, lão nhú đôi mày màu tím, trầm giọng nói:

”Francis, hậu duệ phong hiệu đấu thần tất phải tham gia một lần khảo thí, đó là thánh giáo pháp điển, ta không thể vi phạm, vì thế trước đây ta không ngăn cản người tham gia khảo thí, nhưng ta cũng rất lo lắng.”

”Ngài lo cái gì?”

”Thánh giáo pháp điển quy định, vì để quan sát được toàn bộ tiềm chất của thí sinh, trong lúc đấu võ chấp nhận có người chết.” - Lão thổ lộ - ”Đó là luật, không ai có thể thay đổi. Vì thế trong cuộc đấu ngày mai, có thể đối thủ sẽ đánh người bị thương, sau đó...”

”Sau đó đấu thần bảo vệ ta ra tay, lột hết da cả nhà kẻ đó?” - Đỗ Trần nói.

”Đúng vậy, tuy đấu thần bảo vệ người là bạn bè của thánh giáo, nhưng nếu như hẳn giết cả nhà thí sinh tham gia trong lúc còn khảo thí, thánh giáo sẽ gặp khó khăn.”

Ferdinand đang khấn cầu, bộ dạng lo lắng của hắn khiến Đỗ Trần rất nghi hoặc, đấu thần bảo vệ của mình lợi hại thế sao? Khiến cho Lanning giáo phụ khó khăn như vậy.

Lúc này Ferdinand cũng đang thăm tính, Francis cuối cùng có bao nhiêu bí mật, mà có một vị phong hiệu đấu thần bảo vệ hẳn.

Đúng vậy, hôm qua chuyên gia khám nghiệm tử thi của thánh giáo đã phán đoán, từ kỹ thuật lột da mà đánh giá, vị đấu thần đó là phong hiệu đấu thần, chẳng kém tổ tiên Shigeru của gia tộc St. Kain.

Sau chiến dịch đó, phong hiệu đấu thần trên ba khối đại lục còn ít hơn xử nữ trong kỹ viện, dùng ngón tay cũng đếm được: Bản thân giáo hoàng, một lão điên ở đấu thần học viện, một ở phía đối diện Iaeate - đại lục Welkin, được gọi là tuyệt đại hùng chủ Sư Tâm Vương...

Trời ạ, cuối cùng là vị phong hiệu đấu thần nào vô công rồi nghề, tới bảo vệ một thằng ngốc đây?

Không kể thế nào, phong hiệu đấu thần là thần sống, không thể đắc tội. Vì thế Ferdinand hạ quyết tâm, nhất định phải vì thánh giáo mà kết giao với vị bằng hữu đó.

Còn trước tiên, phải khiến Francis bình an vô sự lúc khảo thí, tránh cho vị đấu thần đó đi lột da.

Ferdinand ngồi trên thềm đối diện với Đỗ Trần, đầu tiên cười khổ, sau hạ giọng nói:

"Thằng bé lương thiện, ta phải làm một việc bất đắc dĩ, hi vọng ngươi có thể phối hợp, phải giữ bí mật."

Đỗ Trần nhìn Ferdinand nói:

"Giáo phụ, ngài muốn ta làm gì?"

"Là thế này, ngày mai..."

Cung Verne phủ trùm dưới màn đêm, trong một căn lều, giáo phụ tôn kính nhất của đế quốc Lanning, và sự cao quý của thành St. John, dưới tiếng gáy phò phò của thú nhân hậu duệ Ariza, cùng thương nghị một kế hoạch vô sỉ...

1Thần duệ: hậu duệ của thần.

oOo

30. Quá Quan Trảm Tướng (1)

oOo

Đấu võ bắt đầu rồi.

Lôi đài của tổ bầy được bố trí trong một hoa viên ở góc đông nam cung Verne, hai trăm bốn mươi thí sinh tổ này đều tụ tập xung quanh lôi đài, lắng nghe giám khảo trên lôi đài thông báo.

"...Thứ bảy, nghe thấy tên mình, thí sinh lập tức thượng đài, ba lần gọi không lên sẽ bị loại bỏ... Thứ mười ba, trong lúc đấu võ ngoại trừ thắng thua, giám khảo còn xem xét sự biểu hiện tiềm lực của thí sinh, dù cho thí sinh bị thua, nhưng biểu hiện tiềm lực và đấu khí thỏa mãn giám khảo, thì vẫn còn có cơ hội..."

Đỗ Trần đối với mấy điều này không có hứng thú, hắn ngồi xổm trong đám người, nói chuyện với tên bằng hữu Chu Nho.

"Hắc, Cem, ngươi được số một, vậy là ta được xem người biểu diễn trước rồi." - Đỗ Trần cười.

Ánh mắt Cem tràn đầy cảm kích, bởi vì Đỗ Trần ngồi nói chuyện cùng hắn, đối với Chu Nho mà nói, đó là sự tôn trọng cực lớn, hơn nữa đối phương còn là một vị thần duệ.

Tổng cộng hai trăm bốn mươi người, chia làm nhiều cặp đấu, vậy khảo thí chỉ có chín vòng, hơn nữa vòng sáu, mười lăm người chọn tám người vào sẽ có một người may mắn không phải đấu.

Lúc đó, ở một phía cung Verne đột nhiên lóe lên ánh lửa, ngay sau đó, hỏa diễm rừng rực đầy trời, dưới bầu trời xanh như ngọc thật bắt mắt.

Cem lắc lắc đầu, buồn bã nói:

"Phóng thánh yên hỏa. Chắc, có tay đen đủi chết trận rồi."

Giám thị tuyên bố đến quy tắc cuối cùng:

”Thứ hai mươi sáu, khảo thí không kể sống chết, hai bên dùng toàn lực. Bắt đầu đi!”

Lôi đài cao hai mét, chu vi ba mươi mét, hình vuông được xây bằng đá, bốn góc có bốn vị giáo sĩ mặc trường bào đang ngồi, bọn họ vừa là giám khảo vừa đề phòng xảy ra biến loạn.

Cặp đấu đầu tiên là Cem và một võ đấu sĩ loài người.

Thánh khí của Cem là một cây đoản trường dài bằng cánh tay, nhìn màu sắc của Chu Nho thì hẳn đã là một vị hoàng y ma đấu sĩ cấp ba, đối thủ của hắn chỉ là một vị hồng y võ đấu sĩ cấp một, cỡ như kẻ đã bị lột da, Frisbie.

Vị huynh đệ này thực lực không đủ, nhưng khẩu khí không nhỏ, hắn chỉ thánh khí trường kiếm về phía Cem, thét:

”Cem, nhận thua đi, Chu Nho các ngươi đầu óc ngu xuẩn, dù ngươi đánh bại ta cũng không thể qua được môn văn.”

Đôi mắt to của Cem biến thành màu hồng, nước da đen xỉ hiện ra ánh tím, đó là dấu hiệu phần nộ của Chu Nho.

Hắn không trả lời, vung đoản trường lên hét một tiếng ”Hỏa miện”.

Liệt diễm từ nham thạch trên lôi đài bùng lên, trong nháy mắt, cả lôi đài đều bị lửa bao trùm chỉ chừa lại chỗ của bốn vị giám khảo.

Tay võ đấu sĩ kia không có chỗ đặt chân, hắn cố vận đấu khí, hai tay nắm kiếm chém vào đầu Cem.

Cem nhếch mép cười, da đen răng trắng càng nổi bật. Tiếp đó, một luồng lửa phun ra từ trên đầu hắn bắn vào ngực võ sĩ.

Ầm, võ sĩ ngã xuống đất, trong nháy mắt ngọn lửa trên lôi đài đã nuốt chửng hắn.

Azira đứng dưới đài chen miệng:

”Thiếu gia, ta nghĩ thấy mùi thịt lợn nướng.”

Đỗ Trần đặt hai tay trước ngực nói:

”Kẻ đáng thương, không ngờ lại dám khiêu khích sự tự tôn của Chu Nho.”

Cem thu hồi hỏa diễm, giơ tay lên cao, cười ke ke theo kiểu Chu Nho.

”Cem thắng lợi!”

Một vị giám khảo đứng dậy tuyên bố:

”Trận này, Cem được đủ mười điểm, được vào vòng hai, nhưng đối thủ của hắn đối mặt với đối thủ cao hơn hai cấp cũng không có chút sợ hãi, nghênh chiến đường hoàng, vì thế được sáu điểm, sau này có cơ hội tái chiến.”

Đây cũng là một phương pháp đấu võ, không kể thắng bại, chỉ cần làm những thứ mà giám khảo muốn nhìn, thì sẽ có điểm.

Khảo hạch tổng cộng chín vòng, chỉ có thắng từ đầu đến cuối mới có cơ hội đấu đủ chín trận, mỗi vòng đều phải đủ mười điểm, tổng cộng chín mươi điểm.

Bị thua cũng không cần lo lắng, chỉ cần thể hiện được tiềm lực và đấu khí thì sẽ có cơ hội tái chiến, kiếm được điểm.

Cuối cùng, mỗi người đứng đầu ở hai mươi tư tổ lại đấu thêm lần nữa, như vậy, bọn họ có lần đấu thứ mười, cũng thêm một lần kiếm điểm đạt đến một trăm điểm.

Đấu võ vẫn tiếp tục, người bị thương được đưa đi, Cem bước tới cạnh Đỗ Trần không ngừng mắng chửi kẻ vừa bị hắn biến thành thịt nướng.

"Số bảy Francis, số tám Kaman thượng đài."

"Huynh đệ Francis, Cem chúc người may mắn."

Tới lượt Đỗ Trần rồi, hắn từ từ bước lên lôi đài, ngược lại Kaman thì phi thân lên.

Hôm nay Kaman mặc một bộ giáp nặng màu chanh, tay cầm thánh khí phủ mới, hắn vừa thấy Đỗ Trần mặc bạch bào, tay không, liền cười nhạo:

"Hừ, sự sỉ nhục của gia tộc St. Kain, người tới chịu chết phải không?"

"Hôm nay ai chết còn chưa biết đâu, ồ, thiếu gia Kaman thân ái, chẳng lẽ người không biết cười là gì à? Ai lại để mấy trăm thí sinh và giám khảo thấy khuôn mặt nhăn nhó của người?"

"Người đừng vội đắc ý, hừ!" - Kaman chỉ tay vào Đỗ Trần rồi nói oang oang - "Chư vị, đây là sự sỉ nhục của gia tộc St. Kain, là thứ trời sinh phế vật không thể tu luyện đấu khí. Làm đối thủ của hắn là sự sỉ nhục của ta."

"Kaman!"

Một vị giám khảo đứng dậy, hét:

"Luật của thánh giáo không có quy định, không có đấu khí không được tham gia khảo thí, ngược lại quy định hậu duệ phong hiệu đấu thần phải tham gia ít nhất một lần, Francis đang làm chức trách của hắn, xin người tôn trọng đối thủ. Được rồi, bắt đầu đi."

Lệnh vừa xong, Kaman vùng chiến phủ xông tới Đỗ Trần.

Đỗ Trần lạnh lùng nhìn hắn, hai tay che trước ngực, sờ dây chuyền bên trong áo, thầm nhủ, nếu kẻ sách của Ferdinand có vấn đề, thì phải dựa vào dây chuyền cứu mạng rồi.

Nếu như dây chuyền không được, hôm nay nói không chừng phải cho Kaman thấy Liên Hoa nội kinh mà Bồ Đề lão tổ thân truyền, Tề Thiên Đại Thánh khen ngợi.

Hai mươi bước, mười năm bước, mười bước...

Kaman càng lúc càng tới gần.

Nhưng khi hắn còn cách Đỗ Trần năm bước, đột nhiên chân mềm nhũn ra, "Bộp" một tiếng ngã ngay trước mặt Đỗ Trần.

"Ai da, thiếu gia Kaman, người làm sao thế?" - Đỗ Trần ra vẻ quan tâm cúi xuống kiểm tra hơi thở của Kaman, chỉ thấy mép hắn sùi bọt trắng, mặt tái mét, hay tay ôm bụng co giật.

Giống như cá sống chửng trên vỉ.

Đỗ Trần đập hắn hai đập, không thấy phản ứng, bèn hướng về mấy vị giám khảo nói:

"Các vị giám khảo tôn kính, các vị mau tới đây xem, Kaman hình như không ổn rồi."

Các giám thị kiểm tra Kaman, rồi tuyên bố:

"Kaman ăn đồ ăn không sạch sẽ, bị ngộ độc thực phẩm rồi."

"Căn cứ luật của thánh giáo, trận này, Kaman không điểm, Francis thắng, nhưng hắn thắng không bằng võ, chỉ được sáu điểm."

Phán thế này rất xác đáng, các thí sinh đều không có nghị dị, giám khảo lại nói:

"Vì đề phòng Francis dở trò trước đó, khảo thí tạm dừng, xin hai vị thí sinh và tùy tùng lập tức thượng đài, phối hợp với thánh giáo điều tra. Tất cả thí sinh tổ bảy ở đây làm chứng."

Ariza thật thà lên đài, tùy tùng của Kaman cũng lên.

Điều tra đi, Kaman đúng thật là trúng độc rồi, nhưng mà là giáo phụ Ferdinand hạ độc, nhân viên kiểm tra lại là người của thánh giáo, nếu mà lộ ra chân tướng sự thật, Đỗ Trần và Ferdinand coi như xong.

Khảo thí, đáng sợ nhất là giám khảo và thí sinh hợp tác gỡ trò.

oOo

31. Quá Quan Trảm Tướng (2)

oOo

Cuối cùng kết quả điều tra đã rõ ràng, chứng cứ đầy đủ, là tùy tùng của Kaman cho hắn ăn thức ăn không sạch sẽ khiến hắn ngã ngay trong trận đấu. Còn Đỗ Trần và Ariza cơ bản không hề rời khỏi trường bóng, có mấy vị giáo sĩ canh đêm làm chứng.

Dựa vào uy tín chí cao vô thượng của thánh giáo, các thí sinh dễ dàng tin tưởng bản báo cáo điều tra.

Hơn nữa trong thực tế, đấu khí cấp hai còn chưa có tác dụng bách bệnh bất xâm, chanh y võ đấu sĩ xuất hiện việc ngộ độc cũng chẳng phải chưa từng có.

Đương nhiên, cũng có người không tin như phụ thân của Kaman, Videnov bản thân là một trong những vị chủ khảo, nhưng khi hắn muốn lật lại hồ sơ vụ án thì Ferdinand trừng mắt:

"Videnov, người nghi ngờ uy tín của thánh giáo ư?"

Lễ pháp đại thần ngoan ngoãn ngậm miệng, chức chủ khảo này cũng chẳng có quyền gì, trong lúc khảo thí thì giúp đỡ thánh giáo, còn những sự việc khác không thể quyết.

Đáng thương là thiếu gia Kaman, vừa mới vòng đầu đã gặp tai ương, hơn nữa do hắn trúng độc hơi nặng nên đành rút lui, chờ năm sau thi lại.

Đỗ Trần thành công vào vòng hai.

Trận đấu thứ hai tiến hành vào hôm sau, đối thủ của hắn là ai cũng không quan trọng, Đỗ Trần cũng chẳng nhớ tên đối thủ, bởi vì tên tiểu tử đó đã bị thánh giáo mua rồi, sẽ tự động nhận thua.

Hắn ta biện bạch:

"Ta là người tu luyện đấu khí hệ hỏa, Shigeru là tín ngưỡng của ta, ta tuyệt đối không đối đầu với hậu duệ của ngài."

Vòng thứ ba, đối thủ của Đỗ Trần trong lượt đấu trước bị đánh thành tàn phế, chống nạng lết lên lôi đài, Francis thiếu gia không hề khách khí, đá gãy nạng của đối thủ, sau đó lên cấp.

Vòng thứ tư, đối thủ là một thiếu nữ hơi có vấn đề ở thành St. John, sau khi Đỗ Trần cười với ả, ả liền nhảy xuống khỏi lôi đài vậy gọi chị em:

"Francis cười với ta rồi, trời ạ, dung mạo của ta đẹp chẳng kém công chúa Yuna."

Nhìn phía sau ả ta, Đỗ Trần buồn bã không thốt nên lời, tuy đó là trò mà Ferdinand an bài, nhưng hình như... giả quá thì phải?

Còn may, sau đó Đỗ Trần cũng nghe được là thiếu nữ đó bình thường ở nhà cũng thế, nổi tiếng lâu rồi. Vì thế các thí sinh biết ả ta không hề có dị nghị với việc Đỗ Trần lên cấp.

Vòng thứ năm, đối thủ nhà có việc gấp, lập tức rút lui, Đỗ Trần lên cấp.

Vòng thứ sáu, ừm, không phải vòng này có một người không cần đấu cũng được vào sao? Ai hưởng thì khỏi phải nói rồi.

Đến vòng thứ bảy, Đỗ Trần trúng độc rồi, nguyên nhân là do Ariza cho hắn ăn đồ ăn không vệ sinh, nhưng hắn cũng không thảm như Kaman, sau khi tổ bảy đấu xong hết cũng đã khỏi.

Lần trúng độc này là Đỗ Trần bố trí, dù gì hắn cũng có danh tiếng phế vật, nếu như đạt được hạng nhất, sợ là các thí sinh đều phản đối. Hơn nữa qua liên tục sáu vòng đấu cũng khoa trương lắm rồi, nếu dùng loại thủ đoạn này cho Đỗ Trần lên hạng nhất... kẻ có đầu óc tuyệt đối không làm việc này.

Cuối cùng, đứng đầu tổ bảy là Chu Nho - Cem, khảo thí tiến hành tới ngày thứ mười, hấn và những người đứng đầu mười chín tổ khác tranh chức quán quân, không may bị thua. Người đánh bại hấn là nhị ca của Đỗ Trần, Charles.

Ngày thứ mười một, tất cả thí sinh lại tụ tập trước quảng trường St. Bowen, trường cung Verne, nghe giám khảo đọc điểm, và những người được chọn vào đại giáo đường St. John.

So với lúc trước, số lượng thí sinh ít đi mấy trăm người, hơn nữa đa số đều bị thương.

Số còn lại khoảng hơn ba nghìn người, đứng dày đặc trên quảng trường St. Bowen.

Đỗ Trần ngồi trên vai Ariza, chăm chú tìm cho được đại ca, lau mồ hôi trên trán hỏi:

"Đại ca, lần này ngươi có cố ý thua mỹ nữ không?"

"Ồ, đệ đệ thân ái của ta, ngươi chưa chết, đúng là hay quá rồi!" - Steven ôm Đỗ Trần, hỏi - "Xem ra ngươi nhận thua rồi, đừng có sợ, về nhà ta giúp ngươi chống đỡ sự tức giận của cha."

Đỗ Trần cười.

Steven lại nói:

"Ài, đúng là tiếc, ta không gặp mỹ nữ, toàn là đàn ông, hắc hắc, thế nên ta không hạ thủ lưu tình, ta đứng thứ hai tổ bốn." - Nói xong, hấn lo lắng - "Nhưng mà năm nay thi văn khó, sợ là thụt lùi."

"Khó lắm à?" - Đỗ Trần không thấy thế.

"Sao lại không khó? Trong phòng thi của ta, hơn hai chục người chưa làm hết. Lại nói đề bài, nó tự nhiên lại hỏi năm trăm năm trước giáo hoàng Samar kể vị lúc nào, tùy tùng là ai? Mẹ nó, sao không hỏi khổ của giáo hoàng màu gì đi?"

Lúc đó, cửa cung Verne mở ra, Videnov nghiêm mặt bước ra, tay giơ lên một quyển sách.

"Phát thành tích rồi, thôi không nói nữa." - Steven khấn trương nhìn Videnov.

Lúc Steven nghe thấy mình được bảy mươi lăm điểm, hào hứng hét lớn:

"Được rồi, ta nhất định qua rồi." - Hấn bế Đỗ Trần, không ngừng chạy đông chạy tây phát tiết cảm xúc.

"Francis St.Shigeru Kain, một trăm điểm."

Ồ!

Steven quá kinh ngạc, không cẩn thận thả Đỗ Trần ngã xuống đất:

"Tổ tiên à, đệ đệ thân ái, ngươi không ngờ ngươi lại được điểm tối đa."

Đỗ Trần ngậy thơ đứng bật dậy, phủi bụi trên người, nói:

"Chẳng có cách nào, đề thi dễ quá."

Đúng thế, đề thi toàn bộ đều có đáp án, nhớ được là xong, trí nhớ của Đỗ Trần hiện tại dai đến mức bất thường.

Steven ngậy người nhìn hấn, lúc Videnov báo Charles chín mươi điểm cũng không thấy lạ nữa.

"Đại ca, bình tĩnh, đệ đệ ta kiến nghị ngươi nên bình tĩnh, vì ngươi sẽ còn kinh ngạc nữa." - Đỗ Trần nói.

"Vì sao?"

"Ừm, ta đầu võ qua được sáu vòng, tuy đều là thắng không dùng võ, nhưng cộng vào cũng được ba mươi sáu điểm, thêm vào thi văn được điểm tuyệt đối, và giáo phụ ban phúc, ta... à, chắc là một trăm sáu mươi sáu điểm." - Hấn đưa vận may của mình nói một lượt, cuối cùng cười - "Tối vòng bảy, ta không tin vận may còn tiếp tục, vì thế giả bệnh rút lui."

"Ai!" - Steven thở dài một hơi - "Đệ đệ, ngươi chắc là người đầu tiên trong lịch sử không có đầu khí, nhưng lại được vào Đấu thần học viện."

"Không phải còn một vòng cuối cùng sao? Bên trong đại giáo đường thành St. John còn có lần thi cuối, ta cũng chưa chắc đã đủ điểm."

"Vòng cuối cùng không kiểm tra vũ lực, vòng đó chủ yếu kiểm tra phẩm hạnh, đệ đệ, đại ca lưu manh của người còn tin chắc sẽ qua, người sợ cái gì?"

.....

Không ngoài dự đoán, ba huynh đệ gia tộc St. Kain đều vào đại giáo đường thành St. John.

Các thí sinh khác tiến hành kiểm tra như thế nào Đỗ Trần không rõ, lúc hắn vào một căn phòng nhỏ, bên trong có bảy tám giáo sĩ, còn có hai võ sĩ mặc giáp nặng, Ferdinand cũng ở đó.

Bọn họ ngồi quanh một cái bàn tròn, nhân nhả nói chuyện.

Ferdinand gọi Đỗ Trần vào ngồi rồi nói:

"Các vị, đây là thằng bé được vị bằng hữu thần bí bảo hộ, trừ không thể tu luyện đấu khí, tất các các thứ khác đều hoàn hảo."

"Không tồi. Da trắng thật." - Một vị râu hồng ngồi cạnh Ferdinand đánh giá Đỗ Trần.

Ferdinand giới thiệu:

"Đây là đấu thần Thomas tới từ giáo đình, là người cầm đầu lực ngự thủ hộ đấu thần dưới trướng giáo hoàng, chức quyền ngang bằng với giáo phụ."

Vậy là chó săn của giáo hoàng rồi, Đỗ Trần nghĩ:

"Đấu thần Thomas tôn kính, rất vinh dự được gặp ngài."

"Ừm, không cần khách sáo." - Tính khí của Thomas giống như dung mạo lão, đều hào sảng, vuông vắn - "Francis, ta có chuyện muốn thương lượng."

Đỗ Trần vội vàng, thánh giáo không tiếc lực giúp hắn, cho hắn rất nhiều lợi, đã đến lúc đền đáp rồi đây.

oOo

32. Nhập Bọn

oOo

"Đấu thần tôn quý, xin ngài cứ nói."

"Hà, để ta nói thẳng vậy, thần thánh giáo đã giúp người rất nhiều việc vì sau lưng người có một vị đấu thần cường đại, tất cả hành động của thần thánh giáo là quà cho vị đấu thần đó, hiện giờ ta muốn gặp mặt vị đấu thần đó!"

Đỗ Trần cười khổ nói:

"Chuyện này ta đã giải thích tất cả với Ferdinand giáo phụ, ta cũng không biết gì về vị đấu thần kia. Ai, nếu ngài không tin thì ta nguyện ý hợp tác với ngài để điều tra sự việc."

"Ồ, không phải ta không tin người."

Thomas đổi tư thế ngồi, gác chân lên thành ghế, tay đặt lên gối, hiện giờ trông hắn rất giống một tên lưu manh, nói:

"Lão tử cũng là cao cấp đấu thần, ta cũng biết các đấu thần cao cấp đều khá cổ quái... Ferdinand, người nhìn ta làm gì? Trước đây khi người còn đóng bím ta đã thế này rồi!"

Rõ ràng, địa vị của Thomas tại thần thánh giáo có vẻ còn cao hơn Ferdinand, hiện tại có thể tùy ý đem giáo phụ ra làm trò đùa, lại nói:

"Francis, vị đầu thần kia rất có thể cũng không chịu gặp ngươi, ta cũng hiểu nguyên nhân của việc này. Nhưng ta không ngờ vị đầu thần bảo vệ ngươi lại mạnh đến như vậy, ta chưa từng thấy hắn cũng chưa từng nói câu nào với hắn cả."

Đỗ Trần cũng đã hiểu được tính tình của Thomas, bèn nói:

"Chẳng lẽ vị đầu thần đó có thể uy hiếp cả thần thánh giáo à?"

"Thưa lời! Francis, lão tử đã từng xem qua nhiều thi thể bị lột da, ta cũng từng luyện qua nó, nhưng xếp mười lão tử ở cùng một chỗ thì cũng không thể so bì được với hắn. Loại kỹ thuật này ta mới chỉ thấy được ở giáo hoàng."

Thomas không nhìn thấy ánh mắt của Ferdinand, nên cứ thế nói hết ra.

Kỹ thuật lột da cũng là một phương pháp biểu thị thực lực, vì thế vị đầu thần bí ẩn đó có thể so sánh được với giáo hoàng.

Đỗ Trần trong đầu tính toán rất nhanh, thực lực của vị đầu thần bảo vệ hắn tương đương giáo hoàng, hơn nữa còn có thể tấn công bất cứ ai, kể cả giáo hoàng.

Như vậy theo suy luận bình thường, thần thánh giáo đối với hắn trước hết sẽ kết giao, sau đó sẽ dụ dỗ, lôi kéo hắn nhập giáo. Nếu không thành công thì thần thánh giáo cũng muốn làm bằng hữu với hắn.

Đây là tiêu chuẩn tư duy của một chính khách.

Quả nhiên, Thomas tiếp tục nói:

"Nói vậy, nếu vị bằng hữu của ngươi không muốn gặp người khác, chúng ta cũng không dám ép hắn, hắn quá mạnh! Lão tử không giải quyết được phiền phức này nên muốn bàn luận với ngươi một vụ làm ăn."

"Làm ăn gì vậy?"

"Đơn giản, ngươi gia nhập thần thánh giáo, như vậy bằng hữu của ngươi sẽ không có thái độ thù địch với chúng ta, giáo hoàng cũng không cần lo lắng việc nữa đêm có người lột da lão."

Đỗ Trần không thể nhịn được, gã Thomas này quả nhiên thú vị, nói chuyện không giống một vị đầu thần chút nào, ngược lại trông hắn giống như một phần tử xã hội đen.

Đỗ Trần cũng xuất thân từ giới ngoài vòng pháp luật nên đối với hắn có vài phần hảo cảm.

Nhưng cũng không thể nào bán mình dễ dàng như vậy, Đỗ Trần cười nói:

"Quả nhiên là một vụ làm ăn, ngài cứ nói tiếp đi."

"Cụ thể là ngươi gia nhập chấp pháp điện, trở thành nhất đẳng giáo sĩ, mỗi năm được cấp một trăm kim tệ làm kinh phí. Nếu có việc ta sẽ đích thân thương lượng với ngươi, ngươi thích thì làm, không thích thì thôi, ta cũng không muốn làm ngươi khó xử. Hơn nữa, trong thần thánh giáo, ngoại trừ ta và giáo hoàng, người không cần nghe lời ai cả."

Ferdinand bổ xung thêm:

"Ngươi chỉ có một nhiệm vụ chính phải làm là khi gặp được vị đầu thần bảo vệ ngươi thì hãy truyền đạt hảo ý của thần thánh giáo với hắn hoặc thu xếp cho hắn gặp ta."

Oa, quả là một điều kiện hấp dẫn.

Thiết nghĩ nếu ở kiếp trước một giáo đồ cơ đốc giáo phát hiện một đứa nhỏ nhận được sự bảo vệ của thần thánh chắc cũng sẽ quyết định như thế này.

Đỗ Trần lại hỏi:

"Nếu ta không đồng ý thì sẽ có hậu quả gì vậy?"

"Sao chứ, ngươi hoàn toàn không cần tiền à?" - Thomas nắm lấy vai Đỗ Trần, đứng trước mặt hắn - "Tiểu tử nhà ngươi rốt cục là muốn gì đây? Giáo hoàng bệ hạ ra lệnh bắt ta phải mời ngươi gia nhập, nếu việc này không thành ta sẽ chết chắc. Ngươi mà làm ta nóng mặt thì ta sẽ kiếm ngươi bồi tiếp đó!"

Ferdinand và tất cả các giáo sĩ khác đều lắc đầu cười khổ, không biết giáo hoàng bệ hạ nghĩ gì mà lại cử một người như thế này đến đây?

Hắn làm như vậy mà là đàm phán à?

À, có lẽ giáo hoàng bệ hạ nghĩ Thomas tinh thông hình pháp, có khả năng phán đoán chuẩn xác thực lực của đối tượng qua kỹ thuật lột da, hơn nữa hắn là một trong những đấu thần mạnh nhất của thần thánh giáo, có thể sẽ nói chuyện được với vị đấu thần kỳ quái kia.

Đỗ Trần cũng nở nụ cười, hắn nghĩ thầm, mục đích sống của ta là làm việc tốt để mong đút nở hoa, dù sao vị đấu thần bảo vệ ta gia nhập thần thánh giáo cũng không có vấn đề gì cả. Vậy gia nhập thế nào đây?

"Ai, đương nhiên là ta muốn gia nhập thần thánh giáo nhưng ta có một thỉnh cầu nho nhỏ!"

"Chỉ cần người đáp ứng là được, người cần tiền hay đàn bà? Cả hai thần thánh giáo đều có nhiều mà."

"Hắc, ta cần tiền, nhưng số lượng không phải ít, bởi vì..." - Đỗ Trần buồn bã cúi đầu - "Phía nam Lanning đế quốc đang gặp trận thủy tai khủng khiếp nhất trong năm mươi năm nay, mọi người đều gặp phải tai họa, ta muốn xin một khoản tiền để giúp bọn họ."

Tất cả những người ngồi quanh bàn đều giật mình, họ không dám tin rằng đây là thỉnh cầu của Đỗ Trần, vừa rồi biểu hiện của Đỗ Trần xứng đáng để trở thành một vị chính khách xảo trá, yêu cầu này của hắn chắc chỉ có những đấu thần tốt đẹp từ thời xa xưa mới nghĩ đến a!

Đỗ Trần cười thầm, cứu trợ một trận thủy tai không biết là ta làm được bao nhiêu việc tốt đây?

Chỉ cần làm được việc thiện này thì thần thánh giáo có âm mưu gì hắn cũng mặc kệ.

Ferdinand nhìn Đỗ Trần một cách quái dị, nói:

"Được, giao cho người một vạn kim tệ, tùy người sử dụng."

Thomas đứng lên, đưa bàn tay to lớn ra vỗ vai Đỗ Trần, cả người run lên:

"Tiểu tử, từ giờ trở đi, người đã nhập bọn."

"Nhập bọn?"

"Hắc, trước kia ta là thổ phỉ nên quen mồm nói như vậy!" - Thomas cười rồi nói - "Thay mặt giáo hoàng, ta phong người là nhất đẳng giáo sĩ thuộc chấp pháp điện, từ giờ người sẽ do ta trực tiếp phụ trách!"

Ferdinand mỉm cười giải thích:

"Chấp pháp thần điện là một thần điện không công khai của giáo đình, việc của nó là giám sát tình hình của tam đại thế lực và các giáo sĩ khác..."

Đỗ Trần càng nghe càng kinh ngạc, nhất đẳng giáo sĩ của chấp pháp thần điện này giống như là cấm kỵ vệ của Trung Hoa cổ đại. Đều là che dấu thân phận nhưng lại nắm giữ binh quyền lớn trong tay.

Thomas cấp cho Đỗ Trần một lệnh bài màu xanh, có hai vạch dài, trước mặt điêu khắc hình một con quái thú cực kỳ cổ quái, trông như một con sư tử có cánh, ở mặt sau có một hàng chữ, nhưng đây lại không phải loại ngôn ngữ thông dụng ở laeste đại lục nên Đỗ Trần không đọc nổi.

"Với lệnh bài này người có thể tùy tiện thịt vùi tên huân tước hay thánh giáo nhất đẳng giáo sĩ mà không bị trừng phạt. Hơn nữa hàng năm người có thể lĩnh kinh phí một trăm kim tệ từ thần thánh giáo."

Đỗ Trần tiếp nhận lệnh bài rồi trịnh trọng cất nó vào trong trường bào.

"Ha ha, từ nay người đã là người một nhà, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia. Đến đây, chúng ta cùng uống một chén!" - Thomas thống khoái kêu lên rồi rót cho Đỗ Trần một chén lớn, sau đó hắn tu hơn nửa chai rượu còn lại.

"Sáng khoái, Francis, sau này người theo ta lăn lộn, trừ mệnh lệnh của ta và giáo hoàng, tất cả các chuyện khác người đều không cần để ý tới."

Đỗ Trần cảm trong tay đích thị là rượu ngon, hắn uống một ngụm rồi đánh giá vị cấp trên của mình.

Thomas ném chai rượu xuống, lau miệng, liếc mắt nhìn bọn Ferdinand, nói:

"Lão Fer, rút ra ngoài nào, chấp pháp thần điện có hội nghị riêng, người không có tư cách nghe nha!"

"Ai, cái đồ Thomas nhà người!" - Ferdinand và Thomas có mối thâm giao nên cũng không chú ý đến mệnh lệnh thô lỗ của hắn .

Khi trong phòng chỉ còn lại Thomas và Đỗ Trần, Thomas vui vẻ vỗ vai Đỗ Trần, cười lớn:

"Tiểu tử, ta có một nhiệm vụ muốn thương lượng với người, ta nghĩ chắc chắn người không muốn từ chối!"

"Nói đi!" - Đỗ Trần đối với Thomas này không cần giữ kẽ, thuận miệng cười nói.

"Nằm vùng tại Đấu thần học viện!"

oOo

33. Tổng Biệt

oOo

Đỗ Trần không nhận được, sững sốt hỏi:

"Đấu thần học viện do thần thánh giáo mở ra cơ mà?"

"Đúng, là do thần thánh giáo mở ra nhưng viện trưởng đấu thần học viện và giáo hoàng có đẳng cấp ngang ngửa nhau, chúng ta không quản lý được bọn họ! Hơn nữa..." - Thomas đột nhiên hấp tấp ngậm miệng lại -

"Ai, cũng tại ta mở mồm ra là nói thật, tiểu tử, bây giờ người còn chưa lấy được sự tín nhiệm hoàn toàn của ta, ta không thể nói cho người nhiều bí mật được. Ta chỉ nói một câu, người đến đấu thần học viện thấy có sự việc gì cổ quái thì báo lại cho người của chấp pháp thần điện chúng ta là được. Người đồng ý chứ?"

Cái này không phải là làm gián điệp sao?

Gián điệp là một công việc cực nguy hiểm...

Đỗ Trần còn đang suy nghĩ, Thomas lại nói:

"Nghe nói người không có đấu khí? Vậy thì ta khẳng định là người không thể vượt qua được các cuộc khảo thí bên trong đấu thần học viện, chắc chắn là người sẽ sớm bị đuổi học, chỉ cần người giúp ta, ta sẽ giúp người vượt qua các đợt khảo thí."

Đỗ Trần suy nghĩ rồi hỏi lại:

"Việc này có nguy hiểm không?"

"Đấu thần học viện và thần thánh giáo tuy không cùng địa chỉ nhưng đều là người một nhà, nếu họ định trừng phạt người, chỉ cần người không làm gì thái quá thì nhiều nhất chỉ bị đuổi học thôi!"

Làm gián điệp để được thông qua các đợt khảo thí.

Giao dịch này không có vấn đề:

"Được, ta đáp ứng yêu cầu, công việc cụ thể như thế nào?"

Thomas rút từ trong người ra một quyển trục da dê, nói:

"Người vào học viện sẽ có người của chấp pháp thần điện tìm người, hiện tại chưa có việc gì, nếu sau này có việc lão tử sẽ tìm người. Cái này để ghi thành tích khảo thí, người muốn kết quả thế nào cứ ghi vào đây là được."

Đỗ Trần tiện tay cầm lấy bút trên bàn, viết vào quyển trục, giao cho Thomas rồi hỏi:

"Từ nay về sau ta gọi người là gì?"

"Cứ gọi ta là lão đại là được, người ở chấp pháp thần điện đều gọi ta như vậy."

Hai người thương lượng một lúc về việc chấn tể thủy tai rồi Đỗ Trần ra khỏi giáo đường.

Bên ngoài rất nhiều thí sinh đã chờ lâu nhưng không ai bỏ về vì hiệu suất làm việc của thần thánh giáo rất cao, chỉ một lát nữa, thành tích khảo thí sẽ được công bố, bọn họ đều đang chờ kết quả của mình.

Steven cũng đang ở ngoài quảng trường cùng Ariza, vừa thấy Đỗ Trần đến, Steven đã hô:

"Ê, Francis, ở đây!"

"Khảo quan hỏi người cái gì mà lâu vậy?" - Steven thuận miệng hỏi.

Hắc, đệ đệ của người đang là cấm y vệ của đấu thần thể giới.

Những lời này Đỗ Trần chỉ dám nghĩ trong lòng, vừa rồi Thomas đã nói với hắn, chấp pháp điện là một phần hắc ám của giáo đình, các nhân viên đều phải giữ bí mật, không được tiết lộ tin tức, vì vậy Đỗ Trần đành đánh trống lảng:

"Nhị ca về chưa vậy?"

"Hắn đã đi từ sớm rồi, hắn nói nhất định sẽ đỗ, không cần phải ở lại xem điểm làm gì."

Đỗ Trần cười cười, nhìn lên bầu trời, hơn mười ngày khảo thí liên tục cuối cùng cũng chấm dứt, hắn không nghĩ đến việc mình sẽ được khảo quan trợ giúp để thành công vào học viện.

Có thể bây giờ vị đấu thần bí ẩn kia cũng kinh ngạc về chính ta. Hắn đưa cho ta một chuỗi hạng liên để bảo vệ cái mạng nhỏ của ta, nhưng từ đầu đến cuối ta không cần dùng đến.

Mặc kệ kết quả như thế nào, cuối cùng cũng có thể rời khỏi trang viện St. Kain, cuộc sống không cần phải nhìn thấy cái mặt lạnh lùng của Anginus công tước, quả thật sáng khoái a!

Không lâu sau, phía trên giáo đường xuất hiện một cái bảng, chính là bảng công bố kết quả. Không cần nghĩ nhiều, Đỗ Trần hai môn đều tốt cả, tổng điểm đạt 66, đứng thứ 37, nhất định đỗ.

Steven cũng nằm trong top 100, còn Charles đứng đầu cuộc khảo thí ở khu vực Lanning giáo khu.

Đỗ Trần cảm thán, nhị ca cuồng vọng quả nhiên là có thực lực để cuồng vọng!

"Người đỗ?"

Ở trước cổng St. Kain trang viện, Anginus đang chờ kết quả khảo thí thành công của con cả, không ngờ sự sỉ nhục của gia tộc St. Kain cũng đỗ, quả thật rất choáng.

Francis qua võ luận bằng vận khí thể nhưng lại có thể vào Đấu thần học viện, hơn nữa thành tích còn tốt hơn cả Steven.

Đỗ Trần hồ hững nhìn pho tượng Shigeru, nói:

"Đúng vậy, không phải con dọa cha! Cha yêu, mấy hôm trước cha bảo con có thể ra ngoài tự lập, bây giờ con cho cha đáp án, con sẽ ra ngoài sống!"

Hừ, hắn đỗ thì đã sao, không có đấu khí thì sớm muộn cũng bị đuổi học, khi đó hắn sẽ nhận lại "danh hiệu" sự sỉ nhục của gia tộc St. Kain.

Anginus lạnh nhạt nói:

"Được, người có thể rời khỏi nhà nhưng ta sẽ không trợ giúp người bất cứ việc gì!"

"Cám ơn cha, con cũng không cần cha trợ giúp." - Đỗ Trần cười lạnh.

"Tổ tiên phù hộ, sao quan hệ của đệ đệ và cha lại có thể trở nên không thể cứu vãn thế này a?" - Steven đành thở dài, khuyên bảo - "Cha, tam đệ đã..."

"Đại ca, không cần phải nói gì cả!" - Đỗ Trần nói xong không giải thích gì thêm, tiến vào St. Kain trang viên.

Tiền thế, Đỗ Trần là một cô nhi, hắn vốn định trải nghiệm một chút cảm giác gia đình, nhưng thật đáng tiếc, đã hai tháng rồi mà hắn vẫn cảm thấy xa lạ với trang viện St. Kain.

Sự lãnh đạm của cha, sự cuồng ngạo của nhị ca, ánh mắt quái dị của người hầu... tốt nhất là hãy tống bọn họ xuống địa ngục đi!

Ai, chỉ có đại ca, Ariza và lão Fuye là thân thiết với mình.

Nửa tháng sau, đấu thần công bố kết quả khảo thí trên cả năm giáo khu, Đỗ Trần xếp hạng một trăm hai mươi trên ba ngàn, quả là làm người ta phải kinh ngạc.

Steven kết quả thấp hơn một chút nhưng hắn nói:

"Cao thấp không quan trọng, đỗ là được."

Charles xếp hạng hai làm hắn bức mình rất lâu, đứng đầu năm đại giáo khu là một con bé mới có mười lăm tuổi, hơn nữa còn đạt điểm tuyệt đối, điều này khiến Charles bất bình. Hắn muốn sau khi vào Đấu thần học viện nhất định phải thử sức với con bé kia một phen!

Trong thời gian này, Đỗ Trần từ trên người bọn quý tộc "mượn tạm" một khoản tiền lớn để đến khu dân nghèo ở thành Nam xây một tòa biệt thự nhỏ, Ariza và lão Fuye đều theo hắn đến đó, đại ca Steven tranh thủ còn rảnh rỗi cũng đến chỗ của Đỗ Trần ở. Mặc dù hắn nói "đến thành Nam để săn gái" nhưng Đỗ Trần hiểu được đại ca đang lo lắng cho mình, dù sao thì mình cũng đã kết oán với cả nhà lễ pháp đại thần Videnov.

Quả là một trời một vực so với trang viện St. Kain, mỗi ngày mọi người đều nhiệt tình chào đón huân tước Francis, mở miệng ra là "sự cao quý", ngậm miệng lại là "vinh dự", cảm giác này thật là sướng khoái muốn chết.

Đương nhiên quan trọng nhất là mỗi ngày Đỗ Trần đều có việc thiện để làm. Bây giờ trên mông đít hắn bông sen thứ ba vẫn đang nở, sắp sửa thành công nở toàn bộ quẻ đầu tiên. Đỗ Trần vô cùng trông mong quẻ đầu tiên của Liên Hoa Bảo Giám được luyện thành xem liệu sẽ có ích lợi gì.

Hiện tại, Đỗ Trần vẫn đang chuẩn bị cho cuộc sống tại Đấu thần học viện.

Sáng sớm hắn đã bị Steven lôi đến bức tượng trước cửa trang viện St. Kain.

Anginus đang ở đó, thấy hai con trai tới thì lạnh lùng hỏi:

"Steven, Francis, hai người các ngươi đều đi sớm, không đợi để đi cùng Charles à?"

"Đúng vậy cha à, thần thánh giáo cấp cho tam đệ một khoản tiền lớn để tam đệ đi cứu trợ nạn dân, không thể chờ nhị đệ được."

"À, ta cũng đã nghe qua, Giáo phụ Ferdinand vinh diệu người cùng tồn tại với ta, Steven, người đi trên đường nhớ tự bảo vệ khi gặp bọn cướp." - Anginus chúc Steven vài câu, từ đầu đến cuối không nhắc gì đến Đỗ Trần.

Đỗ Trần nghiêm mặt, không để ý đến Anginus.

Khi mọi người uống xong tổng biệt tửu thì Anginus đi vào trang viên.

Nhìn theo lưng lão, Đỗ Trần bĩu môi:

"Đại ca, đi thôi, chúng ta còn phải chuẩn bị xe ngựa để đi."

Steven không chuyển động mà nhìn Đỗ Trần một cách kỳ lạ.

"Ai, đại ca, sao ngươi không đi vậy, có phải là không quên được các tiểu thư ở thành St. John không vậy?"

Steven mỉm cười, lắc đầu nói:

"Đệ đệ của ta, không phải ta không quên được mà là có người không quên được ngươi a, người xem ai đến tiễn người kia!"

Đỗ Trần quay đầu lại, hai mắt tối sầm.

Trời ạ, Avril sao lại tới? Hơn nữa công chúa Yuna cũng đang đứng bên cạnh nàng.

oOo

34. Âm Thanh Báo Điềm Xấu (1)

oOo

Ở cách trang viện St. Kain không xa, người mặc đồ màu lam không thể là ai khác ngoài Avril, người mặc trang phục màu đỏ là công chúa Yuna, đi theo bọn họ là mười mấy vệ sĩ.

"Lo lắng làm gì, đến từ biệt họ đi!" - Steven đẩy vai Đỗ Trần một cái rồi nhanh chóng chuồn đi - "Ta đi chuẩn bị xe ngựa, một lát nữa ta sẽ tới đón đệ."

Đỗ Trần cười khở, đành đi tới chỗ hai cô nương xinh đẹp nhất thành St. John.

"Công chúa tôn kính, Avril tiểu thư, hai người ổn chứ?"

"Ta thì còn có thể nhưng Avril gần đây không tốt lắm." - Yuna công chúa nhìn Đỗ Trần từ trên xuống dưới.

Nhiều ngày không gặp, Francis quả thực có thay đổi lớn, trước đây trông hắn có vẻ yếu ớt nhưng hiện tại hoàn toàn ngược lại, hắn trông anh vũ bất phàm, khó trách Avril động tâm.

Mới nhìn thoáng qua, Avril đã đỏ mặt không biết nói gì. Ai, tiểu muội ngốc nghếch, người thật không biết nói chuyện mà.

Nàng đẩy Avril một cái.

Avril giật mình bừng tỉnh, vội la lên:

"Ồ, dạo này ta rất ổn, sáng nay ta ăn thịt nướng và nấm, đây là bữa trưa ta chuẩn bị để ngài ăn trên đường..." - Đỗ Trần bắt đầu cảm thấy đau đầu.

Nói thật, hắn sợ nhất là con bé Avril, công chúa Yuna mặc dù cảm thấy hứng thú với hắn nhưng cũng chỉ là hứng thú nhất thời, một vị công chúa cả ngày tham gia tửu yến còn loại thiếu niên nào chưa thấy qua? Đỗ Trần không hề ảo tưởng rằng nàng thích mình.

A, làm sao để chuồn đây?

Đỗ Trần đau đầu một hồi đành ngẩng đầu giả bộ nhìn trời, cười nói:

"Ai, nếu hai vị không muốn nói gì nữa thì cho phép ta cáo từ!"

Nói xong hắn xoay người đi liền.

"A!"

Avril nói không nên lời, Đỗ Trần nhanh chóng chuồn đi.

"Sang năm ta nhất định sẽ thi vào đấu thần học viện!" - Avril hô to.

Chết ta rồi! Sang năm, không ổn, sang năm lão tử phải bỏ học thôi.

Đỗ Trần hoảng sợ chạy đi.

Đấu thần thế giới có ba đại lục, Lanning đế quốc nằm ở phía bắc đại lục Iaeste còn đấu thần học viện lại nằm ở phía đông nam, trên một hòn đảo cách đất liền năm trăm dặm tên là "Đấu Thần đảo".

Muốn tới Đấu Thần đảo phải đi từ cảng lớn nhất Lanning đế quốc nằm ở phía nam của quốc gia, đây cũng chính là cảng lớn nhất của đại lục Iaeste, hơn nữa thuyền bình thường không được phép đến gần Đấu Thần đảo, phải là thuyền của Đấu thần học viện mới được phép nhập đảo.

Một trăm dong binh và hai mươi đầu sĩ của gia tộc St. Kain đi theo bảo vệ mười ba chiếc xe ngựa đang đi trên đường thuộc Vik thành của Lanning đế quốc. Trong đó có mười xe ngựa chở mười mấy chiếc rương lớn, bên trong đó là những đồng bạc được đổi ra từ khoản tiền một vạn đồng vàng để cứu trợ thiên tai, ba xe ngựa còn lại dành cho bọn người Đỗ Trần.

Bên trong xe, Ariza ủy khuất nói:

"Thiếu gia, ta muốn Fuye bá bá!"

"Ariza nghe lời đi, Fuye bá bá tuổi đã cao không đi xa được đâu, thỉnh thoảng chúng ta có thể về thăm bá bá mà." - Đỗ Trần an ủi Ariza.

Ariza của chúng ta mặc dù thân thể to lớn nhưng tâm tư chỉ như một đứa trẻ, rất thích đồ dành.

Bên cạnh, Steven đang đọc một quyển sách người lớn đến mê mẩn, hắn nghe vậy ngược lên nói:

"Ariza thân ái, người đã mười lăm tuổi rồi, vì vậy người nên trưởng thành một chút đi, lại đây nghiên cứu cái này với bốn thiếu gia!" - Vừa nói hắn vừa giơ họa sách lên, chỉ thấy trên bìa có mấy chữ lớn Album nữ lang tuyển tập.

"Đại ca của ta, sao người lại dạy cho Ariza cái thứ này?" - Đỗ Trần lạnh lùng nhìn Steven - "Hắn vẫn chỉ là một đứa trẻ!"

"Một đứa trẻ có thể xé một người ra thành từng mảnh nhỏ sao?" - Steven nhìn chăm chăm vào cơ thể to lớn của Ariza, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Vài ngày trước có một số kẻ không nên đến thì lại đến nhòm ngó số tiền cứu trợ, kết quả làm Ariza bức mình giết người, hắn nhắc một đầu sĩ cấp hai lên xé thành từng mảnh nhỏ, nhìn thật khủng khiếp.

Đỗ Trần nhớ tới ngày đó bèn chuyển sang đề tài khác:

"Còn có một trăm dặm nữa là chúng ta đến cảng tại sao lại không thấy chút dấu vết nào của thủy tai, chẳng lẽ nó đã kết thúc rồi à?"

"Không có khả năng này, trận thủy tai này xảy ra vì ở cửa sông Newbie xảy ra động đất làm dòng chảy bị nghẽn, nghe nói nó gần như rửa sạch toàn bộ khu vực lân cận, làm sao nó có thể kết thúc nhanh như vậy được!"

Steven miệng nói nhưng mắt vẫn không rời khỏi họa sách. Bỗng võ sĩ đi dò đường đến cạnh xe ngựa nói:

"Hai vị thiếu gia, ở phía trước có cướp."

"Cướp à?" - Đỗ Trần cười cười - "VẬY còn chờ gì nữa? Lần này và lần trước là cùng một dạng thôi!"

Đám cướp lần trước bị Ariza đáng yêu dọa cho một trận, bọn chúng chẳng những không cướp được gì mà còn phải nộp một đồng tài vật ra cho Đỗ Trần, kết quả Đỗ Trần thu hoạch được một trăm đồng vàng, hắn giữ lại bảy mươi, chia cho đám lính ba mươi, tất cả đều vui mừng.

Võ sĩ đó có chút do dự nói:

"Francis thiếu gia, lần này bọn chúng kéo đến khá nhiều, thỉnh ngài cùng Steven thiếu gia nên tạm lánh kéo các ngài xảy ra chuyện."

"Ai, xem ra người có ý định bảo vệ ta nhỉ!"

Đỗ Trần xuống ngựa, nhìn về phía trước chỉ thấy năm sáu trăm người trong tay cầm dao sắc bén, thân mặc giáp cứng, đội ngũ chỉnh tề, nhìn bọn chúng không giống một đám cướp mà giống một đội quân hơn.

Võ sĩ của gia tộc St. Kain cùng đám lính đã lập thành một trận thế đối diện với đám cướp.

Đỗ Trần lần đầu tiên nhìn thấy cục diện trận chiến lớn như vậy liền hô lớn:

"Đại ca, người nên ra xem một chút!"

"Không cần nhìn, chẳng có vấn đề gì đâu, người nên vào xe đi, bên ngoài có thể ứng phó được!" - Steven vẫn không chịu rời mắt khỏi họa sách.

Đỗ Trần bó tay với vị đại ca này nhưng hoàn toàn không định trở lại xe ngựa. Cướp không phân biệt là trộm vặt hay cường đạo, tất cả đều là bằng hữu, kiếp trước Đỗ Trần cũng có vài người bạn sinh tử chi giao là cường đạo.

Hắn hô lớn:

”Các vị đương gia phía trước là ai vậy? Chúng ta là đoàn xe của gia tộc St. Kain, bên trong là tiền do thần thánh giáo quyên tặng để giúp bệ hạ Bargnani cứu trợ vùng bị thủy tai.”

Từ đám cướp đi ra một đại hán hói, trên người chỉ mặc độc một chiếc khố ngắn, trên tay cầm một thanh lang nha bổng lớn:

”Hắc hắc, lão tử không cần biết ngươi là ai, để lại tiền bạc thì ta sẽ cho các ngươi một con đường sống, nếu không...”

Oanh!

Hắn nện cây lang nha bổng xuống đất, tạo thành một cái hố lớn.

Ai, Đỗ Trần lắc đầu, bọn thổ phỉ này, toàn bộ đều là người của xã hội đen, kiếm sống bằng việc dọa người, thế mà bọn này dọa người khác lại không có chút tính chuyên nghiệp gì cả sao?

Đỗ Trần dùng ánh mắt đánh giá của kiếp trước nhìn lên người đại hán phía trước rồi nói:

”Ai, vô dụng quá!”

”Tên tiểu tử nhà ngươi còn dám thóa mạ lão tử sao! Các anh em, động...”

Hắn còn chưa kịp nói xong, từ xe ngựa vang lên một tiếng rống lớn:

”Ngươi dám đe dọa thiếu gia, ta sẽ cho các ngươi một trận!”

Ariza nhảy từ xe ngựa ra, chạy thẳng về phía bọn cướp.

Ở đây, ngay lúc này.

Oanh ầm!

Nghe tựa như băng thiên liệt địa từ trên trời giáng xuống, tiếng động to đến mức có thể cả đầu thần thể giới đều nghe thấy.

oOo

35. Âm Thanh Báo Điềm Xấu (2)

oOo

Chuyện xảy ra thật quá nhanh, mọi người đều không kịp nhận biết cảm giác lúc đấy là gì.

Tất cả đều lặng đi, trái tim như ngừng đập, sau đó tất cả đều cảm thấy choáng váng, hoa mắt, mồ hôi chảy ròng ròng.

Kiếp trước, Đỗ Trần đã từng có cảm giác này, thiên địa vạn vật dường như run rẩy vì âm thanh đó, hiện tại hắn lại được trải nghiệm một lần nữa.

Động đất chăng?

Không giống!

Tiếng sấm chăng?

Cũng không giống, lúc này nghìn dặm quanh đây không có mây, mặt trời đang chiếu sáng trên cao, vậy thanh âm này là gì? Đỗ Trần nghi hoặc nhìn tứ phía, đáng tiếc ngoại trừ đường cái chạy dài, núi non xung quanh, bọn cướp và đám lính thì hắn không thấy gì cả.

Đám lính cũng mới đến thành Vik nên càng không rõ chuyện gì xảy ra, tất cả đều hướng về Đỗ Trần chờ lệnh.

Đột nhiên, thủ lĩnh của bọn cướp, một kẻ trông như hung thần ác sát, trời không sợ, đất không sợ bỗng đứng hét lớn, gương mặt xanh lét:

”Ma quỷ đến đây, chạy mau!”

Bọn cướp nhất thời kinh hoàng.

Ariza.

Chỉ có Ariza của chúng ta thản nhiên như không, cứ thế tiến nhanh về phía trước. Thân hình hắn không hề làm ảnh hưởng đến tốc độ, cứ thế xông thẳng đến trước mặt tên cướp, quả đấm tung ra nhanh như chớp, trong nháy mắt tên đầu lĩnh thổ phỉ ăn luôn ba quả đấm.

Máu của hắn phụt ra, đi kèm với máu là vài cái răng.

Khi tên đầu lĩnh bay lên đến điểm cao nhất thì Ariza nhảy lên đấm một quyền lên trời.

”Phốc”

Tên đầu lĩnh đáng thương lại tiếp tục bay lượn, càng phun ra nhiều máu và răng hơn.

Ariza hạ xuống đất cùng lúc với vài chiếc răng, ”đình, đình, ...” âm thanh đấm răng rụng xuống khá dễ nghe.

Ariza của chúng ta vừa nhìn vào đó đã nhặt ngay lên một cái răng vàng rất lớn.

”Thiếu gia, phát tài rồi!”

Hắn nhặt hết những chiếc răng rơi trên mặt đất rồi cẩn thận cất vào túi quần.

”Hắc hắc!”

Ariza bỗng nở nụ cười như vừa làm một việc gì đó rất thú vị, sau đó hắn phóng tay lên chỉ vào mục tiêu kế tiếp hô to:

”Răng của bọn này làm bằng vàng a!”

”Oa, dũng sĩ chân chính!”

Bọn lính đồng thanh hô lớn, đầu sững của gia tộc St. Kain thì buồn bã cúi đầu xuống đất, bọn họ nhớ tới cảnh trước kia bị Ariza đánh, lúc đó toàn là Ariza hạ thủ lưu tình.

Như hổ vào bầy dê, Ariza bằng sức lực hơn xa người thường và tốc độ kinh người trong nháy mắt đã hạ gục mười mấy tên cướp.

Chỉ thấy hắn dùng cánh tay dài tóm lấy một tên thổ phỉ đầu lĩnh, nện vào mặt hắn một đấm, sau đó mở miệng tên cướp đáng thương để tìm kiếm cơ hội phát tài.

Nhìn bộ dạng Ariza đang chăm chú tìm kiếm răng vàng trong miệng bọn cướp, Đỗ Trần không thể nhịn được cười. Lúc này Steven đi xuống từ trên xe ngựa, hắn đánh giá Ariza đang biểu diễn rồi vỗ vỗ vai Đỗ Trần nói:

”Từ nay về sau, công tác trên chiến trường giao cho Ariza, đảm bảo là không sai lầm!”

Hắn quay qua bọn dong binh, hét lớn:

”Những binh lính dũng cảm, ta trả tiền cho các người không phải để các người đi xem náo nhiệt, lập tức động thủ, vài người hãy điều tra cho ta xem âm thanh vừa này là âm thanh gì!”

Nói xong Steven xuất ra thánh khí, đội hộ thủ của Shiregu:

”Đã lâu ta không vận động trên chiến trường. Hiện tại nhất định là rất thống khoái...”

Đỗ Trần bên cạnh trợn mắt nhìn.

”Đại ca huynh nói gì? Thống khoái a?”

Hắn giơ hai tay lên cao, lập tức một đám lưu tinh hỏa vũ đuổi theo bọn kiếm phi đang chạy trốn, đem bọn chúng biến thành một đồng thịt nướng.

Đám binh lính nhập cuộc, chiến trường lập tức loang lỗ vết máu, đám lính này giết người không chớp mắt, vũ khí cứ nhằm chỗ yếu hại của bọn cướp mà chặt chém.

Trong nháy mắt, trên mặt đất có hơn chục thi thể.

Đây mới thực sự là thế giới đấu thần sao?

Hôm qua mọi người còn hi hi ha ha uống rượu cùng nhau nhưng giờ phút này đám lính phóng tay giết người mà lại còn mỉm cười được?

Đỗ Trần trong lòng cảm thấy không thoải mái, hắn đến từ thế giới văn minh, nhìn vào cục diện loang lỗ huyết tinh này, hắn cảm thấy không thể chấp nhận được.

"Ariza, bắt sống một tên cướp về đây cho ta!" - Đỗ Trần hét lớn.

"Vâng, thiếu gia, hàng đây!" - Hắn không thèm nhìn, tiện tay chop một tên cướp bên cạnh, chạy đến trước mặt Đỗ Trần, ném tên cướp xuống đất, hiện giờ hắn lại muốn "phát tài" tiếp.

"Ariza, giúp ta thẩm vấn tên này!" - Đỗ Trần nhìn không nổi nữa bèn ra lệnh cho Ariza.

Hắn không nghĩ đến việc một đứa trẻ hơn mười tuổi có thể tham gia vào cuộc tắm máu này.

Không thể tiếp tục nhìn chiến trường được nữa, nhìn Ariza đang chop tên tù nhân, không khỏi sửng sốt:

"Người là... Ải Nhân? Chu Nho? Hay là loài chủng tộc nào?"

Hóa ra, kẻ mà Ariza tiện tay tóm không phải là loài người.

Da hắn ta rất trắng, tựa như không có máu, toàn thân trắng bệch, rất béo, trông hắn như một quả cầu tuyết, Đỗ Trần thậm chí đánh giá.

Không ngờ ngũ quan của tên này cũng giống nhân loại, tay chân cũng tương tự con người.

Tên tù nhân run rẩy làm rung rinh từng đồng thịt trên người. Hắn quỳ hoặc là ngồi trên mặt đất, dù sao thân hình hắn trông cũng giống một quả bóng, khẩn cầu:

"Thiếu gia tôn kính, xin ngài tha thứ cho ta, ta là Tuyết Bỉ Nhân Harry."

"Tuyết Bỉ Nhân à? Giết!" - Ariza giơ nắm đấm lên.

"Ariza, ngừng tay!" - Đỗ Trần bảo hắn ngừng tay nhưng không trách cứ gì cả.

Nghe nói bọn Tuyết Bỉ Nhân này rất lâu trước kia, khi loài người đại chiến với ma tộc, bọn chúng đã phản bội và trở thành kẻ địch của loài người. Chúng không có khả năng gì cả, chỉ giỏi âm mưu quỷ kế, sống dè dặt, vì vậy loài người khinh bỉ chủng tộc này.

Nhưng vì bọn họ quá yếu nhược nên sau khi ma tộc diệt vong, loài người cũng không đuổi cùng giết tận bọn chúng mà chỉ chèn ép bọn họ vào những hoàn cảnh sinh tồn khắc nghiệt thôi.

"Ôi, thiếu gia anh tuấn, ca ngợi sự nhân từ của ngài, bằng hữu của ngài quả là dũng mãnh, chút nữa ta đã chết dưới tay anh ta, cho phép ta hôn chân ngài để bày tỏ lòng cảm kích ngài đã ngăn trở vị dũng sỹ này!"

Trên mặt Harry lộ nụ cười xu nịnh nhưng hắn thật sự cúi xuống hôn chân Đỗ Trần.

"Cút con bà mày đi!" - Đỗ Trần cảm thấy ghê tởm đến nổi hết gai ốc lên, liền cho hắn một cước.

Không trách loài người khinh bỉ Tuyết Bỉ Nhân.

Đỗ Trần lắc đầu, hung hăng hỏi:

"Bây giờ ta hỏi một câu, ngươi trả lời một câu, nếu không Ariza sẽ vật rằng ngươi để xem có răng vàng hay không!"

Harry lập tức câm miệng, dùng ánh mắt chân thật nhất nhìn Đỗ Trần.

"Tiếng vừa rồi là cái gì? Thủ lĩnh của người vì sao lại nói là ma quỷ tới?"

"Trước hết hãy cho ta ca ngợi đảm khí của ngài, vừa rồi ta bị dọa đến tè ra quần mà ngài vẫn..." - Hấn thấy sắc mặt Đỗ Trần trở nên lãnh khốc liền câm miệng, nhanh nhẹn nói - "Gần đây, âm thanh này xuất hiện ở vùng phụ cận, mỗi lần nó vang lên sẽ mang đến một tai họa."

"Tai họa? Tai họa gì?"

"Cho phép ta kể lại!"

Harry trên mặt đất nhìn trộm và ngằm đánh giá sắc mặt của Đỗ Trần, nhanh nhẹn nói:

"Giữa tháng chín lần đầu tiên phát ra âm thanh này, kết quả là cửa sông Newbie phát sinh trận động đất làm xuất hiện trận thủy tai khủng khiếp nhất trong năm mươi năm qua. Giữa tháng mười, chỗ tắc ở sông Newbie được khai thông một chút thì bỗng xuất hiện âm thanh này, hai quả núi lớn ở gần sông vì động đất mà sụt xuống làm nghẽn dòng chảy của sông..."

"Người nói là mỗi lần xuất hiện âm thanh này thì động đất lại xuất hiện?" - Đỗ Trần kinh ngạc hỏi.

oOo

36. Âm Thanh Báo Điềm Xấu (3)

oOo

"Ôi, trí tuệ của ngài làm ta kính nể sát đất! Đúng vậy, phân tích của ngài hoàn toàn chính xác. Ta có thể hôn chân ngài để ca ngợi trí tuệ của ngài được không? Đại nhân trí tuệ vô song?"

Harry đang cố gắng vỗ mông ngựa mặc dù hấn đối với người trước mặt chỉ có ác tâm.

Tuyết Bỉ Nhân quả là chủng tộc làm người ta tởm lợm, đáng ra nên đưa toàn bộ bọn chúng lên giàn hỏa thiêu.

Đỗ Trần cảm thấy vui vẻ với ý nghĩ này của mình, dù sao đây cũng phương thức sống của đấu thần thế giới, hấn có ý nghĩ này tức là đã phần nào gia nhập vào thế giới này.

"Harry, nếu người vẫn muốn thử hôn chân ta, ta sẽ cắt lưỡi người và để nó xuống mông người!"

Đỗ Trần hung hăng uy hiếp.

Harry co rúm người lại, trông hấn hiện tại rất giống một con rùa đen, đầu hấn như thụt hấn vào bên trong thân thể.

"Để quốc chính phủ và thần thánh giáo không tra xét được nguyên nhân sao?"

"Ai mà biết được thưa thiếu gia tôn kính. Ta chỉ là một Tuyết Bỉ Nhân nhỏ bé, một tên cướp dê tiện, ta làm sao có tư cách biết sự tình của chính phủ và thần thánh giáo được?" - Harry trông như một con ba ba đất đang nói.

Lúc này, Steven cũng đã "hoạt động" đủ, thần thái sáng khoái, nhàn nhã trở về cùng hai tù nhân.

"Francis, thật là thú vị, vừa rồi xảy ra động đất. Thật là đáng chết, tại sao lại không có ai nhắc nhở chúng ta việc này?" - Steven oán giận nói.

"Quản việc đó làm gì, dù sao chúng ta cũng chỉ đi cứu trợ thiên tai, cấp tiền bạc cho người dân là được, việc này chúng ta không cần quan tâm."

Nói như thế nhưng trong lòng hấn thầm tính toán, tra xét ngọn nguồn, đây cũng là lý do vô số người dân gặp tai ương... Vậy, hấn có nên làm việc thiện này hay không?

Ai, có lẽ trước hết nên lợi dụng thân phận cảm y vệ của thần thánh giáo để moi một số tin tức rồi mới tính tiếp được.

Phải xem ta có khả năng để quản chuyện này không trước đã.

Đỗ Trần còn chưa tính xong, Steven đã cả kinh kêu lên:

"Tuyệt Bĩ Nhân! Ariza, làm sao ngươi lại bắt một tên Tuyệt Bĩ Nhân thế này chứ. Đập chết hắn xong rồi tính tiếp!"

Hắn phát tay.

Harry vội vàng ôm chân Steven cầu khẩn:

"Đại nhân vô cùng tôn quý, ngài là thiếu gia anh tuấn nhất thiên hạ, cầu xin ngài tha cho ta, ta chỉ là một Tuyệt Bĩ Nhân vô cùng đê tiện." - Hắn cuống quýt quỳ xuống, nước mắt chảy đầy mặt - "Chỉ cần ngài tha cho ta, ta nguyện làm bất cứ việc gì vì ngài, người hầu, nô tì, nam sủng*, việc gì cũng có thể!"

"Làm nam sủng cho mẹ mày đi!" - Steven hung dữ tặng cho hắn một cước.

Đỗ Trần cũng khinh bỉ nhìn Harry, khó trách mọi người đều nói Tuyệt Bĩ Nhân là một chủng tộc hèn mạt, loại chủng tộc cận bã này để lại cũng chỉ chập đất.

Đỗ Trần phát tay tỏ ý không để ý đến hắn nữa.

Lập tức có vài tên lính đi lên, Harry lập tức biến sắc, mặt hắn vốn đã trắng bệch, không tưởng bây giờ lại có thể trắng thêm được nữa:

"Không nên giết ta, ta với các vị khá hữu dụng! Có giá trị sử dụng rất lớn!"

Đỗ Trần ra hiệu bảo đám dong binh dừng lại, cười nói:

"Ngươi thì có tác dụng gì? Lại còn nói ngươi có tác dụng rất lớn ư?"

Trong mắt Harry lóe lên tia giảo quyết, cười nói:

"Chẳng hạn ta có thể nói cho các vị nguyên nhân của âm thanh đó, âm thanh đó có thể là âm thanh trong trận chiến của hai vị đấu thần rất mạnh!"

"Cái gì?" - Đỗ Trần chụp vai Harry, đồng thời đưa mắt hỏi Steven.

Steven hiểu được ý tứ của đệ đệ nên gật đầu, nói:

"Rất có thể, trong điển tịch gia tộc có ghi tổ tiên Shigeru của chúng ta khi tức giận thì có thể sử dụng hỏa diễm đốt cháy một ngọn núi lớn, khiến nham thạch bùng phát, trở thành một tai họa lớn."

"Hắc hắc, ta còn chưa nói hết." - Harry tiếp tục cười nói - "Mùi của Tuyệt Bĩ Nhân chúng ta rất hữu dụng, nhờ nó mà ta có thể khám phá ra một số sự tình thú vị, như việc trên biển phía nam của cảng Antwerp gần đây có một mùi tanh theo gió biển bay tới, ta nghĩ cái đó do cao thủ chiến đấu mà sinh ra. Tôn kính thiếu gia, các vị nhất định là đã đoán được, ở vùng biển phía nam của cảng Antwerp có một trận chiến, hơn nữa, chiến trường có thể là sâu trong lòng đại dương, bằng không cũng không có khả năng gây ra động đất."

Nói xong hắn mỉm cười nhìn Steven và Đỗ Trần.

Đỗ Trần cười nói:

"Cứ tiếp tục nói đi."

"Vâng, thưa thiếu gia, chắc hẳn ngài cũng biết phía nam của cảng Antwerp là Đấu thần học viện. Chiến trường của hai vị đấu thần đó là cấm địa của cả ba đại lục, không có lệnh của đấu thần học viện thì bất cứ ai cũng không được đến đó, cho nên..."

Hắn ngừng lại để lại phần sau cho hai vị thiếu gia thể hiện trí tuệ.

"Cho nên Đấu thần học viện hiện tại đang xảy ra một số sự kiện thú vị?"

"Ai, ta ca ngợi ngài, trí tuệ của ngài quả thật là thần thông, thiếu gia ..."

"Đủ rồi!"

Đỗ Trần nạt để cắt ngang câu nói của hắn rồi quay sang hỏi Steven:

"Đại ca, giải quyết chuyện này ra sao đây?"

"Coi như chúng ta không biết chuyện gì cả!" - Steven cương quyết nói - "Một Tuyết Bỉ Nhân có thể đoán được đầu thần học viện xảy ra chuyện, chắc chắn quan lại ở cảng Antwerp và thần thánh giáo cũng biết chuyện. Cha chúng ta lại là đế quốc phó tổng trưởng nên chắc chắn ông cũng biết tin tức, vậy mà cha lại không hề nói gì với chúng ta về việc Đầu thần học viện xảy ra chuyện. Vì thế đây nhất định là chuyện cơ mật của đế quốc, đến cả chúng ta là con cái cũng không được biết..."

Đỗ Trần cười nói:

"Chuyện gì không nên biết thì cứ coi như không biết nếu không sẽ gặp phiền toái, điều này ta hiểu!"

"Hà, đệ đệ thân ái, người quả thật là rất thông minh, đại ca ta hiện tại chỉ muốn hôn người một cái!" - Steven nói xong quả nhiên hai tay mở ra, hướng về phía Đỗ Trần.

Đỗ Trần đẩy Steven ra chỗ khác rồi nhìn Harry, nhún mày nói:

"Tuyết Bỉ Nhân này xử lý thế nào đây? Mũi hắc quả có chỗ hữu dụng!"

Steven giật mình nói:

"Không phải người định thu hắc làm người hầu chứ? Không được, tuyệt đối không được! Tuyết Bỉ Nhân vốn ti tiện lại có lịch sử đã từng phản bội loài người, một đồng tiền có thể khiến hắc bán đứng chủ nhân của mình. Cho nên loài người đối xử với chó săn của mình còn tốt hơn đối xử với Tuyết Bỉ Nhân."

Đỗ Trần cũng thăm giật mình, đúng vậy, một chủng tộc như vậy tuyệt đối không thể để bên cạnh mình.

"Được vậy chúng ta..."

"Thiếu gia, đừng giết ta!" - Harry sợ hãi ôm chân Đỗ Trần, vội vàng hô - "Xin ngài! Ta đối với các ngài quả có chỗ hữu dụng mà!"

"Người ư, Tuyết Bỉ Nhân mà có thể sử dụng sao?" - Đỗ Trần quát - "Ariza, lôi hắc đứng lên!"

Steven đột nhiên cười nói:

"Tốt nhất chúng ta hãy mang hắc và mấy tên tù nhân này đến cảng Antwerp để giao cho đế quốc quan viên, diệt trừ bọn cướp cho đế quốc là một công lao không nhỏ, các tiểu thư ở thành phố cảng này chắc chắn sẽ coi ta là anh hùng. Hãy tưởng tượng vô số ánh mắt rực lửa của những thiếu nữ trong thành nhìn người anh hùng đang áp giải lũ cướp vào thành..."

"A, đại ca của ta, người không thể ngừng nghĩ đến đàn bà được à?"

Mã đội tóm được hơn ba chục tên tù binh, đương nhiên chúng bị đối xử như mấy con lợn chết, một đồng thịt được nối với nhau bằng sợi dây trời ở phía xa.

Công bằng mà nói, tên Tuyết Bỉ Nhân Harry được đối xử tương đối tốt, hắc được đưa lên xe ngựa, Đỗ Trần muốn biết một số vấn đề về các chủng tộc khác trên đầu thần thế giới, việc này tra hỏi dị tộc là tốt nhất.

Từ miệng Harry, Đỗ Trần và Steven mới biết được thiên tai phát sinh ở cửa sông Newbie phía đông cảng Antwerp mà bọn họ lại đi từ đường phía tây tới, vì thế nên không thấy được tình hình thủy tai. Việc này cũng là một điều may mắn, nghe nói vì phòng ngừa nạn dân mang dịch bệnh đi phát tán nên đế quốc đã cho phong tỏa mặt đông của khu vực thủy tai, nếu bọn họ từ đó đến chắc chắn sẽ bị tra hỏi một trận.

Đi thêm một ngày nữa, mọi người cuối cùng cũng nhìn thấy đích đến, hải cảng lớn nhất của đế quốc, cũng là đỉnh phía bắc của tam giác vàng, cảng Antwerp.

Khoảng cách đến thành chỉ còn khoảng một trăm bước chân, ở bên trong xe ngựa Tuyết Bỉ Nhân Harry đang cùng Đỗ Trần "trao đổi" bỗng nhiên hít mấy hơi.

"Hắc, thơm thật, mùi của nữ nhân!"

---

*Nam sủng: làm người tình cho người đồng tính nam.

oOo

37. Lão Thần Côn (1)

oOo

"Mùi nữ nhân? Ở nơi này ư?"

Steven đang cảm thấy buồn ngủ, vừa nghe Harry nói lập tức phấn chấn vén rèm lên tìm kiếm mọi hướng. Nghe nói thành Antwerp một nửa là hải cảng, một nửa là nơi ở của người trong thành, đây là một tòa thành rất nổi danh, hiện tại bọn họ đang đi trên con đường tiến vào thành.

Mặt tiền của thành phố là một cổng thành màu xanh cao hơn mười mét, bao quanh thành phố là một hào nước lớn, phía trên con hào, chiếc cầu đã được hạ xuống. Trên cầu có hơn chục người đi vào thành, phần lớn là thương nhân, giáo sĩ, dân phu, binh lính với nhiều chủng loại trí tuệ khác. Thế nhưng nhóm Đỗ Trần không thấy mục tiêu phát ra mùi nữ nhân như Harry đã nói.

Steven thất vọng quay đầu lại:

"Tuyệt Bĩ Nhân, nếu ngươi còn dám gạt ta, ta sẽ biến ngươi thành nam sủng của thú nhân."

Nói xong không biết hấn cố ý hay vô tình nhìn qua Ariza.

Ariza của chúng ta đang vừa chiêm ngưỡng địa phương này, vừa vui vẻ xử đông thịt trâu khô, nhưng nghe Steven nói xong, hấn phản ứng lập tức:

"Nam sủng là cái gì? Có ăn được không? Tên này là một quả cầu thịt khẳng định ăn không ngon lắm, nhưng hấn lại rất vui tính!"

"Steven thiếu gia, ta làm sao lại dám lừa gạt ngài chứ! Ngài nhất định nên tin tưởng kẻ hèn mọn này!" - Nghe Ariza nói, Harry hoảng sợ, dùng vẻ mặt ủy khuất nói - "Ngài biết đấy, Tuyệt Bĩ Nhân chúng ta không là gì so với con người, chúng ta chỉ có thể tự hào về cái mũi của mình. Ta là Tuyệt Bĩ Nhân, vì vậy ta sẽ không dám dùng thứ hữu dụng duy nhất của mình để lừa gạt người!"

"Ra thôi, đại ca!"

Đỗ Trần không phát hiện được điều gì dị thường, mắt kiên nhẫn nói:

"Chỉ là một nữ nhân mà thôi, nghĩ nhiều làm gì, bên trong thành đang có rất nhiều tiểu thư đang chờ đón đại ca đấy!"

"Không, không! Dừng lại!"

Steven trịnh trọng chỉnh xiêm áo xua tay:

"Độ đệ của ta, ngươi làm sao biết được, đại ca của ngươi có nhiều năm kinh nghiệm chinh chiến, nữ nhân có khả năng tỏa ra mùi hương của cơ thể thì đều là loại xử nữ cực phẩm xinh đẹp, cơ hội thế này ta làm sao buông tay được chứ! Harry, ngươi nói vị trí cụ thể một chút cho ta xem nào. Nếu ngươi mà còn nói ngươi không biết thì ngươi sẽ trở thành nam sủng cho Ariza đấy!"

Harry hít mấy hơi nói:

"Steven thiếu gia, kinh nghiệm của ngài quả là phong phú vô cùng, làm người hầu của ngài là một vinh dự của ta, mùi của thủy thủ, mùi của hàng hóa, mùi mồ hôi của bọn lính đều không thể che dấu được mùi thơm này, nó tựa như là... nhàn nhạt như là mùi hoa lan, rất ưu nhã, thấm lòng người nhưng không nhiễm tục khí."

Steven bị hấn nói đến tròn mắt, vội la lên:

"Tiếp tục tìm kiếm, lập tức chỉ cho ta vị trí của vị mỹ nhân kia nào, nếu ngươi làm tốt việc này, bản thiếu gia sẽ giữ ngươi lại. Bằng không..." - Hấn nhìn qua đông thịt trâu khô mà Ariza đang ăn.

"Vâng, vâng!"

Harry mừng rỡ vươn đầu ra ngoài, dùng hết sức hít vào.

Đỗ Trần đương nhiên là vô vị ngồi tấn công chỗ thịt trâu khô cùng Ariza.

Đàn bà...

Con mẹ nó...

Bồ Đào...

Lão tử hận người!

Một lát sau, mắt Harry hồng lên, liên tục hít thở một cách dồn dập, điên cuồng, hắt rút đầu vào xe, nhắm mắt lại, nhân tiện nói:

"Mùi hương nữ này được che dấu dưới một loại mùi khác, mùi mảy rất quái lạ, không phải máu, cũng không phải hàng hóa, người hầu của ngài bắt lực rồi, ta đã cố hết sức, thật sự đã cố hết sức rồi!"

"Cố gắng thêm một chút nữa nào!" - Steven nhìn hắt đầy hy vọng.

"Ta chỉ có thể nói rằng mùi hương nữ nhân kia di động ở cửa thành, rất chậm, rất chậm, ai... nó cách chúng ta chưa đến hai trăm bước."

Điều này mà cũng có thể sao?

Mẹ nó, mũi của tên này so với mũi chó còn hữu dụng hơn.

Đỗ Trần một lần nữa không nén được lòng hiếu kỳ bèn vén rèm lên nhìn ra ngoài.

Đại lộ trước cổng thành trong khoảng cách hai trăm bước, phạm vi này rất nhỏ, chỉ thấy trong khu vực này có mấy người lưng đeo bình khí có vẻ là lính đánh thuê, trên xe là khách thương, còn có một giáo sĩ nữa...

Chẳng lẽ lại là giáo sĩ kia? Có lẽ không phải! Đỗ Trần lập tức phủ định phán đoán của mình, giáo sĩ kia rất nhỏ, gây nên hắt là nam hay nữ rất dễ phân biệt, đương nhiên là nam nhân! Vậy người đàn bà là người nào? Cái bao trên lưng giáo sĩ này sao trông quái lạ vậy?

Đỗ Trần trong lòng hơi rối loạn, thân là chấp pháp thần điện nhất đẳng giáo sĩ, phải biết rằng giáo sĩ của thần thánh giáo tại tam đại lục có ảnh hưởng rất lớn, tỷ như bọn họ có thể lấy đồ rồi mang đi, đầu thế tồn tại một giáo sĩ nghèo đến mức phải mang một túi hành lí lớn nhưng trông không quan trọng như vậy.

Tóm lại hầu như chẳng có giáo sĩ nào phải sống một cách khó khăn.

Giáo sĩ này có vấn đề!

Đỗ Trần nhìn lại thấy trên lưng hắt mang một túi hành lí khá lớn, nhưng từng bước, từng bước hắt đi trông có vẻ hết sức cố gắng.

Steven cũng phát hiện, hắt kéo Đỗ Trần nhảy xuống xe ngựa:

"Francis, đi theo ta, tên kia có vấn đề!"

Huynh đệ hai người chạy về phía giáo sĩ trong khi giáo sĩ đó sắp đi đến trước cổng thành:

"Hắc, tôn kính giáo sĩ, sao trông ngài có vẻ mệt mỏi vậy?" - Đỗ Trần tiến lên, một tay vỗ vai hắt, một tay thò vào tay nải trên lưng hắt hoạt động một chút.

Tay hắt có cảm giác hết sức mềm mại, co giãn.

Tội quá, tội quá!

Bên trong nhất định là đàn bà, thế nhưng trong túi lại nhồi đầy bông, như vậy người ngoài nhìn vào khó đoán được.

Như vậy có thể dễ sống.

Giáo sỹ kia quay người lại, hần là một lão già trông khoảng sáu, bảy mươi tuổi với mái tóc bạc ngắn, trên mặt là một đôi mắt tam giác, cặp môi bạc, trông ánh mắt lão như một con sơn dương muốn gây chiến, làm người ta vừa nhìn đã thấy được lão già này khi còn trẻ chắc cũng là một tay lang bạt.

Mặc dù ngoại hình có thể giả trang nhưng mỗi người đều có khí tức riêng, có những người mà nhìn vào ta nổi lên cảm giác muốn đâm.

Lão già này là loại người như thế.

"Vị tiểu huynh đệ này, người gọi ta có việc gì vậy?" - Lão già này vừa thấy Đỗ Trần có vẻ mặt rất hòa nhã, thân thiện nên đành đem tâm tình bất mãn trong lòng đè nén xuống, trên mặt lộ ra nụ cười thân thiện.

"Không có chuyện gì, ta chỉ muốn hỏi lão tiên sinh xem người đem theo cái gì ở sau lưng vậy?"

Lúc này, Steven gạt đầu nhìn Đỗ Trần, ám chỉ hần vừa kiểm tra thấy lão già này không phải cao thủ.

Lão già mỉm cười:

"Không có gì, chỉ là một chút bông mà thôi, ta tuổi rất lớn, mang nặng sẽ khó cử động. Cáo từ, ta còn có chuyện quan trọng phải đi!" - Nói xong, lão tỏ vẻ muốn nói chuyện với binh lính giữ thành.

"Dừng lại!" - Steven xuất thủ đoạt hành lí của lão già, bằng vào kinh nghiệm đã nếm qua rất nhiều tiểu thư, hần chắc chắn rằng cô gái bên trong rất gây yếu.

"Người có phải là một thiếu gia không vậy? Sao lại không biết lễ tiết gì?" - Lão già giận giữ muốn đoạt lại tay nải - "Trả lại cho ta, nếu không..."

"Nếu không cái gì! Lão già này, người lại dám bắt cóc phụ nữ?"

Lão già giận dữ ra mặt quát:

"Đừng có nói bậy! Ta chưa từng làm việc bại hoại như vậy!"

"Ai, người còn dám phản bác à, tất cả mọi người hãy đến xem, đây là bông à?" - Đỗ Trần lớn tiếng thu hút mọi người vây lại xem, đồng thời trong đáy lòng khẽ cười, tự nhiên có việc thiện để làm, hơn nữa có nhiều người xem như vậy, có lẽ mình có thể kiếm được một cái "sự cao quý của thành Antwerp".

Mọi người tập trung lại rất nhanh thành một đám đông vây quanh bọn Đỗ Trần, hơn nữa, cảng Antwerp có rất nhiều thương nhân, lũ khách nên đám đông vây quanh xem náo nhiệt càng ngày càng đông.

Đỗ Trần chỉ vào lão già, mắng:

"Mọi người hãy xem, lão già này ngay giữa thanh thiên bạch nhật lại dám giả mạo giáo sỹ, bắt cóc con gái vào thành..."

"Người... lão toét!"

Lão già tức giận đến cực điểm, một trảo chụp lấy vai Đỗ Trần.

Lão già này không đem theo vũ khí, không phải người khỏe mạnh, lại còn mặc đồ tồi tàn nên chắc không có ai chống lưng, loại thiện sự này không làm hơi phí.

"Sao vậy? Người còn muốn động thủ sao? Còn dám cãi lại à?"

Đỗ Trần hất tay lão già ra, ra hiệu cho Steven đặt bao lên mặt đất, hần vung tay nói với mọi người:

"Hôm nay, ta muốn mọi người chứng kiến sự vô sỉ của người này!"

oOo

38. Lão Thần Côn (2)

oOo

Xoạt!

Đỗ Trần mở bao ra, quả nhiên bên trong đồng bóng xuất hiện một mái tóc màu đỏ.

Hắn tuột cái bao xuống, một vị cô nương mảnh dẻ đang nằm trên tay hắn.

Liếc mắt nhìn cô gái mình vừa cứu, Đỗ Trần thầm hít một hơi khí lạnh.

Cái gì là lệ chất trời sinh? Cái gì là hồng nhan họa thủy?

Con bé này là loại đó!

Tuy nàng chưa lớn nhưng đã hiện ra tiềm chất của một vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành. Nàng chỉ mặc một bộ đồ màu trắng bình thường nhưng mặt mày như hoa như ngọc, băng cơ tuyết cốt, thân thể yếu nhược trên vai Đỗ Trần, nhu nhược vô cốt, từ người nàng như tỏa ra một mùi hoa lan thấm lòng người.

Liếc mắt qua mái tóc đỏ dài, một khuôn mặt đang mỉm cười xuất hiện làm Đỗ Trần tuy tu luyện đồng tử công nhưng cũng xúc động mãnh liệt.

Hy vọng sau khi được cứu nàng đừng có giống như Avril, nhất kiến trung tình, nếu không lão tử thật sự rất khó chống cự.

Avril chỉ có thể xem như mỹ nữ, còn người này gọi là tiên nữ cũng chưa đủ để nói về vẻ đẹp của nàng.

Đỗ Trần tim đập "thình thịch" hét:

"Tất cả mọi người đều đã thấy, mọi người biết nhiều hiểu rộng, lão già này làm cái gì mọi người không cần ta phải nói nữa chứ?"

"Đương nhiên không cần!"

Trong đám đông có nhiều người hô to, cũng có nhiều lời bàn tán nổi lên.

"Lão già này không phải người tu hành nhưng mặc đồ giáo sĩ, bắt cóc con gái, nên đưa hắn lên giàn hỏa thiêu!"

"Không, cần phải lột da hắn. Sự trong trắng của tiểu cô nương này suýt nữa thì đã bị hủy hoại trong tay hắn rồi."

"Hắc, người xem bộ dạng của lão chết tiệt này đi! Cho dù hắn đưa được tiểu cô nương này về nhưng liệu có thể hoạt động được không!"

"Người... ngu dốt, ngăn cản đại sự của ta."

Lão già ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng rồi chỉ vào Đỗ Trần, nói không ra lời.

"A, ý tứ của lão là ta không nên cứu vị tiểu cô nương này?" - Đỗ Trần dùng giọng quái dị hỏi mỉa lại - "Nhìn ông cũng sáu, bảy mươi tuổi rồi, thế nào lại làm loại việc này? Chẳng lẽ người quên lời dạy bảo của thánh giáo rồi sao? Ai, đại ca, huynh giúp đỡ nàng đi!"

Đỗ Trần giao cô gái cho Steven.

"Chư vị, mọi người đều đã chứng kiến sự vô sỉ của lão già này rồi đấy!"

Mọi người đều ủng hộ lời châm biếm cay độc của Đỗ Trần khiến lão già tức giận đến mức phải ôm ngực, cả người run rẩy.

"Người, người..."

"Ta làm sao? Mọi người, chúng ta có thể để yên cho loại người vô sỉ này được sao?" - Đỗ Trần chỉ vào hắn lên giọng dạy dỗ - "Ta từng nghe qua một câu nói, người đẹp trên đầu tựa như có một cây đao, tiểu cô nương này đích xác rất xinh đẹp, có lẽ ông muốn cầm chuôi cây đao đó nên mới làm ra loại chuyện này, chẳng lẽ ông không sợ thánh giáo trừng phạt sao? Hơn nữa những cái xương già của ông..."

Đỗ Trần ngừng lại, lão già bị thóa mạ á khẩu không nói được tiếng nào, sắc mặt trắng bệch, tức giận nhìn Đỗ Trần.

Đột nhiên thân thể lão già khẽ rung lên, trên mặt có sắc hồng, sau đó "hộc" một tiếng.

"Hay, vị thiếu gia này nói lên sự thật làm lão già này không chịu được, tức đến hộc máu!" - Có nhiều người lớn tiếng nói.

Lão già thiếu chút nữa là tức chết.

Ai, không thể ngờ được cả đời mình chính trực thế mà hôm nay lại bị gắn xú danh bắt cóc con gái, lại còn bị nói đến hộc máu! Rõ ràng trọng thương tái phát làm mình thổ huyết.

Nếu không phải ta trọng thương vô lực, cái đám lão toét này cũng không dám độc đoán làm như thế này.

Thôi, đại sự quan trọng, không nên so đo với hân.

Cùng lúc, từ trong thành có một nhóm binh lính phát hiện ra sự hỗn loạn ngoài thành nên một đội binh lính khoảng hơn hai mươi người đã đi ra, bọn họ tất cả đều xếp hàng, giơ trường mâu lên, một người có vẻ là tướng lĩnh quát:

"Có chuyện gì vậy, không được phép tụ tập trước cửa cảng Antwerp, đây là luật pháp của đế quốc!"

Đỗ Trần to nhỏ một hồi giải thích sự việc rồi chỉ vào đám đông:

"Mọi người ở đây đều có thể làm chứng, xin các dũng sĩ hãy xử lý công bằng!"

Tướng lĩnh đó nhìn lão già và cô gái bất tỉnh đang được Steven giúp đỡ.

Càng nhìn càng thấy nhiều chứng cứ, lão già này không có vấn đề mới là lạ.

Giữa thanh thiên bạch nhật lại đi nhét một vị tiểu cô nương xinh đẹp vào hành lí rồi lại còn dùng bông để che dấu, nói hân không có chuyện thì đến quỷ cũng không tin.

Tướng lĩnh gật đầu, rút bội kiếm ra:

"Chư vị, người này bắt cóc con gái, lại còn giả mạo giáo sĩ, tội ác rõ ràng. Xin mọi người nhường đường để chúng tôi áp giải hân về nơi thẩm vấn của thánh giáo!"

Nói xong, hân tay trái cầm kiếm, tay phải vung lên hướng về phía Đỗ Trần thi hành quân lệnh:

"Vị thiếu gia này, xin người trở về sở làm nhân chứng giúp chúng tôi!"

"Được, ta nguyện ý đến!" - Đỗ Trần cười đáp.

Thấy người lính đó lại gần, lão già thở dài, rút từ trong túi vải ra một khối thiết bài, giơ lên phía trước cho người lính đó xem rồi nói:

"Đưa, đưa ta cùng cô gái này đi gặp thành chủ của các người!"

Tướng lĩnh cầm thiết bài, vừa nhìn vào thì "đình đơ", trường kiếm hân đang cầm trên tay rơi xuống đất.

"Ngài, ngài là..."

"Câm, không được nói tên ta!"

Mọi người đều đã chứng kiến từ đầu đến cuối, nếu giờ nói tên ra không phải sẽ làm cho xú danh "bắt cóc con gái" của lão lan truyền ra ngoài hay sao.

Nghĩ vậy, người lính đó giật mình, vội la lên:

"Các anh em, mang vị tiểu thư và ông lão này đi gặp thành chủ!"

Đám lính đồng loạt tiến lên nhắc tiểu cô nương trong tay Steven lên và hộ tống lão già tiến vào thành, nhưng không ngờ vị tướng lĩnh kia lại ở lại.

Sau khi chứng kiến mọi chuyện, Đỗ Trần khẽ rung mình, hai huynh đệ hân nhìn nhau, hân lẩm bẩm nói:

"Đại ca, phiền toái rồi!"

Steven cũng cười khổ nói:

"Không đúng a, lão cước bộ hư nhược, không giống đấu thần, hơn nữa quần áo cũng hết sức bình thường, cũng không giống một đại nhân vật!" - Hắc trầm ngâm một lát rồi vỗ vai Đỗ Trần, cười nói - "Không có vấn đề gì đâu, nơi này là Lanning đế quốc. Chúng ta là ai, sao phải ngại hấn?"

Nghe Steven nói, Đỗ Trần cũng thầm cười nhạo chính mình, hấn bây giờ không phải một tên trộm vặt nữa mà là một nhân vật lớn, đế quốc huân tước, lại còn cả chức vụ ở chấp pháp thần điện, chống lưng là một vị đấu thần có thể so sánh với giáo hoàng.

Như vậy thì việc gì phải sợ?

Lúc này, viên tướng lĩnh kia nói với họ:

"Hai vị thiếu gia, ta thấy hai người cũng là quý tộc, hơn nữa cũng chưa làm gì xấu, các người hãy mau rời khỏi đây đi! Tránh việc lão tiên sinh kia quay lại tìm hai người gây phiền phức."

Hiện tại đám đông dù là người ở thành hay khách thương, khi thấy sự tình không ổn bọn họ đã tản đi, mấy người lúc này phụ họa Đỗ Trần nhục mạ lão già càng biến nhanh.

Phía sau, xa đội của gia tộc St. Kain cũng chậm rãi tiến đến.

Đỗ Trần chỉ đoàn người phía sau, cười nói:

"Vị dũng sĩ này, ta là người của gia tộc St. Kain, huân tước Francis, lần này ta thay mặt bộ hạ và thánh giáo đi cứu trợ thiên tai, đồng thời cũng phải đến đấu thần học viện báo danh, làm sao có thể bỏ đi được?"

Steven cũng nói:

"Gia tộc St. Kain, các người nghe qua rồi chứ? Không có việc gì, ông già vừa rồi là ai vậy?"

Viên tướng lĩnh sắc mặt cổ quái, đầu tiên là quỳ xuống hành lễ, sau đó cười nói:

"Hóa ra là hậu duệ của Shigeru, tôi quả là có mắt không trông, thưa hai vị hậu duệ của đấu thần, nếu có thể thì hai người nên rời khỏi cảng Antwerp trước đi."

"Sao vậy, chẳng lẽ có người còn dám uy hiếp St. Kain gia tộc sao?" - Steven không hiểu, bực mình nói - "Lão ta rốt cục là ai?"

"Ông ta ai thiếu gia, vừa rồi các người cứu người không phải là tội, lão nhân gia cũng không thể trách hai người được, không dễ dàng trêu vào St. Kain gia tộc. Nhưng hai người là học viên của đấu thần học viện a!"

Hắn nhìn Đỗ Trần một lúc rồi cười khổ nói:

"Huân tước đại nhân Francis, ngài còn chưa nhập học, nhưng đã làm hiệu trưởng tức học máu đấy..."

oOo

39. Lão Thần Côn (3)

oOo

Trời ạ, lão ta là hiệu trưởng của đấu thần học viện a!

Steven và Đỗ Trần hoảng hốt nhìn nhau đồng thời chìm vào yên lặng và lo lắng.

Loại người hiện tại vẫn tồn tại một vị phong hiệu đấu thần còn sống, người đó là một trong vô số giáo viên kiệt xuất tại đấu thần học viện, người được mệnh danh là "Đấu thần chi phụ*", đấu thần cấp mười được phong hiệu "Vĩnh hằng chi diệu", đó là Ziege.

Trong chuỗi danh hiệu này tùy tiện nhắc đến một cái đều không kém hơn tổ tiên Shigeru của bọn họ.

Nhưng đó không phải là nguyên nhân duy nhất làm Đỗ Trần lo lắng, dù sao ông ta cũng nổi tiếng công bằng vô tư, danh tiếng công bằng của ông ta đã sớm lan truyền.

Hôm nay Đỗ Trần tuy nghiêm khắc lên tiếng nhưng cũng không phạm trọng tội, mục đích của Đỗ Trần rất đơn giản chỉ là cứu người, nếu tính tình của ông ta đúng như lời đồn thì Đỗ Trần không những không bị tính sổ mà thậm chí còn có thể được khen ngợi cũng nên.

Nhưng dù sao ông ta cũng là viện trưởng, học sinh mà làm viện trưởng học máu thì...

Từ nay về sau, cuộc sống tại đấu thần học viện chắc chắn sẽ không dễ chịu.

Cho dù các giáo viên tại đấu thần học viện không ra tay với Đỗ Trần thì các học sinh khác cũng sẽ thu thập Đỗ Trần. Tuy tiện một người thì Đỗ Trần cũng không đỡ nổi.

Ziege tuổi còn già hơn dung mạo rất nhiều, ông ta đã làm viện trưởng của đấu thần học viện trên năm mươi năm, như vậy ảnh hưởng của ông ta kinh khủng đến mức nào thì không cần nói nữa.

Người khác thì chưa cần nói, cha của Francis, Anginus, cũng từ đấu thần học viện ra. Hiện tại, ngay lần đầu gặp mặt Đỗ Trần đã hồ đồ làm sư công tức học máu...

Kỳ thật, lão sư này có ảnh hưởng rất đáng sợ, đệ tử của ông ta trải rộng khắp thiên hạ, các giáo sư khác cũng tương tự, đắc tội với một người là đắc tội với cả thiên hạ.

Không đúng! Đỗ Trần lắc lắc đầu, hiện tại những người đến xem đều đã tản hết, hẳn liền túm tay vị quan quân kia, hỏi:

"Vừa nãy, ông ấy chụp ta một cái, trên tay không có một chút lực đạo nào, nếu ông ta thật sự là mười cấp đấu thần thì sao có thể như vậy được?"

Steven gật gật đầu:

"Đúng vậy, vừa nãy ông ta mang một người gậy yếu trên lưng thì bước chân đã không vững chãi, như vậy thì làm sao có thể là điện hạ Ziege?"

Vị quan quân cười khổ nói:

"Hai vị thiếu gia, lệnh bài kia là của viện trưởng, hơn nữa, đấu thần học viện có địa vị tôn quý, ai dám giả mạo điện hạ Ziege chứ?"

"Cái gì? Người nói người vừa rồi là điện hạ Ziege?"

Lúc này, trong khi Ariza đang từ trong xe nhảy xuống, Harry nghe xong câu sau thì mắt trừng lớn, nghi hoặc nhìn Steven và Đỗ Trần nói:

"Hai vị thiếu gia, hai người đều vô cùng thông minh, có lẽ nên nghĩ lý do làm đại nhân suy yếu đi."

Đúng vậy, không chỉ Đỗ Trần nghĩ tới, ngay cả Steven cũng minh bạch.

Trên vùng biển phía nam phát sinh sự kiện lớn, hai vị cao cấp đấu thần quyết đấu, trong đó một người có thể là Ziege. Hiện tại ông ta bị trọng thương nên phải tới cảng Antwerp.

Cho nên Ziege bị trọng thương và người thường không có gì khác nhau.

Vậy, cô gái kia... hiển nhiên, nàng là tù binh của điện hạ Ziege.

Trời ạ, chẳng lẽ nàng ta là một vị cường đại đấu thần ư?

Có thể như vậy sao? Cô gái yếu ớt, xinh đẹp kia sao? Nhưng có khả năng làm lão già điện hạ Ziege trọng thương vậy cô gái xinh đẹp kia rất có thể cũng là một đấu thần mạnh mẽ.

"Đáng chết, Francis, suýt nữa chúng ta vì lòng hảo tâm mà làm việc xấu, con bé kia là tù binh của điện hạ Ziege thì chắc chắn không phải người tốt. Nói không chừng cô ta là một ma nữ, khó trách lại hấp dẫn đến vậy!" - Steven uể oải lắc đầu, hẳn từ nhỏ đã được đấu thần giáo dục, trong tiềm thức chắc chắn coi Ziege là người tốt, như vậy tù nhân của ông ta không thể là người tốt được.

Tiền thế của Đỗ Trần có tin đồn cơ đốc nào cho Jesu là người xấu không? Đấu thần thế giới cũng vậy, loại suy nghĩ này của Steven rất phổ biến.

Còn Đỗ Trần lại không nghĩ như vậy, thiện ác tùy vào sự phân định của từng người. Hắn là một tên trộm mà lại có được danh hiệu "sự cao quý".

"Đệ đệ, đừng nghĩ nữa, chúng ta đã đắc tội lớn với viện trưởng rồi. Đảm bảo sau khi nhập học cho dù điện hạ Ziege không tìm chúng ta tính sổ, chỉ cần việc này có người trong trường biết thì sẽ có rất nhiều người tới tìm chúng ta nói chuyện phiếm đây!" - Steven thương lượng với Đỗ Trần - "Bây giờ chỉ còn hai lựa chọn, sẽ chuồn đi hay là lập tức đến nhận tội. Chọn cách nào đây?" - Steven bây giờ thật sự hoảng loạn, thất thần vô chủ kiến nên đành phải tin tưởng vào "trí tuệ" đệ đệ.

Đỗ Trần trầm ngâm rất lâu nhưng cũng không có chủ ý.

Chạy trốn, chạy đi đâu bây giờ? Như vậy thì không làm được việc thiện, không được. Còn đến bồi tội thì rất có thể sẽ bị điện hạ Ziege xử cực tức xuống đầu.

"Ariza, bỏ hắn ra!" - Đỗ Trần phân phó.

Ariza liền ném Harry xuống đất, Harry nhấc mông dậy, nói:

"Hai vị thiếu gia trí tuệ, người hầu hèn mọn này đề nghị hai người nên đi bồi tội đi. Mặc dù lúc này hai người không nói tới tên mình nhưng như băng tuyết sẽ bị ánh mặt trời làm tan chảy, loại sự tình này biết sớm một chút thì có lợi hơn. Hơn nữa, hai vị không làm sai việc gì, điện hạ Ziege có thể trách phạt hai người vì tội gì đây? Ông ta cùng lắm chỉ bảo hai người lần sau cẩn thận phân tích rõ chân tướng sự việc thôi!"

Đỗ Trần thấy cách nghĩ của Harry rất có đạo lý, huynh đệ hai người đành cười khổ gật đầu.

Harry mừng rỡ, tiếp tục nói:

"Vậy hai vị hãy mang ta đi bồi tội, nếu không hai vị sẽ không thể giải thích tại sao lại phát hiện được cô gái trên lưng ông ta đâu."

Đỗ Trần lạnh lùng nhìn thoáng qua Harry.

Tuyết Bỉ Nhân quả nhiên giáo hoạt, nếu mang hắn đi bồi tội thì tên cướp Harry này tạm thời chưa phải xuống âm phủ gặp diêm vương.

Đỗ Trần không nghĩ đến Tuyết Bỉ Nhân quả rất thông minh nhưng cũng rất dễ tiện. Thật sự, hắn cũng phải mang Harry đi làm nhân chứng, vì thế đành phải mang hắn vào thành.

Steven giao đám thổ phỉ còn lại cho quan quân, nói rõ sự tình rồi ra lệnh cho dong binh hộ tống tiền cứu trợ chậm rãi tiến vào cảng Antwerp.

Cảnh quan kiến trúc ở thành phố cảng quả là có điểm khác lạ so với trong lục địa, trong không khí phẳng phất mùi mặn mặn của biển, xa xa có nhiều thuyền hàng lớn và các dân phu cường tráng đang bốc vác hàng hóa. Trên đường mọi người đang vội vã chạy đi kiếm tiền.

Cảng Antwerp không hổ là một đỉnh của tam giác vàng, từ các kiến trúc xa hoa bên đường có thể thấy được kinh tế của nó bằng hoặc thậm chí còn hơn thành St. John một chút.

Chỉ là Đỗ Trần không có tâm tình thưởng thức cảnh đẹp nơi đây.

Hắn đang tính toán xem nên nói thế nào với viện trưởng, bằng không sau này có thể sống sao?

Phủ thành chủ cách cổng thành không xa, đây là một tòa trang viên mang phong cách của giáo hội. Bọn Đỗ Trần đang đi tới nơi này thì đột nhiên cửa phủ thành chủ mở rộng, một đội lính từ bên trong chạy ra, bọn họ đều có thần sắc vội vàng như đang có nhiệm vụ trọng yếu.

Bọn lính tỏa ra bốn phương lớn tiếng tuyên bố mệnh lệnh giới nghiêm của thành chủ.

Đỗ Trần trong lòng hiểu rõ rằng nguyên nhân của lệnh giới nghiêm này hoàn toàn không phải vì phòng ngừa ôn dịch khuếch tán mà vì viện trưởng Ziege.

Bảo xa đội đứng lại chờ, Steven và Đỗ Trần mang theo Harry lên thông báo, rất nhanh chóng, thành chủ thành Antwerp đích thân ra nghênh đón.

"Ai, hóa ra là hai vị thiếu gia của nguyên soái Anginus tới, thúc thúc ta đã nhận được tin tức nói rằng các ngài sẽ đến cảng Antwerp cứu trợ thiên tai, tốt quá, nạn dân được cứu rồi! Mời vào, mời vào!"

Thành chủ vừa đến liền thân thiết nắm tay Steven và Đỗ Trần. Hắn là một người trung niên giàu có, bộ râu to đen rậm, phối hợp với vẻ ngoài cao lớn rất uy vũ, nhưng hiện tại hắn đang mặc một bộ trường bào màu trắng của quý tộc, trông có chút không thuận nhãn.

"Norton thúc thúc, trước hết cho cháu chuyển lời hỏi thăm ân cần của cha cháu đối với ngài!" - Steven lễ phép nói.

"A, nguyên soái nhớ đến lão bộ hạ này sao?" - Norton vui vẻ cười một cách chân thành, hắn xuất thân từ quân đoàn Shigeru, do một tay Anginus nâng lên, cũng là người mình cả.

"Đây là huân tước Francis à? Bộ dạng anh tuấn như vậy mà khi vào thành không bị các thiếu nữ vây lại xem à?" - Mặc dù hắn hay nói đùa một cách thân thiết nhưng thái độ đối với Đỗ Trần không giống như đối với Steven, hơn nữa ánh mắt hắn rất quái lạ.

Đây là sự sỉ nhục của gia tộc St. Kain, Francis Shigeru.

Đỗ Trần cười cười, thái độ của Norton và gia tướng trong trang viện không khác gì nhau, hắn đã quen rồi.

"Tuyệt Bĩ Nhân?" - Norton thấy Harry liền nhanh chóng nhú mày.

"Đây là một trong số những tù nhân của chúng cháu, chúng cháu có một số việc cần hắn làm chứng." - Đỗ Trần đem sự việc nói lại một hồi rồi cười khổ nói - "Norton thúc thúc, Ziege viện trưởng ở đâu? Cháu muốn đến xin lỗi ông ta!"

Nụ cười trên mặt Norton trở nên gượng gạo:

"Thánh huy Shigeru tại thượng, nguyên lai người chính là người làm điện hạ Ziege học máu sao?"

---

*Đấu thần chi phụ: cha của các đấu thần.

oOo

40. Người Đẹp Trong Tượng (1)

oOo

Đỗ Trần "ân hận" gật đầu, ý nói với Norton rằng mình đã sai.

"Cháu cũng chỉ mới biết sự tình này hoàn toàn là hiểu lầm, viện trưởng Ziege sẽ không công bố sự tình như vậy đâu. Norton thúc thúc, viện trưởng vẫn còn ở đây chứ, bọn cháu muốn gặp lão nhân gia để xin lỗi."

Steven cũng nói:

"Đúng vậy, bọn cháu cần tạ lỗi với ông ấy."

"Steven thiếu gia, làm điện hạ Ziege học máu không phải là ngài..." - Norton mở miệng, nghĩ một chút rồi nói - "Được rồi, viện trưởng Ziege vẫn còn ở đây, các người hãy đi theo tôi."

Francis không hổ là "tam thiếu gia ngu ngốc của thành St. John", sự việc ngu ngốc như vậy cũng chỉ có hắn mới có thể làm ra thôi.

Đệ tử phê bình giáo viên không phải là chưa từng xảy ra. Thế nhưng việc đệ tử tự tin phê bình giáo viên, chính khí lẫm liệt đến mức giáo viên phải học máu như thế, sau đó lại có thể tự tin vẫn cho là mình đúng thì Francis có lẽ là tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả1.

Ai, tên lão toét ngu ngốc, sự việc mình làm ra thì tự mình đi xin lỗi là được, sao lại lỗi cả thiếu gia Steven vào? Thiếu gia Steven là người thông minh chắc sẽ đứng ngoài việc này.

Nếu thiếu gia Steven bị viện trưởng Ziege trách phạt trong nhà ta thì ta biết ăn nói thế nào với nguyên soái Anginus đây?

Francis thì đã được gọi là "sự sỉ nhục", nhưng Steven là trưởng tử, là người kế thừa tước hiệu công tước và quân đoàn Shigeru.

Bắt Harry đi phía sau một chút, Norton kéo tay hai người tiến vào phủ thành chủ, dọc theo đường đi, hắn nói:

"Hai vị thiếu gia, điện hạ Ziege nghiêm lệnh bắt ta không được tiết lộ hành tung của ông ấy. Vì vậy xin hai người giữ bí mật, hơn nữa, nếu các người thấy trong thành xảy ra chuyện gì kỳ quái thì cứ coi như không nhìn thấy, thúc thúc ta không thể nói thêm được gì nữa đâu."

Steven nói:

"Thúc thúc, cháu hiểu mà."

Đỗ Trần cũng gật đầu bảo mình sẽ giữ bí mật.

Những việc đấy nếu không biết thì là chuyện tốt, bằng không sẽ gặp phiền toái.

Tiến vào đại môn, Norton dẫn hai người đi qua một đình viện, đình viện này không lớn, chỉ có khoảng hai mươi mấy mét vuông, ở trung tâm dựng một pho tượng Shigeru.

Trong lúc Đỗ Trần đi qua pho tượng, đột nhiên từ móng hắn tỏa ra một luồng hơi nóng, từng chút, từng chút run rẩy làm cho hắn cảm thấy tê tê, đây là Liên Hoa Bảo Giám nhắc nhở Đỗ Trần, ở gần đây có việc thiện có thể làm, hơn nữa đây là một thiện sự rất nên làm vì độ ngứa nhiều hay ít phụ thuộc vào mức độ của việc thiện, việc thiện này làm xong có thể có thành tựu rất lớn.

Đỗ Trần dừng lại, ánh mắt tìm kiếm khắp nơi.

Đây là một khu vườn hết sức bình thường, hai hướng đông tây là nguyệt nha môn, hai hướng nam bắc là cổng chính, bên trong khu vườn là một con đường bằng đá vụn, ở giữa là một pho tượng và một số hoa cỏ.

Đừng nói đến việc thiện, trong đình viện này ngoại trừ nhóm Đỗ Trần thì đến người hầu cũng không có.

Thế này là sao đây?

Sự báo trước của Liên Hoa Bảo Giám không thể bỏ qua, mặc dù có rất nhiều việc thiện phức tạp nhưng nếu ta có thể tự phát hiện thì nó sẽ không báo trước. Một khi Liên Hoa Bảo Giám báo trước tức là có việc thiện đang chờ ta làm.

Quái lạ!

Bất giác, Đỗ Trần dừng lại trước pho tượng.

"Huân tước Francis, sao ngài lại không đi tiếp vậy? Có phải là sợ phải đi gặp điện hạ Ziege không?" - Norton đẩy vai Đỗ Trần - "Đi thôi, ngài là hậu duệ của thần, cùng lắm điện hạ Ziege cũng chỉ trách mắng ngài thôi, không có việc gì đâu."

Làm Ziege tức đến thổ huyết thì Đỗ Trần đương nhiên cũng phải suy nghĩ rồi, nhưng hiện tại Đỗ Trần đang suy nghĩ là việc thiện làm ở đâu đây?

"Ai, cháu thực sự có chút sợ hãi phải gặp viện trưởng." - Đỗ Trần hàm hồ ứng phó, tiếp tục đi, khi hắn đi ra xa bức tượng thì cảm giác ngứa cũng từ từ biến mất.

Như vậy, bức tượng Shigeru nhất định là có chuyện.

Ở gần pho tượng có cơ hội làm một việc tốt lớn.

Đỗ Trần quay đầu lại nhìn pho tượng Shigeru, âm thầm để ý đến hình dạng và vị trí của nó.

Đi tiếp qua đình viện là đến một gian phong khách, sau khi Norton thông báo, huynh đệ hai người đi đến trước mặt Ziege.

Gặp lại Ziege, Đỗ Trần sửng sốt.

Đây là lão già đấy ư? Nếu nhìn mặt thì hoàn toàn đúng nhưng...

Ziege hiện đã thay một bộ trường bào vàng, hiện đang ngồi trên chiếc ghế lát da thú, đôi mắt tam giác dưới cặp lông mi thon dài lấp lánh thần quang, cả người sạch sẽ chỉnh tề, thần sắc khỏe mạnh, khí độ hải nhân, hoàn toàn không có bộ dạng của kẻ vừa nãy "bắt cóc con gái", người này thoát nhìn như là "vĩnh hằng chi diệu" điện hạ Ziege trong truyền thuyết.

Thực sự là một người y như tin đồn a!

Nhìn huynh đệ hai người đang sững sờ, Ziege trầm lặng như nước, nhạt giọng nói:

"Thì ra là các người!"

Norton bước lên phía trước, cung kính giới thiệu:

"Tôn quý điện hạ Ziege, hai người này là con của nguyên soái Anginus, Steven và Francis. Vừa rồi Francis hiểu lầm ngài, bây giờ họ đến để tạ tội..."

"Sao lại là Francis? Viện trưởng, sự việc này là do đệ tử mà ra!" - Steven nói - "Là ta không tốt nên đệ đệ mới làm ra sự tình thế này."

"Ai làm người ấy nhận, viện trưởng, người chọc giận người là đệ tử, đại ca của đệ tử không có quan hệ gì cả." - Đỗ Trần đẩy Steven ngừng lại rồi bước lên phía trước, bộ dạng chuẩn bị tâm lý chịu tội.

Hắn trong lòng thầm nghĩ, nếu Ziege tính tình cương chính đúng như lời đồn đại thì ông ta sẽ thích nghe những lời này.

"Điện hạ Ziege tôn quý, mặc dù đệ tử biết việc của ngài quá muộn nhưng xin ngài hiểu cho lý do đệ tử hành động như vậy, nếu ở tình huống đó thì ngài sẽ xử lý ra sao? Nếu ngài muốn trách phạt hãy trách phạt một mình đệ tử, nếu không có đệ tử, sự việc này sẽ không xảy ra."

Ziege nở nụ cười.

"Người nói đúng, chuyện hôm nay là do ta có bộ dạng khả nghi, các người có lòng tốt cứu người, không làm sai chuyện gì cả. Trong tình huống đó, nếu là ta thì ta cũng sẽ làm như vậy, Steven và Francis không làm sai gì cả..."

Đỗ Trần cười nói:

"Ca ngợi sự công chính của ngài, Ziege viện trưởng."

"Tốt lắm, sự việc này bỏ qua. Các người sắp thành đệ tử của ta, vậy ta sẽ dạy các người bài học đầu tiên, có một số việc nhìn thấy đúng nhưng chưa chắc đã đúng."

Ông đứng lên vỗ vai Đỗ Trần:

"Hy vọng người vẫn tiếp tục dùng cảm giúp đỡ mọi người, ta đánh giá cao điểm này của người. Steven, huynh đệ các người đều không sai gì cả."

Ông quay lại ghế, cười nói:

"Ai, ta còn có một nghi vấn, làm sao các người lại phát hiện sau lưng ta có người vậy?"

"Một tên Tuyệt Bĩ Nhân đã phát hiện việc đó, mũi của hắn rất thính." - Norton mang Harry tiến vào.

Vừa vào, quả cầu thịt Harry đã quỳ mọp xuống đất, cuống quýt khấu đầu, nói:

"Điện hạ Ziege tôn quý, xin đừng giết ta, ta chỉ là một Tuyệt Bĩ Nhân ti tiện mà thôi!"

Ziege nói:

"Vì sao ta phải giết người? Người ở ngoài cửa đã nghe được chúng ta nói chuyện rồi chứ, Steven và Francis không sai, người cũng không sai."

"Ai, cái mũi của ta là một sai lầm lớn!" - Harry cười khổ nói - "Ngài nhất định cũng biết rằng ta ở cửa thành có thể ngửi thấy mùi của vị tiểu thư kia, hiện tại cũng ngửi được nàng đang bị giam tại địa lao dưới pho tượng, việc này cũng đủ khiến ngài giết người diệt khẩu."

Đỗ Trần sững sốt.

Pho tượng... cô gái bị giam... chẳng lẽ vừa rồi Liên Hoa Bảo Giám bảo mình cứu cô gái kia?

1Tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả: trước không có ai, sau này cũng không ai làm.

oOo

41. Người Đẹp Trong Tượng (2)

oOo

Bất luận là ai ở đầu thần thể giới, kể cả chính Đỗ Trần cũng đều có ấn tượng về Ziege giống nhau, một ông già cương chính, nếu vậy thì tù nhân của ông ta chắc là người xấu, nói không chừng còn là ma nữ.

Nếu con bé đó là người xấu thì vì sao Liên Hoa Bảo Giám còn nhắc nhở mình cứu cô ta?

Cứu một người xấu không phải việc tốt, đây là đạo đức cơ bản nhất, Đỗ Trần cũng tin tưởng rằng Bảo Giám sẽ không nhắc nhở hắn đi cứu một người xấu, tai họa từ đó còn lớn hơn nữa.

Chắc hẳn Liên Hoa Bảo Giám sẽ không nhắc đến ta.

"Đúng là có rất nhiều người vì phát hiện bí mật mà bị diệt khẩu, nhưng ta sẽ không làm loại hành động của chính khách đó."

Ziege nhìn Tuyết Bỉ Nhân Harry, chậm rãi nói:

"Người có cái mũi thính, đây không phải sai lầm, có thể phát hiện được vị trí của ma nữ kia, đó cũng không phải tội. Nhưng vừa rồi hai huynh đệ của St. Kain gia tộc cùng rất nhiều người đã thấy ma nữ kia vào thành, ta không thể để cho nhiều người biết nàng bị giam tại phủ thành chủ, việc này người giữ bí mật được chứ?"

"Được!" - Tuyết Bỉ Nhân hô to.

Norton nhíu mày:

"Điện hạ, hẳn là Tuyết Bỉ Nhân, không thể tin tưởng hắn được."

"Tuyết Bỉ Nhân thì sao? Hắn không làm gì sai, không thể vì thân phận Tuyết Bỉ Nhân mà trừng phạt hắn."

"Thế nhưng, nếu Tuyết Bỉ Nhân này tiết lộ tin tức..." - Norton khấn trương, hắn chợt nhớ ra thân phận của Harry liền vội nói - "Điện hạ, Tuyết Bỉ Nhân này là bọn cướp với đám tù nhân của hai vị thiếu gia."

"Ồ, bọn cướp à? Vậy thì phải dựa theo thánh giáo pháp điển, việc xử lý hắn thế nào là do người bắt hắn quyết định, Francis, Tuyết Bỉ Nhân này là tài sản của người, xử trí hắn thế nào ta cần phải có ý kiến của người."

Vừa nói Ziege vừa nhìn Đỗ Trần.

Harry bò tới trước mặt Đỗ Trần, ôm chân hắn, khóc lóc nói:

"Thiếu gia nhân từ, đại nhân bác ái, cầu xin ngài tha thứ cho tên hầu đê tiện Harry này. Hãy tin tiểu nhân, tiểu nhân sẽ hữu dụng với ngài, hơn nữa sẽ tuyệt đối không bán đứng ngài."

Cứu hay không cứu hắn?

Cái mũi của Harry thật sự là hết sức hữu dụng, quả thực như một chiếc rada ở đầu thần thể giới, thế nhưng tiếng tăm phản bội lại tộc của Tuyết Bỉ Nhân cũng khiến cho người ta phải suy nghĩ.

Trầm ngâm một lát, Đỗ Trần quyết định cứu hấn, nhưng từ nay về sau sử dụng hấn phải cẩn thận, không cho hấn tham dự vào các công việc cơ mật.

Đỗ Trần không phải liều lĩnh nhưng điều này đại diện cho việc không phải hấn không dám mạo hiểm, lợi ích lớn thường đến từ những mạo hiểm lớn.

Hơn nữa, Tuyết Bỉ Nhân Harry này là cái gì? Một ngón tay là có thể đập chết hấn rồi, hấn chỉ là con chó của chủ nhân mà thôi.

"Viện trưởng Ziege, Norton thúc thúc, cháu muốn Tuyết Bỉ Nhân này trở thành nô lệ của cháu, nhưng bây giờ hấn biết một số chuyện không nên biết, tiểu diệt đề nghị nên tạm thời nhốt hấn lại, sau khi sự việc của viện trưởng kết thúc thì thả hấn ra. Như vậy hấn sẽ không thể tiết lộ bí mật." - Nói xong, Đỗ Trần nhìn sang Steven, hai huynh đệ đồng thanh - "Tuy bọn cháu không biết cô gái kia là ai, nhưng bọn cháu sẽ giữ bí mật, xin tổ tiên Shigeru vinh diệu làm chứng."

"Cái này cũng có thể coi là một biện pháp." - Ziege gật đầu, mỉm cười nói - "Norton thành chủ, Tuyết Bỉ Nhân này nhắc ta nhớ đến một chuyện, hy vọng người có thể tìm một số thứ có thể quấy nhiễu vị giác để che dấu mùi hương trên người ma nữ đó."

Norton hất trường bào, tay giơ lên, thi hành quân lễ, trầm giọng nói:

"Tuân lệnh! Hải lam thảo có thể quấy nhiễu khứu giác của tất cả các sinh vật. Ta sẽ hành động ngay!"

"À, không nên nói tuân lệnh với ta, ta không phải cấp trên của ngươi. Tốt lắm, bây giờ mọi người giải tán, ta cần phải nghỉ ngơi."

Chỉ trò chuyện một chút như vậy mà trên mặt Ziege đã có vẻ mệt mỏi, xem ra thương thế của ông ta cũng rất nghiêm trọng.

Norton an bài huynh đệ hai người ở một tòa độc viện, theo dự định thì mai hấn sẽ đi chữa tai, hấn phải đi làm việc thiện.

Harry đáng thương bị bọn lính áp giải đi, khi thanh toán tiền công cho đám dong binh, Steven trả rất hậu mà vẫn cười rất tươi, Đỗ Trần biết rằng các tiểu thư ở cảng Antwerp đang gặp nạn.

Suốt một đêm, Đỗ Trần suy tư xem nên cứu ma nữ kia không, cơn ngứa mông đã cho hấn thấy cứu cô ta là làm được một việc tốt lớn, nhưng vấn đề là Đỗ Trần - hấn có cứu được không? Thủ vệ ở phủ thành chủ đầu phải là phường giá áo túi cơm, với trình độ tương đương đầu sĩ cấp hai như hấn thì cứu kiểu gì đây?

Cứ như vậy mà đi cứu người thì Đỗ Trần quả là liều mạng, cho nên Đỗ Trần tạm thời dẹp chuyện này lại.

Ngày thứ hai, Steven và Đỗ Trần áp tải đồng tiền đi chữa tai, Norton và binh lính bảo vệ đi trước đến khu thành đông.

Phía đông cảng Antwerp so với khu phía tây mà bọn Đỗ Trần tới hoàn toàn bất đồng, mới ra khỏi thành chưa đến hai mươi dặm mà đất dưới chân đã lầy lội không chịu nổi, tựa hồ như vừa mới bị đại hồng thủy tràn qua.

Trên ngựa, Đỗ Trần quay sang một bên hỏi Norton:

"Thúc thúc, đợt thủy tai này tổng thiệt hại ước tính khoảng bao nhiêu?"

"Rất nghiêm trọng, ven bờ sông Newbie ít nhất cũng có hơn chục vạn nạn dân, tất cả được ta an bài ở gần đây. Hà!" - Norton thở dài - "Gần đây, tiền cứu trợ để quốc rút xuống quá thật là quá ít."

Đỗ Trần yên lặng tính toán một chút, có đến hơn chục vạn tai dân như vậy thì hấn chia đều tiền cứu trợ, mỗi người cũng chỉ có được vài đồng bạc cũng tương đương với mấy trăm nhân dân tệ ở kiếp trước, căn bản không thể hoàn toàn giải quyết được khó khăn của nạn dân.

Nghĩ vậy, Đỗ Trần cũng chỉ biết thở dài.

Đi được hơn mười dặm đường, nạn dân cũng xuất hiện trước mắt Đỗ Trần, thấy tình hình trước mắt, Đỗ Trần run lên từ tận đáy lòng.

Hàng chục vạn tai dân ở trong các trường quân dụng, khu trường này dài khoảng mười dặm, nhìn vào có thể thấy nhiều người không giống người bình thường, họ gầy trơ xương, quần áo lam lũ, họ đang xếp hàng để lấy những chiếc bánh mì đen.

Ở trong doanh trại, từ người già đến trẻ nhỏ, tất cả mọi người đều có vẻ mặt thất thần.

Ngoại trừ tiếng khóc của trẻ con, tiếng hô hào của binh lính, hẳn không nghe thấy âm thanh gì nữa.

Nạn dân trong cả doanh trại đều cảm thấy tuyệt vọng, tử khí bốc lên từ bên trong.

Norton thúc ngựa tiến lên, ra lệnh cho binh lính tập trung một bộ phận nạn dân lại, sau đó quát:

”Mọi người nghe đây, hai vị thiếu gia của gia tộc St. Kain từ đế đô đến đây chữa tai.”

Nạn dân bên trong có thêm một chút sinh khí, mọi người đều theo Norton chỉ dẫn, nhìn về phía Đỗ Trần và Steven, nhưng trong ánh mắt của bọn họ hoàn toàn lộ vẻ tuyệt vọng.

Chẩn tai? Đến cả tiền chẩn tai của đế quốc chính phủ còn không đáng bao nhiêu thì hai vị thiếu gia này có bao nhiêu tiền chứ?

Phản ứng như chết lặng của nạn dân làm Norton rất xấu hổ, hẳn nói với hai huynh đệ:

”Các người lại nói vài câu đi!”

Steven đẩy vai Đỗ Trần:

”Vàng từ thiện là của đệ, đệ nói đi!” - Nói xong, hẳn vỗ vào mông con ngựa Đỗ Trần đang cưỡi.

Đỗ Trần thúc ngựa tiến lên, nhìn lướt qua phản ứng lãnh đạm của nạn dân, thở dài trong lòng rồi đột nhiên quát.

”Các người có muốn chết không?”

oOo

42. Chẩn Tai (1)

oOo

Tai dân lặng đi một lúc lâu, sau đó có người phản bác:

”Nếu có thể sống sót thì tại sao chúng tôi lại muốn chết chứ?”

”Được, các người đều không muốn chết!” - Đỗ Trần đến trước mặt tai dân, dùng âm thanh lớn nhất hét -

”Nếu các người muốn sống thì hãy làm ra bộ dạng muốn sống đi! Bây giờ các người ra sao? Tử khí nồng nặc, ta thấy không cần thủy tai, các người cũng tự sát rồi.”

Tai dân phần lớn đều giận dữ ra mặt, nhưng vì ngại các binh sỹ duy trì trật tự nên họ không dám phát tác.

”Các người nghĩ mình rất đáng thương có phải không? Nhưng ta nói cho các người biết.” - Đỗ Trần thúc ngựa lại gần doanh trại nạn dân - ”Không ai thương các người đâu! Các người hiện tại đều vì chính mình mà thành ra thế này cả!”

Rốt cục cũng có nạn dân lớn gan tức giận quát:

”Người nói vậy, hồng thủy là thiên tai, không liên quan gì đến chúng ta cả!”

”Đúng vậy, hồng thủy là thiên tai, không có quan hệ với các người, nhưng còn tình trạng bi quan này thì sao? Các người hãy xem lại hình dáng của chính mình đi!”

Đỗ Trần cầm roi ngựa chỉ một tráng hán đứng gần hẳn:

”Khí lực của người mạnh đến mức nào?”

”Một tay ta có thể nhắc được một trăm cân.”

"Được, vậy ta hỏi người, với sức lực của người dựng một căn nhà gỗ đơn giản mất bao lâu?"

"Ba ngày!"

Đỗ Trần cười to:

"Ba ngày? Hắc, thủy tai đã qua hai tháng mà người đã dựng được căn nhà nào chưa?"

Hắn không đợi người đó trả lời, quát:

"Các người vì cái gì mà không đem sức lực ra xây dựng lại nhà mình? Thân thể các người cũng đủ cường tráng, trên núi cũng có đủ gỗ, các người vì sao còn ở lại đây cùng nhau chờ chết?"

Sau đó Đỗ Trần chỉ vào một lão nhân, chậm rãi nói:

"Lão nhân gia, người không có sức khỏe nhưng có thể ở nhà trông trẻ, nấu ăn đúng không? Vì sao ông không giúp đỡ vị tráng hán này xây dựng nhà hắn, sau đó nhờ hắn xây dựng cho ông? Hai người chỉ cần hợp tác thì sau sáu ngày sẽ có nhà để ở."

Lão nhân trong mắt xuất hiện một tia sinh khí, chậm rãi gật đầu.

Đỗ Trần tiếp tục nói:

"Các vị, ta đã nói xong vấn đề chính, bây giờ ta nói cho các người một đạo lý, thiên tai không thể tránh nhưng cũng không phải là một thảm họa. Chỉ cần các người đồng tâm hiệp lực thì có thể sống sót. Trước hết các người phải sống sót thì mới mong có tương lai!"

"Nơi này có mười vạn người, trừ người già, phụ nữ và trẻ nhỏ thì ít nhất cũng có ba vạn trai tráng. Ba vạn người khỏe mạnh này một ngày có thể xây dựng một cái thôn, một tháng có thể tạo được một thị trấn nhỏ. Chỉ cần người già, phụ nữ, trẻ nhỏ lo về vấn đề đồ ăn thì bọn họ có thể làm việc! Chư vị, các người ai không muốn chết thì hãy đứng lên, các người có thể sống sót và cũng có đủ khả năng để sống sót, hơn nữa, chỉ cần các người cố gắng thì sẽ có kết quả tốt."

Tráng hán vừa bị nói ngáng đầu lên, nhìn Đỗ Trần, nói:

"Người nói đúng, nhưng xây dựng gia viên cũng cần tiền!"

Đỗ Trần mỉm cười, ra hiệu cho Steven đưa kim tích liên hoa đại kỳ cho hắn, hắn cầm lá cờ cắm trên mặt đất, chỉ vào đó nói:

"Các người đã thấy lá cờ này rồi chứ? Nó đại biểu cho tổ chức liên hoa từ thiện cơ kim. Ta là chủ của nó. Lần này, ta mang từ quỹ của từ thiện cơ kim đến cho mọi người một vạn kim tệ."

Tại cửa trại bỗng chốc vang lên tiếng hoan hô, thanh âm rung trời, trong chốc lát, những người ở xa chưa biết chuyện gì xảy ra nên cũng hoan hô theo.

"Im lặng!" - Đỗ Trần hét lớn - "Một vạn kim tệ với các người thì lớn không thể tưởng tượng được, tha thứ cho ta, ta không có có ý xấu, chỉ là ta muốn nói, chư vị cả đời cũng chưa nhìn thấy mười kim tệ cho nên nghe thấy một vạn kim tệ mới có thể hoan hô như vậy được. Nhưng các người thử nghĩ xem, nơi này có mười vạn người, mỗi người chỉ được có khoảng mười ngàn tệ, chỉ đủ cho các người sống trong một tháng."

Tiếng hoan hô dần lắng xuống.

Đỗ Trần nhảy xuống ngựa, đi vào giữa những nạn dân, ôm một đứa bé vào lòng rồi xoa xoa mặt nó, nói:

"Ta cũng không muốn nói nhiều lời thừa, ta thay mặt liên hoa từ thiện cơ kim ước định một tháng, trong một tháng này, các người không có ai phải chết, hơn nữa những người khỏe mạnh còn có công cụ. Nhưng trong một tháng này, các người phải xây cho ta một thị trấn nhỏ đơn giản để trở lại cuộc sống bình thường."

"Ca ca, huynh nói thật à?" - Đứa bé trong ngực hỏi Đỗ Trần.

"Ca ca nói cho người một câu, thiên tai không thể tránh nhưng con người có thể tự cứu lấy mình!"

Đỗ Trần bỏ đứa bé xuống rồi tiến về xa đội, nói:

"Kim tệ ở đây, nhưng nó sẽ không hiện hữu trước mắt các người, nó sẽ biến thành công cụ trên tay các người. Bây giờ ta cần các người cử ra năm mươi người có thể tin tưởng được tạo thành tai dân cứu hội, đến đây tiếp quản số tiền này."

Tai dân lập tức tuyển cử, Đỗ Trần về cạnh Steven, hoàn toàn không nói chuyện, hẩn thở dài:

"Tai dân, thật sự là rất khác biệt!"

Nếu nói là nửa tiếng trước, mục đích chặn tai của Đỗ Trần chỉ là làm cho mộng đứt nở hoa, còn bây giờ, hẩn cũng không rõ mình vì cái gì mà chặn tai, vừa rồi ôm lấy đứa nhỏ kia, tựa hồ trong ánh mắt tuyệt vọng của nó, Đỗ Trần thấy được mình trong tiền thế, sống lang thang trên đường phố, cô nhi như hẩn phải trộm cắp để sống.

Steven cũng thở dài, nói:

"Đúng vậy, từ trước tới giờ, ta đều nghĩ rằng bình dân ở nam thành St. John là những người đáng thương nhất. Hôm nay... ai, đệ đệ, vừa này người làm tốt lắm."

Không lâu sau đó, nạn dân đã tuyển ra được năm mươi lão nhân đức cao vọng trọng, một người có vẻ nhiều tuổi nhất đến trước mặt Đỗ Trần, lão trông khoảng bảy, tám mươi tuổi, làm Đỗ Trần nhớ tới lão Fuye ở nhà.

"Thiếu gia, cảm tạ ngài đã đến cứu chúng tôi, chúng tôi ca ngợi ngài, ..." - Ánh mắt của lão có vẻ do dự, nói một tràng nhiều câu ca ngợi sáo rỗng.

Đỗ Trần nhìn lão, khó xử cười nói:

"Ai, lão nhân gia, có gì thì ông cứ nói thẳng, ta là tôn tử của Shigeru nguyện trợ giúp ngài giải quyết các khó khăn."

"Hắc!" - Lão nhân cười nói - "Thiếu gia, chúng ta chưa có quà gặp mặt cho người, cho nên, mấy lão già này thương lượng đem một phần tiền cứu trợ để lại tay thiếu gia làm quà."

Diễn hình của tiểu nông tư tưởng, Đỗ Trần vừa định cười nhạo, bất quá giật mình hiểu được, những tai dân này bị tham quan hạch sách quen rồi.

"Được rồi, trước hết phát cho mỗi người một ngân tệ, chi dùng tiết kiệm cũng đủ sống bảy, tám ngày, nhưng các người cũng phải tăng tốc xây dựng tại thị trấn đi."

"Thiếu gia, người quả là quá tốt!"

Nói xong, lão nhân liền quỳ xuống, Đỗ Trần liền cản hẩn lại, thật là buồn cười, một lão nhân bảy, tám mươi tuổi quỳ lạy không phải muốn ta chết yếu hay sao?

Lần lượt phát tiền chặn tai, Đỗ Trần nhìn những tai dân và mỉm cười, bởi vì mộng hẩn bắt đầu nứt, hơn nữa không phải nứt bình thường. Không thể không nghĩ đến nó được, hoa sen trên mộng Đỗ Trần tạo thành hình bát quái, hiện tại ba bông hoa ở quẻ càn gần như đã nở toàn bộ.

Công pháp Liên Hoa Bảo Giám có tám tầng, ba mươi sáu trọng, hôm nay hẩn sắp hoàn thành tầng thứ nhất!

Tiếp theo, Đỗ Trần ngó nghiêng tìm nhà xí để xem xét tình trạng hoa sen.

Trong khi ánh mắt của hẩn đang dò xét ở vùng phụ cận, hẩn đột nhiên giật dử. Đám hỗn đản này có còn nhân tính nữa không vậy?

oOo

43. Chấn Tai (2)

oOo

Chỉ thấy trong đám tai dân, không biết từ lúc nào có mười mấy người quần áo hoa lệ, to béo, mấy đồng thệ này vừa nhìn đã biết không phải tai dân, hiện tại bọn chúng đang xông vào những nạn dân.

Hơn nữa bọn chúng không hướng về những binh lính đang phát ngân tệ mà xông vào những nạn dân.

Những kẻ này đến thu thuế!

Mẹ kiếp, nạn dân mà cũng thu thuế, như vậy thì làm gì còn đạo lý nữa? Đỗ Trần có vài phần hỏa khí.

Lúc này có một tên béo kêu lên:

"Hắc, người, người đừng cố dấu ngân tệ nữa, đây là tiền thuế của ta!"

Người bị hấn nói là một phụ nữ trẻ, tay đang ôm một đứa trẻ con, nàng đang van xin:

"Bá tước đại nhân, thảo dân đã không có nhà, chồng thảo dân cũng đã chết trong trận thủy tai, xin ngài để lại cho thảo dân ngân tệ này để ta nuôi sống đứa nhỏ, ngài cũng biết một đứa trẻ không thể ngày nào cũng ăn bánh mì đen được."

Nói xong nàng quỳ xuống, đứa nhỏ trong ngực cũng khóc oa, oa.

"Không, ta phải thu thuế!"

Ánh mắt tên bá tước nhìn người đàn bà đáng thương lạnh như băng, tiện dân đóng thuế là chuyện thiên kinh địa nghĩa, hơn nữa trang viên của chính hấn cũng bị hủy hoại, phải thu một khoản thuế lớn để bù đắp lại tổn thất.

Hấn hừ một tiếng, lại thúc giục người đàn bà,

"Người chống lại người thu thuế à?"

"Thảo dân không dám..."

Tai dân chung quanh không thể chịu nổi nữa, có người phẫn nộ nói:

"Bá tước đại nhân, khoản tiền này chúng tôi còn phải dùng để xây dựng lại nhà cửa."

"Ta cũng cần tiền để xây dựng lại nhà cửa!" - Bá tước mập mạp hét lớn.

"Người mà cũng phải trùng kiến lại trang viên? Trướng bông của người ở bờ biển phía nam làm bằng vàng mà cũng phải trùng kiến sao?"

Tai dân nhất thời phẫn nộ, một số người vừa nãy đã nộp thuế cho quý tộc cũng hô to:

"Đại nhân, chúng tôi cần xây dựng lại nhà cửa."

Những nạn dân phẫn nộ vây quanh vị bá tước mập mạp.

"Các người muốn làm phản sao? Hừ!" - Bá tước lùi lại mấy bước, liếc mắt về phía mấy người lính ở phía sau nạn dân, lạnh lùng cười.

Đông! Đông!

Binh lính gõ kích trên tay vào thuấn, nạn dân thấy tình hình như thế đành buồn bã cúi đầu giải tán. Bọn họ chỉ là bình dân, không dám kháng lệnh quý tộc.

Có một số tai dân gan lớn liếc mắt dữ tợn, trong lòng nổi lên ý nghĩ, có lẽ, chỉ là có lẽ, nếu không phải vì bánh mì đen mỗi ngày, hấn có thể liều mạng với tên bá tước này.

Nếu không phải mỗi ngày có bánh mì đen để ăn, bọn họ đã không giữ nổi tính mạng a.

Đỗ Trần đã thấy mọi chuyện, tên khốn khiếp này! Tiền thuế, Đỗ Trần đi ăn xin khi còn nhỏ không ít lần bị người ta khi dễ, hiện tại thấy cảnh này, hấn cũng thấy kích động.

Đi tới cạnh Norton, Đỗ Trần thấp giọng:

"Thúc thúc, tên này là ai?"

Norton cũng thấy cảnh này, không ngờ vẻ mặt hắn rất lạnh nhạt, thậm chí Steven đứng một bên dù có vài phần không đành lòng nhưng cũng không phẫn nộ. Bọn họ đều là quý tộc, sự tình này trong mắt bọn họ là việc thiên kinh địa nghĩa,

”Bọn họ cũng là tai dân!”

”Bọn họ là tai dân?”

”Đúng vậy, nhà cửa của bọn họ cũng bị hủy hoại trong trận thủy tai, bọn họ là quý tộc tai dân.” - Norton bình thản nói.

”Người muốn hỏi về việc thu thuế của bọn họ chứ gì? Tam thiếu gia, đây là để quốc pháp luật cho phép, bọn họ có thể quy định thuế của dân trên lãnh địa của mình. Ta mặc dù không quen nhìn hành vi của bọn họ, nhưng pháp luật đã quy định rồi, bọn họ có thể tuyên bố bên trong lãnh địa của mình thuế suất là 100%, cũng chính là toàn bộ, cũng hoàn toàn có thể, dưới sự bảo vệ của pháp luật, bọn họ có thể giảm số tiền cấp cho tai dân của người.”

Trong lòng Đỗ Trần bốc lên một cỗ tà hỏa, lũ hỗn đản này không phải đang làm giảm thiện sự của hắn hay sao? Pháp luật lại quy định bọn họ hoàn toàn có quyền làm như vậy, Đỗ Trần không có tư cách can thiệp vào.

Đỗ Trần không cam lòng, tiền thế tu luyện thành một thân bản lĩnh đạo tặc, hắn không dễ dàng buông tha kẻ giàu có nào dám xúc phạm hắn!

Hiện tại, tai dân đang giúp hắn tu luyện Liên Hoa Bảo Giám, bọn chúng lại thu thuế, không phải là cắt đứt thiện sự của hắn sao?

Nghĩ ngợi một lúc, Đỗ Trần mỉm cười, pháp luật không thể khống chế đám hỗn đản này, vì vậy hắn phải dùng thủ đoạn.

Hắn bước nhanh đến bên cạnh tên bá tước đang thu thuế, mỉm cười nói:

”Ai, bá tước tôn quý, ta muốn hỏi tên ngài là gì? Ngài sống ở đây à?”

”Đầu thần phù hộ, ngài là hậu duệ của thần, không cần phải gọi ta là bá tước, gọi ta là Abdul là được!” - Abdul vừa thấy Đỗ Trần là hậu duệ của thần, quý tộc trong quý tộc, lập tức thay đổi khuôn mặt tươi cười.

”Ồ không, ta và bằng hữu không thể ở nơi bản thủ thế này được, ta và bằng hữu ở phía nam, ở bờ biển cách đây năm dặm, kia, chính là nơi đó!” - Hắn chỉ về một hướng - ”Vừa nãy, người hầu nói cho ta biết ngài đến chỗ tai nên ta đến xem.”

Đỗ Trần nhìn về phía nam, ở cách đó năm, sáu dặm là bờ biển, có thể mơ hồ thấy được một doanh địa xa hoa khi so sánh với chỗ ở của nạn dân. Có vẻ đây là nhà nghỉ ven biển của tên này.

Đỗ Trần lửa giận cao thêm một tầng, trong lúc này, bông sen thứ ba đã hoàn toàn khai hoa, không biết hắn sắp được hiện tượng lạ gì.

Dùng nội kình áp chế hoa sen trên mộ, Đỗ Trần cười nói:

”Ai, là ta có lỗi, đáng ra ta nên đến chỗ ngài bái phỏng trước, ngài bây giờ ở đâu, có thể đưa ta đến đó xem được không?”

”Ồ, đương nhiên là có thể! Các bằng hữu của ta nhất định sẽ cao hứng phi thường bởi vì bọn họ sắp gặp được một hậu duệ của thần, mời ngài đi theo ta.”

Nói vài câu với Norton và Steven, Đỗ Trần đi theo Abdul đến thôn quý tộc ven biển. Thấy bọn họ rời khỏi, ánh mắt cảm kích của tai dân biến thành thất vọng.

Ai, nguyên lai quý tộc đều giống nhau cả.

Bất quá Francis huân tước đại nhân còn giúp chúng ta xây dựng lại nhà cửa, so với con quỷ hút máu ở bờ biển thì tốt hơn nhiều.

Đi tới trường bông xa hoa của Adbul, Đỗ Trần trong lòng mở nhạc, so sánh với các kho tàng của quý tộc, trường bông này quả thật quá đơn giản, đối với cao thủ trộm cắp như Đỗ Trần mà nói, nơi này không hề phòng gì cả.

Mẹ kiếp, các người vi phú bắt nhân? Lão tử phải lấy.

Pháp luật không trừng trị được bọn họ thì dùng thủ đoạn.

Trường ác cũng là làm việc thiện!

Đi dạo một vòng quanh trường thôn quý tộc, gặp được rất nhiều quý tộc tai dân, Đỗ Trần cười hì hì rời khỏi nhà nghỉ trên biển.

Đi một chuyến, Đỗ Trần hoạt động một lúc cũng kiếm được vô số, trâu trâu, mã não, kim cương...

"Thiên nột, vòng cổ kim cương này đáng giá bao nhiêu đây, thừa sức được 500 kim tệ!"

"Đầu thần phù hộ, lại còn đá mắt mèo nữa à?"

Hắn vừa đi chưa lâu, thôn quý tộc đã nổi lên rất nhiều âm thanh, nghe đến sáng khoái, làm việc thiện từ trước tới giờ, đây là lần hắn sáng khoái nhất, mẹ nó, chẳng những sướng mông mà trong lòng cũng sáng khoái.

Mặc dù nhất thời phần nộ nhưng việc này Đỗ Trần không ngại gì cả, hắn là hậu duệ của đầu thần, tuy hắn đem tang vật giấu ở trên người, nhưng ai dám lục soát hậu duệ của thần? Bọn họ không sợ giàn hỏa thiêu của thánh giáo sao?

Tổng cộng ba mươi món trang sức trên người, nhìn qua người Đỗ Trần vẫn không thấy gì khác lạ, giấu đồ ăn trộm cũng là một trong các kỹ năng trộm cắp.

Tỷ như một khối kim cương đang bị hắn giấu trong khố, không ảnh hưởng đến việc đi lại, chiêu này được gọi là quả trứng thối ba hay khố hạ tàng bảo. Lúc trước, Đỗ Trần chính là dùng chiêu này để giấu vật chứng Dương Giác chiến chùy bên trong giáo đường.

Hay như một cái vòng cổ bị hắn quần quanh tay, bên ngoài có tay áo che đi, chỉ cần không vén tay áo lên thì không ai phát hiện được. Chiêu này kêu là kim xà triển thân ...

"Con mẹ nó, đồng trang sức này cũng phải trị giá một vạn kim tệ, cái lũ hồn đản này giàu có như vậy mà vẫn bóc lột nạn dân, thật sự là con mẹ nó, không còn chút nhân tính nào nữa rồi!"

Đỗ Trần đang đi trên đường, thỉnh thoảng quay đầu lại chờ đám truy binh quý tộc.

Đột nhiên.

Bên trong thôn quý tộc có một số âm thanh gì đó vang lên, đột nhiên Đỗ Trần cảm thấy có vấn đề, một chút âm thanh cũng không nghe được nữa.

Không, còn có một loại âm thanh rất cổ quái, nghe như là sa sa.

Ở phía xa chỉ có biển lớn và những con sóng.

Một cỗ tinh khí truyền lên não, tuy Đỗ Trần không có cái mũi linh mẫn như tuyết bích nhân nhưng cũng ngửi thấy cái gì đó.

Một mùi rất cổ quái.

Hoa sen trên mông mang đến cảm giác tê tê càng lúc càng lớn, toàn bộ nội kinh của Đỗ Trần đều dùng để áp chế cảm giác làm người ta vừa yêu vừa hận này. Sau đó hắn nhìn lại thôn quý tộc.

Đột nhiên từ thôn truyền đến một tiếng hét thảm thiết.

"Cứu mạng a!"

Một con vật rất lớn đang từ dưới đất thôn quý tộc đi tới, đầu màu xanh biếc hình tròn, mắt màu xanh, to cỡ đầu trâu, màu đỏ sẫm, phun ra chiếc lưỡi dài không dưới hai thước.

Cái này không chỉ là một cái đầu.

oOo

44. Chấn Tai (3)

oOo

Con cự mãng ngửa mặt lên trời, ti ti phun khí độc, cắm đầu xuống đất, oanh một tiếng, khi nó ngẩng đầu lên, Abdul bá tước vừa kêu cứu đang nằm trong miệng nó.

Ngay sau đó lại một cái đầu rắn khác thò ra, thôn quý tộc biến thành một chuồng rắn!

Không chỉ có vậy, xa xa trên biển có thể thấy thấp thoáng mấy cái đầu rắn trong nước, số lượng bao nhiêu không thể biết được.

Đầu thần phù hộ, không, Bồ Đào phù hộ, ngộ không sư huynh, người có ở đâu thì hãy đến giúp ta a!

Đỗ Trần không kêu nổi, khó trách hần, người bình thường không biết lá gan lớn thế nào, nhìn vào đàn rắn vô tận trước mặt không bị dọa đến ngất đi cũng là can đảm rồi.

Kinh hoàng qua đi, Đỗ Trần đem tất cả liên hoa nội kinh dồn vào hai chân, chạy như điên về doanh trại nạn dân.

Đám quý tộc kia thì chết không đáng tiếc, còn mười vạn tai dân phía bắc thì hoàn toàn vô tội, phải báo tin cho bọn họ bằng không tất cả sẽ biến thành điểm tâm cho lũ rắn.

Vừa chạy, Đỗ Trần vừa quay đầu lại kiểm tra tốc độ truy đuổi của đàn cự mãng.

Vừa quay đầu lại, hần phát hiện ra một sự tình kỳ quái.

Đám cự mãng này hình như có người chỉ huy, đội ngũ mặc dù hỗn loạn nhưng tất cả đầu rắn đều hướng về một phía, từ thôn quý tộc có mấy người may mắn trốn thoát, chúng cũng không truy kích, chỉ có người trên đường đi của chúng hoặc tấn công chúng thì mới phải xuống nói chuyện với diêm vương.

Bọn chúng chỉ cần di chuyển mà không cần đả thương người.

Đỗ Trần cước bộ chậm lại, nhìn một lát thì trong lòng càng xác nhận ý nghĩ của mình, đàn cự mãng này quả nhiên là chỉ đang di chuyển.

Thấy hướng di chuyển của chúng, Đỗ Trần cả kinh, hơn mười dặm theo hướng bọn chúng đi là thành Antwerp.

Phiền toái rồi đây!

Đỗ Trần tiếp tục nhắm hướng doanh trại nạn dân chạy tới.

Hần dồn liên hoa nội kinh xuống hai chân, ở trên móng tựa như một con ngựa đứt cương, mắt đi áp chế, bông hoa thứ ba cũng nở ra.

Ba bông ở quẻ càn đều nở, Đỗ Trần đã hoàn thành tầng thứ nhất của Liên Hoa Bảo Giám.

Bông đầu tiên cho hần nội kinh, bông thứ hai giúp hần tẩy cân phạt tủy, bông thứ ba, cũng là khi quẻ càn hoàn thành, sẽ có chuyện gì đây?

Đang nghĩ, Đỗ Trần bỗng cảm thấy toàn thân đau nhức vô cùng, tựa như có người bẻ xương hần rồi nói lại.

Thiên nột, không phải là thoát thai hoá cốt đấy chứ?

Lúc này, Norton và Steven đang mang binh lính đến, nạn dân ở cách thôn quý tộc chưa đến năm, sáu dặm đường, bọn họ không quản đến lũ quý tộc nhưng giữa hai nơi chỉ có một bãi đất trống, nhìn qua cũng có thể thấy bờ biển đang hỗn loạn, nhất định có vấn đề nên vội vàng đến tìm Đỗ Trần.

"Đệ đệ, phía trước có vấn đề gì vậy?" - Steven vừa thấy bộ dạng kinh hoàng của Đỗ Trần liền kéo hần lên lưng ngựa của mình.

"Rắn, không đúng, cự mãng, cự mãng lớn phi thường!" - Đỗ Trần toàn thân đau đớn, miệng lưỡi khô, ngay cả nói ra âm thanh cũng có vấn đề, không ngờ trong mắt mọi người, đứa nhỏ này bị dọa sợ phát khiếp,

"Một đám cự mãng vừa bò qua thôn quý tộc, hiện tại chúng đang tiến đến cảng Antwerp, Norton thúc thúc, hãy bảo người phòng thủ đi!"

Norton nhíu mày, nói:

"Bên trong thành không cần lo lắng, ngày hôm qua sau khi Ziege miện hạ đến, ta đã dùng danh nghĩa phòng dịch để phong tỏa cảng khẩu, phái trọng binh dò xét hải ngoại."

Đỗ Trần cẩn thận nhớ lại, hôm qua, khi bọn họ tiến vào phủ thành chủ thì đang có binh lính công bố lệnh giới nghiêm.

"Nhưng thúc thúc, đàn rắn này lớn phi thường, người tiến lên phía trước một bước là có thể thấy rõ."

Không cần tiến về phía trước, Đỗ Trần vừa dứt lời thì từ dưới đất mọc lên một cái đầu rắn, sau đó tiến đến bờ biển gia nhập đàn rắn.

Trông thấy độ lớn của cự mãng này, Norton hít vội một ngụm khí,

"Shigeru tại thượng, mãng xà lớn như vậy ta mới chỉ thấy khi theo Anginus nguyên soái chinh phạt McCarron đế quốc, hai vị thiếu gia, lập tức theo ta hồi thành để bảo vệ sự an toàn."

Nói xong, hắt ra lệnh cho binh lính bảo vệ hai người trở về.

"Tai dân làm sao đây?" - Đỗ Trần hô to.

"Nếu như đám rắn này chỉ là đi qua thì khẳng định nạn dân doanh không gặp nguy hiểm. Hơn nữa nạn dân doanh cũng có binh lính bảo vệ." - Norton thúc ngựa chạy đi, mặc dù nói thế nhưng ai dám đảm bảo đàn cự mãng sẽ không quay đầu tập kích nạn dân doanh? Lúc này hắt bất chấp nạn dân, hai vị thiếu gia của Anginus nguyên soái mới là trọng yếu.

Đỗ Trần muốn bảo Norton bảo vệ tai dân, nhưng xương cốt toàn thân hắt càng ngày càng đau nhức mãnh liệt, trước mắt hắt tối sầm, ngất đi!

Khi Đỗ Trần tỉnh lại, hắt nhìn thấy mái nhà làm bằng thủy tinh, còn có Steven bên giường nhắc nhở hắt đã trở về phủ thành chủ.

Steven vẻ mặt lo lắng, thấy Đỗ Trần tỉnh lại thì vỗ ngực thở phào nhẹ nhõm:

"Ai, đệ đệ thân ái của ta, người cuối cùng cũng tỉnh lại, người mà chết không minh bạch như vậy sợ rằng mẫu thân sẽ từ dưới mộ lao lên tìm ta hỏi tội mất."

"Đại ca, an tâm đi!" - Đỗ Trần trên giường định đứng dậy, hắt bỗng giật mình phát hiện hình như một chút khí lực hắt cũng không có.

"A, nạn dân không có vấn đề gì, đàn mãng xà này trực tiếp đến cảng Antwerp, không có quay đầu tập kích nạn dân."

Đỗ Trần thở ra một hơi, hỏi:

"Tình hình là đệ bị làm sao vậy?"

Steven nhún vai:

"Thiên nột, đệ đệ của ta, tình hình của mình mà đệ còn không biết à? Cuối cùng tế tự môn cũng không tìm ra nguyên nhân người ngất đi, bây giờ môn nhân trong phủ thành chủ đều nói là người bị đàn rắn dọa đến ngất đi."

Đỗ Trần cười cười, trên lưng hắt đã có xú danh sỉ nhục và ngu ngốc, thêm một cái non gan nữa cũng không vấn đề.

"À quên, trên người đệ sao có nhiều châu báu vậy? Vừa rồi tế tự cho người kiểm tra thì phát hiện trên người đệ có một lượng châu báu trị giá ít nhất là một vạn kim tệ!" - Steven vẻ mặt quái dị hỏi.

"Ai, vừa rồi mãng xà tập kích quý tộc doanh địa, trong lúc đệ chạy trốn thì từ trên trời rơi xuống một người bị mãng xà đánh bay, mình đầy châu báu, đệ tiện tay lấy vài thứ quý nhất, đệ nghĩ có thể dùng nó để chấn tai cho nạn dân."

Đỗ Trần một mặt nói, một mặt thầm đánh giá cơ thể mình, quần áo bị cởi sạch, nhưng kim cương hắc giầu trong khó vẫn còn, điều này chứng tỏ tể tự môn không kiểm tra trong khó hắc, hoa sen trên mông cũng không bị phát hiện.

"Bỏ tay với người, muốn tiền không muốn mạng, trong tình hình đây mà còn có thể nghĩ đến việc kiếm châu báu. Lần sau, so với cái mạng nhỏ thì cái gì cũng là thứ yếu!"

Steven đứng lên thu thập một chút y giáp, lúc này Đỗ Trần cũng chú ý tới đại ca đang mặc chanh sắc nhuộm giáp của ma đầu sỹ,

"Cái đám mãng xà đáng chết kia đang bao vây cảng Antwerp, ta phải đi giúp Norton thúc thúc thủ thành, vì trên tường thành có pho tượng của tổ tiên Shigeru, ta là hậu duệ của ông nên không thể ngồi yên được, người cứ an tâm nghỉ ngơi đi."

"Đàn rắn vây thành?"

"Đúng vậy, hơn nữa đàn rắn này hình như còn học qua binh pháp, con mẹ nó, có thể bày ra được trận vây thành!" - Steven thần sắc cổ quái nhếch mép - "Đàn rắn này đến để cứu ma nữ kia."

"Đại ca, sao huynh biết vậy?" - Đỗ Trần ngạc nhiên hỏi.

Steven không nói gì mà nhìn ra ngoài cửa sổ, dường như đang nghĩ cái gì.

Đột nhiên, một âm thanh vang lên, truyền khắp cảng Antwerp:

"Ziege, ta biết người đang ở trong thành, trong người người có độc dịch của ta, cho dù người chạy đến chân trời góc biển ta cũng có thể nghĩ được người, giao tiểu thư ra đây! Bằng không ta sẽ huyết tẩy hải cảng này!"

"Tên này cứ ba phút lại nói một lần thì còn gì là bí mật nữa." - Steven cười khổ nhún vai.

oOo

45. Thí Cổ Sanh Hoa

oOo

"Ziege, tiểu thư có tâm địa lương thiện, chưa bao giờ sát sinh, vì sao người lại vô cớ nhốt nàng? Ta không muốn giết người, đừng bắt ta đem cả tòa thành này bồi táng cùng người."

Steven nói thầm trong miệng na ca môn nhân .

"Được rồi, người nghỉ ngơi đi, ta phải ra ngoài hỗ trợ thủ thành." - Steven khuyên Đỗ Trần vài câu rồi đi ra ngoài.

"Đại ca, bên ngoài rất nguy hiểm!" - Đỗ Trần giữ tay Steven.

"Không sao đâu, ta chỉ lên tường thành bảo vệ pho tượng Shigeru tổ tiên, không cần biết như thế nào, ta thân là gia tộc trưởng tử phải đích thân bảo vệ tượng tổ tiên."

Đỗ Trần cười khổ nhưng rất nhanh trở lại bình thường, thiết nghĩ chẳng lẽ có thể không bảo vệ bài vị của tổ tông, Steven liều mạng là có lý do, chẳng lẽ việc bảo vệ bài vị tổ tông cũng để người khác đi làm?

"Huynh nên cẩn thận một chút, huynh đã từng nói, so với cái mạng nhỏ thì mọi thứ đều không quan trọng."

"Hắc, ta biết, ta còn muốn giữ cái mạng này để đi gặp các cô nương xinh đẹp trong đầu thần học viện."

Nói xong hắc xoay người ra khỏi phòng.

Steven vừa ra đến cửa thì thấy Ziege đang từ trong viện đi nhanh ra ngoài, Norton an bài huynh đệ hai người ở cùng một khu với viện trưởng, như vậy có chút bất hợp lý, nhưng Norton làm vậy cũng có lý do, để Steven thiếu gia có cơ hội tiếp cận viện trưởng thì việc học hành trong tương lai có lợi hơn các đệ tử khác.

Norton lúc này đang ngăn trở Ziege.

Steven vội hỏi:

"Viện trưởng, ngài có việc gì phải ra ngoài vậy?"

Norton cười khỏ nói:

"Steven thiếu gia, giúp ta khuyên viện trưởng đi, ông ấy muốn nghênh chiến, nhưng thân thể của lão nhân gia lúc này..."

Ziege kiên định nói:

"Sự việc này do ta mà ra, ta không thể mang đến tai họa cho cảng Antwerp. Ai, là ta sơ suất, không thể tưởng tượng được địch địch bên trong cơ thể ta còn có tác dụng truy tung."

"Miện hạ, hôm qua, sau khi ngài phân phó, ta đã rải kín hải lam thảo ở trong thành, hẳn chỉ có thể ngửi được mùi của ngài lưu lại ở ngoài thành, tuyệt đối sẽ không phát hiện được vị trí cụ thể."

"Đúng là vì hẳn không thể phát hiện vị trí cụ thể của ta nên mới đứng ngoài thành bức ta ra ngoài, người không cần nói nhiều nữa..." - Ziege đẩy tay Norton ra rồi đi tiếp.

Norton bước nhanh về phía trước nhưng lại không dám dùng sức mạnh nên đành phải dang hai tay ra ngăn cản,

"Miện hạ, ta đã phái một vị vũ đầu thần cấp sáu đến đầu thần học viện cầu cứu, năm trăm hải lý người đó có thể đi trong một ngày, có lẽ hiện tại các sư phụ trong học viện đã biết tin tức, hơn nữa quân đoàn của đế quốc tại nam phương cũng đang trên đường đến tăng viện, chúng ta chỉ cần thủ vững một ngày, một ngày thôi!"

"Nếu hẳn công thành trong một ngày sẽ có bao nhiêu người chết?"

Ziege chấp tay quát:

"Ta sẽ không tuân theo mệnh lệnh của người, yêu cầu người tránh ra!"

Ziege tức giận nhìn Norton, khí thế hiện tại của ông hay thân phận của ông đều khiến Norton không dám ngăn cản nên hẳn đành khuyên nhủ:

"Miện hạ, nếu ngài muốn đi, ít nhất cũng phải mang theo thánh khí."

"Thánh khí của ta đang dùng để giam ma nữ kia, ta không thể mang đi!"

Ziege đi ra khỏi phủ thành chủ, Norton và Steven đành đi theo sau.

Ở trong phòng, Đỗ Trần sau khi nghe hết cuộc nói chuyện bên ngoài, trong lòng chợt động.

Cảng Antwerp gặp phải trận chiến này, nếu ta có thể ngăn cản nó thì ta có thêm được bao nhiêu việc thiện đây? Đỗ Trần nhớ đến một câu nói trong tiền thế, "Chỉ kiên qua, thượng thiện vô toán!" (chấm dứt chiến tranh, công đức vô lượng)

Đang nghĩ về thiện sự này, hẳn giật mình nhớ lại, trước khi hẳn hôn mê, bông sen thứ ba đã nở hoàn toàn.

Nghĩ vậy, hẳn mặc kệ thân thể đang mệt mỏi nằm trên giường, lập tức cởi hạ khố ra, quay đầu lại nhìn mông. Vừa mới chuyển động, Đỗ Trần phát hiện một bất ngờ kinh nhân.

Trước kia, hẳn quay đầu lại nhìn mông đều rất khó khăn, vài lần tí nữa thì gãy cổ, nhưng bây giờ, hẳn rất dễ dàng quay cổ về phía sau, mặc dù chưa đến mức quay được 180o để dọa người nhưng hiện tại cũng rất dễ dàng nhìn thấy hoa sen trên mông.

Có vẻ độ linh hoạt của xương cốt hẳn đột nhiên tăng lên.

Trong lúc đó, liên hoa nội kinh của hắn cũng tăng lên rất nhiều, phẳng phất như cổ tay trẻ con.

Khí lực dần dần hồi phục, Đỗ Trần xuống giường sau đó kinh hãi đến há mồm.

Thân thể nhẹ hơn...

Tốc độ nhanh hơn...

Thị lực tốt hơn...

Khứu giác càng mạnh hơn...

Thân thể hắn lúc này tựa hồ như hoàn toàn bị cường hóa một lần.

Hắn giật mình hiểu được nguyên nhân Liên Hoa Bảo Giám tầng thứ nhất giúp hắn cải tạo thân thể. Còn đau nhức lúc trước là dấu hiệu của việc hắn thoát thai hoán cốt.

Sự thật là vậy, Liên Hoa Bảo Giám có tất cả tám tầng, tầng thứ nhất, chính là sau khi ba bông ở quả càn toàn bộ khai hoa, Đỗ Trần được thoát thai hoán cốt, vô số xú uế, tạp chất của phàm nhân bị loại bỏ, cơ thể của hắn hiện tại đã được cải tạo thích hợp để tu tiên.

Có thể nói, giai đoạn này là để hắn về sau có căn cơ tối thâm hậu để tu tiên!

Cái này cũng chỉ là căn cơ mà thôi, tu tiên hết sức rộng lớn, Bồ Đào lão tổ kiêm tu phật đạo hai nhà, sở hữu vô thượng bí pháp, lão vừa mở một khe hở đối với Đỗ Trần đã giúp hắn thấy được một chút ánh sáng rạng đông.

"Hắc hắc, sư phụ, đồ đệ vừa mới hoàn thành một trong tám phần của công pháp rồi!" - Đỗ Trần sau cơn sung sướng lúc này mới bắt đầu chăm chú nhìn hoa sen trên móng.

Quả càn toàn bộ khai hoa, hơn nữa bông đầu tiên ở quả đào, ở góc trên bên phải, cũng nở được một chút, hiện tại Đỗ Trần chính thức bước vào tu luyện tầng thứ hai.

Quả đào tổng cộng có bốn bông sen, phân bố làm bốn cảnh giới, theo lời của Bồ Đào lão tổ về Liên Hoa Bảo Giám thì càng về sau tu luyện càng khó, không biết lúc nào ta mới có thể hoàn thành công pháp này.

Vỗ vỗ móng, Đỗ Trần nở nụ cười, nhưng hắn không cười được lâu, đột nhiên, hắn cảm thấy móng bắt đầu nóng lên, hiện tại trên tay hắn có cái quái gì đó.

Hắn vừa nhìn.

Lão thiên à, ba bông sen ở quả càn hoàn toàn rời khỏi thân thể, biến thành hoa sen thật trên tay hắn, cánh lớn cánh nhỏ, trên đài hoa màu vàng còn có một viên thủy châu trong suốt dập dờn tinh quang! Không biết có linh cảm gì, Đỗ Trần đột nhiên thốt lên:

"Tiên gia pháp bảo, tiên gia pháp bảo!"

Tâm trí chợt động, Đỗ Trần quán chú liên hoa nội kinh, cầm bông sen ở giữa tiện tay ném ra, oanh một tiếng, ở phía dưới bị đục một lỗ thủng lớn.

Đúng vậy, đây là tiên gia pháp bảo, bảo giám không ngờ lại còn khiến Đỗ Trần có thể nhận được pháp bảo.

Nhưng không biết được liên hoa pháp bảo này có diệu dụng gì, Đỗ Trần phải từ từ tìm hiểu.

"Francis thiếu gia, có chuyện gì vậy?" - Người hầu ở ngoài cửa nghe được tiếng động, lập tức hỏi.

"Không có việc gì, ta đang mặc đồ, đừng có vào, mọi chuyện ta đã thu thập rồi!"

Đỗ Trần nghĩ thầm làm sao để giấu liên hoa pháp bảo này đây, vừa nghĩ, ba bông sen đã quay trở lại thành hoa văn trên móng hắn.

Thấy tình hình thế này, Đỗ Trần chỉ có thể cười thầm, liên hoa pháp bảo quả nhiên bất phàm!

Trong lúc này, trên bầu trời cảng Antwerp vang lên tiếng quát:

"Ziege, chẳng lẽ ngươi không phân biệt được thị phi, ngoan cố cổ hủ, bức ta vào thành đại khai sát giới ư?"

”Có ta ở đây người dám tiến lên à?” - Thanh âm của Ziege có chút trung khí không đủ, dù sao ông cũng chỉ là một người bị trúng độc trọng thương.

Bên ngoài đã bắt đầu đánh nhau, ta có khả năng ngăn cản trận đấu này không đây? Đỗ Trần thầm nghĩ, biện pháp thì có, chỉ cần cứu ma nữ ở dưới pho tượng, mọi chuyện đều được giải quyết, chính mình cũng hoàn thành một đại thiện sự chỉ kien qua .

Làm sao để cứu ma nữ kia đây? Địa lao của phủ thành chủ có bao nhiêu lính gác?

Có thể mạo hiểm nhưng tuyệt đối không thể liều mạng.

Đỗ Trần vừa mới quyết định, bên ngoài có người lớn tiếng hô:

”Francis thiếu gia, ngoài thành bắt đầu đánh nhau, Ziege miện hạ vừa ra tay đã là băng thiên địa liệt, ngài nhanh thu thập một chút, mang theo thân tín cùng chúng ta xuống mật thất dưới đất để trốn, nơi đó có thánh khí của Ziege miện hạ nên có thể bảo vệ ngài.”

oOo

46. Nhà Tù Thánh Khí, Cường Gian Không Thương Lượng (1)

oOo

Nghe thấy người hầu gọi, Đỗ Trần vội vàng mặc quần áo, mở cửa bước ra ngoài.

Bên ngoài trừ người hầu ra, còn có một gia tướng, Đỗ Trần đã thấy hắn trước đây, chính là thân tín bên cạnh thành chủ Norton.

”Tướng quân, tình huống bên ngoài thế nào rồi?”

Gia tướng đáp:

”Điện hạ Ziege đang nói chuyện với đối thủ nhằm tranh thủ thời gian để người dân có thể trốn xuống hầm, nhưng sớm muộn gì bọn họ cũng đánh nhau. Thiếu gia mau gói những thứ quan trọng lại, rồi theo ta xuống mật thất dưới đất ẩn nấp, trên mặt đất không còn an toàn rồi.”

”Trốn xuống lòng đất? Nếu như giống hai tháng trước đây, phát sinh động đất thì làm sao?”

”Không đâu. Thành chủ nói rồi, điện hạ Ziege lần này sẽ tiến hành cuộc chiến trên không trung, như thế tổn thất sẽ giảm tới mức thấp nhất. Ai da, thiếu gia, ngài nhanh lên chút, chờ lúc bọn họ đánh nhau, chỉ cần rơi nhằm một cái hỏa cầu, thủy đạn gì đó, đều đập chết cả một đám người.”

Đỗ Trần vừa nghe đã cảm thấy có chút quái dị, đây là chiến tranh ở thế giới đấu thần, sao lại giống tập kích trên không ở kiếp trước thế? Lại còn phải xuống hầm ẩn nấp?

Nhưng sau đó hắn cũng hiểu ra, Ziege dù thế nào cũng là phong hiệu đấu thần cấp mười, lão ta đến lúc liều cái mạng già, có khả năng trời rung rất lớn. Hơn nữa cái tay ”ba phút kêu một lần” bên ngoài có thể huy động măng xà tập kích, dùng ngón chân nghĩ cũng biết hắn là một kẻ không dễ chơi.

Hai người này nếu đánh nhau, nhất định có thể gây ra khung cảnh loạn thạch rơi.

Nghĩ đến đây, Đỗ Trần cũng không chần chừ, vội gọi Ariza ở phòng bên gói ghém các thứ quý trọng, bao gồm cả thứ hắn vẫn cất kỹ trong một chiếc rương, Dương Giác chiến chùy, dây chuyền của ”đấu thần bác bì” cho cũng ở trong đó.

Ariza một tay cầm rương, một tay cầm một giỏ thịt trâu khô bước ra, gia tướng không kể nghi lễ, một tay giữ tay Đỗ Trần:

”Thiếu gia, mau đi cùng ta.”

”Chờ một chút!” - Đỗ Trần đột nhiên lo lắng, hét - ”Đại ca ta đâu? Hắn vẫn chưa về.”

”Thiếu gia Steven ẩn nấp ở hầm sau bức tượng cùng với nhiều người dân, chỗ đó đã có thánh khí hộ thân của thành chủ rồi, ngài yên tâm đi.”

Đỗ Trần thờ phào, yên tâm đi theo gia tướng tới sân sau phủ thành chủ. Hắn chỉ có ba người thân, lão Fuye, Ariza, và đại ca Steven, ba người này không thể xảy ra chuyện gì được.

Trên đường đi, chỉ thấy những người già, phụ nữ từng người từng người xuống hầm, còn tráng đinh trong phủ lại chạy ra ngoài, chẳng lẽ bọn họ định đi giúp đỡ thủ thành?

Gia tướng dẫn Đỗ Trần tới một căn phòng sạch sẽ, cạy nền nhà lên, đưa hắn xuống một mật thất sâu năm sáu mét.

Mật thất không lớn, chỉ có mười mấy mét vuông, ngay giữa bày một bộ bàn ghế, một cái giường, còn có một tủ vật thực và đồ sinh hoạt hàng ngày.

Gia tướng an bài cho Đỗ Trần xong, chỉ vào một quả cầu kim loại phát quang treo trên trần, nói:

"Thiếu gia, phía trên này có đầu khí của điện hạ Ziege, nó có thể bảo vệ ngài bình an." - Nói xong, gia tướng quay người leo cầu thang lên mật thất.

"Này, ngươi không ở lại hả?" - Đỗ Trần gọi hắn.

"Thiếu gia, chủ tướng quân vây thành bị điện hạ Ziege ngăn cản rồi, nhưng còn rất nhiều mãng xà. Ta lần này quay về ngoại trừ đưa ngài xuống mật thất, còn phải triệu tập mọi người lên thành đối phó bọn mãng xà."

Hóa ra hắn quay về tìm viện binh, xem ra áp lực bên ngoài thành rất lớn, không ngờ lại phải dùng thân binh của thành chủ.

Chờ chút, nếu như thân binh trong phủ thành chủ đều bị điều động đi hết, vậy những vệ binh canh giữ ma nữ chẳng phải ít đi nhiều sao?

Trước tiên phải thử đã.

Nghĩ đến đây, Đỗ Trần ra vẻ quan tâm, lo lắng hỏi:

"Đúng rồi, tướng quân, mãng xà bên ngoài thành đến cứu ma nữ, ngài tuyệt đối nên nhắc nhở vệ binh canh ma nữ chú ý. Nói không chừng, bọn mãng xà đẩy lên lún xông vào cứu ma nữ."

Gia tướng cười cười, Đỗ Trần nói tuy thừa, nhưng phát xuất từ lòng tốt, khiến hắn cũng thêm chút ấn tượng tốt.

"Thiếu gia yên tâm, thật ra, không có vệ binh canh ma nữ, bởi vì điện hạ Ziege dùng thánh khí phong ấn ma nữ rồi. Có thánh khí của điện hạ Ziege, còn cần vệ binh sao? Trong thiên hạ hiện nay những người có thể cường hành phá giải phong ấn thánh khí của điện hạ Ziege dường như chưa có."

Nghe câu đó, Đỗ Trần suýt nữa há hốc mồm.

Mẹ nó, hóa ra là bên cạnh con bé đó chỉ có thánh khí, đến một tay vệ binh cũng không có, đáng cười bản thân còn không ngừng tính toán, làm sao lọt qua vệ binh để cứu nó.

Đúng rồi, đây là thế giới đấu thần, một vị đấu thần cấp mười dùng thánh khí phong ấn, dù dưới trạng thái trọng thương cũng tốt hơn cả vạn vệ binh. Có cái đó, đúng là không cần vệ binh phòng vệ nữa.

Ai, vừa rồi đã nghe thấy Ziege nói lão ta dùng thánh khí phong ấn ma nữ, tiếc là bản thân bị thoát thai hoán cốt mơ hồ cả đầu óc... đáng lẽ phải nghĩ ra điều đó sớm hơn.

Đỗ Trần nhanh chóng rút ra bài học lần này.

Gia tướng thấy bộ dạng ảo não của Đỗ Trần, lại tưởng hắn đề xuất một kiến nghị vô nghĩa, nên cảm thấy buồn. Liền an ủi:

"Thiếu gia, đề nghị của ngài thực ra rất tốt, nhưng ngài quên mất một thứ mà mình không thạo - nếu muốn mở phong ấn thánh khí, so với bức thánh khí nhận chủ không dễ hơn gì mấy. Hiện tại đừng nói là đối thủ phát hiện vị trí của ma nữ, mà dù hắn phát hiện, trước tiên cũng phải đánh bại điện hạ Ziege, nếu không, hắn không thể mở phong ấn, cứu được ma nữ."

"Vì thế, thiếu gia không cần phải lo có người cứu ma nữ trước khi đánh bại điện hạ Ziege."

Gia tướng nói thêm vài câu, sau đó leo ra khỏi mật thất:

”Thời gian khẩn cấp, tôi không nói nữa. Nếu như có thể sống sót trở về sẽ nói chuyện về phong ấn thánh khí với ngài, ừm, tuy hy vọng không lớn...”

”Xin thần Shigeru ban phúc cho người.” - Đỗ Trần nhìn phía sau lưng hắn rồi nói lớn. Tên gia tướng này không tồi, bỏ qua yếu tố Bảo Giám, vì người này dù không chết trận, mình cũng nên cứu ma nữ kia, hóa giải can qua.

Hơn nữa hiện tại tất cả người trong thành, trừ binh sĩ đều xuống hầm ẩn nấp, đúng là trời ban cho cơ hội cứu người cực tốt.

Nhà tù thánh khí của Ziege có thể phiền phức, nhưng Đỗ Trần có biệt hiệu là gì?

Vô tảo bất khai.[1]

”Thiếu gia, ờn thế?” - Ariza vẫn còn mơ hồ không hiểu. - ”Có phải đánh nhau rồi không?”

”Không có gì, Ariza, người ngồi xuống đi. Nghe lời ta.” - Đỗ Trần ra hiệu cho Ariza ngồi, sau đó nói - ”Bây giờ ta phải ra ngoài một chút, người không được hỏi gì, nếu như lúc ta vắng mặt mà có người tới, người bảo là ta quên không mang thư báo nhập học, đang đi lấy.”

”Ồ, Ariza biết rồi.” - Hắn ngồi tại góc tường, tay ôm rượu tay ôm thịt trâu khô không nói gì thêm.

Đỗ Trần trầm ngâm nhìn cửa ra một lúc, đoán chừng tên gia tướng đó đã đi xa rồi, phủ thành chủ đã không còn ai trên mặt đất, hắn liền leo lên thang ra khỏi động.

Vừa ra, nhân lúc không người, Đỗ Trần liền huy động toàn lực liên hoa nội kính, hết sức chạy về phía bức tượng trong phủ, ánh mắt hắn không ngừng liếc nhìn bầu trời, chỉ cần có dấu hiệu dị thường gì, hoặc xảy ra chiến đấu, hắn sẽ không do dự quay lại hầm, tốc độ hiện tại của hắn có thể làm việc này.

Rất may, công phu miệng lưỡi của Ziege cũng lợi hại, vẫn đang cùng đối thủ câu giờ, cuộc chiến còn chưa bắt đầu.

Tới đình viện, nơi bức tượng Shigeru vẫn chưa được mang đi cất, xem ra người trong phủ thành chủ thật quá hoảng loạn rồi.

Kiểm tra chắc chắn không có người xung quanh, Đỗ Trần nép sau bức tường, nhìn bức tượng từ xa, triệu hồi ba đóa liên hoa pháp bảo, sau đó dùng nội kính ném chúng đi.

oOo

47. Nhà Tù Thánh Khí, Cường Gian Không Thương Lượng (2)

oOo

Ba bông sen sau khi rời tay Đỗ Trần đột ngột biến lớn, lúc chúng bay đến gần bức tượng đã to bằng cái máy xay.

Ba bông hoa, hóa thành ba luồng sáng vàng, nhụy hoa, cánh hoa trông như cái búa, thành hình chữ phẩm[1] va vào tấm đá.

Bùng bùng bùng!

Ba tiếng liên tục vang rền, tấm đá cạnh bức tượng bị đập thủng thành ba cái hố lớn, mỗi hố đều rộng cả mét, hơn nữa dưới bức tượng là địa lao, ba bông hoa đã đâm xuyên qua trần địa lao.

Dù gì phía dưới đã có thánh khí của Ziege, Đỗ Trần không sợ lỡ tay làm tổn thương con bé, vì thế lần này là toàn lực, hắn muốn xem thực lực chân chính của mình đến đâu.

Kết quả không tồi, nhìn từ xa, trần địa lao chỉ có hơn mét, nhưng bị đập thủng rồi, sức mạnh của liên hoa pháp bảo tương đương với ngàn quân.

Hơn nữa lúc này mọi người đều trú ẩn dưới hầm, Đỗ Trần có đập thế nào, có gây ồn đến mấy, bọn họ cũng cho là viện trưởng Ziege động thủ khai chiến rồi.

Đỗ Trần chờ một lúc, bên trong địa lao không có phản ứng gì, hẩn yên tâm, địa lao giam giữ ma nữ quả nhiên không có người canh.

Dù vậy không thể cứu người thế này được, tuy Liên Hoa Bảo Giám cho biết ma nữ kia là người tốt, nhưng đó cũng là kẻ địch của viện trưởng, nếu như Đỗ Trần để lộ việc cứu người chắc chắn sẽ phiền phức không yên, sợ là vị "đầu thần bác bì" sau lưng cũng phải đau đầu.

Vậy thôi, việc tốt này không thể lưu danh rồi.

Chủ yếu là con bé này xinh đẹp hơn người, nếu cứu nó xong, nó lại đeo bám thì làm sao?

Tuyệt đối không thể làm ra Avril thứ hai rồi.

Đỗ Trần vào một căn phòng gần đó tìm được một bộ trang phục màu đen mặc vào, rồi dùng vải đen che mặt, đồng thời nhét bông bên trong y phục để thay đổi dáng người. Nhìn kỹ lại, hóa ra đây mới chính là trang phục hành nghề của hẩn - trang phục đi đêm.

Tới gần cửa động bị thủng, dùng liên hoa xem xét động tĩnh phía dưới, sau khi xác định không có nguy hiểm, Đỗ Trần thu pháp bảo rồi vào địa lao:

"Có việc tốt để làm rồi, hắc hắc, còn là chuyện ngăn cản đánh giết lớn."

Vừa đặt bước xuống, Đỗ Trần vội vàng đưa mắt nhìn bốn phía.

Đây là một căn phòng lớn, cực kỳ rộng, xem ra không kém cung Verne ở đế quốc Lanning, bốn phía xung quanh, trên dưới đều là tường đá, có vẻ rất kiên cố.

Nhìn thấy thế, Đỗ Trần lại càng đặc ý, hóa ra vừa rồi pháp bảo đánh xuyên không phải là đất bình thường, mà là đá. Chắc chắn, uy lực quả nhiên kinh người, không biết tương đương đầu sĩ cấp mấy.

Căn phòng tuy rất lớn, nhưng lại trống rỗng, chỉ có một tọa tế đài đặt chính giữa.

Mục tiêu của Đỗ Trần ở trên tế đài, một thiếu nữ tóc hồng đang bị một sợi xích màu bạc trói lại, sợi xích cuốn rất nhiều vòng quanh nàng ta, hai đầu dây nằm ở sau lưng và gần chân, nhưng hai đầu dây đó không gắn vào đầu mà bồng bềnh giữa không trung, như loài tảo biển.

Thiếu nữ cũng lơ lửng giữa không trung, sợi xích quanh thân nàng ta còn có ánh hồng.

Một tòa thạch đài, một thiếu nữ lơ lửng giữa không trung, xem ra có phần quỷ dị.

Đỗ Trần bước tới gần thạch đài, đối diện với thiếu nữ.

"Người... tới đây làm gì?" - Thiếu nữ đột ngột hỏi, đôi mắt xanh da trời mở lớn, như hút hồn phách, liền đó, đôi mi cong tím khẽ rung khiến tim Đỗ Trần đập thình thịch.

Con bé này lúc nhắm mắt là tiên nữ, lúc mở mắt, nàng ta không phải là con gái nữa, mà là một tác phẩm nghệ thuật hoàn hảo, ai nhìn cũng cảm thấy rung động.

May mà lúc này Đỗ Trần đã thoát thai hoá cốt, liên hoa nội kính vận chuyển khiến tâm hẩn tĩnh như mặt nước, lập tức đưa tác phẩm nghệ thuật trước mắt trở về phổ thông nữ nhân.

Thiếu nữ kinh ngạc, người tới che mặt rõ ràng là không muốn lộ mặt, vì vậy câu đầu tiên nàng ta hỏi Đỗ Trần "người tới đây làm gì?", cùng lúc đôi mắt vận nhiếp hồn thuật bí truyền của gia tộc, nhưng người tới chỉ mê man trong chớp mắt, sau đó lại bình lặng như mặt nước.

Tuy bản thân đã bị phong ấn, nhưng công phu đôi mắt chưa hề mất, người này có thể đề kháng nhiếp hồn thuật...

Cao thủ. Phải cẩn thận ứng phó.

Đỗ Trần đánh giá thiếu nữ, giả giọng lạnh lẽo nói:

"Nếu như ta cứu người, người có thể ngăn cản đám măng xà ngoài kia công thành không?"

Hắn tới cứu mình? Không thể! Trên cả ba đại lục mới có một bằng hữu, hơn nữa còn không phải nhân loại. Tuy vậy dám mãng xà ngoài kia công thành có nghĩa là bằng hữu tới rồi. Nàng ta khê hé miệng, bình tĩnh nói:

"Vì sao người cứu ta?"

"Cứu người cũng cần lý do à?" - Đỗ Trần nghĩ thầm, con bé này cẩn thận thật.

"Không cần lý do sao? Làm việc gì cũng đều có mục đích đúng không? Người cứu ta mục đích là gì?" - Nàng ta cúi đầu nhìn dây xích - "Có lẽ chúng ta chưa cần thảo luận việc này, điều chúng ta nên bàn là người có cứu được ta không?"

Đỗ Trần cười, con bé này quả là thú vị. Đúng, trong hiểu biết của mọi người, phong ấn của Ziege làm sao phá được.

Nghe thấy tiếng cười khùng khục của Đỗ Trần sau lớp che mặt, thiếu nữ nhíu mày nói:

"Đáng cười lắm à? Người cười ta ngu xuẩn, hay là cười bản thân vô năng?"

"Ta cười người vô tri." - Đỗ Trần bước lên tế đài, nhìn dây xích trước mặt, dây xích này cùng loại với Dương Giác chiến chùy trong tay hắn, đều kết cấu từ các linh kiện kim loại, tuy thế trên bề mặt nó rất nhiều lỗ, nhìn sơ qua có tới hai mươi mấy cái.

Ổ khóa phức tạp thật.

Nhưng thế ta mới thích.

Ngón tay của Đỗ Trần bắt giác khê rung sung sướng.

"Ta vô tri thế nào?" - Thiếu nữ nhìn chằm chằm Đỗ Trần đang bước tới gần mình, đôi mắt xanh lam phát ra một luồng sát ý lạnh phối. Không nghi ngờ gì, nếu hiện tại nàng ta có thể hoạt động, nhất định sẽ ra tay với Đỗ Trần.

Đỗ Trần không trả lời, rút công cụ ra kiểm tra kết cấu của ổ khóa.

Tám khe ngón tay giữ tám que sắt, sau khi kiểm tra xong hắn xác định, ổ khóa này là ổ khóa tứ trọng cửu khẩu liên hoàn[2], cực kỳ phức tạp, nhưng hắn có thể mở được.

Chắc chắn rồi, Đỗ Trần ngồi xuống bên cạnh tế đài, yên tâm nói với thiếu nữ:

"Không kể ta vì sao nói người vô tri nữa, cũng không nói ta có cách cứu người hay không, một câu thôi, sau khi người ra khỏi đây, có thể làm bọn mãng xà rời đi không?"

"Trước tiên nói cho ta biết mục đích của người, nếu không, dù cho người mở được phong ấn, ta cũng không đi."

"Ai, tính khí cũng bướng bỉnh đấy." - Đỗ Trần cười.

"Ta tốt tính lắm, không cần người phải quan tâm, nhưng mà, người lại lịch không rõ, che mặt, lại đột nhiên nói muốn cứu ta. Hừm, người ngốc đến mấy cũng không thể tin người không có mục đích."

A, con bé này không dễ đối phó. Đỗ Trần nghĩ.

Thiếu nữ nghĩ, người này quả là khó nắm bắt.

-----

[1]Chữ phẩm: ǎ?

[2]Tứ trọng cửu khẩu liên hoàn: bốn lớp, chín nút liên hoàn.

48. Nhà Tù Thánh Khí? Cường Gian Không Thương Lượng! (3)

oOo

"Nếu nhất định phải nói ra mục đích, thì đó là ta không muốn thấy cảnh Antwerp vì sự cố chấp của Ziege mà sinh linh đồ thần!" - Đỗ Trần nêu ra một lý do.

Đỗ Trần tuy là tặc, nhưng vẫn có lương tri cơ bản nhất, sau một hồi đại chiến, đừng nói sinh linh đồ thần, lũ lụt khắp nơi, hơn nữa còn vì chiến tranh mà xuất hiện biết bao nhiêu cô nhi? Đỗ Trần tiền thế đã nếm trải qua cuộc sống cơ khổ của một cô nhi, cho dù không có "Bảo Giám" bức bách, hẳn cũng không đành lòng thấy vô số đứa nhỏ rơi vào cảnh ngộ như hắn năm nào.

Cho nên, giờ phút này Đỗ Trần nêu ra lý do thật cực kỳ đường hoàng chính trực.

Thiếu nữ hơi nghiêng đầu nhìn Đỗ Trần ngồi bên cạnh, mặc dù hắn toàn thân đều bị hắc y che phủ, nhưng một đôi mắt màu lam vẫn lộ ra bên ngoài.

Thú vị, đôi mắt người này không ngờ cũng giống ta, hơn nữa đôi mắt hắn trong suốt hữu thần, không chút giả tạo, không có vẻ đang nói dối, cho dù ta đã dụng nhiếp hồn thuật cũng không phát hiện có điểm nào dị thường. Chẳng lẽ mục đích hắn cứu ta thực sự là do không muốn thấy cảnh sinh linh đồ thần?

Nhân loại khi nào lại xuất hiện loại người như thế này?

"Được, ta tạm thời tin tưởng lý do thấp kém đó của ngươi. Bây giờ ta có thể nói rõ cho ngươi biết, ta và bằng hữu của ta đều không muốn giết người, tất cả mọi sự hôm nay đều là do Ziege bức bách mà ra. Chỉ cần sau khi ta rời khỏi đây, Ziege không hề đuổi theo, ta cam đoan cảnh Antwerp sẽ không chết một người!"

Khi nàng nói chuyện trên mặt nổi lên một tầng sát ý, hơn nữa cũng không có ý che dấu, rõ ràng chính là muốn nói cho Đỗ Trần hay nàng ta đối với Ziege đã hận đến thấu xương. Ngươi hôm nay thả ta ra, ngày sau ta nhất định sẽ chuẩn bị tính sổ với Ziege!

Nhưng mà, nha đầu này tức giận trông thật là đẹp, mỹ nhân động nộ, cực kỳ câu hồn!

Đỗ Trần cười khanh khách, đứng dậy vỗ vỗ hắc y trên mình, đổi giọng cười nói:

"Tốt, ta giải thoát cho ngươi! Phong ấn của ngươi giải khai rồi, Ziege nhất định sẽ cảm ứng được, đến lúc đó để xem ngươi đảm bảo như thế nào. Ta nhiều nhất chỉ có thể âm thầm giúp ngươi mà thôi."

Thiếu nữ sững sốt,

"Ngươi thật có năng lực đả khai phong ấn thánh khí của Ziege? Còn nữa, ngươi ngay cả tên ta cũng không hỏi mà cứ giúp ta, không sợ ta là ác nhân sao?"

Lão tử chưa bao giờ hỏi tên nữ nhân!

Ác nhân? A ha, mặc dù nha đầu ngươi nói chuyện quật cường, mỗi chút lại nổi sát tâm, nhưng "Liên Hoa Bảo Giám" sẽ không sai, nó tuyệt sẽ không chủ động kêu ta đi cứu một ác nhân.

Nói Đỗ Trần tin tưởng thiếu nữ tóc hồng không quen biết này, chỉ bằng nói hắn tin tưởng "Liên Hoa Bảo Giám".

"Ta quản gì ngươi là ác nhân hay không? Ngươi, ta quyết định cứu rồi, nhắm mắt lại, ta không hy vọng ngươi nhìn thấy thủ đoạn giải khai phong ấn của ta."

Thiếu nữ vừa nhắm đôi mắt, lại mở bừng ra.

"Thế nào? Sợ ta thừa dịp ngươi nhắm mắt làm bậy à" - Đỗ Trần chọc.

"Ta sợ gì trò quỷ của ngươi. Hừ! Ta chỉ muốn nhắc ngươi một câu" - Thiếu nữ ngưng một lát - "Trước khi cứu ta nên hiểu rõ, đừng để ngày sau phải hối hận, bởi vì thân phận của ta rất đặc thù."

"Thân phận của ngươi với việc ta cứu ngươi có quan hệ gì? Mặc kệ ngươi là công chúa hay là ăn mày, ta đều sẽ cứu ngươi. Nhắm mắt lại, trong lúc ta giải khai phong ấn không nên cố mở mắt ra, bằng không ngươi sẽ hối hận đấy!"

"Được rồi, để xem ngươi có trò gì." - Thiếu nữ nhắm mắt lại. Đến lúc này, nàng vẫn không tin có người có khả năng giải khai phong ấn thánh khí của Ziege.

"Cờ-rắc!"

Trên xích truyền đến một tiếng vang lớn, thiếu nữ chỉ cảm thấy phong ấn trên người giảm đi một phần.

Trời ạ, tâm nàng trầm xuống, hẳn thật sự có thể giải khai phong ấn thánh khí của Ziege!? Ziege là thập cấp phong hào đầu thần, người có thể giải khai phong ấn của lão ta, đẳng cấp phải tới mức nào

Lại một tiếng vang lớn.

Tim thiếu nữ vọt ra khỏi lồng ngực, kinh khiếp đến chết lặng, hẳn thật sự làm được rồi, hẳn đã giải khai phong ấn của Ziege.

Loài người thế nào lại có vị đầu thần cường đại thế này?

Cùng với từng âm thanh vang ra, tim nàng cũng kịch liệt nảy lên. Ta cũng thật quá buồn cười, lại đi hoài nghi hẳn có ý đồ gì, trong khi thực lực của hẳn có thể giải khai phong ấn thánh khí của Ziege, thì còn có điều gì không làm được nữa? Việc gì phải dùng quỷ kế đối với mình?

Lúc này tiếng cười của Đỗ Trần nhắc nàng có thể mở mắt ra rồi.

Nàng khe khẽ mở mắt, rồi trước mắt tối sầm, suýt nữa xỉu luôn.

"Người người đã bức Vân Vụ Toả Liên của Ziege nhận chủ!"

Tổ tiên vĩ đại tại thượng!

Muốn bức tam cấp thánh khí nhận chủ, đã cần tới cử cấp đầu khí. Vân Vụ Toả Liên của Ziege chính là cử cấp thánh khí, người này có thể bức nó nhận chủ

Thâm sâu khó dò, thực lực của người này thật thâm sâu khó dò!

Đỗ Trần cảm trong tay thánh khí đã biến thành hình thái kim chúc cầu, trong lòng buồn cười, thiện sự này thật không xoàng, còn được thêm một cử cấp thánh khí. Có điều, do thể tích của Vân Vụ Toả Liên lớn hơn so với Dương giác chiến chùy, kim chúc cầu nó biến thành cũng lớn hơn nhiều, cỡ một quả dưa bở, không có cách gì giấu nó trong người được.

Đỗ Trần thấy thiếu nữ chăm chăm nhìn mình, không nhin được cười lại nàng ta một cái. Nha đầu này nhất định là bị thủ đoạn siêu việt theo thường thức thế giới đầu thần của mình làm khiếp hãi rồi.

"Đừng có ngăn người ra thế, mau đi đi, Ziege khẳng định đã phát hiện thánh khí bị mất, nhất định sẽ lập tức tìm tới."

"Không, bằng hữu của ta hẳn có thể cầm chân hẳn một đoạn thời gian." - Nàng ta co duỗi gân cốt, ung dung tới trước mặt Đỗ Trần, quỳ xuống thi lễ, thần thái vô cùng cung kính. Tôn trọng cường giả là chân lý không thể phá bỏ trong thế giới này. Như con người trước mắt "cường đại" tới mức có thể bức cử cấp thánh khí nhận chủ, vậy, thể hiện ít nhiều tôn trọng với hẳn cũng không quá mức.

Nàng cung kính nói:

"Helen Brockman bái kiến miện hạ, ngài đã che mặt hiện thân, Helen tuyệt không dám hỏi danh huý của ngài, nhưng ngài có thể nói cho Helen biết cấp bậc đầu thần của ngài được chăng?"

Đỗ Trần hồ hững cười,

"Ta không có cấp bậc!"

Đây là lời nói thật, nhưng vào tai Helen lại biến thành một ý tứ khác. Đúng vậy, người có thể bức cử cấp thánh khí nhận chủ, khẳng định vượt xa cảnh giới phong hào đầu thần, cho nên, đẳng cấp đầu thần hiện tại đã không còn thích hợp với hẳn nữa.

Một hiểu lầm mỹ diệu sinh ra như thế.

"Miện hạ, đa tạ ngài đã cứu ta, nhưng Helen còn có một chuyện muốn nhờ cậy, ngài có thể giành chút thời gian nghe chăng?"

Helen cúi đầu thật sâu, ngôn từ mới rồi giao phong với Đỗ Trần cũng không còn thấy đâu. Nàng đang cầu người, thực lực của nàng kiếp này thật không có biện pháp làm được điều đó, mà Đỗ Trần với thực lực "biểu hiện" ra này lại đủ giúp nàng hoàn thành.

"Ô, vị tiểu thư này, người không phải muốn ta lúc này tại đây nghe một cổ sự dài ngoằng ngoằng chứ hả?"
- Đỗ Trần nhún vai, - "Miễn cho, ta còn nhiều việc khác!"

Helen ngược đầu lên, đôi mắt màu lam như bầu trời tràn ngập thần sắc dứt khoát,

"Miệng hạ tôn quý mà cường đại, ta hiểu, Helen không có tư cách thỉnh cầu người làm việc gì cho mình. Ngài có thể đưa ra điều kiện!"

oOo

49. Bán Thân Làm Nô, Không Cần!

oOo

Có thể đưa ra điều kiện a?

Câu cầu khẩn ôn uyển của nàng làm cho Đỗ Trần trong lòng rung động, suýt nữa bật thốt: "Điều kiện gì cũng đều có thể hả?"

Lời đã sắp thoát ra, lại vội vã thu về. Đáng chết, mình thế nào lại có ý nghĩ loại này? Đây là báo hiệu của sai lầm, tuyệt đối không thể tha thứ!

Có điều, trước mắt Helen "quay đầu cười một cái khuynh quốc" tuyệt đại dung mạo này, không có loại ý nghĩ như thế, cơ bản không phải nam nhân chân chánh.

"Ha ha"

Đỗ Trần cười to hai tiếng, đồng thời trong lòng nhanh chóng tính toán, nha đầu kia vì hiểu lầm thực lực của mình, mới thỉnh cầu mình thực hiện một việc, rất dễ đoán được, việc đó nhất định phi thường khó khăn, chỉ ít vị bằng hữu bên ngoài đang điều động hàng vạn mạng xà của cô ta không thể làm được.

Một việc khó khăn như thế, Đỗ Trần đương nhiên cũng rất khó đảm đương.

Nghĩ vậy, Đỗ Trần ngữ khí ra vẻ "cao thủ", lạnh lùng nói:

"Đưa ra điều kiện? Hừ, người tựa hồ chẳng có cái gì có thể làm ta động tâm. Thánh khí? Ta đều có thể đoạt lấy bức chúng nhận chủ. Trân bảo? Ta chẳng thiếu. Quyền thế? Chiếm một mảnh đất thật lớn, khai quốc lập tông đối với ta mà nói có gì là khó?"

Helen ngẩn người, đúng vậy, mới vừa rồi nàng vừa thấy thật lực của người này liền lập tức sinh ý nhờ cậy, không có tính toán chu toàn, thực lực của người này, còn có gì không thể đạt được nữa?

"Đi mau đi! Ziege tới liền đó, ta mặc dù không sợ hắn, nhưng cũng không muốn giết chết viện trưởng của Đầu thần học viện đâu!"

Đỗ Trần phát phát tay, dáng vẻ đã hết nhẫn nại.

Không, mình không thể đi bây giờ. Một vị cường giả có thể dễ dàng bức cửu cấp thánh khí nhận chủ chỉ có thể ngộ không thể cầu, ông ta chính là hy vọng duy nhất của mình!

Helen quỳ xuống, thần sắc kiên quyết, dứt khoát nói:

"Miệng hạ, có một thứ, cho dù ngài có cường đại đến đâu, cũng không thể đạt được, thứ này, chỉ có ta mới có thể cho ngài."

Đỗ Trần trong lòng run lên, Helen đôi mắt màu lam tuyệt đẹp bình tĩnh nhìn hắn chăm chú, nhãn thần như nhất, gương mặt diễm lệ vô song cũng tràn đầy vẻ kiên quyết, tựa hồ, nàng đã hạ quyết tâm rất lớn, vì khăn cầu được hắn, sẵn sàng trả bất cứ giá nào.

"Đừng, thỉnh không nói ra, người nên đi đi" - Đỗ Trần ảm ước mình bạch ý định của Helen.

Trời ạ, ngàn vạn lần không nên là cái đó, ý chí của ta cũng không phải mạnh lắm đâu a!

Helen cũng rất bình thản nói:

”Ngài, thiếu một nô nữ đẹp nhất ba đại lục!”

Đáng chết, người vì sao cứ phải nói ra!? Quả tim Đỗ Trần bị một câu nói này của nàng làm cho đập thành thạch liên hồi.

”Nô nữ” hai chữ này từ miệng Helen nói ra, phối hợp với vẻ đẹp siêu trần thoát tục của nàng, quả nhiên có thể công phá ý chí của bất cứ nam nhân nào.

Vận khởi liên hoa nội kính áp chế sự thèm muốn đang trào lên trong lòng, Đỗ Trần cười lạnh nói:

”Rất đáng tiếc, ta đối với người không có hứng thú!”

Hắn khuất phục hạ thân xuôi xuống, đôi mắt chằm chằm nhìn Helen, trầm giọng nói:

”Ta thừa nhận, người rất đẹp, nhưng mĩ mạo không phải là tất cả. Tiểu thư, thỉnh tự trọng! Một nữ nhân để đạt được mục đích, ngay cả thân thể mình cũng bán đứng, e khó nhận được tôn trọng của người khác.”

Đỗ Trần trong lòng đột nhiên có cảm giác trống rỗng. Lúc trước, ấn tượng của hắn đối với Helen có thể dùng hai chữ ”hoàn mỹ” để hình dung, tuy nhiên loại hoàn mỹ này là từ dung mạo của nàng ta. Khi Helen đem thân thể chính mình lên bàn đàm phán, sự hoàn mỹ này đã hoàn toàn bể nát, giống như một món đồ nghệ thuật không chút tỳ vết, bị đập tan thành vụn nhỏ.

”Ta không muốn nghe người nói, lập tức đi ngay! Làm thế nào để thoát khỏi Ziege, không cần ta dạy phải không?” - Liếc mắt nhìn động khẩu phía trên, Đỗ Trần nương thân thể cường đại sau khi đã được thoát thai hoá cốt, ra sức nhảy ra khỏi địa lao.

Helen ngạc nhiên một lát, đột nhiên cười lạnh nói:

”Ta không xứng được người tôn trọng?” - Nàng nhìn hướng Đỗ Trần ly khai, phần hận nói - ”Không cần đầu gối, chỉ dựa vào lực lượng của thân thể nhảy ra khỏi địa lao, người mạnh lắm! Nhưng đó là lý do để vũ nhục ta ư? Miệng hạ tôn quý, ngài quá cường đại, cho nên, ngài nhất định không từng trải nghiệm qua tư vị mẫu thân vì người mà chết, cha sắp bị người ta đem lên đoạn đầu đài.”

Nàng sờ sờ vai trái, rồi cũng nhảy ra khỏi động khẩu.

Cảng Antwerp.

Từ bầu trời nhìn xuống, hằng hà mông xà to lớn tầng tầng vây khốn thành thị hải cảng này. Trên tường thành, bọn lính sẵn sàng xung trận, đao thương sáng loáng, nhưng nét mặt lộ rõ vẻ sợ hãi. Cảng Antwerp là địa điểm khởi hành trên tuyến đường thiết yếu đi phương bắc, là trung tâm buôn bán, đã rất nhiều năm không hề có chiến tranh, đám binh lính phương nam của đế quốc này chưa bao giờ gặp qua tình thế khẩn trương như vậy.

Nhưng tại phụ cận hải cảng, đám thân vệ phụ trách phòng ngự mông xà từ phía biển tập kích thành chủ phủ vẫn ngạo nghễ không hề sợ hãi. Chỉ huy Norton càn ra vẻ dữ tợn, vung cao đại kiếm trong tay, quát lên:

”Đám nhãi ranh nghe đây, lũ xú tiểu tử trên tường thành còn chưa thấy qua tình thế này, chỉ có thể dùng để dọa người, nhưng các người theo ta từ Tây Grewe quân đoàn đến đây, đều lên tinh thần cho ta! Đám mông xà này, có thể so sánh với ”Bỉ mông chiến trận” của đế quốc Macallan không?

”Không thể!”

”Ha ha, tốt! Các người liều mạng, lão tử cũng đổ máu, giết một con rắn, sẽ được thưởng một kim tệ! Còn nữa, ta vừa rồi chỉ đám binh lính nam phương, các người con mẹ nó nhớ giữ bí mật cho lão tử!”

Đám lính cười rộ, Norton rất vừa lòng với sỹ khí của bọn họ, nhưng cũng vô ý lo lắng nhìn lên bầu trời.

Trên trời, gương mặt già nua của Ziege lộ vài phần sầu thảm, vừa rồi, hắn cảm ứng được thánh khí của mình đã bị người khác cưỡng hành nhận chủ. Đấu thần phù hộ, có người bức bách cưỡng cấp thánh khí nhận chủ. Ai! Nhất định có một vị đấu thần vô cùng cường đại đã cứu đi ma nữ.

Ông ta những muốn chạy ngay về xem xét, có điều tình thế không cho phép, ông ta ngay cả thời gian phân thần liếc nhìn thành chủ phủ cũng đều không có, bởi vì đối diện ông ta là một con mãng xà kim sắc lớn đang bay lượn.

Cự mãng miệng phát tiếng người,

”Ziege miện hạ, ta lặp lại lần cuối, giao tiểu thư ra đây, ta lập tức triệt binh!”

Ziege lạnh lùng nhìn nó, ngày thường ông ta không cần thánh khí cũng có thể đánh bại được cự mãng, nhưng bây giờ ông ta đang bị thương nặng, hơn nữa, đáng lo lắng nhất chính là, ai có thể cưỡng đại cứu đi ma nữ a!?

Một người, một rắn đang ở thế giằng co, đột nhiên, trên mặt biển cách cảng Antwerp hơn mười dặm, phóng lên một đạo quang hoa màu hồng tím.

”Tiểu thư đã thoát khốn rồi?” - Cự mãng nhìn thấy vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

”Ai, ma nữ quả nhiên tẩu thoát rồi!” - Ziege dậm chân vỗ ngực.

Kim sắc cự mãng hướng về phía những con rắn trong thành hô to vài câu xà nữ, lại dùng thông dụng ngữ của đại lục Beins nói:

”Ziege, tiểu thư đã thoát hiểm, tại hạ bất phụng bồi, có điều, khuyên người không nên truy kích, bởi vì huynh đệ tỷ muội của ta còn có thể vây khốn cảng Antwerp một đoạn thời gian. Người một khi truy kích chúng ta, đồng bào của ta sẽ tuyệt không lưu tình huyết tẩy cảng khẩu! Tưởng tượng, tràng diện lúc đó sẽ như thế nào, hắc hắc!”

Cự mãng phóng đi mất.

Ziege lạnh lùng theo dõi phương hướng cự mãng bay đi,

”Hừ, người sớm muộn cũng sẽ quay lại tìm ta, phụ thân của ma nữ đó, còn bị giam giữ tại Đấu thần học viện.”

Lúc này Đỗ Trần đã thẳng một mạch về tới mật thất dưới mặt đất, đang ở bên Ariza vừa ăn thịt trâu vừa nói chuyện phiếm.

Nửa ngày sau, quần mãng từ từ triệt thoái, cảng Antwerp lại khôi phục cảnh phồn hoa.

Một trận tai nạn đổ máu, bởi vì Đỗ Trần cứu Helen mà tan thành mây khói, ngăn chặn được chiến tranh, việc thiện biết bao nhiêu mà kể. Liên hoa trên mộ Đỗ Trần sau khi quần mãng rút đi không bao lâu, bắt đầu từ từ khai nở.

oOo

50. Thiên Sứ Thuỷ Thân (1)

oOo

Khi hết thủy đều bình ổn trở lại, Đỗ Trần tìm một địa phương xem xét hình xăm trên mộ, sau đó buồn phiền rất lâu.

Trước khi ”ngăn chặn chiến tranh”, đóa sen thứ nhất trong Thượng Khuyết Đoái Quái đã nở chừng một hai phần mười. Mà sau khi Đỗ Trần cứu đám bình dân của cảng Antwerp, hơn nửa đóa sen đã nở ra. Bây giờ, đóa sen thứ nhất trong Thượng Khuyết Đoái Quái này mới nở tới bảy tám phần mười.

Bồ Đào đạo trưởng nói Liên Hoa Bảo Giám càng về sau càng khó tu luyện, Đỗ Trần đã ý thức được việc tốt lần này thu hoạch sẽ không quá lớn, có điều hắn không ngờ thu hoạch lại ít đến vậy.

Xem ra, tới giai đoạn tới hậu, sợ rằng thật sự phải cứu toàn bộ nhân loại mới có thể làm cho hoa sen trên mông biến hóa.

Bất quá Đỗ Trần âm thầm tự nhủ, đây là "Bảo Giám" buộc hẳn làm việc thiện, dùng số lượng bỏ chất lượng. Thời gian sau này, cứu một tòa thành không làm hoa sen biến hóa, vậy thì cứu vài tòa, vài chục tòa.

"Liên Hoa Bảo Giám" trọng điểm là ở tích lũy tiên gia nguyên lực.

Mặt khác có một việc cũng làm hẳn buồn phiền, chính là Đỗ Trần sau khi hỏi qua Steven đã xác định, liên hoa nội kính của hắn bây giờ tương đương với tam cấp đầu khí. Nhưng mà, thực lực của tam cấp đầu sĩ đã không còn chỉ gồm hai phương diện lực lượng và tốc độ nữa, mà đã thêm ứng dụng kỹ xảo, điều này làm cho Đỗ Trần vốn đối với kỹ xảo một điểm cũng không biết sinh ra nghi ngờ thực lực của bản thân.

Tuy nhiên cũng còn may, hẳn lập tức sẽ tiến vào Đấu thần học viện, tại đó cũng có đủ bao nhiêu kỹ xảo chờ hắn đi học tập.

Ngày thứ hai sau khi quần mãng vây thành, những lão sư từ Đấu thần học viện đến chi viện cho Ziege cũng đều đã tới Cảng Antwerp, nhưng thứ bọn họ nhận được lại chỉ là một tin tức kinh người tù nhân của Ziege đã chạy mất, thánh khí bị người ta cưỡng hành nhận chủ rồi!

Có một vị đầu thần cường đại tới không thể tưởng tượng được, hung hăng cho Đấu thần học viện một cái tát, cho Ziege một sự sỉ nhục cực kỳ to lớn.

Những lão sư này cảm tưởng ra sao, Ziege xử lý sự tình thế nào, Đỗ Trần đều không lo tới, hắn ngày nào cũng tới khu lán trại của nạn dân tại cảng khẩu, cầm đầu vào công tác trợ giúp tai dân trùng tu lại gia viên, mà những trân bảo hắn chôn từ chỗ mấy cha quý tộc cũng không lưu lại món nào, đều đã bán để lấy tiền cứu tế.

Sau nửa tháng, công tác chấn tai đã đi vào nề nếp, thời gian khai học tại Đấu thần học viện cũng tới. Những đệ tử tới báo danh tại cảng khẩu càng ngày càng nhiều, Charles nhị ca của Đỗ Trần ngày hôm đó cũng tới cảng Antwerp ghi danh.

Tại cảng khẩu, mười con thuyền lớn như mười tiểu đảo neo tại vùng nước sâu xa xa, đều là loại thuyền buồm nhiều cánh hình tam giác theo phong cách Âu châu cổ, tượng trên đầu thuyền không có ngoại lệ, đều là điêu tượng của Ziege đây chính là những thuyền nghênh tiếp học viên mới của học viện. Cũng chỉ có những con thuyền này, mới có thể tiến vào đấu thần đảo hải vực.

Nơi cầu cảng, một đội thuyền nhỏ neo đậu chờ đón các học viên mới, mà Norton cũng tại cảng khẩu tạm biệt ba huynh đệ St. Kain.

"Các người sau khi tiến vào học viện nhớ cố gắng rèn luyện, thúc thúc đưa tiễn tới đây thôi. Nếu tại học viện gặp sự tình gì, nhớ sai người báo tin cho ta, dù sao nơi này cách đấu thần đảo cũng chỉ vài trăm dặm hải lộ".

"Đa tạ thúc thúc những ngày qua đã chiếu cố chúng ta" - Steven đại biểu ba huynh đệ nói lời cảm ơn.

"Được rồi, lên thuyền đi!" - Norton phất tay tạm biệt, khi cả ba rời đi, còn ráng cười ha ha với Charles kể vừa tới ngày hôm nay - "Charles, chờ người sau khi tốt nghiệp, thúc thúc sẽ lại cùng người sóng vai tác chiến, ngày trước tại Đạo Hải thiên quan, ta đập chết được nhiều hơn người vài tên nha!"

"Norton thúc thúc, ta cũng chờ cùng ngài sóng vai trên chiến trường, bất quá, ngài đừng có như lần trước lại bị Bỉ Mông cự thú đuổi chạy toé khói là được!"

"Người tên xú tiểu tử! Đi mau đi!" - Rõ ràng, Norton thân cận với Charles hơn nhiều so với hai người anh em còn lại, thậm chí còn có thể châm chọc mấy câu vô thưởng vô phạt.

Bởi vì bọn họ chẳng những là thúc diệt, còn từng là chiến hữu.

Charles chào từ biệt Norton, lên thuyền trước,

"Đại ca, chúng ta cũng đi thôi." - Hắn trong mắt tựa hồ không thấy Đỗ Trần.

Nhị ca vẫn là cuồng vọng như vậy! Đỗ Trần trong lòng lạnh lùng cười, cũng không để ý tới Charles.

Tiểu thuyền chở ba huynh đệ tới nơi con thuyền lớn neo tại vùng nước sâu, vừa mới lên thuyền, Ariza cùng các tùy tùng khác bị người ta đưa đi - chỗ ở của họ được an bài tại một khoang khác. Một vị giáo sĩ trung niên ăn mặc trang trọng tiến lên, hướng về phía ba vị huynh đệ, nói:

”Ba vị tân sanh, thỉnh xuất giấy thông báo nhập học, đồng thời ta sẽ kiểm tra hình chân dung của các người”

”Vâng!”

Bàn tay Đỗ Trần đưa vào trong ngực, đúng lúc này, trên boong tàu một vị mỹ nữ Tinh Linh cao dong dỏng đi tới, nàng mặc một thân giáp đỏ như lửa bó sát người, mái tóc dài xanh nhạt theo gió bay bay, vô ý lộ ra một đôi xuyên tai trông thực mê người vô cùng.

”Này, công tác kiểm tra bọn họ giao cho ta nha!” - Tinh Linh mỹ nữ cười nói với giáo sĩ.

”A, giáo thụ Mina tôn quý, ngài sao có thể làm công tác loại này?” - Giáo sĩ từ chối vẻ khó xử.

”Tại trong khoang thuyền chán quá, ra ngoài hóng gió chút. Được rồi, giao công tác cho ta, người đi kiểm tra các học sinh khác đi” - Nàng vừa thuyết phục, vừa đẩy giáo sĩ ra - ”Lẽ nào người muốn ta dùng thân phận giáo thụ ra lệnh cho người?”

”Ôi chào, Tinh Linh mỹ nữ sư phụ kia!” - Steven quay sang Đỗ Trần nháy mắt.

Thanh âm của hắn mặc dù rất nhỏ, nhưng cũng bị Mina giáo thụ nghe được. Nàng cười duyên nói:

”Vị tiểu suất ca này, người muốn câu ta?”

Câu nói táo bạo của Mina làm cho Steven - cái tên sẵn gái này cũng có chút ăn không tiêu, hắn ngượng ngịu cười, ngậm miệng cúi đầu.

Bất quá hắn trong lòng suy nghĩ. Trời ạ, lão sư của Đấu thần học viện nếu đều như vậy thì tốt quá, hắc hắc!

”Vị tiểu suất ca tóc vàng này là đệ đệ của người à? Thật là anh tuấn, nếu cho ta chọn, ta thà là hắn vừa nói câu nói kia!” - Ngọc chỉ định khế vào cằm Đỗ Trần, nhẹ nhàng nựng nựng.

Đáng chết, chẳng lẽ sư phụ tại Đấu thần học viện đều dâm dăng như vậy?

Đỗ Trần bực tức quay đi.

”Hi hi, cậu trai nhỏ then thùng ghê chưa! Được rồi, mang thông báo nhập học giao cho ta.” - Mina một mặt kiểm tra thông báo nhập học, một mặt dẫn ba huynh đệ vào khoang thuyền.

”Francis phải không? Trong phần thông báo của người còn có một phần ghi chú, nói người không có đấu khí, hách hách, thú vị! Người tốn bao nhiêu kim tệ hồi lộ giám khảo để đỗ kỳ thi thế?”

Đỗ Trần đối với vị mỹ nữ sư phụ phóng dăng này ấn tượng không tốt, vẻ mặt cũng rất nghiêm túc:

”Mina giáo thụ, trong ghi chú đã viết rõ quá trình khảo thí của ta, ta chỉ là may mắn mà thôi.”

”Vậy là do người vận khí tốt nha!” - Nàng ta tự tay cầm bản thông báo đút lại vào ngực Đỗ Trần.

Thân thuyền to lớn như vậy, nên khoang thuyền cũng rất rộng, khi Đỗ Trần tiến vào bên trong đã có rất nhiều đệ tử, những đệ tử này xếp thành một hàng, chính đang đứng bên một thủy tinh cầu kiểm tra gì đó.

Mina cười nói:

”Thân phận của các người đã được kiểm tra, bây giờ theo ta kiểm tra nhập học. Trắc nghiệm này là kiểm tra trình độ cảm ứng tự nhiên nguyên lực của các người, hơn nữa căn cứ kết quả trắc thí xếp lớp và xác định lão sư cho các người.”

Nói xong, nàng nhìn thẳng vào mắt Đỗ Trần cười quyền rũ nói:

”Francis, mặc dù người không có đầu khí, nhưng cũng cần tới kiểm tra, không có biện pháp, ai bảo chúng ta có một viện trưởng cổ lỗ sĩ a!”

Nàng cũng không có xếp hàng, trực tiếp đi tới phía trước nhân viên ghi chép kết quả kiểm tra, chỉ vào một vị học sinh đang kiểm tra hung hăng nói:

”Tiểu tử, ta là Mina giáo thụ, bây giờ ta uy hiếp người, lập tức nhượng chúng ta chen ngang, bằng không từ nay về sau cuộc sống của người tại học viện sẽ không tốt đẹp gì đâu!”

Học sinh nọ vô cùng bất mãn nhưng cũng không dám chưa nhập học đã đắc tội với giáo thụ, hần liếc nhìn ba huynh đệ, rất thành thực nhường chỗ.

”Tiểu suất ca, thỉnh a!” - Mina ý bảo Đỗ Trần tiến lên trắc thí.

Kiểm tra thì được cái gì? Tại đại giáo đường St. John mình đã trắc thí một lần, thân thể này căn bản không cảm ứng được tự nhiên nguyên lực.

Đỗ Trần đặt tay lên thủy tinh cầu, rồi cũng phải cả kinh, không đúng, mình đã thoát thai hoá cốt rồi

---

[i]*tiểu suất ca: anh chàng đẹp trai

oOo

51. Thiên Sứ Thủy Thân (2)

oOo

Sau khi thoát thai hoá cốt, không biết lần này thân thể thay đổi, đối với việc cảm nhận tự nhiên nguyên lực đích cảm ứng đã đạt đến trình độ nào rồi?

Đỗ Trần hai tay đặt lên thủy tinh cầu. Trong nháy mắt, mọi người phản ứng không giống nhau.

Steven trong mắt có vài phần thông cảm nhìn sang đệ đệ của mình, rồi nói:

”Ai Francis thật đáng thương ”

Charles trong lòng cảm thấy phẫn hận: ”Đúng là ngu ngốc! Danh dự của gia tộc St. Kain đúng là bị người làm cho mất hết mặt!”

Đệ tử bên trong nghe được lời Mina giáo thụ nói vừa rồi, đều tò mò nhìn sang Đỗ Trần. Không có đầu khí, cũng không cảm ứng được tự nhiên nguyên lực.... Người như vậy cũng có thể vào học ở Đầu thần học viện? Thật sự là kỳ quái! Bất quá, từ nay về sau không cần lo lắng tên mình bị nhắc đến đầu tiên rồi.

Mina nhìn xung quanh chính đốn các đệ tử, nàng cười lạnh nhìn sang Đỗ Trần rồi thầm nghĩ, ”Nguyên là một phế vật không cảm ứng được tự nhiên nguyên lực, vậy mà mình lại phải dạy tên phế vật này. Liệu phân nhóm kiểu gì đây? Đúng là tự biến mình thành trò cười.”

Đỗ Trần hai tay vẫn tiếp xúc trên thủy tinh cầu, vậy mà thủy tinh cầu vẫn trong suốt không có chút động thái gì. Đỗ Trần tuy may mắn không phải cố sức giải thích, nhưng trong lòng cũng có vài phần thất vọng. Tiên gia thoát thai hoá cốt tựa hồ chẳng có hiệu quả gì.

Nhưng ngay sau đó, bên trong thủy tinh cầu toả ra một tia ánh sáng ngọc màu lam. Hải thủy bình thường chính là màu lam, nhìn vào bên trong tựa như là thấy được đại hải.

Lam quang càng ngày càng mạnh, không gian bừng lên chói mắt, mọi người không dám trực tiếp nhìn vào.

’Ba’ một tiếng, thủy tinh cầu tạc vỡ tung ..

Hần ***! Quả nhiên là đã thoát thai hoá cốt rồi! Đỗ Trần đúng là dở khóc dở cười.

Mọi người trong sảnh đột nhiên cứng họng. Thiên tư cao đúng là có khả năng làm thủy tinh cầu nổ tung. Nhưng vừa rồi Mina giáo thụ đứng trước sáp đội rõ ràng là có nói, đồng thời rất nhiều người cũng đều nghe được, Francis không thể cảm ứng tự nhiên nguyên lực.

Lam quang đại biểu cho thủy hệ, vậy mà thủy tinh cầu này lại nổ tung. Có thể nói rằng hấn đối với tu luyện thủy hệ đấu khí sau này chắc chắn là thiên tài. Loại tư chất tầm thường căn bản không thể có như vậy, chỉ có thể gọi là 'Thiên Sứ'.

Không hiểu lực lượng nào lại có khả năng biến một tên phế vật thành Thiên Sứ Thủy Thân? Ziege viện trưởng chắc chắn cũng không thể làm được.

Steven là người thứ nhất phản ứng, hấn ôm mạnh lấy Đỗ Trần, rồi hét lớn:

"Francis, đệ đệ thân ái của ta! Người có năng lực tu luyện đấu khí rồi!!"

Charles ngạc nhiên một lát, rồi đột nhiên nắm tay Đỗ Trần nói:

"Francis, tại ta không có để ý, phải nói rằng, ta không ngờ người có thể tu luyện đấu khí, như vậy có thể khiến ta phải tôn trọng rồi! Về sau nhất định không được để gia tộc Shigeru bị mất mặt!"

"Bà nội ơi! Mấy tên khảo quan ở khảo khu Lanning đều ngu ngốc hết sao? Tự nhiên đưa tới một tên Thiên Sứ Thủy Thân bảo bối!" Mina phấn hận rửa thầm.

Đỗ Trần bắt đầu nhìn sang phản ứng của mọi người. Hấn tu luyện Liên Hoa Bảo Giám, tự nhiên đối với đấu khí không quá để tâm, cho nên hấn làm thế nào để giải thích về biến hóa vừa rồi?

Nếu nói ra, e là chính mình cũng không rõ ràng lắm mấy cái phát sinh biến hóa vừa rồi. Tuyệt đối không thể tưởng tượng được, kiểu này chắc các khoa học gia thúc thúc đối với hấn phải nghiên cứu, nghiên cứu rồi.

Đúng là một loại biến hóa kỳ diệu, nói chung càng làm cho lòng hiếu kỳ của mọi người thêm mãnh liệt, bởi vì bọn họ đang tưởng tượng cái loại biến hóa kỳ diệu này diễn ra trên người thường thể nào. Đạo lý này trong đấu thần thể giới này cũng có thể hiểu được.

"Thể này Sao lại thể này?" - Đỗ Trần trong mắt rất bàng hoàng - "Thân thể ta không thể cảm ứng được tự nhiên nguyên lực mà, thủy tinh khảo thí này "

Mina lắc đầu mạnh, nói:

"Không đúng, trong phong thư của Ferdinand giáo phụ đã nói mà. Lão già này không có khả năng ngay cả sự tình đơn giản như vậy cũng nói sai chứ? Francis, lần gần đây nhất thân thể người có phát sinh biến hóa gì không, hoặc là gặp phải sự tình kỳ lạ gì không?"

"Ta, ta " - Đỗ Trần gãi đầu rất lâu, rồi mới chần chờ nói - "Vài ngày trước, ta trong khi giúp đỡ các tai dân trùng kiến gia viên thì thấy có một vị lão nhân rất đáng thương. Ta chỉ cho hấn vài kim tệ, hoàn giúp hấn xây lại cái nhà... Lão nhân đó khoa liêu ta vài câu, mời ta uống chén nước, rồi tự nhiên vỗ ta ba chưởng. Sau đó, ta có cảm giác thân thể nóng lên, hình như không có giống nhau nhiều."

Đỗ Trần nói dối nghe ra khá đơn giản. Hấn gặp một vị ẩn thể tuyệt đại cường giả!

Sau khi nói xong, Đỗ Trần thần nhiên nhìn giáo thụ Mina, trong lòng thầm nghĩ, "À giáo thụ chết tiệt, người cứ như vậy tiếp tục tưởng tượng đi."

Mấy ngày hôm trước, thánh khí của Ziege viện trưởng không phải cũng bị một vị 'Cực lực cường đại cao thủ' mạnh mẽ bức nhận chủ sao? Cho nên, chắc chắn vùng phụ cận phố cảng Antwerp có xuất hiện một vị cường đại cao thủ.

Vị cao thủ này ngay cả cửu cấp thánh khí đều có thể bức nhận chủ, vậy thì việc biến đổi tư chất một người cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Kể từ đó, tiêu điểm chú ý của mọi người với việc biến hóa tư chất của mình sẽ chuyển tới vị cường đại siêu cấp cao thủ kia. Chính mình cũng tiếp tục phối hợp điều tra, thêm thắt một chút, sự tình Liên Hoa Bảo Giám hoàn toàn bị lãng quên thôi.

Quả nhiên, Mina cũng suy nghĩ như thế, nàng cúi đầu trầm ngâm nói:

"Mấy ngày trước đây có người bức thánh khí của Ziege viện trưởng nhận chủ như vậy hẳn nhất định có thể khiến người thay đổi tư chất. Chết tiệt, nguyên là tên đó đến cứu đi ma nữ, sau đó lại giả mạo tai dân, khó trách chúng ta không truy ra tung tích của hắn!"

Nàng ngược đầu lên, thần sắc phóng dăng kiều mỹ đã nghiêm túc hơn một chút, nhưng nhìn qua cũng rất làm cho Đỗ Trần chán ghét.

"Tiểu suất ca, vận khí người đúng là tốt lắm nha! Ziege viện trưởng thân là Phong hào đấu thần cũng không thể thay đổi tư chất con người, thế nhưng người gặp một người lại có thể giúp người làm việc đó. Bây giờ, ta lấy danh nghĩa là giáo thụ ra lệnh cho người, ngày sau phải phối hợp với học viện để điều tra vị 'Tai Dân' kia."

"Tốt đấy, ta nhất định phối hợp!" - Đỗ Trần trịnh trọng gật đầu.

Mina quay đầu nhìn nhân viên ghi chép rồi quát lớn:

"Còn đứng nhìn ngó gò chứ hả? Ghi chép đi!"

Nhân viên ghi chép khó xử nói:

"Mina giáo thụ à, ghi như thế nào đây a? Hắn là Thiên Sứ Thủy Thân, là thiên tài tu luyện thủy hệ đấu khí, chiếu theo quy định là phân vào lớp cao cấp. Tuy nhiên, nhìn lên bản ghi, Francis chưa bao giờ học qua chiêu thức, hơn nữa trước mắt cũng không có tu luyện xuất đấu khí, vì vậy hắn chỉ có thể phân vào... lớp thấp nhất."

Như thế thật phiền toái! Mina hơi trầm ngâm, nói:

"Như vậy đi, trước hết chẳng biết được phân hắn vào lớp nào. Chờ ta nói với viện trưởng. Đáng chết thật, viện trưởng đang bế quan chữa thương. Vậy chờ ta và giáo vụ trường thương lượng một chút rồi nói sau. Steven, giao lại cho người đấy!"

"Tốt quá!" - Steven hưng phấn vỗ vỗ đầu vai Đỗ Trần - "Ha ha, thân ái đệ đệ của ta, người thật sự quá may mắn đó, thế nào mà lại gặp được một vị đấu thần vô cùng cường đại, hơn nữa hắn còn giúp người thay đổi tư chất, việc này thật sự quá tốt đẹp! Cha biết sự kiện này nhất định sẽ rất cao hứng."

Tưởng tượng đến Anginus, Đỗ Trần tự nhiên cảm thấy mất vui.

Người cha... lạnh như băng kia liệu có thay đổi thái độ đối với mình không? Và liệu mình có thể thay đổi thái độ với hắn không?

Lúc ở trong trang viên St. Kain, hắn đã sớm cảm thấy cực kỳ thất vọng rồi!

..

Sau khi thay đổi một khối thủy tinh khác, Steven và Charles luân phiên trắc thí, bọn họ đều rất thuận lợi. Steven mặc dù không phải thiên tài, nhưng cũng là có tư chất ưu dị của nhân tài. Bên cạnh đó, thiên tư của Charles cũng phi thường mạnh mẽ, hắn tuy không có năng lực phá nổ thủy tinh cầu như Francis, nhưng cũng làm cho thủy tinh phải xuất hiện một khe hở.

Khinh thường nhìn mảnh vỡ của thủy tinh, Charles nhìn sang Đỗ Trần nói:

"Rất đáng tiếc, vị cường đại đấu thần kia chỉ cải tạo thủy thân của người, trong khi gia tộc võ học đều là hỏa hệ, thực không có biện pháp cho người nghiên cứu gia tộc võ học rồi. Người trong học viện nên học nhiều một chút đi, đại ca không phải đối thủ của ta, ta hy vọng người có thể là đối thủ của ta!"

"Ta sẽ không làm người thất vọng đâu!" - Đỗ Trần giận dữ lạnh lùng đối mặt Charles. Mặc dù hắn với Charles rất tôn trọng, nhưng hai người trong lúc đó căn bản là không tồn tại tình huynh đệ, có lẽ bọn họ đều cho đối phương là đối thủ thích hợp để cạnh tranh.

"Được, hai vị tiểu suất ca nhìn ta xem, chẳng lẽ mỹ nữ giáo thụ nơi này lại không thể hấp dẫn các người sao?"

Mina vỗ vỗ tay, ý bảo đệ tử môn khôi phục trật tự bình thường, sau đó chỉ sang Đỗ Trần nói,
"Đi theo ta, chúng ta ra kia nói chuyện, vị tai dân lão nhân giúp người thay đổi tư chất như thế nào?"
Mị nhân của nàng làm ra vẻ cuống quýt càng làm cho Steven đại ca nuốt nước miếng,
"Mina giáo thụ, chúng ta đi đâu đây?"

"Sai! Không phải các người, chỉ một mình Francis thôi!" - Mina phe phẩy ngón tay, cười duyên nói - "Ta yêu cầu hẳn 'một mình' nói chuyện, trong phòng ngủ của ta."

oOo

52. Tinh Linh, Mỹ Nữ, Gián Điệp?

oOo

Vì có gì lại muốn đi vào phòng ngủ nói chuyện? Đỗ Trần nhú mày, giáo thụ Mina này thật sự là quá phóng đãng. Mình đúng là ghét nhất cái loại đàn bà này!

Nàng là giáo thụ, tự thân mình điều tra cũng là điều dễ hiểu, chính mình thân là đệ tử nên không thể không tuân theo.

Bất đắc dĩ Đỗ Trần phải đi theo giáo thụ Mina ra ngoài khoang thuyền.

Bọn họ vừa rời đi Steven lập tức kéo tay vị nhân viên ghi chép, thấp giọng hỏi:

"Vị sư phụ này, xin chào, ta là hậu duệ đấu thần Shigeru. Từ nay về sau mong người quan chiếu nhiều hơn."

Hắn cười hì hì nhưng trong đầu thầm nghĩ: "Vừa rồi giáo thụ Mina là có ý gì đây? Không phải là muốn câu dẫn đệ đệ của ta đó chứ?". Lại nói, hẳn nhân cơ hội tiếp cận với giáo thụ, đưa ra một cái bao nhỏ. Hơn nữa, hẳn đối với những việc này kinh nghiệm rất phong phú, đệ tử bên trong khoang thuyền không thể phát hiện được.

Vị sư phụ khổ sở cười, cũng nói rất nhỏ:

"Không có ngoại lệ, nàng ngoại trừ viện trưởng ra tất cả đều câu dẫn hết!"

"Ồ, wow, wow!"

Steven cười cười lui ra phía sau để vị sư phụ vẫn tiếp tục công việc, hẳn đẩy Charles một cái.

"Thân ái đệ đệ, xem ra tiểu huynh đệ của chúng ta tại Đấu thần học viện đã bắt đầu điểm ngũ rồi đó."

Charles hờ hững.

"Ta chỉ quan tâm lúc nào hẳn có thể cùng ta giao thủ."

"Không được, đều là người một nhà mà cứ đánh tới đánh lui đúng là không ổn! Đợi đến khi đi học ta sẽ phái người thông báo sự kiện này cho cha, hẳn cha nhất định rất cao hứng!" - Steven ngoài miệng cùng Charles nói chuyện, ánh mắt khước miếu hướng tới các nữ học sinh tương lai.

Giáo thụ Mina dẫn Đỗ Trần đi tới phòng ngủ của nàng. Căn phòng này rất vừa vặn, bên trong thiết kế tự nhiên, phần lớn là phi thủy có màu xanh biếc, trên tường còn có rất nhiều Mạn đẳng (dây leo). Một căn phòng thượng hạng hiện ra như vậy làm cho Đỗ Trần không nhận được, trong mắt sáng ngời.

Trong phòng Mina chỉ có một bộ bàn ghế được đặt sát tường, sau đó nàng tiến lại ngồi lên trên giường mềm mại rồi chỉ vào vị trí bên cạnh mình, cười nói:

"Lại đây, ngồi đi!"

Bàn ghế bị thu xếp rồi, Đỗ Trần ngoại trừ ngồi ở trên giường bằng không chẳng có chỗ để ngồi. Hẳn nghiêm mặt nói:

"Giáo thụ, ta đứng cũng được, dù sao ta là đệ tử còn người là giáo thụ, ngồi cạnh người sẽ có chút bất tiện."

"Sao lại khách sáo thế, người là đệ tử, ta là sư phụ, sư phụ quan tâm đệ tử không được sao?"

Mina đi tới bên người Đỗ Trần, ngọc thủ chạm vào người hắn.

"Ngồi đi!"

Chết tiệt, cái con mụ giáo thụ này quá hỗn đản rồi!

Đỗ Trần hơi nghiêng người tránh xa tay của Mina ra, rồi la lên:

"Giáo thụ, ta muốn tả lại cái vị tai dân lão nhân kia, nơi này của người có bút vẽ không? Ta có thể dựa vào trí nhớ mà vẽ lại dung mạo hắn."

"Thật là!"

Mina sắc mặt không đổi quay lại trên giường, chỉ vào bộ bàn ghế bên tường rồi nói:

"Bên dưới cái bàn đó có giấy bút, nhanh chóng vẽ lại đi!"

Đỗ Trần lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, lập tức tìm được bút họa để bắt đầu.

Một lát sau, một vị tai dân lão nhân hình tượng hiện lên dưới bút của Đỗ Trần. Mặc dù vẽ không đẹp, không thể sánh với nghệ thuật gia nhưng cũng có thể làm cho người ta đại khái nhận ra được.

Mina tiếp nhận tác phẩm của Đỗ Trần, mắt liếc liếc, không nhận được phải nhú mày. Trong bức họa có một lão nhân khoảng tám chín mươi tuổi, hai má hơi hóp vào, tóc bông lên. Người này quá tầm thường, thủy tai đi qua những lão nhân như vậy quả thật không ít.

"Giáo thụ Mina, ta thấy vị lão nhân đó đúng là như thế này "

Đỗ Trần nhanh chóng vẽ ra một cổ sự giữa đứa nhỏ thiện lương cùng với tuyệt đại cường giả, sau đó hắn quay về phía Mina khom người chào.

"Giáo thụ, sự việc là như thế, ta có thể đi được chưa?"

"Gấp cái gì cơ chứ? Sự kiện này ta sẽ thương lượng với các vị sư phụ khác, người sẽ luôn phải chuẩn bị trả lời cho các câu hỏi của bọn ta."

Mina tiện tay để bức họa ở đầu giường, nàng vén mái tóc xanh dài lên, cúi đầu nhìn xuống nhuyền giáp màu đỏ trước ngực rồi cười nói:

"Francis, người thấy màu tóc của ta cùng với quần áo rất hợp phải không?"

"Ách, ta đối với trang phục không có nghiên cứu à."

"Ai, ta hiểu, chắc là không hợp. Hay là vậy đi, người chờ một chút ta đi thay quần áo cho người xem nha!"

Nói xong Mina đi tới tủ quần áo, từ bên trong lấy ra một bộ đồ màu đen bó sát người rất là thiếu vải, sau đó là cho Đỗ Trần xem trước rồi mới thay quần áo trong phòng.

Trong phòng này lại không có gì che chắn cả.

Đỗ Trần khần trương, "Mụ giáo thụ phóng dăng này quả nhiên là muốn câu dẫn mình đây mà. Không được, phải chạy mau thôi, bằng không thế nào cũng có chuyện xấu xảy ra."

Lúc này Mina đã cởi nút thắt trước ngực. Trời ạ, nàng không có mặc nội y bên trong, một mảng da thịt trắng nõn hiện ra ở trước mắt, nhất thời đúng là phong quang vô hạn.

Đỗ Trần lập tức xoay người lại.

"Giáo thụ, thân thể ta không thoải mái lắm, ta đi trước đây." (hô hô - làm sao mà chịu được)

"Quay lại! Ta lấy thân phận là giáo thụ ra lệnh cho người, nếu người tiến thêm một bước ta sẽ la lên nói người giở trò bỉ ổi định hãm hại giáo thụ!" - Mina đi tới trước mặt Đỗ Trần, hắn lúc này đã nhắm chắc cả hai con mắt lại.

"Tiểu suất ca, người bây giờ có hai sự chọn lựa. Thứ nhất, là bị ta quyến rũ, thứ hai, là quyến rũ ta. Hì hì, người chọn cái nào?"

Đỗ Trần nhắm mắt lại không nhìn tới Mina, nhưng bằng tưởng tượng hắn cũng biết được trước mắt lúc này là một mảng xuân sắc.

Đáng chết, nếu ta mà thoát được ra ngoài nhất định không bao giờ quay lại đây nữa.

Đỗ Trần cả giận nói:

"Giáo thụ Mina, xin tự trọng!"

"Ô! Tiểu tử người đang thẹn thùng sao? Người năm nay cũng mười lăm tuổi rồi thì phải ha?"

"Đúng!"

"Cha người - Anginus - đối với người thật không tốt, mẫu thân lúc người ba tuổi đã qua đời. Trong nhà có hai vị huynh trưởng, chỉ có Steven là đối tốt với người đúng không? Đúng rồi, người còn có một vị lão bộc tên Fuyê đã trông nom người từ nhỏ đến lớn."

Quái lạ, không ngờ biết cả thông tin này, Mina sao lại biết nhỉ?

Đỗ Trần trong lòng có vài phần kinh ngạc.

"Trong lúc khảo thí đầu thần học viện, Ferdinand dụng độc được giúp người đỡ đạt thông qua sáu lần vũ thí, đúng không?"

Đỗ Trần sững sốt, Ferdinand làm việc rất tinh tế, hơn nữa lại có thể lực khổng lồ đằng sau, sự kiện này tuyệt đối không có khả năng bị tiết lộ.

Đang suy tư thì Mina cười duyên, lại nói:

"Chấp pháp thần điện nhất đẳng giáo sĩ Francis, đúng không?"

"Ha ha, cứ mở to mắt ra đi, ta mặc quần áo rồi, vừa rồi chẳng qua là đùa với người một chút mà thôi. Người không thấy phương pháp này rất thú vị à?"

Đỗ Trần từ từ mở mắt, Mina đã mặc bộ đồ màu đen bó sát người, nàng đưa tay ra trước mặt hắn rồi cười nói:

"Thánh giáo chấp pháp thần điện, Bạch Y đại chủ giáo Mina, tổng liên lạc bên trong học viện - biệt hiệu 'Mân Côi'. Thật cao hứng khi biết người tiểu tử thẹn thùng kia!"

oOo

53. Nhất Định Sẽ Tìm Nhiệm Vụ Cấp Trên

oOo

Nguyên lai giáo thụ Mina chính là tiếp ứng nhân của mình.

Đỗ Trần cười khở không thôi, vị mỹ nữ gián điệp này có phương thức gặp mặt thật sự quá cởi mở, làm cho người ta khó mà trụ được.

Tuy nhiên vẫn phải cẩn thận, Đỗ Trần cũng không có bắt tay cùng nàng mà giả bộ kinh ngạc nói:

"Cái gì chấp pháp thần điện? Ta chưa từng nghe qua. Giáo thụ Mina, người nói có gì đáng cười không? Thực sự ta chẳng thấy buồn cười gì cả."

"Được đó tiểu tử kia, dám thử cả 'Mân Côi' tỷ tỷ a!" - Mina dựa người vào bàn, nửa người ngồi lên, hơn nữa chỉ dùng một chân để gác lên. Tư thế này phối hợp với bộ y phục màu đen bó sát người nàng, đúng là cực kỳ phóng đảng, Đỗ Trần không thể không nghi ngờ nàng có phải là sắc tình nữ gián điệp hay không.

"Bất quá, sự cẩn thận của người đứng là đáng khen ngợi, chúng ta làm nhiệm vụ, quan trọng nhất là phải cẩn thận!" - Mina vuốt lại mái tóc dài, rồi nói - "Lão đại chắc đã nói qua cho người về ám hiệu, người có thể hỏi ta được rồi."

Đỗ Trần cố ý thay đổi tư thế đứng thẳng, nhìn trực diện Mina, chần chờ nói:

"Ta nghe không hiểu giáo thụ đang nói cái gì."

"Mẹ nó, người, cái tên tiểu tử này cũng quá cẩn thận nha. Để ta nói cho người hay. Thế này nhé, bây giờ người hỏi ta về thánh giáo pháp điển điều ba mươi bảy là ai trong bức họa, sau đó ta trả lời người là Thomas lão đại mất đồ!" - Mina đã không nhịn được nói liền một tràng.

Đỗ Trần nở nụ cười, ám hiệu đúng rồi. Giống như lúc trước Thomas giải thích rằng nếu tiến nhập học viện sẽ có người của hội chủ động liên lạc với hắn, ám hiệu dùng chính là hai câu vừa rồi.

"Ồ, không thể tưởng được, người liên lạc với ta lại là một vị giáo thụ. Bất quá, 'Mân Côi' tiểu thư, phương thức chào hỏi của người rất khó tiếp nhận."

Đỗ Trần đi về phía có mấy chiếc ghế, cách nàng khá xa rồi ngồi xuống, hỏi:

"Có việc gì quan trọng không? Bây giờ có thể nói cho ta biết được rồi."

"Hey, ta là Bạch Y đại chủ giáo, so với người cao hơn ba cấp, ít nhất cũng phải tôn trọng ta một chút chứ!"

"Thượng ti của ta chỉ có một, chính là lão đại. Lúc này vẫn là thời gian ta nhập học, hơn nữa ta không có tâm tình tiếp nhiệm vụ, người lại không có quyền ra lệnh cho ta, cho nên có chuyện gì thì nói nhanh lên, thời gian của ta rất quý đó."

Đỗ Trần đối với vị mỹ nữ gián điệp này không có ấn tượng tốt cho lắm, cho nên nói chuyện cũng rất không khách khí.

"Lão đại chết tiệt, sao lại đưa tới một tên như người vậy? Nghe hay lắm, ta là Chấp pháp thần điện tổng liên lạc tại học viện, phụ trách liên lạc giữa người cùng lão đại. Việc của người bình thường ta không thèm để ý, nếu có nhiệm vụ gì ta sẽ chủ động tìm người. Đương nhiên, tiếp nhận nhiệm vụ hay không là do người định đoạt, nếu người có phiền toái gì thì có thể tới tìm ta."

"Thế thôi hả? Ta biết rồi." - Đỗ Trần đứng dậy đi luôn.

"Chờ một chút!" - Mina kéo tay hắn lại - "Công việc lần này, tỷ tỷ có một việc cá nhân muốn hỏi người."

Nàng nhìn Đỗ Trần trước mặt rồi cười nói:

"Người rốt cuộc có cái gì bí mật thế? Có thể để cho lão đại dung túng đối với người như vậy, nói thật nha, tỷ tỷ ta cũng gặp qua rất nhiều việc kỳ quái nhưng bao nhiêu năm làm gián điệp như vậy, chưa từng thấy qua người mới nào như người."

"Chờ khi người lên cấp Xu mật đại chủ giáo, hoặc là giáo phụ thì may ra ta sẽ nói cho người." - Đỗ Trần cười nói.

"Tiểu tử chết tiệt kia, người đúng là làm đau lòng tỷ tỷ nha!"

"Ma mới mà dám không tôn trọng ma cũ, sau này ta sẽ cho người vài cái phiền toái!"

Mina từ trên bàn nhảy xuống, đi tới bên giường rồi lấy ra một dương bì chỉ (cuộn giấy da) ở phía dưới.

"Đột nhiên lại nhớ tới hiện tại có một nhiệm vụ rất thích hợp với người, có hứng thú thử không? Tỷ tỷ nhắc nhở người trước, lão đại cũng có nói qua rằng người và hắn lúc này có quan hệ hợp tác, cho nên người tại học viện ít nhiều cũng nên trợ giúp một ít, trợ giúp được bao nhiêu chính là cống hiến cho thánh giáo bấy nhiêu."

"Thử nói xem nào." - Đỗ Trần thuận miệng hỏi.

Mina ném cuộn giấy cho Đỗ Trần rồi nói:

"Thực ra, lần này trong số các đệ tử thì có hai người không có đấu khí, người là một trong số đó, ngoài ra còn một người tên là Arthur."

Cũng có hai người không có đấu khí vào nhập học cơ à?

Thú vị!

Đỗ Trần cúi đầu nhìn xuống dương bì chỉ, ở mặt trên có vẽ hình một vị thiếu niên tóc dài màu vàng nom rất anh tuấn, nhưng có vẻ bị bệnh, so với Đỗ Trần trước đây không lâu cũng có vài phần tương tự.

Mina tại một bên giới thiệu:

"Người vào được học viện là nhờ thánh giáo giúp người tác tệ, nhưng tên Arthur này lại được chính Ziege đặc phê, hơn nữa hắn lại là cháu của 'Sư Tâm Vương'."

"Gia cảnh của Arthur thật là lợi hại!" - Đỗ Trần cảm thấy kinh ngạc.

Sư Tâm Vương Alonso được phong hào 'Sư Tâm' thập cấp đấu thần tại đế quốc Renault là tuyệt đại hùng chủ. Cháu của hắn, thân phận tự nhiên cũng không tầm thường.

Cho nên, một người được gọi là phế vật không có đấu khí thì tiến vào học viện làm cái gì?

Chính mình tiến vào học viện đầu tiên cũng là vì muốn rời khỏi cái St. Kain trang viên lạnh như băng ấy, hai là muốn học một ít kỹ xảo để ứng dụng liên hoa nội kinh. Vậy tên Arthur này có nguyên cớ gì nhỉ?

Mina cũng đang muốn nói đến nghi vấn này:

"Vị Sư Tâm Vương này văn võ toàn tài, không cần thiết phải đưa đứa cháu duy nhất vào đấu thần học viện, hắn hoàn toàn có thể tự mình dạy Arthur. Hơn nữa, Ziege viện trưởng và Sư Tâm Vương Alonso cũng có chút không hợp, nhưng lúc này Ziege lại bất chấp việc vi phạm giáo quy mà đặc phê cho cháu của Sư Tâm Vương - một phế vật vào nhập học. Sự kiện này chắc chắn có điều cổ quái, cho nên thánh giáo phải tìm ra nguyên nhân Arthur nhập học."

"Chẳng qua, bởi vì thân thể của Arthur không có đấu khí, tính cách lại kiêu ngạo vô cùng, cho nên người bình thường rất khó moi từ miệng hắn ra ít tin tức."

Đỗ Trần tiếp lời nói:

"Ta cũng là kẻ không có đấu khí, tự nhiên lại biến thành Thiên Sứ Thủy Thân, Arthur có thể sẽ hy vọng thấy được ta tại sao lại biến đổi từ phế vật thành thiên tài. Cho nên ta và hắn có thể trở thành bằng hữu, cũng nhân cơ hội hỏi hắn nguyên nhân nhập học."

"Đúng vậy, chính là như thế, người có muốn làm không?" - Mina thu lại dương bì chỉ trong tay Đỗ Trần rồi lại giấu ở phía dưới giường.

Đỗ Trần thông thả lắc đầu, nhiệm vụ này thật sự hơi quá thất đức à.

Xuất thân từ gia đình của phong hào đấu thần nhưng lại không có đấu khí, cái cảm giác thống khổ này Đỗ Trần đã thử nghiệm qua. Chung quanh toàn là ánh mắt quái dị nhìn mình với thái độ khinh thường, hơn nữa còn bị người nhà khinh khi, cảm giác thống khổ đó người thường khó có thể tưởng tượng được.

Cứ thử đặt mình vào vị trí của Arthur, đột nhiên lại có hy vọng thoát khỏi thống khổ, lại có một bằng hữu duy nhất, nhưng bằng hữu này lại là gián điệp, cái hy vọng đó cũng tự nhiên tan biến. Liệu hắn có chịu nổi đả kích đó không?

Từ tuyệt đỉnh của hy vọng rơi thẳng xuống đáy vực..., e rằng không ai có thể chịu được.

Nhiệm vụ tuy đơn giản nhưng lại là hí lộng với một đứa trẻ đáng thương, cho hắn hy vọng nhưng lại vô tình hủy diệt hắn toàn bộ.

Hơn nữa, ông nội đứa nhỏ này hình như là đại lục đệ nhất đấu thần xưng hào. Đúng vậy, Steven đại ca đã có nhắc qua.

"Tiểu thư, ta nếu muốn biết bí mật của hắn thì trước hết phải khiến hắn trở thành bằng hữu. Mà ta nhất định sẽ không bán đứng bằng hữu của mình, mặc dù ta không có nhiều bằng hữu."

Đỗ Trần đi tới trước cửa, quay đầu lại nói:

”Ta sẽ không nhận nhiệm vụ này.”

Mina cứ đứng đĩnh như chẳng có vấn đề gì.

”Vậy người có thể rời khỏi, nhưng mà đừng trách tỷ tỷ này không nhắc nhở người. Cho dù người không đi tìm Arthur thì hẳn cũng sẽ tìm đến người! Bởi vì chuyện người từ phế vật biến thành thiên tài, sự tình đó khẳng định đã truyền ra ngoài rồi. Xin thứ lỗi cho tỷ tỷ dùng từ phế vật này. Bất quá, dù hiện tại người không để tâm nhưng tiểu Arthur đáng thương của chúng ta nhất định sẽ đi tìm người hỏi phương pháp biến phế vật thành thiên tài đó.”

”Đúng vậy, hẳn nhất định sẽ tới tìm ta, cái này cũng không cần người phải quan tâm!” - Đỗ Trần mở cửa.

”Hi! Người đúng là tên tiểu tử thú vị! Phải rồi, trước khi người đi ta còn có một vấn đề cuối cùng cần hỏi người.” - Mina đi ra trước cửa rồi nói.

”Người hình như không có hứng thú với mỹ nữ ha! Hơn nữa còn là rất chán ghét thì phải.”

”Thế tức là sao?”

”Để người phải thất vọng rồi!” - Mina cười nói - ”Người là thủy hệ đệ tử, sẽ phải tiến vào Thượng Thủy Các học tập, mà toàn bộ đầu thần học viện mỹ nữ đều tập trung tại nơi đó đấy!”

oOo

54. Đứa Nhỏ Và Thăng Điền (1)

oOo

Lúc này Đỗ Trần đã trở lại bên trong khoang thuyền, chúng đệ tử bên trong, kể cả Steven và Charles đều nhìn hắn với ánh mắt rất mờ ám.

Tin tức luôn lan truyền rất nhanh, Mina tiểu thư với danh hiệu 'Mân Côi' vì sưu tập tình báo nên thường xuyên tiếp xúc với nhiều nhân vật hào sắc mà mang cái danh là phóng đảng. Đến giờ này, danh tiếng đó đã lan truyền đến toàn bộ đệ tử ở bên trong thuyền. Nguyên nhân ư, Steven vì muốn lấy lòng các nữ học sinh mà mở mồm phun ra, đúng là chết vì gái!

Bởi vậy, bây giờ chúng đệ tử không hề nghi ngờ hai người này ngay lần gặp mặt đầu tiên đã chọn phòng ngủ có cái gì không ổn mà ngược lại, bọn họ quan tâm xem Đỗ Trần và Mina giáo thụ đã cùng nhau phát sinh chuyện gì?

Nghênh đón những ánh mắt quái dị của các học sinh, kể cả ánh mắt của các nữ học sinh, Đỗ Trần thản nhiên tìm chỗ ngồi xuống.

Cự thuyền nhỏ neo khởi hành, tiến đến Đầu Thần đảo ở phương Nam.

Trên đường đi cũng có không ít vị lãnh đạo sư phụ của học viện tìm đến Đỗ Trần hỏi chuyện, đều là hỏi cái vị cường đại đầu thần kia làm thế nào để cải tạo thiên tư của hắn. Đỗ Trần khoa chân múa tay, rốt cục cũng ứng phó được. Cuối cùng, từ cự thuyền của học viện phản hồi một chút tin tức đến phố cảng Antwerp, dựa theo hình dáng mà Đỗ Trần đã tả để tìm kiếm cái vị đầu thần không tồn tại kia. Mặt khác còn có một đội khoái thuyền ly khai khỏi đại đội đi về Đầu Thần đảo trước, để bẩm báo với Ziege đang bế quan chữa thương.

Đầu Thần đảo có hình trăng khuyết, ở ngay phần khuyết đó là một vùng nước sâu. Sau một ngày một đêm lênh đênh trên biển, cự thuyền chậm rãi đi vào trong cảng.

Đỗ Trần đi tới đầu thuyền cảm thụ kiến trúc dày đặc của hòn đảo này, trong lòng thầm kinh ngạc về kích thước quá lớn của Đầu thần học viện.

Lúc này, ở tầng dưới cùng trong thuyền có mấy tên phục vụ đang mang hành lý của các đệ tử đi lên. Trong lúc đó có một người đi ra, chính là cái tên tân nô mà lúc ở cảng Antwerp Đỗ Trần có thu dụng, Tuyết Bỉ Nhân - Harry.

"Hoan hô, rốt cục cũng được giải thoát rồi!"

Harry lao ra bên ngoài, miệng nhanh chóng hít thở lấy mấy cái không khí trong lành, sau đó hướng về phía Đỗ Trần, hô lớn:

"Chủ nhân, mau tìm người hỗ trợ, Ariza không xong rồi!"

Ariza làm sao? Chết tiệt, sao không ai nói cho ta biết vậy?

Đỗ Trần cả kinh, lập tức mang theo cả tá mấy người hộ vệ gia tộc tiến vào bên trong thuyền thương.

"Harry, rốt cuộc là làm sao vậy?"

"Thưa chủ nhân, Ariza đáng thương say sóng, ói ra suốt dọc đường!"

Đỗ Trần dở cười dở mếu, hung hăng trừng mắt nhìn Harry.

"Hóa ra là say sóng, thế mà cứ loạn cả lên!"

Tuyết Bỉ Nhân ủy khuất nói:

"Là là hần . Chủ nhân, người tự mình nhìn xem là biết liền."

Trong một gian cabin nhỏ hẹp của thuyền thương, đứa nhỏ Ariza đáng thương nằm ngay trên sàn không ngừng rên rừ rừ. Trên mặt không còn một chút huyết sắc, hai mắt hần mặc dù mở to nhưng hoàn toàn vô thần, chỉ chăm chăm nhìn lên trần. Lúc này tứ chi cường tráng của hần giống như là bị nhuyễn ra vậy, một chút khí lực cũng không có.

Trong phòng tràn ngập một mùi hôi thối, trên mặt đất toàn là thứ dơ bẩn bị ói ra. Đỗ Trần vừa vào thì bị cái mùi đó sộc thẳng lên mũi.

Sao lại thảm hại như vậy nhỉ? Đỗ Trần đi tới trước mặt Ariza, vỗ vỗ vào khuôn mặt hần cũng không thấy có phản ứng gì. Đứa nhỏ này đã hư thoát rồi.

"Chủ nhân, các tư tế trên thuyền cũng có nói, bọn họ chưa từng thấy qua kiểu say sóng nào lợi hại như vậy. Ôi, cái mũi đáng thương của ta!" - Cái mũi của Tuyết Bỉ Nhân đôi khi cũng là một thứ thống khổ, nó quá linh mẫn, đối với các chất thải cảm thụ cũng hơn thường nhân rất nhiều.

Đỗ Trần gọi người mang Ariza ra ngoài, rồi trách Harry.

"Vì sao không nói cho ta biết sớm?"

Harry sững sốt, vị chủ nhân của mình cũng hơi có chút cổ quái, chẳng lẽ một người nô lệ bị say sóng mà cũng bấm cáo hần à?

Ôi hiểu rồi, Ariza mặc dù là nô lệ nhưng là nô lệ được sủng ái thập phần, vì vậy chính mình từ nay về sau cũng sẽ cùng hần hảo hảo tương giao.

Nghĩ vậy, Harry cười nói:

"Hỡi chủ nhân nhân từ, ngài đối với người hầu rất từ bi làm cho ta thật cảm động. Nhưng mà Tuyết Bỉ Nhân nghe nói ngài và các học sinh đang tham gia trắc thí của học viện, lại còn nói chuyện với các vị sư phụ nữa, cho nên ta không dám quấy rầy ngài, đành tự mình mang vị tiên sinh Ariza cường tráng này tìm tư tế. Ôi, ta nhất định là sai rồi, thỉnh ngài trừng phạt ta đi!"

"Câm miệng đi, giúp ta đưa Ariza xuống thuyền!" - Đỗ Trần trừng mắt nhìn Harry.

Xuống thuyền đi lên phía trên, Ariza đáng thương cuối cùng cũng đỡ hơn một chút.

Tuy miệng hần vẫn phát ra một ít từ ngữ hàm hồ, nhưng Đỗ Trần cũng đã yên tâm hơn. Không thể tưởng được tên này cường tráng vô cùng, chỉ tay không là có thể đánh bại đấu sĩ cấp thấp thể mà lại bị say sóng.

"Đại ca, người đi trước giúp ta nói một tiếng với các giáo thụ, ta ở lại giúp Ariza một chút!"

Đỗ Trần đưa hết báo cáo gì đó cho Steven, sau đó đặt Ariza xuống một chỗ bằng phẳng rồi cùng Harry giúp hắn xoa ngực và bụng.

"Uy, tiểu tử này khỏe như gấu vậy mà sao lại như vậy nhỉ? Có phải là sắp chết không?"

Có người đi tới, Đỗ Trần đang cúi đầu nhìn Ariza nên không thấy được người vừa nói, nhưng nghe hắn nói rất khó chịu, cái gì mà 'sắp chết'? Người không biết nói gì tốt hơn à?

Hắn ngẩng đầu nhìn thoáng qua thì thấy một người trung niên đang say, khá cao, đang mặc một bộ đồ chính là y phục của thủy thủ. Mái tóc trên đầu hắn màu đỏ nhạt hơi bông bông, trong tay đang cầm một chai rượu Tanzi, nhìn qua giống như một lão thủy thủ.

"Bằng hữu của ta chỉ bị say sóng thôi!"

"Say sóng ư? Không phải chứ? Ta còn tưởng rằng hắn sắp chết cơ, định tới xem náo nhiệt một chút."

Tên thủy thủ say lắc lắc đầu đi đến bên người Ariza, vỗ vỗ vào khuôn mặt hắn, nói:

"Tiểu tử, biết ta nói cái gì không?"

Ồi!Ồi! Ariza hàm hồ lại phun ra mấy từ.

"Đúng là tên vô dụng!" Tên thủy thủ đột nhiên quăng rượu đi, hai tay hắn đặt ở vạt áo trước ngực Ariza, mạnh tay kéo lên.

"Này, người làm gì đó?" - Đỗ Trần giật mình hỏi hắn. - "Đây đâu phải là cách chữa trị say sóng!"

"Ta cũng có nói là trị liệu cho hắn đâu." - Tên Thủy thủ gãi gãi đầu - "Ta xem hắn không chết thì định giúp hắn thôi, bằng không, ta xem náo nhiệt thế nào được?"

"Nguyên lai người là định giết người?"

Đỗ Trần đột nhiên giận dữ, tay nắm lấy vạt áo của tên thủy thủ mà mắng to. Ngay lúc này, đột nhiên trong mắt hắn lóe lên linh quang.

Không đúng, nơi này là Đấu thần học viện, tinh anh của tam đại lực đều tụ tập ở đây, nói nơi này ngọa hổ tàng long cũng không sai. Tên thủy thủ này thân phận không rõ cũng nên cẩn thận thì hơn.

"Làm gì? Còn định đánh ta sao?"

Tên thủy thủ ngáp một cái, tử khí lên tận trời, chỉ vào Ariza nói:

"Tên nô lệ này của người hả? Ta xem hắn cũng khá tốt đấy, người ra giá đi, ta mua!"

"Xin lỗi, không bán!"

"Không bán phải không?" - Tên Thủy thủ nhếch miệng cười, lộ ra một cái răng trắng hếu, - "Thế thì ta cướp!"

Vừa nói hắn đã vác Ariza lên trên vai rồi bỏ chạy. Người này thân thể mặc dù to lớn nhưng chưa thể gọi là cường tráng, thế mà hắn khiêng một tên có huyết thống thú nhân chạy như bay.

Lúc này Ariza vẫn còn di chứng của say sóng, vừa có chấn động, nhin không được 'Ấu Ô' một cái, một tảng lớn vật dơ bẩn rơi ngay trên đầu vai của tên thủy thủ.

"Má ơi, hôi quá!" - Thủy thủ kêu to một tiếng đã thấy Đỗ Trần từ đằng sau hắn đang đuổi theo. Hắn nhanh chóng chuyển thân, nhảy lên cao, đập vào đầu vai Đỗ Trần một cước, sau đó mượn lực thoát ra thật xa, trong chớp mắt đã biến mất trong đám người.

Đỗ Trần sững sờ ở nguyên tại chỗ. Từ tốc độ của tên thủy thủ này lúc đào tẩu, chắc chắn hắn là cao thủ.

Nhưng mà hắn bắt một đứa nhỏ như Ariza để làm gì nhỉ?

Tài, sắc, quyền, cả ba cái này Ariza đều không có, vậy hắn bắt Ariza đi để làm gì vậy ta?

Người này quả thực không thể lí giải!

Trong lúc này, bên cạnh có mấy lão thủy thủ xem náo nhiệt cũng ha ha cười to.

"Hắc, các huynh đệ có thấy không? Cái tên điên đó có món đồ chơi mới rồi, chúng ta có thể thanh tịnh vài ngày được rồi!"

oOo

55. Đứa Nhỏ Và Thằng Điên (2)

oOo

Chúng thủy thủ đều cười to rất sảng khoái làm Đỗ Trần dễ dàng nghe được, hắn lập tức chạy tới, lễ phép hỏi:

"Hỡi các vị dũng sĩ trên biển, các người vừa rồi nói người kia là tên điên? Thế còn tên người hầu của ta có gặp nguy hiểm hay không?"

"Không đâu, người cứ yên tâm đi. Tên điên đó mặc dù khá cổ quái nhưng không có đả thương người khác. Tên người hầu của người nhiều nhất là bị hắn khi dễ hai ngày, sau đó chắc sẽ tổng trở lại cho người."

Đỗ Trần không sao yên tâm được, một người thần trí không bình thường như tên điên đó thì cái gì chẳng xảy ra được.

Hơn nữa Ariza bây giờ đang rất yếu, nếu như bị cái tên điên kia "khi dễ" vài ngày thì hắn sẽ thành cái dạng gì đây?

Đỗ Trần hỏi:

"Xin hỏi, người kia trọ ở nơi nào? Ta muốn đi tìm người hầu của ta."

Chúng thủy thủ có mặt tại đó đều lắc lắc đầu.

"Mọi người đều không biết à? Hắn không phải cũng là thủy thủ trên tàu với mọi người sao?"

"Xem ra người đã hiểu lắm rồi, hắn chỉ mặc đồ thủy thủ thôi. Tên điên đó cả ngày trên thuyền chỉ biết hí lộng huynh đệ chúng ta."

Lúc này đang có người ra tiếp đón đám thủy thủ chuyển hàng hóa làm bọn họ cũng không tiện nói nhiều, cuối cùng nói:

"Hắn hình như ở bên trong học viện, thủy thủ chúng ta không thể tiến vào học viện nên không giúp người được rồi."

Chết tiệt, sao Ariza lại dính vào việc này nhỉ?

Đỗ Trần nhìn xung quanh rồi phân phó:

"Harry, người mang hành lý đưa đến chỗ đại ca ta, ta phải đi tìm Ariza về!"

Tuyết Bĩ Nhân cuống quýt gật đầu.

"Ôi chủ nhân tôn quý nhân từ của ta, sự quan tâm của ngài đối người hầu làm cho ta "

"Câm miệng, nhanh đi đi!" - Đỗ Trần có chút hối hận khi thu hạ tên nô lệ Tuyết Bĩ Nhân này. Những lời từ miệng hắn thốt ra thật làm cho mọi người phải nổi ác tâm.

Sau khi Harry khiêng hành lý đi rồi, Đỗ Trần nghĩ đến cái tên điên kia đang ở trong Đẩu thần học viện. Đỗ Trần mới đến đây đối với thổ địa còn chưa quen thuộc, vì vậy nên đi tìm một người hỗ trợ.

Vừa nghĩ đến thì người hỗ trợ đã đi tới.

"Hi hi, tiểu tử đáng thương kia, người bị cái tên điên đó đùa giỡn rồi." - Mina giáo thụ khoan thai tiến đến - "Tỷ tỷ vừa rồi đều thấy được hết, người hình như muốn ta trợ giúp hả?"

Đỗ Trần trợn mắt nhìn sang Mina, cười nói:

”Ta thiếu gì cách, cần gì người phải trợ giúp?”

”Được rồi, việc nhỏ như vậy cũng không cần phải tốn tiền làm gì. Nếu người muốn người dẫn đường thì tỷ cũng không làm người mất mặt đâu.” - Nàng đi vào một tiểu lộ, cười nói - ”Báo cáo lại sự tình vừa rồi đi, ta sẽ gọi người tới giúp người xử lý việc đó. Theo ta đến đây, ta biết tên diên kia đang ở nơi nào!”

Đỗ Trần đi theo sau lưng Mina, nhìn bên phải là tiểu lộ không có ngoại nhân liền thấp giọng hỏi:

”Tên diên kia là thể nào mà thực lực của hắn mạnh vậy?”

”Mạnh ư? Người này tại hồ sơ trong chấp pháp thần điện bị liệt vào thủy tinh cấp!”

Đỗ Trần trong lòng thầm giật mình, tình báo chấp pháp thần điện chia làm vàng, bạc, đồng, thiết - bốn cấp bậc, phía trên cao nhất là thủy tinh cấp. Một khi bị liệt vào thủy tinh cấp, tức là người này có năng lực uy hiếp thánh giáo.

Hiểu được điểm này Đỗ Trần cũng không hề hỏi nhiều thêm, bởi vì tin tình báo thủy tinh cấp chẳng những hắn không có tư cách biết, mà sợ rằng Mina cũng không biết rõ ràng.

Mina cũng nói đến điểm này:

”Với danh nghĩa là lão tiên bối tỷ tỷ nhắc nhở tân nhân người. Bằng vào thân phận của người và ta hiện nay chỉ có thể biết nhân vật thủy tinh cấp này thập phần cường đại, còn tình báo cụ thể thể nào không thể hỏi thêm, cũng không thể tự tiện tiếp cận điều tra hắn. Thủy tinh cấp, chỉ có thân phận giáo phụ mới có quyền tiếp xúc!”

Nói xong nàng cười hì hì.

”Tỷ tỷ đây cũng muốn đi xem cái tên diên kia, dù thượng ti không cho phép ta cũng có thể giúp người có cơ hội đi gặp hắn.”

”Nguyên lai nàng giúp mình là vì nguyên nhân này.” Đỗ Trần âm thầm lắc đầu.

Hai người theo đường nhỏ đi ra phía đầu đường. Diện tích Đấu Thần đảo hình trăng khuyết thực quá lớn, phía trước ngoại trừ giáo học viện ở ngoài ra còn có rất nhiều kiến trúc dân sinh khá xa hoa, thoạt nhìn giống như là một thành thị hạng trung.

Mina một mặt dẫn đường, một mặt vừa giới thiệu qua về hòn đảo này cho Đỗ Trần thưởng thức.

”Rất lâu trước kia, tòa đảo này chỉ có một trường học duy nhất. Bất quá, không lâu sau lại có rất nhiều vị lão sư đều đến ở chỗ này an gia lập nghiệp, một số thì bị hấp dẫn bởi rất nhiều tư liệu về đấu thần cao cấp bên trong học viện. Những người này mang theo cả gia đình, người hầu, tùy tùng một đại đội, sau một thời gian dài, nơi này tự biến thành một tòa thành. Tiểu tử kia, người hiểu được ý ta nói gì không?”

Đỗ Trần gật gật đầu.

”Hiểu. Đấu Thần đảo này ngoại hồ tàng long cái dạng người gì cũng có, ta từ nay về sau phải cẩn thận một chút.”

”Tốt, rất thông minh! Ừm, có thấy cái thác nước trên núi không? Tên diên kia ở ngay gần cái thủy đàm bên cạnh. Tốc độ đi có hơi chậm, bây giờ không có người ngoài tỷ tỷ phi thân mang người đi.”

Nói xong, Mina đặt hai tay lên vai Đỗ Trần, từ tay nàng xuất ra một sợi dây leo quấn quanh lấy Đỗ Trần, sau đó nàng quát khẽ một tiếng dùng mạn đăng này kéo Đỗ Trần bay lên.

”Đây có phải là thực vật hệ đấu khí không nhỉ?” Đỗ Trần cảm thấy ngạc nhiên, hắn lần đầu tiên nhìn thấy vật kỳ diệu như vậy.

Không biết liên hoa pháp bảo của mình có thể bay không nhỉ? Trong lúc nhất thời, Đỗ Trần đột nhiên có cảm giác muốn cước đạp hoa sen bay lượn.

Tốc độ Mina khá nhanh, chỉ một lúc sau là hai người đã hạ xuống gần cái thác nước, còn tên diên kia đang ở trong một gian tiểu ốc phía trước 'khí đề' Ariza.

Chỉ thấy hấn mang Ariza chới lại trên thân cây Mộc Thung. Một mặt uống rượu, một mặt không ngừng đánh vào thân thể của Ariza - đứa nhỏ đáng thương đang hôn mê.

"Thưa đầu thần tôn quý, xin ngài buông tha người hầu của ta được không?" - Đỗ Trần đi tới sau lưng tên điên, rất cung kính nói.

Tên điên quay đầu lại say say nhìn sang phía hai người, không nhận được nói:

"Không được, ta còn chưa chơi đủ!"

Người, cái tên điên chết tiệt, lấy cả người sống ra làm trò đùa sao?

Đỗ Trần mặc dù tức giận, nhưng trước mắt là 'Thủy Tinh Cấp' nhân vật không phải dùng vũ lực là có thể giải quyết được, hấn cười cười nói:

"Hấn chỉ là người hầu của ta, không có điểm nào tốt cả. Tôn quý đầu thần, không bằng ngài nói cho ta biết ngài thích món đồ chơi gì, ta lập tức cấp cho ngài được không?"

"Món đồ chơi gì cũng đều có thể cho ta hả?" - Tên điên đột nhiên có hứng thú, hấn phát phát tay về phía Mina - "Người, rút ngay! Ta chỉ muốn nói chuyện một mình với tiểu tử kia."

Mina hơi do dự, hấn liền hô lớn:

"Đếm đến ba, nếu người không chạy ta sẽ giết người, một, hai "

Hấn đếm rất nhanh, hơn nữa vẻ mặt giống như hung thần ác sát. Bình thường chắc không ai hoài nghi hấn dám giết người. Mina vội nói:

"Xin lỗi, ta chỉ là đưa tên tiểu tử kia tới, ngài không nên tức giận ta lập tức rời đi ngay!"

Nói xong nàng cũng mặc kệ Đỗ Trần, lập tức chạy luôn.

'Mân Côi' tiểu thư chết tiệt, không hổ là gián điệp - nói trở mặt là trở mặt luôn!

Đỗ Trần nói:

"Bây giờ không có người khác ở đây, ngài có yêu cầu gì có thể đề đạt được rồi."

"Ha ha, bị ta dọa chạy rồi!"

Tên điên nhìn sang Đỗ Trần rồi lại ngồi cạnh Ariza, vỗ vào chân Ariza rồi hỏi:

"Tiểu tử kia, người hầu của người từ đâu ra? Trông bộ dạng say sòng của hấn rất giống một lão bằng hữu của ta a!"

oOo

56. Đứa Nhỏ Và Tên Điên (hạ)

oOo

Đỗ Trần thật sự không thể giải thích cái cách tư duy của tên điên này.

Bộ dạng say sòng rất giống ư? Cái này mà cũng nói được à? Mười người say sòng thì cũng có chín tên có bộ dáng nôn mửa như vậy. Cho dù Ariza có say sòng thậm hại đến đâu đi chăng nữa thì cái bộ dạng của hấn bây giờ cũng đâu có khác với những người say sòng khác.

Chẳng lẽ tất cả những ai say sòng đều là bằng hữu của tên điên này?

Nghĩ vậy trong lòng Đỗ Trần lại tự nhủ, tên trước mắt là một người có thực lực cường đại nhưng trí óc có chút vấn đề, gọi hấn là tên điên cũng không quá khoa trương.

Bất quá, hiện tại cũng không thể đắc tội với hấn, Đỗ Trần hòa nhã mỉm cười nói:

"Có thể nói cho ta biết, ta cần dùng món đồ chơi gì mới có thể đổi lấy người hầu của mình không?"

"Ah, cái này không vội, người trước hết cứ nói cho ta biết người kiếm được tên này ở đâu đã?" - Tên điên nhìn sang phía Đỗ Trần nhếch miệng cười.

Ariza bắt quá chỉ là một đứa trẻ ngốc được lão Fuye mua về từ chợ nô lệ. Nghe nói lúc mua đứa nhỏ này mới chỉ năm tuổi, trí não còn chưa phát triển hết, nhưng bởi vì khí lực rất lớn nên tại chợ nô lệ thường phải làm những công việc nặng nhọc. Lão Fuye thấy hắn cũng đáng thương nên đã dùng một khoản tiền mạt rệp để mua hắn về làm bạn với Francis.

Đỗ Trần lần lượt nói hết chi tiết về lai lịch của Ariza. Cái này cũng không có gì phải dấu diếm cả, hơn nữa trong thành St. John cũng có rất nhiều người biết chuyện này.

Không tưởng được, tên điên sau khi nghe xong lại cười rộ lên. Xem cái kiểu cười của hắn rất khoái chí đến nỗi gập cả bụng lại, làm cho đầu óc Đỗ Trần hơi khó hiểu.

"Ha ha, chết mất, quá hài hước, đây đúng là chuyện cười hay nhất trong năm mà ta được nghe!"

Nhìn hắn lúc này mới thật sự là một tên điên.

Cười khá lâu tên điên rốt cục cũng ngừng lại, hắn ngồi ở khỗn bẳng gần chỗ cây Mộc Thung mà Ariza đang nằm, vừa uống rượu vừa nói:

"Nếu bằng hữu của ta biết người bắt tên này làm nô lệ, hẳn nhất định sẽ bẻ cổ người!"

Hắn trong khi nói chuyện lộ ra thái độ hung hăng, hơn nữa, từ đôi mắt hắn bắn ra một tia quang mang qua lỗ hổng giữa mái tóc. Thấy vậy Đỗ Trần trong lòng hơi sợ, cũng nhìn xuống sờ sờ vào cổ mình.

"Đấu thần tôn quý "

"Câm miệng, ta không phải là đấu thần chó má gì đó, ta tên gọi là Roland!"

"Ồ, vậy thì Roland tiên sinh tôn quý, ta đang nghĩ là liệu ngài có hiểu lầm ta không?"

Đỗ Trần cũng không thể tin rằng Roland là một tên thần kinh, trí tuệ đối với cao thủ mà nói hết sức quan trọng, một tên điên thật sự thì không thể tu luyện cao cấp đấu khí được, vì vậy hắn nhẫn nại giải thích:

"Ngài xem, người hầu của ta say sòng thế này, hơn nữa bằng hữu của ngài cũng có bệnh say sòng như vậy, cái này chắc không thể nói người hầu của ta và bằng hữu của ngài có quan hệ đúng không?"

"Người nói có lý!" - Roland tu một hớp rượu rồi nói tiếp - "Bất quá người không hiểu, bọn họ đều cùng trong tộc nên say sòng đều có đặc thù riêng. Đây, người xem tay của hắn xem."

Theo sự chỉ điểm của Roland, Đỗ Trần nhìn thoáng qua cổ tay Ariza, đứa nhỏ vốn cũng rất cường tráng nên trên cổ tay gân guốc nổi lên. Hiện tại, trên cánh tay trắng kiện của hắn có lấm chấm một vài ký hiệu màu vàng, ký hiệu này bị ẩn trong nước da ngăm đen của Ariza, nếu không cẩn thận sẽ rất khó phát hiện được.

Chẳng lẽ đây là đặc thù của chủng tộc Ariza?

Vậy Ariza là từ cái tộc nào nhỉ? Cứ theo tên buôn bán nô lệ nói thì đứa nhỏ này bị bắt từ thú nhân doanh địa, có một bộ phận huyết thống là thú nhân, nhưng mà thuộc tộc nào của thú nhân thì không ai biết cả.

"Roland tiên sinh, ngài có thể nói cho ta biết Ariza là chủng tộc nào không?"

Roland tà nhãn miết thị Đỗ Trần.

"Người dựa vào cái gì mà ta phải nói cho người biết? Tiểu tử không phải nói nhiều, bây giờ ta hoài nghi người hầu của người có quan hệ với bằng hữu của ta, ta phải tra ra rõ ràng, từ giờ trở đi hắn thuộc về ta!"

Con mẹ nó, rốt cuộc đúng là không có đạo lý mà. Đỗ Trần nói:

"Vị bằng hữu kia của ngài là ai? Nếu hắn thật sự là thân nhân của Ariza, ta nghĩ "

"Người tưởng người là cái gì hả?" - Roland cắt lời Đỗ Trần nói - "Ta dựa vào cái gì để nói cho người bằng hữu của ta là ai?"

Roland vẫn như trước không nói lí lẽ, nhưng Đỗ Trần khá bình tĩnh. Từ lúc vừa rồi nói chuyện với nhau đến lúc này tư duy của hắn rõ ràng khá linh hoạt, mặc dù nhìn qua thì có điên điên khùng khùng nhưng tuyệt đối không phải là một tên điên.

Nếu lời Roland nói là thật, vậy là hắn nhất định đã phát hiện ra hậu duệ của băng hữu nên không đành lòng nhìn Ariza làm nô lệ, muốn chiếu cố hắn.

Đây là chuyện tốt, Ariza có quan hệ với một vị Thủy Tinh Cấp đầu thần, chính mình cũng có không ít chỗ tốt a.

Sao lại phải ngăn cản nhỉ?

Đỗ Trần nở nụ cười.

"Roland tiên sinh, ta hiểu được ý của ngài, hắn đương nhiên có thể ở lại bên ngài. Bất quá ngài có nên hỏi qua ý kiến của bản thân hắn không?"

"Uhm, những lời của người cũng dễ nghe đó!" - Roland trong lòng rất vừa lòng, tiểu tử kia có thể lấy ý kiến của một nô lệ, có thể thấy hắn không có ngược đãi đứa nhỏ này.

Lúc này người Ariza hơi run run, sau nửa ngày hôn mê Ariza cũng đã tỉnh lại.

"Thiếu gia, sao lại trối ta vậy?"

Ariza tiện tay cởi hết dây trói sau đó hắn hốt hoảng đi tới bên Đỗ Trần, xoa xoa cái đầu, nói:

"Người này là ai vậy?"

Roland giành nói:

"Tiểu tử, người có nhớ người thân của mình không?"

"Người gốc thật! Hắc hắc, thân nhân của ta đang đứng ngay tại đây này." - Hắn vỗ vỗ lên vai Đỗ Trần.

Roland mắt tròn, cả giận nói:

"Ta đang hỏi người có nhớ được thân nhân nào đó cùng chủng tộc hay không?"

"Chủng tộc? Chủng tộc của ta a?" - Ariza mờ mịt lắc lắc đầu.

Nhìn thấy bộ dáng ngây ngô của hắn, Roland nhảy dựng lên, hung hăng gõ một cái một cái vào đầu hắn cả giận nói:

"Xú tiểu tử, người nhớ kỹ đi, tính cả người vào thì tộc các người chỉ còn lại có hai người thôi! Người cái gì cũng có thể quên nhưng không thể quên chủng tộc của chính mình được."

Đỗ Trần âm thầm gật đầu, nguyên lai ngoại trừ Ariza thì trong tộc bọn họ chỉ còn lại có một người cuối cùng, khó trách Roland lại dốc sức vì Ariza, hóa ra là vì quan hệ với băng hữu ngày xưa.

"Ariza, vị tiên sinh này muốn người ở bên cạnh hắn một thời gian, người có muốn không?" - Đỗ Trần cười nói.

"Không! Ta đi theo thiếu gia." - Ariza kiên định cự tuyệt.

Roland nghe vậy lại nhảy dựng lên, hung hăng gõ vào cái đầu bóng lưỡng của Ariza.

"Xú tiểu tử, bao nhiêu người mong được ở gần ta đều bị ta một cước đá bay ra biển, thế mà người lại không vui à? Nếu không phải ta thiếu thẳng cha người một món ân tình thì hôm nay đã không quản đến người, mặc kệ người cả đời chỉ là nô lệ thôi!"

"Ariza không rời thiếu gia đâu!" - Ariza ôm chặt tay Đỗ Trần.

"Cứ từ từ, cứ từ từ!" - Đỗ Trần xem Ariza sau đó nhìn Roland, thầm nghĩ, đứa nhỏ này có lợi như vậy mà không muốn à?

"Ariza, người không phải vẫn muốn học tập đấu khí ha? Vị tiên sinh này có thể dạy người đó!" - Đỗ Trần khuyến dụ.

"Ta là nô tài, không thể học đấu khí đâu!" - Hãn tiếp tục cự tuyệt.

oOo

57. Bảo Bối Trên Mông Đít

oOo

"Xú tiểu tử, ngươi muốn ta tức chết có phải không?" - Roland tức giận quát đến văng hết cả rượu trong miệng, nhất thời trước mặt chỉ thấy toàn là rượu.

"Chết tiệt! Vị bằng hữu kia của ta một đời hào kiệt như thế nào lại sinh ra hậu duệ ngu xuẩn như vậy?"

Kỳ thật Roland hôm nay lúc ở bến tàu chỉ là bắt chước cuộc sống của các thủy thủ để tiêu khiển, tự nhiên trên thuyền bê xuống một tên tráng hán say song. Với nhãn lực của hãn tự nhiên liếc mắt là nhìn ra ngay tráng hán say sòng đích thị là chủng tộc đặc thù, cho nên hãn mới mang Ariza trở về cẩn thận xác nhận. Nhưng không tưởng được, tiểu tử này đúng là đứa nhỏ ngu ngốc.

Đỗ Trần vừa cẩn thận ngẫm lại sự tình, hiểu được ý đồ của Roland. Dù sao chính mình và Ariza cũng giống nhau, cần bản không có gì đáng giá để hãn phải tìm cách mưu hại.

Nghĩ vậy, Đỗ Trần cười nói:

"Roland tiên sinh, ngài không cần vội, nô lệ không thể tu luyện đấu khí là do thánh giáo pháp điển, chúng ta đều không thể vi phạm. Bất quá, ta là chủ nhân của Ariza có thể cho hãn tắm thân tự do, làm cho hãn chuyển thành đấu sĩ tùy tùng của ta. Kỳ thật, Ariza trước kia cũng đều làm vậy."

Roland nhìn nhìn Đỗ Trần, quát:

"Thế thì còn chờ cái gì nữa? Nhanh lên một chút!"

"Tốt, ta trả lại tự do cho hãn." - Đỗ Trần dựa theo nghi lễ quý tộc hai tay đặt lên đầu vai Ariza, không quan tâm tới thần thái hoảng hốt của Ariza đang ngồi bệt xuống đất khóc lớn.

"Thiếu gia không cần ta rồi, thiếu gia không cần ta rồi!"

Roland và Đỗ Trần lúc này có đôi chút tương phản, Roland thì buồn bực còn Đỗ Trần cười thầm.

Ariza mặc dù ngốc nhưng cũng có cảm tình, hai người từ nhỏ lớn lên cùng một chỗ, ở cũng ở chung, thân tình suốt mười năm tuyệt không phải Roland nói mấy câu có thể thay thế được.

Bất quá, một vị 'Thủy Tinh Cấp' đấu thần chủ động chiếu cố Ariza, chính mình cũng không có lý do cự tuyệt a.

"Ariza, thiếu gia không phải không muốn ngươi, chỉ là muốn ngươi đi theo vị tiên sinh này học tập." - Đỗ Trần trở ngón tay sang hướng Roland rồi nói với Ariza.

"Chắc, vị tiên sinh này chẳng những có thể dạy ngươi đấu khí, còn có thể giúp ngươi ăn vú trâu thường xuyên."

"Ariza không muốn ăn vú trâu, Ariza chỉ đi theo thiếu gia thôi!"

Roland đột nhiên nở nụ cười rất quái lạ.

"Chết tiệt, lão tử không có kiên nhẫn được, tiểu tử ngươi cút đi cho ta!"

Nói xong, hãn nhanh như chớp nắm áo Đỗ Trần đi theo ra chỗ thác, bước vòng hai vòng tựa như kiếp trước Đỗ Trần là một con quay vậy, nắm Đỗ Trần đi ra ngoài.

"Tiểu tử này sẽ ở đây với ta!"

Đỗ Trần chỉ cảm thấy thiên toàn địa chuyển, chưa kịp có phản ứng gì thân thể đã bay lên bầu trời. Chờ hãn tỉnh táo lại thì đã cách mặt đất hơn mười thước rồi.

"Roland tiên sinh, ta từ nay về sau có thể đến thăm Ariza không?"

”Không có việc gì thì không được đến làm phiền ta!”

Thì ra là không cự tuyệt mình đến tìm hần à.

Trong lúc nhất thời, Đỗ Trần bắt đầu lo lắng chính mình rốt xuống như thế nào.

Bất quá hoàn hảo. Khi hần trên bầu trời thì xẹt qua một đạo hồ tuyến rất đẹp, hơn nữa hồ tuyến đi tới bên người hiện lên một đạo quang mang xanh biếc, Mina phi thân đi lên, dùng dây leo tiếp trúng Đỗ Trần. Xem ra Roland đã biết Mina ở hướng này, cho nên đã ném hần tới đây.

”Tiểu suất ca, tên diên kia nói gì với ngươi thế? Xem ra ngươi không có cứu được cái tên người hầu cường tráng đó.” - Mina tiếp được Đỗ Trần nhưng không xuống đất ngay mà là phi thân trực tiếp về phía trung tâm của Đấu Thần đảo.

Đỗ Trần hơi chậm chọc, mĩa mai nói:

”Mina giáo thụ, ta còn nhớ ngươi không có quyền hỏi về cái tên kia cơ mà? À, vừa rồi tốc độ của ngươi nhanh thật, chắc đây là đặc trưng của tinh linh tộc hả?”

Mina chỉ ngậm miệng cười duyên, mới vừa rồi nàng bỏ Đỗ Trần lại rồi xoay người chạy đích xác là rất nhanh. Bất quá nàng biện giải nói:

”Cũng không còn biện pháp nào, chúng ta cũng là cùng một kiểu như vậy mà. Nếu như một ngày ngươi bỏ lại tỷ tỷ chạy trốn một mình, tỷ tỷ cũng sẽ không trách ngươi đâu.”

Đi dọc theo bờ cảng đấu thần đảo hướng về nội thành, đại khái vài dặm đường là đến một quảng trường rộng lớn. Quảng trường này bốn phía đều có một loạt các pho tượng, Ziege cũng có mặt trong đó những pho tượng này đều là các đời đại viện trưởng.

Mina mang theo Đỗ Trần đáp xuống quảng trường. Nơi này người ra vào tấp nập đều là đệ tử báo cáo, còn có các vị sư phụ - giáo thụ duy trì trật tự nữa.

Một tinh linh mỹ nữ nắm một người thiếu niên tóc vàng từ trên trời giáng xuống, nhất thời hấp dẫn sự chú ý của mọi người. Bị ánh mắt nhìn kỹ làm Đỗ Trần cảm thấy không được tự nhiên, mà Mina lại cứ lôi kéo hần chạy từ đông sang tây, xử lý hết các sự vụ báo cáo.

Steven và Charles đều là hỏa hệ đấu sĩ, bọn họ được tiến vào Liệt Hỏa Cốc học tập, còn Đỗ Trần của St. Kain gia tộc thì bị an bài tại Thượng Thủy Các. Huynh đệ ba người tách ra, một người dẫn theo Đỗ Trần và người hầu Harry đi tới một tòa tiểu viện.

Hết thấy mọi thứ đều để cho Harry dọn dẹp là được, Đỗ Trần liếc mắt qua phòng ngủ rồi phân phó:

”Ngươi đi ra ngoài đi, tự tìm gian phòng cho mình.”

”Vâng thưa chủ nhân, ngài đối với ta thật quan tâm làm cho Tuyết Bỉ Nhân cảm động, thỉnh cho phép ta ca ngợi ngài ”

”Đi ra ngoài!” - Đỗ Trần đuổi thẳng Tuyết Bỉ Nhân ra ngoài sau đó xem xét cửa sổ, kiểm tra hành lý mang theo. Tốt rồi, mặt trước vẫn có ám kí tức là không ai động đến cái hộp này.

Dương Giác chiến chùy, vòng đeo cổ, còn có Vân Vụ Tỏa Liên của Ziege đều là ở chỗ này. Nếu bị người ta phát hiện, Đỗ Trần sợ rằng phải gặp cảnh vạn kiếp bất phục. Phải tìm ngay một địa phương an toàn để giấu đồ.

Đỗ Trần từ trong rương lấy ra ba loại bảo bối. Dương Giác chiến chùy và vòng đeo cổ, nói may mắn thì giấu trên người được, nhưng còn Vân Vụ Tỏa Liên biến thành kim chúc cầu thì quá lớn, nếu mà giấu ở trong kho thì Đỗ Trần không nghi ngờ chính mình bị mắc chứng 'Nan Ngôn Chi Ẩn'. (không hiểu có phải sa đà hay không? haha)

”Nếu mấy thứ này cũng có thể biến thành hình xăm thì tốt.” Đỗ Trần nhớ tới trên móng mình có mấy hình xăm hoa sen.

Chờ một chút, hình như nên

”Ba!” Đỗ Trần vỗ một cái lên đầu mình.

”Chết tiệt, đáng lẽ phải nhớ ra sớm hơn mới đúng!”

Triệu hoán một đóa hoa sen ra, dùng nội kính bắt nó thành hình thái lớn nhất. Kim quang từ liên bông và liên điệp tổ hợp lại cùng một chỗ nhìn qua giống như là một cái bồn nước nhỏ.

Đỗ Trần xuất ra một quả đồng tệ (túi tiền) đặt ở trên liên bông, sau đó tâm niệm chuyển động.

Thức địa, Đóa hoa sen nọ đã về lại trên mông Đỗ Trần, hần quay đầu nhìn lại.

Ha ha! Cái hình xăm liên hoa này lại có một quả đồng tệ bên trong, hơn nữa thể tích của đồng tệ cũng tương ứng rút nhỏ.

”Bồ Đề sư phụ à, ta đúng là phải ca ngời ngời!” - Đỗ Trần mừng rỡ, cái pháp bảo này quả nhiên hữu dụng.

Tiếp theo, lần lượt từ Dương Giác chiến chùy, Vân Vụ Tỏa Liên, còn có xâu vòng đeo cổ cùng với một ít vật phẩm tùy thân toàn bộ đều bị Đỗ Trần mang hết lên mông.

Bất quá, liên hoa pháp bảo rời khỏi thân thể thể tích tịnh không lớn, Đỗ Trần tạm thời cũng chỉ có thể phóng ra kích thước này.

Nhìn lại trên mông Đỗ Trần lúc này, tại đóa hoa sen thứ nhất trong ba đóa trên quẻ Càn có hai cái kim chúc cầu, một cái vòng đeo cổ, còn có một bao chứa dụng cụ mở đồ, các thứ này tự động tương ứng thu nhỏ thể tích cùng với hoa sen trọng điệp ở cùng một chỗ. Nhìn qua có hơi cổ quái.

”Mẹ nó, từ nay về sau có địa phương dấu đồ rồi!” - Đỗ Trần hắc hắc cười gian.

Đỗ Trần tin tưởng rằng nếu liên hoa nội kính không ngừng tăng cường thì thể tích pháp bảo sẽ càng lúc càng lớn, vậy nó cũng chứa được càng ngày càng nhiều. Nói không chừng còn có thể mang mấy người đang người sống đặt trên mông.

Hắn đang hưng phấn thí nghiệm thì bên ngoài vang lên tiếng đập cửa, là Tuyết Bỉ Nhân Harry.

”Chủ nhân tôn quý, có mấy vị khách nhân muốn gặp ngài.”

oOo

58. Con Mắt Màu Thiên Lam (thượng)

oOo

Tên Harry khốn kiếp, sao trong cái lúc quan trọng thế này lại đi quấy rầy chủ nhân của hắn chứ?

Bảo bối của Đỗ Trần đều giấu ở hết trên mông rồi nên hắn nhanh chóng mặc quần áo ra mở cửa.

Nhìn trên bản đồ thì Đẩu Thần đảo hình trăng khuyết, trung tâm đảo là một tòa núi cao, từ đỉnh núi có hai suối nước nóng hướng về hai bên hai con sông, rồi từ đó chảy ra biển. Tại con sông phía nam là hai ngàn phụ cận có một tòa kiến trúc thủy tinh, nơi này chính là nơi thụ học của thủy hệ đệ tử - Thượng Thủy Các.

Nơi Đỗ Trần đang ở lúc này là một tiểu viện chạy dọc bên sườn núi. Vùng phụ cận đều có kiến trúc hình thức giống nhau, duy chỉ có tiểu viện hợp thành kí túc xá của đệ tử Thượng Thủy Các là cao nhất, diện thủy bối sơn, phong cảnh mê người.

Mấy vị khách nhân muốn gặp Đỗ Trần ở ngay sát vách tiểu viện của hắn, cũng chính là bạn học của Đỗ Trần.

”Hắc, xin chào, ta là Jason - hậu duệ của Rudolph đầu thần đến từ Nhã Cầm đại lục của Minaer đế quốc.”
- Một người khá mập mạp tuổi không lớn, thể trọng cũng không nhỏ gật đầu nói.

Giới cho tên mập người. Đỗ Trần âm thầm giật mình, tên Jason phải nặng bằng hai người như Đỗ Trần, trên đầu hắn có một cái quần tóc màu vàng, còn ngũ quan trên mặt bị thịt của hắn che gần hết nên rất nhỏ. Thân hình phì nộn nên không thể mặc phục sức của quý tộc chỉ có thể khoác một tấm trường bào màu vàng, cũng do là cái bụng của hắn. Giả sử như Jason có cúi đầu chắc cũng không nhìn thấy chân của mình.

"Xin chào, ta là Francis - hậu duệ đầu thần Shigeru đến từ Iaeeste đại lục của Lanning đế quốc."

Nhắc tới quốc tịch, Đỗ Trần đột nhiên ý thức được ngôn ngữ tên Jason này vừa nói chính là đại lục thông dụng ngữ của Iaeeste, mà hẳn lại đến từ Nhã Cầm đại lục.

Cái tên mập mạp này cũng là chuyên gia ngôn ngữ đấy chứ.

Jason chỉ vào mấy người khác cười vui nói:

"Mấy vị này đều là bạn học của chúng ta, tất cả đều ở gần đây." - Hắn cố ý liếc liếc mắt vào vùng phụ cận độc lập trong tiểu viện. Không còn nghi ngờ gì nữa, có thể ở lại ở chỗ này cho dù không phải hậu duệ đầu thần thì cũng là vương công quý tộc đệ tử.

Sau khi mọi người đã giới thiệu xong, Jason mạnh giọng nói:

"Tất cả mọi người đều là bạn học cả, ngày sau nhớ quan tâm đến nhau. Như vậy đi, hôm nay ta chủ động mời mọi người đi ăn với ta."

Bạn học mới mời khách ăn cơm, Đỗ Trần tự nhiên không thể cự tuyệt. Hắn phân phó mọi việc cho Harry sau đó đi theo Jason cùng các bạn học khác tới vùng cảng phụ cận.

Kiến trúc dân sinh trên Đầu Thần đảo phần lớn đều tập trung tại bờ cảng này, trong đó lớn nhất theo Jason chính là Aomusi tửu điểm, biển hiệu trước cổng điểm được nạm vàng. Jason có vài phần đặc ý khi chỉ vào biển hiệu trên cửa rồi cười nói:

"Tửu điểm này là sản nghiệp của gia tộc ta, mọi người không nên khách khí cứ thoải mái nha."

Hắn dẫn các vị bạn học đi lên một gian lầu các trên cao, đúng là Lâm hải vọng phong, tửu thái phong thịnh. Trong lúc nhất thời không khí rất vui vẻ, bất quá Đỗ Trần phát hiện ra một vấn đề, chính là mấy vị bạn học của hắn đến từ Bắc Nam Hải cũng có chút bất đồng về mặt ngôn ngữ, cho nên trong lúc chúc rượu chỉ có thể gật đầu, rốt cuộc không nói được cái gì cả.

May thay Jason tinh thông nhiều loại ngôn ngữ, hắn ở giữa phiên dịch tiếp đón không có thiếu một người bạn học nào.

"Tên mập này đúng là có tài giao tiếp!" Đỗ Trần thầm đánh giá. Lúc này trong khi Jason gắp chén rượu lên với hắn, hai người cũng hàn huyên vài câu.

Tên mập này uyển chuyển cười:

"Francis huynh đệ, ta vừa rồi trong khi nghe báo cáo có nghe tân học sinh sẽ có một tháng để tăng cường huấn luyện. Trong một tháng này học viện hội sẽ căn cứ vào biểu hiện của các đệ tử để tuyển bạt một ít đệ tử vào đội ưu tú. Ha, chúng ta cùng nhau cố gắng tranh thủ để tiến vào đệ tử ưu tú hội!"

Tên mập này, Đỗ Trần giật mình hiểu được lý do hắn mời khách, không khỏi buồn cười.

"Jason thân ái, tin tức của ngươi quả thật linh thông, không biết tiêu chuẩn tuyển bạt thế nào nhỉ?"

"Ta có gặp qua mấy vị học trưởng, nghe nói là do chúng đệ tử tiến cử sau đó sẽ do sư phụ nhận định." - Jason nói xong cười cười nhìn Đỗ Trần.

Đỗ Trần kiếp trước lang thang trên đường phố nhiều năm nên cũng rất biết cách 'Làm Người'.

Hắn cười nói:

"Ai da, ta đây chắc là không được rồi. Như Jason ngươi tinh thông nhiều ngôn ngữ, chẹp, bạn học chúng ta lại đến từ tam đại lục có thể ngồi cùng một chỗ thế này cũng là nhờ có ngươi, nếu như ngươi không được đề bạt thì huynh đệ ta sẽ là người thứ nhất không đồng ý!"

Tiểu tử này nói rất hay! Bữa ăn này không có phí phạm. Jason càng thêm vui vẻ, hắn cùng Đỗ Trần nói với nhau vài câu sau đó cũng dùng cách đó để nói chuyện với một số bạn học khác, ý tứ cũng có phần tương tự.

Đỗ Trần nhẹ nhàng đặt chén rượu xuống trong lòng hiện tại tính toán. Đại ca cũng từng nói nơi nào có người thì nơi đó có chính trị. Tóm lại, con mẹ nó, đúng là danh ngôn chí lý, xem ra đầu thần học viện cũng không phải 'thuần khiết' ha.

Không lâu sau khi tử yến của Jason bắt đầu, một người phục vụ tiến tại gần thì thầm bên tai Jason vài câu, con mắt tên mập này trở nên sáng ngời lập tức đứng lên phân phó nói:

”Xếp gọn tử yến này lại, kê thêm một bàn nữa!”

Nói xong hắn liên tục sử dụng nhiều ngôn ngữ để nói với các bạn học.

”Mọi người, ta hôm nay có mời tới một vị khách đặc biệt chính là giáo thụ Demis của Thượng Thủy Các chúng ta. Bây giờ ngài đã tới, chúng ta hãy cùng hoan nghênh ngài!”

Jason là người vỗ tay trước, Đỗ Trần và chúng đệ tử cũng làm theo. Một người khá trẻ khoảng hơn hai mươi tuổi đi đến, hắn mặc một bộ đồ màu nhũ trắng, quần dài bó sát người cùng với đôi giày, trên người còn mặc một chiếc áo ngắn quý tộc màu đỏ và một cây trâm màu lam cài trên đầu. Trong mắt Đỗ Trần thì cái loại này... nhìn qua thực sự rất nữ tính.

Lúc hắn mở miệng Đỗ Trần mới biết được chính mình nhận hắn là nữ tính thật sự là quá nhẹ. Tên Demis giáo thụ này đích thị là GAY!

”Ai da, chư vị bạn học thực khách khí quá. Ngồi, ngồi đi!” - Ngôn ngữ Demis giáo thụ nói chính là ngôn ngữ thông dụng của đại lục Iaeate, Đỗ Trần nghe là hiểu được liền. Còn những người khác phải nhờ Jason phiên dịch.

Demis liếc mắt qua rượu và thức ăn trên bàn, ‘cười duyên’ nói:

”Ta nói Jason nè, người quá khách khí đi, cứ tưởng người mời ta đến để nói chuyện về cường hóa huấn luyện sao tự nhiên lại bày đặt tử yến thế này? Lần sau là ta không cho đâu đấy!”

Hắn hướng sang Đỗ Trần cười cười.

”Người chính là Francis hả? Mấy ngày nay tên ngươi là được nhắc đến nhiều nhất ở học viện đấy.”

”Đúng vậy thưa giáo thụ, ta mấy ngày nay đích xác là có rất nhiều sự tình khiến cho học viện phải chú ý.”

Demis đột nhiên đi tới cạnh cửa, cười nói:

”Chư vị, ta hôm nay không phải tới một mình mà còn có một vị bạn học bên ngoài nữa, ta phải đi gặp nàng trước, các người nhớ hít thở thật sâu đấy!”

Jason ngạc nhiên nói:

”Còn có một vị bạn học nữa sao? Giáo thụ Demis thân ái, sao bọn ta phải hít thở sâu?”

Demis tự mình nhắm con mắt lại rất say mê, hai tay thực hiện một động tác mà bất kỳ nam nhân nào nhìn thấy đều phải nổi ác tâm hắn vuốt ve khuôn mặt của mình. than vãn:

”Bởi vì nàng thật quá đẹp, ta sợ trái tim các người không chịu được!”

Đến khi Jason phiên dịch hết những lời này thì con mắt của các nam học viên lập tức sáng lên.

Đỗ Trần đột nhiên nhớ tới một câu nói của kiếp trước. ”Trong đại học, còn gì ngoài cuộc sống bừa bãi và tán gái không ?”

”Học viên Anne, mời đến đây!”

Theo sau lời Demis tiếp đón, một cô gái mặc quần dài màu trắng đi đến. Đỗ Trần tò mò nhìn thoáng qua, quả thật trong mắt người thường thì nha đầu kia quả là tuyệt sắc, bất quá hắn có thấy qua đôi mắt xinh đẹp kia thực sự rất giống ai đó.

Anne nhìn khắp tương mạo mọi người bên trong... nhất thời nhìn vào Đỗ Trần, ánh mắt hai người lơ đãng dính vào cùng một chỗ.

”Con mắt màu lam không phải rất quen thuộc sao!”

oOo

59. Con Mắt Màu Thiên Lam (trung)

oOo

Chỉ trong nháy mắt hai con mắt Đỗ Trần mở to, cái vị mỹ nữ bạn học Anne cũng tiếp tục hướng đến những người khác gật đầu chào hỏi.

Quái lạ, nhất định mình đã gặp qua đôi mắt này rồi!

Đỗ Trần lẳng lặng đánh giá Anne, ngoại trừ cặp mắt màu lam kia thì cả dung mạo lẫn khí chất của Anne đều cho hắn cảm giác lạ lẫm.

Chính mình cũng chưa thấy qua người này bao giờ, vì sao lại thấy cặp mắt của nàng quen thuộc được nhỉ?

Không, trong cái cảm giác quen thuộc này còn có một loại sinh cảm khác, tựa như

Đỗ Trần suy nghĩ thật lâu cũng không thể tìm ra từ ngữ để có thể hình dung loại cảm giác này.

Lúc này mọi người đều đã ngồi xuống, Demis ngồi ở chính giữa vị trí cửa sổ, Jason và Anne lần lượt ngồi hai bên cạnh Demis, còn Đỗ Trần vừa hay lại ngồi đối diện với Anne.

Vừa thấy Anne, đôi mắt nhỏ ti hí của Jason trở nên to hơn một ít, cười nói:

"Demis giáo thụ, ngài thật sự khiến ta kinh ngạc quá, học viên Anne thực sự là quá đẹp, nàng có phải là đệ tử của ngài không?"

"Đúng đó! Anne là tân học sinh thứ bảy mươi bảy, sắp tiến vào Thượng Thủy Các chúng ta học tập."

Demis và Anne cùng cười rồi hắn tiếp tục giải thích:

"Báo cáo ngày hôm qua về Anne rất là tốt, nàng cũng giúp ta phụ trách rất nhiều báo cáo. Ôi Jason, người biết mà, ta là một nghệ thuật gia mà sự xinh đẹp của Anne làm cho ta vừa thấy nàng đã sinh ra cảm xúc muốn vẽ nàng rồi."

Demis đứng lên rồi quay về phía Anne cúi cung hành lễ, cảm thán nói:

"Thật sự là nàng quá xinh đẹp, xin cho phép ta đưa ra một thỉnh cầu. Anne, nàng thế nào cũng phải đáp ứng nha! Ta cũng cần phải cảm tạ chúng thần trên trời cao, bọn họ đã cho ta cơ hội được vẽ một người con gái xinh đẹp nhất tam đại lục!"

"Demis giáo thụ, ngài quá khách khí rồi." - Anne cười nói - "Thực sự là vinh hạnh của ta mới đúng vì đã được một nghệ thuật gia chân chính như ngài dùng hội họa để thể hiện."

Thanh âm của nàng rất ngọt ngào lại thập phần dễ nghe. Nhưng tại Đỗ Trần lại cảm thấy thập phần kỳ lạ.

Tửu yến bắt đầu trở lại, Jason nhiệt tình nói chuyện cùng Demis, các đệ tử khác thì như mèo hoang ngửi thấy cá đều hướng đến Anne để mời rượu. Bất quá có hơi chút đáng tiếc, Anne hình như chỉ nói được ngôn ngữ của Iaste đại lục, điều này làm cho các học sinh từ nơi khác đến rất là buồn bực.

"Giả sử chính mình không có tu luyện Liên Hoa Bảo Giám sợ rằng cũng sẽ giống như các tên xú tiểu tử kia, lại bám theo đuôi Anne."

Ý nghĩ này làm cho Đỗ Trần khá buồn cười khi đưa rượu lên miệng. Vừa hay lúc này Anne cũng nhìn sang Đỗ Trần, hai người cùng nhìn nhau cười. Anne nhấc chén rượu đi tới bên người Đỗ Trần, ra hiệu bảo vị huynh đệ đang ngồi bên cạnh Đỗ Trần tránh sang một bên, sau đó ngồi ở bên tay trái Đỗ Trần.

"Xin chào, ta là Anne đến từ vương quốc Homi của Iaste đại lục."

Iaste đại lục cũng có rất nhiều vương quốc nhỏ trong đó, Đỗ Trần cũng chưa bao giờ nghe qua cái gì là vương quốc Homi, hắn nâng chén nói:

"Francis, Lanning đế quốc!"

"Không phải chứ, thật sự là trùng hợp à, Lanning đế quốc là tông chủ quốc của vương quốc Homi, vậy chúng ta có thể coi là đồng hương rồi."

"Oh, thật là trùng hợp ha." - Đỗ Trần thuận miệng nói theo, cũng thuận mắt liếc liếc xem mọi người phản ứng thế nào. Quả nhiên ánh mắt các huynh đệ cùng lớp đều đã có chút mất tự nhiên.

"Người là hậu duệ đấu thần Shigeru hả? Vậy người là đấu sĩ cấp mấy, hay đã là đấu thần rồi?" - Anne mặc kệ ánh mắt ai oán của các vị nam bạn học tiếp tục hỏi dồn Đỗ Trần.

Ai, Francis không hiểu sao lại để lại cho mình cái khuôn mặt này khiến cho người ta vừa yêu vừa hận, làm cho các vị mỹ nữ muốn dây dưa vào, đúng là không tốt mà.

Đỗ Trần ảo não suy nghĩ, đồng thời hắn cũng cẩn thận nhớ lại các ký ức, tìm xem mình đã gặp qua đôi mắt màu lam đó ở đâu.

Tuy hắn mới chuyển thể được có ba tháng nhưng trong thời gian này cũng gặp qua rất nhiều người có cặp mắt màu lam, về ngoài của Anne rất lạ lùng, hắn trong lúc nhất thời cũng rất khó tìm ra manh mối.

Anne tựa hồ cảm thấy hứng thú với Đỗ Trần, ngay cả đối với các vấn đề nhỏ cũng đều hỏi hắn, dần dần Đỗ Trần cũng không thể nhịn được.

"Oa, nhìn xem, thật tuyệt vời!" - Demis đột nhiên chỉ vào hai người nói - "Ngoài biển có cặp đại bàng, một đôi nam nữ tuần tú nói chuyện, ta nhất định phải vẽ thôi! Đây là thực sự là cảnh tượng tuyệt vời! Jason, ta cần khung và cọ!"

"Vâng!"

Jason lập tức gọi người đưa công cụ tới, sau đó cười nói:

"Francis, Anne, các người không cử động có được không? Phối hợp một chút với kiệt xuất họa gia của học viện - Demis giáo thụ đi nào!"

Đỗ Trần cười khổ không nói gì, Anne cũng lại gần Đỗ Trần thêm một ít.

Demis vừa vẽ vừa nói:

"Phải rồi Jason, người mời ta đến là muốn hỏi về cường hóa huấn luyện, ta không thể lộ ra nhiều lắm nhưng có thể cho người một tin tức này. Ba ngày sau báo cáo về tân học sinh sẽ chấm dứt, đồng thời cường hóa huấn luyện cũng sẽ bắt đầu. Trong ba ngày này các người nên uống nhiều nước, ăn nhiều thịt bò, nhất định phải ăn nhiều! Hơn nữa không nên vận động quá mức, phải tận lực duy trì thể lực."

"Cường hóa huấn luyện này rốt cuộc là cái gì?" Đỗ Trần cảm thấy tò mò, sao lại cần phải chuẩn bị ăn uống?

Jason cũng đưa ra nghi vấn này, Demis nói:

"Hàng năm, nội dung cường hóa huấn luyện đều không giống nhau, bất quá lần này có chút thay đổi. Mục đích chính của lần huấn luyện này là bồi dưỡng cường độ thân thể các người, cho nên trong lúc huấn luyện các người không thể vận dụng đấu khí. Ôi, cứ tưởng tượng xem, các người không dùng đấu khí khiêng mười cân cát chạy một vòng Đấu Thần đảo, hoặc là ba ngày không cho ăn cơm, hai ngày không cho uống nước."

Khi Jason phiên dịch lại câu này cho mọi người, các học sinh vừa rồi còn ghen ghét nhân duyên của Đỗ Trần - lúc này đều khấn nguyện nhìn giáo thụ Demis.

Demis tiếp tục nói:

"Ta không muốn làm cho các người sợ hãi, nhưng Jason đã nhiệt tình như thế ta cũng không thể không đề tỉnh các người. Năm ngoái, cái tên hắc diện ma quỷ đáng chết đã cho các tân học sinh ba ngày không có ăn cơm, sau đó năm người một tổ khiêng một đại pháo thánh khí lên trên Ôn Tuyên sơn. Lúc ấy có hai người đệ tử vì quá mệt nên đã trộm sử dụng đấu khí, ngay lập tức bị trực tiếp khai trừ!"

"Ôi, tên giáo vụ đáng chết đó, khó trách sáng nay ta nghe mấy vị học sinh cũ đều gọi hắn là Hắc diện ma quỷ!" - Jason liếc nhìn đồng thịt béo trên người mình, sắc mặt có chút tái nhợt đi.

"Tốt rồi, đã vẽ xong!"

Demis ngửa mặt lên trời hít một hơi dài, tựa hồ đã hoàn thành công trình vĩ đại nhất.

"Bức họa này ta sẽ vĩnh viễn bảo tồn nó, Jason, cảm tạ người đã nhiệt tình chiêu đãi. Cuối cùng ta chỉ khuyên các người, trước khi bắt đầu cường hóa huấn luyện phải ăn thật nhiều thịt bò, cái này là kinh nghiệm của các đệ tử khóa trước tổng kết ra."

Jason cảm tạ một tiếng. Demis đưa bức họa vừa xong cho Đỗ Trần xem.

"Đây, người xem đi!"

"Ca ngời ngời, Demis giáo thụ!" - Đỗ Trần không kìm được phải cảm thán.

Tên nương nương khang đúng là một nghệ thuật gia chân chánh. Trong bức họa, ngay cảnh biển phía trước cửa sổ có một đôi tuấn mỹ nam nữ mỉm cười ngồi đó. Cả hai đều có mái tóc dài vàng óng, quần áo trắng toát, đặc biệt là hai cặp mắt màu lam, trong đó như chứa biển cả bên trong.

"Không cần cảm ơn ta, là ta nên cảm tạ các người mới đúng!" - Demis vẫy vẫy bức họa về phía Anne - "Học viên Anne, từ ngày hôm qua đến giờ người một mực giúp ta vẽ tranh nên còn chưa có an bài nơi ở của người. Người muốn ở đâu ta, đi giúp người làm nốt việc đó?"

"Uhm" - Anne gật đầu, tư thế suy nghĩ rất đáng yêu, nghĩ nghĩ một lúc rồi cười nói - "Thượng Thủy Hà kí túc xá số mười bảy đi, ta nghe bạn học Francis nói nơi đó phong cảnh hữu tình tốt lắm. Hơn nữa số mười bảy cũng chưa có ai ở cả."

Đỗ Trần đột nhiên rất muốn tát vào miệng mình mấy cái.

Chết tiệt, mình vừa rồi sao lại nói cho Anne biết cái này nhỉ?

Thượng Thủy Hà phong cảnh đúng là tốt nhất, Anne chọn lựa túc xá số mười bảy cũng là ngay sát vách túc xá của Đỗ Trần - số mười tám.

Bọn họ trở thành hàng xóm rồi.

oOo

60. Con Mắt Màu Thiên Lam (hạ)

oOo

Demis mang theo Anne quay về túc xá, chỉ còn lại chúng đệ tử và thông tin ba ngày sau bắt đầu một tháng huấn luyện kinh khủng. Các đệ tử cũng không còn tâm tình ăn uống nên Jason liền vội vã kết thúc bữa yến.

Trở lại túc xá số mười tám, cũng chính là cái tiểu viện lẻ loi của mình. Lúc này Đỗ Trần liếc liếc mắt, cách vách là túc xá số mười bảy cũng là nơi ở mới của Anne. Chết tiệt, mình và một mỹ nữ làm hàng xóm, cái này không phải sẽ tạo cơ hội để mình phạm sai lầm sao?

Bất quá, cặp mắt màu lam của Anne kia thật là quá quen thuộc!

Vừa mở cửa ra đã thấy Tuyết Bỉ Nhân Harry lúc này đã chuẩn bị xong điểm tâm. Vừa thấy Đỗ Trần trở về hần ra đón chào rất thân thiết, cười nói:

"Chủ nhân tôn quý, hoan nghênh ngài quay về. Ngài và các học sinh tự hội nhất định có rất nhiều thuận lợi."

Đỗ Trần nghiêm mặt không có để ý đến hần, trực tiếp đi về phía phòng mình.

"Harry, ta muốn nghỉ ngơi trong chốc lát. Nếu có người tìm ta, người nói là ta ra ngoài rồi.... À phải rồi, ngoại trừ đại ca ta và các vị sư phụ học viện."

"Vâng, ta hiểu!" - Harry đi theo Đỗ Trần, nói - "Chủ nhân, vừa rồi ngài không có mặt ở đây nên ta đi ra ngoài nghe ngóng một chút. Một số đệ tử năm trước nói cho ta biết, ba ngày sau cường hóa huấn luyện sẽ rất kinh khủng, người nên cẩn thận nhiều hơn. Nghe nói năm ngoái "

Ồ? Tên Tuyết Bỉ Nhân này rất thông minh nha!

Phải rồi! Cũng nên thưởng cho năng lực của tên nô tài này.

Đỗ Trần từ trong ví xuất ra vài ngân tệ cấp cho Harry:

”Người làm rất tốt, thưởng cho người đấy. Từ nay về sau người nên tìm hiểu nhiều một chút các thông tin nhạy cảm của học viện này, có tin tức gì mới phải thông báo cho ta biết.”

”Ồi chủ nhân, thỉnh cho phép ta ca ngợi. Hắc hắc, Harry hiểu được mà, ngài không nghe ta nói nhảm. Ta sẽ đến hỏi các học sinh khóa trên về các điều cần chú ý khi tham gia cường hóa huấn luyện. Nếu ngài không thích bị người khác quấy rầy ta sẽ khóa cửa lại.”

Hắn chạy ra tới cửa rồi dừng lại nói:

”Chủ nhân, cơm chiều ta đã đặt ở trên bàn, nước tắm ở phía hậu viện. Phải rồi, do không được ngài phân phó ta cũng không dám tiến vào phòng ngủ của ngài, còn có bình hoa mặt tử đặt ở trong thư phòng.”

Tên Harry này quả nhiên là tên nô lệ tuyệt vời, sợ rằng kể cả tên chủ nhân hà khắc nhất cũng có thể cảm thấy thoải mái được.

Đáng tiếc hắn lại là Tuyết Bĩ Nhân, Đỗ Trần lắc đầu. Trong thế giới đấu thần này, kinh nghiệm của mọi người trong vòng một ngàn năm có nói - Tuyết Bĩ Nhân rất dễ phản bội. Chính mình cũng không thể quá tin tưởng vào hắn.

Đỗ Trần về tới phòng liền tiếp tục nghiên cứu liên hoa pháp bảo.

Việc đầu tiên muốn làm chính là xem pháp bảo có thể để tại bất kỳ địa phương nào trên thân thể hay không? Bằng không có thể tưởng tượng ra một trường cảnh - đại chiến sắp tới Đỗ Trần gặp phải kẻ địch sinh tử. Địch nhân chia ra thánh khí trong khi Đỗ thiếu gia hét lớn một tiếng: ”Xem thánh khí của ta đây!”, nói xong hắn đưa bàn tay vào trong kho

Tưởng tượng ra như vậy làm Đỗ Trần dở khóc dở cười, giấu thánh khí ở trên hông thật sự là không có thuận tiện lắm. Chẳng lẽ cứ mỗi lần chiến đấu là hắn phải cởi quần à?

Hay là trực tiếp làm cho Liên Hoa phá quần bay đến? Cái này cũng không được, chẳng lẽ hắn để hông trần đi tác chiến?

Còn hơn cả dọa người đó chứ.

Hoàn hảo! Trải qua nghiên cứu của Đỗ Trần thì ba bông ở quẻ Càn, cũng chính là phần hoa đã nở, ba đóa Liên Hoa có thể ẩn ở bộ vị nào trong thân thể của hắn? Đỗ Trần thử để hai đóa khắc ở trên khuỷu tay, lúc cần có thể trực tiếp dùng đến. Đóa còn lại hắn dùng để chứa đựng nhiều thứ khác ở vị trí hậu tâm, như vậy đồng thời vừa có thể phòng ngừa địch nhân đánh lên từ phía sau.

Thí nghiệm thứ hai của Đỗ Trần chính là giấc mộng được bay lượn.

Thật đáng tiếc, thí nghiệm này của Đỗ Trần đã thất bại, hắn không thể khống chế hoàn toàn các động tác của Liên Hoa, cũng không thể cước đạp lên Liên Hoa bay lượn.

Nhìn vào ba đóa Liên Hoa trước mắt tác dụng cũng chỉ có hạn, cũng giống như Đỗ Trần kiếp trước có thể phóng đạn pháo ra ngoài, nhưng liệu có thể dẫn lên đạn pháo để bay lượn được không đây?

Không tưởng, trước hết phải điều khiển Liên Hoa linh hoạt đã, mà điểm này thì Đỗ Trần vẫn chưa đạt đến.

Bất quá hắn tin tưởng rằng, thiện sự mình làm càng nhiều thì sớm muộn gì cũng có thể bay lượn được.

Đỗ Trần nghiên cứu kết thúc thì trời cũng đã tối rồi, hắn đi tới bên ngoài ban công cửa sổ muốn động gân cốt một chút, nhưng vừa mới ra ngoài hắn đã lập tức quay trở về.

Gian túc xá của Đỗ Trần là một tiểu viện độc lập, trước tiểu viện là vườn hoa, hậu viện thì là sân luyện công, ở giữa có một tòa lầu các hai tầng, tất cả các sân chung quanh đều có cùng kiểu kiến trúc giống nhau. Lúc Đỗ Trần đi tới ban công lầu hai thì phát hiện ban công bên cạnh đang có một người đang đứng Anne.

Chết tiệt, nàng đã dọn vào rồi.

”Chủ nhân, ta đã nghe được một tin tức tốt!”

Tuyết Bì Nhân Harry đang chạy trở về, vừa vào đến cửa hắc đã tìm ngay Đỗ Trần nói:

"Chủ nhân, ta đã nghe được một sự kiện, trước ngày bắt đầu huấn luyện có rất nhiều giáo công tại học viện này đi giám định đường bộ. Xem ra cường hóa huấn luyện năm nay chắc là chạy đó!"

"Tốt!" - Harry thật sự không tệ, Đỗ Trần âm thầm tán thưởng cho hắc vài ngân tệ.

Tuyết Bì Nhân sau khi tiếp nhận ngân tệ vừa định cảm tạ thì đột nhiên thần sắc biến đổi, hai tay không ngừng sờ sờ hai mũi.

"Harry, người ngửi được cái gì rồi?" - Đỗ Trần ngạc nhiên hỏi.

Harry con mắt đảo một vòng, nói:

"Chủ nhân, ta tại bờ sông thấy được rất nhiều việc thú vị, ngài theo ta đi xem sao." - Nói xong hắc nhảy nháy mắt với Đỗ Trần.

Chủ phó hai người đi tới bờ sông, rời xa tức xá ban nãy. Lúc này Harry mới hoảng sợ bắt an nói:

"Chủ nhân, vừa rồi ta ngửi thấy một mùi rất kỳ quái, cái mùi này rõ ràng bị người đó dùng nhiều thứ để quấy nhiễu. Bất quá, cái vĩ đại nhất của cái mũi Tuyết Bì Nhân chúng ta là cho dù bị nhiều thứ quấy nhiễu vẫn có thể ngửi ra được mùi chính xác! Chủ nhân, chính là cái mùi của ma nữ mà ngài đã gặp tại vùng gần cảng Antwerp!"

"Ma nữ Helen?"

Đỗ Trần linh quang chợt lóe. Thiên nột, đúng là cặp mắt màu lam của Helen rồi!

Chết tiệt, Helen đã dịch dung thành Anne để tiến vào Đấu thần học viện.

"Chủ nhân ngàn vạn lần không nên biểu hiện ra hình dáng kinh ngạc như vừa rồi. Ta chính là sợ ma nữ kia nghe được chúng ta đối thoại nên mới đưa ngài đến bờ sông nói chuyện. Nói không chừng ma nữ đó lại đang nhìn chúng ta đó!" - Harry ra vẻ bình tĩnh nói, bất quá trên mặt tên Tuyết Bì Nhân hắc lại đầy vẻ sợ hãi.

Đỗ Trần liếc mắt về phía Helen ở lại tức xá mười bảy, thầm nghĩ chính mình cũng từ ánh mắt nhận ra Helen, vậy nàng có thể nhận ra hắc hay không?

Lúc này bên trong tức xá số mười bảy, Helen ngồi trên ghế nhắm mắt trầm tư. Bên cạnh nàng lúc này có một người đàn bà trung niên dung mạo và y phục đều rất bình thường, giống như là rất nhiều phụ nữ khác trên đường.

"Tiểu thư, người đang nghĩ gì vậy? Hôm nay ta thấy người thường xuyên nhìn lên sang sân bên cạnh, có phải là xem cái tên tiểu suất ca kia không?"

"Susan, không được đùa cợt, để ta bình tĩnh một chút! Cặp mắt của Francis giống như đúc với cặp mắt của vị đấu thần kia!"

"Có thể sao? Hắc chỉ là một tên đệ tử bình thường thôi mà, năm nay cũng chỉ mới mười lăm tuổi!" - Susan kinh ngạc nói - "Hơn nữa rất khó để nhận ra cặp mắt của một người a, con mắt loài người rất hay biến đổi mà."

"Không, người có nhớ không? Ta có nói qua cho người về vị đấu thần đã cứu ta lúc trước, ta có dụng nhiếp hồn thuật với hắc."

Susan kinh ngạc thè ra đầu lưỡi - phương thức biểu đạt sự kinh ngạc của nàng rất cổ quái.

"Nói như vậy, Francis có thể chính là vị đấu thần kia?"

"Ta cũng không chắc chắn, dù sao cường giả như hắc hoàn toàn có thể thoát khỏi nhiếp hồn thuật của ta, ta phải tiếp xúc hắc thêm từng bước một."

Susan liếm môi:

"Hay là đêm nay đi thử hắc xem?"

"Người điên à?" - Helen giữ lấy tay của Susan lại - "Nơi này là Đấu thần học viện, chung quanh có không biết bao nhiêu cao thủ. Mà người hiểu về Francis sao? Nếu hắn thật sự là vị đấu thần kia, nếu người mà đi tập kích hắn, ta nghĩ hắn nhất định chẳng do dự mà giết người!"

Susan sau khi cân nhắc kỹ càng cũng phải từ bỏ cái ý nghĩ lớn mật này. Nàng thở dài tỏ vẻ tiếc nuối nói:

"Ai, nếu lúc đó ta nghĩ được mùi vị của vị đấu thần kia thì tốt quá, đáng tiếc lúc ấy ta quá chú ý đến Ziege"

oOo

61. Phế Vật Arthur (thượng)

oOo

Thời gian ba ngày nhanh chóng qua đi. Trong ba ngày này Tuyết Bì Nhân Harry thay Đỗ Trần tìm hiểu được rất nhiều tin tức hữu dụng, Đỗ Trần sau đó cũng truyền tin tức cho đại ca Steven để bắt đầu chuẩn bị cường hóa huấn luyện.

Ngày thứ ba, tất cả các tân học sinh đều tụ tập tại quảng trường Đấu Thần, hơn nữa lại phân tổ dựa theo ngôn ngữ. Đỗ Trần và tất cả các đệ tử nói ngôn ngữ của laeste đại lục được phân vào đội thứ hai. Rất tình cờ, Anne hay còn gọi là ma nữ Helen kia lại đứng ngay sau Đỗ Trần.

"Bạn học Francis, xin chào. Xem ra chúng ta chẳng những là hàng xóm, hơn nữa lại cùng tổ huấn luyện ha!" - Helen ở sau lưng Đỗ Trần nhẹ nhàng nói.

"Thật sao? Cái này cũng không nhất định à!" - Đỗ Trần cười cười nhưng trong lòng thầm nghĩ, hắn rốt cuộc có bị nhận ra hay không? Chết tiệt, từ nay về sau trong lúc che mặt nhất định phải ẩn nhân quang.

Ở phía sau Helen cũng suy nghĩ, hắn rốt cuộc có phải là vị đấu thần kia không? Trong lúc huấn luyện nhất định phải tìm cơ hội để thử nghiệm một chút xem sao.

Hai người ai cũng đang suy nghĩ nên không nói lời nào.

Lúc này Đỗ Trần thấy được cách hắn không xa bên cạnh Steven có kẻ đang rất cao hứng, trong trí nhớ của hắn thì chính là vị bằng hữu trong khảo thí, Sem Chu Nho. Xem ra vị tiểu bằng hữu đen xì này là phần thứ hai của báo cáo rồi.

"Các vị tân học sinh, hãy cầm mõm hết đi!" - Một tráng hán mặt đen, mặc chiến giáp màu đen đi tới phía trước quảng trường, thanh âm giống như sấm sét.

"Ta là giáo thụ của trường tên Ricardo. Bất quá có rất nhiều đệ tử đều gọi ta là hắc diện ma quỷ, ta cũng rất thích cái biệt danh này, các người cũng có thể gọi ta như vậy. Nhưng mà ta tin tưởng rằng, không lâu sau các người sẽ phát hiện ra cái tên mặt đen chết tiệt trước mắt này so với ma quỷ còn kinh khủng hơn!"

Giáo thụ trường lần đầu tiên huấn thoại làm cho chúng đệ tử đều có dự cảm không hay.

"Ta rất ghét nói nhảm! Từ giờ trở đi bảo người hầu của các người chạy về túc xá, sau đó chạy vòng quanh Đấu Thần đảo mười vòng. Người!" - Hắn chỉ vào một đệ tử trước mắt - "Đi theo ta! Ta cảnh cáo các người, kẻ nào trong quá trình huấn luyện dám sử dụng đấu khí, ta sẽ khai trừ hắn!"

"Đấu thần phù hộ, không dùng đấu khí à? Ta chết chắc rồi!"

Các đệ tử không rõ tình huống đều than thở ai oán. Bất quá cũng có một ít đệ tử 'tự tin', những người này sau khi nghe xong tin tức đều khá tự tin vì bọn họ đều đã chuẩn bị khá tốt rồi.

Vòng quanh Đấu Thần đảo một vòng đại khái cũng là khoảng cách khá xa, Đỗ Trần cũng không biết rõ chi tiết. Bất quá, nhìn vào bản đồ học viện và cảnh tượng trước mắt làm hắn phát hiện ra, nếu nói Đấu Thần đảo là một người khổng lồ thì ba ngàn tân sinh xếp thành một hình dài cũng giống như một sợi lông trên người đó vậy.

Ricardo một mặt giơ tay lên đầu, một mặt lớn tiếng tuyên bố quy củ. Rất đơn giản, Đấu Thần đảo hình trăng khuyết tại hai đầu đều có hai người đứng làm trạm trung chuyển. Mỗi đệ tử chạy đến nơi này đều lấy

được một cái tiêm thiêu, lấy được hai mươi cái tiêm thiêu thì chứng minh hấn đã chạy xong hết mười vòng rồi. Bất quá, trên đường sẽ có rất nhiều giám thị bí mật kiểm tra chúng đệ tử có dùng đầu khí hay không. Một khi bị phát hiện sử dụng đầu khí, lập tức khai trừ!

Hắc diện ma quỷ dẫn mọi người chạy một vòng để cho chúng đệ tử nhận ra đường chạy, rồi hấn ngồi ở vạch xuất phát trên quảng trường, giờ mọc còn lên.

Không có đầu khí trợ giúp, một vòng qua đi thể chất của các đệ tử lập tức được phân ra cao thấp. Đại đa số ma đầu sĩ đều ở lại phía sau, mà Đỗ Trần ở phía trước cũng không quá khấn trương. Thủy chung Helen vẫn chạy theo cạnh hấn.

"Francis, bạn từ phố cảng Antwerp đi thuyền tới học viện phải không?" - Helen hỏi.

Đỗ Trần thuận miệng đáp:

"Toàn bộ tân học sinh của khu vực Lanning đều đi thuyền từ phố cảng Antwerp đến đây."

"Ồ, vậy bạn có đến phố cảng Antwerp sớm không? Có thấy tràng kinh tâm động phách khi quần mãng vây thành không?"

"Có thấy, ta lúc ấy ở hạ thất dưới mặt đất. Anne, bạn có thấy không?"

"Ta à? À à, cũng thấy được!"

Hai người cứ như vậy, một mặt thì thử thăm dò, một mặt thì cứ chạy, vòng hai rồi vòng ba chạy đến vòng năm sắc trời đã hơi tối rồi. Đỗ Trần nhờ có liên hoa nội kinh nên không mệt tí nào, mà có mặt Helen ở đó thì giống như hấn ăn mà không tiêu.

"Bạn học Anne xem ra khí lực của người không đủ rồi, vì thế không nên chạy nhanh như vậy nữa, ta đi trước đây!" - Đỗ Trần rồi đột nhiên tăng tốc một chút bỏ lại Helen ở phía sau.

"Hấn khỏe quá!" Helen muốn đuổi theo Đỗ Trần nhưng lực bất tòng tâm, nàng nhìn theo bóng lưng Đỗ Trần rồi mỉm cười, đột nhiên hô:

"Uy, hình như thể chất của người so với người bình thường thì khỏe hơn nhiều!"

"Thân thể ta bị người ta cải tạo qua, điểm này toàn bộ sư phụ học viện đều biết, cứ chạy nhanh lên một chút có sao đâu. Bạn học Anne xinh đẹp, gặp lại sau nha!"

Tiểu nha đầu, dám thử lão tử hả?

Đỗ Trần cười thầm, hấn trong lòng đã có cảnh giác Helen nhất định hoài nghi thân phận của mình, nhưng hoàn toàn không thể xác định cho nên mới không ngừng thử.

Hấn tiếp tục chạy về phía trước, đi tới một mảnh rừng rậm rạp toàn cây cối thì đột nhiên thấy đại ca Steven, còn có người lùn Sem ngồi ở ven đường không ngừng thở hổn hển.

"Hey đại ca, Sem, các người sao lại không chạy thế?"

"Chết tiệt đệ đệ à, thể chất của ma đầu sĩ chúng ta so với người thế nào được?"

Sem cũng hô:

"Francis huynh đệ cứ chạy đi, vừa rồi có một gã chạy phía trước, người nhanh lên một chút nữa tranh thủ kiếm ngôi đầu."

"Tốt lắm, ta đi trước đây!" - Đỗ Trần vẫy tay với bọn họ rồi phóng đi với tốc độ nhanh hơn. Dù sao các vị sư phụ toàn học viện đều biết hấn đã bị cải tạo qua, do vậy hấn cũng có thể hiểu được tại sao hấn không cần đầu khí mà vẫn đạt vị trí số một.

Sau một lát đến vòng thứ sáu, Đỗ Trần rốt cục cũng đuổi kịp gã ở phía trước.

Gã này mặc một bộ đồ trắng toát, tóc vàng, bộ dáng anh tuấn nhưng trông người gầy yếu, nhìn qua có vẻ bị bệnh. Hấn lúc này vẫn cẩn thận liệu mạng chạy tiếp, hai môi đã trắng rã, rõ ràng thể lực đã đạt tới cực hạn.

"Là Arthur!" giáo thụ Mina cũng có đề cập qua về phé vật vương tôn của đế quốc Renault, cũng chính là nhiệm vụ của cấp trên.

Arthur thấy phía sau có người đuổi theo lại càng cẩn răng chạy nhanh hơn.

Chết tiệt, thế nào lại có người truy lên đây? Không được, chính mình nhất định phải là số một.

Là tên phé vật không thể tu luyện đấu khí thì đây là cơ hội duy nhất à!

Hắn càng chạy nhanh hơn trong khi thể lực của Arthur đã tới cực hạn. Vài vòng trước đều do hắn liều mạng chạy, giờ phút này đột nhiên cước bộ rối loạn, hai chân loạng quạng ngã xuống đất.

"Chào bạn, bạn ổn chứ?" - Đỗ Trần chạy nhanh tới giúp Arthur đứng lên.

"Bỏ đi, ta không cần người giúp!" - Arthur từ mặt đất đứng dậy, lại tiếp tục chạy lên phía trước.

Mẹ nó, ta là phé vật, không cần người khác phải thương hại!

Có xuất phát giống nhau nên Đỗ Trần ít nhiều cũng hiểu được ý nghĩ của Arthur cho nên hắn cũng không vội đuổi theo, ngược lại chủ động rút lại không xa ở phía sau.

Tiểu tử này hiện đã liều mạng rồi, chính mình còn tranh với hắn làm gì?

Ngồi đầu cho hắn, coi như cũng là làm việc thiện sự.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, trong số ba ngàn thí sinh thì khả năng của Arthur có thể liệt vào hàng đệ nhất, thể chất của hắn quả nhiên là cường hân vô cùng. Phải biết rằng trong ba ngàn thí sinh cũng có không ít là đến từ đại thảo nguyên - Phiếu Hân Thú Nhân, thể chất của bọn họ so với người bình thường thì cường tráng hơn nhiều.

Đỗ Trần cứ chạy theo sau lưng Arthur, lúc này bọn họ đã chạy tới một mảnh rừng rậm. Thể lực Arthur đã tới cực hạn, cước bộ lảo đảo, 'Bịch' một tiếng hắn ngã ngay tại đường trường.

Đỗ Trần lập tức tiến vào vừa đi vừa hô lớn:

"Nơi đây có phải là nơi trắc thí bí mật hay không? Có vị sư phụ nào không, bạn học của ta ngất xỉu rồi!"

Không ai trả lời, cả tòa rừng rậm đều trống không.

Đỗ Trần chạy đến bên người Arthur thì đột nhiên cảm thấy không đúng cho lắm.

Đây là nơi nào? Chính mình chạy đến vòng bảy lộ trình cũng đã quen thuộc lắm rồi, sao chưa từng thấy qua cánh rừng này nhỉ? Chẳng nhẽ lại có huấn luyện kiểu khác? Ba ngàn người chạy vòng quanh Đấu Thần đảo mặc dù có thể phân tán thừa thớt, nhưng vùng phụ cận cũng không có một người à.

Chẳng lẽ chạy sai đường? Tuyệt đối không có khả năng này, bằng vào trí nhớ của mình còn có thể không nhận biết sao?

Chính mình đi theo Arthur vẫn theo lộ tuyến của học viện, cho dù không nhận ra được đường cũng không có khả năng hai người cùng không nhận ra được.

Trong não Đỗ Trần đột nhiên hiện lên một sự kiện phải chăng là mê ảo trận pháp của đấu thần cao cấp?

Ngay tại đây, toàn bộ ba đóa Liên Hoa trên người Đỗ Trần đột nhiên bắt đầu run rẩy, liên hoa nội kinh cuồng dũng xuất ra.

Có nguy hiểm!

oOo

62. Phé Vật Arthur (trung)

oOo

Trong đêm đen yên tĩnh, một mũi cương châm bắn về phía Đỗ Trần, cũng có thể nói là bắn về phía Arthur vì bây giờ khoảng cách hai người rất gần, không rõ mục tiêu của cương châm là ai.

Xuy! Quần áo sau lưng Đỗ Trần bị xé rách, một tòa kim liên mang ánh sáng ngọc hiện lên. 'Đinh' một tiếng, cương châm đánh vào kim liên bị bật trở lại.

Nguy hiểm thật, đúng là phải cảm tạ đóa Liên Hoa sau lưng.

Cùng lúc đó bảo bối được cất giấu trong đóa Liên Hoa này đều quay trở lại túi Đỗ Trần.

Đỗ Trần vừa định quay đầu nhìn thì đột nhiên phát hiện trước mắt cảnh sắc có chút biến hóa.

Vừa rồi nơi này là một khu rừng rậm cỏ dại mọc tùm lum, trên mặt đất lá rụng vô số. Thế mà trong nháy mắt Đỗ Trần vừa ngẩng đầu lên, toàn bộ cây cối đã biến mất không thấy đâu, xung quanh là cảnh vật hoang dã, bốn phía là nham thạch tán loạn có rất nhiều xương thú, dường như lúc đó hắn đã lạc tới một khu phế tích bỏ hoang đã lâu.

Cảnh sắc biến hóa đột ngột như vậy làm Đỗ Trần cảm thấy kinh hãi.

Thúc! Thúc!

Tiếng xé gió lại vang lên, Đỗ Trần còn chưa kịp nghĩ toàn bộ ba đóa kim liên đã bay ra bên ngoài cơ thể, liên hoa nội kinh thúc dục làm cho ba đóa kim liên xoay tròn bên người Đỗ Trần.

'Đinh đinh đinh!' Ba tiếng va chạm liên tiếp vang lên, bảy tám mảnh cương châm bị đánh rớt trên mặt đất.

"Ai đó? Các hạ không nên hiểu lầm, ta là đệ tử của Đấu thần học viện trong lúc cường hóa huấn luyện lỡ đi sai đường, vô tình xâm nhập vào lãnh địa của ngài."

Đỗ Trần phải nói như vậy vì Đấu Thần đảo này có khá nhiều lãnh địa của các vị cao thủ ẩn thế, chính mình trong lúc vô tình xông tới đã làm hắn tức giận. Dù sao cũng có Roland là điển hình, Đấu Thần đảo đương nhiên không biết có bao nhiêu cao thủ ẩn thế cổ quái.

Trả lời lại Đỗ Trần chỉ là âm thanh 'Tác Tác'.

Cách đó không xa, từ sau khối hắc nham thạch có một dị thú cổ quái đi ra. Nó to lớn giống như con trâu nhưng trên người lại toàn là cương châm giống như con nhím, toàn thân có màu vàng, đôi mắt màu đỏ đang nhìn chằm chằm về phía Đỗ Trần.

Không phải nói, cương châm vừa nảy đánh lên chính là từ trên người nó.

"Đây là cái loại quái vật gì đây?"

Đỗ Trần đi tới thế giới đấu thần đã thấy có quá nhiều sự vật bất đồng với kiếp trước của hắn, toàn những cái mà hắn chưa bao giờ gặp qua.

Quái vật kia thấy cương châm không có hiệu quả liền lập tức thò lưỡi nhe răng, bốn chân lấy đà, dùng tiêm chùy ngay tại chóp mũi của mình nhắm Đỗ Trần phi đến.

"Các hạ, đây là thần thú của ngài sao? Đệ tử vì tự bảo vệ nên đành phải đắc tội!"

Đỗ Trần nhận định nơi này có thể là lãnh địa của một vị cao cấp đấu thần nào đó, cho nên phải chu toàn lễ phép. Nhưng ba đóa Liên Hoa trên tay hắn không có lưu tình, biến thành một đường đánh thẳng đến quái thú.

Liên hoa nội kinh của Đỗ Trần bây giờ tương đương với tam cấp đấu khí, lại phối hợp với liên hoa pháp bảo của thượng tiên nên thực lực càng mạnh, ba đóa kim liên bị hắn thúc dục tấn công như chớp cú nhằm đầu quái thú mà nện.

Ngao ô!

Quái vật bị đánh liên tục vào đầu phát ra tiếng kêu thảm thiết, nó dừng lại một chút, trên người cương châm dựng đứng lên, ngưng thần nhìn chằm chằm vào Đỗ Trần.

Chết tiệt, Liên Hoa của ta đúng là quá vô dụng rồi! Quái vật sau khi bị trúng ba phát ngay cả da cũng không bị xây xát!

Đây là quái vật cấp mấy đây?

Trong lúc suy nghĩ quái thú đã nhảy vọt lên, Đỗ Trần thấy tốc độ nó cũng không nhanh lắm liền tượng dùng thế đấu ngư sĩ (võ sĩ đấu bò) nghiêng người tránh đi. Cùng lúc đó hắn cũng dùng Liên Hoa đánh vào đầu quái thú.

Cũng không có hiệu quả!

Trước mắt, liên hoa pháp bảo căn bản không thể công phá cương châm thiết bì của quái vật.

”Mẹ nó, có ai không? Đến cứu với!!!”

Đỗ Trần một mặt hô to, một mặt tiếp tục đánh nhau cùng quái thú. Hắn liếc mắt một cái nhìn sang Arthur rồi dẫn quái thú chạy một đoạn lộ, nhảy lên một tảng đá lớn.

”Hắc, súc sanh, ông nội ngươi đây, có giỏi thì tới đây này!”

”Ngao ô!” Thân trí của quái thú không cao lắm, hồng lên một tiếng rồi nhảy về phía Đỗ Trần.

Nhìn chằm chằm vào quái thú đang chạy như điên tới, lại còn cặp mắt màu đỏ khiếp người của nó nữa. Nhưng trong lòng Đỗ Trần rất bình tĩnh.

Quái vật này cương cân thiết cốt, dụng Liên Hoa ngạnh tiếp thì khẳng định không thể thu thập được nó, nói không chừng chính mình lại chết đấy chứ.

Dao thương bắt nhập, vậy hắn phải làm gì đây?

Đỗ Trần cười lạnh, lấy hai đóa Liên Hoa ra nện vào đầu quái thú, trong lúc quái thú hồng to đóa Liên Hoa thứ ba biến nhỏ đi, cuối cùng tựa như một con muỗi nhỏ tiến vào miệng quái thú. Theo thực quản đường nhiên có thể tiến vào bên trong cơ thể.

”Biến thành lớn!”

Đỗ Trần kêu to một tiếng, ngay lúc đó Liên Hoa bên trong cơ thể quái thú biến thành một thủy bồn lớn.

”Ngao ô ~”

Quái thú đang lao tới đột nhiên như bị chém vào chân vậy, thân thể to lớn run lên rồi đổ ầm xuống đất.

Nội tạng bên trong đã bị Liên Hoa phá hủy rồi!

”Hắn ***, khó trách người ta thích đánh vào bụng, chiều này thực sự đúng là hữu dụng. Con mẹ nó!” - Đỗ Trần thở hắt ra mấy hơi rồi từ trên tảng đá nhảy xuống, thu hồi lại Liên Hoa trong bụng quái thú.

Lúc này, trên móng hắn có cảm giác một tia ma dương lóe lên, Liên Hoa Bảo Giám lại tịnh tiến thêm một ít.

Sao lại thế này nhỉ? Cứu có một người, giết một quái thú cũng tính là việc thiện à? Không có khả năng! Ánh mắt Đỗ Trần nhìn xuống Arthur đang hôn mê.

Chết tiệt, mục tiêu của quái thú này là Arthur!

Chính mình đã cứu mạng Arthur!

Phiền toái lớn đây, Đỗ Trần không cảm thấy vui vội mà nhanh chóng nghĩ, Arthur là cháu của Sư Tâm Vương - một vị đầu thần còn sống, thế mà lại có thể lực dám đem hắn ra làm mục tiêu mưu sát, vậy thế lực đó phải cường đại thế nào? Chính mình lại phá hỏng kế hoạch của thế lực này, liệu sẽ có bao nhiêu phiền toái nữa đây?

Nghĩ vậy Đỗ Trần đã cảm thấy lạnh cả người. May mà còn có Bác Bì đầu thần bảo vệ mình.

Bất quá, chính mình vừa rồi cũng gặp nguy hiểm nhưng Bác Bì đấu thần không có xuất hiện, hơn nữa lần trước đối phó với Frisbie thì đến ngày thứ hai Bác Bì mới ra tay. Có thể suy ra, Bác Bì đấu thần cũng không phải toàn năng, hẳn cũng là một người thường, không phải lúc nào cũng chiếu cố đến mình được.

Từ nay về sau phải cẩn thận hơn mới được.

”Ha ha, tiểu tử thật thú vị, ngươi lại có thể giết một bụi gai thú cấp năm!”

Một người giống như hắc ảnh đột nhiên xuất hiện trước mắt Đỗ Trần, trên người hắn có một tầng hắc vụ bao phủ, nhìn từ bên ngoài thì không thấy đặc thù gì.

”Thánh khí của ngươi khá là thú vị, ba đóa Liên Hoa hình thành nên thánh khí thế nhưng lại không cảm ứng được đấu khí. Hách hách, thú vị!”

Đỗ Trần cả kinh, hỏi:

”Nơi này là lãnh địa của các hạ?”

”Đây là địa bàn của Ziege. Bất quá chỗ này ta có bày một trận pháp rất thú vị.”

Hắc vụ bên người hắn đột nhiên phân ra tựa như quái xà vũ động cùng nhau, trong chớp mắt thi thể của bụi gai thú bị dọn sạch sẽ.

”Tên gia hỏa kia dù đã chết nhưng trên người cũng có không ít bảo bối, không thể lãng phí được! Tiểu tử kia, thực lực của ngươi đích thực không tệ, đáng tiếc ngươi không nên đi theo Arthur. Ai, kết quả ngươi xem đó, ngươi lại tiến vào bên trong trận pháp của ta.”

Đỗ Trần thầm hồi hận, chính tự nhiên lại đi theo Arthur làm gì, cứ bỏ qua hắn là không có việc gì rồi.

”Coi như ngươi may mắn, vừa rồi ta muốn xem Liên Hoa cổ quái của ngươi làm được gì nên mới cho ngươi thoải mái trong chốc lát. Bây giờ, đi cùng Arthur thì không gặp may đâu!” - Nói xong, hắc vụ trên người hắn đột nhiên khuếch tán, Đỗ Trần trước mắt không còn thấy cái gì nữa.

oOo

63. Phế Vật Arthur (hạ)

oOo

Hắc vụ chẳng những che mất tầm mắt của Đỗ Trần, hơn nữa trong đó còn mang theo vị tinh xú tấp vào thẳng vào Đỗ Trần làm hắn choáng đầu hoa mắt.

Hắn ngay lập tức bế khí. Ngay lúc này dường như có một sợi dây đang trói hắn lại, hình như có cả lôi điện, làm cho Đỗ Trần không thể tự chủ được mà ngắt đi.

Cái này mới đúng là thực lực chênh lệch, Đỗ Trần ngay cả hoàn thủ cũng không có cơ hội. Sát thủ dám tiến vào Đấu Thần đảo hành hung khẳng định phải vượt xa các tiểu tử đấu sĩ cấp ba kia.

Lúc Đỗ Trần tỉnh dậy thì đã thấy hắn và Arthur đang bị giam trong một gian tiểu mộc ốc, nhìn ra ngoài cửa sổ chỉ có bóng đêm và biển rộng vây kín xung quanh.

Bọn họ đã bị đưa ra ngoài Đấu Thần đảo và đang ở trên một con thuyền.

Trên vách tường tiểu mộc ốc có vài món dụng cụ hàng hải làm bằng gỗ chuyên cứu sinh, trên mặt đất ẩm ướt còn có một ít ma đại và hóa vật. Đỗ Trần và Arthur lúc này bị giam trong một cái thiết lung tử (cái lồng sắt), nhìn song sắt có tia lóng lánh nhàn nhạt màu trắng là biết thiết lung tử này không phải vật bình thường.

Nhưng Đỗ Trần liếc mắt nhìn sang cái khóa của lồng sắt thì hắn đột nhiên nở nụ cười. Cái khóa này bình thường mọi người có lẽ nhìn không ra có vấn đề gì, nhưng hắn liếc mắt nhìn đến là biết cái khóa này không hề bị khóa lại, dùng sức một chút là có thể mở ra.

Quái lạ, người nào lại ngu đến mức áp giải tù phạm lại không khóa cửa nhỉ?

Đỗ Trần nghĩ một lúc rồi quyết định không nên coi thường mà vọng động - nói không chừng đây lại là một cái bẫy khác, hơn nữa bên cạnh hắn lúc này còn có Arthur.

"Uy, bạn tỉnh lại rồi hả?" - Đỗ Trần sau khi xác nhận Liên Hoa và các bảo bối khác đều ở trên người - đã đẩy Arthur dậy.

Arthur lúc này vẫn còn hôn mê, Đỗ Trần lay lay ngực hắn một lúc cuối cùng cũng khiến hắn tỉnh dậy. Hắn lắc lắc đầu của mình cho tỉnh hẳn rồi nhìn xung quanh, đã thấy tình cảnh lúc này của mình liền cả kinh kêu lên:

"Đây là nơi nào? Người là ai?"

Hắn cẩn thận nhìn thoáng qua Đỗ Trần.

"Ta nhớ rồi, người cũng là một tân học sinh tham gia huấn luyện, chính là cái tên cứ chạy theo sau ta."

Đỗ Trần gật đầu cười khỏ nói:

"Đúng vậy, ta đi theo người nên kết quả của việc này là tiến vào pháp trận của sát thủ."

"Pháp trận? Người bị ta làm liên lụy ư?"

Phản ứng của Arthur rất nhanh, chỉ dựa vào một câu nói thôi đã đoán ra đại khái chân tướng, hắn xin lỗi nói:

"Thành thật xin lỗi, đã làm liên lụy đến bạn!"

Nghĩ lại tới tình hình khảo thí lúc đó hắn càng cúi đầu nói:

"Xin lỗi, ta nhớ lúc đó bạn hoàn toàn có thể vượt qua ta, nhưng bạn lại lo lắng ta liều mạng, thân thể không chịu được nên vẫn chạy ở phía sau."

Nói xong Arthur cũng hơi có chút hoảng hốt khi nhìn lồng sắt xung quanh. Sau một hồi nhìn ngang nhìn dọc, hắn ngồi bệt ra ở một góc.

"Xem ra chúng ta chết rồi. Xin lỗi, ta chỉ là một tên phế vật chết cũng không sao, chỉ là liên lụy đến bạn "

Đỗ Trần cười cười, hắn mặc dù cũng lo lắng tình cảnh chính mình nhưng hắn cũng hiểu được một đạo lý, thân ở hiểm địa thì khẩn trương và sợ hãi cũng đều là vô dụng.

Hắn ngồi xuống cạnh Arthur, cười nói:

"Bạn là phế vật ư? Vì sao lại nói mình là phế vật?"

Arthur cũng không biết Đỗ Trần có biết hắn, ngược lại hắn vừa thuật lại thân thể của mình vừa suy nghĩ, bạn học này bị mình làm liên lụy rơi vào chung một chỗ, vì vậy mình không thể để cho hắn chết mà không mình bạch được.

"Phế vật? Ha ha!" - Đỗ Trần nghe Arthur nói xong chuyện lúc xưa của hắn thì cười rộ lên.

"Có gì mà buồn cười chứ?" - Arthur trong lòng tức giận. Chính mình là phế vật, đúng vậy, là phế vật nên bị cười nhạo! Ai, tính ra hắn cũng vì mình mà bị liên lụy mất mạng, muốn cười thì cứ cười đi.

"Đừng hiểu lầm, ta là nhớ tới một chuyện cũng thú vị không kém. Không lâu trước đây ta cũng bị người khác gọi là phế vật, hơn nữa ta còn có một biệt danh khác - sự sỉ nhục của gia tộc St. Kain!"

"Bạn là Francis?" - Arthur ngược mạnh đầu lên, nắm tay Đỗ Trần vui vẻ nói.

"Ta nghe các vị sư phụ học viện nhắc tới bạn, ta cũng định sau khi kết thúc cường hóa huấn luyện sẽ đi tìm bạn, không ngờ Bạn có thể nói cho ta biết vị cường giả kia đã làm gì mà biến bạn trở thành Thiên Sứ Thủy Thân được?" - Vừa nói xong Arthur đột nhiên bỏ tay ra, đau khổ nói - "Vô dụng thôi, chúng ta đều phải chết ở đây mất."

"Đúng vậy, không thể tưởng được chúng ta hai người phế vật sẽ chết cùng một chỗ. Dù sao cũng sắp chết rồi, ta cũng nói hết cho bạn vì sao ta lại biến thành Thiên Sứ Thủy Thân."

Đỗ Trần trình trọng nói lại cho hấn nghe câu chuyện mà Đỗ Trần đã bịa ra một lần nữa, rồi nói:

"Chết cùng một chỗ âu cũng là duyên phận, người không cần áy náy. Bất quá, cái làm cho ta không hiểu là vì sao tên sát thủ đó lại tập trung lên người? Dù sao người cũng là cháu của Sư Tâm Vương cơ mà!"

Arthur do dự một lúc rồi quyết định nói. Được rồi, mặc dù ông nội đã dặn dò mình không thể nói lung tung, nhưng Francis vì mình liên lụy phải chết, chính mình không thể làm cho hấn chết mà không mình bạch được.

"Bởi vì bởi vì ta là cháu của Sư Tâm Vương!" - Arthur có vài phần cảm phẫn nói - "Bởi vì ta là người kế thừa duy nhất của ông nội cho nên có người không thể để ta sống sót, càng không nghĩ làm cho ta biến thành thiên tài!"

Hấn nhìn trời cao ngoài cửa sổ, lộ vẻ sầu thảm nói:

"Trước kia ta là phế vật nên rất nhiều người tự nhiên không để ta trong mắt, nhưng lúc này khi nhận được tin tức từ phía ông, ông nói chỉ cần ta đi tới Đấu thần học viện thì sẽ có cơ hội thay đổi thiên phú."

Đấu thần thể giới liệu có thật sự tồn tại cái gì đó có thể thay đổi thiên phú chăng?

Đỗ Trần trong lòng rung mình, đây là dạng bảo bối gì đây?

Arthur tiếp tục nói:

"Có những người không muốn thấy ta biến thành thiên tài vì vậy sẽ có người không muốn cho ta ở lại trong đấu thần học viện này, nên ta Xin lỗi, đã làm liên lụy bạn."

"Bạn không cần phải xin lỗi về việc này. Nhưng bạn là cháu của Sư Tâm Vương điện hạ, bên người sao lại "

"Không có thủ hộ đấu thần phải không?" - Arthur cười khổ nói - "Từ nhỏ tới lớn ta đều bị người khác nói sau lưng là phế vật, lần cường hóa huấn luyện hạn chế đấu khí này là lần đầu tiên cũng là cơ hội duy nhất của ta, mà thủ hộ đấu thần thì sợ ta chịu khổ không muốn cho ta tham gia, cho nên "

Nụ cười Arthur càng thêm khổ.

"Cho nên ta dọa chết bức hấn phải ở lại tức xá không cho đến, canh không cho chiếu cố ta lúc đang huấn luyện."

"Chết tiệt!" Tên tiểu tử này quả thật rất quật cường, lại dám sử dụng cái chết để uy hiếp thủ hộ đấu thần.

Bất quá hấn rất đáng được đồng tình. Một người mà mỗi ngày bị người khác gọi là phế vật, nếu có cơ hội việc đầu tiên mà hấn nghĩ chính là phải chứng minh chính mình, vì thế cũng có thể hiểu tại sao Arthur lại làm như vậy.

Đỗ Trần vỗ vai Arthur:

"Ta trước khi gặp tao ngộ cũng giống như ngươi vậy, nên ta hiểu được hành vi của ngươi. Ha, ngươi biết không? Kể cả cha ta và mọi người trong gia tộc đều không thích ta, kết quả ta bị cha trục xuất khỏi gia môn."

Arthur trong lòng cảm thấy ấm áp. Hai người có cùng ngôn ngữ, tao ngộ giống nhau, vì vậy rất dễ dàng cùng nói chuyện. Hấn cũng liếc mắt nhìn ra ngoài bầu trời đêm, sau đó cười tang thương rồi thản nhiên nói:

"Ta xem ra còn hạnh phúc hơn ngươi, ít nhất ông nội cũng Hey, không đúng!"

Hấn đột nhiên đứng lên nhìn lại hướng cửa sổ.

"Francis ngươi xem!"

Arthur đột nhiên chỉ ngón tay ra bầu trời đêm ngoài cửa sổ, vội la lên:

"Từ lúc bắt đầu, cảnh sắc ngoài cửa sổ tịnh không có thay đổi! Con thuyền chúng ta đang đứng căn bản là không có di động, cái này không có khả năng a. Nơi này dù sao vẫn là hải vực của đấu thần, sát thủ không có lý nào cứ để chúng ta đứng yên tại chỗ như vậy."

Đỗ Trần nhìn ra bầu trời đêm ngoài cửa sổ, bóng đêm của biển làm cho hấn không nhìn ra biến hóa gì.

"Bạn chắc chắn chứ?"

Arthur lập tức gật đầu:

"Không sai được, ta tuy không thể tu luyện đấu khí nhưng thường ngày có học qua rất nhiều thuật kim châm tinh trị thức. Ta có thể khẳng định, con thuyền này chiếu theo tinh đồ bên ngoài không có tí biến hóa nào, nó vẫn ở tại phụ cận Đấu Thần đảo, vẫn không có di động."

Đỗ Trần nhú mày, "Thuyền không có di động, có khóa mà không khóa, sao có sự việc phi lý như vậy nhỉ?" Nghĩ xong, hắc hơ:

"Có ai không? chúng ta đói quá!"

Không ai trả lời.

Đỗ Trần lại hô to tiếp vài tiếng, nhưng vẫn không có ai trả lời, cuối cùng hắn thậm chí dùng ngôn ngữ cực kỳ ác độc để thóa mạ sát thủ, nhưng là xung quanh ngoại trừ âm thanh hải triều ra không có thanh âm gì khác.

"Thật là quái lạ! Chẳng lẽ không có ai? Vậy này cái lồng sắt này là ai đã khóa đây?"

Arthur kinh ngạc không thôi, hắn lay lay cái lồng sắt bên ngoài rồi quay đầu, vui vẻ nói:

"Francis, cái khóa này không có khóa a!"

"Để ta xem!" - Mặc dù Đỗ Trần đã biết sự việc cái khóa, nhưng hắn cũng giả như không nhìn thấy - "Thật sự là không có khóa, sao lại thế này nhỉ?"

"...Mặc kệ đi, ta ra ngoài xem!" - Arthur mở khóa rồi đi ra ngoài lồng sắt, Đỗ Trần cũng không có ngăn cản hắn.

Arthur nhẹ nhàng dùng tay mở cửa lồng sắt rồi bước tới một căn phòng. Cửa phòng này cũng không có khóa, hắn nhẹ nhàng mở ra một chút khe hở, hướng ra phía ngoài nhìn.

Đấu thần tại thượng!!

oOo

64. Phế Vật Arthur (hạ Của Hạ T_t)

oOo

Arthur kinh hô một tiếng, lập tức chạy về bên cạnh Đỗ Trần, không ngừng được đã ới hết ra đất.

"Quá tàn nhẫn!"

"Rốt cuộc là sao vậy?" - Đỗ Trần cũng chạy ra cửa phòng.

"Francis!"

Arthur kéo tay hắn lại, vuốt ngực mấy cái rồi dặn dò:

"Cẩn thận, bên ngoài có rất nhiều huyết tinh."

"Không có gì, cảnh huyết tinh ta đã gặp qua không ít rồi!" - Đỗ Trần đẩy cửa phòng ra ngoài, chỉ nhìn thoáng qua đã lạnh hết cả xương cốt.

Ngoài cửa là một hành lang dẫn đến khoang thuyền, trên hai vách tường có rất nhiều tử thi. Những thi thể này bị trường đình xuyên lên vách tường, hơn nữa bọn họ đều bị lột da.

Nhìn cái chết của bọn họ và Frisbie giống hệt nhau - Bác Bì tàng y (bị lột da)!

Chết tiệt, thủ hộ đấu thần đã tới rồi.

Đỗ Trần nhanh chóng nghĩ đến lúc hấn và bụi gai thú đánh nhau có thấy Bác Bì đấu thần xuất hiện đâu, lúc bị bắt cũng vậy, chỉ có thể suy ra thủ hộ đấu thần phát hiện ra hấn mất tích rồi truy tới, sau đó huyết tẩy sát thủ trên thuyền này.

Cứ mặc kệ vậy, Bác Bì đấu thần đã ra tay thì chắc mình không còn nguy hiểm nữa.

Đỗ Trần thở phào nhẹ nhõm, lúc này ở phía sau Arthur lại bắt đầu ói tiếp, hấn trở lại mang Arthur ra, sau đó nói:

”Bên ngoài địch nhân đều đã chết rồi, bạn lưu lại ở chỗ này nghỉ ngơi một chút, ta đi ra ngoài xem sao.”

”Ừ, bạn nhớ cẩn thận hơn ọc ~”

Arthur chưa bao giờ gặp qua tình trạng huyết tinh như thế nên ngũ tạng lục phủ giống như bị đảo lộn, gật gật đầu rất cuộc nói không nên lời nữa.

Đỗ Trần chậm rãi đi ra tiểu mộc ốc, nhìn lướt qua hành lang bên trong có hơn mười cỗ thi thể, nhìn lại gần gần thì hình như là chúng đang tan ra!

Lách tách! Lách tách!

Thi thể hóa thành vũng nước trên mặt đất, phát ra âm thanh trầm muộn.

”Mẹ nó, là hủy thi diệt tích!”

Đỗ Trần chạy nhanh ra ngoài hành lang, vừa đi về phía ban công vừa nhìn, trên khoang thuyền cũng có hơn mười vũng nước đen nhưng không hề có thi thể tất đều đã bị tan ra.

”Hoo hoo” tiếng gió biển thổi qua, Đỗ Trần quay đầu nhìn xung quanh. Chỗ đỗ thuyền này của hấn cách Đấu Thần đảo không xa, bốn phía khá tĩnh lặng, một người cũng không có.

Đỗ Trần đi vòng quanh khoang thuyền một vòng, thấy thuyền cứu sinh treo bên cạnh mép thuyền liền tiến lại gần, đồng thời bàn tay cho vào trong áo thì phát hiện ra một thanh tiểu đao, ngoài ra còn tìm thấy một mảnh bố vải.

Nhìn lên mảnh bố vải trên đó có một hàng chữ nhỏ, là ngôn ngữ thông dụng của Lovebeins đại lục.

”Các sát thủ người gặp qua đều đã bị xử lý rồi. Người không nên có quan hệ với tên tiểu tử đó nữa, hấn có rất nhiều chuyện phiền toái. Cùng hấn ở một chỗ, ta muốn bảo vệ cho người cũng khó!”

Đỗ Trần xem tiếp mặt sau của mảnh bố vải:

”Ta cũng muốn người cả đời này là người bình thường nhưng không nghĩ tới người lại có thể biến thành Thiên Sư Thủy Thân. Cứ tiếp tục con đường đấu thần của người, nếu có dịp ta sẽ tìm đến người!”

Đỗ Trần lật qua lật lại để xem xung quanh, quả nhiên là giống như đúc với chữ viết của lá thư lần trước đã cho hấn hạng liên (vòng cổ). Không còn nghi ngờ nữa, đây là do vị Bác Bì đấu thần kia để lại.

”Arthur, không ngờ người đuổi giết người lại khiến cho thủ hộ đấu thần của ta đau đầu, xem ra phiền toái của người không nhỏ a!” Đỗ Trần lập tức hủy diệt mảnh bố vải đó rồi dùng đao cắt đứt sợi dây đang giữ thuyền nhỏ, xong lớn tiếng gọi:

”Arthur, ra đi, bên ngoài địch nhân đều biến mất rồi.”

Arthur sắc mặt trắng bệch chạy đến.

”Francis, các thi thể ở hành lang đều bị tan ra kìa.”

”Uhm, ta thấy rồi!” - Đỗ Trần đã chạy tới chỗ thuyền nhỏ, hô - ”Chạy mau lên!”

Arthur đi theo lên trên thuyền, nghi hoặc hỏi:

”Rốt cuộc là ai đã cứu chúng ta? Francis, người biết không?”

Đỗ Trần nhún vai:

"Thật đáng tiếc, ta cũng muốn hỏi người vấn đề đó." - Nói xong hắn đưa cho Arthur một cái mái chèo, hai người cùng chèo đến chỗ bờ biển.

Một mặt chèo thuyền, một mặt Đỗ Trần nghĩ đến lời Bác Bì đầu thần nói không có sai. Arthur đúng là có nhiều chuyện phiền toái. Mình và hắn bình thủy tương phù, không có gì quan trọng cũng không cần thiết phải theo hắn hay tìm hiểu các mối quan hệ của hắn làm gì.

Lúc hắn đang nghĩ ngợi, Arthur đột nhiên nói:

"Francis, ta nghĩ chắc là ông nội của ta đã phái người bí mật bảo vệ cho ta. Ai, lần này làm liên lụy người, may thay toàn bộ sát thủ trên thuyền đều đã bị tiêu diệt. Ta nghĩ chúng ta nên tách ra thì hơn!"

Nói xong, hắn xin lỗi Đỗ Trần rồi giải thích:

"Người không nên hiểu lầm, ta không phải là không muốn làm bằng hữu với người mà chỉ là bên người ta có rất nhiều phiền toái, sợ rằng sẽ lại liên lụy đến người."

Tiểu tử này thật thông minh, chính mình muốn nói ra đã bị hắn nói trước. Đỗ Trần mỉm cười nói:

"Ta hiểu, vậy đi, sau khi về đất liền chúng ta lập tức tách ra, dù sao ta đã thấy tử quang của sát thủ, ta chỉ cần không ở cùng người một chỗ thì sẽ không gặp nguy hiểm đâu. Bất quá người cũng nên cẩn thận nhiều hơn!"

"Cám ơn người, sau khi về đất liền ta sẽ đi tìm thủ hộ đầu thần, ta muốn đi gặp hắn để xin lỗi." - Arthur cảm ơn Đỗ Trần xong rồi nói - "Sau khi toàn bộ phiền toái của ta được giải quyết, chúng ta sẽ vẫn là bằng hữu chứ?"

"A a, đương nhiên!" - Đỗ Trần kéo hắn ra.

Trở lại bãi biển, hai người lập tức tách ra. Arthur đi tìm thủ hộ đầu thần của hắn còn Đỗ Trần thì kinh ngạc khi phát hiện cường hóa huấn luyện vẫn còn tiếp tục. Nhìn lên sắc trời đã là nửa đêm, còn có rất nhiều ma đầu sĩ thể chất khá yếu đang liều mạng chạy tiếp.

Như vậy tính ra, từ lúc hắn bị bắt cho tới lúc này cũng không mất nhiều thời gian cho lắm.

Bác Bì đầu thần đúng là ra tay rất nhanh!

Đỗ Trần giữ bộ dạng gấp chuyện chạy lên, cuối cùng trong khi xét thành tích hắn lại có khả năng xếp hạng giữa trong ba ngàn tân sinh.

Lúc này mặt trời đã mọc, Đỗ Trần và phần lớn các khảo sinh đều tập trung tại vạch xuất phát trên quảng trường đầu thần. Bất quá chúng đệ tử phần lớn là không đứng lên nổi. Hắc diện ma quỷ giáo vụ Ricardo đứng ở trên bục cao hô lớn:

"Tốt lắm, các người đều làm rất tốt! Nhưng mà còn có ba trăm hai mươi bảy người không có hoàn thành mười vòng chạy trước lúc mặt trời mọc, thành tích đương nhiên là 0 rồi!"

"Mẹ nó, kiểu huấn luyện này thật không có nhân tính mà!" - Steven ngồi bên cạnh Đỗ Trần không ngừng than thở - "Khó trách hắn được gọi là hắc diện ma quỷ!"

"Đại ca à, tính ra cái này mới chỉ là bắt đầu, còn có một tháng nữa!" - Đỗ Trần cười nói.

Ricardo nói to:

"Ta nghe được có người gọi ta hắc diện ma quỷ rồi, tốt, ta thích kiểu xưng hô này! Bây giờ ta làm cho các người hiểu thế nào mới thật sự là hắc diện ma quỷ!" - Hắn lắc lắc cái mặt đen dử tợn rồi cười - "Lần huấn luyện thứ hai bắt đầu! Từ giờ trở đi trong vòng ba ngày, các người ở tại quảng trường này chỉ được uống nước, không được ăn cơm. Ai dám dùng đầu khí chống cự lập tức khai trừ!"

"Đầu thần tại thượng!!" - Chúng đệ tử ai oán kêu lên.

"Muốn kêu thì cứ tiếp tục kêu đi, ba ngày sau các người ngay cả muốn kêu cũng không đủ khí lực đâu!" - Ricardo giáo vụ cười to vài tiếng, sau đó tiếp đón vài người đến phong tỏa quảng trường lại.

"Hắc hắc!"

Steven lay lay Đỗ Trần, thấp giọng nói:

"Cám ơn cái tin tức của người nhé, trong giầy của ta có cất giấu thịt bò rồi . Đệ đệ thân ái, có mỹ nữ tìm người kìa, ta không quấy rầy người nữa!" - Nói xong hắn xoay người đi chỗ khác.

Cách đó không xa, Helen sắc mặt có hơi chút tái nhợt đi về phía Đỗ Trần.

"Francis, ở vòng thứ bảy người rõ ràng là ở trước ta, sao thành tích cuối cùng lại thấp hơn ta vậy?"

oOo

65. Thánh Khí Biến Hình

oOo

Đỗ Trần ngồi ở trên mặt đất thuận miệng cười nói:

"Trên đường bụng ta không thoải mái cho lắm nên nghỉ ngơi hơi mất thời gian."

"Thật sao?"

Helen nhìn... từ trên xuống dưới Đỗ Trần, cười nói:

"Vì sao trên đường ta lại không có gặp người?"

"Người không nghe rõ hả? Là bụng ta không thoải mái, đương nhiên phải đi tìm nơi bí mật rồi!" - Đỗ Trần nhìn ngược về phía nàng, trêu cười nói - "Hay là ta nói cho người địa điểm của ta nghỉ ngơi nhé, để người đi xem xét? "

"Hừ, không có hứng thú!" - Helen vén quần lên ngồi cạnh Đỗ Trần.

"Uy, sao người lại ngồi ở chỗ này?" - Đỗ Trần chỉ về hàng ghế dài ở phía trước nói - "Nơi đó có ghế kìa, nhanh đi chiếm vị trí thôi, chúng ta ở tại quảng trường này ba ngày cơ đấy."

Helen không có đáp lời Đỗ Trần, cứ lẳng lặng ngồi đó.

"Hảo, nếu người thích nơi này ta sẽ nhường nó cho người!" - Đỗ Trần đứng lên, sửa sang lại trường bào một chút rồi đi về phía Steven.

Steven đang cùng người lùn Sem tụ lại một chỗ nhìn Đỗ Trần. Thấy hắn tới, Steven nháy nháy mắt cười nói:

"Đệ đệ thân ái, nha đầu kia hình như rất có ý tứ đối với người nha!"

"Nha đầu kia là có ý tứ với thuật mở khóa của ta ý?" Đỗ Trần trong lòng muốn trả lời Steven như vậy.

Sau khi ngồi cạnh Steven, hắn thấp giọng nói:

"Đừng động đến nàng. Chạy hết cả ngày rồi, giờ nhanh đến nơi nào ăn một chút gì được không? Ta sắp chịu không được rồi!"

Liên hoa nội kinh mặc dù có thể cung cấp thể lực, nhưng Đỗ Trần vẫn chưa đạt đến cảnh giới không ăn được. Hắn bây giờ quả thực là rất đói rồi.

Sem nói:

"Francis huynh đệ, ăn thế nào được, chung quanh chúng ta đều là sư phụ."

Đỗ Trần nhớ tới cái phương pháp của Tuyết Bửu Nhân Harry, bắt đầu đi lác đầu.

"Các người theo ta là được." - Hắn hô lớn - "Sư phụ, chúng ta muốn vào xí sở!"

"Trời ạ, không phải là ." - Sem thống khổ nhắm mắt lại.

Các giáo công trên quảng trường dẫn bọn Đỗ Trần tiến vào trong xí sở. Đương nhiên vị sư phụ này sẽ không nghiêm khắc đến nỗi cả xí sở cũng đi theo, bọn họ đều ở bên ngoài.

Hoàn hảo, nhà vệ sinh của Đấu Thần đảo đúng là không tồi, hơn nữa lại có tách nơi rửa mặt riêng và nơi vệ sinh riêng. Trong gian phòng rửa mặt lúc này, Đỗ Trần nói:

”Hoàn cảnh cũng hơi kém một chút, bất quá còn đỡ là chết đói...” - Nói xong hắn lấy khối thịt bò giấu ở ống quần ra.

”Hắc, chờ một chút!” - Sem ngăn Đỗ Trần lại, nói - ”Trong ba ngày huấn luyện này các ngươi mang ít thịt bò quá, ăn của ta trước đi, ta mang nhiều lắm!”

Nói xong Sem bỏ kim quan trên đầu hắn xuống, vỗ vỗ vài cái, giống như là ảo thuật lôi từ bên trong ra khá nhiều thịt bò.

”Sao cái kim quan của ngươi tàng trữ được nhiều thứ như vậy?” - Đỗ Trần giật mình nhìn Sem.

”Hắc hắc, cái kim quan này là ta dùng thánh khí biến thành. Trong lần huấn luyện trước ta còn thêm vào một tầng kim loại, chỉ cần các vị đấu thần sư phụ không chú ý kỹ tuyệt đối sẽ không phát hiện được.”

Sem vui vẻ cầm lấy một khối thịt bò bỏ vào miệng rồi cười nói:

”Cảm giác này thật là quá mỹ diệu!”

Steven tiếp nhận kim quan của Sem rồi quan sát, nói:

”Đúng là vật hay, ngươi lại có thể biến hình thánh khí. Ha ha, từ nay về sau trong lúc huấn luyện phải nhờ ngươi rồi!”

”Biến hình thánh khí ư?”

Đỗ Trần ngay lập tức dành lấy kim quan, ngạc nhiên hỏi:

”Thánh khí còn có thể biến hình sao?”

”Ách, vô cùng xin lỗi đệ đệ thân ái của ta, trước kia ta không nói qua cho ngươi biết việc này là bởi vì có rất ít thánh khí.” - Steven tiếp tục giải thích - ”Mỗi loại thánh khí có thể biến thành nhiều loại hình thái, tỷ như kim quan này của Sem còn có thể biến thành một cây pháp trượng.”

Đỗ Trần đang ngấu nghiến miếng thịt bò trong miệng cũng dừng lại luôn.

Kết cấu của thánh khí theo lý thuyết mà nói là có thể thay đổi hình thái, chính là không biết ngoại trừ biến hình thánh khí ra, thì không hiểu là có thể biến đổi hình thái cố định của thánh khí hay không?

Đấu thần tại thượng, nếu có thể cải tạo hình thái cố định của thánh khí, vậy hai kiện tang vật thánh khí trong tay mình không phải có thể phi tang sao?

Nghĩ vậy, Đỗ Trần đứng lên ra ngoài.

Bất quá hắn không có vội vàng. Sau khi ăn no, hắn cùng Steven và Sem về tới quảng trường, sau đó đến buổi chiều thì hắn một mình đi vào xí sở.

Trốn trong nhà xí, Đỗ Trần bỏ Dương Giác chiến chùy ra.

Cái thứ này là do hắn khai tỏa ra, đương nhiên đối với kết cấu của nó Đỗ Trần đã rõ như lòng bàn tay. Cũng có thể nói Đỗ Trần là một tinh mật kỹ sư cũng không quá đáng.

Hình thái kim chúc cầu của thánh khí chiến chùy có thể dụng liên hoa nội kinh mà biến đổi, không sợ bị các vị sư phụ bên ngoài phát hiện ra đấu khí. Hơn nữa khi Đỗ Trần dụng liên hoa nội kinh để sử dụng thánh khí, một chút dấu vết của đấu khí cũng không có.

Theo các đường hoa văn trên chiến chùy, Đỗ Trần đã mở được thánh khí.

”Oa, đúng là một kết cấu tinh mật! Bất quá đối ta mà nói rất đơn giản!”

Đỗ Trần cẩn mật tiến đến vùng hạch tâm của chiến chùy, đột nhiên hắn phát hiện, trong một kết cấu tổ hợp máy móc ở giữa có một ám quang cầu màu xanh, khẳng định không thuộc bất kỳ một tổ hợp máy móc nào.

Dụng liên hoa nội kinh lên mỗi một bộ kiện, Đỗ Trần suýt nữa đã kêu lên sợ hãi. "Hóa ra lực lượng của thánh khí là đến từ ám quang cầu màu xanh này, một khi các linh kiện rời khỏi quang cầu thì chỉ là phế thiết mà thôi!"

"Mẹ nó, có cái thứ quái quỷ này thì lão tử có thể tạo thánh khí cho chính mình rồi." - Đỗ Trần hưng phấn nói nhỏ.

Gọi ra ba đóa Liên Hoa, Đỗ Trần chuẩn bị cải tạo các linh kiện máy móc

Không lâu sau, một thanh chủy thủ dài đã xuất hiện trong tay hắn. Đỗ Trần nhìn chăm chăm chủy thủ trong tay, cười nói:

"Ha ha, nếu còn có người nhận ra người là dương giác chiến chùy thì chắc lão tử phải dùng người tự sát quá! Từ hôm nay trở đi người là Bạo Phong chủy thủ, biến trở về ngay!"

Đỗ Trần thay đổi hình thái cấu trúc của thánh khí rồi nhét lại vào trong Liên Hoa, trong lòng mừng rỡ đi ra ngoài. Hắn không vội thử cải tạo Vân Vụ Tỏa Liên bởi vì nó khá phức tạp, tuyệt không phải trong một hai ngày là có thể thành công được.

"Sao lại lâu thế nhỉ?" - Vị sư phụ bên ngoài không chờ được hỏi.

"Hắc hắc, xin lỗi nha ta bị đau bụng. Ai, bằng không hôm qua thành tích của ta đâu có tệ như vậy!" - Đỗ Trần nụ cười rạng rỡ sáng lạn. Nhìn vào khí chất hòa thiện của hắn nhất thời khiến hảo cảm của vị sư phụ đó đối với hắn tăng lên nhiều.

"Uhm, từ nay về sau nhớ chú ý thêm, người đến trường huấn luyện đi, giáo thụ Mina đang tìm người!"

Giáo thụ Mina? Đỗ Trần sửng sờ, vị mỹ nữ gián điệp này định làm gì mình đây? Không phải là có nhiệm vụ đó chứ?

Vị sư phụ kia và Đỗ Trần đi tới quảng trường, giáo thụ Mina đã đợi sẵn ở đó nhìn Đỗ Trần cười nói:

"Tiểu suất ca, ta lần này tìm người là có việc quan trọng!"

Nàng nói như vậy để ám chỉ Đỗ Trần lần này không phải nhiệm vụ. Bất quá, người bên ngoài nghe qua thành ra có ý tứ khác - hôm nay giáo thụ Mina không có hứng thú câu dẫn tiểu Francis!

Đỗ Trần nhìn ánh mắt mập mờ của mọi người đúng là dở mếu dở cười.

"Vâng, giáo thụ, mời người nói tiếp!"

"Trong báo cáo lúc trước, thiên phú và thể trạng của người đã làm cho các vị sư phụ của học viện rất khó hiểu. Thiên Sứ Thủy Thân mà ngay cả một chiêu thức cũng không biết..., trong lịch sử học viện chưa từng xuất hiện qua tình huống này nên cũng không biết phải phân người vào lớp nào." - Mina khi nói đến chính sự thì thần tình rất nghiêm túc, đúng như thần thái của một giáo thụ.

"Bất quá lớp thấp nhất của học viện cũng là nhằm tạo ra một đấu sĩ, không phải là cái mà tiểu tử người đã được giáo dục trước kia. Chúng ta sẽ phải thương lượng lại một chút. Tuy nhiên người lại có tiềm lực Thiên Sứ Thủy Thân, vì vậy tu hành sơ cấp nhất định sẽ nhanh phi thường, cho nên trong một tháng cường hóa huấn luyện này sẽ có đạo sư chuyên môn để dạy cho người một ít vấn đề cơ bản. Sau khi huấn luyện chấm dứt sẽ kiểm tra độ tiến bộ của người để an bài các lớp tiếp theo."

Đỗ Trần gật đầu.

"Đa tạ các sư phụ đã quan tâm tới ta, không biết vị... giáo thụ nào sẽ dạy ta vậy?"

Mina vươn ngón tay ngọc ra vừa cười vừa chỉ vào cái mũi của mình.

oOo

66. Mẫu Thân Đích Đạo Sư (thượng)

oOo

"Cô trở thành đạo sư của ta ư?" - Đỗ Trần vuốt vuốt mũi nói - "Mina giáo thụ, không nên nói giỡn! Cô là thực vật hệ còn ta là thủy hệ?"

Mina cũng bắt trước Đỗ Trần vuốt vuốt mũi, bắt quá bộ dạng của nàng trông đáng yêu hơn.

"Đi mà tiểu suất ca, ta là bảy cấp đấu thần chẳng lẽ không thể dạy người một ít kiến thức cơ bản sao?" - Nàng nhún vai - "Hơn nữa ta chỉ dạy người phần chiến đấu thôi, còn về lý luận Hi hi, tiểu suất ca, vận khí của người tốt lắm đấy, phó viện trưởng Phillip sẽ đích thân dạy người."

"Phó viện trưởng đích thân dạy ta?" - Đỗ Trần mừng rỡ, đến kẻ ngu cũng biết đệ tử của một sư phụ bình thường và đệ tử của phó viện trưởng có cái gì bất đồng.

"Đúng vậy a, nếu không ta làm sao lại nói người có vận khí tốt chứ!"

Mina nói vài câu với mấy vị sư phụ khác, sau đó nói:

"Đi theo ta, nhưng người vẫn phải tiếp tục một tháng huấn luyện cay đắng này, ngoài cường hóa thân thể ra không biết nó còn có tác dụng gì nữa. Đúng rồi, ba ngày huấn luyện chết đói còn chưa chấm dứt, người có thể để bụng đói đi học kiến thức cơ sở được không?"

"Ta không có vấn đề gì." - Đỗ Trần vừa đi theo sau Mina vừa nói - "Nhưng vì cái gì mà phó viện trưởng Phillip dạy ta lý luận còn người dạy ta thực chiến vậy?"

"Phillip phó viện trưởng thiên phú có hạn, chỉ là năm cấp mà thôi!"

Đỗ Trần giật mình, người yếu như vậy sao lại được làm phó viện trưởng?

Mina giải thích:

"Nhưng người ngàn vạn lần đừng xem thường hắn, lão nhân gia không phải phế vật như vậy, ngược lại người là giả kim đại sư kiệt xuất nhất. Hơn nữa phó viện trưởng Phillip mặc dù thực lực không mạnh nhưng nghiên cứu đấu khí là đệ nhất nhân ở Đấu Thần đảo này. Rất nhiều đấu thần cao cấp đều đến thỉnh giáo hắn."

Nói xong Mina thấy xung quanh không có ai liền thấp giọng nói:

"Theo tin tình báo của thánh giáo thì trình độ giả kim thuật của Phillip vô cùng lợi hại, hiện hắn đang nghiên cứu một loại dược phẩm có thể thay đổi thiên phú, nếu người có cơ hội hãy giúp tỷ tỷ điều tra một chút về nghiên cứu của hắn."

Đỗ Trần yên lặng gật đầu.

Arthur nói hắn đến Đấu Thần học viện là để tìm cách thay đổi thiên phú gì gì đó, mà Phillip thì đang nghiên cứu dược phẩm có thể thay đổi thiên phú

Khó trách Đấu Thần học viện lại dễ dàng tiếp thu biến hóa của mình, nguyên lai là trong đấu thần thể giới quả nhiên tồn tại bảo bối có khả năng nghịch thiên cải mệnh.

Ra khỏi quảng trường đi về phía đông chính là chân núi Ôn Tuyền sơn, tại mảnh rừng phía trước có một trung niên nam tử và vài giáo cụ dùng trong việc học tập đang đợi Đỗ Trần.

"Đây là Francis thiếu gia phải không?" - Trung niên nam tử chính là Phillip, ông mặc một bộ trường bào màu vàng của giáo công, mái tóc xanh pha chút tóc bạc, dung mạo chất phác, trông như là mấy vị sư phụ bình thường.

"Phó viện trưởng Phillip tôn quý, đây là Francis, ba ngày tiếp theo hắn sẽ do ngài dạy," - Mina nói xong liền cáo lui.

Đỗ Trần hành lễ đứng quy củ, vừa định mở miệng không ngờ Phillip nói một câu làm hắn cứng lưỡi.

"Francis, ta từng là đạo sư của mẫu thân người, Mayfair!"

Mayfair, mẫu thân

Đỗ Trần trong não trống rỗng, hẳn đối với người mẹ đã chết của Francis chỉ biết tên, biết nàng là con một gia đình quý tộc ở Iaeate đại lục, biết nàng lâm bệnh từ trần khi Francis ba tuổi. Trừ những điều này thì hẳn không biết thêm điều gì cả.

Cái này đều là do lão Fuye nói cho hẳn Anginus ngay cả nói cũng không muốn phí lời với Đỗ Trần, vì thế sẽ không nhắc đến người vợ đã khuất. Khi Mayfair chết, Steven mới lên tám vì thế cũng không có khả năng biết được nhiều việc.

Trong não rối loạn một chút, Đỗ Trần cười nói:

"Phó viện trưởng tôn quý, không thể tưởng tượng được ngài là đạo sư của mẫu thân ta, ta cũng rất vinh hạnh khi trở thành đệ tử của ngài. Đáng tiếc, mẫu thân ta đã -" Nói đến đây thần sắc hẳn trở nên buồn bã.

"Mayfair đáng thương, ai!" - Phillip thở dài - "Từ khi nàng nhập học, ta là đạo sư của nàng đã chứng kiến nàng trưởng thành, chứng kiến nàng từ quen Anginus đến yêu nhau, nàng giống như nữ nhi của ta vậy"

"Ngài và mẫu thân của ta rất quen thuộc?" - Đỗ Trần kinh ngạc hỏi.

"Đúng vậy, chúng ta phi thường quen thuộc. Từng có một đoạn thời gian nàng gọi ta là giáo phụ!" - Giọng nói của Phillip có chút đau thương.

Phillip là cha của mẹ Francis! Như thế chẳng phải là ngoại công của mình sao?

Vô cớ xuất ra một vị trưởng bối làm Đỗ Trần thấy xấu hổ cười nói:

"Phó viện trưởng, hai vị huynh trưởng của ta năm nay cũng đến Đấu Thần học viện, ngài là giáo phụ của mẫu thân ta, như vậy cũng là trưởng bối của ba huynh đệ ta rồi."

"Tư liệu về Steven và Charles ta đã đọc qua, khi đột cường hóa huấn luyện kết thúc ta sẽ đi gặp bọn họ. Còn bây giờ ta là đạo sư của ngươi." - Phillip đặt tay lên vai Đỗ Trần, trầm giọng nói - "Ngươi chưa tu luyện đấu khí vì vậy cũng chưa có phát ra lời thề của đấu thần phải không? Francis, ta nguyện là người dẫn đường của ngươi trên con đường trở thành đấu thần, hãy phát ra lời thề của ngươi khi đi trên con đường trở thành đấu thần đi!"

Đỗ Trần cả kinh, Phillip vì hẳn mà cử hành nghi thức trở thành đấu thần.

Tại đấu thần thế giới thì nghi thức này là vô cùng quan trọng, tựa như lễ rửa tội của cơ đốc giáo đồ ở tiền thế. Hơn nữa tại nghi thức này, mỗi đấu thần tương lai đều nói ra mục đích học tập đấu khí của mình, cũng chính là lời thề của đấu thần.

Đỗ Trần quỳ gối trước mặt Phillip, trong lòng cảm thấy ấm áp, hẳn nhớ tới đại ca Steven. Năm Steven mười lăm tuổi trở thành người lớn đã thề rằng cả đời trở thành người bảo vệ cho Francis, đệ đệ phế vật của hẳn.

Phillip một tay đặt trên trán Đỗ Trần, một tay lấy nước hoa diệp trên bàn, điểm lên mi tâm của Đỗ Trần.

"Francis St. Shigeru Kain. Nói cho ta biết vì sao ngươi phải trở thành đấu thần."

Vì cái gì trở thành đấu thần? A, chính vì mình có thể quang minh chính đại sử dụng vũ lực, đồng thời tham khảo năng lực đấu thần và tu luyện liên hoa nội kinh.

Đương nhiên là không thể nói như vậy, Đỗ Trần thần nhiên cười nói:

"Ta bình sinh mong muốn làm việc thiện giúp đỡ mọi người trong thiên hạ!"

Trong mắt Phillip hiện lên một tia thần sắc quái dị.

"Ân, ta đã xem qua hồ sơ của ngươi, ngươi đã làm rất nhiều thiện sự, vậy ngươi muốn trở thành đấu thần là để làm việc thiện?"

Đỗ Trần gật đầu.

Phillip đột nhiên chỉnh sắc nói:

”Vậy người hiền thế nào là thiện sự?”

Đỗ Trần bị hỏi đến sững người, nghĩ ngợi rồi nói:

”Trợ giúp người cần giúp, trừng phạt kẻ gây hại cho người khác.”

”Thật không? Thiện sự chỉ đơn giản như vậy thôi sao?” - Phillip không lập tức chấm nước như quy củ mà tiếp tục hỏi - ”Nếu phải cứu một ác nhân? Nếu có người làm hại người khác vì cứu nhiều người?”

Lão thiên a, Phillip không phải một triết học gia chứ?

Đỗ Trần trên mặt đất không dám động, trong lòng có vài phần oán khí, thanh âm cũng lớn hơn một chút:

”Ta chỉ cần không cảm thấy hổ thẹn với lương tâm.”

Nói xong trong lòng hắn lại bồi thêm một câu, có Liên Hoa Bảo Giám trợ giúp mà lão tử không phân biệt được thiện sự à, người không cần phải quan tâm nhiều như vậy chứ.

Phillip cười nói:

”Hay cho câu không hổ thẹn với lương tâm. Vậy ta hỏi người, người thấy thế nào về cừu hận?”

”Cừu hận có nhiều loại, phó viện trưởng, người có thể chỉ ra một loại cụ thể không?”

”Tỷ như ai, ta chỉ là lấy ví dụ thôi!” - Phillip nhìn chằm chằm vào mắt Đỗ Trần, cười hỏi - ”Nếu có một ngày người phát hiện trên lưng mình có một sứ mệnh, sứ mệnh này bắt người phải đi báo thù, phải đi giết người, giết rất nhiều người, giết rất nhiều người tốt thì người có đi không?”

Đỗ Trần cảm thấy sững sờ, bằng trực giác hắn cảm thấy Phillip nói những lời này không phải chỉ là ví dụ.

Philip lại nói:

”Người vừa rồi nói trừng ác cũng là làm việc thiện, vậy nếu có kẻ lạm sát người vô tội, ngay cả người già trẻ con cũng không buông tha, người sẽ giết hắn chứ?”

”Đúng!” - Đỗ Trần lần này kiên định trả lời.

”A a, nếu người này là vì bảo vệ người mà giết người thì sao?”

oOo

67. Mẫu Thân Đích Đạo Sư (hạ)

oOo

Phillip nói những lời này là ý tứ gì?

Bác Bì đầu thần vì mình mà giết cả nhà tài chính đại thần, giết mấy đứa trẻ vô tri ném mình xuống sông, Phillip tự nhiên giả thiết một tình huống tương tự.

Hắn ám chỉ cái quái gì đây?

Đỗ Trần muốn nổ đầu, nhìn Phillip thì chỉ thấy ông đang điềm đạm mỉm cười, không có gì dị thường cả.

Con mắt vừa chuyển, Đỗ Trần trong lòng chợt động nói:

”Phó viện trưởng, vấn đề ngài hỏi quá thâm ảo, ta năm nay mới có mười lăm tuổi lịch duyệt còn nông cạn nên không hiểu được câu hỏi của ngài.”

”A a!” Phillip cười to vài tiếng rồi rút tay về từ trán Đỗ Trần để kết thúc nghi thức.

”Vấn đề này đối với người mà nói đúng là quá khó khăn. Bất quá Francis, ta hy vọng có một ngày người có thể hiểu được vấn đề này, cái gì mới là thiện ác.”

Ông ngừng lại một chút rồi nói:

"Nếu có một ngày người thật sự gặp phải tình huống như lời của ta, hy vọng người có thể làm điều đúng đắn nhất!"

Đỗ Trần không để những lời này của Phillip vào trong lòng, hắn nghĩ về sự thật giả thiết, gần với giả thiết, lời nói của Phillip vừa rồi như một loại ám chỉ, hắn nhất định ám chỉ sự tình về Bác Bì đầu thần của mình, mà Phillip từ đâu biết về Bác Bì đầu thần kia vậy?

Mayfair!

Chẳng lẽ mẹ của Francis - Mayfair còn có bí mật gì?

Đỗ Trần đang nghĩ thì Phillip ra hiệu bảo hắn đến chỗ bàn, bắt đầu học.

"Francis, ngồi đi!" - Ông lấy ra rất nhiều sách, sau đó nói - "Ta tin rằng trò đã học rất nhiều về tinh thần của đầu thần từ thánh giáo pháp điển. Vậy bây giờ ta nói cho trò cái gì là con đường của đầu thần."

Đỗ Trần cố gắng ngừng việc suy nghĩ lại để lắng nghe.

"Con đường của đầu thần là con đường mà các chủng tộc theo đuổi để dung hợp với tự nhiên, trên con đường này là công cụ, chính là mượn tự nhiên nguyên lực sinh ra đầu khí." - Phillip nói tiếp - "Tự nhiên nguyên lực có năm loại, thiên địa vạn vật do năm loại nguyên tố này tổ hợp biến hóa tạo thành, vì thế dung hợp với năm loại nguyên tố này cũng chính là dung hợp với tự nhiên. Trò là thủy hệ, vì vậy ta sẽ giảng về thủy hệ!"

Ông mở một quyển trục rồi đưa cho Đỗ Trần, trước mặt đều là lý luận tri thức cơ bản nhất.

"Nước không chỗ nào không có, trong cơ thể người cũng có, bên ngoài cũng có. Sử dụng thủy nguyên tố trong cơ thể người hình thành đầu khí thì là vũ đầu sỹ. Mượn thủy nguyên tố ở bên ngoài cơ thể thì là ma đầu sỹ."

"Đầu sỹ có năm cấp, dựa theo trình độ dung hợp với thủy nguyên tố của người mà phân ra. Mỗi bậc đều có tiêu chuẩn, khi đạt tới năm cấp vũ đầu sỹ thì thân thể và thủy nguyên tố hoàn toàn dung hợp, ma đầu sỹ thì tinh thần lực có thể sử dụng bất cứ thủy nguyên tố ở hình thái nào. Nói cách khác, năm cấp đầu sỹ đã có thể vận dụng hoàn toàn thủy nguyên tố trong cơ thể hoặc ở ngoại giới."

Đỗ Trần gơ tay nói:

"Vậy cấp thứ sáu có phải là ma vũ kiêm tu không?"

"Đúng nhưng chưa đủ. Người đạt đến cấp sáu được gọi là đầu thần, đầu thần và đầu sỹ khác nhau cơ bản nhất là trở thành đầu thần trong khi tu luyện có thể xuất đầu hồn. Có đầu hồn chẳng những đầu khí trong thân mình được tăng cường, mà còn có thể giao tiếp với thần thú, thu làm sủng vật. Có thể căn cứ vào sự biến hóa của người mà quy định chức nghiệp, còn có thể vận dụng cao cấp thánh khí hồn khí!"

Hồn khí? Đỗ Trần thầm giật mình, khó trách hắn cường gian thánh khí Vân Vụ Tỏa Liên nhưng cũng không thể sử dụng như thánh khí Dương Giác chiến chùy, hóa ra phải có đầu hồn mới sử dụng được.

Tốt rồi, giờ không phải lo về phiền toái không sử dụng được nó mà phải hủy đi rồi.

Phillip tiếp tục nói:

"Đạt đến chín cấp đầu thần thì cơ thể người và thủy nguyên tố sẽ hoàn toàn dung hợp, bất kể là trong cơ thể hay trong tự nhiên, mà đạt đến mười cấp phong hiệu đầu thần thì theo lý thuyết sẽ bắt đầu dung hợp với nguyên tố thứ hai. Nhưng sự tình cũng không đơn giản như vậy, cảnh giới này rất cực là gì thì chỉ có phong hiệu đầu thần mới biết rõ. Được rồi, bây giờ ta sẽ nói cho trò biết một số kiến thức mà đầu sỹ cần biết "

Đỗ Trần vừa nghe vừa thầm hoảng sợ, trước kia hắn có tiên gia bí pháp Liên Hoa Bảo Giám nên không có hứng thú với đầu khí, nhưng hiện giờ nghe Phillip nói hắn lại thấy đầu khí của đầu thần thế giới không đơn giản như vậy.

Bài học đầu tiên kết thúc, Đỗ Trần cũng xác định được con đường trong tương lai của mình, chính là trước hết trở thành một ma đầu sỹ. Lý do rất đơn giản, chiêu thức tâm xa đối với liên hoa pháp bảo rất có ý nghĩa tham khảo.

Phillip đưa Đỗ Trần trở lại quảng trường và nhắc hẳn ngày thứ hai tiếp tục đi học.

Đệ tử ở quảng trường phần lớn đã không còn dư thừa khí lực để hoạt náo, mọi người hoặc tĩnh tọa hoặc ngủ, tóm lại là tìm cách để tiết kiệm sức lực của bọn họ.

Đỗ Trần đến bên cạnh Steven, đánh thức đại ca đang ngủ.

"Ai, người đã trở lại, đi học thế nào?" - Steven mở mắt ra cuống quýt nói.

"Rất thú vị! Đại ca, huynh đoán đệ gặp ai?" - Đỗ Trần cười nói - "Đạo sư của đệ lại là giáo phụ của mẫu thân, phó viện trưởng Phillip!"

"Giáo phụ của mẫu thân?" - Steven giật mình tỉnh lại - "Người chờ một chút, Charles tới đây, có chuyện quan trọng!"

Hắn lớn tiếng gọi nhị đệ, nghi hoặc hỏi:

"Cha có nói với người về giáo phụ của mẫu thân không? Có phải là phó viện trưởng Phillip không?"

Charles cũng sững sờ:

"Không có, sau khi mẫu thân mất cha rất ít khi nhắc đến bà, nhưng ta từ một thúc thúc ở quân đoàn Shigeru có nghe qua năm đó lễ đính hôn của cha mẹ do phó viện trưởng Phillip chủ trì."

"Quái lạ, hôm nay phó viện trưởng Phillip nói với ta ông là giáo phụ của mẫu thân." - Đỗ Trần thấy hai huynh trưởng đều chưa nghe qua thì hơi nhú mày.

"Tính ra phó viện trưởng Phillip không có khả năng lừa đệ, để ta phái người về Lanning nói cho cha về biến hóa của đệ đồng thời hỏi về việc này." - Nói xong Steven đứng dậy.

"Đại ca, đệ muốn nghe về chuyện của cha và mẹ trước đây, huynh có thể nói cho ta biết được không?"

"Ai, đệ đệ thân ái của ta, đại ca của người ngay cả tinh lực để tán gái cũng không có. Được rồi, người muốn biết thì ta sẽ nói."

Steven nhanh chóng nói ra những gì hắn biết, việc của Mayfair và Anginus là một chuyện tình rất bình thường, quen biết trong một lần vũ hội, sau đó yêu nhau, cuối cùng sau khi tốt nghiệp thì lấy nhau. Đáng tiếc, thiên đồ nhân duyên, mười năm sau Mayfair qua đời bỏ lại ba đứa con nhỏ.

Đỗ Trần không thu hoạch được gì cũng đành phải hạ đầu xuống đi ngủ.

Bất quá, dù nghĩ như thế nào thì những lời hôm nay Phillip nói với Đỗ Trần cũng có một loại ý tứ nào đó. Trực giác nói cho Đỗ Trần biết, Phillip nhất định còn biết cái gì đó, hơn nữa mẫu thân của Francis - Mayfair nhất định còn có một loại quá khứ không muốn cho người khác biết.

Ba ngày huấn luyện chết đói cuối cùng cũng qua đi, mọi người ngay cả khí lực nói chuyện cũng đều không có. Mới sáng sớm hắc diện ma quỷ Ricardo đã hô:

"Tiểu thố đệ tử, các người có thể ăn cơm."

Một số giáo công mang súp và bánh mì đi đến, đồng thời có rất nhiều thùng nặng.

Ricardo cười hắc hắc:

"Nếu các người muốn ăn thì lên núi cho ta. Tiểu thố đệ tử, bây giờ các người năm người kết thành một tổ, tự tìm người mà lập tổ, sau đó mỗi tổ khiêng một cái thùng lên đỉnh núi đối lấy thức ăn. Nhưng ta phải nhắc các người, chỉ có một nghìn người đầu tiên đến đích mới có thức ăn, những kẻ chậm chân nhịn đói tiếp một ngày!"

Hắn nhìn lên đỉnh núi, cười quái dị nói:

"Tại quá trình leo núi, ngoài việc không cho phép sử dụng đầu khí, ta còn đặt thêm một luật nữa!"

oOo

68. Tai Nạn

oOo

Vừa cười vừa nhìn qua đám đệ tử, Ricardo lại nói:

"Hơn nữa các người không thể đi đường lớn, chỉ có thể leo núi. Được rồi, bây giờ bắt đầu lập tổ, ta cho các người thời gian ba phút để chuẩn bị!"

Hắn vừa dứt lời, đám đệ tử lập tức động.

Năm người một tổ, vì thế người cùng một tổ với Đỗ Trần không nghi ngờ gì nữa sẽ có Steven và Charles. Mặt khác, người mấy ngày gần đây ăn thịt bò cùng mấy huynh đệ quan hệ cũng rất tốt, đó là Chu Nho - Sem cũng gia nhập.

Chỉ còn một thành viên cuối cùng. Ma nữ Helen đến trước mặt Steven, chưa nói gì thì Steven đã cuống quýt gật đầu:

"Mỹ nhân yên tâm, để nàng có thực phẩm là trách nhiệm của ta!"

Đỗ Trần cản Steven lại nói:

"Đại ca, huynh như thế nào lại mời nàng gia nhập tổ?"

Steven hắc hắc cười nói:

"Đệ đệ thân ái, đại ca ta chiếu cố cho người mà. Nha đầu kia rõ ràng có ý với người, đại ca không phải đang tạo cơ hội cho hai người sao?"

"Đệ không có ý gì với nàng!" - Đỗ Trần bất đắc dĩ nói.

"Được, cứ như vậy đi!" - Steven cười a a vỗ vai Đỗ Trần.

Phân tổ chấm dứt, tất cả đệ tử vác theo chiếc thùng hơn một trăm cân tại chân núi, bắt đầu xuất phát. Lúc này hắc diện ma quỷ Ricardo hắc hắc cười, quát:

"Cuối cùng, để kích phát tiềm lực của các người, ta cho các người một chút động lực."

Sau khi Ricardo nói xong có rất nhiều giáo công bỏ túi đeo trên lưng xuống, thả ra một đàn măng xà lớn.

"Đấu thần tại thượng!" - Chúng đệ tử mặt cắt không còn hột máu.

Đỗ Trần nhìn chằm chằm vào đàn măng xà phía sau, than vãn:

"Không hổ là hắc diện ma quỷ!"

"Chính xác!" - Steven sắc mặt tái nhợt, còn Charles thì khinh thường nhìn đàn măng xà, sau đó quay đầu nhìn lên đỉnh núi.

Helen thì vẫn cúi đầu, sau khi nàng nhìn qua đàn rắn thì ngẩng đầu lên, trong con mắt màu lam có một tia xem thường.

"Tốt lắm, ba phút sau đàn rắn sẽ bắt đầu đuổi theo các người. Bắt đầu đi lên núi cho ta!"

Trước mặt có thức ăn hấp dẫn, sau lưng có măng xà truy kích, như vậy còn không kích phát được tiềm năng của chúng đệ tử mới là lạ. Sau khi Ricardo ra lệnh, chúng đệ tử lập tức khiêng thùng đi lên núi.

Vừa mới đi được vài bước thì thanh âm của Ricardo đã vang lên:

"Ta nhắc các người điểm cuối cùng, thủy hệ sư phụ của học viện đã tạo ra một chút phiền toái."

Bọn Đỗ Trần đang đi trên một sơn đạo nhỏ bốn phía là cây cối, trên núi có tiếng nước chảy vọng lại, sương mù như ảo mộng, còn có một đám mây đỏ để chỉ dẫn đường.

Đáng tiếc, thiên công bất tác mỹ (trời không làm việc tốt), sau khi bọn Đỗ Trần đi được nửa đường thì ở gần suối nước nóng nổi lên một trận mưa to đây là phiền toái do thủy hệ sư phụ tạo ra.

May là bọn họ trong mấy ngày gần đây có ăn vụng nên thể lực cũng tạm ổn, bọn họ nghe tiếng mưa rơi, tiến bước trên con đường lầy lội. Sau nửa ngày cả nhóm cũng đi được một nửa lộ trình.

Càng gần đỉnh núi thì nước trên mặt đất cũng ngày càng nhiều, thậm chí có chỗ nước ngập như ao.

Gian nan tiến bước, Steven oán giận nói:

”Đám sư phụ chết tiệt, mưa lớn như vậy không sợ lở đá sao?”

Đỗ Trần cười nói:

”Được rồi đại ca, trên Ôn Tuyền sơn này cao cấp đấu thần có rất nhiều làm sao có thể lở đá được chứ? Ai, huynh đệ Sem đáng thương đang bị sặc nước, mau đi cứu hần!”

Đối với nhân loại mà nói thì chỗ nước sâu nhất cũng không có việc gì, nhưng đối với anh bạn Chu Nho - Sem của chúng ta thì quả là đáng sợ. Hần vừa mới trượt chân, không cẩn thận bị sặc nước chỉ còn đỉnh đầu màu đen lộ ra ngoài, đang trừng mắt chờ được cứu.

”Chết tiệt, có thuốc gì làm ta cao lên được không? Bao nhiêu tiền ta cũng mua!”

Cả nhóm nghe hần nói mà ha ha cười lớn, Đỗ Trần xách Sem từ dưới nước lên nóc thùng.

”Phía trước đường không tốt, người ngồi ở trên đi.”

Sem cảm thấy trong lòng ấm áp nhưng vẫn cương quyết nói:

”Không, còn có bạn học Anne là con gái mà vẫn đi được, ta làm sao có thể ngồi? Tôn nghiêm của Chu Nho Cino không cho phép ta làm như vậy!” - Hần đội lại kim quan lên đầu, đột nhiên nói - ”Anne, bạn không thoải mái à? Ta thấy trên đường đi bạn thường xuyên che miệng a!”

Anne hiện tại cũng là một tay che miệng, một tay bê thùng, nàng cười nói:

”Không có gì, chỉ là mấy hôm nay ăn toàn thịt bò và uống nước miếng nên ta có điểm khó chịu.”

Toàn ăn thịt bò thì đúng là khiến cho bụng có vấn đề, mọi người cũng không để ý nữa. Phía sau bàn tay của Helen, từ đôi môi câu dẫn lòng người có một đạo âm thanh cổ quái.

”Ti ti!” Từ trong miệng nàng phát ra thanh âm quỷ dị như tiếng răn, nhưng âm thanh này phi thường nhỏ, nhỏ đến mức người có thính lực tốt như Đỗ Trần cũng không phát hiện được.

Mấy người đi tiếp một đoạn, mắt thấy thắng lợi đã ở phía trước. Đột nhiên Đỗ Trần cảm thấy dưới chân run rẩy, tiếp theo hần cảm thấy dưới chân mềm nhũn, thân thể xoay tròn.

Lúc này những người đi trước hô to:

”Bất hảo, đá lở! Chạy mau!”

Đệ tử đang ở trên núi huấn luyện lập tức lâm vào hỗn loạn.

Tai nạn tới quá nhanh, trong nháy mắt nhóm Đỗ Trần đã bị phân khai. Khi Steven vận chuyển đấu khí tìm kiếm đệ đệ thì trước mắt chỉ có cảnh hỗn loạn, không thấy Đỗ Trần đâu nữa.

Hắc diện ma quỷ Ricardo rống lên một tiếng:

”Huấn luyện hủy bỏ, tất cả các đệ tử có thể sử dụng đấu khí tránh tai nạn!”

Tai nạn đến trong nháy mắt, Đỗ Trần kinh ngạc một chút rồi bản năng muốn sống trỗi dậy, hần lập tức vận liên hoa nội kinh bảo vệ chính mình rồi sau đó nhảy lên một cây to.

Chết tiệt, trên Ôn Tuyền sơn có vô số cao cấp đấu thần bảo vệ, thế nào lại phát sinh tai nạn được? Tai nạn phát sinh thế này chắc vì cao cấp đấu thần đang say rượu cả rồi!

Hy vọng đại ca và bọn họ không xảy ra chuyện gì.

Đỗ Trần đang lo lắng thì Helen cũng từ trên trời rơi xuống cây này, nàng vận dụng đấu khí cố ổn định thân cây đang run rẩy vì đá lở, cười nói:

"Francis, động tác nhảy lên cây vừa rồi của bạn rất nhanh, ta nghĩ rằng căn cốt của Thủy Thiên Sư cũng không có khả năng này a."

Chẳng lẽ trận lở đá này là do ma nữ tạo ra?

Quả thật là hỗn đản, nàng không để sự an toàn của người khác vào mắt sao?

"Anne, là do thân thể của ta tốt, trong lúc sinh tử bộc phát ra tiềm lực thôi chứ có gì đâu. Hơn nữa ba hôm nay ta còn học được rất nhiều thứ từ phó viện trưởng." - Hần chỉnh lại quần áo - "Ta nghĩ rằng có người đã dẫn động thủy nguyên tố phá chỗ này!"

"Phillip?" - Helen sững sốt.

"Đúng vậy, đạo sư của ta là phó viện trưởng Phillip!" - Đỗ Trần đột nhiên phát hiện sắc mặt của Helen trở nên rất cổ quái.

"Xem ra bạn rất an toàn, ta đi trợ giúp các bạn khác đây. Tái kiến!" - Helen để lại một câu nói rồi vội bỏ đi.

Ma nữ này đi làm cái quái gì đây?

Trong cơn hỗn loạn, Helen đi tới một cái ao có rất nhiều đệ tử vây quanh, nàng vận khởi đấu khí hộ thuẫn chạy lên, sau đó để đất đá phủ lên hộ thuẫn che kín nàng.

Helen vừa chống đỡ hộ thuẫn, vừa phát ra âm thanh ti ti .

Một con rắn màu vàng từ dưới đất chui lên.

"Tiểu thư, ta đã xử lý hoàn hảo mọi việc, không có ai hoài nghi chúng ra cả."

Helen nhú mày nói:

"Susan, ta bảo ngươi tạo hỗn loạn, sao ngươi lại cùng bằng hữu làm mọi việc ra thế này?"

"Ta cũng không nghĩ tới kết quả này." - Con rắn nhỏ màu vàng thở dài - "Nhưng may là lúc này tất cả sư phụ đều đang bận rộn áp chế đá lở để cứu đệ tử, mục đích của chúng ta đã đạt được."

Helen gật đầu:

"Ân, mấy mục tiêu kia không vội, trước hết ngươi hãy đến luyện kim thất của Phillip tìm hiểu rõ ràng trước!"

"Ta có vài đồng bào tiềm phục ở thí nghiệm thất của hần, vì thế ta đã có tin tức. Phillip đang thí nghiệm thứ có thể thay đổi năng lực thiên phú của loài người, hiện có rất nhiều người tin tưởng vào thành công của hần. Ngay cả Sư Tâm Vương cũng để cháu của hần đến nơi này."

"Khó khăn của chúng ta tăng lên thật không? Kệ! Nếu Francis không phải là vị đầu thần kia, hoặc chính là hần nhưng hần không chịu hỗ trợ thì chúng ta chỉ có thể tự mình tìm Phillip cứu cha."

oOo

69. Thí Nghiệm Của Phillip

oOo

Ở tâm của Đấu Thần đảo, Ôn Tuyền sơn phát sinh một trận lở đất lớn, hơn mười năm nay Đấu Thần đảo chưa bao giờ phát sinh tai nạn kiểu này. Thành phần lãnh đạo của học viện vô cùng tức giận, bọn họ không tin rằng Ôn Tuyền sơn lại phát sinh thảm họa tự nhiên, bởi vì trận lở đất này

Ai, nếu không phải Đỗ Trần có sự tình cần lưu tâm thì điều hần muốn làm lúc này không gì khác chính là cùng chúng đệ tử ca ngợi đợt lở đất này, vì nó mà đợt cường hóa huấn luyện bị ngưng lại vài ngày.

Sau khi tất cả mọi chuyện đã yên, Đỗ Trần và chúng đệ tử một mặt chửi mắng hắc diện ma quỷ, một mặt tiếp tục đợt cường hóa huấn luyện.

Thần lịch năm 1278, ngày 1 tháng 1. Viện trưởng Ziege chủ trì lễ khai giảng, Đỗ Trần mười sáu tuổi bắt đầu cuộc đời học sinh, cũng chính thức tiến vào đấu thần thể giới.

Sáng sớm, Đỗ Trần vừa từ trên giường xuống thì Harry đã chuẩn bị cho hắn đầy đủ đồ rửa mặt và bữa điểm tâm. Bất quá Đỗ Trần không sử dụng nước súc miệng do Tuyết Bì Nhân Harry chuẩn bị mà hắn vừa mặc quần áo vừa mở miệng:

"Thủy cầu!"

Phốc, một ngụm nước trong xanh xuất hiện trong miệng hắn đây là công lao của Mina và Phillip. Đỗ Trần nhờ thân thể Thiên Sứ Thủy Thân mà trong một thời gian ngắn đã trở thành thủy hệ đấu sỹ cấp một, hồng y ma đấu sỹ.

"Ai, chủ nhân, ngài thật là thần kỳ." - Harry vẫn vỗ mông ngựa như trước, đồng thời đưa ra một túi nhỏ đến trước mặt Đỗ Trần - "Sáng hôm nay ngài học về đấu thần ngữ, tiểu nhân đã chuẩn bị hết cho ngài rồi!"

"Ờ!" Đỗ Trần nhổ nước súc miệng ra, cầm túi sách vở rồi tiện tay lấy một miếng bánh mỳ đi ra ngoài.

Học đấu thần ngữ, Đỗ Trần buồn bực không thôi. Nó không phải là một loại ngôn ngữ giao tiếp thường ngày mà là do thực lực của ma đấu sỹ tạo thành chú ngữ ma pháp. Hơn nữa nó có quan hệ với việc thu sủng vật, dẫn động tự nhiên nguyên lực. Vì thế đấu thần ngữ cũng là một tiêu chí đánh giá thực lực của đấu thần.

Bất quá, học viện có một quy định làm Đỗ Trần cực kỳ khinh bỉ việc học đấu thần ngữ - nó phân chia cấp bậc, hơn nữa người không đạt sáu cấp đấu thần ngữ thì sẽ không được cấp chứng nhận tốt nghiệp.

Nghe giảng hồ đồn đại, hàng năm đều có nữ học sinh vì bạn trai không qua được kỳ kiểm tra cấp bậc đấu thần ngữ mà sút hần một phát xuống biển. Vì vậy có một câu nói được lưu truyền rộng rãi.

"Đấu thần ngữ của người không vượt qua được cấp bốn? Chia tay!"

Trong lòng âm thầm bực tức về môn học này, Đỗ Trần tiến về Thượng Thủy Các. Phó viện trưởng Phillip đang đứng trước một căn nhà thủy tinh lớn mỉm cười đợi hắn.

"Francis, trò đã đến rồi! Ta đang đợi trò."

Đỗ Trần bước lên phía trước hành lễ:

"Đạo sư, ngài cho người báo cho trò một tiếng là được, sao lại phải ra đây đợi trò?"

"A a, ta lúc này đang có thời gian!"

Phillip dẫn Đỗ Trần vào đại lâu, nhưng đây không phải là phương hướng dẫn đến phòng học:

"Ta có chuyện muốn nói với trò một chút, đi theo ta."

"Nhưng hôm nay trò còn có tiết a!"

"Được rồi Francis, trí nhớ của trò ta đã biết rồi, khóa sơ cấp văn hóa này không cần thiết với trò, ta có thể trực tiếp cấp bằng cho trò được!"

Phillip nói làm tim Đỗ Trần đập phanh phanh, tuy nói phó viện trưởng không nguyên tắc như Ziege nhưng cũng không đến mức tự nhiên cấp bằng cho đệ tử. Hắn nhất định là có việc.

Tới phòng của phó viện trưởng, sau khi ngồi xuống Phillip cười nói:

"Francis, trò có cảm thấy hứng thú với giả kim thuật không?"

"Nói thật, trò không biết gì về giả kim thuật cả."

Phillip cười cười, từ học bàn lớn trước mặt lấy ra một cái bình nhỏ rồi đưa đến trước mặt Đỗ Trần.

"Năm đó mẫu thân của trò rất có hứng thú với giả kim thuật, đây là một trong những tác phẩm của nàng."

Nói xong, ông nhìn nghiêng về phía bức họa trên tường thờ dài nói:

"Trình độ giả kim thuật của Mayfair đã đứng đầu đại lục, đáng tiếc nàng không có khả năng chế tạo được phẩm cứu được tính mạng của mình."

Trong số những bức họa trên tường có cả mẫu thân của Francis, Mayfair.

Đỗ Trần cầm bình nhỏ trước mặt, muốn mở ra.

"Không, không được mở ra, cái này rất nguy hiểm!" - Phillip ngăn lại, cười nói - "Phát minh này của Mayfair tên là Ngưng Thủy Tố, có thể lợi dụng nguyên lý chuyển hóa của tự nhiên nguyên lực tạo ra, chỉ cần một giọt là có thể biến bất cứ cái gì thành nước."

Chết tiệt, Phillip lại ám chỉ cái gì đây?

Đỗ Trần chợt nhớ tới đợt cường hóa huấn luyện, đâm sát thủ đến thịt hân và Arthur chính là bị biến thành nước.

Phillip lại nói:

"Mayfair lúc đầu tạo ra Ngưng Thủy Tố có tác dụng trợ giúp thủy hệ đấu sỹ tụ tập thủy nguyên tố rất nhanh, nhưng về sau người ta lại sử dụng nó để hủy thi diệt tích."

Đỗ Trần cười nói:

"Phát minh vĩ đại nào cũng là một con dao hai lưỡi, có tốt cũng có xấu, điều này phải xem người sử dụng dùng nó như thế nào."

Bụi gai thú không phải bị hủy thi diệt tích bằng cái này chứ?

"Trò nói rất đúng, phát minh vĩ đại nào cũng là một con dao hai lưỡi, hiện tại chính là ta đang tiến hành một thí nghiệm như vậy." - Phillip để hai tay lên mặt bàn, nhìn chăm chăm vào Đỗ Trần nói - "Ta muốn mời trò tham gia, nếu thí nghiệm này thật sự thành công thì sẽ có rất nhiều người có lợi, trò cũng làm được một thiện sự lớn cho lời thề đấu thần của mình."

Vừa nghe đến việc thiện Đỗ Trần liền phấn chấn tinh thần, bất quá hân vẫn e dè nói:

"Đạo sư, có thể nói về thí nghiệm của ngài được không, nếu có khả năng thì ta sẽ giúp?"

Phillip không vội vã nói ra thí nghiệm mà chậm rãi nói:

"Kỳ thật thí nghiệm này ta đã tiến hành rất nhiều năm rồi, mẫu thân của trò trước đây cũng là trợ thủ của ta."

Ông dừng lại một lúc lâu rồi tiếp tục nói:

"Thí nghiệm của ta là . A a, nó rất phức tạp, nó được tạo thành từ rất nhiều dự án nhỏ, trong đó có một dự án là thay đổi thiên phú của con người."

Thay đổi thiên phú? Còn là hạng mục nhỏ sao?

Đỗ Trần thầm giật mình, xem ra Phillip không muốn nhắc đến nhiều sự tình với một đệ tử chưa làm việc lâu với ông ta, một tiểu hạng mục của nó cũng đủ làm cho người ta giật mình.

"Bản thân trò đã có kinh nghiệm về thay đổi thiên phú, trò có thể giúp được ta không vậy? Francis, trò đồng ý chứ? Yên tâm, tuyệt đối không có nguy hiểm gì đâu."

Chết tiệt, lão già điên muốn ta làm chuột bạch a!

Nhưng mẫu thân cũng là trợ thủ của hân, cũng đã từng tham gia thí nghiệm này

Đây là cơ hội để hiểu về Mayfair và cũng là cơ hội để hiểu về Bác Bì đấu thần.

"Có thể trợ giúp đạo sư là vinh hạnh của trò."

Phillip vui mừng nở nụ cười:

"Bộ dạng của ngươi bây giờ và mẫu thân ngươi năm đó giống nhau như đúc. Ngươi chờ một chút ta có cái này cho ngươi."

Ông đứng dậy, đi đến trước một ngăn kéo rồi lấy ra một chiếc rương nhỏ.

”Cái này là dụng cụ thí nghiệm mà năm đó mẫu thân người đã sử dụng, bây giờ ta giao chúng lại cho người, bên trong còn có một ít ghi chép của mẫu thân người, có thời gian thì người hãy nghiên cứu đi!”

Đỗ Trần tiếp nhận chiếc rương rồi trò chuyện một số vấn đề nhỏ với Philip, sau khi chấm dứt cuộc chuyện trò sắc trời đã là giữa trưa.

Đỗ Trần ôm di vật của mẫu thân đi ra khỏi Thượng Thủy Các, trên đường đi não hấn không ngừng hoạt động.

Mẫu thân là giả kim sư cao cấp nhất ở đại lục, điều này quả là không tưởng.

Hơn nữa nàng còn tham dự thí nghiệm vĩ đại nhất đấu thần thế giới.

Chưa có ai nói cho con trai nàng về việc này, trong trang viện St. Kain cũng không có gì liên quan đến giả kim thuật.

Đỗ Trần nào tử đại loạn.

Ra khỏi giáo khu, Đỗ Trần liền tiến vào thành khu để đến tửu điểm ăn trưa. Khi hấn tiến vào thành khu thì mông hấn hơi ngứa.

oOo

70. Đỗ Quỷ Cùng Thần Côn (thượng)

oOo

Có thiện sự có thể làm.

Đỗ Trần đang cầm di vật của Mayfair đứng trong một ngõ nhỏ, đôi tặc nhân tuần tú bắt đầu tìm kiếm.

Thành khu trên Đấu Thần đảo bố cục hết sức đơn giản, có ba con đường cái theo hướng bắc nam, các con đường nhỏ được dựng lên theo ba con đường lớn. Hiện Đỗ Trần đang ở trong một con đường nhỏ, bốn phía có hải cảng và các công trình kiến trúc.

Người đi lại trên đường không ít, thế nhưng Đỗ Trần không kiếm được ai có vẻ cần giúp đỡ cả.

Trong khi Đỗ Trần đang nghi hoặc thì đột nhiên có ai đó chạy về phía hấn. Đỗ Trần không thấy rõ người, chỉ thấy một cái trường bào màu lam nhạt thoáng qua trước mắt, còn có một giọng âm dương quái khí vang lên:

”Tránh ra, ta phải đào mệnh!”

Demis giáo thụ? Chính là người không lâu trước đây đã vẽ một bức tranh của Đỗ Trần và Helen, chính là nương nương kang - nghệ thuật gia Demis.

Có người dám đuổi giết giáo thụ ở Đấu thần học viện?

Đỗ Trần cản Demis lại, hô:

”Giáo thụ có việc gì vậy, ta có thể giúp không?”

Demis không trả lời vẫn cầm đầu chạy như điên, hơn nữa nhìn cước bộ của hấn lão đảo không giống người có đầu khí.

”Demis, người chạy không thoát được đâu!” - Từ hai phía trên đường xuất hiện hơn mười đại hấn mặc đồ da của thủy thủ, trên tay lăm lăm đao thương còn bóng, vừa nhìn đã biết không phải hạng người tốt lành gì.

Mà người đứng đầu bọn này lại là một tiểu nha đầu mười sáu, mười bảy tuổi, nha đầu này cũng mặc một cái trường bào như của Demis, bên trong là trang phục võ sỹ màu đỏ, thắt lưng trên hông giắt theo trùy thủy, trên tay là một ngọn roi da.

Nàng chỉ huy bọn đại hán chặn đường, không để cho Demis có cơ hội trốn thoát, quát to:

"Chư vị, loại tình huống này không phải mới xảy ra lần đầu, mọi người biết phải làm sao rồi đấy."

Mọi người nhìn về phía Demis, có đồng tình, có khinh thường nhưng bọn họ sau khi xem qua đều lập tức đi ra khỏi ngõ nhỏ, đám tráng hán cũng không ai ngăn cản.

Hiện tại trong ngõ tắt ngoại trừ người của tiểu nha đầu kia thì chỉ còn hai người Đỗ Trần và Demis.

"Ai, cuộc đời theo đuổi nghệ thuật quả là đầy trắc trở!"

Demis thần sắc thản nhiên, bảo trì khí độ nghệ thuật gia hần sửa sang lại quần áo một chút, tay trái thò vào trong ngực sau đó ngồi xổm xuống chân tường.

"Đừng đánh vào tay và mặt ta, ta còn cần phải ăn cơm!"

Nghe vậy nha đầu đồng ý, quát:

"Ngoại trừ tay và mắt, chỗ khác cứ phang thật lực cho ta!"

Đỗ Trần nhìn thấy cảnh này không biết nên khóc hay nên cười, rõ ràng là hai bên không có thâm cừ đại hận, thiện sự này cũng không lớn, nhưng dù sao ít vẫn hơn là không có.

"Dừng tay!"

Đỗ Trần hô to, sau đó đứng trước mặt Demis:

"Chư vị, có chuyện gì thì từ từ thương lượng, ngàn vạn lần không nên động thủ đánh người, Demis giáo thụ dù sao cũng là sư phụ của học viện mà!"

"Người là từ chỗ quái nào chui ra đây?" - Nha đầu cầm roi da đi đến trước mặt Đỗ Trần, dừng lại nói - "Tiểu tử, là tân sinh phải không? Người nên tự mình hỏi Demis xem ta có nên đánh hần hay không?"

Đỗ Trần nghi hoặc nhìn Demis, bộ dạng hai tay dút trong ngực cúi đầu thỏ dài của hần làm Đỗ Trần nhớ tới hình ảnh lúc hành nghề bị tóm ở tiền thế, trong lòng Đỗ Trần nhận thức có vẻ hần là huynh đệ.

"Bọn họ có lý do đánh ta, nhưng tiểu thư Christina à, việc ta theo đuổi nghệ thuật hoàn toàn là vô tội a!"
Chát!

Christina quát roi da xuống đất, bực mình quát:

"Đến đồ trường của lão nương đánh bạc thua không trả tiền cũng là theo đuổi nghệ thuật à?"

"Đúng vậy, vì tất cả tiền bạc của ta đều dùng để truy cầu nghệ thuật nên đương nhiên là không còn để trả tiền thua bạc." - Demis ngừng đầu, giọng đầy chính khí nói.

Thiên nột, Bảo Giám sao lại bảo mình đi cứu một tên hỗn đản như vậy chứ?

Đỗ Trần bất đắc dĩ cười khổ, thế nhưng mông đã ngứa mà tên Demis này cũng không phạm phải cái gì thập ác bất xá. Hơn nữa mười người đánh bạc thì có chín tên là bạc bịp, nha đầu kia cũng không phải loại tốt lành gì, nghĩ vậy Đỗ Trần cười nói:

"Christina tiểu thư, Demis giáo thụ là sư phụ của ta, hần thiếu nàng bao nhiêu tiền vậy?"

"Sao vậy? Người muốn trả tiền cho hần phải không?" - Christina khinh thường nhếch mép.

Demis nói:

"Francis, ta vĩnh viễn khắc ghi nhiệt tâm với nghệ thuật của trò, thế nhưng ta nợ nhiều lắm, hiện ta nợ Christina tiểu thư một nghìn kim tệ."

Đỗ Trần nhú mày, hần là một phú hào có tiền vạn nhưng tiền của hần phần lớn dùng để cứu trợ dân nghèo, chần tai nên trên người hần hiện tại chỉ có mấy trăm kim tệ.

"Tiểu tử, nơi này không có việc của ngươi, mau xéo đi!" - Christina mắt kiên nhẫn phát tay nói - "Nơi này là Đấu Thần đảo, thiếu nợ phải trả tiền là việc thiên kinh địa nghĩa, cho dù Ziege viện trưởng có tới đây cũng không dám đánh rắm!"

Hảo nha đầu, khoa trương ghê thật, Đỗ Trần cười cười.

"Demis giáo thụ thua tiền vì cờ bạc, vậy ta thay hắn đánh với ngươi một ván được chứ?" - Nói xong Đỗ Trần quay về phía Demis - "Còn tiền không vậy? Đưa cho ta một đồng tệ là đủ."

"Ngươi muốn dùng một đồng tệ để đánh bạc? Ha ha. Hảo! Ta quả là khâm phục sự tự tin của ngươi." - Christina đưa mọi người đến một thương điếm, ngồi xuống nói - "Ngươi muốn đánh gì?"

"Demis giáo thụ đánh gì thua tiền thì ta đánh cái đấy."

"Muốn chết!"

Christina cầm bát, tiện tay lắc lắc:

"Ba viên súc sắc, chơi đại tiểu. Quy tắc là không được sử dụng đấu khí!"

"Bốn năm năm, đại!" - Đỗ Trần ngồi trên ghế, tiện tay ném đồng tệ xuống.

"Có điểm tà môn!" - Christina nhú mày - "Ngươi đưa cho hắn một đồng tệ!"

Nàng bắt đầu lắc bát.

"Một hai ba, tiểu!" - Đỗ Trần đang nhìn cảnh sắc ven đường, thuận miệng nói.

Christina trên trán bắt đầu đổ mồ hôi.

Đánh bạc một lúc Christina thua đến mấy trăm kim tệ. Có kinh nghiệm xã hội đen ở tiền thế, hơn nữa lại được Liên Hoa Bảo Giám cấp cho thánh lực kinh người, đồ thuật của Đỗ Trần có thể kém được sao?

Demis hưng phấn đứng cạnh Đỗ Trần, mắt nhìn không chớp xuống bàn.

"Francis, về sau chúng ta nhất định phải trao đổi a!"

"Được rồi, giáo thụ!"

Đỗ Trần đặt năm trăm kim tệ lên bàn, đánh thắng ván cuối cùng. Lúc này mộng dĩt hắn bắt đầu ngứa ngứa, Liên Hoa Bảo Giám lại tăng lên một thành.

Không có khả năng!

Giúp con bạc trả tiền nợ, giáo huấn đồ trường ác côn, cái này không phải đại thiện sự gì, Liên Hoa Bảo Giám làm sao có thể tiến bộ nhiều như vậy chứ? Phải biết rằng hắn cứu tai dân ở cả một thành mà chỉ nỗ được có hơn nửa bóng sen a.

Chẳng lẽ việc Demis không ngừng đánh bạc có ẩn tình không đơn giản?

Liếc mắt nhìn Demis đang hưng phấn, Đỗ Trần vẻ mặt như bình thường đẩy ghế đứng lên nói:

"Được rồi giáo thụ! Ta đã giúp ngươi trả xong nợ rồi, ta cũng phải đi đây!"

"Chờ một chút!"

Christina thua đến mặt đỏ bừng, mắt mở to nhìn Đỗ Trần chăm chăm, cả giận nói:

"Tiểu tử, chúng ta đánh lại một lần nữa. Ngươi quả là cao thủ, ở Đấu Thần đảo này ngoài ngươi chưa có ai không dùng đấu khí mà thắng được ta cả!"

Đỗ Trần cười cười, lão tử quả là không dùng đấu khí nhưng lão tử dùng liên hoa nội kinh.

"Christina tiểu thư, ta mệt rồi, không có hứng thú đồ lại." - Đỗ Trần mỉm cười lắc đầu.

"Không được, ngươi phải ở lại đánh với ta!" - Christina cản đường Đỗ Trần.

"Uy, người vừa rồi nói đến quy củ của Đấu Thần đảo, trong đó có điều nào cho phép ép người khác phải đánh bạc không vậy?"

Đỗ Trần hỏi làm Christina á khẩu không trả lời được. Nàng hung hăng dậm chân, nói:

"Tiểu tử, sớm muộn gì người cũng phải đánh bạc với ta. Chúng ta đi!"

Nha đầu kia cũng không đến nỗi quá xấu, có thể đánh bạc nhận thua thì ít nhất khả năng đánh bạc của nàng cũng tốt, so với ta ở tiền thế thì cao tay hơn.

Hắn quay lại đối diện với Demis nói:

"Giáo thụ, ta "

"Đừng gọi ta là giáo thụ như vậy khách khí quá, gọi ta một tiếng đại ca là được!" - Demis thân thiết vỗ vai Đỗ Trần - "Hôm nay người đã cống hiến lớn cho cuộc sống nghệ thuật của ta, đại ca ta sẽ nhận tiểu huynh đệ người."

Hắc hắc, nói gì thì nói từ nay có tiểu tử này bên cạnh thì không sợ thua bạc nữa!

"Điều này không được rồi! Ngài dù sao cũng là giáo thụ."

"Có gì không được sao? Đúng rồi, khó trách lão thần còn hôm nay nói ta gặp được quý nhân, xem ra chính là người." - Demis thân thiết kéo Đỗ Trần đi - "Đi, cơm trưa hôm nay ta đãi, thuận tiện giới thiệu cho người một lão bằng hữu."

oOo

71. Đồ Quỷ Cùng Thần Côn (hạ)

oOo

Demis kéo Đỗ Trần đến một tửu quán nhỏ, vừa đi vừa tán gẫu, vì thế mà Đỗ Trần biết được Demis không phải giáo thụ dạy đấu khí mà là một vị văn hóa giáo thụ đảm nhiệm việc dạy hội họa, đồng thời quản lý một số việc thường ngày ở Thượng Thủy Các.

Tóm lại, trong số các giáo thụ ở Đấu thần học viện thì hắn được xếp vào loại sư phụ không có bốn sự nhất, nhưng trong tay hắn lại nắm một số quyền bính nhất định.

Học viện có khả năng tồn tại loại sư phụ quái thai này cũng vì một đạo mệnh lệnh của Ziege viện trưởng: Đệ tử môn phái phải phát triển toàn diện đức, trí, thể. Vì vậy có không ít học giả sư phụ không có đấu khí được triệu tập đến học viện.

Mà tiểu nha đầu tóc đỏ vừa nảy muốn đánh Demis cũng rất có lai lịch a. Theo như Đỗ Trần vừa nghe được thì nha đầu kia tại Đấu Thần đảo rất oai phong, là đại tỷ của một phần thành khu. Mặt khác, cũng do Demis nói ra, cha của Christina rất có thế lực, trên đường cũng có nhiều huynh đệ vì vậy nữ nhân của hắn có thể làm loạn trên đường, chỉ cần không làm chuyện gì quá đáng thì không có ai quan tâm.

Nói đơn giản, Christina chính là đại tiểu thư của giới xã hội đen trên Đấu Thần đảo.

Đi đến tiểu tửu quán đồ nát nhất ở ven đường, Demis cứ thế đẩy cửa vào mà không cảm thấy mời khách tại loại địa phương này có vấn đề gì.

"Hắc, phục vụ, cho một bình mạch tửu, một, không, hai con cá muối! Hôm nay ta mời khách!"

Đỗ Trần nhìn thoáng qua, trong tửu quán phần lớn là người làm thuê và nô lệ, các đại nhân vật nhất định không bao giờ đến loại địa phương này.

"Lão đồ quỷ thân ái! Chẳng lẽ lão phát tài rồi sao? A! Người lại còn dẫn theo một tiểu tử nữa!" - Một lão đạo sỹ ngồi cách đó không xa gọi hai người.

Demis kéo Đỗ Trần bước nhanh lại đó, nói:

"Lão thần côn, chiêm tinh thuật của người quả nhiên chuẩn xác, hôm nay ta đúng thật đã gặp quý nhân. Đây là Francis, hôm nay hắn đã giúp ta trả toàn bộ tiền nợ bạc, Christina cuối cùng cũng không còn lý do ngăn cản ta theo đuổi nghệ thuật nữa."

Người bị gọi là lão thần côn là một lão già hết sức cổ quái, khuôn mặt của hắn trông không giống những người khác, cái loại mũi cao, mắt sâu này là đặc điểm của người phương tây nhưng trông hắn có điểm giống người lai, hơn nữa trong mái tóc gần bạc trắng của hắn có vài sợi đen làm Đỗ Trần cảm thấy thân thiết.

"Người gọi ta là lão Bowen được rồi!"

Lão thần côn ra hiệu bảo hai người ngồi xuống, hắn thân thiết giữ tay Đỗ Trần nhẹ nhàng cười hỏi:

"Tiểu tử, năm nay ngươi bao nhiêu tuổi?"

"Mười sáu tuổi!" - Đỗ Trần có cảm giác lạ lạ, hoảng hốt như cảm giác hắn bị sư phụ Bồ Đào tóm được ở tiền thế.

"Ồ, ngươi ở đâu?"

"Lanning đế quốc, thành St. John."

"Ngươi ăn trưa không?"

"Ăn!"

"Ngươi còn là xử nam đúng không?"

Lão thần côn hỏi một tràng làm trong đầu Đỗ Trần nhất thời ong ong, lão già này đầu óc không có vấn đề gì chứ?

"Được rồi lão thần côn, ngươi không nên khi dễ tiểu huynh đệ của ta." - Demis chỉ vào Đỗ Trần nói - "Francis, lão gia này là chiêm tinh thuật đại sư, nếu ngươi để hắn đoán trước tương lai thì sẽ có chỗ tốt đấy!"

Chiêm tinh thuật? Hóa ra là thầy tướng số của đấu thần thế giới. Đỗ Trần trong lòng thấy coi thường lão Bowen vài phần, thế nhưng Đấu Thần đảo là nơi ngọa hổ tàng long nên hắn cũng cẩn thận ứng phó.

"Hóa ra Bowen tiên sinh là chiêm tinh thuật đại sư. Quả là chuyện tốt, ngài có thể giúp ta đoán trước tương lai một chút có được không?"

Bowen mỉm cười nhìn Đỗ Trần đánh giá, sau đó cuống quýt gạt đầu.

"Ai, được rồi!"

Nói xong lão bỏ miếng thịt muối vào miệng, hắc hắc cười nói:

"Tiểu tử, sắp tới ngươi sẽ gặp huyết quang tai ương a!"

Lão phiến tử nói một tràng làm Đỗ Trần thâm giật mình.

"Thật vậy ư? Bowen tiên sinh có thể nói cụ thể hơn được không?"

"Cái này Được rồi, ai bảo ngươi là huynh đệ của Demis chứ!"

Bowen nhìn chằm chằm vào đỗ trần, mắt tròng lên, hai tay để trên mặt bàn, nét mặt không ngừng biến đổi.

"Ai da, ngươi sắp gặp phải một đại kiếp, cụ thể là "

Bowen thao thao bất tuyệt một hồi.

Đỗ Trần càng nghe càng thấy rõ ý tứ của lão thần côn này. Tiền thế hắn cũng có không ít bằng hữu trên đường, hơn nữa hắn cũng từng thấy qua vài lần mua bán thế này. Loại bói toán này Đỗ Trần nhắm mắt cũng nói được.

"Tràng huyết quang của ngươi là như vậy, nó không nhỏ nhưng "

Bowen nói đến đây bỗng phát hiện Đỗ Trần dùng một loại ánh mắt hết sức cổ quái nhìn lão. Hơn nữa, hắn còn nói:

"Bowen tiên sinh, có phải tràng huyết quang này của ta có thể gặp hung hóa cát, gặp được cao nhân chỉ điểm, thậm chí còn có thể mang đến tài vận, đào hoa vận chứ gì?"

"Người, người sao lại biết?" - Bowen cả kinh nói.

Lão phiến tử, kỹ thuật của người thật quá lạc hậu, hơn mười năm rồi mà không thay đổi gì cả.

Đỗ Trần cười cười nói:

"Thật không dám giấu, ta cũng có nghiên cứu chiêm tinh thuật."

Bowen sửng sốt, Demis cười ha hả vỗ vai Bowen nói:

"Ha ha lão thần côn, người bị tiểu huynh đệ của ta hý lộng rồi!"

Bowen nghe xong cũng cười theo, hai người cười điên cuồng như đang xảy ra việc gì thú vị lắm. Đỗ Trần như lọt vào trong sương mù, hắn thấy rằng mình đang uống rượu cùng hai người điên.

Lúc này Demis đột nhiên ôm bụng nói:

"Ta đi nhà xí, chết tiệt, gần đây không có tiền, vừa mới uống rượu đã gặp vấn đề!"

Hắn vừa đi được một lúc, lão thần côn Bowen cũng ôm bụng kêu to:

"Hắc, rượu của các người có vấn đề à? Chết tiệt, ta đang đau bụng, khi trở về sẽ tìm các người tính sổ." - Nói xong hắn cũng chạy mất.

Đỗ Trần trong lòng cảm thấy bất hảo. Hắn nhìn trên bàn chỉ có mạch tửu và cá muối, cũng không có vấn đề gì phải tính toán.

Hai thứ này cộng lại cũng không đến mười đồng tệ, lão đồ quỷ và thần côn không thể vì vậy mà lấy oán báo ân chứ?

Nhưng người trong tửu quán bắt đầu cười rộ lên:

"Nhìn kìa, tiểu tử kia bị hai tên hồn đản giở trò. Tiểu gia hỏa đừng chờ nữa, hai người bọn họ sẽ không trở lại đâu."

"Mẹ nó" - Đỗ Trần cười khổ lắc đầu, thật là hết nói nổi

..

Tại một góc phòng, Demis và Bowen đang ngồi uống rượu, trên tay cầm bát quan sát Đỗ Trần tại tửu quán đối diện, sau đó cười to lên:

"Thật thú vị, vẻ mặt chấp nhận của tiểu tử kia trông rất đẹp mắt! Ta phải vẽ lại nó, cái này nhất định là một tác phẩm vĩ đại trên con đường nghệ thuật của ta."

"Nghệ thuật chó má, những bức tranh tầm thường của người ngay cả mấy đồng tệ cũng không bán nổi." - Bowen nhú mày, thần thái cực kỳ khinh thường - "Mau nghĩ đến thức ăn nước uống đi, gia sản hai người chúng ta cộng lại chỉ còn có ba đồng tệ thôi!"

Demis ngưng cười, nghiêm mặt nói:

"Đang vui vẻ như vậy người lại nhắc đến đề tài này làm gì?"

Bowen khẩn trương:

"Chết tiệt, người đem tất cả tiền của chúng ta đi đánh bạc thua sạch cho Christina, ta sao lại không vội? Nên nhớ chúng ta còn phải ăn cơm đấy!"

Demis vẫn không để vào mắt, nói:

"Không có việc gì, cùng lắm thì ta bán quần áo rồi để mông trần lên lớp. Nếu có người ý kiến thì ta nói: A! Demis giáo thụ của các người dùng thân mình để làm nghệ thuật khỏa thân, hơn nữa cam nguyện vì nghệ thuật hiến thân"

”Người vác mông trần đi dạy?”

Bowen cười rộ lên một lúc rồi nghiêm mặt nói:

”Demis, vừa này ta không nói giỡn, Francis thật sự sắp gặp huyết quang tai ương.”

oOo

72. Cố Sự Của Helen (thượng)

oOo

Ôm rương di vật của Mayfair rời khỏi tửu quán, bất quá Đỗ Trần càng nghĩ càng thấy buồn, không ngờ có người chỉ vì vài đồng tệ mà đi lừa cơm ăn.

Hơn nữa trong đó còn có một giáo thụ, thật sự là điên rồi.

Thế nhưng Đỗ Trần không hề tức giận vì khi trả tiền hắn thấy mông ngứa ngứa, xem ra Demis và Bowen hai vị này đúng là nghèo kiệt xác, hắn dù là bị lừa nhưng nhìn theo cách khác không phải là cứu tế người nghèo sao?

Buổi chiều không có tiết nên khi trở về Đỗ Trần tiện tay giúp đỡ vài người nghèo nấu nước, giúp mọi người vài việc nhỏ, sau đó về đến ký túc xá Thượng Thủy Các.

”Chủ nhân, ngài đã về!” - Tuyết Bĩ Nhân từ xa đã ngửi thấy mùi của Đỗ Trần nên ra cửa nghênh đón - ”Trong lúc ngài vắng mặt có hai người đến tìm ngài là Mina giáo thụ và Jason. Mina không nói lý do mình đến còn Jason nhờ ta chuyển lời cho ngài, đã có danh sách học sinh mới được vào Đệ Tử Hội, ngài cũng nằm trong danh sách đó.”

”Ta được vào Đệ Tử Hội?”

Đỗ Trần mỉm cười, tuyển người vào Đệ Tử Hội là dựa vào phiếu bầu của chúng đệ tử, cuối cùng là do sư phụ quyết định, mà trong đợt cường hóa huấn luyện Đỗ Trần đã giúp không ít đồng học, vì thế việc được vào Đệ Tử Hội cũng là chuyện hợp lý.

”Đúng thế, chúc mừng ngài, chủ nhân. Jason cũng đang tụ tập mọi người, hắn mời ngài đêm nay đến Ôn Tuyền sơn tham gia buổi gặp mặt của hội.”

”Ân, Mina giáo thụ có nhắn gì không?”

Tuyết Bĩ Nhân lắc đầu, hắn theo sau Đỗ Trần đi vào sân, quan sát xung quanh rồi hạ giọng nói:

”Chủ nhân, ta có nói với Jason vài câu, hắn nói ma nữ ở bên cạnh cũng tham gia vào tổng hội.”

Đỗ Trần dừng chân, gật đầu nói:

”Người làm tốt lắm, bây giờ ta muốn nghỉ ngơi, đừng quấy rầy ta!”

Chết tiệt, Helen con mẹ nó quả là âm hồn bất tán, cũng trở thành đồng liêu với mình.

Từ lúc nhập học đến nay, Helen ngoài vụ lở đá còn dựa vào tiện lợi là hàng xóm nên đã làm rất nhiều thử nghiệm với Đỗ Trần, điều này thực sự làm Đỗ Trần phát sợ.

Sau khi vào phòng, khóa cửa, Đỗ Trần mở chiếc rương mà Mayfair lưu lại.

Bên trong cũng không có bảo bối gì đáng ngạc nhiên, chỉ có một ít dụng cụ nhập môn giả kim thuật và một ít bút ký về giả kim thuật của Mayfair.

Đỗ Trần đọc bút ký của mẫu thân mà thầm thất vọng. Nghe nói khi còn sống Mayfair đối xử với Đỗ Trần rất tốt, quả là một người mẹ hiền. Đáng tiếc bản thân mình qua hai thế hệ đều không cảm nhận được tình mẫu tử.

”Nghiên cứu về việc sử dụng tự nhiên ngưng tở với việc khôi phục da.”

Đỗ Trần tiện tay lật thì thấy được một đoạn như vậy. "Thân thể con người cũng là do năm loại nguyên tố cơ bản cấu thành, liệu có thể sử dụng tự nhiên ngưng tụ để khôi phục thân thể bị thương tổn". Phía dưới là một đoạn ngôn ngữ giả kim thuật mà Đỗ Trần không hiểu nổi, tiếp tục một lúc thì đến đoạn cuối: "Hi hi, nếu ta làm cho da phục hồi liệu hân có tức chết không nhỉ?"

Cái này là do Mayfair thời con gái viết linh tinh gì đó. Nói đến tiểu bì cũng cùng với tính chất như nhật ký, thế nhưng nó lại làm cho Đỗ Trần khiếp sợ không thôi.

Để cho da phục hồi? Hân bị tức chết? Trong câu cuối cùng này phải chăng có ý nghĩa là hân vừa lột da, Mayfair lại làm cho da phục hồi, như vậy hân nhất định sẽ rất buồn bực.

Mẫu thân Mayfair, người quả nhiên có quan hệ với Bác Bì đầu thần.

Đỗ Trần vội vàng cẩn thận xem bút ký từ đầu đến cuối, kết quả lại phát hiện được vài đoạn cũng ám chỉ đến việc Bác Bì đầu thần và Mayfair có quan hệ rất thân mật.

Hơn nữa từ trong ngôn ngữ mơ hồ lộ ra, bác bì kỹ thuật này là một phần của nghi thức nào đó.

Nắm chặt bút ký trong tay, Đỗ Trần cả kinh, đồ vật này mọi người nhìn vào chỉ là một quyển bút ký tầm thường, nhưng nếu để tâm thì nó tuyệt đối sẽ trở thành một lượng tin tình báo có giá trị liên thành a!

Phillip không đem nó giấu đi mà để cho mình xem chắc chắn là muốn mình thấy được những thứ bên trong.

Hân lại định ám chỉ gì đây?

Chăm chú nghiên cứu bút ký, Đỗ Trần ngay cả cơm chiều cũng không ăn, vẫn ở trong phòng một mình đến tận lúc màn đêm buông xuống. Tuyết Bì Nhân ở bên ngoài hô to:

"Chủ nhân, thời gian gấp mặt sắp tới rồi!"

Đỗ Trần thở một hơi đem bút ký giấu ở bông sen sau lưng, sau đó đẩy cửa đi ra ngoài.

Tuyết Bì Nhân Harry rất căng thẳng đứng ngoài cửa, thấp giọng nói:

"Chủ nhân, Anne đang chờ người ở bên ngoài, nàng muốn đi cùng ngài."

Mẹ nó, nha đầu kia quả thật là âm hồn bất tán!

Phải tìm biện pháp để tiểu ma nữ này không dây dưa với mình nữa.

Một thiếu nữ đứng ở cửa mỉm cười, sau đó nói với Đỗ Trần:

"Francis, chúc mừng bạn gia nhập Đệ Tử Hội."

"Bạn không phải cũng thế sao?" - Đỗ Trần lạnh nhạt nói một câu sau đó ngậm mồm nhằm thẳng hướng Ôn Tuyền sơn tiến đến.

Helen lặng lẽ đi theo sau Đỗ Trần cũng không nói lời nào, một con đường nhỏ ven Thượng Thủy hà gió thổi dương liễu, bóng trăng mặt nước lung linh, một đôi nam nữ áo trắng, tóc vàng đi cạnh nhau, xung quanh không có ai cả.

"Anne, sao bạn vẫn đi theo tôi vậy?"

"Chúng ta đi cùng đường mà! Francis, hiện tại không phải cường hóa huấn luyện, bạn sẽ không bỏ tôi lại rồi chạy mất chứ?" - Helen cười nói.

Mẹ kiếp, lão tử không muốn chạy, lão tử chỉ muốn một cước sút thẳng người xuống sông. Ai, đáng tiếc là tiểu thư người mạnh đến mức có thể làm đối thủ của Ziege, có thể tùy tiện tạo một trận lở đất ở Ôn Tuyền sơn

Helen đột nhiên cười nói:

"Đường còn rất dài mà mình lại có một cố sự, không biết bạn có muốn nghe không?"

"Tùy!" - Đỗ Trần đứng đưng nhún vai.

”Được rồi, mình sẽ từ từ kể cho bạn nghe. Có một tiểu cô nương sinh ra tại một gia đình rất hạnh phúc, cha mẹ rất thương yêu nàng, các trưởng bối đều đối tốt với nàng. Nhưng nàng lại là một người mù!”

Helen bình thản kể chuyện xưa.

”Tuổi thơ vô ưu vô tư của nàng luôn rất tốt, mặc dù nàng không nhìn thấy mọi vật nhưng có người nhà thương yêu nên nàng vẫn hiểu được mình là người hạnh phúc nhất. Đến một ngày, cha mẹ nàng hao phí tâm lực để tìm được phẩm trị liệu có thể chữa cho đôi mắt của nàng ”

Helen dừng một chút:

”Người đoán xem, tiểu cô nương đẩy mở mắt ra đầu tiên nhìn thấy gì?”

Đỗ Trần thuận miệng đáp:

”Thừa lời, chắc chắn là cha mẹ nàng rồi!”

”Người đoán đúng rồi, nhưng có một bất đồng nho nhỏ.” - Helen ngữ khí vẫn bình thản như trước - ”Nàng mở to mắt, sau đó nhìn thấy cha nàng ở trước mặt bị một thanh trường kiếm đâm xuyên qua ngực, nàng quay đầu lại, điều thứ hai nàng nhìn thấy là mẹ nàng bị một đao phân thành hai đoạn!”

Đỗ Trần ngạc nhiên, Helen có ý tứ gì đây?

Chẳng lẽ nàng nhiều lần dùng thủ đoạn với mình không được nên thay đổi phương pháp khác, sử dụng cố sự bi thảm để khiến mình đồng tình chăng?

oOo

73. Cổ Sự Của Helen (hạ)

oOo

Helen không đợi Đỗ Trần suy nghĩ, tiếp tục nói:

”Chuyện đó xảy ra trong một đêm, sau đó cha nàng mặc kệ thân thể trọng thương ôm tiểu cô nương chạy trốn khỏi cừu nhân đang truy sát. Cuộc chạy trốn này cứ diễn ra trong bảy tám năm, mỗi một ngày đêm tiểu cô nương đó đều là vượt qua đuổi giết cùng đao mệnh, cha nàng vẫn tận tâm bảo vệ nàng, không để nàng phải chịu một điểm thương tổn. Đến một ngày, cha nàng mang theo nữ nhi chạy trốn đến một địa phương, địa phương này có rất nhiều cao thủ nhưng bọn họ vẫn phải tiếp tục chạy. Bất quá, vị tiểu cô nương kia phát hiện chỗ này có được phẩm có thể trị thương cho cha nàng, vì vậy nàng tiện tay ăn trộm một ít ”

Helen cười cười, hình dáng rất bình thản.

”Kết quả ai, sau đó tiểu cô nương kia mới biết được nàng đã trộm thứ không nên trộm khiến vài vị tuyệt đỉnh cao thủ truy giết hai cha con họ hàng nghìn dặm. Một mặt đào vong, một mặt ứng phó cao thủ truy tới, cuối cùng tại một cảng khẩu cạnh hải vực, cha nàng để cho súng vật bảo vệ nữ nhi rồi ông một mình đánh lạc hướng truy binh.”

Đỗ Trần lắng lắng nghe, trong lòng thầm suy nghĩ nếu Helen nói chính là chuyện xưa của nàng, vậy trận động đất và thủy tai ở cảng Antwerp chính là do hai cha con nàng gây ra.

Về địa phương có rất nhiều cao thủ kia nhất định là Đấu thần học viện.

Được phẩm

Phòng thí nghiệm giả kim thuật của Phillip!

Tất cả được phẩm của Đấu thần đảo đều có xuất xứ ở đó.

Helen nói tiếp:

”Tiếp đó cha nàng bị bắt, nữ nhi cũng bị bắt, nhưng vị cao thủ truy bắt tiểu cô nương đó cũng gặp phiền toái - để tù nhân của hắn trốn thoát. Francis, bạn đoán mọi chuyện sẽ tiếp diễn thế nào?”

Đỗ Trần thăm lác đầu, trả lời:

"Tiểu cô nương kia nhất định phải tìm mọi biện pháp để cứu cha nàng."

Helen nở nụ cười.

"Đúng vậy, mẫu thân nàng đã vì nàng mà chết, nếu nàng không cứu cha thì nàng sẽ ân hận cả đời!"

Nha đầu kia là vì cứu cha, vậy thì chuyện nàng gây ra cũng không quá đáng. Nếu đổi lại là ta sợ rằng ta còn làm ra chuyện kinh khủng hơn.

Ác ý của Đỗ Trần với Helen đã hoàn toàn biến mất.

Nhưng cái này tuyệt đối không thể là lý do để giúp Helen, Đỗ Trần vẫn chưa muốn chết!

Ngẩng đầu nhìn trăng Helen thấp giọng nói:

"Chuyện xưa này mình chỉ biết như vậy, Francis, bạn có thể nói cho mình kết cục của câu chuyện này được không?"

Đỗ Trần cười nhẹ, sau đó nghiêm mặt nói:

"Ta đối với cố sự này không có hứng thú, không muốn biết kết cục của nó."

Nói xong, Đỗ Trần tăng tốc tiến về phía trước.

Helen sững sờ đứng lại, cũng không đi theo Đỗ Trần. Sau khi Đỗ Trần đi được một đoạn thì một con rắn màu vàng bò ra từ ống tay áo của nàng, dọc theo tay nàng bò lên vai, nó dùng xà ngữ nói:

"Tiểu thư, câu nói cuối cùng của hắc có ý gì vậy?"

Helen cũng dùng xà ngữ đáp:

"Hắc nói, hắc sẽ không giúp chúng ta cứu cha nhưng hắc cũng sẽ không ngăn cản, tốt nhất từ giờ trở đi ta đừng có xuất hiện trước mặt hắc!"

Con rắn màu vàng phun ra xà ngữ:

"Ngôn ngữ của loài người. Chết tiệt! Loài rắn chúng ta nghe chả hiểu gì cả!"

Helen nhìn chằm chằm vào lưng Đỗ Trần, nhả mặt nói:

"Susan, chúng ta thật sự phải tự lực cánh sinh rồi, hãy nói cho đồng bào của ngươi chuẩn bị bắt đầu đi."

..

Rời khỏi Helen, Đỗ Trần cau mày đi lên Ôn Tuyền sơn, không ngừng cảm thán.

Nghe được ý tứ của Helen thì phụ tử các nàng vì ở giả kim thất của Phillip trộm cái gì đó nên mới bị truy giết, nếu không thành phần lãnh đạo của Đấu Thần đảo sẽ mất nhắm mắt mở với họ.

Cuối cùng thì nàng trộm cái gì quan trọng của Phillip?

Còn có Mayfair, Bác Bì đấu thần, Arthur

Chết tiệt, hình như mọi chuyện gần đây đều liên quan đến giả kim thất của Phillip.

Đỉnh Ôn Tuyền Sơn là hạch tâm của Đấu thần học viện, ở trung ương có một suối nước nóng, xung quanh suối nước nóng tập trung hầu hết các bộ môn trọng yếu của học viện, mà ở bên ngoài những công trình đó là một mảnh sân rộng.

Những người mới gia nhập sẽ gặp nhau tại phòng họp trong tòa nhà ba tầng của giáo viên. Khi Đỗ Trần tới nơi này thì bên trong đã có rất nhiều người, hắc vừa vào cửa thì Jason mập mạp đã thân thiết ra đón.

"Francis, tới đây nhanh nào, ta sẽ giới thiệu với bạn về Đệ Tử Hội."

Hắc dẫn Đỗ Trần đến vị trí gần cửa nhất, vị trí của học sinh mới, rồi cười nói:

"Vị này là chủ tịch của Đệ Tử Hội, Kenny. Vị này là ai, đây là thủ lĩnh!" - Hấn chỉ vào một thiếu niên tóc tím ngắn, cười nói - "Quên nói cho người biết, chúng ta được phân tới giám sát bộ, đây là học trưởng (school leader) Louise, trưởng nhóm của chúng ta."

Nói xong Jason cố ý đề cao thanh âm.

"Hấn cũng chính là cháu của giáo vụ Ricardo!"

"Ca ngợi Ricardo đầu thần, sau này xin học trưởng chiếu cố nhiều hơn." - Đỗ Trần tiến lên tỏ ý muốn bắt tay với Louise.

Louise cũng rất ngạo nghễ gạt đầu tựa hồ không thấy Đỗ Trần tiến đến, hấn đưa hữu thủ ra.

"Ngồi xuống đi, về sau đừng đem giám sát bộ ra dọa người nữa!" - Nói xong hấn quay đầu đi không hề để ý đến Đỗ Trần.

Con thỏ cuồng vọng!

Đỗ Trần thu tay lại, ghé mắt đánh giá Louise và nói chuyện với mọi người. Tên tiểu tử Louise này khoảng mười bảy, mười tám tuổi, mái tóc màu tím, mặt trắng, thân mình là ba cấp hoàng y vũ đầu sỹ chiến giáp, nhìn qua có vẻ anh tuấn nhưng khí chất của hấn làm người ta hết sức chán ghét.

Cao ngạo, mục hạ vô nhân.

Jason cũng đồng dạng bị Louise bỏ qua, bất quá hấn vẫn mỉm cười như thường, hấn giải thích khẽ với Đỗ Trần:

"Tính tình của Louise bình thường vẫn vậy, hấn là người ở Nhã Cầm đại lục, là bá tước được công nhận trên cả ba đại lục."

Khó trách tiểu tử này lại cao ngạo như thế, được ban tặng tước vị bá tước trên cả ba đại lục, ý nghĩa là mặt trời chiếu sáng ở đâu thì hấn được hưởng độc quyền bá tước tại đó, bất kể người khác ra sao, trừ khi đối phương cũng được ban tặng tước vị.

Đơn giản mà nói, hấn là quý tộc trong quý tộc. Trong mắt hấn, Francis là hậu duệ của thần nên thân phận tương đồng với hấn, quý tộc bình thường và bình dân ngay cả tư cách nói chuyện với hấn cũng không có.

Ở dưới một thượng cấp như vậy thật là đen đủi! Đỗ Trần thấp giọng hỏi:

"Jason, giám sát bộ có nhiệm vụ làm gì vậy?"

"Nói đơn giản, tất cả đệ tử có ba phần, giống khảo thí lúc nhập học giống nhau, văn võ và nhân phẩm, mà giám sát bộ làm nhiệm vụ trợ giúp các sư phụ kiểm tra nhân phẩm của đệ tử." - Jason thì thầm bên tai Đỗ Trần, cười hì hì rồi nói tiếp - "Quyền lợi lớn đấy chứ?"

"Hả? Thật à?" - Đỗ Trần cũng cười theo.

Không lâu sau Helen cũng tới hội trường, mọi người vui vẻ tiến hành lễ gặp mặt, sau đó các bộ trưởng mang theo tân sinh đến chỗ của mình.

Louise liếc mắt nhìn mười mấy người, trong đó chú trọng đến Đỗ Trần.

"Công tác thường này của chúng ta rất phức tạp, ta không muốn nói nhiều lời, bây giờ ta đưa các người đi làm nhiệm vụ thứ nhất, các người làm qua một lần sẽ biết!" - Ánh mắt hấn lại dừng lại trên người Đỗ Trần - "Với người của giám sát bộ chúng ta điều quan trọng nhất phải nhớ là không được lạm dụng chức quyền. Nhớ kỹ điều này cho ta, nếu không ta sẽ không khách khí đâu!"

Hấn nhìn mình làm cái quái gì thế? Đỗ Trần nghi hoặc trong lòng.

Lúc này Louise lại nói:

"Ziege viện trưởng quy định, đệ tử trên đảo tuyệt đối không được chơi gái và đánh bạc, nhưng ta vừa nhận được tin tức có vài học sinh mới tại Liệt Hỏa Cốc trong ngày đầu tiên sau lễ khai học, cũng chính là ngày hôm nay, đã đến kỹ viện."

Liệt Hỏa Cốc đến kỹ viện Louise nhìn mình chăm chăm.
Ặc, loại chuyện này chắc chắn là do Steven đại ca gây ra rồi!

74. Trừ Dâm Đả Gian

oOo

Đêm, Đẩu thần đảo hết sức lặng lẽ.

Mặc dù lúc này đã là nửa đêm nhưng cũng là lúc đám thủy thủ phát tiết và buông thả nhất, dọc theo con đường treo đèn lồng liên miên, bên trong nhà, dưới ngọn đèn u ám, cứ ba bốn người một nhóm đang cùng chung phương pháp rũ bỏ mệt nhọc cả một ngày. Với thủy thủ mà nói, cách tiêu khiển đơn giản nhất là rượu và đàn bà.

Ở gần một gian kiến trúc cung cấp loại phục vụ đặc thù, Đỗ Trần đi theo mười mấy người của giám sát bộ phận lễ tránh trong ngõ nhỏ, lắng nghe Louise nói.

"Theo tin tức chính xác thì mấy tân sinh đáng chết đó đang ngồi ngay bên trong. Khi vào không cần khách khí, cứ hung hăng giáo huấn bọn họ!"

Ngữ khí hung ác của hắn làm Đỗ Trần phải rùng mình âm thầm chột dạ. Đại ca ngàn vạn lần đừng ở bên trong a! Nếu hắn ở bên trong thì mình phải xử lý thế nào đây?

Có biểu hiện bất đồng với Đỗ Trần, biểu hiện của Jason thập phần tích cực, hắn quan tâm nói:

"Louise, ta là người mới xin ngài chỉ dạy, trong lúc hành động có gì phải chú ý không? Hơn nữa chúng ta có bao nhiêu quyền hạn? Nếu lũ hỗn đản này không chịu nhận tội thì chúng ta có thể sử dụng vũ lực không?"

Hắn liền tiếp đặt câu hỏi làm Louise lộ ra ánh mắt tán thưởng.

"Jason, người hỏi tốt lắm, theo quy định thì chúng ta chỉ có quyền ghi chép và bắt báo với sư phụ, nhưng với tư cách là cháu của giáo vụ Ricardo, ta có thể nói với người chỉ cần không hại đến nhân mạng, người có thể tùy tiện hành động!"

Nói xong hắn liếc mắt một cái về phía Đỗ Trần.

"Francis, ta có thể nói cho người biết đại ca Steven của người cũng ở bên trong, lần này ta muốn xem biểu hiện của người."

Hỗn đản, tiểu vương người dám nói đại nghĩa với lão tử à!

Có thể mang theo thân đệ đệ của đối tượng đến, tiểu tử này vừa nhìn cũng thấy là đã được cưng chiều từ nhỏ, làm việc thật quá ngu xuẩn không biết động não!

Đỗ Trần âm thầm lo lắng, mặc dù đại ca vi phạm giáo quy nhưng không phải kiếp trước có một câu nói sao? Không đập phá, không tán gái, không vi phạm quy định của trường thì không phải là cuộc sống đại học.

Steven cho dù sai cũng không ảnh hưởng đến cái thân thể chó má của tên Louise này! Vậy mà hắn có thể nói không hại đến nhân mạng thì có thể tùy tiện hành động.

Đỗ Trần gật đầu ý nói đã nhớ nhưng con mắt lại để ý xung quanh.

Louise lại nói:

"Mọi người chú ý, bên trong có vài người là đệ tử năm thứ tư, bọn họ có thể kháng cự!"

Đẩu thần học viện phân ra năm cấp không phải dựa vào số năm học mà dựa vào thực lực, ví dụ như Steven là hai cấp đầu sỏ, hắn vừa nhập học là đã vào thẳng năm thứ hai. Không chỉ có vậy, đệ tử chỉ cần thực lực lên cao thì có thể khiêu chiến với học sinh lớn hơn một lớp.

Mà khi bọn hắn tu luyện xuất đấu hồn, vượt qua sáu cấp đấu thần ngữ thì có thể sử dụng thánh khí, sau cấp bốn thì có thể tốt nghiệp ra làm việc.

”Bộ trưởng yên tâm!” - Đám học sinh biểu hiện thái độ tích cực.

Trong lúc này, Đỗ Trần cũng phát hiện mục tiêu của mình. Phong vũ biểu ở trên đỉnh đại môn kỹ viện để chỉ hướng gió chính xác nên nó cao trên mười thước, có trục rất nhỏ, trên đỉnh là một vỏ rượu rỗng.

Đại ca được cứu rồi!

Thừa dịp đám người Louise không chú ý, Đỗ Trần phóng ra một bông sen nhỏ như muỗi không ai phát hiện được. Bông sen được phóng về phía trục của phong vũ biểu.

”Hóa lớn!” - Đỗ Trần nghĩ thầm.

Rắc một tiếng, phong vũ biểu từ đại môn kỹ viện rơi thẳng xuống đất đập rụng luôn biển hiệu mạ vàng ở trước đại môn, thùng rượu cũng cứ thế rụng xuống đục ra một lỗ thủng ở bức tường gần đại môn.

Mà trong lúc này Đỗ Trần cũng nhanh chóng thu hồi bông sen đã bị hóa nhỏ.

”Con mẹ nó, chuyện gì xảy ra vậy?”

Kỹ viện nhất thời lâm vào tình trạng hỗn loạn, hình như có mấy người xui xẻo bị thương.

”Mọi người không nên hốt hoảng đây chỉ là sự cố ngoài ý muốn. Thật sự xin lỗi, tất cả các khoản thanh toán đêm nay đều miễn phí, xin chư vị tập trung ở đại môn để ra về!”

Biển hiệu rụng xuống, đại môn bị đập nát còn có thể làm ăn sao?

Nhìn đám khách đi ra, Đỗ Trần thở phào nhẹ nhõm, lúc này Louise hung hăng đâm một quyền vào tường, cả giận nói:

”Mặc kệ, động thủ bắt người cho ta!”

”Bộ trưởng, hiện tại chúng ta không thể tiến hành bắt người được ”

”Bớt nói nhảm đi!”

Louise chỉ vào cửa chính, Steven và vài người bạn của hắn đang đi ra, hắn cả giận nói:

”Bọn chúng từ bên trong đi ra. Được rồi! Ta nói hắn đến kỹ viện, ai dám không tin?”

Nói xong hắn vung tay dẫn chúng đệ tử tiến về phía bọn Steven.

Lần đầu tiên chỉ huy tân sinh đã phải rút quân ra về, xảy ra loại tình huống này thì mặt mũi Louise còn để vào đâu được chứ?

”Hắc, các người muốn làm gì?” - Steven cả kinh.

Sau khi Louise cho hắn thấy thân phận thì hắn nói tiếp:

”Các học sinh của giám sát bộ thân ái, ta chỉ tới nơi này uống rượu thôi. Đây, người xem bộ dạng của chúng ta có giống người vừa đến kỹ viện chơi gái không? Ô Francis, đệ cũng đến đây sao?”

Đỗ Trần gật đầu, cười xấu hổ nói:

”Ta hôm nay vừa gia nhập giám sát bộ.”

”A, chúc mừng người, đệ đệ thân ái của ta!” - Steven nói xong mạnh mẽ vỗ vai Đỗ Trần.

Louise tiến lên giữ tay Steven:

”Steven, giáo quy quy định, chơi gái sẽ bị trừ năm mươi điểm!”

”Không, không, không, Louise bộ trưởng, ta nhớ là ta chỉ đến đây uống rượu. Người biết đấy, ta là tân sinh nên không có nhiều hiểu biết về Đấu Thần đảo, ta và các bằng hữu thấy nơi này có vẻ giống tửu điếm nên đến đây, người tối đa chỉ nên nói là ta vô ý vào kỹ viện, nhưng người có thấy ta vào kỹ viện không? Được rồi, ta có thể mời hai mươi nhân chứng đến chứng minh ta chỉ vào uống rượu, còn người có bao nhiêu nhân chứng vậy?”

Đại ca quả là vô lại, Đỗ Trần cười thầm không ngớt.

Louise hiện tại tức phẫn bực bực, hẳn là bộ trưởng như thế nào lại để mất mặt trước tân sinh thể này? Hắn giữ tay Steven cười nói:

”Người cứ bốc phét đi, ta nói người có tội thì người có tội. Bắt hết bọn chúng cho ta!”

”Hắc, người không thể làm như vậy, ta muốn tố cáo với giáo vụ trưởng.”

”Giáo vụ trưởng là thúc thúc của ta! Bây giờ nếu người chống cự thì sẽ bị khép vào tội chống người thi hành công vụ. Không phải lo lắng, động thủ đi!”

Đệ tử của giám sát bộ lập tức tiến lên, Louise là đệ tử năm thứ năm, giám sát bộ cũng có vài cao thủ, bọn họ vừa động thủ đã tóm gọn được bọn Steven, Đỗ Trần chỉ có thể âm thầm cầu nguyện.

”Mẹ nó, phì!”

Louise nhìn chăm chăm vào Steven đang bị tóm hung hăng nhổ một bãi nước bọt, hắn đưa cho Đỗ Trần một cái roi:

”Người thu thập tiểu tử này, mặc dù hẳn là đại ca người nhưng người cũng là người của giám sát bộ!”

Con mẹ nó, người dám lạm dụng tư hình? Lại còn để cho lão tử động thủ với đại ca của mình sao?

Đỗ Trần giận giữ nói:

”Louise bộ trưởng ”

”Bớt nói nhảm đi!”

Louise nhìn chăm chăm vào Đỗ Trần, cười lạnh nói:

”Động thủ hoặc người sẽ bị trục xuất khỏi giám sát bộ.”

Steven đang bị trói cười cười.

”Francis, không sao đâu, da đại ca dày lắm!”

”Ba!” Đỗ Trần nhìn đại ca cười cười, ném roi xuống đất.

”Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, lũ người Lanning chết tiết!”

Louise phần nộ nhìn Đỗ Trần, trong ánh mắt xuất hiện một tia đắc ý, dường như hắn đã đạt được một mục đích nào đó không thể nói với người khác.

”Người của Lanning, bây giờ ta đã có đủ lý do để xin sự phụ trợ xuất người ra khỏi đệ tử hội. Người đâu, đến bắt Francis lại, những tên chết tiết đến từ Lanning cũng bắt luôn!”

Không đúng, khẩu khí này rất không đúng! Louise này hình như không phải để đệ đệ đến bắt đại ca. Hắn cố ý muốn thu thập chính mình.

Hắn cố ý bắt mình tra tấn đại ca, sau đó khi mình phản đối thì sẽ tóm mình.

”Ai da, Louise của chúng ta đừng việc công báo thù tư nha!” - Lúc này Mina giáo thụ đi ra từ một ngõ nhỏ.

oOo

75. Bốn Bước

oOo

Vừa thấy Mina xuất hiện, tia đắc ý trong mắt Louise lập tức biến mất, hơn nữa Mina phá kế hoạch mượn việc công báo thù riêng của hắn làm hắn cảm thấy bối rối.

Mina bước đến bên cạnh Đỗ Trần, đặt tay lên vai hắn cười duyên nói:

”Tiểu suất ca, đứng một bên nhìn tỷ tỷ đi, tỷ tỷ sẽ giúp người đòi lại công bằng.”

Nàng đi tới trước mặt Louise, một tay xoa eo thon, một tay chỉ vào giám sát bộ trưởng lớn tiếng quát mắng:

"Tiểu thổ, Francis là học trò của ta, người động đến hấn chính là chọc vào ta! Đừng tưởng rằng người có thúc thúc Ricardo che chở, tỷ tỷ ta cũng là phó chủ nhiệm của giáo ban."

Louise bị Mina nói đến á khẩu vô ngôn, hấn thấy phần hận trong lòng nhưng sự thật đúng như lời Mina nói, dù sao hấn cũng là đệ tử không thể đắc tội với giáo viên lãnh đạo.

"Được rồi, coi như hôm nay chưa phát sinh chuyện gì. Người lập tức mang người của người biến đi!" - Mina không nhin được phát tay, đồng thời ra hiệu cho Louise đến trước mặt Đỗ Trần. - "Sau này nếu hấn còn dám vô lễ với người thì hãy nói cho tỷ tỷ biết. Louise, người có thể đi!"

Louise cắn răng nói:

"Mina giáo thụ, mặc dù ta là đệ tử nhưng ta cũng là thần tứ bá tước "

"Biết rồi, biết rồi, thần tứ bá tước đại nhân, ta nên tôn trọng người phải không? Nhưng con mẹ nó, nơi này là Đầu thần học viện còn lão nương ta là giáo thụ. Tiểu tử người có tin không? Lão nương nói câu đầu tiên có thể khiến việc người sở hữu thực vật hệ không hợp cách, đến lúc đó bất kể người là bá tước hay là công tước cũng không thể làm gì được!"

Đỗ Trần đứng một bên nghe nói giỡn trong lòng cảm thấy mỹ nữ gián điệp này quả thật là rất nóng tính.

Bất quá, nàng không có lợi thì không làm, sợ rằng đang có chuyện gì yêu cầu mình đây.

Louise dẫn người rời đi, Steven và đám cầu bằng hữu hoan hô ầm ầm.

"Oa, Steven, đây là đệ đệ của người à? Hấn cùng với Mina giáo thụ "

"Xú tiểu tử cầm mầm! Lập tức biến khỏi tầm mắt của ta!" - Mina giáo thụ quát to.

Steven nháy mắt với Đỗ Trần rồi cười a a rồi đi.

Trên đường chỉ còn lại hai người Đỗ Trần và Mina, Đỗ Trần cười nói:

"Giáo thụ, cô có chuyện gì cần tìm ta vậy?"

"Ăn nói kiểu gì vậy? Không có việc gì thì tỷ tỷ không thể tìm người sao?" - Mina giáo thụ giả vờ phần nộ nói - "Bất quá lần này thật sự có việc. Ta đi tìm người suốt cả ngày hôm nay rồi, sáng nay ta đến ký túc xá thì tên Tuyết Bĩ Nhân kia nói người không có mặt ở đó, tên Tuyết Bĩ Nhân chết tiệt!"

Đỗ Trần gật đầu nói:

"Trước hết hãy cho ta biết tại sao Louise lại tìm ta gây phiền toái? Ta con mẹ nó, căn bản là không nhận ra hấn."

"Người không biết sao?" - Mina ngạc nhiên nói - "Trước hết hấn là người của Nhã Cầm đại lục, đối với Iaeeste đại lục của các người, nhất là với Lanning đế quốc rất không tốt. Thứ hai là "

Nhìn ánh mắt nghi hoặc của Đỗ Trần, nàng cười nói:

"Sáng nay Phillip đã đuổi hấn ra khỏi phòng thí nghiệm giả kim thuật, lý do vì lượng trợ thủ trong giả kim thất có hạn, người vào thì hấn phải cuốn xéo!"

"Thế này là thế nào? Vì sao phó viện trưởng Phillip lại khai trừ một đệ tử thuần thực vì một người mới như ta? Hơn nữa không phải càng nhiều trợ thủ càng tốt sao?"

Mina nghiêng đầu cười nói:

"Đây là nguyên nhân tỷ tỷ tìm người. Đi theo ta, đây không phải nơi có thể nói chuyện."

Nàng dẫn Đỗ Trần đi xuyên qua con hẻm, đến bên trong một tửu điểm. Tửu điểm này tên là Mân Côi.

Sau khi vào cửa, Mina cười nói với mấy người gác cửa rồi dùng mị nhãn nhìn lướt qua đám thủy thủ, sau đó cùng Đỗ Trần tới một gian phòng nhỏ.

"Nhớ kỹ tiểu quán này, nếu người không tìm được ta thì có thể đến tìm lão bản ở chỗ này." - Mina thấp giọng nhắc nhở, sau đó nói - "Hành vi của Phillip gần đây thập phần khác thường, khai trừ trợ thủ thuần

thực chỉ là một trong số đó. Mặt khác, dù người không chịu giúp nhưng tỷ tỷ cũng điều tra được, Arthur, hay chính là phế vật kia vừa đến nơi đã vội vàng đến phòng thí nghiệm của Phillip.”

”Arthur là vật thí nghiệm?” - Đỗ Trần kinh ngạc, tiểu tử đáng thương kia cũng là một sản phẩm thí nghiệm?

”Ta cũng không thể giải thích, Arthur là đứa cháu duy nhất của Sư Tâm Vương, Alonso cả đời hùng tráng không có khả năng làm ra hành động như thế.” - Thanh âm Mina hạ xuống - ”Người biết nguyên nhân của trận động đất xảy ra ở đại lục Iaeeste gần đây chứ?”

”Sao người lại đề cập đến chuyện này?”

”Bây giờ tỷ tỷ nói cho người biết, trận động đất đấy là do Ziege viện trưởng và Roland đuổi giết một ma đầu tạo thành.”

Đỗ Trần cả kinh không phải vì nguyên nhân của trận động đất (Helen lúc này vừa nói cho hắn biết). Nguyên nhân khiến hắn kinh ngạc chính là Roland!

Tên điên đấy bây giờ chính là sư phụ của Ariza.

Mina tiếp tục nói:

”Cuối cùng ma đầu kia bị Roland bắt được, nhưng tên điên này là nhân vật thủy tinh cấp, tỷ tỷ căn bản là không có tin tình báo về hắn, có một điểm là hắn và Phillip có giao tình. Ta từ chỗ Phillip biết được, Francis, ma đầu kia hiện là tù binh của Roland, còn bây giờ Phillip đang đàm phán với Roland để đem ma đầu kia làm vật thí nghiệm.

”Người muốn ta điều tra về thí nghiệm của Phillip?” - Đỗ Trần hỏi.

”Đúng vậy, bây giờ người là trợ thủ của hắn, cơ hội thành công cao hơn bất cứ người nào khác. Không lâu trước đây ta có đề cập với người về vấn đề này, nhưng lần này giáo hoàng đích thân hạ lệnh. Lão đại đã mang theo mười đầu thần hộ vệ của chấp pháp thần điện lên đường đến đây, với chi tiết này chắc người hiểu được tầm quan trọng của việc này rồi chứ?”

Đỗ Trần suy nghĩ một chút rồi nói:

”Được, ta sẽ giúp người lưu ý.”

”Vậy tỷ tỷ phải cảm ơn đệ đệ rồi, đệ muốn được thưởng cái gì đây?”

”Ta muốn hỏi người một vấn đề.” - Đỗ Trần nghĩ tới bút ký Mayfair lưu lại - ”Người có biết các nghi thức cổ xưa không? Ta muốn nói đến một số nghi thức tương đối tàn nhẫn!”

Mina kinh ngạc hỏi:

”Người hỏi làm gì?” - Nàng vừa cười vừa nói - ”Bất quá người hỏi đúng người rồi, Tinh Linh tộc chúng ta là chủng tộc cổ xưa nhất tên tam đại lục cũng là chủng tộc sống lâu nhất, chúng ta đã từng thấy được biến đổi của lịch sử, biết được nhiều hơn một chút so với nhiều người.”

”Àn, vậy có nghi thức lột da người không?”

”Theo ta được biết thì có vài nghi thức như vậy, bất quá nghi thức thường được thấy nhất chính là trong Văn Thần chi chiến, loài người xử tử chiến binh ma tộc cao cấp theo nghi thức này, loại nghi thức này tên là Hắc Âm Thánh Hình, bởi vì nó đã quá lâu nên ta không thể biết được xuất xứ của nó, nhưng trong đó có một bước là lột da.”

”Vậy loại nghi thức này sau khi giết người có cần dùng chút thủ đoạn để hòa tan thi thể hay không?” - Đỗ Trần hỏi.

”Tiểu suất ca, chuyện người hỏi càng ngày càng cổ quái, làm sao người phát hiện được chuyện thú vị như vậy?” - Mina mỉm cười nhìn về phía Đỗ Trần. Trong ánh mắt nàng có một tia nghi hoặc, không giống vẻ hay nói giỡn của nàng lúc bình thường.

"Người nói đúng, bước cuối cùng là hòa tan thi thể. Bất quá, Hắc Ám Thánh Hình trong mắt người hành hình như là một nghi thức thần thánh, tựa như một loại tôn giáo tín ngưỡng điên cuồng, bọn họ căn cứ thân phận người thụ hình để quyết định xem người này có xứng được hòa tan thi thể hay không."

"Đa tạ, ta sẽ giúp người lưu ý Phillip" - Nói xong hắn đi ra cửa.

"Uy, chờ một chút!" - Mina gọi Đỗ Trần lại, cười nói - "Nếu người muốn biết rõ về Hắc Ám Thánh Hình thì hãy để tỷ tỷ nói cho người một chút, thực hiện Hắc Ám Thánh Hình phân biệt có bốn người là Bác Bì, Dịch Cốt, Trừu Cân, Hóa Thi "

oOo

76. Với Người Thì Không Có Thương Lượng (1)

oOo

Đỗ Trần giật mình, bước chân hơi khập làm thân thể lão đảo, hắn không quay đầu lại mà thấp giọng nói:

"Biết rồi, nếu ta còn muốn tin tức gì thì ta sẽ đến tìm người."

"Không cần khách khí!" - Mina phát tay từ biệt Đỗ Trần, dặn dò - "Để nhằm vào phòng thí nghiệm của Phillip, giáo hoàng đã nghiêm lệnh cho lão Thomas chỉ tiến hành một hành động lớn, người nhất định phải thu thập đủ tin tức trước khi hành động diễn ra đây. Mặt khác hiện tại tỷ tỷ tương đối bận, nếu không tìm được tỷ tỷ thì có thể đến tìm lão bản của quán này."

Vừa đi vừa suy nghĩ Đỗ Trần đã về tới túc xá của hắn. Hai bên, phòng mười bảy và mười chín đều không có ánh đèn, không biết ma nữ Helen và Jason nửa đêm còn làm gì nữa.

Với liên hoa nội kinh Đỗ Trần có thể nói là dư thừa thể lực, hắn không đi ngủ mà thức nốt để nghiên cứu về giả kim thuật từ tài liệu Mayfair để lại, sau một đêm hắn miễn cưỡng hiểu được một chút thuật ngữ của giả kim thuật, nhưng đầu thần thể giới có lịch sử rất dài, kiến thức của nó không phải có thể dễ dàng nắm bắt như vậy, hắn chỉ có thể từ từ bước lên trên con đường tìm hiểu về giả kim thuật.

"Chủ nhân, đã tới giờ đi học rồi!" - Tuyết Bì Nhân Harry kêu lên chuẩn xác như một chiếc đồng hồ báo thức. Sau khi rửa mặt ăn cơm xong, Đỗ Trần cầm cặp sách đi ra ngoài, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Jason ở túc xá số mười chín trở về.

Tên mập này đi đâu cả đêm không về?

"Chào Francis, bạn đi học à!" - Jason thân thiết chào Đỗ Trần, bất quá hắn đảo mắt nhìn xung quanh không thấy người ngoài, sau đó hắn mới đến gần Đỗ Trần.

"Cả đêm qua bạn không về phòng à?" - Đỗ Trần hỏi.

Jason kéo Đỗ Trần đi vào trong nhà.

"Nào, chúng ta đi vào rồi nói!"

Vào nhà, hắn thấp giọng nói:

"Đêm qua không chỉ có ta mà tất cả học sinh của giám sát bộ đều không được ngủ. Xảy ra chuyện lớn rồi!"

"Chuyện lớn nào vậy?"

"Nghe ta nói xong đã!"

Jason liếc mắt về phía Tuyết Bì Nhân Harry trong viện, Đỗ Trần ra hiệu cho hắn rời đi, Jason lúc này mới nói:

"Sau khi Mina giáo thụ mảng bộ trưởng Louise, bộ trưởng nuốt không trôi cục tức này, nhưng khi ông còn đang ở cạnh Mina thì hắn không có biện pháp bèn tìm đại ca ông trút giận."

"Mẹ nó! Hắn còn dám tìm đại ca ta gây phiền toái?" - Đỗ Trần nhanh chóng hỏi - "Sự việc thế nào?"

"Tôi hôm qua, Louise bộ trưởng dẫn người đến kiểm tra túc xá của tân sinh Liệt Hỏa Cốc, tại túc xá của đại ca ông phát hiện ra hắc hắc, chắc ông hiểu rõ về đại ca của mình chứ?"

Đỗ Trần cười khỏ, ở phòng ngủ của đại ca thứ khác thì không biết nhưng ảnh XXX thì có một lượng lớn, đủ để mở một cửa hàng.

"Sau đó thế nào? Đệ tử tàng trữ vật phẩm bị cấm cũng không phải tội lớn a!"

"Đúng vậy, cái này không phải lỗi lớn. Nhưng Louise là hạng người gì hôm qua ông cũng thấy rồi đấy, hần ý có thúc thúc làm giáo vụ trưởng không có chứng cứ còn muốn bắt người, huống chi lúc đấy lại có chứng cứ. Án theo giáo quy xử lý thì chuyện này hần phải giao đại ca ông cho giáo vụ xử lý, nhưng hần lại trực tiếp động thủ bắt người bắt đại ca người đứng ở cổng túc xá để mọi người đến nhìn."

Nói đến đây Jason rung mình, hần nở một nụ cười đầy tà khí, trực giác nói cho Jason biết có người đang tức giận.

"Francis, ông đừng nóng vội, ông không phải có Mina giáo thụ làm chỗ dựa hay sao? Việc gì phải sợ Louise."

An ủi vài câu Jason tiếp tục nói:

"Vốn chuyện cũng chỉ đến đó là dừng lại, đại ca người tính tình cũng tốt, không gây ra chuyện lớn gì. Nhưng sau khi nhị ca người nghe được tin tức liền đến nơi, hần nhìn thấy đại ca phải đứng ở cổng liền mắng lớn Louise không tuân thủ giáo quy, xỉ nhục thánh Shigeru vinh quang... cuối cùng, cuối cùng hần muốn quyết đấu với Louise, hai người lưỡng bại câu thương nên hiện tại đều được đưa tới phòng y tế."

"Ân, đa tạ người đã nói cho ta chuyện này. Giờ vào lớp sắp đến rồi, đợi ta tan học rồi nói tiếp!" - Đỗ Trần hờ hững như chưa hề phát sinh chuyện gì.

Tổ tiên Rudolph phù hộ, đây là sự yên lặng trước cơn dông a!

Jason đi theo bên cạnh Đỗ Trần vội la lên:

"Ta còn chưa nói hết!"

"Còn gì nữa?" - Đỗ Trần lạnh nhạt hỏi.

"Còn nữa! Trong lúc Louise bộ trưởng và nhị ca ông quyết đấu, hần phát ngôn bữa bãi ách, ông biết người Nhã Cầm và người Iaeste các ông quan hệ không được tốt cho lắm, cho nên Louise bộ trưởng không cần thận vũ nhục người Iaeste, kết quả chuyện này biến thành cuộc đánh nhau có binh khí của học sinh ở Nhã Cầm đại lục và Iaeste đại lục, cuối cùng phải nhờ cấp đấu thần của học viện ra tay mới dập tắt được chuyện này!"

"Nói xong hết rồi chứ?"

"Ân, hết rồi!"

"Vậy ta đi học đây!" - Đỗ Trần cười quái dị, đi về phía Thượng Thủy Các.

Jason ngạc nhiên nhìn theo lưng Đỗ Trần, lắc đầu rồi về túc xá của mình.

Hần vừa đi được một lúc, Tuyết Bử Nhân Harry lập tức đuổi theo Đỗ Trần, vội la lên.

"Chủ nhân, ta thấy Jason đang lợi dụng người."

"Ta biết, trở về đi, chuyện này ta khắc có cách xử lý."

Jason chỉ là một tiểu nhân vật không đáng để vào mắt, nhưng Louise con mẹ nó dám bắt đại ca của lão tử đứng cho người ta nhìn.

Tiểu hồn dẫn!

Đại ca mặc dù vi phạm giáo quy nhưng cũng không đến lượt người lạm dụng chức quyền giáo huấn hần.

Cháu của giáo vụ trưởng, bộ trưởng của Đệ Tử Hội, nghĩ mình ngon lắm sao? Người là đệ tử năm năm, đấu sỹ cấp năm, rất mạnh! Ta không nhất định phải sử dụng vũ lực, hãy đợi đấy, tam thiếu gia ta sẽ chơi đùa với người.

Suốt cả ngày, Jason một mặt chú ý đến cử động của Đỗ Trần, một mặt tính toán kế hoạch của mình có vấn đề hay không. Sau khi Francis mời Mina giáo thụ xử lý chuyện này thì Louise cho dù có giáo vụ trưởng làm chỗ dựa nhưng cũng đừng mong được ở lại Đệ Tử Hội nữa, đến lúc đó tham dự quyết sách đều là đệ tử khóa dưới, cho dù hần là tân sinh không được bổ nhiệm nhưng cũng có không ít chỗ tốt.

Tưởng tượng, phải để cho những kẻ lớn hơn phải nhường đường, cái này chính là chân lý của gia tộc Rudolph.

Thế nhưng hành động của Đỗ Trần làm hần chả biết đường nào mà lần, Đỗ Trần sau khi rời khỏi liền đến phòng thí nghiệm của Phillip hỏi xin thuốc cho đại ca, đến tối thì hần vào một tửu quán nhỏ, sau đó không ra ngoài. Từ đầu đến cuối Đỗ Trần đều không đến tìm Mina xin giúp đỡ.

Ở cửa sau tửu quán, Đỗ Trần đang từ biệt lão bản của tửu quán:

"Lão hổ tiên sinh, đa tạ."

"Ha ha, không cần khách khí, chúng ta đều là cấp dưới của tiểu thư Mân Côi, người chỉ cần một ít thông tin về Louise và vài người, như vậy thì không cần đa tạ đâu." - Gián điệp mang biệt danh lão hổ là lão bản của tửu quán, ngoại hình và biệt danh quả thực không tương xứng.

Đỗ Trần đưa cho hần hơn mười kim tệ, dặn dò:

"Giúp ta đưa món quà nhỏ này cho các huynh đệ tạo chứng cứ giả, sau này ta sẽ có hậu tạ."

"Ai da, người khách khí quá. Huynh đệ yên tâm, người có việc gì thì cứ tới đây."

"Tốt lắm, ta bây giờ phải đi thăm Louise đáng thương đây "

oOo

77. Với Người Thì Không Có Thương Lượng (2)

oOo

Đầu thần học viện tổng cộng có hai trạm xá, phân biệt tại Thượng Thủy Các của thủy hệ và Độn Mộc Lâu của thực vật hệ, nguyên nhân vì hai loại nguyên tố này có ưu thế liệu thương và trừ độc.

Sau khi bị thương, Louise được chuyển đến trạm xá của Độn Mộc Lâu, nhưng đây là địa bàn của Mina nên hần bị ném sang Thượng Thủy Các. Để tiện cho việc điều tra nên các sư phụ đã tổng cả đám Charles, Steven và các học sinh dùng binh khí đánh nhau vào trạm xá trung tâm Thượng Thủy Các.

Đỗ Trần đi tới trạm xá thì đã khoảng bảy, tám giờ, các học sinh đáng về bệnh hoạn đang hoạt động ở bên ngoài, họ đi dạo ngắm cảnh. Nơi này hoa cỏ trải dài trên mặt đất, ba đến năm người một nhóm đang nhàn nhã hưởng thụ cảnh sắc ban đêm, bất quá trong lòng những người này không cảm thấy bình yên chút nào, bọn họ vừa tham gia vụ dùng binh khí đánh nhau và đang bị điều tra.

Bọn họ chia làm hai khối, tụ tập tại trung tâm khoảng sân rộng và cạnh đài phun nước. Đỗ Trần cười cười nhìn đám học sinh có vấn đề này, trong chốc lát tìm ra được một người quen trong đám đó:

"Hắc, Sem huynh đệ, người cũng ở chỗ này a!"

Chu Nho Cino Sem đang vò đầu bứt tai chờ phán quyết, hần vừa nghe được thanh âm của Đỗ Trần thì nhảy dựng lên:

"Francis huynh đệ, người rốt cục cũng tới!" - Hần vỗ ngực mình, kêu lớn - "Huynh đệ Iaeste đại lực chúng ta đã thắng!"

"Hảo! Người Iaeste đại lực chúng ta đều là hảo hán!" - Đỗ Trần hàn huyên với nhóm học sinh đến từ Iaeste này một lúc, dưới tình huống này dù quen hay không chỉ cần nói mình là người Iaeste đại lực thì sẽ nhận được hảo cảm của mọi người.

Đỗ Trần nhanh chóng biết được trong nhóm có vài đệ tử ở năm thứ năm, sau đó cười nói:

"Mọi người yên tâm, tin tức ta đã biết được từ buổi sáng, bất quá trong khoảng thời gian này ta đi tìm phó viện trưởng Phillip xin thuốc và kể lại sự tình. À, đây là thuốc trị thương ta xin được cho mọi người, mặc dù nơi này là trung tâm trạm xá nhưng dù thế nào thuốc của bọn họ cũng kém phó viện trưởng Phillip phải không?"

Đem hai bao dược phẩm trong tay đưa cho chúng đệ tử, Đỗ Trần âm thầm sướng khoái. Việc xin thuốc này thật là thoải mái, chẳng những làm việc thiện lại còn kết giao được với một lượng lớn bằng hữu.

Chúng đệ tử nhận được dược phẩm xong cảm kích vô cùng, nghe hắn vừa mới đi tìm phó viện trưởng cầu tình thì hảo cảm đối với Đỗ Trần trong lòng mọi người đã biến thành cảm kích.

"Các vị, ta phải đi thăm hai vị huynh trưởng của ta đây! Đại ca ta rất thích nước quả, ha ha, ta mua cho hắn vài bình."

Cầm lễ phẩm trên tay đi vào trong trạm xá, Đỗ Trần trước hết thăm đại ca-nhị ca, sau đó mang về mặt lo lắng đến gặp chủ nhiệm trạm xá.

"Đây không phải Francis sao? Người đến thăm hai vị huynh trưởng à? Sao bây giờ mới tới vậy?" - Chủ nhiệm trạm xá nhận ra Đỗ Trần nên thân thiết tiếp đón, mời hắn ngồi xuống.

Đỗ Trần không vội ngồi xuống mà giải thích nguyên nhân hắn đến, sau đó lo lắng nói:

"Chủ nhiệm, chuyện này là từ ta mà ra, Louise bộ trưởng bị thương ta cũng rất buồn, ta muốn đi thăm hắn nhưng lại sợ hắn bực mình "

"Ai, như vậy sao Francis? Người là một đứa trẻ tốt nên không cần lo lắng." - Chủ nhiệm suy nghĩ một lúc rồi nói - "Lúc này Luke tế tự chuẩn bị đưa thuốc đến cho Louise, người đi cùng hắn đi, có mặt lão sư ở đó Louise không dám làm quá đâu."

Chủ nhiệm thân ái, huynh đệ ta ca ngợi người!

Đỗ Trần tìm chủ nhiệm chính là vì muốn có một nhân chứng.

Luke tế tự là một trung niên nam nhân da trắng, hắn dẫn Đỗ Trần đến cao cấp bệnh phòng ở tầng hai, đẩy cửa ra, Louise đang mặc đồ bệnh nhân nằm trên giường phiền muộn.

"Hử, Francis, người đến đây làm gì? Cút ra cho ta!" - Louise vừa thấy Đỗ Trần liền hô lớn.

Luke tế tự nhíu mày nói:

"Louise, Francis muốn đến thăm người, người nên xem lại về ngôn từ của mình đi."

"Ta không cần hắn đến thăm!"

"Việc này Louise bộ trưởng, ta mang theo vài bình nước quả, người có muốn uống không?" - Sau đó Đỗ Trần và Luke đến bên giường bệnh của Louise, cùng lúc đó hắn xuất một bông sen từ khuỷu tay ra, dùng thủ đoạn đưa hoa sen vào trong áo Louise.

Bông sen này Đỗ Trần dùng hết sức biến nó thành hình dạng nhỏ nhất, phía trên mang theo vài thứ vật phẩm đặc thù lấy được từ chỗ lão hổ.

"Con mẹ nó, nước quả của người chắc chắn có độc. Xéo! ta không muốn nhìn thấy người."

Thấy Louise giống như chó điên Luke tế tự nhíu mày lắc đầu, còn Đỗ Trần bộ dạng ủy khuất mở bình nước quả mang theo, sau đó nói:

"Louise, người có thể chán ghét ta nhưng không thể vu oan cho ta. Bây giờ ta chứng minh cho người nước quả không có độc."

Nói xong Đỗ Trần uống một ngụm nước quả rồi đặt mạnh xuống đầu giường Louise, sau đó động thủ trên quần áo Louise đồng thời thu lại bông sen, bất quá thứ kia đã ở trên quần áo hắn.

Làm xong hết mọi chuyện, hắn giả vờ bực tức rồi gỡ thủ đoạn tại chiếc cốc ở đầu giường, cầm lấy bình nước quả Đỗ Trần nghiêm mặt nói:

"Louise bộ trưởng, xem ra người không muốn nhìn thấy ta, được rồi, ta sẽ lập tức rời khỏi đây, bình nước quả này ta cầm về để người khỏi phải nói nó có cái gì cổ quái!"

"Francis, bình tĩnh, hân hân "

Luke tế tự định khuyên giải nhưng Đỗ Trần đã bỏ đi không quay đầu lại. Hân lắc đầu, đổ thuốc vào chiếc cốc bị Đỗ Trần giở thủ đoạn, nghiêm mặt nói:

"Louise, người uống đi!"

Đỗ Trần nhanh chóng đến phòng bệnh của đại ca, Steven bị thương không nghiêm trọng lắm, Đỗ Trần giúp hân đứng lên, nhỏ giọng cười nói:

"Đi thôi đại ca, ra hồ bên ngoài xem kịch."

Steven đặt tay lên vai Đỗ Trần, cũng cười nói:

"Rốt cục tiểu tử người làm cái gì vậy? Sao lại cười dâm dăng vậy?"

"Nhìn sẽ biết!"

Lúc này, Louise vừa mới uống thuốc bỗng cảm thấy đầu lưỡi khô, tựa như nước trong toàn thân nhanh chóng biến mất.

"Không tốt, Luke, thuốc của người có chuyện!"

"Thuốc của ta?" - Luke còn chưa kịp phản ứng thì Louise đã nhảy từ trên giường xuống, dựng tóc gáy.

Làm trợ thủ của Phillip, hân có hiểu biết tương đối sâu sắc với giả kim thuật, dựa theo hiện tượng vừa xảy ra mà lập tức đoán được mình vừa nuốt phải cái gì, giả kim được ác độc thường thấy ở chiến trường - Thoát Thủy Tố.

Dù đã sử dụng dấu khí áp chế hân cũng phải tìm được một lượng lớn nước nếu không hân sẽ mất nước mà chết.

"Nhanh nói cho ta biết, nguồn nước gần nhất ở đâu? Nước, ta cần một lượng nước vô cùng lớn!"

Luke sửng sốt, ngón tay chỉ ra ngoài cửa sổ.

"Lượng nước lớn à, bên ngoài có đài phun nước."

Louise không nói thêm gì cả nhanh chóng phá cửa sổ nhảy ra ngoài, dù sao hân cũng là năm cấp đấu sỹ, độ cao hai tầng này đối với hân chẳng là gì cả.

Nhưng.

Đỗ Trần đã động thủ lưu lại trên bệnh phục của hân vài thứ.

Rắc một tiếng, những người ở gần đài phun nước nhìn thấy cửa sổ tầng hai bị phá, một người mặc đồ bệnh nhân vừa nhảy xuống, vừa nhanh chóng cởi đồ, lộ ra thân thể cường tráng chỉ mặc độc chiếc khố.

"Mau nhìn đi, có người thoát y!"

Có chuyện tốt thế này chúng đệ tử không nhìn được, cười ha hả. Tròng cười còn chưa chấm dứt thì mọi người thấy bên trong bệnh phục của Louise không chỉ có một chiếc khố, trong quá trình hân cởi đồ, từ quần áo của hân rút ra một nội khố màu hồng hết sức nữ tính

"Phốc thông!" Louise nhảy xuống hồ rồi thở phào nhẹ nhõm, vừa nhìn dấu vết để lại trên đường bay tới của mình thì mặt hân nhất thời không còn huyết sắc.

Xong hết rồi, chắc ngày mai tất cả mọi người đều biết chuyện Louise lẳng không lỏa thể.

Lúc này, có mấy giáo ban công thất chạy đến trung tâm trạm xá, bọn họ vừa thấy Louise ở dưới nước lập tức chỉ về phía hân nói:

"Louise, vừa rồi người dọn vệ sinh ở chỗ người phát hiện thấy một lượng lớn văn hóa phẩm đồi trụy, yêu cầu người giải thích!"

"Cái gì? Louise tàng trữ văn hóa phẩm đồi trụy? Hắn còn vì lý do này mà giáo huấn người Iaeate đại lục chúng ta? Con mẹ nó, dân Iaeate chúng ta có thể để tên hỗn đản này sống được nữa à?"

Tất cả chuyện này đều là lão hổ an bài. Tình huống lâm vào hỗn loạn, trên bờ hồ phun nước đều là đệ tử Iaeate vừa mới dùng binh khí đánh nhau

Ở phía sau, Đỗ Trần đang mỉm cười nhìn Louise bị chúng đệ tử điên cuồng vây công, lúc này gián điệp thánh giáo mang thân phận sư phụ cũng không ngăn cản. Hắn trong lòng đắc ý nghĩ, thân thể đã kích là hạ đẳng, tinh thần đã kích là thượng đẳng, song trọng đã kích mới là vương đạo.

Thử nghĩ xem chuyện này nếu tốt thì sao, nếu không tốt thì sao? Cho dù người khắp thiên hạ đều biết Louise bị người khác hãm hại thì Ziege viện trưởng tuyệt đối sẽ không cho phép, trong Đệ Tử Hội đạo đức giám sát bộ trưởng không thể xuất hiện tỳ vết đạo đức nào, Louise coi như xong.

Ngài mai hắn sẽ bị đuổi ra khỏi Đệ Tử Hội, hơn nữa danh tiếng của hắn sau này cũng rất thú vị.

Một người sống trong những ánh mắt kỳ thị sẽ như thế nào? Trầm cảm? Biến thái? Ân, rất đáng để chờ kết quả.

"Đại ca, thế nào?" - Đỗ Trần cười nói với Steven.

Steven cười cười, nhưng nụ cười của hắn có chút mất tự nhiên, trong ánh mắt xuất hiện mối lo âu. Đáng tiếc, Đỗ Trần còn mãi nhìn Louise nên không phát hiện được.

"Đệ đệ thân ái, chuyện này là do ngươi làm à?"

"Đương nhiên!" - Đỗ Trần đắc ý cười - "Một chút Thoát Thủy Tổ mà thôi. Hơn nữa đây chỉ là màn chào hỏi, đệ còn chuẩn bị cho hắn nhiều món quà nữa."

Khóe miệng Steven bất giác trùng xuống, hắn giả vờ cười nói:

"Hắc, đệ đệ thân ái ngươi thật là quý quái, may mà ta không phải kẻ thù của đệ. Au! Miệng vết thương của ta lại vừa động, đưa ta trở về thôi!" - Hắn khoắc tay lên vai Đỗ Trần - "Nhị đệ cũng bị thương, hộ sỹ nơi này lại không xinh lắm, đêm nay ngươi ở lại đây a, trong lúc ta dưỡng thương chiếu cố cho ta quên đi."

"Được rồi đại ca, hộ sỹ ở đây còn không xinh sao?" - Đỗ Trần vừa cười vừa đưa đại ca về phòng.

Đột nhiên, móng hắn bắt đầu ngứa ngứa.

Quái lạ! Mình có làm việc thiện gì à? Đỗ Trần bó tay không giải thích được.

Bất quá hắn tìm được một lý do rất nhanh. Ai, Louise là một tên hỗn đản ngày thường hay khi dễ mọi người, hôm nay mình thu thập hắn coi như trừng ác.

Lúc này, không có một bóng người ở trong phòng bệnh của Louise. Luke té tự thấy màn kịch ngoài cửa sổ thì âm thầm thở dài, khóa cửa rồi đi.

Hắn vừa đi khỏi thì trên vách tường trắng xuất hiện một cái bóng, như một người sống được khắc trên vách tường, hoàn mỹ không sót mảy.

Không, ít nhất là trên tay bóng người đó có một thiết câu thò ra ngoài vách tường, trên nền thép trắng đầy đặc máu, không biết có bao nhiêu người đã biến thành oan hồn vì nó.

"Lập mẽ mặt để tồ!"

Hắn nói một câu phi thường cổ quái, không phải ngôn ngữ thông dụng trên tam đại lục, sau đó chậm rãi đưa thiết câu lên ngang tầm khuôn mặt, giọng nói tràn ngập nộ khí:

"Bất cứ sinh linh nào cản trở Hắc Ám Thánh Hình đều phải đền tội. Mayfair, nhi tử của ngươi cắt đứt nghi thức của ta chết tiệt, sao tối nay Francis lại giáo huấn Louise? Bác Bì, ngươi còn không liên lạc với Francis sao? Cuối cùng ngươi muốn làm cái gì?"

oOo

78. Phòng Thí Nghiệm Của Phillip

oOo

Học viện rất nhanh chóng hạ quyết định kỷ luật Louise, thân là giám sát bộ trưởng nhưng lại vi phạm giáo quy, tuy có hiềm nghi về việc có người hãm hại hấn nhưng thanh danh về đạo đức của hấn đã bốc hơi, học viện không thể để một người như vậy quản lý một bộ quan trọng trong Đệ Tử Hội.

Kết quả là Louise bị sút ra khỏi Đệ Tử Hội, lại còn phải nộp phạt một khoản lớn vì vi phạm giáo quy. May là hấn có thúc thúc làm giáo vụ trưởng nên hấn chỉ phải chịu phạt như vậy.

Trong khoảng thời gian này, Đỗ Trần ban ngày đi học bình thường, thỉnh giáo giả kim thuật từ phó viện trưởng Phillip, rảnh rỗi thì làm việc thiện, nhàn nhã đi chơi, ban đêm thì hấn lại bị Steven yêu cầu chiêu cố người bệnh. Sau hơn nửa tháng, khi thương thế của Steven đã khỏi hấn thì hấn mới có thể qua đêm ở túc xá số mười tám của hấn.

Sau nửa tháng mọi thứ đều lắng xuống, Đỗ Trần ở giám sát bộ được Mina chống lưng nên đã leo lên được chức tổ trưởng, có hai người trong Đệ Tử Hội làm thủ hạ.

Một trong hai thủ hạ của hấn là người lần trước báo tin, tạo nên thị phi - Jason. Người kia là một đệ tử năm thứ hai tên là Poster, vừa nhìn đã thấy hấn thường xuyên bị người khác khi phụ.

Thời gian gần đây Đỗ Trần đã nắm bắt được tri thức cơ bản về giả kim thuật và cách thao tác phần lớn các dụng cụ nên đã được Phillip đưa vào phòng thí nghiệm.

Trên bàn gỗ hồng mộc lớn có một cái rương nhỏ màu xanh đậm, đặt tay lên rương Phillip mỉm cười nói:

"Francis, trí tuệ của trò quả thật đã làm ta kinh ngạc, trong một thời gian ngắn đã đạt đến đỉnh phong của một cấp đấu sỹ, hơn nữa lại trở thành một trợ thủ giả kim thuật hợp cách, trò thật sự khiến ta giât mình đấy!"

"Đây đều là công lao dạy dỗ của ngài." - Đỗ Trần khiêm tốn trả lời.

"Không, việc này không thể đạt được nếu trò không cố gắng. Trong hai tháng vừa qua ta đã thấy được nhân phẩm và thiên phú của trò, ta rất hài lòng với một đệ tử như trò."

Đỗ Trần im lặng mỉm cười, hấn biết Phillip còn có hạ văn nên không vội mở miệng.

Phillip cầm lấy hộp gỗ đưa đến trước mặt Đỗ Trần, cười nói:

"Chúc mừng, từ hôm nay trò trở thành nhập thất đệ tử của ta, hơn nữa trở thành một người của phòng thí nghiệm. Đây là thứ mà trò đạt được."

Đỗ Trần mở hộp ra, bên trong có một hung bài màu vàng, mặt trước có tên của Đỗ Trần ở thế giới này và biểu tượng của Phillip.

"Cầm cái này rồi theo ta xuống phòng thí nghiệm." - Phillip đi đến giá sách trước mặt rút ra một quyển sách, ở phía dưới vang lên âm thanh dát chì, dát chì chói tai, giá sách mở ra hai bên tạo thành một thông đạo đi xuống dưới.

Vừa dẫn đường Phillip vừa dặn dò:

"Phòng thí nghiệm của ta có rất nhiều tầng, nhớ là nếu không có ta dẫn đường thì hung bài của trò chỉ có thể xuống đến tầng mười, không thể xuống thêm được nữa." - Dừng một chút, ông cười nói - "Trò có thể hiểu, thí nghiệm của ta là bí mật lớn nhất Đấu Thần đảo "

"Đạo sư, ta hiểu mà!"

Đỗ Trần đi xuống, thăm giât mình, phòng thí nghiệm của Phillip quả thật rất lớn. Tầng thứ nhất rộng như vương cung của Lanning, bên trong đầy dụng cụ giả kim thuật nhưng không thấy ai có mặt ở đây cả.

"Louise vốn là trợ thủ của phòng thí nghiệm ở tầng một, bắt quá theo quy củ của ta, mỗi tầng chỉ có một trợ thủ, bây giờ trò đến thì hấn sẽ phải rời đi." - Phillip điềm đạm giải thích.

Đỗ Trần ngạc nhiên:

"Sau này trò sẽ là trợ thủ ở tầng thứ nhất này à?"

"Không, trò là trợ thủ ở tầng mười, tầng thứ nhất do người ở tầng thứ hai đảm nhiệm."

Số tầng đại biểu cho việc có thể biết mức độ bí mật, mà Louise chỉ là trợ thủ ở tầng một hẳn là không biết được nhiều chuyện. Trình độ giả kim thuật của mình so ra không bằng Louise nhưng Phillip trực tiếp cho mình xuống tầng mười

Đỗ Trần bụng đầy nghi hoặc đi xuống dưới, năm tầng trên đều là một đại sảnh, vừa đến đã thấy được dụng cụ và trợ thủ, tầng thứ sáu hẳn chỉ thấy vài cái cửa lớn màu đen đóng chặt, bên trong là gì thì không biết được.

Tầng mười chỉ có hai phòng, một phòng là cầu thang, một phòng là nơi làm thí nghiệm.

"Sau này trò sẽ làm việc ở đây."

Phillip dẫn Đỗ Trần một số điều cần chú ý rồi sau đó nói:

"Ta đang tiến hành một thí nghiệm hết sức khổng lồ, mà phần trò phụ trách trong đó chỉ là một hạng mục nhỏ - thay đổi thiên phú của cơ thể." - Nói xong, ông mở một cái cửa nhỏ ở bên tường, nói vào đấy - "Lewis, lên tầng mười một chút!"

"Bây giờ, ta sẽ giới thiệu cho trò một vị đồng sự, các người sau này trong khi nghiên cứu cần phải hợp tác với nhau."

Một nam nhân cao, gầy từ bên ngoài tiến vào, vừa thấy hẳn Đỗ Trần không nhận được rung mình một cái. Lewis này rất cao, rất gầy, trên thân mặc một bộ lễ phục màu đen nhìn như một hấp huyết quỷ hung tàn, âm lãnh nhưng cực kỳ phong độ.

Khi hẳn mở miệng thì ngữ khí lạnh như băng, tựa như một luồng đao phong.

"Lewis báo cáo đã đến."

"Ha ha, Lewis không phải nhân loại nên nhìn qua có chút không phù hợp với quan điểm thẩm mỹ của con người. Francis, hẳn là trợ thủ tầng thứ mười một, phụ trách truyền thừa đấu khí."

Chẳng lẽ là đem đấu khí bên trong cơ thể mình truyền cho người khác? Đỗ Trần nhớ tới một tình tiết trong tiểu thuyết võ hiệp ở kiếp trước, một đứa nhỏ được tuyệt đỉnh cao thủ truyền cho vài chục năm công lực

Thay đổi thiên phú, còn muốn truyền thừa đấu khí, mục đích cuối cùng của Phillip là muốn làm cái gì đây?

Phillip dặn dò hai người vài sự việc trong thí nghiệm, sau đó lại nói:

"Lewis, mang vật thí nghiệm của Francis đến đây! Francis, trước khi chính thức chỉ đạo trò bắt đầu công tác ta muốn tiếp tục cuộc nói chuyện trong lần gặp mặt đầu tiên của chúng ta. Trò bây giờ đã suy nghĩ và hiểu được thể nào là thiện ác chưa?"

Lại thế, lão già này bắt đầu ám chỉ cái gì đây?

Đỗ Trần trong lòng thầm chửi mắng, lão già này, muốn nói gì thì cứ trực tiếp nói không được sao? Cố làm ra vẻ kỳ lạ làm gì không biết?

Hắn cười nói:

"Đạo sư, ta vẫn không hiểu được."

"Được rồi, ta hỏi trò, trò có vì báo thù mà giết người không? Mà cừu nhân của trò là người tốt, không có vấn đề gì."

Đỗ Trần suy nghĩ một chút rồi cười nói:

"Vậy phải xem cừu hận đó lớn đến mức nào. Ta không phải thánh nhân, cũng có thể bị cừu hận làm mờ mắt."

"Câu trả lời của người ha ha!"

Phillip cười lớn như vừa nghe được một đáp án thú vị.

"Không hổ là nhi tử của Mayfair, năm đó ta cũng hỏi mẫu thân trò vấn đề này, trò biết nàng trả lời thế nào không?" - Phillip cười càng lớn hơn - "Nàng nói, để ta về nhà hỏi cha đã, ha ha, hay cũng chính là ông ngoại của trò."

oOo

79. Phòng Thí Nghiệm Của Phillip

oOo

Biết được câu trả lời của mẹ hắn năm đó, Đỗ Trần không khỏi mỉm cười, tuy nhiên hắn ngay lập tức có tính toán trong lòng. Ngoại công à? Đáng chết, theo như tin tức từ gia tộc St. Kain thì cha mẹ của Mayfair chỉ là tiểu quý tộc có tí chút lãnh địa của đại lục Iaeste, qua đời trước khi Steven sinh ra. Bây giờ lãnh địa của họ cũng đã trở thành một phần của gia tộc St. Kain.

Loại bối cảnh này có thể nói giống với vô số loại gia cảnh của các gia đình quý tộc tại đại lục Iaeste. Tuy nhiên hiện tại, Đỗ Trần cho rằng chỉ có loại đầu heo mới tin rằng chuyện này không ẩn giấu điều gì phía sau,

Nghĩ đến đây Đỗ Trần bèn hỏi:

"Sư phụ, ngài có thể kể cho đệ tử một ít chuyện về mẫu thân được không? Ngài biết đấy, mẹ ta qua đời khi ta chỉ mới ba tuổi."

Phillip ngồi trên ghế, ánh mắt có chút mơ hồ như hồi tưởng lại nhiều năm trước kia:

"Sau khi mẹ ngươi tốt nghiệp ta cũng không biết thêm chuyện gì. Chỉ là lúc còn đi học mẹ ngươi quả là một tiểu nha đầu. Có một lần, cha ngươi vì theo đuổi mẹ ngươi mà đứng tại cửa phòng lúc mưa to để tỏ thành ý. Cuối cùng Mayfair cũng đưa cho cha ngươi một ít thuốc cảm, sau đó.... ngươi có nghĩ ra kết quả chưa?"

Đỗ Trần lắc đầu.

"Mẫu thân ngươi trộn vào trong thuốc cảm cả thuốc nhuận tràng."

Thương cảm Anginus, thật nghĩ không ra một đế quốc phó tổng trưởng, công tước của Lanning đế quốc lại có một đoạn cổ sự như vậy.

Phillip chậm rãi kể lại chuyện cũ, Đỗ Trần lắng nghe song không mấy tin tưởng, dù sao cũng là do Phillip thuật lại, ai mà biết trong đó có mấy phần sự thật.

"Francis, thí nghiệm phẩm đã đến." - Lewis giọng lạnh lẽo truyền đến, hắn dẫn theo một người tóc vàng trong áo bào trắng tiến vào phòng thí nghiệm.

Đáng chết, là Arthur.

Hắn là thí nghiệm phẩm của chính mình?

Arthur vừa thấy Đỗ Trần thì ngạc nhiên nói:

"Francis, ngươi cũng ở đây sao?"

Nói rồi hắn nhìn thấy một người khác trong phòng thí nghiệm, liền thay đổi thái độ mỉm cười nói:

"Lần trước khi chạy chúng ta có gặp một lần, không nghĩ sẽ có thể gặp lại."

"Đúng vậy, thật xảo hợp." - Đỗ Trần cười hơi mất tự nhiên "Đạo sư, ngài muốn ta tiến hành thí nghiệm trên người sống?"

"Đúng thế." - Phillip gạt đầu mỉm cười, Arthur cũng không có biểu hiện gì ra mặt.

Thấy vẻ mất tự nhiên của Đỗ Trần, Phillip bèn nói:

"Yên tâm, chỉ là một chút cơ bản thí nghiệm, sẽ không để người phải tiến hành giải phẫu đâu, dù sao hấn cũng là cháu của Sư Tâm Vương."

Đỗ Trần thở phào nhẹ nhõm, khi Arthur vào hấn thật sự cả kinh, còn tưởng phải tiến hành giải phẫu một người sống.

"Được rồi, chúng ta bắt đầu làm!"

Phillip đứng lên, thần sắc trịnh trọng nói:

"Francis, người ở đây chính là phân tích sự biến hóa trên thân thể của Arthur, cụ thể phải làm là.... Thí nghiệm sẽ tiến hành từ 7 giờ đến 10 giờ thứ bảy, thời gian còn lại Arthur sẽ tham gia dự án khác."

Phillip nhìn thoáng qua Đỗ Trần, lại nói:

"Mặc khác, Francis, người cũng là một thí nghiệm phẩm, phải có báo cáo về sự thay đổi thiên phú của người, đặc biệt thiên phú của người chỉ thay đổi trong nháy mắt, máu, cơ thể, xương..."

Phillip đang nói thì đột nhiên trên vách tường ống thông tin bằng kim loại phát ra tiếng nói:

"Phó viện trưởng, mẫu vật hạng nhất đã đến, cần đích thân người ra lấy."

Đỗ Trần trong ngực đập mạnh, theo số thứ tự thí nghiệm thì hấn là mẫu vật hạng bảy, Arthur là mẫu hạng hai, như vậy mẫu vật hạng nhất là như thế nào?

"Francis, ta để Arthur lại với người, ta có việc phải đi trước!"

Phillip và Lewis rời khỏi phòng, để lại hai người. Cả hai từng đồng hoạn nạn, cảm thấy có chút xấu hổ cười nói:

"Nghĩ không ra thí nghiệm phẩm của ta chính là người."

"Ta cũng không nghĩ đến thí nghiệm giả là người." - Arthur bỏ trường bào ra - "Bắt đầu đi, ta nhớ lần trước là thí nghiệm về máu."

Đỗ Trần bèn bắt đầu thí nghiệm, Arthur mỉm cười nói:

"Rất xin lỗi, ta đối với người che dấu nhiều chuyện, nhưng bây giờ có thể nói rồi. Ta tại Đấu Thần đảo chính là thí nghiệm phẩm, đổi lại, khi thí nghiệm của Phillip thành công thì ta chính là người có lợi đầu tiên."

Có lợi, chính là thay đổi thiên phú?

Cái này chỉ là một hạng mục, mà phó viện trưởng cũng không tiết lộ nhiều. Bất quá, chỉ là một hạng mục như vậy cũng đủ rồi. Arthur bỗng nhìn qua ống thông thoại, ám thị hấn không thể nhiều lời.

Đỗ Trần cũng không hỏi nhiều, hấn bắt đầu tiến hành thí nghiệm. Khí trích máu từ cánh tay Arthur ra, Arthur đột nhiên ngăn tay hấn lại, nhấp môi lấy nước viết lên tấm trải giường trắng: "Người làm sao lại làm trợ thủ ở đây?"

Hấn chính là sợ có người giám thị nghe thấy.

Đỗ Trần dùng lúc đang lấy mẫu máu cũng viết lên tấm màn: "Làm sao vậy, có chuyện gì không đúng à?"

"Theo quan sát của ta thì thí nghiệm này rất nguy hiểm, rất nhiều người đang chú ý đến nó."

"Cái này ta cũng biết."

"Vậy người có biết tầng mười ba làm gì không? Nơi đó chính là phòng đồ tể chuyên giải phẫu người sống." Nét mặt Arthur vẫn lạnh nhạt, tay viết xuống mấy chữ làm Đỗ Trần kinh tâm: "Nếu ta không phải cháu của Sư Tâm Vương thì chắc chắn sẽ bị giải phẫu. Phillip nói người cũng là thí nghiệm phẩm, tốt hơn người nên cẩn thận, ta hoài nghi hấn có thể gây điều bất lợi với người."

Đỗ Trần thần sắc khê biến, nghi hoặc nhìn Arthur.

"Như thế nào? Máu của ta có chuyện gì không ổn sao?" - Arthur giả vờ hỏi.

"À, là có điểm lạ, theo ta biết thì bình thường máu phải..."

Đỗ Trần thuận miệng trả lời, vừa nhìn Arthur viết thêm: "Phillip chính là một gã điên! Vì luyện kim thuật hẳn chuyện gì cũng dám làm." Dừng lại một chút, Arthur dường như hạ quyết tâm nói thêm: "Hắn không biết chúng ta vốn là bằng hữu từng chung hoạn nạn nên mới yên tâm để ta làm thí nghiệm phẩm của người, người hiểu ý ta chứ."

"Hiểu được! Ta sẽ làm bộ không quen biết với người, như vậy người mới có thể cho ta biết thêm nhiều tin tức."

Arthur nhìn máu đang được trích ra, hẳn nở nụ cười tựa như thấy chính mình thay đổi thiên phú, chỉ có Đỗ Trần mới hiểu hắn đang cười có ý gì.

Arthur viết: "Thêm nữa, ta trong lúc không chủ ý thấy được tư liệu của người với một người phụ nữ tên Mayfair ở cùng một chỗ."

Mayfair cũng là một trong những thí nghiệm phẩm của Phillip?

Đỗ Trần suýt nữa không khống chế được vẻ mặt của chính mình. Hắn nhanh chóng viết: "Mayfair là mẫu thân của ta, người còn thấy điều gì nữa? Có thấy tin tức liên quan đến nghi lễ nào không?"

"Cố! Phillip hình như theo một tông giáo nào đó, tại tầng thí nghiệm cuối có thiết lập một cổng sắt, chỉ là ta không biết bên trong có những gì."

Arthur nói đến đây thì bên ngoài đột nhiên có tiếng bước chân, hắn liền hủy hết các chữ viết đi.

Lewis đến gõ cửa, đi vào, âm lãnh nói:

"Lão thập, thí nghiệm phẩm rất nguy hiểm, có thể làm cho Ôn Tuyền sơn chấn động, Phillip đạo sư bảo người giữ các tài liệu thí nghiệm cùng khí cụ cẩn thận. Mặt khác, hôm nay đã đến lúc dùng thí nghiệm phẩm số hai, hắn cần tham gia vào thí nghiệm khác."

"Tốt, ra hiểu được, mười một!"

Phòng thí nghiệm của Phillip cách xưng hô rất quái lạ, trợ thủ chỉ dùng số tầng để xưng hô với nhau.

Arthur bị mang đi, Đỗ Trần vừa suy tư vừa thu thập các đồ vật thí nghiệm.

Đúng lúc này, bên ngoài cầu thang truyền đến tiếng quát:

"Hắn bây giờ là của các người, đừng làm phiền ta nữa, cút ngay! Lão tử không có thời gian giúp người trấn áp hắn, ở nhà còn có đứa nhỏ chờ ta giáo huấn."

Thanh âm đích thị là của Roland.

oOo

80. Giao Dịch Của Helen

oOo

Tại sao hắn lại đến, Ariza hiện đang ở đâu?

Đỗ Trần nghĩ đến mấy hôm trước Mina giáo thụ đã cho hắn biết một thông tin tình báo - Cha của Helen chính là do Roland bắt giữ.

Dựa theo quy củ của đầu thần thế giới thì tù binh là tài sản của người chiến thắng. Cho nên Phillip đã đàm phán với Roland nhằm lấy cha của Helen làm thí nghiệm phẩm.

Tái liên tưởng đến thí nghiệm phẩm số một, lại còn có lời của Lewis là rất nguy hiểm, Đỗ Trần trong lòng cười khổ. Như vậy cha của Helen đã bị đưa đến làm thí nghiệm rồi.

Vừa bực vừa thương cảm thay cho nhà đầu, cha người đúng là xui xẻo.

Ngay sau khi thanh âm của Roland vang lên, chỉ thoáng chốc hắn đã nhanh chóng rời khỏi phòng thí nghiệm của Phillip với tốc độ cực nhanh. Đỗ Trần vừa tập trung suy nghĩ, vừa giả vờ như đang tiếp tục một thí nghiệm khác - thí nghiệm trên chính mình.

Tuy nhiên, lúc này Đỗ Trần đang có rất nhiều điều trong đầu.

Nhân phẩm của Phillip như thế nào thì không ai biết cả, chỉ có điều theo như Arthur nói hắn là nhà khoa học điên, hơn nữa lại dùng người sống làm thí nghiệm, điều này không thể sai được.

Nếu Phillip là người tốt thì chẳng có gì đáng nói, nhưng nếu hắn lòng dạ bất lương thì sao?

Bây giờ nghĩ một chút, Phillip đã trăm phương nghìn cách ám chỉ, không phải là dẫn dụ chính mình gia nhập vào thí nghiệm của hắn sao? Nghĩ đến trường hợp xấu nhất, Phillip có thể đã tự thí nghiệm lên chính mình, kiểm tra các thông số về cơ thể mình trước, sau đó tiến hành các thí nghiệm bí mật nào đó?

Dựa trên các suy luận như vậy, Đỗ Trần quyết định cần giảm tốc độ các thí nghiệm trên cơ thể mình.

Như vậy, ngày đầu tiên của việc làm luyện kim trợ thủ trôi qua, Đỗ Trần đi dọc theo bờ sông để trở về nhà.

Bóng đêm buông xuống cạnh bờ sông đem lại phong cảnh thật thú vị, mặc dù bây giờ đã hơn mười giờ nhưng bờ sông vẫn có rất nhiều người tản bộ, rất nhiều đôi tình lữ đang anh anh em em, trông thấy Đỗ Trần lộ vẻ chán ghét.

Tại túc xá bên cạnh, Helen đang ngồi ở bờ sông nhìn lên bầu trời đầy sao, vẻ mặt lạnh lùng không biết đang nghĩ gì. Nhìn thấy Đỗ Trần quay về, Helen liền kéo váy đứng lên, đi đến trước mặt Đỗ Trần mỉm cười.

"Francis đồng học, hôm nay sao về khuya vậy?"

"Điều này không có quan hệ với người." - Đỗ Trần cười nhạt hướng về phía túc xá số mười tám, không nói với Helen lời nào nữa.

"Uy, mấy hôm trước ta có kể một chuyện xưa cho người, nay chuyện đó có thêm tình tiết mới, người có muốn nghe không?" - Helen nói với Đỗ Trần.

Đỗ Trần nhún mày, quay người lại nhìn chằm chằm Helen, lạnh nhạt đáp:

"Ta đã nói qua rồi, chuyện xưa ấy ta không có hứng thú, càng không muốn biết kết cục của nó, cũng không muốn biết nó có thêm diễn biến gì."

Helen mở các ngón tay ra rồi đi đến trước mặt Đỗ Trần, các ngón ngọc xua liên tục trước mặt Đỗ Trần:

"Không, lần này không phải ta thỉnh cầu ngài nữa, ta cũng sẽ không tái thỉnh cầu mà là muốn giao dịch, ngài hiểu giao dịch chứ?"

Nha đầu đáng chết, lão tử đối với thân thể người một chút hứng thú cũng không có, người có cái gì dùng để giao dịch?

Không tốt chút nào, nói ra những điều này quả là dạng đầu trâu.

Đỗ Trần vuốt mái tóc dài màu vàng, nhếch miệng cười rồi tiến vào túc xá của mình, bỏ mặc Helen ở ngoài.

Helen nhìn qua bóng lưng của Đỗ Trần, đột nhiên nở nụ cười:

"Ta không muốn những cuộc dò xét vô nghĩa nữa, miễn hạ, cảm tạ người tại cảng Antwerp đã cứu ta."

Đỗ Trần không ngừng bước, cũng không quay đầu lại, nói:

"Ta không hiểu người đang nói gì."

Trong lòng hắn lúc này đang suy nghĩ: "Chẳng lẽ nha đầu này chơi bài ngửa?"

Helen cũng không ngăn trở Đỗ Trần, nài nệ giọng nói:

"Vừa mới rời tại thí nghiệm thất của Phillip, ngài đã gặp Arthur?"

"Anne đồng học, người nói vậy là có ý gì?" - Đỗ Trần giận dữ nói.

"Thỉnh ngài không nên tức giận, ta chỉ là có việc cần nói rõ." - Helen trong lòng phát hoảng, người trước mặt dù sao cũng có khả năng giải phá phong ấn của Ziege, nếu chọc giận hắn hậu quả không thể nghĩ đến.

"Người dám giám thị ta?"

Đỗ Trần xoay người lại, hắn tức giận nhìn chằm chằm vào mắt Helen nhưng trong lòng rất mất tự tin, lí do hắn dám to tiếng là do sự hiểu lầm của Helen. Nhưng nếu Helen một khi biết hắn là giả mạo, với tính cách của ma nữ còn không trực tiếp bắt hắn nói ra kĩ thuật khai tảo?

"Miện hạ, ta tuyệt đối không có giám thị ngài." - Helen nhẹ nhàng xin lỗi, đoạn nói "Chúng ta có thể vào trong đàm đạo được không?"

Đỗ Trần bĩu môi, không tình nguyện nói:

"Harry, đến đây, người đứng ngoài cổng đừng để kẻ nào quấy rầy ta."

Đi vào phòng khách Đỗ Trần ngồi vào ghế trên, hai chân để lên bàn trà, hỏi:

"Helen, người rút cuộc muốn làm gì?"

"Miện hạ gọi ta là Helen, như vậy người đã thừa nhận là người đã cứu ta." - Helen khẽ cười, nàng phát tay áo, từ bên trong bay ra một tiểu kim xà.

Nàng hướng về tiểu kim xà kêu lên Ti ti hai tiếng, kim xà lắc lư thân thể quỷ dị biến thành một nữ nhân khoác một tấm áo lụa mỏng màu vàng trước mặt Đỗ Trần:

"Miện hạ, ta là Susan, cửu cấp thần thú, dị năng trao đổi và tinh thần khống chế."

Nói xong, nàng ta kêu lên Ti ti vài tiếng, trước mặt Đỗ Trần bỗng xuất hiện vô số xà trùng, tất cả đều rất nhỏ, chúng xếp một cách trật tự như quân đội dưới chân Đỗ Trần.

Đỗ Trần bị làm cho hoảng sợ, vội la lên:

"Có chuyện gì với đám xà trùng này?"

"Xin lỗi ngài, ta chỉ chứng minh cho ngài một việc." - Helen lệnh cho Susan thu hồi xà trùng, nói tiếp - "Miện hạ tôn kính, ta không hề có ý nghĩ dò xét ngài, ta tin vào mắt mình là chính ngài đã cứu ta."

Nàng cúi người xin lỗi:

"Đầu tiên, ta xin lỗi vì những phiền toái đã gây ra cho ngài trong thời gian qua. Tiếp theo, khi thấy các bằng hữu của ta chắc ngài đã hiểu giá trị của chúng."

Đúng vậy, nếu bọn chúng sưu tập tin tức tình báo thì tại đại lục không có gì là bí mật. Nói đến đây, Đỗ Trần nghiêm nghị nói:

"Đáng chết, người dám dùng đám tiểu trùng này để giám thị ta!"

"Ta không dám, ta không dám ngu ngốc làm như vậy. Ta biết miện hạ nhất định rất ghét bị giám thị, ta quả thực không dám chọc giận ngài."

Đỗ Trần thở phào nhẹ nhõm. Chính xác, nếu Helen giám thị hắn thì sẽ biết hắn là cao thủ giả hiệu, tất không cần phải hành động như hôm nay.

Nhưng Helen cũng đang suy nghĩ, nếu không phải người thực lực siêu quần, có khả năng phát hiện ra các dấu hiệu nhỏ nhất thì ta đã để các bằng hữu sớm giám thị người rồi.

"Được rồi, người có thể ngồi xuống cùng ta nói chuyện. Trước tiên, người làm sao biết ta là người đã cứu người, dựa vào đôi mắt?"

Helen ngồi cẩn trọng trước mặt Đỗ Trần, gạt đầu cam chịu nói:

"Bây giờ nói về điều này không có nghĩa lắm. Miện hạ tôn quý, các bằng hữu của ta tại phòng thí nghiệm của Phillip phát hiện ra ngài, cũng thấy ngài và Arthur nói chuyện..."

Nhận ra ánh mắt phẫn nộ của Đỗ Trần, nàng vội giải thích:

"Mong ngài tha thứ, ta quả thật là giám thị thí nghiệm thất của Phillip, không phải giám thị ngài."

"Quên điều đó đi." - Đỗ Trần nhú mày nói - "Vậy người chắc cũng đã biết cha người đã bị đưa đi làm thí nghiệm phẩm chứ?"

"Chính vì thế, hôm nay ta mới hành động lỗ mãng như thế này, cha ta đã đến ranh giới sống chết nên ta không thể chờ lâu hơn. Hơn nữa, ta vốn không muốn quấy rầy ngài nhưng hôm nay bằng hữu của ta phát hiện ra chúng ta có thể hợp tác." - Helen liếc mắt đến Susan.

Susan tiếp lời:

"Miện hạ, hình như ngài nóng lòng muốn biết bí mật thí nghiệm thất của Phillip? Ta nghĩ với năng lực tình báo của chúng ta có đủ để giao dịch cùng ngài."

oOo

81. Giao Dịch Của Helen (2)

oOo

Đỗ Trần không nói gì, ngồi trên ghế mắt khép hờ ra vẻ đang suy nghĩ rất kĩ.

Helen lúc này rất lo lắng nên mới phải đánh bài ngửa, dù sao đối mặt với chuyện cha sắp bị giải phẫu thì không ai có thể bình tĩnh ngồi yên được. Nhưng bản thân mình chỉ là cao thủ giả hiệu nên muốn giúp cũng không giúp được, nếu không đây cũng là việc thiện không thể không làm.

Bất quá hiện tại chính mình cũng là vật thí nghiệm của Phillip, chính mình cũng sẽ rơi vào ý đồ nào đó của Phillip, vì thế phải nghĩ biện pháp tự bảo vệ.

Cứ như vậy, năng lực tình báo của Helen tất có chỗ hữu dụng.

Helen nhìn Đỗ Trần chằm chằm, chờ đợi đáp án của hắn. Sau nửa ngày Đỗ Trần mới mở mắt, trầm giọng hỏi:

"Người trước tiên hãy nói cho ta biết hết thấy về phòng thí nghiệm của Phillip."

"Miện hạ, ta đang thực hiện giao dịch nên không thể theo ý người được."

"Giao dịch? Người trước tiên cũng phải để ta xem qua hàng hóa đã chứ." - Đỗ Trần cười nói.

Helen hơi trầm ngâm, nói:

"Phòng thí nghiệm của Phillip có tổng cộng mười tám tầng, càng xuống dưới cơ mật càng nhiều..."

"Nói điều gì làm ta hứng thú hơn đi. Cấu trúc của phòng thí nghiệm tự ta cũng có thể tra ra được." - Đỗ Trần khẽ phe phẩy ngón tay, trong lòng hắn cười thầm. Hóa ra thí nghiệm thất có mười tám tầng, tin tức này xem như đã là cơ mật, bất quá phải tỏ ra biết nhiều một chút mới đắc thủ được các tin tức cao cấp hơn.

"Vậy miện hạ cũng biết phòng thí nghiệm thật sự của Phillip ở đâu?"

Helen quả là một tay thương gia tốt, điều nàng nói đánh đúng tò mò của Đỗ Trần, nàng vừa cười nói tiếp:

"Mười tám tầng, mười tám trợ thủ, nhưng phòng thí nghiệm thật sự của Phillip nằm tại tầng mười chín, nơi đó có bốn người giữ cửa, hơn nữa cha ta đang bị giam cầm tại đó."

"Ta có chút hứng thú rồi đấy, nói tiếp đi."

"Tại tầng mười tám, bên dưới có một cửa ngầm, Ôn Tuyền sơn thực tế là một ngọn núi lửa mà cửa ngầm đó thông ra một biển nham thạch, hoặc phải có sức mạnh cường đại như ngài, hoặc phải có bí pháp của Phillip mới qua được. Cho nên ta và các bằng hữu quả thật không có biện pháp để thâm nhập tầng mười chín, nhưng ta biết tất cả bí mật của Phillip ở tầng mười chín."

"Làm sao người biết được?" Đỗ Trần hỏi lại.

Helen xoa ngón tay:

”Điều này không nằm trong giao dịch.”

Tầng mười chín? Bốn người giữ cửa, quá khứ của Phillip cùng mục đích thí nghiệm tất cả đều ở đó.

Đỗ Trần hỏi:

”Trong tầng mười tám có một số tài liệu liên quan đến Mayfair, người biết nhiều hay ít về điều này?”

”Mayfair? Rất tiếc cô ta không phải là mục đích của ta vì thế hiểu biết không nhiều. Có điều bằng hữu của ta cũng thấy tư liệu của ngài và Mayfair ở cùng một chỗ, đều là thí nghiệm phẩm. Tư liệu của Mayfair bị ghi chú là thất bại, nhưng thí nghiệm lại kéo dài tiếp trên cơ thể của Francis.”

Nói đến đây, Helen chỉ vào mặt mình:

”Miệng hạ, ngài có thật là Francis hay giống ta đều dùng danh phận giả?”

”Người nghĩ một kẻ mới mười sáu tuổi có thể cứu người sao?” - Đỗ Trần giả vờ không liên quan gì đến thân phận thật.

”Ta nghĩ ngài hẳn là giống ta, dù sao thì chính thức Francis mới mười sáu tuổi, so với ta còn bé tuổi hơn.” - Helen cười nói.

”Tốt lắm, tiếp tục nói đi, thí nghiệm trên Mayfair tiếp tục kéo dài đến Francis là có ý gì?”

”Điều này ta không rõ lắm, tài liệu chỉ có một ý ghi chú của Phillip với vẻ rất hưng phấn: Lạp mẽ mặt để tổ! Mayfair thất bại nhưng nàng có một đứa con tóc vàng, hơn nữa hẳn vốn là phế vật bây giờ lại thành thiên tài! Ta không hề thất bại, chỉ là thành công bị hoãn đến hai mươi lăm năm.”

Đỗ Trần nghe được trong lòng run lên, Phillip quả nhiên không phải người tốt, hẳn tìm đến mình với mục đích là làm thí nghiệm phẩm.

Mẹ kiếp, người bắt nạt thì đừng trách ta bắt nạt!

Bắt chước lại lời nói của Helen, Đỗ Trần ngạc nhiên hỏi:

”Lạp cái gì tổ, câu này là có ý gì?”

Helen lắc đầu:

”Miệng hạ, ta chỉ là nói ra nguyên văn, một chữ cũng không nhầm. Lạp mẽ mặt để tổ là một loại từ ngữ phi thường cổ xưa mang ý cảm thán, tỏ vẻ người nói cực kì phẫn nộ hoặc hưng phấn. Vì sao Phillip dùng loại ngôn ngữ này thì ta cũng không biết.”

Nói xong nàng xòe bàn tay ra:

”Miệng hạ, ta nghĩ đã đưa đủ bằng chứng với năng lực tình báo của mình, bây giờ câu trả lời của ngài là gì?”

Chỉ có đứa ngốc mới đi vào tầng mười chín giải cứu cha người, mặc dù Đỗ Trần không thấy các hộ vệ, nhưng chỉ có quỷ mới tin thí nghiệm thất của Phillip không có cao thủ bảo vệ bên trong.

Nhưng tin tức tình báo của Helen quả là hữu dụng.

Vậy lợi dụng nha đầu này một chút đã.

Nghĩ đến đây Đỗ Trần sờ mũi, cười nói:

”Trước tiên, nói cho ta biết người định cứu cha người như thế nào, nếu không ta không thể giúp được.”

Helen và Susan nhìn nhau, đoạn nói:

”Căn cứ vào tin tình báo của ta thì trong phòng thí nghiệm của Phillip có rất nhiều cơ quan, mà cha ta lại bị rất nhiều phong tỏa, ta và Susan năng lực quả thật không đủ để tiến vào cứu người. Cho nên chúng ta đang chờ một cơ hội duy nhất.”

”Cơ hội gì?”

Sau khi Đỗ Trần hỏi, Helen mỉm cười:

"Miện hạ, ngài chịu giúp ta sao?"

"Nói tiếp đi, nếu có thể và nếu đang trong tâm trạng tốt ta có thể sẽ giúp người." - Đỗ Trần vô lại nói.

Helen âm thầm cắn răng, mặc dù biết rõ Đỗ Trần có thể là sáo thoai, có thể không làm gì nhưng nàng không có lựa chọn khác - dù sao người trước mặt cũng có thể giúp.

"Thiên Nhật Vương sơn! Phillip nếu giải phẫu cha ta thì nhất định sẽ phải đến đó."

"Cho nên người định khi Phillip đưa cha người đến Thiên Nhật Vương sơn sẽ động thủ?"

"Đúng vậy!"

Helen nhìn chằm chằm Đỗ Trần, kiên định nói:

"Bằng hữu của ta đã đọc được kế hoạch thí nghiệm của Phillip, hẳn trước tiên sẽ tiến hành một số xét nghiệm bình thường, sau đó tại Thiên Nhật Vương sơn sẽ giải phẫu cha ta."

Thí nghiệm thông thường? Đỗ Trần suy tư một chút về các kiến thức luyện kim đã biết, nói:

"Nếu hẳn muốn làm các thí nghiệm thông thường thì phải phân tích máu, lấy nhục chất, các tổ hợp... ít nhất cần một tháng. Nếu Phillip tiến hành kỹ hơn thì thời gian sẽ còn dài hơn, người cũng có đủ thời gian để chuẩn bị."

Helen nghi ngờ nhìn Đỗ Trần:

"Miện hạ, với năng lực của ngài chẳng lẽ không cảm ứng được Thiên Nhật Vương sơn có bí mật gì?"

Đỗ Trần cả kinh, trong lòng biết đã thất thố, bất quá hẳn giả vờ lắc đầu tỏ ra bộ dạng thần bí khó lường.

Helen tự tác thông minh, cười nói:

"Ta biết ngài mạo danh Francis tiến vào Đấu thần học viên là có mục đích, phải chăng là vì đồ vật ở dưới Thiên Nhật Vương sơn? Vậy ngài lo lắng lúc đang cứu cha ta, ta có thể sẽ phá vỡ kế hoạch của ngài? Xin ngài tha thứ, ta quả thật chỉ muốn cứu cha ta tại Thiên Nhật Vương sơn, ngài yên tâm, ta tuyệt đối không đả loạn kế hoạch của ngài, ta sẽ chỉ hành động trên đường, tuyệt không lên Thiên Nhật Vương sơn."

Chó má! Lão tử ngay cả Thiên Nhật Vương sơn cũng không biết ở đâu!

Bất quá người lại hiểu nhầm. Tốt lắm được rồi, hôm nay học được cách ra vẻ cao thâm quả là hữu dụng.

"Được rồi, ta chấp nhận năng lực tình báo của người, ta muốn các tài liệu ở tầng mười chín. Ta có thể xông thẳng vào để lấy nhưng không muốn đánh động Phillip." - Đỗ Trần phát tay "Nếu người có thể mang về các tài liệu tầng mười chín thì ta sẽ đồng ý giao dịch này, người có thể đi."

"Tốt, ta sẽ sớm tra ra các bí mật của tầng mười chín."

Helen đột nhiên nở ra một vẻ mặt quái dị.

"Bất quá trước khi đi ta muốn hỏi một việc, Susan lúc vây khốn cảng Antwerp, có một người đã âm thầm uy hiếp nàng, cứu cảng Antwerp, ngài có biết chuyện đó không?"

oOo

82. Cầu Khẩn Của Đỗ Quỷ

oOo

Lúc đám măng xà bao vây thành còn có một vị cao cấp đấu thần ở đây?

Đỗ Trần kinh ngạc, chẳng lẽ không phải chính mình cứu cảng Antwerp sao? Hắn liền nói:

"Nói cho ta nghe, bộ dạng của kẻ đó như thế nào?"

"Lúc ngài cứu ta, Susan đã không tấn công dù Ziege đang trọng thương, nàng chỉ một mực hư trương thanh thế hù dọa Ziege." - Helen nói, liếc mắt nhìn Susan.

Susan gật đầu nói:

”Kì thật, lúc ta mới bao vây thành không lâu thì có người âm thầm truyền lời đến cho ta.”

Susan có năng lực bắt chước tiếng nói rất cao nên dễ dàng thể hiện lại âm thanh người đó, thanh âm rất bằng phẳng bá đạo:

”Nghiệt chương, ta mặc kệ người với Ziege có ân oán gì nhưng nếu người dám giết một binh dân tại cảng Antwerp, ta liền lột da người!”

Đỗ Trần giật mình cả kinh, tâm khảm chấn động mạnh.

Đáng chết, hèn gì sau khi cảng Antwerp được cứu Liên Hoa chỉ mới đến đóa thứ tư, hóa ra cảng Antwerp căn bản không phải do ta cứu.

Nghe như Susan nói thì binh dân tại cảng Antwerp vốn không gặp nguy hiểm, mình chỉ cứu được một vài binh lính không kịp vào thành, cùng với Helen mà thôi. Cũng có thể đám mãng xà bị lợi dụng cũng được tính vào.

Nghĩ đến đây Đỗ Trần mỉm cười. Nói như thế, Liên Hoa Bảo Giám tịnh tiến khó khăn cũng không phải khoa trương, đóa thứ hai nở ra không phải do cứu được một tòa thành, nói vậy sau này không phải là không còn cơ hội.

Khó trách gần đây chỉ đưa một chút thảo dược, bổ thí cho khát cái, chỉ chút việc nhỏ mà Liên Hoa vẫn có cảm ứng, hóa ra chính mình hiểu lầm Bảo Giám đang tịnh tiến khó khăn.

Tâm niệm vừa chuyển, Đỗ Trần vừa nghĩ đến người Susan đề cập đến: Chính là Bác Bì.

Hóa ra là người bảo vệ của mình, Bác Bì đã cứu cảng Antwerp.

Susan tiếp tục nói:

”Lúc ấy ta chẳng những không thấy được hình dáng của hắc mà ngay cả hơi thở cũng không ngửi được, sau này khi tiểu thư thoát hiểm chúng ta mới cùng suy nghĩ rằng hắc có thể là bằng hữu của ngài. Hiện nhìn ngài, ta cho rằng hắc với ngài không có quan hệ.”

Ấy, tin tức này không sai, đúng rồi. Vẫn ngồi trên ghế, Đỗ Trần phẩy tay tiễn khách, nhàn nhạt nói:

”Nhớ kĩ, chỉ có tư liệu của tầng mười chín mới có thể khiến ta giúp đỡ.”

”Ta hiểu được.” - Nàng kéo Susan đứng lên, cười nói - ”Ta cùng Susan xin cáo từ!”

”Không tiễn!”

Đỗ Trần cúi đầu, yên lặng tính toán các tin tức vừa thu được.

Lão bắt tử Phillip này đã dùng mẫu thân của Francis làm thí nghiệm phẩm, chính mình cũng đã rơi vào tay hắc, phải hành động vì sự an toàn của mình đã.

Mặc dù sau lưng có một vị Bác Bì đầu thần chống lưng, nhưng sự thật đã chứng minh người này cũng không phải là thần, hắc luôn ra tay khi chuyện đã xảy ra.

Tuyệt không thể kí thác cái mạng nhỏ này vào một người.

Tại thế giới đầu thần này có thể tìm đâu ra người bảo vệ đây?

Được rồi, có một người.

Sư phụ của Ariza, Roland!

Đỗ Trần từ trên ghế nhảy xuống, lớn tiếng gọi:

”Harry, giúp ta chuẩn bị lễ vật, ngày mai ta muốn đến thăm một vị tiên sinh cao quý.”

Harry chạy hộc tốc đến, cười nịnh bợ:

”Chủ nhân, ngài phải xem tính tình của vị tiên sinh kia đã. Ông ta thích quà tặng như thế nào?”

Đỗ Trần nhú mày, hắn hoàn toàn không biết Roland thích cái gì, suy nghĩ một chút Đỗ Trần chỉ vào đầu mình, hỏi:

”Hắn có hơi chút bất bình thường, người hơi khùng khùng thích cái gì?”

Harry nháy đôi mắt ti hí, nói khó:

”Chủ nhân, mệnh lệnh của ngài có chút khó khăn, xin ngài cho ta suy nghĩ một chút. Xin yên tâm, sáng sớm ngày mai khi xuất môn ngài nhất định hài lòng với lễ vật.”

Ngày tiếp theo, khi thấy lễ vật do Harry chuẩn bị, Đỗ Trần dở khóc dở cười. Thấy Tuyết Bỉ Nhân chuẩn bị một bộ đầu thú kỳ (cờ), có điều bàn cờ và quân cờ đều mạ vàng, quả là một món lễ vật trân quý đặc biệt.

Mang theo bàn cờ ra khỏi túc xá, Đỗ Trần thấy phòng của Helen ở bên cạnh đã đóng cửa, không phải nói cũng biết nha đầu kia đang nghĩ biện pháp điều tra bí mật ở tầng mười chín của phòng thí nghiệm.

Lúc này là giờ lên lớp nên đệ tử từ các túc xá đều hướng lớp đi đến, bất quá vẫn còn nhiều học sinh cấp trên đang ngủ vùi, triết lí của các môn sinh này là: Có vào ắt có ra!

”A!”

Đỗ Trần đang dẫn dò Harry tại cổng, đột nhiên tại bờ sông truyền đến tiếng hét chói tai của vô số nữ sinh, hắn theo tiếng hét nhìn lại, không nhận được ngoác ra cười, còn Harry cười đến mức bò ra mặt đất.

Trên con đường dọc bờ sông có một người đang đi bộ nhanh đến, hắn ngoại trừ mặc mỗi một cái khố ra thì hoàn toàn không mặc gì cả. Trên người hắn đầy những vết sáng, nhìn kĩ những vết này hợp thành một bức vẽ khá đẹp, có chim, có cá, thậm chí có cả ảnh của viện trường Ziege.

Đó chính là lão đồ quỷ Demis giáo thụ. Ách, gọi hắn là lão có phần hơi quá, nhìn hắn trông chỉ mới hơn hai mươi tuổi.

Demis không hề xấu hổ, vừa đi vừa phát tay với các đệ tử chào hỏi:

”Thân ái các học sinh của ta, đây là sáng tạo mới của giáo thụ Demis của các ngươi, gọi là hội họa thân thể...”

Trong mắt các đệ tử, hắn hoặc tân kì, hoặc quỷ dị. Hắn đi đến trước mặt Đỗ Trần không nói gì, lấy tay nắm lấy Đỗ Trần rồi tiến vào trong sân:

”Tuyết Bỉ Nhân, canh cổng, không được cho kẻ nào tiến đến!”

”Làm ngay!”

Sau khi đóng cửa trước lại, vẻ tự đắc và nụ cười trên mặt của Demis biến mất, hắn nghiêm mặt nói:

”Francis đồng học, lần này ngài nhất định phải cứu ta, ta thua bạc chỉ còn lại mỗi nội khổ thôi.”

Đỗ Trần cười không nổi, thua chỉ còn lại nội khổ còn có thể nghĩ ra hội họa thân thể nhằm từ đó trường quang minh đi tới, thật ấn tượng với vị giáo thụ này.

”Giáo thụ, ta lần trước không phải đã giúp ngươi xóa nợ rồi sao?” - Nhắc tới lần trước, Đỗ Trần có vài phần hỏa khí - ”Được rồi, giáo thụ, ngài đi tắm rửa đi rồi đừng quay lại đây nữa.”

”Ồ, đừng nói đến lần trước nữa.” - Demis hoảng hốt kêu lên - ”Ta đã vì hội họa cơ thể mà hy sinh, ngươi là đệ tử của ta, không thể để sư phụ cứ tìm lại quan hệ với tự nhiên, tạo ra cảm hứng nghệ thuật chứ?”

Đỗ Trần nhếch miệng cười:

”Ta nghe không hiểu gì cả.”

”Đáng chết, nói như thế sao!” - Hắn chỉ vào mũi mình - ”Ta thua chẳng những chỉ còn mỗi nội khổ mà phòng dành cho giáo viên túc xá cũng mất nốt rồi. Ngươi tuyệt đối không đành lòng nhìn sư phụ ngủ ở ngoài đường, đúng không?”

Vị giáo thụ này!... Đỗ Trần cảm thấy đau đầu vô cùng.

Đấu thần học viện bên trong kiểu gì cũng có, vị giáo thụ Demis này kiếp trước phải là đồ thí nghiệm, rồi từ nước sôi dung dịch mà tạo ra.

Đỗ Trần cười khỏ nói:

”Giáo thụ người định làm gì?”

”Ta chính là muốn tá túc vài ngày tại đây.”

oOo

83. Cầu Khẩn Của Đỗ Quý (2)

oOo

Demis nhìn Đỗ Trần đầy hy vọng.

”Điều này ” - Đỗ Trần nói - ”Ta sẽ giúp ngài lấy lại những thứ đã mất, được chưa?”

Nếu đổi lại là người khác, Đỗ Trần tuyệt sẽ không để ý đến. Nhưng Demis này quả thật cổ quái, Đỗ Trần nhớ đến lần trước giúp hắn tại đồ trường, sau đó Liên Hoa có phát sinh biến hóa.

Sự thật, Đỗ Trần hoàn toàn hy vọng Demis thua bạc thêm vài lần nữa và hắn sẽ giúp, kẻ này đúng là người cung cấp việc thiện mà.

Demis cuống quýt lắc đầu:

”Vài ngày trước Pier lão quỷ chẳng biết có chuyện gì đã đóng cửa đồ tràng, ta muốn lấy lại tiền cũng không được nữa” - Hắn nắm chặt lấy tay Đỗ Trần, rung cánh tay cầu khẩn - ”Ta bây giờ không thể tìm được Pier và Christina nữa, Francis, hãy cho ta ở đây vài ngày đi.”

”Ngài không còn chỗ nào nữa sao?”

Demis bối rối nhìn Đỗ Trần, cười nói:

”Không ai nguyện ý lưu ta cả... không ai hiểu tình yêu nghệ thuật của ta.”

Nói xong, hắn cả người trần truồng đứng tại cửa, ngửa mặt lên nói lớn:

”Chuyện là như thế, Francis đồng học, người trả lời đi!”

”A, giáo thụ, ta giúp người thuê một gian túc xá là được chứ gì.”

Đối với vị giáo thụ thần kinh này Đỗ Trần thực sự dở khóc dở cười, nhưng Demis quả thật không thể giữ bên người, dù sao gần đây vấn đề của hắn đã quá nhiều.

Hắn từ trên người xuất ra một kim tệ đưa cho Demis, nói:

”Để ta bảo Harry đưa cho ngài vài món quần áo, sau đó ngài tìm chỗ nào thích hợp để ở nhé.”

Demis cảm kích rơi nước mắt, hết sức cuống quýt cảm tạ, lại vừa nhìn chằm chằm vào lễ vật mà Đỗ Trần mang theo, hỏi:

”Thân ái Francis đồng học, người muốn báỉ phỏng ai vậy?”

Đỗ Trần tâm niệm khẽ động, vội nói:

”Đúng vậy, ta muốn đi gặp sư phụ bằng hữu của ta là Roland. Giáo thụ, ngài có biết người đó không?”

”Roland? Ta không quen gã điên đó, có điều lão thần côn bạn ta có gieo cho gã vài quả, bọn họ có quan hệ không tồi.” - Demis thuận tay mở nắp quả hế nhìn lễ vật, hắn nở nụ cười - ”Hắc, người nào chuẩn bị lễ vật này a? Đoán đúng thứ Roland thích rồi đấy.”

Roland và Bowen rất thân nhau, Demis cùng Bowen càng là đôi bạn tốt, Đỗ Trần trong ngực đánh thum một tiếng, vừa rồi hắn khinh thường Demis quá, ngu ngốc ngu ngốc mà ngu ngốc, nói không chừng Demis cũng là một cao nhân!

Nghĩ đến đây, Đỗ Trần hiểu được kim tệ kia quả là một món đầu tư lớn.

"Thật Không? Roland tiên sinh thích lễ vật này à? Thật tốt quá giáo thụ, mời ngài đi trước Harry sẽ chuẩn bị quần áo cho ngài, ta có việc phải đi bây giờ."

Đỗ Trần trở lại trong phòng để tẩy những vết sáng bị dính trên trường bào, thay đổi y phục thành pháp bào ma đầu sĩ tiêu chuẩn, lúc hắn đi ra thì thấy Demis đang đứng ở trong sân dùng nước tẩy rửa các vết màu trên người.

Nhìn Đỗ Trần thay quần áo, Demis lắc đầu nói:

"Không hấp dẫn tí nào, người còn cần đặc điểm nữa thì mới giống với bằng hữu của ta."

Nói xong, hắn đi đến rồi dùng đôi tay trần đập vào ngực Đỗ Trần vẽ quệt vài đường:

"Cáp, như vậy nhìn thuận mắt hơn."

Đỗ Trần cúi đầu nhìn, đồ án Demis vừa vẽ ở ngực hắn trông hết sức cổ quái, giống như là cái nhíp móc ví của hắn ở kiếp trước, bất quá cái vật này có hai mũi nên với Đỗ Trần trông vừa lạ, vừa quen.

Bất quá nhìn lại Demis quả nhiên là một nghệ thuật gia, hắn khắc đồ án ở trước ngực pháp bào khiến pháp bào màu đỏ càng thêm thần bí, nhưng cũng không thấy có gì gượng ép ở đó.

"A, a, cảm tạ Demis giáo thụ chỉ điểm, trang phục trông đã thuận mắt hơn, vậy ngài cứ tiếp tục đi, ta xin đi trước."

Roland ở tại phía nam Đẩu Thần đảo hàn đàm, cũng là nơi cửa sông.

Đỗ Trần dọc theo bờ sông về phía nam, bạt sơn thiệp thủy nhưng cũng phải tránh vài nơi bí mật của học viện, đến trưa hắn mới đến hàn đàm. Đi lại gian nan thế này làm hắn rất hâm mộ các vị đầu thần có thể bay.

Bang Bang!

Cạnh bích đàm có một thác nước không ngừng chảy đem lại âm thanh quái dị, Đỗ Trần đi đến gần. Đã nhiều ngày không nhìn thấy Ariza, lúc này hắn đang cưỡi trần không ngừng đánh quyền vào một tảng đá màu xanh lớn, tảng đá này cũng phát ra các tia sáng kì dị, hiển nhiên đã bị Roland gia trì đầu khí.

Cách Ariza không xa, Roland đang nhắm mắt, nằm phơi nắng trên cỏ.

"Hắc, thiếu gia đến xem ta à?" - Ariza bỏ tảng đá chạy đến.

Đỗ Trần cảm thấy trong lòng ảm áp, vô luận là hắn thừa kế tình cảm của Francis hay không đều cảm thấy Ariza vô cùng thân thiết, như thể huynh đệ ruột thịt.

Vừa chạy hắn vừa khóc rống lên:

"Thiếu gia, tưởng ngài quên mất Ariza rồi!"

Tâm trạng Đỗ Trần máy động, cũng có chút tiếc hận, đứa nhỏ này cái gì cũng tốt chỉ là đầu óc có chút ngu ngốc, đã mười sáu tuổi mà chỉ như đứa bé vài tuổi.

Trong lòng đang nghĩ như vậy, Roland đã quát lên chào hỏi hắn lạnh lùng:

"Bài học hôm nay đã xong chưa? Quay lại đấm tảng đá mau!"

Ariza hoảng sợ lùi bước, Đỗ Trần vội đưa tay lên, cười nói:

"Roland tiên sinh, ta là Francis "

"Đi đi, ta không có hứng thú nhìn thấy người."

Đỗ Trần gõ vào cái hộp trên tay, không tỏ ra hoảng sợ mà tiếp tục cười nói:

"Đệ tử mang theo bạc lễ, là một bộ kỳ thú, không biết ngài có hứng thú không?"

”Kì thú?”

Roland đang nằm ở bờ cỏ đột nhiên mở mắt, phát tay nóng nảy nói:

”VẬY NGƯỜI VỚI ARIZA NÓI CHUYỆN VỚI NHAU ĐI, SAU NÀY ĐỪNG NÓI LÀ TA KHÔNG CÓ NHÂN TÌNH, KHÔNG CÓ VIỆC GÌ THÌ ĐỪNG QUẤY RẦY CHÚNG TA! CHỜ KHI NGƯỜI TỐT NGHIỆP TA ĐƯA NGƯỜI MỘT ĐẦU THẦN TÙY TÙNG LÀ ĐƯỢC.”

Đỗ Trần trong lòng thầm khen, Tuyết Bỉ Nhân so với con người làm việc tinh tế hơn nhiều, chẳng biết làm sao mà hần lại nghĩ ra lễ vật cổ quái như vậy, dĩ nhiên đã làm Roland hứng thú.

Hàn huyền với Ariza một lúc, Đỗ Trần mang thịt trâu ra cho hần ăn, rồi đi đến trước mặt Roland:

”Miện hạ, ta còn có một điều muốn thỉnh cầu với ngài.”

”Đi đi, có nghe không?” - Roland phát điên kêu to.

Sau đó hần nhảy lên chụp lấy kỳ thú trong tay Đỗ Trần rồi chỉ vào Đỗ Trần lạnh lùng nói:

”Tiểu tử, ngươi tin không, lão tử ném ngươi xuống tắm bây giờ!”

”Xin ngài đừng động nộ.”

Đỗ Trần khấn trương, hần đến đây hôm nay là có mục đích, tuyệt không thể đi như vậy. Hoàn hảo là trên đường hần đã nghĩ đến đối sách với kẻ điên này:

”Tiên sinh, ta có thể rời đi, nhưng có điều ta đang mang đến luật chơi không giống với các bộ khác... ngài ”

”Luật mới à? Lão tử không hứng thú! Lão tử thích luật cũ hơn.”

Roland đã muốn đuổi Đỗ Trần đi, đúng lúc này mắt hần liếc đến trước ngực Đỗ Trần, dừng lại tại cặp thiết câu kia rồi nhanh chóng xoay người lại nằm xuống bờ cỏ:

”Hôm nay ta đang trong tâm trạng tốt.”

oOo

84. Đánh Bạc (1)

oOo

Ánh mắt Đỗ Trần đảo nhanh chóng, mới một khắc trước Roland còn nổi điên hét lên, vậy mà mới liếc nhìn hần một cái đã lập tức thay đổi thái độ.

Chẳng lẽ bộ dạng của mình nhìn thuận mắt vậy sao? Đỗ Trần mỉm cười, nhẹ nhàng nói:

”Roland tiên sinh, từ ngày từ biệt ta ”

Roland bứt một nắm cỏ ném vào miệng Đỗ Trần, mặc dù như không dùng lực gì nhưng cỏ vẫn chui vào mồm hần.

”Đừng nói chuyện rầm thối nữa, còn nói nhảm nữa thì cút khỏi mắt lão tử!”

Đỗ Trần phì môi, nhún vai cười nói:

”Tốt lắm, vậy ta nói thẳng, ta nhớ Ariza nên muốn gặp hần vài ngày.”

”Có thể.”

Nghe Roland đáp ứng, Đỗ Trần mừng rỡ, nhưng sau đó hần nói tiếp:

”Bất quá ta nói cho ngươi biết, Ariza đang tiến hành một khóa huấn luyện đặc biệt, nếu ngươi cắt đứt thì sau này đừng hối hận.”

Đỗ Trần cười cứng đờ ra, hần vốn muốn có Ariza bên người, dù có gặp phiền toái gì thì Roland chắn chắn sẽ cứu Ariza, như vậy hai người sẽ không gặp nguy hiểm gì. Có điều bây giờ nghĩ lại Đỗ Trần thấy mình

suy nghĩ không chu toàn, đây là bởi vì nếu vì sự tình này trì hoãn huấn luyện của Ariza, sau này tiến bộ sẽ có vấn đề.

Dù sao Ariza cũng là đầu thần tùy tùng của mình sau này, thực lực hẳn thế nào trực tiếp quan hệ đến thế lực của mình trong tương lai.

Nên đầu tư lâu dài hay cứ trước mắt giải quyết nguy cơ?

Đỗ Trần suy nghĩ một chút, tham tâm nói:

”VẬY NGÀI CÓ THỂ CÙNG ARIZA ĐẾN CHỖ TA VÀI NGÀY KHÔNG? CŨNG LÀ ĐỂ TA CẢM Ạ GIÁO ÂN CỦA NGÀI VỚI ARIZA.”

”Tốt, sư phụ à, chúng ta đến nơi của thiếu gia đi!” - Ariza cuống quýt gật đầu.

Roland không nhìn được liếc nhìn Đỗ Trần một cái, hỏi:

”TIỂU TỬ KIA, NGƯỜI NÓI NHIỀU ĐIỀU THẾ RỒT CUỘC CHỈ ĐỂ MỜI TA, ĐÚNG KHÔNG?” - HẮN ĐỨNG LÊN, CHẠM VÀO NGỰC ĐỖ TRẦN NÓI - ”TIỂU TỬ, GẦN ĐÂY NGƯỜI GẶP PHẢI CHUYỆN PHIỀN TOÁI NÊN MUỐN NHỜ TA BẢO VỆ NGƯỜI, ĐÚNG KHÔNG?”

Đỗ Trần nghiêm mặt, trong lòng thầm nghĩ cao nhân này quả nhiên không dễ lừa, Roland phân tích thật nhanh chóng tuyệt không phải người thần kinh bất bình thường làm được.

Roland đánh giá Đỗ Trần, nhất là nhìn lại đồ án song thiết câu trên ngực hẳn một chút, đột nhiên nói:

”TA CÓ MẮC NỢ MỘT NGƯỜI. TIỂU TỬ, TA CHO NGƯỜI MỘT CƠ HỘI, NGƯỜI PHẢI TRẢ LỜI TA MỘT VẤN ĐỀ.”

Đỗ Trần với câu đầu tiên Roland vừa nói mờ mịt không hiểu, câu sau hẳn nghe được liền vội vã nói:

”MỜI NGÀI NÓI.”

”LỜI THỀ ĐẦU THẦN CỦA NGƯỜI LÀ GÌ?”

Đỗ Trần nghiêm mặt nói:

”GIÚP THẾ GIỚI TỐT HƠN, GIÚP ĐỠ NGƯỜI TRÊN THẾ GIAN.”

Roland bịt mũi, lắc đầu nói:

”THỐI, THỐI LẮM! NGƯỜI LỪA CON CHÓ NÀO VẬY?”

Đỗ Trần cười khở, hẳn học làm đầu thần mục đích hoàn toàn là vì những lời này, mặc dù xuất phát điểm có chút tà ác nhưng mục đích thì không sai.

”QUÊN ĐI, TA HỎI CÂU KHÁC, NẾU ĐỊCH NHÂN VÂY QUANH NGƯỜI, NGƯỜI SẼ CHIẾN ĐẤU ĐẾN CHẾT HAY ĐẦU HÀNG NHẬN THUA, NÓI THẬT ĐI ĐỪNG GẠT TA.”

Nói thật sao? Đỗ Trần uốn môi nói:

”NON XANH CÒN ĐÓ, LO GÌ KHÔNG CÓ CỬ ĐUN.”

”HẮC, ĐÁP ÁN NÀY THẬT SỰ A.” - ROLAND NHÉCH MIỆNG CƯỜI, VẼ MẶT ĐỘT NHIÊN THAY ĐỔI - ”ĐẤU THUẦN TƯ GIỚI LUẬT NGƯỜI QUÊN RỒI SAO? LÂM CHIẾN KHÔNG LỪ, CƯỜNG ĐỊCH KHÔNG TRÁNH, NHẬP TUYỆT CẢNH TẮC VONG SANH, CHẾT CHỨ KHÔNG HÀNG.”

Đỗ Trần cười nói:

”LƯU LẠI TÍNH MỆNH MÌNH ĐỂ BÁO THÙ CÓ TỐT HƠN LÀ ĐỂ KẼ KHÁC LÀM HỘ KHÔNG?”

”Ha ha!”

Roland ngửa mặt lên trời cười rộ lên.

”NGƯỜI NÓI ĐÚNG, LƯU LẠI TÍNH MỆNH ĐỂ TỰ BÁO THÙ.” - NÓI XONG HẮN VỖ VÀO VAI ĐỖ TRẦN, MỘT CỔ ĐẤU KHÍ ÉP TỚI KHIẾN ĐỖ TRẦN KHÔNG CHỐNG ĐỠ NỔI LIỀN QUỖI THỤP XUỐNG.

Roland cắn vào đầu ngón tay trích huyết lên trán Đỗ Trần, nói:

"Người bây giờ có thể đi, nếu có kẻ nào đến tìm người gây chuyện thì có thể nói tên ta ra, bảo rằng người là đệ tử kí danh của Roland ta."

Đỗ Trần mừng rỡ, đệ tử kí danh có nhiều cái lợi, đó là không cần đập đầu bái sư, không cần gọi sư phụ, không cần phải danh chính gọi ra, sau này thấy nguy bức đại lão, có thể tùy tiện cải hoán mô đình. Nhưng nếu có việc, có thể nói tên Roland ra để gây uy danh.

Tiện nghi.

"Ha ha, chúc mừng Roland miện hạ thu được kí danh đệ tử!" - Một vị đại hán dẫn theo một tiểu nha đầu từ thác nước ở hàn đàm phi thân xuống, chấp tay trước ngực chúc mừng.

Chẳng lẽ lại có cao nhân xuất hiện nữa sao?

Đỗ Trần xoay người lại thì nhìn thấy một đại hán cao lớn dị thường, giống như có huyết thống thú tộc như Ariza, đầu hấn bóng lưỡng, dưới cằm là bộ râu màu đỏ, hấn mặc trường bào đỏ, quần quanh eo là sợi dây xích.

Người này Đỗ Trần không nhận ra nhưng bên cạnh hấn là một nha đầu quần áo đỏ, đích thị người quen.

Christina, hay chính là đại tiểu thư xã hội đen - kẻ khiến Demis phải thực hiện hội họa thân thể. Nói như thế, đại hán đầu bóng kia hấn là cha nàng, Đẩu Thần đảo trùm xã hội đen Pier.

Theo như Demis nói thì phụ tử bọn họ đóng cửa đồ tràng chính đốn, tựa như mắt tích không thấy, hóa ra là đến gặp Roland.

Roland không phản ứng gì với hai người này mà nói với Đỗ Trần.

"Tiểu tử người có thể đi, sau này không có chuyện gì đừng quấy rầy ta!"

Đỗ Trần hỏi:

"Sư phụ "

"Đừng gọi ta là sư phụ, người có hiểu đệ tử kí danh là gì không?" - Roland nói một cách thiếu kiên nhẫn.

"Ta sau này có gì không hiểu có thể đến thỉnh giáo ngài không?"

"Không có thời gian!"

Roland từ chối không khách khí, sau đó trừng nhàn cả giận nói:

"Còn không mau đi? Chờ ta thu thập người à?"

Nói xong hấn liếc mắt nhìn phụ tử Pier một cái lạnh nhạt:

"Pier, người tới làm gì? Đáng chết, còn dẫn theo cả đàn bà."

Christina tức giận.

"Ta không phải đàn bà, ta là cô gái."

Pier cười to:

"Christina, Roland miện hạ thích nói đùa, đừng chọc giận ngài nếu không chúng ta xui xẻo đấy."

Đỗ Trần xem bọn họ có chuyện cần tương đàm, hấn không tiện nghe bèn cáo từ:

"Ta về trước, có chuyện "

"Chờ một chút, người không thể đi!" - Christina gọi Đỗ Trần rồi xoay người nói với cha - "Cha, lần trước chính hấn thắng con."

Đôi mắt Pier sáng ngời, lão đánh giá Đỗ Trần rồi cười nói:

"Hậu sinh khả úy, trên Đẩu Thần đảo này người có khả năng thắng con gái ta không nhiều lắm".

Hấn nói xong nhớ lại chuyện của mình, tán thưởng Đỗ Trần vài câu rồi chấp tay nói với Roland:

"Miện hạ, ta lần này có chuyện muốn nhờ."

Mẹ kiếp, năm nay xúi quẩy hay sao, như thế nào mà nhiều người nhờ ta thế?

Roland không nhìn được.

"Pier, lão tử không nợ người gì cả."

Hắn phất tay, ý bảo cả hai đi về.

Pier trong lòng biết tính tình của Roland, lão không tức giận mà cười nói:

"Ta đã chính thức thông báo cho Ziege viện trưởng, mong rằng miện hạ nghe ta nói đã."

"Ziege?"

Roland suy nghĩ một chút, đột nhiên nắm lấy Đỗ Trần.

"Tiểu tử, ngươi đồ thuật rất lợi hại đúng không?"

Đỗ Trần không hiểu tính cách vị sư phụ kí danh này, hàm hồ nói:

"Cũng khá tốt."

"Tốt lắm, Pier, ngươi và tiểu tử này đồ một ván đi, nếu người thắng ta sẽ nghe chuyện của ngươi."

oOo

85. Đánh Bạc (2)

Đỗ Trần trong lòng hô to vận khí mình tốt, Pier cầm lệnh tiễn của Ziege đến lấy nhân tình còn bị Roland tìm cớ bố trí chướng ngại, rõ là không muốn giúp hắn. Vậy mà mình lại có thể tìm được trợ giúp của Roland, vận khí quả không tệ chút nào.

Nhưng mà vì sao hắn lại giúp mình nhỉ? Chẳng lẽ hôm nay thực sự vì tâm tình hắn vui vẻ hay sao?

Đỗ Trần trong lòng trồng một cái cây hỏi thật lớn.

Vừa nghe điều kiện của Roland, Christina bắt đầu cười:

"Roland miện hạ, vị cha già của ta trước khi tiến vào Đấu Thần đảo đã được xưng là Nhã Cầm đồ thánh. Ngài thua chắc rồi!"

"Francis, ngươi nếu thua thì lập tức sẽ có đại phiền toái đấy!" - Roland uy hiếp Đỗ Trần, sau đó hắn trở lại với đồng cỏ sai nhầm mắt đường thần, không hề nói nữa.

Pier đi tới tảng đá gần chỗ Ariza luyện công, ngoắc ngoắc tay với Đỗ Trần, cười nói:

"Chàng trai nhỏ đến đây nào! Lần trước con gái ta chơi xúc xắc để thua ngươi, lần này chúng ta cũng sẽ dùng xúc xắc, thế nào? Christina, đem nó ra đây!"

Không tưởng được trên người Christina nha đầu này còn mang theo dụng cụ đánh bạc, nàng ta rất nhanh đã bố trí tảng đá thành một bàn đánh bạc, sau đó giương mắt hung hăng với Đỗ Trần:

"Tiểu tử, sau khi thua đừng có khóc đấy!"

"Ba con xúc xắc, một ván định thắng thua, hạn chế duy nhất là không được dùng đầu khi!" - Nói đoạn, Pier cầm lấy cốc xúc xắc bắt đầu lay động.

Hắn là một cao thủ! Đỗ Trần bằng chính thính lực và nhãn lực của mình một chút cũng có thể cảm ứng được, Pier chỉ dựa vào lực lượng cổ tay khiến toàn bộ xúc xắc bị đánh vỡ, không cần xem cũng có thể đoán được, khẳng định sau khi bị vỡ sẽ thành sáu mươi ba mặt xúc xắc, toàn bộ được lật lên.

Đỗ Trần cũng lắc lắc cốc xúc xắc, thầm nghĩ, bằng vào liên hoa nội kính cũng có thể thắng hắn, chỉ cần phóng ra một đóa Liên Hoa trúng vào tâm của con xúc xắc rồi đánh vỡ vài cái là được.

Nhưng mà Pier là lão đại của hắc xã hội trên Đấu Thần đảo, mặc dù mình có Roland làm chỗ dựa nhưng cũng không thể đắc tội với hắn, có lẽ không đắc tội thì tốt hơn.

Mà hắn bây giờ khẳng định là đang gặp chuyện phiền toái nên mới đến nhờ Roland, mình giúp hắn chẳng phải là một việc thiện hay sao?

Nhưng mà, mình đem cái tình người này bán cho hắn nhưng phải khiến hắn biết mới được.

Nghĩ vậy, Đỗ Trần mỉm cười, làm một ít tay chân sau đó bụng cóc xúc xắc xuống.

"Pier tiên sinh, chúng ta mở cốc ra thôi!"

"Ha ha! Không cần nữa!"

Pier trong lòng thầm khen tiểu tử này quả biết làm người, hắn xoay người nói với Roland:

"Miện hạ, nếu chúng ta bằng nhau thì làm sao?"

Roland ngáp ngáp miệng, vẫn nằm trên thảm cỏ hung hăng trừng mắt nhìn Đỗ Trần:

"Tiểu tử ngươi khá lắm, bằng điểm rồi, hai bên đều không có tội. Nói đi, có chuyện gì?"

Pier tặng Đỗ Trần một ánh mắt cảm kích, cười nói:

"Ngày ba tháng ba, xin miện hạ cùng ta đi xem Thiên Vương sơn!"

"Cái gì?" - Roland nhíu mày - "Ngươi cũng muốn có chủ ý với đồ ở dưới chân Thiên Vương sơn?"

"Ta không dám, cái đó ta không có phúc tiêu thụ, được nó chỉ có thể mang tới họa diệt môn. Bất quá, ngày ba tháng ba có một vị bằng hữu hẹn ta gặp mặt tại Thiên Vương sơn, xin miện hạ giúp ta một phen! Mặt khác, trước ngày ba tháng ba ta còn muốn nhờ miện hạ chiếu cố dùm đứa con gái này!"

Roland trầm ngâm một lát, kêu lên:

"Ngày ba tháng ba ta sẽ y lời tới Thiên Vương sơn, bất quá con gái ngươi ta mặc kệ, ta nhìn cô ta không vừa mắt!"

Christina nghe vậy thì tức tối:

"Uy, ai thèm ở cái nơi rách rưới này, vừa lạnh vừa ướt!"

"Christina, cầm miệng!" - Pier quát con gái rồi lại cúi người nói - "Miện hạ có thể tới Thiên Vương sơn đã khiến ta cảm ân đại đức rồi, Christina sẽ không làm phiền miện hạ nữa, ta đưa nó tới Ziege viện trưởng vậy."

Đỗ Trần đột nhiên có cảm giác Pier đang an bài hậu sự cho mình.

"Ân, đi hết đi, phiền chết đi được!" - Roland phát tay tiễn khách. Đột nhiên, khuôn mặt dẫu trong đám tóc rối bởi lộ ra một tia thống khổ.

Pier mau chóng hỏi:

"Miện hạ, bệnh cũ của ngài..."

"Cút mau!"

Roland hét to, quyền đập mạnh vào mặt đất, 'Oanh' một tiếng ngoại trừ Ariza thì cha con Pier cùng Đỗ Trần đều bị chấn động vắng ra xa.

"Vâng, vậy ta không quấy rầy miện hạ nữa!" Pier quơ lấy Đỗ Trần và con gái rồi bay về phía thác nước.

Chẳng mấy chốc Bích Thủy Hàn đàm vang lên một trận gào rú phi nhân, Đỗ Trần vội vã hỏi:

"Pier tiên sinh, hắn làm sao vậy? Bằng hữu của ta vẫn còn tại Bích Thủy Hàn đàm!"

Pier trong mắt toát ra một tia lo lắng, trong lòng hắn thầm nghĩ, ngày ba tháng ba cầu cho Roland đừng có phát bệnh, nếu không sẽ phiền toái to.

"Người yên tâm, đây là bệnh cũ của Roland miện hạ thôi, ông ta sẽ không đả thương người!" - Nói rồi, hắn đổi thành tươi cười, nói - "Tiểu huynh đệ vừa rồi đa tạ người."

"Cảm ơn?" - Christina ngạc nhiên nói - "Bất quá tiểu tử người có thể đánh hòa với cha ta vậy so với ta lợi hại, lần trước ta thua không oan. Có cơ hội sẽ bàn luận tiếp!"

Pier cùng Đỗ Trần nhìn nhau cười, đều không nói cho Christina biết sự tình vừa rồi.

.....

Pier mang theo Đỗ Trần bay tới bên ngoài túc xá Thượng Thủy Các, sau đó lão mang con gái chạy tới chỗ Ziege đang dưỡng thương.

Đỗ Trần lại một lần nữa được thể nghiệm cảm giác bay lượn, trong lòng cứ ngứa ngứa khó chịu. Mẹ nó, lão tử phải nhanh làm thiện sự mới được, bằng không tới khi nào mới có thể bay?

Nhưng mà mỗi một lần đại thiện sự khai hoa đều tuyệt không phải dễ dàng gặp được.

Khi Đỗ Trần theo con sông trở lại túc xá thì trước cửa phòng mười tám của hắn đã có rất nhiều người vây quanh. Có sư phụ, cũng có học sinh, mà Tuyết Bỉ Nhân Harry đáng thương đang đứng trước đám đông, vẻ mặt bất lực.

Tại hai bên đại môn đã dựng lên hai căn lều nhỏ, trên cái rèm của căn lều bên phải có treo một chiều bài Chiêm tinh toán mệnh, còn bên kia thì treo một cái 'phướn' vẩy khách màu trắng: Vẽ hình, một ngân tệ, mỹ nữ miễn phí!

Hai căn lều này giống như hai môn thần giữ cửa, hơn nữa còn có sư phụ, học sinh tức khắc đã vây kín cửa phòng Đỗ Trần, chặt như nêm cối.

"Chủ nhân, rốt cuộc ngài đã trở về!"

Harry bò tới, ôm oán hận nói:

"Sáng nay ngài cho Demis giáo thụ chỗ ở, nhưng mà hắn lại dùng tiền của ngài mua hai căn lều rồi dựng ở trước cửa túc xá, hắn lại còn kiếm thêm một gã lừa đảo gọi là Bowen đến ở cùng một chỗ nữa."

Hai gã hỗn trướng này muốn làm gì?

Đỗ Trần muốn tức giận, nhưng cẩn thận cân nhắc lại thì hết lần này tới lần khác cũng không tức giận nổi. Hai gã này quả thực có tiềm năng bệnh thần kinh!

"Chư vị xin nhường đường một chút, đây là phòng của ta!"

Đỗ Trần chen vào giữa đám người rồi đi tới trước lều của Demis, con bạc này đang vẽ một bức họa cho một vị mỹ nữ Tinh Linh tộc rất tinh xảo, vị Tinh Linh mỹ nữ kia chính là Mina giáo thụ.

oOo

86. Đa Tát Giáo Hội

oOo

"Ai nha, tiểu suất ca người rốt cục cũng trở lại."

Mina đã thấy Đỗ Trần liền khoát tay với Demis ở phía sau:

"Không vẽ, ta không có hứng thú vẽ nữa!"

"Thế sao được? Không ai có thể cắt đứt hội họa của ta!" - Demis khấn trương đứng lên giữ chặt Mina.

"Làm gì vậy? Định giở trò lưu manh với lão nương hả?" - Mina hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, sau đó liền nắm tay Đỗ Trần hướng tới Thượng Thủy Các.

"Tiểu suất ca, đừng khấn trương, lần này tìm người là có sự tình nghiêm chỉnh."

"Thật sự là có sự tình đứng đắn sao?" - Đỗ Trần quay đầu nhìn thoáng qua hai "môn thần" (thần giữ cửa), cười nói.

"Về việc lần trước người hỏi ta về hắc ám nghi thức."

Trong lòng Đỗ Trần vừa động, không hề nhiều lời, hắn cũng không để ý tới hai vị môn thần kia đang ở cửa mà theo Mina tới Mã Đầu thành khu, tiến vào tửu quán "Mâm Côi".

Chính vẫn là cái gian nhỏ lần trước, sau khi Mina gọi "lão hổ" mang rượu tới, vị lão hổ mà Đỗ Trần đã gặp mặt liền bưng khay đến, nó được phủ giấu bởi một lớp vải đỏ. Lão vén mặt trước của vải đỏ lên cười nói:

"Đại tỷ, tư liệu người cần đều ở đây."

Mina tiếp nhận tư liệu trước mặt Đỗ Trần, nói:

"Ta biết hệ thống tình báo của giáo đình có khả năng tra ra được, nghi thức có quan hệ tới Bác Bì đều có ở chỗ này. Bất quá thứ này không thể có phó bản nên người ở chỗ này tra duyệt đi."

Đỗ Trần sững sờ:

"Đa tạ!" - Hắn cầm lấy tư liệu bắt đầu phê duyệt.

Thời gian từng chút trôi qua, Mina một mặt nhìn Đỗ Trần duyệt tư liệu, một mặt lẳng lặng thưởng thức rượu.

"Lạp mê Mạt Đế Tổ!"

Đỗ Trần trong một tư liệu thấy được những lời này, theo Hải Luân nói thì đây là một loại ngôn ngữ cổ xưa, tâm tình của Phillip đã cực kỳ kích động khi nói đến.

Da Tát giáo hội. Tư liệu cho thấy, rất lâu trước kia có một giáo hội gọi là Da Tát sử dụng loại ngôn ngữ này làm ngôn ngữ tế lễ, hơn nữa nghi thức xử phạt phản đồ, tù binh chính là Hắc Ám Thánh Hình.

Bất quá giáo hội này đã tiến mất trong lịch sử.

Đỗ Trần lấy tư liệu của Da Tát giáo hội đặt trước mặt Mina:

"Ta muốn tư liệu về nó."

"Có thể, bất quá người muốn làm gì?" - Ánh mắt Mina dừng trên người Đỗ Trần.

Lần trước nàng biết Đỗ Trần đối với Hắc Ám Thánh Hình có hứng thú liền khổ tâm tìm kiếm tư liệu này, nhờ vậy mà đốc thúc Đỗ Trần sớm trao đổi tin tức tình báo.

Đỗ Trần cười cười:

"Luyện kim thực nghiệm thất của Phillip có mười tám tầng, nhưng còn có tầng mười chín không muốn cho ai biết "

Hai trông mắt Mina chợt lóe lệ quang, trầm giọng nói:

"Da Tát giáo hội lần đầu xuất hiện là ở văn thần năm thứ 27, chủ yếu là do thương tàn lão binh trong văn thần đại chiến, còn có vài vị phong hào đầu thần may mắn sống sót lập nên. Giáo nghị của họ chỉ là khôi phục vinh quang của thần, nhưng thần của bọn họ không phải là các phong hào đầu thần mà thánh giáo cung phụng, mà là một cái rất cổ quái, vị thần mà ta chưa bao giờ nghe qua, Da Tát!"

"Mà kết cấu tổ chức của bọn họ hết sức nghiêm mật, trong đó bốn vị chấp hành Hắc Ám Thánh Hình được xưng là Da Tát thánh đồ, có địa vị cực cao, Da Tát thánh đồ đời thứ nhất do bốn vị phong hào đầu thần đảm nhiệm."

Nói đến đây Mina lại ngậm miệng, ý bảo Đỗ Trần nói ra thêm tin tức.

"Gần đây nhất, Phillip từ trong tay Roland có được một thực nghiệm phẩm vô cùng trọng yếu, mà sau khi có được hai thực nghiệm phẩm thì thực nghiệm của hắn sẽ nhanh chóng thành công!"

Trên thực tế, ngoại trừ Ted - cha của Helen - còn có thực nghiệm phẩm trọng yếu thứ ba, đó chính là bản thân Đỗ Trần, nhưng hắn không có nói ra.

Ngoại trừ chuyện mình cùng Phillip, còn lại Đỗ Trần biết gì hắn đều nói ra.

Mina trầm ngâm hồi lâu rồi vỗ mạnh cái bàn.

"Đấu khí truyền thừa, thay đổi thiên phú. Đáng chết, thu được những thứ này thì xem ra lời đồn quả không sai! Francis, người lần này vì thánh giáo đã lập một công lớn, giáo hoàng bề hạ sẽ trọng thưởng cho người!"

Nói xong, Mina cười lên:

"Hi! Tiểu suất ca, tỷ tỷ bây giờ nhìn người càng ngày càng đáng yêu! Cảm tạ tin tức của người, tỷ tỷ lần này thăng chức nhất định sẽ nhớ đến người. Bất quá người có thể nói cho tỷ tỷ biết tại sao người lại cảm thấy hứng thú với Da Tát giáo hội cổ xưa này không? Mặc dù người sáng lập ra nó cũng cung phụng phong hào đấu thần, cùng giáo đình đồng nguyên, nhưng giáo hoàng bề hạ vốn không có thích loại tín ngưỡng với các vị thần kỳ diệu khó hiểu "

"Đây là chuyện riêng của ta!"

Đỗ Trần lạnh lùng quay đầu cự tuyệt vấn đề của Mina, lại hỏi:

"Trong tổ chức của Da Tát giáo hội, bốn thánh đồ có đặc điểm gì? Tỷ như cá tính, tướng mạo, thực lực "

"Không rõ lắm, dù sao nó cũng quá cổ xưa. A, đúng rồi, trong một cổ tịch có ghi lại, mỗi đời Da Tát giáo hội nhất định phải có một thánh nữ. Mỗi khi cần trừng phạt phạm nhân đều là do thánh nữ tuyên bố hành hình, sau đó bốn người thủ hạ thực hiện hình pháp trừu căn bác bì."

Thánh nữ tuyên bố hành hình sao? Trong bút kí của Mayfair đích xác có ghi lại rất nhiều về phương diện đó, chẳng lẽ Mayfair chính là thánh nữ sao?

Từ đây đại khái mọi việc đều sáng tỏ, Phillip cho dù không phải là thành viên Da Tát giáo hội thì nhất định cũng có quan hệ, bốn người thi hành án tử cùng Mayfair đều là thành viên của Da Tát giáo hội.

Mà Phillip lại dùng thánh nữ của Da Tát giáo hội làm thực nghiệm phẩm vậy hắn là phản đồ của Da Tát giáo hội, hoặc là địch nhân.

Cũng chính là địch nhân của Francis.

"Trước mắt ta đã biết như vậy, người kể cho ta nghe nhiều tin tình báo thì ta cũng có thể giúp người tra tìm, nhưng phải đợi sau chuyện của Phillip. Gần đây tỷ tỷ rất bận, Thomas lão đại cũng sắp tới Đấu Thần đảo, tiểu suất ca, người cũng muốn làm khó tên Phillip đáng chết chứ?"

Đỗ Trần cười nói:

"Tốt, ta không vội, bất quá người có thể nói cho ta biết Phillip cuối cùng đã làm cái gì khiến cho giáo hoàng nổi giận? Ách, nếu là cơ mật thì người có thể không nói."

Mina nhún vai:

"Tiểu tử kia, người hiểu được hạng mục thực nghiệm của Phillip vậy suy nghĩ từ đó xem. Người ở tầng mười đúng không? Ở tầng mười là thay đổi thiên phú, sau đó tới tầng mười một là tiếp nhận đấu khí truyền thừa người không biết đây là một bộ đầy đủ sao? Tỷ tỷ lại nói cho người một tin đồn từ miệng Ziege, hắn nói sau khi thực nghiệm của Phillip thành công, loài người cùng chủng tộc trí tuệ sẽ không lo gắng gáp phải nguy hiểm diệt vong, bởi vì bọn họ có đủ thụ hộ giả."

Đỗ Trần há to miệng, theo ý tứ của Mina nói thì là

"Nhân tạo cao cấp đấu thần sao?"

"Đúng vậy, người thử nghĩ xem, giáo hoàng bề hạ sở dĩ là giáo hoàng bề hạ bởi vì nhiều tộc trên đại lục đều tín ngưỡng thần mà hắn đại biểu, nhưng Phillip lại tạo ra cao cấp đấu thần!"

Đỗ Trần im lặng gật đầu, giải thích đúng lắm. Trong kiếp trước, nếu có một kẻ đánh một cú điện thoại cho giáo hoàng thông báo hần muốn tạo ra Da Tô giáo, thử nghĩ xem như vậy cả giáo đình không nổi điên mới là lạ.

Mina tiếp tục nói:

”Thực nghiệm của Phillip là một trong những nguyên nhân gây xung đột quyết liệt giữa thánh giáo và Đấu Thần đảo, nếu người tham dự vào kế hoạch của Phillip thì có tư cách biết một sự tình, Thomas lão đại định vào thời điểm khẩn yếu quan đầu (thời điểm quan trọng) trong cuộc thực nghiệm của Phillip mà cắt đầu hần. Theo lời người thì tại Thiên Vương sơn hần sẽ giải phẫu một thực nghiệm phẩm, cho nên người cần tra ra thời gian hần đi tới Thiên Vương sơn.”

Đỗ Trần reo lên:

”Người không muốn nói, thánh giáo định động thủ trên đường Phillip đi Thiên Vương sơn chứ?”

”Kế hoạch cuối cùng do lão đại quyết định, bất quá với kinh nghiệm của ta thì xem ra đây là thời cơ xuống tay tốt nhất, lão đại cũng nhất định cho là như vậy.”

Đỗ Trần cười. Phillip đáng thương, Helen muốn trên đường tới Thiên Vương sơn thu thập người, thánh giáo cũng muốn trong lúc đó thu thập người.

Được rồi, Pier kia cùng Roland ngày mùng ba tháng ba sẽ tới Thiên Vương sơn, dám Phillip cũng sẽ đi thực nghiệm vào ngày này, vậy là niềm vui lớn rồi.

oOo

87. Mừng 3 Tháng 3

oOo

Sau khi tách khỏi Mina, Đỗ Trần về tới túc xá của mình, hai môn thần vẫn còn ở đó hấp dẫn tò mò của các sư phụ, học sinh.

Đỗ Trần tiến đến giao thiệp, Demis mở miệng là hiến thân vì nghệ thuật xin Francis đồng học ủng hộ nghệ thuật, miệng ám chỉ thân phận sư phụ của mình khiến cho Đỗ Trần một biện pháp cũng không có. Còn lão thần côn Bowen lại càng tuyệt, rõ ràng là ngủ tại trường bỗng mà gọi thế nào cũng không tỉnh.

Cẩn thận suy nghĩ một chút, Đỗ Trần nhận định hai kẻ cổ quái này là hai cao nhân thần kinh không quá bình thường. Chính mình bây giờ đang bị Phillip làm khó dễ, mà bên người không có mấy người tốt, cho nên muốn cùng Demis thương lượng để cho hai lão gia này ở tại bên rìa khá xa của túc xá.

Cuộc sống bình thần ngày lại ngày qua đi, Đỗ Trần tại thực nghiệm thất - to bằng hai phòng học - trải qua kiếp sống bình thường của đệ tử. Bất quá trong đó có một việc khiến Đỗ Trần hết sức để tâm, đó là việc hần đã tấn cấp thành nhị cấp chanh y ma đấu sỹ, mà thời gian hần dùng để tiến từ cấp một lên cấp hai theo bản ghi chép của Đấu thần học viện là đúng hàng thứ ba, hai người trước đó đều là nhân vật của mấy trăm năm trước.

Nhị cấp đấu sỹ cùng nhất cấp đấu sỹ có khác nhau lớn là đấu khí thực thể hóa, đối với ma đấu sỹ mà nói, đặc thù lớn nhất chính là có thể hình thành đấu khí hộ thuẫn ở bên ngoài cơ thể, điều này làm cho quanh người Đỗ Trần có một cái màn hào quang màu lam xú thí đến vài ngày.

Đương nhiên, trọng yếu nhất chính là Liên Hoa Bảo Giám cũng tiến bộ, dù sao ở ngàn dặm trong thành St. John còn có từ thiện cơ kim giúp hần làm việc thiện.

Một ngày của tháng hai, Đỗ Trần đi tới thực nghiệm thất nhưng hôm nay bất đồng so với bình thường, Phillip cũng không bắt hần tới tầng mười mà là nói chuyện ở ban công thất.

”Francis, chúc mừng người đã tấn cấp nhị cấp đấu sỹ. A a, tốc độ tiến bộ của người khiến cho không ít sư phụ đều cảm thán, gặp được một chú mèo con tốt a!”

Phillip cười to chúc mừng Đỗ Trần, xong lại chuyển biến, lạnh nhạt nói:

”Bất quá, người đối với tiến bộ của người có hài lòng không?”

Trong lòng Đỗ Trần căng thẳng, gần đây hẳn cùng Phillip trong lúc nói chuyện đều cẩn thận dị thường, hẳn đáp:

”Phong hào đấu thần không phải một ngày là có thể luyện thành, con đường còn rất dài nên không nên tự mãn, chỉ có thể nói là còn có thể.”

”A, người quá khiêm nhường rồi. Francis, gần đây người đối với thí nghiệm của ta cũng đã hiểu rất nhiều điều, đây là một trợ thủ hợp cách. Vậy, người đối với đấu khí truyền thừa hạng nhất này có cái nhìn thế nào?”

”Nó có thể trong thời gian ngắn bồi dưỡng một đấu thần, nhưng là nhờ có ngoại lực đạt được đấu khí chứ không phải thật lực, nên ngày sau rất khó tiến bộ.”

Phillip gật đầu, cười nói:

”Đúng vậy, người bình thường nhận được ngoại lai đấu khí không phải thật lực, đây là bởi vì thân thể bọn họ cùng thân thể người cung cấp đấu khí không hoàn toàn dung hợp. Nhưng, người là Thiên Sứ Thủy Thân, có thể cùng với thủy hệ đấu khí kết hợp hoàn mỹ!”

Mẹ nó!

Hắn cần biện pháp đấu khí truyền thừa để đề cao thực lực bản thân mình đó sao? Tâm ”thức địa” của Đỗ Trần lớn tiếng nói.

Gặp được tuyệt thế cao thủ, chuyện bị trộm đi mười năm công lực đối với người khác là thâm thiên chi hạnh, nhưng với Đỗ Trần mà nói đó cũng là tai nạn bởi vì hắn chính là mục tiêu thực nghiệm của Phillip. Không cần phải nói, thiên phú của Đỗ Trần biến hóa bước đầu, vậy bây giờ tiến hành bước thứ hai đấu khí truyền thừa, sau đó là bước thứ ba không biết đến bước thứ mấy thì giải phẫu Đỗ Trần đây?

Quả nhiên, Phillip tiếp tục nói:

”Người không có hứng thú nhanh chóng đề cao thực lực sao? Thử sử dụng phương pháp đấu khí truyền thừa xem.”

Tâm niệm Đỗ Trần vừa chuyển, cười nói:

”Ta muốn trước hết mời Roland sư phụ dạy, bởi vì gần đây ta được hắn thu làm đệ tử, hơn nữa thực lực của sư phụ Roland siêu quần nhất định sẽ cho ta ý kiến tốt.”

”Người đã làm đệ tử của Roland?” - Đôi mắt của Phillip hiện lên một vẻ mắt tự nhiên, nhưng rất nhanh đã được hắn che dấu đi - ”Chúc mừng, đây chính là đại hỷ sự!”

Đáng chết, Roland như thế nào lại nhúng tay vào, Francis chẳng phải là cùng giống Arthur đều có một phong hào đấu thần bảo vệ sao? Thực nghiệm của chính mình như thế nào triển khai được?

Thu hết biến hóa của Phillip vào lòng, Đỗ Trần âm thầm kêu may mắn.

Hai người trầm mặc một lát, Phillip đột nhiên cười nói:

”Francis, người hẳn là hiểu được với tốc độ tiến bộ của người rất nhanh sẽ có thể đạt tới tam cấp đấu sĩ, mà tam cấp đấu sĩ là một phân thủy linh (tầm chắn) trọng yếu, bởi vì khi đó người có thể phát xuất độc môn chiến kỹ của mình.”

Đỗ Trần gật đầu, hẳn bây giờ cũng rất mong chờ trở thành tam cấp đấu sĩ, nhất nhị cấp đấu sĩ đều chỉ có thể sử dụng một ít chiêu thức thông dụng như: thủy cầu, thủy quang thuần cái gì đó, mà tam cấp đấu sĩ có thể nghiên cứu độc môn chiến kỹ, tựa như một chiêu hỏa miên của Chu Nho Sem.

Nhưng, cái này cũng là lý do trở thành thực nghiệm phẩm.

Phillip tiếp tục nói:

”Chờ người hình thành độc môn chiến kỹ, lộ tuyến vận chuyển thủy nguyên tố trong cơ thể sẽ cố định, khi đó ta sẽ tiến hành đấu khí truyền thừa chẳng phải hoàn mỹ sao.”

Lão bất tử này đang dẫn dụ mình. Đỗ Trần cười nói:

”Ta còn muốn hỏi Roland sự phụ một chút!

”Cái này, người biết đó, thực nghiệm của ta là cơ mật cao nhất của học viện. Ân, bắt quá Roland miện hạ thân phận tôn quý, người có thể nói với hắn!” - Phillip suy nghĩ một chút rồi cười nói - ”Trong khoảng thời gian này ta có một số việc nên cho người nghỉ ngơi một thời gian, thuận tiện hỏi ý kiến Roland miện hạ đi.”

Đỗ Trần hỏi:

”Ta khi nào thì tiếp tục công tác?

”Sau mùng ba tháng ba. Ta cần bề quan để tiến hành một thực nghiệm phi thường trọng yếu.”

Đáp án của Phillip khiến cho Đỗ Trần giật mình.

Mùng ba tháng ba, chẳng lẽ hắn định trong ngày này giải phẫu cha của Helen?

Thật sự lớn a!

Đứng dậy tiễn Đỗ Trần xong Phillip ngồi lại phía sau bàn, đột nhiên trên tường sau lưng hắn xuất hiện một bóng người, màu đen mờ ảo giống như màu bức tường, tay hắn không cầm cái gì, hơn nữa mười ngón tay thon dài không giống ngón tay của loài người khiến cho hắn rất khó cầm bình khí. Hắn cười âm lạnh:

”Quá thú vị, Roland đã nhúng tay vào, người còn dám giải phẫu Francis lấy đi ”linh loại” mà Mayfair truyền cho hắn sao?”

Phillip không quay đầu lại mà vỗ mạnh vào mặt bàn nói:

”Chuyện của ta không đến lượt người quản.”

Sau khi suy nghĩ, hắn hiểu được mình nói quá nặng lời liền nắm tay sửa lại:

”Roland đáng chết, hắn tại sao lại nhúng tay vào? Quên đi, tạm thời đừng kế hoạch đối với Francis, chờ vài ngày nữa hãy nói.”

Bóng đen nọ phì cười:

”Chờ? Người muốn chờ tới khi nào? Có Roland ở đây người đâu dám giải phẫu Francis.

”Hừ!

Phillip cười lạnh âm trầm:

”Bây giờ đích xác ta không dám, nhưng quá một thời gian nữa nói không chừng dám.”

”Quá một thời gian nữa? Dát dát! Phillip, đừng nói ta không nhắc nhở người, Francis có tóc màu vàng kim là do kế thừa linh loại của người trong cơ thể Mayfair, nhưng hắn cũng có thể là kế thừa của thủ hộ Bác Bì, trong lúc người giải phẫu hắn chẳng những phải đối mặt với Roland, cũng rất có thể còn phải đối mặt với Bác Bì nữa.”

”Được rồi! Không cười nữa! Ta chán ghét tiếng cười đáng chết của người!” - Phillip hít thở sâu mấy cái, hòa hoãn nói - ”Bác Bì, Roland không ai có thể ngăn cản được thực nghiệm của ta. Trước hết để cho Francis cao hứng một đoạn thời gian, chỉ cần ta bình an vượt qua ngày ba tháng ba, đấu khí tụ, cho dù bọn họ có tìm tới ta gây phiền toái thì ta cũng dám giải phẫu Francis!”

”A? người dựa vào cái gì mà tự tin như vậy?” - Vừa nói, bóng đen đột nhiên ngừng lại, nghĩ tới cái gì đó. - ”Ngày ba tháng ba, đấu khí tụ, Thiên Vương sơn ta hiểu rồi, người thật sự là kẻ điên!”

”Rất điên cuồng sao? Thánh đồ Da Tát đại nhân thân ái ”

oOo

88. Người Đến Từ Thánh Giáo

oOo

Đỗ Trần đọc theo Thượng Thủy hà đi trở về túc xá, suốt đường đi hần không ngừng suy ngẫm.

Ngày ba tháng ba đám chắc sẽ có một đại sự kiện diễn ra, cái này không phải là điều hần quan tâm nhất, cái Đỗ Trần lo lắng chính là kế hoạch của Phillip nhằm vào hần đã bắt đầu, hôm nay dự hoặc hần tiến hành đấu khí truyền thừa chính là tín hiệu.

Nếu không có sự đảm bảo đỡ đầu của Roland, nói không chừng chính mình đã sớm bị bắt rồi.

Đáng chết, Bác Bì đấu thần không phải nói sẽ liên lạc với mình sao? Tại sao còn chưa tới?

Đỗ Trần thầm hạ quyết định, hần bây giờ không có khả năng đối phó với tên điên Phillip, thật sự không được, hần phải tìm cách trốn khỏi Đấu Thần đảo.

Khi trở lại cửa túc xá, cách đó không xa là hai tòa trường bằng đã đốt đèn, còn truyền ra tiếng cười to của lão đồ quỷ cùng lão thần côn, không biết hai vị "môn thần" đã gặp việc gì vui vẻ. Đỗ Trần nhìn chăm chăm vào cửa trường bằng của Demis đang mở, sau đó hần quay đầu và thấy được một bức tranh quỷ dị.

Tuyết Bỉ Nhân Harry đáng thương bị người dùng một cái bao trắng bó lấy, giống như tổng tử sắp lên đoạn đầu đài. Trong ánh mắt hần tràn đầy vẻ hoảng sợ, tựa hồ muốn nói: "Chủ nhân, chạy mau, có nguy hiểm!"

Đỗ Trần cả kinh, trong khi đó "đương" một tiếng hần bị một cỗ hấp lực hút vào trong phòng, cửa lớn đóng lại.

"Ai?" - Đỗ Trần quát khê.

"Ha ha, tiểu tử kia đừng hoảng hốt, là lão đại ta đây!" - Một thân ảnh cao lớn xuất hiện sau lưng Đỗ Trần, chiến giáp màu đỏ, râu mép đỏ đậm, đúng là lão đại của chấp pháp thần điện - Thomas đấu thần.

"Ai, là lão đại người, không thể tưởng các người tới mau như vậy!" - Đỗ Trần thở phào nhẹ nhõm, chỉ vào Harry nói - "Đây là người hầu của ta, có thể thả hần ra không?"

"Không vội, trước tiên hãy theo ta đi gặp mấy bằng hữu."

Thomas dẫn Đỗ Trần đi vào trong phòng, hần giống như trở lại nhà mình, lời nói như trách móc:

"Người tại sao lại tìm một Tuyết Bỉ Nhân làm nô lệ? Tuyết Bỉ Nhân đáng chết, nếu không phải Mina nói hần là người hầu của người thì ta đã thanh trừng hần rồi."

Trong lầu một đã đầy người, tính qua tổng cộng có mười bốn người, Mina cũng ở trong đó. Bọn họ toàn bộ đều một thân nhuyển giáp kỵ sĩ, sau lưng mang vũ khí, chỉ có một người khác thường mặc bộ giáo sĩ bào màu xanh, mặt khác, cũng chỉ có người này ngồi.

Tình hình này khiến Đỗ Trần rất khó để không chú ý tới vị giáo sĩ đang ngồi kia, cẩn thận đánh giá. Hần còn trẻ, khoảng hơn hai mươi tuổi, tóc màu lam, dung mạo tuấn tú, nhưng khí chất của hần lại lộ ra sự cao nhã, uy nghiêm, khiến người ta không dám trực tiếp nhìn.

Thomas một bên giới thiệu:

"Mina người biết rồi, đây là mười hai vị chấp pháp thần điện thủ hộ đấu thần, phân biệt là Xilin, Scarter, "

Hần nói tới tên ai thì người đó đều gật đầu với Đỗ Trần, đợi giới thiệu hết mười hai thủ hộ đấu thần, Thomas thấp giọng nói:

"Đi ra ngoài canh chừng, bắt luận kẻ nào dám rình coi, giết không tha!"

Mười hai đấu thần nhanh chóng biến mất, lúc này Đỗ Trần rất tò mò muốn biết thân phận của người nọ đang ngồi, người nào khiến cho Mina luôn luôn phóng đảng cũng phải có sắc thái nghiêm nghị, thành thật đứng một bên chứ?

Thomas ngồi ở bên người nọ cười nói:

"Đây là huynh đệ của ta, Bairu! Tốt lắm, Mina người cũng có thể rời khỏi!"

Có thể cùng Thomas xưng huynh gọi đệ, vậy Bairu này cũng là nhân vật có cấp bậc giáo phụ.

Đỗ Trần lễ phép chào hân. Bairu mỉm cười, thanh âm của hân cũng rất đặc biệt, hùng hậu, đại khí:

"Ân cần thăm hỏi người, Francis, cũng ân cần thăm hỏi vị bằng hữu của người, vị đầu thần thần bí kia!"

Nói xong, hân từ áo khoác rộng thùng thình xuất ra một khối lệnh bài, đặt lên bàn trước mặt Đỗ Trần:

"Người vì thánh giáo lập công lớn, ta đại biểu thánh giáo thăng cấp cho người là chấp sự chủ giáo của chấp pháp thần điện."

Thomas bên cạnh bổ sung:

"Mỗi năm hai trăm kim tệ, có thể tùy ý giết chết nam tước của một nước trên đại lục, điều khiển bộ đội trăm người của thánh giáo."

Đãi ngộ rất tốt! Đỗ Trần cười cười, thần thái hân không chút sợ hãi khiến Bairu tán thưởng:

"Francis, chúng ta không nên nói vui nữa, ta cùng Thomas là vì Phillip mà tới, các tin tức tình báo ta đều đã xem qua, người có đề nghị gì không?"

Đề nghị? Hắc hắc, Phillip, người dám bắt lão tử làm thực nghiệm phẩm, lão tử sẽ chơi lại người.

Đỗ Trần nghiêm mặt nói:

"Trước khi đưa ra đề nghị ta muốn nói một việc, rất có thể trước ngày mồng ba tháng ba Phillip sẽ tiến hành thí nghiệm."

Bairu cùng Thomas liếc nhau, trầm ngâm nói:

"Mồng ba tháng ba, đầu khí tụ, Thiên Vương sơn. Xem ra Phillip muốn mượn hiện tượng này. Francis, người làm tốt lắm, bây giờ ta có thể nói cho người biết, nhất định là ngày ba tháng ba sẽ không phải là trước."

Đỗ Trần gật đầu nói:

"Đã như vậy, ta đề nghị trên đường tới Thiên Vương sơn nên giết chết Phillip."

"Giết hân?" - Thomas cười to - "Tiểu tử kia người điên mất rồi, bắt quá ta lại thích."

Bairu nhặt nhẻo nói:

"Ta cũng muốn làm vậy, nhưng biện pháp cụ thể như thế nào? Nơi này là Đầu thần học viện, chúng ta làm sao có thể giết hân mà không một tiếng động, hơn nữa bên người Phillip có rất nhiều cao thủ."

Đỗ Trần hờ hững nói:

"Chính là vô luận có bao nhiêu khó khăn thì thánh giáo cũng phải giết hân, không phải vậy sao?"

"Người nói đúng." - Bairu ý bảo Đỗ Trần tới ngồi trước mặt.

Đỗ Trần ngồi xuống sờ mũi, nói:

"Ta nghĩ, với thực lực của thánh giáo thì giết hân không khó, khó là ở chỗ không để lại dấu vết, không kinh động đến Đầu thần học viện. Dù sao việc thánh giáo công nhiên giết chết phó viện trưởng của Đầu thần học viện cũng đưa tới phiền toái rất lớn."

Hân nhìn Bairu gật đầu nở nụ cười âm hiểm, bắt quá thoát nhìn rạng rỡ như ánh mặt trời.

"Nếu không thể không một tiếng động, vậy khiến cho oanh oanh liệt liệt tốt hơn! Nếu thánh giáo muốn thoát khỏi liên quan vậy thì mượn đao giết người (tá đao sát nhân)."

"Mượn đao giết người?" - Con mắt Bairu sáng ngời - "Mượn đao của ai?"

Đỗ Trần cũng không có nóng lòng trả lời mà nhanh chóng tính toán chủ ý của mình, thâm hạ quyết tâm, Phillip không chết thì mình sẽ có nguy cơ bị giải phẫu, bởi vậy, nên mạo hiểm một chút.

Bairu nhìn chăm chăm bộ dáng suy tư của Đỗ Trần, trong lòng biết hắn đang tính kế liền cho hắn thời gian, sau đó mới nói:

”Người định mời vị thần bí bằng hữu ra tay? Hắn nguyện ý giúp thánh giáo sao?”

”Có lẽ hắn sẽ tham dự, nhưng ta đang nói là người khác.” - Đỗ Trần lắc đầu, nói - ”Đệ nhất thực nghiệm phẩm của Phillip, thế nào?”

”Người nói ma đầu bị Roland bắt được?”

Bairu nhú mày, ánh mắt thâm thúy không thể dò. Trầm ngâm thật lâu hắn mỉm cười nói:

”Có người muốn hôm mùng ba tháng ba cứu ma đầu kia, chúng ta có thể đổ tất cả lên đầu kẻ đó, đúng không?”

”Trí tuệ của các hạ khiến ta kính nể!”

Đỗ Trần đứng dậy cúi cung cười, lòng thì thầm nói: ”Helen, dù sao người cũng đã đắc tội với Đấng thần học viện, vậy đừng quan tâm tới chút oan uổng, hơn nữa điều này có thể cứu mạng cha người.”

oOo

89. Mượn Dao

oOo

”Tốt! Francis, người lại khiến ta một lần nữa kinh hãi!”

Bairu vỗ tay mỉm cười, lại hỏi:

”Bây giờ dao chúng ta ở nơi nào? Người chuẩn bị cái chuôi dao như thế nào?”

Đỗ Trần nói:

”Ta muốn nói chuyện với ”dao”, các hạ, sau hai ngày ta sẽ cho người một kế hoạch tương đối hoàn thiện.”

Ánh mắt của Bairu khiến cho Đỗ Trần khó hiểu, hắn suy tư một lát rồi cười nói:

”Một lời đã định, hai ngày sau ta sẽ nghe kế hoạch của người. Bất quá người thật sự cũng chỉ có thời gian hai ngày, bởi vì một khi người không mang ”dao” tới, chúng ta cần thời gian chuẩn bị kế hoạch khác.”

”Tốt, vậy hai ngày!”

Đỗ Trần đứng dậy tiễn Bairu và Thomas ra cửa, Thomas nhìn chăm chăm Tuyết Bì Nhân bị hắn thu thập, nhú mày nói:

”Francis, tốt nhất là không nên dùng Tuyết Bì Nhân làm nô lệ, trong lịch sử những người dám dùng Tuyết Bì Nhân đều không có kết cục tốt.”

Miếng vải bịt miệng của Harry đã được người ta lấy ra, hắn vừa nghe câu nói tràn ngập châm biếm của Thomas thì lập tức quỳ xuống trước mặt lão, run rẩy nói:

”Đại nhân tôn quý, ta hiểu việc lắm, ngài yên tâm, vài ngày tới chỉ cần không có mệnh lệnh của chủ nhân, ta sẽ tuyệt đối ở trong phòng không ra.”

Thomas hừ lạnh một tiếng, dặn dò Đỗ Trần giữ miệng Harry cho tốt sau đó cùng bọn người Bairu biến mất trong đêm.

Đỗ Trần đuổi Harry đi, lại nhìn thoáng qua phòng bên cách vách đang sáng đèn.

Helen cũng không có ra ngoài.

A, xú nha đầu, ta cho người một cơ hội cứu cha!

Đỗ Trần đi tới cửa nhưng lại đổi ý, không thể đi gặp Helen như vậy được, ngoài cửa còn có hai môn thần, nếu bọn họ thấy mình nửa đêm đi vào túc xá nữ sinh thì có trời mới biết giải thích thành cái gì nữa. Huống chi Bairu cùng Thomas rất có thể cũng có nhãn tuyến phụ cận túc xá của mình.

Bây giờ Helen chính là vương bài trong tay mình, không thể để lộ nàng được.

Nghĩ vậy Đỗ Trần đi lên trên lầu, phóng ra một đóa hoa sen rồi ngồi lên trên. Tiếp đó, thân thể Đỗ Trần cũng theo hoa sen mà thu nhỏ lại, cuối cùng biến thành nhỏ như một con muỗi bình thường.

Đây là công năng mới của pháp bảo liên hoa tàng thân (ẩn thân).

Điều khiển hoa sen, Đỗ Trần bay ra ngoài cửa sổ, trên màn trời đêm xẹt qua một đạo hồ tuyến đẹp đẽ bao hàm quỹ tích của thiên địa, một cách u nhã tiến vào bên trong phòng của Helen.

Bên trong phòng, Helen đang cùng Susan nói chuyện với nhau, Susan nói:

"Tiểu thư, mới vừa rồi cách vách có chút động tĩnh, ta theo phân phó của ngài nên không dám điều tra, nhưng Francis hình như có rất nhiều khách tới."

"Khách ư? Quên đi, chúng ta tốt nhất không cần lo chuyện của hắn, mau mang tin tình báo tầng mười chín mới là " - Nói đến đây, Helen phát hiện ánh mắt Susan cực kỳ quái dị nhìn chằm chằm sau lưng nàng, hình như thấy việc quỷ mị không thể tin được.

"Tốt lắm, lựa chọn của người là phi thường sáng suốt. Quản việc không nên quản của người khác sẽ mang đến cho người phiền toái, mà phiền toái đó người không giải quyết được!" - Đỗ Trần từ hư không xuất hiện sau lưng Helen, thuận tay thu lấy liên hoa pháp bảo.

Hắn xuất hiện quá quỷ dị, tựa hồ đột nhiên xuất hiện từ hư vô.

Cho dù là cha của Helen hoặc là Ziege cũng không có năng lực làm được như vậy.

Chủ phó Helen kinh ngạc sợ hãi, thầm kêu may mắn là không có đi điều tra chuyện của hắn, nếu không, dựa vào thân thủ kinh khủng này Francis tùy thời tùy chỗ đều có thể dễ dàng nhắc tay đánh chết chủ phó hai người.

"Miệng hạ tôn quý, ngài tới rồi!"

Helen từ hoảng sợ phản ứng trở lại, cười tươi tiếp đón Đỗ Trần ngồi. Bất quá nàng lại dùng đầu hôn hỏi tin tức từ thần sủng Susan:

"Susan, bằng hữu của người đều không phát hiện ra hắn sao?"

Susan cũng dùng thần niệm giống chủ nhân đáp:

"Không có, không riêng gì bằng hữu của ta mà ngay cả dị năng của ta cũng không phát hiện được một chút lực lượng ba động. Tiểu thư chỉ có một giải thích. Thực lực của hắn quá kinh khủng! Chúng ta tuyệt đối không có năng lực ứng phó với hắn, cho dù là chủ nhân cũng không có thực lực cường đại như vậy a."

Đỗ Trần ngay cả đầu hôn là cái quỷ gì cũng không biết, càng không rõ lúc đó hai người đang trao đổi thần niệm, hắn làm ra vẻ cao thủ cao thâm, ngạo nghễ ngồi trên ghế.

Khí độ cao cao tại thượng, phong phạm thần bí khó lường khiến cho trong lòng Susan giật mình, thần niệm truyền đi:

"Tiểu thư, có thể đây mới là hình dáng chính thức của hắn. Lần trước trong lúc chúng ta cùng hắn giao dịch đã quá lỗ mẫm! Ta nghĩ, nếu không phải trước đây hắn đã biết tiểu thư thì rất có thể sẽ nhắc tay hủy diệt chúng ta. Ngấm lại thật đáng sợ!"

"Đúng vậy, lần trước ta quá nóng lòng, nhưng đừng nói nữa."

Helen kéo tay Susan, cung kính đứng trước mặt Đỗ Trần.

Đỗ Trần từ mũi phát ra một tiếng "ân", chậm rãi nói:

"Mong ba tháng ba cha người sẽ bị Philip giải phẫu."

Helen buồn bã cúi đầu:

"Đúng vậy, miện hạ, ta cũng vừa từ bằng hữu của mình nhận được tin tức, ngài "

Đang nói, nàng cùng Susan quỳ xuống khiêm cung khẩn cầu:

"Xin miện hạ giúp đỡ!"

"Đứng lên đi!"

Đỗ Trần cầm lấy chén rượu trên bàn, một mặt mân mê chén rượu, một mặt tựa hồ nói một chuyện rất bình thường:

"Ta có thể nhờ người giúp người, thực lực bọn họ coi như cũng được, để hấn ứng phó chuyện của người là được rồi."

Susan nhanh miệng, nghe vậy lập tức hỏi:

"Miện hạ, ngài mời tới người cấp bậc gì, có bao nhiêu người? Thủ hạ của Philip chính là "

Nàng thấy Helen trừng mắt sắc bén liền cười nói:

"Xin lỗi, ta không có ý hoài nghi thực lực bằng hữu của ngài, bọn họ nhất định đều là cao thủ trong cao thủ."

"Ân, nghiệt chủng coi như hiểu chuyện!" - Đỗ Trần buông chén rượu, thuận miệng nói - "Không có gì là cao thủ, hai cửu cấp đấu thần mang theo mười mấy tiểu tử so với bọn hấn yếu hơn một chút."

Hellen mừng như điên. Hai cửu cấp đấu thần? Còn có mười mấy cao thủ so với bọn hấn kém hơn một chút? Đều là người thế nào chứ? Susan bất quá mới là cửu cấp dị thú.

A, đương nhiên, trước mặt vị cao nhân này thì cửu cấp thật sự không tính cái gì là cao thủ.

"Đại ân của miện hạ, Helen không khi nào quên!" - Nàng một lần nữa quỳ xuống, trình trọng thi lễ cảm tạ.

"Đừng vội cảm tạ, ta muốn cái gì chứ?" - Đỗ Trần lạnh lùng hỏi.

"Cái này " - Helen do dự một chút, cẩn thận nói - "Miện hạ yên tâm, ngày ba tháng ba ta không tiếc gì hết, hết thầy cấp cho ngài tất cả tư liệu về Phillip."

"Người còn nhớ vậy là tốt rồi. Nhớ kỹ, điều kiện tiên quyết là ta không muốn kinh động đến Phillip, hiểu chưa?"

Đỗ Trần tự rót rượu, uống một chén, sau đó đứng lên:

"Nắm chắc thời gian tìm hiểu tin tức cho ta, không nên quấy rầy ta!"

Hắn đi tới cửa sổ, chỉ vào hai tòa trường bông bên ngoài cũng chính là nơi ở của hai tên quái thai Demis và Bowen.

"Đã thấy hai tên kia chưa, Demis người biết rồi, còn một người nữa là Bowen. Ta bây giờ đối với họ cũng rất có hứng thú."

Helen nghiêm nghị gật đầu:

"Ta hiểu, hết thầy tình báo về bọn họ cùng Phillip sẽ giao cho ngài."

Nói xong nàng cúi đầu với hấn:

"Miện hạ, bọn họ cũng là cao nhân giống ngài sao?"

Đỗ Trần hừ một tiếng:

"Dùng con mắt của người mà nhìn."

Helen cùng Susan không nhịn được cùng nhìn ra trường bông bên ngoài, đúng lúc này Đỗ Trần lạnh lùng nói.

”Trước ngày ba tháng ba không nên quấy rầy cuộc sống của ta, đến lúc đó ta sẽ trở lại tìm người.”

Hắn nói những lời này phi thường nhanh, lúc hai người quay đầu lại nhìn đã thấy Đỗ Trần biến mất vô tung.

oOo

90. Bác Bì (1)

oOo

Đỗ Trần bay trở về phòng hồi tưởng lại có chút cảm giác tiếc nuối, làm cao thủ thật sướng, cư cao lâm hạ, tuy ý sai sử! (cao nhân xuất hiện, tùy ý sai bảo)

Đáng tiếc hắn lại mạo nhận cao nhân, bắt quá lại không có kẻ nào có thể cảm nhận được lực lượng ba động của liên hoa nội kính, hơn nữa hắn còn có năng lực ẩn thân phi hành đặc thù. Mang theo chút tiếc nuối, Đỗ Trần lưu ý Tuyết Bì Nhân đang ở trong phòng không dám ra ngoài, hắn nằm lên giường tiến vào mộng đẹp ngọt ngào.

Ngày thứ hai, Đỗ Trần cũng không có vội vã đi tìm người của thánh giáo bàn luận cụ thể sự tình mà ra vẻ thần bí đi lên mã đầu chuyên môn tìm ít nhân vật cổ quái kỳ dị nói chuyện phiếm, tỷ như đảo qua lão khất cái xin cơm bên đường, ở đồ thư quán, gặp lão đầu ở cửa của thực đường. Những người này đều có chung một đặc điểm: Rất có vẻ của ”lánh thế cao thủ”, ít nhất thoát nhìn thoáng thì đúng là như vậy.

Cái hình dáng này là Đỗ Trần cố ý cấp cho người của thánh giáo làm nhiễu loạn tầm mắt của họ. Thẳng đến giờ Ngọ, Đỗ Trần mới chính thức đi tới địa điểm liên lạc cùng thánh giáo Mâm Côi tửu quán.

Đêm tĩnh lặng, trăng rằm trên đỉnh đầu nhìn đẹp như thiết câu của Dịch Cốt, Đỗ Trần cũng không biết chính mình tại sao đột nhiên lại có loại ý nghĩ buồn cười đó, chẳng lẽ là gần đây suy nghĩ nhiều về chuyện của Dịch Cốt, Bác Bì?

Khi đi ngang qua một ngõ tắt nhỏ, Đỗ Trần lại ngẩng đầu nhìn trăng, buồn cười thật, tại sao lại nhìn trăng rằm đều như là thiết câu của Dịch Cốt?

”Ai, gần đây thật phải suy nghĩ nhiều mà.”

Đỗ Trần cười mĩa rồi thở dài. Trong lúc này, Liên Hoa ở mộng đất hắn lại đột nhiên phát ngứa.

Có việc thiện để làm!

Trong lòng Đỗ Trần vui vẻ hắn lên, thời gian ước định cùng Bairu còn một ngày, hắn cũng không nóng nảy đi mật hội với người của thánh giáo mà mở to con mắt màu lam bắt đầu tìm kiếm bên trái.

Trong chốc lát, hắn nghĩ được một lần tửu khí khó nghĩ, theo tửu khí, một hán tử say xỉn đang ung dung xiêu vẹo từ phía trước đi tới.

Đáng chết, thật sự là oan gia đường hẹp, Đỗ Trần nhíu mày, sao lại gặp phải tên Louise tiểu hồn đản này.

Tính toán một chút, Đỗ Trần và Louise không gặp nhau đã một tháng, trong thời gian một tháng ngắn ngủi đó Louise thân bại danh liệt, ngày dài như năm, mỗi ngày mượn rượu tiêu sầu, càng không muốn hôm nay bị Đỗ Trần gặp được.

Bảo giám không kêu mình giúp hắn chứ? Trong lòng Đỗ Trần có vài phần không tình nguyện.

Trong lúc này, Louise cũng thấy được Đỗ Trần, con mắt say xỉn mở lớn, hắn nghiêng rằng vọt tới:

”Francis! Người là tên vương bát đản đáng chết, đừng có chạy! Lần trước có đúng là người làm không? Nói thật đi!”

”Louise, người có chứng cứ sao? Hừ! Ta có làm hay không có làm, bằng vào một tên tửu quy thì không có tư cách bình luận!”

Đỗ Trần liếc mắt nhìn giám sát bộ trưởng ngày trước, hôm nay là một hán tử say lạc mất hồn phách, hần khinh thường quay đầu bỏ đi.

”Người đứng lại cho ta!”

Louise tiến lên nắm lấy bả vai Đỗ Trần, mùi rượu xông vào mũi Đỗ Trần khiến hần nhú mảy.

”Buông ta ra Louise, người biết người bây giờ đang công nhiên tập ích giám sát tổ trưởng của Đệ Tử Hội chứ?”

Nói xong, Đỗ Trần còn khiêu khích nhìn thẳng vào Louise, thầm nói:

”Tiểu tử, động thủ đi, người động thủ thì lão tử là giám sát tổ trưởng có thể danh chính ngôn thuận cho người trực tiếp rút khỏi học viện.”

Mặc dù người là đệ tử năm năm cấp nhưng nơi này là mã đầu, thủy thủ đi dạo giờ Ngọ cũng có rất nhiều, lão tử chỉ cần quát to một tiếng là có thể tụ lại hơn mười nhân chứng.

Người dám vũ nhục đại ca lão tử sao? Hừ, tiếp tục chinh người, lão tử hôm nay cho người học máu! Đỗ Trần nghĩ tà ác, đã có thể chiếu cố hần trong khi muốn tìm một ít nhân chứng lại đột nhiên phát hiện có chuyện không hay.

Người đâu?

Vừa rồi còn có mấy tên khát cái với mấy hán tử say trên đường, tại sao bây giờ một bóng người đều không thấy? Còn nữa, kiến trúc xung quanh tại sao lại xa lạ như thế?

Pháp trận .

Trong lòng Đỗ Trần chợt lóe qua, cảm giác ngứa ngáy trên móng vuốt hần tựa hồ trong nháy mắt lớn hơn vô số lần, hần xuất động theo bản năng, nhảy mạnh đến ôm Louise lăn vào góc tường.

Sưu!

Tiếng gió sắc bén, một mảnh hàn quang mạnh mẽ bay tới vị trí Louise vừa đứng.

Ánh trăng lúc này đúng là nửa đêm.

Việc này dọa cho Louise đổ mồ hôi lạnh, hần quay đầu lại nhìn Đỗ Trần đang cùng tựa vào tường, rung giọng nói:

”Người ”

”Câm miệng!”

Đỗ Trần khẽ quát rồi vội vàng dò xét tứ phía.

Mẹ nó, Liên Hoa Bảo Giám thật chính xác, chính mình trong lúc vô tình tự nhiên cứu Louise một mạng.

Đêm tĩnh lặng như nước, mảnh hàn quang biến mất không lưu lại một chút dấu vết, tựa hồ hết thảy đều không có gì phát sinh, nhưng một người xung quanh cũng không có, kiến trúc thì xa lạ.

”Người gần đây có đắc tội với ai không?”

Đỗ Trần muốn mở đường cho Louise chạy trốn một mình, mặc dù hần biết, trong pháp trận có một năm cấp đấu sĩ bên người thì càng thêm an toàn.

Louise cũng khẩn trương nhìn tứ phía, hai người dựa lưng vào vách tường, cùng hợp tác phòng ngự.

”Ta làm sao biết là ai? Đáng chết, trước kia ta đắc tội với quá nhiều người, ai lại thù dai như vậy? Con mẹ nó, ai biết là người nào ”

Hần liên tục kêu than, hai người không ai phát hiện trên tường sau lưng bọn họ hiện ra một bóng đen.

Bóng đen so với đêm trăng rằm còn muốn đen hơn.

Tĩnh lặng, một đạo hàn quang của trăng rằm đặt lên cổ Louise. Đó là một cây thiết câu có nhiều vết máu loang lổ, không biết đã cướp đi sinh mạng bao nhiêu người, nhưng vết máu trên mặt trước không thể nào che dấu hàn ý bằng lạnh thấu cốt.

Đỗ Trần nhìn Louise đang mờ mịt, ánh mắt chuyển động, hần kéo Louise di động về một bên, lúc này Louise cũng đã cảm thấy trên cổ có gì đó. Sắc mặt hần trắng bệch từng chút di động theo Đỗ Trần, ý đồ thoát khỏi thiết câu trên cổ.

Đột nhiên "a" một tiếng, đầu Louise văng sang một bên tường, ngẩn ra, sau đó là thanh âm vang lên bên tai Đỗ Trần.

"Francis, đây là lần thứ hai ngươi cắt đứt nghi thức của ta. Lạt mẽ mặt để tổ! Ngươi đáng chết!"

Thanh âm lạnh như băng không giống của loài người, hơn nữa còn không chút che dấu sự phẫn nộ của chủ nhân.

"Lạt mẽ mặt để tổ? Ngươi là Da Tát thánh đồ?"

Đỗ Trần kinh hãi nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại, thấp giọng nói:

"Ngươi là Dịch Cốt? Trừu Cân? Hay là Hóa Thi?"

"Dát, ngươi biết không ít nhĩ! Bác Bì liên lạc với ngươi rồi sao?"

"Còn không có, ngài "

Đỗ Trần đột nhiên phát giác thiết câu nọ đi tới cổ mình, hần vội nói:

"Không nên hiểu lầm, ta là nhi tử của Mayfair - Francis, là người được Bác Bì bảo vệ."

"Đúng thế thì sao? Người nào cắt đứt Hắc Ám hánh hình đều phải chết! Huống chi ngươi đã hai lần cản ta."

Thiết câu từng chút ấn vào da thịt Đỗ Trần, hàn ý thấu vào tay chân hần.

"Không được giết hần!"

Một thanh âm càng thêm âm lãnh vang lên, theo ánh trăng một cái bóng đi vào ngõ nhỏ.

Đỗ Trần chuyển ánh mắt theo tiếng nhìn lại. Lão thiên! Chính là Francis!

Không, Francis tuyệt không thể sống lại. Vậy hần là

Francis kia chậm rãi đi tới trước Đỗ Trần, hần vươn tay, ngón út làm một động tác cổ xưa.

"Francis do ta bảo vệ, cút hoặc là ta lột da ngươi!"

oOo

91. Bác Bì (2)

oOo

Trong lòng Đỗ Trần kinh hãi, nương ánh trăng nhìn kỹ, quả nhiên là dù dung mạo hần cùng Francis có giống nhau nhưng thân hình còn có chút khác biệt, dù sao Francis cũng chỉ là thiếu niên mười tám tuổi, thân thể khó có thể như người trưởng thành. Mà Francis trước mắt lại có vóc người cân xứng, mặc dù không cao nhưng vai hùm eo vượn, cơ thể trắng kiện, vừa nhìn biết ngay là người luyện võ mới có thể chất như vậy.

Bác Bì tới là tốt rồi, cảm tạ bề trên, cảm tạ nhân huynh lần này cuối cùng cũng không có chậm nửa nhịp.

"Bác Bì, Francis mặc dù là nhi tử của thánh nữ nhưng hần liên tục hai lần cắt đứt thánh hình của ta. Quy củ vẫn là quy củ!"

Bóng đen trên vách tường lời nói nghiêm nghị nhưng thiết câu trên tay lại chậm rãi bỏ ra khỏi cổ Đỗ Trần.

Đỗ Trần cũng không nói nhảm, nhanh chóng chạy tới bên người Bác Bì thở ra một hơi, nói:

"Thật sự rất xin lỗi, tối nay ta thật không biết người đang hành hình, còn có xin các hạ nói rõ, ngoại trừ tối này thì ta cắt đứt quá thánh hình của người khi nào? Chỉ cần quả thật có, ta tuyệt sẽ không phủ nhận! Với danh nghĩa của mẫu thân ta!"

Bác Bì khoanh tay hộ phía sau Đỗ Trần vẻ lạnh nhạt:

"Hắn là thủ hộ giả của Steven. Đáng chết! Nhưng đêm đó người xếp đặt hãm hại Louise quả thật đã cắt đứt thánh hình của hắn!"

Nói xong hắn liếc mắt nhìn ánh trăng trên bầu trời:

"Hắc Ám Thánh Hình bị cắt đứt sẽ được chấp hành vào cùng một ngày trong tháng sau, nếu liên tục bị cắt đứt ba lần "

Bóng đen bên trong vách tường đối diện cả giận nói:

"Ta liền đối với Da Tát thần tạ tội!"

Đỗ Trần ngạc nhiên, điều này thật sự hắn không có khả năng ngờ tới, mặc dù chẳng biết tạ tội theo lời của bóng đen ra sao, nhưng y theo thủ đoạn hành hình tàn nhẫn của họ thì dù không phải tự sát cũng cực độ tự ngược.

Tư duy của người diên quả nhiên thường nhân không thể suy đoán.

Bác Bì chậm rãi đi tới, hai tay chẳng biết từ lúc nào có hai thanh tiểu đao, hắn một mặt hướng vách tường đi đến, một mặt nói:

"Ta mặc kệ thánh hình của người thế nào, Dịch Cốt, Francis là do ta bảo vệ, người nhất định phải động đến Francis sao? Hay người muốn bị ta giáo huấn một lần?"

"Hừ! Đại sự quan trọng hơn, hôm nay không cùng người tranh chấp. Francis, vào ngày này tháng sau ta không hi vọng thấy người ở bên Louise nữa. Nếu không, cho dù Bác Bì là thủ hộ giả của người, ta cũng tuyệt không từ bỏ ý đồ."

Nói xong, bóng đen trên vách tường biến mất không thấy đâu nữa.

Nhưng cảnh sắc trên ngã tư đường không có khôi phục lại bình thường, Đỗ Trần cảm thấy vô cùng xa lạ.

Đỗ Trần cùng Bác Bì nhìn nhau, nhìn dung mạo của Francis, Đỗ Trần cười:

"Người sưu tập da người có thể làm mặt nạ, tốt lắm, rất tiện!"

Bác Bì cũng nhìn chằm chằm Đỗ Trần, đôi mắt hắn cũng giống Francis, chẳng biết là nguy trang hay là bản thân đã như thế, hắn lạnh nhạt nói:

"Francis, người khiến cho ta rất kinh ngạc! Vốn muốn cho người cả đời làm người thường, kết quả người lại tự mình bước lên con đường đấu thần."

Đỗ Trần bất đắc dĩ nhún vai, nói hàm hồ:

"Vận mệnh luôn không thể nắm lấy, không phải vậy sao?"

Một mặt nói, một mặt hắn tính toán, Bác Bì tới cùng hiểu rõ nhiều ít bao nhiêu về hắn? Liên Hoa Bảo Giám, kĩ thuật mở khóa hắn là hắn còn không biết.

"Đúng vậy, vận mệnh luôn không thể nắm lấy. Có bao nhiêu năng lực ta sẽ gánh lấy bao nhiêu trách nhiệm. Người bây giờ có thể biết một việc, mẫu thân của người Mayfair."

Đỗ Trần không đợi hắn nói xong liền nói tiếp:

"Mẫu thân là thánh nữ của Da Tát giáo hội, cũng chính là thực nghiệm phẩm của Phillip. Người cùng ba người khác là Da Tát thánh đồ, mà Phillip, hắn là phần đồ của Da Tát giáo hội, hắn tiến hành thí nghiệm độc ác hạng nhất trên người mẫu thân ta. Bây giờ thực nghiệm này kéo dài tới trên mình ta, có phải không?"

Đỗ Trần nhìn ánh mắt kinh dị của Bác Bì, cười nói:

"Vô luận là vì mẫu thân hay vì bản thân ta, ta đều muốn cùng Phillip là địch. Phillip phải chịu bị trừng phạt!"

Khuôn mặt âm lãnh của Bác Bì lộ vẻ tươi cười:

"Người làm sao mà biết?"

Bằng một câu hỏi này đủ để Đỗ Trần khẳng định, Bác Bì đích xác không phải lúc nào cũng đi theo bên người hấn, bởi vậy hấn hoàn toàn không biết nhiều chuyện của mình.

Đỗ Trần chỉ huyết thái dương của mình:

"Ta nghĩ rằng ta không hề ngu ngốc! Bác Bì miện hạ tôn quý, xin người hãy nói mọi điều cho ta biết, không phải chỉ là một chút."

"A, ha ha!"

Bác Bì nở nụ cười, tiếng cười của hấn sang sảng, hấn không có danh hào cùng thủ đoạn lãnh khốc:

"Được rồi, chuyện giáo hội nếu người đã biết thì ta sẽ bắt đầu từ khi giáo chủ đại nhân, ngoại công của người mất tích."

Ngoại công? Người quả nhiên không phải là tiểu quý tộc theo như lời đồn, mà là giáo chủ của Da Tát giáo hội.

"Ngày ba tháng ba, đấu khí tự Thiên Vương sơn. Ngày ba tháng ba Ba mươi năm trước, giáo chủ đại nhân trong lúc đi cướp lấy bảo tàng trên Thiên Vương sơn đã không trở về. Mất tích cùng người còn có Thánh đường tả trưởng lão, sau đó bốn vị thánh đồ chúng ta y theo pháp điển đưa vị Thánh đường hữu trưởng lão Phillip lên làm giáo chủ. Không ngờ chuyện này lại là họa căn của ngày sau."

Hấn dừng một chút, tiếp tục nói:

"Phillip không phải là giáo chủ truyền thừa cho nên hấn không có năng lực kế thừa thần lực của lịch đại giáo chủ ban cho. Hấn không cam lòng chỉ làm một đấu sĩ nho nhỏ, một giáo chủ vô năng, vì vậy hấn nghĩ ra một biện pháp để thu được thần lực của Da Tát thần, mà biện pháp này tự nhiên là luyện kim thuật mà hấn am hiểu nhất."

Đỗ Trần một mặt nghe, một mặt nhanh chóng suy tư:

"Ta hiểu rồi, muốn nghiên cứu thần lực của Da Tát thần làm sao truyền thừa được sẽ phải nghiên cứu lịch đại giáo chủ, mà ngoại công ta đã mất tích, cho nên Phillip đành mượn huyết mạch của mẫu thân Mayfair thánh nữ làm thực nghiệm phẩm!"

Bác Bì gật đầu:

"Phillip dùng nữ nhi của tiền nhiệm giáo chủ làm thực nghiệm, chuyện này dẫn đến sự quyết liệt giữa bốn vị thánh đồ chúng ta, sau đó trải qua nhiều chuyện phức tạp mà tối nay không tiện nói tỷ mỉ, người chỉ cần biết rằng bây giờ ta cùng Dịch Cốt ủng hộ Mayfair. Mặt khác, luyện kim thuật ta hiểu không nhiều lắm, chỉ biết là Phillip đã hạ một vật tên là "Linh Loại" gì đó lên người Mayfair, bây giờ thứ này rất có thể được di truyền trên người người, chứng cứ là người kháng cự huyết mạch của Shigeru mà sinh ra tóc màu vàng kim."

Đỗ Trần tiếp lời:

"Cho nên Phillip mới muốn bắt ta làm thực nghiệm phẩm?"

Hấn vươn ba ngón tay:

"Ta hiểu được, nhưng có mấy vấn đề cần người trả lời. Đệ nhất, tại sao bên người đại ca ta phải có Dịch Cốt thủ hộ? Hấn là tóc đỏ, lại không kế thừa linh loại? Đệ nhị, dưới chân núi Thiên Vương sơn rốt cuộc là có cái gì mà khiến cho ngoại công ta mất tích? Đệ tam, nhị ca ta có đúng là có một vị thủ hộ đấu thần không? Trọng yếu nhất là vấn đề này "

Đỗ Trần cười cười.

”Nếu các huynh trưởng của ta có đấu thần thủ hộ thì bọn họ có biết hay không?”

Bác Bì rất đơn giản mà chuẩn xác trả lời:

”Vấn đề này ta có thể trả lời chính xác cho người. Đầu tiên, Dịch Cốt đồng thời bảo vệ cả hai vị huynh trưởng, bất quá nhị ca người thiên tư hơn người, lại có cá tính mạnh mẽ nên không cần người khác bảo vệ! Mà người kế thừa Linh Loại của Mayfair, cho nên càng khiến ta chuyên tâm bảo vệ người. Tiếp theo, từ trước Thiên Vương sơn đã có một truyền thuyết, phía dưới nó cất giấu một bảo tàng, hàng năm vào ngày ba tháng ba sẽ thả ra cường đại đấu khí. Đây là ngày ba tháng ba, đấu khí tụ, Thiên Vương sơn.”

Nói đến đây, hắn do dự một chút.

”Steven hẳn là không biết nhưng cha người Anginus có biết một ít, hẳn rất có thể linh mãnh nhận ra người lúc sanh có thể không phải là nhi tử của hắn, mà là một quái thai.”

Thái độ của Anginus thì Đỗ Trần cũng không quan tâm, nhưng Steven hẳn là không biết. Hắn định đặt câu hỏi tiếp theo, nhưng Bác Bì đã nói tiếp.

”Tốt lắm, đi vào chuyện chính, bây giờ người phải biết chuyện mà người không biết.”

Bác Bì đánh mạnh vào lòng Đỗ Trần:

”Mẫu thân người Mayfair, trong mộ huyết của mẫu thân người trống rỗng!”

oOo

92. Lão Tứ

oOo

Đỗ Trần chấn động, theo như lời lão Fuye thì Mayfair được mai táng tại phụ cận tẩm lăng của Shigeru ở phương nam Lanning đế quốc, nơi này cũng tương đương với tổ phần của Thánh Khải Nhân gia tộc.

Cũng bởi vì nguyên nhân này mà tổ phần có đông đảo cao thủ của gia tộc bảo vệ, cơ bản là không có đạo mộ tặc bình thường trộm mộ. Vậy, mộ huyết của Mayfair tại sao lại không có gì? Rất có thể là nàng không chết?

Đỗ Trần nêu ra nghi vấn của mình, Bác Bì đáp:

”Ta cũng không rõ lắm, mười ba năm trước ta từng nhìn Mayfair qua đời. Nhưng không lâu trước, sau trận động đất ở phương nam của Lanning, cha người cho người tu kiến tổ lăng lại phát hiện thủy tinh quan của mẫu thân người lộ ra một khe hở, mà thi thể bên trong thì không thấy nữa.”

”Francis, ta cùng Dịch Cốt cho rằng có hai trường hợp, thứ nhất, mẫu thân người chết đi sống lại, nhưng sau khi sống lại nàng có lý do nên không đi gặp nhi tử của mình, cái này không có khả năng lớn! Thứ hai chính là có cao thủ trộm xác, nếu là loại thứ hai thì đạo mộ tặc đáng chết kia có thể xác định là Phillip, hẳn cần thi thể mẫu thân người để làm thực nghiệm.”

Ngữ khí của Bác Bì hết sức phẫn nộ, lạnh như băng.

”Bây giờ người muốn làm gì? Hiệp trợ ta kiểm tra luyện kim thực nghiệm thất của Phillip, tìm thi cốt của mẫu thân người! Nếu xác định là hắn làm, vậy không chừng Bác Bì - Dịch Cốt còn làm cho hắn không còn xương cốt.”

Đỗ Trần nở nụ cười, chuyện này hẳn không cự tuyệt. Đừng nói là không có gì, chỉ cần câu đầu tiên là đủ - trăm thiện lấy hiếu làm đầu! Thân thể Mayfair bây giờ là việc gấp, hơn nữa Mayfair lại không giống tên hỗn đản Louise, Đỗ Trần tìm thi thể mẫu thân đó là tận hiếu, việc thiện thật lớn a.

”Cái này là việc mà kẻ làm con phải làm, cho dù không có người giúp ta cũng nhất định tra ra rõ ràng. Được rồi, ngày ba tháng ba có một cơ hội, người nguyện ý giúp ta chứ?”

Bác Bì sững sờ, chờ Đỗ Trần nói xong việc của Helen, thánh giáo, Roland, còn có thực nghiệm ngày ba tháng ba, hắn mới cười to ha ha.

"Francis, người làm tốt lắm, phi thường tốt! Kể từ đây ta cùng Dịch Cốt sẽ bớt đi không ít khí lực a!"

Hắn thở dài, cảm thán:

"Mayfair nếu thấy hình dáng người bây giờ nhất định sẽ rất vui mừng!"

Đỗ Trần cũng hít thở mấy cái, nghiêm nghị nói:

"Đầu tiên ta phải biết thực lực chính thức của Phillip đã, thủ hạ của hắn có bao nhiêu? Nếu hắn là giáo chủ của Da Tát giáo, vậy không có khả năng tình báo của thánh giáo không biết một chút gì."

"Ngoại trừ Đấu thần học viện phái người bảo vệ hắn, bên người hắn còn có nhiều thành viên Da Tát giáo hội. Bất quá tiểu tử kia người không cần lo, ta cùng Bác Bì có thể dễ dàng giải quyết bọn họ, nhưng Phillip rất có thể cùng đi với hai vị thánh đồ khác."

Dừng lại một chút, hắn lại tiếp tục nói:

"Ta quan sát Phillip thấy hắn chỉ là năm cấp đấu sĩ, ba mươi năm nay cơ hồ không có gì biến đổi."

Đỗ Trần tin tưởng con mắt của Bác Bì, căn cứ tình báo mà hắn cung cấp, nói:

"Đã như vậy, ta có thể lợi dụng Helen giúp thánh giáo, cũng có thể lợi dụng thánh giáo cùng Helen đồng thời giúp chúng ta "

"Chúng ta" - hai chữ này bị Đỗ Trần nhấn mạnh.

Nghe xong kế hoạch của Đỗ Trần, Bác Bì yên lặng gật đầu.

"Cứ theo người nói mà làm! Ta cùng Dịch Cốt phối hợp với người. Mặt khác, trong khi hành động nhớ mang theo hạng liên, mẫu thân người có thể phù hộ người bình an."

Nói xong, hắn xoay người rời đi.

"Xin chờ một chút!"

Đỗ Trần linh quang chợt lóe.

"Quan hệ của người và Dịch Cốt hình như không phải rất thân thiết?"

"Hừ, chúng ta chỉ đang bảo vệ nhi tử của Mayfair mà thôi. Bốn thánh đồ trong lúc quyết liệt - chúng ta là địch nhân."

"Vậy hắn không tính là bằng hữu của chúng ta. Thủ hộ giả của ta, mời người nói cho ta biết nếu sau một tháng nữa Dịch Cốt vẫn không thể hành hình Louise thì sẽ xảy ra hậu quả gì? Tỷ như, Louise trong vòng một tháng bị chết ngoài ý muốn?"

"Cái này không có khả năng, trong vòng một tháng Dịch Cốt sẽ không để cho Louise chết đâu!"

Bác Bì liếc mắt nhìn Louise hôn mê ở góc tường.

"Dịch cốt lúc bày pháp trận này đã động tay chân lên người Louise, hắn trốn cũng không thoát khỏi tay Dịch Cốt đâu."

Đang nói, hắn nhạy cảm ý thức được lời nói của Đỗ Trần còn có ý tứ khác, đột nhiên nở nụ cười.

"Nếu người muốn làm thử cái gì đó thì tùy tiện! Ta xác định hắn không dám làm gì với người, trừ phi hắn muốn thử đạo của ta."

Đỗ Trần cũng cười:

"Ta hiểu. Uy, người có thể bỏ đạo cụ ra để ta nhìn chân diện mục của người?"

"Còn chưa tới lúc."

Bác Bì nhanh chóng biến mất trong bóng đêm.

Theo sự biến mất của Bác Bì, cảm giác xa lạ tựa hồ không thấy nữa, ngộ tất nhỏ lại khôi phục cảnh sắc quen thuộc.

Louise còn hôn mê ở góc tường, Đỗ Trần liếc mắt nhìn kẻ ghê tởm mà cũng đáng thương này, nhất định sau một tháng sẽ bị Dịch Cốt Đột nhiên Đỗ Trần cười hắc hắc, hắc gọi ra một đóa Liên Hoa rồi để Louise lên, biến thành hoa văn dán lên tay.

Đây là một diệu dụng khác của liên hoa pháp bảo, hình như kiếp trước đã khiến cho Tôn sư huynh của hắc chủ không ít đau khổ - thu nhân pháp bảo .

Chưa vận dụng Liên Hoa, Đỗ Trần đột nhiên phát giác ra móng đất có biến hóa kinh nhân, cảm giác liên hoa nội kính tăng tiến thêm một chút. Haha! Nguyên lai trong khoảng thời gian này rốt cục cũng đã làm đủ việc thiện khiến cho đóa sen thứ tư khai hoa.

Hai lần cứu mạng Louise, mà từ khai giảng tới nay hắc chủ đã làm hàng hà sa số việc thiện, còn có Từ Thiện cơ kim tại Lanning xa xôi làm giúp, cuối cùng cũng khiến cho đóa thứ tư nở hoa.

Kính hải muốn xem xét, Đỗ Trần bất chấp việc tìm người của thánh giáo để thảo luận kế hoạch, hắc chủ trực tiếp tìm một lữ quán nhỏ ven đường thuê một phòng, kiểm tra kỹ lại thân thể mình.

Liên hoa nội kính không có gì biến đổi, nhưng mật độ dảm chắc lớn hơn, tựa hồ thuần chất hơn. Hơn nữa, hắc chủ đối với không chế pháp bảo cũng tinh thuần hơn, ba đóa Liên Hoa dưới sự điều khiển của Đỗ Trần đã có thể biến hướng phi hành tùy góc độ, khoảng cách cước đạp liên hoa tự do bay lượn lại tiến thêm một bước.

Mấu chốt nhất là đóa sen thứ tư từ trên móng rơi ra.

"Đây đây là cái gì?"

Đỗ Trần lấy bốn hoa sen khỏi thân thể đặt cả lên bàn, bộ dáng của quái "mới" là một đầu vụ thủy.

Đóa thứ tư không giống ba bị "huynh trưởng", thân thể màu vàng sáng lạng, cánh hoa nhụy hoa sáng chói mắt. Đặt đóa sen lên trên bàn, sau đó Đỗ Trần chờ nó biến đổi, nhưng nó vẫn bảo trì hình dáng hoa sen như trên đồ án.

"Thứ này có diệu dụng gì đây? Hắc chủ là không thể mang ra ngoài hỏi người ta, vậy "

Đỗ Trần suy nghĩ một chút, quán chú liên hoa nội kính vào đóa liên hoa "kì hình dị nhân" thứ tư.

Trời đất, đóa hoa sen không thấy đâu nữa.

Đỗ Trần rõ ràng cảm giác được nó ở ngay bên người, hơn nữa theo sự thúc đẩy của liên hoa nội kính càng ngày càng hóa lớn, cuối cùng như là một bức tường thủy tinh trong suốt đặt trước mặt mình.

"Hảo! Nguyên lai là một tấm chắn vô hình. Ha ha!"

Đỗ Trần mừng rỡ xem xét, dùng hai cấp ma đấu khí của chính mình đánh lên tấm chắn, kết quả, đấu khí của hắc chủ giống như giọt nước nhập vào biển, không có chút tác dụng.

"Hắc, đồ tốt, còn có thể ẩn mình. Bỏ Đào sư phụ, đồ đệ ca ngợi ngài!"

Đỗ Trần liền nghĩ ra nhiều tác dụng của đồ vật này, mặc dù "lão tứ" là ẩn mình, không đủ phong vân nhưng lại thật là hữu dụng.

Tiếp đó Đỗ Trần thu hồi liên hoa, muốn rời đi. Đột nhiên, hắc chủ cảm thấy trong đầu hình như có thứ gì, tựa như hiểu được cái gì đó. Loại cảm giác này phi thường huyền diệu, đó là một loại cảm giác tinh thần lực trong đầu đang thúc đẩy ma đấu khí, tựa hồ tiến bộ cực lớn. Đỗ Trần rất khó nói rõ ràng rốt cục trong đầu xảy ra biến hóa gì, đây là một loại lực lượng tinh thần, tựa như....

Trong lúc Đỗ Trần đi thẳng tới địa điểm tiếp đón của thánh giáo - "Mâm xôi" tửu quán - hắc chủ giật mình tìm ra một thuyết pháp tương đối thiết thực.

Theo như lời phật gia ở kiếp trước là Khai ngộ .

oOo

93. Kế Hoạch

oOo

Mang theo niềm vui sướng vì thực lực được đề cao một bước, Đỗ Trần đi tới "Mâm Côi" tửu quán.

Lúc này bọn người Bairu và Thomas đang ở trong phòng dưới đất của tửu quán, mở ra bản đồ thương nghị cái gì đó. Bairu thấy Đỗ Trần đến liền ngoảnh miệng cười, nụ cười của hắn vẫn thần bí, thâm thúy như trước.

"Francis chấp sự chủ giáo, người nhất định là mang đến cho ta một tin tức tốt."

"Ngài nói đúng!"

Đỗ Trần đi tới bên bản đồ, nhìn thoáng qua một đảo cách Đấu Thần đảo mười dặm về phía nam - là Thiên Vương sơn, cũng là phụ chúc đảo thuộc Đấu thần học viện.

"Ta cùng với "đao" thương lượng qua, hắn nguyện ý dốc toàn lực giúp thánh giáo, cũng hứa hẹn sau đó sẽ không hỏi tới ai đã giúp đỡ hắn."

Đỗ Trần cúi người nhìn bản đồ Thiên Vương sơn, trầm giọng nói:

"Bất quá, hắn muốn giúp ma đầu bị nhốt kia, các người cũng không thể hỏi hắn là ai."

Nói đến đây trong lòng Đỗ Trần kêu khổ, hắn vì giả mạo cao thủ nên không có hỏi qua thực lực của Helen, cho nên chỉ có thể tiếp tục nói hàm hồ.

"Ngoại trừ bản thân hắn, hắn còn hứa có thể cung cấp một cửu cấp thần sủng, dĩ năng là trao đổi cùng thao khống tinh thần."

"Trao đổi cùng thao khống tinh thần? Thật sự là một tin tức rất tốt. Như vậy tại hải vực của Đấu Thần đảo có rất nhiều thần sủng có thể làm hình nhân cho chúng ta sai khiến. Thomas huynh đệ thân ái, người nghĩ xem, Ziege thấy tình hình như vậy thì sẽ có vẻ mặt như thế nào?"

Thomas cũng cười nhẹ hắc hắc:

"Lão ngoan cố dám chắc sẽ mất rất nhiều thời gian mới thoát ra được."

Đỗ Trần nhìn bộ dáng mừng rỡ của bọn họ, đột nhiên nhàn nhạt nói:

"Ta đã gặp vị bằng hữu của ta, hắn cũng đáp ứng giúp ta. Đương nhiên, giúp ta là giúp thánh giáo. Bất quá nếu có người nào cố gắng tìm hiểu về hắn a a, vậy chỉ có thể là sinh tử do mệnh."

Đôi mắt sắc bén của Bairu nhanh chóng nhìn Đỗ Trần.

"Hắn không muốn cái gì chứ?"

"Chúng ta là bằng hữu, không phải sao? Huống chi ta cũng là chấp sự chủ giáo của thánh giáo."

Đỗ Trần nói một cách cực kỳ thân thiết.

"Đổi chác sao? Có chút thương tổn cảm tình."

"Đúng vậy, chúng ta là bằng hữu, vĩnh viễn là bằng hữu!"

Bairu nói hết sức chân thành, bất quá chỉ có trời mới biết lời hắn nói có thể tin được mấy phần, Đỗ Trần cũng tiếp tục nói hàm hồ:

"Thực nghiệm của Phillip phải hoàn toàn bị hủy diệt, đây là yêu cầu của thánh giáo, mà yêu cầu của bằng hữu của ta là, thực nghiệm phẩm của Phillip."

"Bằng hữu của người cũng yêu thích luyện kim thuật?"

Trong mắt Bairu toát lên một vẻ bất an, hắn sợ sau khi trừ khử Phillip lại xuất hiện một tên diên luyện kim còn cường đại hơn.

"Làm sao lại như thế được Bairu các hạ tôn quý, chỉ là thực nghiệm phẩm. Cái này bao hàm nhiều thực nghiệm phẩm là kỳ bảo, chúng ngoại trừ là luyện kim còn có rất nhiều tác dụng, không phải sao?"

Bairu quay đầu nhìn một trong mười hai thủ hộ đầu thần, người nọ tiến lên cúi đầu nói:

"Bairu các hạ tôn quý, căn cứ vào nghiên cứu của ta đối với luyện kim thuật thì nếu chỉ lấy thực nghiệm phẩm cũng sẽ không dẫn tới kết quả khiến ngài lo lắng. Nhưng Phillip cùng trợ thủ của hắn phải chết! Vấn đề mấu chốt là không thể lưu lại chứng cứ."

Nhận được đáp án của chuyên gia, Bairu hài lòng gật đầu.

"Francis, ta đáp ứng yêu cầu của bằng hữu của ngươi. Bây giờ, ngươi nói kế hoạch của ngươi đi!"

"Tốt, kế hoạch của ta rất đơn giản, đầu tiên thánh giáo dùng danh nghĩa của giáo hoàng bộ hạ tùy tiện tìm một lý do dẫn khai cao thủ của học viện đi, cao thủ lúc này đã ở ngoài, vậy có thể giảm bớt khá nhiều lực cản đối với chúng ta. Sau đó, ngày ba tháng ba "

Đỗ Trần nói tỉ mỉ, nụ cười trên mặt Bairu càng ngày càng nhiều.

"Đại khái là như thế này, bắt quá theo bằng hữu của ta nói, bên người của Phillip rất có thể có hai nhân vật phi thường cường đại bảo vệ hắn, thực lực thậm chí có thể so với bằng hữu của ta!"

Hai người kia đương nhiên là Trừu Căn cùng Hóa Thi bên người Phillip.

"Cái gì?"

Bairu vỗ mạnh cái bàn, nhúm mày, cắn răng nói:

"Nếu thật sự có hai người như vậy tồn tại thì kế hoạch của ngươi tuyệt không có khả năng thành công."

Đỗ Trần cười thần bí:

"Đừng nóng vội, ta còn có một vị bằng hữu khác, hắn có thể đối phó với một trong hai người kia."

"Ngươi còn có bằng hữu khác?"

Nụ cười của Đỗ Trần lộ ra vẻ thần bí.

"Đúng vậy, ta có rất nhiều bằng hữu đặc biệt."

..

Ngày ba tháng ba, tức xá của Helen, chủ phó hai người đang ngồi thương lượng gì đó.

"Tiểu thư, ta chỉ kiếm được tư liệu này, ngài xem có thể đánh động Francis không?"

"Susan, ta không biết, thật sự không biết! Nhưng cũng chỉ có thể thử một lần!"

Quý thần ơi! Đỗ Trần lại từ hư không xuất hiện trước mặt Helen.

"Tư liệu gì? Đưa đây ta xem!"

Đỗ Trần lạnh như băng ngồi trên ghế, Helen cùng Susan ở đối diện mặc dù có kinh nghiệm lần trước nhưng cũng lấy làm kinh hãi. Nếu lần trước còn có thể xem là ngoài ý muốn thì lần này các nàng đã có đề phòng nhất định, nhưng kết quả vẫn giống lần trước, không có phát hiện ra điều gì.

"Miệng hạ, tư liệu đều ở đây, Phillip bắt Mayfair tiến hành một thực nghiệm tên là Linh Loại!"

Helen giao cho Đỗ Trần tư liệu, sau đó đứng một bên.

Đỗ Trần vừa nhìn, trong lòng thầm kinh ngạc, con mẹ nó, Phillip quả thật là một thiên tài!

Vì Linh Loại thực nghiệm là bắt người làm bùn đất, trên loại bùn đất này Phillip lại phát minh ra một loại Linh Loại gì đó, sau đó Phillip dùng một chút thủ đoạn bình thường. Trước tiên bồi dưỡng tốt bùn đất, tiếp theo đó Linh Loại bên trong cơ thể con người khai hoa kết quả, hấp thụ hết tất cả trên cơ thể người chủ.

Bước cuối cùng, chính là Phillip đợi sau khi khai hoa kết quả tới hái quả. Ăn Linh Loại này, Phillip sẽ có hết thủy năng lực của chủ ký sinh, không chỉ có đầu khí, mà là hết thủy.

Mục đích cuối cùng của thực nghiệm này là thu được huyết mạch của Mayfair, cũng là thu được huyết mạch của ngoại công Francis, như vậy hắn có cơ hội nhận được siêu phàm thần lực của Da Tát thần.

Xem đến đây Đỗ Trần đã giải thích được hết thấy hành vi của Phillip, hắn âm thầm lấy làm buồn cười, cái gì mà đấu khí truyền thừa, thay đổi thiên phú? Bất quá là một loại thủ đoạn khiến cho "bùn đất" tốt hơn thôi! Nực cười, thánh giáo cũng nghĩ hắn sáng tạo ra thần.

Bất quá như thế rất tốt, bằng không chính mình cũng không thể lơ lửng bọn họ.

Helen khiếp sợ nói:

"Miệng hạ, tư liệu này có làm ngài vừa lòng không?"

Đỗ Trần không trả lời nàng mà vỗ vỗ tay.

"Ba ba", vách tường trước mặt Helen hiện ra một bóng đen, nó từ từ lộ ra khỏi vách tường - là đao của Bác Bì. Chủ phó hai người cảm thấy nhiệt độ trong phòng nháy mắt đã giảm xuống tới điểm đóng băng.

"Miệng hạ, chờ ngài phân phó!"

Bác Bì dựa theo kế hoạch phối hợp với Đỗ Trần, hắn khom người chào.

Phòng tuyến trong lòng Helen cùng Susan hoàn toàn bị phá hỏng: "Đây là bằng hữu của Francis sao? Khí thế của hắn quá mạnh mẽ, cho dù là cha mạnh nhất cũng chỉ như thế. Không, mặc dù không muốn thừa nhận nhưng người này hắn còn mạnh hơn so với cha."

Nhân vật cường đại như thế cũng hướng Francis cúi cung, dùng khiêm nhường đáp lại, còn dùng ngữ khí của người hầu hỏi có gì phân phó.

Trời ơi! Francis rốt cục cường đại tới bậc nào?

Đỗ Trần rất lạnh nhạt nhìn phản ứng của Helen, không để ý tới Bác Bì.

"Ngày mốt còn có mấy tiểu tử kia, cụ thể như thế nào hắn sẽ nói cho người biết. Nhưng, con mắt người nên nhìn xa một chút, không nên hỏi, hiểu không? Bằng hữu của ta tính tình không có dễ nói chuyện như ta đâu!"

Helen dùng sức gật đầu, vui vẻ nói:

"Ngài yên tâm, ta chỉ cần cha ta bình an, tuyệt sẽ không nói nhảm một câu."

94. Thiên Vương Sơn (1)

oOo

"Tốt lắm, người rất hiểu sự việc!"

Đỗ Trần chỉ ngón tay vào Bác Bì trên vách tường, nói:

"Nói cho Helen biết nàng phải làm gì."

"Vâng!"

Bác Bì từ trên vách tường đi ra, trên người hắn bao phủ một tầng hắc vụ trông có vẻ thần bí khó dò. Đỗ Trần lặng lẽ ngồi trên ghế nhìn chủ phó Helen nghe Bác Bì chỉ dẫn, thừa dịp hai người không phòng bị hắn lặng lẽ thả ra một đóa Liên Hoa để dưới chân mình, đột nhiên thân thể nhỏ lại toàn bộ thu vào hoa sen, sau đó không một tiếng động bay đi.

Đợi lúc Helen chú ý thì cái ghế đã trống không, Đỗ Trần đã ở tại phòng ngủ của mình uống mật tửu.

Trong chốc lát, Bác Bì với dung mạo của Francis xuất hiện trước mặt Đỗ Trần.

"An bài tốt lắm!"

Nói xong hắn dùng con mắt quái dị nhìn Đỗ Trần.

”Liên hoa thánh khí của người thật thần kỳ, cơ hồ siêu quá tri thức của ta!”

Đỗ Trần mỉm cười, hắn cũng không giấu diếm chuyện Liên Hoa. Dù sao Bác Bì cũng thường xuyên đi theo bên người, cho dù mình che dấu thế nào thì sớm muộn cũng sẽ có sơ hở. So với để Bác Bì phát hiện không bằng chính mình thẳng thắn nói cho hắn, hơn nữa hắn là bảo tiêu duy nhất mình có thể tin cậy được trước mắt, để cho hắn biết rõ thực lực của chính mình sẽ rất có lợi cho công tác bảo vệ sau này.

Chỉ là, Đỗ Trần không có khả năng cả đời không cho liên hoa pháp bảo hiện ra trước ánh sáng, ngày sau hắn dám chắc sẽ dụng pháp bảo chiến đấu, chuyện này cho dù có thể che dấu cũng không che dấu được.

Đương nhiên Đỗ Trần không có nói ra Liên Hoa Bảo Giám còn có thể luân hồi chuyển sinh, nếu không Bác Bì biết được hắn là tá thi hoàn hồn, không nổi điên mới là lạ! Cho nên Đỗ Trần bỏ công biên chế ra một câu chuyện, nói Liên Hoa của mình là một thánh khí kỳ lạ, có thiên phú biến hóa nhận được nhờ cơ duyên xảo hợp.

”Đúng vậy, kỳ thật ta cũng không nghĩ tới liên hoa thánh khí cũng có công hiệu kỳ diệu như thế, ta cũng là gần đây mới thực nghiệm đến. Ta nghĩ, nó ngày sau có thể sẽ cho ta những kinh hãi lớn hơn nữa!”

Đỗ Trần nhìn chằm chằm vào con mắt Bác Bì, cố gắng từ trong ánh mắt của hắn tìm ra một chút đầu mối thân phận, đáng tiếc cuối cùng hắn phải thất vọng.

Bác Bì vừa cười vừa nói:

”Dịch Cốt sẽ nhanh chóng nổi điên thôi, hắn biết rõ Louise ở ngay bên người người, nhưng tìm thế nào cũng không thấy. Haha, thật quá thú vị!”

”Dịch Cốt không phải chính thức là bằng hữu của chúng ta, không phải vậy sao?”

Đỗ Trần dùng ngón cái tay phải vuốt chóp mũi.

”Chờ sau khi chuyện Thiên Vương sơn rõ ràng, ta chậm rãi chơi với hắn. Tin tưởng sẽ rất vui, người nói sao?”

”Francis!” - Bác Bì nở nụ cười tự nhiên rất đẹp mắt

Ngày ba tháng ba, rạng sáng, cách Thiên Vương sơn mấy hải lý trên một tòa tiểu thạch đảo.

Thomas cùng Bairu xuất lĩnh mười ba đầu thần chờ ở chỗ này, bọn họ toàn bộ đều mặc hắc y, khăn đen che mặt. Hơn nữa trải qua sự cảnh báo của Đỗ Trần, bọn họ đã xử lý đặc thù, cam đoan không để cho Helen dùng nhiếp hồn thuật quỷ quái kia nhận diện được.

Đỗ Trần cùng Helen đạp trên mặt biển tiến đến, chậm rãi lên trên tiểu thạch.

”Đây là một trong số các hợp tác giả của chúng ta và thần sủng của hắn.”

Đỗ Trần chỉ vào Helen đang mang khăn che mặt màu đen, toàn thân mặc quần áo đen bó sát người, sau đó từ trong tay Thomas tiếp nhận viên vọng kính quân dụng, nhìn thoáng qua Thiên Vương sơn ở nơi xa.

Núi tên ”Thiên Vương”, khí thế cũng hợp với tên, xa xa nhìn lại núi cao màu đen đạt tới độ cao mà mọi núi non trên hải đảo không có khả năng đạt tới, đỉnh núi ẩn ẩn lộ ra hồng quang, dưới ánh nắng chiếu xuống tựa hồ như địa hỏa dung nham chực bộc phát. Cách biển nhìn lại, cả tòa Thiên Vương sơn như là một pho tượng thần bệ ngê thiên hạ bạt khởi.

Thomas ở một bên nói:

”Phillip vừa rồi đã đi tới Thiên Vương sơn, ngay trên đỉnh núi.”

Đỗ Trần theo chỉ dẫn của Thomas nhìn lại, quả nhiên thấy Phillip mang theo một nhóm hơn mười người đang ở trên một tề đàn trên đỉnh núi tiến hành nghi thức gì đó. Ngoại trừ Đỗ Trần, mười bảy trợ thủ khác của Phillip phần lớn đều ở chỗ này.

Đỗ Trần âm thầm gật đầu, thí nghiệm này đối với Phillip tương đối trọng yếu. Từ thực nghiệm Linh Loại mà xét đoán, hắn muốn mượn cơ hội ngày ba tháng ba dưới chân núi Thiên Vương sơn phát ra dấu khí

cường đại, rồi rất nhanh sẽ dùng cha của Helen - cũng chính là Linh Loại của hắn, bởi vậy cơ hồ hắn dẫn theo tất cả người, thậm chí có rất nhiều cao thủ thánh giáo phải theo bên người hắn.

Rất có thể còn có Trừu Căn cùng Hóa Thi ẩn nấp trong đó. Nói cách khác tất cả thực lực của Phillip đều đang ở trên đỉnh núi Thiên Vương sơn.

Đỗ Trần buông viễn kính, trầm giọng nói:

”Lúc mặt trời mọc, Thiên Vương sơn sẽ có dấu khí kịch liệt ba động, khi đó chính là quá trình cuối cùng của Phillip, chúng ta nhất định phải chấm dứt hết thảy vào khi đó.”

Dừng lại một chút, hắn lại nói:

”Cho dù đến lúc đó còn không thể chấm dứt thì cũng phải trì hoãn thời gian thực nghiệm. Sau hừng đông Roland sẽ chạy tới Thiên Vương sơn, ta sẽ lợi dụng hắn đạt được mục đích! Hiểu chứ?”

Toàn bộ kế hoạch đều là Đỗ Trần đưa ra, hắn hỏi người của thánh giáo, người của thánh giáo cũng chỉ biết gật đầu.

”Hiểu rồi!”

Tình hình này diễn ra trong mắt Helen, đó là hiệu lệnh của Đỗ Trần đối với mọi người ở nơi này, hắn mới là chỉ huy giả cao nhất của hành động lần này.

Đỗ Trần phát tay ra hiệu cho Helen.

”Cho các bằng hữu của ngươi bắt đầu đi!”

Helen đi tới bờ biển, ngồi xuống, quay đầu nhìn nước biển phát ra thanh âm ”ti ti”.

Tiếp đó, ngoài khơi nổi lên tầng tầng gợn sóng, tợ hồ, rần, bạch tuộc, các loại dị thú trong lòng hải dương toàn bộ tụ lại hướng Thiên Vương sơn. Chỉ chớp lát, trên mặt cát của Thiên Vương sơn lộ ra vô số loại mãnh thú khác nhau. Cự tích, á long, kiếm xỉ quy .

Thấy được cảnh này, Bairu liếc mắt nhìn Đỗ Trần đang đứng trên mỏm đá đón gió, trong lòng hắn thầm nghĩ, Francis đối với thánh giáo lại có tác dụng thêm một tầng nữa.

Helen ngược đầu lên:

”Tùy thời có thể bắt đầu.”

Một con mắt nhắm lại, một con mắt nhìn qua viễn kính xem biến hóa tại Thiên Vương sơn ở xa xa, Đỗ Trần nhàn nhạt nói:

”Để cho tiểu bằng hữu tiến hành đi.”

Theo Đỗ Trần ra lệnh, các dị thú mới ẩn núp vừa rồi ngẩng đầu lên, kêu lớn lao về Thiên Vương sơn.

Trên đỉnh núi, thánh giáo cao thủ phụ trách bảo vệ Phillip cả kinh, hô lớn:

”Có người điều khiển lượng lớn dị thú vây công Thiên Vương sơn, bảo vệ phó viện trưởng!”

Phillip đang cầm một cây gậy ngửa mặt lên trời, nghe vậy phần nộ hạ cây gậy ngắn trong tay xuống, cả giận nói:

”Là dị năng trao đổi cùng thao khống tinh thần phải không? Đáng chết, là nữ nhân của ma đầu tới!”

Hắn lo lắng bước hai bước, quát:

”Dấu khí tụ một năm mới có một lần, thực nghiệm không thể dừng! Các ngươi tới chân núi toàn lực ngăn trở dị thú, mau!”

”Vậy còn an toàn của phó viện trưởng ”

”Đừng lo!”

Phillip liếc mắt nhìn hai tảng đá lớn trên đỉnh núi, cười âm lãnh:

"Ta không có nguy hiểm gì đâu. Các trợ thủ của ta, các người cũng chia ra một nửa đi hiệp trợ các dũng sĩ của học viện, những người khác hiệp trợ ta tiến hành thực nghiệm."

Bên này, Helen trở lại bên người Đỗ Trần, nói:

"Ta đã phân tán binh lực của bọn họ, mặt khác có một bộ phận bằng hữu ngăn chặn cao thủ học viện tới cứu viện."

Đỗ Trần tựa hồ không có đặt lời nói của Helen trong lòng:

"Bên trong Đấu thần học viện không có mấy người tới đâu, Ziege viện trưởng đang dẫn người đi gặp bằng hữu rồi."

Nói xong, Đỗ Trần cười nói với người của thánh giáo.

"Tới các người!"

"Thúc, thúc!" Hơn mười bóng người lẳng không bay lên, bắn về phía Thiên Vương sơn. Helen vừa nhìn đã cả kinh, những người này tất cả đều là cao thủ, thực lực mỗi người cơ hồ đều không dưới bảy cấp đấu thần a.

Vừa suy nghĩ Helen đã lộ ra nụ cười, có những người này hỗ trợ hẳn việc cứu cha có hi vọng lớn hơn rất nhiều.

"Người cười gì? Cao hứng quá sớm rồi đó!"

Bác Bì âm thầm xuất hiện sau lưng Helen, Dịch Cốt như hình với bóng cảm thiết câu lấp lánh hàn quan.

"Bên người Phillip còn có hai cao thủ mạnh nhất chưa có ra tay "

oOo

95. Thiên Vương Sơn (2)

oOo

Bác Bì, Dịch Cốt hiện thân làm Helen giật mình hoảng sợ, không dám có thái độ bất kính với cao thủ cứu phụ thân nhưng vẫn nói.

"Hai vị miện hạ đại nhân tôn kính, Helen không dám giục các ngài, nhưng các ngài còn không mau đi lên núi Thiên Vương à?"

Đỗ Trần "hừ" một tiếng:

"Mấy tiểu tử này không cần hai vị bằng hữu ra tay." - Hắn nói rồi đưa ánh mắt không hài lòng nhìn Helen. Helen vội vàng cúi đầu.

"Helen đã hiểu, Helen thật lắm chuyện! Tuyệt sẽ không có lần nữa!"

Mọi người không nói chuyện nữa mà đưa mắt nhìn vào trận chiến xa xa trên núi Thiên Vương. Dưới chân núi nơi ven biển, bọn dị thú đang kéo Phillip quá nửa là thủ hạ của Helen, hơn nữa cao thủ thánh giáo trực tiếp xuất hiện từ trên trời rơi xuống đỉnh núi, còn đám trợ thủ thí nghiệm và các cao thủ dùng thân để bảo vệ Phillip tiếp nối theo nhau bay lên chặn đường. Trong lúc nhất thời, trận chiến lóe lên những tia quang mang đa sắc, thấy vậy khóe miệng Đỗ Trần lộ ra nụ cười quái đản.

Sự tình xảy ra hoàn toàn theo bài bản, ngoại trừ việc đích thân hành động thì có thể nói là như ý. Trên không cảm thấy ngựa ngựa, việc này cũng tính là việc thiện?

Chẳng lẽ mình đã ngăn cản được một âm mưu kinh thiên động địa nào đó?

Không trách các tiền bối kiếp trước đều nói, cảnh giới tối cao của thâm đạo (đạo trộm) chính là cướp đường không dùng vũ khí!

Chỉ cần động mồm miệng là có cao thủ bán mạng đi chém giết, thật tốt a!

Khi Susan hóa thân thành cự mãng (cự: to lớn, mãng: mãng xà) màu vàng, thân thể to lớn của nàng hạ dần xuống đằng sau đỉnh núi. Chiến cuộc đối với Phillip dần dần trở nên bất lợi nhưng hắn vẫn điềm nhiên tự tại, lâm nguy bất loạn đúng là phong độ của đại tướng.

Khói súng bốc lên xung quanh trung tâm chiến trường. Mệnh nhân (người nhận mệnh lệnh, đây có nghĩa người bị dùng để tế thần) trong một cũi sắt bắt đầu từ từ được nâng lên.

Đỗ Trần dùng viễn vọng kính nhìn vào người nọ trong cũi sắt, trầm giọng hỏi:

”Người đó là cha ngươi?”

”Đúng vậy, đó chính là Ted, cha của ta!”

Trong cũi sắt, Ted đang hôn mê chỉ mặc một đoạn khố màu trắng, toàn thân trần trụi, hắn và Helen cùng một dạng - màu tóc đỏ tím. Trên thân thể cao lớn khỏe đẹp có nhiều vết sẹo, trên ngực còn có một vết thương sâu dài bằng ba ngón tay nhìn thật đáng sợ. Không nghĩ được ngày Helen phục hồi thị lực đây là việc nàng nhìn thấy trước nhất.

Bên trong cũi sắt còn có một tòa liên [sợi dây xích] cột chặt Ted. Thấy tòa liên Helen nhú mày, muốn nói nhưng lại thôi.

Đỗ Trần cười khinh miệt, tòa liên này thậm chí chẳng là thánh khí gì cả mà chỉ là một sợi khóa tầm thường ở Lanning, so sánh với Vân Vụ Tòa Liên thật kém hơn nhiều.

Thấy Đỗ Trần cười khinh thường, tâm trạng Helen an tâm hơn một chút.

Trong lúc đấy, Susan thấy Phillip đi đến tế đàn của chủ nhân nàng thì tâm trạng khẩn trương, phần nộ quá:

”Phillip, ngươi dám?”

Nói xong nàng không màng đến đao quang kiếm ảnh ngay bên thân, vội vã phóng thân thể cự đại của mình về phía Phillip, trực chỉ tiến tới. Các cao thủ bảo vệ Phillip nhất tề tuốt đao kiếm, nhưng Susan không né không tránh mặc cho đao kiếm chém lên thân thể màu vàng của nàng. Sau đó cự vĩ vung động, dùng lối đấu thí mạng chỉ dùng để lấy mạng đổi mạng quét mạnh vào các cao thủ ngăn cản nàng.

Phillip đi tới bên cạnh cũi sắt, liếc mắt ra sau nơi Susan đang đánh thẳng đến cười lạnh nói:

”Lewis. Dẫn người cản nó!”

Có Lewis cầm đầu, mấy người trợ thủ đột nhiên ngửa mặt lên trời hét lên, tiếp sau đó thân thể chúng nhanh chóng biến hóa, nhìn như mãnh thú, trong đám đó không ai còn hình dạng nhân loại.

”Sự tình càng lúc càng thú vị!”

Bairu dẫn người liều mình chém giết về hướng Phillip, thấy Susan đang nguy hiểm hắn cắn răng nói:

”Thomas, xà nữ kia chính là mấu chốt để khống chế dị thú, nếu nàng bị gì ngoài ý muốn thì dị thú sẽ mất đi sự khống chế và trở thành nguy hiểm, trước mắt không thể để nàng có chuyện gì được. Chúng ta hai người liên thủ qua đó giúp nàng, những người khác tiếp tục truy sát trợ thủ của Phillip!”

Nói xong, hai người - một người khua thánh khí chiến chùy, người kia chém thánh khí trường kiếm, sóng vai đột tập [đột ngột tập kích] loại trừ các đối thủ đang tấn công, tiến đến bên cạnh Susan.

”Chúng ta liên thủ đối phó bọn chúng!”

”Đa tạ!” - Susan đáp.

Lúc đó, trước mắt nàng là đông đảo dị thú mà không có trợ thủ nhân loại tiếp chiến, trên người đã có vài vết thương, nên lúc này có cường thủ trợ giúp làm nàng rất hưng phấn. Thân thể cuộn lại thành một vòng lớn, nàng hí lên rồi cùng đối thủ giao đấu.

Phillip nhìn thoáng qua ba vị cứu cấp cường giả đang vây công đám trợ thủ dưới đất, đôi mày nhăn tít lại, hắn bước đến một khối nham thạch bên cạnh tế đàn, thấp giọng nói:

"Hai vị, dưới tình huống này thí nghiệm của ta thành công nhưng cũng bị chậm lại rất nhiều, các người nên ra tay đi giết hết toàn bộ học viện cao thủ có mặt, tội danh đổ hết lên người con gái của Ted."

"Ngay cả quân của mình mà cũng giết, người điên rồi!" Khó nhàm thạch phát ra thanh âm lạnh như băng.

"Chẳng lẽ người muốn giữ chúng để bị phát hiện bí mật của các người sao?"

Tiếp lời của Phillip là thanh âm u oán của còi âm, nham thạch nọ bỗng 'Ầm!' một tiếng rồi nổ văng ra, một thân ảnh cao cao nhảy lên thuận tay đưa móng tay nhọn dài xé tan một thánh giáo cao thủ, lập tức hấn như loài chim ưng phóng mình đâm vào mặt đất nhắm tới Susan.

Ngay lúc đó, dung thạch cứng rắn trên đỉnh núi từ từ trôi lên như thể có người đang ở dưới đất vì hành, hấn trong phút chốc đã đi tới phía dưới Susan, lưỡng đạo quang mang màu u lan chui từ dưới đất lên đánh úp về phía hai người Thomas và Bairu.

Bairu kinh hãi vội vàng quát:

"Bọn chúng đã xuất hiện, các người cũng nhanh lên một chút!" - Nói xong hấn bắt chập người khác, trường kiếm đưa ngang ngực.

'Bùng' một tiếng, quang mang u lan cùng trường kiếm của Bairu chạm vào nhau, sự xung đột này làm hai chân hấn cách ly khỏi mặt đất, không tự chủ được thân thể bị văng bổng lên. Giữa lúc đấy, Bairu liếc sang bên người thấy Thomas cũng đang gặp phiền toái giống như mình.

Còn Susan tức thì bị một trảo đánh úp từ trên cao vào cổ làm mất đi một mảng da thịt.

Hai người một kích đắc thủ lại muốn tái truy. Đột nhiên, trước mặt bọn họ hiện ra một thân ảnh.

"Hừ, khi phụ tiểu gia hỏa kia có lý gì. Đến đây! Đối thủ của người là ta!"

Một thanh đao bác bì, một loan dịch cốt thiết câu [thiết câu dùng móc xương], trong bóng đêm bao phủ hiện ra âm khí u ám, rồi lại mạnh mẽ vô cùng.

Cổ nhân gặp mặt, bốn người không cần nói thêm gì liền tấn công lẫn nhau, hơn nữa Bác Bì, Dịch Cốt cũng sẽ không cho bọn họ cơ hội nói chuyện.

Bairu may mắn thoát được một mạng nhưng nội phủ cũng bị chấn động, hấn tự vận chuyển đấu khí áp chế nội thương. Khẩn trương nhìn vào thế cục, hấn thấy Thomas bên người vội la lên:

"Nhớ kỹ, bất kể chúng ta ai có thể còn sống trở về cũng phải nói cho giáo hoàng bệ hạ biết, giá trị lợi dụng của Francis cần phải đánh giá lại một lần nữa, vị trí chấp sự chủ giáo tuyệt không thể lôi kéo một nhân vật có khả năng vận dụng cao thủ như thế!"

Thomas bị thương quá nặng, khóe miệng xuất huyết đã thấm ướt khăn đen trên mặt, hấn một tay huy vũ chiến trùy một tay vỗ mạnh ngực, giận dữ hét:

"Bây giờ mà người còn có tâm tình để nghĩ? Thoát qua được rồi hãy nói!"

Xa xa trên đảo, Đỗ Trần cước đạp lên những ngọn sóng, trên mỏm đá ngầm hấn lẳng lặng đứng nhìn tổng quát, bên cạnh hấn là Helen. Từ lúc Susan gặp nạn nàng liền để tâm, nhưng sau khi Bác Bì, Dịch Cốt xuất thủ thì cũng buông tay.

Bất quá trong lòng nàng nghi hoặc, Bác Bì, Dịch Cốt từ lúc nào đã đến Thiên Vương sơn?

Bảo tàng dưới chân núi Thiên Vương quả thật lợi hại, ngày xưa khi Roland cùng Ted giao chiến đã khiến cho Iaeate đại lục thủy tai động đất không ngừng. Hôm nay cuộc chiến này còn hơn ngày đó nhưng bảo tàng ở Thiên Vương sơn được thủ hộ nên vẫn bất động, thậm chí ngay cả một chút điểm thiên tai cũng không có xảy ra.

Đỗ Trần một mặt nhìn chiến cuộc diễn biến, một mặt phân tích. Bác Bì nói không sai, thực lực của bốn vị thánh đồ đại khái cũng như nhau, Bác Bì mặc dù đích thực cao minh hơn những người khác một bậc, nhưng nếu đấu nhau thí mạng thì Bác Bì cố nhiên tối cường [mạnh nhất], Trừu Căn cùng Hóa Thi hạng thứ, Dịch Cốt là yếu nhất. Giờ phút này chiến cuộc cũng như thế, Bác Bì đang đấu với móng tay dài kỳ lạ của Trừu Căn, vừng vàng áp chế khí thế của đối thủ, thủ thắng chỉ là vấn đề thời gian. Nếu không vì Bác Bì có vài

phần cổ niệm tình bạn cố nhân mà sử xuất sát chiêu mạnh nhất, tin tưởng Trừu Căn đã không còn tồn tại. Còn Dịch Cốt kia đối phó với song thủ thiểm diệu ánh huỳnh quang của Hóa Thi phải cố hết sức, bất quá toàn lực phòng thủ nhưng cũng không khỏi bị thua.

”Khải minh tinh [sao Vệ Nữ] xuất hiện rồi!” - Đỗ Trần ngẩng đầu nhìn lên tinh không, thì thảo nói.

Helen nhìn sắc trời phương đông rạng sang mà trong lòng cũng nóng nãy, nhưng Đỗ Trần đã biểu hiện ‘cường thế’ trong quá khứ khiến cho nàng trong lòng vẫn giữ hy vọng cực đại.

Chỉ cần cao nhân trước mắt ra tay thì cha nhất định sẽ được cứu thoát. Nhất định!

Nàng đang nghĩ ngợi đột nhiên phát hiện Đỗ Trần chậm rãi cởi bạch sắc trường bào trên người, lộ ra bên trong là nhuyễn giáp màu đen bó sát, lấy ra mặt nạ Bắc Bì cung cấp đeo lên mặt.

Helen kinh hãi nhìn qua.

”Tôn quý miện hạ, ngài đích thân ra tay à?”

Đỗ Trần ”Ừ!” một tiếng. Giờ phút này Phillip hẳn là đã xuất ra toàn bộ bài trong tay hắn, tin tưởng rằng cục diện cũng sẽ không còn biến chuyển lớn lao gì, cho nên hắn sẽ ra tay kết thúc mọi việc ngay bây giờ. Vô sỉ a! Rõ ràng là các cao thủ cũng đều do người khác ứng phó, mà hắn cứ tự nhiên nói là do hắn ”kết thúc hết thấy!”

Trong việc thiện này có nguy hiểm, hắn cùng với Bắc Bì đã thương nghị nhiều lần nên đối với chính mình phải nắm chặt những hành động tuyệt đại, nếu không cũng không dám tự mình ra tay.

Đương nhiên đây là điều kiện tiên quyết cho mọi sự, Phillip chính thị chỉ là một đấu sĩ nho nhỏ.

Helen chỉ thấy dưới chân Đỗ Trần hiện ra một đóa khí độ siêu nhiên, thủy liên hoa phát ra vô số tia sang. Ngay sau đó, cả người hòa cùng Liên Hoa từ đầu đến cuối đều không thấy được nữa, một tia đấu khí xuất ra.

Liên Hoa dọc theo mặt biển cực tốc phi hành như con muỗi nhỏ tầm thường, chỉ chớp lát đã đến địa hạt đỉnh Thiên Vương sơn. Nếu không phải đệ tứ hoa sen đã sớm khai hoa, nội kinh được tinh lọc rất nhiều thì hẳn hoàn toàn không cách nào chịu được khoảng cách phi hành xa như thế, hơn nữa còn có một phần kỳ sự. Mỗi khi hắn hết lực, lúc chuẩn bị để thở thì trong đầu lại sinh ra cảm giác huyền diệu. Hội tụ một tia rung động, kích thích nội kinh hoa sen cuộn cuộn không ngừng cung cấp động lực.

Đỗ Trần tránh né các đấu khí bay tán loạn trong chiến trường rồi phi thẳng tới cũi sắt đang nhốt Ted, đoạn ngồi trên hoa sen nhìn xuống Phillip đang tiến hành thí nghiệm sớm hơn dự định. Hắn lạnh lùng cười, một đóa sen khác phóng vút tới tấn công vào cái miệng đang nhếch của Phillip.

”Ai da!” - Phillip ôm bụng rống thảm lên một tiếng, hắn ngã xuống bàn thí nghiệm trên đài.

Cũng được, thực lực của hắn đích thực không phải là mạnh. Thật là quá thuận lợi! Quả nhiên là tự mình viết kịch bản mà!

Đỗ Trần trong lòng quả quyết, hoa sen một phóng một thu, hắn nhào xuống chụp lấy Ted cùng xợi dây xích đang trói hắn vào giữa hoa sen, sau đó thu hồi hoa sen ở bụng Phillip rồi điều khiển pháp bảo cực nhanh biến mất.

Tình thế biến đổi lớn, mọi người đều đang say mê chém giết, bọn họ chỉ nghe thấy Phillip kêu thảm một tiếng nơi cũi sắt, Ted liền biến mất. Có mấy người lưu tâm đến cũi sắt nhưng cũng chỉ thấy được bên trong kim quang chọi lóe, Phillip lão đảo ngã quỵ trên mặt đất, miệng phun máu tươi mà chết.

”Đấu thần phù hộ, chẳng lẽ Francis còn có một vị bằng hữu cường đại đang núp ở phụ cận!? Đây phải là dạng có thực lực mới có thể che giấu được nhiều cường cấp đấu thần như vậy a, ít nhất thì chính mình hoàn toàn không có một chút phát hiện nào!” Bairu trong lòng kinh hãi, trong đầu hắn chuyển niệm một ý tưởng, hắn lại cuống hỉ.

”Phillip đã chết!”

Đại cục đã định, thắng lợi chỉ còn là vấn đề thời gian.

Trở lại nơi tiêu thạch [đá ngầm] đảo, Đỗ Trần trong lòng còn có chút tiếc nuối, lực công kích của hoa sen pháp bảo quá yếu, chỉ có đánh lén mới có thể giết được Phillip, nếu Phillip đạt tới lực cấp đầu thần, có đầu hồn lực lượng phòng ngự trong cơ thể của chính mình thì nhất chiêu này có thể đã không hữu dụng.

Đỗ Trần lắc mình xuất hiện trước mặt Helen, ôm lấy Ted trên hoa sen rồi đặt ở dưới chân Helen.

"Bụp" một tiếng, Helen quỳ trên mặt đất khước mắt rưng rưng, nàng cảm kích nói:

"Đa tạ miện hạ!"

"Không cần cảm ơn ta!"

Đỗ Trần cúi người nhìn dây xích trên người Ted, lạnh nhạt nói:

"Người biết nên làm như thế nào!"

"Dạ, ta hiểu!"

Helen vội vàng nhắm mắt lại và cúi đầu. Chỉ nghe được bên tai "Xoàn xoạt" vài tiếng, khi Đỗ Trần kêu nàng mở mắt ra thì ổ khóa đầu khí của Roland đã bị Đỗ Trần dễ dàng "cưỡng gian".

Chỉ tiếc cái này không phải là thánh khí Roland cũng không thể có thánh khí mà lại giao cho Phillip, nếu không Đỗ Trần đã có đồ để đầu rồi, bất quá dạng này cũng tốt, không phải thánh khí dám chắc Roland cũng không cảm ứng được.

"Trên người cha người vẫn còn ma túy phẩm luyện kim Phillip đã châm vào, đây là giải được dùng để cứu tỉnh hắn."

Helen cung kính giơ hai tay lên cao quá đỉnh đầu tiếp nhận giải được từ trong tay Đỗ Trần, rồi cứu tỉnh cha nàng.

Ted từ từ mở mắt, cũng là hai tròng mắt màu thiên lam. Sau đó hắn liền thấy một người che khăn lụa mỏng đứng khóc bên người - đúng là con gái của hắn, thanh âm này hắn quá quen thuộc.

"Helen "

"Trước hết không nên nói chuyện cũ!" - Đỗ Trần nói - "Ta đã giết Phillip. Roland sẽ tới đây ngay, các người nên lập tức rời đi. Susan lưu lại giúp ta thu thập tàn cuộc rồi nàng sẽ đi tìm các người!"

"Được. Đa tạ miện hạ đại nhân! Ta cùng phụ thân "

Helen nói đến đây đột nhiên Ted đứng phắt lên, nắm tay Helen vội la lên:

"Người giết Phillip? Đáng chết thật, hắn không thể bị giết, hắn tự dùng chính mình làm vật thí nghiệm đó!"

oOo

96. Phản Linh Loại

oOo

Đỗ Trần chấn động, Phillip dùng chính mình làm thực nghiệm phẩm? Đây là cái gì? Hắn còn có thể khởi tử hồi sinh sao?

"Tới cùng là xảy ra chuyện gì?"

Ted vội la lên:

"Ta không hiểu luyện kim thuật nhưng ta nghe được hắn nói với một người có móng tay rất dài, hắn không có chết dễ dàng như vậy được, nhưng khi hắn chết mà sống lại thì phải trả giá lớn vô cùng. Sau khi sống lại thực lực cũng sẽ phi thường kinh khủng, ít nhất so với ta còn muốn mạnh hơn!"

Đáng chết, Ted cũng là một siêu cấp cường giả mà còn nói hai chữ "kinh khủng", vậy tới cùng Phillip có cái bí mật gì?

Luyện kim thiên tài thật sự làm cho người ta vừa thổng hận vừa kính nể.

Đỗ Trần cúi đầu nhanh chóng tính toán loại, lập tức chỉ bọn họ:

”Roland đang tới đây, các người lập tức rời đi, ta đi thu thập tàn cuộc.”

Ted lại nhíu mày, thầm nghĩ: ”Hắn là người phương nào? Trên người không có chút khí thế của cường giả, thậm chí ngay cả cảm giác đấu khí bình thường cũng không có tồn tại mà lại dám cùng ta nói chuyện như thế. Mặc dù bản thân gặp rủi ro nhưng ngày trước ta cũng là uy danh hiển hách, tung hoành thiên hạ hiếm có nhân vật địch nổi, cho dù là Roland cũng phải tôn trọng ta.”

Nghĩ vậy hắn ”hừ!” một tiếng, ngậm miệng không nói.

Đỗ Trần để tất cả vẻ mặt của Ted vào trong lòng. Dù biết hắn có thực lực siêu quần, cũng nhất định là có một thân ngạo cốt. Nhưng, bây giờ phải để cho hắn nghe mình.

Trong tay Đỗ Trần ám xuất một đóa Liên Hoa, trầm giọng nói:

”Còn không mau cúi, chờ cái gì nữa?”

Ted vừa muốn há mồm phản bác đột nhiên cảm thấy bên trong bụng có một loại cường đại lực lượng có thể cực mạnh bộc phát ra, hắn vội vàng dùng toàn lực đấu khí của bản thân để áp chế, hiển nhiên là không có hiệu quả, bức hắn phải bộc phát toàn bộ đấu hồn lực toàn lực chống đỡ, nhưng kết quả thu được quá nhỏ.

”Chẳng lẽ Phillip làm cái gì trên cơ thể mình sao?”

Ý niệm tuyệt vọng trong đầu hắn sinh ra, bỗng cỗ lực lượng có tính nổ mạnh kinh khủng đó đột nhiên biến mất như chưa từng xuất hiện.

Cỗ lực lượng kinh khủng chợt tan biến khiến Ted giật mình, vừa rồi đột nhiên xuất hiện có thể là có người đánh lén, nhưng trong lúc bản thân hắn toàn lực chống đỡ thì lực công kích đó đột nhiên lại biến mất, chính mình thủy chung cũng không có cảm giác tới rốt cục là ai đã công kích. Địch nhân kia quá kinh khủng, thực lực cũng thật đáng sợ.

Đỗ Trần ở đối diện cười lạnh một tiếng:

”Ta có thể trong lúc nhấc tay cứu người, cũng có thể chỉ nhìn một cái là giết người! Vừa rồi ta trừng phạt người vì không tôn trọng ta, người không có cơ hội thứ hai đâu, bây giờ lập tức mang theo nữ nhi của người rời khỏi Đấu Thần đảo.”

Helen mặc dù chẳng biết hai người trong lúc đó đã xảy ra cái gì, nhưng nàng hiểu rõ tình hình của cha mình, cũng đã thấy ánh mắt khinh thường của cha vừa rồi. Nàng bị câu: ”Chỉ tay một cái giết người” làm cho sợ hãi, lập tức giữ chặt tay của cha, hai đầu gối quỳ xuống đất cung kính nói:

”Miệng hạ tôn kính, xin hãy tha thứ cho sự vô lý của cha ta, cha cũng không rõ thực lực siêu phàm của người nên . Ta đại biểu cha ta hướng ngài thành khẩn xin lỗi!”

Đỗ Trần đạo mạo một lời không nói, tựa hồ rất tức giận, kỳ thực trong lòng hắn đã sớm nở hoa: ”Tiểu nha đầu, người có biết được vừa rồi ta trực tiếp tống Liên Hoa vào trong bụng Ted sau đó dẫn nổ. Bất quá thực lực của Ted thật quá mạnh, dùng một chút đấu khí còn sót lại chỉ trì trong chốc lát, cuối cùng hắn là đã dẫn động đấu hồn thực lực cường đại, ta không chịu được tự nhiên phải thu tay về, a a ”

Ted bị tình cảnh vừa rồi làm cho sợ ngây người, phải biết rằng bọn họ là nhân vật đẳng cấp hạng nhất, cao thủ so chiều cao thấp cơ hồ chính là sinh tử trong một sát na, chính mình vừa rồi căn bản là đứng bên bờ vực của sinh tử, thật sự trong lòng còn sợ hãi, tự nhiên cũng nhận định thực lực của Đỗ Trần vượt xa mình.

Hắn đối với Đỗ Trần có chút khom người gật đầu, chỉ là một loại phương thức mềm mỏng không mất thể diện, bất quá hắn lại lập tức lắc đầu.

”Bằng hữu cường đại, ta biết thực lực của ta bây giờ có thể sẽ chỉ làm người thêm phiền toái, nhưng ta chưa thể chạy được. Susan còn trên Thiên Vương sơn, ta tuyệt sẽ không bỏ lại thân sủng, càng sẽ không bỏ lại thân sủng mà mẫu thân Helen lưu lại.”

Đỗ Trần tâm niệm thay đổi thật nhanh.

"Như vậy cũng tốt, lạc đà gầy còn to hơn ngựa béo, Ted cũng có thể trợ lực!"

Đỗ Trần đưa tay ra sau lấy ra mấy bộ quần áo đưa cho hai người.

"Xem ra người là người tốt, còn nữ nhân của người đối với ta cũng tôn kính, ta đồng ý cho các người lưu lại. Bất quá, các người phải lập tức dịch dung, khi Roland đến thì tuyệt không để cho hắn nhận ra các người, dù sao trước mắt các người cũng không thích hợp hiện diện."

Ted sửng sốt, sau lưng một người có khả năng tàng nhiều đồ như vậy sao? Quả nhiên là cao nhân làm việc - cao thâm khó lường!

Thời gian gấp gáp, đối mặt với cường thế của Đỗ Trần, hắn cũng không ngẫm nghĩ nữa. Lúc này Đỗ Trần lại lấy ra một đóa Liên Hoa đặt trước mặt phụ tử hai người, lớn tiếng nói:

"Đi lên, ta mang hai người tới Thiên Vương sơn, một mặt đi, một mặt các người dịch dung."

Ba người ngồi lên hoa sen, cả thiên địa tựa hồ bị phóng lớn vô số lần, Helen biết Đỗ Trần không tầm thường nhưng giờ phút này chỉ cảm thấy kinh ngạc, mà Ted còn cảm thấy kinh hãi không thôi.

"Đây đây là..."

Đỗ Trần không có tinh lực giải thích, toàn bộ tinh thần lực của hắn đều dùng để điều động Liên Hoa, bất quá cử động này trong mắt phụ tử hai người thật sự quá bình thường, đây mới là phong phạm vốn có của cao nhân.

Người khác Đỗ Trần có thể mặc kệ, nhưng Bác Bì thì không thể xảy ra việc ngoài ý muốn, chính mình cũng phải tới đó. Nếu thật có nguy hiểm gì không thể đoán trước, vậy mặc kệ người khác thế nào, lập tức mang theo Bác Bì ngồi lên Liên Hoa đào tẩu.

Helen một mặt giúp Ted dịch dung, một mặt nói:

"Cha, không cần kinh ngạc như thế, thực lực của vị miện hạ này siêu phàm quá tưởng tượng của người rất xa, mới vừa rồi ngài nhắc tay là phá giải phong ấn của Roland, mở khóa trời buộc cha."

Ted khẽ nhếch miệng, cả kinh nói:

"Miện hạ, ngài có thể dễ dàng phá giải phong ấn của Roland? Thất kính! Mới vừa rồi Ted đã mạo phạm!"

Ted cũng là đấu thần cấp bậc cao thủ, nhưng hắn tự biết chính mình tuyệt đối không mở được phong ấn của Roland.

Phong ấn, càng hướng chi là cái gì "nhắc tay một cái", "dễ dàng" giải trừ.

Đỗ Trần không kiên nhẫn phát phát tay.

Helen lại nói:

"Hơn nữa tại cảng Antwerp, ngài còn bức Vân Vụ Tỏa Liên của Ziege nhận chủ để cứu con."

Ted nuốt ực một cái. "Trời ạ, thật có người cường đại như thế tồn tại sao? Đây là ai? Một khắc trước phỏng chừng chỉ là giáo huấn mình một chút, nếu..." Ted không dám nghĩ tiếp, bây giờ hắn đã rất sợ hãi!

Chính mình trước kia thật sự là ếch ngồi đáy giếng.

Bất quá, bên người mình có người cường đại như vậy thì cho dù Phillip có sống lại cường đại thế nào cũng không cần quá mức lo lắng. Thật lâu sau hắn mới bình tĩnh thoát khỏi tâm tình chấn động, ngồi ở hoa sen cúi mình nói:

"Đại ân đại đức của miện hạ, phụ tử chúng tôi không khi nào quên, ngày sau nhất định sẽ báo đáp!"

"Hừ, báo đáp?"

Đỗ Trần lại ra vẻ cao thủ thần bí, khinh thường nói:

"Người có cái gì đáng giá cho ta sao? Nữ nhân của người đã hồi báo cho ta rồi!"

Ted sững sốt nhớ đến dung mạo của nữ nhi, ngoại trừ mỹ mạo thì nữ nhi của mình còn có cái gì có thể đả động một cao nhân như thế?

”Cha, không nên hiểu lầm!”

Helen từ sắc mặt của cha đã nhận ra hắn đang suy nghĩ cái gì, sắc mặt nàng có chút ửng đỏ, thấp giọng nói:

”Tại cảng Antwerp, mặc dù nữ nhi rất thành khẩn nguyện ý lấy thân báo đáp, nhưng đáng tiếc miện hạ cũng không thêm để ý. Nữ nhi chỉ dùng tới năng lực tình báo của Susan mới có thể đổi được sự trợ giúp của miện hạ. Miện hạ thật sự là một vị cường giả thiện lương.”

Ted lại suy tư cái gì đó, rồi gật đầu:

”Nguyên lai là như thế. Miện hạ, tính mạng của phụ tử chúng ta cũng không thể so với tình báo ”

Mẹ nó, người là có ý tứ gì? Đỗ Trần phát tay cắt đứt lời hắn nói:

”Bớt nói nhảm đi, chúng ta tới nơi rồi, người cứ tiếp tục dịch dung đi.”

Sau đó lập tức tĩnh lặng, bây giờ phụ tử Ted thật sự không dám có nửa điểm chống đối với Đỗ Trần.

Thiên Vương sơn lúc này theo việc Phillip học máu mà chết thì thể cục nghịch chuyển một bước tương đối quỷ dị.

Các trợ thủ của Phillip thấy chủ nhân đã chết như phát điên lên muốn báo thù cho Phillip, mà cao thủ thánh giáo chiến đấu cùng bọn chúng cũng mừng rỡ nhìn thấy đối thủ bối rối liều mạng.

Phillip đã chết, nhiệm vụ của Bairu đã hoàn thành hơn phân nửa, hắn cùng Thomas đứng nhìn, trên mặt lộ ra sắc thái dễ dãi. Đây hiển nhiên là phản ứng tự nhiên của bọn họ.

Nhưng Trừu Cân cùng Hóa Thi hai người lại vội vã chạy trốn.

”Lão bằng hữu chạy đi đâu? Chúng ta còn chưa phân thắng bại mà!”

Bác Bì tâm trạng nghi hoặc, mấy tên tiểu tử của thánh giáo kia căn bản là không đủ lực dọa chạy Trừu Cân cùng Hóa Thi, mà bọn họ lại không sợ mình cùng Dịch Cốt, vậy vì sao khi Phillip vừa chết thì bọn họ lại chạy trốn chết nhẽ?

”Ai giết Phillip? Hồn đản!”

Móng tay dài của Trừu Cân liên tục huy động, cả giận nói:

”Mẹ nó, không giết người ta chạy cũng không thoát. Tốt, liều mạng! Lên!”

Móng tay hắn dài ra gấp mấy lần giống như mười thanh lợi kiếm, hơn nữa theo một tiếng quát lớn móng tay của hắn càng ngày càng dài ra, cũng ngày càng mềm mại, trong chớp mắt đã như mười dải màu trắng bay lượn trước người hắn.

”Muốn liều mạng sao? Tốt, ta phụng bồi!” - Bác Bì đao cũng tỏa ra quang mang thon dài, theo thân thể nhanh chóng đánh về phía Trừu Cân.

Hai người liều mạng đối chiến, phong cách làm việc của họ giống nhau, không một tiếng động nhưng hung hiểm dị thường.

Đình một tiếng vang, hai người vừa hợp lại lại tách ra, trước ngực Bác Bì bị xả rớt một khối da thịt, máu tươi chảy ròng ròng, còn trên mặt đất Trừu Cân cũng bị thương nặng ngã xuống.

”Nhiều năm như vậy mà một chút tiến bộ cũng không có. Hừ!”

Bác Bì cười khinh thường, liếc mắt một cái xem tình hình Dịch Cốt hình như cũng muốn liều mạng với Hóa Thi, bất quá là lưỡng bại câu thương, cả hai đều ngã xuống trên mặt đất.

Chậm rãi đi tới trước mặt Trừu Cân, Bác Bì nhắc hắn lên.

”Người ”

Trừu Căn toàn thân hắc vụ nhưng đã bạc nhược rất nhiều, hấn ngẩng đầu cười khổ:

”Biết cái gì là Phản Linh Loại không?”

”Phản Linh Loại?” - Bác Bì sững sốt.

”Người bị hạ Linh Loại không thể chết được, Phillip dùng chính mình làm thực nghiệm phẩm, hấn vừa chết sẽ sống lại thành siêu cấp vong linh đấu thần không có thần trí, tự đi báo thù cho mình. Người không cho ta chạy, bản thân ta cũng bị thương, haha, mọi người không thể làm gì hơn là cùng nhau chết!”

Trừu Căn nói xong cười rộ lên.

Đúng lúc này Đỗ Trần ngự Liên Hoa bay tới, Ted từ trong Liên Hoa phi thân ra, không kịp cảm nhận thân thể đang lớn lên, hét lớn.

”Mọi người cẩn thận dị biến của Phillip!”

Hết thấy đều đã quá muộn. ”Dát, dát, chi ”, một chuỗi âm thanh cổ quái vang lên, Phillip vừa mới ngã quy đã đứng lên.

Xuyên qua cánh của Liên Hoa, Đỗ Trần nhìn bộ dáng của Phillip mà bật thốt lên:

”Mẹ nó, nguy cơ sinh hóa!”

Phillip biến thành một cỗ tử thi, khuôn mặt dữ tợn kinh khủng, huyết nhục đầm đìa trên thân thể, còn có một đôi mắt trắng dã khiến người ta sởn gai ốc Đáng sợ nhất là tay phải của hấn không ngừng to ra, trên đầu có một con mắt màu xanh biếc mở ra.

Trong nháy mắt mọi người đều sững sốt, khí thế của Phillip thực sự siêu quá tưởng tượng của mọi người.

”Chủ nhân, ngài làm sao vậy?” - Một trợ thủ của Phillip chạy tới.

Phillip sau khi biến dị tựa hồ cũng không còn nhận ra hấn, cự chưởng nắm lấy tên trợ thủ, đúng đúng ”phốc!”

”Hát!” - Phillip rống lên một tiếng, cự chưởng thật lớn oanh kích lên mặt đất oanh , cường đại đấu khí ba động khiến toàn bộ những người thực lực hơi yếu ngã ra.

Nhanh chóng liếc mắt một cái, Trừu Căn bị trọng thương không thể chịu nổi chấn động mà Phillip tạo ra nên hôn mê, Bác Bì hung hăng ném hấn trên mặt đất, ngưng thần nhìn Phillip.

Đỗ Trần biến Liên Hoa thành lớn, không dám hạ xuống mà huyền phù giữa không trung, hấn đứng ở trên Liên Hoa hô lớn.

”Mau lên đây!”

Bắt quả những người khác.

Trong khi hấn nói chuyện, Ted đã thu Susan đang trọng thương vào trong tay áo, sau đó trở lại Liên Hoa.

Bác Bì xoay người lại, nhìn thoáng qua Đỗ Trần lắc đầu nói:

”Phillip phải hoàn toàn chết!”

Trong lòng hấn còn một ý nghĩ không tiện nói rõ trước mặt phụ tử Ted - người được hạ loại Linh Loại này không thể chết, Francis, thân thể người cũng có Linh Loại a!

Ta không thể nhìn người rơi vào tình cảnh giống Phillip, phải bắt được Phillip về nghiên cứu rõ ràng làm sao phá giải Linh Loại.

Lúc này Ted đứng ở phía sau Đỗ Trần, vội la lên:

”Miễn hạ, vị hăng hữu này của ngài đã bị trọng thương, tuyệt không phải đối thủ của vong linh Phillip.”

Đúng lúc này, xa xa bên bờ biển vang lên một tiếng cười dài:

"Pier, Thiên Vương sơn hôm nay tựa hồ không có thích hợp để tiếp khách! Người về trước, ta đi xem quái vật này!"

Roland tới.

Hắn lẳng không bay đến đứng trên trời, thân mặc trang phục thủy thủ, hắn nhìn thoáng qua Đỗ Trần đang ngồi trên Liên Hoa, cười quái dị nói:

"Thánh khí thú vị, đây là sao vậy?"

Đỗ Trần nói:

"Quái vật kia là Phillip, hắn biến thành một kẻ mất hết thần trí, quái vật chỉ biết giết người!"

Nói xong trong lòng Đỗ Trần thầm nghĩ: "Hắc, mặt nạ của Bác Bì đưa ta thật hữu dụng, Roland quả thật không có nhận ra phụ tử Helen."

Hắn gọi hai cha con Helen trở về, để cho hai người ngồi trên Liên Hoa, hắn sợ có thể bị phát hiện.

Roland nhủ thầm nhìn Phillip một chút rồi nói thầm:

"Vong linh đầu khí đáng chết, đã nhiều năm không gặp. Uy, vị huynh đệ kia!"

Hắn gật đầu với Bác Bì.

"Vong linh tương đối phiền toái, chúng ta cùng nhau đồng thời đối phó hắn. Thế nào? Như vậy nhanh một chút chứ?"

Lúc này trên Thiên Vương sơn, người còn thực lực sau một lần oanh kích khó tưởng tượng nổi của Phillip cũng chỉ còn Bác Bì.

Bác Bì nhìn thoáng qua Đỗ Trần, dùng ánh mắt bảo hắn ngồi Liên Hoa bay cao một chút, sau đó giờ lên bác bì đao.

"Có thể cùng Roland liên thủ, cuộc đời này không bạc! Kiếm của ngươi đâu?"

"Ta không cần kiếm nhiều năm rồi!"

Roland lấy ra một thánh khí quyền sáo lấp vào tay rồi đánh về phía Phillip, đồng thời nói:

"Đao của ngươi rất tốt, rất giống một vị bạn hữu năm xưa của ta."

"Đáng tiếc ta không phải là hắn."

Bác Bì cũng phi thân vọt tới:

"Chuôi đao này của ta còn không phối được với cái tên đẹp đẽ Đao Trung Chi Hoàng (vua của đao)."

"Người biết ta nói đến ai sao?"

Roland nói xong lời này, Bác Bì cũng không có trả lời, bởi vì hai người đã một trái một phải giáp công Phillip.

Trên Liên Hoa, Đỗ Trần muốn chạy nhưng lại không yên tâm về Bác Bì ở bên dưới, không thể làm gì khác hơn là để Liên Hoa tại không trung. Về mặt hắn bình thần xem cuộc chiến nhưng trong lòng lại dậy sóng, chỉ mong hai đại cao thủ có thể diệt Phillip.

Ted ở phía sau thầm nghĩ, người ngay lãnh nhàn bàng quan nhìn ba đại cao thủ quyết tử chiến, nhưng thần sắc bất động, quan khán như xem tiểu đồng bình thường chơi đùa. Đây mới là cao nhân làm việc! Nghĩ vậy hắn nói:

"Miện hạ, vì sao ngài không ra tay?"

Hỏi xong lại hối hận, miện hạ trước mặt là loại thực lực gì, thân phận gì, làm sao có thể cùng người liên thủ.

Đỗ Trần cười khinh miệt:

”Còn chưa đến lúc!”

Lão tử thật ra cũng muốn lên, nhưng lão tử có thực lực đó sao?

Ted nói:

”VẬY, ta có thể lên tự mình giết chết Phillip không? Lão tặc dám dùng ta làm thực nghiệm phẩm, ta phải tự mình rửa sạch sỉ nhục này. Ngài yên tâm, ta sẽ không dùng Đấu Thần Nguyệt Chú, Roland tuyệt sẽ không từ đấu khí mà nhận ra ta.”

Đấu Thần Nguyệt Chú? Đây là danh từ cao cấp, chính mình chưa từng nghe qua! Đỗ Trần gật gật đầu:

”Đi hỗ trợ đi, mau giết Phillip! Helen rất an toàn!”

”Tốt!”

Ted lại một lần nữa bay ra khỏi Liên Hoa. Đỗ Trần suy nghĩ, ba đại cao thủ quần ẩu một sinh hóa tử thi, hẳn là không có vấn đề gì?

Thật không dám nói chuyện, nếu nói đơn đả độc đấu thì Phillip sau khi biến dị còn mạnh hơn bất kỳ người nào, nhưng bây giờ là ba đánh một chốc lát đã không tiếu. Ted một quyền đánh vào ngực Phillip. Roland từ trên hạ xuống, phi thân giữa không trung tung hai đấm quanh kích lên thái dương huyệt của Phillip, thân thể hắn run lên, đao bác bì cắm vào vai phải của Phillip.

”Ngao ti ti!” - Phillip hát ra quái dị tuyệt luân.

Cổ động, hình như da tay có vô số tiểu trùng vận động, hắn hé miệng tựa hồ nói:

”Nổ, các người đều muốn chết?”

”Mẹ hắn!”

Thần sắc Roland biến đổi.

”Vong linh tự bạo! Chúng ta đi, không cần phải cùng hắn gặp xui xẻo.”

Bác Bì thâm thở dài. Cũng được, lưu lại tính mạng mới có thể giúp Francis tìm phương pháp phá giải Linh Loại. Hắn hô với Đỗ Trần:

”Đi mau!”

Đỗ Trần cắn răng, nhìn thoáng qua đám người đang hôn mê trên đỉnh Thiên Vương sơn, việc thiện thế này mình không có bản lĩnh làm, chạy quan trọng hơn.

Đột nhiên, cự thủ thật lớn của Phillip mở ra, hơi thở tử thi trong nháy mắt đã tràn ngập đỉnh Thiên Vương sơn, Đỗ Trần theo bản năng xuất ra tám chấn Liên Hoa ném ra ngoài để gia tăng cho mình khả năng chạy trốn.

Tiếp đó hắn chuyển thân, cước đạp Liên Hoa bay đi.

Trong lúc này, mọi người tất cả đều bất động, mắt mở to, cứng lưỡi kinh ngạc nhìn Đỗ Trần đến không thể ngậm miệng.

Bởi vì trong mắt bọn họ, Đỗ Trần cước đạp Liên Hoa ngạo nghễ đứng nhìn ba vị đại cao thủ bị vong linh bức lui, rồi chỉ tùy ý phất tay, sau đó khinh thường xoay người. Tiếp theo tự bạo kết thúc, sóng êm gió lặng

oOo

97. Thăm Thủy Thánh Quang

oOo

Quái! Sao lại không đi được? Trong lòng Đỗ Trần sinh ra ý nghĩ này, đột nhiên hắn hiểu được cổ áp lực trên đỉnh Thiên Vương sơn đã làm hắn không đi được, nhưng tử vong khí tức đã biến mất, hoàn toàn biến mất.

Xoay người lại nhìn, hần thấy cự thủ của Phillip trong nháy mắt đã ngừng lại sự bạo liệt, tiếp đó hóa thành nhiều điểm huyết thủy, thân thể hần chậm rãi ngã quy, nhìn kỹ cũng hoàn toàn chết rồi.

Đây là chuyện gì? Tắm chấn Liên Hoa thật lớn áp bách trước mặt Phillip, nhưng ngoại trừ Đỗ Trần ra thì không ai thấy được nó. Thích khách, tắm chấn vô hình run nhè nhẹ, tản mát ra một loại cảm giác vô cùng huyền diệu, cùng lúc đó linh giác trong đầu Đỗ Trần phát uy sau khi đóa Liên Hoa thứ tư nở ra.

Cảm giác thật kỳ diệu, Đỗ Trần tinh tế thưởng thức, mới vừa rồi Phillip tự bạo trong nháy mắt có cảm giác huyền diệu du nhiên nhi sanh trong đầu hần. Tiếp đó, cảm giác này toát ra ngoài tác động lên tắm chấn Liên Hoa thành một thể cộng hưởng, sau đó vong linh tự bạo bức lùi tam đại cao thủ biến mất.

Chẳng lẽ tắm chấn liên hoa của mình chống lại toàn bộ uy lực tự bạo sao? Điều này sao có thể? Bản thân mình còn không có năng lực cường đại như vậy a!

Trong mọi người chỉ có một người hiểu rõ Đỗ Trần là Bác Bì cũng như thế đầu, hần cười nhẹ.

Phụ tử Helen to mắt cứng lưỡi nhìn Đỗ Trần, trong đầu chỉ có một ý niệm. Cao nhân! Chính thức là cao nhân! Tuyệt đối là cao nhân! Tùy ý vung tay lên là có thể giải quyết vong linh tự bạo, thậm chí không có chút dấu khí ba động, cái này cũng giải thích vì sao nhân gia vừa rồi lại thích ý lãnh nhân bàng quang. Có lẽ đối với hần mà nói, tràng chiến đấu vừa rồi thật sự không có lực hấp dẫn, hần đến tột cùng là người hay là Thần!

Hình dáng Roland tương đối cổ quái, hần ôm đầu, hai tay vén mái tóc rối bời lên nhìn chăm chăm vào Đỗ Trần, tâm tình bất định, khuôn mặt rất là quái dị.

”Khái!”

Đỗ Trần dùng một tiếng ho khan hóa tỉnh mọi người từ trong khiếp sợ, thấp giọng nói:

”Lo lắng cái gì? Chẳng lẽ muốn ta tự mình động thủ thu thập tàn cuộc?”

”Vâng!”

Bác Bì ứng lời hướng thi thể Phillip đi tới. Phải có được tin tức của Phản Linh Loại, nếu không Francis cũng có thể biến thành vong linh.

Đỗ Trần lại ho khan một tiếng, quay mặt nhìn Roland:

”Người còn có ”

”A!”

Về mặt cổ quái của Roland càng trở nên quỷ dị, hần ôm đầu bắt đầu kêu lên thảm thiết, cả người run rẩy nhìn qua như là người bị bệnh điên trong kiếp trước của Đỗ Trần. Hần run rẩy quát:

”Thảm Thủy Thánh Quang! Thảm Thủy Thánh Quang! Người là bọn hần, người là bọn hần!”

Những lời nói đó khiến Đỗ Trần sững sốt, thánh quang kia là cái đồ vật chó má gì? Đây là lão tử ”Bồ Đào”, tôn sư thân truyền không có liên hệ với thánh quang rầm thối đó.

Roland chẳng biết sao lại hiểu lầm, ôm đầu tru lên một lúc, tiếp đó hần nổi điên bay lên hoảng loạn chạy hướng Đấu Thần đảo.

Hắc, hần bị kích thích nên bệnh cũ tái phát, lại một lần nữa nổi điên! Đỗ Trần chuyển ý nghĩ. Đây là chuyện tốt, ít nhất phụ tử Ted càng dễ dàng chạy thoát.

Hần bật cười, lúc này Bác Bì cũng đã đi tới trước mặt Phillip. Đột nhiên, Thiên Vương sơn bắt đầu lắc lư.

Oanh, oanh! Động đất ư? Trên đỉnh núi mở ra vô số khe hở. Tiếp đó, hắc, lục, lam, hồng, hoàng, năm loại khí từ trong khe xả ra, trực đến tận trời.

Bác Bì bị quang mang chiếu phải quay đầu nhắm mắt, vội la lên:

”Đấu khí tụ, mọi người cẩn thận!”

Kỳ thật không cần hần nói Đỗ Trần đã ngự Liên Hoa bay ra xa.

Nói xong Bác Bì nhắm mắt cúi người định lấy đi thi thể của Phillip. Ân! Thi thể đâu?

Trong lòng Bác Bì khê lạnh, không để ý tới cường quang mà mở to con mắt nhìn khắp mọi nơi, chẳng những thi thể của Phillip không có, mà Trừu Căn cùng Hóa Thi bị trọng thương hôn mê bên cạnh cũng không thấy đâu.

Đây là chuyện gì? Nghe nói giáo chủ đại nhân năm đó cũng mất tích thế này.

Đầu khí tụ, vạn đạo sáng sáng mờ ảo ngàn dải sáng, tiếp đó, mọi người đều không nhìn thấy gì nữa.

Bác Bì không kịp suy nghĩ liền ôm Dịch Cốt lao lên bầu trời. Trong lúc này, Ted nhìn chăm chăm vào quang hoa đầu khí trên đỉnh Thiên Vương sơn, xác thực mà nói là nhìn chăm chăm vào một dải quang mang xanh biếc thuần túy, bên trong còn có bao trùm một luồng bạch quang nhàn nhạt.

Nhìn bóng lưng Đỗ Trần, Ted muốn nói lại thôi, hắn thầm nghĩ: "Quên đi, hắn là cao nhân đã biết rồi, không cần mình nhắc! Nếu không biết chính mình càng sẽ không nói cho hắn."

Bác Bì mang theo Dịch Cốt đi tới trên hoa sen của Đỗ Trần, xa xa nhìn lại cảnh sắc Thiên Vương sơn hắn âm thầm thở dài, đặt Dịch Cốt đang hôn mê dưới chân Đỗ Trần.

"Thi thể của Phillip không thấy đâu, ta muốn đi tới tầng thực nghiệm thứ mười chín của Phillip theo như kế hoạch, sau đó chúng ta tới tế đàn."

Hắn muốn đi tìm tin tức của Mayfair.

Đưa mắt nhìn Bác Bì rời đi, Đỗ Trần nói:

"Các người có thể đi, ta đã làm toàn bộ rồi. Roland bệnh cũ tái phát, Ziege bị thánh giáo triệu hồi, cao thủ ẩn thân học viện có các chức trách khác, ta hứa trong thời gian ngắn sẽ không có người truy giết các người! Mặt khác, tất cả mọi người sẽ cho rằng phụ tử các người đã theo Phillip chết ở Thiên Vương sơn."

"Đại ân không có gì hơn là nói lời cảm tạ!"

Ted chấp tay cảm tạ nhưng không có ý rời đi, mà là nhìn thoáng qua nữ nhân của mình:

"Miện hạ, ta còn có một điểm thỉnh cầu người "

Không muốn! Đỗ Trần khấn trương, Ted suy nghĩ gì hắn trong lòng tự rõ. Phụ tử hai người cừu gia khắp thiên hạ, con đường phía trước rất nguy hiểm, Ted nếu muốn nữ nhi của hắn bình an thì biện pháp tốt nhất là phóng tới bên người "cao nhân".

"Ta không có hứng thú nghe người thỉnh cầu! Các người nên đi thôi!" - Đỗ Trần nhíu mày nói.

Ted mới vừa rồi thấy Đỗ Trần biểu hiện "thực lực" nên không dám dây dưa, chỉ là khấn cầu:

"Chẳng biết nữ nhi của ta có thể phụng bồi bên ngài không?"

Trong lòng hắn cũng đổ máu, ai muốn tặng nữ nhi cho người khác chứ? Nhưng Ted rất rõ tiếp theo hắn muốn làm gì, đầu tiên là quyết không để nữ nhi tham dự vào.

"Với thân phận của ta đối với nữ nhi của người có hứng thú sao? Người nghĩ nữ nhi của người có tư cách theo ta sao?"

Đỗ Trần kiên định nói. Trong lòng hắn thật sự có chút do dự, ai không muốn có một nữ hầu đẹp nhất đại lục chứ. Nhưng Bảo Giám hắn còn chưa tu luyện thành công mà lại để một nữ tử xinh đẹp như thế bên người, nói không chừng một ngày nào đó sẽ hồ đồ mà phạm sai lầm. Thứ hai, hắn là cao thủ giả dạng, Helen nếu ngày đêm ở bên người thì sớm muộn gì cũng phát hiện ra, đến lúc đó

Ted gật đầu, lại nói:

"Ta hiểu ý tứ của miện hạ. Bất quá, Helen thiên tư thông minh, nếu có nó bên ngài "

"Ta nói lần cuối, ta đối với nữ nhi của người không có hứng thú!"

Đỗ Trần có chút âm trầm, lửa giận đã không che dấu chút nào.

”Nữ nhi của ta tuy không dám nói là phong hoa tuyệt đại, nhưng trên tam đại lục cũng ít có nữ tử có thể sánh cùng ”

”Ta rất chán ghét nữ nhi của người, người hiểu không? Nếu bức ta ta giết các người! Ta hôm nay tính tình thật quá tốt cho nên người mới dám cư nhiên phóng túng như vậy có phải không?”

Ngữ khí của Đỗ Trần lạnh tới điểm đóng băng.

Helen cúi đầu không dám quấy rầy hai người nói chuyện, nhưng trong lòng nàng rất rõ, trước kia nàng đã làm rất nhiều chuyện khiến Francis chán ghét, nhưng

Ted thăm nghĩ, xem ra hẳn thật sự không muốn thu lưu nữ nhi, nhưng chính mình ngày sau tất phải gặp hung hiểm sẽ làm nữ nhi chịu khổ không ít, vậy tốt nhất là tìm biện pháp kết hảo hữu với vị cao nhân trước mắt, coi như là cho nữ nhi một đường lui bình an sau này.

Được rồi! Đưa ra đồ vật này vậy, mình dùng không được nhưng người trước mặt dám chắc có thể sử dụng. Đúng vậy, với thực lực của hắn có lẽ chỉ có món đồ này mới có thể đả động được hắn.

Nghĩ vậy, Ted hít sâu một hơi, bụng ép lại. Tiếp đó hắn mở miệng nôn ra một viên đá nhỏ màu đen đen, chỉ là một hòn đá nhỏ.

”Cha!...”

Helen muốn nói lại thôi, cuối cùng là cái gì cũng đều không có nói.

Đỗ Trần sững sốt. Hắc, bụng còn có thể dấu đồ vật, một chiêu này có vẻ không thể so với liên hoa ẩn thân, bất quá lại không có ác tâm, hắn cũng không nói là mất vệ sinh

Ted lấy hai tay cầm hòn đá nhỏ đặt trước mặt Đỗ Trần:

”Đại ân của miện hạ, hai cha con chúng ta không biết báo đáp thế nào, món đồ nhỏ này vô luận làm sao cũng xin ngài thu lấy.”

Đừng xem hòn đá này không đáng xem, dám chắc là đồ tốt. Đỗ Trần sờ cái mũi, gật đầu nói:

”Ta hiểu ý tứ của người, nếu ta không thu nhận đồ vật này hẳn người cũng sẽ phiền lòng! Đưa đến đây!”

Đỗ Trần nhìn hòn đá nhỏ, nhìn một chút rồi tiện tay nhận lấy.

”Thứ này nhìn qua cũng gần được.”

”Gần được?” - Ted định mở miệng nhưng lại ngậm lại. - ”Tốt lắm, vậy phụ tử chúng ta xin cáo từ.”

”Cách mười dặm ở phía nam có một cái thuyền, trên thuyền không có ai, các người có thể dùng nó rời đi.”

Đỗ Trần tiễn phụ tử hai người đi, sắc trời đã sáng, dấu khí trên Thiên Vương sơn đã tan hết.

Nhìn một mảnh đỉnh núi tang thương Đỗ Trần thở dài, tiếc hận nói:

”Đáng tiếc Phillip giết nhiều người, nếu không vừa rồi dùng tấm chắn liên hoa cản hẳn tự bạo sẽ cứu được hơn trăm mạng.”

Tra xét một lần, người trên Thiên Vương sơn còn sống chỉ còn Thomas, Bairu và hai chấp pháp đấu thần, tính mạng của những người này đều là do Đỗ Trần dùng tấm chắn cứu, bọn họ cũng khiến cho đóa liên hoa thứ năm bắt đầu nở.

Giấu Dịch Cốt còn đang hôn mê vào hoa sen, lại cứu tính Bairu, Đỗ Trần nói:

”Phillip cùng trợ thủ của hắn đã chết hết rồi, bị bằng hữu của ta giết chết.”

Bairu thở phào nhẹ nhõm, vội hỏi:

”Ta còn chịu được, hậu viện của thánh giáo trưa nay sẽ tới. Francis, người bây giờ có thể lập tức tới Đẩu Thần đảo cùng bằng hữu của người hủy đi luyện kim thực nghiệm thất của Phillip.”

Bairu không nói Đỗ Trần cũng sẽ làm. Hắn ngồi trên một thuyền nhỏ li khai Thiên Vương sơn không lâu thì ngự Liên Hoa một đường phi tới thực nghiệm thất.

Giờ phút này trong thực nghiệm thất trống rỗng, đại bộ phận trợ thủ đã chết tại Thiên Vương sơn, bộ phận nhỏ lưu lại đều bị Bác Bì tới trước giết chết. Đỗ Trần một đường thẳng tiến không trở ngại đi tới trước cửa tầng hầm thứ mười chín. Bác Bì chính đang ở trước một phiên cửa ngầm chờ Đỗ Trần, dù hấn mang mặt nạ nhưng vẫn hiện lên vẻ mờ mịt suy nghĩ.

”Người không có tiền vào tầng mười chín sao? Có phải không có biện pháp mở cửa không?” - Đỗ Trần quan thiết hỏi.

”Không, ta có chút sợ!”

Bác Bì cúi đầu:

”Người biết không, có một số việc mà chưa đạt tới mục đích thì liều mạng đi làm, đến khi đạt đến mục đích trước mắt thì lại khiếp đảm!”

Bác Bì chậm rãi ngước đầu lên:

”Francis, ta dám khẳng định mẫu thân người không có chết!”

Hắn nói chuyện Phản Linh Loại.

”Nói cách khác, mẫu thân ta nếu đã chết thì nhất định sẽ biến thành vong linh, mà người đã nhìn thấy nàng được hạ táng, cũng không có chuyện gì. Cho nên là nàng giả chết?”

Hắn chỉ vào cửa ngầm, thanh âm có chút run rẩy:

”Mẫu thân người nếu không chết, chính là ở chỗ này!”

”Vậy còn chờ gì nữa?”

Đỗ Trần xuất ra công cụ, chẳng mấy chốc đã mở được khóa trên cửa ngầm, sau đó chậm rãi mở cửa.

Phía dưới là một kiến trúc giống như toại đạo (hầm ngầm), cánh cửa chậm rãi mở ra, một đôi mắt to đột nhiên đối thị với Đỗ Trần.

”Mụ mụ!”

oOo

98. Baba

oOo

Một tiếng kêu non nớt vang lên rất dễ nghe, tựa như có một người dùng lông mao chọc vào lòng người khiến người ngứa ngáy, muốn thân nó một cái!

Đỗ Trần đột nhiên có một loại xúc động.

Trên hành lang có một tiểu nha đầu đang ngồi, nhìn bộ dáng khoảng hai-ba tuổi, tóc màu đen, nó mặc một cái áo hồng nhỏ, chân đạp trên hành lang, hai tay nhỏ bé đang vẫy vẫy Đỗ Trần. Phấn điều ngọc trác khuôn mặt tròn chĩnh, ngũ quan xinh đẹp, chỉ liếc qua cũng rung động lòng người. Nhìn qua khuôn mặt nàng quả thực chính là một nghệ thuật phẩm hoàn mỹ.

Đặc biệt nhất chính là hai tròng mắt cũng màu đen, trong sáng giống như bầu trời đêm. Nhưng thỉnh thoảng cặp mắt to màu đen kia lại toát ra một tia giáo hoạt, tựa hồ đang kỳ quái nhìn mọi người, tiểu hài này thực tế rất có thể là một tiểu xấu xa!

Tiểu cô nương có con mắt đen, tóc đen, a a! Đỗ Trần nhất thời cảm thấy thân thiết.

”Mụ mụ!”

Tiểu nha đầu lại kêu lên một tiếng ngọt ngào, tiếp đó nàng cố gắng đứng lên, nhào vào lòng ngực Đỗ Trần đang cúi người đứng ở cửa.

”Đói!”

"A ô". Cắn một cái, tiểu tử kia đã cắn ngực Đỗ Trần.

Đỗ Trần choáng váng, không phải giỡn sao? Thật là choáng váng.

Lão thiên ơi, cái này có tính là thân cận nữ sắc không? Lão tử bị người chơi ác sẽ không bị phán là phế đi công phu chứ?

Bác Bì ở một bên cũng mơ mộng:

"Cái này Francis, ôm nàng để ta xem coi!"

Đỗ Trần hạ thân, cẩn thận chậm rãi ôm lấy tiểu tử kia, tiểu tử kia cũng rất nghe lời nằm trong lòng Đỗ Trần, trong cái miệng nhỏ nhắn có hai cái răng nhỏ không chịu buông.

Bác Bì nhin không được cười ha ha:

"Ha ha, quá thú vị rồi, Francis, nó muốn người trở thành mẫu thân."

Tiếng cười của Bác Bì sang sảng, cũng dễ nghe lắm.

Đỗ Trần lắc đầu cười khổ, bộ ngực bị cắn nhột không chịu nổi, tiểu tử kia còn không chịu động một chút, mỗi lần bị cắn, thân thể Đỗ Trần như bị luồng điện chạy qua. Nhưng, bộ dáng của tiểu hài quá đáng yêu khiến cho Đỗ Trần không đành lòng kéo nàng ra nếu nó bị gãy răng thì sao?

Đỗ Trần chỉ biết cười khổ lắc đầu.

Bác Bì kiểm tra tiểu cô nương một phen, nói:

"Nó hẳn là một người thường, thân thể không có gì dị thường cả. Nhưng nó có thể xuất hiện trong tầng thực nghiệm thứ mười chín của Phillip thì nhất định là có bí mật gì đó. Francis, người trước tiên coi nó, ta đi xem tiếp xem sao."

Bác Bì tiến vào thực nghiệm thất thứ mười chín, Đỗ Trần lại chịu đựng sự "nhịu lặn" của tiểu tử kia.

Trong chốc lát, Bác Bì hô:

"Xuống đây đi!"

Thanh âm của hắn có vẻ rất mát mẻ.

Tầng thực nghiệm thất thứ mười chín nhìn như một cái hành lang dài, hai bên vách tường lộ ra các hoạt thể thực nghiệm phẩm của các chủng tộc khác nhau, phần lớn đã chết, nếu không chết nhìn hình dáng bọn chúng thì chết còn tốt hơn.

Bên trong cũng không có tin tức gì của Mayfair.

Đỗ Trần đi tới cuối "hành lang dài", Bác Bì đang đánh giá vách tường màu trắng. Trước vách tường có một tòa tế thai, giống hệt như tòa tế thai được Phillip xây dựng trên Thiên Vương sơn. Trên tế thai có một cái sàng của trẻ con.

Tiểu tử trong lòng Đỗ Trần rốt cục cũng buông bộ ngực của "mụ mụ", bàn tay bé nhỏ hướng sàng của trẻ con.

Đỗ Trần cùng Bác Bì liếc nhau, đều nổi lên cảm giác quái dị. Bọn họ đều là người thông minh, từ vị trí sàng của trẻ con cùng cách bài thiết tầng thứ mười chín mà xem xét thì tiểu cô nương này nhất định là một thực nghiệm được Phillip coi trọng nhất.

Linh quang chợt lóe, Đỗ Trần vội la lên:

"Có thể hay không là phục chế hoặc là nhân bản?"

Tiếp đó hắn ý thức được mình đã dùng khái niệm kiếp trước, vì vậy liền giải thích:

"Ta nói là, Phillip có thể hay không giết chết mẫu thân ta, nhưng dùng thân thể của nàng phục chế một pho bản (bản sao)? Chính là tiểu nữ hài này?"

"Hắn dám?"

Bác Bì thốt nhiên giận dữ, nhưng lúc này thi thể của Phillip đã biến mất tại Thiên Vương sơn nên không có biện pháp ngược thì báo thù. Hắn cẩn thận suy nghĩ một chút, trong lòng sợ hãi thật sự phát sinh tình huống này. Nhưng, với tài luyện kim của Phillip đích xác rất có thể làm ra loại chuyện này.

”Người nói nàng là mẫu thân của người?”

Bác Bì rất không tình nguyện nói ra những lời này, sau đó do dự thật lâu mới nói:

”Thử máu! Cho dù người nói là cái gì phục chế, nhưng huyết mạch sẽ không đổi!”

Nói xong, hắn đặt tiểu hài kia lên sàng của trẻ con rồi ôm lấy nó, không để ý đến sự bất mãn ”y nha” của tiểu tử, mạnh mẽ dùng bác bì đao cứa ngón tay nàng.

”Xấu xa!”

Tiểu tử đáng thương nhìn chăm chăm Bác Bì, mắt to rơm lệ chớp động, bộ dáng thống khổ thâm cừ đại hận.

Đỗ Trần cũng tìm chén nước tích lấy một giọt máu vào trong.

Bác Bì khấn trương nhìn hai giọt nước, mỗi giọt một nơi.

”Hoàn hảo! Không phải, vạn hạnh a, mẫu thân người dù không ở chỗ này nhưng hoàn toàn còn sống, chỉ cần còn sống thì chúng ta có hy vọng rồi.”

Đỗ Trần cũng gật gật đầu.

Đúng lúc này, tiểu tử kia từ trong lòng Bác Bì bò lên vai hắn, hết sức linh xảo bám lên cổ, sau đó cười ngọt ngào:

”Người xấu lắm! khách khách!”

”Ba”, khoe miệng Bác Bì không ngừng động, nha dầu nọ dái lên cổ hắn.

”Aa, trước tiên đặt nó lên giường, chúng ta phải tìm tư liệu trong thực nghiệm thất của Phillip xem có thể tìm được tin tức gì về mẫu thân không!”

Đỗ Trần bắt tay vào lục tìm.

”Được rồi, người có thấy một cái thực nghiệm phẩm không, gọi là Arthur, hắn là cháu của Sư Tâm vương?”

Đỗ Trần một mặt tìm kiếm, một mặt hình dung dung mạo của Arthur.

”Không thấy một người như vậy, bây giờ phía trước không có ai sống sót.”

Tư liệu của Phillip nhiều lắm, Đỗ Trần không thể tìm kiếm một phần chỗ này nên lấy ra ba đóa liên hoa toàn bộ biến thành hình thái lớn nhất, sau đó cho tư liệu lên, giấu vào, lưu lại ngày sau chậm rãi tra xét.

Nhìn thực nghiệm thất trống rỗng, Bác Bì nói:

”Dịch Cốt bị trọng thương, không thể để như vậy được, trong khoảng thời gian này người chậm rãi cùng hắn ”chơi đùa”. Ta vừa rồi đã cố gắng áp chế nội thương, bây giờ.”

Thần sắc Đỗ Trần biến đổi:

”Người sao lại không nói sớm? Ta còn tưởng rằng thương thế của người không nặng lắm ”

”Aa, không có việc gì, ta bế quan một thời gian ngắn là được. Bất quá gần nhất ta không có biện pháp bảo vệ người, người tự mình cẩn thận nhiều hơn, hạng liên nọ không nên rời khỏi người.”

Suy nghĩ một chút, hắn lại nói:

”Trước khi ta đi người có thể nói cho ta biết, người làm sao khắc chế được Phillip tự bạo?”

”Đáng chết, ta cũng đang muốn biết, trước tiên người nên tự cảm nhận một chút!”

Đỗ Trần phóng ra tám chấn liên hoa.

Bác bì cẩn thận nghiên cứu một phen, đột nhiên nói:

”Đây là lực lượng thần thánh quang minh nhất! Trên mặt của nó ta cảm giác được một cỗ lực lượng phi thường thuần túy, cực kỳ thần thánh, cho dù là mấy trăm vị đầu thần của thánh điện được giáo đình cung phụng cũng vô pháp so với khí tức của nó. Nó tựa như là vật tinh túy nhất trong thiên địa, nguyên lực thánh khiết nhất. Xin lỗi, ta không biết phải hình dung thế nào, cũng không biết Thảm Thủy Thánh Quang theo lời Roland là ý tứ gì!”

Đỗ Trần dùng ngón cái vuốt mũi, trong lòng thầm nghĩ: ”Là từ ”Bồ Đào” dùng vô số việc thiện tích lũy thành tiên gia nguyên lực, tự nhiên là thần thánh nhất, điểm này không phải nghi ngờ, vì thế không thể không nói nó có khả năng khắc chế Phillip.

Bác Bì suy nghĩ thật lâu, chần chờ nói:

”Với năng lực thôi trắc của ta, ẩn hình hộ thuẫn này có lực phòng ngự không phải rất cường đại, nhiều nhất chỉ có thể giúp người phòng ngự năm cấp đầu khí. Nhưng người ngàn vạn lần không nên dùng nó khiêu chiến đấu thần đã ngoài sáu cấp, nó phòng hộ không nổi đấu hồn cùng cao cấp dị năng của thần sủng.”

Dừng lại, Bác Bì cười quái dị:

”Nhưng nó có khí tức thần thánh nhất trong thiên địa, là khắc tinh của hết thủy nguyên lực phản thực vật.”

”Phản thực vật nguyên lực?”

”A, người còn chưa có học được điều này. Thiên địa vạn vật đều có chính-phản hai mặt, tựa như đấu khí thực vật hệ, mặt trước của đấu khí thực vật hệ đại biểu tính mạng, phản lại nó là đại biểu vong linh hoặc nói là tử vong.”

Nói như vậy Đỗ Trần hiểu được. Thông tục một chút thì, ”Bồ Đào” là ai? Nhân gia rất quen thuộc với Như Lai. Liên Hoa lại là cái gì? Tượng trưng của phật giáo. Nói cách khác Liên Hoa Bảo Giám bao hàm một bộ phận pháp môn chí cao vô thượng của Phật giáo.

Chuyên môn của Phật giáo đương nhiên là siêu độ vong linh.

Nghĩ vậy, đáy lòng Đỗ Trần cười thầm. Hắn lại nghĩ, không đúng, không chỉ có như thế! Điển tịch trong kiếp trước ghi lại: ”Bồ Đào” không chỉ là phật giáo gì đó, mà nhân gia đối với pháp thuật đạo gia cũng rất tinh thông, hơn nữa Liên Hoa là sắp xếp theo ”bát quái”.

Vậy, Bảo Giám có thể tróc quỷ vẽ phù như đạo gia hay không, hay chính là có năng lực có thể khống chế vong linh tại đấu thần thế giới.

Sau này có cơ hội sẽ thử một lần.

Đỗ Trần lại lấy ra hòn đá đen nhỏ do Ted tặng cho, đáng tiếc Bác Bì cũng không biết đây là thứ gì, thậm chí còn là lần đầu tiên thấy nó, hắn còn tưởng nó là một viên đá tầm thường.

Cuối cùng Bác Bì đưa cho tiểu nữ hài đang nằm trong lòng Đỗ Trần.

”Người trước tiên chiếu cố tốt cho nó, dù sao nó cũng là thực nghiệm đặc biệt duy nhất trong tầng mười chín, nói không chừng ngày sau chúng ta còn cần nó để tìm kiếm mẫu thân người.”

Đỗ Trần còn do dự, bảo chính mình - một nam nhân - chiếu cố một tiểu nữ hài? Đột nhiên Bác Bì mạnh mẽ đẩy Đỗ Trần.

”Người đi trước, ta phóng hỏa đốt nơi này! Sau khi bế quan chấm dứt ta sẽ đi tìm người.”

Đỗ Trần bị một chưởng của hắn đưa ra khỏi tầng mười chín. Tiếp đó, hắn ngự hoa sen, ôm tiểu tử đáng yêu kia bay ra khỏi thực nghiệm thất.

Không lâu sau, phụ cận giáo học lâu của Thượng Thủy Các hấp dẫn rất nhiều người.

”Mau cứu hỏa, luyện kim thực nghiệm của phó viện trưởng phát hỏa rồi. Đáng chết! Là cao cấp hỏa hệ đấu khí!”

Trong lúc này, Đỗ Trần đang ở trong tức xá của mình, hắn nhìn tiểu tử trong lòng mà muốn phát sầu.

Ở đâu có thể mua được vú giả chứ?

"Mụ mụ!"

Tiểu tử kia nở nụ cười ngọt ngào với Đỗ Trần, lại chui vào lòng hắn.

"Gọi ca ca có được không?"

"Mụ mụ!"

"Phải gọi là ba ba!"

"Mụ mụ? Ba ba? Ba ba?"

"Lão thiên! Tuyệt Bỉ Nhân. Mau cút ra đây! Mau tìm cho chủ nhân ngươi một mẹ nuôi."

Đỗ Trần thật sự không chịu nổi sự làm phiền của tiểu tử kia, kéo nó ra từ trong ngực.

"Ba ba, không muốn! Ô ô!"

Tiểu tử kia bắt đầu khóc.

Trưởng phòng trước cửa túc xá số mười tám, Demis đang nhìn chăm chăm vào Bowen, lão đang nhú mày.

"Lão thầy bói, không phải người đang tính thiên cơ sao? Người làm sao mà lại học máu?"

"Rượu, trước tiên mang cho ta chút rượu áp chế nội thương!"

Dùng rượu chữa thương? Yêu cầu của lão thầy bói phi thường cổ quái. Hắn uống mấy hớp rượu, lau miệng.

"Người, con mẹ nó biết ta tính ra cái gì không? Chúng ta . Người nghe đây!"

Một tiếng khóc của nữ hài vang tới, tiếng khóc lớn, trưởng phòng cách túc xá của Đỗ Trần không xa nên nghe thấy rõ ràng.

"Là nó." - Bowen ngưng trọng nói.

"Là nó?"

Demis kinh ngạc.

"Người nói thật? Trước kia người tính không ra nó sao?"

"Người dám hoài nghi ta? Hừ, ta trước kia đích xác không tính ra nó, nhưng xem xét khi Thiên Vương sơn xảy ra cái kia, mặc dù chiêm tinh thuật của ta bị khí tức cường đại của Thiên Vương sơn cản trở, nhưng ta đột nhiên phát hiện, tinh đồ của tiểu nha đầu trước kia vốn mơ hồ đã cùng hợp lại với tinh đồ của Francis. Ta cũng không biết tại sao, bất quá vận mệnh của nó đã ở cùng một chỗ với Francis."

Lão Bowen thần bí lắm lắm, mở cái miệng đầy răng vàng khè, cười gian.

"Còn chờ gì nữa?"

Demis cũng cười gian.

"Đúng vậy, còn chờ gì nữa? Vì nghệ thuật, đi tạo cảm tình với tiểu huynh đệ của chúng ta thôi."

oOo

99. Nữ Nhi?

oOo

Trên lầu của túc xá số mười tám, đôi tặc nhãn màu xanh da trời của Đỗ Trần đang cùng con mắt màu lam lục của Tuyệt Bỉ Nhân đối nhãn, hình dáng như thể phúc phận không thể từ chối. Giữa bọn họ còn có một đôi mắt to đen nháy trong ngực Đỗ Trần.

Nha đầu kia cắn ngực Đỗ Trần rồi "khách khách" cười gian, hai cái răng nhỏ không chịu buông.

Đỗ Trần cũng không dám dùng biện pháp cứng rắn để mở miệng nó, tiếng khóc vừa rồi của nha đầu kia thật quá lớn, Đỗ Trần sợ sẽ khiến cho tất cả thần thú trên Đấu Thần đảo đều chạy tới.

"Chủ nhân, ngài nói ngài trên đường kiếm được một tiểu hài, còn định thu dưỡng nó?"

Harry muốn cười nhưng lại không dám cười đến mức mặt hắn vặn vẹo biến dạng.

"Người dám quản chuyện của ta sao? Người muốn cười sao?"

Đỗ Trần âm trầm nhìn chằm chằm Harry. Trong lúc đó, tiểu tử kia đột nhiên buông tha bộ ngực của Đỗ Trần, y nha bò lên vai Đỗ Trần, vươn hai cái ngón trỏ ngọc ngà nhét vào miệng "ba ba", sau đó dùng sức kéo mở miệng Đỗ Trần.

"Ba ba, cười!"

Trời, tiểu tử kia ở trong lòng Đỗ Trần cảm thấy hứng thú, bộ vị mà nàng thích cắn nhất chính là bộ vị miễn cảm của Đỗ Trần.

"Ách, chủ nhân tôn kính mà nhân từ, ti tiện như ta làm sao dám hỏi chuyện của người, chỉ là xin thứ cho sự mạo muội phi thường của ta, xin cho ta nói một câu, ngài... có kinh nghiệm nuôi trẻ sao?"

Harry cúi đầu, khiếp đảm hỏi Đỗ Trần, rồi chờ chủ nhân lắc đầu hắn mới thấp giọng nói:

"Với kinh nghiệm của Tuyết Bỉ Nhân chúng ta thì có thể để đứa nhỏ mới sinh lên tuyết, để cho nó nghịch tuyết..."

"***, các người là Tuyết Bỉ Nhân, còn tiểu tử kia là nhân loại "

Đỗ Trần cẩn thận suy nghĩ. Ở kiếp trước hắn cũng đã là hài tử, cũng ở cô nhi viện năm năm, lên năm tuổi thì cô nhi viện chịu hỏa hoạn nên hắn thất lạc, phải nhờ trộm vặt kiếm ăn mới miễn cưỡng sống sót được.

Kinh nghiệm của mình không có ý nghĩa tham khảo, bất quá cũng bởi vì điểm này mà Đỗ Trần đối với cô nhi không cha không mẹ đặc biệt thương yêu, huống chi nha đầu kia lại có con mắt đen, tóc đen khó thấy trong thiên hạ.

"Quên đi, người mau tìm mẹ nuôi cho ta!"

Đỗ Trần phất tay, chờ sau khi Tuyết Bỉ Nhân ra cửa lại nói thêm:

"Nếu tìm không được thì mua cho ta một vài vật dụng cho tiểu nữ hài này, không cần tiếc tiền. Hồn胆! Người còn dám cười? Người muốn chết sao?"

Hắn cúi đầu nhìn thoáng qua tiểu tử trong ngực rồi kêu lên:

"Đặc biệt nên mua một cái vú giả để ngậm!"

Harry ngay lập tức chạy tốt ra ngoài, chạy tới sân hắn hô:

"Chủ nhân, Demis giáo thụ cùng Bowen tiếng sinh tới!"

Vừa dứt lời, hai tên cổ quái đã xông lên lầu, đương một cước đá mở cửa, ngay lập tức nhìn thấy tiểu nha đầu của Đỗ Trần.

Demis nhìn chằm chằm tiểu tử trong lòng Đỗ Trần, trong miệng kết kết không ngừng, mà Bowen lại liếm mép, đôi mắt nhỏ chợt lóe lên ánh sáng hình như phát hiện ra bảo bối gì đó.

"Francis, tiểu tử đáng yêu kia là người lấy được từ ai vậy?"

Demis đưa tay muốn ôm nó nhưng không tưởng nha đầu kia lại hung hăng trừng mắt nhìn hắn. Nó ôm chặt Đỗ Trần không chịu buông tay, trong miệng còn kêu ba ba :

"Người xấu, không muốn, baba, ôm một cái!"

"Nàng gọi người là ba ba?"

Hai người há hốc mồm sững sốt tại chỗ, thật lâu sau Demis mới chần chờ hỏi:

”Francis, người cấp cho tiểu thư nhà ai cái bụng lớn vậy?”

Hai mắt Đỗ Trần vừa chuyển, lạnh lùng liếc mắt nhìn Demis:

”Hài tử này là ta nhặt được, là Dương nữ! Nếu người còn nói bậy...”

”Dương nữ? Khách khách! Để ta xem người trong chốc lát. Tiểu tử kia chính là nghệ thuật phẩm a!”

Demis vô tư trước sự uy hiếp của Đỗ Trần, hần không nói gì liền hôn tiểu nha đầu một cái sau đó ôm vào lòng, động tác của hần thô bạo. Đỗ Trần nhú mày như đang sợ hần làm bị thương tiểu nha đầu.

Demis nhìn Bowen, khê gật đầu:

”Tiểu tử kia rất hấp dẫn, không phải vậy sao?”

Bowen nhìn Demis một cách quái dị:

”Đúng vậy, rất thú vị! Cần thận cái đuôi của người!”

”Cái đuôi? Ai, lão thầy bói, người cười cái gì? Ta nào có cái đuôi nào.... Trời ơi, bím tóc của ta!”

Demis trêu tiểu nha đầu một chút, sau đó cầm đồ uống trên bàn lên, nguyên lai chẳng biết từ khi nào bím tóc của hần đã bốc cháy.

Hắc, tiểu bảo bối phóng hỏa khi nào vậy? Làm tốt lắm! Xem sức lửa cháy hần là chỉ có cường độ nhất cấp đầu khí, không gây thương tổn cho người, nhưng làm vậy cũng đủ rồi, hơn nữa hành động rất tinh quái! Cực kỳ tinh quái!

Đỗ Trần thay tư thế ôm tiểu nha đầu, phi thường tức giận:L

”Demis giáo thụ, xin không tùy ý kéo nó đi, nó không phải món đồ chơi! Còn nữa, nó là nữ nhi của ta, người không nên làm chuyện hồ đồ tại đây!”

Nói xong, Đỗ Trần thềm cảm thán, tiểu tử kia đến từ thực nghiệm thất của Phillip quả nhiên là cao tay, chính mình cũng không thấy nó làm thế nào mà ”phóng” hỏa.

”Phi!”

Tiểu tử kia quay về phía Demis nhử một bãi, hờn giận nói:

”Lưu manh! Người xấu, vô lại, không được hôn!”

Nó cố gắng leo lên, đặt lên má Đỗ Trần một cái hôn:

”Ba ba, người tốt, hôn hôn, khách khách!”

”Hắc hắc, nhỏ như vậy đã biết phóng hỏa, nó quả thực chính là một thiên tài! Quả thực là một nghệ thuật phẩm hoàn mỹ!”

Thần sắc Demis đột nhiên trở nên trịnh trọng, từ túi bên hông hần lấy ra một họa bút cùng mực vẽ, lại từ bao bố trên lưng Bowen lấy ra túi họa rồi dùng lưng Bowen làm giá, nghiêm chỉnh nói:

”Là một nghệ thuật gia vĩ đại, ta có trách nhiệm cùng nghĩa vụ vẽ nghệ thuật phẩm này. Francis, ngồi yên!”

”Không! không! không!”

Tiểu tử kia lắc đầu, vén trường bào của Đỗ Trần chui vào, hai cánh tay nhỏ bé không ngừng lắc lư:

”Chán ghét, lưu manh! Người xấu, vô lại, không cho vẽ!”

Đỗ Trần tức cười, ưu ái vỗ vỗ tiểu tử:

”Demis giáo thụ, nữ nhi của ta không thích vẽ, cũng không thích lưu manh, người xấu, vô lại, ta cho rằng nên quên đi!”

Tiểu tử kia trong lồng ngực cũng phối hợp:

"Về ta, ta đốt mông người!"

Đột nhiên, mông đít Demis phát hỏa.

"Ma quỷ, nha đầu kia quả thực chính là một tiểu ma quỷ!"

Hắn tru lên rồi chạy xuống lầu đi tìm nước dập lửa, đồ uống trên bàn vừa rồi đã dùng để cứu cái đuôi ngựa rồi.(đuôi ngựa là bím tóc).

Chỉ còn lại Bowen cũng mặc kệ Demis, từ bao tải sau lưng hắn lấy ra một cái thủy tinh cầu, đặt lên trước mặt Đỗ Trần, cười lộ ra một miệng đầy răng vàng ố.

"Tiểu bảo bảo, gia gia chiêm tinh cho người được không? Chỉ cần người muốn là có thể."

"Người xấu, không tin!"

Tiểu tử kia lại chui vào trong lòng Đỗ Trần.

Thần sắc Bowen biến đổi, chỉ vào lòng Đỗ Trần mắng:

"Người dám nói ta là người xấu, còn dám không tin chiêm tinh thuật của ta sao? Xú nha đầu, chiêm tinh thuật của lão nhân gia ta chính là chân lý, người..."

"Tốt lắm Bowen tiên sinh, nữ nhi của ta phải nghỉ ngơi rồi!"

Đỗ Trần rất mất hứng, hắn rất không thích Bowen mắng tiểu nha đầu, lúc này hạ lệnh trục khách.

"Hắc, người không tin? Lời nói của ta chính là chân lý!"

Bowen chửi lầm rầm, đột nhiên hắn ngậm miệng, đôi mắt nhỏ mở thật lớn nhìn Đỗ Trần sững sờ.

Đỗ Trần vừa nhìn lại, nguyên lai tiểu nha đầu đang nằm trong lòng nhưng bây giờ lại lấy ra viên đá đen trong tay áo hắn, đúng là viên đá mà Ted đã tặng.

"Ba ba, cái gì đây?" - Tiểu nha đầu cầm viên đá hỏi.

Đỗ Trần cười cười với tiểu nha đầu:

"Bảo bối, ta cũng không biết!"

"Đản."

Bowen đột nhiên lạnh lùng phun ra một chữ.

"Đản?"

Đỗ Trần ngạc nhiên nhìn hắn.

"Đản."

Bowen nói thêm lần nữa, trong lúc này tiểu nha đầu chớp mắt lấy đản kia, cười khanh khách nói:

"Đản, ăn, đói!"

Ba! Nàng đưa viên đá nhỏ kia vào miệng rồi nuốt xuống.

Dương! Thủy tinh cầu trong tay Bowen rơi trên mặt đất, sau khi choáng váng chốc lát hắn nhặt thủy tinh cầu lên rồi co giò bỏ chạy.

"Bụng ta đau, muốn đi nhà cầu! Lão đồ quỷ, đừng động tóc của người nữa, mau cùng ta chạy!"

"Úy, tức xá không có nhà xí sao?"

Demis nói còn chưa xong đã bị Bowen kéo đi, biến mất vô tung vô ảnh.

Không đúng!

Trong lòng Đỗ Trần dao động, mặc dù Bowen cùng Demis nhìn qua điên điên khùng khùng nhưng hai người họ đều là cao nhân, bọn họ nhất định đã phát hiện ra chuyện gì kinh khủng cho nên mới lo sợ chạy trốn.

Hơn nữa Bowen còn nhận ra viên đá này là một cái đản, vậy hẳn nhất định biết tiểu nha đầu này ăn đản sẽ phát sinh chuyện gì rất kinh khủng! Nếu giả thiết này là thật thì...”

Nghĩ vậy, Đỗ Trần nhanh chóng quay đầu nhìn tiểu tử kia, tiểu nha đầu đang cười hì hì nhìn hắn, một tay vén áo, một tay vỗ cái bụng nhỏ trắng hồng tựa hồ mình ”tráng cử” kỳ diệu.

Sau một lúc dựng tấm chắn liên hoa nhưng không có dị biến gì phát sinh, Đỗ Trần cuống quýt thu hồi tấm chắn rồi đặt nữ nhi lên bàn, vỗ lưng nó la lên:

”Thứ đó không thể ăn, mau nôn ra!”

”Không muốn, ăn rồi!” - Tiểu tử kia lắc đầu.

”Sẽ có nguy hiểm, bảo bối ngoan, nôn ra có được không?” - Đỗ Trần lo lắng khuyên nhủ.

”Không nôn!”

Tiểu tử kia che miệng xấu xa nhìn Đỗ Trần, tựa hồ như ăn thứ đồ tốt của ”ba ba” là một việc rất thú vị.

Đỗ Trần khấn trương.

”Ai nha, thứ đó rất ác độc, là từ trong bụng một tráng hán không phải nhân loại mà ra.”

”Nói dối!”

Con mắt tiểu tử kia mở lớn, đôi mắt đen ngầy ngốc:

”Tiêu đời rồi!”

”Đông!” Tiểu tử kia chợt ngã xuống bàn, hai chân nhỏ vẫn trong tư thế ngồi.

Đấu thần tại thượng, nuôi trẻ con thật không dễ dàng!

Đỗ Trần gấp đến độ đầu óc trống rỗng. Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng cười to:

”Francis, ta vừa rồi gặp Harry, hắn nói người đã thu dưỡng một tiểu nha đầu. Nhanh mở cửa để đại ca ta gặp cháu gái!”

Trong lúc này đại ca lại làm loạn cái gì đây.

Đỗ Trần cuống quýt đặt tiểu nha đầu lên ghế, lại tìm mấy cái bao mềm cho nó rồi mới đi xuống lầu mở cửa.

Steven vẫn hình dáng cũ, con mắt mơ màng:

”Hắc, ta có cháu gái rồi, thế nào? Xinh đẹp không?”

”Mới hai-ba tuổi thì xinh đẹp cái gì? Đại ca, hài tử ăn phải cái gì đó không tốt, làm sao bây giờ? Bảo bối dường như đã hôn mê!”

Đỗ Trần kéo Steven lên lầu.

”Đồ vật gì sao? Thứ gì vậy?”

”Nghe nói là đản.”

Đỗ Trần dùng ngón tay cái so sánh:

”Một cái đản không khác lắm so với móng tay ta.”

..

Xa xa phía sau một gốc cây bên rìa Thượng Thủy hà, Demis kinh hãi hỏi:

”Người không nhìn lầm chứ, thật là đản của ”hắn”?”

”Nói nhầm! Ta nói chính là chân lý! Đáng chết, đản của hắn lại lạc tới tay Francis. Người nói xem, tiểu huynh đệ của chúng ta là may mắn hay là xui xẻo?”

"Francis đáng thương, lại dùng "đần" của hần cho tiểu ma nữ kia ăn. Nếu "Hần" biết hậu duệ của mình trở thành điểm tâm cho nữ nhi ăn.... Ta phải chuẩn bị họa bút, ta phải vẽ cảnh Francis bị hần xé thành tám mảnh, vẽ trảng cảnh ngũ mã phân thân lại mới được.

Bowen nói:

"Lão đồ quỷ, người đã quên một việc, tiểu ma nữ kia... cũng không dễ trêu. Người quên lời ta nói rồi sao? Vận mệnh của tiểu ma nữ cùng Francis ở cùng một chỗ. Người cho rằng tiểu ma nữ... sợ hần sao?"

"Hắc, bọn họ hần là chẳng ai sợ ai. Nếu mà đánh nhau thì hay lắm!"

Demis rất có phong độ sửa sang lại quần áo, sau đó vuốt vuốt bím tóc đã cháy chỉ còn một nửa, nghiêm nghị nói:

"Bowen tiên sinh thân ái, ta đề nghị... chúng ta nhanh đi ra ngoài tìm danh tiếng, Đẩu thần đảo không phải là nơi tốt để ở... một hồi đại hỗn loạn tùy thời có thể phát sinh."

"Không! Chúng ta cần lưu lại!"

Bowen kiên định nói:

"Demis tiên sinh thân ái, tiểu ma nữ kia sau khi ăn đần còn không có phát sinh trảng cảnh thiên địa biến sắc, rõ ràng là đã có biến hóa kì dị xảy ra, ta đã thấy qua loại biến hóa này. Hơn nữa..."

Hần cười hắc hắc:

"Bao nhiêu năm qua chúng ta gặp được mấy người cam nguyện miễn phí cung cấp nơi ở, thực phẩm, quần áo như tiểu tử kia? Hơn nữa mấy tháng nay được miễn phí phiếu ăn như vậy, người bỏ được sao?"

Demis gạt đầu ra vẻ đây mới chính là lý do chính thức mà hai lão lưu lại.

"Nữ nhi của ta ngay bên trong!"

Trong lầu, Steven vội vã đi lên gặp cháu gái trên tầng hai, vừa nhìn tiểu tử kia hần không khỏi cười:

"Francis, người có phải là thiếu tình yêu, không có nơi phát tiết không?"

oOo

100. Ngẫu Biến, Ngẫu Biến, Ngẫu Biến Biến Biến

oOo

Tóc màu đỏ sậm như da thú, trên người mặc quần áo màu lam da trời, tiểu nha đầu mặc quần áo đó lại không thấy đâu nữa.

Đây là một tiểu nam hài hai-ba tuổi, nó mặc cái áo nhỏ của tiểu nha đầu, thể thái, thân cao, thậm chí chân còn mang cặp mao nhưng tú hoa hài cũng giống của tiểu nha đầu như đúc. Lại nhìn dung mạo, nó giống tiểu nha đầu như song bào thai huynh đệ bình thường, đều là tiểu tử phần điều ngọc trác đáng yêu.

Bất quá thân của tiểu nam hài cùng tiểu nha đầu lại có sự khác nhau, tiểu nha đầu là cái loại làm người ta yêu thích trong lòng, mặt khác còn có điểm cơ trí xấu xa. Còn tiểu nam hài này lại nghiêm mặt, sắc mặt không chút thay đổi, nhìn qua có cảm giác nhẩn nhó - hay là nói, hình như người khắp thiên hạ đều thiếu nó một đồng tiền. (ý nói mắc nợ nó)

Đỗ Trần dụi dụi mắt, lại nhìn một lần nữa. Đúng vậy! Mặc dù hai hài tử dung mạo có thể nói không hề khác biệt, nhưng hài tử đang mặc khố kia dù nam hay nữ vừa nhìn là biết, chính mình tuyệt không có khả năng nhận lầm.

"Không đúng a, bảo bối của ta chính là nữ nhi!" - Đỗ Trần giật mình nói.

"Đệ đệ thân ái, người cho rằng tiểu bảo bảo này là nữ nhi sao?" - Steven vô tâm chỉ vào tiểu nam hài đang mặc khố nói.

Giờ phút này tiểu tử kia đang gỡ hai búi tóc trên đầu để cho tóc tản ra rơi trên vai. Thấy Steven chỉ vào mình, hai chân nó khấp lại, đây là cử động của tiểu hài tử sao?

"Ba ba, người đã trở lại!"

Tiểu nam hài há mồm đã kêu "ba ba" khiến Đỗ Trần cực kì kinh hãi, hơn nữa tiểu nam hài lên tiếng so với tiểu nha đầu có phần lưu loát hơn, căn bản không giống hài tử hai-ba tuổi có thể nói được.

Trong khi hắn nói chuyện cũng vẫn nghiêm mặt, cặp mắt màu đen hết sức sắc bén nhưng lại có vài phần ôn tình liếc mắt nhìn Đỗ Trần một cái, sau đó dừng lại trên người Steven.

"Người định làm gì?"

"Hắc, tiểu tử kia thật có ý tứ!"

Steven cười ha ha ôm lấy tiểu nam hài, hắn còn nhìn chăm chăm vào tiểu đồng đồng (con chim nhỏ) của tiểu nam hài.

"Ta là ca ca của ba ba người, nào, nói đại bá biết, người bao nhiêu tuổi rồi?"

Tiểu tử kia "hừ" một tiếng:

"Vô lại! Cư nhiên dám nhìn chăm chăm vào "ân tư"!"

Bộ dáng của nó so với Đỗ Trần khi là tuyệt thế cao thủ còn muốn khùng hơn, tựa như nó chính là phong hào đầu thần, còn Steven chỉ như con kiến.

"Mau buông ta ra, người là ca ca của ba ba, ta cho người một cơ hội!"

"Haha, không được, Francis, người từ đâu nhặt được tiểu tử này? Thật quá thú vị! Tương lai nó nhất định sẽ là một cao thủ, ít nhất nhìn qua cũng nhất định là như vậy!"

Nói xong Steven bị bộ dáng đáng yêu của tiểu tử kia hấp dẫn, thân nó một cái.

Đột nhiên, tiểu tử nọ vươn hai ngón tay ra, hết sức bá đạo chỉ vào hai mắt của Steven, nhưng ngón tay của nó lại quá nhỏ, tựa hồ quán ngắn để đặc thủ nên không thể phân ra công hai mắt.

Trong lúc này Steven đã hôn tới, tiểu tử kia cũng không do dự:

"Hừ! người muốn chết!"

"Phốc!"

Hắn dùng hai ngón tay cắm vào lỗ mũi Steven.

"Ai nha, tiểu tử này!"

Steven đặt tiểu tử kia xuống, khóc cười không được, hỏi:

"Người tại sao lại chọc vào lỗ mũi ta?"

Tiểu tử kia chuyển đầu khinh thường nhìn Steven, một mặt chính lại tóc rối, một mặt hừ lạnh nói:

"Cao thủ, không cần lý do!"

"Không hổ là nhi tử của người."

Steven vỗ vỗ vai Đỗ Trần, nhìn đệ đệ luôn cơ trí giờ đã trở nên ngây ngốc, hắn đột nhiên nhỏ giọng nói:

"Francis, đệ đệ thân ái của ta, người xác định muốn nuôi tiểu tử kia chứ, làm "nhi tử" của người?"

Từ "nhi tử" bị hắn đặc biệt nhấn mạnh.

Đỗ Trần còn đang nhìn tiểu nam hài, ngơ ngẩn gật đầu.

Steven do dự một chút, quan tâm nói:

"Vậy người sau này cần phải dạy dỗ nó thật tốt, người bây giờ cũng là huân tước của đế quốc, có một phần sản nghiệp Từ Thiện Cơ Kim, tương lai, ngàn vạn lần đừng cho hắn cùng con ruột của người vì gia sản phát sinh xung đột."

Steven đích xác là phát ra từ quan hệ thật tình với Đỗ Trần, hắn xuất thân từ trang viên quý tộc do đó với những chuyện cùng loại này chứng kiến nhiều lắm, càng không muốn nhìn thấy thân đệ đệ tương lai lại gặp phải thảm cảnh đường tử cùng thân tử vì đoạt sản mà đổ máu, cho nên mới nói vậy.

Nhưng Đỗ Trần lại cười. Đại ca nghĩ cái gì? Không nói cũng biết phỏng chừng ta không thể gần gũi nữ sắc, cơ bản là không có khả năng có thân nhi tử (con ruột), đơn cử tiểu tử trước mắt này cũng khiến người ta đau đầu rồi.

"Mệt mỏi, ngủ, người, lập tức rời đi!"

Tiểu tử kia liếc mắt nhìn Steven rồi gục đầu xuống ngủ luôn.

"A, tiểu chất tử hạ lệnh trực khách rồi!"

Steven suy nghĩ một chút, hắn kéo tay Đỗ Trần ra ngoài:

"Ta vừa hẹn mấy vị học tỷ đi dạo, ta đi trước!"

Một mặt đi ra ngoài, một mặt Steven còn thân thiết dặn dò:

"Tiểu tử này tính tình không quá tốt, đệ đệ, người nhất định phải cố gắng dạy dỗ nó nếu không tương lai thân nhi tử của người với nó sẽ xảy ra xung đột, không khác người cùng Charles bây giờ."

Mặc dù hắn rất linh tinh nhưng Đỗ Trần nghe được những lời này đáy lòng cũng thấy ảm áp. Đại ca mặc dù nói nhảm cả ngày nhưng đích thực quan tâm tới mình, đời này có thể có một đại ca như vậy thật sự là quá may mắn.

Đi tới cửa, nét mặt Steven càng thêm ngưng trọng.

"Đệ đệ, đại ca cuối cùng khuyên người một câu, tốt nhất không nên thu dưỡng nó."

Dừng một chút, Steven cười quái dị:

"Mang theo một nam hài, người làm sao tán gái được?"

Nói xong, hắn cười hắc hắc rời đi.

Đại ca này! Sợ rằng bỏ đầu hắn ra rất có thể phát hiện não hắn có hình nữ nhân lơ lửng.

Đỗ Trần thâm lắc đầu, quay người vừa định trở vào thì sau lưng đột nhiên có người kêu:

"Francis!" - Mina thần sắc vội vã chạy tới.

Đi tới trước mặt Đỗ Trần, nàng thấy hai bên đều yên tĩnh không người liền thấp giọng nói:

"Chuyện Thiên Vương sơn ta đã biết hết, Bairu có hạ lệnh cho ta hỏi người về việc của thực nghiệm thất."

Người biết sao? Toàn bộ sao? Bairu không có khả năng thật tình nói cho người biết về "bằng hữu" của ta.

Đỗ Trần cười nói:

"Xin chuyển tới Bairu các hạ, hết thấy đều thuận lợi, thánh giáo rốt cục không cần lo lắng gì cả đâu."

"Vậy tốt rồi!"

Mina vui vẻ nở nụ cười:

"Công lao của người lần này rất lớn, hắn là sẽ lập tức thăng chức!"

Nàng đi vào trang viên của Đỗ Trần.

"Vừa rồi ta trên đường thấy Harry, hắn đang mua dụng phẩm của trẻ con, còn nói người có thu dưỡng một nữ nhi, nghe nói là tương đối đáng yêu. Mau, để cho tỷ tỷ xem tiểu bảo bối của người. Có đúng là tiểu la ly kế hoạch không?"

Nhìn hình dáng khó dằn nổi của Mina, Đỗ Trần cũng không tiện từ chối, hơn nữa nàng dù sao cũng là nữ nhân, hẳn có thể hỏi một chút về chuyện nuôi hài tử.

”Nó ngay trên lầu hai, bắt quá Tuyết Bỉ Nhân đáng chết, hẳn quá hỗn trưởng!”

Đỗ Trần tức giận nói:

”Ta rõ ràng là thu dưỡng một nam hài, hẳn nói thế nào lại là nữ nhi? Hừ, Tuyết Bỉ Nhân! Mân Côi tiểu thư, ”nhi tử” của ta ngay bên trong.”

”Nhi tử? Vậy cũng được, chỉ cần đáng yêu ngoan ngoãn là được!”

Mina mở cửa, nàng nhìn thoáng qua trong phòng liền quay đầu lại hờn giận nói:

”Francis, ta xem ngươi mới là hỗn trưởng, một tiểu nha đầu thật đáng yêu như thế sao ngươi lại nói là nhi tử?”

Nói xong, Mina bước lên ôm lấy đứa nhỏ thân một cái:

”Ân, thật đáng yêu, để tỷ tỷ thân thân!”

Tiểu nha đầu đã lại trở lại!

Đỗ Trần hồng mắt, nhi tử hay là nữ nhi?

”Tỷ tỷ xinh đẹp.”

Tiểu nha đầu cũng thân lại Mina một cái, bộ dáng trông thật đáng yêu. Mina lập tức vui vẻ lấy một chuỗi phỉ thúy trên cổ tay xuống rồi đeo lên tay tiểu nha đầu.

”Uy, Francis, nha đầu này gọi là gì?”

Đỗ Trần chết lặng lắc đầu:

”Còn chưa có đặt tên.”

”Ngươi thoát nhìn như thế sao lại hồ đồ vậy? Để ta cấp cho nó một cái tên, gọi là Beiermengde thế nào?”

”Beiermengde, dễ nghe lắm! Tỷ tỷ, cảm ơn!” - Tiểu nha đầu lại thân Mina một cái rồi nằm trong lòng Mina.

Đỗ Trần mờ mịt gật đầu:

”Tốt, vậy kêu là Beiermengde. Được rồi, nếu tương lai Beiermengde có đệ đệ thì nên gọi là gì?”

”Gì? Ngươi mới hơn mười lăm tuổi, tưởng kết hôn sớm được sao?”

Mina một mặt chơi đùa cùng Beiermengde, một mặt trầm ngâm nói:

”Nam hài nên kêu là Alex, ngươi xem sao?”

”Uhm, kêu là Alex.”

Đại não của Đỗ Trần loạn lên cũng đã khôi phục lại bình thường, tiếp đó, trong lòng hắn thấy rung mình.

Hài tử này đến từ thực nghiệm thất của Phillip quả không thể dùng lẽ thường để suy đoán. Chẳng lẽ hài tử này biết ảo thuật?

”Mân Côi tiểu thư, sau này ngươi sẽ có cơ hội chơi cùng Beiermengde. Bây giờ có thể lập tức đi gặp Bairu các hạ bẩm báo tin tức?”

”Bairu các hạ mới uống thuốc còn đang chữa thương, ta đêm nay có thể đi gặp hắn.”

Mina chơi cùng Beiermengde một lúc sau đó nói cho Đỗ Trần một số điều cần thiết cho hài tử, một lúc sau mới rời tức xá số mười tám.

Nàng vừa đi Đỗ Trần lập tức đóng cửa, đặt Beiermengde trên bàn, sau đó nhìn chăm chăm vào cặp mắt to của nó, hỏi:

”Beiermengde, tiểu nam hài vừa rồi đâu? Chính là Alex đó!”

Beiermengde cũng không có bộ dáng cười vui như vừa rồi nữa mà nghiêm mặt, ủy khuất nói:

”Ăn, Alex xấu!”

Nói xong, nước mắt ngấn nước mắt dài theo hai má chảy xuống.

Đỗ Trần thấy không đành lòng liền thay nó lau nước mắt, nhu hòa nói:

”Nữ nhi bảo bối, người.”

”Phốc!”

Beiermengde toát ra một đám sương khói, vừa tan hết nó đã biến thành Alex.

”Nhi tử?” - Đỗ Trần cả kinh kêu lên.

Lại phốc một tiếng, Alex biến thành Beiermengde.

”Nữ nhi ”

Đỗ Trần nhìn hoa cả mắt.

”Câm miệng!”

Alex vừa xuất hiện đã cuống quýt khoát tay:

”Không cho gọi ra hai chữ ”nữ nhi”! Nếu không, cho dù người là ba ba của ta, ta cũng chọc vào lỗ mũi người!”

Đỗ Trần chết lặng, Alex nói:

”Người chỉ cần biết một chuyện thôi! Ta cùng Beiermengde hai người cùng chung một thân thể!”

Nó hừ hừ nhìn thoáng qua thân thể mình.

”Vừa rồi cùng Beiermengde thỏa hiệp điều kiện, sau này ”địa bàn” thông dụng: Người kêu nữ nhi, chính là gọi Beiermengde trở về, nếu gọi ta về, Beiermengde đến. Hiểu chưa?”

Đỗ Trần thầm gọi mấy lần, gọi nhi tử, Beiermengde đến, gọi nữ nhi, Alex đến

”Thật hỗn loạn, có thể thế hay không ”

”Câm miệng, người mặc dù là ba ba của ta nhưng lời người nói hết thấy ta đều nghe không được!”

Hắn tức giận gầm gừ nhìn Đỗ Trần, sau đó vươn ngón tay phe phẩy nói:

”Không nên hỏi tại sao, cao thủ, không cần lý do!”

”Tên Alex kia, ta muốn hỏi một chuyện.”

Đỗ Trần nhìn tiểu tử tinh minh, ngay cả lời nói đều bất lợi cho Beiermengde, hắn do dự hỏi:

”Người xác thực ta là ba ba của người?”

Alex há to miệng kỳ quái nhìn Đỗ Trần, không giải thích nổi, nói:

”Ta xuất sinh trong thân thể của Beiermengde, nó nói người là ba ba của ta thì phải rồi!”

Nói đến đây hắn giơ ngón tay tính toán:

”Vậy Beiermengde có phải là mẹ của ta không? Người là ba ba của ta còn Beiermengde tại sao gọi người là ba ba? Ba ba, mẹ mẹ thật hỗn loạn, đáng chết a!”

Mẹ nó, nguyên lai là một tiểu tử cóc!

Alex cùng Beiermengde là song trọng nhân cách, chính là hai linh hồn cùng dụng một thân thể? Điều không phải, bởi vì hai hài tử này còn có thể nam nữ hô biến.

Sao lại có chuyện cổ quái như vậy? Chẳng lẽ đây cũng là thực nghiệm của Phillip? Hay là .

Linh quang chợt lóe trong đầu Đỗ Trần, Alex trong bụng Beiermengde xuất sinh, hẳn nhớ tới khóa đàn, nhanh chóng quát:

”Nhi tử!”

Alex trở lại thân thể, tiểu tử lại biến thành Beiermengde.

Đỗ Trần ôm Beiermengde ra khỏi phòng, thuận tay cầm một vò rượu đi tới cửa trường bông.

”Bowen tiên sinh? Người có thể nói cho ta biết khóa đàn kia có ý tứ gì chứ?”

oOo

101. Khóa Đàn

oOo

”Ta nói cái gì đàn sao?”

Bowen cùng Demis từ tức xá của Đỗ Trần trở lại trường bông ngồi uống rượu, thấy Đỗ Trần xông vào trường bông liền không chút động đậy, vẫn ngồi uống tiếp.

”Người chưa nói qua sao?”

Đỗ Trần biết hai kẻ này tính tình cổ quái, hẳn một tay ôm nữ nhi, một tay đặt vò rượu xuống giữa hai người, đây là vò thượng phẩm tửu giá mười hai ngàn tệ.

Demis hoan hô một tiếng, vừa muốn đưa tay lấy thì Bowen đột nhiên đánh cho tay hắn rời ra, sau đó trợn con mắt, mở cái miệng đầy răng vàng, rất có khí khái của thầy bói nói:

”Tiểu tử, người có ý tứ gì? Vừa rồi nữ nhi của người còn không tin chiêm tinh thuật của ta mà. Lão nhân gia nói cho người biết, đây chính là sĩ nhục, tuyệt đối sĩ nhục! Hừ, đừng tưởng rằng ta sẽ quên nó. Có một bình rượu mà nghĩ là ta quên được à? Sao lại có việc dễ dàng như thế chứ!”

”Đúng, nàng còn đốt búi tóc quý giá nhất của ta, chính là vũ nhục một cách trắng trợn!” - Demis phụ họa gật đầu.

Đỗ Trần nhìn thoáng qua Beiermengde trong lòng, vẻ mặt tiểu bảo bối nhu thuận cười tươi tựa hồ chuyện vừa rồi căn bản là không phải nó làm. Nếu không phải mình là người đương sự, có lẽ thật sự sẽ tin tưởng ”tiểu bảo bối” ”thiên chân vô ta” sẽ không làm như vậy a!

”A a, với thân phận của lão nhân gia ngài mà lại đi tức giận với một tiểu hài tử sao?”

Đỗ Trần còn muốn hòa hoãn quan hệ, đành cười nói:

”Lão nhân thích uống rượu, mấy ngày nay người hầu của ta Harry cũng chưa cho ngài rượu gì ngon nhỉ. Như vậy đi, từ ngày mai trở đi ngài cứ tùy tiện uống trên tửu điểm bên đường, ta trả tiền.”

Trong lòng hắn bỏ thêm một câu, dù sao cung cấp cho các người ăn uống cũng là tu luyện Bảo Giám.

Bowen khinh thường quay đầu, chuyển thân, hướng bố liêm tử (nơi bày rượu) trong trường, không hề đáp lại Đỗ Trần.

Demis lưu luyến nhìn thoáng qua vò rượu, buồn bã cúi đầu, trong miệng phát ra tiếng chép miệng.

Hai tên cổ quái, các người còn dám cầm lấy sao!

Đỗ Trần vừa cười vừa nói:

”Bowen tiên sinh, phiền ngài nhìn nữ nhân của ta một cái, nàng đã ăn ”

”Đi!”

Bowen ho khan một tiếng, nói:

"Muốn biết tin tức của khóa đản hãy kêu nữ nhi của người bồi tội, tiểu hồn đản này dám hoài nghi chân lý của lão nhân gia ta. Hừ!" - Hấn nhắm con mắt lại.

"Ba ba, khi dễ ta, lão lưu manh!"

Beiermengde ủy khuất cúi đầu, bờ vai nhỏ run run.

Hài tử quá đáng yêu! Trong lòng Đỗ Trần tức giận: Lão tử cả đời cô nhi, thật vất vả mới có thân nhân, người là một lão bất tử lại dám mắng nó là tiểu hồn đản!

Mặc dù các người rất có thể là cao nhân. Nhưng cho dù các người thật sự là cái gì cao nhân mà cao nhân là có thể mắng nữ nhi của lão tử sao? Huống chi các người chỉ là cao nhân trong giả thiết

Nhưng, chính mình mặc dù mới biết Beiermengde một ngày nhưng tiểu bảo bối dù sao cũng kêu mình một tiếng "ba ba", danh phó kia thật sự là nữ nhi của mình.

Thanh âm của Đỗ Trần lạnh xuống:

"Hai vị, Beiermengde dù sao cũng là nữ nhi của ta. Hai vị trong khoảng thời gian này cuộc sống quá sức thoải mái ha?"

Ý tứ, hai người các người - lão hồn đản - ăn của lão tử, ở chỗ lão tử, vậy phải cấp cho lão tử cái gì chứ!

"Hải! Ta, ta."

Lão thần côn nghe hiểu ý tứ của Đỗ Trần, lão cắn răng, đứng lên cởi quần áo trên người xuống đất.

"Ta sẽ không trợ giúp người dám hoài nghi chiêm tinh thuật của ta, tuyệt đối không! Lão nhân gia ta không ăn của người thì không được sao!" - Nói xong, hấn đi ra ngoài trường bông.

Đỗ Trần "hừ!" một tiếng cũng không ngăn trở hấn. Demis nóng nảy bước lên phía trước cản lão thầy bói lại, sau đó nói:

"Francis, kêu nữ nhân của người cho hấn một chút mặt mũi đi, ân?"

Hấn nháy mắt ra hiệu, ý bảo xin lỗi sẽ có chỗ tốt thật lớn.

"Ba ba, khi dễ ta, lưu manh, người xấu!"

Beiermengde nằm trong ngực Đỗ Trần ô ô khóc lớn, Đỗ Trần thấy bộ dáng ủy khuất của nó mà lòng mềm nhũn.

Cái gì mặt mũi? Ngoại trừ các người ra lão tử chẳng lẽ không có biện pháp khác sao? Roland, Ziege, còn có đồ thư quán của Đấu thần học viện, nơi nào so với các người kém hơn?

Nữ nhi của "Đỗ thiếu gia" ta như thế nào lại phải dạy thói quen xin lỗi kẻ bất lương?

Thấy Đỗ Trần không có chút ý tứ xin lỗi, Bowen liền phát tay hừ hừ đi ra. Nhưng đi chưa được mấy bước Bowen đã cảm thấy ở vị trí giữa đoàn khổ của hấn nổi lên một đám cháy nhỏ, nhìn lại nữ nhi trong lòng Đỗ Trần đang che miệng cười gian khách khách.

"Đáng chết, tiểu ma nữ, Francis, ta không để yên cho các người!"

Bowen chạy vài bước đã "ùm!" một tiếng nhảy vào Thượng Thủy hà.

Demis cũng nóng nảy chỉ vào tiểu tử trong lòng Đỗ Trần cả giận nói:

"Người không đốt ta lại đốt huynh đệ của ta, cả tiểu huynh đệ của huynh đệ ta cũng đốt! Francis, nếu người tiếp tục mặc kệ không quản nữ nhi của người thì khóa trình học kỳ này đừng nghĩ hợp cách."

"Ba ba, xin lỗi, phiền toái cho người!"

Tiểu bảo bối khiếp sợ, thân thể co lại, sau đó thân Đỗ Trần một cái.

"Bảo bối, không có gì đâu!"

Đỗ Trần nói:

"Ba ba mới không sợ việc đó." - Nói xong Đỗ Trần ôm hài tử đi ra khỏi trường bông.

Demis đứng tại chỗ lặng lẽ nhìn bóng lưng Đỗ Trần, đột nhiên hần xoay người đuổi theo lão thầy bói mới từ trong nước mò lên. Mặc thêm áo cho hần, sau đó thấp giọng nói:

"Người sao lại cùng Francis tranh chấp, chẳng phải người còn muốn nhìn biến hóa của hần sao? Xong hết rồi, từ nay không có phiếu ăn trường kỳ miễn phí nữa rồi."

Lão thần còn rất tức giận, hừ hừ:

"Nha đầu kia ô miệt chiêm tinh thuật của lão nhân gia ta, còn làm chuyện bực mình! Người không cần lo lắng, "phiếu ăn" sẽ có, hần rất nhanh sẽ tìm đến ta "

"Nhưng Francis có thể từ người khác mà biết tin tức của khóa đản đó."

"Ai nha, ta không phải nói điều này. Người chờ xem, không quá vài ngày Francis sẽ lại đến cầu ta trở về ăn, uống cho hần." - Lão thầy bói cười rất bất lương - "Rồi hần sẽ đến mời ta, hắc hắc!"

..

Sự thật sẽ như thế sao

Đỗ Trần trở lại cửa túc xá, cúi đầu nhìn thoáng qua tiểu tử đang cười a a trong ngực, thầm nói: "Trên người tiểu bảo bối có đúng là có mị hoặc ma lực không? Sao mình lại nuôi nó? Đặc biệt là không muốn nó chịu ủy khuất?"

Suy nghĩ một chút, Đỗ Trần chờ Harry trở về rồi giao nữ nhi cho hần chiếu cố, sau đó đi theo dọc bờ Thượng Thủy hà tới đồ thư quán.

"Có người đến sao? Thật đáng tiếc, tương lai đồ thư quán này sẽ đóng cửa!"

Quản lý đồ thư quán là một nữ tử trung niên hơn bốn mươi tuổi, vóc người rất gầy nhưng nhìn qua rất thiện lương, một thân trường bào công tác tiêu chuẩn của giáo sư, thích quản lý và đọc các bộ sách.

Nàng ngước lên, nhẹ giọng nói:

"Phillip phó viện trưởng gặp chuyện ngoài ý muốn, Ziege viện trưởng hạ lệnh học viện phải khóa hết, tất cả các kiến trúc nhất loạt bị phong bế. Hôm nay . Di? Người là Francis?"

Đỗ Trần giật mình tiếc thương nói:

"Phó viện trưởng đáng thương . Người nhận ra ta sao? Ta không có tới đồ thư quán bao giờ mà!"

"Ta tại án thất có xem qua bức họa của người, cũng nghe rất nhiều người nhắc tới người, bọn họ đều tán dương người, nói người có phẩm đức cao thượng mà tất cả đệ tử mơ ước!"

Thật sao? Đỗ Trần thầm buồn cười. Không lâu trước, tên đệ tử đáng mơ ước đã giết chết phó viện trưởng, trong lúc này lại cười thân thiết.

"Bất quá cho dù không ai nhắc tới thì ta cũng biết người. Người nhà của người có nói qua cho người biết Tuyết Nỵ a di không?"

Đỗ Trần sững sốt, mờ mịt lắc đầu:

"Không có, mẫu thân ta lúc ta ba tuổi thì qua đời, mà cha ta rất không thích ta "

"Ai, hài tử đáng thương!"

Đại thẩm bỏ quyển sách trên tay xuống, vỗ vỗ đầu vai Đỗ Trần.

"Năm đó ta cùng Mayfair tỷ muội chung một túc xá."

"A?" - Đỗ Trần chấn động.

"Sao vậy? Người không tin ư? Năm đó sau khi ta tốt nghiệp liền lưu lại làm quản lý viên, mà mẫu thân người cùng cha người đính hôn rồi rời đi. A a, ta bây giờ vẫn còn lưu giữ bức họa cùng Mayfair, bằng không ta tại sao lại đặc ý xem bức họa của người."

"Không, ta không phải không tin, chỉ cảm thấy quá ngoài ý muốn!"

Trong lòng Đỗ Trần hô lớn, thu hoạch ngoài ý muốn a!

Dị biến của hai đứa con mặc dù quan trọng, nhưng Đỗ Trần thu dưỡng hai hài tử chẳng phải có mục đích là tra ra tin tức Mayfair sao? Bây giờ có a di thân thuộc với mẫu thân, tự nhiên có thể kể lại một chút.

"Người chính là Tuyết Ny a di sao? Thật sự xin lỗi, ta không biết người, nếu không ngày đầu tiên khai học ta đã đến bái phỏng rồi." - Đỗ Trần rất lễ phép cúi đầu.

"Hài tử này quá khách khí rồi!"

Tuyết Ny nâng Đỗ Trần dậy, để hắn ngồi một bên:

"Nếu là người vậy a di mở cho người cửa sau, người muốn mượn cái gì?"

"Ta đến tìm một chút tư liệu về dẫn (trứng) của dị thú."

"Đ dẫn? Ở tầng mười ba, giá mười bảy đến hai mươi chín." - Tuyết Ny a di rất nhanh báo địa điểm - "Bất quá, lại có hơn một ngàn quyển, người muốn tìm tư liệu về loại dị thú gì?"

Đỗ Trần vươn ngón cái ra, mô tả một viên đá nhỏ màu đen. Tuyết Ny trầm tư lắc đầu nói:

"Không cần tìm, người tìm không được tư liệu như vậy đâu!"

Nàng thấy ánh mắt nghi hoặc của Đỗ Trần liền giải thích:

"A di làm tại đồ thư quán hơn hai mươi năm, nơi này mỗi gốc cây ngọn cỏ đều phi thường quen thuộc, đồ thư quán không có tư liệu ghi lại loại dẫn này. Làm sao? Người có một cái dẫn như vậy sao?"

Con mắt Đỗ Trần vừa chuyển, hắn nghĩ thầm, chuyện hai hài tử có thể nam nữ hô biến càng ít người biết càng tốt, nếu không bị mấy tên điên khoa học chộp làm thực nghiệm thì biết làm sao?

Hắn định biên tạo một bài nói dối, nhưng lúc này Tuyết Ny đã nói:

"Ai nha, ta suýt nữa quên, có một cuốn cổ tịch có nhắc tới một loại giống như người nói. Có đầu khí, dẫn giống như viên đá, bình thường thấp nhất cũng là thần sủng có dị năng cường đại, còn siêu cấp có thể che dấu đầu khí, thậm chí là chung cực thần sủng."

"Phải cẩn thận sao?"

"Đúng vậy, loại thần sủng này quá mạnh mẽ, các đầu thần bình thường rất khó thu phục được những con trưởng thành. Chỉ có thể tại thời kỳ còn nhỏ, cũng chính là giai đoạn dẫn, bắt nó mang bên mình dùng đầu khí của mình chậm rãi dung hợp nó. Nhưng cái này vô cùng nguy hiểm, không cẩn thận siêu cấp thần sủng sẽ phản lại hoặc cắn nuốt, hoặc chiếm đoạt thân thể của chủ nhân!"

Đáng chết, lão tử hiểu rồi.

Alex, chính là khóa dẫn nọ.

Nữ nhi Beiermengde ăn Alex, hơn nữa còn áp Alex trong bụng nó. Alex muốn cướp đoạt thân thể của tiểu nha đầu nhưng hai tiểu tử kia ai cũng không ai thắng ai, không thể làm gì hơn là hòa bình cộng xử, để cho Đỗ Trần "hài nữ song toàn".

Trong đó dám chắc còn có một số biến hóa kì diệu, bất quá cái này không có khả năng kiểm tra.

Nói như thế, Alex nhất định là tiềm lực vô cùng cường đại, là siêu cấp thậm chí là chung cực thần sủng, mà tiểu nha đầu cũng không đơn giản, không bị đoạt mất thân thể.

Thực lực song phương hẳn là đồng đều nên bây giờ bọn chúng dung hợp kỳ diệu, thật sự rất thú vị! Hai tiểu tử cường đại dung hợp một chỗ, nhưng hẳn dám chắc đó là dẫn của siêu cấp thần sủng, nếu không nó không có khả năng rơi vào tay hắn.

Tuyết Ny cũng cười nói:

"Vội lại, cao cấp thần sủng đều hết sức chú ý bảo vệ dẫn của mình, không có khả năng người có được, nó nhất định là một sinh vật thấp kém. Bất quá người cũng không nên quá mức thất vọng."

Tuyết Ny hiểu Đỗ Trần có thể thấy rất mất mát liền chuyển chủ đề:

"Được rồi, mẫu thân người năm đó quen cha người là ở đây, người có muốn đi thăm địa phương mà cha mẹ người đã yêu nhau không?"

Nàng không nói Đỗ Trần cũng sẽ đưa ra yêu cầu cùng loại, bây giờ Tuyết Ny chủ động đề cập tới thì càng tốt.

"Ai, thời gian thật nhanh!"

Tuyết Ny một mặt dẫn Đỗ Trần đi thăm, một mặt than vãn.

"Năm đó, Mayfair hoạt bát sáng sủa, mà người hầu Green bên nàng cũng cổ quái. Lúc ấy cha người đã đi từ sau tới gần mẫu thân người, kết quả Green."

"Tuyết Ny a di, mẫu thân ta còn có một người hầu sao?"

oOo

102. Họa Tượng

Vấn đề của Đỗ Trần khiến cho Tuyết Ny rất lấy làm quái lạ, nàng dừng chân, quay đầu nhìn Đỗ Trần, ngạc nhiên nói:

"Người không biết Green sao? Điều này sao có thể?"

"Ta chưa bao giờ nghe qua cái tên này, mẫu thân chỉ để lại một người hầu gọi là Fuye."

"Fuye? Chẳng lẽ Green đổi tên sao?" - Tuyết Ny hỏi - "Fuye kia có bộ dáng thế nào, thực lực của hắn ra sao?"

Đỗ Trần tức cười nói:

"Lão Fuye chỉ là một người thường, căn bản là không phải đấu thần. Bộ dáng ư? Lão là một người không cao, nhìn qua chỉ là một lão nhân rất hiền lành. Được rồi, lão nhân gia năm nay hắn là chín mươi ba tuổi rồi!"

"Hắn không phải là Green! Green so với mẫu thân người không lớn hơn hai mươi tuổi, năm nay nhiều nhất cũng chỉ khoảng bảy mươi tuổi!"

Tuyết Ny lắc đầu:

"Hơn nữa, Green không thể là người thường, thực lực của hắn rất cường đại, bằng không năm đó hắn cũng không có khả năng uy hiếp cha người! Được rồi, trọng yếu nhất chính là Green là một người tương đối cao."

Tuyết Ny ước lượng đỉnh đầu Đỗ Trần. Năm nay Đỗ Trần mới mười sáu tuổi, thân thể còn chưa có hoàn toàn trưởng thành nên chỉ có một thước bảy, theo Tuyết Ny nói thì Green cao hơn Đỗ Trần nửa cái đầu, đại khái hắn cao ngang với hai vị huynh trưởng.

Lão Fuye thấp hơn Đỗ Trần không là bao!

"Tuyết Ny a di, người có thể kể cho ta nghe về Green này không? Ta trước kia chưa bao giờ nghe qua về người này."

"Sao lại như vậy? Ta còn tưởng rằng Green đi theo mẫu thân người gia nhập Shigeru gia tộc. Như vậy đi, ta còn lưu lại bức họa thành hôn của mẫu thân người, đợi lát nữa a di cho người xem."

Tuyết Ny dẫn Đỗ Trần đi thăm một vòng Đỗ Thư quán, trên đường giảng giải chuyện cưới xin của Anginus cùng Mayfair năm đó, Đỗ Trần chú tâm lắng nghe.

Green! Hắn có thể xuất hiện bên người mẫu thân thì nhất định là người của Da Tát thánh giáo. Có lẽ hắn chính là một trong bốn thánh đồ, bởi vì Bác Bì có nói qua, chức trách của bốn thánh đồ ngoại trừ chấp hành hình pháp còn có bảo vệ thánh nữ.

Đỗ Trần hỏi tới, Tuyết Ny liền kể lại hết thấy về Green năm đó, bất quá không có nhiều điều cơ mật. Dù sao Tuyết Ny chỉ là tỷ muội chung phòng với Mayfair nên cũng không có khả năng biết nhiều chuyện cơ mật của Da Tát giáo hội, bất quá nàng chính là một người tính tình cổ quái, thần kinh lại có vài phần quá mẫn cảm nhưng hết sức quan tâm đến hình tượng đầu thần bên cạnh Mayfair.

"Đây là bức họa cha mẹ người thành hôn!"

Tuyết Ny dẫn Đỗ Trần đi tới phòng mình, từ trong tủ lấy ra một bức họa tinh tế, chỉ vào nói:

"Năm đó, nghi thức thành hôn được thực hiện sau khi tiến hành lễ tốt nghiệp, chủ hôn chính là sư phụ của Mayfair - phó viện trưởng Phillip. Có rất nhiều bằng hữu của cha mẹ người đến tham dự."

Nói xong, nàng nở nụ cười:

"Biết không? Năm đó Mayfair là nữ nhi của một tiểu quý tộc, mà cha người lại là hậu duệ của thần Shigeru, hắn sợ tổ phụ của người vì thân phận mà không đồng ý hôn sự nên sau lễ tốt nghiệp đã ra tay trước, chuyển thành gạo đã nấu thành cơm."

Đỗ Trần đối với việc năm xưa cũng không quan tâm, hắn nhìn bức họa. Green kia đứng cách không xa Mayfair trong hôn lễ, mặc trang phục màu lam tiêu chuẩn của ngũ cấp vũ đầu sĩ, vóc người cao lớn, nhìn qua hết sức cường hãn.

Từ thân hình nhìn không ra đầu mối gì, trong bốn thánh đồ ngoại trừ vóc người hóa thi như đàn bà, còn lại đều là bộ dáng này.

Đỗ Trần chuyển ánh mắt lên những người khác trong bức họa, ngoại trừ Phillip cùng bạn của Mayfair, hắn không nhận ra ai nữa.

"Tuyết Ny a di, những người này là ai?" - Đỗ Trần chỉ vào mấy người gần Mayfair hỏi.

"Đó là giáo vụ trưởng Kerry, người đã qua đời, lúc ấy người là các chủ Thượng Thủy Các. Đây là đạo sư của cha người - Domino, mấy năm trước hắn từ chức rồi trở thành quốc sư của một tiểu quốc tại Nhã Cầm đại lục."

Tuyết Ny giới thiệu những người nàng biết, còn lại mấy người nàng không nhận ra thì nhún mày nói:

"Người không hỏi ta cũng suýt quên. Mấy người này khi ấy rất kỳ quái, bọn họ không nói gì lẫn vào trong hôn lễ nữa, trong bức họa còn đứng bên đoàn thân hữu của mẫu thân người. Sau đó ta có hỏi mẫu thân người, a a "

"Mẫu thân ta nói không nhận ra bọn họ sao?" - Đỗ Trần tiếp lời.

"Đúng vậy, Phillip cùng Anginus đều nói không nhận ra bọn họ, xem ra những người này có chức nghiệp là ăn chức!" - Tuyết Ny hé miệng cười khê.

Ăn chức? Những người này rõ ràng là thành viên của Da Tát thánh giáo tới tham gia hôn lễ của thánh nữ, chỉ là bọn họ không tiện lộ ra thân phận của mình.

Cẩn thận suy nghĩ: Có tám người, sáu nam hai nữ, Đỗ Trần âm thầm nhớ kỹ dung mạo của bọn họ, hắn có chút lo lắng hỏi:

"Tuyết Ny a di, ta chưa bao giờ nhìn bức họa này, người có thể cho ta mượn không, để ta cho vẽ lại một bức giống như vậy?"

"Nếu vậy ta giúp người vẽ một bức, họa kỹ của ta cũng miễn cưỡng coi là được." - Tuyết Ny cười nói.

Sau một khắc, Đỗ Trần ngơ ngác nhìn hai bức họa cơ hồ giống nhau như đúc, không, chính là vẽ giống nhau như đúc. Hắn không biết nói gì, Tuyết Ny cười nói:

"Thật lâu không có vẽ, dường như đã kém đi "

Đỗ Trần cảm bức họa rời khỏi Đồ Thư quán. Lúc đi, Tuyết Ny còn dặn hần thường xuyên lui tới, cần tư liệu gì có thể trực tiếp tới tìm nàng.

Nhìn vị a di này bình phàm tới cực điểm, nhưng mới vừa rồi tiếp xúc Đỗ Trần biết vị a di có vẻ bình phàm này đã ở trong Đồ Thư quán mười năm, mỗi ngày đều sửa sang, tra duyệt tư liệu, tích lũy tri thức, cho dù có xưng là học giả tri thức nhất nhất trên Đâu Thần đảo thì lão thầy bói Bowen cũng phải cam bái hạ phong.

Đỗ Trần đương nhiên còn có thể đến thăm vị a di bình phàm này.

Bên trong học viện, những người có quan hệ thân mật với cha mẹ hần đều phải nhất nhất tới bái phỏng.

Trên đường về túc xá, Đỗ Trần mừng thầm trong lòng, hôm nay thu hoạch được một chuyến không nhỏ. Hiểu được hai hài tử có tiềm lực siêu nhiên do dung hợp là thứ yếu, trọng yếu là bức họa vẽ các thành viên chủ chốt của Da Tát giáo hội.

Cơ hội tìm được Mayfair lại lớn hơn vài phần.

Trăm việc thiện lấy hiếu làm đầu! Một đại việc thiện mà hần dễ dàng hoàn thành. Hơn nữa, Bác Bì không hạ diện cụ xuống, lão tử không tin không tra ra người là ai! Hắc hắc!

"Đại tiểu thư, người xem có được hay không?"

Trong khi Đỗ Trần đẩy cửa vào, Tuyết Bỉ Nhân đang ở trong đại sảnh lầu một coi hài tử. Trong tay hần cầm nhiều món đồ chơi, còn có một loại vú giả gì đó khiến tiểu nha đầu cười "khanh khách."

"Harry, người làm tốt lắm!" - Đỗ Trần tán thưởng.

"Không, chủ nhân, đây là việc Harry nên làm!" - Tuyết Bỉ Nhân nửa quỳ nửa đứng ôm đại tiểu thư tới trước mặt Đỗ Trần.

"Được rồi, người không phải tìm mẹ nuôi, ta đổi chủ ý rồi, ta muốn tự mình chăm sóc tiểu tử này!" - Đỗ Trần ôm lấy hài tử, phân phó - "Được rồi, ta còn thu dưỡng một hài tử, lúc trước đại ca tới đã gặp nó. Bây giờ, người theo tiêu chuẩn của Beiermengde mua một bộ dụng phẩm cho nam hài."

"Nhi tử? A, chủ nhân, xin cho phép ta ca ngợi ngài, ngài muốn đồng thời thu dưỡng hai cô nhi, đây thật sự là quá nhân từ!" Harry cao giọng ca ngợi.

Đỗ Trần thở dài, nắm lấy cái mũi nhỏ của Beiermengde cười nói:

"Bảo bối của ta, người không đơn giản! Bất quá từ hôm nay trở đi người chính là "nữ nhi" của ta "

"Phốc" Beiermengde biến thành Alex.

"Trong lúc kêu nữ nhi, ta - Alex sẽ đến! Hiểu chưa? Ngốc!"

Alex trừng mắt liếc Đỗ Trần, hình như oán giận "ba ba" lại thuận miệng kêu hần đến.

Tiểu tử người cũng không thông minh, một tiểu nha đầu cũng có thể lừa người nhận ba ba a!

Đỗ Trần cười nói:

"Tiểu tử, người nói người là cao thủ, vậy người có cái gì? Biểu diễn một chút cho ba ba xem!"

Alex mở to mắt, nói:

"Trong mắt cao thủ mọi sự đều bình phàm, chỉ có chiến đấu mới hiện chân bản lĩnh. Lời ta nói, bản lĩnh ta hơn, chuyện gì trong mắt ta đều rất bình phàm, bản lĩnh lớn nhất của ta là chiến đấu, bất quá lại không có địch nhân, không có đối thủ, ta biểu diễn cho người làm cái gì? Bản lĩnh cao siêu của ta chỉ dùng để chiến đấu, không phải bản nghệ."

Đỗ Trần cực kỳ bất đắc dĩ lắc đầu, nói thầm:

"Nhi tử này thật sự quá thối phồng a."

Phốc, tiểu tử kia biến thành Beiermengde, nó cười duyên gật đầu:

"Ân, đệ đệ không thích chơi đùa, ba ba càng làm Beiermengde thích, thân thân ba ba!"

Ba, nàng thân mấy cái lên mặt Đỗ Trần, lại nói nhỏ:

"Beiermengde đáng yêu chứ, đệ đệ thật ngốc, ba ba không gọi "nữ nhi", đừng cho đệ đệ đến! Để cho Beiermengde một mình chơi với người!"

Ách, nha đầu xấu xa!

"Bảo bối nhi, chờ ba ba có chuyện, người để cho đệ đệ ra ngoài chốc lát, ngàn vạn lần đừng nói cho người khác biết các người hai người cùng dùng một thân thể, hiểu chưa?"

"Bối bối rất thông minh, bối bối hiểu, người khác biết chúng ta cùng dùng một thân thể sẽ bắt chúng ta tiến thành thực nghiệm. Hi hi!"

Trong chốc lát, Harry đi ra ngoài mua đồ trở về, Đỗ Trần giao nam hài Alex cho hắn rồi dặn dò:

"Đây là nhi tử của ta, thiếu gia của người, nhớ chiếu cố tốt cho hắn. Beiermengde tiểu thư ngủ trên lầu, ta đi bồi tiếp nó, người không có lệnh của ta thì không được lên, sau này cũng vậy, hiểu chưa?"

Đỗ Trần đi lên lầu hai, sau đó phóng ra ba đóa liên hoa.

Trong hoa sen phần lớn là tư liệu cùng nguyên liệu thực nghiệm của Phillip, trong đó có hơn mười khối kim loại, toàn thạch một hộp nhỏ, kim chúc quý hiếm bất kể mấy loại, ba bao văn đường, mặt khác còn có nhiều thứ Đỗ Trần cũng không nhận ra. Ngoài ra còn có hai người hôn mê, một là Dịch Cốt, người kia là Louise.

Mang vàng bạc châu báu để ngoài, sau đó mở cửa sổ, hắn nhìn Dịch Cốt.

Lúc này trên người Dịch Cốt không có tầng hắc vụ, nhìn qua hắn là một trung niên nhân diện mục ác độc.

Nhìn bộ dáng Dịch Cốt, Đỗ Trần so sánh với bức họa của Tuyết Ný a di, đột nhiên hắn cười hắc hắc:

"Người quả nhiên cũng tham gia tràng hôn lễ này!"

Tìm chén nước lạnh đổ lên đầu Dịch Cốt, Đỗ Trần khiến hắn tỉnh dậy:

"Dịch Cốt tiên sinh tôn quý, chúng ta lại gặp nhau!"

"Đây là đâu? Ta hắn là còn ở Thiên Vương sơn?"

Dịch Cốt nhìn hai bên, ôm ngực rồi ngồi lên ghế. Thương thế của hắn rất nặng, hơn nữa trí nhớ của hắn dừng lại tại Thiên Vương sơn, tại thời điểm trước khi trúng một đòn nghiêm trọng của Phillip khiến hắn bị hôn mê.

"Đây là túc xá của ta. Dịch Cốt tiên sinh, trước hết mời người xem bức họa này!" - Đỗ Trần đưa bức họa cho hắn.

Dịch Cốt liếc mắt một cái rồi nói:

"Người có ý tứ gì?"

Hắn cầm lấy thiết câu bên người, quát:

"Năm đó giáo hữu chúng ta đều tham gia vào tràng hôn lễ này, người muốn hỏi cái gì?"

"Ta thấy, Green chính là Bác Bì, bất quá "

Dịch Cốt đột nhiên ngậm miệng:

"Bác Bì đứng đầu trong bốn thánh đồ, thủ hộ đầu thần của Da Tát thánh nữ đâu có đơn giản như vậy, bất quá tại sao ta phải nói rõ cho người?"

oOo

103. Khế Ước

oOo

Đỗ Trần thấy hình dáng của Dịch Cốt đột nhiên nở nụ cười, hân cười rất tươi, thật sự rất tươi.

Năm đó bốn thánh đồ tranh đấu, Bác Bì đối với Mayfair chuyên tâm bảo vệ, mà Dịch Cốt, Hóa Thi, hai người đều muốn mình trở thành giáo chủ, Trừu Căn thuộc băng đảng của Phillip. Mấy người này đánh nhau sống chết, cuối cùng Bác Bì với thực lực mạnh nhất bảo hộ Mayfair chạy đi, Hóa Thi quy thuận Phillip, còn Dịch Cốt thể đơn lực cô lại không chịu theo Phillip nên không có biện pháp nào hơn là hợp tác cùng Bác Bì, ủng hộ Mayfair đồng thời hai người bọn họ liên thủ tự vệ, nếu không hẳn sớm đã bị Hóa Thi cùng Trừu Căn giết.

Cho nên xác thực Bác Bì cùng Dịch Cốt trong lúc đó là hợp tác giả, không phải là bằng hữu, chuẩn xác hơn một chút thì bọn họ dưới sức ép của Phillip mới miễn cưỡng ở cùng một chỗ với địch nhân.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Bác Bì đưa Dịch Cốt đến tay Đỗ Trần, để cho hắn tùy tiện "chơi đùa".

Bây giờ Phillip đã chết nên cả hai đều không bận tâm đối phương, thực lực mạnh hơn tự nhiên phải

Đỗ Trần trầm tư, Bác Bì muốn cho mình thừa dịp Dịch Cốt bị trọng thương kiếm được trên người hắn một điểm tốt cuối cùng, sau đó tự mình ra tay lột da hắn!

"Người bây giờ còn có tư cách cự tuyệt ta sao?" - Sắc mặt của Đỗ Trần trở nên tà ác, nụ cười âm trầm, so với giết Dịch Cốt còn muốn kinh khủng hơn.

Dịch Cốt thăm kiểm tra cơ thể mình, cả kinh nói:

"Đáng chết! Thương thế của ta "

"Dịch Cốt tiên sinh thân ái, Bác Bì dám đưa người đến tay ta dám chắc có thể xác định bản lĩnh của người không đủ thương tổn đến ta, cho nên không nên do dự, nói cho ta hết thấy!"

"Hừ ta không nói thì làm sao? Người có thể giết ta? Giết chết thủ hộ đầu thần cho hai vị huynh trưởng của người?" - Dịch Cốt cười lạnh lùng.

"Phillip đã chết, Hóa Thi cùng Trừu Căn đều trọng thương nên cơ bản là không còn gì uy hiếp, mà người cũng bị trọng thương. Người nói ta sẽ hồi báo chuyện người dọa ta thế nào? Dắt dắt "

"Ta không tin người có thể làm gì đối với ta?" - Dịch Cốt cười lạnh.

"Louise, người còn nhớ Louise chứ?"

Dịch Cốt thần sắc biến đổi, cả giận nói:

"Mấy ngày trước việc ở trên Thiên Vương sơn gấp gáp nên ta còn chưa kịp hỏi người. Người mang Louise dấu ở nơi nào? Tại sao ta rõ ràng cảm ứng được hắn ở bên người người nhưng lại tìm không được hắn? Người đã làm cái quỷ gì vậy?"

Đỗ Trần vuốt mũi, cười nói:

"Không có ta chỉ điểm người vĩnh viễn không tìm được hắn, cũng không có biện pháp hoàn thành Hắc Ám Thánh Hình, đến lúc đó người chuẩn bị hướng Da Tát thần tạ tội đi! Các hạ thân ái, không biết là thái độ cầu người của người rất không tốt sao?"

"Người!" - Dịch Cốt đứng bật dậy, chỉ vào Đỗ Trần muốn chửi.

Đỗ Trần thấy bộ dáng tức giận của Dịch Cốt thì kinh thường bĩu môi, nhàn nhạt nói:

"Người bây giờ không có tư cách chỉ vào ta, thu hồi ngón tay của người lại! Người thương thế quá nặng khiến động tác bị ảnh hưởng, ta có thể giúp người "

Nói xong, thân hình Đỗ Trần bất động, hắn thềm thả ra tám chấn liên hoa, "hô" tự hướng tới Dịch Cốt.

Dịch Cốt mù mờ chưa phát giác ra. Hắn mở miệng, gầm lên, vừa mới đi tới phụ cận, còn chưa có nói ra khỏi miệng liền cảm thấy một hơi thở cực kỳ thần thánh áp tới. Không đợi hắn phản ứng, "ba" một tiếng, tầm chắn liên hoa đã nện Dịch Cốt xuống mặt đất, ép hắn không thể động đây.

Mặc dù lúc Dịch Cốt toàn thịnh có thể không thêm để ý uy lực của tầm chắn, nhưng đấu khí của hắn sớm đã tiêu hao sạch sẽ, làm sao có thể chống đỡ lực lượng của tầm chắn này.

Nhân lực của Dịch Cốt cũng không thấy, cũng bởi vì không thấy cho nên hắn mới mơ hồ.

Đây là lực lượng gì?

Đỗ Trần thích ý ngồi xuống, thân thể không một động tác, không khí đột nhiên như một bức tường áp đảo chính hắn.

Đấu khí thực thể hóa? Không có khả năng! Nếu là đấu khí thực thể hóa thì chính mình không có khả năng cảm ứng được đấu khí sao? Hay đây là vận dụng cao cấp thực vật hệ - khí tường?

Ngưng khí thành tường, vô hình áp định! Chỉ cần có không khí liệp lập vào bất bại.

Àn, nhất định là vậy, một chiêu này chỉ có cao cấp đấu thần thực vật hệ mới có thể dùng, Francis dựa vào cái gì có thể sử dụng một chiêu này?

Đỗ Trần cúi người đoạt lấy thiết câu từ trong tay Dịch Cốt, bảo trì ẩn hình tầm chắn ngăn chặn hắn, một mặt bình thần nói:

"Dịch Cốt, ngươi muốn làm gì? Chẳng lẽ với thực lực của ngươi còn muốn gặp ta - nhị cấp ma đấu sĩ - hành đại lễ sao?"

Chẳng lẽ hắn còn chưa bằng nhị cấp ma đấu sĩ? Đầu óc Dịch Cốt mơ hồ. Từ biểu hiện trước kia của Đỗ Trần, hắn bình thường không để nhị cấp tiểu ma đấu sĩ vào mắt, nhưng sự thật sờ sờ trước mắt nói cho Dịch Cốt biết

Ngươi nếu tin tưởng Francis là nhị cấp đấu sĩ thì thật ngu ngốc.

Thân thể Dịch Cốt trên mặt đất không cách nào phán đoán được cụ thể tầm chắn kia không chế hắn mạnh mẽ tới đâu, hơn nữa nó cũng không có đấu khí. Nhưng hắn cảm giác khí tức trên lưng vô cùng thần thánh, lúc nhỏ hắn đã được cảm thụ khi Da Tát thần hạ xuống thần dụ cũng thần thánh như thế. Không, khí tức của Francis còn thần thánh hơn của Da Tát thần gấp mấy lần.

Khí tức thần thánh như thế, chẳng lẽ chẳng lẽ hắn là thần? Trong lòng Dịch Cốt nảy sinh ra một ý nghĩ hoang đường, lập tức hắn chối bỏ, hắn nghĩ: Được rồi, Da Tát thần tứ dư lịch đại giáo chủ thần lực, từ ngoại công Francis một đời giáo chủ bắt đầu Da Tát thần lực đã đoạn, cho nên Phillip kế nhiệm mới có thể làm nhiều chuyện như vậy.

Chẳng lẽ Francis chính là huyết mạch thánh nữ, kế thừa chung cực thần lực của Da Tát thần? Ít nhất tại huyết mạch thì điểm này hoàn toàn thông.

"Lập mẽ mặt để tôi! Ngươi không có khả năng chỉ là nhị cấp đấu sĩ, nhị cấp đấu sĩ tuyệt không có loại năng lực này! Lập mẽ mặt để tôi! Chẳng lẽ Da Tát thần mang vinh quang của ngoại công ngươi đang mất tích chuyển tới người ngươi?"

Đỗ Trần sững sốt, hắn không biết trong lòng Dịch Cốt nghĩ tới nhiều chuyện như vậy, bất quá nếu Dịch Cốt hiểu lầm vậy thì mình sao không thích được. Học ngữ khí của thần thánh, Đỗ Trần nhìn về phía cửa sổ.

"Lập mẽ mặt để tôi, ngươi nói gì?"

"Được rồi, trước khi ta hôn mê đã thấy một đóa liên hoa thần thánh màu vàng giết Phillip một lần, vậy đó cũng là "

Nói không nổi nữa, bởi hắn đã thấy Đỗ Trần chậm rãi vươn tay, chậm chậm hiện lên trên tay hắn, chậm chậm xoay tròn kim quang ánh ngọc.

"Đây là siêu cấp thần lực Da Tát thần tứ dư cho người ư?"

Dịch Cốt kinh hãi. Tiếp đó, Liên Hoa trên tay Đỗ Trần tiêu thất, Dịch Cốt cảm thấy bụng hẫng căng lên, một cỗ cảm giác tử vong áp bức dấy lên trong lòng hẫng, đây là cường đại lực lượng có tính nổ mạnh, tùy thời có thể cướp đi tính mạng của hẫng.

Đỗ Trần dương dương tựa ở cửa, nói như không có việc gì:

”Ta thâm nghĩ, bây giờ ta không cần động thủ cũng có thể giết người!”

Dịch Cốt chỉ cảm thấy cường lực trong bụng đang bành trướng bỗng nhiên biến mất, hẫng há miệng, giật mình nhìn Đỗ Trần:

”Được rồi, người muốn biết cái gì? Bác Bì không nói cho người biết sự tình gì sao?”

Bất quá, hẫng lại nói thâm: ”Mấy năm nay ta có cảm giác Bác Bì là lạ, tựa hồ hẫng không muốn nhắc tới chuyện năm đó.”

Đỗ Trần nghe được trong lòng chớp động, nói:

”Tiếp tục lời nói mới rồi, Green chính là Bác Bì, bất quá cái gì?”

”Green chính là Bác Bì, bất quá Bác Bì không phải Green!”

Dịch Cốt nói:

”Thuật dịch dung của Bác Bì người đã thấy, hẫng không bao giờ hiện chân diện mục cho dù là trước ba thánh đồ khác, chỉ là khi còn nhỏ ta có nhìn qua hình dáng của hẫng, nhưng sau khi trưởng thành dung mạo của mỗi người đều có sự biến hóa. Bây giờ người để cho Bác Bì bỏ mặt nạ ra đứng trước mặt ta, ta cũng không thể xác nhận hẫng là Bác Bì.”

”Người nói Green cũng là do Bác Bì hóa trang thành sao?” - Đỗ Trần gật đầu - ”Tiếp tục nói, từ sau khi ngoại công ta mất tích có gì đều nói cho ta biết. Bác Bì, tên cổ quái kia nói rất không rõ ràng.”

”Năm đó ngoại công người cùng Tả trưởng lão mất tích, ta cùng Hóa Thi đều muốn làm giáo chủ nhưng Bác Bì cùng Trừu Căn kiên trì theo quy định của pháp điển, ủng hộ Phillip, bọn họ một người là Hữu trưởng lão, thực lực của thánh đồ so với ta mạnh hơn, ta cùng Hóa Thi chỉ có thể chấp nhận. Sau chuyện đó người hẫng biết Phillip dùng mẫu thân người làm vật nghiệm phẩm, dẫn đến bốn thánh đồ tranh đấu quyết liệt.”

”Lúc ấy Bác Bì thực lực cường đại nhất mang theo Mayfair tới Beins (Ái Nhân Tư). Ta cùng Hóa Thi nhân cơ hội muốn tranh làm giáo chủ nên ở lại Đấu Thần đảo cùng Phillip tranh đấu. Đến mấy năm trước, Hóa Thi đầu phục Phillip, ta không có biện pháp nào khác đành đi tìm Bác Bì cùng hẫng liên thủ!”

Nói đến đây, Dịch Cốt dừng một chút, lại nói:

”Lúc ấy Mayfair đã qua đời rất lâu, Bác Bì đột nhiên xuất hiện, thực lực của hẫng càng tăng mạnh nên dễ dàng đánh bại ta, hẫng cùng ta đặt thành hiệp nghị: Chúng ta liên thủ đối phó sự đuổi giết của Phillip, nhưng ta phụ trách bảo vệ an toàn cho hai vị huynh trưởng của người.”

Đỗ Trần âm thâm gật đầu, Dịch Cốt nói so với Bác Bì không hơn bao nhiêu nhưng hẫng là hẫng không có nói xạo:

”Bác Bì tiên sinh của chúng ta thật sự là thần bí. Được rồi, nếu người mấy năm trước mới bắt đầu bảo vệ hai vị huynh trưởng của ta, vậy hẫng đối với người ở Shigeru trang viên rất quen thuộc, người cho rằng Bác Bì có thể cũng giống năm đó hóa thân thành Green, hóa trang thành một người ở bên ta?”

”Người bên người thật sự chỉ có lão Fuye, còn có một đứa nhỏ ngốc nghếch là Ariza, thân thể bọn họ cùng với Bác Bì khác xa nhau, trong bốn thánh đồ cho dù là ta - Dịch Cốt tinh thông nhất cũng không có biện pháp làm cho thân xác biến thành hình dáng kia!”

Nói xong, Dịch Cốt nghi hoặc nhìn Đỗ Trần:

”Người không, ngài kế thừa thần lực Da Tát thần, nếu ngài muốn trọng chính Da Tát giáo hội, ta có thể giúp ngài. Ta nguyện ý hướng ngài tuyên thệ thuần phục!”

Hắn hướng mình thuần phục sao? Đỗ Trần khép hờ hai mắt, trầm ngâm một lúc, hắn suy nghĩ Dịch Cốt là người thế nào.

Dịch Cốt không chính thức là bằng hữu, điểm này Đỗ Trần dám chắc, hắn thuần phục mình vì cho rằng liên hoa pháp bảo là Da Tát thần lực, loại trung thành này cũng không thể được. Bây giờ Bác Bì đang bế quan chữa thương nên không chiếu cố mình được, mình phải đề phòng Dịch Cốt.

Vậy bây giờ giết chết Dịch Cốt sao? Thật đáng tiếc, hắn là cửu cấp đầu thân.

Đúng lúc này, bên ngoài có tiếng đập cửa "đông đông", tiếp đó là thanh âm của Beiermengde truyền đến:

"Ba ba, Harry ngắt rồi, không ai chơi với bói bói nữa."

Tuyệt Bĩ Nhân đáng chết, người sao lại ngắt a!

Đỗ Trần ý bảo Dịch Cốt chờ trong phòng, hắn vừa đi ra đã thấy tiểu nữ nhi đáng yêu chính đang gõ cửa:

"Nữ nhi, tại sao Harry "

Lời vừa khỏi miệng, Đỗ Trần ý thức được có chút không đúng, lập tức đóng cửa lại - hắn lại kêu "nữ nhi".

Phốc, tiểu tử kia biến thành Alex, hắn rất giản đơn giải thích:

"Tuyệt Bĩ Nhân không đủ trung thành, tỷ tỷ không thích nên muốn thành lập với hắn tinh thần khế ước, kết quả Tuyệt Bĩ Nhân không chịu nổi tinh thần lực của tỷ tỷ, ngắt rồi!"

"Tinh thần khế ước? Là cái gì?"

Alex liếc mắt nhìn Đỗ Trần, chu miệng nói:

"Cao thủ hiểu được cái gì, người nghe không hiểu là rất bình thường."

Nói xong, hắn nhắm mắt lại, cũng không có giải thích.

"Hắc, tiểu bại hoại người, còn dám vậy sao! Nhi tử!"

Beiermengde đến, Alex trở về, tiểu nha đầu tự nói:

"Tinh thần khế ước là dị năng chủng tộc của bói bói, chuyên môn dùng để nuôi sủng vật. Ba ba không phải sợ Harry không nghe lời, bói bói cùng hắn lập khế ước, trừ phi tinh thần lực của Harry cường đại hơn so với bói bói thiệt nhiều thiệt nhiều lần, nếu không hắn phải nghe lời! Hi hi, bói bói đáng yêu không?"

"Lão thiên, nữ nhi thân ái, ba ba yêu người!" - Đỗ Trần mừng rỡ, tiểu tử còn có năng lực này? Quá mạnh mẽ a!

"Nữ nhi, ngày mai ba ba mua cho người thiệt nhiều thiệt nhiều món đồ chơi cái gì, lại biến thành Alex!"

Theo tiếng "nữ nhi" của hắn, Beiermengde biến thành Alex, tiểu tử bất mãn nghĩ thầm: "Tinh thần khế ước? Đáng chết, trong mắt cao thủ không đáng giá."

Bất quá ba ba hình như rất thích tinh thần khế ước của tỷ tỷ. Đã biết là cao thủ, có đúng là phải xuất ra tinh thần khế ước gì đó để ba ba cao hứng không? Nếu không thật mất mặt.

Đỗ Trần không biết Alex nghĩ cái gì, hắn lập tức để tiểu tử kia biến thành nữ nhi, nụ cười trên môi:

"Bảo bói nhi, người có thể giúp ba ba một chút không?"

oOo

104. Tỉnh Cầu Của Christina

oOo

Beiermengde cuống quýt gạt đầu, miệng cười tươi, Đỗ Trần cũng cười.

"Bảo bói, tinh thần khế ước này có thể sử dụng trên người cao thủ không?"

Beiermengde nghiêng cái đầu nhỏ suy nghĩ một chút, cười hề hề: "Có thể, nghe lời, không phản kháng, có thể sử dụng."

Đỗ Trần thầm gật đầu, tinh thần khế ước này được thành lập nếu đối thủ không phản kháng. Vậy, chính thức ý nghĩa của nó đối với cao thủ cũng vô dụng, bất quá trong phòng lại đang có một cao thủ tạm thời công lực bị phế bỏ, không có khả năng phản kháng.

"Ba ba, người cười thật xấu!" - Beiermengde chỉ khoe miệng Đỗ Trần, bất quá nha đầu kia cười cũng không có vẻ "thiện lương."

Đỗ Trần còn có chút lo lắng, hỏi lại:

"Nếu người lập khế ước đột nhiên trở nên rất cường đại phá giải khế ước của người, thì người có gặp nguy hiểm không?"

"Gi?" Tiểu nha đầu hình như chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề này, nàng thật sự suy nghĩ một chút, vừa nhắm con mắt lại đã mở ra, cuối cùng cắn móng tay nói:

"Không sợ, tinh thần lực của bố bố cùng đệ đệ gia tăng, không sợ có người phá giải!"

Àn, tiểu nha đầu này là từ thực nghiệm thất của Phillip đến, hơn nữa có thể dung hợp Alex - tên siêu cấp này, thậm chí là chung cực thần sủng, nàng dám chắc cũng không đơn giản! Có tinh thần lực cường đại cùng năng lực kết tinh thần khế ước cũng không phải là việc xảy ra ngoài ý liệu.

Bất quá Đỗ Trần lại có chút không muốn để cho hài tử mạo hiểm, hắn ôm nữ nhi đặt lên trên ghế ở ngoài, dặn nó vài câu rồi sau đó trở về phòng mình.

Dịch Cốt trong lòng còn có ý nghĩ, hôm nay đấu khí của mình hoàn toàn biến mất, lại rơi vào tay Francis, mà Francis là người kế thừa thần lực của Da Tát thần... Vậy từ lòng trung thành với Da Tát thần, nói gì thì tạm thời cũng nên nghe lời hắn, mình hắn là ủng hộ Francis.

Hơn nữa, bây giờ cái mạng nhỏ của mình đang nằm trong tay Francis, tạm thời ngoài mặt phải theo hắn.

Đây mới thật là cách làm của người thông minh.

Đỗ Trần cùng nụ cười trên mặt tiến tới:

"Tuyệt Bĩ Nhân đáng chết, ta vốn biết không thể dùng Tuyệt Bĩ Nhân làm nô đãi... hắn luôn tại thời khắc mấu chốt mà sinh chuyện! Tốt lắm, Dịch Cốt tiên sinh, tiếp tục nói về chủ đề của chúng ta. Người nói đúng, ta muốn trọng chỉnh lại Da Tát giáo hội thì phải cần tới lực lượng của người."

"Nguyện ý vì ngài xuất lực."

"Bây giờ ta phái người đi làm một việc, a, yên tâm, không phải dùng đấu khí mà là tinh thần lực của người. Tinh thần lực của người thế nào?" - Đỗ Trần một mặt nói, một mặt từ hoa sen lấy ra một dương bì chỉ tựa như cấp cho Dịch Cốt nhiệm vụ.

"Tinh thần lực? Thiếu gia thân ái, có thể nói trước cho ta biết nhiệm vụ là gì không? Ta xuất thân là Kim Chúc Vũ đấu sĩ cũng không có đặc ý tu luyện quá nhiều tinh thần lực, cho nên thực lực đấu khí của ta cố nhiên là cửu cấp đấu thần, nhưng tinh thần lực thì..."

"A, là thế này!" - Đỗ Trần gật gù đầu, cố tình chần chừ - "Ta có một viên đản của siêu cấp thần sủng muốn tìm người có tinh thần lực cường đại thủ giúp ta."

Dịch Cốt bất đắc dĩ lắc đầu, trong lòng lại nói thầm: "Thật đáng cười, với trạng thái hiện tại của ta mà người để cho thám thính siêu cấp thần sủng không phải là muốn ta chịu chết sao? Huống chi tinh thần lực của ta quả thực rất bình thường!"

Nghĩ vậy, Dịch Cốt từ chối nói:

"Thiếu gia, tinh thần lực của ta khi thụ trọng thương chịu tổn thất rất lớn, hơn nữa tinh thần lực của dị thú bình thường là rất cường đại. Như Susan ở trên Thiên Vương sơn, ta có thể trong một hơi thở giết chết nàng bằng đấu khí của ta, nhưng nếu so về tinh thần lực thì ta còn kém xa lắm."

Đỗ Trần mỉm cười:

”Thật không? Tinh thần lực của dị thú thần sủng bình thường đều rất cường đại sao?”

”Đúng vậy, Susan kia là cửu cấp thần sủng mà tinh thần lực đã có thể khống chế ngàn vạn dị thú giúp chúng ta vây công Thiên Vương sơn, nếu như thật sự theo lời thiếu gia là siêu cấp, thậm chí là chung cực thần sủng thì tinh thần lực của bọn họ không phải loài người chúng ta có thể so sánh cùng.”

Đỗ Trần cười càng vui vẻ, lại hỏi:

”Cái thần sủng kia chỉ là hình thái dẫn, cũng không được sao?”

Dịch Cốt kiên định lắc đầu:

”Rất nhiều dị thú trong hình thái dẫn đã mạnh kinh người, tựa như Cự Long, hải tử của bọn chúng khi vừa sinh ra đã biết nói, hiểu được rất nhiều đạo lý, còn có rất nhiều dị năng chủng tộc, tinh thần lực của bọn chúng biểu hiện cường đại, loài người chúng ta vô luận như thế nào cũng không làm được!”

Nói như vậy là tinh thần lực của Alex phi thường cường đại, thậm chí so với Dịch Cốt còn mạnh hơn nhiều, nhưng Beiermengde không sợ Alex, điều này nói lên cái gì? Bảo bối nhi hoàn toàn có thể thu thập Dịch Cốt! Huống chi còn có Alex ở phía sau, tin tưởng sẽ không có vấn đề gì lớn.

”A a, cảm tạ tin tức của người.” - Đỗ Trần cười rất vui - ”Ta muốn xác nhận một chút, vừa rồi người không có nói xạo chứ?”

”Ta sao dám nói xạo! Hơn nữa ta cần phải nói xạo sao?” - Dịch Cốt cũng cười.

”Xem ra tinh thần lực của người thật sự là yếu đó!”

”Đúng vậy! So với người bình thường thì tinh thần lực của ta dám chắc là rất cường đại, nhưng so với dị bẩm thiên phú của thần thú thì... không đáng so sánh!”

”Vậy được rồi, người có thể đi xuống ”

Đỗ Trần tung ra một đóa Liên Hoa rồi vút thẳng vào gáy Dịch Cốt, sau đó ba đóa sen đều xuất hiện giữ chặt hần trên mặt đất khiến hần không thể động đậy.

”Beiermengde, bảo bối nhi của ba ba, người lên đây đi!”

”Thiếu gia, người người muốn làm gì?” - Dịch Cốt kinh hãi.

Chính mình đã cho thấy thái độ ủng hộ Francis, sao hần lại chế trụ mình?

Đỗ Trần ôm tiểu nha đầu từ ngoài tiến vào cũng không để ý tới câu hỏi của Dịch Cốt, ngược lại chỉ vào hần, học điệu bộ giận dữ của nữ nhi:

”Hồn dẫn, người này. Khế ước hần!”

”Gì? Hần, bạn chơi tốt.”

Tiểu nha đầu ở trên người Dịch Cốt bỏ một chút, đá một cước, lại cười khanh khách:

”Máu, máu ở mi tâm!”

Đỗ Trần nghe nữ nhi phân phó liền dùng một thanh tiểu đao chích máu ở mi tâm Dịch Cốt.

Beiermengde lấy một giọt máu bôi lên mi tâm của mình, lại nói:

”Thằng ngốc, niệm theo ta, dùng tên ta...”

Dịch Cốt kinh hãi, hần kiến thức sâu rộng, tuy không rõ tiểu nha đầu bây giờ muốn làm cái gì nhưng có thể tưởng tượng đây là một loại tà thuật.

”Francis, người tới cùng là muốn làm gì?”

”Còn lo lắng cái gì? Niệm theo nữ nhân của ta hoặc là ta giết người ngay bây giờ, tự mình lựa chọn đi!”

Đỗ Trần đứng trước mặt Dịch Cốt, tăng lực đạo của Liên Hoa lên ba phần, cười mỉa hoặc nhìn hần:

"Người không có lựa chọn thứ ba đâu."

"Ai! Với tên ta..." - Dịch Cốt bắt đầu thở dài.

Chỉ chốc lát sau, từ mi tâm của tiểu nha đầu bay ra một đạo quang mang màu nhũ trắng tiến vào miệng vết thương trên mi tâm của Dịch Cốt, sau đó biến mất, tiếp theo Dịch Cốt cũng hôn mê..

Đỗ Trần ôm lấy nữ nhi, hưng phấn thân một cái:

"Bảo bối nhi, người có thể nói cái gì, nói cho ba ba."

"Không biết, bối bối đột nhiên nghĩ đến Tinh Thần Khế Ước!"

"Vậy, trước tiên nói cho ba ba biết, người học thứ đó từ đâu?"

"Ta làm sao biết được!"

Tiểu nha đầu rất chăm chú nhìn xa xa, mắt to cũng lộ vẻ mờ mịt:

"Bối bối tỉnh ngủ, ở ngay trong cái động lớn kia, sau đó thấy ba ba!" - Nàng đột nhiên vỗ vỗ đầu mình, khóc ô ô - "Bối bối hình như biết rất nhiều, nhưng đều nghĩ không ra. Ba ba, làm sao bây giờ? Bối bối đau đầu!"

"Nghĩ không ra thì không nên nghĩ, ba ba mua cho người đồ chơi."

Ai, Phillip đáng chết, bộ dạng thống khổ của tiểu bảo bối nhi bây giờ, còn có trí nhớ mơ màng của nó dám chắc là do Phillip gây nên. Có trời mới biết hấn dùng nó làm thực nghiệm gì.

Thu phục được Dịch Cốt khiến trong lòng Đỗ Trần cực kỳ hưng phấn, đây sẽ là thuộc hạ chính thức của hấn, trung tâm không đổi, lại là người hầu có thực lực cường đại.

Từ nay về sau, Đỗ thiếu gia xuất môn cũng có thể lớn tiếng chất vấn, ai dám chọc lão tử? Đóng cửa, thả Dịch Cốt ra...! Hấn rất cao hứng a.

Trong lúc hấn cao hứng thì trên đường có hai bóng đen lại buồn bực không thôi.

Demis cởi giày, từ bên trong lấy ra một mai đồng tệ, khuôn mặt tang thương:

"Lão thầy bói, chúng ta hai người cũng chỉ có một khoản tiền dự phòng này thôi, đáng chết, sớm biết sẽ không cùng Francis xung đột. Xong hết rồi, không có phiếu ăn miễn phí dài hạn, hôm nay chúng ta sẽ không có cơm chiều."

"Gấp cái gì?" - Lão thầy bói Bowen nắm chặt đai lưng, nói - "Hấn sẽ cầu ta trở về, tin tưởng ta đi! Hấn nhất định cầu ta trở về!"

"Người nói thật chứ?"

"Người dám hoài nghi lời ta nói? Ta nói chính là chân lý!"

"Tốt, ta tin tưởng người, Francis nhất định sẽ đến cầu người. Tốt nhất nên là bây giờ!"

"Đương!" Cửa gỗ bị người ta một cước đá bay, Christina Pier cầm roi, dẫn mấy đại hán thân hình vạm vỡ tiến đến.

"Lão đồ quỷ, nghe nói người rất thân thiết với Francis, có đúng không?"

Demis sững sốt, gật đầu cười:

"Đương nhiên, nếu không quen hấn có thể mời chúng ta ăn cơm, mời chúng ta dừng chân, mặc quần áo sao? Đó là tiểu huynh đệ của chúng ta, ta nói cái gì hấn cũng làm hết."

Bowen nghi hoặc một chút, nói:

"Đúng vậy, Francis rất nhanh sẽ cầu chúng ta trở về làm việc!"

Christina Pier gật đầu. "Đương!", cánh cửa bị nàng đóng lại.

Chỉ chốc lát sau, Demis chạy ra. Lúc chạy, căn phòng tối phía sau còn truyền ra tiếng của lão thầy bói:

”Nói cho Francis biết, người thay ta đi cầu hán, để cho hán mau tới cứu mạng a!”

Đang lúc Demis cuống quýt chạy tới tức xá số mười tám thì Đỗ Trần đang cùng tiểu nha đầu chơi đùa vui vẻ để cho nó dễ ngủ. Harry cùng Dịch Cốt còn đang hôn mê, Đỗ Trần không có việc gì đành nghiên cứu các thứ mà Phillip lưu lại.

”Francis, nhanh mở cửa! Lần này nói gì người cũng phải giúp Demis đại ca!”

”Rõ ràng là quỷ kêu cái gì đó?” - Đỗ Trần nhú mày, thu thập đồ vật rồi chậm rãi đi ra ngoài - ”Sao vậy? Các người không phải không cần ta sao?”

”Ai nha, đừng nói việc đó nữa! Vào rồi nói, ta tìm người có việc gấp!”

Vấn đề khác sao? Dám mắng nữ nhi của lão tử, đại sự như vậy mà không nói tới sao?

Đỗ Trần trong lòng không sáng khoái, hán xem hình dáng vội vã của Demis thì biết hai người bọn họ đã gặp phiền toái không nhỏ, vì vậy mỉm cười, trong lòng đã có chủ ý: ”Các người không phải có đầu mối sao? Ta cũng thử một chút xem sao!”

”Sao? Có việc cầu ta sao? Tốt lắm, trước tiên theo ta lên lầu!”

Đỗ Trần dẫn Demis đi tới lầu hai, lại lấy bức họa của Tuyết Ný ra nói:

”Bức họa này của ta, người vẽ làm mấy bản!”

Đỗ Trần chỉ vào mấy người nói:

”Vẽ đặc tả những người này cho ta!”

”Ai, ta ”

”Có chuyện gì vẽ đã rồi nói, nếu không chúng ta sẽ không cần nói chuyện nữa! Nhanh lên một chút, kiên nhẫn của ta rất có hạn.”

”Được, ta vẽ!”

Demis tìm đồ vẽ trong túi xách của Đỗ Trần, mất một ít công phu đã vẽ ra một bức họa, còn đặc tả mấy người. Nhẹ nhàng buông bút, Demis than vãn:

”Ai vẽ hôn lễ này vậy? Họa công đều nhanh hơn so với ta nhanh hơn ta!”

Hán đưa bức họa cho Đỗ Trần, lại nói:

”Vẽ xong rồi, bất quá ta phải thanh minh trước, nghệ thuật phẩm của ta không phải tục vật, người không thể cầm bán!”

”Được, ta sẽ không bán kiếm tiền!”

Demis thật ra nhắc nhở Đỗ Trần, lão đồ quỷ thật là một họa gia vĩ đại, bức họa của hán thật sự không ít tiền nha. Đáng tiếc lão đồ quỷ thanh cao, không chịu bán tranh mà sống, nếu không hán cũng không có khả năng rơi vào cảnh này.

Nghệ thuật gia, cất giấu không có tội.

”Cái kia!” - Đỗ Trần chỉ vào Thượng Thủy hà bên ngoài - ”Lại vẽ cho ta một bức Thượng Thủy hà đồ!”

”Người dám . Ta vẽ!”

”Gì, vẽ nhanh như vậy thật là tốt lắm. Đi, vẽ cho ta Tương Cường . Ân, người vẽ Thượng Thủy hà cùng Ôn Tuyên một chỗ, lại vẽ một bức Sơn thủy đồ . Lại vẽ tốt hơn? Vây vẽ toàn đồ của Đẩu Thần đảo!”

Thời gian cứ trôi đi từng chút, lão đồ quỷ không ngừng vẽ, mỗi khi hán nêu chánh sự Đỗ Trần lại trừng mắt, nói không có kiên nhẫn muốn tiền khách.

Lão đồ quỷ về như bay, sau hơn nửa giờ đã hoàn thành bảy-tám bức vẽ. Cứ như vậy, chờ khi Beiermengde tỉnh ngủ, Đỗ Trần đã thành người cất giấu nhiều bức họa nhất của lão đồ quỷ, hơn nữa mỗi bức đều là thượng phẩm.

"Francis, ta nguyện ý bồi hoàn cho nữ nhân của ngươi không được sao? Bây giờ có thể nói chính sự chứ?"

Đỗ Trần ôm nữ nhi vừa tỉnh ngủ, cười nói:

"Bảo bối nhi, ngươi nói làm sao bây giờ?"

Con mắt tiểu nha đầu vừa chuyển, thiện lương nhìn Demis:

"Xin lỗi, lão lưu manh!"

"Ngươi muốn cho Bowen tới xin lỗi ngươi sao? Tiểu ma nữ đáng chết! A, không, tiểu bảo bối nhi đáng yêu!"

Demis gấp đến độ dậm chân:

"Lão thầy bói không được rồi, hấn thua chính mình!"

"Hử? Bowen tiên sinh lúc nào cũng thích **?"

"Hấn là đều thua, nhịn không được muốn ra tay kiểm lại, nhưng thật không nghĩ tới chính mình lại bị thua thêm!"

Demis nhìn trộm ánh mắt nghi hoặc của Đỗ Trần, vội la lên:

"Ngươi đừng nghĩ ta bị thua! Một câu nói ngươi giúp Christina Pier một việc, nàng để lại người, nếu không hai người chúng ta xong đời!"

Christinan Pier? Đỗ Trần nhú mày, Hắc Bang đại tiểu thư tìm mình có chuyện gì? Đơn giản chỉ là "đổ" sao.

Đỗ Trần xuất thân từ nhỏ ở nơi đầu đường hè phố bởi vậy luyện được một thân đồ thuật tinh thâm, nhưng cũng làm nghề này nên hấn biết rõ "đổ" cũng có hại, còn có kỹ xảo bên trong.

Nếu không có nguyên nhân đặc thù, tuyệt không thể đổ.

"Francis, nói như thế nào thì chúng ta cũng là hảo huynh đệ, đúng không? Bây giờ Christian Pier bắt được lão thần côn, lão thầy bói nói dối ngươi dám chắc có thể cho lão một chút thể diện, kết quả nàng bức ta cầu ngươi "

Đỗ Trần nhú mày, trầm ngâm nói:

"Ngươi kêu Christina Pier tự mình tới nói chuyện với ta."

"Được, ngươi chờ ta đi tìm nàng!"

Demis đi rồi, Đỗ Trần cười, Christina cũng quả nhiên có tác phong của Hắc Bang đại tiểu thư, trước hết bắt người thân của mình rồi mới nói chuyện.

Chốc lát sau, Christina một thân hồng y đi tới, nàng đầu tiên nhìn Beiermengde đáng yêu hơi có chút kinh hãi, nhưng trong ánh mắt lập tức thay thế bằng sự ưu sầu vô hạn. Nàng cũng không ngồi xuống mà đứng trước mặt Đỗ Trần, trực tiếp nói:

"Lần này là ta, còn có hai huynh đệ tốt Demis cùng Bowen cầu ngài. Phiên ngài cứu cha ta!"

Ý nói: Ngươi có vô số lý do để không giúp ta, nhưng không thể không giúp huynh đệ tốt của chính mình chứ?

"Huynh đệ tốt? Ngươi nói bọn họ là huynh đệ tốt của ta sao?" - Đỗ Trần bĩu môi, chú mục nhìn Demis.

"Chẳng lẽ tử đồ quỷ ngươi gạt ta?" - Christina hung hăng chú mục vào Demis.

Demis nhanh chóng khóc lóc:

"Francis, huynh đệ tốt thân ái nhất của ta, người chẳng lẽ lại phủ nhận tình nghĩa sâu nặng của chúng ta trong lúc này sao?"

Đỗ Trần lại bĩu môi:

"Chúng ta xem như bằng hữu, nói tình huống cụ thể một chút xem sao?"

"Uhm, người cũng biết lần trước cha ta mời Roland miện hạ cùng người đi Thiên Vương sơn, kết quả Thiên Vương sơn đại loạn, chuyện không thành. Bây giờ, đối thủ của cha ta giết đến cửa, cha ta đã thua hẳn, cha nói chỉ có người mới có thể vãn hồi bại cục, nếu người không đi "

Christina nói tường tận tỉ mỉ.

Đỗ Trần khoát tay, nói:

"Sao không mời Roland sư phụ?"

"Người nghĩ rằng ta không có đi tìm sao? Lão già đó bây giờ hoàn toàn phát điên rồi! Miệng cả ngày đều nói một câu cái gì mà "Thẩm Thủy Thánh Quang", nói cái gì ta nghe đều không hiểu!"

Đỗ Trần xấu hổ, không nghĩ tới việc hắn khiến một cao thủ, chính thức là một cao thủ tuyệt thế biến thành điên rồi

Demis nói vài câu tốt đẹp, Christina vội la lên:

"Chuyện là như thế, người mau nói đi, bao nhiêu kim tệ tùy người ra giá!"

Đỗ thuật của Pier chính mình đã kiểm chứng qua, người có thể thắng được hắn tuyệt đối không đơn giản, hơn nữa xem ra đánh cuộc cũng khá cao a.

Làm việc thiện cũng phải phân lợi hại, mình không phải chính thức là thánh nhân.

Nghĩ vậy, Đỗ Trần lắc đầu:

"Ta không thiếu tiền, với đồ thuật của ta, ta còn thiếu tiền sao?"

Christian lo lắng nhìn chằm chằm Đỗ Trần, thấy hắn lắc đầu nàng không khỏi hiểu lầm, cắn răng nói:

"Tốt! Chỉ cần người cứu cha ta, ta sẽ gả ta cho người!"

"Gì? Ba ba!" - Beiermengde nắm chặt cánh tay Đỗ Trần, nhếch miệng cười xấu, không biết trong mắt nó đang nghĩ cái gì.

Đỗ Trần cười. Vừa đuổi cha con Hellen lại tới Christina?

"Phiền toái, người đã hiểu lầm, ta không có hứng thú!"

Christina sững sốt, thầm nghĩ: "Vô sỉ!"

"Được, ta có thể cùng người qua đêm, một tháng, sau đó không ai nợ ai."

oOo

105. Đỗ Cục (1 Ván Đố)

oOo

Với dung mạo xinh đẹp của Christina, dáng người bốc lửa, nàng nói ra loại lời này kích thích Đỗ Trần suýt nữa xị máu.

"Tu! Ba ba, bói bói không thích nghe, bói bói cùng đệ đệ chơi với người!"

Beiermengde lắc đầu theo chân Đỗ Trần trượt xuống, tập tễnh đi vào phòng, một đường đi tới còn dùng hai tay nhỏ bé che khuôn mặt đỏ hồng, cúi đầu xuống. Nhưng sau khi đi vào cửa, qua một khe hở ở cửa gỗ không có vá lại, một con mắt to đen nhánh trộm nhìn vào phòng khách.

Đỗ Trần bị câu nói này của Christina khiến khó chịu nửa ngày, chuyện tốt bậc này nam nhân nào nguyện ý buông bỏ. Nhưng trong lòng Đỗ Trần lại liệu mạng ngăn cản, nếu làm vậy coi như người tự cung - Liên Hoa Bảo Giám rất độc địa!

Hắn một lúc lâu sau không có trả lời khiến Christian càng hiểu lầm, nàng cả giận nói:

”Sao? Người còn muốn ta ”giao hàng” ngay bây giờ sao? Chỉ cần người đáp ứng, ta bây giờ sẽ...”

Nàng phát phát tay:

”Đều lui ra ngoài cho ta, lão nương ta muốn giao hàng. Một tháng này ta là của người! Bất quá Francis, sau khi lão nương ”giao hàng” mà mi dám phản hồi...”

Nói xong, nàng cởi áo của mình.

”Không! Chúng ta chậm rãi thương lượng đã! Người gọi thủ hạ trở về, Demis, người cũng trở về đây!”

Đỗ Trần trời không sợ, đất không sợ, chỉ sợ có nữ nhân cởi y phục trước mặt hắn, điều này quá sức hấp dẫn, hắn sợ sẽ phạm sai lầm. Một lần phạm sai lầm thì sẽ không thể quay đầu lại.

Christina cảm thấy kinh ngạc, chẳng lẽ Francis là chính nhân quân tử trong truyền thuyết, nam nhi chứ không hề là sắc lang sao? Nhìn bộ dáng của hắn ngăn mình cởi áo tựa như không nhìn tới, hình như gặp chuyện gì kinh khủng.

Thân thể mình kinh khủng sao? Đương nhiên không có khả năng, chính mình là một trong những tuyệt sắc mỹ nữ trên Đảo Thần đảo. Vậy, Francis sợ đàn bà sao? Cũng không phải. Hắc, thú vị! Xem ra có thể lợi dụng điểm này!

Christian cũng không để ý tới Đỗ Trần, càng cởi bớt quần áo:

”Francis tiên sinh, người còn do dự cái gì? Đến đây đi, vì cha của ta, ta không ngại ”biểu diễn” nhiều như vậy trước mặt người.”

Lão thiên! Ai sẽ tới cứu ta đây?

Mấy ngày gần đây Đỗ Trần dựa vào Liên Hoa Bảo Giám mà nhận được cuộc sống huy hoàng, bây giờ lại khiến hắn khó xử.

Thấy Đỗ Trần bắt đầu tựa như gặp sát thủ, dần dần kéo dài khoảng cách với mình, trong lòng Christina xác định. Đúng vậy! Francis chính là danh tự trong truyền thuyết ”chính nhân quân tử”!

Vậy là tốt rồi!

”Francis, người bây giờ có hai đường, một là theo ta đi cứu cha. Hai là, đêm nay theo ta qua đêm!” - Christina hung hăng ”uy hiếp”.

Bọn thủ hạ Hắc Bang của Christina, còn có Demis tất cả đều chết lặng.

”Đại tiểu thư nói cái gì? Nàng muốn Francis tiên sinh bồi nàng qua đêm sao? Chúng ta nghe làm sao?” - Thủ hạ Hắc Bang tự hỏi.

Quả thật, không khí bên trong tức xá mười tám quá sức quỷ dị.

Lúc này Christina lại thêm một câu:

”Không có con đường thứ ba, hôm nay người không nói ra lựa chọn thì lão nương mỗi ngày đều qua đêm với người tại nơi này!”

Đỗ Trần khóc cười không được nhìn Christina, nói:

”Tốt! Người độc lắm, lão tử nhận. Bất quá trước tiên phải nói rõ, ta không có đồ mạng, không đồ cơ quan thân thể. Còn có, ta toàn lực đổ, nếu không cứu được cha người thì cũng đừng trách ta!”

”Thành giao!”

Christina xoay người chỉ vào một thủ hạ, quát:

”Còn lo lắng cái gì! Lấy kiệu, mời Francis đại nhân tới đồ trà!”

Nói xong nàng cúi đầu vội vã đi ra khỏi túc xá.

Mắc cỡ chết người. Vừa rồi là mình nói sao? Quá dọa người! Bất quá hoàn hảo, chỉ cần có thể mời Francis cứu cha thì bản thân mình không cần lo.

Chờ lúc Đỗ Trần xuất môn, Christina chấn động. Nguyên lai Đỗ Trần đổi một thân trường bào, thấu phán ra một kiện nhuyễn giáp màu đen ở bên trong, trang phục bên ngoài màu trắng, một đầu tóc dài màu vàng kim sau đầu, nhìn qua đẹp trai bức người! Bất quá, trong tay hắn còn ôm nữ nhi!

”Uy, người sao lại còn mang nữ nhi đi?”

”Yên tâm, đồ thuật tới cảnh giới của ta, ngoại vật tuyệt đối không ảnh hưởng tới ta!”

Đỗ Trần ngạo nghễ nói, trong lòng lại thầm tính toán: Tinh thần lực của nữ nhi bồi bồi cường đại như vậy, trên đồ bàn dám chắc có chút tác dụng. Ôm ”hài tử” này đi sẽ có chỗ tốt a!

Tiểu gia hỏa kia phát tay với Christina:

”Tỷ tỷ, nghe lời, bồi bồi cũng nghe lời, bồi bồi không đào khí!”

Christina bị bộ dáng đáng yêu của Beiermengde làm muốn cười, nhưng nhớ tới cha, nàng lại không cười nổi.

Đồ trà của Pier được xây dựng trên một thác nước của Đẩu Thần đảo, nó được ba mươi sáu trụ lớn đỡ thường chống đỡ lầu các ở trên không trung, bốn phương đều có lối thông. Từ xa xa nhìn lại như một thần bí tiên cảnh huyền phù ngoài khơi.

Tầng cao nhất là một đại sảnh hình tròn được bố trí bằng bạch ngọc cực kỳ xa hoa, Pier đang buồn bã ngồi trên ghế, trước mặt hắn còn để một thanh khoái đao sắc bén. Đối diện hắn là một lão nhân quắc thước trên dưới lục tuần, một thân trường bào quý tộc màu tím đất tiền, tóc lưa thưa bạc trắng dính lên da đầu và sau gáy, chòm râu ngắn màu trắng lơ thơ. Nhất là lão có một đôi mắt màu tím, chốc chốc lại lóe sáng khiến cho người ta không dám nhìn thẳng.

”Tốt, nguyện thua đồ, hơn nữa thua trong tay người cũng không tính là oan!”

Pier cầm khoái đao trước mặt lên, ánh đao chợt lóe thì bỗng nghe có người cười:

”Pier tiên sinh, người gấp cái gì chứ. Tay chân người tạm thời đã không phải của người, người trọng yếu còn chưa có nói.”

”Nói đúng lắm!”

Lão giả chuyển ánh mắt, thấy Đỗ Trần ở ngoài cửa ôm một hài đồng đang đi nhanh tới, lắc đầu cười:

”Nguyên lai là mao đầu tiểu tử, còn mang theo hài đồng.”

Đỗ Trần một tay ôm hài tử, một tay ngoắc ngoắc ngón tay ý bảo Pier nhường chỗ, sau đó trực tiếp ngồi vào chỗ của Pier:

”Trên bàn đồ chỉ có thắng thua, không có tuổi tác, không phải sao?”

Đỗ Trần liếc liếc mắt nhìn hơn hai mươi người sau lưng lão giả, lại mỉm cười dừng ánh mắt đối thị với lão.

Lão giả lẳng lặng nhìn Đỗ Trần. Hắn tuổi tuy nhỏ nhưng khí định thần nhàn, vẻ mặt thông dong bình tĩnh, hắc bạch nhuyễn giáp rất hợp với dung mạo tuấn lãng. Ngồi trước mặt mình hiển ra phong phạm của nhất thể vương giả. Phong phạm của Đồ Vương!

Đối thủ tốt! Đồ giả trọng tâm cảnh khí thế, người này trực diện nhìn cường địch mà mặt không đổi sắc, ngược lại ngực còn ôm ấu nữ tới, khí thế tâm cảnh đã thắng ba phần.

Tài năng là ở trên bàn đồ, khí thế bản thân lại trấn định như thế trước mặt cao thủ, quả là hiếm!

Nghĩ vậy, lão giả thu hồi sự coi thường trong lòng, trầm giọng giới thiệu:

"L Griffins! Du lằng khấp tam đại lục, khiêu chiến cao thủ đồ thuật khắp thiên hạ, Pier là đối thủ cuối cùng. Bây giờ, người, người có tư cách là đối thủ của ta!"

"Francis, đệ tử Đấu Thần đảo."

Đỗ Trần cười lạnh nhạt, nhìn thoáng qua Pier:

"Người đồ thua hấn cái gì?"

Pier cười khổ lắc đầu:

"Là Đầu Tử mà ta am hiểu nhất (xúc xắc)."

"Tốt lắm, L Griffins tiên sinh, chúng ta sẽ đồ Đầu Tử!"

Đỗ Trần đặt nữ nhi lên đùi, một tay đỡ, một tay để lên bàn:

"Ta thắng, những gì Pier tiên sinh thiếu người đều xóa bỏ."

Pier khấn trương thấp giọng cảm:

"Francis, đầu thuật của hấn..."

Lão nói được một nửa đã bị Đỗ Trần phát tay cắt đứt. Nhìn hình dáng Đỗ Trần thông dong không vội vã, lại lạnh nhạt không chuyển khiến trong lòng Pier có thêm vài phần trấn định. Trong lúc này Christina cũng tới bên người cha, lo lắng chờ đợi đồ được đánh cược bằng tính mạng cha nàng bắt đầu.

L Griffins hai tay khoanh trước ngực, mỉm cười nói:

"Người thua thì sao?"

Đỗ Trần cúi đầu, néo néo chớp mũi của nữ nhi, cũng là hưởng thụ thiên luân chi nhạc:

"Ta bại sao?"

"Tốt! Xem khí độ của người, ta cho người một cơ hội. Người là hậu bối, nếu thua lập tức có thể rời đi, nhưng Pier phải đưa tất cả của hấn cho ta!"

Lão giả ý bảo: "Theo quy củ thông dụng của tam đại lục, người định đồ, quy củ do ta định!"

Nói xong, hấn không vội nói đồ lớn hay nhỏ mà là hai tay giữ chung, nhìn chăm chăm vào Đỗ Trần. Tiếp đó, "đồng" một tiếng, hạ chung xuống trước mặt.

Pier nhìn thoáng qua nữ nhi của Đỗ Trần, lại cũng liếc nữ nhi của mình, Christina cũng nhìn hấn gật đầu. Phụ tử hai người đều nghe được, L Griffins để ba viên xúc xắc một chỗ, hợp thành một hàng thẳng tắp.

Mặt trước là 'một điểm', đầu trung bên trong của L Griffins cũng chỉ có một chút lộ ra.

Chẳng lẽ hấn đồ tiểu sao? Christina nghĩ thầm.

Pier nhú mày. Hấn muốn đồ tiểu? Nếu vậy thì sẽ thắng, hấn tuyệt đối có thực lực này. Nhưng, trong lòng Pier lại ẩn nghĩ có gì đó không đúng.

Dù sao L Griffins còn chưa có nói ra quy củ.

"Ta mở chung!"

L Griffins nói xong lời này, ở đây những người nghe ra một điểm đều thầm gật đầu - hấn muốn đồ tiểu. Chung lạc rồi tay, L Griffins không có khả năng thay đổi cục diện "một điểm", mà cũng sẽ càng không có ai có thể hơn hấn lấy được điểm nhỏ hơn một.

L Griffins mỉm cười:

"Đồ đại hay đồ tiểu, cần ta phải nói nữa không?"

"Hiểu rồi!" - Đỗ Trần cười cười, một tay ôm nữ nhi, một tay tùy ý cầm chung, nhẹ nhàng bắt đầu lắc.

Khóe miệng L Griffins nở một nụ cười quái dị:

”Người không định buông hài đồng này ra sao?”

”Một tay, vậy là đủ rồi!”

Lời vừa nói ra, tùy tùng phía sau L Griffins mỗi người đều biến sắc. Chủ nhân của chúng tung hoành tam đại lục đánh bại vô số cao thủ, là nhân vật ra sao? Người chỉ dùng một tay cùng chủ nhân đối đố, quả thực cực kỳ cuồng vọng.

Đỗ Trần hạ chung xuống, L Griffins chậm rãi nói:

”Người đánh nát ba hạt xúc xích, ta nghe ra là ta một điểm, người cho ta đố tiểu sao?”

Trong lòng phụ tử Pier phát lạnh. Đúng vậy, vừa rồi rằng L Griffins đố tiểu là do nghe hấn ra một điểm mà đoán, nhưng hấn không có chính miệng nói ra.

Đáng chết, L Griffins cố ý dùng một điểm dụ đối thủ, để cho đối thủ tưởng rằng đố tiểu. Mặc dù trong lòng mọi người là không thể, một trường du hí, nhưng cũng đủ thắng tràng đố này.

Francis, người sai lầm lớn rồi! Ít nhất phải cho L Griffins chính miệng nói ra đố đại hay tiểu chứ!

”L Griffins tiên sinh, người nói hơn một điểm?”

Đỗ Trần hai tay ôm nữ nhi, đặt Beiermengde lên bàn, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn:

”Bảo bối nhi, giúp ba ba mở cái này!”

Beiermengde nhu thuận mở ra. Đầu chung mở ra, bên trong là một đôi phần mặt nằm bằng phẳng trên mặt bàn.

Đỗ Trần ”linh điểm”.

”Bây giờ nói cho ta biết, người đố đại hay đố tiểu?”

”A a, người thua! Ta cá đại!” - L Griffins mở chung của mình, quả nhiên ba hạt xúc xích của hấn thẳng hàng một chỗ, chỉ có một điểm đố tươi.

Christina tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Pier cau mày, tâm cũng trầm xuống.

”Người cho ta ngu ngốc sao?” - Đỗ Trần khinh thường cười khẩy - ”Chưa nói trước quy củ, người xuất một điểm không lẽ người tưởng ta đố tiểu?”

Chẳng lẽ Francis không có bị lừa? Christina mở con mắt.

Pier cũng cười. Đúng vậy, chỉ cần Francis che dấu hai điểm số dưới lớp phần mặt thì nhất định thắng L Griffins một điểm.

”Ta không nghĩ đối thủ ngu ngốc! Người có thể nghĩ một chút là tốt lắm, vậy dưới phần mặt này tàng mấy điểm? Bất quá...”

L Griffins ngược lên hai tay, ý bảo sau khi mình khai chung tự không có xem qua.

”Người xem giờ ta là mấy điểm?”

Theo lời hấn nói, ba hạt xúc xích của L Griffins dường như bị người ta dùng đao bổ ra, từ chính giữa tách ra biến thành sáu khối, rơi xuống.

Theo đó, sau nửa khối đầu lại bắn ra, điểm số toàn bộ hướng lên trên, điểm của L Griffins tự biến thành hai mươi một điểm.

Mặt Pier nhất thời như tro tàn, cho dù Francis đã nghĩ trước tới một điểm dụ hoặc của L Griffins, nhưng hấn nhiều nhất tàng mấy điểm chứ, không có khả năng vượt qua hai mươi một điểm, ít nhất Pier còn không có nghe qua loại kỹ thuật này.

L Griffins bình tĩnh nhìn Đỗ Trần, chậm rãi nói, hình như là giống giáo huấn văn bối:

"Với tuổi của người thì kỹ thuật bây giờ đã rất cao, nhưng người vẫn thua! Cho dù người tàng dưới phần mặt mấy điểm thì có thể so với hai mươi một điểm của ta sao? Người có thể tàng bao nhiêu điểm?"

Hắn tiếp nhận chén rượu từ tên người hầu mang tới, nhẹ nhàng nhấp một ngụm:

"Ta cá là nhiều hơn năm, gặp qua cao thủ cực mạnh cũng chỉ có thể dấu dưới phần mặt mười tám điểm."

Đỗ Trần nhéo nhéo mũi nữ nhi:

"Bảo bối, giúp ba ba thổi một hơi."

Hô! Beiermengde phùng mồm trợn má cố hết sức thổi một hơi, sau đó vui vẻ nói:

"Ba ba, lợi hại!"

Sáu mươi ba điểm, Đỗ Trần đánh nát tất cả xúc xắc, chỉ để lại mặt ngoài mang theo điểm số, sau đó đánh nát toàn bộ bên trong, chỉ để lại mặt ngoài.

Sáu mươi ba điểm so với hai mươi một điểm, thắng bại không cần nói cũng biết.

"L Griffins tiên sinh, người thắng là ta!" - Đỗ Trần ôm nữ nhi, nhẹ nhàng giúp nó lau đi bụi trên khuôn mặt nhỏ bé.

Christina hoan hô, L Griffins lẳng lẳng nhìn kết quả trên bàn của Đỗ Trần, khuôn mặt không chút biểu tình. Sau một lúc lâu, hắn mới chậm rãi đứng lên:

"Cũng quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên! Ta thua!"

Hắn đi tới cửa sổ, tựa hồ như đang lưu luyến nhìn lại cái gì, sau đó trầm giọng nói:

"Đó là của người, người muốn cái gì đều ở phía trước."

Nói xong, người hầu phía sau đi lên phủ thêm một kiện áo bào bạch ngân. Lão đi ra đại sảnh, hai mươi mấy tùy tùng đều sắc mặt ảm đạm đi theo. Lúc đi tới cửa, L Griffins quay đầu lại cười:

"Hôm nay ta thua tâm phục khẩu phục, ba tháng sau ta sẽ trở lại lĩnh giáo."

Đáng chết, người còn?

Đỗ Trần mỉm cười lắc đầu:

"Ta còn là đệ tử, ba tháng sau ta sẽ tham gia đại khảo trong năm nên không có thời gian, cũng không có hứng thú phụng bồi."

"Tiểu tử, đồ thuật của người rất lợi hại nhưng đừng có không biết xấu hổ!"

Một tráng hán bên người L Griffins giận dữ, hình dáng của Đỗ Trần đã khiến cho hắn không nhẫn nhịn nổi nữa:

"Nếu so đấu khí thì chỉ mấy ngón tay của gia chủ ta đã có thể giết người!"

"Jacob, câm miệng!" - L Griffins gầm lên với người hầu - "Ta nói rồi, thiên hạ cường giả vi tôn, hắn thắng, hắn có tư cách, cũng phải có sự tôn trọng!"

Hắn mỉm cười nhìn thoáng qua Đỗ Trần, vươn ba ngón tay ra:

"Ba tháng sau ta sẽ trở lại Đấu Thần đảo - vì chuyện của hắn. Ta muốn khi đó chúng ta có cơ hội luận bàn."

"Chỉ mong vậy!"

Đáy lòng Đỗ Trần nói thêm một câu: "Người không có cơ hội đâu!"

Tráng hán tên Jacob tức giận muốn mở miệng, lại bị L Griffins dùng ánh mắt lạnh như băng dọa. Hắn nuốt hận, nói thầm:

"Lập mẽ mặt để tở! Tiểu tử ghê tởm!"

Lạp mẽ mặt để tố? Đỗ Trần cả kinh, bọn họ . Những lời này giống như hòa thượng niệm 'a di đà phật", đây là do thành viên Da Tát giáo hội tức giận hoặc hưng phấn cực độ mới nói vậy.

Bọn họ là thành viên của Da Tát giáo hội sao? Cái này không thể, Phillip của Da Tát giáo hội tự bạo mà chết, Bác Bì bế quan chữa thương, Dịch Cốt trong tay mình, còn hai thánh đồ khác đều mất tích, sao có thể có một đại nhân vật có khí độ siêu nhiên chứ?

Đỗ Trần định gọi bọn họ lại hỏi, nhưng đối phương là địch hay bạn còn chưa rõ, chính mình lại không thể công khai gặp mặt thảo luận chuyện Da Tát giáo hội...

Do dự một chút, L Griffins đã dẫn người đi ra ngoài. Bọn họ trực tiếp bay thẳng lên trời, trong chớp mắt liền không thấy nữa.

Pier đi tới ôm quyền cảm tạ:

"Francis, hôm nay người cứu ta một mạng, bảo vệ gia sản của ta để cho cả nhà ta còn có cơm ăn. Ta Pier không biết nói gì hơn, ngày sau người có gặp chuyện phiền toái gì, huynh đệ "Hồng Sa" tuyệt không đứng nhìn!"

Đỗ Trần còn đang suy tư câu Lạp mẽ mặt để tố kia nên chỉ thất thần gật đầu, nhìn qua có chút vô lễ.

Pier cũng lơ đãng vỗ đầu vai Đỗ Trần, cười to:

"Nên đi xem thứ người thắng được, Đấu Thần đảo thủ phú tiên sinh!"

oOo

106. Thuyền Của Ngoại Công

oOo

"Đấu thần đảo thủ phú", năm chữ này lời Đỗ Trần từ trong trạng thái thất thần trở về thực tại.

Mới rồi toàn bộ chú ý của hắn đặt trên đồ bàn, thật không có nghĩ tới tiền cược của L Griffins có bao nhiêu. Bất quá lại nghĩ, có thể cược cùng toàn bộ gia sản của Pier, chắc phải hơn mười vạn kim tệ?

Dù sao Pier cũng là lão đại của Hắc Bang trên Đấu Thần đảo, sản nghiệp khắp tam đại lục đều có, có hơn mười vạn kim tệ cũng là hợp tình hợp lý.

Trong lúc này, lão đồ quỷ Demis đi lên, hai tay đặt lên đầu vai Đỗ Trần, mừng rỡ hét lớn:

"Francis thân ái, người chính là thần tượng của ta, một tay giết chết cái lão già này! So với người, L Griffins chỉ là tiểu học đồ.... Ai!"

Christina nắm lấy Demis hành hung hắn, một mặt đánh một mặt mắng:

"Người, tên ngu ngốc, người biết cái gì. L Griffins tiên sinh là cao thủ đứng đầu trên đảo, nếu không phải vậy thì ba ba ta làm sao mà thua trong tay hắn chứ. Hừ, không hiểu còn dám nói lung tung!"

"Ta không hiểu! Vậy người hiểu không?" - Demis cả gan hỏi lại.

"Ta..." - Christina hướng ánh mắt Pier hỏi lại.

Pier giải thích:

"Christina, nhớ kỹ một ván vừa rồi chứ! L Griffins không nói quý củ mà xuất ra trước một điểm khiến đối thủ mơ hồ sai lầm, để cho đối thủ tưởng hắn đồ tiểu. Cái này là tuyệt chiêu: "Cầm tâm pháp" đứng đầu trong đồ thuật!"

"Mà trên thực tế, hắn có thể bỏ mỗi hạt xúc xắc thành sáu mảnh, lại cùng dè lên ở một chỗ chỉ lộ ra "một điểm", hơn nữa ngoại trừ Francis không ai có thể nghe được, đây là chỗ cao minh nhất của đồ thuật. Là ta bình sanh lần đầu thấy! Càng đáng sợ hơn là, hắn quyết định đồ xúc xắc, trong thời gian ngắn ngủi xếp đặt bên trong một cuộc đánh cuộc hoàn mỹ như thế, thật sự là tổ hợp hoàn mỹ... L Griffins có thể thắng khắp tam đại lục cũng không phải nhờ vận khí a!"

Pier đối với Đỗ Trần gật đầu một chút:

"Nhưng Francis cuối cùng cũng thắng. Có thể dưới phần mặt ẩn tàng toàn bộ sáu mươi ba điểm, loại đồ thuật này tuyệt đối là cực hạn rồi! Cũng rất hoàn mỹ, hết thấy chiêu thức hoa lệ trước thực lực tuyệt đối đều đáng cười. Căn bản là kỹ nghệ của thần."

Được Pier tán thưởng, Đỗ Trần nở nụ cười, trong lòng hắn nói thầm: "Bằng vào chân bản lĩnh, chính mình nhiều nhất cũng chỉ có thể tàng mười mấy điểm thôi, căn bản là không thắng được L Griffins. Nhưng nhờ sự hỗ trợ của liên hoa pháp bảo .

Ách, trên thực tế còn là chưa làm được.

Đột nhiên, Đỗ Trần phát hiện Christina hướng mình đi tới, hơn nữa ánh mắt không đúng, là ánh mắt sùng bái của đại tiểu thư với Đỗ thần mới được phát hiện ra.

Sợ đại tiểu thư thuận miệng nói "cùng người một tháng", thật sự không nên trêu. Đỗ Trần bắt tay Pier:

"Còn chờ cái gì, mau đi xem đồ vật của L Griffins lưu lại."

Một mặt nói chuyện, một mặt đi tới bên cửa sổ, hắn nhìn ra ngoài khơi thấy hai du thuyền. Một chiếc thuyền to lớn màu đen, một chiếc khác cao tới hai mươi thước, toàn thể màu trắng, trước sau chia làm ba phần đầu thân đuôi, chẳng biết dùng vật liệu gì tạo nên. Dưới ánh mặt trời nhìn qua sáng chói mắt, hai bên thuyền còn vẽ các họa đồ, một con cự long màu vàng lơ lửng cho con thuyền ưu nhã một phần uy vũ.

"Baba, ta muốn, bồi bồi thích!"

Tiểu tử kia vừa nhìn du thuyền thì tâm tình đã không để ý đến cái khác, đôi tay nhỏ bé trong lòng Đỗ Trần chỉ chỉ, thúc dục Đỗ Trần ôm nó đến gần để xem.

Đỗ Trần cũng bị du thuyền hấp dẫn, cười nói:

"Pier tiên sinh, hai con thuyền này..."

"Chúng đương nhiên đều là của người!" - Pier cười.

Phát tài rồi! Trong lòng Đỗ Trần thầm mừng rỡ. Không nói đến con thuyền màu trắng u tĩnh, chỉ cần con thuyền màu đen kia cũng giá trị không nhỏ, lại hình đại du thuyền này có thể hơn một vạn kim tệ một chiếc. Hơn nữa khéo léo tinh xảo, từ kinh nghiệm kiếp trước mà đánh giá thì thuyền càng lớn - giá trị càng lớn, kiếp trước hắn thấy rất nhiều phú hào giàu có cũng mua mấy con tàu.

Nhìn hai con thuyền này rất có thể phải đến hơn mười vạn kim tệ.

Pier còn không có nói hết, hắn tiếp tục nói:

"Du thuyền màu bạch ngân là của L Griffins ngồi, người đừng xem nhẹ nó, khắp thiên hạ chỉ có một chiếc, cơ mật của nó chỉ có chủ nhân mới biết được. Mặt khác, một chiếc đã được cải tạo, đó là pháo đài trên biển cao nhất tam đại lục, phối hợp với lượng nhỏ hộ vệ hạm đủ để quét một hải vực lớn. Bất quá... giờ nó chỉ là thuyền hàng."

"Thuyền hàng? Chẳng lẽ hóa vật trên thuyền mới là cái ta thắng được chứ không phải hai con thuyền này?"

Pier hâm mộ gật đầu:

"Người xem, vạch nước của chiếc thuyền hàng màu đen kia, phía trên toàn bộ là kim tệ."

"Lão thiên! Francis huynh đệ thân ái! Ta ca ngợi người!" - Demis chạy tới ôm Đỗ Trần, hưng phấn lảng vảng - "Ta biết, với sự khẳng khái của người sẽ không đối xử tồi với Demis cùng Bowen hai vị lão ca ca. Tiểu huynh đệ thân ái, chúng ta phát tài rồi, chúng ta dùng yến để ăn, dùng vàng để xỉa răng..."

"Hắc, buông ta ra, ta còn ôm nữ nhi nữa!" - Đỗ Trần đẩy Demis ra.

Trong lòng có chút mờ mịt, hắn chết lặng. Nếu thật cho hắn một-hai vạn kim tệ thì Đỗ Trần có thể hưng phấn nhảy dựng lên, nhưng đột nhiên cho hắn cả một thuyền kim tệ Trong đầu hắn vốn không có khái niệm này, không nghĩ ra nhiều kim tệ thế thì phải xài thế nào.

Nhìn vẻ hưng phấn của Demis, Đỗ Trần mỉm cười:

"Đúng vậy, ta rất khảng khái. Demis tiên sinh, người nghĩ lại một chút, vẽ tình huống đồ tràng này lại được không? Nhất là L Griffins tiên sinh cùng người hầu của hắn, ta muốn đặc tả!"

"Tốt, tốt, người chờ, ta nhất định dùng họa pháp đẹp nhất, nhanh nhất vẽ bọn họ!"

Demis hưng phấn cực kỳ đi tìm họa bút.

"Nhớ kỹ, ta không muốn nghệ thuật nhanh cỡ nào, chỉ cần chân thật, chuẩn xác, hiểu không?" - Ý tứ của Đỗ Trần là muốn cho Dịch Cốt nhận mặt L Griffins.

Sau khi kết bạn với Pier, Đỗ Trần ôm nữ nhi đi lên con thuyền màu trắng. Vừa lên thuyền hắn liền ngửi thấy một mùi nhàn nhạt, không khỏi than:

"Thật thơm, gỗ làm thuyền này nhất định không tầm thường, nhiều mộc hương như vậy giá trị không thấp a."

"Nhưng đối với người thì đó chỉ là một số nhỏ."

Pier phân phó người hầu nhanh chóng lấy kim tệ trên thuyền, lại nói:

"L Griffins lần này mang theo ba mươi vạn kim tệ, còn có kế ước sản nghiệp tại tam đại lục, chỉ ít cũng hơn trăm vạn kim tệ!"

"Sao lại nhiều vậy?"

Đỗ Trần có chút không dám tin. Lúc trước bên trong nội khố của Lanning đế quốc, trọng thần tài chính đại thần cũng chỉ có hơn một vạn kim tệ.

"Đích xác rất nhiều, bất quá lúc này đây L Griffins còn đang đi du ngoạn tam đại lục, ước chiến tất cả đồ thuật cao thủ khiến rất nhiều phú hào táng gia bại sản. Nhiều tài sản của nhiều phú hào hợp cùng một chỗ, còn có thể ít sao?"

Đỗ Trần thầm gật đầu. Đích xác, một tài chính đại thần chỉ có một vạn kim tệ, L Griffins chỉ cần thắng một trăm người là đủ để kiếm được tài phú trước mắt.

Bất quá đồ phẩm của L Griffins thật sự nhiều, một khoản lớn như vậy mà nói thua là thua, cũng không nhú mày một chút.

Pier cười nói:

"Trước tiên người nên cấp cho chiếc du thuyền này một cái tên, người hoàn toàn không cần lo lắng L Griffins trả thù người, ta có thể đảm bảo đồ phẩm của hắn trong sạch!"

Đỗ Trần đặt nữ nhi lên sàn thuyền để cho nàng tùy ý đi chơi, lại trầm ngâm nói:

"Kêu Beieralex đi, nhi tử cùng nữ tử của ta ghép lại thành một âm tiết!"

"Beieralex, tên rất dễ nghe! Francis, nhiều vàng như vậy thì việc tàng trữ sẽ rất phiền toái. Nếu người tin được ta, vậy để tại Hồng Sa kim hành đi, quản phí ta sẽ không lấy một đồng tệ."

Đỗ Trần gật đầu. Pier đi xuống thuyền:

"Tốt, người trước tiên xem thuyền của mình đi, ta đi giúp người chuyển kim tệ."

Đỗ Trần đứng trên thuyền hưng phấn nhìn nữ nhi đang xem xét xung quanh, đột nhiên hắn có một loại cảm giác mộng ảo, đây là tư vị của trăm ức phú hào sao? Con mẹ nó thật không thể tư nghị.

Đi tới ghế chủ tịch, ngồi trên ghế có phủ da thú màu trắng, nhìn qua cửa sổ thủy tinh xem cảnh sắc toàn thuyền, trong lòng Đỗ Trần run lên. Có nhiều tiền như vậy thì hắn có thể chấn tể càng nhiều tai dân, có thể trợ giúp vô số lão nhược phụ phụ, còn có thể xây mấy trăm bệnh viện từ thiện, hằng hà trường học....

Số tiền này thực quá lớn, nếu để ủy thác người khác chấn tể người nghèo dám chắc sẽ bị tăng tăng khấu bớt, gian thương. Nhưng chính mình bây giờ lại không có bản lãnh tụ tập số lượng lớn dân nghèo, tự mình cho tiền mỗi người.

Một người thật sự là thế đơn lực bạc, làm việc thiện đều không tiện lợi. Khó trách kiếp trước có một câu nói "Thế lực bao năm quyết định người làm bao nhiêu việc."

Chính mình bên người phải có chút thế lực, nếu không mang theo khoản tiền lớn như thế bên người thật không an toàn.

Ngẫm nghĩ, Đỗ Trần đột nhiên bật cười, đã biết làm sao rồi. Một khoản lớn như thế thì phải làm sao, đầu tiên là nghĩ người cần trợ giúp ở đâu? Cái này vốn không phải là chuyện của một tên trộm vặt.

Đỗ Trần lại bắt đầu nghĩ tìm nữ nhi đang chơi đùa trên sàn, ôm lấy rồi thân nó một cái:

"Đi, bảo bố nhí, người thích cái gì thì mua cái đó, ba ba có tiền rồi..."

Suốt một ngày mệt nhọc, ngày thứ hai ước định tham gia tửu yến mừng công của Pier.

Đỗ Trần lại trở lại tức xá của mình, tất cả hiện kim toàn bộ đều nhập vào kim hành của Pier, mà khế ước sản nghiệp Đỗ Trần cũng đưa cho kim hành, Đỗ Trần không có hứng thú với sản nghiệp không ít tiền này. Tỷ như: Phương bắc Beins có nơi nghỉ bằng sơn tuyết địa, phương đông Nhã Cầm đại lục quanh năm ẩm áp có một biệt thự, Lanning đế quốc St.John thành có mười vườn quả .

Lão đồ quỷ Demis cười hì hì đi theo sau Đỗ Trần không ngừng vỗ mông ngựa, Bowen chỉ yên lặng đi theo cũng không nói lời nào.

Tại cửa tức xá, Đỗ Trần cảm bức họa của Demis sau đó nói với hai lão già này:

"Hai vị, không cần nói nữa, chúng ta ai cũng không phải người hẹp hòi, các người nếu cao hứng vậy cứ tiếp tục ở trường bằng bên ngoài."

"Hả, Francis, người nói không tiểu khí sao? Người bây giờ là phú hào lớn nhất Đấu Thần đảo, đại phú hào mà tam đại lục đều biết. Sao có thể cho hai lão ca ca ở tại trường bằng chứ?"

Lão Bowen cuống quýt lắc đầu, phò bộ răng vàng nói:

"Chẳng lẽ người không muốn biết tin tức của khóa dẫn nợ sao? Ta nói cho người biết tin tức về khóa dẫn phi thường thấy đó. Ta ở trong mật thất của Đồ Thư quán thấy qua, chỉ có mấy người có thể xem tư liệu này, bản thân người tuyệt đối tìm không ra!"

"Tuyệt Nỵ, người này người biết không?"

Lão Bowen sửng sốt:

"Biết, quản lý viên của Đồ Thư quán, nha đầu nợ là một sách, nó xem nhiều sách còn hơn lão gia ta."

"Đó là a di của ta, ta muốn biết và nàng đã nói cho ta biết. Cho nên các người hãy tiếp tục ở chỗ này, các người có thể tiếp tục nghĩ lý do gì đủ để đã động đến ta." - Đỗ Trần chỉ trướng bằng, cười mị mị tiến vào tức xá.

"Đáng chết, lão Bowen, Francis sao lại biết Tuyệt Nỵ? Chúng ta thăm rồi! Họa kỹ của nha đầu kia so với ta còn cao hơn!"

Hai tên cổ quái nhìn mặt nhau, chờ Đỗ Trần đóng cửa lại Demis mới thấp giọng nói:

"Người nói xem, Francis hiểu Tuyệt Nỵ nhiều ít bao nhiêu?"

"Cái này hẳn là không nhiều lắm?"

Trong tức xá, Harry cùng Dịch Cốt đã tỉnh lại, bọn họ hai người ngồi đối diện nhau. Về mặt Harry kinh hãi, Dịch Cốt thì hăng giọng.

"Ài, người hầu của ta, chủ nhân đã trở lại!" - Đỗ Trần đưa hài tử cho Harry - "Cảm giác tinh thần khế ước thế nào?"

Harry nhếch miệng cười to, tựa hồ như được mấy trăm mai kim tệ:

”Quá mỹ diệu, bối bối tiểu thư tôn quý thật sự quá cảm động! Tiểu thư nhân từ cỡ nào!”

Tuyết Bỉ Nhân bây giờ thật sự rất vui vẻ, hắn không để ý đến cái gì tinh thần khế ước mà ngược lại suy nghĩ, chủ nhân trước kia không tín nhiệm mình bởi vì danh xấu của Tuyết Bỉ Nhân. Bây giờ mình có khế ước hạn chế tuyệt không có khả năng phản bội, vậy... chủ nhân nhất định càng coi trọng mình.

Hắn nhận lệnh của Đỗ Trần hưng phần ôm Beiermengde chơi đùa.

Dịch Cốt lại lạnh lùng nhìn thoáng qua Đỗ Trần:

”Tốt lắm, người điên rồi!”

”Ta không có cách nào khác. Ta phải đảm bảo người tuyệt đối trung tâm!”

Đỗ Trần ngồi trước mặt Dịch Cốt, hắn đưa bức họa mà Demis vẽ L Griffins cho Dịch Cốt:

”Xem một chút, bọn có rất có thể là Da Tát tín đồ.”

Demis vì lấy lòng Đỗ Trần nên đã vẽ lại rất nhiều bức họa, chẳng những là nhân vật bên trong đồ tràng, hơn nữa dưới sự yêu cầu của tiểu bối bối, hắn còn vẽ bức họa tiểu gia hỏa trên con thuyền Beieralex.

Dịch Cốt nhìn qua:

”Những người này ta một người đều không nhận ra. Di, con thuyền này ta nhìn rất quen mắt!”

Đỗ Trần rung mình, vội la lên:

”Người cẩn thận ngẫm lại, chuyện này rất trọng yếu, phi trường trọng yếu!”

Nói xong, Đỗ Trần từ trong đồng tranh lấy ra:

”Người xem, toàn cảnh con thuyền này.”

Dịch Cốt nhìn thoáng qua, đột nhiên hắn cảm bức họa con thuyền lên, cả kinh:

”Ross! Francis, à không, thiếu gia. Năm đó ngoại công người chính là ngồi trên con thuyền này đi tới Thiên Vương sơn, nhưng nó đã cùng ngoại công người và Tả trưởng lão mất tích.”

oOo

107. Bỉ Minh Chi Lệ

oOo

”Đây nguyên là thuyền của ngoại công ta sao?” - Đỗ Trần cả kinh đứng bật dậy - ”Người xác định không có nhìn lầm chứ?”

”Chỉ dựa vào bức họa mà nhìn thì hắn là không thể sai!” - Dịch Cốt kiên định nói.

”Nếu con thuyền này giờ thuộc về thiếu gia thì sau khi ta nhìn thấy nó là hoàn toàn có thể xác định, bởi vì lão giáo chủ có một bí mật đặc thù, chỉ có người của Da Tát thánh giáo mới biết. Tỷ như, lão giáo chủ thích đàn hương mộc để có thể phụ trợ thực vật hệ đấu khí, dùng loại gỗ cực kỳ hãn hữu này để đóng thuyền.”

”Gỗ trên Beieralex rất thơm!” - Đỗ Trần nói một số điều thu thập được, sau đó nói - ”Mặc dù người trọng thương chưa lành không tiện di động, nhưng chuyện này quan trọng, người lập tức cùng ta đi lên thuyền nhìn một lần.”

Dịch Cốt lắc đầu cười khổ:

”Ta có thể cự tuyệt sao?”

Dặn dò Harry chiếu cố tốt nữ nhi, Đỗ Trần xuất môn mang một nhuyển kiện, lệnh cho Dịch Cốt tới bờ biển trước.

Cử chỉ nhỏ này của Đỗ Trần khiến cho Dịch Cốt có hảo cảm. Mặc dù Francis có thể ra vẻ tự thái, nhưng mặc kệ thế nào, ít nhất bề ngoài hắn cũng cho mình đủ tôn trọng cùng quan hoài là được rồi.

Ít nhất sau này mình không cần lo lắng việc phụng sự một chủ nhân bạo ngược, còn có thể giữ được sự tôn nghiêm.

Hai người đi tới bờ biển, thủ hạ của Pier chính đang ở trên thuyền, dựa theo chỉ đạo của Đỗ Trần mà tu chỉnh con thuyền một chút.

"Đều dừng lại cho ta, để tất cả đồ đạc trở lại chỗ cũ!" - Đỗ Trần lớn tiếng phân phó. Lại nói - "Lập tức mời Pier tiên sinh tìm L'Griffins, nói ta có việc gấp muốn gặp hắn!"

Suy nghĩ một chút, Đỗ Trần sợ L'Griffins từ chối, lại bổ sung:

"Nếu L'Griffins tiên sinh trì hoãn, vậy chuyển cáo tới hắn, ta nguyện vì hắn đổ một ván."

Các công tượng vội vã rời khỏi. Đỗ Trần lệnh kiệu phu đưa Dịch Cốt lên thuyền rồi để cho kiệu phu chờ dưới thuyền, chính mình cùng Dịch Cốt bước lên sàn thuyền.

"Đúng vậy, đây chính là Ross!"

Trên khuôn mặt âm lệ của Dịch Cốt cũng hiện lên chút lưu luyến, hắn vịn tay vào lan can, ngửi mùi thơm nhàn nhạt của thuyền:

"Thiếu gia, không cần tiến vào trong thuyền xem xét nữa. So với hơn ba mươi năm trước, khi con thuyền này mất tích, vốn không có gì thay đổi. Biến hóa duy nhất chính là hai bức họa."

Dịch Cốt chỉ vào hai bức họa cự long màu vàng lợt trên thân thuyền, phần nộ nói:

"Đáng chết, ai dám vẽ bức họa tại đây? Lão tử nhai xương đầu hắn!"

Đỗ Trần kinh ngạc. Từ khi Dịch Cốt tranh chức giáo chủ, lại vì lợi ích mà hợp tác cùng Bác Bì mà xem xét, hắn không phải là một người hoài niệm cái cũ, thậm chí là một người có chút lãnh huyết tàn khốc. Tại sao vừa thấy con thuyền này lại biểu hiện như là gặp được thân nhân?

Dịch Cốt bây giờ chịu kiềm chế bởi tinh thần khế ước tuyệt không có khả năng phản bội, vì vậy Đỗ Trần cũng thẳng thắn hỏi:

"Xem phản ứng của người con thuyền này có ý nghĩa đặc biệt đúng không?"

Di, Francis cho dù không từng nhìn thấy Ross thì cũng nên nghe qua ý nghĩa của Ross chứ, hắn không phải là người kế thừa thần lực của Da Tát thần sao? Chẳng lẽ Bác Bì không có nói cho hắn?

Dịch Cốt đối với Đỗ Trần sinh ra nghi vấn, chính là ngay sau đó đầu hắn lại bắt đầu đau ê ẩm, hơn nữa sự đau đớn càng ngày càng mãnh liệt, Dịch Cốt trong lòng cả kinh. Đáng chết! Tinh thần khế ước của nha đầu kia thật sự quá ác độc, chẳng lẽ cả hoài nghi chủ nhân đều không thể sao? Quá bá đạo!

A, quên đi, chết tử tế không bằng sống tiếp, huống chi Francis cũng là chính hệ huyết mạch của lão giáo chủ, chính mình phụng sự hắn, từ thân phận cùng danh phận cũng đều không tính là ủy khuất. Nhận mệnh thôi.

Nghĩ vậy, Dịch Cốt vui vẻ không nghi vấn nữa, nói:

"Xem ra Bác Bì chưa bao giờ nói cho thiếu gia về chuyện của Ross, ta đây cẩn thận giới thiệu một chút."

Dịch Cốt một mặt dẫn Đỗ Trần xem xét thân thuyền, một mặt giới thiệu lịch sử của Ross. Một đường này hắn như là trở về nhà mình, tiện tay mở rất nhiều các ám bí mật, bất quá, bên trong đều trống rỗng.

"Ross này có hơn ngàn năm lịch sử, nó vốn là du thuyền của giáo chủ đời đầu. Trong giáo hội điển tịch có ghi lại, năm đó Da Tát thần từng tứ phúc cho con thuyền này. Lúc mới đầu, con thuyền này là một trong những thánh địa của thánh giáo chúng ta, bên trong thờ phụng thánh vật của giáo ta - Bì Minh Chi Lệ."

Lúc này, Dịch Cốt vừa vận dẫn Đỗ Trần đi tới đầu thuyền, hắn chỉ vào tinh thạch hình lăng trụ trên đầu thuyền nói:

”Bất quá, năm mươi năm trước xảy ra một vụ tai nạn hàng hải, thiên hàng cuồng lôi phá hủy Ross, hơn nữa Bi Minh Chi Lệ được cung phụng trong thuyền cũng không cánh mà bay, mất tích ly kỳ! Lão giáo chủ, cũng chính là ngoại công người lúc ấy vừa mới kế nhiệm vị trí giáo chủ, người lệnh cho lưu lại mảnh vỡ của Ross, phối hợp với u đàn mộc hương một lần nữa kiến tạo lại Ross, đồng thời vì nhắc nhở chính mình không quên đi thánh vật Bi Minh Chi Lệ nên người đã tạo nên trên vách thuyền bộ dáng của Bi Minh Chi Lệ.

Đỗ Trần gật đầu, trong lòng hiểu được tình cảm của Dịch Cốt đối với con thuyền này. Ross, hôm nay là Beieralex, là cổ tích văn vật của Da Tát giáo hội, mặc dù được kiến tạo lại nhưng trong mắt các thành viên Da Tát giáo hội nó có địa vị đặc thù.

Bi Minh Chi Lệ, Bác Bì cổ quái chưa bao giờ đề cập qua với mình về thứ đồ này, hẳn tại sao lại không nói cho mình ?

Chờ một chút! Lão thiên!

Đỗ Trần nhìn hình tinh thạch trên đầu thuyền kinh hoàng, hẩn ý thức sờ sờ hạng liên trên cổ mình. Bác Bì đã từng tặng hẩn một vật hộ thân, bên trong có một giọt nước mắt trong suốt.

Hạng liên cùng thủ tượng trên thuyền có hình thái tương tự.

Đỗ Trần lấy hạng liên trên cổ xuống, đưa ra trước mắt Dịch Cốt:

”Đồ vật này là Bác Bì cho ta, người biết không?”

”Cái này, hạng liên này là ”

Thần sắc Dịch Cốt biến đổi, hẩn cầm lấy hạng liên nhìn chăm chú:

”Thiếu gia, từ hình dáng mà nhìn thì viên ngọc này cùng Bi Minh Chi Lệ giống nhau. Không, chính là giống nhau như đúc! Nhưng, nó nhỏ hơn rất nhiều. Vốn Bi Minh Chi Lệ lớn như một hải đồng mới sinh vậy.”

Hai tay có chút run rẩy, thanh âm Dịch Cốt vô cùng hưng phấn:

”Nhưng nó cho người ta cảm giác giống Bi Minh Chi Lệ, tiếng khóc sâu kín, tiếng khóc bi thống của nữ nhân, tuyệt không có sai!”

Dịch Cốt cung kính đưa hạng liên tới trước mặt Đỗ Trần, tỏ lòng biết rõ Đỗ Trần nghĩ gì, trực tiếp nói:

”Theo phỏng đoán của ta, đồ vật này dám chắc có quan hệ với Bi Minh Chi Lệ.”

Đỗ Trần lặng im tiếp nhận hạng liên, thầm nghĩ: Bi Minh Chi Lệ mất tích năm mươi năm trước, khi đó Mayfair còn chưa có xuất sinh, mà Bác Bì lại nói đồ này là của Mayfair lưu lại cho mình

Nếu Bác Bì không nói dối, vậy nhất định là do Mayfiar phát hiện ra tin tức về Bi Minh Chi Lệ bị mất tích

Bác Bì cùng Mayfair trong lúc đó dám chắc có chuyện mà mình không biết. Bác Bì đáng chết, tại sao không nói rõ ràng.

Đỗ Trần đeo hạng liên lại, nói:

”Người tiếp tục nói về chuyện của Ross đi.”

”Vâng, sau khi trọng kiến Ross, lão giáo chủ phát hiện ra tin tức của Bi Minh Chi Lệ tại Đẩu Thần đảo, cho nên suất lĩnh chúng ta lên vào học viện. Trong đó, Phillip với luyện kim thuật siêu trác của hẩn đã lấy được tín nhiệm của Ziege, rồi trở thành phó viện trưởng, bên ngoài truy tra Bi Minh Chi Lệ, còn lão giáo chủ mang theo bốn thánh đồ chúng ta ngầm truy tra. Rốt cục, chúng ta tại Thiên Vương sơn tìm ra đầu mối ”

Dịch Cốt lắc đầu:

”Lão giáo chủ cùng Tả trưởng lão mang theo hơn mười vị thánh đường võ sĩ ngồi trên Ross đi trước tới Thiên Vương sơn. Kết quả, Thiên Vương sơn, đầu khí tụ, lão giáo chủ cùng bọn họ đi không trở về, phía sau hẩn có rất nhiều chuyện.”

Nói như vậy, bốn thánh đồ tranh đấu, Mayfair ở đâu không rõ, ý đồ của Phillip là dùng mình làm thực nghiệm phẩm. Tất cả đều là từ việc Bi Minh Chi Lệ trên Ross mất tích mà dẫn phát ra.

Bây giờ Ross lại xuất hiện.

Hai người đang nói chuyện thì bỗng Pier vội vã chạy đến:

"Francis, người vội tìm L'Griffins tiên sinh sao? Vị này là "

"Đây là đầu thần tùy tùng " - Đỗ Trần dừng một chút, hần không nói qua tên của Dịch Cốt.

Dịch Cốt liếc mắt nhìn Pier, thanh âm lạnh lùng:

"Brook."

"Nguyên lai là Brook tiên sinh, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu!" - Pier thuận miệng nói lời khách sáo.

Trong mắt hần, Dịch Cốt là một người trọng thương chưa lành, sắc mặt tái nhợt, cước bộ hư phù là một tiểu đấu sĩ tầm thường, mặc dù diện mạo có vài phần tàn nhẫn nhưng khí thế không đáng nhắc tới. Lão liền nghĩ đến Francis là nhị cấp đấu sĩ thì hần cũng không có tùy tùng cường đại.

Bất quá Francis dù sao cũng là ân nhân của hần, Pier đối với Dịch Cốt cũng nên khách khí một chút:

"Ngày sau Brook tiên sinh nếu có gì cần cứ trực tiếp tới Hồng Sa đồ tràng tìm ta là được."

Khóe miệng Dịch Cốt xuất hiện một nụ cười lạnh lùng. Đỗ Trần phát tay bảo hần đi xem xét thuyền, lại hỏi:

"L'Griffins tiên sinh tới rồi sao?"

Pier lắc đầu:

"L'Griffins tiên sinh sau khi rời khỏi đồ tràng đã đi gặp Ziege viện trưởng, Ziege viện trưởng nói hần đã rời khỏi Đấu Thần đảo."

"Ziege viện trưởng? A, ta biết rồi. Được rồi! Ta muốn hỏi L'Griffins tiên sinh một vài việc."

"Cái này "

Pier có chút khó khăn, bởi vì dựa theo quy củ đánh cuộc của cao thủ đồ thuật thì chỉ có quyết đấu thắng bại, sau đó tuyệt không hỏi đối phương về bối cảnh cùng tình báo, nếu như chịu thua, tuyệt không có trả thù.

Francis đồ thuật cao minh như thế hần là biết quy tắc này. Ban ngày Francis không hỏi, Pier còn tưởng Đỗ Trần đã biết.

Đỗ Trần quả thật biết cho nên ban ngày hần không có hỏi, nhưng bây giờ thì khác. Ross mất tích hơn mười năm giờ lại đột nhiên xuất hiện trong tay L'Griffins, Đỗ Trần sao có thể không hỏi đến?

Dịch Cốt nhìn Pier do dự không chịu nói không khỏi hừ một tiếng, thanh âm rất lạnh.

"Người là một tên đầu thần tùy tùng nho nhỏ mà dám hừ ta?"

Pier có vài phần tức giận, nể mặt Đỗ Trần nên hần chỉ lạnh lùng liếc nhìn Dịch Cốt, sau đó coi như không nghe thấy, thở dài nói:

"Francis, ta khuyên người sớm trở về."

Đối với ân nhân cứu mạng còn giảng giải việc phá quy củ, thật là con mẹ nó không đủ nghĩa khí a. Ta phá lệ một lần.

"L'Griffins tiên sinh xuất hiện ba năm trước đây, bối cảnh của hần thập phần thần bí, bên người chỉ có một con thuyền cùng hai mươi mấy tùy tùng. Ba năm qua, hần du đấu tam đại lục, đồ chiến cao thủ đồ kỹ khắp thiên hạ, chưa bao giờ bại cho tới hôm nay hần thua người. Đây là lần thất bại duy nhất của hần."

Ngừng lại một chút, Pier bổ sung:

"Cũng có vài người bại điều tra về L'Griffins, nhưng bây giờ tra ra ba điều: Đệ nhất, hấn lần đầu tiên xuất hiện tại phía nam đại lục Beins, Lanning đế quốc, cảng Antwerp, bên người chỉ có con thuyền này cùng hai mươi mấy tùy tùng. Thứ hai, người bên cạnh hấn toàn bộ đều là cao thủ. Ba năm qua đã có không ít người tìm hấn trả thù nhưng không có một người thành công. Thứ ba, hấn có tước vị thần thứ công tước, quen biết với rất nhiều đại nhân vật, tỷ như Ziege viện trưởng của chúng ta!"

Ziege biết hấn, vậy là tốt rồi! Đỗ Trần thầm gật đầu cảm tạ rồi lấy có chia tay Pier.

Trên đường về túc xá, Đỗ Trần vốn muốn gọi kiệu phu khênh Dịch Cốt về, bất quá hấn cự tuyệt.

Đỗ Trần nhìn sắc mặt âm lãnh của Dịch Cốt không khỏi cười:

"Người phát hỏa sao?"

"Uhm!" - Dịch Cốt gật đầu - "Hỗ lạc đồng bằng bị chó lớn. Không thể tưởng được Pier - một tên bát cấp đầu thần dám như vậy trước mặt ta! Hừ, nếu thân thể ta bình thường thì chỉ phất tay là có thể lấy mạng hấn."

Hai tiểu tử của thánh giáo - đương nhiên là chỉ Bairu cùng Thomas - bọn họ đều là cử cấp a!

Dịch Cốt lại nói:

"Không thể tưởng được, ta là cử cấp đầu thần mà lại bị một tên bát cấp đầu thần miệt thị "

"Người cũng là cử cấp, cùng Bairu bọn họ giống nhau? Nhưng tại Thiên Vương sơn thực lực của các người biểu hiện lại chênh lệch rất lớn, chẳng lẽ cùng là cử cấp lại có sự bất đồng sao?" - Đỗ Trần cảm thấy ngạc nhiên.

"Đương nhiên bất đồng! Bairu bất quá chỉ là cử cấp sơ giai, còn ở vào giai đoạn "luyện hồn", mà ta đã là "song hồn hợp nhất"!"

Đỗ Trần xấu hổ, trong khoảng thời gian này chuyện của hấn nhiều lắm, cơ hồ không thể nào quan tâm hết. Mỗi ngày tới khóa học, hiện tại nghe không hiểu lý luận cao thâm. Bất quá bây giờ không phải đang nghiên cứu lý luận, qua vài ngày hỏi Tuyệt Ny a di là biết thôi.

"Ách, thực lực của cao cấp đầu thần tương đối phức tạp, chúng ta không nói về vấn đề này nữa. Người cho ta một cái thứ tự, chính là bài danh thực lực những người trên Thiên Vương sơn, kể cả Ziege cùng Roland."

Có thực lực biểu này, mình ngày sau trong lúc cùng bọn họ giao đạo có ích!

Dịch Cốt thấy Đỗ Trần đối với thực lực của cao cấp đầu thần đều không biết, trong lòng nghi hoặc nhưng lại nói:

"Đầu tiên bỏ qua Roland, ngoại trừ hấn thì Ziege cùng Bác Bì đại khái là tương đương, song phương đều vượt qua cử cấp, tiến vào cánh cửa thập cấp, nhưng cũng chưa chính thức thập cấp, cảnh giới thần! Bất quá trong mắt người trần, bọn họ đã có thể được phong hào, trở thành phong hào đầu thần!"

"Tiếp theo, Trừu Cân, Hóa Thi cùng ta theo thứ tự sắp xếp, sau đó là Bairu cùng Thomas, hai người này chỉ là cử cấp sơ giai, mặc dù chỉ yếu hơn chúng ta nửa cấp nhưng cảnh giới lại khác biệt, cho nên ta có thể dễ dàng đánh bại bọn họ. Rồi đến thần sủng Susan, đầu khí của nàng không đáng nhắc tới, so với Thomas còn yếu hơn, nhưng nàng có dị năng chủng tộc của dị thú, chiến lực không hề thấp!"

Đỗ Trần gật đầu. Dích xác, Susan có thể khiến Ziege trúng độc, khu động vạn mãng vây thành, điểm này cũng đủ để ngạo thị trong các cường giả.

"Về phần Ted cùng Helen, ta không thấy bọn họ ra tay nên không tiện nói."

"Ân, vậy đủ rồi! Cuối cùng, người tại sao lại trừ Roland ra?"

Dịch Cốt cười:

"Bởi vì thực lực của hấn tương đối quái gở."

"Quái?"

”Đúng vậy. Nhiều năm trước Roland là kiếm trung chi hoàng, một thanh thánh khí trường kiếm quét ngang hai đại lục không người có thể chống lại. Mà lúc hắn cường thịnh chính là thập cấp đấu thần. Đáng tiếc, bây giờ hắn đã chôn kiếm, cũng phát hạ huyết thệ của đấu thần, kiếp này không xử kiếm nữa.”

”Không ai biết Roland đã xảy ra chuyện gì. Bây giờ, hắn bị bệnh triền miên, thần trí không rõ, thực lực cũng giống Bác Bì. Bất quá, ngàn vạn lần không nên khinh thị Roland, dù sao năm đó hắn cũng là kiếm trung chi hoàng. Một khi hắn từ trong đầm lạnh xuất kiếm, tam đại lục đồng dạng thiên địa biến sắc!”

”Trước khi ngươi hôn mê đã thấy Phillip biến dị chứ?”

”Hắn?” - Dịch Cốt trầm tư một lúc, nói - ”Rất mạnh, vong linh đấu khí, cảnh giới thập cấp thần, trừ phi Roland xuất kiếm của hắn, nếu không đơn đả độc đấu cũng không phải đối thủ của Phillip.”

Roland cực mạnh, tiếp theo là Ziege cùng Bác Bì, rồi đến ba vị thánh đồ. Đỗ Trần thầm ghi nhớ, cũng đồng thời lo nghĩ thái độ của mấy người này.

Đột nhiên, trong lòng Đỗ Trần động, hắn tò mò hỏi:

”Ta có một bằng hữu gọi là Arthur, hắn là cháu của Sư Tâm Vương, thực lực của Sư Tâm Vương kia thế nào?”

Dịch Cốt khinh thường bĩu môi:

”Vạn lưu ngũ tuyệt phong vô chân thần, lão Sư tử già rồi, thiếu gia ngươi không cần để ý tới một phế vật.”

Sư tử già? Đỗ Trần vừa định hỏi lại thì lúc này bọn họ đã đi tới cửa túc xá mười tám. Đẩy cửa vào sân, lầu các bên trong không sáng đèn, Harry hắn đã mang theo bối bối ra ngoài chơi.

Hết thấy nhìn qua như không có chút dị thường, nhưng, Đỗ Trần định làm gì?

Hắn vừa tiến lên vừa móc trong túi ra chìa khóa, một mặt cầm lấy cây nến trên cửa, tiếp đó liếc mắt một cái nhìn qua.

Túc xá của mình bị trộm.

oOo

108. Bị Người Chú Ý

oOo

”Thiếu gia, làm sao vậy?”

Dịch Cốt thấy khoe miệng Đỗ Trần lộ ra một nụ cười quái dị, không khỏi dừng lại hỏi.

”Có khách nhân đến!”

Tay Đỗ Trần đặt lên song cửa lầu, kết cấu khóa của đấu thần thể giới chỉ dừng lại ở trình độ trước trung đại tiền kiếp, loại này trong mắt Đỗ Trần như món đồ chơi song hoàn tỏa tầm thường của tiểu hài tử, nó cùng thánh khí tỏa căn bản là không khác gì - hai cái trình độ kỹ thuật kém nhau tới mấy trăm năm. Đây cũng là nguyên nhân mà thiết tặc của thế giới này không ai có thể mở thánh khí tỏa.

Người khác có lẽ không để ý, nhưng Đỗ Trần rất dễ dàng phát hiện ra hai hoa nhân nhợt nhạt trên ổ khóa, có người đã thử phá khóa.

Harry không, mà Đỗ Trần tuyệt sẽ không phá khóa của mình.

Cái này không phải là thiết tặc thì là cái gì? Hơn nữa từ trình độ này cho thấy, đây là do ”cao thủ” mở khóa của thế giới này gây nên.

Đỗ Trần quay đầu nhìn thoáng qua hai trưởng bối cách đó không xa, lão đồ quỷ cùng lão thầy bói đều không thấy đâu, nhưng lúc đêm thế này bên cạnh Thượng Thủy hà có rất nhiều cặp tình lứa trẻ đang tản bộ.

Tra xét dấu vết rất nhỏ trên khóa, Đỗ Trần cười nói:

”Là do hai người hợp tác mở khóa. Bên ngoài có rất nhiều đệ tử nên bọn họ không có khả năng đi vào giữa ban ngày, càng không có khả năng giữa ban ngày ban mặt phi thân đến, vậy nhất định là từ cách vách tiến vào sân. Phi, kỹ thuật quá kém, loại đồ chơi này mà phải hai người mới có thể mở, quả thực hỗn đản!”

Một mặt nói, Đỗ Trần một mặt mở khóa, vào cửa kiểm tra.

”Lạ nha!”

Dịch Cốt mặc dù thực lực mất nhưng đối với phương diện mở khóa một khiêu cũng không thông, hần nhìn một chút xung quanh không có vẻ gì dị thường hỏi:

”Thiếu gia, đã mất đồ vật gì sao?”

”Quái là không mất gì cả!”

Trên tay Đỗ Trần hiện ra một đóa Liên Hoa:

”Phòng ngủ chỉ có hơn mười hai kim tệ hiện kim, còn có không ít châu báu đồ chơi của bối bối nhưng lại không thiếu thứ gì. Nếu hai tên trộm đến không phải để cướp tiền thì ta làm gì có gì khác, chỉ có di sản của Phillip! Đáng tiếc, đã để cho ”những khách nhân” thất vọng, bọn họ không biết ta cất giấu đồ tốt trong Liên Hoa thánh khí.”

”Hừ, hai tiểu mao tặc này tự cho thông minh lại không nghĩ ta đã nhìn ra có khách nhân tới. Không tưởng bọn họ căn bản đã bại lộ ý đồ.”

Đỗ Trần cười lạnh nói:

”Nếu bọn họ lưu lại nhiều dấu vết một chút, lấy đi tài vật, nói không chừng ta còn nghĩ có người nhìn đồng tài vật của ta mà đồ mất, thuận tay lấy đi mấy mai kim tệ tiêu xài. Nhưng bây giờ à!”

Dịch Cốt sắc mặt âm lãnh gật đầu:

”Bọn họ tìm thứ gì đó mà Phillip lưu lại. Nhưng thực nghiệm thất của Phillip đã bị một trận hỏa hoạn thiêu hủy, biết thiếu gia là người có di sản của Phillip chỉ có thánh giáo!”

”Còn có một trường hợp khác. Có ít ”khách nhân” biết bối bối đến từ thực nghiệm thất của Phillip, cũng có thể bọn họ muốn thu dưỡng bối bối. Ta phải xem di sản của Phillip!”

”Nếu như vậy thì có chút phiền toái. Luyện kim thực nghiệm thất của Phillip là cơ mật cao nhất, người có thể biết bối bối tiểu thư đến từ nơi nào nhất định không đơn giản!”

Đỗ Trần gật đầu:

”Có người vì di sản của Phillip mà chơi chúng ta!”

Hần âm thầm cắn răng, lần này thật sự là đại bất hạnh trong đại hạnh, nếu mình không phải là tặc tổ tông thì đã không phát hiện ra có ”khách nhân” tới, vậy cũng không có khả năng nghĩ có người hoặc tổ chức để ý tới mình.

Che dấu thực lực là rất cần thiết, tựa như lần này, nếu đối thủ biết mình là tặc tổ tông thì tuyệt đối sẽ không xuất loại thủ đoạn này, chính mình cũng không thể nào phát hiện ra đối thủ.

Trầm ngâm chốc lát, Đỗ Trần nói:

”Người phải mất bao nhiêu thời gian mới khôi phục thực lực?”

”Một tháng có thể khôi phục sáu thành chiến lực, bất quá muốn khôi phục trạng thái toàn thịnh cũng phải giống Bắc Bì, bế quan ba tháng!”

Thời gian quá lâu! Nhưng Dịch Cốt bây giờ cũng không có tác dụng gì, phải cho hần đủ thời gian khôi phục thực lực.

Đỗ Trần nhíu mày nói:

"Người mau đi, phía dưới túc xá có một tầng hầm rất an tĩnh, thích hợp để trị thương. Mặt khác Louise cũng đang ở đó!"

Ba tháng, chỉ cần mình bình an vượt qua ba tháng, đến lúc đó Bác Bì - Dịch Cốt đều ở bên người, lại có Roland là kí danh sự phụ thì mình sợ gì?

Dịch Cốt rời đi, Đỗ Trần vào trong trang viện nhìn quanh một chút. "Khách nhân" hẳn là cách vách mà tới, mà hai lần cư của mình - Jason mười chín hào túc xá, còn có mười bảy hào túc xá Anne.

Đương nhiên, Anne không phải là Helen, sự thật thì Anne đích xác là đệ tử, bất quá nàng bị nhiếp hồn thuật của Helen khống chế nên đã ngây ngốc trong một thời gian dài. Đến khi Helen rời đi, Anne xui xẻo mới mang theo trí nhớ trống rỗng tỉnh lại, cùng với danh tiếng "người mất đi ký ức".

Anne không có khả năng có vấn đề gì, nếu không nàng sẽ không bị rơi vào tay Helen. Vậy, chỉ còn Jason?

Đỗ Trần đi lên lầu hai, nhìn thoáng qua túc xá của Jason ở cách vách. Bên trong đèn còn sáng, có tiếng người vang ra, Jason lại mở cái gì động học liên nghị hội.

Trong đầu hắn hiện lên tư liệu về Jason, tiểu nhi tử nhỏ nhất của đại lục phú hào Gaia gia tộc, Rudolf (nghe giống con tuần lộc ghê) thân duệ. Thân thể mập mạp, thực lực chỉ có nhị cấp ma đầu sơ kỳ, hơn nữa hắn lại là tiểu bộ viên trong giám sát bộ, còn thuộc hạ chúc của tiểu tổ trưởng.

Hắn rất đầu cơ trục lợi, thiện vụ tính toán, bất quá lại có chân bản lĩnh_tinh thông mười loại ngôn ngữ bất đồng. Thật là thiên tài ngôn ngữ!

Bất quá một người như vậy tại Đấu thần học viện cũng có một đồng, chẳng có chuyện gì.

Chính là các loại dấu vết cùng phân tích đều cho thấy, "những khách nhân" đích thực là từ trang viện của Jason tới. Vậy, "những khách nhân" mặc kệ là Jason hay là lợi dụng nhà hắn đều nhất định quen biết Jason.

"Jason! Trước tiên xem người!" - Đỗ Trần đi tới cửa mười chín hào túc xá, gõ cửa.

"Ai nha, Francis tổ trưởng, mau mời, mau mời!" - Jason thân thiết tiếp đón, vừa thấy Đỗ Trần đã mừng rỡ:

"Các bằng hữu thân ái, Francis tổ trưởng tới!"

"Chẳng lẽ là Francis đồng học của giám sát bộ? A, đấu thần tại thượng!"

Đệ tử tham gia liên nghị hội đều đến, mười mấy người, nam có nữ có, cả bọn đều tươi cười hoan nghênh, ít nhất nhìn qua thì phi thường thân mật. Đỗ Trần lộ vẻ của một giám sát bộ tổ trưởng hàng đầu, nắm quyền to.

Jason vỗ vỗ tay nói:

"Francis tổ trưởng nói thông ngữ của Beins, hội này đều nói tiếng Beins nên không cần ta phiên dịch."

"Không, sao có thể! Gần đây ta cũng có nghiên cứu ngôn ngữ, ba loại ngôn ngữ thông dụng trên ba đại lục cơ bản ta đều nói được."

Đỗ Trần thầm cười Jason, sau đó bắt đầu lưu tâm tình hình trong trang viện.

Sân của Jason cùng Đỗ Trần đều là khoản hình vuông, hơn trăm mét vuông, ở giữa có một hoa đàn, bốn phía đều là cây cỏ rất bình thường. Nhưng!

Đỗ Trần đặc biệt để ý tới mặt tường gần túc xá của mình, đột nhiên hắn phát hiện cổ phía dưới rất không bình thường - hải lam thảo điệp rất bình thường lại thấy không có vẻ bình thường, loại này có thể làm rối loạn khứu giác của Tuyết Bì Nhân.

Mấy lá mai điệp thảo bị dẫm đạp xuống, nếu không phải là tặc nhân của Đỗ Trần nhìn thấy thì hơn nữa hắn đặc biệt lưu tâm để ý loại mùi có thể làm rối loạn khứu giác của Tuyết Bì Nhân tại cảng Antwerp, giờ phút này thật sự không phát hiện được.

Hắn là đúng rồi, "khách nhân" này biết trong nhà mình có Tuyết Bì Nhân cho nên trong khi báo phỏng đã mang theo hải lam thảo, mà sau khi "báo phỏng" trở lại viện của Jason, bọn họ lại ở chỗ này thay trang bị, sau đó mới nghênh ngang đi ra sân của Jason.

Mấy lá hải lam thảo này hẳn là trong lúc bọn hắn thay đồ đã rơi xuống, hoặc là khi làm sạch hiện trường thì lẫn vào cỏ.

Đỗ Trần làm bộ không thấy, hắn đi vào trong lầu tựa như một đệ tử tham gia tụ hội.

"Jason đồng học, chúng ta ở cạnh nhau đã mấy tháng, đây là lần đầu tiên ta tới túc xá của ngươi, thật sự xin lỗi!"

"Đâu nào, hẳn là ta không bái phỏng tổ trưởng mới phải!"

Jason một mặt tiếp đón các học sinh hưởng dụng tửu phẩm, một mặt cười nói:

"Tổ trưởng, người lần này tới là "

Đỗ Trần sớm đã nghĩ ra từ để nói, cười nói:

"Lần này kỳ thật ta tới tìm người bàn việc. Ta gần đây vừa mới kiếm được một khoản lớn, mặc dù ta không hiểu kinh doanh nhưng biết, tiền để ra tiền, không thể lưu lại trong tay khiến phiền muộn. Nhưng sinh ý ta lại không hiểu rõ lắm, mà hai vị huynh trưởng của ta còn không bằng ta, cho nên ta nghĩ đến người "đại tam giác hàng thuyết mã phu" Gaia gia tộc nhi tử."

"A, nguyên lai là như vậy. Tốt! Tổ trưởng, ta không dám ba hoa, nhưng có thể kiếm sinh ý thì Gaia gia tộc chúng ta toàn bộ đều là hảo thủ!"

Jason lập tức biến thành bộ dáng một thương nhân tinh minh, con mắt mở to, hắn xuất ra một cái bút lông, một mặt ghi chép một mặt hỏi:

"Tổ trưởng, người muốn làm sinh ý gì? Khoảng bao nhiêu?"

"Người có ý kiến thế nào?"

Jason xấu hổ, Francis thật không hiểu sinh ý, hễ mở miệng là để hợp tác giả cho ý kiến, để hắn làm sinh ý. Bất quá Francis dù sao cũng là tổ trưởng, chính mình cũng nên thành thật làm sinh ý, không nên chơi hắn.

"Không lâu trước Beins động đất thủy tai, đây là một cơ hội tốt. Sau đại tai công tác trọng kiến nhất định cần tới lượng lớn vận thầu nghiệp, mà người là thần duệ Shigeru, Lanning huân tước, bản thân thật sự là có thể hơn hẳn người khác "

Rất nhanh, Jason đề ra một kế hoạch buôn bán mậu dịch năm trăm kim tệ. Đỗ Trần sững sốt, tiểu tử này thật có chút bản lĩnh.

"Kế hoạch của ta là như thế, bởi vì chúng ta lần đầu hợp tác nên mậu ngạch chỉ có thể như vậy. Nhưng ta tin tưởng, chúng ta sau này sẽ có nhiều cơ hội hợp tác hơn! Vậy, ngài trước tiên xem kế hoạch này của ta, ngày mai chúng ta bàn chi tiết ra sao."

Đỗ Trần tiếp kế hoạch thư, tựa hồ lơ đãng hỏi:

"Tốt, ta đêm nay xem lại. Được rồi, người xem qua nữ nhi ta thu dưỡng chưa? Nha đầu đáng yêu chứ!"

Nhìn qua, Đỗ Trần như một người cha yêu thích nữ nhi đáng yêu.

"Còn chưa, bất quá ta có nghe nói, ta đang muốn mang lễ vật tới cho tiểu tử đây."

Thần sắc Jason không có gì dị thường.

Được rồi, hôm nay đủ rồi, để tránh đả thảo kinh xà, ngày sau ta lại chậm rãi chơi người.

Đỗ Trần lại cùng đồng học trao đổi một hồi, sau đó mới quay về túc xá của mình.

Harry đã trở lại, hắn đang ở phòng khách lầu một, thừa dịp bồi bồi ngủ, hắn đi thu dọn phòng.

"Harry, hôm nay người có phát hiện chuyện gì kỳ quái không? Tỷ như, có người ở gần túc xá, hoặc là có người muốn nghe tình hình của ta cùng bồi bồi?" - Đỗ Trần hỏi.

Harry sững sốt, cẩn thận nghĩ một chút nói:

"Vừa rồi ta ôm tiểu thư đi dạo đích xác có mấy người hỏi lai lịch của tiểu thư, bắt quá bọn họ đều là gặp trên đường, nhìn tiểu thư đáng yêu cho nên thuận miệng hỏi, chuyện rất bình thường. Có người đến, ta ra mở cửa."

Đã trễ thế này, ai có thể tìm mình?

Đỗ Trần theo Harry ra cửa. Cửa mở, bên ngoài là một trung niên nhân khoảng bốn mươi tuổi, mặc một bộ quần áo của quý tộc, sắc mặt trắng bệch, nhìn qua là một tiểu quý tộc rất bình thường. Bất quá, hai mắt hấn đỏ sẫm, mang theo một cỗ sát khí uy phong lẫm lẫm làm cho người ta vừa nhìn đã nghĩ tới dững sĩ kinh qua chiến trận.

"Người chính là Francis?"

oOo

109. Hoang Ngôn Thiện Ý

oOo

"Đúng vậy, ta chính là Francis, xin hỏi người là ai?"

Đỗ Trần đánh giá, trung niên nhân trang phục quý tộc nhưng lại có khí thế bức người. Thăm tìm tòi trong trí nhớ, hấn xác định cho tới bây giờ không có gặp qua người này nên hấn y theo tiêu chuẩn lễ nghi của quý tộc mà hỏi.

Người nọ cười cười, nhìn qua, hấn trước đây nhất định là một người nghiêm nghị, không thích cười.

"Ta là thủ hộ đầu thần của vương tôn Arthur Lee."

Đỗ Trần thở phào nhẹ nhõm. Lần trước trong thực nghiệm thất không phát hiện ra Arthur, hấn sau đó còn lưu ý. Nguyên lại ngày ba tháng ba Phillip giải phóng cho Đỗ Trần, cũng tạm dừng thực nghiệm với Arthur, cho nên Arthur không có xuất hiện trong thực nghiệm thất.

"Nguyên lai ngài là thủ hộ đầu thần của Arthur, ngài tìm ta có việc gì không?"

"Ta tới hy vọng người giúp ta một việc. Hãy giúp ta khuyên bảo vương tôn Arthur!"

Nói xong, người nọ đặt tay lên ngực theo quy lễ - nhìn qua cũng chỉ là lễ tiết chứ không phải ý tứ tôn trọng.

"Sau khi Phillip mất tích, Arthur vương tôn lại một lần nữa mất đi hi vọng thay đổi thiên phú, bây giờ hấn ý chí tiêu tán, thậm chí không chịu ăn cơm uống nước. Ta muốn mời người đi khai đạo cho hấn, bởi vì vương tôn có nói qua: Người là bằng hữu duy nhất của hấn."

Nói xong, hấn lấy ra một khối thiết bài đưa ra trước mắt Đỗ Trần.

"Đây là thiết bài chứng minh thân phận của ta - Renault đế quốc, Alonso bệ hạ tự mình ban cho huy chương Sư Tâm quân công, thiên hạ chỉ có một khối như vậy."

Trên thiết bài có điêu khắc một hình sư tử uy mãnh, sống động như thật, hai mắt sư tử nọ dùng bảo thạch màu đỏ để làm, nhìn vào thấy huy chương quân công bất phàm có thể cho thấy thân thế của chủ nhân.

Trước đây Mina có nhắc tới, thủ hộ đầu thần theo Arthur tới Đầu Thần đảo là một vị tướng quân của Renault đế quốc, bây giờ xem ra chính là vị tướng quân Lee này.

Arthur đáng thương! Đỗ Trần thở dài:

"Được rồi, ta chuẩn bị một chút rồi lập tức theo người!"

Nói xong, Đỗ Trần xoay người dặn dò Harry:

"Không có việc gì không nên ra ngoài, nếu có người khả nghi hỏi chuyện linh tinh thì người biết phải trả lời thế nào rồi đấy."

Lee kinh ngạc nói:

”Người gặp phiền toái?”

Đỗ Trần bắt đầu dĩ nhiên vai:

”Cũng không phải phiền toái lớn lao gì, chính là gần đây có một số người khả nghi, hình như là từ sau khi Phillip phó viện trưởng mất tích thì bắt đầu.”

Đỗ Trần một mặt nói, một mặt nhìn trộm đánh giá con mắt đỏ của Lee, thấy thần sắc hắn chớp động, hiển nhiên là lưu ý tới chuyện này. Đáy lòng Đỗ Trần cười thầm: Tướng quân Lee thân ái, người bây giờ có việc cầu ta, vậy mời người quan tâm tới phiền toái của ta!

Arthur không có ở tại ký túc xá của đệ tử, mà là ở tại một biệt thự nhỏ trên núi cạnh Ôn Tuyền.

Theo Lee vào trong một gian phòng của biệt thự, Đỗ Trần cả kinh. Còn chưa thấy người mà hắn đã ngửi được một mùi hôi thối khó chịu, phòng này rõ ràng là rất lâu rồi không có ai quét dọn qua.

Tiếp đó là tiếng Arthur gầm lên truyền tới:

”Đi ra ngoài! Lee! Người ra ngoài cho ta! Với thân phận vương tôn ta ra lệnh cho người!”

Lee thở dài, Đỗ Trần nhẹ khoát tay với hắn ý bảo mình đi vào một mình được rồi.

”Arthur, là ta Francis!” - Đỗ Trần đi vào phòng hôi thối.

Arthur mặc một bộ trường bào màu đen, ngồi quay lưng về phía Đỗ Trần. Nhìn bóng lưng, thân thể của Arthur gầy hơn so với lần trước rất nhiều, hơn nữa tóc rối bù, hẳn thật lâu không có sửa sang. Trên đất, trên giường, trên bàn, chung quanh rơi rớt rất nhiều tàn canh cơm hầm, Đỗ Trần có thể tưởng tượng khi người hầu mang cơm tới, Arthur đã phẫn nộ hất tất cả đi.

”Francis?” - Arthur thì thào nói một câu rồi đưa lưng về phía Francis, cúi đầu, không nói nữa.

Đỗ Trần đi tới bên cạnh hắn, Sư Tâm vương tôn tuần lãng ngày nào giờ tinh thần như người bệnh bình thường, ánh mắt ngây ngốc nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ. Xuyên qua cửa sổ, Đỗ Trần theo bộ dáng của Arthur thấy được sân đấu thần rộng lớn, thấy được các pho tượng của các vị viện trưởng và các vị đấu thần.

Đỗ Trần hoàn toàn có thể giải thích tâm tình của Arthur, một người từ nhỏ bị nhận định là vương tôn kiêm phế vật đột nhiên có thể biến thành người bình thường thậm chí là thiên tài, nhưng, hi vọng này đã hoàn toàn bị tiêu tùng sạch sẽ. Hắn từ trong hy vọng rơi xuống đáy cốc, loại thất vọng này cũng không có người bình thường nào có thể thừa nhận.

Vỗ vò vai Arthur, Đỗ Trần thấp giọng nói:

”Người có sợ khổ không?”

”Chịu khổ ư? Hừ, nhiều năm qua ta chịu khổ còn ít ư?”

”Vậy, người không sợ chịu khổ chứ?”

”Không sợ chịu khổ thì sao?”

Arthur lấy tay vò đám tóc rối bời, thống khổ gãi đầu:

”Từ năm năm tuổi, ta chỉ biết mình là phế vật vương tôn không thể tu luyện đấu khí. Đến bây giờ đã mười năm trôi qua, ta liều mạng tìm đường, chứng minh mình không phải phế vật!”

”Nhưng kết quả thì sao? Chiêm tinh, kiến trúc, ngữ ngôn, kinh thương, quân lược ta đã học xong. Nhưng trong mắt đấu thần, ta vẫn là một phế vật!”

Hắn đứng lên, chỉ vào ngực mình, hai mắt hồng lên:

”Nếu ta là người thường, bằng vào học thức của ta bây giờ tuyệt đối có thể được đánh giá rất cao. Đối với cháu của Sư Tâm Vương, cháu duy nhất! Renault đế quốc, Thiên Không đại lục, thậm chí cả thiên hạ nhìn vào ta, bọn họ chờ đợi, chờ phế vật này kế thừa vương vị, sau đó đùa chơi với Renault đế quốc!”

Đỗ Trần nghiêm nghị gật đầu:

"Đúng vậy, ta hiểu áp lực của người, muốn làm một vị quốc vương tốt cũng không cần phải có cường đại đầu khí."

Arthur hốt nhiên ngồi xuống.

"Người không rõ, quốc vương của đại lục có lẽ không cần đầu khí, nhưng Thiên Không đại lục lại không thể, thật sự không thể!"

Đỗ Trần nắm chặt áo của Arthur, kéo hắn đứng lên:

"Nếu người muốn thu được lực lượng, vậy trả lời vấn đề của ta. Người có sợ khổ không? Có thể chịu khổ không? Có thể sẽ chịu đau khổ rất rất lớn đó!"

Arthur nghi hoặc nhìn Đỗ Trần, đôi mắt ngây ngốc có vài phần thần thái:

"Người có ý gì?"

"Ta sẽ nói cho người một chuyện, ta biết một đạo lý, một vị chung cực cường giả với siêu cấp vũ lực, kể cả lực lượng cùng tốc độ của hắn. Có một câu nói rất trọng yếu, tuyệt học thể gian, vô chiêu bất phá, duy khoái bất phá!"

Con mắt Arthur sáng ngời, nhưng hắn lại buồn bã cúi đầu:

"Ta hiểu đạo lý của người, mặc dù ta không có đầu khí thì vẫn có thể nhờ công phu tốc độ nhanh chậm. Nhưng, không có đầu khí chống đỡ thì tốc độ tuyệt không có khả năng nhanh hơn đầu thần chính thức!"

"Cho nên ta mới hỏi người có thể chịu khổ hay không. Nếu người xác định có thể chịu khổ thì ta sẽ nói cho người một biện pháp rất hữu hiệu! Ít nhất là một hi vọng!"

"Người nói mau!" - Arthur cơ hồ kêu lớn.

"Ngoại trừ đầu khí, ta còn biết một loại công phu tên là ngoại công, nó mặc kệ thân thể người có đầu khí hay không, chỉ cần thân thể người có đủ cường hãn có thể chịu đau khổ lớn, có kiên nhẫn phi thường lớn thì hoàn toàn có thể tu luyện được thực lực cực kỳ cường hãn!"

"Có một điểm trọng yếu nhất, chính là trong quá trình luyện tập tuyệt không được nói cho người khác biết. Nếu người xác định người có thể làm được, vậy, từ ngày mai bắt đầu lưng mang túi nặng năm mươi cân chạy quanh Đấu Thần đảo năm vòng, trong cuộc sống bình thường ngoại trừ lúc tắm rửa và ngủ ra thì túi nặng không thể rời thân, chờ khi người hoàn toàn thích ứng thì tới tìm ta."

Đỗ Trần nắm hai vai Arthur, nhìn chăm chăm vào hắn nói:

"Người hoàn toàn có thể làm được, đừng quên, trong lúc cường hóa huấn luyện người chính là phiêu hân thú nhân đến từ đại thảo nguyên!"

Đỗ Trần thuận miệng nói ra một biện pháp rèn luyện thân thể của kiếp trước, ở trong lòng hắn cũng không có chắc chắn lắm, thứ này mặc dù có thể cường thân kiện thể, hơn nữa đích xác có thể gia tăng lực lượng, đề cao tốc độ, nhưng nó thật sự có thể siêu việt đầu khí của đấu thần thể giới sao?

Đỗ Trần chính mình đều không tin loại này.

Nhưng, Arthur giờ đối với chính hắn đã bỏ đi tất cả, đã mất đi hết thủy niềm tin, vậy chính mình cho hắn một cái hi vọng, mặc dù đây là một lời nói dối nhưng tuyệt đối là nói dối có thiện ý.

Arthur suy tư một hồi rồi nói:

"Tốt, ngày mai ta thử một lần. Không, hôm nay bắt đầu, lập tức bắt đầu! Lee, chuẩn bị công cụ cho ta!"

Đỗ Trần trên móng dít cảm thấy ngứa ngứa, lùi ra khỏi xú phòng, hắn có chút kỳ quái, thể cũng coi như việc thiện sao? Hơn nữa đây còn là một việc thiện rất lớn.

Lee dặn dò người hầu đi chuẩn bị đồ vật, hắn nghi hoặc nhìn Đỗ Trần:

"Vừa rồi người nói phương pháp này thật sự hữu dụng sao? Không có cùng tự nhiên nguyên lực câu thông, vương tôn thật sự có thể có năng lực của cao cấp đấu thần sao?"

Đỗ Trần lắc lắc đầu cười khỏ, nói:

”Ta cũng không biết. Bất quá, Arthur bây giờ sẽ mạnh hơn một chút. Chỉ cần có hi vọng ”

Lee im lặng gật đầu:

”Sẽ có một ngày vương tôn phát hiện ra biện pháp của người một chút tác dụng cũng không có, hấn có thể ”

”Sẽ không phải một chút tác dụng đều không có. Tạm thời cho hấn hi vọng, chuyện ngày sau ngày sau nói tiếp!”

Lee cẩn thận suy nghĩ, bây giờ cũng chỉ có thể như thế.

Arthur xuất môn dụng một loại phương thức rèn luyện thân thể tựa hồ như tự ngược đãi bản thân, Đỗ Trần nhìn bóng lưng hấn mà thở dài lắc đầu, cũng quay trở về mười tám hào túc xá của mình.

Từ ngày đó trở đi, mỗi sáng sớm Đấu Thần đảo đều có một kẻ điên trong mắt thường nhân, lưng hấn mang túi nặng chạy đi, mỗi ngày lại chạy, hơn nữa túi không rời thân. Dần dần, trong học viện truyền ra một lưu ngôn hài hước - một tân sinh bị giáo vụ trưởng Ricardo cường hóa huấn luyện thành điên, bây giờ mỗi ngày tự ngược, chủ động tiến hành cường hóa huấn luyện càng kinh khủng!

Arthur đáng thương, có lẽ chính mình thật sự không nên nói dối có thiện ý với hấn a! Đỗ Trần chậm rãi đi lên khu giáo vụ cạnh Ôn Tuyền sơn, nhìn thoáng qua một bóng nhân ảnh mang bao cát, đang ra sức chạy, sau đó hấn đi vào phòng của hiệu trưởng.

”Ziege viện trưởng, ngài tìm ta?” - Đỗ Trần cung kính đứng trước mặt Ziege.

”Ân, ta tìm người có hai chuyện, người trước tiên ngồi đi.”

Ziege chỉ cái bàn đối diện, chờ Đỗ Trần ngồi xuống mới nói:

”Đầu tiên, người biết Phillip phó viện trưởng đã mất tích, thực nghiệm thất của hấn cũng bị hủy bởi một trận hỏa hoạn. Sự phụ học viện đối với việc này đang triển khai điều tra, người biết tin tức gì không? Dù sao người cũng từng là đệ tử và là trợ thủ của phó viện trưởng.”

”Viện trưởng, ta trở thành trợ thủ của Phillip đạo sư có gần mấy tháng, nên thật sự không biết nhiều chuyện lắm! Bất quá ta nguyện ý hiệp trợ các sự phụ cùng điều tra.”

”Người có phần tâm ý này là rất tốt, nếu cần, các sự phụ sẽ đi tìm người. Mặt khác ta nói chính là, Phillip đạo sư của người mất tích rồi, vậy, người làm đệ tử của ta được không?”

”Làm đệ tử của ngài?” - Đỗ Trần trong lòng mừng rỡ.

Ziege cười cười:

”Vốn ta có ý này, bất quá lúc ấy ta thân trúng kịch độc nên phải bế quan khu độc. Kết quả để cho Phillip nhân cơ hội cướp người đi.”

Hấn khó mà không cười được, lại nói:

”Ta đối với mọi việc của người đều hiểu rõ, trí nhớ văn khoa của người làm người ta sợ hãi, đấu khí của người lại là Thiên Sứ Thủy Thân, mà cũng hoàn toàn phối hợp với thủy hệ đấu khí của ta. Phàm hạnh của người không có gì để nói, một đệ tử phẩm cách phi thường hoàn mỹ. Cho nên, người có tư cách trở thành thân truyền đệ tử của ta, đồng thời ta cũng vì phẩm học tư chất phi thường xuất sắc của đệ tử mà cảm thấy cao hứng!”

”Tốt, ta sau này gọi ngài là đạo sư!” - Đỗ Trần đứng lên cúi mình vái chào.

Ziege thần nhiên nhận đại lễ của Đỗ Trần, nói:

”Vậy, chúng ta nói về sự kiện thứ hai. Gần đây người có thu dưỡng một nữ nhi, có thể mang cho ta xem không?”

oOo

110. Giám Thị

oOo

Theo như lời Dịch Cốt, năm đó Phillip quen viện trưởng Ziege khi ông ta làm viện trưởng đã được mười năm, như vậy tính ra, Ziege cùng Phillip đã quen nhau hơn bốn mươi năm. Thời gian bốn mươi năm, chỉ cần bọn họ không phải là cừu nhân thì dám chắc đã trở thành bằng hữu tương đối tốt.

Ziege đối với thực nghiệm của Phillip hiểu rõ bao nhiêu? Hẳn có biết bối bối đền từ tầng thực nghiệm thất thứ mười chín không?

Đỗ Trần nghi hoặc nhưng mặt ngoài vẫn nhanh chóng cười nói:

”Tốt lắm, đạo sư, ngài lúc nào có thời gian? Ta tùy thời có thể mang hài tử tới. Bảo bối của ta thật sự rất đáng yêu!”

Với ảnh hưởng lực của Ziege trên Đấu Thần đảo thì hẳn muốn gặp bối bối là quá dễ dàng, Đỗ Trần cười mở một chút, không chối từ.

”Mau đi, bởi vì ta lập tức sẽ chuẩn bị một mang lục phi thường!”

Nói xong, Ziege từ tủ lấy ra bút kí đưa tới trước mặt Đỗ Trần:

”Ta là thủy hệ phong hào đấu thần cùng thiên phú của người vừa tương ứng, đây là tâm của đấu khí do ta tu luyện được, người trước tiên cầm lấy xem. Có gì không hiểu thì hỏi ta.”

Đỗ Trần tiếp nhận bút khí, nói lời cảm tạ, Ziege lại nói:

”Với tư chất của người thì trước khi đại khảo trong năm vào tháng sáu tới ít nhất cũng có thể tấn thăng tam cấp ma đấu sĩ, chiến kỹ của người có chưa?”

Một cấp ma đấu sĩ là bước đầu câu thông tự nhiên nguyên lực, có thể vận dụng thánh khí cấp thấp. Hai cấp đấu khí càng thêm câu thông thành thực, biểu hiện lớn nhất là sinh ra đấu khí hộ thuẫn bên ngoài cơ thể. Mà ba cấp đấu sĩ còn có sự giải thích đối với tự nhiên nguyên lực đạt một trình độ nhất định, có thể bắt đầu căn cứ giải thích của chính mình với tự nhiên nguyên lực, tu luyện độc môn chiến kỹ của mình.

Độc môn chiến kỹ có hai loại phương thức, một loại là tiền bối khai sáng truyền cho hậu nhân, tựa như St. Kain gia tộc bí truyền có Thánh Viêm Kiếm Shigeru, cùng với một số bí kỹ thông dụng trong Đấu thần học viện, đương nhiên đều rất thấp, so ra kém độc môn bí kỹ của gia tộc. Thứ hai, là dựa vào sự giải thích của chính mình lĩnh ngộ được, tựa như hỏa niệm của Sino Joinet Sem đây là căn cứ vào vóc người hần mà nghiên cứu ra.

Bây giờ Đỗ Trần không thể nhờ tới sự trợ giúp từ hỏa hệ thể gia St. Kain, hướng chỉ cho dù gia tộc khẳng định trợ giúp cũng không được bởi vì thuộc tính không hợp nên không có cách nào tu luyện, cho nên chỉ có thể lựa chọn con đường chính mình khai sáng lĩnh ngộ, hoặc là hướng những người khác xin chỉ dạy.

Đỗ Trần nói:

”Đạo sư, ngài có vấn đề gì phải không?”

Ziege đột nhiên lộ ra một nụ cười khổ:

”Vốn ”Vân Vụ” bí kỹ của ta có thể truyền thụ cho người, nhưng ta đã mất đi thánh khí Vân Vụ Tỏa Liên nên rất khó phát huy toàn bộ uy lực của vân vụ. Bây giờ ta đang tiến hành cải tiến bí pháp, trước mắt còn chưa xong, dùng loại chưa xong này truyền thụ cho người ngược lại là hại người. Nếu thời gian người tấn cấp nhanh, tấn cấp mà không thể lập tức có được bí kỹ đối với người càng thêm bất lợi .

Cho nên, ta đề nghị người trong khoảng thời gian này chăm chú nghiên cứu bút ký của ta, thông ngộ tất cả lý luận căn bản của thủy hệ, sau đó căn cứ vào đó tự thân lĩnh ngộ!”

Đáng chết! Đỗ Trần trong lòng khóc không ra nước mắt. Bí kỹ của Đấu thần học viện viện trưởng Ziege, dùng chân để nghĩ cùng biết đó là thứ đồ tốt, nhưng bây giờ, bởi mình trộm thánh khí của hần mà không học được.

Cũng quả nhiên là ác giả ác báo a!

Đỗ Trần còn phải cười a a trả lời:

"Khiến cho đạo sự phí tâm, ta sẽ cố gắng."

Tâm Đỗ Trần đổ máu, thậm chí còn muốn tại chỗ trả lại Vân Vụ tủa cho Ziege, đương nhiên, đây chỉ là một loại xúc động mà thôi.

Nói lời cảm tạ xong, Đỗ Trần thấy Ziege đã nói xong hết mọi chuyện liền thử hỏi:

"Đạo sư, ngài cùng L'Griffins tiên sinh quen biết sao?"

"Chúng ta là bằng hữu. A, đúng rồi! Ta nghe nói người đã thắng tất cả tài sản lữ hành của L'Griffins, chuyện này thật không hay!"

Ziege trịnh trọng lắc đầu:

"Ta không phải nói người không nên thắng hần mà là nói người không nên tham gia. Dù sao bây giờ người vẫn còn là một đệ tử."

"Đạo sư dạy rất phải, ta nguyện ý tiếp nhận xử phạt!"

Đỗ Trần nhìn qua giống như một "bảo bảo ngoan".

"Đệ tử tham dự là phản giáo quy, giáo quy còn một điều nữa là thân là đấu thần, phải cứu người nguy nan! Pier lại không phải là thập ác bất xá, người vì cứu hần mà đánh bạc, tình có thể tha, cho nên dù người làm sai nhưng sẽ không thụ phạt."

Ziege nhìn chằm chằm Đỗ Trần:

"Người hỏi hần có sự tình gì không?"

"Là thế này, ta muốn từ trong khoản tiền thắng L'Griffins tiên sinh xuất ra một bộ phận làm từ thiện, đồng thời dùng danh nghĩa hai người chúng ta. Cho nên ta muốn tìm hần thương nghị về chuyện này."

Đỗ Trần thuận miệng nói láo. Kì thật, mục đích hần tìm L'Griffins rõ ràng là muốn tìm hiểu quan hệ của lão nhân này cùng Beieralex mà tìm ra tin tức về ngoại công đã mất tích.

Ziege mỉm cười, trong lòng rất là vui mừng vì mình đã thu nhận được một đệ tử có phẩm hạnh cơ hồ không thể yêu cầu gì hơn nữa.

"Dùng tiền thắng được trên bàn đồ để làm việc thiện, Francis, quyết định này của người phi thường tốt, nếu đệ tử trong học viện đều giống người thì ta đây cũng an tâm. Bất quá L'Griffins tiên sinh đã rời Đấu Thần đảo, ba tháng sau mới có thể quay lại."

Đỗ Trần thử nói:

"Được gặp ngài sớm một ngày thì khoản từ thiện sớm một ngày giao cho người. Đạo sư, ngài có thể nói cho ta biết toàn danh quốc tịch của L'Griffins tiên sinh không? Ngài biết đấy, tam đại lục nhiều người gọi đơn danh của L'Griffins tiên sinh, như vậy về mặt lễ tiết cũng rất không tôn trọng hần."

"Cái này có chút khó khăn!" - Ziege trầm ngâm nói - "L'Griffins tiên sinh có rất nhiều quốc tịch cùng tước vị, hần đến từ một gia tộc thần bí từ xa xưa, không có bản thân hần đồng ý ta không thể nói ra tộc tính của hần."

Đỗ Trần chăm chú lắng nghe, trong lòng tổng kết tình báo: Rất nhiều quốc tịch cùng tước vị, còn là gia tộc cổ xưa, điều này nói lên rằng L'Griffins có một thế lực rất lớn, quyết không giống như Pier nói, bên người hần còn có hơn hai mươi người hầu.

Vậy, ba tháng sau, lúc mình cùng hần kết giao sẽ cẩn thận, không thể vì bên mình có hai đại bảo tiêu là Dịch Cốt cùng Bắc Bì mà trở nên cuồng vọng.

"Không bằng như vậy đi, người phân khoản quyền tặng, phần đầu người dùng tên mình sau đó chờ ta gặp L'Griffins tiên sinh hỏi ý kiến của hần."

Nói xong, Ziege đứng lên, nhìn quyển tông trên bàn nói:

"Hôm nay ta không có chuyện gì, không bằng chúng ta lập tức đi gặp nữ nhi của người. A a , ta nghe nói tiểu bối kia rất đáng yêu!"

Lúc này, Ziege nhìn qua chỉ là một lão nhân hiền lành muốn nhìn thấy cháu gái.

Đỗ Trần có thể cự tuyệt sao? Hắn chỉ cười nói:

"VẬY CŨNG TỐT, CHÚNG TA ĐI THÔI!"

Về tới túc xá mười tám, không thấy Tuyết Bỉ Nhân cùng bối bối có mặt, bắt quá trên thêm trang viện có một phong thư được để dưới một viên đá, nguyên lai tiểu bối bối sau khi lên Beieralex không thể quên được. Theo Đỗ Trần dẫn dò, bọn họ không có việc gì thì không nên ra ngoài để đề phòng bắt trắc, dù sao túc xá là khu nhiều người nên tính an toàn cũng tương đối cao. Nhưng hôm nay Đỗ Trần vắng mặt, tiểu bối bối tay nắm tinh thần khế ước của Harry, nằng buộc Harry đưa nàng lên thuyền đi chơi.

Hai người vừa đi tới bên bờ biển nơi Beieralex đỗ, lúc này tiểu tử kia mới vui vẻ.

"A a, tiểu tử thật sự đáng yêu!" - Ziege đứng ở đầu thuyền vẫy lá cờ của Beiermengde.

Không đợi Đỗ Trần nhắc nhở, tiểu nha đầu cơ trí lập tức ngọt ngào kêu một tiếng gia gia , sau đó lại xử ra tuyệt chiêu đáng yêu đã thông sát vô số người - thân Ziege một cái, còn lưu lại trên sơn dương hồ của Ziege một giọt cấp lạt tử trong suốt.

Ziege lơ đãng, ngược lại nhìn bóng đêm hạ xuống hải cảng, lão nhìn về ngoài khơi xa, cười nói:

"Francis, nữ nhi này của người từ đâu thu dưỡng được vậy?"

Đỗ Trần căng thẳng. Đêm tháng tư gió lạnh như băng, thủy thủ trên đường phụ cận đã sớm thu dọn đi nghỉ, Beieralex tĩnh lặng. Lúc này hào khí tĩnh ái khiến Đỗ Trần không hiểu được trong âm thanh thâm trầm của Ziege lộ ra ý tứ không giống bình thường.

Không đợi Đỗ Trần mở miệng nói xạo, tiểu bối bối đã ôm Ziege đầy chân thật nói:

"Gia gia, bối bối ngày đó tỉnh ngủ ngay bên sông nhỏ, ba ba ôm bối bối từ sông lên!"

Hắc, tiểu tử kia thật xinh đẹp! Đỗ Trần tán thưởng liếc nhìn tiểu nha đầu. Lời này nếu chính mình nói ra Ziege không nhất định tin tưởng, nhưng lời này được nói ra từ miệng tiểu bối bối, độ tin cậy tăng lên vô số lần.

"A, sông! Hải tử đáng thương!"

Trong lúc Ziege nói chuyện thì Đỗ Trần trong lòng lo lắng, Harry ở một bên đầu càng đầy mồ hôi, hai chân run run. Bởi vì trong lúc Ziege nói chuyện thì trong mắt lão tỏa ra một cổ hàn quan sắc bén khiến người bị nhìn kinh ngạc đảm chiến.

Ziege tức giận sao? Đỗ Trần chỉ cảm thấy nhiệt độ chung quanh giảm mạnh tới độ đóng băng. Tiếp đó, lỗ mũi hít thở không khí trở nên khó khăn.

"Tiểu bối bối, người còn nhớ kỹ hình dáng cha mẹ ruột của người không?"

Ziege một mặt nói, một mặt nghiêm lạnh nhìn phía thuyền.

"Không biết, bối bối quên thiệt nhiều thiệt nhiều chuyện. Ân, ba ba nói người là dưỡng phụ của bối bối, mà theo bối bối, người là thân ba ba của bối bối."

Tiểu tử kia không muốn xa Đỗ Trần, trong mắt có thân tình nồng đậm:

"Gia gia, hình dáng người bây giờ thật dọa người, bối bối sợ!"

Ziege cười ngạo nghễ, trong miệng an ủi:

"Bối bối đừng sợ, gia gia phát hiện mấy tên đáng ghét, bây giờ tự bắt bọn họ. Hừ! Cút ra đây!"

Nói xong, không thấy thân hình Ziege di động, tiểu bối bối trong lòng hấn thậm chí còn không cảm nhận được thân hình gia gia có một chút run rẩy. Nhưng, nước biển xung quanh Beieralex đột nhiên dâng lên.

Tiếp đó bị ép lại một khối, nước dâng lên dọc theo thành tàu, trong nước còn hiện ra mấy bóng người cổ quái.

Trong lòng Đỗ Trần thở ra một hơi nhẹ nhõm, nguyên lai khí thể biến hóa vừa rồi của Ziege không phải nhằm vào mình mà là phát hiện có người giám thị Beieralex.

Đáng chết, tới cùng là ai giám thị Beieralex? Không phải là thiết tặc lần trước đã "bái phỏng" túc xá của mình chứ?

Chậm rãi, nước biển vây lấy bóng người bên trong đưa tới trên sàn thuyền. Tuyết Bỉ Nhân Harry vốn nhút nhát cũng không sợ hãi, hấn nghĩ mọi người đang đứng đông đủ chỗ này, chính mình không có gì phải sợ, tiếp đó hấn thấy mấy tên rơi xuống sàn thuyền đột nhiên cười.

"Hắc, mấy tên đó so với Tuyết Bỉ Nhân chúng ta còn muốn đề tiện hơn!"

oOo

111. Việc Làm Bất Lợi Của Bác Bì

oOo

Mấy tên bị nhốt trong nước đều không cao, chỉ cao hơn eo Đỗ Trần một chút. bọn họ cả người che kín làn phiến màu xanh thẫm, hai chân ngắn ngủn nhưng chân trên lại dài, không có cổ, hai bờ vai như đầu cá.

Harry vừa nhìn thấy bọn họ đã sợ đến trốn sau thân thể Đỗ Trần, bất quá trong lòng hấn cười trộm. Bọn người kia là Ngư Nhân, chúng nó mới chính thức là chủng tộc đề tiện.

Loài người trong lịch sử còn không thích họ hơn Tuyết Bỉ Nhân, xưng bọn họ là phản bội tộc. Nhưng, mặc kệ thế nào, từ cái tên "phản bội tộc" mà nhìn thì loài người ít nhất cũng thừa nhận Tuyết Bỉ Nhân so với bọn chúng còn là chủng tộc trí tuệ hơn, chủng tộc này chỉ làm cho người ta chán ghét mà thôi.

Ngư Nhân ngay cả danh tiếng phản bội tộc đều không khiến bọn chúng suy nghĩ, bọn chúng đã man, hung tàn, có thể lấy mọi chủng tộc làm thức ăn, còn thường xuyên kết thành đoàn đội cướp đoạt thôn trang duyên hải, ăn thịt người, bởi vậy loài người coi chúng là một loại dã thú. Nhưng bọn chúng còn có trí tuệ nhất định.

Trên đầu thần thể giới có một câu tục ngữ - Tuyết Bỉ Nhân đề tiện sở dĩ còn có mặt mũi để sống sót bởi vì còn có Ngư Nhân so với bọn hấn càng đề tiện hơn.

Mặc dù Harry rất muốn lớn tiếng cười nhạo Ngư Nhân tựa như đồng bào hấn thường làm, nhưng hấn là một Tuyết Bỉ Nhân có quy củ, hấn kéo thân thể béo tròn chạy tới bên người Đỗ Trần hô lớn:

"Chủ nhân, thứ đáng chết này, hung tàn, vô sỉ, vô nhân, hạ tiện dám chắc là giám thị Beieralex. Nếu ngài muốn thu thập chúng xin hãy để cho Harry động thủ."

"Người trước tiên đứng qua một bên. Đạo sư, Ngư Nhân này "

Ziege lạnh lẽo nhìn Ngư Nhân đứng yên trong nước biển, lạnh nhạt nói:

"Tuyết Bỉ Nhân kia nói đúng, ta vừa lên thuyền đã phát hiện bọn họ ẩn dưới thuyền. Bọn họ đang giám thị Beieralex!"

"Đạo sư, xảy ra chuyện gì? Ta mới có Beieralex không lâu sao lại có Ngư Nhân theo dõi? Chẳng lẽ là L'Griffins tiên sinh muốn thu hồi con thuyền này? Hấn không cần phải làm vậy, ta có thể lập tức giao con thuyền này cho hấn!"

"Không! Tuyết không có khả năng là L'Griffins phái người theo dõi con thuyền này, tài phú của hấn nhiều đến mức người không sao tưởng tượng nổi, căn bản sẽ không để ý đến một con thuyền. Với thân phận của hấn tuyết đối không có khả năng nguyện ý khu sử Ngư Nhân đề tiện làm việc cho hấn."

"Vậy có thể là ai? Ta cho tới giờ không có đặc tội với người nào a!"

Đỗ Trần rất "vô tội" nhìn Ziege, trong lòng lại nghĩ nhất định là những người để ý mình làm ra.

"Làm chuyện này nhất định là một tổ chức rất cường đại!"

Ziege ôm tiểu bối đi tới trước mấy Ngư Nhân, lạnh lùng đánh giá bọn họ:

"Khi người sống ở St. John thành có quen biết chủng tộc hải dương nào không? Khí tức của Ngư Nhân bình thường không có khác biệt, có thể dấu diếm nhiều cao cấp đầu thần, bởi vậy bọn họ bị người huấn luyện thành gián điệp, chuyên môn phụ trách theo dõi trên hải dương. Nhưng Ngư Nhân cực kỳ khó thuần hóa, có thể huấn luyện mấy Ngư Nhân đến bậc này thì tổ chức kia nhất định không tầm thường."

Tiểu bối vỗ tay cười nói:

"Nhưng gia gia lợi hại hơn! Gia gia thật giỏi, gia gia bắt được bọn họ!"

Ziege cười hiền lành:

"Bởi vì gia gia là thủy hệ phong hào đầu thần, trong hải dương không có gì có thể dấu diếm gia gia!"

"Di? Phong hào đầu thần là cái gì vậy? Có thể ăn không? Ăn ngon chứ?" - Tiểu tử kia mơ hồ nghiêng đầu.

Ziege thật sự có chút khóc cười không được, giao tiểu nha đầu cho Đỗ Trần, lão nói:

"Bình thường thám tử thụ qua huấn luyện nghiêm mật đều có thủ đoạn sau khi bị phát hiện liền tự sát. Ta trước tiên xử lý bọn họ rồi cùng các người nói chuyện."

Nói xong, Ziege vươn năm ngón tay phải, lẳng không, theo động tác của hần nước biển đang bao vây lấy Ngư Nhân biến thành màu trắng, rót vào thân thể Ngư Nhân, lại thấy mấy Ngư Nhân như bị người hủy đi xương đầu, thân thể mềm ra ngã quỵ trên sàn thuyền. Tiếp đó, Ziege vung tay đánh ra một lũ đầu khí màu trắng, như là một đám mây trong đêm.

Trong chốc lát thì có người từ trên đường chạy tới, mang Ngư Nhân đi.

Sau khi xử lý xong, Ziege xoay người nhìn lại Đỗ Trần nói:

"Ta từng nói với Phillip, nếu người là trợ thủ của Phillip, vậy cho dù không rõ mục tiêu cuối cùng của thực nghiệm nhưng cũng có thể có hiểu một ít về thực nghiệm của Phillip."

Đỗ Trần gật đầu:

"Đúng vậy, ta hiểu rõ một số hạng mục thí nghiệm, hơn nữa còn tham dự trong đó về thay đổi thiên phú "

Đỗ Trần kể lại chuyện một lần nói chuyện với Phillip, đương nhiên, về phần Mayfair, linh loại, còn có sự việc liên quan đến Thiên Vương sơn hần phải che giấu.

"A, không thể tưởng tượng được người đã tham gia kế hoạch thay đổi thiên phú!" - Ziege thở dài.

"Ai, kỳ thật ta trước kia bị Phillip lừa, hần lừa ta thật thảm. Lần này thu dọn phế khu của thực nghiệm thất ta mới phát hiện một chút đầu mối, Phillip trước kia một mực lừa gạt ta, lợi dụng ta!" - Ziege cười khổ lắc đầu.

"Thực nghiệm thất của Phillip có rất nhiều tầng, trong các tầng này tiến hành các thực nghiệm thường quy. Nhưng cơ hồ không ai biết dưới mấy tầng đó hần đang tiến hành một thực nghiệm tà ác hạng nhất, hơn nữa chính là hần cư nhiên dùng cơ thể sống để làm thực nghiệm phẩm!"

Trong lòng Đỗ Trần cả kinh, "kinh hãi thất sắc" nói:

"Điều này điều này sao có thể? Phillip đạo sư sao lại làm như vậy? Điều này điều này thật quá mức a! Ai, đáng tiếc ta chỉ thấy qua tầng thực nghiệm thất thứ mười, không biết phía dưới còn nhiều chuyện như vậy, nếu không Chính là bất luận với lý do gì cũng không nên dùng người sống để làm thí nghiệm!"

"Người là đệ tử tốt, mỗi người đều biết! Ta tin người cũng không cho phép tiếp tục tiến hành thực nghiệm tà ác đó!" - Ziege cười cười, tiếp tục nói - "Nhưng lúc sửa lại phế khu, công nhân đào móc tầng thứ mười

chín phát hiện một vài vật rất thú vị như là có sàng của hài nhi, mặt trên còn có dụng phẩm của trẻ con, điều này cho thấy trong thực nghiệm thất của Phillip có một hài tử.”

Đáng chết, Bác Bì hỗn đản! Người sao lại làm việc như vậy? Đốt lửa mà không thiêu hủy tầng mười chín, thiêu hủy sàng của trẻ con trên vách bạch ngọc sao?

Trong lòng Đỗ Trần khấn nguyện, Bác Bì sao lại lưu lại dấu vết?

Ziege nói:

”Ta nghĩ người hẳn là hiểu được ta nói cái gì? Thực nghiệm thất của Phillip bị hủy, nhưng bên trong lại lộ ra tiểu sàng không bị cháy, trong thực nghiệm thất không có thi thể trẻ con. Hết lần này tới lần khác, người là trợ thủ duy nhất còn sống của Phillip, lại đột nhiên thu dưỡng một nữ nhi!”

Đỗ Trần cười khổ:

”Thật sự là quá dễ để người khác liên tưởng, nhưng đạo sư ta nguyện ý phát thệ lời thề dấu thần chứng minh ta trong sạch!”

”Tốt lắm, tốt lắm, Francis, chúng ta đã là thầy trò, ta nên tin người!” - Ziege cười nói.

”Nói thật, ta hôm nay tự mình tới xem bói bói quả thật có ý thử người. Nhưng sự thật chứng minh người là một đứa trẻ tốt, sự trong sạch của người không cần phải nghi ngờ!”

Người làm sao có thể nhìn được? Ta là như vậy sao?

Mặc dù tựa hồ là ”sự thật”, Đỗ Trần nhìn Ziege một cách cổ quái.

Ziege giải thích:

”Ta tự kiểm tra dụng phẩm của trẻ con, có vài món còn lưu lại khí tức cường đại, điều này cho thấy hài tử này mặc dù tuổi không lớn nhưng nhất định có thực lực cực kỳ cường đại, thậm chí kinh khủng.”

Hắn một mặt nói, một mặt nhìn thấu qua cửa tinh thạch xem tiểu bói bói chơi đùa.

”Nó là một tiểu cô nương bình thường, hơn nữa còn rất đáng yêu, ta rất thích nó! Hơn nữa nó là do người nhặt được từ bên sông, vậy, tiểu bói bói không có khả năng đến từ thực nghiệm thất của Phillip.”

Ziege đã kiến thức qua Đỗ Trần tại cảng Antwerp, bây giờ, hắn lại một lần nữa kiến thức. Bất quá, Đỗ Trần cười thầm, hiểu lắm thật tốt, tiểu bói bói là hài tử bình thường sách sách, nữ nhi sao lại ngụy trang được? Cũng khiến Ziege không hề phát hiện sự bất thường trên người nó.

Đỗ Trần hỏi:

”Vậy đạo sư, người tìm kiếm đứa nhỏ kia sao? Người định xử lý như thế nào?”

Ziege hừ lạnh, nói:

”Hài tử kia mặc dù tuổi không lớn nhưng hẳn là ác ma được sáng tạo từ thực nghiệm thất của Phillip. Phải giết chết! Ta không thể cho phép một ác ma từ Dấu Thần đảo thoát ra ngoài, đây đúng là vũ nhục lớn nhất của học viện.”

oOo

Ta ***, lão già này quá ngoan cố, tại sao ngay cả đứa nhỏ cũng muốn giết? Đỗ Trần trong lòng cảm thấy bất mãn, đồng thời lại cảm thấy may mắn vì đã tránh thoát khỏi một kiếp nạn.

”Tốt lắm, chuyện của bói bói cứ như vậy. Sau này nàng chính là thân chất nữ (cháu gái) của ta!” - Lão nhân gia nở nụ cười hiền lành. Lại nói - ”Bất quá Francis, gần đây người phải coi chừng một chút, bởi vì lúc phát hiện tiểu sàng trong phế khu có rất nhiều người, tin tức này dám chắc đã truyền ra ngoài. Như vậy mặc dù ta hiểu được người trong sạch nhưng khó bảo toàn đối với ”hữu tâm nhân”, đối với người sẽ bất lợi! Ngươi Nhân giám thị Beieralex chính là minh chứng tốt nhất.

”Đa tạ đạo sư nhắc nhở, ta sẽ cẩn thận!”

Ziege gật đầu:

"Bất quá người cũng không cần quá lo lắng, bây giờ người là đệ tử thân truyền của ta, nữ hài tử của ta, bất luận kẻ nào muốn thương tổn đến người trước tiên cũng phải lo đến thực lực của ta. A, người cứ tiếp tục cuộc sống bình thường, gặp người khác nói gì thì nói cho ta là được!"

Đỗ Trần lại cảm tạ.

"Tốt lắm. Ta đi trước, ba tháng sau Đấu Thần đảo sẽ có một lần thịnh hội đấu thần tụ hội, gần đây ta rất đau đầu!" - Ziege cười a a rồi đi.

Chờ hẩn đi xa Đỗ Trần mới lau mồ hôi lạnh trên đầu, hô lớn:

"Harry, ôm tiểu thư tới đây!"

Tiểu bối bối y nha về tới trong lòng Đỗ Trần, cười xấu hắc hắc:

"Ba ba, bối bối cái lỗ tai dụng tốt đều nghe được hết! Bối bối biết phải làm như thế nào!"

"Ân, bảo bối ngoan!"

Đỗ Trần nhìn hình dáng tinh quái của nữ nhi, trong lòng lại cười rộ. Tiểu nha đầu này thật sự cổ quái, có đôi khi tinh minh khiến mình không nắm được nó, có đôi khi lại ngây thơ khờ khạo như một tiểu hài tử không hiểu thế sự.

Nói thế nào đây, Đỗ Trần suy nghĩ một chút, cấp cho tiểu bối bối một khái niệm chính xác năng có trí tuệ cực cao cùng năng lực thần bí khó lường, nhưng bởi vì do thực nghiệm của Phillip mà trí nhớ của tiểu tử kia cùng năng lực đã bị ảnh hưởng, cho nên mới có biểu hiện không bình thường như vậy.

Trong lúc này Harry đột nhiên "phốc thông" quỳ xuống, ai oán nói:

"Chủ nhân, Harry có tội, Harry không có phát hiện ra Ngư Nhân đáng chết. Mùi của bọn họ cùng cá quá giống nhau!"

"Tốt lắm, chuyện này ta không trách người!" - Đỗ Trần để Harry đứng lên, cười nói - "Trước kia người là một Tuyết Bỉ Nhân nên ta không thể tín nhiệm người, bất quá bây giờ người có tinh thần khế ước, có thể giúp ta làm nhiều chuyện. Bây giờ ta giao cho người một nhiệm vụ."

"Chủ nhân xin ngài cứ nói!"

Harry mừng rỡ chờ mong, chính mình rốt cục cũng thu được sự tín nhiệm của chủ nhân. Quá mỹ diệu! Với thiên tính của Tuyết Bỉ Nhân khiến hẩn bổ thêm một câu:

"Nhiệm vụ này nguy hiểm không? Ách, ý ta muốn nói là với thực lực của Harry không tốt, sợ chậm trễ chuyện của ngài "

"Được, người không thể hoàn thành nhiệm vụ ta cũng sẽ không giao cho người. Nhiệm vụ này đối với người rất đơn giản, chính là đi chung quanh tuyên dương ta, nói bối bối đã trải qua kiểm tra của Ziege miện hạ, được chứng minh là một tiểu hài tử bình thường. Đại khái chính là ý này, cụ thể làm sao thì bằng trí tuệ của người hẩn là nghĩ ra."

Harry hưng phấn đi chấp hành nhiệm vụ. Trong lòng Đỗ Trần thâm nghĩ, biện pháp này không có tác dụng lớn nhưng có thể giảm bớt người "hữu tâm nhân" chú ý tới mình một trình độ nhất định.

"Chờ một chút, người đừng vội đi!" - Đỗ Trần đi qua vỗ đầu Harry.

"Từ sau khi người theo ta, làm việc nói chuyện đều khiến ta vô cùng hài lòng, bây giờ lòng trung thành của người đã có sự bảo chứng, vậy ta cũng không thể đối xử tồi với người. Từ hôm nay trở đi, người chính là quản gia của ta!"

"Ca ngại ngài, chủ nhân thiện lương nhân từ của ta!"

Harry ngoác cái miệng rộng nở nụ cười, mặt trắng như tuyết lộ ra một mảnh hồng hưng phấn. Mặc dù trước kia hẩn vẫn làm công tác quản gia nhưng là thân phận nô đai đệ tiện nhất. Bây giờ tốt lắm, công tác đã là chính thức rồi!

"A, chủ nhân của người là đại phú hào sao có thể đối xử tệ với quản gia của mình được chứ. Đi tới quỹ tiền ở túc xá lấy ra năm mươi mai kim tệ, người tự mình chăm sóc cho tốt, phải nhìn ra hình dáng của quản gia, đừng cho chủ nhân người mất thể diện!"

"Ai! Ngài yên tâm, Harry tuyệt sẽ không làm ngài mất thể diện!" - Hân béo tròn chạy như điên, tý thì ngã.

Nhìn tư thế chạy buồn cười của Harry, tiểu bối cười khanh khách không ngừng. Đỗ Trần ôm nữ nhi đứng ở trên sàn thuyền nhìn ra ngoài khơi xa, trong lòng thầm tính toán chuyện chính mình.

Hân bây giờ có ba việc chủ yếu: Đầu tiên là tìm Mayfair, đầu mối là bối bối cùng di sản của Phillip. Thứ hai, ngoại công mất tích, đầu mối là L'Griffins. Thứ ba, ứng phó với những người có ý đồ với hân.

Chuyện thứ ba mặc dù khó nhất nhưng là gấp gáp nhất, trước mắt chỉ có Jason, chẳng biết là có thể là đầu mối chính xác không.

Được rồi, còn một việc trọng yếu là mình phải tự nghĩ ra độc môn chiến kỹ. Gần đây bằng hữu Sino Joinet Sem với cái tuyệt kỹ "Hỏa Miện" huyền diệu của hân Rầm thối! Không thể để cho cái tên rầm thối đó tiếp tục.

Đỗ Trần đang nghĩ. Đột nhiên, một thân ảnh từ trên trời giáng xuống, hạ xuống phía sau lưng hân sau đó vỗ vỗ đầu vai hân.

Đỗ Trần cả kinh quay đầu nhìn lại, vóc người, tóc màu xanh biếc, khuôn mặt xinh đẹp, còn có y phục bó sát người màu đen cực kỳ gợi cảm - đúng là Mina.

"Hảo, Francis, nghe nói người gần đây phát đại tài, tỷ tỷ tới xin chút đỉnh!" - Mina cười duyên ôm lấy bối bối, nàng thơm bối bối một cái.

"Ân tiểu nha đầu thật đáng yêu!"

Đỗ Trần day trán:

"Mân Côi tiểu thư, có nhiệm vụ thì nói đi, nữ nhi của ta ở đây phiền người thu liễm một chút, đừng có dây xấu nàng!"

"Di! Người còn dám nói đùa với tỷ tỷ!"

Mina lại thơm tiểu tử kia một cái, đặt nàng trên sàn để nàng tự chơi, sau đó kéo Đỗ Trần đi tới một bên, thấp giọng nói:

"Thánh giáo có một nhiệm vụ giao cho người, về L'Griffins."

oOo

112. Đấu Thần Tự Hội

oOo

"Nhiệm vụ về L'Griffins sao?"

Đỗ Trần nhìn thoáng qua nữ nhi đang đi tập tễnh trên sàn thuyền, cười nói:

"Câu đầu tiên của người nói không nên nói là thánh giáo có nhiệm vụ "giao cho" ta, mà là thương lượng!"

"Tiểu suất ca đáng chết, người tới cùng có cái bí mật gì vậy? Thomas lão đại quá dung túng cho người rồi!"

Mina nhú mày, nói rất nhỏ:

"Tỷ tỷ nhận được tin, ba tháng sau Đấu Thần đảo sẽ triển khai đấu thần tự hội, có rất nhiều cao nhân đến tham gia."

Tin tưởng rằng, nếu Thomas lão đại tại đây nghe được Mina nói chuyện chắc sẽ bị dọa chết mất, dám cùng một siêu cấp cao nhân cao thâm khó lường nói chuyện như vậy, người thật không muốn sống nữa sao?

"Việc này ta biết rồi, Ziege đạo sư có nhắc qua, ông ta đang lo chuyện này."

Mina cười thần bí:

"Đây là luân phiên hội nghị, hội nghị sẽ có nhiều cao cấp đấu thần tham gia, mà mục đích tổ chức hội nghị là trao đổi đấu khí học thuật."

Đỗ Trần không kiên nhẫn nói:

"Bớt nói nhảm đi! Mau nói vào chính sự, ta còn phải chơi với nữ nhi!"

"Ai, tiểu tử kia không có hứng thú!" Mina nhún vai:

"Hội nghị lần này vốn rất bình thường, cứ cách mấy năm Đấu Thần đảo đều tổ chức một lần đại hình học thuật hội nghị. Nhưng năm nay vì có L'Griffins tham gia nên nó lại trở nên rất cổ quái!"

Trong lòng Đỗ Trần cũng muốn biết nhiều tình báo về L'Griffins nên tập trung chăm chú lắng nghe.

"Bình thường thì hội nghị lần này hẳn là do Ziege viện trưởng tự mình chủ trì, cũng do thương vụ học viện đảm trách, nhưng L'Griffins chủ động chịu chi trả tất cả phí dụng cho hội nghị lần này, cũng bỏ ra một khoản tài trợ lớn. Khoản tiền này trong mắt tỷ tỷ là một khoản lớn không cách nào tưởng tượng nổi! Có khoản tiền này, hội nghị lần này có thể trở thành hội nghị lớn nhất trong các lần đã tổ chức."

Đỗ Trần gật đầu:

"L'Griffins không có khả năng cho không tiền, hẳn dám chắc có yêu cầu!"

"Đúng vậy! Yêu cầu của L'Griffins là nghị trình cuối cùng của hội nghị, chính là mời các cao cấp đấu thần hợp lực giúp hắn giải phá một kiện thánh khí, cứu ra một người bị nhốt ở bên trong. Hơn nữa hắn ra một giá cao khó có thể tưởng tượng nổi, hắn nói: Ai có thể phá giải thánh khí này sẽ có được một nửa tài sản của hắn! Đây là một số tiền khổng lồ cỡ nào?"

Mina chu miệng, than:

"Bởi vì với mọi người - kim tệ - thứ này ai chả muốn "

Đỗ Trần nhìn chằm chằm Mina:

"Cho dù có một số cao cấp đấu thần khinh thường tiền bạc, nhưng chuyện phá giải thánh khí này lại đại biểu thực lực của một vị đấu thần, đấu thần thanh cao không vì lợi ích thì cũng vì danh mà tới."

"Đúng vậy, lần này danh lợi song trọng quá sức hấp dẫn. Kết quả hội nghị lần này đang từ một cái hội nghị trao đổi học thuật nho nhỏ đã biến thành một chung cục tụ hội của cao cấp đấu thần khắp tam đại lục!"

Mina chỉ phía Ôn Tuyền sơn, nơi đó có phòng của Ziege:

"Ziege viện trưởng sẽ dĩ đáp ứng thỉnh cầu này bởi vì hắn cũng muốn làm một đại thịnh hội học thuật hội nghị. Dù sao đối với xúc tiến phát triển thực lực của Đấu thần học viện có chỗ tốt lớn lao, càng huống chi có thể giúp bằng hữu của hắn cứu người. Người nghĩ có nguyên nhân khác không?"

Khóe miệng Đỗ Trần mỉm cười, đối với nguyên nhân kia trong lòng hắn biết rõ ràng nhưng còn làm bộ không biết.

Mina cười duyên nói:

"Lão ngoan cố bị kích thích rồi! Hì hì! Tại cảng Antwerp bị mất Vân Vụ Tỏa Liên nên hắn đối với chuyện phá giải thánh khí đặc biệt miễn cảm, nói không chừng thừa dịp lần này hắn có thể có được tin tức của Vân Vụ Tỏa Liên."

Đỗ Trần cười cười, gần nhất người bị cao thủ kích thích thì không chỉ có một Ziege. Chỉ bất quá "Ziege" là ra vẻ hồ đồ nhất.

"Tình huống ta hiểu rõ, nói một câu, thánh giáo muốn "thương lượng" với ta cái gì?"

Mina trợn mắt nhìn Đỗ Trần:

"Theo ta người thật là ngốc! Không lâu trước L G (cái này là tên viết tắt của L'Griffins) thua người hơn trăm vạn kim tệ cùng sản nghiệp, còn tuyên bố ba tháng sau sẽ cùng người luận bàn đồ thuật, cho nên, người là người có cơ hội tiếp cận L G lớn nhất!"

"Sau khi ta tiếp cận hắn thì sao?" - Đỗ Trần nhíu mày hỏi.

"Điều tra hết thấy! Người này quá thần bí. Mấy vị giáo phụ của thánh giáo cho rằng, lần này đấu thần tụ hội nhìn mặt ngoài cũng không đơn giản như vậy, cho nên hiểu rõ càng nhiều càng tốt!"

Đỗ Trần sờ sờ cái mũi:

"Bây giờ L G không có mặt ở Đấu Thần đảo, nếu đợi ba tháng sau hắn trở lại ta mới có thể tiếp cận điều tra thì sợ rằng đấu thần tụ hội đã bắt đầu rồi "

"Tiểu suất ca, người lại làm tỷ tỷ choáng váng a! Tỷ tỷ có được tin tức người trở thành thân truyền đệ tử của Ziege - cái lão ngoan cố cũng là bằng hữu của L G Còn chờ ta nói sao? Từ Ziege tra ra L G đi!"

Một mặt nói, Mina một mặt cảm tức Đỗ Trần, bất quá sự phẫn nộ của nàng với Đỗ Trần nhanh chóng chỉ còn một nửa.

Đỗ Trần cười:

"Tốt lắm, ta ghi nhớ, có tin tức gì sẽ thông tri cho người."

Đỗ Trần lại một lần sờ mũi:

"Đến bây giờ, thánh giáo đã tra ra bao nhiêu chuyện về L G rồi? Đều nói cho ta biết đi, ta không muốn lãng phí thời gian. Hơn nữa người để cho ta làm việc thì phải nói cho ta biết mục tiêu kể lại tình huống."

Đỗ thiếu gia bắt đầu rất có kỹ xảo "Sáo thoại".

Mina gật đầu:

"Việc này đích xác phải nói cho người, bất quá thật đáng tiếc, tỷ tỷ chỉ có thể nói cho người vô cùng ít!"

Nàng vươn hai ngón tay:

"Đầu tiên, L G ba năm trước xuất hiện "

"Hắn xuất hiện tại cảng Antwerp, sau lưng còn có một gia tộc cổ xưa." - Đỗ Trần cắt đứt Mina - "Chuyện ngoài lề tự nhiên không cần nói cho ta biết, nói điểm khiến ta cảm thấy hứng thú đi."

Mina cười kiều mỹ, lại lắc đầu:

"Tiếp theo sau tiếp theo thì không có gì cả!"

Đáng chết, tên L G này thật là thần bí, với mạng lưới tình báo của thánh giáo mà còn tra không ra! Đỗ Trần khoát tay, ý bảo mình đã biết, Mina có thể rời đi.

Không nghĩ Mina không có rời đi mà từ túi bên hông lấy ra một khối lệnh bài, thuận tay gài lên vạt áo Đỗ Trần:

"Sao vội vã đuổi tỷ tỷ đi vậy? Còn có chuyện khác mà!"

Nàng còn vỗ vỗ bài tử trên vạt áo Đỗ Trần, nói:

"Thomas lão đại sai ta chuyển cho người một câu, hắn nói tiểu tử người tại Thiên Vương sơn đã làm rất tốt nên cho người làm một chấp sự chủ giáo có điểm ủy khuất. Bây giờ, ta xưng hô người là Francis đại giáo chủ!"

Đỗ Trần cười lạnh trong lòng. Cái gì mà xem trọng mình, chẳng qua là biết về thế lực của Bác Bì, Dịch Cốt, một lần nữa nâng cao giá trị lợi dụng bản thân, cho nên gia tăng thu phục mình.

Đỗ Trần xuất ra khối bài tử nhìn một chút, bài tử dày bằng ngón giữa, dài bằng hai ngón tay, mặt trước có khắc hình dị thú có hai cánh, mà mặt sau còn có ba dòng chữ nhỏ dùng ngôn ngữ thông dụng trên ba đại lục Chấp Sự Chủ Giáo.

Tiện tay cắt bài tử vào trong ngực, Đỗ Trần cười nói:

”Đại giáo chủ này có cấp bậc thế nào? Quyền hạn gì?”

Một mặt hỏi, Đỗ Trần một mặt thâm buồn cười. Chính mình từ nhất đẳng giáo sĩ liên tục thăng ba cấp, hôm nay lại được làm đại giáo chủ còn chưa có lợi dụng quyền lợi của thánh giáo làm sự tình gì. Hôm nào phải tìm cơ hội thử một lần.

Mina chu miệng, sau thở dài:

”Bây giờ ngươi so với tỷ tỷ thấp hơn một bậc, giờ ngươi có nhiều tiền tiêu không hết, dám chắc không để ý tới kinh phí hàng năm được bao nhiêu. Vậy nói cho ngươi một chút, nhờ thứ này ngươi có thể tùy ý giết chết một quý tộc có tước vị từ tử tước trở xuống, điều động nhân viên chức vụ thấp hơn ngươi trong thánh giáo nhưng không bao gồm chấp pháp thần điện, tài quyết thần điện ám diện cơ cấu, hơn nữa mỗi lần không điều động quá ba trăm người!”

Cảm giác có quyền lợi thật tuyệt. Trong lòng Đỗ Trần ngọt ngào, lại thuận miệng hỏi:

”Nếu ta đi trộm đồ có thể được tha tội không?”

Mina nhìn Đỗ Trần một cách quái dị, cười ngạo nghễ:

”Tiểu tử kia, đến bây giờ ngươi còn không biết quyền lực của chấp pháp thần điện sao? Việc làm của chấp pháp thần điện của chúng ta chính là pháp luật!”

Tiếp đó vài ngày, Đỗ Trần một mặt tiếp tục lưu ý mấy người Jason, một mặt đắm chìm trong việc nghiên cứu bút ký của Ziege, thậm chí chuyện nghiên cứu di sản của Phillip đều gác lại sau.

Bởi vì hần gần tấn cấp tam cấp ma đấu sĩ, mà đến bậc này thì mỗi người đều lĩnh ngộ được một độc môn chiến kỹ làm trụ cột cho đấu thần, quan hệ đến phó thuộc tính đấu khí khi tấn thăng đệ tứ cấp, đến cấp sau thì phân chức nghiệp, thậm chí nguyện chúc đấu thần càng cao cấp. Có thể nói đây là một bước trụ cột, nếu không làm ngày sau đừng nghĩ trở thành cao cấp đấu thần.

Bởi vậy, cho dù Đỗ Trần có liên hoa nội kính nhưng cũng hết sức quan tâm tới lần tấn cấp này.

Sáng sớm, Đỗ Trần theo thói quen lấy quyển bút ký, nằm trên giường thích chí đọc bút ký của Ziege viện trưởng. Trong lúc này, ”dát chi” - cửa mở, bỗng bỗng có sức đẩy cửa ra, cười cười đi đến gần, hai cái má lúm đồng tiền bên khoe miệng nàng khiến cho người ta yêu thích, trên đầu nàng còn có một cái búp nhỏ.

Trên bàn có hai miếng thịt.

”Ba ba, ăn điểm tâm, bồi bồi làm đó!”

Đỗ Trần bật mạnh khỏi giường, cảm giác hạnh phúc vô cùng, cũng có vô tận nghi hoặc. Điều này điều này sao có thể? Tiểu bồi bồi bây giờ mới hai ba tuổi, chỉ có thể tập tễnh đi đường, có đôi khi nói chuyện còn không sôi, nàng nàng sao lại có thể làm điểm tâm?

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Đỗ Trần, tiểu bồi bồi đi tới trước giường, đặt tiểu bàn tử bên giường rồi thân thể nhỏ bé lại cố leo lên, nàng cười hì hì thân lên má Đỗ Trần một cái:

”Ba ba, thân thân, hảo ba ba!”

Nàng giơ bản tử lên đưa tới bên miệng Đỗ Trần, nâng cái bàn ăn lên quá đỉnh đầu, cái tay nhỏ lung lay hoảng hoảng:

”Ăn, bồi bồi làm!”

”Ai, cảm ơn bảo bồi nhi, ba ba ngươi yên tâm, ba ba có no cũng muốn ăn!”

Đỗ Trần thống khổ nhìn thoáng qua hai khối thịt có vẻ có tính đột phá, yết hầu nhúc nhích, từ khối thịt có thể thấy được bồi bồi làm thế nào.

Dám chắc là tùy tiện tìm hai miếng thịt, sau đó dùng lửa đã đốt lão đồ quỷ cùng thầy bói để nướng, mặt trước đốt tùy ý, sau đó không cho thêm gia vị trực tiếp rắc lên mặt trước ít tiêu, mặt sau còn có máu đỏ, tiếp đó mang tới.

Ai, nói thế nào cũng là tâm ý của nữ nhi, Đỗ Trần cắn răng ăn khối thịt vào trong miệng, còn nói:

”Hừm, ngon lắm!”

”Ngon lắm? Hi! Bối bối mỗi ngày làm cho ba ba ăn nha!”

Tiểu tử kia lao vào lòng Đỗ Trần, ngẩng đầu ngây thơ nhìn hắn:

”Ba ba, bối bối đáng yêu không?”

”Đáng yêu, bối bối đáng yêu nhất!”

”Vậy ba ba nhất định không đánh bối bối, cũng sẽ không mắng bối bối chứ!”

”Đương nhiên sẽ không!”

”Tốt lắm, hắc hắc, ba ba, bối bối gây họa rồi!”

Đỗ Trần đang nuốt miếng thịt xuống, nghe thấy thế cười khổ không thôi, nhìn lại tiểu nha đầu đang nằm co trong lòng, nữ nhân cười thật xấu

Trong lúc này, ngoài cửa có người nhỏ giọng nói:

”Tiểu thư, Harry có thể tiến vào không?”

Chờ Đỗ Trần thay nữ nhi trả lời, Tuyết Bỉ Nhân mở cửa, mỉm cười tiến tới:

”Chủ nhân, vừa rồi Harry cùng tiểu thư ra ngoài bờ sông chơi, tiểu thư nhất thời tinh nghịch không, tiểu thư vô tâm!”

Harry không dám nhìn ánh mắt uy hiếp của bối bối, càng không dám tùy tiện nói, cúi đầu nói thẳng:

”Tiểu thư đã mang một người sống trở về, ngài đi xem sao!”

oOo

113. Poster

oOo

Tiểu bối bối có thiên phú ”kiếm người” nha, không lâu trước kiếm được Alex, bây giờ lại kiếm được người sống!

Xem ra có tiểu bối bối, số lượng dân cư trong nhà tuyệt đối không phải là vấn đề.

Đỗ Trần đặt tiểu bối bối lên cổ Harry để cho hắn coi bối bối, một mặt thu dọn quần áo một mặt hỏi:

”Bối bối không được uy hiếp Harry. Harry, người nói cho ta tới cùng là xảy ra chuyện gì?”

”Chủ nhân tôn quý, vừa rồi Harry đang chuẩn bị giặt vớ giả, tiểu thư thức dậy sớm cùng Harry.”

Tuyết Bỉ Nhân một mặt nói, một mặt trộm nhìn sắc mặt bối bối tiểu thư, thấy nàng không có ý ngăn cản lúc này mới yên tâm lớn mật nói:

”Khi chúng ta đang giặt thì có một tiểu công tới. Lúc ấy cửa còn đóng, nhưng hắn tự tiện tiến vào viện, hơn nữa hắn còn nhìn bối bối.”

Tiểu bối bối gật đầu, kêu lên:

”Không ai, còn vào cửa, là tặc!”

”Tiểu thư thông minh nói đúng! Chủ nhân, tiểu công hình dáng khả nghi, tiểu thư lại phát hỏa ”

Đỗ Trần thu dọn quần áo, gật đầu nói:

”Bối bối làm đúng, có người tùy tiện tiến vào sân, thiêu chết rồi sao?”

Ngã, hài tử có giáo dục vậy sao?

”Chuyện không có thể! Tiểu thư chẳng biết làm sao thiêu cho tên kia hôn mê, kết quả tên kia hôn mê trước cửa. Tiếp đó Harry định thăm dò thì lúc này mười mấy đệ tử học viện cùng lao lên muốn bắt tên kia. Tiểu thư không cho, nói hắn là tù binh của tiểu thư hắc hắc, xảy ra chút xung đột, bắt quá.”

Harry nhếch miệng cười:

”Mười mấy đệ tử nọ biết đây là khu túc xá cao cấp, có thể ở chỗ này phi phú tức quý cho nên cũng không dám quá mức, xin ngài đi xuống cùng họ thương lượng.”

Đỗ Trần liếc mắt nhìn tiểu bối bối:

”Nữ nhi ngoan, người làm đúng, cái gì mà gây họa! Người xử lý tốt lắm, ba ba ủng hộ người!”

Ngã, thật sự là ”giảng lý” sao!

Đỗ Trần một mặt suy tư, một mặt đi tới cửa viện.

Một bóng người gầy yếu dựa bên cánh cửa, đã hôn mê, tóc hắn hơn nửa đã bị cháy sạch, trên người thật ra không có vết thương gì, mà ngoài cửa còn đứng hơn mười mấy đệ tử, xem trang phục mà họ mặc cũng không phải là con của gia đình phú quý gì.

Đỗ Trần nhàu mày, chẳng lẽ ”tính từ nhân”?

Lửa của tiểu bối bối cũng không mạnh, lực lượng chỉ có thể nướng thịt nhưng lại hay ra tay ác độc một chút. Đây là một hài đồng có thiên phú năng lực bản thân cực cao, trên tam đại lục ngay cả mình là Thiên Sứ Thủy Thân lúc nhỏ cũng không thể làm được như vậy, cũng không có gì là kỳ quặc. Hôm nay tiểu bối bối đốt tóc người này, hắn sao lại ngã?

Hơn nữa mười mấy đệ tử bên ngoài lại tới quá nhanh.

Sự việc đáng ngờ, chẳng lẽ những người này lập mưu lừa mình? Kiếp trước chính mình đã gặp qua không ít loại chuyện này.

Nghĩ vậy, Đỗ Trần trong đáy lòng đối với những người này không có hảo cảm, hắn tức giận nói:

”Các người làm gì? Sáng sớm đã vây quanh cửa túc xá của ta, lại muốn khiêu khích sao? Ta là giám sát bộ tổ trưởng Francis!”

Trên mặt mười mấy đệ tử nọ vốn còn một chút tức giận, nhưng vừa nghe thấy ”giám sát bộ tổ trưởng” lập tức biến thành tươi cười. Một người trong số đó đi ra nói:

”Nguyên lai là Francis tổ trưởng, ta là tam cấp đệ tử tại Thượng Thủy Các - George.”

Hắn muốn bắt tay Đỗ Trần nhưng tay vừa mới vươn ra ý thức được có chút không phải, lập tức có chút cục cựa:

”Chẳng lẽ ngài chính là thần duệ Shigeru đến từ Lanning đế quốc, Francis ư? Ta rất ngưỡng mộ mỹ danh lương thiện của ngài, ta cũng đến từ Lanning, xin ra mắt hậu duệ thần Shigeru, Francis huân tước các hạ!”

Nguyên lai George là một bình dân.

Đỗ Trần mỉm cười nắm tay hắn nói:

”Bây giờ chúng ta đều là đồng học, không cần phải nhắc tới tước vị quý tộc.”

Đỗ Trần xem thái độ của George hòa thiện, ngoài miệng cũng khách khí, cười nói:

”Tôi cũng là xảy ra chuyện gì?”

George muốn nói lại thôi, hắn nhìn tiểu công nằm bên cánh cửa kia một chút. Trước đây nghe nói phẩm hạnh của Francis gần như hoàn mỹ, hơn nữa lại có mỹ danh ”vinh diệu của thành St. John”, bây giờ thoát

nhìn cũng hòa thiện giống như trong truyền thuyết, không có chút nào vị tử của quý tộc. Vậy, hấn hấn sẽ không giảng đạo lý?

Nghĩ vậy, hấn nói:

”Xin ngài trước tiên xem người này!”

Còn không đợi Đỗ Trần phân phó, Harry cơ trí đã chạy đến lật thân thể tiểu công lên để cho Đỗ Trần có thể nhìn thấy.

Đáng chết, là hấn.

Tóc rối bời, người này khuôn mặt ngăm đen, mắt đeo kính, vóc người gầy yếu, thật yếu ớt.

Đỗ Trần nhủ mày, giám sát tổ trưởng không phải có hai tiểu đệ sao? Một người là Jason béo mập ở cách vách, người kia chính là tiểu công đang nằm bên cánh cửa tên là Poster.

Poster này, mặc dù Đỗ Trần là tổ trưởng của hấn nhưng hai người từ khi biết nhau đến giờ cũng không nói với nhau quá mười câu. Một phần vì tổ trưởng Đỗ Trần không bàn chính sự, mỗi ngày được sự ”ủng hộ” của Mina giáo thụ mà danh chính ngôn thuận đào khóa, còn lại là nhân tính của Poster yếu đuối, không tiện giao tiếp. Hai người gặp nhau gần đây nhất là trong một lần đệ tử tụ hội, tiểu đệ này cũng chỉ gật đầu với tổ trưởng, miễn cưỡng nói vài câu khách khí.

Có lẽ nói hấn yếu nhược chính là khinh hấn, theo Đỗ Trần, Poster này thuộc loại người cần tình thương yêu đặc biệt, khi cùng người xa lạ nói chuyện thì mặt đỏ hồng, tay chân cục xúc bất an.

Một người như vậy có thể tiến vào đệ tử hội chính là nhờ ”công lao” của Đỗ Trần, khi hấn là tổ trưởng, muốn chọn tiểu đệ thì nhất thời lười biếng nên giao chuyện này cho Jason làm, mà Jason lại giỏi làm việc này sao lại chọn một đồng liêu, hấn có ngụ ý chứ

Đỗ Trần lắc đầu hỏi:

”George, người này ta biết, hơn nữa còn là một thành viên thuộc giám sát bộ - Poster. Hấn làm sao vậy?”

”Huân tước các hạ, Poster này thân là thành viên giám sát bộ nhưng lại thu tiền bánh kem của chúng ta ” - George phẫn nộ bất bình.

Nguyên lai Poster cùng các đệ tử này xuất thân bình dân, ai cũng không giàu có, mà Poster hấn lại càng một thanh hai bạch cho nên hấn mới cần công kiếm học, làm một chút. Nhưng gần đây, Poster lấy tiền của bọn George nhưng lại không trả lại, một ít đệ tử không giàu có ai có thể nguyện ý a.

Vì vậy, sáng nay các đệ tử tới đòi tiền, Poster hoảng hốt chạy vào sân của Đỗ Trần. Có thể là bị truy đuổi quá gắt gao, lại nghe nói tổ trưởng ở túc xá mười tám cho nên cuống quýt chạy vào sân của Đỗ Trần.

”Là như thế sao, ta hiểu rồi!”

Đỗ Trần cười, Poster này lại làm như vậy, dù sao trên danh nghĩa cũng là tiểu đệ của mình, mình cũng nên giúp hấn một chút:

”Harry, đi lấy năm mươi mai ngân tệ đưa các vị đồng học này!”

George sững sốt, vội la lên:

”Huân tước các hạ, ta sao dám nhận tiền của ngài?”

Đỗ Trần phất tay áo, cười nói:

”Poster là thành viên của giám sát bộ, ít nhất trên danh nghĩa là cấp dưới của ta, hấn làm sai thì ta tự nhiên phải thay hấn chịu trách nhiệm, các ngươi hãy nhận lấy tính là ta thay Poster bồi thường cho các ngươi.”

”Vậy năm mươi mai ngân tệ cũng nhiều lắm, chúng ta cả gia đình cũng không có đến một mai ngân tệ a!”

Đỗ Trần vỗ vỗ vai hấn, nói:

”Không quan hệ! Xin hãy thu lấy. Nếu các ngươi không nguyện ý thì có thể dùng bộ phận tiền dư thừa đi trợ giúp đồng học, được không? Harry, nhanh một chút, sau đó mang Poster vào phòng!”

George còn muốn chối từ, nhưng trước nghiêm lệnh của Đỗ Trần, Tuyết Bửu Nhân đã dúi tiền vào tay hắn.

George trân trọng cúi người:

"Cảm tạ ngài, huân tước các hạ, ngài là quý tộc thiện lương nhất mà ta từng thấy qua!"

Trước kia nghe nói qua một chút về Francis vui vẻ làm từ thiện, danh tiếng thiện lương, lúc ấy hắn còn có chút không tin. Nhưng bây giờ vừa gặp, vinh diệu của thành St. John cũng quả nhiên là danh bất hư truyền.

Đỗ Trần không có hứng thú quan George suy nghĩ gì, đuổi bọn đệ tử đi, Harry mang Poster vào đại sảnh tầng một.

Tiểu bối bối vừa rời tránh ở trong phòng bây giờ cũng ra, nàng cười khanh khách nhìn Poster nằm đó, hắc hắc nói:

"Ba ba tuyệt, cướp tù binh của bối bối trở lại!"

"Bối bối ngoan!" - Đỗ Trần ôm lấy nữ nhi, cười nói - "Lần này ngươi làm tốt lắm, có người tùy tiện xông vào nhà nên đốt hắn. Bất quá, Poster này không phải là trộm."

Nhìn bộ dáng chu mỏ của nữ nhi, hắn lại nói:

"Nếu người thích phóng hỏa thiêu người thì trong trường bằng trước cửa nhà chúng ta không phải có hai tên cổ quái đó sao? Người đi thiêu bọn họ đi."

"Tốt, thiêu lão đồ quỷ cùng lão thầy bối!" - Tiểu tử kia vỗ tay cười.

Trong lúc Harry hầu hạ, Poster đã tỉnh lại, hắn kinh hoảng nhìn thoáng qua hoàn cảnh xung quanh, cúi đầu nói:

"Tổ, tổ trưởng "

"Cái gì cũng không phải nói, George đã nói cho ta biết hết rồi. Ngươi sao lại vậy? Thân là thành viên giám sát bộ mà lấy tiền bánh của người bản cùng sao?"

"Không phải, ta ta " - Poster ấp úng, không giải thích được.

"Còn có, hài tử của ta đốt tóc ngươi, ngươi sao lại ngất?"

Đỗ Trần kỳ quái hỏi, Poster cúi đầu liếc nhìn trang sức trong phòng khách, không biết trả lời thế nào. Đỗ Trần theo ánh mắt của hắn nhìn lại, không khỏi tức giận trong lòng.

"Nói đi, nhìn thụ cầm của ta làm gì?"

Lúc này Poster trả lời rất nhanh:

"Thụ cầm rất trân quý!"

Đỗ Trần thăm nói: Đương nhiên trân quý rồi, giá cầm bằng thủy tinh, điểm bạc kim vào cung cầm, còn có nhiều thứ không rõ những tia sáng lưu ly đó. Nhiều thứ được tổng hợp lại, đến tiểu hài tử cũng có thể nhìn ra giá trị của nó.

Cầm này là từ con thuyền màu đen của L G phát hiện ra, nghe nói là đồ cổ, bất quá Đỗ Trần không hiểu âm nhạc nên chỉ xem làm đồ bài trí.

"Đừng xem cầm nữa, mau nói đi!"

Đỗ Trần trong lòng gấp gáp, Poster này sao lại không đánh được một cái rắm nhỉ?

Poster lưu luyến nhìn thoáng qua thụ cầm nọ, khuôn mặt hắn giờ hồ đồ, hình tượng đầu tóc rối bời giống như một nghệ thuật gia thụ cầm bình thường, hình dáng rất cổ quái.

Lúc này, bên ngoài vang lên một tiếng kêu lôi đình:

"Thiếu gia, cứu mạng! Sư phó điên rồi muốn giết ta!"

Là Ariza.

Đỗ Trần kinh hãi lập tức chạy ra ngoài, ngoài miệng còn dặn dò:

"Harry, người mang bối bối. Poster, người cũng theo ta đi!"

Roland làm khó Ariza sao?

Đáng chết! Bệnh điên của Roland quá nặng sao? Sau lần ở Thiên Vương sơn mình không có gặp hắn, hắn mặc dù điên cuồng nhưng không có dả thương người, lúc đó mới yên tâm để Ariza bên người hắn.

"Ha ha, người chạy thoát sao? Tại sao muốn chạy? Tiếp tục đánh với ta!"

Trong chốc lát Roland từ trên không hạ xuống, ánh mắt hắn nhìn chăm chăm Ariza nói:

"Năm đó chúng ta không phân thắng bại, hôm nay ta nhất định phải quyết tử!"

Roland cầm trong tay một cây gậy gỗ, thần thái cuồng vọng điên cuồng, một thân y phục thủy thủ đã bị xé nát lộ ra cơ thể tinh tráng, hắn từng bước đi tới trước mặt Ariza.

"Thiếu gia, làm sao đây?" - Ariza cuống quýt tránh sau Đỗ Trần.

Đỗ Trần kéo Ariza từng bước lùi về phía sau, trong lòng nhanh chóng suy tư. Roland nói Ariza là đối thủ tốt, còn nói bọn họ năm đó đánh qua một trận mà nguyên nhân hắn thu dưỡng Ariza bởi vì Ariza là con một bằng hữu của hắn. Con mẹ nó! Nhất định là Roland hỗn loạn, nghĩ Ariza là bằng hữu kia của hắn.

"Roland tiên sinh, ngài nhìn cho rõ đi, đây là Ariza, không phải bằng hữu của ngài!" - Đỗ Trần hô to.

Roland mờ mịt lắc đầu, lại nhìn Ariza:

"Ta không có nhìn lầm. Là người! Đến đây đi!"

Hai tay hắn cầm gậy gỗ tựa như cầm đại kiếm, dưới chân phát lực hướng Ariza cùng Đỗ Trần vọt tới.

Nhưng khi chưa tới thì một trận gió sắc bén đã lao đến, phong nhận quét lên mặt khiến tay chân Đỗ Trần lạnh lẽo trên. Thiên Vương sơn hắn từng nhìn qua Roland ra tay, nhưng khi đó hắn chỉ đứng xem, còn bây giờ hắn trực diện đối đầu với Roland.

Ngày trước Roland là kiếm trung chi hoàng, tung hoành Yinsi, Ya-Qin hai khối đại lục không có địch thủ, cho dù hắn bây giờ điên loạn vô thường, thực lực không bằng năm đó nhưng tuyệt không phải là người Đỗ Trần có thể ngăn cản.

Roland ngày càng gần, hai tay cầm gậy gỗ cũng nâng lên, gậy gỗ chỉ Ariza đang nấp sau lưng Đỗ Trần. Ai cũng không hoài nghi, một "kiếm này" của hắn qua đi có thể chém Đỗ Trần cùng Ariza thành hai đoạn.

Đỗ Trần vừa định kéo Ariza né tránh thì thân thể Roland đã run mạnh, tiếp đó thân thể hắn phân ra thành vô số bóng người, từ bốn phương tám hướng vây lấy Đỗ Trần cùng Ariza.

Tránh không thoát! Đỗ Trần khẩn trương, hộ thuẫn của nhị cấp đấu sĩ xuất ra ngoài cơ thể, vô hình liên hoa thuẫn cũng xuất ra.

Đỗ Trần âm thầm cầu nguyện, chỉ mong Roland giống lần trước, cho rằng khí tức của liên hoa hộ thuẫn là cái gì "Thẩm Thủy Thánh Quang", sau đó bỏ chạy.

Nếu không .

"Hát!"

Còn cách Đỗ Trần hai bước, trong vô số ảnh ảnh tập, chân thân của Roland hiện ra.

Đỗ Trần hai mắt nhắm lại, Roland lần này không có nhớ tới Thẩm Thủy Thánh Quang . Xong hết rồi, vậy chỉ còn hi vọng vào liên hoa thuẫn, nhưng tấm chắn này chỉ có thể khắc chế vong linh đấu khí

Sinh tử trong nháy mắt đột nhiên dừng lại, ảo ảnh đầy trời cũng không thấy nữa, hắn đứng lặng tại chỗ, bên tai nghe thấy cái gì đó

oOo

114. Tiếng Đàn

oOo

Mới sáng sớm bên bờ Thượng Thủy hà đã vang lên một chuỗi tiếng đàn thụ cầm du dương, thanh thúy, uyển chuyển giống như Hoàng Oanh xuất cốc, lại như Nhũ Yến quy sào. Nhất thời làm cho tai mắt người ta sáng ra, không khỏi lưu thần lắng nghe.

”Đồng!”. Một bóng trong tay Roland rơi trên mặt đất, hắn nghiêng tai lắng nghe tiếng đàn, vẻ mặt thoáng vui thoáng buồn - biến hóa không ngừng.

Đỗ Trần đang ở bên bờ tử vong cũng chợt tỉnh, nhìn Roland tựa hồ bình thường hơn một chút hắn mới lau mồ hôi lạnh trên trán, thu hồi ẩn hình liên hoa thuẩn rồi kéo Ariza tới nội viện.

”Đây là gì? Dễ nghe thật!”

Ariza - hải tử ngốc này cũng không tự chủ theo tiếng đàn bước tới, xem hình dáng hắn hình như muốn tại chỗ nhảy một đoạn vũ đạo của thú nhân, mà cảm giác của Đỗ Trần càng kì quái. Từ khi đệ tứ Liên Hoa nở ra, đầu óc hắn sinh ra một cảm giác huyền diệu tựa hồ cùng tiếng đàn này có một liên lạc kỳ diệu nào đó.

Dựa vào cảm giác huyền diệu trong đầu Đỗ Trần giật mình hiểu được ý tứ trong tiếng đàn - an tĩnh, tường hòa, chỉ có giết chóc là bỏ đi hết thấy.

Tìm kiếm nơi phát ra tiếng đàn, Đỗ Trần lại cả kinh, nguyên lai tiếng đàn này vờn quanh tai hắn từ bốn phương tám hướng mà đến, nhất thời cũng khiến người ta không phân biệt được nơi phát ra, tựa hồ đến từ thiên ngoại, lại giống như từ dưới đất tới.

Đúng lúc này thì ”Hô!”, Roland ngửa mặt lên rồi thở ra một hơi, đột nhiên nói:

”Ngươi là ai? Tại sao ngươi lại biết thủ khúc này? Tuyết Ny là gì của ngươi? ”Thỏa hiệp Fennyfuxi” của ngươi có bảy phần hỏa hầu của nàng.”

Hắn đã khôi phục lại bình thường.

Nhưng hắn liên tiếp hỏi mấy vấn đề khiến cho Đỗ Trần thâm kinh hãi không hiểu. Tuyết Ny? Chẳng lẽ là quản lý viên của đồ thư quán kia, đồng thời là tỷ muội của Mayfair - Tuyết Ny a di?

”Fennyfuxi thỏa hiệp” trong miệng Roland nhất định là tên nhạc khúc vừa rồi. Tiếng đàn này siêu phàm thoát tục, dư âm nhiều lương, hơn nữa còn trợ giúp Roland khôi phục thần trí. Sao lại thần kỳ như vậy? Nhưng, nó chỉ có bảy phần hỏa hầu của Tuyết Ny thôi

Nếu bản nhạc này do Tuyết Ny thân thủ đàn tấu thì là cảnh giới gì đây?

Roland đợi không được câu trả lời, hắn hừ” một tiếng.

Vốn tiếng đàn đã dần dần yếu nhược chợt đột biến, nhất thời lại có khanh thương cổ nhạc tựa hồ kéo người ta nhập vào một Tu La sa trường, huyết khí kinh thiên.

Tiếp theo, tiếng đàn biến mất, cũng không thể tìm ra.

”Biết rồi!”

Roland hình như đối với tiếng đàn đáp lại, hắn lắc lắc đầu, nhặt một côn trên mặt đất rồi nhìn thoáng qua Ariza, nói:

”Theo ta trở về.”

Cùng ngươi trở về? Đỗ Trần khấn thưng, lần này là may mắn, nếu Roland lại nổi điên thì sao? Ariza đứa nhỏ ngốc này còn có thể bảo trụ mạng nhỏ để ăn thịt trâu sao?

”Roland tiên sinh, ta đề nghị Ariza ở lại chỗ ta ”

”Ngươi nói cái gì?” - Roland nhíu mày.

”Ta không có việc gì.”

Ariza rất sợ hãi, hấn nắm chặt tay Đỗ Trần không chịu bước đi. Đỗ Trần trầm nghĩ, người bây giờ không có việc gì sao? Vậy còn lúc vừa rồi? Cho dù người là đệ nhất cao thủ trên Đẩu Thần đảo, cũng có thể là đệ nhất cao thủ trong lòng người, nhưng huynh đệ của lão tử tuyệt không thể ở bên một kẻ tùy thời có thể nổi điên dả thương người bên cạnh.

Đỗ Trần dùng thân thể che trước Ariza:

"Không, ta là chủ nhân của Ariza, ta nghĩ .."

"Người là cái rắm!"

Roland cũng không nói nhảm, đột nhiên thân hình hấn như điện, vọt đến sau Đỗ Trần nắm được Ariza, kéo hấn bay đi.

"Yên tâm, lúc này Ariza không chết được!"

Từ lời nói rõ ràng của Roland mà đánh giá, hấn đích xác đã khôi phục thần trí, nhưng Đỗ Trần sao có thể hoàn toàn yên tâm? Sao dám yên tâm. Nhưng hấn căn bản không ngăn được Roland.

Để cho Ariza ở bên người điên thật quá nguy hiểm, cần nhanh nghĩ biện pháp .

Được rồi, Tuyết Ny a di! Còn có tiếng đàn từ đâu mà tới? Đỗ Trần cố nhìn hai bên, các đệ tử ở túc xá phụ cận đã bị kinh động đang nhìn ra ngoài, một số người sợ liên lụy lập tức đóng cửa sổ, mà hai môn thần trước cửa nhà mình trướng bóng của Demis và Bowen trống rỗng, hai kẻ cổ quái này căn bản là không có mặt.

Mang theo vô tận nghi hoặc Đỗ Trần về tới túc xá, hấn chuẩn bị trước tiên đuổi Poster đi, sau đó đi tìm Tuyết Ny a di.

Đại sảnh trống rỗng, Đỗ Trần hô:

"Không có việc gì, đều ra đi!"

Harry ôm bối bối từ trên lầu đi xuống, mà Poster không có trên lầu hai, hấn đang trốn sau màn cách lắng nghe.

"Ai, chuyện đã giải quyết rồi, Poster, người tới cùng là xảy ra chuyện gì?"

Trong lòng Đỗ Trần có việc, ngữ khí cũng dồn dập hơn một chút.

Poster không dám ngồi xuống, nói:

"Ta, ta thua tiền các học sinh!"

Hấn cúi đầu, không muốn giải thích.

Nguyên lai lần trước L G cùng Pier đổ đấu bên trong đồ tràng của bọn họ, người bên ngoài cũng đổ - bọn họ đổ ai sẽ thắng. Poster cùng đại đa số đấu thần trên đảo đều giống nhau, biết Pier có xưng hào đồ vương Ya_Qin cả đời chưa từng bị bại qua, dĩ nhiên hấn tất thắng không thể nghi ngờ, các học sinh đều mua Pier thắng

Kết quả thì Pier bại, Poster cùng các học sinh thua tiền. Tiếp đó, Đỗ Trần - một người chưa nghe danh bao giờ xuất tràng đổ đấu với L G, thấy L G lợi hại nên Poster bồi theo. Bây giờ, hấn triệt đầu triệt vĩ (thất lưng buộc bụng), hơn nữa danh dự phá sản cùng quang dẫn ngay cả cơm đều không có mà ăn.

Mà sở dĩ nguyên nhân hấn ngắt, theo Poster "tự mình nói", cũng không phải là trách nhiệm của tiểu bối bồi mà là hấn nhiều ngày không có ăn no, lại bị các học sinh đánh bị chút thương tích, dù sao các học sinh cũng là đấu sĩ, cho nên chạy đến trước cửa túc xá Đỗ Trần thì không thể cố nữa, ngã xuống.

"Ai, ai nói tiểu đồ có thể đi tình! ***nhưng***! Hại người không ít a!"

Đỗ Trần ra vẻ than dài, trầm nói. Việc thiện tuy nhỏ nhưng kiếp trước không phải có câu nói: "Không có việc thiện nhỏ mà chỉ là không có lòng" sao.

"Harry, mang chậu nước cho Poster rửa mặt, sau đó đưa cho hấn năm mươi mai ngân tệ!"

"Không, ta sao có thể lấy tiền của ngài! Ta không nên***!" - Poster cuống quýt khoát tay.

Đỗ Trần nắm tay hắn, Poster né một chút nhưng vẫn bị bắt được.

"Người đừng cự tuyệt, chẳng lẽ người muốn học tập với cái bụng đói sao? Hơn nữa chuyện lần này người sẽ rất khó tìm việc. Ta tin tưởng người sẽ sửa đổi, ta nguyên ý tin tưởng người!"

"Ta xin lỗi các học sinh, ta tổ trưởng thiện lương, cảm ơn người!"

Poster khiếp hãi nói lời cảm ơn, dùng sức rút tay mình về.

Mời Poster ăn điểm tâm, Đỗ Trần cùng hắn xuất môn. Poster muốn đi học, mà Đỗ Trần lại đi tìm Tuyết Ný.

Poster sửa sang sạch sẽ nhìn qua cũng tương đối vui vẻ, tóc hắn bị tiểu bối bối đốt bây giờ không thể làm gì hơn là để xõa tóc, nhưng vẫn còn tóc màu lam che nửa khuôn mặt. Con mắt đen cùng vóc người gầy yếu, bộ dáng này dùng lời dễ nghe thì là: Một tiểu nam sinh thuần tình, nếu nói không dễ nghe, thì phải là: Một thủ ngục tử có điểm góc ghech.

Đỗ Trần nhìn hình dáng hắn thầm thấy buồn cười, vuốt tóc của hắn:

"Thật sự xin lỗi, khiến tóc người "

"Không, ta rất cảm tạ ngài, hình dáng của ta bây giờ cũng tốt hơn rồi!"

Poster cố gắng gỡ tay Đỗ Trần.

Chờ hai người dần đi xa, lão đồ quỷ cùng lão thần côn đang say bét nhè như một con quỷ ăn đêm từ ngoài trở về đi ngủ. Bọn họ dựa lưng vào nhau, trong miệng hừ hừ cười nhỏ.

"Lão đồ quỷ, chiêm tinh thuật của lão nhân gia ta thế nào? Ta tính hôm nay Roland sẽ nổi điên cho nên mang người tránh khỏi đây, miễn cho lúc hắn nổi điên bức người ra tay!"

Demis nhìn qua ngoại mạo chỉ tầm hai mươi mấy tuổi lắc đầu:

"Di, đừng gọi là lão nhân gia, người so với ta còn nhỏ hơn mấy tuổi a!"

Bowen không nói, Demis lại nói:

"Được rồi, Francis hắn là sẽ lập tức tấn tam cấp hoàng y đầu sĩ, khi đó hắn nhất định sẽ lựa chọn xuất ngoại du lịch mà không phải ở lại học viện. Người nói một câu chuẩn xác xem, đến lúc đó chúng ta có phải cùng hắn đi ra ngoài một chút không? Nếu phải đi, ta bắt đầu chuẩn bị."

"Ta cũng muốn cùng hắn đi, nhưng Francis phải đi du học đảm chắc hắn sẽ dừng lại tại Lanning!"

Bowen âu sầu vỗ vỗ cái đầu.

"Sao vậy? Người còn không dám về Lanning sao? Đã bao nhiêu năm rồi. Ai, lão thầy bói không, Bowen tiên sinh thân ái!"

"Gọi ta là lão thầy bói đi, ta không thích cái tên "Bowen" này." - Bowen bĩu môi.

"Đừng nói chuyện du lịch nữa, trước tiên xem tiểu huynh đệ của chúng ta sẽ làm gì sau ba tháng nữa trong đấu thần tụ hội. Nếu hắn có thể tiếp tục cho chúng ta một chút kinh hãi, lão nhân gia ta sẽ cùng hắn ra ngoài, hồi Lanning.

"Đấu thần tụ hội tinh phong huyết vũ a!" - Demis tựa thi nhân bình thường bắt đầu ngâm xướng.

..

Đỗ Trần đi tới đồ thư quan, đồ thư quán bây giờ còn chưa có mở cấm lệnh, Tuyết Ný cũng thanh nhàn, thư thả ngồi trong phòng quản lý đọc sách.

"Tuyết Ný a di, ta đến thăm người đây!"

Đỗ Trần mang lễ vật đến, nói khách sáo vài câu sau đó nói ra nghi vấn của chính mình.

Tuyết Ny sửng sốt, lập tức cười nói:

” Fennyfuxi thỏa hiệp nọ là một bài thụ cảm khúc mà ta nghĩ ra!”

Tuyết Ny không có phủ nhận, điều này khiến Đỗ Trần trong lòng vui vẻ, vội hỏi:

”A di, thủ khúc này của người thật lợi hại, nó có thể trị liệu bệnh điên cho Roland miện hạ.”

Tuyết Ny lại lắc đầu, khiên tốn cười nói:

”Cũng không phải khúc ca của ta lợi hại mà là khắc chế tốt cự thương của Roland. Năm đó Roland bị xin lỗi, ta không tiện nhắc tới tư sự của người khác, bất quá ”Thỏa hiệp Fennyfuxi” mặc dù có năng lực mê hoặc nhất định nhưng chống lại cao cấp đầu thần thì vô dụng, nó nhiều nhất chỉ có thể che giấu vị trí của người tấu trong lúc hỗn chiến, cho nên cũng không tính là cái gì tuyệt kĩ.”

Đỗ Trần cũng không quá quan tâm Roland tại sao lại thụ thương, dù sao việc này cũng không trực tiếp quan hệ tới hắn, hắn cười nói:

”Vậy người đàn cầm nhất định là đệ tử của người, hắn bây giờ ở đâu? Ta muốn gặp hắn cảm tạ!”

Tuyết Ny do dự một chút, cười nói:

”Điều này ta cũng không thể nói cho người, bởi vì thân phận của vị tiểu thư nọ hết sức đặc thù. Có rất nhiều người muốn thương tổn nàng, vì vậy nàng nhờ ta giữ bí mật thân phận của nàng. Xin lỗi!”

Tiểu thư? Nguyên lai là nữ!

Đỗ Trần cười nói:

”Ta chính đang muốn hỏi người, a di ngài học thức uyên bác nhất định có thể cho ta một ý kiến tốt.”

”A, ý kiến của ta không tính là ý kiến hay, bất quá ”

Tuyết ny cười cười:

”Độc môn chiến kĩ nhất định phải phối hợp cùng thánh khí mới có thể phát huy uy lực lớn nhất, người chọn loại hình thánh khí gì chưa?”

”Còn chưa có, phòng đầu giá chỉ có thể mua được thánh khí cấp thấp, mà cao cấp thánh khí phù hợp với thủy hệ thuộc tính của ta lại chỉ có thể gặp mà không thể cầu, cho nên bây giờ ta vẫn tay không.”

Tuy nói như thế nhưng trong lòng Đỗ Trần lại suy nghĩ: Tìm cái gì thánh khí a, chính mình trong tay còn có cửu cấp thánh khí Vân Vụ Tỏa Liên của Ziege, đến lúc đó chỉ cần thay đổi hình dạng của nó thì đó là thánh khí cao nhất tam đại lục.

Thêm nữa, mông dít Đỗ Trần còn có hơn ba mươi đóa hoa chưa nở, sợ rằng binh khí pháp bảo của hắn nhiều hổng hà sa số.

Tuyết Ny cũng không biết Đỗ Trần đã có cửu cấp thánh khí cơ hồ đời này đều không cần dùng binh khí mà phát sầu, nàng suy nghĩ một hồi rồi nói:

”Nếu người còn không có thánh khí, trước hết hãy nói linh ngộ của mình đối với thủy nguyên tố cho a di, a di giúp người tham mưu.”

Chờ Đỗ Trần nói qua giải thích của mình đối với thủy nguyên tố, Tuyết Ny cười nói:

”Hiểu rồi, a di có thể cho người một đề nghị, người chọn loại hình thánh khí tốt nhất là dùng kiếm! Hơn nữa tốt nhất người nên tìm một loại thánh khí cấp bậc không cao, như vậy người có thể trước tiên dùng kiếm mà luyện chiến kỹ, ngày sau sẽ tìm thứ tốt hơn kiếm khí.”

”Kiếm?”

Đỗ Trần suy nghĩ một chút. Bây giờ đã biết kim phát phiêu dật, bạch y trắng tuyết trắng phục, nếu phối với một thanh trường kiếm thì hình tượng đảm chắc sẽ rất tuyệt, huống chi đây là ý kiến của chuyên gia.

”Tốt, ta mau tìm một thánh khí loại kiếm.”

Hai người hàn huyền vài câu, Đỗ Trần liền đứng dậy cáo từ.

Tiến Đỗ Trần đi, Tuyết Ny đột nhiên lấy ra bút vẽ, một mặt vẽ, một mặt lắc đầu tự nói:

”Người tại sao lại kêu ta nói dối Francis? Với thiên tư cùng giải thích đối với thủy hệ của hần thì thánh khí thích hợp với hần có nhiều loại. Người tại sao nhất định muốn hần dùng kiếm?”

Thanh âm nàng nói truyền xuống đất, trong tay Tuyết Ny cũng xuất hiện một họa quyển sống động như thật, đúng là bức họa Mayfair cùng Anginus kết hôn. Mà cách vẽ trong họa bút của nàng, cũng chính là Bác Bì ở phụ cận không ngừng biến đổi.

Đột nhiên, trên vách tường sau lưng Tuyết Ny vang lên một thanh âm lạnh như băng:

”Người không cần biết tại sao!”

”Green, người trở nên rất quái lạ! Ta cơ hồ không nhận ra người!”

”Hừ, người chỉ cần nhận ra Bác Bì đao của ta!”

Tuyết Ny bình thần nở nụ cười, chậm rãi nói:

”Dù sao người đã phát hạ đấu thần huyết thệ thủ hộ Francis nên không có khả năng hại hần, vậy ta có thể làm gì thì đã làm. Bây giờ người có chuyện gì cũng đều không quan hệ tới ta! Người mau đi đi? Ta rất không thích hình dạng của người bây giờ!”

Bác Bì cũng không có lập tức rời đi.

”Người còn phải giúp ta một việc. Ba tháng sau, đấu thần tụ hội ”

”Ta nói rồi, ta chỉ bình thần đọc sách vẽ tranh, bây giờ chuyện gì của người đều không quan hệ tới ta!”

Tuyết Ny chăm chú vào bức họa trước mặt, đột nhiên bất đắc dĩ lắc đầu:

”Đi mau, đừng có cố. Thân thể của người ”

”Thân thể của ta không cần người quản, ba tháng sau người phải giúp ta làm một việc!”

oOo

115. Ma Nữ Đã Trở Lại

oOo

Đỗ Trần vừa về tới túc xá, trong lòng còn có chút bất an. Mặc dù Tuyết Ny a di đã khiến Đỗ Trần yên tâm, khúc phổ của nàng ít nhất có thể cam đoan trong thời gian ngắn không khiến Roland tái phát bệnh, nhưng Đỗ Trần không muốn Ariza mạo hiểm.

Đối với Ariza, địa vị người hầu này trong mắt Đỗ Trần không phải người bình thường có thể so sánh, không khách khí nói một câu, nếu Ariza cùng cha mình đồng thời gặp nguy hiểm, bản thân tuyệt đối sẽ không lo lắng cứu công tước phụ thân, bởi vì Ariza mới chính là thân nhân của mình, là người mà mình nhận là thân nhân.

Nếu không phải tính tình cùng thực lực của Roland khiến Đỗ Trần tạm thời không có biện pháp, hoặc là Bác Bì, Dịch Cốt, Helen, Susan thực lực bọn họ gộp lại, hoặc là có phương pháp khác chế trụ được Roland thì Đỗ Trần tuyệt đối sẽ không lẩn tránh! Bất quá bây giờ, hần chỉ có thể thỉnh cầu Tuyết Ny a di trong lúc không có việc gì thì chơi cầm chữa thương cho Roland, ngàn vạn lần không thể để cho hần lại phát bệnh nổi điên, cho dù nổi điên cũng không sao, chỉ cần không thương tổn tới Ariza là tốt rồi.

Chờ Đỗ Trần trở lại túc xá đã là giữa trưa.

”Ba ba, ăn cơm!”

Tiểu bối bối ngồi trên cổ Harry tiến đến. Tiểu tử kia mặc trang phục thật đáng yêu, hai bím tóc kết hình con bướm khiến nụ cười của tiểu nha đầu càng tăng thêm vài phần ỏn trọng, mà bên hông của bộ quần áo màu đỏ còn có một dải lụa trắng quấn quanh, mặt trước còn có đầy hạt cơm. Tiểu tử kia nhếch miệng cười, lao vào lòng Đỗ Trần:

”Ba ba, bối bối làm cơm trưa! Bối bối rất ngoan!”

Đỗ Trần nhớ tới hai khối thịt lúc sáng sớm, không khỏi nhú mày:

”Bảo bối nhi, người lại làm ”chuyện tốt” phải không?”

Tiểu bối bối mân mê:

”Không có a, bối bối rất nghe lời, bối bối muốn nấu cơm trưa cho ba!”

Harry cũng cười nói:

”Chủ nhân tôn quý, tiểu thư biết buổi sáng người ăn thịt rất vui nên đặc ý tự mình vào bếp nấu cơm trưa cho ngài.”

Hắn nhìn thoáng qua tiểu nha đầu, vừa cười vừa nói:

”Tiểu thư lần này nướng thịt chín, hơn nữa còn bỏ thêm gia vị.”

”A, bảo bối nhi thật thông minh, biết nấu cơm nữa!”

Đỗ Trần ôm lấy tiểu nha đầu đi tới bên cạnh bàn, hắn thấy trên bàn thịt bò cả sắc lẫn hương đều rất tốt không khỏi sửng sốt:

”Harry, thật sự là tiểu thư làm sao? Nướng \$#\$^# những thứ này đều do tiểu thư làm sao?”

Nói xong, Đỗ Trần nắm lấy tay nhỏ bé của tiểu bối bối không tử tư nghị, tay nhỏ bé trắng nõn này sao lại có thể làm ra những món ngon như vậy? Dù sao tiểu bối bối bây giờ mới chỉ có hai-ba tuổi, mặc dù nàng rất thông minh nhưng

Đỗ Trần vô luận làm sao cũng không nghĩ ra một tiểu tử hai-ba tuổi lại có bộ dáng của một đầu bếp lão làng.

”Ba ba, cật!”

Tiểu tử kia ngồi trên bàn, để dao trước mặt Đỗ Trần, còn ôm bình đại tửu rót cho Đỗ Trần một chén rượu đầy.

Quên đi, mặc kệ nàng làm như thế nào được như vậy, đây là tâm ý của nữ nhi, hơn nữa những món này nhìn qua cũng đẹp mắt. Đỗ Trần gấp một miếng thịt bò cho vào miệng.

”Ba ba, ăn ngon không?”

Đỗ Trần cười nói:

”Harry, đây là tiểu thư làm sao? Ban cho người một miếng thưởng thức!”

”Ai nha, đây là thiên đại vinh diệu, Harry ca ngời chủ nhân cùng tiểu thư!”

Tuyệt Bĩ Nhân cẩn thận cắt lấy một miếng thịt bò nhỏ, bỏ vào miệng, trong lòng mừng như điên

Chủ nhân quá coi trọng mình! Ai nói không có ”phúc vô song chi”, đây không phải tới rồi sao?

Mấy ngày hôm trước cho mình kim tệ đó là phúc khí! Bây giờ.

Gặp nạn đồng tương!

”Ba ba, Harry, ăn ngon không?”

Tiểu tử kia trừng con mắt to hỏ, Đỗ Trần để khối thịt trong miệng cơ hồ đầu lưỡi chết lặng đều không động nổi, suy nghĩ một chút, hắn cười nói:

”Để cho Alex cũng thưởng thức một chút nha, nữ nhi!”

Phốc, tiểu tử kia biến thành Alex. Về mặt hắc nghiêm túc, vừa nhìn thịt bò trên bàn hắc ngoác miệng nói: "Ba ba, người muốn gọi ta đến cùng nhau chịu xui xẻo sao? Phi, cái này mà là đồ ăn sao?"

Alex từ trên bàn nhảy xuống, trực tiếp đi vào bếp.

"Phi! Phi!"

Đỗ Trần ới miếng thịt trong miệng ra:

"Harry đáng chết, bồi bồi cho vào đây bao nhiêu diêm? Chẳng lẽ cái mũi của người không có ngửi được sao? Thường cho người, bây giờ thịt bò này cho người ăn sạch sẽ!"

Harry khóc không ra nước mắt, tiểu thư nắm trong tay tinh thần khế ước của mình, cho dù chính mình gửi thấy nhưng mình dám để cho tiểu thư mất hứng sao?"

Khuôn mặt Tuyết Bì Nhân vốn màu trắng, khi cho miếng thịt bò vào miệng, mặt hắc liền biến thành màu tím.

"Đây mới là đồ để ăn đó!"

Alex gỡ miếng thịt bò đã co lại ra, "phanh!", đặt trước mặt Đỗ Trần, sau đó nhú mày nhìn quần áo trên người, cả giận nói:

"Tỷ tỷ, ta cảnh cáo người, nếu người lại buộc loại đồ nhố nhăng này lên quần áo chúng ta, ta sẽ ngoáy lỗ mũi của người! Đáng chết, nước, ta muốn đi giặt đồ!"

Đỗ Trần ngây ngốc nhìn thịt bò thơm phức trên bàn, còn có trang trí không kém trù nghệ đại sư. Hắc nuốt nước miếng, ăn một miếng thịt bò, sau đó ngạc nhiên nói:

"Alex, sau này cứ đến thời gian nấu cơm người lại đến, cho tỷ tỷ người trở về! Sau này cơm của chúng ta do người nấu "

Đỗ Trần nhìn lại, tiểu tử kia đã cưỡi trường ngồi bên cạnh một chậu nước, đang nghiêng răng nghiêng lợi giặt quần áo. Hơn nữa bên cạnh hắc còn có một chậu tuyết, xem hình dáng, sau khi hắc giặt quần áo còn muốn làm thêm chút gia vụ.

"Chủ chủ nhân!"

Harry ăn hết kiệt tác của bồi bồi xong, tiếng nói như bị tắc nghẹn, âm thanh thê thảm.

Đỗ Trần trừng mắt liếc hắc:

"Đều ăn hết rồi chứ, sau này cơm của bồi bồi nấu người phụ trách hoàn toàn ăn hết. Ta biết người hâm mộ thủ nghệ của bồi bồi mà!"

Harry cuống quýt lắc đầu:

"Thần a, để cho ta chết đi!"

Bỗng, hắc chỉ chỉ cái mũi của mình, khuôn mặt màu tím lại biến thành màu đỏ:

"Khứu giác của Harry . Hơi thở của ma nữ! Helen, Helen đã trở lại!"

Helen vừa trở lại? Trong lòng Đỗ Trần cả kinh, lập tức phân phó:

"Người lập tức ôm Alex lên! Không có phân phó của ta không cho phép tới!"

Trong lúc này, bên ngoài vang lên tiếng đập cửa:

"Francis đồng học có ở đó không? Ta là đệ tử Liệt Hỏa Cốc, ta có chút vấn đề đệ tử hội muốn hỏi người."

Hừ! ma nữ này vừa dịch dung, hơn nữa thanh âm đều thay đổi.

Đỗ Trần ho khan một tiếng, thay đổi thành một cao nhân siêu nhiên ngạo khí, lạnh nhạt nói:

"Vào đi!"

Một vị nữ đệ tử dung diện bình thường tiến vào, nàng mặc giáo phục trường bào màu đỏ tiêu chuẩn. Dung mạo người này Đỗ Trần biết, là một liên lạc viên của đệ tử hội, bất quá vị đồng học đáng thương này nhất định là giống Anny, bị Helen dùng nhiếp hồn thuật khống chế, sau đó mạo danh đóng thế.

Đỗ Trần ăn thịt bò, nhẹ nhàng gơ chén rượu lên uống một chén:

"Helen, người trở về thật muốn chết sao? Nếu người muốn gì thì nói ra, ta thành toàn cho người!"

Thanh âm lạnh như băng mà phần nộ, có vẻ Đỗ Trần cực kỳ không chịu nổi, sự thật thì hẳn thật sự cũng không muốn thấy Helen nữa.

Helen quỳ mạnh xuống trước mặt Đỗ Trần, run rẩy nói:

"Miện hạ nhân từ, xin ngài ngàn vạn lần không nên hiểu lầm. Chịu đại ân của miện hạ, phụ tử chúng ta mới có thể chạy thoát khỏi Đấu Thần đảo, nhưng..."

"Nhưng mà cái gì? Hừ!" - Đỗ Trần uống chén rượu trong tay, hừ lạnh "Ta cảnh cáo người, nếu lúc này đây người gặp phải phiền toái, ta tuyệt sẽ không giúp người! Hơn nữa, ta tại Đấu Thần đảo còn nhiều việc, nếu người quấy nhiễu kế hoạch của ta, vậy người hẳn hiểu được, người đắc tội với người khác có thể chết, nhưng ta có thể khiến cho phụ tử các người muốn chết không được, muốn sống không xong. Người tin không?"

"Miện hạ nhân từ, Helen tuyệt không dám hoài nghi lời nói của người, cũng tuyệt không dám phiền toái ngài, chỉ là phụ tử chúng ta quả thật có lý do buộc phải phản hồi Đấu Thần đảo!"

Helen nhìn vẻ mặt Đỗ Trần, thấy mày hấn nhíu lại, nhanh chóng nói:

"Cũng vì phụ tử chúng ta biết ngài tại Đấu Thần đảo có nhiều việc, cho nên, cha lệnh ta trước khi hành động phải xin ngài ý kiến để tránh trong lúc chúng ta hành động có thể vô ý quấy nhiễu kế hoạch của ngài!"

Đỗ Trần âm thầm cười trộm, xem ra phụ tử Helen bị màn diễn trên Thiên Vương sơn của mình dọa đến choáng váng, càng sợ kế hoạch của họ có xung đột với mình, đến lúc đó chính mình ra tay giết bọn họ.

"Phụ tử các người coi như hiểu chuyện!"

Thần sắc trên mặt Đỗ Trần hòa hoãn lại một chút, tà nhãn của hắn nhìn Helen nói:

"Các người muốn làm gì? Nói ta nghe! Ta phải biết rõ. Các người chưa đủ tư cách cùng ta bàn điều kiện! Rõ không?"

"Vâng!"

Không có phân phó của Đỗ Trần, Helen không dám đứng dậy, nàng ngẩng đầu nói:

"Miện hạ nhân từ mà thần kỳ, Helen nghe nói ngài dễ dàng phá chuyện của L'Griffins. Helen mạo muội hỏi một câu, ngài là địch nhân của L'Griffins sao?"

Chẳng lẽ chuyện của phụ tử các người có quan hệ tới L G sao? Đỗ Trần trong lòng khẽ động, thầm nghĩ vấn đề của Helen. Bây giờ nhìn lại, quan hệ của mình cùng L G tương đối xấu, nhưng nếu L G thật sự là thành viên của Da Tát giáo hội, hơn nữa là bằng hữu của ngoại công mình vậy hẳn cũng là bằng hữu của mình, nếu hắn cùng ngoại công mình không quan hệ, vậy tùy tình huống mà định.

Nghĩ vậy Đỗ Trần cười lạnh nói:

"Bớt nói nhảm đi, nói mau, ta cùng với ai là địch nhân hoặc bằng hữu với người không quan hệ! Chỉ cần ta cao hứng, địch nhân gì cũng có thể biến thành bằng hữu, ngược lại cũng giống vậy!"

Kỳ thật lúc này đây phụ tử Helen chính là nhắm vào L G mà tới, hơn nữa bọn họ nghe nói trong một lần đổ đấu ở Hồng Sa đồ trường, Đỗ Trần cùng L G mặc dù không phải địch nhân nhưng cũng không có khả năng là bằng hữu, cho nên mới đến thỉnh giáo ý kiến, thật ra là thám thính thử xem có thể một lần nữa xin vị "cao nhân" rất mạnh này động thủ.

Helen nhìn Đỗ Trần, đột nhiên cắn răng nói:

"Năm đó, trong số cừu nhân giết mẫu thân ta, có L G."

Đỗ Trần vuốt mũi mỉm cười, chuyện này thật thú vị.

Tình báo đưa đến miệng, dù là kẻ ngu cũng biết phải tận dụng.

Đỗ Trần tiếp tục ra vẻ cao thâm, lại nhấp một ngụm rượu:

”Nói như vậy L G là cừu nhân của người? Nói đi!”

”Đúng vậy, miện hạ!” - Helen mừng rỡ, chỉ cần hắn có hứng thú tiếp tục nghe là tốt rồi.

”Miện hạ, sau khi phụ tử chúng ta cùng Susan chạy khỏi Đấu Thần đảo, tại hải vực nam phương gặp Ross - cũng chính là Beieralex của ngài. Vốn chúng ta không có nhận ra L G bởi vì hắn dịch dung, nhưng như ngài đã biết, Susan là xà loại dị thú nên khứu giác linh mẫn vô cùng, nàng từ mùi trên đường nhận ra L G chính là một trong những hung thủ sát hại mẫu thân ta trước kia!”

Mắt Helen có chút đỏ lên, thanh âm cũng nghẹn ngào:

”Vốn cha con chúng ta định lập tức động thủ giết hắn nhưng bên người hắn còn rất nhiều cao thủ, mà cha lại vừa thụ trọng thương... cho nên, chúng ta quyết định chờ cơ hội ba tháng sau đấu thần tụ hội là thời cơ tốt nhất để giết chết hắn!”

oOo

116. Tiến Bộ Của Athur

oOo

Đỗ Trần cười nói:

”Ba tháng sau sẽ có vô số cao cấp đấu thần tụ hội tại Đấu Thần đảo, phụ tử các người định không coi ai vào đâu, trước mặt nhiều cao cấp đấu thần như vậy giết chết L G sao?”

”Không, miện hạ vô cùng cường đại, chúng ta không có thực lực của ngài cho nên chỉ có thể dùng một chút thủ đoạn!”

Helen nói:

”Bằng hữu của Susan đã theo dõi L G trong một khoảng thời gian dài, phát hiện hắn thường ngày thâm cư giản xuất chỉ ở chung với thủ hạ trong thuyền, như thế chúng ta căn bản là không có cơ hội xuống tay. Mà Đấu Thần đảo ba tháng sau mặc dù có nhiều người nhưng tràng diện nhất định rất lớn, rất loạn, đến lúc đó nhất định sẽ có nhiều cơ hội. Theo kế hoạch bước đầu của chúng ta thì Susan sẽ tìm cơ hội hạ độc!”

Àn, cũng là một biện pháp tốt! Susan độc xà này ngay cả đến Ziege cũng có thể hạ độc, vậy thì L G cũng không thể may mắn thoát được.

Nhưng Đỗ Trần không quan tâm thủ đoạn của phụ tử Helen, điều hắn quan tâm chính là thân phận của L G.

Helen nói:

”Miện hạ, chuyện là như vậy, nó có ảnh hưởng tới kế hoạch của ngài không?”

Kỳ thật trong lòng nàng muốn hỏi: ”Ngài có thể giúp chúng ta không?”, nhưng với tính tình cao nhân của Đỗ Trần, Helen đã được kiến thức qua rất nhiều lần, có trời mới biết tâm tình của hắn bây giờ thế nào. Chỉ cần một câu nói không chú ý có thể mang tới họa sát thân! Tự nhiên nàng không dám nóng lòng nói ra những lời này.

Đỗ Trần sờ sờ cái mũi, lạnh nhạt nói:

”Các người cứ làm, chỉ cần ngày sau không đến quấy rầy ta là được. Bất quá có một việc ta bây giờ cảm thấy rất hứng thú...”

Đỗ Trần bắt đầu lợi dụng thân phận cao nhân.

"Miệng hạ nhân từ xin cứ nói!"

"Mấy ngày trước đây ta nhàn nhã vô sự cùng L G tùy tiện đổ một tràng, ta thắng hẳn một con thuyền, cũng chính là Ross!"

Đỗ Trần tùy ý nói vài câu về tình huống lúc ấy, lại nói:

"Bất quá, mặc dù ta nhìn thấu thuật dịch dung của L G, nhưng còn không biết mặt thật của hắn là thế nào. Ta không thích như vậy, phi thường không thích... ta thích hết thấy đều trong lòng bàn tay ta!"

Helen lập tức nói:

"Năm đó trong lúc sát hại mẫu thân ta, dung mạo của L G là một lão nhân sáu mươi tuổi, lông mi màu tím, mắt phải có một vết sẹo."

"Uhm, tốt lắm!" - Đỗ Trần lại cầm chén rượu lên.

Helen chờ một chút, nàng đang suy nghĩ ý tứ của Đỗ Trần khi hỏi chân diện mục của L G, chẳng lẽ Francis đối với L G cảm thấy hứng thú sao? Nếu thật như thế thì chính mình quá may mắn rồi.

Nghĩ vậy nàng lập tức tiếp tục:

"Mặt khác, năm đó L G cùng bang thủ của cừu gia xuất hiện, lúc ấy hắn cũng không có nói tính danh, chỉ sử dụng cùng một loại hình thánh khí."

"Biết rồi, người bây giờ có thể rời đi!" - Francis phát phát tay.

Helen không có lập tức rời đi mà tiếp tục nói:

"Miệng hạ tôn quý, nếu ngài cảm thấy hứng thú với L G thì ta có thể mang tất cả tin tức tình báo cung cấp cho ngài. Dù sao chúng ta muốn đối phó hắn thì nhất định phải điều tra chi tiết về hắn!"

Đỗ Trần mỉm cười lắc đầu:

"Ta không thích người nói nhảm với ta, hiểu không?"

"Đi, ta hiểu rồi!"

Helen lập tức đứng lên hướng cửa lớn đi ra, một mặt đi, một mặt còn nói:

"Trước khi đấu thần tụ hội ta sẽ dùng thân phận đệ tử hội ẩn thân trong học viện, cha ta cùng Susan cũng tại..."

Đuổi Helen đi, Đỗ Trần nhìn chằm chằm vào chén rượu, trầm tư:

"Harry, người cùng thiếu gia có thể đến đây!"

Tuyết Bì Nhân từ trên đi xuống, hắn rất sáng suốt, cái gì cũng không hỏi, mà Alex được hắn ôm lại không nhận được nói:

"Nhàm chán, mau buông ta ra, ta phải tiếp tục giặt quần áo! Quần áo của cao thủ sao có thể như vậy!"

"Harry, người để Alex tự mình làm đi. Người đi đóng cửa lại, sau đó dùng cái mũi của người giám thị phụ cận, đừng cho bất cứ kẻ nào đến quấy rầy ta!"

Đỗ Trần nhanh chóng đi tới hậu viện, theo một con đường nhỏ hẹp tiến vào mật thất dưới đất, Dịch Cốt đang ở chỗ này dưỡng thương.

Trong mật thất tối om om, không có đèn, chỉ có thiết câu bên người Dịch Cốt - khi Đỗ Trần mở cửa thấy hiện lên một mảng hàn quang. Mùi máu tươi trong phòng nồng nặc tựa như nơi ở của một tên đồ tể.

"Thiếu gia người làm sao lại tới?" - Dịch Cốt đang ngồi ở trung ương nghi hoặc mở to mắt.

"Ta phát hiện một chuyện vô cùng quan trọng nên phải tới thương nghị với người một chút!"

Đỗ Trần xuất ra một cây nến nhỏ, đốt lên, cả phòng liền sáng lên, hắn nói:

"Lông mi màu tím, mắt phải có một vết đao, sử dụng hoàn hình thánh khí. Giáo hội có người như vậy không?"

Con mắt âm lệ của Dịch Cốt hiện lên một chút dị sắc, khuôn mặt hắn "phộc phốc" dưới ánh hỏa quang hết sức quỷ dị:

"Thiếu gia ngươi phát hiện ra cái gì vậy? Có một người thật ra giống như ngài mô tả."

"Ai?"

"Thánh đường tả trưởng lão đã mất tích cùng lão giáo chủ, Louning!"

Đỗ Trần sờ sờ cái mũi:

"Đáng chết, L G chính là Louning!"

"Louning đã xuất hiện sao?" - Dịch Cốt bất kể thương thế, mạnh mẽ bật dậy - "Thiếu gia, nếu Louning xuất hiện, vậy lão giáo chủ..."

"Không có tin tức của ngoại công!"

Đỗ Trần không chút suy tư nói:

"Năm đó Louning cùng ngoại công ta mất tích, bây giờ hắn lại mang theo thuyền của ngoại công xuất hiện. Dịch Cốt tiên sinh, đầu tiên ta cần xác định, tả trưởng lão Louning là địch hay bạn, ngươi có thể cho ta ý kiến không?"

Dịch Cốt lắc đầu:

"Tình báo quá ít. Năm đó tả trưởng lão đối với giáo chủ trung tâm cảnh cảnh, nhưng thời gian đã qua lâu như vậy, Phillip còn có thể phản bội lão giáo chủ vậy Louning nọ cũng khó nói..."

"Đúng vậy! Ngươi tiếp tục dưỡng thương đi, ba tháng sau L G cũng chính là Louning sẽ trở lại Đấu Thần đảo. Khi đó ta phải nhờ Dịch Cốt câu của ngươi giúp ta tìm được đáp án!"

Dịch Cốt ngưng trọng gật đầu.

Đỗ Trần vốn định rời đi nhưng trong đầu lại hiện lên một việc, dừng chân hỏi:

"Còn có một việc cần ngươi trợ giúp, ta sắp tới sẽ mau chóng tấn tam cấp đấu sĩ, ngươi mặc dù xuất thân là kim chúc vũ đấu sĩ nhưng đối với tri thức cơ bản của thủy hệ cũng hoàn toàn hiểu rõ chứ? Cho ta một chút ý kiến về độc môn chiến kỹ đi..."

Trong khoảng thời gian này, Đỗ Trần gặp ai cũng hỏi sự tình độc môn chiến kỹ, thậm chí ngay cả Tuyết Bỉ Nhân cũng hỏi, Harry mặc dù không có đấu khí nhưng hắn là Tuyết Bỉ Nhân, đối với thủy hệ băng tuyết có một loại thiên nhiên mẫn cảm.

Mà trong đầu Đỗ Trần đã có một ý tưởng, ý tưởng rất rầm thoải...

Ngay không lâu trước Đỗ Trần còn tưởng rằng Vân Vụ Tỏa Liên được chính mình thay đổi hình dạng, chuyển thành hình thái một thanh kiếm thì có thể mang ra ngoài dùng, cho nên đối với kiếm loại thánh khí cũng lo lắng, thật khó để khi hắn thi triển được đẹp mắt.

Hắn cải tạo Vân Vụ Tỏa Liên thành một thanh kiếm, sau đó, thánh khí đáng chết này cũng mất đi hết thủy năng lực, căn bản là bất động, ngay cả liên hoa nội kính cũng không thể thúc dục nó. Đợi đến khi Đỗ Trần làm bộ dáng nó trở lại như cũ, Vân Vụ Tỏa Liên mới khôi phục năng lực như cũ.

Đỗ Trần trái lo phải nghĩ, suy nghĩ nguyên nhân tạo ra kết quả như vậy. Có lẽ Vân Vụ Tỏa Liên thuộc loại thánh khí có hồn khí, bản thân hắn còn không hiểu được cao cấp hóa loại này. Đúng là có đồ vật, mình bức được thể xác của Vân Vụ Tỏa Liên nhưng không có tâm của nó.

"Đáng chết, còn phải đi tìm một thánh khí nữa!"

Đỗ Trần lấy ra Liên Hoa, buồn bực vò đầu, thứ thánh khí này chỉ có thể gặp không thể cầu. Bây giờ có rất nhiều cao cấp đấu thần còn không có thánh khí trong tay, tự mình có thể tìm đâu ra đây?

Trộm? Bỏ loại suy nghĩ này đi, trộm thánh khí của đồng học cùng sư phụ thì sớm muộn cũng sẽ xảy ra phiền toái, hơn nữa trong lòng cũng không muốn. Nếu không cần trộm, vậy biện pháp bức bách nhận chủ thì sao? Quên đi, chính mình đi hỏi Tuyết Ny a đi!

Đỗ Trần thu dọn quần áo rồi đi. Mới rời khỏi túc xá hắn đã thấy Arthur cùng Lee đi tới.

”Francis!”

Arthur còn cách rất xa đã niềm nở với Đỗ Trần, so với trước đây, vẻ mặt của Arthur đã sáng sủa hơn rất nhiều, vóc người cũng to lớn hơn. Hơn nữa trên người hắn mang theo bao cát hơn năm mươi cân, nhưng hình dáng không có chút cổ sức.

Arthur đi vài bước tới bên Đỗ Trần, khuôn mặt anh tuấn tràn ngập nụ cười:

”Francis, ta đã làm được như lời của ngươi, mau nói cho ta biết bước tiếp theo nên làm thế nào?”

Nhanh thích ứng như vậy sao? Đỗ Trần cả kinh. Ngày trước an ủi Arthur thì hắn theo lời tự ngược vận động, người bình thường căn bản là không có khả năng thích ứng nhanh như vậy.

Arthur tới cùng không phải nhân loại a! Trong đầu Đỗ Trần đột nhiên xuất ra một ý nghĩ, sau đó nở nụ cười:

”Tốt lắm, Arthur, để ta kiểm nghiệm thành quả của ngươi một chút!”

Nói xong, Đỗ Trần dẫn bọn họ tới luyện võ trường trong hậu viện của mình, nói:

”Arthur, bỏ phụ trọng trên người ngươi xuống! Lee tiên sinh, phiền ngài dùng nhất cấp đấu khí gỡ một bản này lên.”

Nói thật, trong đầu Đỗ Trần cũng trống rỗng, bước tiếp theo thật sự là nghĩ tróc da đầu, chỉ sợ Arthur lại muốn biến thành hình dáng đòi phế.

”Thân thể của ta...”

Arthur bỏ phụ trọng trên người xuống, đầu tiên là cả kinh, tiếp đó mừng rỡ:

”Lee, ta tới đây!”

Hắn nhảy mạnh lên, tốc độ, độ cao đã siêu việt hơn trạng thái điên phong của người thường. Trong lòng Đỗ Trần đang nghĩ, Arthur giống như một minh tinh thể dục toàn năng trong kiếp trước, một quyền trầm trọng của Arthur đánh lên tấm gỗ.

”Đông!” một tiếng, Lee lui mạnh ra phía sau một bước. Trong lòng Lee cũng có chút bất ổn, hắn đối với biện pháp của Đỗ Trần vốn không có hi vọng quá lớn, nhưng lực lượng một quyền vừa rồi của Arthur...

”Ngươi, ngươi sao lại lui ra sau?”

Arthur không thể tin, hắn nhìn Lee rồi đột nhiên hô lớn:

”Ta không cần ngươi thương hại, không cần ngươi gạt ta!”

”Không, vương tôn!”

Lee quỳ mạnh xuống, cứng lưỡi nhìn Arthur:

”Vương tôn, ta vừa rồi đích xác vận dụng nhất cấp đấu khí. Nếu ngài không tin lực lượng của ngài bây giờ có thể chống lại nhất cấp đấu khí thì...”

Hắn chỉ vào một cây nhỏ trong viện của Đỗ Trần:

”Mặt tường có thể giả vờ, nhưng cây này sẽ không.”

Arthur chết lặng nhìn Lee, đột nhiên hắn như nổi điên chạy tới cây nọ, đá một cước ”ca ba” một miếng, thân cây to bằng miệng chén liền đứt đoạn.

”Ta, ta...” - Hắn nhìn thân thể mình, trong lòng cảm thấy không thể tư nghị.

Chính mình có thể chống lại nhất cấp đầu sĩ sao? Chính mình không phải là kẻ bay nhảy nữa sao? Ha ha, ta, Arthur vương tôn, tôn tử của Sư Tâm Vương không phải là phế vật nữa!

Hắn thông thả quay đầu lại nhìn Francis, hai mắt đăm đăm:

”Francis ”

Đỗ Trần khoát tay, ý bảo hắn cái gì cũng đều không cần phải nói, sau đó tiến lên vỗ vai hắn:

”Chúc mừng ngươi, Arthur! Bất quá...” - Hắn cười cười - ”Ngươi phải bồi thường cái cây này!”

Đỗ Trần ngoài miệng nói đùa nhưng trong lòng lại muốn kêu: Lão thiên a! Thân thể của Arthur là do cái gì tạo nên vậy? Đỗ Trần nhìn trời thề, nếu một người thường có làm theo biện pháp của hắn đi chăng nữa thì chỉ có ba loại kết quả. Một là không chịu được mà bỏ huấn luyện. Hai là bị tàn chi tử vong. Ba là lực lượng cùng tốc độ cường hóa xong nhưng tuyệt không thể đạt đến trình độ như loại của Arthur này.

Arthur, hắn là người sao? Đỗ Trần lại sinh ra ý niệm buồn cười, người bình thường tuyệt không có khả năng làm được.

Nếu hắn tiếp tục huấn luyện thì sẽ đạt được trình độ gì đây?

Arthur rốt cục cũng từ trong mừng vui điên loạn khôi phục lại, hắn cầm chặt tay Đỗ Trần, con mắt cũng hồng lên, hắn biết Đỗ Trần chỉ là chọc cười, bất quá hắn nói:

”Một thân cây tuyệt không tính là cái gì, ta nhất định bồi thường! Francis, sau khi ta kế thừa ngôi vị hoàng đế Renault, cho dù tất cả núi rừng của Renault để quốc đều có thể tặng cho ngươi!”

Lee ở một bên cũng nhíu mày, sao lại kêu tất cả núi rừng đều tặng cho Francis? Vương tôn tôn quý, người hắn là rất rõ ràng tất cả núi rừng của Renault để quốc - lãnh thổ lớn đến thế nào chứ!

Bất quá Lee biết tâm tình Arthur vô cùng kích động, vừa rồi chỉ là thuận miệng nói chơi cho nên cũng không có tỏ vẻ phản đối. Tiếp đó hắn nhìn đoạn cây bị Arthur đá gãy, khoe miệng lộ ra một nụ cười.

Trong lòng Đỗ Trần cũng hiểu Arthur chỉ là kích động nhất thời mà thôi, cũng không có để trong lòng, hắn cười nói:

”Arthur, nếu ngươi thích tiếp tục giai đoạn một của huấn luyện, vậy, kế tiếp phụ trọng của ngươi tăng lên sáu mươi cân, sau đó cứ mười ngày tăng lên mười cân. Nhưng ngàn vạn lần phải cẩn thận, nhất định phải tuân tự mà tiến, nếu cảm thấy thân thể ăn không tiêu thì lập tức tìm ta!”

Đỗ Trần đã coi Arthur không phải là nhân loại cho nên nói ra phương pháp càng khủng bố.

”Tốt, tốt lắm!”

Arthur cuống quýt gật đầu, hắn bây giờ tràn đầy hi vọng, mà mong đợi Đỗ Trần cũng tràn ngập ngửa ngáy...

Cho vương tôn một nước hi vọng, đây cũng là việc thiện thật lớn sao? Dù sao trạng thái của Arthur cũng quan hệ tới sự yên ổn của một đế quốc.

Arthur ghi nhớ kế hoạch rèn luyện xong liền quay về huấn luyện. Đỗ Trần để cho Arthur gặp nữ nhi của mình, sau đó tiễn Arthur cùng Lee ra cửa:

”Francis, tái kiến! Ta sẽ tiếp tục cố gắng! A a, tiểu bối bối cũng tái kiến!”

Arthur phất tay từ biệt. Hắn vừa mới chuyển mình, đột nhiên chỉ vào đá vụn trước túc xá của Đỗ Trần cười, sau đó cùng Lee nhanh chóng rời đi.

Theo phương hướng ngón tay của Arthur, một người đi tới, ánh mắt mê ly nhìn Đỗ Trần, vẻ mặt... sùng bái? Ái mộ? Tương tư?

Dù sao trên mặt nàng mập mờ cũng khiến Đỗ Trần dựng tóc gáy. Thật là đáng sợ!

Là Anne.

”Francis, Francis đồng học, người khỏe chứ?” - Anne đi tới trước mặt Đỗ Trần, cúi đầu mặt đỏ lựng vươn tay ra.

Đỗ Trần có chút nhú mày, cả giận nói:

"Helen, người còn làm cái gì vậy?"

Chờ một chút, Helen lần thứ hai trở lại Đấu Thần đảo chỉ dùng thân phận nữ đệ tử của Đệ Tử Hội. Anne kia lão thiên, đây là Anne thật mà không phải do Helen mạo danh thế thân!

Đỗ Trần cười cười, vừa rồi hẳn tưởng rằng Anne chính là Helen nên tự động nói lên phong phạm cao thủ, còn lớn tiếng hét Anne.... Quá thất lễ rồi, cùng hình ảnh đẹp đẽ của mình không phù hợp.

Đỗ Trần khiếm ý giơ tay ra, cầm tay Anne đây là lễ tiết thuần túy.

Nhưng, Anne nắm được tay Đỗ Trần rồi hình như không có ý buông ra....

Làm gì đây? Anne muốn tự mình ăn đậu hũ sao?

Đúng lúc này, trong một túc xá của Đấu Thần đảo, Ted đang ngồi chữa thương, hắn mở con mắt, trầm giọng nói:

"Helen, lần trước người dụng nhiếp hồn thuật khống chế Anne kia, có thể ảnh hưởng tới kế hoạch của chúng ta không?"

"Cha, tuyệt đối không, ta đã hoàn toàn xóa đi trí nhớ của nàng."

Ted có chút lắc đầu:

"Không, nhiếp hồn thuật của người còn chưa được, rất có thể trong trí nhớ của Anne còn lưu lại một ít. Susan, đi giám thị Anne!"

Susan hình rần nghi hoặc nói:

"Chủ nhân, nhiếp hồn thuật của tiểu thư rất mạnh, loại tình huống này hẳn là không xảy ra đâu..."

oOo

117. Ký Ưc Mơ Hồ Của Anny

oOo

"Tiểu thư, ta nói rất thất lễ, nhưng mong người tự trọng!"

Đỗ Trần bị dọa kêu lớn, lập tức rút tay từ trong tay Anne ra, sau đó quái dị nhìn nàng.

Nàng muốn làm gì?

Ai, nha đầu kia không phải là bị nhiếp hồn thuật của Helen khiến đầu bị thương tổn chứ? Sao lại vừa đến đã bắt tay nam nhân xa lạ vậy? Cho dù là Mina giáo thụ cõi mở nhất Đấu Thần đảo cũng không có cử động đến bậc này.

Nhìn kỹ Anne, nàng một đầu tóc dài màu vàng kim tung bay theo gió, ánh mắt màu lam hàm tình, thẹn thùng cúi đầu, hai tay không ngừng nắm lấy quần áo trắng của mình, bộ dáng này nhìn qua cũng không giống là một cô gái phóng đảng a!

Sao lại nhìn cứ như là một cô gái chớm bước vào tình yêu đầu thế!

Harry ôm tiểu bối bối đứng ở cửa, thấy tình cảnh trước mắt, tiểu bối bối vỗ vỗ đầu Tuyết Bĩ Nhân, tiểu đại nhân tự miệng nói:

"Ba ba còn nhiều công việc bề bộn, chúng ta đi vào, không nên quấy rầy ba ba!"

"Đúng vậy, tiểu thư duệ trí, Harry cho rằng ngài nói quá chính xác!" - Harry ôm bối bối bước nhanh vào phòng.

Anne nhìn Đỗ Trần, trong lòng bối rối chẳng biết mở miệng thế nào.

Đỗ Trần mờ mịt, khóc cười không được nhìn Anne nói:

”Anne đồng học, ta không nên nói quá mức như vậy. Xin lỗi!”

Thấy bộ dáng bối rối của Anne, hắn hiểu được chính mình nói đích xác quá nặng, liền sửa lời nói:

”Người tìm đến ta có việc gì không?”

Anne cúi đầu do dự nửa ngày mới ngắc ngứ, nói:

”Trong khoảng thời gian này... trong khoảng thời gian này đầu ta có chút không thoải mái, trí nhớ có chút hỗn loạn. Ta vốn vốn tưởng sớm đến gặp người nhưng các sự phụ ở tế tự viện muốn ta ở lại viện xem xét, chờ đến hôm nay mới xuất viện hồi túc xá...”

Vậy liên quan gì tới lão tử? Đỗ Trần bĩu môi, lại hỏ lại vấn đề của mình:

”Người đến tìm ta có việc gì?”

Đúng vậy, mình tìm hắn có việc gì?

Trong đầu Anne mờ mịt, nàng nhớ kỹ chính mình sau khi tới Đẩu Thần đảo báo danh đã uống một chén mật tửu rất thơm rất ngọt, sau đó trong đầu hết thấy đều bắt đầu mờ hồ, nàng chỉ nhớ rõ mình tới báo danh, đã đi học và quen rất nhiều đồng học cùng sư phụ...

Nhưng, Anne cảm giác trong trí nhớ của mình thiếu đi cái gì đó, ngoại trừ cuộc sống của đệ tử bình thường thì nàng hẳn đã quên những chuyện đặc biệt, nàng hoàn toàn không nhớ rõ.

Anne cho rằng đầu óc mình xảy ra vấn đề nên đến kiểm tra ở tế tự viện, nhưng các tế tự cũng cho kết quả là nàng chịu áp lực cường hóa huấn luyện quá lớn, thành ra đầu óc sinh ra ảo giác. Loại chuyện này trước kia cũng đã từng phát sinh, đồng thời một phần nguyên nhân chủ yếu cũng là do giáo vụ trưởng ”Hắc diện ma quỷ” - Ricardo.

Xuất từ tín nhiệm với Đẩu Thần đảo, Anne tiếp nhận kết luận này, nhưng nàng lại bắt đầu nghi hoặc.

”Trong trí nhớ mơ hồ, tại sao trí nhớ về Francis lại đặc biệt rõ ràng?”

Anne yên lặng nhớ lại ”mỹ đức của thành St.John, cứu tinh Antwerp phố cảng, đệ tử của Đẩu Thần học viện, phẩm cách hoàn mỹ, còn có mái tóc hắn cũng màu hoàng kim giống nàng, con mắt màu lam, hết hết thấy chính mình đều nhớ rõ vô cùng.

”Tại sao ấn tượng của mình đối với Francis lại đặc biệt khắc sâu? Hình như là đặc ý điều tra hết thấy về hắn đều ghi tạc trong lòng!”

Anne cũng từng nói việc này cho một số khuê trung mật hữu, kết quả tử nha đầu tỏ vẻ mập mờ:

”Anne xinh đẹp, người ghi khắc tất cả về một nam nhân trong lòng, vậy là người đã động tâm, càng huống chi là nam nhân tốt hoàn mỹ như Francis đồng học. Đừng nói là người, chúng ta cũng.... Được rồi, nghe nói lúc Francis tham gia khảo thí tới Đẩu Thần đảo, có một nữ đồng học bởi vì Francis cười ưu nhã tới cực điểm mà bỏ trận đấu. Thái độ của người tuyệt đối không là cái gì khó giải thích, chính là bởi vì Francis thật sự quá ưu tú, người nhất định phải kiên cường a...”

Chẳng lẽ trí nhớ của bản thân trong khoảng thời gian này mơ hồ, nhưng thật sự đã động tâm với Francis? Lão thiên a, tới cùng có đúng hay không? Tại sao chính mình nhớ không rõ?

Bất quá hết thấy về Francis đều là hoàn mỹ.... Nhưng bây giờ, chính mình còn bảo trì một loại ấn tượng sâu sắc với Francis, cảm giác rất quái lạ.

Nếu không phải hôm nay thấy Francis xuất môn thì chính mình cũng không có khả năng không tự chủ được mà đi ra.

Chẳng lẽ mình thật sự động tâm đối với hắn? Cử chỉ ngôn đàm của hắn rất có lý, hào phóng, thậm chí cự tuyệt mình cũng rất có phong độ, thật là tốt đến mê người... ta suy nghĩ cái gì đây? Ta không thể biểu hiện rõ ràng như vậy, như vậy sẽ làm Francis đại nhân không thích.

Anne ngậy ngốc nhìn Đỗ Trần nhưng không nói lời nào, điều này khiến cho Đỗ Thiếu gia trong lòng bốc lên một cỗ tà hỏa, hần nói:

”Nếu người không có chuyện gì thì ta trở về đây.”

Đỗ Trần đối với nữ nhân, nhất là mỹ nữ như Anne cho tới bây giờ đều không phải không thích, mà là kính nhi viễn chi. Hần đi nhanh vào trong viện, không tưởng nổi, tiểu bối ngồi trên vai Harry đang tránh ở sau cửa, nàng nhìn qua khe hở thấy hết thấy:

”Ba ba, sao lại quay lại? Cái tỷ tỷ kia rất đẹp a! Sao không nói chuyện chốc lát!”

”Bối bối, không nên nói lung tung!”

Nói xong những lời này Đỗ Trần mới nhớ tới, hần muốn đi bái phỏng Tuyết Nỵ, kết quả bị chuyện của Arthur trì hoãn.

Đỗ Trần xoay người đi ra cửa, nhú mào nhìn thoáng qua Anne đang lặng lẽ đứng ở cửa, gật đầu theo lễ tiết rồi rời đi.

”Harry, chiếu cố tiểu thư, có thể ta tới khuya mới về.”

Tiểu bối bối như không có nghe Đỗ Trần nói, nàng thúc giục Tuyết Bĩ Nhân đi ra ngoài, nhìn Anne đang đứng trước cửa, đột nhiên nàng nhếch miệng cười:

”Tỷ tỷ xinh đẹp! Ta gọi là bối bối, là nữ nhi được ba ba thu dưỡng!”

Anne cười cười, nàng sao lại vậy, thái độ của Francis đại nhân như vậy rất có lý, mới rồi mình đã thất thố! Nàng thân thiện vỗ khuôn mặt bối bối, cười nói:

”Tiểu toàn bối, người thật đáng yêu! Francis là dưỡng phụ của người sao? Vậy hần hần...”

”Hắc hắc, tỷ tỷ muốn biết gì, bối bối sẽ toàn bộ nói cho người, cam đoan không nói xạo!”

Tiểu tử kia không chút do dự bán đứng Đỗ Trần:

”Ba ba rất đẹp trai, ba ba có nhiều tiền, thiệt nhiều thiệt nhiều người nói ba ba là người tốt, ba ba có một cái thuyền thật xinh đẹp thật xinh đẹp...”

Anne ý tứ không tốt nhìn Tuyết Bĩ Nhân, Harry rất sáng suốt nhắm mắt, ngăn chặn lỗ tai, làm gì cũng đều coi như không biết. Điều này khiến ngượng ngùng trong lòng Anne bị hòa tan một chút.

”Bối bối, vậy người có biết chuyện ta và dưỡng phụ của người không?”

”Bối bối không biết!” - Tiểu tử kia nghiêng đầu, mân mê búi tóc của mình một chút.

”Ai nha, tỷ tỷ người chết là hình dáng quá quái!”

Anne ôm lấy bối bối, thấp giọng hỏi chình mình cùng Francis đã phát sinh chuyện gì. Trong chốc lát, Harry cầm một bức họa tới.

”Này, đây là...”

Anne mặt đỏ lên, bức họa này đúng là khi Jason mời khách, Demis đã vẽ cho Đỗ Trần cùng Helen một bức hợp ảnh. Bối cảnh ngoài cửa sổ là bờ biển, bầu trời xanh, một đôi thiếu niên nam nữ thân mật ngồi cùng một chỗ, đối thị, lại thân thân thiết thiết tư ngử.

Trời ạ, chình mình cùng Francis thân mật hợp ảnh như vậy sao! Được rồi, chính mình còn mơ hồ nhớ kỹ tình hình lúc ấy, lúc ấy chính mình vì Francis ở hào túc xá mười tám cho nên mới đặc ý nhờ Demis giáo thụ giúp mình ở cạnh Francis.

Điều này nói lên cái gì? Anne mặt đỏ lên.

”Tỷ tỷ!” - Tiểu bối bối hô to - ”Vẽ, tặng thưởng! Người phải thường đến gặp bối bối nha!”

Chờ Anne đi rồi, nụ cười thiên chân vô tà của tiểu bối bối biến mất, mà nàng lại cười xấu hắc hắc:

”Harry, nhớ kỹ tỷ tỷ này hỏi chuyện của ba ba. Nói ba ba tốt, không cho nói ba ba xấu!”

Harry trở mắt cứng lưỡi, tâm nói: Tiểu thư tôn quý, người thật sự là lợi hại, thật sự lợi hại, lúc này mới mấy tuổi mà đã biết giúp chủ nhân tìm mỹ nữ.

”Đúng vậy, tiểu thư, chủ nhân cho tới giờ chính thức là một đại thiện nhân!”

Tiểu bối bối hài lòng gật đầu, đột nhiên lại nghiêng đầu:

”Anne tỷ tỷ thật quái, tinh thần bên trong của nàng hình như bị người ta lưu lại một chút gì đó là lạ?”

..

Đỗ Trần không biết nữ nhi đã bán đứng hắn, càng không biết Anne vì bị Helen dùng nhiếp hồn thuật không chút tỳ vết, nhưng tại trong đầu lưu lại cảm giác của Helen đối với Đỗ Trần - đây là một loại sùng bái với tuyệt thế cường giả.

Hắn đi tới đồ thư quán tìm được Tuyết Ny đang đọc sách, cười nói:

”A di, ta gặp một chút phiền toái muốn thỉnh giáo ngài. Mấy hôm trước ngài nói ta thích hợp sử dụng thánh khí loại kiếm, nhưng ta không biết đi đâu tìm kiếm loại thánh khí.”

Tuyết Ny ngừng đọc sách ngược đầu lên, kinh ngạc nói:

”Ai nha, đây là ta sơ suất, ta ngày đó không hỏi người, thực ra bản thân cũng có biện pháp.”

Đỗ Trần nói: Ngày trước ta không phải trong tay có Vân Vụ Tỏa sao? Nhưng cho tới hôm nay mới phát hiện, Vân Vụ Tỏa Liên loại cao cấp hóa căn bản không dùng được.

Tuyết Ny nói:

”Muốn thu được thánh khí có hai loại tình huống: Một là mục tiêu thánh khí của người đã có chủ nhân, trường hợp này trong thánh khí có liên lạc thần thánh với chủ nhân, người phải dùng thực lực rất mạnh của chính mình mới có thể bức bách thánh khí nhận chủ, phương pháp này... không thích hợp với người!”

Tuyết Ny biểu đạt ”thực lực của người còn chưa đủ tư cách”.

”Một loại tình huống khác chính là vô chủ thánh khí, đối với việc nhận chủ của vô chủ thánh khí tương đối dễ dàng một chút, bởi vì nó không cần lực lượng cường hãn để chặt đứt liên lạc. Nhưng nó cũng tương đối phức tạp, chủ yếu là xem huyết mạch của người, đấu khí thuộc tính cùng thuộc phối độ, nếu thất phối độ đủ cao thì người có thể cùng thánh khí câu thông, câu thông thành công có thể trở thành chủ nhân của thánh khí.”

Tuyết Ny cười cười:

”Cho nên, người hẳn là nên tìm kiếm một loại vô chủ thánh khí cấp thấp, sau đó cùng bọn chúng câu thông, người là Thiên Sư Thủy Thân cùng thủy hệ thánh khí nhất định phi thường cao.”

Nhìn viên đá trên trường bào hoa quý trên người Đỗ Trần, Tuyết Ny cười nói:

”Mặc dù thánh khí chỉ có thể gặp không thể cầu, hơn nữa cao cấp thánh khí căn bản là thiên địa chí bảo, có một số đấu thần thậm chí cả đời đầu không gặp ra một kiện. Nhưng vô chủ thánh khí cấp thấp lại tương đối nhiều, với tài lực của người chỉ cần xuất giá cao hẳn là tương đối dễ dàng có một kiện!”

Đỗ Trần chăm chú ghi nhớ lời Tuyết Ny nói, sau đó nói ra mục đích chính thức của mình - làm sao thu phục được ”hồn khí” của ”Vân Vụ” này.

”A di, ta muốn từng bước dạo vị, trực tiếp bỏ ra một lượng tiền thưởng lớn cho một cao cấp thánh khí ngoài lục cấp, ngài xem, ta có thể có không...?”

Không đợi Đỗ Trần nói xong, Tuyết Ny lắc đầu:

”Không có khả năng, bởi vì thánh khí ngoài lục cấp đã có hồn khí, hồn khí của nó người không có đấu hồn thì căn bản không cách nào cùng nó câu thông được.”

Nói như thế, nhất định phải đợi mình tu luyện xuất ra đấu hồn thì mới có thể sử dụng Vân Vụ Tỏa Liên?

"Di, chờ một chút! Francis, nếu người thật sự có một kiện hồn khí, vậy tạm thời không có câu thông với đầu hồn của nó... A di không biết giải quyết vấn đề này thế nào, nhưng có một người có lẽ biết!"

Đỗ Trần nhân tình sáng ngời:

"Ai? A di, người mau nói đi!"

Dám chắc là một đại nhân vật trên Đẩu Thần đảo a!

"Người này rất có học thức trên Đẩu Thần đảo, hơn nữa có thể nói là người tinh thông thánh khí nhất Đẩu Thần đảo, hẳn đối với thánh khí còn hiểu rõ hơn so với Phillip hiểu thuật luyện kim!"

Đỗ Trần hứng thú, bị câu dẫn, trong lòng hẳn có chút lo lắng, Tuyết Ny a di sao lại học về quan trọng như vậy?

Tuyết Ny nhú mày nói:

"Nhưng tính tình người này hết sức cổ quái, chỉ sợ hẳn khó có thể giúp người!"

Đỗ Trần vội la lên:

"Ta có thể trả giá cao, bao nhiêu tiền cũng không thành vấn đề! A di, người nói thẳng đi!"

"Kim tệ không nhất định hữu dụng, ai, ta cũng không rõ lắm cái gì mới có thể đả động được hẳn!"

Tuyết Ny đột nhiên nói:

"A a, a di có chút không đúng, bắt quá Francis, a di nói nhiều như vậy là muốn nhắc người, thân phận người kia cực kỳ đặc thù, ta không tiện nói ra, nhưng nếu người đi tìm hẳn hỏi thì mặc kệ hẳn có chịu giúp người hay không, đều có thể dễ dàng đắc tội với hẳn."

"Ta ghi nhớ rồi, đa tạ a di nhắc nhở!"

"Thế là tốt rồi, người kia gọi là Bowen."

Bowen? Đỗ Trần nghĩ tới trước cửa nhà mình có lão già răng vàng ố, lưng đeo túi lớn, cả ngày chỉ biết ăn cơm uống rượu....

oOo

118. Chiêm Tinh Thuật

oOo

Trong lúc nhất thời, Đỗ Trần tưởng rằng chính mình nghe lầm, hẳn nghĩ Bowen có lẽ là một cao nhân, cũng nghĩ tới tính tình cổ quái của lão già này, rất có thể bề ngoài che giấu cái gì đó. Nhưng hẳn không nghĩ tới, Bowen được Tuyết Ny đánh giá cao như thế.

Có lẽ là trùng tên? Dù sao trên đại lục cũng có nhiều người gọi là Bowen.

Đỗ Trần không dám xác định, hỏi lại:

"A di, người nói Bowen kia có đúng là lão già miệng đầy răng vàng, hơn nữa cả ngày ôm thủy tinh cầu chạy khắp nơi, lão Bowen mà tự nói chiêm tinh thuật của hẳn là chân lý không?"

"Sao? người biết Bowen tiên sinh sao? Ân, ta lâu rồi không có rời khỏi đồ thư quán, cũng thật lâu không có gặp qua Bowen tiên sinh. Trước kia hình dáng của hẳn không phải như người nói, bắt quá, hẳn đích xác cũng am hiểu chiêm tinh thuật, tin tưởng chiêm tinh thuật của hẳn là chân lý!"

"Vậy không sai rồi!" Đỗ Trần nhún vai:

"Ta đi tìm hẳn vậy!"

Tuyết Ny ngạc nhiên nói:

"Người biết hẳn sống ở đâu sao? Bowen tiên sinh luôn luôn hành tung bất định!"

"Ách! Bowen tiên sinh bây giờ..."

Đỗ Trần muốn nói Bowen được hấn thu dưỡng, lại cảm giác như không kính trọng người liền sửa lời nói:

"Bây giờ đang ở trước cửa nhà ta, do ta cung ứng ăn uống."

Tuyết Ny chết lặng, lại che miệng cười khẽ, lắc đầu than vãn:

"Bọn họ là thế ngoại cao nhân luôn rất quái dị!"

"Đúng vậy, rất quái dị! Được rồi, a di, người nhận không ra Demis sao? Lão thường cùng lão thầy bói... cùng Bowen tiên sinh ở một chỗ, tóc màu xanh biếc, có điểm giống hội họa giáo sư nương nương kang."

Đỗ Trần nghĩ thầm, lão thầy bói đã xác định là cao nhân, vậy, thân phận của tứ đẳng của hấn cũng không kém hơn bao nhiêu.

"A, người nói Demis sao, bối cảnh của hấn cùng lai lịch a di không biết, bất quá người này rất quái lạ, nói về trình độ hội họa, hấn tuyệt đối xếp trong ba vị họa gia đứng đầu của đại lục. Nhưng hấn không bán tranh của mình lấy tiền, cũng không thích vẽ, chỉ có vui vẽ là vẽ. Cho nên hấn thường xuyên nợ nơi ăn cơm."

Tuyết Ny tựa hồ nhớ tới chuyện thú vị, có chút cười thành tiếng:

"A a, vài năm trước lúc ta lần đầu thấy hấn, nhớ rõ hấn khi đó ăn trộm ở Phách Vương San, kết quả mỗi ngày đều bị phục vụ sinh của quán cơm truy đuổi."

Đỗ Trần cũng cười, quả nhiên là phong cách làm việc của lão đồ quỷ.

Tuyết Ny suy nghĩ một chút nói:

"Francis, nếu người rất quen với Bowen tiên sinh, vậy lúc cầu hấn không nên nhắc tới ta!"

Ý nói là, nếu người không quen Bowen tiên sinh thì nói tên ta cho hấn nghe có thể mua được chút nhân tình, nếu người rất quen thuộc với hấn, vậy không cần một phần nhân tình của ta nữa.

"Tốt, a di ta nhớ rồi!"

Đưa mắt nhìn Đỗ Trần ra khỏi cửa, Tuyết Ny đột nhiên lại cầm lấy họa bút trong tay, từ trong túi vẽ lấy ra một quyển họa, lúc này nàng vẽ phi thường chậm.

Thời gian từng chút trôi qua, đến lúc giữa trưa bức họa của Tuyết Ny mới thành hình sơ sơ, là ba người đứng ở bên bờ sông nói chuyện, ngay trên bờ sông, ba người phân biệt là Bowen, Demis, còn có Đỗ Trần.

"Ai, bầu trời tối đen, người hấn là đã tới?" - Tuyết Ny sâu kín tự hỏi.

Vách tường sau lưng nàng hiện ra một bóng đen - là Bác Bì.

"Ta đã tới, việc nhờ người làm lần trước thế nào rồi?"

"Sự kiện đấu thần tụ hội sao? Ta định bỏ qua."

"Cái gì? Người muốn buông bỏ? Hừ!"

Bác Bì chậm rãi giơ loan đao trong tay, hàn quang ánh lên lưng Tuyết Ny.

"Người muốn uy hiếp ta sao?" - Tuyết Ny lắc đầu - "Ta thật không biết người nghĩ sao, tại sao không nói cho ta biết Francis quen Bowen?"

"Bowen?"

Bác Bì sửng sốt, loan đao trong tay lại buông xuống.

"Đúng vậy, chính là Bowen!" - Tuyết Ny đột nhiên cười - "Theo Francis nói, Bowen đang ở nhà hấn ăn cơm, quan hệ của hai người hấn là rất tốt. Vậy, chuyện đấu thần tụ hội người cứ thông qua Francis tìm Bowen hỗ trợ đi, tại sao còn muốn tìm người vô dụng như ta?"

Bác Bì do dự một chút, nói:

"Ta không tín nhiệm Bowen."

Tuyết Ny nở nụ cười:

"Vậy được rồi, ta tiếp tục giúp ngươi, bất quá thân thể ngươi thật sự vô dụng sao?"

"Trước khi tìm được Mayfair, ta sẽ không chết!"

"Ta chúc ngươi vĩnh viễn không tìm được Mayfair."

Đỗ Trần nhìn sắc trời, lúc này lão thầy bói cùng lão đồ quỷ hắc là đang tại tửu quán uống rượu, hắc trực tiếp đi về phía đầu đường.

Dọc đường hắc đều suy nghĩ, phải dùng thái độ gì để đối đãi với hai người kia? Trước kia không xác định bọn họ là cao nhân cho nên có đôi khi thái độ của mình với bọn họ có thể xưng là "ác liệt". Nhưng bây giờ biết bọn họ dám chắc không tầm thường, vậy mình dùng thái độ gì đối đãi với họ?

Đột nhiên, Đỗ Trần vượt cái mũi nở nụ cười, nếu hai người bọn họ thích có cơm ăn, vậy chính mình tiếp tục cung cấp cho bọn họ, còn nếu ngược lại thì không tốt, đương nhiên không tốt.

Bước vào tửu quán mà lần đầu quen bọn họ. Ngọn đèn lơ mờ, Demis cùng Bowen đang ngồi trong góc phòng ăn tiểu điệp hàm ngư kiềm.

"Lão đồ quỷ cùng lão thần côn thân ái, các người khỏe chứ?"

Đỗ Trần đi tới trước mặt bọn họ, phục vụ sinh tiếp thêm mấy bình rượu ngon, sau đó ngoắc tay với Demis:

"Lão đồ quỷ, ngươi để cho ta một mình, ta có lời muốn nói với Bowen tiên sinh."

Hắc cướp chỗ ngồi của Demis, tay khoác lên vai lão thầy bói, cười nói:

"Cuộc sống gần đây quá sức dễ chịu sao?"

Demis cười hắc hắc, gật gật đầu:

"Thật thoải mái, mỗi ngày mấy đồng tệ có thể đổ hai phát, còn có thể uống rượu!"

"Ta không phải nói ngươi, chỗ miệng vào làm gì! Cần thận ta gọi bồi bồi đốt cái đuôi của ngươi!"

Demis bĩu môi, dựa vào lão thầy bói.

Trong lòng Bowen căng thẳng, bất an nhìn Đỗ Trần:

"Tiểu tử ngươi muốn làm gì? Cười hi hi, thật con mẹ hắc không phải là cái gì tốt đẹp."

"Ta không phải thứ tốt sao? A, Bowen tiên sinh thân ái, ngươi hình dung về một người được xưng là "đệ tử hoàn mỹ" "mỹ đức thành St.John" thích hợp sao?"

Đỗ Trần thừa dịp cùng hắc nói chuyện, thử móc vào bao tải sau lưng hắc, lão thần côn cũng không phản ứng gì.

"Đừng nói nhảm, huynh đệ ta gặp phải phiền toái, bây giờ gặp người không giảng nghĩa khí, có chịu giúp ta không!"

"Hắc, ngươi lại là có việc cầu ta!"

Lão thầy bói nổi lên sự thích thú, con mắt tà dị đánh giá Đỗ Trần:

"Nói đi, tìm lão nhân gia ta có chuyện gì? Bây giờ lão nhân gia tâm tình tốt, vậy nghe chút."

"Ta nhớ kỹ lão ca ngươi đã nói, chiêm tinh thuật của ngươi không gì là không thể, đó chính là chân lý, đúng không?"

"Đương nhiên!" - Bowen gật đầu.

"Vậy giúp ta chiêm một lần, để cho ta thấy một chút "chân lý" của ngươi!"

Đỗ Trần chỉ vào cái mũi mình nói:

"Ta sẽ lập tức tấn cấp, người giúp ta tính toán chỗ nào thích hợp để ta tìm thánh khí?"

Bowen tắt nụ cười ngây ngốc trên mặt:

"Cái này..."

"Sao? Chẳng lẽ "chân lý" của người là giả sao?"

Đỗ Trần hí lộng hăn trong lòng cũng suy nghĩ, chiêm tinh thuật của lão già này hăn không gì là không thể, ít nhất hăn dám chắc tính không ra Vân Vụ Tỏa Liên đang trong tay mình, nếu không với thân phận chuyên gia thánh khí của hăn còn không bắt mình bức vắn làm sao "cưỡng gian" được cử cấp thánh khí sao?

Cũng quả nhiên, Demis nghe vậy cười hắc hắc, nói thầm:

"Lão thầy bói, không được sao? Chiêm tinh thuật của người không thể vạn năng phải không?"

"Ai nói không phải vạn năng. Chiêm tinh thuật của lão nhân gia ta chính là chân lý!"

Tiếp đó, hăn xoay mặt nhếch miệng cười gian:

"Nhưng ta mất hứng tính quẻ, không được sao?" - Bowen lớn tiếng cãi lại.

"Được rồi, cho dù người mất hứng tính quẻ, vậy người có lý do gì để mất hứng?"

Đỗ Trần mạnh mẽ nhấn giọng:

"Lão ca, người mồm năm miệng mười gọi ta là huynh đệ, bây giờ huynh đệ có việc cầu người, người ngay cả điểm nhỏ này cũng không chịu giúp, người nghĩ vậy có được không?"

Lão thầy bói khó mà đỏ mặt một lần, nói thầm:

"Người hiện tại có tiền không? Bản thân xuất ra tiền thưởng cao khẳng định cũng có thể tìm được thánh khí thích hợp a!"

Chỉ chờ những lời này của người! Đỗ Trần thở dài:

"Không vấn đề, không phải thời gian gấp lắm sao? Ta lập tức sẽ tấn cấp, thời gian vô dụng dư thừa bỏ ra tiền thưởng."

Hăn vỗ cái bàn:

"Ai, không may, vốn trong tay ta đang có một thánh khí, nhưng lại là hồn khí, ta căn bản không có biện pháp cùng nó câu thông, bằng không, ta có thể tới tìm người sao?"

"Trong tay người có hồn khí?"

"Đúng vậy, ta không có đầu hồn, căn bản không cách nào cùng nó câu thông, cho nên ta mới đến tìm người giúp ta tính quẻ xem nơi nào có thứ thấp hơn một chút - thánh khí mà ta có thể câu thông."

Đỗ Trần lắc đầu:

"Xem ra chiêm tinh thuật của người vô dụng rồi, ta đi tìm người khác giúp đỡ vậy!"

"Ai nói chiêm tinh thuật của ta vô dụng rồi?"

Bowen phùng mồm trợn mắt suy nghĩ, đột nhiên lộ ra miệng đầy răng vàng:

"Vừa rồi lão nhân gia hiểu được tính quẻ của thánh khí cấp thấp không ra, bây giờ ta tìm cho người một thánh khí cao cấp, trực tiếp tính cho người làm sao kêu gọi đầu hồn, câu thông hồn khí!"

Demis một bên đang mộng mị liên cả kinh, vội vàng đánh ánh mắt nhìn Bowen. Bowen lại làm bộ không phát hiện ra, hăn trước con mắt hoài nghi của Đỗ Trần lấy thủy tinh cầu trong bao tải sau lưng, làm bộ quên đi bàn toán.

"Cố!"

Bowen ghé tai Đỗ Trần:

"Ta tính đến một chuyện, năm đó đích xác có người nhảy vọt qua đầu hồn, trực tiếp cùng hồn khí câu thông, từ giai đoạn đầu sĩ đã có thể sử dụng hồn khí... Là thế này, bất quá tiểu huynh đệ, loại phương pháp này hạn chế nhiều lắm, người không nhất định có thể đáp ứng điều kiện đó."

Nói xong, hắn đắc ý ngẩng đầu:

"Biện pháp ta đã tính đến, nhưng người nếu không thành công thì không được ô miệt chiêm tinh thuật của lão nhân gia ta!"

Đỗ Trần gật gù, biện pháp này quả thật có chút khó khăn, nhưng chính mình lợi dụng tư nguyên trong tay hẳn là có thể làm được.

Bowen lại nói:

"Chánh sự nói hết rồi, còn có chuyện nhỏ nữa, người lập tức sẽ tấn tam cấp, đến lúc đó định lựa chọn thế nào?"

oOo

119. Âm Mưu Của L'g

oOo

Đỗ Trần sững sốt:

"Ba năm cấp làm sao? Còn muốn chọn cái gì?"

Demis ở một bên nói chen vào:

"Francis, người thường xuyên bỏ khóa đúng không?"

Chờ Đỗ Trần gật đầu, hắn nói:

"Vậy người nhất định cũng không có được giáo học của học viện an bày. Được rồi, sự phụ thân ái, Demis giáo thụ thân ái nói cho người, khi người tiến vào năm ba sẽ gặp một lần lựa chọn."

Demis vươn hai ngón tay:

"Đệ tử năm thứ ba hoàn thành trụ cốt huấn luyện, kế tiếp phải tham gia ma luyện chiến giáo, đồng thời gia tăng lịch duyệt cùng tri thức."

Cho nên người có hai con đường: Đầu tiên là ở lại học viện, tiếp tục dưới sự trợ giúp của sư phụ học tập. Thứ hai là đi du học khắp tam đại lục, trong thực chiến mà luyện đấu khí của mình."

"Francis, người định lựa chọn thế nào?" - Bowen cười hề hề hỏi.

Đỗ Trần bỏ vào trong miệng mấy miếng hàm ngư kiên, một mặt tỉnh bơ nói:

"Nếu chọn lựa du học thì có yêu cầu gì không?"

Hắn đối với việc ra ngoài tương đối động tâm, điều này tương đối có lợi cho vụ đào móc việc thiện a.

"Yêu cầu? Cũng không có hạn chế cụ thể gì, bình thường đệ tử du học bên ngoài đều là tự nguyện tạo thành đoàn đội, do học viện chỉ định mấy nhiệm vụ, căn cứ trình độ hoàn thành của các người với nhiệm vụ mà quyết định phân học. Đồng thời trong quá trình các người hoàn thành nhiệm vụ phải luyện đấu khí."

Đỗ Trần hiểu rõ rồi, suy nghĩ một chút mới nói:

"Nếu không có gì bất thường, ta hẳn là lựa chọn ra ngoài du học."

"Hắc hắc!" - Hai tên cổ quái nhìn nhau cười.

"Vậy thương lượng một chút, nếu người muốn đi du học thì chúng ta cùng đi với người!"

"Các người cũng muốn theo ta sao? Lão thầy bói, người hoành hành cả ngày không có chuyện gì đi ra ngoài một chút thì có thể, Demis giáo thụ, người chính là sư phụ của học viện, có thể rời đi sao?"

Đỗ Trần kinh ngạc nhìn Demis.

"Không vấn đề, dù sao đệ tử năm thứ ba đi du học, học viện sẽ chỉ định một vị giáo sư cùng đi với các người, ta có tư cách đi cùng rồi!"

Demis đứng kề vai Đỗ Trần, thấp giọng nói:

"Hơn nữa, người để cho ta làm chỉ đạo sư phụ sẽ có rất nhiều chỗ tốt, tỷ như, ta có thể mặc kệ người có hoàn thành nhiệm vụ hay không, trực tiếp cho người qua."

Lão thầy bói tiếp lời:

"Hơn nữa, đi ra ngoài du nhập không thể mang hài tử đi theo, điểm này là quy củ, nhưng lão đồ quý.... hắc hắc, người hiểu chứ?"

Đỗ Trần gật đầu:

"Ai, vậy cứ như vậy đi!"

"Tốt, quyết rồi nhé." - Demis vỗ cái bàn. - "Người tiếp tục chuẩn bị tấn cấp đi, cái gì cũng đều không cần phải xen vào. Demis đại ca giúp người chuẩn bị tất cả mọi thứ cần thiết cho du học."

Sau khi hiệp nghị, Demis cùng Bowen hai người tiếp tục ở lại tửu quán uống rượu, mà Đỗ Trần lại về tới túc xá của mình.

Tiểu bối bối đang ngồi ở trong sảnh lầu một cười khanh khách nhìn Tuyết Bỉ Nhân ở trước mặt đang biểu diễn các tư thế tức cười.

"Ba ba trở về xem!"

"A a, bối bối ngoan, ba ba hỏi người mấy chuyện có được không?"

Đỗ Trần ôm lấy tiểu tử kia:

"Đệ đệ của người ALEX có đúng là một dị thú rất lợi hại không?"

"Đệ đệ? Không lợi hại. Hi hi!" - Tiểu nha đầu nở nụ cười - "Bối bối lợi hại hơn!"

"Ân, bối bối lợi hại, nhưng bây giờ ba ba phải tìm một cao cấp dị thú hỗ trợ, người nói đệ đệ có thể làm được không?"

Lão thầy bói cấp cho mình phương pháp cụ thể để sử dụng hồn khí rất phức tạp, bất quá nguyên lý rất đơn giản - thần lực của cao cấp đầu thần do ba phương diện tạo thành, thân mình, thần sủng, rồi mới tới thánh khí.

Trong đó, đầu hồn của thân mình thao túng hai cái kia. Bình thường, đầu hồn cùng thần sủng và khí hồn là tương thông.

Bây giờ Đỗ Trần không có đầu hồn, nếu hắn muốn dùng hồn khí thì chỉ có thể tìm một thần sủng có thể liên lạc hồn khí đứng giữa. Nói dễ hiểu hơn chính là tìm một dị thú mà đầu hồn tin được hắn.

Đây là một điều cơ hồ không có khả năng, người thường rất khó có một dị thú tin được. Nhưng, Đỗ Trần lại có một đường tử tên là Alex.

Vốn Đỗ Trần muốn trực tiếp hỏi Alex, tiểu tử này luôn nói chính mình là cao thủ nhưng cả ngày toàn giặt quần áo, nấu cơm. Nên Đỗ Trần hỏi nữ nhân một chút.

Tiểu bối bối nghe xong yêu cầu của Đỗ Trần, hồi lâu không nói, hắn là đang cùng Alex trong cơ thể thương lượng gì đó, sau đó nàng cười nói:

"Đệ đệ, không vấn đề!"

"Tốt lắm, nữ nhi!"

Nhìn tiểu tử kia biến thành nhi tử, Đỗ Trần cười dụ hoặc nói:

"Bảo bối nhi, cấp đầu hồn cho ba ba dùng vài ngày được không?"

Alex nghiêm nghị gật đầu:

"Có thể. Bất quá, lão cha ta, ta cảnh cáo người không được gọi ta là bảo bối nhi, cao thủ không thích loại xưng hô ác tâm này!"

Hắn cúi đầu nhìn quần áo bẩn của tiểu bối bối một chút, lại nhú mày lắc đầu:

"Đáng chết, ta phải đi giặt quần áo! Ta phải đi nấu cơm! Trời ạ, cái bàn này bao lâu rồi không có lau qua...?"

Nhìn nhi tử tiến vào phòng trong, từ trong lấy ra mấy khăn sau đó bắt đầu lau, Đỗ Trần bất đắc dĩ lắc đầu.

Vài ngày sau, bên người Đỗ Trần đã có một thanh thánh khí kiếm, tên gọi là Thệ Tuyết.

Có được thánh khí của Ziege, hơn nữa dưới sự trợ giúp của nó đấu khí của Đỗ Trần đột nhiên tăng mạnh. Cuối cùng trong cuộc đại khảo trong năm - cũng chính là trước khi đại hội đấu thần bắt đầu - hắn đã tấn cấp tam cấp hoàng y ma đấu sĩ.

Dựa theo quy định của học viện - không phân tuổi mà chỉ dựa vào thực lực phân lớp, hắn thành công tiến vào năm thứ ba.

Trong vòng nửa năm, một người thường tấn thăng ba cấp đấu sĩ, nhưng đó vẫn chưa phải là tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả tuyệt thể thiên tài vì trong lịch sử học viện còn có một người so với hắn giỏi hơn, người đó chỉ mất bốn tháng để đạt được thành tựu như Đỗ Trần.

Charle Mange, đây là tên người đó, được xưng là đại tinh không đệ nhất đầu thần hậu văn thần thời đại.(đệ nhất thiên tài sau thời đại chiến tranh của các thần.)

Bất quá, nghe nói người này hơn mười năm trước đã chết, cho nên Đỗ Trần bây giờ mới là học viện đệ nhất cao tài sinh.

Nhưng chỉ có Đỗ Trần mới biết, hắn hiện tại là đệ nhất cao tài sinh đang chịu bị khiêu chiến, bởi vì học viện còn có một người có thân thể biến thái Arthur.

Sau nửa năm, Arthur bây giờ đã đạt được trình độ của Ariza trước đây, cũng chỉ dựa vào lực lượng cùng tốc độ mà có thể đánh bại nhị cấp đấu sĩ. Hơn nữa với tiến bộ của hắn thì thời điểm chống lại tam cấp ma đấu sĩ cũng không xa nữa.

Lúc này, Đỗ Trần đang ngồi trước ngọn đèn giống như mỗi đệ tử trước kì khảo thí đều làm - trước đêm khảo thí đọc sách.

"Bình thường không cần học, trước thi học gấp ba. Mẹ nó, những lời này đối với bất kỳ đệ tử nào trên thế giới này cũng đều là thật."

Đỗ Trần sau khi phiến phiến nhanh qua một tờ (đấu thần giới luật tổng quát), trong miệng lại không ngừng mắng, nếu không phải hắn có trí nhớ lực siêu cường thì sợ rằng sẽ gặp phải cảnh ngộ thi lại.

"Miện hạ, Helen cầu kiến!" - Đột nhiên, cửa sổ bên ngoài truyền đến một tiếng gọi nhỏ.

Nha đầu xúi quẩy đáng chết này sao lại tới? Đỗ Trần hơi nhú mày, hắn đứng dậy thu dọn một chút sau đó giấu sách xuống dưới giường.

"Hừ, tiến đến đi!"

Helen đẩy cửa sổ ra, nhảy vào qua cửa sổ, tiếp đó cúi người bái:

"Bái kiến miện hạ!"

Đỗ Trần ngồi trên giường, liếc mắt một cái, lạnh nhạt nói:

"Ta rất chán ghét bị quấy rầy lúc nửa đêm."

"Helen không dám quấy rầy miện hạ, chỉ là... chỉ là có chuyện rất trọng yếu phải hướng ngài bẩm báo."

"Hô!" - Đỗ Trần hừ lạnh - "Có chuyện gì? Nói đi!"

Helen cúi đầu, nói:

"Miện hạ có thể tại cảng Antwerp vì hơn mười vạn binh dân mà trợ giúp Helen, nhất định là một vị đấu thần vĩ đại mà cao thượng..."

"Câm miệng, ta không thích nói nhảm, phi thường không thích!"

Đỗ Trần cầm lấy chén nước bên giường, nhấp một ngụm.

"Đồng!"

"Vâng, Helen không dám nói nhiều lời!" - Helen kinh sợ bất an, lập tức nói "Helen xin miện hạ ra tay giết L G."

Đỗ Trần chậm rãi giơ lên cái chén trong tay. "Hoa hoa" nước bên trong đổ xuống đất, nước chảy trước mặt Helen.

"Phúc thủy nan thu (nước đổ đi khó lấy lại). Helen! Nói chuyện trước tiên phải biết rõ, nếu không, cho cha con các người, còn có Susan - con rắn nhỏ đó chịu hậu quả vô cùng khủng khiếp. Lần trước ta đã nói qua, chuyện này ta không có hứng thú, nếu người vì chuyện này mà quấy rầy ta . Hừ!"

"Không, miện hạ, ta không phải mời ngài ra tay giúp cha con chúng ta báo thù."

Helen khấn trương, cột nước đang chảy xuống như đoạt mệnh cương châm nhanh chóng chảy nhanh hơn về phía nàng.

"Miện hạ, ngài nhất định không đành lòng thấy tròng cảnh sinh linh trên Đấu Thần đảo đồ thán chứ? Cừu hận của Helen không dám xin ngài giúp, nhưng, vì người của Đấu Thần đảo, xin ngài hãy giết L G!"

Chẳng lẽ L G còn có âm mưu gì?

Cuộc đấu thần tụ hội cũng nhanh chóng tới, tả trưởng lão tiên sinh thân ái cũng sảo tới Đấu Thần đảo. Chẳng lẽ hắn muốn trên Đấu Thần đảo làm cái gì?

Đỗ Trần buông chén nước trong tay, nói:

"Tiếp tục nói đi, ta có chút hứng thú rồi, bất quá người tốt nhất không nên gạt ta, nếu không..."

"Helen không dám lừa gạt miện hạ, chuyện là thế này."

Helen nói:

"Đêm qua, L G cùng người hầu của hắn ngồi trên một chiến thuyền xuất hiện tại hải vực của Đấu Thần đảo, Susan không có cơ hội giết hắn nhưng lại có được tin tình báo rất quan trọng."

Nàng ngược đầu lên nhìn Đỗ Trần, lớn tiếng nói:

"Mục đích L G triệu khai đấu thần đại hội là muốn giết tất cả cao cấp đấu thần tham gia!"

Đỗ Trần đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, hắn đi tới trước mặt Helen vài bước:

"Người không có gạt ta chứ?"

"Helen không dám!"

Đỗ Trần nở nụ cười, trong lòng có một ý niệm. Lần tụ hội này có mấy trăm người tham gia .. thật là một việc thiện lớn lao đây.

oOo

120. Tuyên Tác Cân Trứ

oOo

Đỗ Trần suy nghĩ, đại thiện sư hiển nhiên là đại thiện sư, nhưng vấn đề là mình có bản sự để làm thiện sự này không?

"Người nói tường tận chuyện trải qua cho ta biết! Nhớ kỹ, toàn bộ mọi việc!" - Âm thanh Đỗ Trần lạnh lùng vang lên.

Hắn cảm thấy hứng thú! Helen mừng rỡ, chính mình quả nhiên đoán không sai, Francis mặc dù khinh thường quản chuyện riêng của một hai người, nhưng việc liên quan đến nhiều sinh mạng đặt trước mặt hắn nhất định sẽ ra tay.

"Miện hạ, Một vị bằng hữu của Susan nghe được L G cùng người hầu gọi là Jacob nói chuyện, bọn họ lúc ấy nói..."

Helen vì tin Đỗ Trần nên nói toàn bộ quá trình nghe lén hết sức tường tận, thậm chí ngay cả thần thái cùng ngữ khí của L G đều kể lại hết sức rõ ràng, nhưng tổng kết chỉ có một câu. L G lần này lấy cớ mời người phá giải thánh khí cứu người, kì thực là lợi dụng kiện thánh khí nọ của hắn, muốn nhờ thánh khí nọ giết tất cả đầu thần tham gia hội nghị, một người cũng không bỏ sót.

Đỗ Trần nhíu mày, tả trưởng lão thân ái suy nghĩ cái gì vậy? Hắn ăn no sinh bệnh sao? Đầu tiên là mất tích hơn mười năm, rồi đột nhiên xuất hiện, sau đó lại lập kế hoạch giết chết một nhóm cao cấp đầu thần.

Hắn sao lại muốn giết nhiều cao cấp đầu thần như vậy? Chẳng lẽ hắn điên rồi sao?

Đỗ Trần lạnh giọng hỏi:

"Kể lại kế hoạch của hắn cùng mục đích giết chết cao cấp đầu thần xem, người chưa từng tra ra sao?"

"Vô dụng, bất quá ta đã gia tăng tra xét, nếu có tin tức sẽ lập tức báo cho miện hạ!"

Trên vách tường lóe lên ánh sáng. Đỗ Trần phát tay:

"Người có thể rời đi, tiếp tục làm việc người muốn làm."

Helen do dự một chút rồi nàng phi thân từ cửa sổ rời đi. Đỗ Trần nhìn điểm sáng trên vách tường, đột nhiên nói:

"Người đều đã nghe rồi đó, nghĩ sao?"

Bóng đen đột nhiên dần dần tụ lại thành một hình người, đúng là Dịch Cốt. Thương thế của hắn đã khỏi quá nửa, đủ để bên cạnh bảo vệ Đỗ Trần. Đây cũng là một trong những nguyên nhân Đỗ Trần cảm thấy hứng thú với đại việc thiện này.

"Nếu những lời Helen nói đều là thật, vậy mấy năm tả trưởng lão mất tích nhất định đã xảy ra nhiều việc, nếu không, hắn không có khả năng điên cuồng nghĩ ra kế hoạch giết chết nhiều cao cấp đầu thần như vậy."

"Mặc kệ trong lúc hắn mất tích đã xảy ra cái gì, lúc này đầu thần tụ hội lập tức sẽ bắt đầu, ta phải ngăn cản chuyện này!" - Đỗ Trần kiên định nói.

Cái bóng của Dịch Cốt có chút hoảng, không giải thích được hỏi:

"Tại sao? Hiện tả trưởng lão cùng chúng ta là địch hay bạn còn không phân định rõ ràng, chúng ta không cần phải xung đột trước mặt hắn. Cao cấp đầu thần tham gia hội nghị lần này cùng chúng ta không quan hệ, chết sạch cũng chẳng sao."

"Dịch Cốt, người nói nhiều quá!"

Đỗ Trần âm thầm lắc đầu. Thực lực của Dịch Cốt rất mạnh nhưng suy nghĩ kém chút, cái gì gọi là chết sạch không sao? L G bây giờ cố gắng giết chết một nhóm lớn cao cấp đầu thần không phải là hắn muốn tác động đến cả xã hội loài người sao, dám chắc sẽ có nhiều cao nhân truy tra. Đến lúc đó, chỉ cần thân phận tả trưởng lão của hắn bộc lộ, tiếp đó mọi người của Da Tất giáo sẽ bị liên lụy, bị coi là một dị đoan tà giáo, việc này có thể không quan hệ sao?

Đỗ Trần nhìn cảnh sắc Thượng Thủy hà ngoài cửa sổ, trong lòng đột nhiên nổi lên một ý niệm.

Thương thế của Bác Bì cũng hẳn là đã khỏi hẳn. Hắn bây giờ đang làm gì?

..

Trong một gian phòng nhỏ ở nơi cao nhất trong đồ thư quán của Đẩu thần học viện.

Một viên dạ minh châu chiếu sáng, bạch quang nhàn nhạt chiếu khắp phòng, mà khuôn mặt Tuyết Ny lại trắng bệch có chút âm sâm đáng sợ.

Nàng ngồi trước bàn một tay ôm ngực, tay kia đặt lên một bức họa trên bàn:

"Bác Bì, chuyện người ủy thác cho ta, ta đã làm xong! Hãy đi đi!"

Không một tiếng động, Bác Bì xuất hiện trước mặt Tuyết Ny, hắn cầm lấy bức họa trong tay, nhìn thoáng qua. Bối cảnh vẽ là một đồng cỏ xanh biếc, xung quanh được vây quanh bởi tường màu nhũ bạch với hơn mười tòa tháp, mà tháp trung ương lại là một phần mộ.

"Một phần của Mayfair? Ta đoán chỗ hạ lạc của Mayfair không phải mộ địa của nàng, mộ phần của nàng ta đã kiểm tra. Trống không!"

Thanh âm Bác Bì hết sức phẫn nộ.

Tuyết Ny thở dài, sắc mặt càng tái nhợt:

"Không thể đoán chính xác được tương lai, khả năng của ta chỉ có thể tìm ra một vài tin tức mơ hồ của Mayfair. Nhưng tin tức này nhất định chuẩn xác! Ta có thể xác định, cũng có thể cam đoan."

Bác Bì ẩn trong một đám khói đen, chẳng biết dung mạo thế nào, hừ hừ một tiếng:

"Vậy bức họa này tới cùng có ý gì?"

"Tin tức để tìm Mayfair, chính là ngôi mộ của nàng!"

"Thật không?"

Bác Bì cầm lấy bức họa trong khói đen, lại hỏi:

"Trên người Francis có Linh Loại phải giải quyết thế nào? Người nghĩ ra biện pháp không?"

Tuyết Ny bắt đầu ho khan dữ dội, điều này khiến nàng tạm thời không thể nói nên lời, không thể làm gì hơn là lắc đầu.

Hơi thở đã bình hòa trở lại, nàng nói:

"Luyện kim thuật của Phillip đã đạt tới cảnh giới của thần, phá giải Linh Loại của hắn đã siêu quá năng lực của ta. Theo ta được biết, ngoại trừ bản thân Phillip thì đương thời hắn là không ai có thể phá giải Linh Loại."

Nàng nhìn thoáng qua Bác Bì trong khói đen, lại nói:

"Rất xin lỗi, chuyện này ta không giúp được người."

"Ta tự mình nghĩ biện pháp!" - Bác Bì xoay người muốn rời đi.

"Chờ một chút!" - Tuyết Ny lại gọi hắn "Không muốn nghe ta đàn một khúc sao? Có thể giúp người mau khôi phục thân thể."

"Thân thể của ta không cần người quản!" - Ngữ khí của Bác Bì hòa hoãn một chút.

"Hơn nữa, sau khi người vẽ bức họa thì còn có bao nhiêu tinh lực giúp ta?" - Nói xong Bác Bì biến mất.

"Người đã thay đổi, thật sự thay đổi rồi!"

Tuyết Ny một mình trong căn phòng nhỏ lắc đầu, nàng lại từ dưới bàn lấy ra một bức họa, là bức giả tưởng đồ mà nàng vẽ không lâu trước - bên Thượng Thủy hà, Đỗ Trần, Demis, Bowen ba người dựa lưng vào nhau đây nghĩa khí, hình như đang tán gẫu gì đó.

Đỗ Trần muốn cứu các cao cấp đầu thần tham gia hội nghị, hơn nữa căn cứ tình báo của Helen thì cơ hội mấu chốt là thánh khí của L G cùng người bên trong thánh khí.

Nhưng L G bây giờ đang ở trên chiến thuyền ngoài biển được phòng vệ nghiêm mật, cho nên Đỗ Trần chỉ có thể một mặt chờ cơ hội, một mặt chờ Bác Bì trị thương xong đến tìm hân.

Đấu thần tụ hội sắp đến gần, Đỗ Trần cũng lập tức bắt đầu, một mặt hân phải tham gia đại khảo trong năm, một mặt hân với thân phận tổ trưởng học tập hội phải tham gia hiệp trợ các sư phụ tổ chức đấu thần tụ hội.

Trên đường, Đỗ Trần chỉ huy hai tiểu đệ đệ bố trí hai băng rôn nghênh tân, nhìn động tác lanh lẹ của Jason, còn có Poster ngượng ngập, Đỗ Trần nhíu mày:

"Hài, Poster, động tác của người nhanh lên chút! Đêm nay nhất định phải hoàn thành!"

Nói xong Đỗ Trần nói thầm:

"Poster này thật là, rất đáng thương, tham bô bản khôn thiếu tiền, nhưng lại đặc biệt lười biếng, người như thế quả thực không thể sử dụng."

Nghe được Đỗ Trần nói, Poster cúi đầu không trả lời, bắt quá động tác tay có nhanh hơn một chút, nhưng cũng chẳng nhanh hơn bao nhiêu.

"Francis đồng học, công tác tuyên truyền của chúng ta đã làm xong rồi, ta dẫn theo mấy vị đồng học tới giúp các người!"

Anne dẫn mấy đồng học đi tới, trong tay còn cầm một hộp điểm tâm:

"Đây là ta tự làm, người ăn một chút đi! Ta dụng tâm làm đó, vị chắc chắn là rất ngon."

Người chung quanh đều dùng ánh mắt mập mờ nhìn lại, Đỗ Trần chỉ cảm thấy da đầu tê dại. Lão thiên a, Anne này tới cùng là xảy ra chuyện gì? Sao lại mỗi ngày đều dây dưa với mình.

Đỗ Trần thật muốn lớn tiếng nói cho Anne, người tới cùng có coi trọng lão tử hay không? Nói rõ ràng, ta không thích mà!

Jason bên cạnh đi tới, cười hi hi:

"Tổ trưởng, ngài hiện tại hàn huyền với Anne đồng học chốc lát, đây cũng là xúc tiến đệ tử trong các ngành trao đổi, công tác của ngài giao cho ta được rồi, cam đoan sẽ không xảy ra chuyện gì đâu!"

Nói xong, hân cầm lấy hoành phi trước mặt Đỗ Trần, như ôm lấy thê tử bắt đầu làm tiếp.

Đỗ Trần bất đắc dĩ nhìn thân ảnh mập mạp của Jason, chỉ nghe bên tai Anne nói:

"Người không muốn ăn sao? Điểm tâm này..."

"Cái kia... A a, không được, công tác trọng yếu, Poster tay chân quá chậm, ta đi trước giúp hân."

Đỗ Trần né tránh Anne, bước nhanh tới bên người Poster. Poster đồng học bây giờ đang đứng trước, hai tay giơ cao, chính đang muốn dán lên một tờ cổ động. Đỗ Trần liếc mắt nhìn hình dáng thon thả của Poster không khỏi tò mò đứng bên người hân, đột nhiên hân nắm đầu vai Poster, nói bên tai:

"Huynh đệ, mau một chút được không?"

Poster cả kinh, cũng sợ đến run người, vội hỏi:

"Vâng, vâng, tổ trưởng, ta lập tức làm ngay!"

Nói xong, hân cúi đầu nhìn cánh tay Đỗ Trần đặt trên vai:

"Tổ trưởng, ta..."

Xa xa, Anne thăm thở dài, chính mình tới cùng làm gì không tốt? Tại sao Francis luôn tránh mình? Nếu hân giống như hiện tại, đặt tay lên vai mình...

Chinh mình sao lại nghĩ như vậy? Anne tự hỏi, tại sao mình lại cảm giác trên người Francis có một loại cảm giác đặc biệt an toàn?

Nhưng Poster trước mặt thầm mắng: Lão thiên a, để cho Francis nhanh một chút bỏ tay ra! Tư thế của hắn quá mức phạm rồi.

Không muốn Đỗ Trần đi xa một thước, hắn nhìn hướng Anne đi tới. Đỗ Trần lại tới gần Poster một chút:

”Poster, ta giúp người...”

”Tốt, tốt lắm!” - Poster vội la lên.

Đỗ Trần cùng Poster thân cận quá, đột nhiên mũi hắn ngửi thấy một mùi rất cổ quái, cụ thể là mùi gì thì Đỗ Trần còn đoán không ra, nhưng là mùi của rất nhiều hoa cỏ, sau đó hỗn hợp bay tới chỗ này.

Có chút thơm, có chút mùi của người.

Đỗ Trần sờ cái mũi, vừa định nói chuyện thì ngay lúc này, trên đường vang lên tiếng pháo nổ ”đùng đùng”.

Đây là tiêu chí cho biết có thuyền từ ngoài tiến vào Đấu Thần đảo. Đỗ Trần theo tiếng nhìn lại, một chiến hạm ba buồn màu đen nhập vào cảng nước sâu, từ ngoài nhìn vào cũng giống hệt con thuyền màu đen mà Đỗ Trần thắng được L G, bất quá nhìn tỷ mỹ có nhiều điểm bất đồng, ví dụ như: Con thuyền này có nhiều khẩu pháo hơn.

Helen giả mạo đệ tử hội, đồng dạng làm công tác trên đường nhanh chóng chạy tới:

”Francis đồng học, phiền người theo ta một chút, giúp ta một việc nhỏ!”

Đỗ Trần cùng nàng rời đi. Helen thấp giọng nói:

”L G tới rồi!”

Đỗ Trần gật đầu, hắn lặng lẽ đánh giá con thuyền kia. Chỉ chớp lát, L G cùng người hầu cường tráng từ trên thuyền mang xuống một cái rương thật lớn.

”Đây chính là thánh khí của L G!”

Helen giải thích khiến Đỗ Trần cả kinh, hắn biết thánh khí của L G bên trong có thể giấu được một người vậy nên không cười. Nhưng kiện thánh khí này cũng quá không bình thường, nhìn hai mươi mấy người hầu bê rương, bọn họ mỗi bước đi, cương thiết giáp bản đều rung lên.

”Bảo vệ của L G với thánh khí này vô cùng nghiêm mật!”

Helen bắt đầu đi lắc đầu:

”Hai mươi mấy cao thủ luân phiên ở bên chống đỡ đấu khí thủ hộ a, bên cạnh thánh khí phát sinh dị dạng gì đều khiến cho bọn họ cảnh giác.”

Thật không? Không biết khí tức của liên hoa pháp bảo có thể tới gần thánh khí không?

Trong lúc nhất thời, Đỗ Trần đối với thánh khí này cảm thấy hứng thú.

oOo

121. Bác Bì Trở Về

oOo

Người đi trên đường, thủy thủ, y công, người hầu, còn có L G hai mươi mấy người, vóc người đủ để cho vô số những lão nhân bất mãn nổi hứng muốn tìm những bảo tiểu hung hãn này, điều này khiến Đỗ Trần lập tức ẩn thân tìm tòi.

L G là một chuyên gia âm mưu, đồng thời hắn còn là một cao thủ đồ thuật, cho nên hắn cực kỳ am hiểu đoán lòng người. Vậy, hắn nhất định sẽ lại tìm tới mình, điểm này thì một người có thành tựu trong đồ nghiệp như Đỗ Trần rất rõ, bởi vì cũng chỉ như vậy mới có thể càng hoàn mỹ che dấu mục đích chính thức

của hấn. Cho nên Đỗ Trần kêu Helen lưu tâm tới vị trí kiện thánh khí xong liền lập tức thu ánh mắt đáng hướng vào kiện thánh khí kia.

Tiếp đó, Đỗ Trần thấy được một con mắt hàm tình ở không xa, con mắt đẹp màu xanh màu da trời nhìn chăm chú vào hấn, là Anne. Nàng một mực nhìn chăm chăm vào hấn, thật tịch mịch, tâm tình thật thâm sâu....

Chậm rãi lắc đầu, Đỗ Trần như bị một cái thổ hệ thánh khí chùy đánh vào đầu (sao quả tạ rớt trúng đầu rồi), từng chút từng chút day day thái dương, thật là phiền não.

"Miệng hạ thông minh, chẳng lẽ chuyện lần này rất khó giải quyết sao?"

Về mặt Đỗ Trần lọt vào mắt Helen khiến nàng trong lòng như bị một gáo nước lạnh tạt vào, tại sao sau khi Francis thấy thánh khí này lại đổi sắc? Chẳng lẽ hấn phát hiện chuyện gì mà hấn khó giải quyết sao?

Helen tâm tư tinh tế lập tức theo ánh mắt Đỗ Trần thấy được Anne, tâm can đang bị nước lạnh tạt lên lại bình lặng xuống. Chuyện Anne dây dưa với Francis chính mình cũng nghe được, chẳng lẽ...

Nhiếp hồn thuật bí pháp này, trên thực tế tinh thần lực rất mạnh, ý thức mạnh mẽ của mình dung hợp với một người khác có thể tu chỉnh được hành vi của người kia, hơn nữa còn có thể hoàn toàn không chế hết thấy hành vi của họ trong một đoạn thời gian, sau đó che dấu hoàn mỹ, cũng bởi vì chỉ là một đoạn thời gian trắng tinh mới không bị phụ thân giả phát hiện. Nhưng, chỗ này có một điểm xấu, đó là phải giải trừ đối với người bị thao khống, nếu thụ khống giả tinh thần lực có chút bất đồng thường nhân, vậy, một bộ phận ấn tượng của chính mình sẽ có khả năng khắc sâu vào đầu đối phương, hơn nữa sinh ra lao cổ (ràng buộc) tiềm thức.

Chẳng lẽ cha nói đúng, nhiếp hồn thuật của mình còn không có chính thức đạt đến hỏa hầu, có thể thật sự không cẩn thận khiến Anne lưu lại một chút "di sản" rất đặc thù?

Nghĩ vậy, tim Helen đập thành thạch, chinh mình đến từ một chủng tộc mạnh vì tôn, đối với người có lực lượng cường hãn vô cùng trời sanh đã sùng bái, nếu Anne chịu loại tín ngưỡng sùng bái cường giả này, hơn nữa bằng vào tâm tư lại hiểu lầm loại cảm giác này thành tình yêu....

Thảm rồi, với thực lực cao thâm khó dò của Francis thì không có khả năng nhìn không ra nhiếp hồn thuật, vậy hấn... Quên đi, Francis không nói, chính mình cũng đừng đề cập đến, đừng có xúc nộ hấn.

Đỗ Trần hồn nhiên chẳng biết Helen nghĩ gì, bóp trán, hấn còn đang suy tư làm sao để thoát khỏi Anne kia.

Cuộc sống mà bị mỹ nữ dây dưa cũng rất là đau khổ.

Trong lúc này, Tuyết Bỉ Nhân Harry chạy bán sống bán chết tới, thân hình mập mạp của hấn như một tuyết cầu:

"Chủ nhân, trong nhà có khách, xin ngài về ngay."

"Khách nhân nào?" - Đỗ Trần hỏi.

"Là đại ca của tiên sinh Brook!" - Tuyết Bỉ Nhân cười a a nói.

Dịch Cốt tên Brook, vậy đại ca hấn... A a, Đỗ Trần trong lòng thở phào nhẹ nhõm, hai đại bảo tiêu của mình rốt cục cũng tề tụ rồi.

"A, đại ca hấn tới sao, nhưng công việc của ta còn chưa làm xong, ta thân là tổ trưởng không thể bỏ lại công việc cho tổ viên. Harry, người thay ta làm xong công việc ở đây."

Nói xong, Đỗ Trần vỗ vỗ đầu Harry, nói với Helen:

"Người hầu của ta - Harry, ta hoàn toàn tín nhiệm hấn."

"Hiểu rồi!"

Helen mang theo vô tận nghi hoặc gật đầu. Cư nhiên tín nhiệm một Tuyết bỉ nhân? Francis quả nhiên cao thâm khó lường.

..

Bác Bì đang ở trong phòng khách, hần ngồi diện đối diện với Dịch Cốt. Dịch Cốt hai tay nắm lại, hình dáng có vẻ bất đắc dĩ, mà Bác Bì hai tay lại ôm trước ngực, ngược lại cười đánh giá Dịch Cốt, hần dùng chính là dung mạo của Francis.

Alex ở giữa hai người giống như một tiểu phục vụ sinh pha trà rót nước, cần lao như nữ chủ nhân nên làm gia vụ.

"Francis, lần trước ta có một vài vấn đề nhỏ nên quên mất cái sàng trẻ con của bố bố, gây cho người không ít phiền toái a."

Bác Bì cười cười, cũng không có giải thích gì thêm hần đã gặp tình huống gì mới sơ xuất làm như thế.

"Bác Bì tiên sinh, thương thế của người đã khỏi hần chưa?"

Đỗ Trần cũng không hỏi tới, hần cười cười lại ôm lấy nhi tử, không nghĩ tiểu tử kia nhú mày, cả giận nói:

"Ba ba, quần áo người bẩn chết, quần áo của ba ba cao thủ sao lại có thể bẩn như vậy. Mau cởi ra, ta đi giặt!"

"Tiểu tử kia thật thú vị! Không tưởng được ta lúc ấy chỉ xem qua, Beiermengde cùng Alex đều rất không tầm thường a!"

Bác Bì buồn cười liếc mắt nhìn Dịch Cốt bị tiểu bố bố ký khế ước, đột nhiên thần sắc nghiêm nghị nói:

"Francis, ta có tin tức của mẫu thân ngươi! Ngươi nếu đã có sự trung thành của Dịch Cốt, vậy chờ khi thực lực ngươi đủ hãy làm nghĩa vụ của một người con. Ngươi bây giờ hần sẽ rời khỏi Đấu thần học viện tìm mẫu thân của ngươi chứ?"

"Ta hiểu, ta cũng khát vọng nhìn thấy mẫu thân của ta!" - Đỗ Trần ngưng trọng gật gật đầu - "Tin tức đâu?"

"Mộ của mẫu thân ngươi!" - Bác Bì không nói nhiều lời, ý bảo hần cũng chỉ biết như vậy.

"Mộ sao? Tin tức chẳng lẽ không phải trên người tiểu bố bố sao?"

Trong lòng Đỗ Trần có vài phần kỳ quái, bất quá tiểu bố bố bây giờ mặc dù không hề tìm kiếm được tin tức của Mayfair nhưng Đỗ Trần không thể tin không liên quan hai hài tử 'đáng yêu' này.

"Ta lập tức sẽ đi du học, vậy trạm thứ nhất chính là mộ phần của mẫu thân! Bất quá Bác Bì tiên sinh, chuyện của tả trưởng lão, Dịch Cốt hần là đã nói cho người biết, người đánh giá thế nào?"

"L G là tả trưởng lão đích xác rất thú vị! Chúng ta phải từ trên người hần tìm được tin tức của lão giáo chủ đại nhân. Vậy, lợi dụng Helen kia thế nào?" - Bác Bì cười nói.

Đỗ Trần cũng cười:

"Tuyệt đối không có chuyện gì. Vậy đã quyết định xong. Ngoại trừ chuyện của mẫu thân cùng ngoại công thì hình như bây giờ có người để ý ta, đầu mối là Jason mập mập ở cách vách, còn có ngư nhân gián điệp bị Ziege bắt được nữa."

"Ngư nhân không cần phải xen vào, trên người dã thú này có thể tìm ra cái gì sao? Bọn đệ tiện đó không có khả năng biết nhiều bí mật. Bất quá Jason kia... dất dất! Ta sẽ chậm rãi tiếp hần!"

..

Đấu thần tự hội rốt cục đã bắt đầu. Dựa theo nghị trình, các vị cao cấp đấu thần sẽ ở tại đại điện đấu thần trên Ôn Tuyền sơn cử hành hội nghị trao đổi học thuật, sau đó ngày cuối cùng của hội nghị L G sẽ xuất hiện cùng các vị đấu thần gặp mặt.

Nhưng cũng trong cuộc gặp mặt này, L G sẽ lợi dụng thánh khí của hần để giết tất cả cao cấp đấu thần.

Căn cứ tình báo của Helen, kiện thánh khí này hết sức thú vị. Thực nghiệm thất của Phillip, hôm nay, khu phế khu đó được thu dọn thành cấm địa của Đấu Thần đảo, được bảo vệ nghiêm mật, người thường căn bản không thể tới gần.

"Đại khảo trong năm đáng chết đã kết thúc!"

Đỗ Trần cùng các đệ tử giống nhau, cùng thu họn tất cả thư tịch trong túc xá, sau đó hần ôm bối bối thơm hai cái, Tuyết Bỉ Nhân ở bên cũng chúc mừng.

"Franics ở chỗ này sao?" - Ngoài cửa vang đến một âm thanh rất lớn.

"Harry, đi ra mở cửa!" - Đỗ Trần cười nói.

"Chủ nhân tôn quý, Harry phải đi!"

Tuyết Bỉ Nhân một mặt chạy ra ngoài, một mặt lại ngửi mùi trong không khí.

Người đến là một tráng hán trung niên mặc quần thủy thủ, thân trên cởi trần, tóc rối bởi màu tím tán loạn, nhìn qua có vài phần kiệt ngạo.

Là người hầu của L G, Jacob.

Hắn tới rồi, Đỗ Trần cười cười:

"L G tiên sinh tìm ta có chuyện gì?"

Jacob lạnh lùng nhìn Đỗ Trần, trong lòng còn nhớ kỹ sự cuồng vọng của tiểu tử này trong đổ đầu lần trước, hắn gật đầu nói:

"Chủ nhân ta mời người tới Hồng Sa đồ tràng gặp mặt."

"Sao? Lại đánh cuộc à?" - Đỗ Trần lạnh nhạt nói "L G tiên sinh ngày mai không tham gia tụ hội sao? Sao lại còn tâm tình tìm ta?"

"Hừ, chẳng lẽ người không muốn đi?" - Jacob lạnh nhạt nói.

"A a, ta chưa nói nhất định không đi, L G tiên sinh lần này chuẩn bị bao nhiêu tiền? Người xác định có thể đựng đến ta sao?" - Đỗ Trần ngạo nghễ nói.

"Chủ nhân ta từ khi giao thủ với người lần trước đã kiếm được nhiều hơn, tuyệt đối là một con số khổng lồ!" - Jacob trên mặt lộ ra thần sắc ngạo nghễ.

Trong lúc này tiểu bối bối vỗ tay cười nói:

"Ba ba, bối bối cũng đi, giúp người thắng tiền!"

Đỗ Trần nở nụ cười, thân nữ nhi một cái, sau đó nói:

"Thắng, đương nhiên thắng rất dễ dàng. Được rồi, nếu ta không đi thì xem hình dáng của người chắc cũng không chịu, ta đây đi xem sao."

Nói xong, Đỗ Trần ôm lấy nữ nhi, thu thập quần áo một chút rồi đi theo Jacob ra cửa. Bọn họ vừa mới đi, đột nhiên trong sảnh lại đi ra một Đỗ Trần, Dịch Cốt cùng Helen đi theo bên người hắn.

"Helen, thuật dịch dung của bằng hữu ta như thế nào?" - Đỗ Trần cười nói.

"Hơn xa thuật dịch dung của Helen!" - Helen cúi đầu nói - "Hắn nhất định có thể lừa được L G."

Trong lòng hơi có chút đắc ý, Đỗ Trần liếc mắt nhìn cửa, đột nhiên xuất ra một đóa liên hoa:

"Chúng ta nhiều nhất chỉ có thời gian nửa giờ nghiên cứu kiện thánh khí kia, làm nhanh một chút, hiểu không?"

Ba người lên liên hoa, hoa sen đột nhiên nhỏ đi, bay ra ngoài.

Luyện kim thực nghiệm thất của Phillip mặc dù bị hủy bởi một mối lửa lớn, nhưng kiến trúc cơ bản cũng không có tổn thất bao nhiêu. Đỗ Trần ngựa quen đường cũ vượt qua các cao cấp đầu thần thủ vệ bên ngoài, đi tới tầng mười chín.

Nhưng tầng thực nghiệm thất thứ mười chín trống rỗng, ở giữa chỉ có một cái rương lớn, còn có bốn người hầu của L G bảo vệ.

Cái sàng nhỏ của tiểu bối bối, còn có vách tường bằng bạch ngọc vẫn còn tồn tại, hình như không có ai động đến nó.

Ánh mắt Đỗ Trần chuyển hướng Dịch Cốt:

”Bắt đầu đi!”

Thân hình Dịch Cốt hóa thành một bóng đen từ trong hoa sen lao ra ngoài, hai thủ vệ còn không kịp phản ứng đã ngã xuống, hai thủ vệ phía sau phát hiện có chút không đúng, một người định kêu to nhưng Dịch Cốt đã tới trước mặt hắn. Người kia mở miệng mà đột nhiên phát hiện cổ như có vật gì chẹn lại, nhìn lại, lão thiên, là một con rắn.

Đảo mắt, bốn hộ vệ đã bị đánh ngã, không phải thực lực bọn hắn không đủ mà là Dịch Cốt cùng Susan quá mức..., một người so với Roland đệ nhất cao thủ đương thời kém hơn một bậc, mà người kia cả người kịch độc.

”Tốt lắm, không có kinh động đến thủ vệ tầng trên.”

Đỗ Trần từ trong Liên Hoa nhảy ra, phân phó:

”Helen, dùng nhiếp hồn thuật đối phó mấy người này.”

Nói xong, Đỗ Trần đi tới trước kiệu hình thánh khí, kéo rút vải che.

oOo

122. Ngạc Ngư - Biến Dị - Lời Nói Thật

oOo

Theo vải bạt rơi xuống đất, một pho tượng cự thú to lớn được đả tạo từ kim thiết xuất hiện trước mặt Đỗ Trần.

Đây là thánh khí của L G sao? Dị thú này sao lại là một con ngạc ngư (cá sấu), nếu muốn nói điểm khác nhau chính là nó rất thần kỳ. ”Ngạc ngư” này thân dài quá hai mươi thước, trên lưng có nhiều khối da dày, mỗi một khối đều có một đầu lâu lớn nhỏ, hơn nửa miệng lớn đỏ lòm mở ra trông giống như còn sống, phía trong âm u tối om, mắt thường rất khó nhìn thấy sự vật phía trong.

Helen sử dụng nhiếp hồn thuật với bốn hộ vệ. Đỗ Trần gọi Dịch Cốt tới bên người, thấp giọng nói:

”Đây là loại hình thánh khí gì?”

Dịch Cốt lắc đầu:

”Ta cũng chưa bao giờ gặp qua loại hình thánh khí này. Thiếu gia, người cẩn thận một chút, L G dám dụng thánh khí này tru sát tất cả cao thủ tham gia, tất nhiên có điều ý trượng (dựa dẫm).”

Đỗ Trần đi vòng quanh thánh khí một vòng nhưng không có phát hiện cơ quan tinh mật ở mặt trên, nói cách khác, thánh khí này không thể phá giải từ bên ngoài.

”Có ý tứ!”

Đỗ Trần đi tới mặt trước của thánh khí hình ngạc ngư, nhìn miệng mở ra giống như một cái thông đạo bình thường, trong lòng hắn chớp động, chẳng lẽ cơ quan ở bên trong miệng ”ngạc ngư”?

Chỉ bằng một kiện thánh khí như vậy lại có thể giết chết tất cả cao cấp đấu thần sao? Có thể sao?

Đỗ Trần nói thầm:

”Helen, kêu Susan tới đây.”

Chờ mặng xà màu vàng Susan tới nơi, Đỗ Trần chỉ vào miệng đang mở của ngạc ngư:

”Người tìm mấy bằng hữu vào xem.”

Susan "ti ti" kêu hai tiếng, tiếp đó, chẳng biết từ đâu có mấy lão chuột chạy tới "chi chi" liền chạy vào trong, trong chốc lát tiểu lão thử đi đến cạnh Susan nói thầm vài câu.

"Miện hạ tôn quý, bằng hữu của ta không phát hiện thấy gì cả. Bên trong trống rỗng!"

Quái! Đỗ Trần nhú mày cùng với Dịch Cốt cước đạp liên hoa tiến vào 'miệng rộng' của ngạc ngư.

Hắc động bên trong mọi nơi đều nhìn không tới, chờ Dịch Cốt lấy ra dạ minh châu chiếu sáng, Đỗ Trần mới thấy mình đang ở trong một cái tiểu không gian hình tròn, bốn vách toàn bộ là kim chúc văn vộ tinh vi, trong đó có một lỗ rất nhỏ.

Đây chính là điểm phá giải bí mật của thánh khí này.

Đỗ Trần mang mặt nạ của Bác Bì, hai tay lấy ra công cụ bắt đầu, đồng thời dặn dò:

"Dịch Cốt, người tập trung toàn bộ tinh thần, nếu phát sinh cái gì ngoài ý muốn, hoặc là người bên trong tập kích dã thương, người phải ngăn trở một chiêu để ta có thời gian ẩn thân trong liên hoa thánh khí! Hiểu không?"

"Thiếu gia yên tâm, trên đời này còn không có ai có thể nhất chiêu đánh bại ta!"

Đỗ Trần ngừng thần mở khóa, nhưng, cái thánh khí này thật sự quá lớn, kết cấu của thánh khí tỏa cũng hết sức phức tạp, mở cái thánh khí này không thua gì mở kết bạc ngân hàng ở kiếp trước.

Bây giờ Bác Bì đang hóa trang thành chính mình quan sát L G, không biết hắn có thể trì hoãn thời gian bao lâu, tốc độ của mình phải nhanh hơn nữa.

Thời gian trôi qua khoảng một phần mười chung, ngay khi Đỗ Trần sắp đại công cáo thành, đột nhiên, Helen bên ngoài gấp gấp nói:

"Miện hạ, có tình huống bất thường. Ngài nhìn xem!"

Lần này xem ra thật sự khẩn cấp, Helen ngay cả hình thức xưng tôn kính cũng tỉnh lược bớt.

Thu hồi công cụ mở khóa, Đỗ Trần xoay người đi ra khỏi miệng ngạc ngư, vừa nhìn tình hình bên ngoài đã cả kinh.

Tiểu lão thử (con chuột) vừa rồi vào dò xét đã xảy ra dị biến. Da thịt cả người nứt ra, lông màu xám biến thành ngân bạch, một đôi mắt chuột tràn ngập tơ máu, nhìn qua kính khủng dữ tợn, quái dị nhất là tay phải trở nên thô to dị thường, mỗi móng to bằng ngón tay cái của người trưởng thành thân thể trắng kiện.

Phillip?

Đỗ Trần đột nhiên nghĩ tới ngày trước tại Thiên Vương sơn - Phillip biến dị, lão thử này cũng xảy ra tương tự như Phillip ngày đó.

"Chi chi", lão thử dị biến với răng sắc bén, nó bị Helen dùng đầu khí chế trụ, bị vây ở một góc tường không ngừng kêu lên.

Lúc này lão thử bên cạnh, còn có mấy lão thử nữa, nhưng chúng nó đều bị đồng bào biến dị cắn chết.

"Miện hạ, lão thử này vừa rồi đột nhiên biến thành hình dáng này, hơn nữa lực lượng của nó hình như tăng lên rất nhiều, dễ dàng cắn chết mấy đồng bào, ta thấy chuyện khó hiểu liền chế trụ nó chỗ này... đây là chuyện gì vậy?"

Helen nói không nổi nữa, cả người nàng chấn động. Đồng bào bị lão thử vừa rồi cắn chết đột nhiên lại bắt đầu biến dị, thân thể nhanh chóng biến hóa, trong chớp mắt biến thành bộ dạng giống lão thử nọ.

Lông màu ngân bạch, thân thể cường tráng, còn có tay phải thô to dị thường.

Tiếp đó, mấy lão thử biến dị này bắt đầu cắn xé, trong chốc lát toàn bộ biến thành thi thể, con còn sống cuối cùng kêu lên "chi chi" hai tiếng, đột nhiên nổ tung.

"L G thật độc ác!"

Đỗ Trần cắn răng, tình cảnh trước mắt khiến hắn hoàn toàn hiểu được kế hoạch của tả trưởng lão.

”Ngạc ngư thánh khí” căn bản là một cái lồng âm hiểm tới cực điểm, chỉ cần chui vào miệng ’ngạc ngư’ sẽ trúng kế, sau đó giống như Phillip biến thành vong linh đầu thần. Tiếp theo, chỉ cần vong linh đầu thần đã thương người, vậy người bị thương sẽ biến thành vong linh....

Trong đầu Đỗ Trần lộ ra một họa diện, trong lần đầu thần tụ hội L G sẽ xuất ra thánh khí này, sau đó thần tình sầu bi nói cho mọi người: ”Nơi này có thân nhân của ta, chớ vì ai có thể phá giải thánh khí này có thể có một nửa tài sản của ta.”

Sau đó các cao cấp đầu thần vì danh, hoặc vì tiền đều tiến vào miệng ”ngạc ngư”. Chờ bọn hấn vào, một lúc lâu sau, dị biến sẽ xảy ra....

Đột nhiên có cao cấp đầu thần biến thành vong linh, những người khác nhất định không kịp phòng bị, không thể nghĩ ngờ gì nữa sẽ bị vong linh đánh bị thương, sau đó, vong linh càng ngày càng nhiều, tiếp đó tất cả cao cấp đầu thần trong hội trường đều biến thành vong linh đầu thần.

Con mẹ nó, chính là nguy cơ sinh hóa a!

Nghĩ vậy, Đỗ Trần thầm cảm thấy lạnh gáy. Đáng chết, chính mình cùng Dịch Cốt đã tiến vào, chẳng lẽ mình cùng Dịch Cốt sẽ phát sinh dị biến?

Mọi người đã nghĩ tới chuyện này, cùng nhìn về phía Đỗ Trần.

Mười chín tầng thực nghiệm thất đột nhiên an tĩnh đáng sợ.

Dịch Cốt quái dị nhìn thoáng qua Đỗ Trần, đột nhiên cười nói:

”Ta không sợ chết, nhưng chết như vậy thật sự con mẹ nó, quá tức! Không bằng chúng ta lập tức đi ra ngoài tìm mấy kẻ bồi báng.”

Tâm trạng Đỗ Trần thê lương, hấn vừa định tuyệt vọng nhắm mắt lại, nhưng lại đột nhiên nghĩ đến... Không đúng, tính toán thời gian thì chính mình cũng lão chuột nợ trước sau đều vào trong đó, nếu phải biến dị thì mình cùng Dịch Cốt hấn đã biến dị rồi, nhưng hai người vẫn bình yên vô sự. Đây là quan hệ thể chất, hay là...

Ha ha! Được rồi, loại biến dị này là vong linh biến dị, chính mình cùng Dịch Cốt cước đạp liên hoa đi vào.

Liên Hoa Bảo Giám chuyên khắc chế vong linh.

Nghĩ vậy, Đỗ Trần khinh thường hừ một tiếng:

”Chết? Có ta đây cho dù người muốn chết cùng không chết được! Mấy cái biến dị này trong mắt ta không đáng giá!”

Một câu nói này là lời nói thật, không có gì không đúng.

Đỗ Trần sau khi tới thế giới này thật lâu không có nói loại lời nó thật này.

Helen cũng bình tĩnh lại. Đúng vậy, người trước mắt thực lực cao thâm không lường nổi, tự nhiên sẽ không sợ hãi loại vong linh dị biến nho nhỏ này. Nàng nói:

”Miệng hạ vô cùng cường đại, âm mưu của L G đã rõ ràng, tiếp theo nên làm thế nào? Helen xin ngài chỉ thị, L G tên tâm bệnh điên loạn này cần phải bị trừng phạt.”

Đỗ Trần âm thầm lắc đầu, đây chưa phải lúc giết hấn, trong truyện này còn có nhiều bí mật.

Bây giờ xem ra loại vong linh biến dị này chỉ có Phillip mới có thể làm, chẳng lẽ L G có quan hệ gì đó với Phillip?

Một trận đánh trên Thiên Vương sơn, Phillip chết trận mất tích, chẳng lẽ... hấn còn chưa chết, lại cùng L G có liên lạc nào đó?

Đỗ Trần càng nghĩ càng kinh ngạc, tất cả chuyện này dần dần hiện lên trong lòng hấn rất rõ ràng. Nếu nói L G và Phillip cùng một thể lực, một thể lực không phải Da Tát giáo hội, vậy hết thấy đều thông suốt.

Thực nghiệm của Phillip không chừng là nhờ mình tăng cường thực lực, hơn nữa sau khi hấn nghiên cứu ra cho tổ chức bí mật đấu thần sinh hóa. Vậy, ngoại công mình năm đó mất tích cũng là chuyện tốt của thể lực này.

Tiếp đó, L G cầm vũ khí sinh hóa mà Phillip cung cấp tới hội nghị đấu thần giết chết lượng lớn cao cấp đấu thần, hơn nữa còn khiến các cao cấp đấu thần chuyển hóa thành vong linh đấu thần, bổ sung vũ khí cho thể lực kia... Mục đích chính thức của L G không phải giết người mà là sưu tập "tài liệu" chế tạo cao cấp vong linh đấu thần.

Đỗ Trần nhắm mắt, thở ra một hơi, hấn không dám nghĩ tiếp.

"Helen, người cùng Susan ở chỗ này chờ, đề phòng phát sinh chuyện ngoài ý muốn!"

Đỗ Trần cùng Dịch Cốt cước đạp hoa sen tiến vào "miệng rộng của ngục ngục", hấn thấp giọng nói:

"Không việc gì đâu, đừng rời khỏi liên hoa của ta thì người không có nguy hiểm gì, thánh khí của ta là khắc tinh của hết thảy vong linh!"

Dịch Cốt nghe vậy con mắt sáng ngời, không khỏi đắc ý:

"Lập mẽ mặt để tớ! Vinh diệu của Da Tát thần chiếu rọi tới chúng ta!"

Da Tát thần chó má! Phải là "Bồ Đào lão tổ" phù hộ! Đỗ Trần cũng giải thích cho Dịch Cốt. Một mặt tiếp tục mở khóa, một mặt thấp giọng nói ra phân tích của chính mình, lại dò hỏi:

"Hai vị thành đường trưởng lão của giáo hội rất có thể đầu phục một thể lực khác, người có dấu vết gì không?"

Dịch Cốt mê mang lắc đầu, phẫn nộ nói:

"Điều này sao có thể? L G cùng Phillip đáng chết, bọn họ quả nhiên bỏ qua vinh diệu của Da Tát thần để đầu nhập thể lực khác?"

"Nhỏ giọng thôi, không nên để Helen ở bên ngoài nghe thấy!"

Xem ra Dịch Cốt cùng Bác Bì thật là không biết, Đỗ Trần tiếp tục nói:

"Bây giờ điều ta lo lắng nhất chính là việc mẫu thân của ta - Mayfair mất tích, tất cả đều cùng có quan hệ tới thể lực kia! Chúng ta đang cùng một đối thủ cực kỳ cường đại đấu."

"Thiếu gia, Brook nguyện vì ngài mà chiến!"

Dịch Cốt cúi mình, nói vài phần tráng liệt.

Đỗ Trần cười cười:

"Không cần lo lắng, đối thủ của chúng ta quá mạnh! Dịch cốt, người biết cảnh giới cao nhất của thiết thành là gì không?"

Nhìn hình dáng mờ mịt của Dịch Cốt, khóe miệng Đỗ Trần lướt qua một nụ cười:

"Đạo tặc không dùng dao!"

Cách!

oOo

123. Hung Tập Chú Ý

oOo

Chỉ là "mở" thánh khí mà không phải Đỗ Trần mở thánh khí tỏa, thánh khí nhận chủ!

Hai cái trong lúc này có bản chất khác nhau.

Lại nói một chút, trước kia Đỗ Trần đối với Bạo Phong chùy cùng Vân Vụ Tỏa Liên cũng là "Thệ Tuyết" kiếm bây giờ, đều dựa theo trình tự khai tỏa bình thường để mở thánh khí tỏa, vậy tự nhiên có thể thu lấy để sử dụng. Nhưng bây giờ, hắn không theo trình tự bình thường mở ra, mà là hủy đi ổ khóa ở trong, linh kiện của tỏa tâm, vậy, Đỗ Trần chỉ có được không đầy đủ, chiếc khóa này không thể sử dụng nữa, kể cả nguyên chủ của khóa cũng đừng mong dùng nữa.

Nói đơn giản, chính là phá hủy cái vỏ của thánh khí.

Nhìn Đỗ Trần lấy xuống một đôi linh kiện lớn, lộ ra một thông đạo đi thông bụng "ngạc ngư", Dịch Cốt nghi hoặc nói:

"Thiếu gia, người làm như vậy không sợ L G thông qua liên lạc với thánh khí phát hiện ra chúng ta sao?"

"Sẽ không!"

Đỗ Trần cười thần bí. Căn cứ nghiên cứu của hắn, bộ phận hạch tâm của thánh khí chính là một tiểu quang cầu bên trong thánh khí, cái đó mới chính thức là trọng điểm - điểm này hắn nghiên cứu Bạo Phong chủ thủ đã hiểu rất rõ. Nếu Đỗ Trần mở khóa theo trình tự bình thường thì tiểu quang cầu sẽ bị động, tự động nhận chủ. Nhưng Đỗ Trần không muốn động tới tiểu quang cầu này mà trực tiếp hủy diệt kết cấu bên ngoài của thánh khí, tự nhiên sẽ không tác động tới liên lạc của tiểu quang cầu với chủ nhân.

Dùng lời nói của đại ca Đỗ Trần Steven mà nói thì, loại tình huống này chính là thừa dịp trong khi một vị mỹ nữ ngủ, lột quần của nàng, sau đó nhìn ngắm... chờ vị mỹ nữ đó tỉnh lại nhất định biết mình đã bị người khác ăn đậu hũ, nhưng không biết bọn ta là ai...

Để Dịch Cốt đứng trước mặt mình, Đỗ Trần thúc dục liên hoa lại tiến vào trong ngạc ngư.

Bên trong âm khí dày đặc, từ bốn phía tản ra luồng khí ngân bạch, nhưng vụ khí này khi tiếp cận Liên Hoa tất cả đều hóa thành khói xanh biến mất.

Không cần phải nói, vụ khí này hắn là hung thủ gây ra dị biến cho lão thử tiến vào bụng ngạc ngư.

Hướng nữa "bên trong ngạc ngư" cũng thật sự có một người đang nằm, hay nói là một cỗ thi thể. Nhìn thi thể, Đỗ Trần nhướn miệng cười:

"L G làm việc rất tinh tế, bằng vào cỗ thi thể này, một khi phát sinh việc ngoài ý muốn hắn có thể xí xóa sạch trơn."

Suy nghĩ một chút, Đỗ Trần lấy từ tay áo ra hai đoá liên hoa còn thừa, để cho chúng biến thành hình thái lớn nhất bay vòng quanh không gian bên trong ngạc ngư một vòng, vụ khí ngân bạch toàn bộ hóa thành khói xanh biến mất.

Trong bụng ngạc ngư động chút tay chân, Đỗ Trần sờ sờ cái mũi:

"Được rồi, chúng ta chờ ngày mai xem kịch!"

Hắn điều động Liên Hoa bay đến, trầm giọng nói:

"Helen, ta đã hủy thánh khí này của L G!"

"Miệng hạ vô cùng cường đại, thực lực của ngài khiến Helen kính nể!" - Helen hạ mình nói.

"Ngày mai tất cả đấu thần đều sẽ không gặp phải nguy hiểm, chuyện còn lại các người tự mình làm đi, không nên tới quấy rầy ta!" - Đỗ Trần cước đạp hoa sen, chấp tay nói.

"Miệng hạ không định tự mình giết L G sao?" - Helen nói.

"Người chẳng lẽ còn hy vọng ta ra tay sao?" - Đỗ Trần tùy ý hỏi lại.

Helen chuyển ý, tình thế hiện tại quả thật không cần vị miệng hạ thần bí này ra tay. L G mất đi thánh khí, thực lực nhất định hao tổn rất nhiều, chỉ nhìn vào Ziege sau khi mất đi Vân Vụ Tỏa Liên, thậm chí ngay cả độc môn chiến kỹ cũng đều phải cải biến thì biết mất đi thánh khí đối với một vị đấu thần có ảnh hưởng lớn thế nào - cha con mình liền có thể tự tay báo thù.

Càng hưởng chi với thân phận thần bí của miện hạ, thực lực siêu nhiên, nhất định cũng khinh thường việc tự tay giết một L G nho nhỏ.

Chẳng lẽ cha con mình dùng thủ đoạn thâm đánh lén còn giết không chết một L G sao?

Nghĩ vậy Helen gật đầu:

”Miện hạ vô cùng thông thái, ta hiểu ý tứ của ngài! Helen thay cha cảm tạ sự nhân từ của ngài, cho chúng ta một cơ hội báo thù.”

Đỗ Trần nếu biết trong lòng Helen tưởng thế nào nhất định cười chết mất, hấn căn bản không có bản lĩnh tự tay giết chết L G, hưởng chi phát hiện đêm nay khiến cho hấn thay đổi chủ ý - L G tạm thời không thể động đến.

Xử lý 'ngạc ngư thánh khí' một chút, Đỗ Trần dùng liên hoa pháp bảo mang mọi người ra ngoài, đồng thời còn có mấy thi thể chuột biến dị cũng bị hấn mang đi để hủy đi chứng cứ. Sau khi bọn họ rời đi không lâu, bốn hộ vệ bị đánh ngất dần tỉnh lại, nhưng căn bản không nhớ rõ vừa rồi phát sinh chuyện gì - nhiếp hồn thuật của Helen đích xác có chỗ độc đáo riêng.

Sau khi bí mật tách khỏi Helen, Đỗ Trần để Dịch Cốt quay về túc xá của mình, sau đó độc thân đi tới Hồng Sa đồ trường của Pier.

Đây chính là nơi đổ đầu lần trước, Bác Bì dịch dung đang ôm tiểu bối bối cùng L G ngồi đối diện, bọn họ đang ngồi chơi.

Nhìn bộ bài trên mặt, Bác Bì vỗ vỗ tiểu bối bối:

”Bảo bối nhi, giúp ba ba mở bài.”

Tiểu tử kia giơ tay lên, vươn cánh tay nhỏ bé trắng nõn mở bài:

”Hi!” - Bối bối vui vẻ - ”Ba ba lại thắng!”

Tiểu tử kia cười rất tươi, Bác Bì cũng cười rất vui. Đánh cuộc lần này L G yêu cầu ”toa cấp”, đồ pháp này chú trọng nhất chính là trí tuệ, nhãn lực, đoán lòng đối phương cùng với năng lực chịu nổi năm lần đầu tố. Đây mới là đồ pháp mà L G am hiểu nhất, cũng là thâm ảo nhất trong đồ pháp - khiêu chiến đồ pháp, bất quá cũng là đồ pháp hợp với tâm ý Bác Bì nhất.

Có thể nghĩ một chút, nếu Bác Bì cùng L G đổ xúc xắc, vậy Bác Bì cầm lấy chung, L G lập tức có thể từ kỹ thuật lắc chung nhận ra Bác Bì là giả, còn toa cấp thì không, toàn bộ quá trình Bác Bì để cho tiểu bối bối mở bài, hấn ngay cả chỉ bài đều không có làm, như vậy chẳng những biểu hiện chính mình không xuất, hơn nữa để cho L G trong chốc lát không nhận ra sự giả dối.

Vốn muốn trì hoãn thời gian, thuận tiện quan sát tâm tư của tả trưởng lão, Bác Bì đột nhiên phát hiện, tiểu bối bối đáng yêu cũng là một cao thủ trong cao thủ, chỉ cần L G không ”thu gà” tất nhiên sẽ bị tiểu bối bối phá, L G nếu thật sự là bài tốt, tiểu bối bối nhất định nhanh chóng bỏ qua, đương nhiên thoát nhìn tất cả đều là ”Bác Bì- Francis” chỉ thị, cho nên nửa chung đầu ngăn ngừa tiểu bối bối đã kiếm được tiền thắng rất lớn so với cha nàng.

L G tiếp nhận bình hồng tửu của người hầu, nhẹ nhàng uống một ngụm, đột nhiên lắc đầu nói:

”Không thể tưởng được kỹ thuật chơi bài của người cũng lợi hại như thế, ta không phải đối thủ, thua tâm phục khẩu phục!”

Bác Bì cố nén cười, bình thần gật đầu nhưng trong lòng hấn lại khóc cười không được. Người thua tâm phục khẩu phục, đối với người từ đầu tới cuối ta đều không có sở qua bài a.

”Ta chơi bài không bằng người, đổ xúc xắc cũng không bằng người, chúng ta luân bàn thế nào đây?” - L G đột nhiên nói.

Đáng chết, luân bàn chính là đánh cuộc chính thức của cao thủ trong lúc so bì kỹ thuật gì đó, bản thân hấn vừa ra tay dám chắc bị lộ. Bác Bì vừa định cự tuyệt, đột nhiên thấy ngoài cửa sổ trên mặt Beieralex treo lên một cờ nhỏ, hấn mỉm cười:

”Nếu người thích ta đương nhiên có thể phụng bồi, bất quá trước tiên nên nghỉ ngơi một hồi, ta muốn đi giải quyết một chút!”

L G tự nhiên sẽ không ngăn cản yêu cầu thiên kinh địa nghĩa, Bác Bì xoay người đi tới nhà vệ sinh xa hoa trong đồ trang, Đỗ Trần chính đang chờ phía trong.

”Thế nào? Không có thua hết gia sản của ta chứ?”

Bác Bì vỗ vai Đỗ Trần:

”Nói với tiểu bối bối, kiếm ít thôi, nếu không ta sợ hôm nay L G không có đủ tiền để trả cho các đấu thần.”

Đỗ Trần nhún vai:

”Không có biện pháp, chơi bài kì thật là đoán lòng đối phương, mà tinh thần lực của tiểu bối bối quá mạnh mẽ, L G cùng nàng chơi đã sớm nói cho nàng, người nói L G không phải thua ngược sao...”

”Được, luận bàn tiếp theo là chính thức đồ thuật, người lên chứ?”

Bác Bì giống hệt Đỗ Trần tiến tới cửa, đột nhiên hỏi:

”Người từ đâu học được thứ này? Đừng lấy cớ buồn cười gạt ta, từ mười ba năm trước ta đã thấy người lớn lên, người không có cơ hội học được thứ này.”

”Muốn biết sao? Trước tiên nói cho ta biết người là ai?”

Bác Bì hừ một tiếng:

”Vậy quên đi, dù sao người là Francis là được, ta không quản người có cái gì kì quái...” Nói xong, hần biến mất.

Đỗ Trần đẩy cửa đi ra, mỉm cười:

”L G tiên sinh thân ái, luận bàn thật không? Ta đề nghị chúng ta gia tăng tiền cược, một vạn kim tệ khởi điểm, thế nào?”

Một đêm này Đỗ Trần đồ rất khoái, cũng thắng được rất nhiều. Hơn nữa tựa như không thể phủ nhận Phillip là khoa học gia thiên tài thì cũng phải thừa nhận L G là một đồ thần chính thức, không có liên hoa nội kính cùng siêu cấp tinh thần lực của tiểu bối bối hỗ trợ, Đỗ Trần thật không thắng được hẳn.

Ngày thứ hai, đại diện Ôn Tuyền sơn của Đấu Thần đảo.

Nghị trình hạng nhất của đấu thần tụ hội đã được bắt đầu, đó là phá giải thánh khí mà L G mang tới.

Đỗ Trần với thân phận là thân truyền đệ tử của Ziege tự nhiên rất dễ dàng có tư cách tiến vào hội trường. Có một lượng lớn nhân viên phục vụ đại hội này, điểm này làm Đấu thần học viện giống như những trường đại học làm trong kiếp trước của Đỗ Trần, tìm hội viên Đệ Tử Hội bổ sung lực lượng.

Poster, Jason hai tiểu đệ này bởi vậy rất vinh hạnh đi theo Đỗ Trần tiến vào hội trường, mà Bác Bì cùng Dịch Cốt cũng trà trộn tiến vào.

Đấu thần đại diện bố trí như một gian phòng học, phía trước là đài chủ tịch tiếp đó là một loạt ghế ngồi, bất quá trên bốn vách có rất nhiều pho tượng đấu thần.

Đỗ Trần đứng bên dưới một pho tượng, thấp giọng chỉ hay hai tiểu đệ:

”Jason, người làm tốt lắm! Hắc, Poster, động tác nhanh một chút, các đấu thần đã vào hội trường, người phải lập tức chuẩn bị điểm tâm thật tốt!”

Lắc đầu, Đỗ Trần bước nhanh tới bên người Poster, vỗ trên ngực hắn một cái:

”Đây là hai hào điểm tâm Lão thiên, người cứ nhiên đặt ngư sinh phiến trên bàn của đấu thần hải tộc, muốn tìm chết sao?”

Poster kinh hãi ôm ngực cúi đầu, sau đó tay hoạt động nhanh hơn rất nhiều.

Cách đó không xa, Bác Bì cùng Dịch Cốt dịch dung giả mạo khách nhân ngồi cùng một chỗ, nhìn Đỗ Trần giáo huấn Poster, Dịch Cốt đột nhiên nói:

”Này phải nhắc nhở thiếu gia chứ?”

Bác Bì mỉm cười lắc đầu:

”Không, rất thú vị không phải sao? A, Brook thân ái, không nên lo lắng tinh thần khế ước của người, người không nói cho Francis cũng không tính là phản bội hần, mà là... A a, tóm lại chuyện này chúng ta xem nào nhiệt tốt hơn.”

Dịch Cốt lắc đầu:

”VẬY Anne thì sao? Nha đầu nọ gần đây dây dưa thiếu gia!”

”Brook, người bây giờ là người hầu không nên quá để ý cuộc sống của chủ nhân, đúng không? Hơn nữa Francis của chúng ta cũng tới tuổi đính hôn, có mỹ nữ dây dưa với hần là chuyện phi thường tuyệt vời, không phải sao?”

”Hừ, chính người nói đó!” - Dịch cốt tựa trên ghế không nói nữa.

Các đấu thần đều ngồi vào vị trí, mỗi người tiến vào trong lòng Đỗ Trần lại thầm kêu một chút. Hần yên lặng đếm, một người, hai người,... có hơn mười đệ tử là phục vụ sinh, tổng cộng ba trăm chín mươi bảy người, tính mạng của những người này đều do mình cứu, không có bất luận kẻ nào nhúng tay.

Hắc hắc, đợi lát nữa trong khi kế hoạch của L G hoàn toàn thất bại, Liên Hoa của mình sẽ nổ bao nhiêu đây?

Poster ôm ngực nhìn trộm Đỗ Trần, trong lòng thầm hận: Francis cười thật xấu! Hoàn hảo là ngực mình có phòng bị sẵn...

oOo

124. Ba Trăm Chín Mươi Bảy Nhân Mạng

oOo

L G theo Ziege nhanh chóng đi ra ngồi vào chỗ, nghị trình hạng nhất của đấu thần tự hội đã bắt đầu.

”Các vị đấu thần tại đây! Ta - L G xin cảm kích mọi người!”

L G đứng ở trung tâm đài chủ tịch quay về với mọi người cúi thật sâu, thân hình quắc thước nhưng sắc mặt tiêu tụy khiến Đỗ Trần không khỏi bội phục hành động của hần.

”Các vị đều đã biết, một vị bằng hữu của ta đang bị vây khốn trong một kiện bất cấp thánh khí. L G vô năng, cứu không được bằng hữu của chính mình cho nên không thể làm gì khác hơn là phiền các vị cao cấp đấu thần! Các vị đều là trên đại lục...”

L G tự biên tự diễn, xướng tác câu giai (ngâm xướng), trong lúc nhất thời khiến các vị đấu thần gật đầu lia lịa.

Mà Đỗ Trần không có hứng thú nghe hần nói nhảm, hần đang nhìn trộm một vị đấu thần đến từ hải tộc. Hắc, người này có rất nhiều ý tưởng, thân thể khắp người lân phiến, nếu không nhìn đầu có thể nói hần là một trắng hần, nhưng đầu hần lại giống như chương ngư (bạch tuộc), mắt to, mũi tẹt, râu mép dài đầy tua bạch tuộc, hơn nữa xúc tu này lại linh xảo như hai tay loài người, chính đang cầm lấy cốc đặc chế trên bàn uống rượu.

Trộm nhìn vị đấu thần này, Đỗ Trần liếc mắt nhìn Poster bên cạnh cúi đầu không nói gì, cũng chẳng biết đang suy nghĩ gì, hần thấp giọng chiếu cố tiểu đệ:

”Sau này lưu tâm một chút, người nói xem, nếu vừa rồi người đưa thịt cá cho vị đấu thần trước mặt, hần nhìn thấy đồng bào mình trên bàn vậy có phải sẽ đánh nát người tại chỗ không?”

Những lời này của Đỗ Trần thật ra không có tâm tư gì khác, chỉ là kiếp trước cũng có mang theo một tiểu đệ nên trong khi thuận miệng chiếu cố Poster một chút, để tránh ngày khác lại gây ra vấn đề. Nhưng trong tai Poster, trong lòng cũng trống không.

Trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt của các đầu thần, L G cũng kết thúc diễn giảng. Hấn cúi cung quay đầu nói với Ziege viện trưởng:

"Ziege viện trưởng, xin tuyên bố bắt đầu đi!"

Theo một tiếng ra lệnh của Ziege, "đông đông đông!", các cửa sắt đặc chế của đầu thần đại điện đều được đóng lại, đệ tử hội làm phục vụ sinh cũng tụ lại phụ cận vách tường đối diện đài chủ tịch, xa xa đầu thần tách ra chỉ để lại mấy người bưng trà nước. Làm như vậy vì an toàn, dù sao chuyện phá giải thánh khí ai cũng không nói chính xác được, vạn nhất có việc ngoài ý muốn phát sinh thì tổn thất cực hạn cũng chỉ trong vòng của đầu thần đại điện.

Nhưng Đỗ Trần đối với hành động này lại hận không thôi. Ziege đáng chết, người phong bế đầu thần đại điện làm gì? Cứ như vậy, việc thiện của lão tử cực hạn chỉ là ba trăm chín mươi bảy người sao.

Tất cả cửa sắt đóng lại, vải che trên đài chủ tịch bị kéo xuống, tiếp đó, vách tường bên tay phải Đỗ Trần chậm rãi di động, trong chốc lát mở ra một đường đủ cho kiện cự hình "ngạc ngư" thánh khí tiến vào.

Hai mươi mấy người hầu đặt thánh khí lên đài chủ tịch, bốn người hầu đem qua bị Helen dùng nhiếp hồn thuật động tay chân tiến lên. Một người trong bọn họ đi ra phía trước, cúi mình nói:

"Chủ nhân, thánh khí bình yên vô sự, người hầu của ngài may mắn không nhục mệnh!"

L G gật đầu, trong lòng cười lạnh. Cái thánh khí này đương nhiên vô sự nếu không hấn sớm đã có cảm ứng. Bây giờ bắt quá làm dáng một chút, diễn một vở kịch thôi.

Thánh khí chậm chậm đặt xuống, trong đại điện vang lên tiếng than sợ hãi, có nhiều người lớn tiếng than thở:

"Oa! Cái thánh khí này thật ra giống huynh đệ của ta Amida - đều là ngạc ngư vô sĩ!"

Nói chuyện đúng là vị đầu bạch tộc kia.

Hấn hạ xúc thủ xua xua xung quanh, lớn tiếng nói:

"L G tiên sinh, thánh khí này của người thật kỳ lạ, ta chưa có nghe qua. Người từ đâu có được vậy? Ta cũng muốn tìm một cái!"

"Ha ha, đại ô tặc này dùng một kiện ngạc ngư thánh khí, nhưng thật ra rất hợp a" - Một đầu thần thú vị nói.

"Được, người nếu dám tiếp tục cười ta, ta sẽ gả nữ nhân xấu xí của ta cho người!"

Đầu bạch tộc hung hăng uy hiếp, hung hăng bước tới đài chủ tịch, đi vòng quanh kiện thánh khí một vòng, nói:

"Thánh khí do tự nhiên nguyên lực ngưng kết mà thành, cùng tự nhân không thể phân khai, nếu thánh khí này hình ngạc ngư, vậy cùng thủy tộc ngạc ngư tộc của chúng ta có chút liên quan! Huynh đệ của ta Amida không có mặt, ta là đầu thần quan hệ tốt nhất với ngạc ngư tộc..."

Xúc tu của hấn đắc ý múa lên:

"Cho nên ta là người thứ nhất thử phá giải cái thánh khí này, tất cả mọi người không có việc gì chứ?"

Tính là cái gì liên quan? Đỗ Trần cười thâm, vị đầu bạch tộc này thật sự là có điểm... đáng yêu!

Các vị đầu thần không ai đồng ý, cũng không ai phản đối, chuyện phá giải thánh khí cũng không phải thuận càng cao càng tốt, bọn họ phần lớn đều muốn quan sát một chút, cho nên để đầu bạch tộc tùy ý làm.

L G ngồi trên ghế cạnh vách tường, Ziege ngồi bên người hấn nhìn đầu bạch tộc làm. L G trong lòng cười lạnh: Cũng tốt, Chương tộc cũng là một tộc trong hải tộc, xúc tu của hấn chính là nhờ thực vật hệ bí kỹ sinh trưởng thành, thích hợp nhất với sát thương đối thủ phạm vi lớn. L G bắt đầu đọc ác liên tưởng tới

tràng cảnh kế tiếp - Đầu bạch tuộc tiến vào miệng ngạc ngư một vòng, nhưng tìm không ra phương pháp, không thể làm gì hơn là vô công phản hồi. Tiếp theo, cao cấp đầu thần lần lượt thử qua, khi đầu bạch tuộc trở lại ghế thì chỉ thân thực lực của mình không đủ. Chờ hai bên toàn bộ thử qua, vong linh bệnh độc do Phillip cung cấp bộc phát, đầu bạch tuộc đột nhiên biến thành vong linh đầu thần, vậy xúc tu thật lớn đánh một vòng các đầu thần xung quanh.....

A a, vong linh biến đổi số lượng lớn xảy ra! L G ý thức sờ sờ ngực, quần áo do Phillip cung cấp đủ để cho hắn trong lúc vong liên biến đổi như cá gặp nước.

Đầu bạch tuộc kia quả thật như L G dự đoán, phán đoán đến mấu chốt phá giải thánh khí là miệng rộng của ngạc ngư, sau đó đi một vòng, bắt đầu đi đi ra:

"Ziege lão tử, thực lực của ta không được, kế tiếp đi!"

Đỗ Trần ở xa xa cười mỉa hoặc nhìn đầu bạch tuộc, thầm nói: "Huynh đệ, mạng người là do ta cứu đó!"

Các đầu thần tiếp tục từng người một tiến vào thử, nhưng đều vô công phản hồi. Ngay lúc này, Đỗ Trần đã thấy Helen giả mạo đệ tử sinh phục vụ mang cho L G một chén nước.

Helen bắt đầu rồi sao? Đỗ Trần thầm lắc đầu.

Trên đài chủ tịch chừa ra một bãi rộng, L G khoe miệng càng ngày mở rộng. Jacob đứng bên người hắn liếc mắt, gật đầu ý bảo: Vong linh dị biến sắp diễn ra.

Năm, bốn, ba, hai,... L G trong lòng đếm thời gian, đột nhiên đứng lên, ngạo nghễ cười dài:

"Ta có chuẩn bị cho chư vị một lễ vật nhỏ, mọi người..."

"Có lễ vật sao? Lễ vật gì vậy?"

Người thứ nhất thử phá giải thánh khí là tên đầu bạch tuộc kia lập tức hỏi.

Di? Người không việc gì sao? Không có phát sinh biến dị?

L G trong lòng khẽ lạnh, trên trán nháy mắt đổ mồ hôi lạnh.

Từ giờ khắc này, móng vuốt của Đỗ Trần bắt đầu ngứa ngáy - ba trăm chín mươi bảy nhân mạng, đại việc thiện đổi nguyên lực bắt đầu chậm rãi hướng Liên Hoa trên người hắn tụ lại.

Người hầu kinh hãi mê man nhìn L G, L G trong lòng cuồng nộ. Sao có thể? Bệnh độc của Phillip sao có thể không có hiệu quả? Phillip đáng chết!

Kế hoạch hôm nay khó mà thành công, chính mình trước hết nghĩ cách bình yên thoát thân đã. Tâm niệm của L G thay đổi thật nhanh, hắn nở nụ cười nói:

"A, ta nghĩ một chút, chờ sau khi thánh khí được phá giải sẽ xuất ra lễ vật, bây giờ không thể quấy rầy chư vị!"

Nói xong, hắn cầm lấy khăn lau cái trán, cũng là để che dấu sự bối rối vô tận trong lòng.

Bác Bì đứng bên Đỗ Trần, thấp giọng cười:

"Kế tiếp còn kịch gì xem không?"

Đỗ Trần cười cười, nói một cách thần bí:

"Vui lắm, kịch hay sẽ lập tức bắt đầu!"

Theo đám đầu thần vô công quay về, rốt cục cũng có một đầu thần rất có nghiên cứu đối với thánh khí từ sau khi ra khỏi miệng của ngạc ngư không hiểu nổi nói:

"L G tiên sinh, bằng kinh nghiệm của ta đối với nghiên cứu thánh khí, ta cho rằng thánh khí của người hình như có chuyện, hồn khí của nó hết sức cường đại nhưng khí thân tựa hồ.... không quá lao cố. Ta đề nghị mọi người hợp lực, tập hợp đầu khí của các vị đánh nát khí thân của thánh khí này."

"Vậy còn chờ cái gì?"

Đầu bạch tuộc là người đầu tiên lao lên đài chủ tịch, nhất thời có hơn mười người đứng dậy.

"Ziege viện trưởng, cái này..." - L G hơi khó khăn nhìn Ziege.

Ziege cười:

"Không vấn đề gì, các vị ngồi đây đối với không chế đầu khí tinh xác vô cùng, hơn nữa đầu thần điện này cũng có năng lực khuyếch tán đầu khí. Chỉ cần phương pháp đúng tuyệt sẽ không gây thương tổn cho người kia ở bên trong."

Các vị đầu thần dưới sự chỉ huy của Ziege tụ tập một chỗ, đầu khí cũng ngưng kết thành một luồng. Ngay từ đầu bọn họ đã không dám tùy tiện dùng sức quá mạnh, nhưng theo đó đầu khí tăng dần. "Oanh" một tiếng, thánh khí hình ngọc ngời như bị hỏa hệ công phá, hoàn toàn mở ra.

"Tránh trước một chút!"

Đầu bạch tuộc bắt đầu mạnh mẽ đẩy ra, trước mặt tạo thành một cái lưới lớn vây lấy linh kiện thánh khí tứ tán. Tiếp đó, hần tùy ý liếc mắt thánh khí đã bạo khai, cao hô:

"Đầu thần phù hộ!"

Bên trong thánh khí bị nổ tung không có một bóng người, nhưng có một khối mộc bài.

Mặt trước còn có một hàng chữ: "Chỉ là bát cấp thánh khí mà cần đến trăm người phá giải, thật đáng xấu hổ! Nực cười, đáng tiếc! Khả bì!"

Mặt sau còn một dòng chữ nhỏ: "Văn thần chiến hậu ngũ chân thần, đồ lưu ngã trường kiếm không lý, không bằng quy khứ! Tài phú? cùng hà ích?" (Sau năm vị thần của văn thần đại chiến, trường kiếm của ta lưu lại vô ích! Không bằng lấy về! Tài phú? Với ta có ích gì?)

Tĩnh lặng! Đầu thần đại điện lâm vào tịch mịch.

Thật lâu sau, đầu bạch tuộc đột nhiên đi tới trước mộc bài:

"L G tiên sinh, xem ra thánh khí của người sớm đã bị cao nhân phá giải, bằng hữu của người cũng hần là đã được cứu. Người phá giải thánh khí này mạnh mẽ vô cùng, quý thần khó lường, ta không bằng hần sẽ không tại chỗ này dọa người!"

Nói xong, hần hạ mình với mộc bài một cái rồi chuyển thân nhanh chóng rời đi.

"Trường kiếm không lợi! Tiền bối độc bộ đương thời, văn bối kiếp này không sử dụng kiếm nữa!" - Một người khác lại cúi mình xoay người rời đi.

Các đầu thần tiến lên chiêm ngưỡng mộc bài, lại thẹn thùng rời đi.

L G cười hai tiếng, chấp tay với mộc bài:

"Các hạ cường đại dù chưa lộ diện nhưng L G cảm kích ngài đã cứu bằng hữu của ta. Chư vị đầu thần đi thông thả làm chứng cho ta, hứa hẹn trước khi tụ hội vẫn như trước, chỉ cần vị cao nhân này tìm được ra thì L G xin chấp tay dâng lên nửa tài sản."

Hần ngoài miệng nói lời tốt đẹp nhưng trong lòng lại bất an. Lão thiên, đã biết kiện thánh khí là bát cấp, lại còn tùy ý phá giải nó, bên trong còn lưu lại một khối mộc bài thực lực loại nào mới có thể làm nổi a?

Chẳng lẽ có ẩn sĩ cao nhân phát giác ra âm mưu của mình, hần không muốn mình bối rối cho nên dụng phương thức này ra tay giáo huấn?

Rất có thể.

Không được, phải lập tức chuyển cáo chuyện này cho đầu lĩnh, kế hoạch của tổ chức phải sửa đổi lớn, chuyển chú ý Mayfair cùng Da Tát giáo hội chuyển qua cho vị cao nhân dễ dàng phá giải thánh khí này.

Người như vậy không thể đắc tội, tốt nhất không nên đắc tội! Nếu không vạn bất đắc dĩ cũng không nên đối địch với người không thể địch nổi như vậy.

Trong góc phòng, Dịch Cốt buồn cười nhìn thoáng qua Đỗ Trần:

”Thiếu gia làm vậy sợ rằng dọa một đám đầu thần không rõ chân tướng choáng váng.”

Đỗ Trần cười thần bí.

Bác Bì lại lắc đầu, nói:

”Francis mặc dù thích làm cao thủ xú thí, bất quá lúc này xú thí rất có thú.”

”Tại sao? Còn có, chúng ta lúc nào đối phó L G?” - Dịch Cốt ngạc nhiên.

Đỗ Trần hé miệng cười:

”Đối phó L G? Trừ phi chúng ta điên rồi! Hấn và Phillip cùng một tổ chức, chắc hẳn thực lực của tổ chức này cường đại khiến chúng ta khó tưởng tượng nổi, vậy cứ chậm rãi chơi đùa. Người khác không nói, L G, vong linh Phillip, Trừu Cân, Hóa Thi, bốn người họ liên thủ thì chúng ta không phải là đối thủ! Vạn bất đắc dĩ không nên đối đầu với đối thủ không thể địch nổi.”

Bác Bì gật đầu:

”Đúng vậy, địch nhân bây giờ so với chúng ta mạnh hơn, vậy ta sẽ chơi với chúng, chậm rãi. Thiếu gia làm ra tràng diện này cũng là dời chú ý của tổ chức kia, để cho bọn họ lưu tâm tuyệt thế đầu thần không có thật mà giảm bớt áp lực với ta.”

Đỗ Trần sờ sờ cái mũi:

”Lỗ hồng duy nhất chính là Helen, nàng biết ta làm chuyện này. Bất quá chúng ta có địch nhân chung, nàng hẳn sẽ không, cũng không dám bán đứng ta!”

”Nguyên lai thiếu gia lần này không đoạt thánh khí, ngược lại để cho L G chạy thoát là không muốn đánh rần động cỏ!”

Dịch Cốt có chút lo lắng nhìn Helen dịch dung ở đằng xa:

”Nhưng Helen đã hạ độc L G.”

”Không cần lo lắng, L G sau lưng có Phillip là luyện kim thiên tài, hẳn nếu có thể bị độc chết mới lạ. A, bất quá ta sẽ không nói cho Helen biết, trước tiên để nàng cảm thấy may mắn trong chốc lát hạ độc thành công.”

Đỗ Trần nói xong, có chút bất an.

Mông đít hẳn khó chịu.

”Các người nhìn sự việc phát triển, ta đi ra ngoài một chút!”

Đỗ Trần trong lòng tràn ngập vô hạn chờ mong, hẳn lặng lẽ thoát ra đi thăm dò thu hoạch.

125. Tác Dụng Bí Ẩn Của Lão Ngũ

Đỗ Trần ra khỏi đầu thần đại điện tìm một nơi bí mật rồi ẩn thân vào Liên Hoa bay trở về túc xá.

Không đợi về đến túc xá Đỗ Trần đã thấy được chỗ tốt, một đường bay đi. Trước kia hẳn căn bản không cách nào làm được động tác bay lượn khó khăn, tỷ như trực tiếp bẻ góc, bay cực nhanh trong không trung, giờ hẳn muốn làm gì thì Liên Hoa dưới chân đều đắc tâm ứng thủ (theo tâm mà động), làm được như trong truyền thuyết ”tĩnh như xử tử, động như thoát thổ”.

Bên trong phòng ngủ, Đỗ Trần kiểm tra tiến độ. Hôm trước, đoá Liên Hoa thứ năm đã nở một chút, bây giờ thì đã nở hoàn toàn, ngay cả đoá liên hoa thứ sáu cũng mở ra hơn phân nửa.

Nói cách khác, ba trăm chín mươi bảy nhân mạng này hoán đổi được một phần năm đoá Liên Hoa thứ sáu nở ra.

Hoa đã nở năm đoá, Đỗ Trần cũng tính toán một chút. Nếu dùng nhân mạng để tính vậy ba đoá đệ nhất quái, hẳn đại khái cứu hơn mười nhân mạng có thể cho nở một đoá, mà đệ nhị quái - cũng chính là giai đoạn này, đại khái cứu mấy trăm nhân mạng mới có thể nở ra một đoá.

Vậy đệ tam quái có phải cần gia tăng gấp mười, phải cứu ngàn người sao? Đỗ Trần trầm nghĩ, nếu thật sự là quan hệ bội số, vậy thì tới đệ bát quái hẳn phải cứu số nhân mạng cũng là số ức người (1 ức = 10 triệu).

Xem ra "Bồ Đào" kia, đệ bát quái phải cứu cả thế giới mới có thể mở ra toàn bộ không phải dọa người chứ, Đỗ Trần tính toán một chút.

Tất cả trí tuệ chủng tộc của đầu thần thế giới hợp lại tuyệt đối có hơn mười triệu, vậy tư nguyên việc thiện cho đệ bát quái của hắn cũng đủ, nhưng cơ hội không nhất định gặp được. Tai nạn có thể nguy hại tới hơn ức người dễ dàng có thể phát sinh sao?

Trừ phi có đại chiến thế giới. Còn phải vài lần là khác! Hoặc là có cái gì đại ma đầu trong truyền thuyết hiện thế, muốn tiêu diệt cả thế giới, tiêu diệt mọi sinh linh. Chính mình tiêu diệt hắn cũng nên tìm kiếm.

Đây đều là sau này, Đỗ Trần dừng suy nghĩ, tiếp tục kiểm tra thân thể mình.

Liên hoa nội kinh lần này không có thô hơn mà là thuần tịnh hơn, hơn nữa tốc độ vận chuyển nhanh hơn rất nhiều, tốc độ cơ hồ có thể bằng tốc độ tư duy của Đỗ Trần, hẳn vừa nghĩ tới, vận nội kinh trong nháy mắt là có thể xuất hiện nơi tay.

Tiếp đó, trong đầu có một cỗ cảm giác huyền diệu khó hiểu, lại mãnh liệt, cũng rõ ràng, loại cảm giác này Đỗ Trần có thể ví dụ như một lão hòa thượng đang tụng kinh trong đầu hắn. Tiếng niệm kinh thần thánh mà trang nghiêm, lại lộ ra vẻ thần bí vô cùng, tựa như một dòng suối trong suốt vô thời vô khắc tẩy uế đại não Đỗ Trần, để cho hắn thần thanh khí sảng, tinh thần lực vô cùng dư thừa, đối với câu thông thủy nguyên tố cũng thuận sướng hơn rất nhiều. Kỳ quái nhất chính là, tổng yếu có người niệm kinh, hẳn là rất phiền não nhưng Đỗ Trần lại không có cảm giác này.

Đỗ Trần trầm nghĩ, cảm giác huyền diệu này là thế nào? Nó dám chắc có thể tăng cường tinh thần lực, trợ giúp ma đầu sĩ nhanh chóng tu luyện, tác dụng của nó tuyệt đối không chỉ dừng lại ở đó.

Nhưng là cụ thể còn có cái tác dụng gì, chính mình phải chậm rãi tìm hiểu.

Ngoại trừ điểm này, cơ năng của các bộ phận trên thân thể Đỗ Trần cũng đều đạt được trình độ cường hóa nhất định. Nhưng trọng yếu nhất là, đoá Liên Hoa thứ năm từ trên người tróc ra.

Đặt trên bàn đoá thứ năm, Đỗ Trần cười sung sướng, ba đoá đầu coi như bình thường, mặc dù có thể biến lớn nhỏ, nhưng chính là hình liên hoa. Mà lão tứ là tấm chắn ẩn hình, mặc dù hắn có kĩ hình đại biến nhưng lại có thật dụng - trên Thiên Vương sơn đã thực nghiệm qua trên thân thể Philip.

Còn đoá thứ năm

"Mẹ nó, lão ngũ ngươi là đồ vật gì?"

Đỗ Trần hiểu được liên hoa của mình càng ngày càng có hướng kì hình dị dạng phát triển! Đoá này rời thân thể nhưng thật ra không phải hình hoa sen mà là như một nắm cơm. Nhưng nhìn qua nó mềm, hơn nữa còn trong suốt, tựa như là cái loại đồ vật mà kiếp trước Đỗ Trần đã chơi, bên trong là nước, bên ngoài thì mềm mềm.

Đỗ Trần tiện tay vỗ "phốc" một chút, "lão ngũ" đã biến. Đỗ Trần lại xoa xoa nắn nắn, lão ngũ rất nhanh bị nắn thành một cái gậy tròn, an tĩnh nằm trên bàn vẫn không nhúc nhích.

Bắn đạn, không có phản ứng. Ném lên mặt đất, ngoại trừ một tiếng phốc thì đều không có gì xảy ra. Tóm lại cái này tựa như là một món đồ chơi tùy ngộ nhi an, tùy ý Đỗ Trần muốn thế nào biến thế đấy, nó không triển hiện một chút kỳ dị nào của bản thân.

Nghiên cứu nửa ngày, Đỗ Trần suýt nữa đã cho rằng lão ngũ là Bồ Đào đóng kịch, kỳ thật không có tác dụng thực tế. Nhưng hắn cũng đối đãi với nó giống mấy huynh đệ trước kia, cũng quán chú vào nội kinh, lão ngũ có thể tùy ý biến hóa lớn nhỏ. Điều này làm cho Đỗ Trần trong lòng còn có vài phần hy vọng.

"Ai, trước cứ giữ lại món đồ chơi này."

Đỗ Trần biến lão ngô thành một quả cầu, tựa như là đạn lực mà bọn trẻ con hay chơi, tiện tay dắt lên sau lưng mình.

Kế tiếp Đỗ Trần cũng không vội vã đi tìm Bác Bì, Dịch Cốt, mà đơn giản là làm một cái trắc định với thực lực của chính mình. Trên phương diện đấu sỹ, hẳn là tam cấp sơ kỳ ma đấu sỹ, nhưng nhờ "Thệ Tuyết kiếm" cùng độc môn bí pháp do hắn sáng chế cũng có thể quyết chiến với tam cấp trung kỳ, thậm chí tam cấp đỉnh phong. Mà vận dụng liên hoa nội kinh cùng pháp bảo, hẳn có thể giết chết ngũ cấp đấu sỹ.

Bất quá bởi vì lực cấp đấu sỹ chính là đấu thần, tiếp cần lực lượng đấu hồn nên Đỗ Trần tạm thời còn chưa phải là đối thủ của bọn họ. Đương nhiên, kể cả cửu cấp cùng các vong linh đấu thần đều không có trong nhóm này.

Đỗ Trần về tới đấu thần đại diện, trong lúc này các đấu thần đã tản ra, L G thất thế mang ngạc ngư thánh khí về thuyền của mình, sau đó vội vàng rời khỏi Đấu Thần đảo.

Cùng Ziege nói chuyện vài câu, hắn lại dẫn mấy tiểu đệ trong Đệ Tử Hội thu dọn hội trường, sau đó Đỗ Trần, Bác Bì cùng Dịch Cốt đi tới bờ biển.

Nhìn biển rộng vô cùng, Bác Bì cười nói:

"Helen nha đầu đã đi rồi, nàng tưởng rằng L G trúng độc chắc chắn phải chết nên trong khi đi thật sự rất vui vẻ."

Hắn cười cười:

"Nha đầu kia kỳ thật rất đẹp, người thật dễ dàng đi sao?"

Đỗ Trần chu miệng, không chút tức giận nói:

"Ta hy vọng đời này đừng gặp lại nàng!"

Đáy lòng hắn bỏ thêm câu: "Cho dù có nhìn thấy nàng cũng đợi Liên Hoa thần công đại thành, khi đó hắc hắc!"

"Ta cũng nên đi thôi!"

Bác Bì đột nhiên thở dài, lúc này một làn gió biển thổi qua, ngư khí của hắn có vẻ cô đơn.

Đỗ Trần kinh ngạc vội hỏi:

"Người không đi theo ta tìm kiếm mẫu thân sao?"

Bác Bì lắc đầu:

"Ta còn có một chút chuyện, người cùng Dịch Cốt đi đi! Chờ khi người trở lại Đấu thần học viện chúng ta sẽ gặp lại."

Nói xong, hắn chỉ chiến thuyền màu đen bên cạnh Beieralex nói:

"Con thuyền này người tạm thời không dùng, cho ta mượn được không?"

Đỗ Trần sáng khoái đáp ứng, hắn tiếp tục nói:

"Người hiểu được bây giờ muốn làm gì chứ?"

"Hiểu, L G và Phillip cùng tham gia một tổ chức, mà mẫu thân, ngoại công, nữ nhi của ta đều có thể có liên hệ với tổ chức này. Bây giờ, tổ chức này nhất định đang nhìn chằm chằm vào chúng ta, mặc dù ta tạm thời thành công dời tầm mắt bọn họ đi chỗ khác, nhưng về lâu dài sớm hay muộn cũng phải tra ra hết thấy về tổ chức này."

Sờ sờ cái mũi, Đỗ Trần lại nói:

"Chúng ta không thể cùng bọn chúng đường hoàng chiến đấu - vậy là muốn chết, cho nên ngầm truy tra tin tức. Nhưng tin tức lại là từ mộ của mẫu thân ta."

Bác Bì gật đầu đồng ý thuyết pháp của Đỗ Trần, đột nhiên thanh âm hắn lạnh lùng:

”Dịch Cốt, an toàn của thiếu gia giao cho người!”

Rất thuận lợi, Đỗ Trần thông qua đại khảo trong năm của học viện sau đó chuẩn bị du học. Chuyển đi ra ngoài lần này lão Demis là sư phụ hướng dẫn, Bowen không có giáo chức nhưng chẳng biết từ đâu hắn kiếm được thân phận cố vấn cao cấp đầu thần nên cũng tham gia vào tiểu đội du học.

Về phần thành viên trong tiểu đội tương đối khiến Đỗ Trần đau đầu, vốn hắn muốn hỏi đại ca có đi không. Steven sau khi nhập học, tâm tư đều để vào cuộc sống riêng tư của các vị học tử nên thực lực của hắn chẳng tăng lên chút nào, vẫn là nhị cấp đầu sĩ, còn không có tư cách đi du học.

Mà bằng hữu của Đỗ Trần - Cem Sino đã đạt tới tam cấp đỉnh phong, hắn nghe nói Đỗ Trần muốn đi du học nên chủ động gia nhập tiểu đội của Đỗ Trần. Đỗ Trần tuyển người này rất hài lòng nhưng mấy người khác lại không hài lòng.

Bọn họ là: Có hiềm nghi gián điệp - Jason mập mạp, Poster kính mắt to thiếu tình thương khiến Đỗ Trần không nói được gì. Còn có người khổ sở dây dưa với Đỗ Trần - Anne.

Ngoài ra, nhờ Demis làm công tác nên Tuyết Bì Nhân Harry, tiểu bối, còn bổ sung thêm đầu thần tùy tùng Dịch Cốt cũng theo giáo quy đi bên Đỗ Trần.

Gió tháng sáu rất nóng nhưng người trên Beieralex lại hưng phấn đón nhận gió biển, bắt đầu lữ hành của mình.

”Con thuyền này quá tuyệt vời! Ta nhất định phải tạo một con thuyền đồng dạng a!”

Cem Sino đứng ở đầu thuyền, hai tay giơ lên cao, hắn thích thú hô lớn. Mà Dịch Cốt lúc này đang ở trong thuyền cười lạnh lùng.

”Hừ, Da Tát thánh thuyền mà các ngươi có khả năng tạo ra sao?”

”Các học sinh thân ái, tới đây, Demis giáo thụ có một số việc cần tuyên bố.”

Lão đồ quỷ đứng trên lan can vỗ tay kêu to, bên người hắn, lão thầy bói đang thoải mái nằm trên ghế phơi nắng.

”Mọi người thấy rồi, đây là sách du học cầm tay được học viện phát.”

Demis chớp lên một quyển sách nhỏ trong tay.

”Quy định trong này các ngươi khi du học cần chú ý, còn phải thông qua nhiệm vụ nào để thỏa mãn học phần. Nhiệm vụ này ta đã ghi nhớ, sự chú ý còn lại vào việc... hắc hắc.”

Hắn tiện tay ném quyển sách nhỏ xuống biển:

”Để cho hắn gặp quỷ đi!”

”A, Demis giáo thụ thân ái, ngài nói sáng tỏ như vậy, do ngài làm sư phụ dẫn đội thật sự là một chuyện vô cùng vui sướng!”

Jason cười tươi như hoa.

”Không, phải nói cùng Francis đồng học du học mới là chuyện hạnh phúc nhất. Xem xem, tiểu đội vừa xuất phát đã ngồi trên một thuyền khách lớn. Chúng ta có du thuyền của mình sao? Đồng học khác đang vì kiếm ăn mà phát sầu, nhưng, Francis tại duyên hải của đại lục Beins lại có hơn mười cái biệt thự đang đợi chúng ta đến ở.”

Demis cười hắc hắc, không có chút nào phong thái của sư phụ:

”Cho nên, chúng ta lần này đi du học được trở thành bạn lữ hành của Francis đồng học thật là tuyệt!”

Đỗ Trần nhìn thoáng qua Anne đang cùng nữ nhi chơi đùa, lặng lẽ tạo một đoạn khoảng cách với nàng, hắn đứng bên Poster, cười nói:

"Lão đồ quỷ, nhiệm vụ học viện giao cho chúng ta vẫn phải làm, nếu không, người không có được chứng cứ chứng minh người hoàn thành nhiệm vụ, chúng ta không có biện pháp giao lại lúc trở về."

"Cứ như vậy!" - Demis gật đầu "Bây giờ nói một chút hành trình của chúng ta. Đầu tiên, chúng ta sẽ tới cảng New Zeland của Lanning để quốc, Francis ở đó có một tòa biệt thự cùng hai bãi tắm, chúng ta trước tiên sẽ ở đây chơi mười ngày! Tiếp theo, chúng ta tạm thời tách ra, Francis đi tế bái mẫu thân, mà những người khác theo ta chấp hành một nhiệm vụ quy định của học viện - chính là đi sương mù rừng rậm bắt một con ngũ cấp dị thú. Chứng minh thực lực chiến đấu của toàn đội các người!"

"Sau đó, ta ngẫm lại Đáng chết, sớm biết đã không nên ném quyển sách cầm tay đó thì tốt! A, được rồi, kế tiếp chúng ta tới hội họp tại thành St.John rồi đi tới quốc đô của thú nhân, McAllen!"

Hắn nhíu mày:

"Về phần làm cái gì, hắc hắc, tạm thời giữ bí mật!"

Trong lúc này, Harry mang lên đồ uống, Demis cũng không nói xong cùng mọi người hưởng thụ niềm vui thú của chuyến du lịch tư gia.

Đỗ Trần tay vịn hành lang, một mặt uống đồ uống, một mặt tính toán chuyện của mình. Ariza thì đã mời Tuyết Ny a di chiếu cố, cam đoan là Roland sẽ không thương tổn hắn. Phương pháp huấn luyện của Arthur đã viết thành quyển sách nhỏ, giao cho Lee. Đại ca... chính mình lưu lại cho hắn năm mươi kim tệ, cũng đủ cho hắn lấy lòng rất nhiều học tỷ.

Ấn, mọi chuyện bên trong học viện đã được an bài thỏa đáng, chính mình có thể an tâm truy tra hạ lạc của mẫu thân.

Trải qua ba ngày hải hành, Beieralex đã đi tới cảng New Zeland, Đỗ Trần với thân phận là thuyền duệ Shigeru, huân tước của đế quốc, yêu cầu hải quân của Lanning tại cảng McAllen bảo vệ cao cấp du thuyền, sau đó ngồi xe ngựa đi tới biệt thự cách thành năm mươi dặm.

Giờ phút này sắc trời hôn ám, đúng là lúc mặt trời xuống núi, trong lúc trăng sắp lên cát trắng chiếu rọi, một tòa biệt thự cô liêu đứng bên bờ biển yên tĩnh. Nói là biệt thự nhưng nhìn qua lại là một tiểu cổ堡 đúng theo phong cách điểm hình của giáo hội.

Bóng đêm hạ xuống, gió biển thổi qua, cổ堡 nọ chỉ lộ ra một ngọn đèn leo lét, từ xa nhìn lại có vài phần âm trầm đáng sợ.

"Đây là biệt thự của người sao? Thoạt nhìn thật quái dị!" - Anne nhìn Đỗ Trần ở bên cạnh, nghi hoặc hỏi.

"Biệt thự gì, đây không phải là một tòa quỉ堡 chứ?" - cDemis cười hì hì hà hà hù dọa đệ tử của hắn.

Đỗ Trần liếc mắt đánh giá tòa cổ堡 này tựa hồ như từ trong hư không mọc lên trên bờ biển, hắn nói:

"Harry, cầm khế ước của ta đi tiếp nhận tòa cổ堡!"

Không bao lâu, Tuyết Bĩ Nhân mang theo một đầu mồ hôi lạnh trở về, phía sau còn có một trung niên nam tử tầm bốn-năm mươi tuổi.

"Ngài chính là tân chủ nhân của ta sao?"

Thanh âm của hắn trầm thấp, nghe lạnh như băng, mà khuôn mặt trắng bệch của hắn trong ánh sáng leo lét của ngọn đèn nhìn càng âm trầm, cực giống một cái tử thi từ trong quan tài bước ra.

"Đúng vậy, ta chính là chủ nhân của người - Francis! Dẫn chúng ta vào!"

Quản gia nọ một câu cũng không nói, chỉ yên lặng xoay người mở cửa lớn u ám cao bốn năm thước của cổ堡.

Kết.

"Nha!"

Poster sợ hãi kêu lên một tiếng, dựa vào người Đỗ Trần.

Sau cánh cửa là một tòa nhà màu đen âm u, vách tường chỉ có hơn mười cây nến cung cấp ánh sáng, nhưng ánh sáng lại màu xanh biếc.

Màu sáng như quỷ hỏa. Mọi người nhìn thấy bức họa các nhân vật trên vách tường, ngay khi cửa lớn mở ra, trong nháy mắt Đỗ Trần cảm thấy người trong bức họa tựa hồ như sống lại, trong phút chốc tập trung ánh mắt lên người hắn.

”Ha ha, thật sự là có cảm giác của quỷ bảo!”

Demis cười, đột nhiên, người hầu âm trầm nọ phiêu nhiên xuất hiện trước mặt hắn:

”Giáo thụ tiên sinh tôn quý, nhân lực của ngài tinh tường lắm, đây là một tòa quỷ bảo, quỷ, nữ quỷ ”

oOo

126. Thiếu Nữ U Hồn

oOo

”Ngu muội!”

Lão thầy bói Bowen nghe xong liền ngoác miệng cười. Trong thế giới đấu thần, quỷ loại này thực sự tồn tại, bất quá nó chỉ là do người dân ngu muội gọi vậy, mà trong mắt đấu thần thì quỷ dùng để gọi phần thực vật hệ sinh mệnh nguyên tố, gọi tắt là vong linh.

Cem Sino đứng trước cửa nghe thấy vậy, nói vào:

”Chẳng lẽ có vong linh chiếm cứ cổ bảo của huynh đệ ta? Tốt lắm, ta, Cem Sino vương tử, thề trừ diệt vong linh đáng chết này! A, không, vong linh vốn chết rồi, phải nói là tịnh hóa bọn chúng!”

Anne ôm chặt lấy Đỗ Trần, nàng mặc dù là một đấu sĩ tam cấp, nhưng nữ nhân trời sinh đối với vong linh có sự sợ hãi, nàng ý thức chỉ cần bên cạnh Đỗ Trần là sẽ được bảo vệ. Mà Đỗ Trần lại nhíu mày nhích lại gần người Poster, ý đồ tách Anne ra, nhưng không ngờ Poster đại nam sinh này chẳng biết thế nào mà sắc mặt cũng không tốt, nhìn thấy Đỗ Trần, hai người đồng thời dựa vào nhau.

Người hầu nọ nói ”quỷ” rồi âm trầm nhìn tân chủ nhân, Đỗ Trần hờ hững:

”Nữ quỷ thật không? A a, nếu thật sự có nữ quỷ vậy bắt lại xem sao, bói bói, người nói sao?”

”Bắt quỷ, bắt nữ quỷ! Thích thích, bói bói thích!”

Tiểu tử kia không hề sợ hãi vỗ tay, đây là tiểu hài tử gì vậy?

”Nếu chủ nhân đã nói như vậy, vậy mời ngài cùng khách nhân của ngài đến đây!”

Đầu tiên người hầu dẫn Đỗ Trần đi vào đại sảnh.

”Bất quá cổ bảo này đã thật lâu không có ai ở, chỉ có một mình ta ở chỗ này. Xin chủ nhân trước tiên nhìn xung quanh, ta đi thu dọn phòng cho ngài cùng chuẩn bị yến tiệc.”

Demis đột nhiên dừng chân, kéo lão thầy bói cười nói:

”Francis, các người trước tiên ở bên trong thu dọn, ta cùng lão thầy bói đi ra ngoài tòa cổ bảo vẽ vời, hắc hắc, quỷ trong cổ bảo, đề tài nghệ thuật tầm cỡ nào đây!”

Nói xong, hắn cùng lão thầy bói đi ra cổ bảo, đặt giá vẽ bên bờ biển. Bowen thoải mái ngồi một bên, từ trong bao bố sau lưng lấy ra một bình rượu mạnh uống một ngụm, chép miệng nói:

”Lão đồ quỷ, theo sổ tay quy định du học của học viện, chúng ta hẳn là tới cảng Antwerp, người sao lại mang mấy tiểu tử này tới cảng New Zeland?”

Hắn cười lộ ra hàm răng vàng:

”Cẩn thận các đệ tử kiện người vi phạm giáo quy!”

"Hắc hắc! Cho nên ta đã ném quyển sổ tay đó xuống biển. Bọn họ sẽ không biết ta đã tự thay đổi hành trình cùng lộ tuyến, ít nhất trước khi trở lại trường học thì không biết."

Họa bút trên tay Demis như vậy, trong miệng lại cười nói:

"Bây giờ, lễ trình của Francis hoàn toàn do ta an bài, vậy không thú vị sao?"

"Hắc! Đích xác rất thú vị!" - Lão thầy bói vui vẻ cười, hàm răng vàng trong bóng đêm có chút vô lương.

"Ta nói cho lão đồ quỷ, như vậy là người cố ý đưa các đệ tử tới tòa cổ bảo này sao?"

"Đúng!"

Lão đồ quỷ ngừng bút nói với Bowen:

"Ta cố ý đưa Francis tới tòa cổ bảo này, ta muốn xem xem tiểu huynh đệ của chúng ta có thể lại cho chúng ta thấy một sự kinh hãi nữa không."

"Tòa cổ bảo này có gì để chơi sao? Khiến cho người cảm thấy hứng thú?"

Demis đắc ý gật đầu, một cái đuôi ngựa xanh biếc bay trong gió rất lạ.

"Chúng xem trò vui là được. Ta cam đoan, tòa cổ bảo này thật sự vô cùng thú vị! Ai nha, thật sự là đầu thần phù hộ! Trên đời lại có chuyện trùng hợp như vậy sao, tòa cổ bảo này cũng lạc vào tay Francis... Khách khách, vận mệnh nữ thần bắt đầu chuyển động bánh xe của nàng rồi sao?"

"Vận mệnh nữ thần? Còn có bánh xe? Ta, máu chó như vậy mà người cũng nói tới sao!"

Hai lão già này ở bên bờ biển trào phúng, nhìn qua, bọn họ đều rất vui vẻ. Còn Đỗ Trần sau khi vào cổ bảo lại nhíu mày, hẳn vừa vào cửa đã hiểu được tình huống có chút không tốt, loại cảm giác này đến từ những người trong bức họa trên vách tường đại sảnh.

Ngọn đèn màu xanh biếc, vách tường đen tối, hết thảy đều khiến cho đại sảnh của cổ bảo nhìn thật âm trầm, loại áp lực này không phải do những bức họa đó tạo ra, tất cả các bức họa mỹ nữ đều không hợp với phong cách của cổ bảo.

Nữ tử trên mỹ nữ đồ không phải đôi tám, dung mạo tuyệt mỹ. Bất quá kỳ quái là, mỹ nữ trong họa mặc dù đều mặc trường bào của nữ tử rộng thùng thình, trên người mang thủ sức xa hoa nhưng các nàng nhìn qua cũng không có giống các quý tộc nữ tử nhu mì bình thường, ngược lại có vẻ anh khí bừng bừng.

Sam liếc mắt nhìn mỹ nữ đồ trên tường, đi tới cuối hành lang của đại sảnh, hẳn nói thầm:

"Ta ghét đàn bà cao hơn ta!"

Mà Jason lại mê mẩn đánh giá bức họa này, bọn họ cũng không có phát hiện ra cái gì dị thường.

Nhưng Đỗ Trần lại cảm giác nữ tử trong bức họa như còn sống, giờ phút này đang nhìn chằm chằm vào mình. Đột nhiên, sau lưng Đỗ Trần nổi lên một luồng âm phong thổi vào khiến hắn lạnh người.

"Ai?"

Đỗ Trần nhanh chóng quay đầu, nhưng chỉ nhìn thấy một bức họa trên trên tường ở sau lưng, trên bức họa vẽ một mỹ nữ tóc đỏ đang cười.

"Francis, làm sao vậy? Nơi này không có người khác!" - Anne nghi hoặc hỏi.

Mỹ nữ đang cười giờ phút này dưới ánh lửa xanh có chút quỷ dị.

"Có thể là một trận gió biển!"

Đỗ Trần đóng chặt cửa sổ, ý bảo Anne mấy người tùy ý du ngoạn trong cổ bảo của mình, sau đó ôm búi cùng Dịch Cốt đi.

"Có phát hiện gì không?"

Dịch cốt lắc đầu:

"Ta không cảm nhận được hơi thở của vong linh. Nhưng... tòa cổ bảo này rất quái lạ!"

Ánh mắt Đỗ Trần nhìn về bối bối ở phía sau, tiểu tử kia mở to mắt lắc đầu. Nhưng lúc này Tuyết Bỉ Nhân lại đột nhiên thấp giọng nói:

"Chủ chủ nhân, Harry ngửi thấy mùi máu tươi! Chắc chắn là có rất nhiều người đã chết ở đây, không, hẳn là rất nhiều sinh linh."

Đỗ Trần sờ sờ cái mũi, gật đầu.

"Hắc, Francis huynh đệ thân ái! Mau tới đây, ta phát hiện một chuyện rất thú vị!"

Cem ở cuối hành lang kêu lớn:

"Ta phát hiện cổ bảo này mỗi phòng đều có một bức họa mỹ nữ nhân loại rất đẹp."

Đỗ Trần bước nhanh lên cầu thang, cảnh sắc trước mặt vừa chuyển, cuối cầu thang là một hành lang sâu không thấy gì, chỉ có Cem là hỏa hệ ma đầu sĩ nên trên đầu có một ngọn lửa đang chiếu sáng.

"Mỗi một phòng đều có một bức họa mỹ nữ sao? A a, xem ra chủ nhân trước kia của tòa cổ bảo này có chút sở thích đặc thù!" - Đỗ Trần cười cười.

Hai người đang cười nói, bỗng nhiên, "két" một tiếng.

Một cửa nhỏ bên trong hành lang không có gió tự động chậm rãi mở ra, Tuyết Bỉ Nhân Harry cảm thấy lông tóc dựng ngược, té trên mặt đất, nhưng sau đó hắn thấy từ trong cửa đi ra một bóng người thì thở phào nhẹ nhõm. Người đi tới chính là một nữ hầu, dung mạo rất đẹp, nụ cười cũng rất sáng lạn:

"Ngài là tân chủ nhân của chúng ta sao?" - Nàng cười hỏi.

"Đúng vậy, ta là Francis, huân tước Lanning..."

Đỗ Trần chưa mở miệng, đột nhiên, hắn nhớ tới một việc.

Vừa rồi quản gia có nói qua, tòa cổ bảo này rất vắng vẻ không ai ở bên trong, chỉ có hắn là người sống duy nhất ở đây.

Vậy nữ hầu gái trước mắt là ai?

"A!" Harry tránh sau lưng Dịch Cốt.

Cem theo sát kêu lên:

"Người là vong linh, vong linh phải bị tịnh hóa!"

Hầu gái nọ không có trả lời mà nở nụ cười, hàng lang dài tối om, hầu gái mỉm cười khó lường, cười rất quỷ dị.

Đỗ Trần cũng cười. Quỷ? Hoặc là vong linh? Thứ này hắn không hề e ngại! Nghĩ vậy, Đỗ Trần cúi người vỗ vỗ đầu vai Cem:

"Hắc, Cem huynh đệ, người xuống lầu trước đi!"

"Cái gì?"

Cem đã lấy ra thánh khí của mình, nghe vậy thốt nhiên giận giữ, giọng nói:

"Francis, người bắt ta bỏ huynh đệ chạy trốn chết sao? Không, quyết không, vô luận đối thủ cường đại cỡ nào thì Cem quyết không bỏ lại huynh đệ chạy trốn!"

Huynh đệ tốt! Có nghĩa khí! Đỗ Trần đứng lên, lúc này thì Dịch Cốt đã xuất hiện phía sau nữ quỷ kia, nhắc tay đặt lên cổ nàng.

"Người là mấy cấp đầu thần?"

Nữ hầu cả kinh, "phốc" một tiếng hóa thành làn khói biến mất.

Dịch Cốt sững sốt, cười hắc hắc:

”Thú vị! Thiếu gia, đây quyết không phải là vong linh bình thường. Vong linh bình thường không thể chạy thoát khỏi không chế của ta.”

”Uhm, ba ba, tỷ tỷ vừa rồi rất lợi hại!”

Tiểu bối bối ở trong lòng Đỗ Trần cũng gật đầu, lại bất đắc dĩ nhìn thoáng qua Harry bị dọa nằm bò ra đất, thở dài, hần tự nói:

”Tiểu quỷ vô dụng, chỉ biết dọa người!”

Cem lẳng lẳng nhìn Dịch Cốt, trong lòng thất kinh. Hần đi lúc nào? Chình mình ở bên cạnh mà đến cả tiếng gió đều không nghe thấy, quá lợi hại!

”Thuyền trưởng Brook, thực lực của ngài khiến ta kinh ngạc! Không thể tưởng Francis huynh đệ lại có ngài là người hầu cường đại như vậy!”

Cem than vãn, Dịch Cốt cười ngạo nghễ, y theo Đỗ Trần dặn dò nói:

”Gia tộc St.Kain kiến lập đã nhiều năm tự nhiên có nguyên nhân, thân thủ của ta trong các đấu thần bí mật của gia tộc cũng không tính là mạnh.”

”A, nguyên lai là bí mật đấu thần của gia tộc Kain, chẳng lẽ ngài đến từ thánh viên kỵ sĩ đoàn vĩ đại của Shigeru? Hắc hắc, ta không nên hỏi!”

Cem nhanh chóng tiếp nhận lời nói dối này, cũng không có tiếp tục hỏi. Mỗi gia tộc từ xưa đều có bí mật, chuyện này rất bình thường.

Đã xác nhận tòa cổ bảo này là quỷ bảo, trong lòng Đỗ Trần thực ra không có gì khác biệt, có Liên Hoa Bảo Giám cùng Dịch Cốt thì vong linh trong mắt hắn không lớn hơn con gián ở góc tường bao nhiêu.

Bất quá Đỗ Trần cũng lo lắng cho các học sinh đang tùy ý đi lại trong cổ bảo. Hắn trở lại đại sảnh, lớn tiếng tụ tập các học sinh, hoàn hảo, bọn họ đều không gặp phải quỷ nữ diễm lệ.

Trong lúc này, quần gia cổ bào cũng tới:

”Chủ nhân tôn quý cùng các vị khách nhân, yến tiệc đã chuẩn bị xong.”

Nhưng khi nghe Đỗ Trần giản thuật chuyện vừa rồi, các học sinh có tinh thần dự tiệc sao?

Jason cả giận nói:

”Đáng chết, tòa cổ bảo này tới cùng là có chuyện gì xảy ra? Tại sao lại có vong linh cổ quái?”

”Ai biết được?” - Quần gia nhún vai - ”Ta chỉ là một người hầu, loại chuyện này hẳn là phải hỏi chủ nhân trước kia của nó mới đúng!”

”Chủ nhân trước của nó là ai? L G sao?”

”A, không, L G mặc dù mua cổ bào này nhưng hẳn cho tới giờ chưa có tới đây... Ta nói chính là vị chủ nhân khác...”

oOo

127. Poster Đồng Học, Chúng Ta Cùng Ngủ

oOo

”Poster đồng học, chúng ta cùng ngủ đi!”

”Chủ nhân khác? A a, chẳng lẽ tòa cổ bảo này còn có một đoạn lịch sử khác sao?”

Đỗ Trần cười cười, phát tay ý bảo mọi người an tâm:

”Ta nghĩ, chúng ta trước tiên đi ăn cơm, đừng để mấy nữ quỷ nhỏ nhọ đó làm ảnh hưởng tới tâm tình của chúng ta, chúng ta đều là đấu sĩ, không phải sao?”

"Đúng vậy, chúng ta đều là đấu thần tương lai chẳng lẽ còn e ngại mấy cái phản thực vật hệ sinh mạng nguyên tố sao?"

Cem vỗ ngực nhanh chóng đi vào phòng ăn, hẩn ngồi lên cái ghế mà quán gia đặc biệt chuẩn bị cho hẩn. Ách, cái ghế được chuẩn bị cho hẩn giống hệt của bối bối.

Mọi người nhìn Cem ngồi trên ghế không cao hơn bối bối bao nhiêu tự nhiên đều cười mãi không thôi, bất quá nếu cười ra mặt thì thật là không lịch sự, chuyện nhỏ này vô hình trung cũng làm tan bớt đi sự kính hoảng đang tràn ngập trong lòng mọi người.

Đúng vậy, tất cả đều là đấu sĩ, bên người lại có cường đại đấu thần Brook bảo vệ, chẳng lẽ còn phải e ngại mấy vong linh sao?

Vừa rồi thuyền trưởng Brook đã chứng minh, hẩn hoàn toàn có thể thu thập được nữ vong linh kia.

Đỗ Trần để cho Harry đứng phục vụ mọi người ăn cơm, sau đó để cho quán gia cổ bảo cùng ngồi trên bàn ăn. Hỏi qua mọi người mới biết, quán gia cổ bảo này tên là Peter.

"Tốt lắm, Peter tiên sinh, hãy kể cho chúng ta nghe một chút về lịch sử tòa cổ bảo này đi!" - Đỗ Trần một mặt dứt cơm cho Bối bối, một mặt cười hỏi.

"Vâng, như ngài mong muốn, thưa chủ nhân!"

Peter đứng lên, từ tay áo lão lấy ra một quyển sách đưa tới trước mặt Đỗ Trần:

"Nghe nói tên của tòa cổ bảo này là mệnh danh của vị chủ nhân thứ nhất, tên là Julie cổ bảo, đã có đến hơn ngàn năm lịch sử. Chủ nhân đầu tiên của nó, nghe nói là một vị nữ tướng phi thường nổi tiếng của liên minh nhân loại trong thời kì viễn thần đại chiến."

"Oa, nguyên lai là nữ chiến thần Julie tướng quân a!" - Cem sợ hãi than lớn "Sao? Francis, người nghe được tên Julie mà không cảm thấy kinh ngạc sao?"

Đỗ Trần rất mờ mịt, lại nhìn người khác, tựa hồ đều không rõ Cem nói cái gì.

Đột nhiên, Poster ngồi đối diện Đỗ Trần mở miệng, hẩn kinh ngạc nói:

"Francis đồng học, ngài Shigeru cùng Julie tướng quân từng là chiến hữu thân thiết. Theo thần ma lục ghi lại, năm đó tổ tiên của người, thần Shigeru, cùng thần Julie từng tại đại thảo nguyên McAllen sống vai tác chiến. Hơn nữa bọn họ cùng chết trận trong một chiến dịch."

"Khái!" Jason bên cạnh ho khan một tiếng:

"Poster đáng chết, người không biết quy củ, bây giờ chúng ta đang làm khách trong cổ bảo của Francis, nhưng người lại chuyên tâm nói đến tổ tiên hẩn chết như thế nào, có kiểu nói chuyện như thế sao?"

Đỗ Trần ngạc nhiên, hẩn đối với trang viện gia tộc Kain không có cảm xúc tốt lành, tự nhiên đối với vị tổ tiên Shigeru cũng không hiểu rõ nhiều lắm, càng huống chi là cái gì mà thân mật chiến hữu của hẩn.

"Ai nha, Poster nói như vậy ta cũng muốn nói tiếp."

Poster gật đầu:

"Julie nữ chiến thần là một trong vô số phong hào đấu thần được thánh giáo cung phụng. Francis, thần mà thánh giáo cung phụng thật sự rất nhiều, người quên một hai người rất là bình thường."

Cem ôm miệng, hẩn muốn nói bản thân nghiên cứu thần tượng hỏa hệ ma đấu sĩ Shigeru từng phát hiện ra quan hệ của Julie cùng Shigeru hết sức thân mật, Francis nếu đọc gia sử của mình tất nhiên sẽ biết thần Julie, nhưng hẩn lại thu về. Mặc dù hẩn là một kẻ lỗ mãng nhưng hẩn cũng sẽ không giống Poster nọ, không giống ai.

Chuyện nhỏ này nhanh chóng bị chúng nhân mồm năm miệng mười lấp mất. Đỗ Trần trong lòng thầm ghi nhớ, tòa cổ bảo này thuộc về chiến hữu của tổ tiên mình, nữ chiến thần Julie.

"Peter, người tiếp tục nói đi!"

"Vâng, chủ nhân, ta mười năm làm người hầu ở Julie bảo, đối với lịch sử trước kia của nó cũng hiểu rõ không nhiều, chỉ biết Julie cổ bảo từ ngày thành lập cho tới nay thì đã có truyền thuyết nữ quỷ. Hơn nữa các chủ nhân trước của nó đều không có kết cục tốt."

Về mặt cương thi của Peter không chút biến đổi, tựa hồ đang nói một chuyện rất bình thường.

"Từ khi ta tiến vào tòa cổ bảo này, Julie cổ bảo đã nổi tiếng là quỷ bảo trong giới quý tộc, dù là quý tộc gì đi nữa cũng sẽ không lựa chọn tới ở nơi này! Trong đó cũng có mấy vị chủ nhân mời cao cấp đấu thần tới đây dò xét, nhưng các đấu thần này toàn bộ đều có đi mà không có về. Dần dần cũng không ai để ý tới tòa cổ bảo này nữa."

Peter âm trầm nói:

"Đến nửa năm trước, L G tiên sinh thắng được tòa Julie cổ bảo này từ tay đại công tước Grand, bắt quá sản nghiệp thật sự của hắn nhiều lắm, hắn căn bản là chưa có tới tòa cổ bảo này. Sau đó hắn thua tòa cổ bảo này cho ngài, Francis huân tước các hạ!"

Đỗ Trần một mặt nghe hắn nói, một mặt mở sơ đồ cổ bảo trong tay:

"Tòa cổ bảo này có hai mươi bảy phòng ốc, có ba tầng lầu các... nhưng ta phát hiện ra, mỗi phòng đều có ít nhất một bức họa. Peter, người biết chuyện gì xảy ra với người trong bức họa chứ?"

"Xác thực mà nói là tổng cộng có bốn mươi tám họa tượng, nếu huân tước các hạ lưu tâm thì có thể phát hiện, những bức họa này hoặc cá nhân hoặc hợp ảnh, nhưng, chúng đều miêu tả những mỹ nữ tuổi còn rất trẻ, tổng cộng có một trăm linh tám vị!"

"Hơn một trăm nữ tử?"

Anne kinh ngạc ôm miệng, trong lòng không khỏi có chút liên tưởng kỳ quái.

Không biết quản gia cổ quái Peter kia có đúng là cố ý không, hắn nhìn chằm chằm nàng một cách quái dị:

"Vị tiểu thư xinh đẹp này, tòa cổ bảo này còn có một truyền thuyết. Nghe nói, Julie sẽ giết chết tất cả mỹ nữ tiến vào trong, sau đó... bóng của nữ tử sẽ xuất hiện ở bức họa trên tường. Dát dát, ngài có lẽ sẽ là một vị trong đó!"

"Xin người không nên nói đùa như vậy!"

Anne sắc mặt khê biến, nàng tựa bên người Đỗ Trần, chẳng biết tại sao nàng cảm giác khi gặp nguy hiểm cùng bất an chỉ có bên người Đỗ Trần mới là an toàn nhất.

Mà sắc mặt của Poster ngồi đối diện với Đỗ Trần cũng không dễ nhìn, bắt quá mắt kính to của hắn đã che dấu đi. Trời ạ, hơn một trăm nữ tử... Anne nếu thật sự bất hành thành hy sinh giả kể tiếp, vậy sau này, nàng hắn là...

Hắn có chút ghen ghét nhìn Anne, có đôi khi làm đàn bà cũng tốt, ít nhất có thể danh chính ngôn thuận yêu cầu được bảo vệ.

Đỗ Trần nở nụ cười:

"Được rồi, về chuyện cổ bảo ta đại khái rõ ràng rồi, xem ra người cũng không biết nữ quỷ này vì sao lại xuất hiện."

Hắn thu bản đồ trong tay, đột nhiên hỏi:

"Vậy, người biết có quỷ trong cổ bảo sao vẫn dám sống ở đây, hơn nữa hơn mười năm không gặp nguy hiểm?"

"Ai biết được? Kỳ thật ta còn từng gặp qua nữ quỷ vài lần, các nàng không có ý thương tổn ta, có lẽ các nàng cũng là một người hầu quét dọn tòa cổ bảo này. Dù sao nữ hài tử đều yêu sạch sẽ, cho dù là nữ quỷ cũng không ngoại lệ!" - Peter nói.

Đỗ Trần vuốt cái mũi nhìn tên Peter một chút - quản gia có dung mạo âm trầm, hắn cười cười:

"Được rồi, ta đã hỏi xong hết rồi!"

Người hầu này cùng Julie cổ bảo giống nhau, đều lộ ra vẻ cổ quái.

”Các học sinh, chuyện thì mọi người đã rõ, có tính toán gì không? Rời đi để trở lại bến cảng, hay là...”

”Chúng ta muốn ở lại chỗ này! Hơn nữa ta yêu cầu tất cả đệ tử đều ở lại!”

Demis cùng lão thầy bói đã trở lại, Demis cầm lấy bình hồng tửu trên bàn tợp một ngụm, cười nói:

”Ta đều đã nghe các người nói, nếu thuyền trưởng Brook có thể bảo vệ chúng ta vậy tại sao chúng ta không thể biến sự kiện vong linh lần này thành một lần rèn luyện? Được rồi, ta tuyên bố, nếu ai tại cổ bảo này nguyện ý lưu lại một đêm, ta sẽ cho người đó qua khóa trình phản thực vật hóa! Ngược lại, nếu không nguyện ý thì xem như không hợp cách!”

”Oa, đặc cách! Francis, chúng ta ở lại cổ bảo một tối nha, ít nhất ta lựa chọn lưu lại!” - Cem hét lớn.

Tất cả nam sinh đều có chút động tâm, Anne mặc dù thoát nhìn rất sợ hãi, nhưng nàng thấy Francis lựa chọn ở lại cư nhiên cũng không chút do dự lựa chọn giống Francis. Người cuối cùng do dự thật ra là Poster, bất quá tất cả mọi người đều lựa chọn lưu lại, hẳn không thể làm gì khác hơn là bắt buộc phải làm theo.

Sự tình cứ thế được quyết định như vậy, Demis lại nói:

”Mặt khác, các người từ nay mai bắt đầu có một nhiệm vụ, là chuyện rèn luyện thực chiến sau này, ngày mai sẽ nói tiếp. Francis, trước tiên an bài chỗ ở, đêm nay ngủ thế nào? Khái!”

Hắn dừng một chút:

”Ta đề nghị, vì an toàn mọi người hãy lấy phòng của thuyền trưởng Brook làm trung tâm, đều ngủ ở phòng phụ cận hẳn, đồng thời, không nên ngủ một mình, ít nhất hai người một phòng!”

Hai người một phòng? cái này... Anne bất an, làm sao bây giờ, nơi này chỉ có một mình mình là nữ sinh.

Poster cũng gấp đến độ điên mất, trời ơi, chính mình sẽ ngủ cùng với ai đây.

Ngoại trừ hai người đó thì những người khác thật ra đều hiểu được đề nghị của Demis phi thường có đạo lý, Đỗ Trần suy nghĩ một chút nói:

”Cem cùng Jason ngủ một chỗ, lão đồ quỷ cùng lão thầy bói tự tìm phòng cho mình, ta không quản! Sau đó... Anne cùng bối bối đi ngủ chung, phòng các người cách vách với phòng của Brook và Harry, như vậy an toàn nhất.”

Đỗ Trần trầm nghĩ, bằng tinh thần lực của bối bối nhất định có thể sớm phát hiện ra nguy hiểm, nàng nói cho Dịch Cốt, như vậy nữ sinh duy nhất tại đây cũng an toàn.

Trong lòng nghĩ, Đỗ Trần chuyển ánh mắt tới người vô dụng nhất trong mọi người Poster, trong lòng thở dài. Ai, tên vô dụng này là do chính mình bảo vệ, nói như thế nào hẳn cũng là tiểu đệ của mình, chính mình hẳn phải chiếu cố hẳn một chút. Đã sớm biết là phải cho hẳn chút tiện nghi mà.

Trong con mắt ngây ngốc của Poster, Đỗ Trần nói:

”Poster, người theo ta ngủ cùng một chỗ, ta sẽ không khó chịu đâu.”

Trời ơi, Poster đã khóc, vội nói:

”Không, ta rất khó chịu, ta không có thói quen ngủ cùng người khác...”

Ba! Demis vỗ vai hẳn, an ủi:

”Poster đồng học, Francis đồng học an bài rất tốt! Phải biết rằng, các người ngủ càng phân tán thì phạm vi bảo vệ của thuyền trưởng Brook càng lớn, nguy hiểm của các người càng nhiều. Cho nên... hắc hắc!”

Demis cười rất quái dị, rất mập mờ:

”Đêm nay, người ngủ cùng Francis đồng học, trừ phi người không muốn thông qua tất cả các mục khảo thí...”

Thầy đã nói một cách ti tiện như vậy Poster còn có cách cự tuyệt sao? Cơ bản là không thể từ chối. Sau khi ăn xong, Đỗ Trần kéo tay Poster đi vào phòng ngủ.

128. Cởi Quần Áo! Giặt Giũ! Tắm Rửa!

oOo

Vào phòng ngủ, Đỗ Trần đem tất cả các hoa văn hoa sen có thể di động được che dấu trong nội y, sau đó cởi trường bào, cười nói:

”Thật là thú vị, không thể tưởng tượng trạm thứ nhất khi xuất môn lại gặp một tòa quỳnh bảo.”

”A? thật thú vị?”

Poster lẳng lặng đứng nhìn Đỗ Trần cởi áo ngoài, lộ ra thân thể cường tráng bên trong, sắc mặt ửng đỏ, cúi đầu.

Tiếp đó, hắn rất nhanh đánh giá tình hình phòng ngủ, đây là một phòng ngủ quý tộc cổ, một cái giường lớn, một bộ bàn ghế, còn có lược chải đầu.

Mấy thứ này là sao? Chẳng lẽ tối nay mình phải ngủ cùng giường với Francis?

Sao có thể, trời ạ! Không muốn!

Phải nghĩ biện pháp, mau một chút, nhất định phải nghĩ ra.

Trong lúc này, Đỗ Trần đã thay đồ ngủ, hắn chỉ vào cửa phòng vệ sinh hỏi:

”Người có muốn tắm trước không? Nếu không khi ngủ sẽ rất không thoải mái!”

”Không, ta không tắm... người tắm trước đi!”

Poster vốn cự tuyệt, nhưng trong lòng bất đắc dĩ cực kỳ, sao có thể không tắm? Trên biển đi mấy ngày, lại ngồi xe ngựa hơn mười dặm bụi bặm bám trên người sớm đã khiến mình không chịu nổi, nghĩ vậy, hắn cúi đầu nói:

”Người tắm trước đi, ta, ta ra ngoài tắm.”

”Ra ngoài? Bên ngoài có nữ quỷ, người một khi thoát ra khỏi sự bảo vệ của thuyền trưởng Brook nếu gặp phải nữ quỷ thì biết làm sao?” - Đỗ Trần thuận miệng nói.

”Cái này... nhưng . Vậy thì, vậy thì ta tắm trước!”

Poster vội vã chạy vào phòng tắm, rầm chát , cửa phòng tắm bị hắn khóa lại, hắn không muốn dùng phòng tắm mà nam nhân đã dùng qua.

Đỗ Trần tùy ý đánh giá cái phòng ngủ này, nơi này cũng có một bức họa, là hợp ảnh của hơn mười cô gái, bất quá vị trí vẽ rất thú vị, nó đặt ở đối diện giường lớn, tựa như nhìn người trên giường.

”Mười vị tiểu thư xinh đẹp, các người khỏe chứ?”

Đỗ Trần nhìn bức họa khoát tay:

”Các người đều là vong linh sao?”

Một mặt nói, Đỗ Trần một mặt phóng ra một đóa liên hoa, bức họa lung lay một chút.

Đột nhiên, vẽ mặt của mười cô gái trong bức họa thay đổi, hoảng sợ, bất an, còn có ánh mắt của các nàng đều dừng lại trên liên hoa trong tay Đỗ Trần.

Thanh âm của Đỗ Trần biến thành lạnh lẽo:

”Tặng các người một chữ, Cút! Lão tử không thích trong lúc ngủ bị nữ quỷ quấy rầy!”

Hắn đè mạnh liên hoa hộ thuẫn lên bức họa.

"Ta tùy thời đều có thể dễ dàng giết chết vong linh các người, cho nên, cho các người thời gian một ngày suy nghĩ, muốn ở lại cổ堡 của ta vậy phải tiếp đón chủ nhân như thế nào chứ? Hừ!"

Đỗ Trần thu hồi Liên Hoa, vừa rồi hẳn không phải chỉ là hù dọa nữ quỷ mà thật sự hẳn có thực lực làm thế, hẳn nói toàn bộ đều là thật. Là một lời nói không thể thật hơn.

Quỷ, đệ tử của 'Bồ Đào' sợ quỷ sao? Sư huynh của lão tử hủy cả Âm tào địa phủ, lão tử thu thập mấy cái nữ quỷ còn có vấn đề sao?

"Francis đồng học, người nói chuyện với ai vậy?" - Poster từ phòng tắm đi ra.

"Không có, ta đang nói với bối bối. Người tắm nhanh như vậy sao?" - Đỗ Trần nhìn hình dáng Poster tức cười.

Poster mặc dù đã thay áo ngủ rộng thùng thình nhưng trên khe hở của áo thấy rõ bên trong hẳn còn mặc một tầng nội y màu đen bó sát người. Bộ cánh bên trong của hẳn, ngoài cổ tay cùng da tay thì tất cả đều che lại. Hơn nữa lúc Poster bỏ kính xuống lau lau, hẳn mặc dù là tên một sách nhưng nhìn qua lại tuần tú hơn rất nhiều. Một loại tuần tú rất trung tính, thông dụng đối với cả nam và nữ.

"Úi, người không phải ngày nào cũng mặc nội y chứ?"

Đỗ Trần tiến lên trước người hẳn, nhìn nội y của hẳn.

"Quần áo nhiều vậy, người không nóng sao?"

Poster lập tức che cổ áo, thấp giọng nói:

"Không, không nóng, đây là một loại rèn luyện. Cái... kia.... Francis đồng học, người ngủ trước đi, ta muốn đọc sách một chút."

"Tốt, ta đi tắm đây!"

Đỗ Trần vừa nói vừa cởi quần áo, Poster nhìn Đỗ Trần cởi bớt quần áo lộ ra thân thể cường tráng, đột nhiên ý thức được cái gì, giống như gặp quỷ hét lên:

"Người. người sao lại cởi quần áo ở đây..."

Đỗ Trần tùy ý nói:

"Đều là nam nhân, sợ cái gì?"

.

Đỗ Trần từ trong phòng tắm đi ra vẫn thấy Poster đang đọc sách, thuận miệng hỏi:

"Còn không có ngủ à, huynh đệ?"

Poster cũng thấy được toàn thân Francis cởi trần chỉ có một cái khố ngắn, lập tức thét lên chói tai:

"Người sao không có mặc quần áo?"

"Ngủ như vậy mới thoải mái, đều là nam nhân người không hiểu sao? Người nói người, chẳng lẽ sợ ta cường gian người sao?"

Tâm tình của Đỗ Trần khác hẳn Poster.

"Người sai rồi Francis đồng học, mời người mặc đồ ngủ vào, xin người bảo trì phong độ của thân sĩ quý tộc!" - Poster run rẩy nói.

"Thật lắm chuyện! Được, ta nghe người!"

Đỗ Trần bất đắc dĩ mặc đồ ngủ, lại hỏi:

"Người còn muốn đọc sách sao?"

"Đúng vậy, Francis, mời người nghỉ ngơi trước." - Poster nói.

"Vậy cũng tốt, ta ngủ trước!"

Đỗ Trần ngáp một cái rồi nằm xuống giường, con mắt hần nhìn bức họa đối diện. Hắc hắc, nguyên lai có mười mỹ nữ đã thiếu đi một người, bây giờ trên bức họa chỉ còn lại chín vị mỹ nữ.

Thú vị!

Một đêm gió êm sóng lặng, ít nhất, bọn học sinh lúc ngủ cũng không phát hiện cái gì dị thường. Nhưng, trong một góc phòng âm u của cổ bảo, một thân ảnh kiều mỹ quỳ gối trước bức họa, nói:

”Thủ lĩnh, chúng ta có thể gặp rắc rối lớn rồi!”

Nhìn dung mạo của nàng thì đúng là thiếu nữ thiếu đi trên bức họa trong phòng ngủ của Đỗ Trần.

”Mới vừa rồi chủ nhân bây giờ của cổ bảo - Francis nhấn lời cảnh cáo tới tiểu đội thứ tư chúng ta, hơn nữa đưa ra yêu cầu giao thiệp.”

”Francis có tư cách gì cùng chúng ta giao thiệp? Hừ!”

Trên vách tường truyền ra thanh âm lạnh như băng, là thanh âm của nữ nhân:

”Bất quá đầu thần mới ra tay bắt lão tam thật sự rất cường đại, thậm chí so với ta còn cường đại hơn! Theo lời hần nói, hần là thành viên của thánh viêm kỵ sĩ đoàn Shigeru, điều này tuyệt không có khả năng. Hần nói dối! Thánh viêm kỵ sĩ đoàn trong vãn thần đại chiến cũng chỉ có mấy cao thủ như vậy. Bây giờ đã cách ngàn năm, hậu duệ của Shigeru đốc kỵ trung tướng sớm đã suy bại, không có khả năng có cao thủ bậc này.”

Thanh âm lúc này biến thành lạnh lẽo:

”Truyền lệnh của ta, mọi người không được tùy tiện quấy nhiễu, toàn bộ tại chỗ đợi lệnh.”

”Tuân mệnh!”

Nữ quý nghiêm nghị trả lời, lại nói:

”Đầu lĩnh, ta đề nghị ngài cùng Francis đàm phán, bởi vì, vừa rồi hần xuất ra trước mặt chúng ta một kiện thánh khí có uy lực vô cùng kinh khủng, khí tức của thánh khí nọ cho ta biết, Francis có thể giơ tay nhắc chân tiêu diệt chúng ta!”

”Cái gì? trong hậu duệ của Shigeru đốc kỵ trung tướng có nhân vật cỡ này sao?”

”Đúng vậy, thủ lĩnh, mặt tướng vô năng không thể phán đoán chuẩn xác khí tức nọ là cái gì, nhưng khí tức của nó quả thật thần thánh tới cực điểm! Trong tam đại lục, sợ rằng chỉ có Thảm Thủy Thánh Quang mới có thể cùng nó đứng chung. Không, mặc dù cỗ khí tức này cùng Thảm Thủy Thánh Quang rất giống nhau, nhưng nó so với Thảm Thủy Thánh Quang còn muốn thần thánh hơn nhiều. Cơ hồ không thể so sánh ngang được.”

Bức họa trên vách tường thật lâu sau đều không có phát ra thanh âm gì, nữ quý đang quỳ cũng một mực tại chỗ.

”Sao có thể có lực lượng mạnh như vậy? Ta biết rồi! Truyền lệnh, tất cả chiến đội tại nơi này tập hợp.”

Sáng sớm ngày thứ hai, Đỗ Trần sớm mở mắt nằm trên giường, mười mỹ nữ trên vách tường chỉ còn chín người, xem ra nữ quý kia ban đêm không có về.

Poster toàn thân co lại còn ôm một quyển sách, ngủ gật trên bàn, thật sự là một học sinh rất hiếu học.

Nhìn ngoài cửa sổ, mặt trời còn chưa có từ ngoài biển hiện lên, nhưng phương đông đã sáng, phòng ngủ không cần thấp đèn vẫn có thể nhìn thấy mọi thứ. Thời gian còn sớm, Đỗ Trần nhàn nhã vô sự lấy lão ngữ ”vô dụng” ra, sau đó nhìn nó lắc đầu.

”Huynh đệ à, ngươi cuối cùng có cái tác dụng gì?”

Hần nặn nặn, nặn ”lão ngữ” thành một cây gậy tròn, lại truyền liên hoa nội kính để cho nó biến lớn nhỏ.

”Ha! Sẽ không phải cái kia chứ?”

Đỗ Trần trong lòng toát ra một ý nghĩ tà ác, vô sỉ, ý nghĩ hạ lưu....

Trong chốc lát nặn 'lão ngư' thành cái bình, lại nặn thành các thứ khác nhau... Đỗ Trần đột nhiên phát hiện chính mình mặc dù luyện đồng tử công nhưng nội tâm lại là nam nhân rất bình thường. Đối với Poster rất tuần tú trung tính cũng không để ý, chính mình cứ nhiên có xúc động của nam nhân.

"Không phải đâu! Chẳng lẽ công pháp đáng chết thay đổi mình, tự nhiên đối với một nam hài có phản ứng. Cái này..." - Đỗ Trần sợ hãi với ý nghĩ của mình.

Poster nằm trên bàn, mau chóng tỉnh lại, Đỗ Trần lập tức dặt cây côn "lão ngư" vào lưng, sau đó đứng dậy rửa tay rửa mặt, thuận tiện lấy lại bình tĩnh.

Mọi người gặp nhau trong phòng ăn, Demis tinh thần phấn chấn lớn tiếng nói:

"Các vị đồng học, các người tối qua ngủ ngon chứ? Demis giáo thụ của các người ngủ rất ngon, còn mơ thấy thật nhiều nhật nhiều tiền nữa."

Các đệ tử có chút không chú ý ngồi bên bàn, cho dù có cao thù bảo vệ nhưng ở một tòa phủ bảo có thể ngủ ngon như vậy sao.

"Tốt lắm, các người một mặt ăn cơm, một mặt nghe Demis giáo thụ giao nhiệm vụ."

Demis vừa ăn vừa nói:

"Các người biết ba vấn đề khó khăn của Lanning chứ?"

"Ta biết!" - Cem lập tức nói, hần đứng trên ghế đặc ý chuẩn bị cho trẻ con, lớn tiếng nói.

"Uy hiếp của McAllen, thủy tai của sông New Zeland, còn có Ngư Nhân Nam hải quấy nhiễu."

"Đúng vậy, Cem đồng học người trả lời rất chuẩn xác. mà ta muốn nói, chính là vấn đề người cá ở Nam hải."

Demis nhanh chóng nuốt thức ăn trong miệng, bắt đầu nói:

"Ngư Nhân, loại dã thú này phi thường ghê gớm, bọn họ thường xuyên thành quần kết hội quấy nhiễu duyên hải Lanning khiến cho cư dân duyên hải không thể sinh sống. Năm năm trước, vua Lanning, Bargnani bệ hạ ra lệnh cấm xâm nhập nơi Ngư Nhân quấy nhiễu nhiều nguy hiểm nhất."

Jason nhú mày oán giận:

"Đúng vậy, cứ như vậy duyên hải không có bình dân, Ngư Nhân cũng không có thực phẩm ngon, không chịu được sẽ chuyển đến địa điểm khác. Nhưng kinh tế duyên hải của Lanning cũng chịu tổn thất phi thường lớn, hàng tuyến của gia tộc chúng ta cũng có mấy cái phải chuyển sang đường bộ!"

Anne ngạc nhiên nói:

"Lanning là một cường quốc trên tam đại lục, cao cấp đấu thần vô số, sao ngay cả bọn người cá nhỏ nhoi lại không giải quyết được?"

"Anne, người ở bên trong đại lục nên không biết chuyện hải dương. Khí của người cá cùng loại cá bình thường không hề khác biệt, hơn nữa tốc độ sinh sản cực nhanh. Bọn họ du kích quấy nhiễu duyên hải, một khi có thảo phạt đại quy mô, bọn chúng sẽ lập tức trốn xuống biển sâu, dựa vào ưu thế ẩn dấu khí tức mà trốn tránh sự thanh trừng... trừ phi Lanning vương quyết tâm cùng hải tộc toàn diện chiến tranh, nếu không, cao cấp đấu thần cũng không có phương pháp truy đuổi vào biển sâu thanh trừ bọn chúng."

Demis cười nói:

"Chính thức thì các người sau khi tốt nghiệp mới phải lo lắng, tốt lắm, căn cứ vào tình báo mà học viện nắm giữ, cạnh cảng New Zeland có lượng lớn Ngư Nhân tập trung, cũng là nơi thích hợp để cá người rèn luyện. Bây giờ, cùng Demis sư phụ đi thanh trừ người cá! Bọn họ rất thích hợp làm đối thủ để các người huấn luyện."

Đỗ Trần nghe xong nhiệm vụ này trong lòng rung động, Ngư Nhân này là dã thú, thô phỉ, hơn nữa hung tàn lấy loài người làm thức ăn, giết chết bọn họ cũng là việc thiện không nhỏ.

Demis tràn ngập hấp dẫn lực, mà thanh âm lại có chút âm áp. Các đệ tử thu thập một chút, tạm thời bỏ qua nghiên cứu vong linh cổ bảo chuyển tới bờ biển thanh trừ Ngư Nhân. Mỗi người giết mười tên người cá là qua một học phần! Đây chính là phần thưởng hấp dẫn đệ tử của Demis đưa ra.

Ngay sau khi bọn người Đỗ Trần rời cổ bảo, tại một căn phòng âm u dưới đất có mấy nhân ảnh.

”Demis kia có lai lịch gì? Tại sao lại dẫn Francis đi tới nơi nào đó của Ngư Nhân? Chẳng lẽ hắn không biết bí mật của Ngư Nhân tại cảng New Zealand sao?”

”Hay là mấy đệ tử này quả thực tới nơi ở của người cá để chịu chết. Bất quá, có cao thủ gọi là Brook kia thì bọn họ hẳn là có thể.... Tốt lắm, đầu lĩnh tới rồi!”

Thanh âm lạnh lẽo vang lên:

”Trước tiên không nên quản Demis kia, chúng ta bây giờ phải nghiên cứu đối đãi với Francis thế nào...”

oOo

129. Càng Xinh, Càng Đẹp, Càng Là Rác Rưởi

oOo

Ra khỏi cổ bảo, hướng về phía nam đi tầm bốn-năm dặm lộ trình, ở đây có một thôn đánh cá đồ nát. Thôn này rất nhỏ, từ trái sang phải nhà cửa đồ nát, nó trước kia cũng có hơn trăm thôn dân sinh sống, bất quá lúc này cả thôn đầy cỏ dại, bụi rậm, đường nhỏ hoang vu, vừa nhìn liền biết thật lâu không có ai sống ở đây.

Xa xa nhìn vào ngư thôn, Demis thở dài:

”Ai, đây là chuyện tốt mà bọn Ngư Nhân đáng chết lắm, các thôn dân ở đây vốn sinh sống nhờ biển nhưng sau khi Ngư Nhân đến đây bọn họ đã bị ăn thịt, chỉ có thể bỏ lại gia viên của mình tứ tán tha hương, dãi vào trong đại lục...”

Cem Sino đi theo sau mọi người, nghe vậy nói:

”Demis giáo thụ, Ngư Nhân đáng chết thật quá ghê tởm, bọn họ ở đâu? Ta lập tức giết chết bọn họ!”

”Đừng nóng vội, Ngư Nhân sẽ chủ động tìm tới!”

Demis cười hắc hắc giơ một cái lồng sắt, trong lồng còn có thịt gà được hẩn lấy từ phòng bếp của cổ bảo.

”Ngư Nhân thích nhất mùi máu tươi, dùng thứ này có thể dẫn bọn chúng tới.”

Demis cùng Bowen bò lên trên một thân cây, sau đó dưới tàng cây vẽ một vòng phấn gì đó, hẩn cười nói:

”Brook tiên sinh, Ngư Nhân cường tráng nhất bất quá là trình độ nhất cấp đấu sỹ, nhóm đệ tử này hoàn toàn có thể ứng phó, ngài lên đây xem nào nhiệt đi, để cho các đệ tử rèn luyện một chút! Thuận tiện... thuận tiện bảo vệ chúng ta!”

Dịch Cốt nhìn thoáng qua Đỗ Trần, thấp giọng nói:

”Thiếu gia, Demis nói phi thường có đạo lý, Ngư Nhân quả thật là thứ thích hợp nhất cho ngài luyện công.”

”Ân, kinh nghiệm thực chiến của ta đích xác rất thiếu, nên luyện một chút, người ôm bói bói cùng Harry lên cây, có thể lưu tâm để ý an toàn của ta một chút.”

Demis đứng trên cây, hẩn nắm lấy con gà trong lồng, gà kêu ”quang quác”, bọn họ tạo nên vài miệng vết thương trên nó rồi đột nhiên ném ra xa.

”Các học sinh thân ái, căn cứ tư liệu của du học cầm tay, nơi này có một bộ lạc ba trăm Ngư Nhân, các người là đấu sỹ cấp ba có thể đấu với sáu mươi tên, hoàn toàn có thể dễ dàng ứng phó! Tốt lắm, chuẩn bị bắt đầu rèn luyện, nhớ kỹ, mười Ngư Nhân một học phần, mà học phần du học bên ngoài ảnh hưởng tới việc các người tại cấp bốn-năm đóng bao nhiêu học kim.”

Trong không khí bốc lên mùi máu tươi.

”Dát!”

Ngoài khơi cách ngư thôn không xa truyền đến tiếng kêu của người cá, hơn mười tên Ngư Nhân đi bằng hai chân, chi trên cường tráng, còn có miệng khổng lồ với hàm răng sắc. Đỗ Trần trong lòng cảm thấy một cổ áp bức.

Loại áp lực này khiến cho hắn cảm thấy tim đập nhanh hơn, Đỗ Trần bắt đầu hưng phấn.

”Một, hai, ba... ha ha, mười bảy! Các bạn học sinh, ta động thủ trước!”

Cem quát to một tiếng liền lấy kim quan trên đầu, quát lớn: ”Hỏa miện!” Lời hắn còn chưa dứt thì vũ đấu sĩ Jason đã giơ lên thánh khí hình cái búa lớn vọt tới.

Anne cùng Poster trong nháy mắt cũng động, lúc này có thể thấy, bốn vị đồng học đột nhiên cảm thấy sắc trời có chút âm đạm.

Gió thổi nhẹ qua bờ biển, tiếp đó, trên mặt biển thảng sáu đột ngột xuất hiện tuyết bay, tuyết bay đầy trời. Tuyết bay đập vào mặt, trong nháy mắt làm mê li tầm nhìn của mọi người. Tuyết trắng tinh khiết bay nhanh xoay tròn theo bạch y, còn có một dải tóc màu vàng mang theo một vẻ tuất nhã phiêu dật xuất hiện.

Quang mang màu trắng chợt lóe.

”Tích đập”, trong tuyết trắng bắn lên màu đỏ của máu.

Tuyết tan, Đỗ Trần đứng trên bờ biển đầy trắng và đỏ, chậm rãi thu hồi thánh khí kiếm, theo đó mười bảy thi thể Ngư Nhân ngã xuống, hắn mỉm cười nói:

”Đây là thủy hệ băng tuyết bí kỹ do ta sáng tạo, Thệ Tuyết! Mặc dù còn chưa hoàn thiện nhưng trong nháy mắt có thể đánh gục mười mấy Ngư Nhân!”

Về mặt Đỗ Trần mặc dù bình thản, bất quá trong lòng lại đắc ý. Tuyết bay phiêu vũ, áo trắng, tóc vàng hỗ trợ, trường kiếm giết địch trong nháy mắt, hình tượng này phối với dung mạo anh tuấn thoát tục của Francis....

Đủ để phát điên chẳng?

Cái tên trộm vật dung mạo bình thường, bỉ ổi, hèn mọn không có được hình dáng này! Anne nhìn Đỗ Trần cước đạp trên hai màu tuyết trắng máu đỏ đi tới đột nhiên bước nhanh lên nghênh đón, sắc mặt ửng đỏ:

”Francis, bí kỹ của ngươi rất đẹp, bông tuyết đẹp, kiếm pháp đẹp, người cũng rất tuấn tú, thật sự là quá hoàn mỹ....”

”A Francis huynh đệ, bí kỹ của ngươi đích xác rất cao minh, nhưng, ngươi cũng phải lưu lại cho mấy người chúng ta học phần chứ.”

Cem oán hận, đột nhiên, hắn chỉ ngoài khơi hồ lớn:

”Hắc, lại tới thật nhiều, các học sinh mau lên, đừng để cho Francis huynh đệ giết sạch!”

Một đám Ngư Nhân lại từ dưới biển sát đến, bọn họ rất tráng kiện, vừa lên tựa hồ đối với đồng bào bị giết không chút động dung, ngược lại trực tiếp đánh về phía các Ngư Nhân đã chết, sau đó mở ra miệng rộng đồ lôm nhanh chóng ăn hết thi thể đồng bào.

Quả thực so với dã thú còn súc sanh hơn, ngay cả đồng bào của mình cũng không buông tha!

Thấy tình hình này, vốn Anne cùng Poster có chút nương tay cũng phát động toàn lực. Nhưng tình huống dần dần không tốt.

Ngư Nhân ngày càng nhiều, tựa hồ giết không hết, nhiều vô cùng.

Anne đầu tiên thở ra một hơi nặng nhọc, mà Đỗ Trần cũng lén dùng tới liên hoa nội kính bù đắp dấu khí của mình đã hao tổn quá nhiều. Chuyện gì xảy ra vậy? Sao lại tới nhiều như vậy?

Trong chốc lát, lại có một đợt Ngư Nhân lao tới bao vây đám đông nam học sinh. Đây là rèn luyện sao? Không phải nói chỉ có ba trăm thôi sao?

Trên cây, Dịch cốt cũng lạnh lùng nhìn thoáng qua Demis:

”Đây là địa điểm rèn luyện mà người chọn sao? Tư liệu của người là cái gì vậy? Ngư Nhân thật nhiều lắm a?”

Hắn có chút lo lắng, chủng tộc Ngư Nhân này cực kỳ đặc thù, bọn chúng khi ẩn trong biển thì mùi giống như là các loại cá, hơn nữa bọn chúng không có đầu khí, nếu các đầu thần không am hiểu thủy hệ rất khó phát hiện trong biển có bao nhiêu Ngư Nhân. Ngày trước Ziege phong hào đấu thần cũng là dùng bí kỹ thủy hệ mới phát hiện ra Ngư Nhân gián điệp giám sát Beieralex.

Cho dù là cửu cấp đấu thần như Dịch Cốt cũng không biết rốt cục trong biển ẩn nấp bao nhiêu Ngư Nhân.

”Hắc hắc, tình báo sai lầm!”

Demis cười hề hề:

”Sao có nhiều Ngư Nhân như vậy? Ta nhớ kỹ trong du học cầm tay viết, nơi này nhiều nhất có ba trăm Ngư Nhân!”

Quên đi, du học cầm tay đã bị người vứt đi, tình huống nơi này căn bản là không có trong sách! Lão thầy bói âm thầm khinh bỉ Demis.

Đáng chết, Ngư Nhân nhiều lắm, Demis nổi điên rồi? Sao lại chọn một địa điểm rèn luyện như vậy? Đỗ Trần đã giết rất nhiều, hắn quay đầu lại nhìn Demis trên cây, quát:

”Lão đồ quỷ, người dám chơi chúng ta?”

Lúc này thì, Ào! Ào! Ngoài khơi nổi sóng lên, tiếp đó, một cột nước phóng lên cao, trên cột nước có một bóng người hùng tráng cao lớn đứng vững vàng, cũng là một Ngư Nhân, bất quá thân thể của hắn thật là to lớn cường tráng.

”Ai dám giết con cháu của ta? Mau đền mạng!”

Poster kinh hô:

”Lục cấp dị thú Ngư Nhân vương! Đây là dị thú cao cấp mà chúng ta không có khả năng ứng phó!”

Ngư Nhân vương nọ đi lên bờ biển, hắn thẳng một đường đi tới nháy mắt đã tới trước mặt bọn người Đỗ Trần, Ngư Nhân đều lách mình tránh đường, hắn giận dữ hét:

”Các người dám giết nhiều tử tôn của ta như vậy sao? Chịu chết đi!”

Các học sinh đồng thời biến sắc, Anne lùi tới bên Đỗ Trần, quay đầu nhìn lại Demis ở trên cây.

”Francis, làm sao bây giờ?”

Poster sắc mặt tái nhợt lặng lẽ đứng bên Đỗ Trần, mà Jason cùng Cem đều điên cuồng chửi rủa.

Mẹ nó, không phải nói chỉ giết một ít Ngư Nhân bình thường sao? Tại sao lại gặp phải Ngư Nhân vương cường đại?

Xong hết rồi! Theo một tiếng rống của Ngư Nhân vương, tâm của bọn họ chìm vào đáy cốc.

”Chết hết đi!” - Ngư Nhân vương giơ cao cánh tay hét lớn.

Đỗ Trần phản hện liếc mắt nhìn Demis đang xem nhiệt náo ở trên cây, hắn xoay người liếc nhìn Ngư Nhân vương, đột nhiên chửi:

”Ngu ngốc!”

”Ngu ngốc?” - Ngư Nhân vương sững sốt.

”Đúng vậy, ngu ngốc một cách điển hình.” - Đỗ Trần nói.

Ngư Nhân vương giận dữ, không đợi hắc quái lớn, đột nhiên, sau gáy hắc tóc ra một đóa hoa máu rồi hắc ngựa mặt lên trời, ngã quy. Ầm!

Người cá vốn là chủng tộc nửa dã thú nửa trí tuệ nên cũng biết kinh hoàng, một đám dã thú mất đi thủ lĩnh tối cao tồn tại, chúng kêu thét chạy tứ tán, trong chớp mắt bỏ chạy vô ảnh vô tung. Mà một phần nhỏ muốn báo thù nhưng bị khí thế của Dịch Cốt dọa sợ không dám tiến lên.

”Nói thật, các người trốn trong biển lợi dụng ưu thế đặc thù về hơi thở mà tị nạn, vậy sẽ không phải chết không minh bạch. Kết quả thì sao? Người chủ động từ biển lên tìm chết, đây không phải ngu ngốc thì gọi là gì?”

Đỗ Trần đối với thi thể của Ngư Nhân vương, phát phát tay giao phó cho Dịch Cốt.

”Oa, đầu thần dũng sĩ của gia tộc Kain đã cứu mạng chúng ta!”

Cem hưng phấn kêu to, hắc hình như lúc nào cũng ở vào trạng thái tinh thần hưng phấn này. Tiếp đó, Cem phần hận nói:

”Tình báo của Demis giáo thụ sai! Chúng ta phải hỏi cho rõ mới được!”

Bọn họ lập tức kiểm Demis để làm khó dễ, riêng Đỗ Trần lại đi tới bên Dịch Cốt, cười hỏi:

”Còn không mau xuống? Thi thể này có gì để nghiên cứu sao?”

Hai tay Dịch Cốt vô cùng nhanh chóng hoạt động trên thi thể Ngư Nhân vương:

”Dị thú ngoài lục cấp đều sinh ra hồn tinh, là đồ vật tốt!”

”Nguyên lai có đồ tốt”, Đỗ Trần lại hỏi:

”Vừa rồi một chiêu ‘Thệ Tuyết’ thế nào?”

Dịch cốt nhìn qua:

”Nhìn qua rất đẹp!”

”Ngoại trừ nhìn qua rất đẹp thì sao?”

Dịch Cốt do dự rất lâu:

”Nhìn qua cũng rất tuần tú!”

”Ngoại trừ rất tuần tú?”

”Thật sự muốn nói?”

”Muốn, nói thật đi.”

”Nhất định phải nói?”

”Nhất định!”

”Rất vô dụng.”

Nụ cười của Đỗ Trần cứng lại trên mặt, hắc lao tâm khổ tứ nghiên cứu chiêu thức, một tông sư cao thủ lại bình một câu chính thức như vậy?

”Ân, người tiếp tục nói đi, nói thật đi, không phải sợ khó nghe! Không quan hệ, ta có thể tiếp nhận.”

Dịch Cốt nhìn đầu Ngư Nhân vương, nói:

”Nếu thiếu gia muốn nghe lời nói thật, ta nói vậy. Một chiêu này hí lộng mấy học sinh không có bao nhiêu kinh nghiệm thực chiến còn có thể, nhưng gặp phải đấu sĩ có kinh nghiệm phong phú, không cần là đấu sĩ cao cấp, chỉ cần tứ cấp đấu sĩ đã có thể dễ dàng nắm được sơ hở đánh bại người! Thậm chí đánh chết người! Ummm, tại sao trước khi xuất kiếm lại phải làm cho tuyết rơi? Đây không phải là muốn nói cho đối thủ biết người muốn xuất kiếm sao? Tại sao lại phân tán đầu khí lên bông tuyết? Như vậy mặc dù có thể phát huy đặc tính làm chậm của băng tuyết hệ, nhưng uy lực trên kiếm của người cũng...”

Dịch Cốt nói một tràng dài, cuối cùng tổng kết:

"Thiếu gia, ta không thể hiểu nổi chính là, ngài là một ma đấu sĩ mà tại sao lại bỏ qua việc tu tập thủy nguyên tố viễn trình công kích địch nhân, ngược lại lại như vũ đấu sĩ xuất kiếm giết địch? Dùng chiêu thức bề ngoài hoa lệ, cũng ra chiêu chậm hơn."

Lời nói thật thì khó nghe, nhưng tiểu tử người nói cũng quá mức rồi. Mau ngừng lại, quên đi! Đỗ Trần lắc đầu thở dài, trong lòng ghi nhớ lời Dịch Cốt.

"Thiếu gia, hết thấy đều là vì người không dụng thần lực mà Da Tát thần cho, nếu người vận dụng liên hoa thánh khí, thực lực tự nhiên không thể dùng lẽ thường mà nói."

Đỗ Trần còn đang tự ngẫm nghĩ về bí kỹ của mình, hần tiện tay thu lại hồn tinh sau đó trở về cùng gia nhập hội tội Demis. Còn lại Dịch Cốt tiện tay ném thi thể thật lớn của Ngư Nhân vương xuống biển, ném rất xa.

Đối mặt với sự chất vấn của đệ tử, Demis cũng không có đáng đáp sự phụ, chỉ cúi đầu cười trừ giải thích sai lầm của mình, cuối cùng hần không có chút thể diện, trừng mắt nói:

"Làm gì? Giáo thụ không thể sai một lần sao? Đi, chúng ta trở về vong linh cổ bảo tiếp tục rèn luyện đảm lượng!"

Ban ngày ban mặt, Julie cổ bảo nhìn qua có chút âm trầm nhưng không kinh khủng như ban đêm, tâm tình của các học sinh cũng tốt hơn một chút. Trong lúc này, Dịch Cốt mời Đỗ Trần vào phòng ngủ của hần, tiểu bối bối cùng Harry cũng đang ở đây.

"Thiếu gia, vừa rồi tên Ngư Nhân kia rất quái dị, ta tại thân thể hần phát hiện cái này."

Dịch Cốt lấy ra một khối màu đen.

Khối màu đen này thể tích, tài chất không giống đá, cũng không giống sắt, toàn thân màu đen, nhỏ, chỉ lớn như trứng hạc.

"Thiếu gia, đồ này dám chắc không phải trên người Ngư Nhân vương có thể có, ta không xác định được!"

"Người cũng không nhận ra đây là cái gì? Harry, người nghĩ một chút, bối bối, con cũng nhìn xem."

Hai người chưa phát hiện ra cái gì, Harry chỉ nói mùi của thứ này giống hòn đá bình thường, mà bối bối chỉ nói một câu - đồ vật này dám chắc không thể ăn!

"Thiếu gia, nếu người muốn đi hỏi Bowen cùng Demis, ta kiến nghị không nên, hai tên này trên đường, ta phát hiện bọn họ phi thường cổ quái, tốt nhất là không nên toàn tâm tin tưởng bọn hần!"

Dịch Cốt nói một câu đã lập tức loại bỏ ý niệm trong đầu Đỗ Trần định tìm hai lão già này.

"Nữ Nhi!" - Hần lên tiếng gọi Alex.

Để xem đứa con trai cao thủ có thể khiến mình kinh hãi hay không.

"Cao thủ" tiểu tử kia tùy ý liếc mắt nhìn vật trong tay Đỗ Trần, khinh thường:

"Đây không phải là thánh quang thạch, thiên diễm thạch, thái dương phản phủng chùng là luyện kim thuật chế ra đồ vật này. Còn muốn cao thủ phân biệt sao?"

"Là sản vật của luyện kim thuật?"

Đỗ Trần con mắt sáng ngời, nhi tử "cao thủ" này tri tức thật uyên bác, không hổ là "cao thủ". Hần ngàn ngập hi vọng hỏi:

"Alex, mau nói cho ba ba biết, đồ vật này dùng làm gì?"

"Cao thủ" ngẩng đầu, nhặt nhẹo nói:

"Không biết!"

"Người không biết?" - Đỗ Trần sững sốt - "Người không phải nhận ra đồ vật này sao?"

"Có thể nhận ra nguyên ta tự nhiên là cao thủ! Đã có thể xem như cao thủ cũng không nhất định phải biết nguyên liệu chế thành sản phẩm dùng thứ gì. Đây là thường thức cơ bản! Không nên nói với người khác người biết cao thủ! Ngốc "

Tiểu tử kia nói những lời này còn chưa xong đã bị Đỗ Trần một câu "Nhi tử!" ném trở về.

Cái thứ kỳ lạ không tên, bắt quá chợt nghe tên vừa rồi có thể phán đoán - cũng là đồ tốt.

Đêm, các học sinh đều ngủ, vẫn phân phối như hôm qua.

Đỗ Trần nằm trên giường giả vờ ngủ nhưng thế nào cũng không ngủ được, bởi vì trong đầu hắn có một cỗ cảm giác huyền diệu ngày càng mãnh liệt.

Poster ôm một quyền sách ngủ gật, mũi thở nhẹ phát ra âm thanh nhỏ, rất nhẹ, cũng rất dễ nghe.

Cỗ cảm giác lạ trong đầu ngày càng rõ ràng, ngay khi nó đạt tới rõ ràng nhất, Đỗ Trần đột nhiên thấy bức họa trên vách tường đối diện động, người bên trong động rồi.

"Francis, đội trưởng của chúng ta mời ngài đi."

oOo

130. Các Lão Tổ Mẫu

oOo

Theo thanh âm mờ ảo, một cô gái từ trên bức họa bay xuống giống như tiên nữ trên trời lạc tới trước giường Đỗ Trần, nhìn gương mặt kia đúng là cô gái đột nhiên biến mất trên bức họa đêm qua.

Đỗ Trần xuống giường đón nữ quỷ, liếc mắt nhìn Poster đang ngủ say:

"Sao lại quyết định tới gặp ta nhanh như vậy? Ta có thể đi với các người, bắt quá...."

Hắn không hề bước tới.

Cô gái theo ánh mắt Đỗ Trần nhìn lại, nói:

"Với vinh dự của quân nhân chúng ta lập thệ, chúng ta đối với người không có ác ý, thậm chí không có địch ý, các bằng hữu của người cũng không gặp phiền toái gì."

Vinh dự của quân nhân? Đại tỷ, các người là vong linh, ta ngay cả các người bây giờ làm gì đều không biết, kẻ ngu mới có thể tin tưởng "vinh dự" của các người.

Trong lúc này thì Dịch Cốt lẳng lặng xuất hiện trong phòng ngủ, ánh mắt hắn lạnh như băng nhìn chăm chăm cô gái, cương câu âm lạnh của Dịch Cốt cũng xuất hiện trong tay:

"Thiếu gia, giao cho ta!"

"Người trước tiên chờ một chút! Vị tiểu thư xinh đẹp này, có thể nói cho ta biết tên không?"

Đỗ Trần rất có phong độ thân sĩ nói.

Hắn gọi ra một đóa Liên Hoa phiêu phù trong lòng bàn tay, lơ đãng nhìn ngó, Liên Hoa phát tán ra kim quang nhàn nhạt nhưng lại khiến cho thần sắc của thiếu nữ biến đổi lớn, không tự chủ được lùi vào góc tường.

"Người là hậu duệ của đốc kỵ trung tướng Shigeru, vậy chẳng lẽ người không có nghe nói qua "Hong Loan vũ trận" dưới trướng Julie trung tướng sao?"

Hong Loan vũ trận? Còn là của Julie đốc kỵ trung tướng Shigeru?

Thật sự mà nói, đối với đại lục này căn bản Đỗ Trần không hiểu các loại xưng hô này.

Như Shigeru cái tên này, khi tam đại lục nhắc tới đều xưng phong hào của hắn là "thánh huy" Shigeru thần!

Nhưng, đốc kỵ trung tướng - đại ca y không có đề cập qua cấp bậc này, tổ tiên Shigeru tại quân chức trong văn thần đại chiến, hay nói một cách đầy đủ là - thần thánh liên minh Beins chiến khu, McAllen đốc kỵ binh đại thống lĩnh, thần tứ nhất đẳng công tước, Shigeru trung tướng ba sao.

Cách đây đã nhiều năm, người có thể nhớ kỹ cái tên dài như vậy cũng không nhiều.

Trời, chẳng lẽ nữ quý này là ở văn thần thời đại, thân vệ binh đội của Julie tướng quân trong truyền thuyết?

Đỗ Trần chỉ cảm thấy da đầu tê dại, tim đập nhanh hơn. Lão thiên à, làm gì buồn cười vậy! Ngày hôm qua có người nói tổ tiên của lão tổ Shigeru cùng Julie có quan hệ mập mờ, hôm nay, thân vệ binh đội của Julie tướng quân xông ra! Nữ quý trước mặt này nếu không nói sáo, vậy bồi phận của nàng...

Từ thời Shigeru tính ra, chính mình nên gọi nàng một tiếng lão tổ mẫu cũng không quá phận a.

"Cô nương" lão tổ mẫu nói:

"Nếu người còn chưa tin ta, vậy chỉ cần người không sợ kinh động đến bằng hữu của người thì ta có thể tại chỗ biểu diễn lại "Hồng Loan vũ trận" năm đó. Trong sách sử của gia tộc người nhất định có đề cập qua, nếu người thật sự là hậu duệ của Shigeru đốc kỵ trung tướng.

Nhưng thôi quên đi, giả sử thứ này mình căn bản không thấy qua, hoặc nói, Anginus đại công tước các hạ căn bản là không có hứng thú cho mình xem. Bất quá nữ quý này hẳn là bằng hữu của tổ tiên, vậy dám chắc không phải địch nhân.

Đỗ Trần thu nghiêm tư thái cuồng ngạo, gật đầu nói:

"Được, Brook, người ở lại chỗ này bảo vệ mọi người, ta cùng vị tiểu thư... tiền bối đi xem."

Vị nữ quý có bồi phận lão tổ mẫu dẫn Đỗ Trần đi tới một gian địa thất của cổ bảo, một gian phòng không tồn tại trong sơ đồ của cổ bảo.

Bên trong phòng tối đen chỉ có vài tia nến lập lòe, mà bên trong còn có hai nữ quý, hai nữ quý xinh đẹp tuổi còn trẻ. Các nàng đồng dạng mặc trang phục nữ giống nhau, tóc dài màu đỏ nhạt, mắt phượng anh khí bừng bừng, miệng nhỏ xinh đẹp, xem ngoại mạo các nàng tầm hai mươi tuổi, nếu ra ngoài có thể khiến chúng sinh điên đảo, hơn nữa, các nàng có dung mạo giống nhau như đúc.

Song bào thai lão tổ mẫu?

Đỗ Trần có vài phần xấu hổ nhìn các nàng, hắn ngồi vào một cái ghế bọc da đen, đây cũng là thứ đồ gia dụng duy nhất trong địa thất.

"Nhị vị tiểu thư... tiền bối, xưng hô thế nào?"

"Lucy, Lily - trung tướng vệ đội phó quan!"

"Lucy, Lily - trung tướng vệ đội trưởng!"

Hai miệng cùng lúc nói, thanh âm mặc dù quý khí sâm sâm âm lãnh vô cùng, nhưng lại hữu trí, Đỗ Trần tuyệt đối có thể nghe rõ ràng.

Lucy buồn bã lắc đầu:

"Người xưng hô chúng ta là tiểu thư đi, chúng ta bây giờ chỉ là vong linh bị người thóa mạ! Francis, người là hậu duệ đời thứ bao nhiêu của Shigeru đại ca?"

Đỗ Trần trong lòng khó hiểu, lời này sao lại quái dị như vậy? Shigeru đại ca? Người gọi tổ tiên ta là đại ca, ta gọi người là cái gì?"

Mặc dù Đỗ Trần giơ tay nhắc chân có thể tiêu diệt các nàng, nhưng mặc kệ nói thế nào hắn bây giờ không làm được, dù sao người ta cũng là bằng hữu của tổ tiên, không thể hù dọa.

Các nàng như đối với Helen.

Đỗ Trần bỏ qua vấn đề bối phận, hỏi:

”Trước tiên không nói vấn đề này, các người nếu là thân binh của Julie thần, tại sao lại biến thành vong linh, lại xuất hiện ở chỗ này?”

Lucy cũng không có trực tiếp trả lời vấn đề của Đỗ Trần, mà hỏi:

”Đêm qua người triển hiện một kiện thánh khí thần thánh tới cực điểm, có thể cho ta nhìn qua một lần không?”

Đỗ Trần lấy ra Liên Hoa, bay ẩn hiện trong lòng bàn tay mình.

Kim quang nhàn nhạt chiếu lên khiến hai vị tổ mẫu vội vã nói:

”Tốt lắm, thế thôi!”

Đỗ Trần thu hồi Liên Hoa, Lily cùng Lucy đột nhiên thi hành quân lễ:

”Francis, chúng ta xin người làm một việc. Người thân là hậu duệ của Shigeru chắc không từ chối trách nhiệm!”

Đỗ Trần sờ cái mũi, cười nói:

”Nói nghe coi.”

”Tòa cổ bảo này thực tế là một pháp trận giam hãm. Là Julie cùng Shigeru mấy vị tướng quân liên thủ bày ra!”

Lucy nói ra kinh người, Đỗ Trần thầm hít một hơi khí lạnh. Phải biết rằng, các tướng quân này bây giờ đã được thờ phụng trong thần đình của thánh giáo, mọi người tại tam đại lục đều xưng bọn họ là phong hào đầu thần! Nhân vật có thể khiến bọn họ liên thủ ...

Lucy lại nói:

”Nơi này nhốt một vị nguyên soái của ma tộc liên quân, tên là Mark Cuban. Năm đó Shigeru cùng Julie mấy vị tướng quân bắt được hắn, hơn nữa dụng hắc ám thánh hình đưa hắn xử tử. Nhưng không ngờ, Cuban này sau khi chết cũng chuyển hóa thành vong linh hơn nữa gây hại con người, rất nhiều tính mạng đã mất trong tay hắn...”

Nàng giãn lược một chút, buồn bã cúi đầu:

”Chúng ta Hồng Loan vũ trận chính là chết trận tại đây trong chiến dịch tiêu diệt hắn.”

”Các vị tướng quân liên thủ vẫn hao phí rất nhiều công sức, rốt cục chế trụ được vong linh Cuban, nhốt hắn giữa tòa cổ bảo. Nhưng vong linh Cuban thực sự quá mạnh, Julie tướng quân lo lắng một tòa pháp trận cũng không thể vây khốn hắn, vì vậy, lúc ấy ta cùng mấy vị tỷ muội bị trọng thương, thỉnh cầu mấy vị thực vật hệ tướng quân cường đại trong liên minh lúc ấy biến chúng ta - những người mất hết chiến lực, không thể trở lại chiến trường thành vong linh, phối hợp với tào pháp trận nhốt Cuban.”

”Vốn Julie trung tướng tạm thời nhốt Cuban ở chỗ này, sau đó thỉnh cầu Tiêu Vân chiến khu nguyên soái Margaret tới đây, dùng Thảm Thủy Thánh Quang tịnh hóa Cuban, như vậy tỷ muội chúng ta có thể được giải thoát. Ai có thể ngờ, chiến cuộc lập tức vạn biến, McAllen đại thảo nguyên chiến sự khẩn cấp, Shigeru cùng Julie và mấy vị tướng quân phụng mệnh ngày đêm mang quân bắc thượng. Rốt cục bọn họ không có trở về, mà chúng ta không thấy được tiêu vân chiến khu nguyên soái Margaret tới.”

Đỗ Trần cả kinh nói:

”Bây giờ là vẫn thần lịch năm 1278, chuyện này đã qua rất lâu, các người vẫn ở tại tòa cổ bảo này sao?”

Lucy cười gạt đầu:

”Chúng ta không thể rời đi. Bởi vì một khi chúng ta rời đi, Cuban sẽ đột phá pháp trận một lần nữa trở lại mặt đất, khi đó hậu quả không thể tưởng tượng nổi.”

”Tên ma tộc nguyên soái Cuban kia ở ngay phía dưới?”

"Đúng vậy, hắn còn bị nhốt trong pháp trận dưới cổ bảo. Francis, thánh khí của người so với Thảm Thủy Thánh Quang còn thần thánh hơn, là khắc tinh của vong linh Cuban, ta hy vọng người có thể kế thừa di chí của Shigeru đại ca mà tịnh hóa Cuban. Đây là việc mà người - hậu duệ Shigeru nên làm!"

Đỗ Trần vượt cái mũi, trong lòng nhanh chóng suy tư, hắn không hoảng hốt, không vội vàng khiến cho Lucy nhin không được mở miệng:

"Francis, người còn do dự cái gì?"

"Nếu ta tịnh hóa Cuban, vậy các người ra sao?" - Đỗ Trần ngẩng đầu hỏi.

"Chúng ta sao?" - Lily cùng Lucy sững sốt.

Lucy lộ vẻ sầu thảm nói:

"Chúng ta đã là vong linh, sứ mạng duy nhất chính là áp chế Cuban, nếu Cuban bị tịnh hóa vậy sứ mạng của chúng ta cũng chấm dứt. Đến lúc đó... a!"

Lily than vãn:

"Đến lúc đó chúng ta hắn là cũng bị tịnh hóa. Như vậy đối với chúng ta mà nói là một loại giải thoát."

Vong linh loại này không phải tùy tiện chết đi có thể biến hóa mà thành, dụng lý luận đấu khí giải thích thì chỉ có sinh linh có cảm nhận phản thực vật hệ thiên phú sau khi chết mới có thể chuyển biến thành vong linh, mà với loại hình thái tính mạng đặc thù tồn tại này, chính là - vong linh cũng phi thường lớn mạnh.

Trong xã hội loài người thì đây bị coi là dị đoan, là đối tượng bị các 'anh hùng' đả kích...

Tóm lại, trong mắt phần lớn trí tuệ chủng tộc thì vong linh là tà ma, không nên tồn tại.

Vì áp chế Cuban nên toàn bộ thành viên Hồng Loạn vũ trận đều chuyển hóa thành vong linh, hơn nữa trấn thủ trong vô số năm tháng. Trong lòng Đỗ Trần nổi lên lòng kính phục.

Đỗ Trần nhớ tới một vấn đề:

"Diện mạo của các người..."

"Nhìn thấy ánh mặt trời thì chúng ta sẽ biến thành hình dáng mà người nghĩ đến!" - Lucy nở nụ cười rạng rỡ.

Đỗ Trần nghiêm nghị từ trên ghế đứng lên:

"Các người thật sự là chân chánh đấu thần! Dẫn ta đi gặp Cuban kia!"

Lucy mở dưới đất ra một cửa ngầm, mà trong lòng Đỗ Trần cũng yên lặng tính toán. Bọn họ đại khái đi dưới đất tầm năm mươi mét, đột nhiên, cuối thông đạo trước mặt xuất hiện một đạo hồng quang, bên tai ầm truyền đến tiếng kêu.

"Francis, đây là thanh âm của Cuban."

Đỗ Trần lắng nghe, thanh âm bạo lệ, hơn nữa hình như là tiếng nói không rõ ràng của một người, Đỗ Trần không nghe rõ.

Trong đó, tiếng kêu còn lộ ra ý không cam lòng.

Hồng quang thối lui, cảnh sắc trước mắt Đỗ Trần biến đổi, hắn đi tới cuối thông đạo, đột nhiên tiếng kêu của Cuban đình chỉ.

Màu đen khắp nơi, bốn sợi xích sắt xích lấy tứ chi của Cuban, hắn bị treo giữa không trung. Cuban nhìn Đỗ Trần đi vào từ cửa thông đạo, đột nhiên nở nụ cười.

Tóc dài màu vàng, con mắt màu lam, người này... ngoại trừ lực lượng thì hết thảy mọi thứ đều giống hắn.

oOo

131. Tưởng Người Muốn Nói

- Wolfe!

Cuban thì thảo tên một người, đáng tiếc, hắn dùng tiếng lóng của Ma tộc thời đại Viễn Thần nói ra - đây là tiếng địa phương của xứ sở hắn. Không chỉ riêng Đỗ Trần mà cả Lucy và Lily dù là người cùng thời trong chiến trận Hồng Loan với hắn cũng nghe mà chẳng hiểu gì!

Cái tên lọt vào tai Đỗ Trần chỉ là âm tiết vô nghĩa. Hắn đánh giá Cuban đây có thể là Ma tộc sao?

Từ hình thể bề ngoài, Cuban cùng các vũ đầu thần không có khác biệt gì mấy, thân hình cao lớn, cơ bắp khỏe mạnh. Chỉ duy nhất là hắn đã có hình dạng vong linh, bạch cốt lộ ra ngoài khuôn mặt khiến người ta không cách nào biết dung mạo hắn ngày xưa.

- Phù!

Đỗ Trần thoải mái thở ra một hơi, từ khi bắt đầu tiến vào địa lao, cảm giác huyền diệu trong đầu hắn trở nên rất mãnh liệt, có vẻ như lão hòa thượng trong đầu đột nhiên niệm kinh nhanh hơn!

Lucy và Lily vội dùng một dải lụa mỏng tự che mặt mình lại, hai nàng cười nói:

- Kiện pháp khí này có đặc thù giới hạn riêng đối với vong linh, uy lực như ánh sáng ban trưa, chúng ta không muốn biến thành hình dáng như vậy! Nhất là không muốn nhân loại thấy được!

Lucy chỉ trở khuôn mặt hung dữ của Cuban.

Đỗ Trần nghe lý giải gật đầu, tâm lý đột nhiên có cảm giác không yên.

Liên Hoa pháp bảo đích xác có chức năng khắc chế vong linh rất tốt, nhưng trước kia hắn không biết phải công kích vong linh thế nào mới có thể phát huy uy lực mạnh nhất của pháp bảo nên hồi đó hắn chỉ mang pháp bảo tới gần vong linh, sau đó để khí tức của Liên Hoa tự tịnh hóa chúng.

Biện pháp này đối với đồng loại của Cuban ở thời đại Viên Thần, ít nhất là các vong linh thuộc dạng biến thái không biết có tác dụng không?

Nghĩ tới đây, Đỗ Trần nói:

- Hai nàng, ta có thể dùng toàn lực thử một lần, nhưng không bảo đảm thành công!

- Tốt thôi, chúng ta ra ngoài đợi, tất cả các tỷ muội đều sẽ triệu tập tại đây, nếu người gặp phiền phức gì, chúng ta sẽ lập tức cấp tốc tăng viện!

Nhóm Lucy cũng đồng loạt sợ khí tức trên pháp bảo của Đỗ Trần.

Đỗ Trần đi quanh Cuban vài vòng, nhưng không gần quá, chỉ là ở xa đánh giá ma đầu viễn cổ này.

Cuban vẫn dùng một loại ánh mắt vô cùng quái đản nhìn Đỗ Trần. Sau khi hắn biến hóa thành vong linh, một con mắt trái đã không thấy, con mắt phải không ngừng theo dõi cước bộ của Đỗ Trần, bạch cốt và huyết nhục đan nhau trên mặt cũng lộ ra một biểu tình hoành tráng.

Vừa lúc Đỗ Trần đi vòng đến trước mặt hắn một lần nữa, Cuban há mồm nói ra một câu.

- Người nói gì?

Đỗ Trần nghe không hiểu liền dùng ngôn ngữ Einstein thông dụng trên Đại Lục hỏi lại.

- Là Einstein ngữ à? Hừ!

Cuban nói những lời này khiến Đỗ Trần nghe và hiểu được. Hắn dùng Einstein ngữ nói, mặc dù phát âm không đúng lắm nhưng cũng đủ để cho Đỗ Trần hiểu được ý tứ của hắn.

- Người làm gì vậy?

- Đang tịnh hóa người!

Đỗ Trần thần nhiên nói.

- Người đang tịnh hóa ta? Ha!

Cuban cười rộ lên.

- Người cho là người là ai? Margaret nguyên soái à? Ha ha, tịnh hóa ta? Hừ, tên tiểu tử không biết trời cao đất rộng kia! Năm xưa ta ăn tươi nuốt sống loài người, so với những gì người đã thấy đều hơn nhiều! Muốn tịnh hóa ta? Người còn chưa đủ tư cách! Cho dù Margaret có sống lại cũng không đủ sức tịnh hóa ta, ha ha ha ha

Leng keng, sợi xích sắt trên người hắn rung động theo tiếng cười loạn!

Đỗ Trần thờ ơ nhìn tư thái cuồng ngạo của Cuban, không phản bác, chỉ lẳng lẳng triệu hoán một đóa Liên Hoa!

Tiếng cười cuồng ngạo của Cuban bỗng ngưng, tiểu ý hung tợn tựa hồ đông lại, hắn nhìn chăm vào Liên Hoa trong tay Đỗ Trần một chốc lát, cảm nhận được khí tức thần thánh trước mặt, hắn lại tiếp tục cười thêm cả sự khinh miệt:

- Thật ra có chút ý tứ! Người vẫn chưa đủ tư cách, trở về kêu sư phụ người đến đây, người là loại tiểu tạp toái (tạp toái tên một món ăn - ý nói là tay sai hạng tép riu) hừ, không bằng cái rắm!

- Tìm sư phụ ta? Người hoàn toàn không xứng kinh động đến lão nhân gia người!

Đỗ Trần nở nụ cười, phóng một đóa hoa sen vào trước ngực Cuban.

- Xuy! Xuy!

Da thịt trên người Cuban đột nhiên bốc cháy, từ từ biến thành một cổ khói đen, nhưng quá trình này phi thường phi thường chậm!

- Đáng chết! Người gãi ngứa cho ta à?

Cuban hung dữ hé miệng, hướng về Đỗ Trần liếm liếm đầu lưỡi:

- Tiểu tạp toái, với loại tốc độ này, so ra còn kém tốc độ lão tử phục hồi! Không cần gãi ngứa cho lão tử, nếu người thích, có thể liếm ngón chân ta

Cuban tựa hồ như hưởng thụ Liên Hoa pháp bảo tịnh hóa hắn, ngạo nghễ mắng:

- Không, người ngay cả liếm ngón chân lão tử cũng không xứng! Tiểu tạp toái, lăn về chỗ mẹ người bú tí thêm hai năm! Chờ đến sau khi người có thể làm đóa hoa sen thánh khí này biến thành lớn lên hãy trở lại, khi đó, thì người có tư cách liếm ngón chân lão tử!

- Biến thành lớn phải không? Cho người được toại nguyện!

Im lặng không một tiếng động, cánh hoa cùng nhụy hoa của đóa hoa sen nọ từ từ nở ra, chỉ trong chớp mắt, không ngờ so với thân thể cường tráng của Cuban còn muốn cao lớn hơn!

Xích! Tốc độ tịnh hóa Cuban chợt gia tăng, nhưng hắn vẫn như trước mắng to:

- Tiểu tạp toái, chưa đủ a!

- Có gan thì xuất ra vài đóa Liên Hoa nữa! Nếu không thì người vẫn như trước không xứng liếm ngón chân của ta! Ha, nặn không ra phải không? Vậy người trong mắt lão tử ngay cả cái rắm cũng không bằng!

- Ai, nếu người thích thì ta chiều người!

Hai đóa hoa sen hiện ra trong tay, Đỗ Trần nheo mắt nhìn Cuban cười.

- Mẹ kiếp, người có lực lượng gì đây?

Cuban kinh hãi, ba đóa hoa sen khổng lồ gia tăng tốc độ tịnh hóa, so với tốc độ hắn phục hồi còn muốn nhanh hơn, hắn nghiêng răng nói:

- Hừ! Có ngon thì người lại xuất ra thêm một kiện thánh khí, lão tử không tin người có thể tự mình đồng thời xuất ra nhiều như thánh khí quang minh vậy!

Xuy! Cuban chỉ cảm thấy một phần sau lưng như bị hỏa thiêu, một phần lớn da thịt phẳng phất như bị nướng cháy.

Liên Hoa thuần vô hình cũng xuất hiện.

- Có đủ sáng khoái chưa? Còn muốn nữa không?

Đỗ Trần vẫn như trước mỉm cười nhìn hấn.

- Chưa đủ! Tiểu Vương bát dẫn, có gan thì ngươi xuất thêm một kiện nữa, lão tử vẫn không tin

Cuban ngậm miệng ngay.

Nguyên lai Đỗ Trần đưa tay từ sau lưng mang ra "Lão Ngũ".

- Ta luôn nhận là ta rất ngon, ngươi hoan hỉ, ta cho ngươi đã luôn!

Đỗ Trần cũng không biết lão Ngũ dùng như thế nào, tự tiện, xoa xoa hai tay, xoa "Lão Ngũ" lại thành một khối hình dạng như cái bánh, sau đó thở ra ném đi, tình cờ lại ném lên trán Cuban.

- A!!!

Cuban thảm thiết phát ra âm thanh thê lương, trên người bốc lên luồng khói đen dày đặc:

- Không, ngươi không thể đối với ta như vậy, ta là Nguyên soái, Cuban Nguyên soái! Ta không thể chết trong tay ngươi, đồ vô danh tiểu tốt!

Đỗ Trần gãi gãi đầu, nhếch mép đáp:

- Thật đáng tiếc!

Tử vong đang tới gần làm cho Cuban kinh hoàng hoảng sợ, "Nghĩ không ra, ta không ngờ chết trong tay tiểu tạp toái, thật là đáng tiếc a "

- Cuban các hạ, ta nghĩ ngươi hiểu lầm ý tứ của ta rồi!

Đỗ Trần hành lễ chào một cái rất đúng tiêu chuẩn quý tộc, mỉm cười nói:

- Ý ta nói tiếc nuối là ta rất hối hận, ta mười năm nữa mới nên tịnh hóa ngươi, khi đó, ta nhất định sẽ không còn là vô danh tiểu tốt!

Nói xong, Đỗ Trần không biết như thế nào mà phúc chí tâm linh tiếp đẩy trong đầu tiếng niệm kinh càng lúc càng mãnh liệt làm hấn tự mở miệng, lập đi lập lại những câu kinh mà chính hấn cũng không hiểu là ngôn ngữ gì!

- Dừng, dừng giết ta!

Cuban chỉ cảm thấy quanh mình khí tức thần thánh vô cùng mãnh liệt bành trướng lên, tốc độ thân thể hấn đang bị tịnh hóa tựa hồ nhanh hơn gấp mấy lần!

- Ta cầu ngươi, không nên! Hãy nể mặt Wolfe huynh đệ, năm đó ta và Wolfe huynh đệ trước chiến tranh là bạn thân nhất! Bằng hữu tình như thủ túc a!

Đỗ Trần khinh bỉ nhìn thái độ sau này của Nguyên soái, lạnh nhạt nói:

- Wolfe? Rất tiếc, ta không nhận ra hấn!

- Ngươi không nhận biết Wolfe? Vậy ngươi

Cuban còn chưa nói dứt lời, đầu gục xuống không kịp nói thêm câu nào, trong từng cơn khói đen mịt mù, thân thể hấn hoàn toàn tiêu mất!

- Hắc, ông bạn, chưa nói xong lại chết a!

Đỗ Trần đầu đầy mơ hồ, Wolfe là cái chó gì? Hấn cùng lão tử có quan hệ gì sao?

Mê mẩn nhìn vào trong địa lao, dây xích cùng bốn cái lồng đang theo Cuban trở thành đồng tro tàn, Đỗ Trần ngậy ngó bước ra khỏi địa lao, trong thông đạo, 102 vị Hồng Loan vũ thần không ngờ toàn bộ cũng buồn bã cúi đầu, có mấy người còn đang thấp giọng khóc.

Một ngàn năm rồi, sứ mạng của chúng ta rốt cục cũng kết thúc.

Jolie Trung Tướng chết trận sa trường, không thể trở về giải thoát chúng ta, Margaret nguyên soái thì bất vô âm tín, không có ý theo kế hoạch đến đây tịnh hóa Cuban một ngàn năm sau, chúng ta rốt cục đã được giải thoát!

Nhưng mà, tướng quân đã chết, Viên Thần đại chiến đã sớm kết thúc, những vong linh chúng ta sẽ đi đâu?

- Không được khóc!

Lucy đột nhiên quát lên một tiếng, quay sang Đỗ Trần thi hành quân lễ:

- Francis, cảm tạ người!

Tiếp theo đó là âm thanh quân lễ chỉnh tề!

- Không, đứng ra là nhân loại phải cảm tạ các người, không có các người đã nỗ lực một ngàn năm qua, tam đại lục không biết đã ra cái dạng gì rồi!

Đỗ Trần đảo mắt nhìn tàn tích trong địa lao:

- Đi lên đi, ta nghĩ, các người cũng không muốn thấy địa phương này nữa!

Tòa cổ堡 nằm tương đối xa biển, đột nhiên, mặt biển nổi dậy những ngọn sóng mãnh liệt, nhưng giữa biển sâu lại diễn ra một cảnh tượng vô cùng đẫm máu.

Một bầy Ngư nhân vây quanh căn xé thi thể Ngư Nhân vương, mặc dù hân đã chết, hồn đã xuất, nhưng thi thể đích thực là tiên mỹ thực vật!

- Ngư nhân đáng chết, cút ngay!

Một âm thanh từ đáy biển gầm lên, hai luồng nước màu ngân bạch phóng vào đám Ngư nhân, trong nháy mắt, đám Ngư nhân hóa thành huyết thủy nồng đậm hòa vào biển xanh. Hai bóng nhân ảnh lướt tới bên cạnh thi thể Ngư Nhân vương, nhìn thoáng qua thi thể không còn trọn vẹn. Một trong hai người nổi giận mắng:

- Đáng gét!!! thí nghiệm phẩm số 6 đã chết! Chúng ta đã tới chậm!

- Đúng vậy, chúng ta đã tới chậm, hơn nữa các Ngư nhân dơ dáy này đã hủy hoại thi thể hân!

Thanh âm này mặc dù bình thản, nhưng chứa đựng sự phẫn nộ vô tận, "Số 6" cũng không thấy, không biết là đã bị Ngư nhân ăn hay lạc vào tay ai rồi!

Một thân ảnh di động, nhanh chóng hướng biển sâu bơi đi, nhưng người kia giữ hân lại:

- Chúng ta tách ra tra tìm, người tìm trên biển, ta dẫn người tìm trên lục địa! Nhớ kỹ, chuyện này không nên để đến tai Phillip đại nhân. Nếu không, hân mà biết chúng ta làm mất thí nghiệm phẩm, nhất định sẽ xử tử chúng ta!

Trong khi đó, bên trong cổ堡 đám học sinh đã ngủ hết, bất quá trong phòng Anne, tiểu Bối Bối nằm lăn trên giường, nhìn tư thế ngủ quỳ rũ của Anne nói thầm:

- Bối Bối không vui, đệ đệ nhận thức đây là tảng đá không thể ăn, Bối Bối không nhận ra

Lúc này Đỗ Trần không biết nữ nhi đang oán thán, hân đang bận chiều lâm Hồng Loan nữ vũ thần!

132. Các Lão Tổ Mẫu, Lên Xe Của Ta!

Địa lao đưa trở lại căn hầm dưới lòng tòa cổ堡, Đỗ Trần còn chưa kịp mở miệng đã thấy ngựa - việc này chứng minh hẳn vừa làm một việc thiện.

Hoa sen đã nở tới đóa thứ sáu, Đỗ Trần sờ (bảo giám) rồi trong mắt tính toán phương pháp làm việc thiện. Chuyện cổ堡 này nếu không có hẳn thì Cuban - ma đầu giết người vô số này sẽ tiếp tục bị giam cầm, mà 102 vị Hồng Loan nữ vũ thần cũng vì sứ mạng mà tự giam trong tòa cổ堡 này.

Bây giờ Đỗ Trần nhúng tay vào, đại ma đầu Cuban đã bị tịnh hóa, trùng ác tức là dương thiện, đây là một việc thiện không nhỏ! Hơn nữa sứ mạng của Hồng Loan nữ vũ thần chấm dứt, họ có thể tự do rời khỏi cổ堡, thế này cũng như cho các nàng tự do! Đây cũng là một việc thiện!

Hai việc thiện hợp nhất, làm cho đóa hoa sen thứ sáu của Đỗ Trần bắt đầu khai hoa

Trở lại căn hầm dưới đất, Đỗ Trần đột nhiên phát hiện, trong hầm vốn có ánh đèn âm trầm màu xanh biếc giờ đã biến thành ánh sáng bình thường của đèn cây. Hơn nữa cái loại cảm giác quỷ khí dày đặc cũng biến mất, cho dù là trước mắt Lucy và Lily nhìn cũng như là các cô gái quý tộc trong sáng đẹp đẽ khác.

Lucy nói:

- Pháp trận cũng theo Cuban mà đang dần tiêu thất, trong tòa cổ堡 này ngoại trừ Hồng Loan vũ trận của chúng ta thì không còn vong linh khí tức nữa!

- Chúc mừng các người đạt được tự do!

Đỗ Trần cũng không vội vả hỏi các nàng đã chuẩn bị làm gì sau này, mà đưa ra nghi vấn của chính mình:

- Mới vừa rồi trước khi Cuban bị tịnh hóa đã đề cập tới một người tên là Wolfe với ta, các người biết Wolfe này không?

- Người người sao mà không biết Wolfe?

Lily giật mình hỏi lại.

Lucy nói:

- Francis, người thân là Shigeru hậu duệ, không ngờ lại không biết Wolfe? Thế này thì quá sức tưởng tượng!

Nàng kinh ngạc vạn phần nói:

- Wolfe là em ruột của Shigeru đại ca, cũng là một người trong tổ tiên của người a!

Thấy sự nghi hoặc trong ánh mắt Đỗ Trần, nàng tiếp tục:

- Hơn nữa diện mạo của người, thật sự so với Wolfe quá giống! Người như thế nào lại không biết Wolfe đại nhân?

Lily khẳng khái nói:

- Nếu không phải bởi vì diện mạo của người so với Wolfe thập phần tương tự, chúng ta trước đây làm sao dễ dàng tin tưởng người chính là Shigeru hậu duệ? Dù sao thì kẻ ước và huân chương quý tộc để chứng minh thân phận đều có thể rất dễ dàng ngụy tạo ra!

Đỗ Trần ngạc nhiên, mình so với Wolfe rất giống? Thế thì theo lời Bác Bì, diện mạo của mình là do thừa kế có quan hệ linh loại, so với Mayfair không khác nhau mấy, chỉ có khác là hơn một chút nam tính thô cuồng và phong thái uy nghi thôi. Nhưng mà Mayfair, ngoại công, còn có giáo chủ đời trước, cũng bởi vì thừa hưởng Da Tát thần lực cùng với huyết mạch tương truyền nên tướng mạo cũng có vài phần tương tự!

Vậy

Lạp mễ mạt để tổ, Đỗ Trần vuốt mũi cười cười:

- Ta nghĩ, cái tên Wolfe hẳn là đã bị lãng quên trong lịch sử đương thời! Chẳng những là ta, hai vị huynh trưởng của ta, mà cả cha ta, hình như đều cũng không biết vị Wolfe đại nhân này!

- Làm sao có khả năng bị quên lãng được? Trong cuộc Vãn Thần đại chiến, Wolfe và chúng ta mặc dù không thuộc cùng một chiến khu, nhưng tên hắc cũng đã truyền khắp tam đại lục!

- Có thể kể lại cho ta một chút gì về Wolfe đại nhân chăng?

Đỗ Trần "Buồn bã" nói:

- Thân là hậu duệ mà không biết tên tuổi tổ tiên, điều này làm cho ta hối hận vô cùng!

- Đương nhiên có thể, Wolfe là Chuẩn Tướng không gian phòng ngự chiến khu trong Vãn Thần đại chiến, cũng là một vị tướng phi thường nổi tiếng!

Lucy đang kể lại, bỗng nhiên Lily đứng bên cạnh ngắt lời:

- Bất quá hắc nổi tiếng không chỉ vì những chiến công, mà còn hơn nữa bởi vì hắc hào sắc như mệnh, đã câu dẫn rất nhiều nữ tướng lĩnh, thậm chí có cả mấy vị nữ tướng Ma tộc!

Lucy trừng mắt liếc sang Lily thầm nghĩ "muội muội sao lại thẳng thắn thế? Wolfe cái tên hỗn đản này mặc dù đích xác làm cho người ta chán ghét, nhưng người cũng không nên tại trước mặt Francis chỉ trách tổ tiên hắc a!"

Đỗ Trần lại đang suy nghĩ, bộ dạng đại ca Steve bây giờ, phỏng chừng là thừa kế một bộ phận gen của Wolfe.

Theo lời của Lucy, hình tượng của Wolfe trong đầu Đỗ Trần dần dần hiện lên rõ ràng - nếu đại ca Steve khuôn mặt già dặn theo thời gian, và trong tương lai trở thành một tướng lĩnh, như thế căn bản là như một Wolfe đại nhân sống sờ sờ - hào sắc như mệnh, nhưng nhân phẩm không tệ, tương đương chiếu cố huynh đệ bằng hữu!

Nhưng mà tại sao Wolfe lại bị nhân loại quên lãng? Theo thông thường mà nói, hắc tộc lắm cũng là tướng lĩnh của Vãn Thần đại chiến, nhân vật anh hùng trong nhân loại, Thánh Giáo cho dù không phong hiệu tôn thần giống Shigeru cho hắc để thụ vạn thế kính ngưỡng, thì tối thiểu cũng phải viết sách lập truyện, để hậu nhân còn nhớ đến hắc chứ!

Nhưng hiện tại, ngay cả hậu duệ của St. Kain gia tộc cũng chưa nghe đến vị tổ tiên này!

Đỗ Trần âm thầm ghi nhớ vị tổ tiên không tồn tại trong sử thư này, lại hỏi:

Mặt khác các người cùng Cuban còn có đề cập đến Thẩm Thủy Thánh Quang, đây là cái gì?

Hắc trong lòng bổ thêm một câu, "Roland bị cái thứ này kích thích nổi điên, còn nhận lầm tám chấn liên hoa thành cái gì Thẩm Thủy Thánh Quang!"

- Ô, đó là độc môn bí kỹ của Không Phòng chiến khu Marguerite Nguyên soái, thần thánh vô cùng! Bất quá

Lucy buồn bã cúi đầu:

- Ài, Marguerite Nguyên soái làm việc phi thường nghiêm cẩn, nếu không có chuyện xảy ra ngoài ý muốn thì nàng nhất định sẽ không bất tuân quân lệnh. Năm đó nàng không đến Jolie cổ堡 giải thoát chúng ta, nói không chừng đã chết trận rồi!

Đỗ Trần cùng các nàng thở dài, rồi nói:

- Bây giờ, các người đã có thể tự do rời khỏi cổ堡, vậy các người đã chuẩn bị bước tới làm cái gì chưa?

Nói xong, Đỗ Trần sợ các nữ vong linh vũ thần này yêu cầu tịnh hóa cầu mong giải thoát, vội hỏi:

- Ta nghĩ, các người hắc là muốn đi tế bái Jolie tướng quân chăng?

Lucy gật đầu:

- Đúng vậy, chúng ta đang có ý định này, nhưng mà linh vị thờ phụng Jolie trung tướng nằm ngay tại giữa Thánh Giáo, chúng ta là vong linh nên không thể tiến nhập thánh giáo thần điện, nơi đó thần thánh khí quá mãnh liệt!

- Cũng không phải như thế!

Đỗ Trần vuốt vuốt mũi, tha thiết nói:

- Thánh Giáo cung phụng chỉ là linh vị, nhưng các vị phong hiệu đấu thần cũng tự mình có lăng tẩm, giống như tổ tiên ta Shigeru, hắn chết trận tại đại thảo nguyên Macallan, nhưng thân thể lại được hậu duệ chúng ta mai táng tại Lanning để quốc tại phương Nam!

- Nhưng mà Jolie trung tướng cả đời chưa lập gia đình, lại không có tỷ muội huynh đệ, nàng không có hậu duệ a!

- Vậy các người có thể đến Macallan đại thảo nguyên nhìn một cái a! Jolie thân vì nhân loại hy sinh trong chiến trận, sau khi chết không thể không có thân nhân, bằng hữu tế bái, nếu không ta nghĩ anh linh của nàng cũng sẽ không nghỉ ngơi! Mà các người chính là thân nhân duy nhất của nàng bây giờ!

Đỗ Trần rất thành khẩn nói, có vẻ như rất tiếc thương Jolie trung tướng, nhưng trong lòng hắn lại tính toán "đúng vậy, các người nhất định muốn đi tế bái Jolie, nhưng vượt qua hàng ngàn dặm lộ trình đi đến đại thảo nguyên trong hình thái vong linh...

Quả nhiên, Lucy thấy khó khăn nói:

- Đã trải qua ngàn năm, bên ngoài chắc có nhiều biến hóa rất lớn, chúng ta nói muốn đi đại thảo nguyên

- Nhị vị tiểu thư, nếu các người không ngại thì có thể theo ta mà đi, bởi vì trạm thứ ba của ta chính là đại thảo nguyên Macallan. Trên đường đi ta không dám cam đoan điều gì, nhưng mà ít nhất tùy tùng Brook của ta có thể giúp các người đuổi vài tên gia hỏa, hơn nữa tài sản của ta cũng có thể trợ giúp cung cấp cho các người những vật dụng cần thiết!

Đỗ Trần thành khẩn nhìn bọn họ. Các lão tổ mẫu này năm xưa trong thời đại Vãn thần đúng là đoàn quân tinh nhuệ a! Cho dù bây giờ thực lực bị hao tổn, nhưng khi ra ngoài cũng tuyệt không phải đấu thần tầm thường có thể ngăn cản, nếu có thể thu nạp bọn họ bên mình a a! Bất quá trực tiếp mở miệng yêu cầu các nàng thuần phục hoặc dùng Liên Hoa pháp bảo bức bách các nàng đều là phương pháp hạ đẳng - ai mà dễ dàng thuần phục hậu duệ của bằng hữu!? Huống chi hậu duệ này bây giờ căn bản vẫn còn là một tên vô danh tiểu tốt, mà các nàng đã có uy danh quân nhân lừng lẫy! Ít nhất thì đã từng.

Biện pháp tốt nhất là chậm rãi tiến, từng bước từng bước thu phục các nàng ách, tai hại duy nhất chính là lão tổ mẫu này đều là nữ quý xinh đẹp, để các nàng bên người quá dễ dàng có tà niệm, bất quá đối mặt sự uy hiếp từ L'Griffins cùng Phillip, tự mình phải miễn vi kỳ nan (gắng làm việc khó) nhẫn nhịn một chút!

Lucy và Lily thương lượng một hồi rồi gật đầu đồng ý.

Đỗ Trần mừng rỡ, nói:

- Tốt lắm, ta gọi người hầu đi chuẩn bị xe ngựa, các người trước hết dùng xe ngựa của ta đi vào rừng cây âm u phía bắc diện cổ bảo, ta xử lý chuyện trong bảo xong sẽ đi tìm các người!

- Chờ một chút, chúng ta cần đi đến cùng Pitt Quân gia nói lời từ biệt!

- Pitt? Các người với hắn là bằng hữu?

- Đúng vậy, nhiều năm trước hắn vừa mới nhập cổ bảo khi đấy bị tỷ muội chúng ta làm sợ hãi, bất quá sau này chúng ta phát hiện hắn là một người tốt, nên lưu hắn lại trông coi tòa cổ bảo. Hơn nữa, mấy năm nay nhờ có hắn kể chuyện thế giới bên ngoài cho chúng ta, nếu không, chúng ta sợ rằng ngay cả Thánh Giáo là cái gì cũng không biết!

Lucy nhún vai, Đỗ Trần cũng nhún vai!

Ngày thứ hai, trở lại phòng ngủ say một đêm Đỗ Trần lại bị thanh âm kinh ngạc của các học sinh đánh thức.

- Hắc, Francis huynh đệ, người mau đến xem a! Hôm nay tòa cổ bảo của người đã thay đổi hình trạng hoàn toàn rồi!

Sam đứng ngoài cửa sổ kêu to.

Đỗ Trần mặc quần áo đi ra vừa nhìn cổ bảo, quả nhiên, cổ bảo vẫn còn bộ dạng kia, nhưng không còn tỏa ra cảm giác quý khí thâm trầm nữa, kiến trúc nọ như từ mặt đất mọc thẳng lên đứng sừng sững trên bãi biển, có vẻ như giản dị mà trang nghiêm, rõ ràng là một tòa bảo trang trọng, thanh lịch của quý tộc, mà không phải một tòa quý bảo!

Tại sao phát sinh biến hóa này, Đỗ Trần trong lòng biết giải đáp, bất quá hần chỉ cười cười, không nói gì cả, sau đó cùng các bạn học xông xáo kinh ngạc về sự biến hóa của cổ bảo!

Xa xa ngay giữa biển, một người dùng viễn vọng kính quân dụng nhìn chăm vào tòa cổ bảo, trầm giọng nói:

- Khi Ngự nhân tập kích, trong vòng phương viên trăm dặm, ngoại trừ New Zealand cảng nọ cũng chỉ có tòa cổ bảo này còn có bóng người, "Lục Hào" nhất định đã rơi vào tay những người này! Triệu tập nhân thủ, chúng ta lập tức động thủ đoạt lại "Lục Hào"!

- Chờ một chút! Người xem người kia, hần hình như chính là một trong những thí nghiệm phẩm của Phillip đại nhân "Vong Linh Đấu Thần" thí nghiệm, Francis! Chúng ta có nên bắt cóc Phillip đại nhân, rồi sau đó mới động thủ không?

- Đồ đáng chết, người muốn cho Phillip đại nhân biết chúng ta làm mất "Dị Thú" trong thí nghiệm "Lục Hào" sao? Như vậy chúng ta sẽ bị hần chuyển biến thành vong linh đấy! Huynh đệ thân ái, chúng ta phải đoạt lại "Lục Hào" rồi hần nói cho Phillip đại nhân chuyện này! Như vậy, trách nhiệm của chúng ta sẽ giảm rất nhiều, ít nhất sẽ không bị phán xử chuyển hóa thành vong linh!

- Hơn nữa, Phillip đại nhân trước mắt mặc dù ra lệnh cho bọn ta không thể coi thường vọng động đối với Francis. Nhưng chỉ cần chúng ta thay hần mang thí nghiệm phẩm trở lại, hần nhất định sẽ phi thường cao hứng! Như vậy, chúng ta đánh mất "Lục Hào" tội trạng đó sẽ biến thành công!

- Nhưng mà, nghe nói bên người Francis có cao thủ bảo vệ a!

- Cao thủ? Hừ, người xem những người này, ngoại trừ gã cao dung mạo âm lệ thì còn có ai có thể gọi là cao thủ? Cho dù bọn họ đều là cao thủ thì thế nào? Chúng ta một người đánh không lại, chẳng lẽ không biết huy động một trăm người sao?

Tên còn lại nghe vậy gật đầu, cười nói:

- Đúng vậy, chúng ta có thể vận dụng nhân thủ, tính lại người và ta có 23 đấu thần, 78 đấu sĩ, tổng cộng 101 người

Xa xa, Đỗ Trần thưởng thức sự biến hóa của cổ bảo xong rồi chuẩn bị theo Demis cáo biệt, sau đó đi đến chỗ hẹn 102 vị Hồng Loan nữ vũ thần.

133. Phóng Tiểu Ngư, Điều Đại Ngư. (1) Pi

Trong khi các học sinh đang tập trung chú ý vào biến hóa lớn của cổ bảo, Đỗ Trần lén lút kéo Demis qua một bên, cười nói:

- Lão đồ quỷ, theo kế hoạch đã đồng ý trước của chúng ta, bây giờ là lúc chúng ta chia tay, người cùng lão thần còn dẫn các học sinh đi mê vụ thâm lâm, còn ta thì một mình đến tổ lăng Shigeru để tế bái mẫu thân!

- Đúng vậy, tiểu huynh đệ thân ái, chúng ta cần tạm thời tách ra! Lão ca không nỡ cùng người tách ra a!

Demis cầm tay Đỗ Trần chẳng rời, tha thiết không muốn chia tay.

Đỗ Trần mê hoặc không hiểu, cái lão gia hỏa này tại sao mà trở nên tình cảm như thế này, chẳng lẽ ta trước kia đối với hần chỉ biết một mặt, quả nhiên là nhật cửu kiến nhân tâm (thành ngữ - ở lâu mới biết lòng người) a, nghĩ đến đây lại nghe được lão gia hỏa nói thầm:

- Đoạn thời gian tới chúng ta không có biệt thự riêng, đến ngay cả ăn uống cũng không có Tuyết Bỉ nhân hầu hạ

Nguyên lai người không nỡ chính là lý do này! Đỗ Trần bĩu môi, xem ra ánh mắt của ta vẫn còn đúng, hần đàn, đáng chết!

Demis lại nói:

- Được rồi, dù sao chúng ta cũng sẽ gặp lại, tiểu huynh đệ, người không cùng các học sinh khác nói lời từ biệt sao?

Đỗ Trần cau mày liếc mắt nhìn Anne ở phía xa, thanh âm từ xa khe khẽ vọng lại:

- Ta sợ có người mặt dày quần quít, đòi theo ta đi tế bái mẫu thân! Thế thì thật không tốt, phi thường không tốt!

- Ân, người nói thật phi thường chính xác!

Demis chính sắc nói:

- Yên tâm đi, thân là sư phụ. Ta có nghĩa vụ ngăn cản các hành động bất trí của đệ tử khải, hiện tại giấy vẽ rất quý a, ta lại không có tiền mua giấy vẽ!

- Người lại thừa cơ tống tiền ta à?

- Uy! Người như thế nào mà lại dùng chữ tống tiền dơ dáy này ghép trên người một nghệ thuật gia? Ta chỉ là nói, mời người ủng hộ nghệ thuật sáng tác của ta!

Demis chính trực nói.

- Được, muốn bao nhiêu, nói đi!

Đỗ Trần nhìn Demis vươn một ngón tay.

- Một trăm mai kim tệ?

Demis lắc đầu.

- Một ngàn mai kim tệ!?

Đỗ Trần lên giọng. Hắn vẫn lắc đầu.

- Chẳng lẽ người muốn một vạn mai kim tệ?

- Không, ta muốn mười mai

Đỗ Trần sững sờ, mười mai kim tệ là có thể cho người đuổi theo nghệ thuật? Ta lại tưởng nghệ thuật người theo đuổi rất cao.

- Ngân tệ!

Demis ngẩn đầu nói.

Đỗ Trần mở miệng một hồi lâu không nói gì, móc từ trong túi ra một kim tệ, đưa vào tay Demis!

- Lấy tiền lẻ, ta không có tiền lẻ thối lại cho người!

Đỗ Trần tiếp tục sững sờ nhìn, một hồi sau nói:

- Ta cũng không có tiền lẻ. Nếu có cũng cho người rồi!

Demis dùng sức lắc đầu:

Ta lấy một số ít tiền của người làm gì, người có thể dùng quả xích quả để hối lộ mà, chẳng lẽ ta một nghệ thuật gia cao thượng như vậy lại tham mấy đồng tiền lẻ của người bất quá người nếu không có tiền lẻ, ta nên trước hết giúp người thu tiền a!

Đỗ Trần đột nhiên nghĩ, lão đồ quỷ nói những lời này làm sao mà như là quen tai vậy?

- Cứ như vậy đi, được rồi, ta có thể lưu lại tại mộ mẫu thân một khoảng thời gian khá lâu. Nếu các người sau khi chấm dứt nhiệm vụ trong mê vụ sâm lâm không đợi được nữa, vậy trực tiếp đến thành St. John tìm chúng ta đi!

Đỗ Trần đưa mắt nhìn lại cổ bảo, Demis đắc ý nở nụ cười, tay mân mê kim tệ như là cầm trân bảo.

- Phát tài rồi, lại phát tài rồi! Lại có thiệt nhiều của để đánh bạc.

Lén lút tránh xa Anne. Đỗ Trần dặn dò Pitt, quản gia của cỗ bảo vài câu, sau đó mang thân nhân bên người cùng tay chân thân tín lén lút ra đi.

Đi được một đoạn đường về hướng bắc, Đỗ Trần đến bìa rừng, nơi không có người ở thấy hai cỗ xe ngựa thật lớn của mình:

- Lucy tiểu thư, Lily tiểu thư, ta đã tới!

Hắn chủ động tiến lên vén rèm xe ngựa, chỉ vào Dịch Cốt nhất nhất giới thiệu bọn họ. Đương nhiên, hắn sẽ không nói rõ Dịch Cốt vốn là Da Tát thánh đồ.

- Francis, cho người thêm phiên toái rồi!

Lucy tạ lỗi, nàng cùng 101 vị nữ vũ thần ngồi đầy hai cỗ xe ngựa lớn, nghĩ đến hai cỗ xe ngựa này phải vượt ngàn dặm ngoài đại thảo nguyên thật là một chuyện phiên toái, hướng hồ trên xe còn có rất nhiều vong linh lão tổ mẫu!

Bất quá như thế nào mang theo các lão tổ mẫu này đi Đỗ Trần đã sớm nghĩ ra rồi, hắn cười nói:

- Không, một chút phiên toái cũng không, ta có một biện pháp tiện lợi, chỉ không biết các người có nguyện ý thử một chút hay không. Rất tiện!

Nói xong, Đỗ Trần đưa ra một đoá Liên Hoa, thấy sự hoảng sợ trong ánh mắt mấy lão tổ mẫu hắn thu liễm Liên Hoa khí tức, cười nói:

- Ta có thể khống chế thánh khí này, hơn nữa các người có thể ẩn thân bên trong nó, không biết, các người có nguyện ý thử xem không?

Phương pháp này thật ra là Cuban dẫn ý cho Đỗ Trần, bởi vì khi Đỗ Trần tịnh hóa Ma tộc Nguyên soái phát hiện ra, chính mình khi vừa tiến vào địa lao, Cuban cũng không có cử động gì chứng tỏ hắn đã phát giác thần thánh khí tức xuất hiện - như vậy rõ ràng là Liên Hoa trong trạng thái nguyên trạng, cũng không có vận nội kinh đẩy vào thì cũng không có thần thánh khí tức. Mà sau khi Đỗ Trần vận nội kinh vào pháp bảo, Cuban trở nên kinh ngạc hơn nữa cuống tiểu nói thần thánh khí tức không đủ cường đại, sự việc này chứng minh, khí tức trên Liên Hoa pháp bảo là do nội kinh cường hay nhược quyết định!

Liên Hoa pháp bảo còn có rất nhiều rất nhiều bí mật chờ đợi mình khai quật a!

Đỗ Trần tận lực dùng ngôn ngữ giải thích để tránh không tiết lộ bí mật:

- Thánh khí này của ta có thể ẩn dấu rất nhiều đồ vật, hơn nữa chỉ khi nào biến thành to hay nhỏ nó mới phát ra khí tức, ngoài ra thì không gì cả! Cho nên các người chỉ cần nhẫn nại một chút là được rồi!

- Nghĩ không ra bỗng nhiên thánh khí thần kỳ như thế!

Lucy sợ hãi than không thôi, lại cùng mấy lão tổ mẫu thương lượng một chút, các nàng đều đồng ý thử.

Hơn nữa các nàng còn rất lịch sự không hỏi lai lịch thánh khí này - mặc dù Đỗ Trần đã chuẩn bị tốt câu nói dối! Đây vốn là nghi thái thích ứng với quý tộc, tinh thần cẩn thận của Đỗ Trần căn bản thói quen khi còn là người của cõi trước.

Đỗ Trần thúc nội kinh vào một đoá Liên Hoa để biến được hình thái lớn nhất, sau đó triệt bỏ nội kinh, ý bảo nữ vũ thần môn ngồi vào. Hắc, vừa đủ chỗ, lại còn có chỗ để thường dụng phẩm!

- Cẩn thận nhé, trong nháy mắt kế tiếp sẽ có một chút thần thánh khí tức, các người cần nhẫn nại một chút!

Đỗ Trần cho Liên Hoa ra đằng sau người rồi nhanh chóng thu kinh.

Quả nhiên, trong khoảnh khắc thời gian thần thánh khí tức căn bản không đủ làm thương tổn Hồng Loan nữ vũ thần, các lão tổ mẫu đều bị Đỗ Trần dán trên "mông"!

Ách, Đỗ Trần cảm giác vị trí này không lẽ độ, vội vàng lấy ra dán vào cánh tay.

- Chủ nhân cường đại và tôn quý, thánh khí của ngài thật quá thần kỳ a!

Tuyết Bì nhân hì hục trèo lên xe ngựa, đánh xe trong rừng theo đường lớn đi ra - còn xe ngựa kia làm sao đây? Đỗ Trần trực tiếp ra lệnh vắt đi.

Đến một rừng cây to lớn có chút vượt quá sự tưởng tượng.

Đoàn người từ ban ngày đi tới đêm tối, không ngờ vẫn chưa ra khỏi phạm vi rừng cây, Dịch Cốt ngồi trên xe nói:

- Thiếu gia, xem ra tối nay phải qua đêm trong rừng cây rồi!

- Tốt thôi! Qua đêm trong rừng, Bối Bối thích!

Tiểu tử kia nằm trong lòng Đỗ Trần, cặp mắt vốn còn đang ngái ngủ lập tức tỉnh táo mở thao láo, vỗ tay kêu lên:

- Brook, bắt thú rừng, Bối Bối cho Ba Ba ăn thịt nướng!

Đỗ Trần, Dịch Cốt, Harry, ba người đồng thời ngẩng đầu nhìn lên trần xe, tiểu bảo bối đáng yêu này lại muốn lấy mạng mọi người

Dịch Cốt cùng Harry muốn lập tức đề nghị chủ nhân triệu hoán ra Alex, nhưng lại sợ người cầm khế ước là Đại tiểu thư không vui, không thể làm gì khác hơn là lại cúi đầu quái dị nhìn Đỗ Trần.

- Sao? Bối Bối nướng thịt, các người không thích sao?

Tiểu gia tử kia cong miệng, mất đi hình dáng hài nhi. Ngay khi Đỗ Trần định trách thì đột nhiên quay đầu lên, vội la:

- Ba Ba, có người đến, rất nhiều nhiều người!

Cơ hồ là cùng một lúc.

- Hừ!

Dịch Cốt đoạt dây cương trong tay Harry rồi ngưng hẳn xe ngựa, nhảy ra trước xe, quát:

- Ai đó? Lăn ra đi!

- A! nhanh chóng phát hiện chúng ta như vậy!

Từ hai bên xe ngựa hiện ra hai đội nhân mã, bọn họ tất cả đều có hắc y che mặt, tay cầm thánh khí sắc bén. Nhanh chóng vây xe ngựa vào giữa.

Đỗ Trần ngấm ngầm thả ra Liên Hoa hộ thuẫn trước người, ôm nữ nhi bước xuống xe ngựa, cất cao giọng nói:

- Chư vị bằng hữu, chắc là nhận lầm người rồi! Nếu cần tiền mời nói ra số lượng, ta sẽ không mặc cả!

Hắc y nhân đầu lĩnh đột ngột vung tay lên, vòng vây từ từ thu nhỏ dần:

- Tiền, chúng ta không có hứng thú. Chúng ta chỉ có hứng thú đối với mạng của người. Yên tâm, sẽ không nhận lầm đâu! Huống chi cho dù có lầm thì đã có sao? Hừ!

- Người muốn chết!

Dịch Cốt vừa quay cổ tay, thiết câu xuất hiện trong tay hắn:

- Thiếu gia, phải lưu lại bao nhiêu người sống để tra tấn?

Đỗ Trần vẫn chưa nói gì, người đầu lĩnh nọ cười ha hả:

- Huynh đệ, người rất cuồng vọng! Ta thừa nhận người là một cao thủ, cấp mấy? Bát cấp, hay là cửu cấp? Đã có thể đoán là người cửu cấp đầu thân, cũng không có tư cách trước mặt nhiều đầu thân của chúng ta mà làm càn!

-----

1. Giống như câu: Thả con săn sắt, bắt con cá rô

134. Phóng Tiểu Ngư, Điều Đại Ngư Pii

- Người có ý là người sẽ ý vào nhiều người để khi phụ chúng ta?

Đỗ Trần dùng ánh mắt thích thú nhìn kỹ Hắc y nhân đầu lĩnh.

Hắc y đầu lĩnh không hiểu sao cảm giác trong lòng phát lạnh. Hắn không nói nữa, cước bộ gia tăng, vòng vây càng lúc càng nhỏ.

Dịch Cốt lạnh lùng nhìn bọn chúng, trong lòng tính toán, 101 người, trong đó không ngờ lại có hai mươi mấy nhân vật trên lục cấp - thế này đủ để đấu với một lữ đoàn quân sự của đại lục rồi! Trong nhóm bọn họ mặc dù không có bát hay cửu cấp đầu thần, thậm chí đầu lĩnh mới bắt quá đến đỉnh cao của thất cấp, nhưng mà nhân số nhiều lắm, mình còn phải lo lắng cho sự an toàn của thiếu gia, chờ bọn chúng tới gần một xíu nữa mới động thủ! Nếu không, đánh nhau trong phạm vi càng lớn là tự mình làm khó mình!

Đỗ Trần vuốt vuốt mũi, cũng đang đánh giá bọn sát thủ này, cười nói:

- Lần này không muốn có nhân chứng! Được rồi, Bối Bối không nên chứng kiến máu tanh tràng diện, ta vào xe ngựa chờ người!

Đỗ Trần ôm nữ nhi trở lại trong xe, lần lược hạ tất cả màn xe.

- Ha ha!

Tên thủ lĩnh cười mãi không thôi, đột nhiên giơ cao trường đao thánh khí trong tay:

- Xem ra người tưởng là một người có thể đối phó chúng ta 101 người, hừ, các huynh đệ, lên!

- Chờ một chút!

Đỗ Trần trong xe ngựa phát thanh:

- Brook, người cũng quay lại đi! Bây giờ nhiều người có thể khi dễ ít người đó!

Dịch Cốt sững sờ, nhưng do có khế ước nên không dám vi phạm mệnh lệnh cổ quái này, hắn vội vàng trở về xe ngựa.

Bây giờ, đến phiên Hắc y nhân thủ lĩnh kinh ngạc. "Cái gì? Bọn họ muốn chờ chết sao? Không, nhất định là trong xe ngựa có cơ quan!" Hắn nói:

- Các huynh đệ cẩn thận chút, từ từ tiến tới, chúng ta nhiều người, không cần sợ cao thủ của bọn họ!

- Nhiều người? Người có bao nhiêu người!?

Lucy trong trang phục nữ nhân từ trên xe ngựa nhảy xuống.

- Hừ, khẳng định là nhiều hơn người!

Thủ lĩnh vừa dứt lời, Lily lại nhảy ra.

Hai người, ba người, bốn người

Thủ lĩnh hoàn toàn sợ ngây người, xe ngựa này quả nhiên là có cơ quan! Nếu không, nhiều nhất xe chỉ có thể chứa hơn mười người, làm thế nào có thể xuống tới cả trăm người? Nhân số so với bên mình cũng không kém a?

Đúng là vào lúc do dự này mà tên thủ lĩnh phạm vào một sai lầm trí mạng!

Lucy nhẹ nhàng cúi đầu, hai con mắt xinh đẹp hiện thoáng sát ý sắc bén - chỉ có từng trải qua Tu La sa trường, hàng trăm chiến trận sống chết như thiết huyết chiến sĩ mới có sát ý dày đặc như thế.

- Các người có bao nhiêu người? Chính là, tỷ muội chúng ta thích nhất quần chiến! Hồng Loan sát trận!

Đỗ Trần một tay che mắt tiểu Bối Bối, một tay vén màn xe nhìn ra bên ngoài.

Lão tổ mẫu mặc dù biến thành vong linh, mặc dù bởi vì thuộc tính bất hợp mà không thể dùng thánh khí trước kia, mặc dù bọn họ đã lâu chưa từng ra sa trường, nhưng dù sao vẫn là Hồng Loan vũ thần của Văn Thần thời đại!

Lấy Lily và Lucy làm trung tâm, nữ vũ thần môn đứng quanh xe ngựa nhanh chóng tụ lại thành một vòng tròn vừa xinh đẹp lại vừa sát khí, hơn 100 mỹ nữ tụ lại cùng một chỗ, nhất thời sắc đẹp vô tận, nhưng lại tỏa sát khí bốn phía.

- Đột trận!

Lily quát lạnh một tiếng, vòng tròn giống như một đóa hoa nở ra, tầng tầng lớp lớp hướng ra phía ngoài khuếch tán, cánh hoa kiêu diễm nhẹ nhàng nở ra mọi phía, trong rừng liền có mấy đạo huyết quang bắn lên!

- Ngự trận!

- Lâm trận!

- Sát trận!

Theo tiếng quát lạnh của Lily, Hắc y nhân ngã xuống hàng loạt

- Thật mạnh a!

Khóe miệng Dịch Cốt không tự giác liền co quắp, nhìn Đỗ Trần với ánh mắt nghi hoặc, hẩn thấp giọng nói:

- Không hổ là tinh nhuệ chiến tướng thời đại Văn Thần! Hai vị thống lĩnh Lucy và Lily bây giờ bất quá chỉ là thất cấp vong linh đấu thần trung giai, còn lại đại đa số đều là lục cấp vong linh đấu thần! Nhưng khi các nàng hợp lại nếu đó là ta phải đối diện trận pháp, cũng không có bao nhiêu phần thắng, kẻ chết nhất định là ta.

Dừng một chút, Dịch Cốt lại không cam lòng nói:

- Nếu các nàng không có biến thành vong linh, vẫn như trước có thể vận dụng thánh khí, phát huy ra toàn bộ thực lực, trận pháp này, có thể rất dễ dàng giết chết ta, thậm chí có thể giết chết cả Bác Bì!

Đỗ Trần vuốt mũi nở nụ cười! "Vác lão tổ mẫu, các người không thể đi được!"

- Dịch Cốt, giao cho người một nhiệm vụ!

Đỗ Trần ghé miệng bên tai Dịch Cốt nói rồi lại xoay qua Harry phân phó vài câu.

Theo đó, Dịch Cốt đột nhiên lắc mình bay ra khỏi xe, thiết câu hàn quang hiện ra, thủ lĩnh Hắc y nhân liền ngã xuống.

- Chư vị tiểu thư, chuyện quét dọn chiến trường hãy giao cho ta, thiếu gia mời các người vào trong xe đàm thoại!

Chỉ trong chốc lát, Dịch Cốt đã giải quyết cuộc chiến, Đỗ Trần bế nữ nhi đặt trong xe, bước xuống qua các tử thi trên mặt đất rồi lạnh nhạt nói:

- Mọi việc được giải quyết xong chưa?

- Không có người nào sống sót!

- Tốt lắm! Hừ, sau này có người dám như thế kiêu ngạo, giết sạch!

Đỗ Trần âm trầm nói.

- Lên xe! Chúng ta đi!

Rục rịch, rục rịch, xe ngựa tại trong bùn đỏ lầy lội dần dần đi xa.

Nhưng không lâu, trong đám tử thi nọ không ngờ nổi lên một bóng người, đúng là tên thủ lĩnh!

- Không, không thể!

Hắn ôm lấy một xác chết, nức nở nói:

- Huynh đệ, ta đáng lý phải nghe lời người a! Ta tại sao không nghe lời người

Hắn cắn răng, lết thân thể thương tàn nhanh chóng biến mất trong rừng!

Thủ lĩnh vừa đi, cách đó không xa trong rừng rậm hiện ra mấy người.

Đỗ Trần nhìn thoáng qua Harry, Tuyết Bửu nhân vội vàng nói:

- Thiếu gia, Harry đã nhớ kỹ mùi của hắn. kiếp này sẽ không quên! Chỉ cần hắn tái xuất hiện, ta nhất định có thể nhận ra hắn!

- Tốt lắm!

Đỗ Trần lại quay về Dịch Cốt gặt đầu:

- Người không hổ là Da Tát thánh đồ! Thủ đoạn nắm chặt thật là tốt, cứ tha cho hắn một mạng, lại làm cho hắn tưởng rằng tự mình có mạng lớn mới tránh được một kiếp! Bất quá ta thích nhất chính là, người hạ thủ, cho dù là Phillip, L'Griffins các lão này dù quen cũng không có biện pháp từ vết thương mà có thể tra ra là người đã động thủ cước!

- Thiếu gia quá khen! Trong đám thánh đồ thì ta có trình độ đả thương tinh vi nhất!

Dịch Cốt mặc dù miệng nói lời khiêm nhường nhưng trong mắt không nén thần sắc đắc ý - nếu ngay cả điểm này cũng làm không được, như thế nào chấp hành phức tạp hắc ám thánh hình!?

Hắn không hiểu hỏi:

- Nhưng mà ta không rõ, thiếu gia tại sao thả hắn, mà không bắt hắn để khảo vấn?

Đỗ Trần lắc nhẹ đầu:

- Một người đã được huấn luyện thành sát thủ, thì không có khả năng tiết lộ bí mật. cho dù hắn nói ra, chúng ta có thể tin tưởng mấy phần!? Để cho hắn chạy, hắn mới có thể nói thật!

Âm thầm thở dài, phản ứng của Dịch Cốt vẫn không bằng Bác Bì, Đỗ Trần giải thích chi tiết:

- Hiện những người đang suy nghĩ đối phó với ta, bề ngoài chỉ có Phillip, nhưng ngầm thì có bao nhiêu ai cũng không biết! Cho nên nhóm sát thủ này không thể xác định là do Phillip phái tới!

- Vừa rồi ta cố ý nhấn mạnh không để lại một người sống sót là để hắn tưởng rằng mình may mắn sống sót nên có thể tự tin quang minh chính đại xuất hiện trước mặt ta! Harry đã nhớ kỹ mùi của hắn, chờ hắn lại xuất hiện trước mặt chúng ta một lần nữa a a, thả mạng một con cá nhỏ không sao cả, để xem có thể hay không câu được một con cá lớn mà thôi!

- Thiếu gia. kỳ thật vừa rồi một mình ta cũng có thể giải quyết bọn họ!

Dịch Cốt lại nói.

- Không, không phải ta không tín nhiệm thực lực của người, người cho là ta tùy ý thả các lão tổ mẫu này ra sao?

Đỗ Trần dùng ngón cái tay phải gãi gãi mũi.

- Thứ nhất, địch nhân biết mấy lão tổ mẫu theo ta đứng chung một bên, như vậy, bất kể lão tổ mẫu có nguyện ý hay không, đều đã bị lên "chiến xa" (kéo vào cùng hội) của ta!

- Thứ hai, giả thiết chủ tử ám sát giả là Phillip, vậy người biết nguyên nhân tại sao Phillip bây giờ không bức bách chúng ta không? Một là bởi vì bọn họ hắn có một kế hoạch rất khổng lồ, chúng ta chỉ là một mắt xích trong đó, thậm chí còn chưa đủ tư cách trở thành một mắt xích, hắn chỉ cần sử dụng một ít nhân lực cũng đủ đối phó chúng ta. Hai là, tại Thiên Vương sơn ta đã cho hắn biết thế gian còn tồn tại một siêu cấp đấu thần, một người có thể dễ dàng hóa giải vong linh tự bạo của đấu thần! Bởi vậy hắn biết bên người ta có một nhân vật mạnh mẽ vô cùng, khiến hắn không dám coi thường vọng động! Ít nhất tạm thời là như thế.

Dịch Cốt gặt đầu:

- Nguyên nhân thứ hai này ta hiểu được. Giả thiết chủ của tử sát thủ là Phillip, vậy chúng ta triển khai thực lực càng cường đại, Phillip lại càng không dám coi thường vọng động! Thiếu gia, cái này có đúng là mấy ngày hôm trước người nói qua, bất chiến mà khuất nhân chi binh? (không cần đánh mà có thể khuất phục binh lính)

- Ta rất thích loại sự tình như thế này, đại đạo không dùng vũ khí.

Đỗ Trần cười cười:

- Nguyên nhân thứ ba mà ta thả lão tổ mẫu ra vẫn còn tương đối mơ hồ, chỉ mong có khả năng khởi động tác dụng! Lão tổ đã mẫu hiện thân rồi, nhưng các phong hào đấu thần môn của thời đại Văn Thần có thể lưu lại mấy người đây? Nếu nhân loại thủ hộ đấu thần được các lão tổ mẫu dẫn đầu, người nói, bọn họ có dễ dàng tha thứ Phillip có cử động biến nhân loại đấu thần thành vong linh không?

- Ha! Đương nhiên, thế này cũng có khả năng dẫn xuất một chút tà ma ngoại đạo! Bất quá, dù sao đây cũng là một giả thuyết mơ hồ mà thôi, chúng ta đổ một lần được rồi! Ta đổ là để dẫn xuất nhân loại thủ hộ đấu thần, sau đó bọn họ ra tay giết chết tà ma ngoại đạo Phillip! Ta vốn là một người thích cá cược!

Tại một nơi nào đó trên tam đại lục, sau khi Đỗ Trần chính thức ra đi.

Một hán tử tướng mạo thô lỗ lão đạo chạy vào một đại điện sơn màu đỏ sậm:

- Phillip đại nhân, ta có tội!

Bị hấn gọi toáng lên, Phillip đang ngồi trên ngai trên chính điện trong hình thái vong linh, cánh tay phải do tự bạo mà hủy diệt thì giờ phút này lại một lần nữa mọc ra, đôi mắt bích lục cũng khẽ nhếch lên mở ra như khe hở.

- Fassino, người không đi truy tung số 6 thí nghiệm phẩm, quay lại làm gì?

Phillip nói, thanh âm ong ong diếc tai.

- Phillip đại nhân, ta, ta thấy số 6 thí nghiệm phẩm đã bị mất rồi!

- Cái gì!? Vậy người thật sự đáng chết!

Phillip đột nhiên lắc mình đi tới trước mặt, tả chưởng chụp vào cổ hần.

- Nói! Nói cho tường tận hết thấy mọi việc!

- Là Đại nhân! Chỗ nuôi số 6 thí nghiệm phẩm Ngự Nhân vương vốn tại giữa biển, rất bình yên lặng tĩnh. Nhưng mà, nhưng mà đột nhiên có nhiều người giết hại Ngự nhân, hần bị chọc giận, rời khỏi đây rồi bị giết, khi ta tìm được hần thì "Số 6" đã, đã không thấy rồi!

Fancino trước đôi mắt vong linh của Phillip không dám ngẩng đầu, vội la lên:

- Ta cùng các huynh đệ đã tra được là ai đang cầm số 6, ngay đêm qua đã bố trí ám sát hần. Nhưng, nhưng chỉ có ta may mắn trốn thoát...

- Ai làm?

Phillip rống giận.

- Là Francis!

- Francis?

Ầm! Phillip một chưởng đánh cho Fancino miệng phún máu:

- Fancino, người đi chết đi! Tại sao lại chọc giận người không trên trên chọc.

Fancino liền ngẩn người ra, Phillip muốn động thủ giết hần, đột nhiên, trên bức tường sau lưng xuất một đoàn quang mang màu trắng, trong nháy mắt tới bên Phillip.

- Phillip các hạ, xảy ra sự tình gì?

- Brockman các hạ, người rút cục cũng tới.

Phillip có chút cúi mình, nhanh chóng nói một lần chuyện vừa trải qua, lại nói:

- Các hạ có cái ý kiến gì không?

- Fancino đáng chết, mặc dù hắn không biết trên Thiên Vương sơn, trong trận doanh của Francis từng xuất hiện một người cường đại mạnh hơn bất kỳ đấu thần nào! Thậm chí một chiêu dễ dàng đánh bại người. Nhưng, Fancino hắn cũng không biết mệnh lệnh không được coi thường vọng động đối phó Francis.

Brockman lạnh lẽo hỏi:

- Kế hoạch của tổ chức, không thể vì một mình Francis mà xảy ra biến cố! Đánh thức Fancino dậy, hỏi hắn đã tiết lộ thân phận chưa.

Chờ khi Fancino cam đoan tuyệt không tiết lộ thân phận bản thân, Brockman hài lòng gật đầu.

Nhưng Fancino lại nói:

- Ra tay là hơn một trăm vị nữ tử mặc trang phục hầu gái, hơn nữa các nàng còn có khí tức vong linh vô cùng nồng hậu! Thực lực mỗi người đều vượt quá lực cấp đấu thần.

- Hơn một trăm nữ hầu ngoài lực cấp đấu thần sao? Trời ạ!

Brockman sau nửa ngày không nói gì, để cho Fancino ra ngoài. Hắn nói với Phillip:

- Bác Bì, Dịch Cốt, đấu thần trên Thiên Vương sơn đánh bại người... bây giờ lại xuất hiện hơn trăm nữ hầu đấu thần, bên người Francis sao lại có nhiều cao thủ như vậy? Đây là thực lực khổng lồ cỡ nào, may mà Fancino không có tiết lộ thân phận, nếu không kế hoạch của tổ chức sẽ bị ảnh hưởng.

Phillip giọng căm hận nói:

- Đáng tiếc là cao thủ trong tổ chức đều có nhiệm vụ khác, nếu không...

- Nếu không người đã muốn một lần nữa đối phó Francis ư? A a, ta không hi vọng thấy loại chuyện này! Tưởng tượng thử chút xem, một chiêu phá giải vong linh tự bạo, thực lực kinh khủng mức nào? Cho dù là Roland rút ra bích thủy hàn đàm có thể làm được việc này sao? Huống chi hắn hiện có hơn một trăm vị nữ đấu thần tùy tùng, chúng ta càng không thể dễ dàng cùng hắn chính diện đối địch - như vậy sẽ hao phí tinh lực của tổ chức rất nhiều! Đương nhiên, giám thị động thái của hắn là rất cần thiết.

Bạch quang trên người Brockman vừa thu lại:

- Bất quá trước mắt căn bản Francis cũng không gây trở ngại tới nghiệp lớn của chúng ta. không phải sao?

Phillip rất không tình nguyện gật đầu.

Brockman cười nói:

- Không cần ảo não, sau khi nghiệp lớn của chúng ta thành công, người còn quan tâm tới một Francis sao? Phillip các hạ, người có thực nghiệm lớn "Vong linh đấu thần cùng tổ hợp dị thú", mà Francis bắt qua chỉ là một linh loại - một thực nghiệm phẩm hạng nhất trong thực nghiệm "Vong linh đấu thần", người không cần phải đối nghịch với một người không quan hệ đại cục như vậy! Ngoài ra người không có quan hệ tới đại cục trước mắt còn có thể lực khổng lồ của chính mình!

Trong bạch quang vươn ra một bàn tay khổng lồ. vỗ vỗ vai trái của Phillip:

- Các hạ, nghiệp lớn của tổ chức phải dựa vào trí tuệ của người, chỉ có hai đại thực nghiệm lớn của người thành công, tổ chức mới có đủ binh, cũng đủ dị thú để thực hiện nghiệp lớn của chúng ta.

Phillip nói:

- Nhưng kế hoạch sưu tập tài liệu cho thực nghiệm "Vong linh đấu thần" đã bị L Griffins làm thất bại, mà số 6 trong "Tổ hợp dị thú" lại rơi vào tay Francis!

Brockman trầm ngâm nói:

- Kế hoạch "Vong linh đấu thần" trong lúc nhất thời rất khó sưu tập lượng lớn nguyên liệu cao cấp đấu thần, nói một cách tương đối, "Tổ hợp dị thú" dễ dàng hơn một chút! Phillip các hạ, nói cho ta biết kế hoạch của người.

- Bây giờ số 1, số 2, số 3 đều đã chuyển tới đại thảo nguyên McAllen, số 4 tại pháo đài băng, số 5 trong vùn vụt sâm lâm. Vốn qua một đoạn thời gian, sáu đầu dị thú này đều sẽ được chuyển tới đại thảo nguyên McAllen tiến hành tổ hợp cuối cùng, nhưng bây giờ thiếu số 6!

- Tốt, ta biết rồi, người cứ tới đại thảo nguyên McAllen tiến hành tổ hợp cuối cùng, ta đi trước, ta sẽ nghĩ biện pháp lấy lại "Số 6"!

- Uhm! Các hạ không phải không muốn cùng Francis đối địch sao? Sao còn muốn từ trong tay hắn cướp lại số 6?

- A a, là "Lấy trở về, không phải "Cướp" trở về!

Brockman mỉm cười:

- Lấy, so với cướp dễ hơn, hơn nữa cũng sẽ không dẫn phát địch ý.

Phillip có chút ngạc nhiên nhìn Brockman.

Brockman cười nói:

- Francino phạm sai lầm lớn, người muốn xử tử hắn sao? Bất quá ta nghĩ thay hắn cầu tình, dù sao, hắn là người duy nhất thấy nhân lực mới bên người Francis, nếu trong mắt Francis hắn đã chết, vậy, để cho hắn là người quen thuộc tình hình nhất đến hiệp trợ ta đi.

- Điểm này đương nhiên có thể.

Phillip đột nhiên có chút cười nói:

- Thân sĩ tôn quý Brockman tiên sinh, người thật sự muốn dùng phương thức "Lấy" sao?

Brockman cũng cười:

- Tốt lắm, Phillip tiên sinh, không nên giấu cợt ta! Được rồi, ta thừa nhận, vì thực nghiệm của người, ta nguyện ý vứt bỏ phong độ thân sĩ, đi trộm lại "Số 6".

- Cảm kích ngài, Brockman tiên sinh.

Phillip có chút cúi mình, cười nói:

- Đồng thời, ta hy vọng hai đầu dị thú từ pháo đài băng cùng vùn vụt sâm lâm cũng có thể bình an vận chuyển tới đại thảo nguyên.

- Không vấn đề, cho dù bọn họ có tra ra chuyện gì, ta cũng có thể trộm về.

Brockman cười lạnh nói:

- Người hắn là tin tưởng, trong các đấu thần nhân loại không ai so với ta cùng thủ hạ của ta tinh ranh hơn về môn nghệ thuật thâm đạo

Trong lúc này, "tặc tổ tông" Đỗ Trần đang ở trong xe ngựa khích lệ nữ nhi.

135. Tổ Lăng

Bảo bối nhi thân ái, để ba ba thân một cái!

Đỗ Trần ngồi trên ghế mềm trong xa sương (căn buồng trong xe) hưng hăng thơm tiểu Bối Bối mấy cái, tiểu bảo bối nhi quá khủng bố, nha đầu chẳng những ăn được Alex mà còn khế ước được Dịch Cốt cùng Harry, điều này khiến Đỗ Trần càng thích nữ nhi này. Mà hôm nay, nha đầu kia lại ẩn hiện lộ ra năng lực tra nguy cơ còn muốn nhạy cảm hơn Dịch Cốt.

Quả thực là một ra đa mi ni! Không đúng, hắn là một cái "Siêu cấp" ra đa mi ni.

- Hi! Ba ba khen Bối Bối, Bối Bối vui vẻ!

Tiểu nha đầu cười ngọt ngào.

Đỗ Trần nắm lấy chóp mũi nhỏ của nha đầu, từ ái cười nói:

- Bảo bối nhi, hôm nay ngươi phát hiện dịch nhân, làm phi thường tốt, muốn cái gì ba ba đều thưởng cho ngươi.

- Mì? Tưởng thưởng? Không cần? Được rồi, ba ba còn không có ăn cơm.

Nha đầu kia nghiêng đầu, cầm lấy hai cái bện tóc kéo lên cao lên suy nghĩ một chút, cười ngọt ngào nói:

- Ba ba cho Bối Bối đánh dã trư.

- Ngươi muốn dã trư?

Yêu cầu thật cổ quái, bất quá Đỗ Trần đương nhiên sẽ không cự tuyệt tâm nguyện nhỏ nhoi của nữ nhi:

- Được, đợi lát nữa ba ba tự mình đi bắt dã trư cho ngươi! Bất quá bảo bối nhi, ngươi muốn dã trư làm gì?

Nha đầu kia chăm chú nhìn Đỗ Trần, nói:

- Ba ba đánh mau đi, luy, Bối Bối muốn dã trư rồi cấp ba ba ăn thịt, cấp ba ba bổ thân thể...

Trong lòng Đỗ Trần nổi lên một cảm giác dễ chịu, cảm động a, khó trách mọi người đều nói nữ nhi thì ba mẹ nó yêu mến lo lắng, nữ nhi hiểu chuyện hiểu thuận như vậy, ai có thể không thích?

Nhưng...

Đỗ Trần, Dịch Cốt, Harry ba người lại một lần nữa đồng thời nhìn về phía xe ngựa, hắng giọng nói... "tiểu tử kia cái gì cũng tốt, nhưng trù nghệ... quên đi, nữ nhi hiểu thuận, là kẻ làm cha sao có thể cự tuyệt tâm nguyện của nó chứ?"

Đỗ Trần rất nhanh từ trong rừng bắt được một con dã trư nhỏ, giao cho Harry... tiểu Bối Bối bắt đầu làm.

- Lửa.

Nha đầu bắt đầu phát lửa nướng thịt trên mặt đất, sau đó vôn về cái yếm trước ngực, nói thầm:

- Nướng thịt, phải phóng diêm! Phóng bao nhiêu... toàn bộ đi! Ah! Như hình là đường.. kia là cái gì? Xong rồi, Bối Bối không tìm được diêm.

Nha đầu nhìn lên trời, rớt cục tiện tay ném tất cả gia vị, thịt vào rồi đi tìm diêm.

- Di? Gia vị đã thả nhiều rồi, không có diêm có sao không?

Hắc hò hò, ba ba, mùi vị thật là thơm, nhìn bên ngoài cơ bản đã không thể biết là thịt gì rồi.

Sắc mặt Đỗ Trần trắng xanh, thấp giọng nói:

- Dịch Cốt, Harry! Không để tiểu thư mất hứng, mặc kệ vị thế nào, đều nuốt xuống cho ta, chẳng những nuốt xuống, mà phải làm ra vẻ thật ngon miệng, còn phải lớn tiếng tán thưởng.

Bóng đêm hạ xuống rừng cây âm sâm, bọn người Đỗ Trần sắc mặt hòa với màu cây cối có vẻ xanh xao, chờ bọn hần ăn "mỹ thực" mà Bối Bối đích thân làm, khuôn mặt lại lập tức biến thành màu đỏ.

Đỗ Trần miễn cưỡng hé miệng, cố sức nói: - Ngon, thật sự rất ngon, "Nữ nhi" ngươi làm thật ngon!

Hần thật sự không muốn để tiểu Bối Bối thấy bộ dáng của mình, nếu không sẽ thất vọng, liền gọi ra Alex.

- Lão thiên! Đây là cái gì vậy?

Alex vừa hiện ra lập tức chỉ vào "Thịt" giơ chân kinh hô:

- Thứ này là thịt lợn sao? Không, cho dù thịt lợn cũng không ăn, ta thà đói chứ không ăn.

Hần ngẩng đầu nhìn sắc mặt quái dị của Đỗ Trần:

- Chẳng lẽ.. chẳng lẽ ba ba người ăn?

Hắn uể oải cúi đầu:

- Để cho ta chết đi, loại cao thủ như ta sao lại có một ba ba ngu ngốc như vậy! Trời ạ, ba ba cao thủ lại ăn thực vật loại này, sau này ta không muốn cho người khác biết.

Alex cầm lấy phần thịt còn lại, nướng qua lửa trong chảo lát.

- Đây mới phải là cái mà cao thủ ăn! Không có gia vị, vị đạo có thể hơi thiếu một chút.

Đỗ Trần cầm lấy miếng thịt, đặt trong miệng thưởng thức:

- Trời ạ, ngược lại quá lớn, thứ ngon thế này ta không được ăn thì biết làm sao bây giờ.

Đỗ Trần trước kia chỉ biết nhử tử "Cao thủ" Alex của mình trù nghệ hết sức tinh thâm, nhưng không nghĩ tới hôm nay thịt ăn lại càng có vị! Đỗ Trần vô cùng kích động, không nhận được khen:

- Thân ái, thật là nhử tử tốt của ta. Món ăn người nấu thật sự quá ngon, sau này mỗi ngày làm thịt cho ba ba được không?

Phốc, Đỗ Trần không có lưu tâm lại kêu ra tiếng Bối Bối.

Tiểu nha đầu nghe được nửa câu sau của Đỗ Trần, vui vẻ nói:

- Tốt lắm, Bối Bối mỗi ngày cho ba ba ăn thịt...

Đỗ Trần tiu nghỉu cúi đầu, đây là thiên đường cùng địa ngục a. Nhưng nếu đơn giản là thiên đường cùng địa ngục thì mới cảm nhận được sự ưu việt của thiên đường, lập tức lại trải qua sự đau khổ của địa ngục, chúng sao sao có thể tiếp tục đây. Thần a, cứu cứu ta đi...

Đây chỉ là một chuyện nhỏ mà đoàn người trải qua, ba người thích thú mỹ thực của Alex. Tuyết Bỉ nhân một mặt nhắm nháp trù nghệ của Alex, một mặt đánh xe, trong lòng lại nói thầm, "trù nghệ của thiếu gia càng ngày càng cao! Mình dùng cái mũi kiêu hãnh là thứ đáng giá nhất của Tuyết Bỉ nhân lập thế, mùi vị món thịt nướng của thiếu gia..."

"Quên đi, không nên nhắc tới chuyện này với chủ nhân, nếu muốn thưởng thức trù nghệ của thiếu gia thì điều kiện tiên quyết là gặp tiểu thư, tiểu thư đáng yêu sẽ trở nên rất "Ma nữ", dù sao, cho dù loại vị này thật sự... còn có đại nhân Brook cùng hơn một trăm vị tổ mẫu bên người, mình sợ cái gì?"

Thật sự khó có thể tưởng tượng, nửa năm trước mình là một cường đạo, nhưng nửa năm sau, mình đã là một quản gia của siêu cấp đại phú hào thần duệ, kẻ tuyệt đối thần tín của chủ nhân và tiểu thư, có thể mặc vào phục sức quý tộc... Tương lai, chờ chủ nhân tốt nghiệp, bằng bản lãnh của hắn nhất định có thể trở thành một vị thủ tướng, đến lúc đó chính mình là quản gia của thủ tướng, nói không chừng, chính mình còn có thể trở thành Tuyết Bỉ nhân đầu tiên của tam đại lục có được tước vị! Không, không phải là nói không chừng, mà nhất định có thể trở thành sự thật, ha ha."

Tuyết Bỉ nhân đắm chìm trong ảo tưởng về tương lai huy hoàng của mình, phát lực đánh xe.

Phương nam đại lục Bein, địa hình duyên hải của Lanning nhìn qua có hơi giống một cái ủng, Đỗ Trần lần đầu tiên nhìn thấy biển rộng tại đầu thần thể giới là tại mũi cảng Antwerp, sau đó là cảng New Zealand, mà tổ phần của gia tộc St. Kain lại ở tại biên duyên của nó.

Trải qua mười ngày đường, Đỗ Trần đã tới tấm lăng của Shigeru tại tỉnh Rick.

Trên một mảnh đất, mấy trăm tòa kiến trúc màu trắng tạo thành quần thể kiến trúc giống như một tiểu thành thị đẹp đẽ. Bây giờ đã là đêm, chung quanh quần thể kiến trúc có một vòng lửa chiếu rọi có vẻ rất thần thánh, nhất là tại trung tâm nơi pho tượng Shigeru cao hơn ba mươi thước, sinh động như còn sống, thánh quang chiếu rọi, xa xa khiến người ta cảm nhận được uy thế của "Thánh huy" Shigeru nằm đó.

Đỗ Trần y theo lễ nghi quý tộc, dùng xe ngựa cách ba trăm thước, sau đó ôm nữ nhĩ cùng mọi người đi bộ hướng đến võ sĩ gác lăng. Mà Lucy cùng Lily cũng đi theo bên người Đỗ Trần - dù sao nơi này là lăng mộ của đại ca Shigeru mà các nàng cảnh ngưỡng, tới nơi này không hiện thân tế bái một chút căn bản là không thể. Hiện tại đang buổi đêm, các nàng cũng không biến thành hình thái vong linh dữ tợn.

Lily liếc mắt nhìn hai võ sĩ thủ vệ trước cửa, đột nhiên "Di" một tiếng, ngăn cản:

- Thành viên của thánh viêm kỵ sĩ đoàn Shigeru, năm đó, ta cùng tổ tiên bọn họ sống vai tác chiến.

Nguyên lai bọn họ không phải đấu sĩ bình thường! Đỗ Trần trong lòng phát lạnh, hừ, Angius chưa bao giờ nói cho mình làm sao để phân biệt thành viên thánh viêm kỵ sĩ đoàn, còn đại ca Steven lại ngại gia quy cũng không nói qua.

- Ta là Francis, đến đây tế bái tổ lăng.

Đỗ Trần tiến lên nói.

Hai thành viên kỵ sĩ liếc nhau, đột nhiên nói:

- Huân tước các hạ, xin thứ cho chúng ta vô lễ, nhưng là chúng ta phải chuyển lại mệnh lệnh của đại công tước Angius!

Bọn họ không có xưng hô tam thiếu gia, mà là xưng hô "Huân tước" các hạ.

- Cha có mệnh lệnh gì?

Đỗ Trần lạnh nhạt nói.

- Steven thiếu gia đã nói mọi việc mà ngài đã trải qua trong đấu thần học viện cho công tước đại nhân, mà mệnh lệnh của công tước đại nhân là nếu ngài đã trở thành đấu sĩ, hơn nữa tự lập sản nghiệp trong thành St. John, vậy, ngài không hề thuộc trang viên St. Kain, mà thuộc bàng chi hậu duệ Shigeru.

Đỗ Trần trong lòng thoáng nổi lên một cỗ tà hỏa, "Angius, người điên rồi! Trực tiếp trục xuất lão tử khỏi gia môn.

Mẹ nó, người đối với linh loại có nghe qua, hoài nghi Francis là yêu nghiệt, không phải con ruột của người sao?

Bất quá quên đi, chính mình dù sao cũng tự lập môn hộ, nhưng bản thân một hồi tự lập, trong tình huống này là chuyện khác rồi, lão tử nhớ kỹ người."

- Bàng chi là sao?

Đỗ Trần lãnh nhãn nhìn bọn họ, lạnh lùng hỏi.

Thánh viêm kỵ sĩ đoàn nọ dĩ nhiên không hề e ngại mà đối mắt với Đỗ Trần, thanh âm cũng lạnh xuống:

- St. Kain gia quy, bàng chi hậu duệ tế bái tổ lăng, phải được sự cho phép của gia chủ trước.

Một cái quy củ này không thể thay đổi, dù sao Shigeru nhất mạch truyền lưu ngàn năm, bàng hệ thứ xuất tử tôn nhiều vô kể, nếu bọn hắn đều có thể tùy ý tế bái tổ lăng, vậy nơi này không phải là cái chợ sao? Nhưng quy củ này lại khiến hỏa khí của Đỗ Trần càng lớn.

- Nói như vậy, ta muốn vào tổ lăng, trước hết phải tới thành St. John thỉnh công tước đồng ý sao?

- Đúng vậy!

Hai thủ lĩnh võ sĩ đột nhiên bước lên, đứng giữa đường, thân thể ngăn cản phương hướng Đỗ Trần đi tới. Tiếp đó, cửa lớn phía sau có mấy vị võ sĩ đi ra. bọn họ một chữ không nói, chặn giữa đường.

- Hừ!

Dịch Cốt tiến lên một bước.

- Brook trở về.

Đỗ Trần lạnh lùng nhìn chằm chằm bọn võ sĩ trước cửa lớn tổ lăng, dựa vào Dịch Cốt, hắn hoàn toàn có thể xông vào, nhưng sau đó? Francis đem người công đả tổ phần, một cái tội danh đủ để cho hắn trọn đời bị tam đại lục chê cười! Hơn nữa lão tổ mẫu cũng sẽ không cho phép phân mộ đại ca các nàng bị kinh nhiều.

- Francis huân tước các hạ, xin trở về đi, không có mệnh lệnh của công tước đại nhân, chúng ta tuyệt sẽ không cho phép người tiến vào tổ lăng.

Lucy có chút nhú mày, nhìn vô sỹ trước cửa không nói, mà Lily lại nhanh miệng, thay Đỗ Trần bắt bình:

- Quá mức phạm rồi, Francis tế bái mẫu thân mình cũng phải trải qua người khác phê chuẩn sao? Shigeru... hậu duệ của thần sao có thể biến thành thể này?

Nàng nhìn thấy ánh mắt ám chỉ của Lucy thì không tiếp tục nói nữa.

Hắc! Thú vị, câu nói của Lily lão tổ mẫu khiến trong lòng Đỗ Trần nảy ra một ý nghĩ, muốn tiến tổ lăng không phải không có biện pháp, cũng rất dễ dàng, nhưng, chiêu lãm các lão tổ mẫu khó hơn nhiều, trước mắt, đúng là một cơ hội tốt.

Đỗ Trần buồn bã cúi đầu:

- Không thể tưởng được, ta tế bái mẫu thân mình mà cũng phải được người khác phê chuẩn, thật sự là không thể tưởng được.

136. Francis "đáng Thương"

Màn biểu diễn của Đỗ Trần thật có thể nói là "xương tác tuyệt vời", tạo ra một tràng cảnh bị trục xuất khỏi gia môn, cô khổ lại gặp phải gia tộc toan tính, vẻ mặt buồn bã rơi lệ như vậy thật hết mức, tương lai là "siêu cấp" diễn viên a.

- Francis huân tước các hạ, mời trở về đi.

Võ sỹ lạnh như băng hạ một câu trục khách.

- Quên đi! Quên đi!

Đỗ Trần buồn bã thở dài, đột nhiên cúi người thật sâu trước pho tượng Shigeru ở trung tâm tổ lăng, ý muốn nói:

"Tổ tiên, mẫu thân, Francis của các người không thể tiến tới hiệu đạo, cũng không thể tự mình tiến vào tổ lăng tế bái các người, chỉ có thể từ chỗ này hướng các người hành lễ! Xin các người tha thứ không chê cười tử tôn, nhi tử."

Hắn một lúc lâu không chịu đứng dậy! Mà tiểu Bối Bối cũng nhu thuận đứng bên chân Đỗ Trần, cúi đầu, cặp mắt to rớm lệ:

- Ba ba, người không phải mang ta đi xem *** sao? Ba ba, người làm sao vậy, người sao mà khóc...

Ngôn ngữ trẻ thơ có chút bi thương khiến hào khí lên tới đỉnh điểm.

Võ sỹ thủ lăng vẫn lạnh như băng, cùng với màn biểu diễn bi thương của Đỗ Trần vô cùng trái nghịch, lúc này đây chẳng những Lucy không còn ánh mắt ngăn cản muội muội xen vào nội vụ gia tộc St. Kain, ngược lại có chút lạnh lùng nhìn về phía mấy võ sỹ.

Lily càng nói:

- Mấy người các người thật sự là quá phạm rồi! Nếu thần Shigeru còn sống, nhất định sẽ bị các người làm tức chết.

- Tiểu thư, xin chú ý ngữ khí của người.

Võ sỹ thủ lăng nổi giận Lily.

- Ai, hai vị tiểu thư, việc đã đến nước này, quên đi, chúng ta đi thôi.

Đỗ Trần chấm dứt hành lễ, ôm lấy nữ nhi, cô đơn rời khỏi tổ lăng Shigeru. Bóng đêm hạ xuống, cha con thân ảnh cô đơn có vẻ thê lương.

- Muội muội, chúng ta cũng đi thôi.

Lucy đuổi kịp Đỗ Trần, xuất từ tâm đồng tình của nữ tính, nàng đi lên vài bước, bắt đầu thấp giọng an ủi Đỗ Trần.

Nhưng Lily không phục, lạnh lùng liếc mắt nhìn võ sĩ đầu lĩnh, đột nhiên bữu môi nói:

- Thời Vãn Thần thời đại, tổ tiên ngươi gọi là gì?

Võ sĩ sững sốt, nhưng có người hỏi tổ tiên hần trong thời đại anh hùng là ai, đây là một chuyện hết sức vinh diệu, hần lập tức đứng thẳng ưỡn ngực, tự hào nói:

- Gia tổ Zuka, trong thời kỳ Vãn Thần đại chiến từng là tùy tùng của Shigeru thần đông chinh tây hảo, chiến công hiển hách! Hôm nay, thánh giá thần ma lực còn ghi lại sự tích của lão nhân gia.

- A, nguyên lai là hậu duệ của Zuka!

Lily gật đầu, đột nhiên nói:

- Ngươi có biết? Cái vị tổ tiên chiến công hiển hách của ngươi mười lăm tuổi tham gia quân đội, tại chiến dịch Thao Hải Thiên Quan bị dọa đến đái ra quần!

Nàng nói chính là sự thật, chân chân thật thật, tận mắt nhìn thấy.

Lily không đợi võ sĩ phản ứng, xoay người đuổi theo Đỗ Trần.

Màn biểu diễn của Đỗ Trần còn tiếp tục, bọn họ dừng lại tại một tòa trấn nhỏ cách tổ lăng khoảng mười dặm, trên đường, Đỗ Trần không cười, chỉ buồn bã thở dài.

- Francis, ngươi cũng không cần quá mức thương cảm.

Lucy an ủi.

Lily cũng nói:

- Thành viên kỵ sĩ đoàn quá phận rồi, quả thực là chó dựa thế chủ mà!

- Không, thủ vệ này chỉ là làm tròn chức trách, bọn họ cũng không sai - dù sao người hạ mệnh lệnh là cha ta nhưng ta không rõ, ta tới cùng làm sai điều gì? Tại sao cha lại đối với ta như vậy?

Đỗ Trần dựa đầu vào trán nữ nhi, thân nhân lãnh đạm, hai người cùng mệnh khổ sống dựa vào nhau, cô đơn không lời tả xiết.

Tiểu Bối Bối khóc to:

- Ba ba, người tốt, gia gia sai! Người xấu!

Đỗ Trần khẽ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu Bối Bối:

- Bảo bối, gia gia làm vậy nhất định là có đạo lý của người, cho dù người làm không đúng, ngươi cũng không thể nói lão gia là "Người xấu."

Hài tử quá hiếu thuận a! Lucy trong lòng cảm động, lại ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng lẽ cha ngươi vẫn đối đãi với ngươi như vậy sao?

- Đúng vậy, trong ba huynh đệ chúng ta, đại ca thân là trưởng tử, tự nhiên được gia tộc sủng ái. Nhị ca Charles nghe nói cũng có dung mạo cực kỳ giống tổ tiên Shigeru, hơn nữa là ngút trời kỳ tài, là tương lai của gia tộc... mà ta...

Đỗ Trần quay đầu nhìn mái tóc dài màu hoàng kim trên vai mình một chút:

- Ta là sĩ nhục của gia tộc St. Kain, là tóc vàng mắt lam, cùng tóc đỏ của gia tộc St. Kain khác nhau thật lớn, tự nhiên là ... ài!

- Đây là lý do của Angius? Đáng chết, xú tiểu tử nên đánh.

Lily vỗ bàn, cả giận nói:

- Ngoại mạo của ngươi cùng đại ca Shigeru đích xác không giống, nhưng ngươi cùng Wolfe Brigadier General quả thực là giống nhau như đúc.

Lucy gật đầu nói:

- Ta hiểu rồi, chuẩn tướng Wolfe đã bị lịch sử quên lãng, Angius có thể không biết có tổ tiên này tồn tại, cho nên hẳn đã thấy dung mạo của người khác nhau rất lớn với dung mạo của thành viên gia tộc, nên hoài nghi...

Hoài nghi ta không phải con ruột, Lucy lão tổ mẫu thân ái, người có thể nghĩ như vậy thật là chính xác, quá hoàn mỹ.

Tiếp đó, Đỗ Trần dùng kinh nghiệm của Francis nói qua một lần - sự sỉ nhục của gia tộc St. Kain, tam thiếu gia ngu ngốc của thành St. John, may mắn có được Thiên Sứ Thủy Thân, tiếp đó lại bị trục xuất khỏi gia môn... tóm lại, cái gì đáng thương, cái gì có thể khiến lão tổ mẫu đồng tình, Đỗ Trần đều nói cái đó.

Rất rõ ràng, phụ nữ trời sinh có mẫu tính, sao lại không thương tiếc cho một đứa nhỏ đáng thương như vậy.

- Ai, đáng tiếc chúng ta không có tiện xuất hiện trước mắt người trần!

Lucy than vãn:

- Nếu không ta nhất định nói cho Angius, người mới là huyết mạch thuần chính của gia tộc St. Kain, có thể so với bất luận kẻ nào đều thuần chính hơn.

Lily đột nhiên vỗ bàn:

- Francis, người tế bái mẫu thân có thể nói là thiên kinh địa nghĩa, không ai có thể ngăn trở. Angius xú tiểu tử hỗn đản, hẳn không cho người tiến vào tổ lăng, người rõ ràng có thể dụng Liên Hoa của mình mà lên vào được mà.

"Thành công!" Đỗ Trần trong lòng vui vẻ, cảm hóa lão tổ mẫu đã thành công bước đầu, ít nhất các nàng đã đứng về phía mình, thay mình lo lắng.

- Nhưng... trộm tiến vào tổ lăng, trong mắt là phản quy củ, không thích hợp a?

Đỗ Trần "lơ ngơ" hỏi lại.

- Có cái gì không thích hợp? Đều là do Angius không đúng!

Lily nói.

Lucy hơi nhú mày muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng không nói ra, cho dù không hợp quy củ, nhưng pháp luật cũng không có bỏ qua nhân tình, tại sao không giúp hài tử "đáng thương" trước mắt.

Lily lại nói:

- Liên Hoa thánh khí của người chúng ta đã biết qua, hoàn toàn có thể lên vào tổ lăng không một tiếng động. Francis, người còn chờ cái gì?

Đỗ Trần lại "do dự" chốc lát, nói:

- Ta thật sự rất khát vọng tiến vào lăng mộ, nhìn mộ địa của mẫu thân. Ta... ta muốn vào, nhưng... hai vị tiểu thư, các người...

Lily tưởng cùng Đỗ Trần đi, bất quá Lucy khoát tay với nàng, cười nói:

- Chúng ta sau này còn có cơ hội, lúc này đây, không thể cùng người đi gặp đại ca Shigeru.

Mặc dù nàng đã chấp nhận việc Đỗ Trần lên vào tổ lăng, nhưng nàng thân là quân nhân, bản thân cũng không dễ như vậy.

- Người để cho bọn tỷ muội ta lưu lại lữ quán.

Lucy nhìn bài thiết trong lữ quán một chút:

- Ta sẽ bảo bọn tỷ muội che dấu, hơn nữa thay người trông coi vật phẩm.

Để hơn một trăm vị lão tổ mẫu ở lại lữ quán, Đỗ Trần bỏ ra mọi thứ trong Liên Hoa, sau đó cùng Dịch Cốt, Harry, còn có tiểu Bối Bối ngự Liên Hoa bay vào tổ lăng Shigeru.

Màn đêm buông xuống, Đỗ Trần bay vòng quanh tổ lăng mộ một vòng, trong Liên Hoa lấy ra bức họa Bác Bì đã đưa cho hắn.

- Không sai, tòa tháp, còn có vila màu trắng.

Đỗ Trần chỉ vào bức họa nói:

- Các người nhớ kỹ mỗi cảnh sắc trên bức họa này, nếu phát hiện nơi nào bất đồng với bức họa thì nói cho ta biết.

Bọn họ rất nhanh tìm tới lăng mộ của Mayfair, nhưng từ bên ngoài nhìn vào, Đỗ Trần không có phát hiện điều gì dị thường, ít nhất mặt ngoài là như thế.

Phần mộ màu trắng như một tiểu cung điện, trước mộ còn viết tên Mayfair, mà cửa lớn bằng thủy tinh đã được phong bế, lâu rồi không có ai mở ra.

Đỗ Trần điều khiển Liên Hoa, lắc mình tiến vào bên trong, sau đó phóng đại Liên Hoa, cùng mọi người hạ xuống đất.

Trong mộ thất bại trí giống như đúc phòng ngủ của Mayfair tại trang viên của gia tộc St. Kain, bất đồng duy nhất là vị trí giường bị một cái quan tài gỗ thật lớn thay thế.

- Theo Bác Bì nói, lần trước mộ huyết chấn động, nắp quan tài bị mở ra, hắn muốn tu sửa nhưng lại phát hiện quan tài trống rỗng, sau đó quan tài đã được hồi phục nguyên trạng nên bây giờ ngoại trừ chúng ta cùng Bác Bì, không ai biết Mayfair đã mất tích, các người cũng cẩn thận một chút, không nên lưu lại vết tích! Tốt lắm, bắt đầu tìm kiếm dấu vết đi.

Thời gian qua đi, mọi người tra xét mấy lần, mộ thất không lớn nhưng vô luận là trong mắt Dịch Cốt hay tinh thần lực của tiểu Bối Bối, đều không có phát hiện cái gì.

Cuối cùng Đỗ Trần mở quan tài, nhìn bên trong trống rỗng nhú mày:

- Quái, Bác Bì nói dấu vết trong mộ địa, vậy chắc không sai, sao lại không phát hiện ra điểm nhỏ nào?

Đột nhiên, Harry trên mặt đất chạy chung quanh quan tài, kích động nói:

- Chủ nhân, Harry vì ngài lập công rồi! Ta đã tìm ra dấu vết! Ngài xem.

Hắn vạch vãi mềm của quan tài ra, chỉ vào gỗ phía dưới cười hắc hắc.

Bên trên phiến gỗ có rêu, đây là loại thực vật thường xuất hiện trong hoàn cảnh thường xuyên âm u, ẩm thấp:

- Harry, đừng nhiều lời, người phát hiện cái gì?

- Chủ nhân, người xem cây này, vấn đề là mặt trên của nó!

Harry hưng phấn giải thích:

- Chủ nhân tôn quý, tiểu thư, Dịch Cốt đại nhân cường đại, gỗ trong ám thất đều có xuất ra rêu này, điều này rất bình thường, nhưng cái mũi của Harry lại ngửi ra một mùi đặc biệt.

Hắn một mặt nói, một mặt bóc một đám rêu, nói một cách thần bí:

- Đối với người thường mà nói, loại rêu này không có sự khác biệt, nhưng với cái mũi của Tuyết Bì nhân lại phân biệt loại rêu này! Chủ nhân, loại rêu này quyết không có khả năng xuất hiện tại nam phương của Lanning, bọn chúng hẳn là thuộc đại thảo nguyên! Nói chính xác thì, là thuộc trạm lữ hành thứ ba của ngài, đại thảo nguyên Mc Allen!

- Harry, quần gia của ta, chủ nhân của người tuyệt đối sẽ không như lần trước! Chỉ cần tin tức của người chuẩn xác không sai.

Đỗ Trần vuốt cái mũi nở nụ cười, cũng lấy ra một mảng rêu.

Tri thức kiếp trước của Đỗ Trần nói cho Đỗ Trần, mỗi loại thực vật đều có đặc tính và hoàn cảnh sinh trưởng đặc biệt, quýt tử thì sinh trưởng trên núi băng? Đương nhiên không, vậy loại thực vật đặc trưng tại đại thảo nguyên, lai gặp tại nam phương của Lanning sao?

Cho dù xảy ra tình huống thực vật biến dị, nhưng nó sao lại xuất hiện trong một mộ thất đã phong bế.

Dịch Cốt vuốt ve rêu trong vách quan tài, đột nhiên nói:

- Thiếu gia, ta lại phát hiện trong mộ này xuất có chút thủy hệ đầu khí. Mới đầu, ta còn tưởng rằng đây là lợi dụng đặc tính của thủy hệ đầu khí bảo tồn thi thể, nhưng bây giờ xem ra, đây là có người lợi dụng thủy hệ đầu khí nuôi dưỡng thực vật có đặc tính thủy hệ, để cho rêu này bảo tồn phát triển.

- Ba ba, tin tức, vậy lưu lại.

Tiểu Bối Bối cười hoan hô.

Tiểu nha đầu hiểu được rêu này ám chỉ cái gì.

Mayfair.

Mẫu thân quả thật tinh quái, nàng nhất định gặp sự tình gì đó, nhưng lại không thể nói ra, cho nên lưu lại dấu vết dẫn tới đại thảo nguyên.

- Trở về thu thập đồ vật, chúng ta đi tới vân vụ sâm lâm gặp bọn Demis, sau đó tới đại thảo nguyên.

137. Huân Tước Francis Vĩ Đại Mà Nhân Từ!

Lần này mặc dù không tìm được nơi hạ lạc cụ thể của mẫu thân nhưng Đỗ Trần cũng biết ngay cả Bác Bi cũng không tin mình lại dễ dàng hoàn thành chuyện này, vì vậy hẳn có thể biết được tin tức của mẫu thân Mayfair đã rất "nhiều" rồi.

Trên đường cùng tiểu Bối Bối bay về lầu quán tại tiểu trấn, đột nhiên Đỗ Trần phát hiện xung quanh lầu quán mình có nhiều người vây quanh, có thể thấy được căn bản chỉ là những người mặc quần áo giản lậu, những người này đều là bình dân, trong đó không có một quý tộc! Cho dù vị quý tộc mặc "vi phục" này xuất tuần cũng sẽ ăn mặc quần áo mộc mạc mà sạch sẽ, quyết sẽ không tự biến thân mà mặc áo vải, càng đừng nói là quần áo bản.

Những bình dân vây quanh cửa lớn của lầu quán, mặc cho lão bản của lầu quán giải thích thế nào, bọn họ cũng không chịu giải tán.

Chẳng lẽ lầu quán xảy ra chuyện gì?

Đỗ Trần lo lắng rốt cục các lão tổ mẫu đã gặp phải phiền toái gì trong phòng. Lập tức bay trở về phòng mình, vừa hạ thân xuống đất, Lucy cùng Lily đột nhiên như quỷ mị hiện ra, dọa Đỗ Trần sợ đến muốn hét lớn - ách, các nàng vốn chính là quỷ mị.

- Francis, người tới cùng đối với bình dân nơi này đã làm cái gì?

Trong ngữ khí lại có phần thiếu sáng khoái, Đỗ Trần nghe ra đây là Lily là một trong hai vị song sinh lão tổ mẫu, hẳn ngạc nhiên nói:

- Lily tiểu thư, người hình như sinh tức giận? Tôi cùng đã làm cái gì?

Lucy cũng xuất hiện, nói:

- Vừa rồi người đi không lâu, bên ngoài có mấy trăm bình dân vây quanh tòa lầu quán này, nghe nói, bọn họ nhận ra gia huy của người bên ngoài xe ngựa, hơn nữa tuyên bố, không gặp người bọn họ sẽ không chịu rời đi.

Đỗ Trần lần này như lạc trong sương mù, bất quá xem sắc mặt của hai lão tổ mẫu, hẳn cũng biết lão tổ mẫu nghĩ thế nào.

Bình dân ở cửa muốn gặp quý tộc, loại tình huống này mặc dù hiếm thấy nhưng cũng không phải không phát sinh qua, bình thường mà nói, điều kiện tiên quyết phát sinh loại tình huống này là quý tộc giàu có bất nhân, đàn áp cướp bóc bình dân, để cho mọi người đáng thương không sống nổi! Cho nên mọi người mới có thể tụ tập, vây khốn quý tộc để "nói chuyện".

Tóm lại, loại chuyện này rất dễ dàng liên tưởng tới cảnh một quý tộc khi dễ bình dân.

Lily nói:

- Francis, mặc kệ người đối với những bình dân này đã làm cái gì, nhưng hôm nay ta không hy vọng người lại khi dễ bọn họ, ta nghĩ đại ca Shigeru cũng không nguyện ý thấy tràng diện như vậy.

Lucy nói:

- Ai, loại chuyện này ta tại trước khi Văn Thần đại chiến cũng thấy qua, bất quá Francis, cho dù người thân là quý tộc không xem bình dân ra gì, nhưng

Nàng cao giọng:

- Với kinh nghiệm trong chiến tranh của ta, bình dân mới là căn bản của quốc gia, nếu không quan tâm tới họ thì người căn bản không đánh thắng một cuộc chiến tranh kéo dài nhiều ngày - dù rằng người có cửu cấp đầu thần Brook.

Lão thiên, chẳng lẽ Lucy lão tổ mẫu còn tinh thông lý luận chiến tranh nhân dân sao? Đỗ Trần nghĩ ác ý, bất quá trong lòng hắn cũng thật tò mò, mình đắc tội với bình dân tỉnh Rick bao giờ! Mình thật vất vả mới tạo được ấn tượng tốt đối với các vị lão tổ mẫu, ấn tượng này không thể vì bình dân bên ngoài mà phá hủy.

- Hai vị tiền bối, ta nghĩ những người dân này có thể là hiểu lầm! Chiến thần trên cao, ta với danh nghĩa tổ tiên Shigeru thề, ta chưa bao giờ lợi dụng thân phận quý tộc khi áp bất kỳ ai, bất luận kẻ nào.

Hắn nhìn sắc trời bên ngoài một chút, nói:

- Bây giờ đã là giờ Ngọ, bên ngoài đều là bình dân, không ai nhận ra người, không bằng hai vị theo ta đi xem! Brook, người lưu lại đây bảo vệ Harry cùng tiểu thư.

- Cũng tốt! Chúng ta đi ra ngoài hỏi rõ ràng.

Lucy cùng Lily liếc nhau, cùng Đỗ Trần ra khỏi phòng, các nàng lo lắng Đỗ Trần lại khi áp bình dân.

Chẳng lẽ những lời Francis nói với mình tất cả đều là giả dối? Vậy hắn là kẻ tiểu nhân dối trá giấu đầu giấu đuôi. Điều này cũng đủ để giải thích, cha hắn vì cái gì không cho phép hắn dùng danh nghĩa Shigeru tiến vào tổ lăng tể bái, nguy quân tử đáng chết, chúng ta bị hắn lừa rồi.

- Xem kia, Francis huân tước đến.

Trong đám bình dân cũng có người nhận ra Francis, theo tiếng hô to, quần chúng kinh hãi cùng hưng phấn, mấy trăm người xô đẩy bọn bảo vệ lũ quán ra rồi vây lấy nhóm người Đỗ Trần.

- Các hương thân.

Lily cao giọng nói:

- Nếu các người có gì ủy áp, nói cho ta biết.

Hành động của các hương thân xem ra đều có tổ chức, Lily nói xong liền có một vị râu tóc bạc trắng, khuôn mặt già nua hiền lành đi ra, gật đầu nói:

- Tiểu thư tôn quý! Francis...

- Là Francis tước đoạt đất đai của người phải không?

Lily hỏi.

- Không phải.

- Vậy hắn khi nam phách nữ, hủy gia viên các người sao? Còn giết người diệt khẩu?

- Người không nên nói bậy bạ, tiểu nữ, xin nghe ta

Lão nhân có chút nóng nảy.

- Ta hiểu rồi.. lão nhân gia đáng thương, người không nên sợ hãi, chắc là tại lãnh địa Francis đã thiết lập sưu cao thuế nặng, khiến các người không sống nổi.

Lily rất dám chắc gật gật đầu, lại hung hăng trừng mắt với Đỗ Trần.

- A! Tiểu thư, người nói cái gì...

Lão hán không tìm được cơ hội nói, vội la lên dậm chân, lập tức phát phát tay, vội la lên:

- Mang đồ vật ra đây.

- Các người còn có tội chứng của Francis sao? Tốt.

Lily lạnh lùng nhìn Francis. Lucy làm việc luôn luôn ổn trọng nên sắc mặt cũng không dễ coi, nàng muốn nói lại thôi:

- Francis, người tên đáng chết này... khó trách cha người trục xuất người ra khỏi gia môn.

Lily đã hoàn toàn nổi giận.

Đỗ Trần rất "ủy khuất", nhận lấy cái danh ngục quân tử nhưng cũng mơ hồ đoán ra ý của đám bình dân, vậy lão hán nọ càng ủy khuất, hẳn thấy Lily còn muốn tiếp tục cấp cho Đỗ Trần tội danh, hưởng năng vọt tới, như bị chọc nổi điên:

- Câm miệng, người sao có thể vu khống Francis đại nhân tôn quý mà nhân từ? Ta ... ta ...

- Đúng vậy! Nàng đã hủy đi Francis đại nhân thiện lương, chúng ta cùng nàng liều mạng.

- Francis huân tước nhân từ sao lại làm những chuyện người nói? Người sao có thể nói bậy.

- A, vừa rồi nói cái gì. Francis nhân từ đương nhiên bị cha hấn trục xuất gia môn, đây là tại sao?

- Người tốt không gặp chuyện tốt... thần a, con mắt duệ trí của ngài nhìn đi đâu vậy?

- Có đúng là Francis đại nhân vì luôn trợ giúp chúng ta mà chọc giận cha hấn, sao lại như vậy?

- Nhất định là chúng ta đã ảnh hưởng tới Francis đại nhân, chúng ta đáng chết...

Quần chúng càng thêm phần nộ! Rất nhiều tiểu tử tráng kiện vây lấy Lily, nếu nàng không phải nữ nhân, rất có thể đã phát sinh đổ máu rồi.

Lily ngơ ngẩn, ngây ngốc nhìn Đỗ Trần chẳng biết nói gì. Nàng đương nhiên không sợ mấy thường nhân không có đầu khí, nàng chỉ là vô cùng rung động đối với hết thảy sự việc trước mắt, tình hình này thật sự quá sức quỷ dị! Trong khi lão hán yêu cầu mang gì đó tới, cũng không phải tội chứng gì, mà là mười mấy tiểu cô nương, trong tay mỗi tiểu cô nương nâng một lễ vật màu lam.

Lão hán nọ hết sức tức giận hung hăng trừng mắt liếc Lily, cúi mình với Đỗ Trần, lại nắm tay hấn nói:

- Huân tước nhân từ mà duệ trí, thiện lương như ngài có thể không nhớ rõ chúng ta! Nhưng chúng ta đời này đều không thể quên ngài.

- Lão nhân gia, xin thứ cho mắt ta kém, thật sự không nhận ra người.

Đỗ Trần "mờ mịt" ứng phó. Trong lòng thích thú.

Lão hán cười nói:

- Ngài còn nhớ thiên tai hơn nửa năm trước của sông Newzeland chứ? Lúc ấy, các hương thân của tan nhà nát, chỉ có thể ở trại nạn dân chờ phát chẩn để duy trì cuộc sống, bọn quý tộc ghê tởm còn muốn lấy đi khoản cứu tai của đế quốc phát cho... Ai, nếu không phải ngài kịp thời cho chúng ta tiền trọng kiến gia viên, dạy chúng ta làm sao sống sót, các hương thân cũng không có thể có ngày hôm nay.

Các tiểu cô nương nâng lễ vật đi tới bên Đỗ Trần, giơ cao lên quá đỉnh đầu:

- Huân tước thiện lương, mấy trăm người chúng ta từ tân trấn cách đây mười dặm chạy đến, đều là do các hương thân muốn cảm tạ đại ân của người, thứ này mặc dù không đáng tiền, nhưng đều là những loại thực vật được làm từ những công cụ mà ngài phát cho, xin ngài thu lấy.

Đỗ Trần nở nụ cười:

- Lão nhân gia, phần lễ vật này... ta nhận! Ta rất cảm tạ các người, nguyên lai các người sống trong tân trấn cách đây mười dặm, nếu sớm biết, ta hẳn sẽ tới đó gặp các vị hương thân.

- Huân tước các hạ, bên bờ tám trăm dặm sông New Zealand đều có tân trấn do ngài tư trợ mà trọng kiến, chúng ta chỉ là một trong số đó.

Đỗ Trần cả kinh, người trước mắt cố nhiên là biết, nhưng tám trăm dặm ven bờ đều có tân trấn, vậy cần bao nhiêu kim tệ mới làm ra được? Chính mình lúc trước chỉ có một vạn kim tệ mà.

- Lão nhân gia, ta nghĩ người có chút hiểu lầm, lúc trước ta chỉ cho các người một vạn mai kim tệ, sao có thể xây nhiều tân trấn như vậy?

"Chẳng lẽ Liên Hoa từ thiện cơ kim làm sao? Nhưng từ thiện cơ kim có năng lực lớn thế sao?" Đỗ Trần trầm nghĩ.

Lão hán cười nói:

- Huân tước nhân từ các hạ, ngài dịch xác cho chúng ta một vạn kim tệ, nhưng cùng lúc đó, ngài cũng giúp cho chúng ta hiểu được, chúng ta nếu không muốn chờ chết, muốn sống sót, phải tự cứu, phải dựa vào cố gắng của chính mình mới có thể sống sót! Lúc đó, chúng ta dùng kim tiền cùng công cụ mà ngài cho xây dựng một tiểu trấn, một hy vọng sống sót, tiếp đó, lại có một hương trấn bắt đầu trợ giúp tai dân...

- Lời dạy của ngài truyền lưu suốt tám trăm dặm ven bờ sông New Zealand, dựa theo lời ngài dạy, các hương trấn rất nhanh trợ giúp tự cứu nhau, xây dựng vô số trấn nhỏ, vô số hy vọng... Huân tước các hạ, ngài chẳng những cứu sống chúng ta, hơn nữa nói cho chúng ta biết sống sót thế nào, làm sao sống tốt, cảm kích ngài, huân tước vĩ đại mà duệ trí.

Chính mình lúc trước thuận miệng nói vậy, tự nhiên lại có tác dụng lớn vậy sao? Đỗ Trần cười, "Hình tượng thân dân" của hán lập tức hiện ra trong mắt các hương dân.

Lão hán nói:

- Đại nhân, vừa rồi ta nghe nói ngài bị trục xuất gia môn... sao có thể, ngài là người tốt, thiện lương như vậy, sao có thể bị trục xuất gia môn? Ngài...

Lão hán không nói hết lời lễ khiêm nhường với Đỗ Trần, nhưng ánh mắt kiên định tựa hồ đã muốn có một quyết định trọng đại gì.

Lily chậm chậm lùi tới bên người Lucy, xấu hổ nhìn trộm tràng cảnh trước mặt, lặng lẽ tới giữa lữ quán, các nàng cực kỳ xấu hổ trong lòng, nguyên lai chính mình hiểu lầm Francis, không thể tưởng hán chẳng những thân thể đáng thương, hơn nữa nhân phẩm tựa hồ hoàn mỹ.

Không, căn bản là hoàn mỹ cực kỳ, một người như vậy, dù tại Vãn Thần thời đại cũng hết sức hiếm thấy.

Có lẽ, thực lực hán không bằng các vị tướng quân năm đó, nhưng phẩm đức của hán đã hơn các tướng quân trong Vãn Thần thời đại nhiều nhiều lắm, khó trách Brook là cứu cấp đầu thần mà cũng cam nguyện nghe lệnh Francis - hán nếu sinh ở thời Vãn Thần đại chiến, nhất định có thể chiêu lãm rất nhiều chiến tướng tinh nhuệ.

Đỗ Trần nhìn trộm vẻ mặt hai tỷ muội Lucy cùng Lily, trầm nghĩ, "Lão tổ mẫu, cảm động sao? Không thể tưởng lúc trước chỉ vì muốn Liên Hoa nở mà làm nghĩa cử chần tai, nên hôm nay mới mang tới kết quả như vậy, chỉ căn bản thân sau này chú ý, lão tổ mẫu ít nhất sẽ không khó khăn khi đứng bên mình - trước mắt kế hoạch chiêu lãm lão tổ mẫu rất thuận lợi.

Suốt một đêm, Đỗ Trần ở bên ngoài lữ quán, từ thị trấn phụ cận không ngừng có tai dân ngày trước nghe được tin tức mà tìm tới, tự mình hướng Đỗ Trần cảm tạ, thậm chí ngay cả quan viên địa phương cũng kính động.

Mặc dù Francis đã bị trục xuất gia môn, nhưng hắn dù sao cũng là đệ tử của đầu thần học viện, thân đệ với trưởng tử gia tộc St. Kain! Một người có tiềm lực như vậy, hôm nay lại thu hút dân tâm cường đại cỡ nào, ngày sau tiền đồ của Francis nhất định sẽ vươn tới trời cao.

Với ý nghĩ này, quan viên địa phương coi huân tước Francis nho nhỏ này như thượng khách, đặc ý cùng hắn tiếp đãi các bình dân.

Ba ngày sau, các hương dân dưới sự khuyến bảo của Đỗ Trần mới dần dần tản đi.

- Ai! Người thiện lương không gặp chuyện tốt. Một chết ta!

Đỗ Trần ngồi phịch xuống lữ quán, lại thích chí nói:

- Harry, người thu dọn đồ vật, ngày mai chúng ta rời đi, không thể tưởng được ở đây cũng bị trì hoãn mất ba ngày.

- Đúng vậy, các hương thân quá nhiệt tình! Bất quá, đây đều là vinh diệu của chủ nhân nhân từ ngài.

Harry hưng phấn mặt sáng lạn, mấy ngày nay hắn dựa vào thân phận quản gia của Francis, được sự tôn trọng mà Tuyết Bỉ nhân khó có thể tưởng tượng, bây giờ Harry chỉ có một ý niệm, đi theo chủ nhân là có tiền đồ.

Mà tiểu Bối Bối tỏ ra không quá thích thú, nàng quệt miệng quệt mũi, ngồi ở đầu giường Đỗ Trần nói thầm:

- Bối Bối thấy nhiều người nhiệt tình nhưng phi lễ, bọn họ nói Bối Bối đáng yêu, đều thơm Bối Bối...

Đỗ Trần cười ha ha, nắm lấy cái mũi nhỏ của nữ nhi nói:

- Người mới bao nhiêu tuổi, còn sợ bị phi lễ? Ha ha, các hương thân thích người! Belmond, thánh Shigeru, tiểu thư Kain.

Tiểu Bối Bối cười xấu hi hi:

- Nhưng Bối Bối thu thật nhiều lễ vật, thích.

Giờ phút này đã là giữa trưa, các lão tổ mẫu đều ở tại Liên Hoa, Dịch Cốt không thích náo nhiệt, tránh trong phòng ba ngày không ra cửa, Đỗ Trần thơm một cái rồi lại ở trên giường cùng nữ nhi xem lễ vật hắn thu được.

Đột nhiên! Tuyết Bỉ nhân Harry đột nhiên hai mắt tròn tròn, run rẩy nói:

- Chủ nhân, mùi của "Tiểu ngư", Harry ngửi thấy mùi của tiểu ngư.

- Ngư? Chẳng lẽ người muốn ăn cá?

Đỗ Trần thích thú nói.

- Không, chủ nhân, mấy ngày hôm trước ngài không phải cố ý để một sát thủ chạy sao? Hắn đã trở lại.

Đỗ Trần xoay người từ trên giường ngồi dậy, sờ sờ mũi. Trong lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa:

- Francis huân tước tôn quý, có hai vị khách nhân muốn bái phỏng ngài.

Là tiếng của lão bản lữ điếm.

"Tốt! Ám sát phải không, lúc này đây cùng lão tử quang minh gặp mặt." Đỗ Trần đưa tiểu Bối Bối cho Harry, thấp giọng phân phó:

- Harry, coi như cái gì cũng đều không biết, hiểu chưa? Nếu đảm lược của người không làm được, vậy mở cửa sau làm bộ có chuyện ra ngoài, mặt khác nói cho Dịch Cốt bảo vệ tốt tiểu cho Bối Bối.

Harry không dám ở lại trong phòng, mở cửa sau vội vã đi ra, trong miệng còn làm bộ bận rộn, nói thầm:

- Đúng vậy, Harry nhớ kỹ mệnh lệnh của ngài, đi trước cho tiểu thư tắm rửa, sau đó chuẩn bị xe ngựa...

Lão bản lữ quán đưa khách tới rồi rời đi, còn lại hai "khách nhân", một tráng hán khoảng 40 tuổi, mặc nhũn giáp màu xám, sau lưng mang một thanh phi phong màu đen, bên hông lộ ra một thánh khí hình tròn, tóc hần màu đỏ, dung mạo cổ phác nhưng sắc mặt có chút tái nhợt, như là bệnh nặng mới khỏi.

Người kia mang hắc bào, kim phát, lam mâu, bộ dáng trên 20 tuổi, vóc người thon dài cân xứng, vừa nhìn thì thấy đó là một mỹ nam tử có phong độ.

Nhưng Đỗ Trần chẳng biết sao, trong mắt mỹ nam tử lại có một cỗ tà khí, một cỗ tà khí khiến người ta phi thường không thoải mái.

Harry cùng bọn chúng đối mặt, nhếch miệng cười, sau đó cúi đầu đi qua bên người tráng hán - hần muốn nói cho Đỗ Trần, tráng hán này chính là "Tiểu ngư" mà chủ nhân thả cho chạy.

- Ngài chính là Francis huân tước sao? Xin thứ cho ta mạo muội.

Mỹ nam tử có chút cúi mình, cười nói:

- Ta là thần tứ bá tước Brockman, vị này là tùy tùng của ta, bảy cấp đấu thần, chiến sĩ Fancino.

Tới rồi, vị đại nhân Brockman của tổ chức thần bí, tới để "lấy" lại "số 6".

138. Huỳnh Độ, Đoàn Em Người Đã Tốt Nghiệp Chưa?

- Ai nha, nguyên lai ngài là một vị thần tứ bá tước! Thất kính! Gặp ngài là vinh hạnh của ta! Mời ngồi!

Đỗ Trần nhanh chóng tiếp đón hai người vào nhà, trong lòng nghĩ thầm, "Hắc, có ý tứ, xem ra sát thủ này không muốn đả thảo kinh xà, cho nên thay đổi thủ đoạn khác - man thiên quá hải, trước tiên kết giao với mình, sau đó chính đại quang minh hạ thủ!"

"Nhưng mục đích bọn chúng là gì? Giám thị động hướng của mình sao? Hay là có ý đồ khác? Cái này mình phải chậm rãi điều tra."

Brockman mỉm cười ngồi trên ghế, từ khi hần vào cửa đến khi ngồi xuống, trong lúc gơ tay nhấc chân đều lộ ra khí chất quý tộc, phi thường cao nhã, ngoại nhân không nhìn thấy chứng cứ chứng minh thân phận của hần, cũng có thể từ nghi biểu nhận định người này là một cao đẳng quý tộc đã được đào tạo.

"Tiểu ngư" Fancino được Đỗ Trần cho chạy thoát đứng phía sau Brockman, mặt vô biểu tình, vừa nhìn hình dáng thì đó là một tùy tùng bảo tiêu cao lớn.

- Huân tước nhân từ mà thiện lương, có thể biết được ngài, ta vô cùng vui! Fancino, mời huân tước các hạ xem gia huy của ta!

Thanh âm của Brockman cũng ôn văn nhô nhô, Đỗ Trần không chút nghi ngờ, mỹ nam tử lại có thân phận cùng phong độ như Brockman, vút ra đường cái, nhất định sẽ khiến vô số thiếu nữ hoài xuân vậy xem.

Sát thương lực của người này với nữ tính, so với mình còn cao hơn một chút...

Đỗ Trần khoát tay:

- Không, thần tứ bá tước đại nhân, không cần phải nghiệm khán gia huy, nghi thái cùng phong độ của ngài đã bán đứng ngài rồi. Ta tuyệt không hoài nghi thân phận của ngài.

Thứ gia huy này tùy tiện có thể ngụy tạo một bó lớn, xem hay không xem thì có ý nghĩa gì.

Nghe Đỗ Trần tán dương, Brockman mỉm cười, lộ ra hàm răng tiêu chuẩn của quý tộc:

- Huân tước các hạ quá khen, phong độ cùng nghi biểu của ngài cũng khiến cho ta kinh hãi.

Hai người tán tụng nhau một hồi, đây chính là cách nói chuyện của quý tộc, cũng là một trong những tuyệt kỹ của Đỗ Trần. Chờ khi tán dương đủ rồi, Đỗ Trần khiêm ý nhìn cửa một chút:

- Thật sự xin lỗi, người hầu bên cạnh ta chỉ có một, bây giờ hần ra ngoài làm việc, không thể chiêu đãi ngài. Vậy, bá tước đại nhân thân ái, ngài lần này đến đây là vì sự tình gì?

- Người xin lỗi hẳn phải là ta, ta tới quá đường đột! Bất quá, chuyện phát sinh gần đây trong trấn này khiến ta kinh ngạc. Huân tước đại nhân ngài yêu quý bình dân nhiều như vậy, thật sự là một vị bằng hữu đáng kết giao, cho nên ta mới mạo muội tới làm quen với ngài!

Nói xong, hần ý bảo Fancino đưa cho Đỗ Trần một phần lễ ra mắt nho nhỏ, một cái vòng cổ bằng đá quý và bạch kim, trên đó còn đính một viên tinh thạch hình lăng trụ màu xanh thẫm.

Đồ tốt! Tạm không nói tới giá trị của bạch kim cùng đá quý, riêng một mai hồn tinh của cao cấp ma thú cũng là vô giá rồi.

- Lễ vật của ngài quá quý trọng, cảm tạ ngài!

Đỗ Trần nhận vòng cổ, dựa theo quy củ của quý tộc. hần đứng lên có chút cúi mình nhận lễ vật.

Mà y theo lễ nghi quý tộc, Brockman trong khi đứng lên sẽ tiếp cận Đỗ Trần, hần cũng làm thật như vậy, nhưng Brockman thừa dịp ở gần Đỗ Trần, bàn tay bạch ngọc tựa hồ lơ đãng chạm vào ngực Đỗ Trần một chút.

Kháo, cũng là đồng hành!

Đỗ Trần cuống tiếu, hần bây giờ rất cao hứng, hoặc là phải nói là hưng phấn! Brockman, người quá sáng ý, lão tử hiểu rồi, người hẳn là muốn từ trên người ta lấy đi đồ vật gì đó, lần này là người thử ta.

"Thần tứ bá tước đại nhân tôn quý, kỹ thuật thâm đạo của ngài tại thế giới đấu thần có thể đã đạt tới điên phong rồi, nhưng so với kỹ thuật của người trước mặt này, tặc tổ tông của thâm đạo hành nghiệp mấy trăm năm trên tam đại lục so ra..." Đỗ Trần rất muốn hỏi một câu "Huynh đệ, đàn em người đã tốt nghiệp chưa?"

Hai người một lần nữa ngồi xuống, Brockman đặc ý nghĩ, "Ai, thử dò xét một chút, quả nhiên, "nghệ thuật cao nhã" của ta thật hoàn mỹ khiến cho Francis không hề phát hiện, chuyện này rất bình thường, cho dù là thất cấp đấu thần cũng không có thể phát giác "nghệ thuật" vô hạ hoàn mỹ của ta. vậy, ta rất nhanh sẽ "lấy" lại được "số 6"! trước kia thật sự quá lo lắng rồi.

Đỗ Trần trong lòng lại tính toán, trong ngực người này lộ ra quyển trục, hai cái bài tử, trên cổ mang một thánh khí nhỏ hình cầu, nội y của hần mềm nhẵn, hẳn là kim tằm tị, vừa rồi thất thủ, không tiếp xúc được nội khổ của hần, không biết có đúng hay không nhưng chắc là hàng cao cấp...

"Thử" nhau một hiệp, Brockman tiếp tục nói:

- Huân tước các hạ, theo quan viên của trấn nói, ngài trước mắt là đệ tử, chuyện này ra ngoài du học, vậy ta có thể mạo muội hỏi lý trình của ngài không?

- A, ta định tới vân vụ sâm lâm, sư phụ ta cùng các học sinh đang ở đó rèn luyện võ kỹ!

- Ai nha, quá xảo hợp!

Brockman vui vẻ nói:

- Là như thế này, tổ phụ của ta sắp mừng thọ tám mươi tuổi, ta muốn vì lão nhân gia bắt một đầu cao cấp dị thú làm thọ lễ! Mà vân vụ sâm lâm lại chính là lựa chọn tốt nhất! Francis huân tước, chúng ta có thể cùng đi không?

- Điều này... có thể làm phiền tới ngài không?

- Sẽ không đâu!

Brockman cười nói:

- Hơn nữa, ngài ngồi xe ngựa, như vậy quá chậm, ta sợ sẽ ảnh hưởng tới hành trình của ngài, không bằng ngài ngồi Á Long liên của ta, thế nào? Chỉ cần một ngày, chúng ta có thể bay đến bên ngoài vân vụ sâm lâm.

Á Long liên? Đỗ Trần cả kinh, đây là hàng cao cấp a, đừng nói mình, ngay cả vua của các cường quốc khắp tam đại lục cũng không nhất định có.

Hơi trầm ngâm, Đỗ Trần vui vẻ đáp ứng thỉnh cầu của Brockman.

Brockman trầm cười lạnh, hỏi thiên chỉ địa:

- Chẳng biết người hầu cùng tùy tùng của ngài có bao nhiêu? Ta sẽ an bài chỗ ngồi cho bọn họ.

- Ta chỉ có một dưỡng nữ, một tùy tùng, còn có một quản gia, tính cả ta là bốn người, ngài không cần đặc ý chuẩn bị chỗ ngồi đâu!

"Cái gì? Fancino không phải nói bên người Francis có hơn một trăm vong linh nữ hầu sao? Sao bây giờ chỉ có bốn người? Chẳng lẽ bọn họ đã ra đi?"

Brockman nghi hoặc không thôi.

Hai đạo tặc cùng là đồng nghiệp đầu trí, nói chuyện vui vẻ. Lúc này tại rìa vãn vụ sâm lâm xa xôi, lão đồ quỷ Demis cũng chơi rất thoải mái.

Thị trấn York, một đám người tụ tập tiến vào vãn vụ sâm lâm, đây là nơi đến của đông đảo mạo hiểm giả, nơi gặp nhau của các thế lực ngầm khắp tam đại lục.

- Haha, Demis giáo thụ của các người lại chuyên tâm sáng tác nghệ thuật!

Demis bước vào một đồ trường, giơ cao hai tay nhìn các học sinh bên ngoài đang chờ cười nói:

- Các học sinh, ai còn có đồng tệ nào mau chi cho nghệ thuật sáng tác của ta!

Các học sinh buồn bã cúi đầu, ngay cả Jason giàu có nhất, đều không chịu được nói:

- Giáo thụ! Lũ phí trên người chúng ta đã bị ngài lấy sạch rồi, bây giờ chúng ta ngay cả tiền mua vật phẩm chuẩn bị cho chuyến đi cũng đều không có nữa.

- Ai, chẳng biết tại sao, ta đột nhiên rất nhớ Francis đồng học!

Demis thở dài, đột nhiên, từ đồ trường lao ra mười mấy tráng hán, bọn họ còn chưa có mở miệng nhưng Demis - đang quay lưng về phía bọn họ, rất thần nhiên nói:

- Được rồi, ta thừa nhận, ta không có tiền để trả tiền thua bạc... các người không nên đánh vào mặt và tay ta, ta còn muốn nhờ chúng mà tiếp tục kiếp sống nghệ thuật của ta.

Bịch bốp bốp! Chưa kịp nói gì, bọn tráng hán đã đánh cho Demis lăn quay ra đường, bọn họ sẽ không đánh như các đầu thần, mà cứ nhằm vào mặt và tay Demis mà đánh nên Demis bây giờ biến thành "đầu heo" rồi.

- Đủ rồi, đừng đánh nữa.

Anne đồng học không chịu nổi nữa, tiến lên quát mọi người dừng lại.

- Thiếu nợ thì trả tiền, nếu không sẽ đánh! Đây là quy củ của trấn York, cũng là quy củ của đồ trường khắp tam đại lục, tiểu thư, xin tránh ra!

Tráng hán đầu lĩnh mơ mơ hồ hồ đánh giá Anne:

- Nếu người nguyện ý thay hán trả nợ, ta thật ra còn có thể suy nghĩ đôi chút, bất quá... phương thức trả nợ cũng phải thương lượng một tý.

- Các người...

Anne chỉ vào bọn họ liền muốn mắng chửi, nhưng nàng lại nghĩ, "Francis đồng học không thích nữ nhi dã man! Như vậy đi!"

Nàng lấy một chuỗi vòng cổ giấu trong áo, giao cho tráng hán:

- Cầm đi, chỗ này đủ để trả nợ chứ.

- Hắc, tiểu nữ thật có đồ tốt. Tốt lắm, lần này buông tha cho người, bất quá tiểu thư xinh đẹp, nếu người muốn tìm một chút thú vui tại trấn York, có thể tìm ta!

Tráng hán lập tức trở về đồ trường.

Anne tức giận trừng mắt bọn người đồ trưởng, lại khinh thường nhìn nhăm nhăm Demis, "Giáo thụ chán ghét, hừ, thích thú đánh bạc mà không có tiền, mà người cũng không có thắng tiền! Ngẫm lại Francis có phong độ như vậy, ôm tiểu Bối Bối đáng yêu, một tay có thể thắng đồ thần lợi hại nhất tam đại lục L Griffins..." không có quan đến lão đang nằm trên mặt đất. Lão đồ quỷ cũng không thèm để ý, hần trừng mắt nhìn mọi người vây xem, đột nhiên nhảy dựng lên, chạy đến trước mặt ba người phụ nữ, cười nói:

- Ba vị tiểu thư xinh đẹp, khuôn mặt các người quả thực là nghệ thuật phẩm tuyệt diệu! Có thể cho ta dụng hội họa ca ngợi các người không?

Ba đàn bà nghe vậy mừng rỡ, trong đó một độc nhãn long, hai người kia thì một người có cái răng cửa to đùng, một người mặt đầy nốt đậu mùa, hơn nữa các nàng nhìn qua tối thiểu cũng đá ngoài bốn mươi rồi.

- Hừ, ta hoài nghi đầu óc Demis giáo thụ có vấn đề!

Fancino không thích tác phong kệt xỉ của Demis, kéo mấy vị đồng học tới bên cạnh lão thầy bói đang đứng bên đường.

- Tiên sinh, nhìn ấn đường của người phát ám, sắp tới nhất định có hung sự.

Các đề tử lại càng nhăm chán, không thể khác hơn là đánh giá York trấn. Không lâu, bọn họ đã thấy Demis cùng ba nữ nhân nọ ở đầu đường bắt đầu đánh bạc. Tiếp đó, Demis thua mất áo, thua mất quần, nay cả cái búi tóc dài cũng bị thua nốt...

Chẳng biết Demis cùng ba nữ nhân nói gì đó, hần mặc một cái nội khố, đi bộ hướng về vân vụ sâm lâm, trong lúc hần đi tới rừng rậm tràn đầy sương mù, đột nhiên vắt giò lên cổ mà chạy.

- Đáng chết, hỗn đản này muốn chạy!

Ba mục đàn bà nọ phát hiện "âm mưu" của Demis, phi thân đuổi theo.

Lại là một hồi kịch bát nháo.

- Ai, vận mệnh nữ thần a! Lại là chuyển động luân bàn của nàng rồi!

Lão thầy bói học ngữ khí của Demis nói ra một câu, đứng dậy thu thập hành lý.

- Bowen tiên sinh, Demis giáo thụ không có nguy hiểm gì chứ? Ta xem tốc độ của ba mục đàn bà xấu xí đó thật nhanh, các nàng nhất định là cao cấp đấu thần!

Porter quan tâm.

Lão thầy bói mở ra miệng đầy răng vàng, bữu môi nói:

- Cao cấp đấu thần cái rắm, Demis điên rồi, hần sao ngay cả ba mục đàn bà này cũng dám chọc vào? Không đúng, lão Đồ quỷ hôm nay hình như có ý dẫn ba mục đàn bà này đi.

- Không có người tranh giành, tốc độ nhanh mấy đi nữa thì trong vân vụ sâm lâm cũng vô dụng, đối với phân biệt phương hướng, điểm này đối với đầu thần cũng như người thường! Đi, chúng ta tiến vào trong vân vụ sâm lâm.

Bowen khiêng bao tải, chậm rãi đi về phía vân vụ sâm lâm:

- Anne, chúng ta đứng ở cửa chờ người, người vào trong lữ quán lấy một ít đồ.

- A, ta phải đi sao.

Anne tạm thời tách ra khỏi mọi người, trong lúc lấy đồ vật rời lữ quán, đột nhiên, mười mấy tráng hán của đồ trưởng vừa rồi vây lấy nàng.

- Các người muốn làm gì?

Anne cả kinh.

Tráng hán đầu lĩnh tiến lên một bước "Ba, ba, ba" hần liên tục vỗ miệng mình mấy cái, sau đó quỳ xuống mặt đất, cung kính giơ hai tay trả lại Anne vòng cổ vừa rồi:

- Tiểu thư tôn quý, vừa rồi ta xuất ngôn vô ý, xin người thứ tội. vòng cổ này sau khi chủ nhân xem qua liền bảo ta chuyển lời tới người, hẳn không dám thu vòng cổ của người, mặt khác, lão bản của đồ trường tại York trấn xin hướng tổ phụ cùng cha người vãn an!

Anne cảm thấy kinh ngạc:

- Lão bản của các người nhận biết vòng cổ này?

- Đúng vậy, chủ nhân nói, hạng liên này là năm đó khi người xuất sinh, hẳn đã tặng cho quý gia tộc.

Anne lè lưỡi, nhanh nhẹn nói:

- Vậy các người nhớ kỹ, hôm nay các người coi như chưa gặp ta, cho dù lão bản các người gặp cha ta cùng tổ phụ, cũng không nói gặp ta.

- Tuân mệnh!

Bọn tráng hán cúi đầu trầm giọng ứng thanh.

- Được rồi, nếu có một người tên Francis tới trấn này, các người phải thỏa mãn hết thấy yêu cầu của hắn, còn nữa, không được nhắc tới ta.

- Ta lập tức thông tri cho tất cả các thế lực ngầm của York trấn, chuẩn bị nghênh đón Francis đại nhân!

Tráng hán do dự một chút nói:

- Vừa rồi người nọ là sự phụ của người sao? Anne tiểu thư, xin ngài coi chừng, sự phụ ngài tựa hồ có ý trêu chọc ba mẹ đàn bà nọ, mà theo chủ nhân ta nói, ba mẹ đàn bà nọ hết sức nguy hiểm! Các nàng cũng không phải nhân loại.

- Cái gì? Ta muốn đi thông tri cho Bowen tiên sinh, cảm tạ các người đã cho biết.

Anne xoay người đuổi theo bọn Bowen.

- Bất quá các người không được phái người theo ta.

Ngay khi các học sinh biến mất trong vân vụ sâm lâm, Đỗ Trần ôm nữ nhi, đang ngồi trên Á Long liên của Brockman than thở không thôi;

- Thần tứ bá tước đại nhân, công cụ giao thông của ngài thật sự quá tuyệt vời, ta không nghĩ ngờ việc trong một ngày có thể tới được trấn York.

139. Nháo Kịch

Bởi có Á long là Dực long thành niên, sử dụng pháp trận phản trọng lực của thổ hệ, làm giảm sức nặng của kim chúc do đó làm công cụ vận chuyển trên không.

Mượn một câu nói trong kiếp trước của Đỗ Trần, có Á Long liên, chất lượng cuộc sống hoàn toàn bất đồng. mà Á Long liên mà mình đang ngồi, số lượng Dực long, trang sức lớn nhỏ biểu hiện thân phận của chủ nhân tôn quý ra sao, ngoài việc tượng trưng cho tài lực siêu cao của bản thân, loại công cụ giao thông xa xỉ này, cho dù là quân chủ của một quốc gia nhỏ cũng không nhất định có được.

Á Long liên của Brockman chính là do bốn lực cấp Dực long, một cái ma pháp trận trên xa sương (phòng trên xe) tạo thành, mà kim loại để tạo thành ghế ngồi cũng hẳn là thổ hệ "Ô kim" cực kỳ hãn hữu, Á long liên như vậy cơ hồ là cao cấp nhất rồi, loại quy cách này khiến Đỗ Trần hâm mộ muốn có được, hận không thể lập tức trộm đi công cụ giao thông như thế.

Đã cùng ở chung với Đỗ Trần nhiều ngày, đối với tình tình của Đỗ Trần, Dịch Cốt có phần hiểu rõ thủ đoạn làm việc của hắn, thấy Đỗ Trần nhìn chằm chằm Á Long liên sờ sờ rồi nở nụ cười nhẹ liền cảm thấy lưng phát lạnh.

Bên trong liên được bố trí giống như một đại sảnh xa hoa, Brockman đang chiêu đãi Đỗ Trần:

- Huân tước các hạ, bản thân có hơn trăm vạn kim tệ, bên người sao lại chỉ có một tùy tùng, một người hầu, nhất là người hầu lại là...

Dù sao đối với một đại quý tộc mà nói, dụng "Tuyệt Bĩ nhân" làm người hầu là rất mất thân phận, tự nhiên không có tiện nói thẳng, hẳn dùng phong cách "nói đùa" của quý tộc cười nói:

- Ít nhất, ngài bên người cũng hẳn là phải có mấy hầu gái xinh đẹp! Nếu không, ta cho ngài vài người.

Tiểu tử, ngươi lại thử thực lực lão tử sao? Đỗ Trần thuận miệng mê hoặc:

- A, thật không dám dấu, hầu gái của ta có mấy người, bất quá các nàng đều thích múa đao xử gậy, thật sự là khiến người ta không thích, ta để các nàng cách xa ta một chút, có thể quan tâm đến an toàn của ta là được.

Cái gì? Ngươi có mấy hầu gái thôi sao? Ngươi nói quý tin, ngươi có mấy trăm vong linh nữ đấu thần a! Đó là thực lực loại gì? Bất quá lần đầu cùng người xa lạ nói chuyện mà lộ ra thực lực, cho dù Đỗ Trần nói thật, Brockman cũng không tin. Nhưng bởi vì Đỗ Trần nói vô cùng hàm hồ, nhất là hẳn sau khi thấy Dịch Cốt nửa bước cũng không rời Đỗ Trần, Brockman càng kinh ngạc, lơ đãng nhíu mày.

Đây là chỗ tốt từ con "Tiểu ngư" mà Đỗ Trần đã thả ra, bây giờ Đỗ Trần biết Brockman không có ý tốt, nhưng Brockman lại không biết Đỗ Trần đã biết rõ thân phận của hắn, như vậy... tùy ý Đỗ Trần có thể điều khiển hắn.

Bất quá Đỗ Trần một mặt làm ngơ, một mặt trong lòng vạch tội, các lão tổ mẫu, hoàn hảo là các người đã biến thành văn thân (hoa văn trên người), không nghe được ta nói cái gì, văn bối mượn các người tùy tiện nói lung tung vậy.

- Hầu gái thích vũ lực, thật sự là hiếm thấy, thực lực các nàng nhất định là rất mạnh phải không?

Brockman từng bước thử.

- Thường thường thôi, kỳ thật các nàng là đệ tử của một vị bằng hữu, một thân vũ kĩ đều là do bằng hữu của ta huấn luyện.

- A? Bằng hữu của ngài là một vị.. cấp đấu thần?

- Điều này không phải ta có khả năng biết, ngài biết đấy, cao cấp đấu thần đều có chút quái dị, mà bằng hữu của ta không thích nhiều người biết hắn, hơn nữa, hẳn nói hẳn không có cấp bậc đấu thần.

Không có cấp bậc? Ồ, có thể tại Thiên Vương sơn một chiêu đả bại Phillip, cấp bậc đấu thần hiện có thật không thể sử dụng với hắn.

... Brockman tiếp tục dẫn dắt Đỗ Trần.

Hai người hàn huyên nửa ngày, thật là có duyên, ít nhất bên ngoài thoát nhìn như lão bằng hữu nhiều năm không gặp.

Lúc buổi đêm, Brockman lấy cớ đi xem long liễn rồi ra phòng ngoài. Fancino đang ở bên ngoài, thấp giọng nói:

- Đại nhân chúng ta lúc nào chuẩn bị động thủ?

Brockman cười rất ưu nhã:

- Ta đã cùng Francis kết thành bằng hữu, hẳn không có lòng nghi ngờ ta, mà ta cơ bản cũng đã biết rõ về hắn. A, trước mắt lựa chọn không cùng hắn chính diện đối địch là vô cùng chính xác.

Nhìn hai tay mình như nghệ thuật phẩm được hâm mộ bình thường, hắn lại nói:

- Sự thật đã chứng minh, Francis không thể ngăn cản "nghệ thuật cao nhã" của ta, ta cũng có kế hoạch hoàn hảo. Chờ tới trấn York, đất của mạo hiểm giả, chúng ta động thủ lần nữa.

Trong lúc này, nháo kịch bên trong vân vụ sâm lâm bắt đầu.

Demis chạy như điên, ba mục đàn bà xấu xí đuổi theo không tha, nhưng theo lời lão Bowen nói, vân vụ sâm lâm đối với mỗi người đều như nhau. Ở nơi này, thực lực cao, tốc độ nhanh cũng không nhất định hữu dụng, bởi vì sương mù trong rừng tràn ngập hàng năm, trong tầm trăm thước không thấy bóng người, chỗ này địch nhân truy tung hết sức khó khăn.

Đang đuổi theo, độc nhãn long trong số ba mục đàn bà đột nhiên nắm lấy tay của hai người kia, thấp giọng nói:

- Hai vị muội muội, chúng ta hình như đã vào lãnh địa của huynh đệ trong tộc.

- Sợ cái gì? Mặc dù quy củ của tộc là không được xông vào lãnh địa nếu không tuyên chiến, nhưng bằng ba tỷ muội chúng ta liên thủ, trên tam đại lục còn có nơi nào không thể đi vào?

Rằng to ngạo nghễ nói.

Mặt đỏ mùa cũng phụ họa:

- Đúng vậy, chúng ta tiếp tục đuổi, chỉ cần không cướp lãnh địa là được.

Các nàng đang nói, đột nhiên, Demis từ trong sương mù chạy tới:

- Xong hết rồi, ta lạc đường! Trời ạ, ta sao lại chạy đến trước mặt các người chứ?

- Hừ! người là tên lừa lọc, trốn không thoát đâu.

Tam tỷ muội chậm rãi tiến về phía Demis.

- Được rồi!

Demis rất thản nhiên, cũng rất thành thực ngồi xổm xuống, nói:

- Không nên đánh mặt và tay ta, ta cần bọn chúng để tiếp tục kiếp sống nghệ thuật.

- Hừ, lão nương trước hết phế đi tay người.

Độc nhãn long ra tay như điện, nắm lấy cổ Demis, rất nhẹ nhàng xách hất lên.

Lúc nàng còn chưa biết có phát lực chấn gãy cổ người này, thì trong rừng rậm vang lên một tiếng quát lớn:

"Ai? Dám xông vào lãnh địa của ta?"

Hô hô.

Một cơn lốc đánh tan sương mù, một đầu cự long màu bạc cao mấy chục thước phóng lên, uy thế bức người, trên mặt đất có hơn mười người nhanh chóng lao tới.

- Các người đã xông vào lãnh địa của ta cự long bị khắc, lập tức rút ra.

Cự long giận dữ hét lên.

- Người bảo chúng ta rút?

Độc nhãn long tiện tay ném Demis xuống đất, con mắt duy nhất liếc phía nhân loại, khinh thường nói:

- Tử tôn của long tộc, khi nào lựa chọn cùng nhân loại ti bỉ mà ở chung?

- Hừ, rất đơn giản! Bọn họ cho ta nhiều kim tệ, kim tệ chói mắt!

Bì khắc cười lạnh:

- Quên đi, các người cũng không đi, để mạng lại! Mấy nhân loại này nói, thực nghiệm phẩm số 5 của bọn họ, trước khi thực nghiệm thành công không thể bị ngoại nhân phát hiện... dất dất, cho nên, các người đều đi tìm chết đi!

Cự long từ trên lao xuống, đánh về phía ba mục đàn bà xấu xí, trong lúc này, Demis bị dọa ngất xỉu.

Độc nhãn long đột nhiên cười ha ha, tiếng cười nàng hết sức chói tai:

- Tiểu tử kia, người xem rõ chúng ta là ai?

- Các người?

- Ta là lão tổ mẫu của người!

Trời đất! Ba mẹ đàn bà xấu xí biến thành ba con cự long, một đỏ, một trắng, một đầu thì màu ám lục (xanh xám).

- Nhị muội, tam muội, các người giết sạch nhân loại, ta giết tên tiểu nhân này, đáng chết, long tộc cao quý đương nhiên làm thực nghiệm phẩm sao? Giết "Số 5".

Trên mặt đất, Demis vốn hôn mê mở mắt, đánh giá tình hình trước mắt rồi cười hắc hắc, tiếp tục giả chết...

Một hồi hỗn chiến bắt đầu, cuối cùng, nhân loại chết sạch, độc nhãn cự long màu đỏ cầm lấy thi thể ngân long bì khắc, cả giận nói:

- Người là hậu duệ bất tài, không xứng trong lãnh địa của long tộc, cho dù chết, thi thể cũng không thể ở tại chỗ này.

Nàng phun ra một ngọn lửa, đốt trụi thi thể bì khắc, sau đó hai cánh vỗ, ném thi thể bay xa.

- Trời ạ, long tộc cao quý, điều này có thể sao?

Demis đứng dậy, nhìn tam tỷ muội đã biến thành nhân hình hung ác lao tới phía hấn, vội la lên:

- Không nên giết ta! Các người nghe ta nói một câu, một câu được rồi, ta có một tiểu huynh đệ, gọi là Francis, hấn có rất nhiều châu báu, ánh sáng chói mắt, là châu báu mà cự long các người thích nhất

Hấn nhìn tam tỷ muội một chút. lại bổ sung:

- Mặt khác hấn rất tuần tú phi thường phi thường đẹp trai...

Đỗ Trần đáng thương, bị Demis giáo thụ vô lương tâm bán đứng.

Sâu trong vân vụ sâm lâm, chỉ có duy nhất một toà núi cao. Tòa núi này cao sừng sững, xuyên thấu sương mù, nghênh đón ánh sáng bầu trời.

- Ngao...

Trên đỉnh núi, một cồi sói màu tuyết trắng đang hú.

Đây là một con sói rất lớn, nếu không phải là có tiếng sói tru rầm thối, sợ rằng người khác cho rằng nó là một con lợn đang ngẩng trắng gọi xuân.

- Nam tử hán đại trượng phu, cái miệng phải lớn, giấc mộng cũng phải lớn.

Sói béo (phì lang) tự đắc nói.

- Mặc dù ta là một tráng lang bất động, mặc dù đồng bào gọi tuyết lang chúng ta là Tuyết Bĩ nhân của lang tộc, nhưng ta có giấc mộng, ta rất có vị khẩu!

Con sói nhìn ánh trăng:

- Nguyệt thần nữ a, sủng nhi của ngài, vương giả của vân vụ sâm lâm, tuyết lang Chis Andy... béo mập không thể chạy, bắt không được thực vật, cầu ngài cho ta một chút đồ ăn.

Hấn ti bỉ vươn móng vuốt, cố gắng lộ ra bàn chân béo tròn, nhìn ánh trăng cười:

- Nguyệt thần nữ xinh đẹp, mặc dù chỉ cần một con thú nhỏ có thể thỏa mãn khẩu vị của Andy, nhưng nếu ngài có thể cho ta một đầu cự long, Andy cũng sẽ không kêu nhiều mà ăn hết.

Uych.

Một con cự long nướng hiện ra trước mắt Andy, chính là số 5, thực nghiệm phẩm vừa bị giết chết, cự long bì khắc.

Andy bình bình nhìn hết thấy, đột nhiên gật gật đầu:

- Ân, mơ mộng bao lâu rồi, khẩu vị bao lâu rồi! Đây là chân lý của tuyết lang Andy... lại là một con cự long đã được nướng chín ngon tuyệt, a ô!

Hắn bắt đầu thưởng thức, rất nhanh hắn ngừng lại, nhìn một cái khối nhỏ lập phương chẳng biết làm bằng chất liệu gì khiến hắn ngẩn người, thứ này, so với khối trong tay Đỗ Trần giống hệt.

Đây là cái gì, bắt quả! Trên người cự long toàn đồ tốt, một miếng ăn luôn.

Không ai biết, "Tổ hợp dị thú" số 5 trong thực nghiệm xếp ngang với vong linh đầu thần có thể chui vào bụng của tuyết lang không thể di động này.

Bên trong Á Long liên, Brockman quay về bên trong.

Đỗ Trần đang chơi vui vẻ với tiểu Bối Bối, hắn cầm chuỗi vòng cổ mà Brockman tặng, đeo lên cổ nữ nhi:

- Bảo bối nhi, đẹp không?

Nha đầu kia lắc lắc đầu:

- Bối Bối không thích, Bối Bối thích cái khác.

- Được, bảo bối muốn cái gì ba ba đều cho người.

Đỗ Trần từ trong túi lấy ra một cái gì đó - tiền, từ trong tay L Griffins thắng được thủ sức trân quý, còn có hồn tinh cùng khối lập phương kì lạ không biết tên từ trên người Ngự Nhân vương...

Nhưng, tiểu Bối Bối hình như cái gì cũng không có hứng thú, Đỗ Trần không thể làm gì khác hơn là lấy tất cả các thứ mà mình có trong túi ra.

Brockman nhìn cảnh sắc đẹp mắt này, mắt xanh lộ ra một tia hưng phấn khó thể tả, số 6 quả nhiên trong tay người.

Nhảy cảm nắm bắt sự biến hóa ánh mắt của Brockman, Đỗ Trần vuốt mũi nở nụ cười, nguyên lai là thứ này...

Chờ lúc nghỉ ngơi buổi đêm, Đỗ Trần thừa dịp Brockman vắng mặt, sờ sờ cái mũi, cười nói:

- Chờ tới trấn York, Brockman có thể động thủ, đến lúc đó hắn có thể sẽ có chút động tác nhỏ, các người phối hợp một chút, sau đó.. a a!

Dịch Cốt khó hiểu nói:

- Thiếu gia, người sao không cho ta ra tay giết chết Brockman kia?

- Sao lại thích bạo lực vậy? Chúng ta là quý tộc, chúng ta có thể từ trên người hắn biết được nhiều chuyện.

Đỗ Trần cười nói:

- Brockman thực lực dù không có hoàn toàn bại lộ, bất quá dù hắn là cửu cấp, hơn nữa bên người còn mấy tùy tùng hộ vệ, cũng tuyệt đối không phải đối thủ của bọn lão tổ mẫu, phải không? Loại đối thủ này tùy thời có thể bóp chết... a a, chậm rãi chơi với hắn! Rất thú vị đó.

- Hơn nữa, ta muốn cho tiểu bằng hữu Brockman một khóa học, một khóa học về "Bất cáo nhi nhĩ" có hậu quả gì.

140. Đoàn Em, Lão Sư Đến Dạy Cho Người Đây.

Brockman không nói sai, quả nhiên, với tốc độ của Á Long liên, sau thời gian một ngày bọn họ đã tới bầu trời trấn York.

Trấn York có thể gọi là nhạc viên của mạo hiểm giả, mặc dù là nơi hỗn loạn, tự nhiên là có lý do của nó, ít nhất cư dân trong trấn tuyệt đại đa số đều là nhân vật có kiến thức rộng, bọn họ vừa thấy Á Long liên trên bầu trời, lập tức lộ ra vẻ mặt khiếp sợ - người có Á Long liên, trên tam đại lục tuyệt đối là có thực lực cùng địa vị cực kỳ kinh người.

Trần York mặc dù là trấn nhỏ, nhưng trên thực tế là nơi dừng chân cùng tụ tập của các mạo hiểm giả, thiên nam hải bắc cùng các chủng tộc trí tuệ đều có ở đây nên kiến trúc nơi này bao la vạn tượng, vô cùng đặc sắc, không giống như thành thị chính thống có sự thống nhất.

Đế Á Long liền ở ngoài trấn, dặn dò người hầu trông coi công cụ giao thông đại biểu thân phận cùng tài phú thật tốt, Brockman chỉ mang theo Fancino cùng bốn người Đỗ Trần tiến vào trong trấn.

Trên đường thưởng thức phong cách kỳ dị, Brockman cười nói:

- Huân tước các hạ, ngài hẳn là lần đầu tới trấn York? Vậy xin cho phép ta nhắc ngài một chuyện, trấn này có vị trí địa lý cực kỳ đặc thù - dị thú hồn tinh của vân vụ sâm lâm không thuộc quốc gia cùng thế lực! Bởi vì nơi này ngư long hỗn tạp, thế lực khắp nơi lẫn lộn thay đổi, mỗi người đều có thực lực rất cường đại nên dù là quý tộc như ta cũng không có ưu đãi. Bởi vì thế lực hỗn loạn, cục diện mới có thể tương đối vững vàng, bởi vậy ngài nên lưu ý một chút! Cho dù vị tùy tùng thủ hộ của ngài cường đại nhưng cũng phải cẩn thận. A, chỗ này gặp phải phiền toái gì, hoặc là mất đồ vật gì, ngài dù có đi báo quan, cũng sẽ không có kết quả - vì vậy trấn này vốn không có quan viên của quốc gia phái tới, chỉ có rất nhiều thế lực ngầm.

Hắn cố ý để Đỗ Trần lưu tâm, còn là vì đối với bản thân tuyệt đối tự tin, cho rằng mình có thể nuốt được Đỗ Trần nên trước khi ra tay chơi đùa với đối thủ một chút.

Francis huân tước các hạ thân ái, người xong rồi, ta sẽ cho người lĩnh ngộ một chút "nghệ thuật" hoàn mỹ.

Đỗ Trần nghe xong trong tâm càng mừng rỡ, trời ạ, địa phương này quả là thiên đường của tội phạm.

Brockman, người xong hết rồi! Lão tử hôm nay nhất định cho người đẹp mắt.

Đi tới lữ quán, Brockman nhiệt tình phái Fancino đi thuê phòng. tất cả danh mục đều ghi tên hắn, sau đó cùng Đỗ Trần thân thiết tụ họp.

- Ân, tốt lắm.

Brockman ưu nhã bỏ một miếng thịt bỏ vào miệng, không ngừng than thở:

- Cũng chỉ có tại trấn York này mới có thể ăn thịt trâu nước ngon như vậy! Ai nha, thật sự là đã lâu chưa từng thưởng thức mỹ vị!

Lần mời ăn này, Brockman vì muốn biểu hiện sự nhiệt tình đối với Đỗ Trần, hết sức xa hoa. quả thực cái gì cũng quý, cái gì cũng có chút thể diện! Bữa cơm này không phải quý mà rất quý, bất quá vị của nó thật ngon nhưng Đỗ Trần đã ăn thức ăn do Alex nấu một thời gian dài cũng dám khẳng định, so với thức ăn mà Alex nấu còn kém một đoạn không nhỏ.

- Huân tước các hạ, mời đầu thần tùy tùng của người nhắm nháp một chút! Fancino, người cũng ăn đi.

Brockman nhiệt tình tiếp đón.

Không nghĩ Fancino chỉ ăn một miếng rồi nói:

- Đại nhân Brockman, ta muốn đưa ra một thỉnh cầu với huân tước Francis. Xin ngài chấp thuận.

Mắt hắn liếc nhìn Dịch Cốt, nói:

- Huân tước các hạ, tùy tùng của ngài, tiên sinh Brook là một vị đầu thần cực kỳ cường đại, ta muốn lĩnh giáo hiểu biết về đấu khí của hắn một chút, chẳng biết ngài đồng ý không?

Hắn muốn phân khai Dịch Cốt. Đỗ Trần rất "phối hợp" quay đầu nhìn Dịch Cốt phía sau:

- Brook, nếu Fancino tiên sinh có thành ý cầu học, người cùng hắn luận bàn a.

Dịch Cốt mặc dù không muốn cùng loại tiểu tử có thể một chiêu đánh bại chơi đùa, bất quá, hắn nhớ kỹ phân phó của Đỗ Trần trên Á Long liên, ngạo nghệ gạt đầu, như là dạy đệ tử vậy, dẫn Fancino đi ra...

Ân, giải quyết chương ngại lớn nhất rồi, ánh mắt Brookman lại há xuống người Harry-cái mũi của Tuyết Bì nhân so với mũi chó còn muốn lợi hại hơn!

Được rồi, huân tước các hạ, ngày mai ta sẽ tiến vào vân vụ sâm lâm, nếu ngài muốn dẫn nữ nhi đi vào, thì nhất định phải cho người hầu đi mua một chút quần áo, dù sao, nữ nhi đáng yêu của ngài không thể so với người lớn, mà sương trong rừng rất độc... nếu tiểu mỹ nhân đáng yêu sinh bệnh, ta cùng nhất định sẽ không thể tiếp nhận.

Đỗ Trần tiếp tục vui vẻ "phối hợp", hần hợp tác bỏ đi Harry.

Hai người ăn cơm xong thì trở về phòng ngủ, giờ phút này cũng đang là đêm tối.

Đỗ Trần nằm trên giường, tiểu Bối Bối dựa đầu vào vai hần, hai cha con mắt to mắt nhỏ cười hắc hắc, tiểu Bối Bối bên tai Đỗ Trần giận dữ:

- Ba ba, bại hoại tới rồi.

- Tốt, chúng ta ngủ, thật là dễ chịu a.

Đỗ Trần cùng tiểu Bối Bối ngủ ngon, thật sự là ngủ rất ngon giấc, từ cửa sổ bắt đầu có tiếng động vang lên, hần trong lòng bình phẩm kỹ thuật của Brockman - loại phương thức mở cửa cổ lỗ này còn phát ra tiếng động, không đúng cách rồi.

Ần, rơi xuống đất không có thanh âm, hít thở không chế tốt, động tác để lại dấu vết cách năm mươi phân! Nhưng vẫn không hợp cách.

Lão thiên a, đồ dùng của người chẳng đáng chú ý, trong khi mở rương còn cần một giọt du chi, như thế mới không phát ra âm thanh, sau đó dùng hấp chi xóa dấu vết..Xử lý dấu vết chỉ được ba mươi phân, thật quá sức thất bại.

Đang lúc Brockman thiên tâm vạn khổ đi tới bên người Đỗ Trần, tiểu Bối Bối đột nhiên chuyển thân, mơ mơ màng màng nói thầm:

- Ba ba, Bối Bối, đá đá.

Thân thể Brockman khẽ động, nằm ngang dưới gầm giường.

- Ần!

Đỗ Trần ngáp một tiếng, hần giống như không tỉnh ngủ, mơ mơ màng màng đứng trên giường, con mắt mông lung ôm lấy Bối Bối:

- Bảo.. bối, đá đi, ba ba nhớ dưới giường có bò...

Dưới giường, Brockman niệm vạn câu... cái bô thân ái, người ở nơi nào? Trời ạ! Francis huân tước các hạ, ngài nhớ lắm rồi.

Trải qua thiên tâm vạn khổ, Brockman có được số 6, hơn nữa làm ra thiết tặc cầu tài (trộm vào lấy đồ), giả vờ trộm đi tài vật của Đỗ Trần để che dấu mục đích chính của hần.

Không lâu, Fancino cùng Dịch Cốt, còn có Harry trở lại.

Fancino đang nói chuyện cũng ngủ gật, Đỗ Trần xoay người, nhìn nữ nhi cười cười:

- Bảo bối nhi, không nên như vậy nữa, người tiếp tục ngủ a.

Nói xong, Đỗ Trần gọi về một đóa Liên Hoa.

Sau khi ngự hoa sen nhỏ lại, Đỗ Trần nhẹ bay ra ngoài, bất quá hần không có đi trước mắt Brockman, mà là tiếp đón Dịch Cốt.

Một đêm này, Brockman mất rất nhiều.

Sáng sớm ngày thứ hai, Đỗ Trần ngạc nhiên trước tràng diện trong phòng, tài vật của mình mất đi, không nhận được "Phần nợ" kêu lớn:

- Đáng chết! Có trộm, lão bản, lũ quán của người xuất hiện trộm!

Lão bản của lữ quán không xuất hiện, chỉ có một tiểu với giọng nhĩ âm dương quái khí (hifi) dậy sớm đi tới nói:

- Khách nhân thân ái, chúng ta chỉ cung cấp nơi ở, còn thì mặc kệ - nơi này là trấn York!

Hắn nghĩ đến, đêm qua người thuê phòng là Brockman, đối với người trước mặt này thì trộm không phải là vấn đề gì, vì hắn là khách nhân, đây là quy củ của trấn York, nên ngữ khí cũng bình tĩnh một chút.

- Các hạ ngài tại trấn York có bằng hữu chứ... ta nói cái loại bằng hữu, người hắn là hiểu ý tứ của ta? Vậy đi tìm bằng hữu của người giải quyết chuyện này, nếu không có...

Hắn nhún vai, không có nói tiếp.

- Trấn York đáng chết, ta thật muốn lập tức rời đi khỏi nơi này.

Đỗ Trần cảm phần nói, tiếp đó, hắn cả "kinh" nói:

- Ai nha, bằng hữu của ta ở cách vách, hắn cũng không phải gặp phiền toái thế này chứ? Không được, ta phải lập tức đi xem xem.

Dứt, Đỗ Trần mở cửa phòng Brockman, sau đó thấy được tràng cảnh như mình đoán trước.

Brockman thất hồn lạc phách ngồi trên giường, trên người có mấy mảnh vải quần lại, còn lộ ra bả vai trần truồng, nhìn qua, như và một cô gái thất thân.

Mà trong phòng hắn trống rỗng, ngoại trừ gia cụ của lữ quán, cái gì đều không có. Kể cả quần áo trên người Brockman. Tất cả quần áo, kể cả nội y bằng kim tấm ti cùng nội khố, quý mới biết Brockman sao lại mặc quần áo đất tiền như vậy, nếu nội khố của hắn bình thường một chút, Đỗ Trần dám chắc sẽ lưu lại.

- Trời ạ, sao lại như thế!

Đỗ Trần kêu to "đau lòng tột thủ" thật sự là vì cảnh ngộ bằng hữu gặp phải mà cảm thấy dị thường "đau lòng":

- Brockman thần tứ bá tước thân ái, không thể tưởng, ngài, ngài cũng gặp bất hạnh giống ta sao?

Brockman mờ mịt chưa phát giác ra, trong lòng hắn không ngừng nhớ lại, sao có thể? Chính mình là đạo tặc cường đại nhất trong tổ chức. Không, là đạo tặc cường đại nhất tam đại lục... nhưng đêm qua, đến cả nội khố của mình cũng bị trộm mất, ngay cả nội khố cũng không buông tha, mặc dù đó là do kim tấm ti chế thành...

- A! Francis huân tước các hạ, ngài, xin ngài mau đóng cửa.

Thân thể phong độ của Brockman không cho phép nhiều người biết chuyện này, lập tức kêu Đỗ Trần đóng cửa.

Đỗ Trần đi tới bên giường, kinh ngạc nhìn hình dáng của hắn, thở dài:

- Ai, không thể tưởng tao ngộ mà ngài gặp phải, so với ta càng thê thảm... tên đạo tặc ghê tởm kia cũng lấy đi mọi thứ! Ô, trên mặt đất còn để lại một chút.

Brockman từ sáng thức giấc đã thất hồn lạc phách, còn không có đánh giá lại phòng của mình, hắn theo ánh mắt Đỗ Trần nhìn lại, cũng quả nhiên, tên trộm còn lưu lại một số đồ trên sàn, có hộp châu báu, túi tiền trống trơn, còn có một vật nhỏ không đáng giá.. mặt khác còn có số 6.

Từ kinh nghiệm trộm cắp của Brockman xem xét, đây là một đạo tặc cao thủ, tự nhiên mang đi hết thứ có thể đổi thành tiền, đồng thời vứt lại toàn bộ không đáng giá.

- Ô? Đây không phải là tảng đá của ta bị mất tối qua sao? Sao lại ở chỗ này?

Đỗ Trần từ trên mặt đất nhặt lên số 6, xoa xoa, nghi hoặc nhìn Brockman.

Brockman kinh ngạc không thôi, vội hỏi:

- Ta nghĩ, hắn trước tiên trộm phòng người, sau đó lại trộm nơi này, sau đó trong phòng ta vứt lại một vài thứ không đáng tiền.. a, huân tước các hạ, nếu đồ này là của ngài, ... vậy xin ngài thu về!

Trong lòng hắn kêu khổ không thôi.

Một đêm, trắng tay! "Tên trộm đáng chết! Không nên để ta bắt được! Ta nhất định phải... nhất định phải lột sạch quần áo của người, Brockman không biết mình đang nghĩ gì nữa."

- A, ta nghĩ thế này!

Đỗ Trần thu số 6 lại, lại nhìn thoáng qua hình dáng Brockman, vội hô:

- Harry, đi lấy một bộ quần áo của ta tới đây... A, trời ạ, ta quên mất, đêm qua ta cũng mất rất nhiều đồ vật, kể cả quần áo... bắt quả tên trộm nọ thật lợi hại, ngay cả Brook cũng bị hắn trộm mất.

- Không, không nên khẩn trương, xin ngài thông tri Fancino, hắn còn một số quần áo không dùng.

Brockman vội la lên.

Trong lúc này, tiểu nhị lữ điểm tiến tới, gõ cửa, giọng âm dương quái khí:

- Brockman tiên sinh, tùy tùng của người Fancino cũng gặp chuyện giống người, mặt khác, ngoài trấn truyền lại tin tức, đêm qua có người tập kích Á Long liên của người, giết chết tất cả người hầu, lấy đi tất cả tài vật, hơn nữa bốn đầu Dực long bị thương nặng...

Brockman sắc mặt cuồng biến:

- Ta đây...

- Đúng vậy, người đoán được rồi.

Tiểu nhị bĩu môi:

- Trước mắt người là kẻ bản cùng đến cả một mai đồng tệ cũng không có, ngoại trừ Á Long liên không thể bay.. tiên sinh, ngày hôm qua bữa yến của người đã chi phí không ít kim tệ, nghĩ biện pháp trả đi.

Nếu không, người vì thiếu tiền trả cho chúng ta, chúng ta sẽ ném người trần truồng ra đường cái, để cho dân trấn York hâm mộ, vóc người của ngài rất đẹp, tin tưởng sẽ có rất nhiều người nguyện mua thân thể của người! Trấn này có một vài người đặc biệt tốt! Trong đó có rất nhiều đàn bà, còn có nam nhân, rất cường tráng...

141. Người Tốt Francis

Trong mắt Brockman hiện lên một tia lệ mang, sát ý trong lòng hắn bắt đầu nổi lên, tưởng lập tức động thủ giết chết tiểu nhị xuất ngôn bất tốn này.

Dù tình cảnh khốn cùng nhưng Brockman hắn cũng là đại nhân vật của cái tổ chức thần bí kia.

Đáng tiếc, Brockman không dám, tại trấn York này có ẩn dấu thực lực cực kỳ cường đại, cường đại tới ngay cả tổ chức thần bí cũng không muốn dễ dàng trêu chọc, huống chi bản thân Brockman rất hiểu quy tắc nơi này, tên tiểu nhị kia nói kỳ thật căn bản là không có gì sai.

Nhìn sắc mặt bất thiện của Brockman, tiểu nhị gầy yếu nọ mặt không đổi sắc, hừ lạnh một tiếng, tà nhãn nhìn chằm chằm hắn:

- Ta đề nghị người không nên có ý nghĩ gì xấu xa, nếu không tương lai sau này của người có thể càng thêm thảm! Nơi này chính là trấn York! Nếu người có bằng hữu đặc biệt, nói cho ta biết, chuyện còn có thể thương lượng lối thoát! Nếu người không có... khách sạn Farmar tại trấn York sẽ khiến người vĩnh viễn nhớ kỹ hôm nay.

Tiểu nhị tuyệt đối không phải hù dọa Brockman, mặc dù đây là uy hiếp trắng trợn! Nhưng hắn lại nói thật, ngay ngày hôm qua, Brockman còn chính miệng nói cho Đỗ Trần, trấn York, là thiên đường của tội phạm và hỗn loạn ra sao, hắn sao có thể không rõ tình cảnh của chính mình lúc này?

Đỗ Trần nhìn Brockman mà trong lòng bật cười, thần tứ bá tước đại nhân thân ái, người còn có biện pháp sao? Người đã không có đường để đi nữa rồi. Đúng vậy, người có lẽ có thể trộm, nhưng ngay cả quần áo

cũng không có thì làm sao ra khỏi phòng? Hơn nữa người của khách sạn sẽ để người rời đi sao? Đợi lúc bọn họ cho người ra khỏi lễ quán, nhất định là khi họ áp giải người ra ngoài "rao bán" người...

Huống chi cho dù người có ra khỏi, người có thể trộm được bao nhiêu để trả cho bữa tiệc lớn thế đấy ta hôm qua? Người dân bình thường trong trấn có mấy mai ngân tệ, mà dân trấn này lại không bình thường... người thể đơn lực mỏng dăm trong vùng thể lực của họ trộm tiền sao?

Tiểu nhị ho nhẹ một tiếng, chậm rãi nói:

- Bất quá lão gia ta nói, quý củ là quý củ, nhân tình là nhân tình, dù sao người là một đại nhân vật có Á Long liên, chúng ta cũng không thể quá phận làm khó người! Cho người thời gian một ngày nghĩ biện pháp, hơn nữa chúng ta cam đoan...

Hắn nhìn hình dáng trần truồng của Brockman một chút, bĩu môi nói:

- Cam đoan chuyện này sẽ không bị truyền ra ngoài! Nhưng nếu sau một ngày không có kết quả, vậy dựa theo quy củ của trấn York mà làm.

Có thể đem chuyện dọa người này giữ bí mật, lão bản của lễ điểm đã hết lòng rồi. Brockman thể đơn lực bạc, mặc dù thân mình hắn không tồi, còn có một tùy tùng, nhưng cũng không thể động tới thể lực ngầm khổng lồ của trấn York.

- Được rồi, ta biết rồi!

Brockman bắt đầu dĩ phát phát tay:

- Francis các hạ, chúng ta gặp phải chuyện như vậy, thật sự là...

"Francis???", tiểu nhị nọ trộm liếc mắt nhìn Đỗ Trần, nhanh chóng hỏi lại:

- Bởi vì vị tiên sinh này hôm qua thuê phòng đều đăng ký tên là Brockman, cho nên kết toán của hắn sẽ không tính cả ngài, ngài không cần lo lắng vấn đề chi trả, ngài còn là khách quý của chúng ta.

Đỗ Trần "lạnh lùng" nhìn hắn một cái:

- Ta, Francis, một người coi trọng bằng hữu, sẽ ngồi nhìn bằng hữu gặp khó khăn sao? Người vũ nhục ta! Ta thề, trấn York, còn có quy củ của trấn York sẽ phải trả giá đắt!

Tiểu nhị nọ thuận miệng nói:

- Là ta lảm miệng, là ta thất lễ, là ta đáng chết, xin tiên sinh không nên để ý, thật sự xin lỗi! Xin ngài nhất định không nên hoảng hốt!

Ngay cả Đỗ Trần đều chết lặng, tiểu nhị chí cao hiên ngang lúc này bây giờ lại dễ nói chuyện như vậy sao?

Chờ đến lúc tiểu nhị kia cúi đầu ra khỏi, mới hồi phục tinh thần.

Đỗ Trần khó khăn nhìn lại người mình một chút, vội la lên:

- Brockman các hạ, ta phải đi bán đồ còn thừa giúp ngài trả tiền, ngài chờ! Ta sẽ có biện pháp!

- Cảm kích ngài, Francis huân tước các hạ, nhưng...

Brockman trong lòng rõ ràng, đêm qua hắn vì che dấu mục đích nên cơ hồ lấy đi tất cả đồ đáng tiền trên người Đỗ Trần, nhưng không có nghĩ tới lại hại chính mình-mọi thứ trộm được từ Francis, còn có hết thảy của mình, đều bị một thân bí thủ đạo cao thủ lấy đi, kết quả, Francis lại không có đủ tiền giúp mình.

- Ngài yên tâm!

Đỗ Trần đại nghĩa lắm nên nói:

- Nếu không đủ, ta có thể khéo tay kiếm một chút tiền.

Quý tộc này nguyện ý kiếm tiền giúp mình trả nợ sao?

Ai, bỏ qua góc độ đối địch, Francis thật là một người tốt, nếu thật sự có thể có một bằng hữu như vậy, vậy là việc may mắn tới cỡ nào a.

Đáng tiếc, chúng ta nhất định phải làm đối thủ.

Brockman trong lòng cảm thán, lại cúi đầu nói:

- Cảm tạ ý tốt của ngài, nhưng, bây giờ không chỉ là vấn đề trả tiền, chúng ta còn phải tiếp tục tới vân vụ sâm lâm, cũng phải cần một khoản lãi phí lớn để mua dụng phẩm.

- Ngài.. còn muốn đi vân vụ sâm lâm sao?

Đỗ Trần do dự hỏi.

Brockman trầm nghĩ, ta đã phát thệ cam đoan với Phillip, nhất định trước khi người tới đại thảo nguyên sẽ đoạt lại số 6. Tại đây, chỉ cần tìm được cứ điểm bí mật, chính mình có thể bổ sung một ít thực lực, ít nhất không cần phát sầu vì tiền.

Bất quá hắn nói xạo:

- Ai, mặc dù gặp chuyện ghê tởm như vậy, nhưng ta phải có được thọ lễ! Huân tước các hạ, ngài, ngài đi bán Á Long liên của ta a! Nơi này là trấn York, hẳn là có người biết hàng. Ai, nếu người biết hàng không mua, ngài có thể ra giá thấp một chút.

- Ta hiểu lựa chọn của ngài, nhưng thời gian gấp gáp, Á Long liên đắt tiền không nhất định có thể trong vòng một ngày mà bán được!

Đỗ Trần ảo não ngồi trên ghế:

- Thiết tặc đáng chết! Ai, nếu hắn cho ta một mai kim tệ cũng tốt, như vậy, ta có thể đi đổ trường...

Brockman trong lòng run lên, đúng vậy, theo truyền thuyết thì đồ thuật của Francis chính là độc bộ tam đại lục, ngay cả L Griffins đều không phải đối thủ của hắn.

Nhưng là vốn đánh bạc... chính mình cùng Fancino bị trộm sạch, dám chắc không bỏ ra được gì, Francis muốn thay mình trả tiền, nhưng mình thân là thần tứ bá tước, không thể kêu hắn bán quần áo làm vốn đánh bạc, sau đó thân thể trần truồng đi tới đổ trường.

- Francis huân tước các hạ, nếu có thể, ngài, ngài lấy Á Long liên của ta đi!

- Không, Á Long liên là bảo vật yêu thích của ngài, ta sao có thể lấy nó làm vốn được.

- Á Long liên mặc dù trân quý, nhưng nó dù sao cũng chỉ là vật ngoài thân, huống chi Dực long bây giờ đã bị trọng thương, ta nghĩ, hung thủ không có khả năng hạ thủ lưu tình, vậy bốn đầu Dực long nọ đại khái đều sắp chết. nếu như vậy, xa sương của nó lưu lại cũng có chỗ hữu dụng, không bằng tặng cho ngài làm vốn đánh bạc!

- Cho ta?

- A? Cái.. kia.. đúng vậy, nó đối với ta đã không còn hữu dụng, còn không bằng cho ngài làm vốn.

Đỗ Trần nhanh chóng bắt được bệnh của Brockman, chuyển quyền sở hữu Á Long liên cho mình! Bởi vì Dực long động lực cho nó đã bị thương rất nặng, thoát nhìn không khác gì sắp chết, nhưng mặt ngoài là vậy. Ân, chính là Dịch Cốt ra tay - chỉ có như vậy, Brockman mới có thể sẵn khoái buông bỏ phương tiện giao thông - bỏ qua động cơ cho xe của mình mà không quá đau lòng, đây mới là kế hoạch của Đỗ Trần, bây giờ? Bây giờ càng lý tưởng!

Đỗ Trần do dự thật lâu, rồi đột nhiên nói:

- Ai! Được rồi!

Trong địa thất dưới đổ trường trấn York.

Có mười ba vị đang ngồi trên ghế, ngồi chính giữa là một vị lão nhân hơn sáu mươi tuổi, vóc người hùng tráng vô cùng, tóc dài màu hoàng kim, nhìn qua như một đầu hùng sư uy vũ.

Hắn vỗ vỗ cái bàn, trầm giọng nói:

- Farmar, người nói cho mọi người mục đích của hội nghị lần này đi!

Một trung niên nhân mặc trang phục thương nhân đứng đối diện với hắn, rất gầy, nhưng tinh thần hết sức sung mãn:

- Tối ngày hôm qua, Francis mà Anne tiểu thư đề cập đến đã tới trấn, bắt quá vì lúc dừng chân dừng tên Brockman, ta tới sáng nay mới phát hiện ra!

Hai tay hắn chống lên bàn, lạnh lùng nhìn qua mọi người:

- Nhưng, Francis cùng bằng hữu của hắn đêm qua đã bị người vét sạch, mất đi tất cả tài vật.

- Đồng!

Farmer đập mạnh bàn:

- Theo quy củ, người của các người tới lữ quán của ta sau khi lấy trộm ta không quản, nhưng lúc này có người động tới Francis! Chư vị, đêm qua là ai làm, vô luận hắn có cố ý hay không, xin đứng ra, chính mình hướng Anne tiểu thư cùng Francis giải thích, không nên để liên lụy tới trấn York của chúng ta! Như vậy chúng ta sẽ phải trả giá rất đắt.

Tất cả ánh mắt mọi người đều tụ lên người một nữ nhân trung niên tóc đỏ, nàng nhún vai:

- Dừng nhìn ta, mặc dù thiết tặc lớn bé tại trấn York đều gọi ta một tiếng đại tỷ, nhưng tối qua đích xác không phải ta làm!

Mọi người không chịu dời đi ánh mắt, nàng lại nói:

- Nếu ta nói dối, người nhà của Anne tiểu thư nhất định tra tới, cho nên, ta dám nói dối sao? Hậu quả ta không gánh nổi.

Bên ngoài vang lên tiếng đập cửa, tráng hán ngày ấy đặc tội với Anne đi đến:

- Chủ nhân, Francis ôm nữ nhi tới đồ trường của ngài, xem ra, hắn đã mất đi tất cả tài vật, muốn từ nơi này kiếm một chút, làm lộ phí.

Lão nhân đột nhiên nở nụ cười, ngón tay gõ gõ lên mặt bàn:

- Nói cho tất cả hà quan, để cho Francis thắng, muốn thắng bao nhiêu thì thắng bấy nhiêu.

Hội nghị lại tiếp tục, nhưng trong chốc lát tráng hán lại tới, một đầu mồ hôi lạnh:

- Chủ nhân, tất cả hà quan đều thua trong tay Francis.

- Ân!

Lão nhân gật đầu:

- Tốt lắm, để cho bọn họ tiếp tục thua.

- Nhưng Francis bây giờ đã thắng hơn mười vạn kim tệ! Thật sự mặc kệ sao?

Tráng hán nghi hoặc hỏi lại.

- Cái gì? Mười vạn, sự tình cũng phải có hạn độ, không cần hạ thủ lưu tình! Chúng ta đã hết lòng, cho dù Anne tiểu thư bên kia có hỏi cũng có thể công đạo quá đi!

Lão nhân cũng sinh tức giận.

- Nhưng, nhưng chúng ta muốn thắng cũng không thắng được! Đồ thuật của Francis quỷ thần khó lường, ôm nữ nhi, dùng một tay thắng tất cả huynh đệ!

Tráng hán nói ra từng câu một, bởi vì nếu không phải hắn đã thấy, hắn sẽ không dám tin đó là sự thật.

Con mắt tinh quang của lão nhân trợn tròn, vỗ cái bàn đứng lên:

- Nguyên lai Francis chính là một đồ thuật cao thủ, chính hắn cũng quá không biết thu liễm, thật sự là chẳng biết tốt xấu, ta đi gặp hắn! Cho hắn biết thiên ngoại hữu thiên! Bất quá chư vị không cần lo lắng, ta rất rõ Anne tiểu thư đã nhắc, sẽ có phân tặc!

142. Thiên Ngoại Hữu Thiên

Đỗ Trần tiện tay cầm lấy khoản đặt cược, chậm rãi uống một chén nước do phục vụ mang lại, liếc mắt nhìn hà quan đối diện sắc mặt ngưng trọng hắng giọng một cái.

- Ta nghe nói trấn York tất cả đều giảng quy củ, ván này hình như ta thắng, tiên sinh, xin bồi đi!

Đỗ Trần nhéo nhéo chớp mũi nữ nhi:

- Ván này ta mới thắng hai vạn kim tệ thôi, quý đồ trường sản nghiệp lớn như vậy, không phải là không chung nổi đó chứ?

Hai vạn kim tệ, trả thôi?

Các đồ khách há mồm trợn mắt xem náo nhiệt, mặc dù nói này là đồ trường lớn nhất trấn York, nhưng cũng hiếm thấy trường đánh cuộc lớn như vậy.

Hà quan cắn răng, nói:

- Tiên sinh nói đúng, đồ trường chúng ta chỉ giảng quy củ! Người đâu, chiếu bồi!

Hoa lại! Một đôi tiền cược đồ xuống trước mặt Đỗ Trần.

Đỗ Trần vuốt cái mũi nở nụ cười, hẳn tới đồ trường là vì muốn cấp cho Brockman xem một tuồng kịch, cho hẳn biết mình lại có tiền. Hai là, Đỗ Trần cũng muốn thám tính chi tiết của trấn York, xem thử chút hạn định của "quy củ" này, cho nên xuống tay không lưu tình, thắng đến hà quan phải phát run lên.

Hơn nữa Đỗ Trần căn bản không sợ thế lực ngầm của trấn York trả thù, không nói đến Dịch Cốt cùng lão tổ mẫu bên người, trong tình huống thật sự có nguy cơ, Đỗ Trần có thể cước đạp hoa sen bỏ chạy. Hơn nữa Đỗ Trần còn ý Piye ở đầu thần đảo cùng hẳn có giao tình, nói danh hào của Piye lão đại, phần tử hắc bang khắp tam đại lực đều cấp cho vài phần thể diện! Đáng tiếc Đỗ Trần không biết dù Piye lão đại có thấy cũng không dám trêu vào "quy củ" của trấn York.

Lão bản của đồ trường cùng một đám đại lão hắc bang toàn bộ đi tới tầng hai, xa xa đánh giá Đỗ Trần ở dưới lầu.

Nhìn Đỗ Trần thắng mấy vạn, lão bản của lữ quán Farmar cười nói:

- Xem ra Francis này thật sự là rất lợi hại! Ta căn bản là không thấy hẳn xuất thế nào, thế nào? Có thể thắng hẳn không?

Lão bản đồ trường sắc mặt ngưng nhìn chăm chăm vào Đỗ Trần đang ôm nữ nhi, đột nhiên lắc đầu cười cười:

- Hẳn tuyệt đối không xuất toàn lực, quả thiên ngoại hữu thiên a!

Farmar sững sờ.

Lão bản đồ trường lại nói:

- Ta vốn muốn cho Francis biết cái gì là thiên ngoại hữu thiên, nhưng không nghĩ tới... A, huynh đệ dưới tay thua không oan! Cho dù là ta lên, cũng hạ tràng giống vậy.

Mọi người kinh hãi, hồng phát trung niên nữ nhân nói:

- Người cũng không thắng được hẳn sao?

- Đúng nói là ta, dù là đồ thần của Beins Piye, thậm chí L Griffins một năm trước thắng ta khiến ta suýt phá sản cũng không nhất định có thể là đối thủ của hẳn.

Lão nhân nhượng mày:

- Không lâu trước ta nghe tin tức, L Griffins thua trong tay một người tên là Francis, vừa rồi ta còn nghĩ là chỉ là trùng tên mà thôi - dù sao đồng học của tiểu thư Anne hẳn còn quá trẻ, nhưng bây giờ xem ra, người đánh bại L Griffins chính là thiếu niên trước mắt chúng ta.

- A?

Hồng phát nữ nhân cười cười:

- Tiểu huynh đệ thú vị, sao, lão đại ngươi còn muốn lên đồ với hần không?

Lão bản bước đi hướng Đỗ Trần:

- Bằng chân bản lãnh của ta thật không thắng được hần, nhưng ta không tin hần có thể phá giải vương bài cuối cùng của ta, ta xếp đặt một cái bày tuyệt diệu

Đỗ Trần càng đồ càng mất hứng thú, hà quan đối diện như một máy rút tiền tự động, ai có thể cảm thấy hứng thú với một người máy chứ? Ngay khi một nửa chú ý lực của Đỗ Trần tập trung chơi với nữ nhi, lão bản Đỗ trường xuất hiện trên bàn.

Nhìn hà quan cung kính thối lui, Đỗ Trần nở nụ cười.

Ta là Adelman, là bảo bản nơi này, khách nhân khỏe chứ.

Lão nhân ngồi đối diện Đỗ Trần, cũng không nói nhiều, lấy ra một tấm chỉ bài:

- Đồ mười ba lá! Ta làm cái, ngươi đặt! Ngươi có thể tùy ý lấy ra mười ba lá bài! Ngươi phải thắng ta, nếu không ngươi sẽ thua, hạn chế duy nhất là không thể bài lẻ bài! Tiếp nhận khiêu chiến không?

Đỗ Trần sờ sờ cái mũi, trong lòng nghĩ thầm, mười ba lá, loại thủ pháp che mắt này kiếp trước cũng phi thường thịnh hành, một bộ bài tây (pháp khác =Fack), mỗi người mười ba lá, chia làm ba, năm, năm ba đạo bài, phân biệt lớn nhỏ, cuối cùng tính ra ba đạo bài thắng thua tổng thể. còn lại quy tắc tính giống nhau.

Xa xa, lão bản của lữ quán Farmar nhú mày nhưc đầu, nhin không được nói:

- Adelman lão đại suy nghĩ gì vậy? Tính cái gì vương bài? Để cho đối phương tùy ý rút bài trước? Chỉ cần đạo thử nhất ba con trùng A(át), đạo thứ thứ hai lấy đồng hoa thuận từ 9 tới K, 10. hần suy nghĩ cái gì vậy.

- Nếu lấy bài như vậy, vậy Franics nhất định thua.

Hồng phát nữ nhân liếc mắt nhìn Farmar:

- Nếu lấy bài như ngươi nói, trùng đầu ba con A, đạo thứ ba là đồng hoa A thuận vĩ sát năm con, vậy bắt quá thắng tám! Nhưng lão đại chỉ cần ở đạo thứ hai lấy ra một hoa mai từ 9 tới K đồng hoa thuận, sẽ giết chết hai đạo song bội mười lá của Francis - bởi vì mười ba lá không tính cao giai hoa sắc, hần là nhà cái, hoa mai có thể ăn đồng hào của người đặt, nhà cái cuối cùng sẽ thắng người đặt hai lá.

Farmar sững sốt, đột nhiên cười hắc hắc:

- Lão đại rất âm hiểm, hần để cho Francis tùy ý rút bài, là hần thua?

- Ngươi nghĩ sao? Nếu không phải năm đó lão đại đề cập với ta phó bài này, ý nghĩ của ta nhất định giống ngươi, sau đó bị lão đại đánh bại.

Hồng phát nữ nhân bĩu môi:

- Bất quá phó bài này nếu không dựa theo phương pháp người nói rút bài... ít nhất lão đại cùng bằng hữu của hần còn không có nghĩ ra, rút bài làm sao mới có thể thắng nhà cái! Một năm trước lão đại cũng nhờ một chiêu này mà bức lui "Đổ thân" L Griffins, nếu không, lão đại có thể sớm đã phá sản rồi! Cho nên, phó bài này được xưng là người đặt cược nhất định phải chết, nhà cái nhất định thắng! Đây mới là chiêu vương bài cuối cùng mà lão bài xử ra.

Đỗ Trần lạnh lùng nhìn Adelman, tiểu Bối Bối trong lòng hần lại nhú mày, trí tuệ của nha đầu kia cũng nghĩ tới đây là một cái bày, nhưng nàng không biết làm sao mới có thể rút bài thắng nhà cái.

- Đồ bao nhiêu?

Đỗ Trần đột nhiên hỏi.

Adelman mỉm cười nói:

- Nếu người thắng ta, đồ trường này thuộc về người.

Mọi người ngạc nhiên.

Đỗ Trần nhanh chóng cười, cạm bảy mươi ba lá vốn tại kiếp trước đã bị người ta phá, bài cục tại kiếp trước được truyền lưu nhiều năm, tiền nhân không ngừng tích lũy kinh nghiệm mới phá giải được, xem ra, trong đầu thần thể giới còn trong giai đoạn thấp chưa biết cách phá giải bài cụ này.

Ai, Adelman tiên sinh, người muốn tặng đồ trường cho ta, ta sao lại không nhận chứ?

Đỗ Trần một mặt nói, một mặt rút bài:

- Ba con sáu trùng, bốn con J cùng một O đạo thứ ba là bốn con A cùng một con 6!

- Quá nhỏ sao?

Có đồ khách không nhận được hỏi lại.

Nhưng sắc mặt Adelman thay đổi.

Đỗ Trần mỉm cười, chậm rãi giải thích:

- Mười ba lá cùng quy tắc giống nhau, vậy, ta lấy ra tất cả A, J, 6, vậy người vĩnh viễn không có cách nào có đồng hoa thuận, không thể có đồng hoa thuận, vậy bại diện thứ hai chính là bốn lá bài giống nhau, nhưng, bốn con A, cùng bốn con J đều trong tay ta, mặt khác ta còn một O chiếu "quy củ" bài lớn nhất phải xảy ra vĩ đạo, hai đạo của người có thể tạo thành bài lớn nhất, hay chính là bốn con 10, ngoại trừ một cửa ba con 6 của ta thất bại, ta còn dư hai cửa thắng 12 đạo, cuối cùng hợp lại ta thắng 9 đạo...

- Ba ba, thông minh!

Tiểu Bối Bối thơm Đỗ Trần một ngụm, cười ngọt ngào.

Adelman nhìn Đỗ Trần phá bài diện, đột nhiên đứng lên:

- Tiểu huynh đệ, người đánh bại L Griffins, cứu Piye nhất định là người.

Đỗ Trần cười mà không đáp.

Adelman chỉ vào sương phòng cửa thiên của đồ trường nói:

- Đồ trường này thuộc về người, bất qua mấy bằng hữu của trấn York cảm thấy hứng thú với người, người tới đó, tới nói chuyện được không? A! Chúng là đều là lão bằng hữu của Piye! Mọi người không phải địch nhân!

Hắn trong lòng bỏ thêm một câu, người còn có tiểu thư Anne, ai cũng không muốn là địch nhân của người.

- Tốt lắm, mấy vị mời.

Đỗ Trần theo Adelman đi tới ngồi xuống, nhìn thoáng qua mấy vị cự đầu hắc bang của trấn York.

Adelman cười nói:

- Quy củ của trấn York chúng ta nói là làm, hành tất quả! Người đâu, trước tiên đưa khế ước đồ trường cho Francis.

Đỗ Trần nhìn khế ước đặt trước mặt hắn nhưng không có thu lại, mà cười nói:

- Chư vị đều là nhân vật hàng đầu của trấn York, tối qua tao ngộ ta gặp các người đều biết, không có biện pháp. Tài sản của ta đều mất hết, mà quy củ của trấn York lại như thế, ta không thể làm khác hơn là mạo muội tới đồ trường kiếm một tí lộ phí!

Hồng phát nữ nhân gõ bàn, ý bảo Đỗ Trần chú ý mình, sau đó cười nói:

- Ta là Susan, thiết tắc tại trấn York đều gọi ta một tiếng đại tỷ, chuyện người tối qua mất đồ ta nhất định sẽ cho người một cái công đạo! Xin cho ta một thời gian, trước khi người rời trấn York, được không?

Ai u, đây là nữ đồng hành a! Thân phận lão đại của tổ chức tiểu thảo, hơn nữa Susan đã là trung niên, không có cái gì tà niệm, nhất thời khiến Đỗ Trần với nàng thân thiện hơn nhiều.

- Đương nhiên, nếu chỉ là bản thân ta thì không đáng nói, nhưng bằng hữu của ta thần tứ bá tước Brockman cũng bị, huynh đệ nào xuống tay, cũng quá mức một chút, cứ nhiên cả quần áo của Brockman cũng bị lột sạch, ngay cả nội khố cũng không có lưu lại, đây là sỉ nhục lớn lao, ta phải vì hân mà nói! Xin mọi người hiểu cho tâm tình của ta.

Farmar cũng gõ bàn, giới thiệu mình, lại nói:

- Tối hôm qua người tại địa bàn của ta mất đồ, cũng có trách nhiệm của ta, nhất định sẽ cho người một cái công đạo.

- Ta cũng có trách nhiệm.

- Ta cũng có...

Đỗ Trần mộng rồi, đây là chuyện gì xảy ra? "Chính mình mặc dù đồ thuật xuất chúng, nhưng dù sao cũng không phải đại nhân vật gì, hắc bang lão đại toàn bộ đều là nhân vật có danh đầu, dặm chân một cái, hắc đạo đại lục đều phải run lên! Sao bây giờ bọn họ đều nhận tội với mình."

Việc lạ nha!

Adelman khoát tay, nói:

- Được chứ vị ái mộ, ta Adelman mới ngồi lên vị trí minh chủ thế lực ngầm của trấn York, nếu thân là minh chủ, không thể chỉ hưởng phúc không dám nhận trách nhiệm, chuyện đêm qua Francis tiểu huynh đệ mất cắp, ta có trách nhiệm lớn nhất.

Đỗ Trần cùng tiểu Bối Bối hai mắt nhìn nhau, tới cùng là làm sao vậy? Chư vị lão đại, ta chỉ là đệ tử, mặc dù ta trong tay che dấu một chút thực lực, nhưng cũng không thể so với thế lực ngầm của các người, sao các người tranh nhau hướng ta bồi bồi?

Adelman lại nói:

- Thiết tắc nhất định phải bắt được, bắt quá Francis tiểu huynh đệ đã bị tổn thất, đây là ta không đúng, tiểu huynh đệ, danh sách vật phẩm mà người mất cắp đêm qua, ta phụ trách toàn bộ bồi thường cho người.

Đỗ Trần trợn mắt há mồm, này.. chuyện này tựa hồ đã ra khỏi phạm trù bình thường, Adelman hình như cần có tặng tiền mình.

- Adelman các hạ, ta từ ngài đã lấy đủ số tiền bị mất.

Đỗ Trần nhìn khế ước trước mặt một chút, trong lòng thầm nghĩ, những người này mặc danh kỳ diệu, nhưng cẩn thận một chút tốt hơn.

Adelman lại khoát tay:

- Không, đồ chú quy đồ chú, trách nhiệm quy trách nhiệm, không thể để đồ chú cùng bồi thường tiền nói chung được.

Các vị hắc bang lão đại trong lòng đều thầm mắng, đáng chết, Adelman lão hồ ly này! Bây giờ, tất cả mọi người đã thông suốt Francis kết hảo với Anne tiểu thư cùng gia tộc của nàng, loại cơ hội tốt này, người cũng dám chiếm lấy làm riêng sao?

Không được, chúng ta cũng muốn cấp tiền bồi thường Francis.

143. Ta Không Chê Nhiều Tiền

Đỗ Trần hồn nhiên chẳng biết các vị lão đại đối với hân đệ thường "Nhiệt tình" cố nhiên không phải vì một cái danh đồ thần của hân bây giờ, mà là vì nguyên nhân khác lớn hơn là vì Anne đồng học nói tên hân và yêu cầu chiếu cố, mà có sẵn lý do để tạo một cái nhân tình như vậy, các lão già thành tinh sao không cướp cơ hội tặng hân chứ?

Suy nghĩ chút, trong lòng Đỗ Trần đưa ra một kết luận, chính mình mặc dù có hơn trăm vạn, nhưng thân phận còn là một đệ tử, bọn họ không cần phải xếp đặt một âm mưu phức tạp tự trả tiền như vậy để đối phó mình, nhưng nghĩ tới đây, bởi vì mình là một đệ tử, có một số việc phải xử lý!

Đỗ Trần rất "thành khẩn" cười cười:

- Ta mặc dù chỉ là một đệ tử, nhưng cũng hiểu được quy củ, chứ vị lão đại đều là nhân vật có danh đầu, các người đã mở miệng, ta không thể tổn hao thể diện các người, tốt lắm, ta đưa ra đánh sách này!

- Lúc này mới sáng khoái!

Adelman vỗ vỗ tay, phân phó:

- Người đầu, Francis tiểu huynh đệ đã nói, các người lập tức theo bản ghi chép mà làm!

Hắn thầm nghĩ, Francis xuất ngoại du học có thể mang theo bao nhiêu kim tệ? Cho dù thêm châu báu toàn thạch khế ước cùng vật phẩm quý trọng, vạn kim tệ cũng là nhiều rồi.

Khoản tiền này đối với mình chẳng đáng gì!

- Tuyệt toàn mười khóa sản xuất từ cực địa băng sơn!

Adelman trong lòng lặng đi một chút, Farmar ở một bên lại gật đầu ám chỉ hắn, quả thật có, ngày hôm qua đường nữ của Francis đích thật cầm tuyệt toàn chơi, có thể có mười khóa, rất cả thể đứa nhỏ mặt trắng này, bị trộm mất, chủ yếu nhất là, hắn cũng không phải hứa xuông!

Nhân viên đánh giá ở một bên lập tức báo giá:

- Một viên bốn trăm kim tệ, tổng cộng bốn nghìn kim tệ!

Đỗ Trần lại nói:

- Một mai hồn tinh của lục cấp dị thú Ngư Nhân vương.

- Hồn tinh.. lục cấp... có thể tính năm vạn kim tệ không?

Nhân viên đánh giá trong lòng trù trừ, lúc này mới có hai kiện đồ vật, mà sắc mặt Adelman lão đại đã âm lạnh, chính mình cố ý áp giá a!

- Không quan hệ! Ta kỳ thật cũng không biết giá tiền cụ thể, đều là từ L Griffins thắng được.

Đỗ Trần rất tùy ý trả lời, Farmar lại hướng cái mặt âm trầm của Adelman gật đầu, thực sự, so với giá thị trường ít đi rất nhiều, còn là chiếm tiện nghi nữa.

Sau đó chỉ nghe Đỗ Trần nói:

- Nam hải ngọc hàn hương, hai khối!

- Tám, tám trăm kim tệ...

- Dây cột tóc bằng tằm ti, cho nữ nhân của ta sử dụng...

Các vị lão đại bĩu môi, nhưng không có nói, mà sắc mặt Adelman nhìn qua càng thêm khác thường, băng tằm ty? Cấp nữ nhi dùng?

Người dụng thủy hệ cao cấp bảo bối thuộc băng tuyết hệ, cấp cho nữ nhân của người sao?

Người, không thể xa xỉ tới bước này! Mặc dù người rất có tiền!

Từng kiện từng kiện theo danh sách của Đỗ Trần xuất ra. Không riêng gì sắc mặt Adelman không dễ nhìn, sắc mặt của các hắc bang lão đại đang ngồi cũng chẳng tự nhiên gì, rốt cục có người không nhịn nổi nói thắm:

- Ta là Hyde, Francis tiểu huynh đệ, người xác định là thật sự mất nhiều như vậy sao?

Đỗ Trần cười nói:

- Chư vị, ta cũng không có lừa các người, nếu các người bắt được thiết tặc. Hơn nữa tìm được tang vật, sẽ biết ta nói đều là thật!

Hắn sờ sờ cái mũi giải thích:

- A a, vốn là ta không thích mang nhiều đồ như vậy đi du học. Nhưng mọi người xem bảo bối nhi của ta, nha đầu tuổi tuy nhỏ, nhưng hết lần này tới lần khác thích trang sức bảo thạch, cho nên, ta mang theo chút tiểu đồ vật cấp nàng làm đồ chơi, dù sao đều là thắng được, phá hủy hoặc đánh mất cũng sẽ không tiếc.

Tiểu Bối Bối trong lòng hắn lộ ra hai cái răng mới nhú, phối hợp với Đỗ Trần cuồng quít gật đầu, còn nói:

- Ba ba cấp Bối Bối thiệt nhiều thiệt nhiều món đồ chơi, thích.

Đỗ Trần nhún vai, lại báo ra một chuỗi vật phẩm, cuối cùng tổng kết:

- Ta nguyện rửa tên thiết tặc đáng chết kia, hắn ngoại trừ thánh khí có liên lạc với chủ nhân, lấy đi tất cả tài sản của ta!

Trong lúc này nhân viên đánh giá đầu đầy mồ hôi giao cho Adelman số liệu, Adelman vừa nhìn, nhắm mắt.

Trời ạ, Francis muốn bức mình phá sản.

Đỗ Trần cười mỉ mỉ nói:

- Được rồi, sứt nữa quên một việc, Brockman tiên sinh đã tặng Á Long liên cho ta, vậy bốn đầu Dực long bị trọng thương coi như là tài sản ta báo mất, nhưng quên đi, cái đó không trọng yếu, bất quá ta rất thích...

Thế nào, hắc bang lão đại, các người không phải muốn tặng tiền cho ta sao? Vậy đưa đây, ta không chê nhiều.

Adelman nhìn các vị hắc bang lão đại một chút, đột nhiên vỗ cái bàn:

- Chúng ta là người trấn York, nói được là làm được, đây là quy củ, giờ đã là giữa trưa, người đâu, chuẩn bị tửu yến chiêu đãi Francis tiểu huynh đệ! Mặt khác, tiểu huynh đệ phiên người theo thủ hạ dưới tay ta nói tỷ mỉ chuyện trải qua đêm qua, để chúng ta truy tra thiết tặc.

Chờ Đỗ Trần rời đi, Adelman nhìn mọi người:

- Tất cả mọi người hiểu được, ta cũng không nói nhiều! Vừa rồi, ta thật là tưởng kiếm cơ hội thông qua Francis giao hảo với Anne tiểu thư, nhưng...

- Nhưng lão đại người không có nghĩ đến, cơ hội này người lại không ăn nổi! Ha ha!

Farmer thích thú nói:

- Thế nào? Chúng ta tới cùng có muốn bồi hay không? Không phải không thừa nhận, cái đứa nhỏ kia quả thật không biết giá trị chính thức của tài sản, đó là một con số trên trời đủ để một tiểu quốc kinh hãi, hơn nữa...

Farmer chỉ vào nhân viên đánh giá bên kia:

- Các người cũng thật to gan? Ít nhất đã giảm giá trị đi một phần ba, các người căn bản là phá hư quy củ! Đương nhiên, các người làm tốt lắm! Ngày mai tới hưởng hội của ta báo cáo!

Mấy nhân viên đánh giá nghe được nửa câu trước của Farmer, thiếu chút nữa bị dọa chết, bất quá câu nói kế tiếp, lại khiến bọn họ cao hứng.

- Bồi nhất định bồi! Lời đã nói ra khỏi miệng, chúng ta phải làm được! Hơn nữa tiểu thư Anne...

Adelman lau trán, đẩy danh sách ra giữa bàn:

- Tính ra Francis vừa rồi thắng đồ trường, tổng cộng ba mươi lăm vạn kim tệ! Chúng ta bình tĩnh một chút, mỗi người cũng không cần xuất ra nhiều lắm!

- Lão đại, xin nói rõ ràng, Francis từ đổ trường của người mà thắng được, chúng ta mặc kệ! Chúng ta chỉ bồi thường vật phẩm bị trộm mất, người vừa rồi cũng nói, đổ chú quy đổ chú, không thể cùng tiền bồi thường gộp chung lại được.

Adelman hào sảng nở nụ cười:

- Xem ra các người thật muốn ta thương cân động cốt! Được rồi, cứ vậy đi! Lập tức phái người đi chuẩn bị kim tệ! Ta thật ra muốn xem, Francis làm sao có thể mang nhiều tiền như vậy rời đi.

Với mười vạn kim tệ, vận chuyển cũng là một chuyện vô cùng phiền toái.

Không lâu, Đỗ Trần kể lại "vụ án", sau đó trong gian phòng trang nhã tại lầu ba đổ trường cùng với các hắc bang lão đại của trấn York uống rượu.

Trên bàn tiệc, Adelman chúc rượu liên tục. Sau một lúc hàn huyên "lơ đãng" nói:

- Tuổi trẻ thật tốt, tiểu huynh đệ, người cùng các học sinh đã kinh nghiệm qua nhiều chuyện thú vị? Có thể nói cho lão già này một chút không?

Đỗ Trần không suy nghĩ, nói ra một chút bí mật rất có thú của đồng học.

Susan ôm tiểu Bối Bối đáng yêu, một mặt nghe Đỗ Trần nói, một mặt hỏi:

- Tiểu Bối Bối, người tại sao gọi đồng học Anne của cha là tỷ tỷ? Người hẳn là phải gọi a di mới đúng chứ?

Tiểu tử kia chân thật trả lời:

- Không đúng a, nữ nhân đều thích gọi là tỷ tỷ, không thích gọi a di! Có đúng không, Susan a di?

Susan thơm Bối Bối:

- Vậy sao người gọi Susan là a di?

Tiểu tử kia lại "Ngây thơ chân thật" nói:

- Đúng, Susan tỷ tỷ là tỷ tỷ không phải a di!

Tất cả mọi người bị nàng chọc cười ha ha, nhưng tiểu tử kia đột nhiên còn nói:

- Hừ! Bối Bối nói một bí mật nhỏ, không muốn nói cho người khác nha, trong khi ở tại cổ堡, Anne tỷ tỷ trộm nói cho tiểu Bối Bối, để cho Bối Bối gọi nàng là mẹ mẹ...

Xoát, hắc bang lão đại ở đây hoàn toàn lặng người, giờ khắc này thời gian dường như đứng lại, rất nhanh bọn họ lại khôi phục trắng diện nói cười vui vẻ, thời gian trôi qua phi thường nhanh, thậm chí Farmar cuốn lấy đầu gối, Đỗ Trần cũng không có phát giác.

Nhưng tiếp theo, các hắc bang lão đại nhìn qua vui vẻ rất nhiều, trời ạ, khó trách Anne tiểu thư đặc biệt chiếu cố Francis, nguyên lai... haha, tiền này bỏ ra cũng đáng giá! Có thể lấy lòng con rể của gia tộc kia, bao nhiêu tiền đều giá trị! Không được, tiền thua bạc chúng ta cũng phải chia đều... Adelman cũng vui vẻ, a a, tiền đổ là một mình ta, ai cũng đừng nghĩ...

Các lão đại bắt đầu dụng một ánh mắt rất mập mờ nhìn Đỗ Trần, trong lòng không ngừng đánh giá, ân! Thân phận thần duệ, tuổi trẻ đẹp trai, đồ thuật siêu phàm nhập thánh, còn là phú khả địch quốc, tiền đồ hẳn là vô hạn lượng! Khách khách, hẳn đích xác phù hợp hết thấy tiêu chuẩn lựa chọn của gia tộc kia.

Tiệc rượu chấm dứt. Adelman đưa ra khế ước, cười nói:

- Tiền bồi thường chúng ta đã chuẩn bị tốt, các vị lão đại ngồi đây cũng có một chút tâm lý bên trong.

Hắn đặc ý nói về mọi người có mặt ở đây:

- Bất quá, chư vị lão ca cũng không phải giàu có, hiện kim không nhiều lắm, hay dùng một phương thức bồi thường khác a.

Đỗ Trần nhìn tới khế ước, hỏi:

- Năm phần trăm cổ phần của hắc thủy đổ trường sao!

Adelman cười ha ha gật đầu:

- Đúng vậy, hắc thủy đồ trường này không chỉ có tại trấn York. Tuy không dám nói nó trải rộng tam đại lục, nhưng tại thủ đô của mỗi cường quốc, trọng yếu thành thị đều có một cái....

Lão hồ ly a! Mọi người trong lòng đều mắng, nhưng không thể không bội phục thủ đoạn của Adelman. Hắn cấp cổ phần, cứ như vậy, phu quân tương lai của Anne tiểu thư chính là hợp với hắn, vậy lão hồ ly cũng sẽ được gia tộc kia chiều chuộng.

Đây chỉ là thứ nhất! Thứ hai, đồ trường cần nhất là cái gì? Là có cao thủ tọa trấn! Adelman cấp năm phần trăm cho Francis, vậy tương lai phát sinh cùng loại chuyện L Griffins đồ đấu tam đại lục, Francis nhân vật cấp đồ thần này dám chắc sẽ không mặc kệ ngồi nhìn! Thu phục một đồ thuật cao thủ điểm này, Adelman đã kiếm đủ rồi! Thậm chí là kiếm một khoản lớn.

Không được, loại chuyện tốt này không thể cho hắn độc chiếm.

Có ý nghĩ này, trong mọi người phản ứng của Farmar nhanh nhất, hắn đột nhiên cười nói:

- Ai nha! Tiểu huynh đệ người nếu tham gia hắc thủy của lão đại, vậy coi như là một phần tử của trấn York. Chư vị, các vị nói đúng không?

- Đúng vậy, như vậy chúng ta chính là huynh đệ trong nhà, không phải ngoại nhân!

Những người khác tùy ý phụ họa.

Đỗ Trần cười nhìn hết thấy, tốt a, chính mình mơ mơ hồ hồ trở thành một trong những hắc bang lão đại của trấn York... nhân sinh, thật là cổ quái ngạc nhiên.

- Tốt lắm, tiểu huynh đệ cứ tiếp nhận kim tệ của người. Mấy lão già chúng ta đi giúp người truy tra thiết tặc.

Các lão đại đều rời khỏi bàn rượu, bọn họ cố ý không giúp Đỗ Trần chuyển tiền - đây là một vấn đề nhỏ vô thương đại nhã, bọn họ chính là muốn xem, Đỗ Trần sao có thể mang đi mười vạn kim tệ.

Nhưng Đỗ Trần lại không vội vàng, ra khỏi đồ trường Dịch Cốt cùng Harry đã tới.

Harry cười nói:

- Chủ nhân tôn quý, ta đã nghe rồi, nguyên lai ở đây cũng có hồng sa kim hành của tiên sinh Piye! Ngay ở cửa vào mặt đông trấn.

- Ân, Brook, phiền người mang toàn bộ trang sức vào trong xa sương của Á Long liên - dù sao ta dám chắc muốn trang tu một lần nữa, sau đó dùng kim tệ, đưa đến thủ hạ của tiên sinh Piye, để bọn họ dùng kim tệ vận chuyển tới đầu thần đảo - nói là ta Francis xin họ hỗ trợ là được! Ni, nếu một xa sương không đủ, vậy phiền người mấy chuyến, dù sao với thực lực của người sức nặng này không đáng gì!

Trên tầng đồ trường, lẳng lặng nhìn Đỗ Trần vận chuyển kim tệ vào xa sương, các lão đại nhìn nhau:

- Lão đại, người nói, Francis là dạng người gì? Hắn có thể thể làm bạn với con dao hai lưỡi Brockman, đơn thân tiến vào đồ trường kiếm công đạo, có thể xuống tay với kim tệ của chúng ta không lưu tình...

Adelman thật lâu không đáp, cuối cùng thấp giọng nói ra một câu:

- Có thể hắn biết, chúng ta còn chưa tính là bằng hữu của hắn, bắt quá, hắn dám vì con dao hai lưỡi Brockman kết bạn không lâu mà làm ra chuyện này, vậy cùng hắn làm bằng hữu là không sai.

Trong lúc này, Đỗ Trần hưng phấn trở về lỗ điểm lớn tiếng nói:

- Brockman các hạ thân ái, bằng hữu của ta, ta thắng được rất nhiều kim tệ, chúng ta có thể lập tức lên đường tới vân vụ sâm lâm.

Brockman còn trong phòng bọc miên bố (bao tải) đột nhiên thở dài "Ai, mặc dù là đối thủ nhưng ta không thể không thừa nhận, Francis là một bạn tốt đáng kết giao..."

144. Phải Cần Thận

- Brockman các hạ! Ta đã trả toàn bộ tiền, mặt khác cái này cấp cho ngài!

Đỗ Trần lấy ra kim phiếu của hồng sa kim hành giao cho Brockman, giá trị một vạn kim tệ.

Brockman sững sờ, không có đưa tay nhận lấy kim phiếu, khó hiểu hỏi:

- Huân tước các hạ, ngài, ngài tại sao lại cho ta tiền? Tiền này đều là ngài thắng được! Chúng thuộc về ngài! Ngài có thể giúp ta thanh toán tiền nợ đã rất...

- Xin không tiếp tục nói nữa, ngài là bằng hữu của ta, là một bạn tốt của ta. Ngược lại, nếu ta gặp rủi ro, ngài sẽ tự thủ bằng quan sao!

Đỗ Trần nghiêm mặt nói:

- Mặc dù bây giờ không còn nợ nần, nhưng ngài còn phải vì tổ phụ của ngài mà tiếp tục chuyển lữ hành, cho dù là về nhà, ngài cũng phải có lữ phí, đúng không?

Đỗ Trần nhét kim phiếu vào tay Brockman, cười nói:

- Khoản tiền này ngài nhất định phải thu lấy, mặt khác Á Long liên của ngài, ta đã mời bằng hữu hỗ trợ huấn luyện tân Dực long, ta đã đặc biệt nói rằng nhất định tìm được Dực long giống hệt của ngài, hơn nữa ôn thuần đồng dạng...

- Không!

Brockman trịnh trọng lắc đầu:

- Á Long liên đã thuộc về ngài, ta đã tặng cho ngài, quý tộc nói là làm! Huống chi ngài có thể nói là đại ân nhân của ta! Đã tránh cho ta khỏi xấu mặt!

- Sao có thể, trợ giúp bằng hữu là việc ta nên làm, nhưng ta nếu tiếp nhận hồi lễ của ngài, như vậy có thể là chà đạp lên tình hữu nghị của chúng ta...

- Ta mượn một câu nói của ngài, nếu ngài thật sự nhận ta là bằng hữu của ngài, vậy không nên chối từ nữa! Nếu không ta thật không có mặt mũi đối mặt với ngài.

Đỗ Trần nắm lấy tay Brockman, cảm khái nói:

- Không nên nói như vậy, chúng ta vĩnh viễn là bạn tốt, ngài không cần nói thêm gì nữa.

Đáng tiếc a, Brockman trong lòng cảm thán, đáng tiếc chúng ta không có khả năng chính thức trở thành bằng hữu, nói thật ta giờ khắc này thật sự muốn bán tấm thân này cho kẻ khác, hơn thế còn bán cho thằng ngốc để làm bằng hữu, người như vậy tuyệt đối sẽ không lợi dụng, bán đứng bằng hữu.

Đáng tiếc a, trong lòng Đỗ Trần cũng cảm thán, đáng tiếc chúng ta vĩnh viễn không có khả năng chính thức trở thành bằng hữu, nói thật, ta giờ khắc này cũng thật sự muốn bị bán đứng, còn muốn thành khẩn cảm tạ việc bán thân cho đứa ngốc để kết giao bằng hữu, người như vậy tuyệt đối có thể lợi dụng nhiều lần, ở với chúng rất là tốt.

Một lần nữa chuẩn bị vật phẩm cho chuyến mạo hiểm. Bọn người Đỗ Trần lại chậm trễ ở trấn York vài ngày, trong mấy ngày này, Brockman không có dịp xuống tay, hẳn có thể bị đả kích, cũng có thể đợi một cơ hội tốt để ra tay. Mà Đỗ Trần lại cùng các lão đại của trấn York nói chuyện trời đất, ở chung rất là tốt.

Trong mấy ngày này, Đỗ Trần còn làm một việc khác. Hắn chuyển bốn con Dực long coi như đã chết trong mắt Brockman vào trong Liên Hoa pháp bảo đưa tới cư điểm của Piye tại vùng phụ cận, mời người "Hồng sa" giúp trị liệu, phỏng chừng khi Đỗ Trần từ vân vụ sâm lâm trở về, chúng sẽ có thể tự do bay lượn trên bầu trời.

Đỗ Trần không có cái gì xảy ra ngoài ý muốn, chuẩn bị bắt đầu chuyến mạo hiểm trong vân vụ sâm lâm.

Trong lữ quán, Harry đang cho hành lý vào túi, mà Đỗ Trần đang cùng Brockman tán gẫu thú sự của quý tộc, nhưng bên ngoài bỗng vang lên tiếng gõ cửa:

- Tiểu huynh đệ, ta là Susan đại tỷ.

- Ai nha, đại tỷ tới, mau mời vào.

Đỗ Trần đối với đại tỷ đồng hành này rất thân thiện.

- Brockman các hạ cũng tại đây, tiểu huynh đệ, cùng ta đi một chút, đại tỷ có một số việc muốn cho người công đạo.

Công đạo? Thì phải là kết quả điều tra sự kiện "Mất trộm"? Đỗ Trần nhìn Brockman ở bên một chút, vuốt mũi nói:

- Nói chỗ này đi, Brockman các hạ thật là bằng hữu của ta, ta không có chuyện gì phải gặt hần.

Brockman trong lòng lại cảm động, thật sự là bằng hữu đáng kết giao, đáng tiếc...

Người đáng thương, còn vì người bắn đứng hần nói tốt sao?

- Nhưng phải đến chỗ khác, là có liên quan tới tư sự của đại tỷ.

Susan liếc mắt nhìn Brockman một cái, kéo Đỗ Trần đi ra ngoài, tới một phòng khác.

Bọn họ có thể có sự tình gì chứ? Brockman trong lòng vừa động, qua mấy ngày ở chung, hần đã xác nhận, Francis mặc dù là người hết sức trọng nghĩa, thậm chí có chút đơn thuần, nhưng hần dù sao cũng là mục tiêu của mình, địch nhân của mình! Nghĩ vậy, Brockman lợi dụng thủ đoạn tiến hành thuật của thiết tặc, trộm tới phòng cách vách Susan cùng Đỗ Trần nói chuyện, bắt đầu nghe trộm.

Tiểu động tác của hần mặc dù thành công dấu điểm vị đồng hành Susan này, nhưng không có thể dấu điểm qua tặc tổ tông Đỗ Trần.

Đỗ Trần làm như cái gì đều cũng không có phát sinh, cười nói:

- Có sự tình gì bây giờ có thể nói ra! Ta vừa rồi đã nói, ta phi thường tín nhiệm bằng hữu của ta, càng huống chi việc này liên quan tới hần, ta nghĩ việc này nhất định liên quan quá tới thân phận của ta?

- Tỷ tỷ thật sự không biết nên nói thế nào, lão Thập Tam, người thật sự là về chuyện người mất trộm xác thực có chút tiến triển!

Đỗ Trần nếu đã có cổ phần tại đồ trường hắc thủy, vậy cũng là một phần tử hắc bang của trấn York, dựa theo lệ trên hắc đạo, hần đã nhập vào đại liên minh của các vị lão đại hắc đạo, trở thành Thập Tam gia của trấn York - đương nhiên, bởi vì Đỗ Trần có thân phận đệ tử, tin tức này đã bị che giấu, bây giờ hắc đạo tam đại lực chỉ truyền lưu một lời đồn, hắc bang trấn York có thêm một Thập Tam gia thần bí.

- Tỷ tỷ ta điều động tất cả hành thiết cao thủ khu vực phụ cận, đối với lữ quán của lão nhị điều tra xét một lần, nếu từ dấu vết trên cửa sổ và cửa chính mà nói, người hiềm nghi lớn nhất, người tuyệt đối không thể đoán được, đó chính là người thụ hại thân thiết, bằng hữu chính thức của người Brockman.

Brockman nghe trộm trong lòng cả kinh, lão thiên, khó trách trên tam đại lực đồn đại hắc bang trấn York kỳ nhân dị sĩ vô số, không thể tưởng nghệ thuật cao nhã hoàn mỹ của mình, cũng bị bọn họ tìm ra sơ hở.

- Cái này không có khả năng

Đỗ Trần đứng lên:

- Tứ tỷ, nếu không có tiến triển người có thể không cần cho ta công đạo, nhưng người lại nói dạng này, cũng là chỉ trích bằng hữu tốt nhất của ta - Brockman các hạ, hần chính là một vị thần tứ bá tước, cũng là đương sự mất trộm, làm một bá tước, hần sớm bị lãng nhục lớn lao! Tuyệt đối không có khả năng là hần! Người không nên... đây là tuyệt đối không có khả năng.

- A, Thập Tam người vào đời chưa lâu, không hiểu thủ đoạn của thiết tặc chúng ta!

Susan giải thích:

- Căn cứ điều tra của chúng ta, Brockman chính là một vị bá tước, nhưng hần là một quý tộc xa hoa cực độ, hằng năm tiêu phí cơ hồ là một con số trên trời, nhưng hần không có thu vào, giải thích duy nhất là hần đã

thu vào khoản đen, chính bởi vì hắn là thần tứ bá tước, cho nên không có người hoài nghi vấn đề thu vào của hắn.

- Cho nên, ta cơ hồ có thể xác định, Brockman sau khi bày ra chuyện trộm tài vật của người, cố ý làm ra hình dáng bị mất trộm, thậm chí hình dáng đáng thương ngay cả quần áo đều mất đi... hắn làm như vậy, là cố ý nhiễu loạn tầm mắt của người, loại bỏ liên quan tới mình, thậm chí đều tính tới quy củ của trấn York chúng ta! Kế hoạch này hết thấy đều rất thuận lợi, hắn sai lầm duy nhất là huynh đệ người tinh thông đồ thuật, cuối cùng đương nhiên hoàn toàn không có tổn thất, mà chính thức trở thành người của trấn York chúng ta.

- Nhưng, hắn chủ động đưa Á Long liền cho ta! Điều này giải thích thế nào?

- Á Long liền đích xác trân quý, nhưng huynh đệ, so với tài vật mà người bị trộm mất, tính là cái gì? Bây giờ mọi người đã là huynh đệ, tứ tử nói cho người hiểu, tài vật mà người mất tổng giá trị nếu phóng ra đấu giá, tuyệt đối không ít hơn hai mươi lăm vạn kim tệ, mà Brockman vì trộm tài sản vượt quá hai mươi năm vạn kim tệ của người, bỏ qua một tòa Á Long liền cũng hoàn toàn có thể! Huống chi với thân phận của hắn, chỉ cần có tiền, chỉ cần có hai ba vạn kim tệ. Có thể có cho bản thân một tòa Á Long liền, điều này cũng không khó lắm.

- Điều này... không, ta không tin Brockman tiên sinh là người như thế, hắn là bằng hữu của ta. A! ta không phải không tin phán đoán của đại tỷ, nhưng quên đi, dù sao đã đánh mất, chuyện này để cho nó qua đi.

Đỗ Trần hơi khó khăn nói:

- Xin đại tỷ không nên tiếp tục điều tra Brockman nữa.

Cách vách, Brockman nghe trộm ngạc nhiên không nói gì, trong lòng thầm nghĩ, Francis quá thiện lương, người thiện lương như thế, nhất định không có kết cục tốt ... ai.

Người đáng thương a, còn nói tốt cho người đã bán đứng hắn.

Susan suy nghĩ một chút:

- Được, ta tôn trọng quyết định của Thập Tam.

Nàng đưa Đỗ Trần về phòng rồi đi xuống lầu một lầu quán, gặp lão bản của lầu quán Farmar:

- Lão nhị, kết quả đã nói cho Thập Tam. Hắn không muốn tiếp tục điều tra Brockman. Bất quá, vô luận là từ Anne tiểu thư, hay là góc độ minh hữu, Thập Tam không muốn điều tra, nhưng chúng ta không thể mặc kệ ngồi nhìn.

Farmar gật gật đầu:

- Đúng vậy, người của ta sẽ đuổi kịp Brockman, nếu có thể chứng minh hắn đem đó thật sự lên vào phòng Thập Tam.... hừ, hắc bang của trấn York sẽ cho giáo huấn hắn khiến hắn suốt đời khó quên! Cưng nhiên dám lợi dụng quy củ của trấn York.

Trong lúc này, Brockman tiên sinh đáng thương còn cảm tạ Đỗ Trần.

Sau khi cũng các vị lão đại chia tay, Đỗ Trần cùng Brockman dẫn người tiến vào vân vụ sâm lâm.

Tiếp đó, hai người tạm thời ra đi, tổn thất của Brockman lúc này đây phi thường lớn, muốn đi tới cơ địa bí mật của tổ chức trong vân vụ sâm lâm bổ sung thực lực, đồng thời hắn còn muốn thị sát tiến triển "số 5", bởi vì tổ hợp dị thú thực nghiệm của Phillip lập tức sẽ triển khai tại đại thảo nguyên, hắn có trách nhiệm đi đón đón công tác của nhân viên thực nghiệm.

Mà trong khi xử lý việc này thì không tiện để Đỗ Trần bên người, bất quá Brockman biết địa điểm Đỗ Trần thí luyện, cũng biết hắn sẽ tới thành St. John, cho nên không lo lắng Đỗ Trần chạy mất.

Trong một mảng sương mù lớn, Đỗ Trần ôm nha đầu sau khi biến thành nhi tử chậm rãi đi, Dịch Cốt đi phía trước mở đường, Tuyết Bửu nhân đi theo phía sau, một mặt rắc hóa thạch phấn có mùi nồng đậm, sau này dùng mũi của hắn nhớ đường.

- Căn cứ mấy vị lão đại trong trấn nói, Demis giáo thụ chộc giận ba đệ tử, hẳn cuối cùng chạy vào vân vụ thâm lâm, mà lão Bowen dẫn mấy đồng học tiến vào như vậy, chúng ta trước tiên tới điểm gặp mặt, nếu tìm không thấy bọn họ thì sẽ nghĩ biện pháp! Bất quá ta nghĩ chúng ta không cần quá lo lắng cho an toàn của các học sinh, bởi vì Demis cùng Bowen mặc dù thoát nhìn điên điên khùng khùng, nhưng bọn họ thật sự là cao nhân... đáng chết!

Chân Đỗ Trần bị mấy cây mây cản lại, giày cũng ướt đầm sương.

- Vân vụ thâm lâm đáng chết, học viện sao lại tuyển một chỗ thí luyện thế này?

Đỗ Trần bất mãn:

- Nơi này ẩm thấp, lại không nhìn rõ phương hướng, không hiểu làm sao có thể tiến vào lãnh địa của cao cấp đệ tử...

Alex liếc mắt ba ba đang bất mãn, hừ một tiếng nói:

- Cao thủ, nên thí luyện ở chỗ này.

- Được, bảo bối nhi, người ngày ngày nghiêm nghiêm cái bản mặt, cao thủ có bản lĩnh, là như vậy sao?

Đỗ Trần thích thú nhìn nhi tử cười.

Bản mặt nghiêm nghị của tiểu tử kia càng nghiêm túc:

- Cao thủ, không cần thể hiện! Khí chất của cao thủ, tự nhiên mà thành.

Dịch Cốt luôn luôn nghiêm lạnh cũng bị chọc cười:

- Tiểu thiếu gia, cao thủ chính là rất có bản lĩnh, người có bản lĩnh gì?

Tiểu tử kia hất đầu:

- Chờ đối thủ người giải quyết không được thì sẽ biết.

- Ha ha, xú tiểu tử, người lại trốn tránh sao?

Đỗ Trần vỗ đầu nhi tử, chờ tiểu tử kia cảm tức thì đột nhiên trề môi nói:

- Đói bụng.

- Ô? Ba ba đói bụng! Dừng lại, Alex phải đi làm thịt! Ai nha, quần áo cũng ô uế, còn phải giặt quần áo

Tiểu tử kia từ trong lòng Đỗ Trần nhảy xuống đất, thuận tay lấy tạp dề từ tay Harry, nhanh chóng đổi trang phục thành bộ dáng tiểu chủ mẫu, bắt đầu chuẩn bị nướng thịt.

Đoàn người ở cùng một chỗ, nhắm nháp thủ nghệ của Alex, trong miệng nhồm nhoàm không ngừng.

- Nói về trù nghệ, tiểu thiếu gia quả nhiên là cao thủ.

Dịch Cốt than thở, đột nhiên, hẳn cúi đầu, ngưng thần nghe ngóng động tĩnh bốn phía:

- Thiếu gia, có một đệ tử tới gần, phi thường quái dị, ta cũng không rõ cấp bậc của nó.

- Alex. mau tới đây.

Đỗ Trần ôm lấy nhi tử, ngưng trọng vận khởi Liên Hoa nội kinh, mà hơn một trăm vị lão tổ mẫu cùng pháp bảo tùy thời phóng xuất.

Ngay cả Dịch Cốt đều không rõ, thực lực thật sự ra sao?

Phải cẩn thận.

145. Người Rất Cường Đại Phải Không, Tặng Cho Người 1 Cái

- Thiếu gia cẩn thận, dị thú đang tới gần phi thường kỳ quái, khí tức của nó thần bí khó lường, bắt quá từ khí tức để ý, nó cường đại vô cùng! Ít nhất là dị thú đã ngoài cửu cấp, còn hơn Susan kia!

Dịch Cốt chắn trước người Đỗ Trần, thiết câu cũng nắm trong tay, ngưng trọng nhìn chăm chăm vào bụi rậm cách đó không xa.

Tốc tốc! Trong rừng cây rậm rậm đầy sương mù truyền đến thanh âm cổ quái tới cực điểm, tiếp đó, trên bãi đất trống mà mọi người đốt lửa nướng thịt xuất hiện một đầu dị thú, chậm rãi ung dung, tựa như là một vị tướng quân ổn trọng, chậm rãi vờn xem đối thủ.

- Mạo hiểm giả nhân loại, các người hẳn là cảm nhận được sự cường đại của ta.

Đây là một con sói, một con tuyết lang, một con tuyết lang vô cùng mập, so với một con phỉ lang không sai biệt lắm.

Bất quá, bề ngoài của nó hẳn là rất buồn cười, nhưng lại thấu phát ra một cỗ uy thế khiến đáy lòng Đỗ Trần phát lạnh.

Thật đáng sợ, Đỗ Trần cùng nó đối mắt trong chốc lát, thật không nghi ngờ nó có thể một miếng cắn đứt cái cổ mình.

- Ta, sủng nhi của nguyệt thần nữ, Chris Andy cho các người một cơ hội, giao ra tài bảo cùng thực vật của các người, đổi lấy sự nhân từ của ta.

Về mặt của phỉ lang dị thường phong phú, cao quý, cuồng ngạo, mà lại bá đạo vô cùng... khí thế của hắn rõ ràng đã biểu đạt, hẳn có thực lực dễ dàng giết chết mọi người nơi này.

- Trời ạ, là tuyết lang! Đầu tuyết lang này cũng nói ngôn ngữ của loài người! Thật không thể tưởng tượng nổi. A, không, ta Harry đâu có thể nghĩ ra bởi vì chủ nhân tôn quý cho ta mặc phục sức quý tộc, vậy tuyết lang nói tiếng người cũng không phải không có khả năng.

Tuyết Bỉ nhân nhìn tuyết lang cười ha ha, một chút sợ hãi đều không có. Bởi vì hắn hiểu quá rõ chủng tộc tuyết lang này.

- Tuyết nhân đáng chết, không cho cười! Khí tức của ta cường đại thế nào, người hẳn là phải run rẩy mới đúng!

Phỉ lang hung hăng uy hiếp, ngạo nghễ nhìn Harry.

Cô lỗ, Harry nuốt ực một cái, hắn đã cảm thấy một cỗ sát ý đáng sợ, hắn sợ hãi lập tức trốn ra phía sau Đỗ Trần, không thể không nói mấy ngày nay Harry cũng có biến hóa, nếu trước đây Tuyết Bỉ nhân hẳn là hướng siêu cấp dị thú cúi đầu, tiến lên mà xu nịnh...

Trời ạ, đây là một con tuyết lang sao? Vì sao khí thế của hắn cường đại như thế?

Nhìn qua, hẳn so với một con cự long còn muốn đáng sợ hơn! Không, không phải hình như, mà là nhất định đáng sợ hơn cả cự long.

- Nguyên là một con tuyết lang! Hừ!

Dịch Cốt chậm rãi hạ hai vai xuống, chuẩn bị tùy thời ra tay.

- Thiếu gia, tuyết lang là nhất cấp dị thú, giống Tuyết Bỉ nhân, là chủng tộc đến từ bắc cực băng nguyên, tuyết lang bình thường so với hổ báo chẳng mạnh hơn bao nhiêu, nhưng trí tuệ cao hơn một chút... nhưng con tuyết lang này không giống, khí tức của nó phi thường cường đại cảm giác như đứng trước long uy đặc thù của cự long tộc, lại vô cùng giống nhau.

- Tốt lắm, nhân loại này, người đã cảm nhận được sự cường đại của ta, vậy, lập tức dựa theo ta nói mà làm. Nếu không, ta cũng không ngại dùng huyết nhục của các người thỏa mãn khẩu vị của ta.

Tuyết lang từng bước bước tới Đỗ Trần. Dịch Cốt ngạo nghễ đứng chắn trước mặt hắn, một người một lang đối mắt.

Sương mù trong rừng trở nên mờ ảo quỷ dị, Dịch Cốt yên lặng, bởi vì chiêu thức của hắn là ẩn đi toàn bộ khí tức, nhìn như bình tĩnh không hề gợn sóng nhưng trong lúc ra tay thì như gió bão, một kích phải giết chết đối thủ.

Mà sương mù lại dần dần vây quanh tuyết lang, lấy hắn làm trung tâm, dần dần ngưng tụ thành một đoàn sương mù lưu chuyển.

Đỗ Trần một tay ôm nhi tử, một tay nắm Harry chậm rãi lui về phía sau, cao thủ đối quyết tuyệt không phải hắn có thể tham gia.

- Xem ra người muốn cùng ta là địch?

Tuyết lang cười dữ tợn, nụ cười trên mặt nó mặc dù nhìn qua có chút tức cười, nhưng dưới uy thế cường đại, ai cũng không cười nổi.

Dịch Cốt không nói gì, mà lặng lẽ cảm thụ ba động rất nhỏ từ khí tức của đối thủ, nhưng càng cảm giác, lại càng không chút tự tin.

Trong lúc này, Alex trong ngực Đỗ Trần bĩu môi:

- Đối phó với thứ bỏ đi này còn cần thời gian dài như vậy, ngu ngốc, ba ba, thả ta xuống! Bỏ cao thủ tới giáo huấn hắn.

- Alex, người...

Đỗ Trần yêu thương nhi tử, không muốn để hắn mạo hiểm, nhưng ánh mắt khinh thường của Alex lại khiến hắn ý tứ được nhi tử của mình là một siêu cấp, thậm chí là chung cực thần sủng! Mặc dù hắn trước kia thích làm việc nhà, nhưng ai có thể phủ nhận lai lịch không tầm thường của hắn?

Cửu cấp đầu thần Ted cũng không có cách áp trứng chinh phục dị thú!

Nghĩ vậy, Đỗ Trần chậm rãi thả nhi tử xuống đất, ý bảo Dịch Cốt theo ý hắn.

- Tiểu hài tử? Hừ!

Andy nhìn Alex từng bước đi tới phía nó, ngạo nghễ ngẩng đầu:

- Ta khinh thường giết tiểu hài tử! Tiểu tử kia, cút ngay, không nên ép ta giết chết người, nếu không, ta cũng sẽ không ngại dùng thân thể người thỏa mãn khẩu vị của ta.

- Không ai có thể trước mặt ta nói chuyện kiêu ngạo như thế... ngoại trừ ba ba ta.

Alex cúi đầu đi trước, hai mắt nhìn thẳng Andy nói từng chữ.

Từ từ, nó đi tới trước mặt Andy, ngẩng đầu mở to con mắt đánh giá con tuyết lang so với nó cao hơn một chút, cười lạnh leo:

- Có hai đường, đầu hàng hoặc chết.

- Đầu hàng? Người kêu sủng nhi của nguyệt thần nữ, Chris Andy đại nhân đầu hàng?

Tuyết lang cười to ha ha, cúi đầu xuống há cái miệng rộng muốn nuốt Alex.

- Ngao ô!!!

Sau một khắc tiếng kêu thảm thiết của Andy vang lên:

- Không, không chọc vào lỗ mũi ta.

Alex một tay tách ra 2 ngón cắm vào lỗ mũi Andy, còn tay kia từ dưới chân lấy lên một tảng đá, sau đó "Phốc" một tiếng, nện vào đầu Andy, khiến hắn ngã lộn trên đất.

- Ba! Ba!

Tiểu tử kia vỗ vỗ tay, một mặt dùng tạp dề lau ngón tay, một mặt chậm rãi đi trở về bên người Đỗ Trần:

- Cao thủ, chính là đơn giản như vậy.

Đỗ Trần trừng mắt cứng lưỡi nhìn nhi tử, ngây ngốc không biết nói gì.

Dịch Cốt tiên lên bắt lấy con tuyết lang Andy, đánh nó một trận, đột nhiên cũng ngây ngốc, tiếp đó hần cười rộ lên.

- Alex, tuyết lắm.

Đỗ Trần từ khiếp sợ tỉnh lại, mừng rỡ nhìn, ôm cổ nhi tử thơm một cái, nhi tử này cũng quả nhiên không có nói sai! Hần quả nhiên là một cao thủ:

- Ha ha, Dịch Cốt, người xem thực lực của thiếu gia thế nào? Bao nhiêu cấp?

Không nghĩ Dịch Cốt lại lắc lắc đầu nhìn thiếu gia:

- A, dọa người a.

Hần thở dài, xách Andy trên mặt đất đi tới bên cạnh Đỗ Trần giải thích:

- Thiếu gia, ta hiểu rồi.

Hần lắc lắc tuyết lang trong tay. cười khổ:

- Trên người con tuyết lang này chẳng biết xảy ra dị biến gì, khiến cho khí thể của nó cao thâm khó lường. nhưng trên thực tế, nó là một con tuyết lang có long uy, ngoài trừ khí thể dọa người ra, căn bản không có một chút thực lực! Không, xác thực mà nói, bởi vì thân thể nó vô cùng mập mạp, không thể chạy. Có thể gọi là bất động, thực lực chính thức so với một con heo cũng không có mạnh hơn bao nhiêu! Phỏng chừng một con lợn hoang có thể dễ dàng giết chết hần.

- A? Vậy Alex...

- Tiểu thiếu gia thật sự thiên phú siêu nhân, hần hần là vô cùng miễn cảm với khí tức của dị thú, hần nhất định nhìn thấu tuyết lang này không có bản lãnh thật sự, cho nên mới tiến lên đánh bại hần... kỳ thật muốn đánh bại tuyết lang này, chỉ cần có một chút lực lượng, tốc độ nhanh một chút là có thể làm được, cũng không có nghĩa là biết rõ ràng thực lực của tiểu thiếu gia cường đại đến cỡ nào. Thực lực của hần...

Chỉ có thể nói thực lực của hần mạnh hơn một con lợn. Đỗ Trần như bị tạt một gáo nước lạnh.

Ai, nguyên lai Alex "cao thủ" này, nhi tử, vẫn chưa thể rõ ràng a.

Dịch Cốt có chút cúi đầu, dù sao hần vừa rồi cũng bị khí thể của tuyết lang Andy lừa gạt:

- Bất quá, tiểu thiếu gia có thể nhìn xuyên qua khí thể thấy được chính thức thực lực, nhãn lực này đúng là rất hiếm có...

- Cao thủ, nhãn lực tự nhiên là hiếm có.

Alex nghiêm nghị nói.

Đỗ Trần bĩu môi, quên đi, cho dù thực lực Alex có kém, nhưng cũng là nhi tử của mình! Giao tiểu tử kia cho Harry, Đỗ Trần nói:

- Dịch Cốt, người xem tuyết lang này xảy ra cái gì?

- Khí thể cường đại, nói ngôn ngữ nhân loại, con tuyết lang này thật cổ quái! Đừng có giả chết, mở to mắt ra mà trả lời câu hỏi.

Dịch Cốt ném tuyết lang trên mặt đất.

- Ai, ta đã thất bại! Tùy các người xử trí.

Tuyết lang vừa rồi cao ngạo bá đạo đã không còn, chỉ ở tại chỗ, vẻ mặt cô đơn vô cùng bất đắc dĩ:

- Nhưng, ta là một tuyết lang có khẩu vị, có giấc mộng, đã ăn cự long.

Hần cười hề hề:

- Đãi ngộ với ta như quý tộc được không?

- Người đã ăn cự long?

Đỗ Trần kinh ngạc nhìn hấn.

- Đúng vậy, ta, Chris Andy, sủng nhi của nguyệt thần nữ với giấc mộng thề!

Andy nhanh chóng giăng giải kinh nghiệm một lần của mình.

Một ngày không lâu trước đây, Andy tưởng sẽ chết đói, hấn tưởng mình là tuyết lang có giấc mộng sắp chết đói, cũng muốn chết trong cảnh phong quang, vì vậy hấn chậm rãi ung dung bò lên trên ngọn núi cao nhất trong vân vụ sâm lâm, sau đó trên đỉnh núi tru một đoạn rầm thúi, một mặt chờ chết... nhưng lúc này thì, bầu trời rơi xuống một con cự long bị nướng chín....

Liên tiếp vài ngày, Andy đều ở trên đỉnh núi lấy cự long làm thức ăn, chờ đến khi hấn gặm đến xương đầu của cự long còn không ra cái gì, lại đói không chịu được, trong lúc chờ trên trời rơi xuống cự long hay cái gì đó có thể ăn, không thể làm gì khác hơn là chậm rãi xuống núi đi tới địa phương khác tìm vận may.

Nhưng không nghĩ đến, thân thể hấn không biết xảy ra biến hóa gì, trước kia các dị thú đối với hấn khinh thường vừa nhìn thấy hấn như nhìn thấy cự long đã chạy trốn bỏ mạng, thậm chí một số động vật nhỏ nhất, tỷ như thỏ, trực tiếp bị dọa chết.

Andy không nghĩ ra tại sao, bất quá hấn là tuyết lang có giấc mộng, vì giấc mộng, hấn tìm những con thỏ thường xuyên ra hồ, mà nằm bất động, chờ khi bọn thỏ kia tới uống nước thì dọa chết....

Tiếp đó thỏ ở phụ cận chết sạch, giấc mộng của Andy cũng theo gió mà bay.

Bất quá hấn rất nhanh tìm được một giấc mộng mới... tìm nơi trống trải, ngửa mặt lên trời, mở rộng miệng, chỉ cần bầu trời có chim nhỏ bay qua, hấn lại quát to một tiếng, ... Tiếp đó chim nhỏ rơi vào miệng mình.

Đến tận hôm nay, chim trong khu vực phụ cận cũng bị chết sạch, mà giấc mộng lại tan biến, lại ngửi thấy mùi thịt nướng của Alex...

146. Nhất Bản Nhân Chuyên

Tiếp đó mọi người nghe Andy nói về những điều nó trải qua, Đỗ Trần cùng Dịch Cốt hai người nhìn nhau, chuyện này thật sự quá cổ quái, chẳng lẽ nói ăn cự long có thể có long uy sao, lại có thể thông hiểu ngôn ngữ nhân loại?

Chẳng lẽ tuyết lang Andy bịa chuyện sao?

Đón tiếp ánh mắt nghi hoặc của Đỗ Trần, Andy thật thà nói:

- Vị dũng sĩ này, mặc dù ta là tù binh của người, nhưng, xin cho ta sự tôn trọng của một vị dũng sĩ đã ăn thịt cự long, xin không hoài nghi lời nói của ta, nếu không, người chính là đang vũ nhục giấc mộng của ta.

Hình dáng can đảm rầm thối của hấn khiến cho Đỗ Trần khóc cười không được.

Dịch Cốt nói:

- Thiếu gia, trên người con tuyết lang này nhất định xảy ra biến hóa kỳ diệu gì đó, nếu có thể xác định lời nó nói là thật, vậy có lẽ con cự long mà nó ăn có gì đó đặc biệt.

- A? Ta quả thật ăn một con cự long, so với thịt bình thường cũng không có gì khác nhau, người sao lại biết ta ăn thịt cự long có thể có chút cổ quái, chẳng lẽ người cũng đã ăn thịt cự long?

Andy kinh ngạc hỏi.

Dịch Cốt trừng mắt với nó:

- Bởi vì ta đã ăn thịt cự long! Nhưng ngoại trừ thân thể cường hóa một chút, căn bản là không có sinh ra biến hóa gì!

- Cái gì? Người cũng đã ăn thịt cự long?

Trong lúc này, ngoài thức ăn ra thì đối với bất kỳ chuyện gì Andy cũng phản ứng chậm chậm trì hoãn, nó đột nhiên phát hiện nhóm mạo hiểm này có chút bất đồng với các nhóm khác "Trời ạ, vừa rồi tên cao lớn này không có bị uy thế của ta bức bách, điều này sao có thể? Mấy đầu dị thú thất cấp ở sâu trong rừng đều bị mình dọa chạy mất - vậy hẳn ít nhất cũng là bát cấp đầu thần."

Còn có, tiểu tử rậm thúi vừa rồi hoàn toàn không bị cường đại khí thế uy áp, đánh bại mình, hẳn cũng tuyệt đối không phải tiểu hài tử bình thường của nhân loại! Tiểu hài tử thật khủng bố, mặc dù khí lực của hắn kì thật là rất nhỏ.

Nhất, nhất là, nơi này còn có một Tuyết Bỉ nhân, nhất gan như Tuyết Bỉ nhân từ khi nào lại dám tiến vào vân vụ sâm lâm? Andy nhìn lại Harry, tiếp đó, nó lại nổi lên một ý niệm trong đầu.

Gì? Chính mình trước kia chỉ biết ăn, sao lại suy nghĩ khúc chiết như bây giờ chứ?

Quên đi, không suy nghĩ nữa, mình có giấc mộng vĩ đại, không nên quan tâm việc nhỏ này. Mà vì giấc mộng, bản thân phải sống sót! Andy nhìn Harry, cười hề hề nói:

- Tuyết Bỉ nhân huynh đệ, chúng ta đều là chủng tộc đến từ cực địa băng nguyên, vốn trời sinh là bạn tốt! Từ điểm này mà nói, chúng ta có thể xưng là đồng hương! Chẳng lẽ ngươi không muốn thay đồng hương của ngươi, bạn tốt của ngươi... cầu tình xin chủ nhân tha cho ta sao?

- Harry, hẳn là bằng hữu của ngươi sao?

Đỗ Trần hỏi.

- Chủ nhân tôn quý mà nhân từ, tuyết lang trong lang tộc được xưng là Tuyết Bỉ lang, giống như Tuyết Bỉ nhân chúng ta, quả thật đều đến từ cực địa băng nguyên! Từ điểm này mà nói, chúng ta có thể xưng là đồng hương.

Tiếp đó, Harry trừng mắt liếc nhìn Andy:

- Nhưng chủ nhân, con tuyết lang đáng chết này dám đi cướp ngài, chủ nhân cường đại vô cùng. Vậy, hẳn đáng chết! Ngài không cần cho ta thể diện. A, chủ nhân nhân từ, ta là người hầu trung tâm nhất của ngài, ta tới giải quyết hắn

Harry lấy ra một cái thớt, như hung thần ác sát đi về phía Andy - lai lịch của cái thớt này vốn là cái bàn thạch để cho hắn chèn hành lý trong trường bằng.

Không biết từ lúc nào, Tuyết Bỉ nhân ti tiện cư nhiên lại dám giết một kẻ có tính mạng, lực lượng, long uy....

- Hắc, Tuyết Bỉ nhân, ngươi muốn làm gì!

Andy nóng nảy, hắn phát hiện Harry lão đồng hương này căn bản là không xong rồi, vội vã quay đầu nhìn Đỗ Trần, cười xiểm nịnh: - Tuyết Bỉ nhân dũng sĩ, ta là một con sói may mắn ăn được cự long mà thôi, ngài không nên đối đãi với ta như bình thường...

Harry quát lên:

- Ngậm cái mồm của ngươi lại.

Andy lập tức ngậm miệng, không dám chọc giận dũng sĩ Tuyết Bỉ nhân "hung hãn".

Dũng sĩ Tuyết Bỉ nhân "hung hãn" quay đầu lại, cười nịnh nọt hỏi Đỗ Trần:

- Chủ nhân thông thái, ý tứ của ngài là...

Đỗ Trần hỏi Dịch Cốt:

- Con tuyết lang này xử lý thế nào, ngươi có ý kiến gì không?

Dịch Cốt nghiêng mình nói:

- Thiếu gia, khí tức của con tuyết lang này vô cùng quái dị, ta nghĩ, xương đầu của nó nhất định rất thú vị, ngài có thể thưởng nó cho ta không, để ta xem xét xương của nó?

- Hắc! Như vậy không hay, rất rất không hay.

Andy khẩn trương:

- Ta đã ăn cự long, ta còn có giấc mộng, ta còn có khẩu vị! Ta không thể chết được...

Đỗ Trần vuốt cái mũi nhìn hắc, trong lòng thầm nghĩ, "tuyệt lang có long uy. A, thật sự là rất thú vị... chỉ là con cạp cũng là sói đi hù dọa tiểu hài tử."

Dịch Cốt, ta cần ý kiến của ngươi, đánh giá một chút về khí thế của con tuyệt lang này đi.

Dịch Cốt hiển nhiên có ý tứ không tốt nói:

- Chỉ nói về khí thế, hắc có long uy của cự long tộc, hơn nữa là long uy biến dị! uy thế này cơ hồ không dưới khí thế của Bắc Bì, hơn nữa hết sức khí thế, vừa rồi thậm chí còn dấu điểm được nhãn tuyến của ta...

Hắc dừng một chút, lại bổ sung:

- Bất quá, mặc dù hắc có uy thế của cửu cấp đỉnh phong, nhưng chính thức thực lực... Harry cầm một cây mộc bổng (gậy gỗ) có thể giết chết nó.

Đỗ Trần gật gật đầu, trong lòng xuất hiện một chủ ý. Tiến lên nắm lấy lông bụng của tuyệt lang, lạnh lùng hỏi:

- Nếu ta không giết ngươi, ta sẽ phải làm gì? ần!

- Ta có thể dưới ánh trăng ca ngợi ngài!

Con mắt Andy sáng ngời, lớn tiếng nói.

Ai, tuyệt lang đáng chết, sao không nói lời tốt hơn.

Đỗ Trần lại thay đổi một loại phương pháp tra vấn khác:

- Ta không thích làm chuyện không có lợi, ta bắt ngươi làm tùy tùng cho ta, ta còn có sự trung tâm của tùy tùng.. Thử ngươi, ta có chỗ tốt gì?

Lúc này đây Andy xem như hiểu được:

- Ngươi muốn sự trung thành của ta sao? A, không, ta là một con tuyệt lang có giấc mộng, sẽ không tùy tiện... di, Tuyệt Bì nhân, ta mới phát hiện, ngươi sao lại mặc phục sức quý tộc? Chẳng lẽ ngươi không sợ nhân loại công kích ngươi sao?

Bây giờ hắc mới chú ý tới phục sức của Andy - phản ứng thật là trì độn.

- Lão thiên, thế giới bên ngoài nhất định rất loạn, Tuyệt Bì nhân cũng mặc phục sức quý tộc.

Andy kêu to.

- Câm miệng!

Harry tức giận đánh ngã Andy:

- Ngươi đang vũ nhục một quần gia quý tộc cao quý.

Andy bị đánh đến mơ màng:

- Cái gì? Ngươi là quần gia của quý tộc, sao có thể...a...a . đương nhiên đối với dũng sĩ Tuyệt Bì nhân ngài là ngoại lệ rồi.

Andy lại thấy Harry giơ cái khối bản nhân chuyên. (đây là một tấm bằng như thớt bằng đá dùng chèn hành lý của Harry).

Harry đắc ý bĩu môi, loạng choạng không vững giơ cái khối bản nhân lên qua đầu:

- Tuyệt lang, chú ý ngữ khí của ngươi, ta không có phải Tuyệt Bì nhân bình thường, ta là một quần gia quý tộc mỗi tháng nhận mười mai kim tệ, quần gia của thần duệ quý tộc! Bây giờ, ta là một thân sĩ.

- Mười, mười mai kim tệ? Vậy có thể mua bao nhiêu thỏ?

Andy đời này còn không có nhìn thấy mười mai kim tệ, một con số khổng lồ.

- Tuyệt lang, người đang vũ nhục ta! Thỏ này sao có thể bùng lên cho một quý tộc thưởng thức chứ? Ta bây giờ một ăn ba bốn lần và một bữa đêm, đều là ăn tửu yến tiêu chuẩn của thân sĩ! Làm quản gia của chủ nhân vô cùng đại lượng, cường đại vô cùng, nhân từ thông thái, ta không thể ăn thỏ, loại mùi vị này quá dọa người.

Ưc, tuyệt lang nuốt nước miếng:

- Người một ngày ăn ba bốn lần, còn có một bữa đêm sao?

- Uhm, cũng không sai, thường mỗi ngày, trong lúc quý tộc ăn, ta ăn tương đối ít, bởi vì bữa ăn chính trong ngày là thịt bò thui, ta nếu ăn nhiều thì không ăn được thịt bò thui! Vậy rất là thất lễ!

Harry nói rất chăm chú.

- Nguyệt thần nữ a, từ lúc nào Tuyệt Bĩ nhân có thể có được cuộc sống mộng ảo như vậy? Ta cũng muốn như dũng sĩ Tuyệt Bĩ nhân ngài đương nhiên hưởng thụ cuộc sống như vậy!

Andy chảy nước miếng, tiền gần nhìn Tuyệt Bĩ nhân một vòng, Tuyệt Bĩ nhân đang giơ lên bản nhân chuyên, hình dáng cường đại, đây là Tuyệt Bĩ nhân sao?

- Rất đơn giản, bởi vì ta có một vị chủ nhân vĩ đại mà nhân từ.

Harry quay về phía Đỗ Trần nghiêng người nói:

- Chủ nhân của ta là phú hào số một số hai trên tam đại lục, hơn nữa người còn là một vị thần duệ quý tộc! Ta là quản gia của người nên mỗi ngày ta mà không tiêu một trăm mai ngân tệ cho trang phục thân sĩ, ăn ngon! Thì đó là một chuyện rất thất lễ, chủ nhân sẽ trừng phạt ta.

Nghe được lời a dua nịnh nọt của người trước mặt đối với chủ nhân này như thủy triều lên, Andy có thể xác định, kẻ trước mặt này chắc chắn là Tuyệt Bĩ nhân. Chỉ có Tuyệt Bĩ nhân mới có thể nói những lời như vậy, nhưng theo lời Tuyệt Bĩ nhân, thiếu chút nữa Andy ngất, đầu hấn mông lung lơ mơ.

- Chủ nhân của người bức người mỗi ngày tiêu một trăm mai ngân tệ sao?

Andy cậnhồ rống to lên.

- Bằng đấy có thể mua được bao nhiêu con thỏ?

- Tuyệt lang, ta lập lại một lần nữa, một vị thân sĩ, khinh thường dùng thỏ làm thức ăn! Nhưng, nếu người muốn biết, ta nói cho người, đại khái có thể mua được trên dưới ngàn con thỏ!

Harry vỗ vỗ cái bụng bo của nó, thở dài:

- Chủ nhân tôn quý, xin tha thứ cho ta, nhưng quản gia của ngài cho rằng, gần đây Harry gặp nhiều khó khăn trên đường. chờ sau chuyến mạo hiểm này chấm dứt, chúng ta ăn thanh đạm một chút được không?

Hắn nhìn Đỗ Trần không có ý phản đối, đề nghị:

- Yến sào thế nào?

- Uhm, vậy dùng băng yến sào là cực địa đặc sản đi.

Đỗ Trần tùy ý nói.

- Một ngàn con...một ngàn con thỏ...

Andy thì thảo nói thầm. đột nhiên, hắn tiến tới trước mặt Đỗ Trần, trịnh trọng gật gật đầu:

- Ta Chris Andy, sủng nhi của nguyệt thần nữ, nguyện ý trở thành thần sủng của ngài, bất quá ta yêu cầu mỗi ngày có mười con thỏ.

- Người có cái tư cách gì đàm phán điều kiện với ta? Người chỉ có hai con đường. nghe lời, hoặc để Harry chém chết người.

Đỗ Trần vuốt cái mũi, kéo lỗ tai nó, cười nói:

- Trước tiên làm công cho ta, từ hôm nay trở đi. người đi theo Harry, nghe lệnh của hắn.

Harry mừng rỡ, "ha ha, quần gia đã có tiểu đệ đi theo rồi."

- Chủ nhân ngài yên tâm, Harry nhất định quần giáo hắn thật tốt.

- Ân, nó nếu không nghe lời người thì chém nó! Không cần hạ thủ lưu tình! Đi, tiếp tục đi thêm nửa ngày chúng ta có thể tới nơi hội họp rồi.

Trong lúc này, ở nơi nào đó trong vân vụ sâm lâm, Brockman cùng Fancino ngậy ngốc đứng trước một hoang động đồ nát, hồi lâu không nói gì.

- Brockman đại nhân, huynh đệ tại cơ địa số 5 đều chết hết.

Fancino nhìn thi thể trên mặt đất, còn có dấu vết trên vách tường, kinh hãi nói:

- Vết trảo lớn thế này, không giống loài người hạ thủ, hẳn là, hẳn là cự long, còn là cự long hết sức cường đại.

- Đáng chết.

Brockman dậm chân, cả giận nói:

- Thực nghiệm phẩm số 5 đâu? Số 6 trong tay Francis, số 5 lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn! Đáng chết, sao lại như vậy?

Fancino cúi đầu nhìn Brockman đang bạo nộ, chờ khi lửa giận của hắn hạ xuống một chút, lúc này mới nói:

- Đại nhân, "Tổ hợp dị thú" của đại nhân Phillip có tất cả sáu khối tổ hợp tinh thạch, trong đó chủ đạo là số 1, còn lại năm khối tinh thạch đều là phụ trợ, cuối cùng sẽ tại thần thánh tế đàn tại đại thảo nguyên Mc Allen, Phillip đại nhân dụng năm khối tinh thạch hấp thu đặc tính chủng tộc của năm thực nghiệm phẩm, toàn bộ hội tụ tới số 1, như vậy, bên trong bản thể sẽ tụ hợp các loại đặc tính của dị thú, siêu cấp tổ hợp siêu cấp dị thú vô cùng cường đại...

- Fancino câm miệng, việc người nói chẳng nhẽ ta không biết sao?

Brockman cả giận.

Ngất! Ta không phải thấy người đang tức giận quá, cho nên dùng lời lẽ uyển chuyển khuyên người! Fancino ủy khuất không dám nói ra, hắn nói:

- Ta muốn nói là, kiện thực nghiệm số 1, hoàng kim bỉ mông cự thú Kuta, dù sao hắn mới là chủ thể của tổ hợp cuối cùng, cho nên số 5 cùng số 6 mặc dù thất lạc, nhưng kế hoạch của tổ chức không phải là không thể tiếp nhận, thực nghiệm của đại nhân Phillip cũng không có chịu đả kích nhiều.

Brockman gật đầu:

- Ta hiểu ý tứ của người, tình huống bây giờ còn chưa tới lúc không thể làm gì, ta không cần phải lo lắng. Tốt lắm, Fancino, người nghĩ biện pháp liên lạc với tổ chức, để cho L Griffins phái người tìm kiếm số 5, sau đó chúng ta tiếp tục đuổi theo Francis! Dù sao Francis cũng không biết làm gì với số 6.

- Ai, ta có đôi khi lo lắng, với quan hệ tốt đẹp của ta cùng Francis, nếu ta yêu cầu, hắn sẽ không cự tuyệt.

Fancino đứng bên cạnh gật đầu...

Hai người nói chuyện, cũng không ai phát hiện ra, xa xa có ba nữ nhân đi tới, ba mục đàn bà xấu xí, các nàng còn bắt theo mấy tù binh.

- Ô! Đại tỷ, hình như có người xông vào lãnh địa của chúng ta không lâu trước.

- Hừ, vậy còn chờ gì nữa. lên.

Một chỗ khác trong vân vụ sâm lâm.

- Ai nha, ta tính ra rồi, tiền lương một tháng của quản gia Harry, có thể mua được một vạn con thỏ.

Andy nói ra những lời này, thời gian đã qua đi nửa ngày.

Đỗ Trần bất đắc dĩ liếc mắt nhìn Andy đang ung dung chậm rãi đi ở phía sau, nói:

- Harry, theo bản đồ chúng ta đã tới nơi hội họp, người ngồi một chút, xem có thấy mùi của bọn người Demis không.

- Vâng, chủ nhân!

Harry đi một vòng xung quanh, nghi hoặc nói:

- Chủ nhân, không có bất luận mùi gì, bọn Demis giáo thụ, hình như không có tới đây...

147. Tam Điều Mẫu Bạo Long

- Bọn họ không có tới nơi này sao?

Đỗ Trần có chút nhíu mày:

- Chẳng lẽ có quan hệ tới ba nữ nhân có lai lịch thần bí mà các lão đại tại trấn York đã đề cập qua.

Đỗ Trần thầm tính toán, "Demis cùng Bowen hẳn đều là cao nhân, sinh vật thần bí có thể khiến bọn họ không tới được địa điểm hội họp theo ước định nhất định cũng phi thường cường đại. Bất quá, chính mình trong tay có Dịch Cốt cùng hơn trăm lão tổ mẫu vô cùng cường đại, cũng không có cần phải sợ ba dị thú nọ! Cho dù chúng nó là ba con cự long.

Hơn nữa nếu các học sinh thật sự gặp nguy hiểm, người khác mình có thể mặc kệ, nhưng Fancino là bạn tốt của mình, huynh đệ tốt, còn có Anne, vô luận thế nào, nữ tử đáng thương kia luôn vì mình mà gặp nguy hiểm, nếu không phải ý của mình... tóm lại, tuyệt đối không thể không cứu - sợ rằng Fancino, Anne bọn họ đã gặp bất trắc rồi, bản thân cũng muốn đi báo thù cho huynh đệ."

Nghĩ vậy, Đỗ Trần nói:

- Andy, người lớn lên trong vân vụ thâm lâm, vậy với hoàn cảnh nơi này phi thường hiểu rõ, vậy người có gặp qua mấy người nọ hay không?

Hắn tả dụng mạo bọn người Demis một lần, còn miêu tả bộ dáng ba nữ nhân mà hắc bang trấn York nói cho biết.

Andy nằm trên mặt đất, không ngừng liếm mép, nghe vậy chậm chậm nói:

- Chủ nhân tôn quý mà nhân từ, Andy đói bụng, đầu óc phản ứng chậm, ngài để cho ta cẩn thận ngẫm lại!

"Con cọp" phản ứng trì độn này! Hiện tại có thời gian cho người chậm rãi nhớ lại sao? Đỗ Trần lạnh lùng, liếc mắt nhìn Harry.

Harry run rẩy, "Đáng chết, Andy bây giờ là tiểu đệ của mình, hắn dám để cho chủ nhân không vui! Không phải là khiến mình khó coi sao? Người con tuyết lang ngu ngốc này, quản gia Harry đại nhân của người bây giờ chém chết người! Người là đồ phế vật vô dụng." hắn vừa từ bao tải lấy ra một khối bản nhân chuyên, "Hô" một chút đánh lên đầu Andy.

- Ai u!

Andy ôm đầu kêu thảm thiết.

- Nghe đây, lập tức đáp lời chủ nhân, nếu còn dám chậm trễ, bản nhân chuyên chờ người.

Harry hung hăng uy hiếp - hắn lần đầu phát hiện, nguyên lai khi dễ người khác thật sự sướng khoái.

- Ta, ta căn bản là chưa thấy qua, ai nha, đừng đánh! Vừa rồi tưởng rằng có thể ăn một chút!

Andy ôm đầu nói.

- Người dám nói chưa thấy qua sao? Người dám đòi thức ăn? Ta đánh chết người đồ phế vật. Lưu lại người cũng chỉ là phí lương thực.

Harry hung hăng huy vũ bản nhân chuyên.

Nhìn Harry giơ cao bản nhân chuyên, Andy cơ hồ hồn vía bay mất vội nói:

- Ta không dám nữa, ta quả thật chưa thấy qua, bất quá ta bây giờ không hiểu sao lại tinh thông ngôn ngữ của vài loại thú. Hơn nữa ta ở trong vân vụ sâm lâm quen không ít dị thú, có thể hỏi bọn chúng! Ta lập tức đi đây...

Đỗ Trần gật đầu hài lòng:

- Harry, người làm tốt lắm.

Harry rất khiêm cung hướng Đỗ Trần làm một động tác theo lễ tiết tiêu chuẩn của quý tộc:

- Phục vụ ngài một vị chủ nhân thông thái mà nhân từ, là vinh hạnh chí cao của một nô bộc.

- Hình như người xuất chủ ý là ta chứ?

Andy bất mãn nói, nói xong, đầu lại trúng một bản nhân chuyên.

Đỗ Trần một mặt lấy ra bản đồ cùng Dịch Cốt thương nghị lộ tuyến, một mặt nói:

- Harry, Andy giao cho người huấn luyện, ta hy vọng người mau huấn luyện nó thành một tuyết lang linh mãnh và nghe lời! Nó bây giờ thật sự phát phì, giúp nó đi.

- Hắc hắc, chủ nhân tôn quý xin yên tâm, cho Harry một đoạn thời gian. Harry nhất định sẽ biến Andy thành một tiểu cầu biết vâng lời...

Tuyết Bỉ nhân dụng ánh mắt hết sức quái dị nhìn chằm chằm Andy, tuyết lang không tự giác được run rẩy liên tục.

Harry nhìn đủ rồi, thừa dịp Đỗ Trần cùng Dịch Cốt nghiên cứu lộ tuyến. hắn một tay cầm bản nhân chuyên, một tay cầm miếng thịt, cười hắc hắc:

- Tới đây! Làm cho tốt, cho người thịt. Ân? Người có nghe lời không, cho người một nhân chuyên này.

- Ai u!

Hai chân Andy khụy xuống, cố gắng nâng lên thân thể mập mạp, hai chân trước quy xuống.

- Tốt lắm, thưởng cho người một miếng thịt! Chạy đi mà lấy...

Harry cười sung sướng, ha ha, không thể tưởng chính mình có thiên phú huấn luyện "Cầu".

Rất nhiều rất nhiều năm sau này, trên đại lục truyền lưu một bí ẩn không thể phá giải, tại sao long lang vương Chris Andy miện hạ của vân vụ sâm lâm uy danh hiển hách tam đại lục, lại nghe ngại một Tuyết Bỉ nhân Harry đại nhân sức trời gà không chặt? Hơn nữa hắn vừa nhìn thấy đại nhân Harry, tựa như tiểu cầu gặp chủ nhân, nghe lời như vậy.

Mấy ngày kế tiếp, Đỗ Trần để cho Dịch Cốt đi chung quanh bắt về dị thú, nhất là dị thú cao cấp, sau đó do Andy thẩm vấn. Rốt cục ngày thứ ba, hắn từ trong miệng một con dị thú lục cấp nghe được một tin tức - bọn người Demis cùng Bowen trước sau chia làm hai nhóm đều bị nữ nhân hết sức xấu xí nhưng lại hết sức cường đại bắt đi.

Hơn nữa, ba nữ nhân nọ còn đánh chết cự long bì khắc, chiếm cứ địa bàn của hắn.

Đỗ Trần thở phào nhẹ nhõm, chỉ là bắt đi mà không phải là sát hại, vậy bản thân còn có cơ hội cứu hồi các học viên, ha ha, đây là một thiện sự a! Cho dù ba nữ nhân là cự long, nhưng chính mình trong tay có Dịch Cốt cùng một trăm lão tổ mẫu cường đại, rất dễ dàng làm việc thiện a....

Trải qua một ngày long rong, Đỗ Trần đã tới địa bàn của ba nữ nhân, cũng chính là cơ địa thực nghiệm số 5 của tổ chức thần bí.

Đỗ Trần bỗng nhiên nhúc nhích thân thể, cười nói:

- Theo con dị thú lục cấp, sào huyết của ba nữ nhân chính là ngay phía trước, các người chờ, ta trước tiên dùng Liên Hoa thánh khí vào xem xét.

- Thiếu gia, không nên khinh thường vọng động.

Dịch Cốt đột nhiên nhìn vào một tấm bia đá, sắc mặt ngưng trọng dị thường:

- Dấu hiệu núi Miguel, là dấu hiệu của hoàng tộc cự long tại núi Miguel! Thiếu gia, bắt đi đồng học của ngài là ba nữ nhân, đến từ thánh địa của long tộc Miguel.

- Cái gì?

Đỗ Trần cả kinh, hắn tới thế giới này đã gần một năm, đối với thường thức của đấu thần thế giới tuy không thể nói rõ như lòng bàn tay, nhưng kiến thức cơ bản thì có biết.

- Đáng chết! Thật sự là tốt hay xấu đây, cái miệng đáng chết, sao lại nói vậy, ba nữ nhân kia đều là cự long, hơn nữa là ba con cự long đến từ núi Miguel. Núi Miguel là địa phương nào chứ? Tám trăm thánh chiến thiên long vệ, mười ba long thần, tứ đại thần thánh cự long, còn có sự tồn tại của long thần trong truyền thuyết... Demis đáng chết, người điên rồi sao? Sao lại đi trêu chọc nhân vật như vậy?

- Dịch Cốt, người xác định là thật?

Dịch Cốt gật đầu:

- Thiếu gia, ta đề nghị ngài không nên dùng Liên Hoa thánh khí ẩn thân đi vào, bởi vì... thánh khí của ngài mặc dù có thể thu nhỏ, mặc dù không có khí tức, nhưng muối cũng có lớn nhỏ! Mà trong sào huyết của núi Mi Gilie không có khả năng xuất hiện muối! Cho nên...

Cho nên mình một khi dùng Liên Hoa thu nhỏ đi vào! Ba con cự long lập tức có thể phát hiện dị thường, đến lúc đó xuất ra chiêu thức ở phạm vi rộng thì mình xong đời.

Đỗ Trần nhíu mày:

- Dịch Cốt, ta phải nhờ người đánh giá thực lực rồi.

- Theo tình báo mà chúng ta nắm được, thân phận của ba nữ nhân nọ có thể trực tiếp bài trừ việc là thần thánh cự long, bởi vì trong bọn họ chỉ có một nữ, long thần càng không có khả năng, vậy ta đoán các nàng là đệ nhị đại trong long tộc, hoặc là đệ tam đại. Theo lục cấp dị thú nói về thực lực ba tỷ muội cự long này, ta nghiêng về phía phán đoán các nàng là đệ nhị đại cự long.

Dịch Cốt dừng một chút mới nói tiếp:

- Nếu là đệ nhị đại hoàng tộc huyết mạch của long tộc, thiếu gia ngài có thể lựa chọn chính diện chiến đấu, ta có thể giết chết một con, Hồng Loan vũ trận có thể giết hai. Nhưng chúng ta sẽ phải trả một giá đắt, Hồng Loan vũ trận có thể chết trận hơn hai mươi người.

- Không, tuyệt không thể chính diện tác chiến, các lão tổ mẫu bây giờ không có khả năng vì ta mà liều mạng! Huống chi chúng ta không chịu nổi sự trả thù điên cuồng của núi Miguel.

Đỗ Trần sờ sờ cái mũi, chậm rãi nói:

- Long... đệ nhất, các nàng thích tài bảo, đệ nhị, phi thường thích thể diện, đệ tam, sanh tính dâm loạn... a a!

Dịch Cốt không rõ, Đỗ Trần vì sao lại bật cười, bất quá hắn nghe tới ba điểm này thì tiểu hài tử cũng biết là đặc tính của long tộc, nhất là điểm thứ ba... Dịch Cốt nhìn khuôn mặt tuần lang mắt xanh mũi ưng tóc vàng của Đỗ Trần...

- Được rồi, còn có một điểm, bọn họ tôn trọng cường giả.

Đột nhiên, Đỗ Trần chỉ một ngón tay vào Andy:

- Từ giờ trở đi, thân phận của người là thần sủng của ta! Sau này mặc kệ phát sinh chuyện gì, người câm miệng nói ít thôi! Dịch Cốt, chúng ta quang minh chính đại đi tới bãi phỏng ba vị tiểu thư long tộc.

Trong đại sảnh xa hoa giống như vương cung, độc nhân long cùng răng lớn đang cười sung sướng đánh giá Demis, Bowen, còn có bốn vị đồng học của Đỗ Trần.

- Ai nha, mấy ngày hôm trước bắt được cái gì mà Brockman, tư vị thật là tuyệt, nhất là hắn còn có thể liều mạng phản kháng, ha ha... quả thực khiến cho tỷ muội chúng ta suýt quên tiếp đón các người.

Đại bạo nha cũng liếm liếm môi, gật đầu dâm tiếu:

- Đúng vậy, đã lâu không có gặp qua một nhân loại nam tính đẹp trai như vậy, ha ha, ha ha ha ha...

- Vô sỉ.

Anne lạnh lùng nhìn chằm chằm các nàng, trong lòng thầm nghĩ, "mấy ngày hôm trước bọn mình bị bắt về, ba con thú tính cự long gặp được một nam nhân tuổi trẻ từ phong độ khí chất chỉ kém Francis một chút, nam nhân không may kia tự xưng Brockman, nhờ có hắn, ba cự long sinh tính dâm tiện mới không chú ý tới bọn người mình..."

Brockman tiên sinh đáng thương, ngài thật là quá đáng thương, tự nhiên rơi vào tay ba kẻ xấu xí được mệnh xưng "Long tính bốn dâm" ...

Anne đồng tình nghĩ, lão đại trong đám cự long còn nói:

- Nhị muội, người xem, mấy người này giải quyết thế nào? Ân?

Hai nữ nhân ánh mắt mị hoặc nhìn qua mọi người, trực tiếp lướt qua lão Bowen hèn mọn, bỉ ổi, Demis thì tính khí nữ nhân, còn có bím tóc dài, vừa nhìn đã thiếu đi khí khái nam nhân. Fancino quá lùn, Jason quá béo, Anne là nữ.. hắc, còn tên kính lỗi này, vừa nhìn là một tên thuần tình tiểu nam sinh.

- Ta muốn hắn.

Hai người đồng thời hướng về Porter.

- Ta? Ờm, ta không được.

Porter khần trương, nhưng hắn rồi lên, chỉ có thể nhìn hai nữ nhân xấu xí đang cười dâm tiện hướng mình bước tới.

Đúng lúc này thì, lão nhị tiến tới, sắc mặt vội vã, la lên:

- Đại tỷ, tam muội, đừng chơi đùa nữa, có người xông vào lãnh địa của chúng ta, trong đó... ai nha, ta không rõ lắm, các người theo ta đi xem.

Ba nữ nhân áp giải bọn Demis vào địa lao, đi tới cửa, xa xa đã thấy đoàn người Đỗ Trần đi tới.

- Nam nhân thật đẹp trai. ta muốn hắn.

- Nam nhân thật anh vĩ, ta muốn hắn.

Lão đại, lão tam đồng thanh nói, ánh mắt các nàng đều nhìn chằm chằm Đỗ Trần.

Lão nhị vội vàng nói:

- Các người không cảm thấy sao...

- Chúng ta chỉ thấy hắn

Lão đại, lão tam chỉ ngón tay về hướng Đỗ Trần, nhưng thanh âm đột nhiên ngưng trệ, bởi vì....

Trong đoàn người nọ, có một con dị thú tuyệt lang tản ra khí tức khiến người ta kinh sợ, nó bước từng bước tiến về phía trước, tam tỷ muội như bị một đại chùy giáng vào ngực.

- Đại tỷ, tam muội, các người cảm nhận được khí tức đặc thù của dị thú kia chứ?

Lão nhị ngưng trọng nói.

Lão đại gật gật đầu, không xác định:

- Hình như, hình như là long uy đặc hữu của long tộc chúng ta, nhưng nhìn qua nó là một con sói bình thường.

Nàng lại cẩn thận cảm nhận một chút, cả kinh nói:

- Không đúng, không phải long uy thuần túy, ta không có khả năng cảm nhận sai thiên phú của chủng tộc mình! Đây là cái gì?

- Là long uy, bất quá là biến dị long uy.

Lão đại kiên định nói:

- Còn nhớ kĩ thức phụ của chúng ta không, một trong ngũ đại thần thánh cự long núi Miguel, thần thánh cự long cường đại nhất, Constantine trong truyền thuyết?

- Thức phụ chúng ta Constantine trước khi bị trục xuất núi Miguel sao? Hắn sao có thể cùng con dị thú cổ quái này có quan hệ được?

- Thức phụ tại sao lại bị trục xuất? Bởi vì hắn yêu bằng sương thánh lang Sophia!

Lão đại ngưng trọng gật gật đầu:

- Bây giờ, thức phụ cùng Sophia không có tin tức gì, nhưng lại xuất hiện một con tuyết lang có long uy cường đại! Bọn muội muội, đây là cái gì?

- Hắn, hắn là biểu đệ của chúng ta?

Lão nhị, lão tam đồng thời cả kinh nói không nên lời.

- Rất có thể, nhưng ta còn không thể xác định! Còn có, các người chú ý, nam nhân tóc vàng đẹp trai đi sau dị thú, lão thiên, chẳng lẽ, chẳng lẽ nó đã trở thành thần sủng của người kia?

Lão đại bị phát hiện của chính mình dọa sợ hãi.

- Là kẻ đẹp trai ôm hài tử kia sao? Không có khả năng, hắn thoát nhìn...

Lão tam nói.

- Đáng chết, không nên để vẻ ngoài của hắn mê hoặc, có thể trước mặt long uy của ba chúng ta mặt không biến sắc, thậm chí không chút phản ứng, nam nhân tóc vàng này nhất định đã đạt tới cảnh giới cao nhất của cao thủ tự do thu phát, ít nhất cũng là cửu cấp đỉnh phong! Còn có, người xem tiểu nữ nhi hắn ôm trong lòng.. tiểu nữ này hiển nhiên cũng không sợ long uy! Còn có, người xem tên cao cao kia, hắn cũng là cao thủ chính thức, cao thủ tay đã nhiễm vô số máu tươi, điểm này từ trong ánh mắt của hắn có thể thấy được! Thực lực của hắn tuyệt đối không dưới bất kỳ ai trong chúng ta! Nhưng, hắn hắn là chỉ là tùy tùng của tên đẹp trai kia.

Lão nhị phân tích không theo lẽ thường.

- Sao lại có nhiều siêu cấp cao thủ tới nơi này? Đại tỷ, chúng ta...

- Có thể không chiến, không nên chiến, chúng ta khách khí hoan nghênh bọn họ! Chúng ta là quý tộc trong long tộc, bọn họ là cường giả, hắn là đáng để chúng ta tôn trọng.. chi tiết nói sau.

Đỗ Trần bây giờ da đầu tê dại, sau lưng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nhờ vào Liên Hoa nội kinh mới có thể làm bộ vô sự dưới long uy của ba con mẫu long.

- Phía trước có phải là các vị cự long của núi Miguel?

Đỗ Trần chấp tay hỏi, mặc dù cử chỉ của hắn phụ họa hết thấy lễ nghi tiêu chuẩn của quý tộc, nhưng khí độ ngạo nghễ của cao thủ cũng đều không thể nào che dấu...

148. Thị Tầm (*)

Tiến lên một bước dài, xa xa hô lớn:

- Chúng ta từ núi Miguel, ba nữ nhi của thần thánh sấm, Jennifer, Linda, Betty.

Nàng cùng hai vị muội muội, ba người tiến lên nghênh tiếp, nghiêng mình theo nghi lễ của nhân loại, đồng thời lại lưu ý phản ứng của Đỗ Trần.

Đỗ Trần cũng nghiêng mình đáp lễ, điều này khiến cho ba nữ nhân thở phào nhẹ nhõm, xem ra đối phương có thiện chí, như vậy có thể không cần động thủ....

Tình hình bây giờ rất rõ ràng, ba mẫu bạo long này đã bị hình dáng giả trang của mình dọa sợ, không có truy cứu trách nhiệm tiến vào lãnh địa của cự long. Như vậy, hết thấy đều tốt đẹp.

Bây giờ hai phe đều kiêng kỵ lẫn nhau! Đỗ Trần mặc dù có thực lực giết chết ba tỷ muội, nhưng lại lo lắng bối cảnh cường đại phía sau, sau này mình sẽ phải trả giá đắt. Mà ba tỷ muội lại đoán sai thực lực của Đỗ Trần, sợ ba người thế đơn lực bạc bị đối phương tiêu diệt, đối với cao thủ chuyện này không có gì là hiếm thấy.

Lão đại Jennifer hỏi:

- Các hạ là vị đầu thần nào? Vì sao tới lãnh địa của chúng ta?

Đỗ Trần cười nói:

- Ta so ra kém uy danh hiển hách của núi Miguel, trước mắt là một kẻ vô danh tiểu tốt thôi.

Đây là một lời nói rất rất thật:

- Có lẽ hai vị sư phụ của ta các người cũng nghe nói qua, bọn họ là viện trưởng đầu thần học viện Ziege, còn có miện hạ Roland.

- Nguyên lai là miện hạ Roland cùng bằng hữu Ziege.

Tam tỷ muội nhìn nhau một chút, Ziege còn nghe nói, nhưng Roland người này... người diên này một khi rút kiếm, phụ thân đại nhân cũng phải kiêng kỵ ba phần!

Đỗ Trần vừa cười vừa nói:

- Ba vị tiểu thư đến từ núi Miguel, ta có mấy vị bằng hữu mất tích trong vân vụ sâm lâm, ta đang tìm bọn họ! Ba vị tiểu thư, các người có thể trợ giúp ta một chút không?

Mặc dù ngữ khí khấn cầu, nhưng trong tai ba tỷ muội, đã không thể nào kháng cự lại sự uy nghiêm - Đỗ Trần đã phổ Liên Hoa nội kính vào trong! Thứ này quá bá đạo, chỉ cần là sinh vật thì không có biện pháp toàn diện kháng cự, mặc dù hiện tại còn rất yếu...

- Các hạ là đệ tử của hai vị miện hạ Ziege cùng Roland, vậy không phải ngoại nhân, hai vị miện hạ là bạn tốt của cha chúng ta, vậy các hạ là huynh đệ tốt của ba chúng ta, chúng ta vào trong nói chuyện được không?

Linda cướp lời.

- Cũng tốt, cứ theo ý ba vị tỷ tỷ.

Đỗ Trần thiếu chút nữa ói ra, có xử sự như vậy sao? Tỷ tỷ đệ đệ này! Hôm nay mới biết thế nào gọi là vô sỉ...

Đỗ Trần theo tam tỷ muội tiến vào cổ bảo cơ địa, tâm trạng hẩn nghi hoặc, quả nhiên lạ lùng, sào huyệt của cự long rõ ràng là pháo đài của nhân loại? Mục đích chính của hắn là cứu người, không phải tới nghiên cứu kết cấu kiến trúc của người ta nên cũng không đặt câu hỏi.

Tiểu nhân nhát gan Harry đã bị Đỗ Trần giấu trong Liên Hoa, tiểu Bối Bối trong lòng Đỗ Trần, Dịch Cốt lạnh lùng theo sau, mà lúc này thú sư Andy lại nghênh ngang đi bên chân Đỗ Trần, hai mắt khép hờ, tản ra một cỗ uy thế kinh nhân.

Nhưng trong lòng Andy lại sợ, đây là hang ổ của cự long, bản thân mình không lâu trước còn ăn đồng bào của các nàng! Nhưng loại sợ hãi này hiện lên về mặt, lại biến thành dữ tợn.

Cảm nhận được khí thế trên người Andy ở xa, Linda hỏi:

- Tiên sinh, đây là .. của ngài...

- Thần sủng, A, không lâu trước tên này muốn cướp ta, ta vừa lúc không có thần sủng, nên thu giữ hắn.

Đây lại là một câu nói rất rất thật lòng, nhưng lại khiến cho ba tỷ muội nghe thấy chết lặng, từ khí thế mà đoán, quái vật long không ra long, lang không ra lang này tuyệt đối là mạnh hơn tỷ muội mình! Mà người này tùy ý thu nó làm thần sủng?

Andy quy thuận theo bên Đỗ Trần, không có hình dáng chống cự, càng làm ba tỷ muội kinh sợ.

Quy tắc trên tam đại lục là có đấu hồn rất mạnh mới có thể thu được sủng vật! Ân, người trước mắt này rõ ràng đã đạt tới cảnh giới tự do không chế khí tức, thực lực có thể ẩn giấu tới mức siêu nhiên... khó chịu nhất chính là, hắn còn đẹp trai hơn cả Brockman thiệt nhiều.

Con mắt của lão đại cùng lão tam từ trên người Andy trở lại mặt Đỗ Trần, trong lòng than thở không thôi. "Lão thiên, sao trong nhân loại lại có một nam nhân anh tuấn đến thế? Đáng tiếc bây giờ ta không tiện, nếu không... đáng chết, đối mặt với cường giả thì không thể miên man suy nghĩ!" Lão nhị Linda coi như thanh tĩnh, nàng cười nói:

- Tiên sinh, xin thứ cho ta mạo muội, khí tức của thần sủng của ngài tựa hồ cùng chúng ta...

- Đúng vậy, ta cũng cảm giác được, chính là bản thân Andy đều không nói rõ hắn cùng long tộc có quan hệ gì.

Đỗ Trần cười thần bí.

Linda cả kinh, thấp giọng thử:

- Andy huynh đệ, ta có thể hỏi phụ mẫu ngài không...

Tuyết lang mập mập đặc ý phát đầu, ý thức trọng phục lời nói mà hắn nói vô số lần:

- Ta, Andy, sủng nhi của nguyệt thần nữ...

Sủng nhi của nguyệt thần nữ? Chủ nhân của thẩm thẩm băng sương thánh lang Sophia, người yêu của thúc phụ Constantine, sủng vật của nguyệt thần nữ? Vậy....

- Ai nha, người thật sự là biểu đệ của chúng ta.

Linda mừng rỡ, tiến lên ôm cổ béo tròn của Andy - không phải nàng nhận loạn, mà là khí tức của Andy thật sự không thể giả! Chính là long cùng lang kết hợp đặc dị uy áp mới cường đại như vậy, thân là ba vị tiểu thư của long tộc bọn họ tự nhiên nghĩ tới chuyện xưa của Constantine và Sophia.

Hơn nữa trọng yếu nhất là, đối với nhân vật cường đại, lựa chọn tốt nhất là tạo quan tốt với hắn! Cho nên dù Andy không phải, trong lòng Linda còn có nghi vấn, nhưng nàng cũng sẽ tạm thời nhận kẻ này là thân thích, vừa rồi cùng Đỗ Trần xưng hô tỷ đệ thực tế là ý tứ này, bây giờ làm một lần nữa, khiến quan hệ càng tốt hơn - thế mới là cách tuyệt nhất tránh cho xung đột xảy ra.

"Biểu đệ?" lại là thói quen trì độn của Andy, xác thực, hắn bị tình cảnh của mình khiến sợ hãi, lão thiên a, một cự long ôm ta, còn là một cự long thật xấu xí...

Andy không có phản ứng hoặc là choáng váng, ngây dại, Đỗ Trần con mắt sáng ngời, thừa dịp ba tỷ muội luân phiên tiến lên nhận thân, hắn ngạc nhiên nói:

- Ba vị tiểu thư, các người làm gì vậy?

- Thật không dám dấu, tiên sinh, chúng ta hoài nghi thần sủng của ngài là thuộc huyết mạch núi Miguel chúng ta. Về phần làm sao nhận biết... thì phải kể chuyện xưa của núi Miguel.

Các người ba người nghĩ gì vậy? Quá thông minh a, Andy thành biểu đệ của các người? Hắc hắc, ta coi như cái gì cũng chưa nói, là các người tự mình nói, Đỗ Trần cười nói:

- Nếu là chuyện xưa, ta không hỏi nữa, bất quá thật sự ngoài ý muốn a. Ba vị tỷ tỷ, Andy là biểu đệ của các người! A a, chúng ta vậy càng không phải ngoại nhân.

- Đúng vậy, chúng ta vốn không phải ngoại nhân.

Ba tỷ muội nhiệt tình tiếp đón Đỗ Trần đi tới đại sảnh.

- Các hạ, ngài tìm bằng hữu, vậy, ta thật ra có một đề nghị.

Jennifer cười nói:

- Chúng ta ba tỷ muội không dám nói mạnh miệng, nhưng bằng danh tiếng của núi Miguel chúng ta, có thể tụ tập tất cả dị thú trong vùng này, tiên sinh trước tiên ở chỗ chúng ta nghỉ ngơi một đêm, ngày mai chúng ta triệu tập dị thú phụ cận, giúp ngài tìm kiếm bằng hữu, ngài xem thế nào?

Mẹ nó, người lão tử muốn tìm ngay trong tay các người, Đỗ Trần nghĩ thầm, bước đầu chấn nhiếp địch nhân thành công, bước tiếp theo là nghĩ biện pháp dưới tình huống không bức bách ba tỷ muội, để cho các nàng chủ động giao ra tù binh.

Đỗ Trần gật đầu ưng thuận, Jennifer vừa cười vừa nói:

- Tốt lắm, bây giờ trời cũng mau tối! Nhị muội, người đi chuẩn bị yến tiệc, tam muội, người đi...

Nàng cười hắc hắc:

- Tiên sinh, tam muội của ta sẽ an bài phòng ngủ cho ngài, về phần chọn người thị tẩm, ngài thích dạng gì?

"Thị tẩm? Lão thiên! Tìm Đỗ Trần đập thành thịch - đây là phản ứng của nam nhân bình thường sao, nhưng..." Cẩn chặt rằng, Đỗ Trần ý thức được cự tuyệt:

- Quên đi, ta không thích.

Jennifer mặt mờ nhìn Đỗ Trần, xem hình dáng chỉ còn thiếu nói ra "Nếu không, ta bồi ngài được không" những lời này:

- Ngài thật sự không cần sao? Sao có thể? Như vậy rất thất lễ, như vậy đi, ngài chọn một loại, nam, nữ, ngả mẽ thú hoặc là tinh linh nghìn tuổi, ta đều có thể tìm, không, mời tới. Nếu...

Đỗ Trần cảm thấy máu chảy nhanh hơn, trong lòng cũng nghĩ nhanh, chờ một chút, đây là một cơ hội, vốn mình định nhờ sau yến tiệc nhờ người hầu làm khó dễ, nhưng cơ hội hiện tại thật lý tưởng.

- A a, ba vị tỷ tỷ nhiệt tình như vậy, tiểu đệ cũng sẽ không cự tuyệt.

Đỗ Trần trong lòng tính toán nhanh đặc điểm của vài vị đồng học "Ta thích quý tộc, cao cấp quý tộc." hắc liếc mắt nhìn tóc vàng của mình:

- Nữ quý tộc màu tóc giống ta! Nhớ kỹ ta đã một lần cự tuyệt một nữ nhi của công tước, bởi vì nàng không có tước vị.

- Nữ quý tộc tóc vàng? Còn phải có tước vị?

Jennifer quay đầu nhìn tam muội:

- Hiểu chưa? Mau đi tìm đi! Không, nhanh một chút đi "Mời".

- Chờ một chút.

Đỗ Trần thầm nghĩ, mặc dù chính mình biết rõ hình dáng Anne, nhưng vạn nhất ba nữ bạo long này còn có trong tay mấy nữ nhân tù binh tóc vàng thì sao? Nghĩ vậy, hấn lại nói:

- Ta thích thanh xuân, có khi nhất, ta còn lòng tham tương đối, ý nghĩ không hay ha ha ha!

Giờ khắc này, Đỗ Trần thoát nhìn như một sắc lang giấu đầu giấu đuôi, bất quá cũng là một sắc lang rất có phẩm vị, nhưng Jennifer lại gật đầu:

- Tỷ tỷ hiểu rồi, quý tộc nữ tử trong phương viên trăm dặm, toàn bộ đều đưa đến phòng ngủ của người.

Ân, như vậy Anne sẽ được an toàn đưa tới trước mặt mình! Đỗ Trần nói:

- Được rồi, ba vị tỷ tỷ cứ như ở tòa thành lớn vậy sao? Sao có thể không có người hầu? Ngay cả việc nhỏ chuẩn bị tửu yến cũng phải tự mình động thủ, thật sự là...

Jennifer có chút đỏ mặt, trong lúc quý tộc kết giao, người hầu được đưa ra, thể hiện mặt mũi gì đó, bằng không Đỗ Trần sao có thể đặc ý cấp trang phục cho Harry? Bây giờ ba tỷ muội không có người hầu, rất là thất lễ.

Đỗ Trần nói:

- Với thân phận ba vị tỷ tỷ, trong bữa tiệc phải có mấy quý tộc nô bộc mới có thể hiển xuất uy danh của núi Miguel chứ, các người nói đúng không?

- Đúng vậy, đệ đệ người nói quá đúng.

Jennifer quay đầu lại tiếp tục phân phó:

- Nhị muội, người đi tìm quý tộc nô bộc đi.

Kế tiếp, Jennifer cùng Đỗ Trần ở trong đại sảnh nói về biểu đệ Andy của nàng, mà Lindar cùng Betty đi tới địa lao giam giữ tù binh.

- Thật sự là không bình thường, cũng quả nhiên là quý tộc chân chính, hẳn thích quý tộc! Nhưng vân vụ thâm lâm lấy đầu ra quý tộc! Còn là cao cấp! Hy vọng trong số tù binh của ta có cao cấp quý tộc.

Đương.

Betty phụ trách tìm kiếm người thị tẩm mở cửa lớn địa lao, đứng chặn cửa lao phòng quát:

- Các người ai là quý tộc tóc dài màu vàng? Lập tức đứng ra, nếu không giết sạch.

Linda hơi nhú mày, thay muội muội bổ sung:

- Nếu các người đứng ra, giúp ta làm một số việc, chúng ta có thể cho các người tự do.

- Kim phát quý tộc ư? Có!

Từ một tòa lao phòng truyền tới thanh âm suy nhược:

- Ta, ta là thần tứ bá tước, Brockman...

(*) Hầu ngữ: Coi như gọi gái về phục vụ vậy

149. Đạo Tặc Không Cần Trộm - Pi

- Nguyên lai người là một vị thần tứ bá tước?

Con mắt Betty sáng ngời, tiến đến mở cửa phòng giam, kéo ra Brockman, liếm liếm môi, cười nói:

- Tại sao không nói sớm người là thần tứ bá tước? Ha ha, đáng tiếc người là nam nhân, ta cần một vị nữ quý tộc tóc vàng.

Nàng lại ném Brockman trở về, cười thâm tiện:

- Bản thân là thần tứ bá tước, ba tỷ muội chúng ta thích nhất! Hôm nay chúng ta đồng thời tiếp đón người, chờ nha...

Trong lao phòng kia, Demis đẩy lão Bowen ở bên:

- Hắc, có nghe không, mọi chuyện đã có thể thay đổi, lão thầy bói, người lớn tiếng nói ra tước vị của người đi... ha ha, khắp tam đại lục còn có ai có tước vị cao hơn người chứ.

Lão thầy bói sờ sờ thủy tinh cầu, cúi đầu hừ lạnh nói:

- Đầu ngươi bị gì sao? Tước vị sao? Lão đồ quỷ, ngươi tới cùng là đang chơi trò gì vậy.

Demis nhún vai, nói:

- Đầu năm nay, chơi gì hay không có chơi gì...

- Tước vị sao?

Porter ngửa đầu nhìn lao phòng âm u, chẳng biết suy nghĩ cái gì.

Jason đang cầm một cây gậy gỗ, vẽ vẽ trên mặt đất, trong miệng nói thầm:

- Sau khi báo tước vị, có một nửa là đi làm chuyện xấu! Cho dù là chuyện tốt, lời hứa hẹn của ba mẹ đàn bà xấu xí có đến bốn thành không thực hiện... vụ mua bán này quá lỗ! Không thể được...

Trong lao phòng âm u, Anne đang ngồi trong góc phòng, trong lòng đau khổ "Sao lại rời nhà ra đi, một mình đi học? Nếu có cao thủ của gia tộc bên người.. sợ chỉ một hai người... ại, quên đi, nói cho ba mẹ đàn bà thân phận của mình a. Bằng danh tiếng của phụ thân cùng gia gia, có lẽ các nàng sẽ tha mình."

Nghĩ vậy, Anne đứng lên gõ cửa, nói:

- Ta là quý tộc cao cấp, ta phù hợp hết thảy yêu cầu của các người, thả ta ra ngoài, ta có chuyện muốn nói.

Đương, cửa lao phòng bật mở, Betty lắc mình xuất hiện trước mặt Anne:

- Ta là...

- Ta không cần biết ngươi là ai, bây giờ, ta cần ngươi đi thị tẩm cho huynh đệ tốt của chúng ta! Rất giản đơn chứ.

- Ai?

Anne cả kinh, sắc mặt trắng bệch, trời ạ, các nàng cần nữ quý tộc tóc vàng nguyên lai là vì mục đích này.

Nhưng không đợi Anne nói chuyện, Betty đã bịt miệng nàng, mang nàng bay về phía đại sảnh.

Linda đi sát theo sau:

- Bây giờ ta còn cần mấy quý tộc làm người hầu, chúng ta sẽ không thương tổn các người! Ai là quý tộc? Đứng ra, tước vị càng cao càng tốt.

Trong đại sảnh, Đỗ Trần cùng Jennifer tán gẫu, Jennifer nói:

- Tiên sinh, có chuyện ta muốn nói trước, Andy dù sao cũng có huyết mạch của núi Miguel, ngài thu hấn làm thần sủng, có thể khiến cho mấy vị thúc phụ cùng a di của ta phản cảm... A, đương nhiên, ba tử muội chúng ta thì không để ý việc này. Bất quá ngài biết đó, lão nhân gia luôn rất tuân thủ truyền thống...

- Điểm này ta rất hiểu.

Đỗ Trần vỗ vỗ đầu Andy:

- Mới đầu, ta dùng vũ lực thu phục Andy, bất quá, ha ha, tên này bây giờ đuổi hấn cũng không đi! Ta thật sự khó có thể để nó đi.

- Ai? Điều này sao có thể? Ý tứ của ta là ... tại sao?

- Để cho Andy nói.

Đỗ Trần vỗ vỗ đầu Andy.

Phì lang không dám ngắt đầu đối nhân với Jennifer, hấn đã bị dọa tới run rẩy, nhưng dưới khí thế đặc hữu, lại khiến cho người ta nhìn thành một loại khí khái cao ngạo khinh thường không thêm để ý tới:

- Ta, sủng nhi của nguyệt thần nữ - Andy, là một dã lang có giấc mộng, mà giấc mộng của ta là ăn những thứ trân quý nhất, đẹp nhất tam đại lục, giấc mộng này chỉ có chủ nhân ta mới có thể giúp ta thực hiện.

Jennifer ngạc nhiên, giấc mộng của biểu đệ là ăn? Ách, nàng còn không biết, không lâu trước giấc mộng của Andy chỉ là no bụng, bất quá giấc mộng của Andy lại cùng tiến lên với vị trí của Andy, khi thấy được tương lai hi vọng trên người Tuyết Bì nhân Harry, cũng thay đổi giấc mộng của mình... mặc dù cũng là ăn, bất quá cấp bậc ăn cao hơn.

Nhắc tới ăn, Andy lại đói bụng, mấy ngày nay Dịch Cốt đi chung quanh bắt dị thú, tự nhiên tích lũy lượng lớn thức ăn, thức ăn này hiện đang để trong túi du lịch.

Andy tùy tiện lấy một hùng chưởng (tay gấu), ném vào trong miệng.

- Tay gấu?

- Ân, đây là món khai vị của ta.

Andy nhồm nhoàm, nhìn thoáng qua vẻ mặt Đỗ Trần, cười hề hề, hiểu được mình đã quên bản thân là quý tộc phải có phương thức ăn uống lễ phép? Hắn từ trong bao rút ra một cái khăn ăn, đặt lên cổ mình.

- Người dùng bằng tăm ti làm khăn ăn?

Jennifer tựa hồ có chút hiểu được tại sao Andy đi theo Đỗ Trần cường đại vũ lực uy hiếp là chính, còn thứ yếu là...

Khi Andy đã bỏ vào miệng mười cân Mã Kỳ đồn phong mà sản lượng cả năm trên tam đại lục cũng không vượt quá một tấn, hắn hài lòng lau miệng bằng khăn ăn bằng tăm ti, hài lòng cười nói:

- Tốt lắm, khai vị đã xong, khi nào ăn chính đây?

Jennifer sửng sốt hồi lâu, đột nhiên hỏi:

- Đệ đệ thân ái, chủ nhân của ngươi, nhất định có rất nhiều?

Andy không có trả lời, mà chuyển ánh mắt tới một chuỗi vòng kim cương trắng đồ chơi của tiểu Bối Bối, điều này khiến cho Jennifer đột nhiên phát hiện mình hỏi rất ngu xuẩn.

Trên tam đại lục, người có thể thu phục được biểu đệ không có mấy người, có thể nuôi được biểu đệ lại càng không có mấy, mà có thể đánh bại long lang "Cường đại", còn có thể nuôi hắn, Jennifer lắc đầu, đáy lòng nổi lên một ý niệm không thể áp chế - đẹp trai, cường đại, có nhiều tiền! Lão thiên, ta thật sự muốn gả cho hắn.

Trong lúc này, Betty mang theo Anne đang giẫy dụa đi tới đại sảnh.

- Đã chuẩn bị người thị tẩm, nàng nhất định sẽ phản kháng đôi chút, bất quá ngài yên tâm, long tộc chúng ta rất có kinh nghiệm xử lý tình huống này, bây giờ ngài có muốn xem không?

Đột nhiên, Betty phát hiện Anne nàng mang theo đã không hề phản kháng, ngược lại nhu thuận, ngượng ngừng cúi đầu:

- Tốt, ta đồng ý yêu cầu của các người, nhưng xin các người làm theo lời hứa, sau này để chúng ta tự do! Để ta cùng vị đại nhân này đi.

Betty sửng sốt, theo lời nói hàm tình của Anne, ánh mắt nhu thuận khi nhìn mặt Đỗ Trần, nàng trong lòng ghen ghét, đáng chết, khó trách nữ nhân này thay đổi thái độ, nam nhân đẹp trai như vậy, ai mà không muốn tiếp hắn? Tại sao ta không có một mái tóc vàng chứ? Ngày mai ta phải đi nhuộm tóc mới được.

Đỗ Trần cũng thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu thôi.

- Gì? Anne đồng học, sao lại là người?

Đỗ Trần kinh ngạc bỏ đồ uống trong tay, đứng lên, nhìn chằm chằm Anne một hồi, sau đó quay đầu tức giận nhìn Jennifer:

- Jennifer tiểu thư, đây là sao? Nàng chính là bằng hữu mà ta muốn tìm.

Theo lời nói của Đỗ Trần, Dịch Cốt đứng lên, Andy cũng chậm rãi ung dung ngược đầu.

Hào khí uy áp tới cực điểm.

Trời ạ, chẳng lẽ tù binh của mình chính là người hấn muốn tìm? Đáng chết, Jennifer đánh ánh mắt với muội muội, trong lòng muốn nói, chuyện đã thế này, chuẩn bị chiến đấu! Cục diện quá bất lợi. Chẳng lẽ hôm nay...

Nhưng tiếp đó, Đỗ Trần chần chừ nói:

- Ba vị tỷ tỷ, làm sao bây giờ? Các người vũ nhục bằng hữu của ta, chính là vũ nhục ta, cần máu tươi mới có thể rửa sạch sự sỉ nhục! Nhưng ... cha các người là bạn tốt của sư phụ ta, các người lại là biểu tỷ của Andy...

Hồ, chuyện còn có thể hòa hoãn, Jennifer thở phào nhẹ nhõm, lập tức cười nói:

- Ai nha, thật sự xin lỗi, đây đều là hiểu lầm, được rồi, đều là do tên Demis kia làm loạn, chúng ta bị hấn làm cho hồ đồ. Chúng ta là người nhà, có sự tình gì có thể ngồi xuống từ từ nói chuyện?

- Demis? A, nếu là hấn, ta có thể hiểu, tên sư phụ cổ quái kia thường xuyên gây chuyện thị phi, ta thậm chí có thể tưởng tượng ra, hấn có phải đã thiếu tiền đánh bạc sau đó lừa gạt các người không?

- Đúng, sự thật là như vậy! Tên Demis kia còn nói, hấn có một tiểu huynh đệ là Francis, cũng có đủ kim tệ để chuộc hồi bọn họ.

- Ai nha, ta chính là Francis.

Đỗ Trần thấy thế cục hoà hoãn, phát tay ý bảo Dịch Cốt cùng Andy ngồi xuống, lại ra vẻ bất đắc dĩ nói:

- Nếu như vậy, chuyện này không thể trách ba vị tỷ tỷ, khởi nguồn đều do Demis giáo thụ đáng chết gây họa. Ai, quên đi, ba vị tỷ tỷ, lần này mặc dù trong lúc vô tình tổn thương thể diện của ta, nhưng lại có nguyên do, chúng ta lại là người mình, ta quyết định bỏ qua...

- Đúng, đúng, chúng ta là người mình.

Lời Đỗ Trần mặc dù có chút xúc phạm, nhưng trên cục diện mà đánh giá, Jennifer các nàng tuyệt đối ở thế yếu, cũng không so đo điểm này.

- Nhưng ba vị tỷ tỷ, các người dù sao cũng bắt bằng hữu của ta, nếu muốn ta dùng kim tệ chuộc bằng hữu... cái này không thích hợp à?

Jennifer trong lòng có chút trầm xuống, không có biện pháp, ai bảo thực lực Đỗ Trần có thể dễ dàng đánh bại các nàng, ít nhất về ngoài là thế.

- A a, sao có thể đòi tiền chuộc? Chúng ta là tỷ đệ người mình cả, bằng hữu của người cũng là bằng hữu của chúng ta, ba tỷ muội chúng ta đối đãi không tốt với bằng hữu, phải bỏ tiền ra bồi tội mới đúng. Tam muội, còn lo lắng cái gì? Mau thả các bằng hữu của huynh đệ Francis.

Anne kinh ngạc nhìn hết thấy, chỉ thấy Đỗ Trần hướng nàng đi tới, cười thân thiện:

- Anne, không có việc gì đâu, các người đã an toàn.

- Ta chỉ biết, ta chỉ biết người nhất định sẽ không bỏ rơi ta.

Anne cúi đầu ngượng ngùng nói mập mờ, thật sự là quá hạnh phúc, đây quả thật là cổ tích a, một nữ tử xinh đẹp rơi vào tay ác long, mà thiên niên anh tuấn lại đánh vào long huyết cứu đi người yêu chờ một chút, Francis hình như không có thực lực dọa ba muội đàn bà xấu xí này.

Nàng nghi hoặc ngược đầu lên, đột nhiên trong tai nghe được Dịch Cốt truyền âm:

- Thiếu gia bây giờ là giả vờ có khí thế, xin phối hợp với hấn.

Trời ạ, Francis lừa ba muội đàn bà xấu xí, hấn quả thực... Anne đối với Đỗ Trần vừa ái mộ lại vừa lo lắng.

Đỗ Trần bây giờ không có thời gian nghĩ tới tâm tư của Anne, hấn nói:

- Brook, người đi theo Betty gặp bằng hữu của ta, xem bọn hấn có đó hay không...

- Ngài yên tâm, bọn họ đều không có bị thương tổn gì, bây giờ rất tốt.

Jennifer mau mắn nói.

- Brook người đi xem đi, mang theo một ít quần áo, một lát gặp mặt đừng để bọn họ quá chật vật.

Đỗ Trần không phải sợ các học sinh bị thương, mà hẳn sợ các học sinh không rõ nói lộ chuyện, cho nên cần Dịch Cốt đi chiếu ứng.

Jennifer hai mắt toát ra sùng kính:

- Đây mới chính thức là phong phạm của quý tộc, nguyên lai chính thức quý tộc là thế này.

Cứ như vậy, bọn người Demis đều được Dịch Cốt chiếu cố, lúc đi tới đại sảnh, Đỗ Trần không thể trị tội Demis trước, không cùng ba tỷ muội chính diện giao chiến, song phương đều giữ lại thể diện, dưới sự áp tải của ba "Tỷ tỷ" cường đại, hoàn hảo không tổn hao gì cứu ra tất cả đồng học. Cũng quả nhiên là "Đạo tặc không cần trộm", thắng lợi.

Chỉ sợ ngày sau ba tỷ muội biết thực lực chính thức của Đỗ Trần là tam cấp đấu sĩ, biết cả quá trình đều là Đỗ Trần nói láo, đã lừa gạt các nàng thì sao? Nhân gia Đỗ tam thiếu gia nói là thật, bắt quá ba tỷ muội hiểu lầm nhiều ít bao nhiêu thì không thể trách hấn, dưới tình huống này, với thể diện của long tộc ba vị tỷ muội phải tự thừa nhận mình ngu xuẩn, có thể làm khó dễ Đỗ Trần có thân phận đệ tử của Roland cùng Ziege sao?

Tiếc nuối duy nhất chính là Đỗ Trần không có nghĩ tới ba tỷ muội đột nhiên lại có nhận thân... đáng chết, nếu các nàng cho rằng Andy có huyết mạch của núi Miguel, chính mình ngày sau nhất định gặp phải phiền toái.

Ân, phải giải quyết điểm này.

Trong suốt tửu yến trong lòng Đỗ Trần đều tự hỏi việc này, chờ đến khi tửu yến chấm dứt, ba tỷ muội an bài bọn người Demis nghỉ ngơi, trong lúc trong phòng nói chuyện uống trà với Đỗ Trần, hẳn vẫn suy nghĩ.

Jennifer nói:

- Tiểu huynh đệ, bây giờ hiểu lầm đã giải trừ, người tới địa bàn của các tỷ tỷ làm khách, chúng ta lần đầu gặp mặt, các tỷ tỷ không xuất ra chút lễ vật thật sự là mất mặt.

Nàng chỉ vào cảnh sắc ngoài cửa sổ cổ bảo:

- Không sợ người cười chê, nơi này vốn thuộc một con cự long đáng chết, tên kia làm mất thể diện của long tộc, đi làm cái gì "Số 5" thực nghiệm phẩm! Đáng chết, chúng ta giết sạch mọi người nơi này, bắt quá bọn họ còn lưu lại một chút tiểu đồ vật, nhưng cũng có thể miễn cưỡng làm quà, tỷ tỷ dùng mấy thứ này làm chút nhân tình....

150. Đạo Tặc Không Cần Trộm - Pii

Số 5 thực nghiệm? Là cái gì? Đỗ Trần nghi hoặc nhìn ba tỷ muội, bắt quá hẳn mình bạch một việc - tòa thành bảo này dám chắc không phải từ đầu là lãnh địa của long tộc, mà là các nàng từ trong tay người khác cướp được, nhân loại xui xẻo đang tiến hành ở đây một cái thực nghiệm hạng nhất "Số 5" gì đó.

- A a, sao lại tốt như thế chứ?

Đỗ Trần nhìn khắp nơi, trong lòng cũng muốn biết nơi này đến tột cùng có cái gì, tiếp đó hẳn cười nói:

- Theo lẽ mà nói, ta là khách, ba vị tỷ tỷ là chủ nhân, hẳn là ta phải trước tiên dâng lễ vật cho ba vị tỷ tỷ mới phải chứ.

Nói rồi, Đỗ Trần từ trong túi du lịch của mình lấy ra một chuỗi vòng cổ bằng đá quý, mặc dù chuỗi vòng cổ này không có diệu dụng tăng cường đấu khí, nhưng đá quý trên hạng liền là cực phẩm của nhân gian, mười tám viên đá quý mặc dù chỉ nhỏ như ngón tay cái, nhưng độ lớn nhỏ hoàn toàn giống nhau, càng khó kiếm là vòng quanh mấy viên đá nhỏ này có một viên tinh toản lớn nhất, không nói trên đời là vô song song cũng không kém hơn bao nhiêu, thứ đồ này rất hợp khẩu vị của long tộc.

Con mắt ba tỷ muội nhìn vòng cổ không rời, ngưng thần tĩnh khí nhìn bảo bối trên tay Đỗ Trần, Jennifer nuốt nước miếng nói:

- Đệ đệ, người quá hiểu rõ sở thích của các tỷ tỷ. Ha ha, thứ này quá trân quý, đá quý lớn như vậy, khiến cho chúng ta quá khách khí rồi, đừng khí chối từ cũng không có luôn.

- Ba vị tỷ tỷ, chuỗi vòng cổ này là loại hàng đầu, tên là Hải Chấn, nghe nói trong trận động đất trăm năm trước tại Nam hải của đại lục Beins, phát hiện ra trong một cái khe của hải tộc, loài người từng tìm được một viên lớn hơn một chút, song cũng không thể so với viên Hải Chấn to nhất này, bởi vì tuyệt đối không thể tìm ra nhiều viên đá nhỏ có hình dáng màu sắc giống hệt nhau thế này. lại có thể xuyên thành mỗi chuỗi đá quý đeo cổ.

Đỗ Trần nhìn thoáng qua hình dáng thất thần của ba vị tỷ muội, cười nói:

- Trên người tiểu đệ cũng chỉ có thứ này mới có đủ tư cách để tặng cho ba vị tỷ tỷ có huyết mạch của hoàng thất long tộc! Đáng tiếc duy nhất là chỉ có một, bất quá nếu như có thêm một vòng cổ giống thế này, thì giá trị của nó đã bị giảm đi rất nhiều.

Trong lòng tam tỷ muội gấp gáp, hận không thể cướp đá quý từ tay Đỗ Trần, đó là thất lễ. Các nàng bây giờ đang diễn theo thân phận quý tộc, cho nên dù không nhìn được cũng phải cố nén.

Đỗ Trần không vội vã đưa vòng cổ cho bọn họ, mà từ trong túi lại lấy ra một hộp nhỏ, vừa mở ra, một đạo quang mang màu lam nhanh chóng tràn ngập phòng:

- Ba vị tỷ tỷ, ta cùng với bá phụ Jonathan mặc dù chưa gặp mặt, nhưng ta đối với uy danh hiển hách của lão nhân gia kính ngưỡng vô cùng, thứ đồ nhỏ này xin ba vị tỷ tỷ chuyển cho bá phụ, đây là một chút tâm ý của vãn bối.

- Tâm Hải Dương? Chẳng lẽ đây là thiên cấp tinh toán lớn nhất trong truyền thuyết, Tâm Hải Dương?

Ba tỷ muội kinh hãi thất sắc. Trời ạ, Francis tặng hai kiện lễ vật này, tương đương với tài sản của một cao cấp quý tộc. Đệ đệ đẹp trai này thật sự quá giàu có.

- Nhân lực của ba vị thật tinh tường! Đúng là Tâm Hải Dương.

Đỗ Trần giao lễ vật cho ba vị tỷ muội, trong lòng cười thầm, những thứ không có tác dụng tăng đấu khí, với mình không có chút tác dụng, nhiều nhất là làm đồ chơi cho trẻ nhỏ, nhưng trong mắt long tộc đó lại là một bảo vật tốt nhất, bằng vào bọn họ cùng Roland, Ziege, mình kết hảo hữu với long tộc là rất đúng rồi.

- A a, tiểu đệ lần này du học, không mang theo nhiều châu báu. Nếu không có thể may mắn hái phỏng núi Miguel, lúc đó sẽ dâng lên ba vị tỷ tỷ cùng bá phụ một phần hậu lễ.

Ba tỷ muội nhận lấy vòng cổ, cười nói:

- Tốt lắm, nếu đệ đệ người ngày khác tới núi Miguel...

Linda vỗ vàng một chút, tiếp lời:

- Mặc dù núi Miguel là cấm địa đối với ngoại tộc, thiện nhập sẽ bị xử tử, nhưng đệ đệ người là người của núi Miguel, muốn hái phỏng cha ta, trước tiên để ba tỷ muội ta tiếp đón là được.

- Tiểu đệ đã nhớ, vậy, ta bây giờ rất tò mò, ba vị tỷ tỷ chuẩn bị cho ta tiểu lễ vật gì?

- Tốt lắm, nhị muội, người cùng Francis huynh đệ tới thực nghiệm thất nhìn một chút.

Ánh mắt nàng dừng trên vòng cổ họ.

Linda cũng nhìn vòng cổ, cười nói:

- Tam muội, người dẫn Francis huynh đệ đi xem đi.

Betty trong mắt hiện lên quang hoa của đá quý, cười nói:

- Đại tỷ, thực nghiệm thất dưới đất là người đốt, người rõ nhất, người đi đi.

Ba người đùn đẩy nhau một hồi, cuối cùng, lão đại Jennifer lưu luyến không thôi cùng Đỗ Trần rời đi thánh phòng.

Tiếp theo Jennifer vừa ra cửa, Đỗ Trần không có đi xa, đã nghe tiếng hai tỷ muội ở phía sau tranh chấp:

- Hắc, ta đeo trước.

- Không, hẳn là ta đeo trước, ta là tỷ tỷ.

Đỗ Trần nhún vai, cười, tiếp tục đi.

Jennifer dẫn Đỗ Trần đi tới phía sau đại sảnh tiến vào cửa vào mặt thất, mở cửa ra, nhìn kết cấu phía dưới, Đỗ Trần sửng sốt.

Đáng chết, nơi này có kết cấu hình như không, quả thực là giống như đúc thực nghiệm thất của Phillip.

Chẳng lẽ...

- Đệ đệ, đi thôi.

Jennifer dẫn Đỗ Trần đi xuống, đột nhiên trầm giọng nói:

- Tỷ tỷ nhắc nhở người, Demis kia rất hỗn đản, phi thường hỗn đản.

- A? Sao vậy?

Đỗ Trần thuận miệng ứng phó, nhưng mắt hắn lại không ngừng đánh giá kết cấu của thực nghiệm thất. Mẹ nó, từ bậc thứ nhất tới bậc sáu mươi chín hoàn toàn giống nhau, ngay cả số bậc đều giống nhau.

Jennifer đi trước dẫn đường, không có chú ý tới sự dị thường của Đỗ Trần, nàng tiếp tục nói:

- Demis kia tại trấn York đổ thừa lại chạy, chạy tới phụ cận tọa cổ bảo giữa vân vụ sâm lâm, ba tỷ muội chúng ta đuổi tới, chỗ này gặp cự long Bì Khắc là thực nghiệm phẩm, sau khi giết Bì Khắc, Demis ghé tởm kia cũng nói, hẳn có một tiểu huynh đệ, chính là người...

- Hắc nói, người phi thường đẹp trai, còn có rất nhiều tiền, hẳn có thể dụ người tới, dùng tài phú của người cùng thân thể bồi thường khoản thua bạc của hắn...

- Cái gì? Demis đáng chết.

Đỗ Trần sờ sờ cái mũi, trong lòng ghi nhớ "chỗ tốt" này của hỗn đản Demis.

- Nhưng tỷ muội chúng ta theo địa điểm mà hắn nói tổ chức mai phục, kết quả bắt được các học sinh... ta xem ra, Demis này không tốt, người tốt nhất đề phòng hắn lại bán đứng người! Tốt nhất là trực tiếp giết chết hắn. Tỷ tỷ có thể giúp đệ đệ.

Đỗ Trần "hơi khó khăn" nói:

- Không tốt, Demis là sư phụ của đầu thần học viện, ta ...

Jennifer điềm nhiên nói:

- Tỷ tỷ hiểu, vậy người nhất định phải cẩn thận một chút, mặc dù với thực lực của người tuyệt đối sẽ không sợ hãi loại chuyện này.

Đỗ Trần ưu nhã cười cười, nói:

- Ta cảm tạ đại tỷ đã quan tâm.

Dừng một chút lại nói:

- Nơi này có dấu vết như là đã bị đốt cháy.

- Đúng vậy, là ta hạ thủ, lúc ấy ta đốt tất cả mọi thứ nơi này, không có nghĩ có một số đồ vật bên trong không e ngại lửa của ta. Hắc, tất cả đều có thể miễn dịch với tự nhiên nguyên lực rất mạnh...

Jennifer còn có một câu chưa nói bản thân long tộc các nàng có năng lực miễn dịch đối với một bộ phận tự nhiên nguyên lực, cho nên thứ đồ này với các nàng không hữu dụng, mới thuận tiện đưa ra kiểm chút nhân tình.

Thực nghiệm thất của nơi này cùng thực nghiệm thất của Phillip giống nhau như đúc, mặt ngoài đều là mười tám tầng, mười bảy tầng trước đã bị Jennifer dùng lửa gần như đốt cháy sạch, nhưng giữa tầng mười tám có chút luyện kim phẩm đặc thù không bị thiêu hủy.

Đáng chết, chẳng lẽ nơi này cũng là một trong những thực nghiệm thất của Phillip, bằng không sẽ không có khả năng giống nhau như thế. Đỗ Trần đi theo Phillip học luyện kim thuật mấy tháng, mặc dù còn không đủ trở thành đại sư, nhưng tri thức cơ bản đã có. Hắn nhìn một chút thực nghiệm phẩm rơi vãi lung tung trên mặt đất, trong lòng thầm nghĩ, đây là một thực nghiệm về thú loại.

Thực nghiệm phẩm cự long Bì Khắc.. hắn bị Jennifer đốt chết.... Andy ăn cự long bị nướng chín...

Mẹ nó! Tất cả chuyện này xuyên thành một lộ tuyến, Đỗ Trần hiểu được nguyên nhân biến dị của phỉ lang Andy... trong thực nghiệm này có một bộ phận của đầu khí truyền thừa, mà Andy đáng thương, kế thừa cự long Bì Khắc mà thành đệ số 5 thực nghiệm phẩm.

Jennifer cười nói:

- Ai nha, địa phương này quá rối loạn, tỷ muội chúng ta cũng không có thu dọn... dù sao những thứ không bị thiêu hủy đều ở nơi này, tỷ tỷ thu dọn một chút, sau đó...
- Không, không cần thu dọn, đại tỷ, theo ta quan sát, nơi này là một luyện kim thất, mà ta đối với luyện kim thuật cũng rất hứng thú, thậm chí có thể nói là mê luyện điên cuồng.

Đỗ Trần cười nói:

- Nếu người không ngại, ta muốn tối nay ở chỗ này, bởi vì luyện kim phẩm nơi này cùng sự bố trí thực nghiệm thật, thật sự để người ta mê mết.

Jennifer sững sốt, yêu cầu của đệ đệ này có chút cổ quái, bất quá nơi này dù sao cũng là nàng cướp được, cho dù Đỗ Trần thật sự hủy đi nơi này bọn họ cũng không chút tiếc nuối!

- Được rồi, đại tỷ lên trước, người có gì cứ gọi ta.

Đưa mắt nhìn Jennifer rời đi, Đỗ Trần vuốt cái mũi đứng ở trung ương tầng thực nghiệm thứ mười tám, đầu tiên là hướng bên trái đi mười bước, lại đi về phía trước hai mươi bước, sau đó cúi mình, mở một viên gạch hồng trên sàn.

Quả nhiên, trong thực nghiệm thất này cũng có một tầng thứ mười chín bí mật, bất quá ba tỷ muội cự long không phát hiện thôi.

Nhìn cửa ngầm dưới phiến đá, Đỗ Trần nở nụ cười.

Không có khóa ở tầng thứ mười chín, nhất định sẽ cho mình không ít tin tức thú vị.

Một đêm này, Demis trước các vị đệ tử phải thừa nhận sai lầm.

Mà trong địa lao, lại đang diễn ra một hồi...

Đương, ba tỷ muội mở cửa ngục, quay đầu nhìn Brockman đang có thần sắc hoảng sợ mà trong lòng buồn bã, chủ ý của Francis không thể chống lại, nhưng thế cũng tốt, hơn nữa tỷ muội chúng ta còn có một vị thần tứ bá tước mà.

- A! Các người muốn làm cái gì?

Tiếng kêu thảm thiết của Brockman rất nhanh biến thành thanh âm mập mờ *** long tộc sinh tính dâm loạn, đối với phương diện này thật sự rất chịu khó nghiên cứu. Ít nhất, ba tỷ muội chẳng biết dùng được vật gì, hay là bí thuật, tóm lại, các nàng lưu lại một đoạn ký ức phi thường tốt...

Bất quá, Brockman thần tứ bá tước đáng thương lại lưu lại trí nhớ cái dạng gì a, điều này không phải ngoại nhân có thể biết.

Mà Đỗ Trần lại ở trong tầng thực nghiệm thứ mười chín xem tài liệu, ánh mắt lóe lên không ngừng, khoe miệng lộ ra một tia cười lạnh.

Phillip thuộc một tổ chức thần bí, mà cái tổ chức kia đang muốn làm một sự nghiệp lớn phi thường. mà loại sự nghiệp này cần chiến lực của rất nhiều đầu thần cùng dị thú.

Vì cần binh viên, Phillip nghiên cứu "Vong linh đấu thần", thực nghiệm này có thể nói là có tầm cỡ thời đại, chuyên môn cung cấp vong linh sinh hóa binh chủng cho tổ chức, nhưng một binh chủng như vậy rất dễ bị người khác nắm được nhược điểm, nhất cử tiêu diệt nên Phillip có khái niệm thực nghiệm "Tổ hợp dị thú", là một binh chủng có thuộc tính tự nhiên phong phú, để cho binh lực của tổ chức không chỉ có vong linh loại.

Mà "Tổ hợp dị thú" là dung hợp sáu luyện kim hồn tinh của sáu dị thú vào một chỗ, trong đó số 1 là cường đại nhất là chính, để cho số 1 thu đặc điểm của năm dị thú kia, cuối cùng biến thành một siêu cấp thực nghiệm thần sủng, phối hợp siêu cấp vong linh đấu thần tác chiến.

"Phillip, người thật sự là một thiên tài, khó trách Andy có thể hiểu được nhiều chuyện như vậy, nguyên lai nó ăn số 5 đã được kết hợp rất nhiều đặc tính dị thú bên trong."

Mặc dù là địch nhân, Đỗ Trần cũng không thể không thừa nhận, Phillip trong lĩnh vực luyện kim thuật là một tuyệt thế thiên tài khiến thế nhân kính phục.

Đỗ Trần lấy ra khối lập thể có được từ Ngư Nhân vương, nhìn một chút, đột nhiên bĩu môi:

- Số 6, Brockman chính là vì thứ này mà tới.

Trong lúc này, Đỗ Trần đột nhiên nghe được tiếng bước chân, hắn vội thu dọn hết thấy, vừa nhìn người xuống, hắn thở dài:

- Dịch Cốt, có việc gì?

- Thiếu gia, theo đồng học của ngài nói, trong lao phòng trên mặt đất còn có Brockman...

- A?

Con mắt Đỗ Trần sáng ngời, vuốt mũi, khoe miệng xẹt qua một nụ cười:

- Dịch Cốt tiên sinh cường đại, tin tức này của người thật sự khiến ta cao hứng... bây giờ, ta muốn suy nghĩ, tập trung suy tư một chút..

Hắn nhún vai:

- Brockman tiên sinh thân ái? Ta có một kế hoạch, đáng tiếc, nó còn cần một vài điểm nữa mới... hoàn thiện.

151. Về Ngoài Vong Linh Bị Loại Bỏ

- Là kế hoạch nhằm vào Brockman sao?

- Đúng vậy, nhưng không chỉ nhằm vào hắn, Dịch Cốt, người tuyệt đối không thể tưởng được, Phillip giáo chủ của Da Tát giáo chúng ta bây giờ có siêu cấp kế hoạch gì đâu.

Đỗ Trần vỗ vỗ một xấp tài liệu trên tay, cười nói:

- Được rồi, trước tiên giúp ta thu thập tất cả tư liệu tầng mười chín vào trong Liên Hoa, ta phải chậm rãi nghiên cứu chúng.

Đỗ Trần phóng ra một đóa Liên Hoa, trong Liên Hoa của hắn thật sự có rất nhiều đồ, không cần nói tới tài vật mà Brockman bị mình lấy đi đã chiếm hơn một nửa đóa Liên Hoa:

- A a, Liên Hoa thánh khí quá nhỏ, ta phải tu luyện nhanh hơn, để bọn chúng lớn hơn một chút, bây giờ không thể làm gì khác hơn là cùng các lão tổ mẫu thương lượng một chút, để cho thực nghiệm phẩm này cùng các nàng ở một chỗ.

Đỗ Trần gọi ra Lily cùng Lucy, nhưng không đợi hắn nói, hai vị lão tổ mẫu đột nhiên vô cùng không giống với ngày thường, mặc dù bộ dáng vẫn giống nhau, nhưng bản chất...

Trước kia Lucy cùng Lily song bào thai lão tổ mẫu đều có trang phục hầu gái tóc màu đỏ, cho dù trong bóng đêm, dung mạo diễm lệ của các nàng cũng có chút quý khí âm sâm, loại cảm giác này mặc dù không hiển rõ, nhưng Đỗ Trần dựa vào cảm giác huyền diệu trong đầu có thể nhìn ra.

Nhưng hôm nay, mặc dù tại thực nghiệm thất dưới đất vẫn âm u như trước, nhưng các lão tổ mẫu nhìn qua cũng hết sức... sáng lạn như ánh mặt trời, Đỗ Trần tìm không ra từ ngữ để tả cho chính xác.

- Ân? Hai vị tiểu thư, các người...

Dịch Cốt dựa vào thực lực cường đại của hắn, cũng nhanh chóng phát hiện sự bất đồng của hai vị lão tổ mẫu.

- Vong linh khí tức trên người các người đã biến mất rất nhiều, cơ hồ không cảm giác được nữa.

- Đúng vậy, chúng ta cũng đang muốn nói chuyện này, nếu không có sự trợ giúp của Francis, chúng ta không cách nào thoát ra từ trong Liên Hoa thánh khí, nên phải chờ tới bây giờ.

Lily nhanh chóng nói, mà Lucy lại đánh giá hoàn cảnh chung quanh, ngạc nhiên nói:

- Nơi này là nơi nào? Có tiện nói chuyện không?

- Dịch Cốt, người đi ra chặn cửa lại, đừng cho người quấy rầy chúng ta.

Đỗ Trần kinh ngạc đánh giá hai vị lão tổ mẫu:

- Hai vị tiền bối, các người có cái biến hóa gì thì bây giờ có thể nói rồi, chẳng lẽ là Liên Hoa thánh khí của ta gây ra, thương tổn tới thân thể vong linh của các vị?

Đỗ Trần không khỏi kinh dị, dù sao hắn đối với hữu ích của Liên Hoa thánh khí chỉ biết bề ngoài, một chút pháp môn tiên gia huyền diệu hắn căn bản một khiêu không thông, khó mà bảo đảm không gặp phải cái gì ngoài ý muốn.

- Người không cần lo lắng, vong linh khí tức của chúng ta quả thật đã mất đi rất nhiều, nhưng đây là chuyện tốt.

Lily cười nói.

- Đúng vậy, chúng ta lúc đầu đã nói, Francis, tựa hồ người cũng không quá hiểu rõ Liên Hoa thánh khí của người.

Lucy cười cười, chờ khi Đỗ Trần gật đầu thừa nhận, nàng tiếp tục nói:

- Sau khi người rời khỏi Liên Hoa thánh khí, chúng ta tiến vào thánh khí, theo thánh khí biến hóa lớn nhỏ, điều này rất kỳ diệu, nhưng càng kỳ diệu là, đang khi người dán thánh khí lên người...

Nàng có chút nhú mày, tựa hồ tổ chức lại câu từ, thật lâu sau mới nói:

- Cụ thể ta nói không rõ lắm, nhưng khi người dán thánh khí lên người, chúng ta hình như tiến vào một cái không gian huyền diệu...

- Một không gian khác sao?

Đỗ Trần sửng sốt, hắn nhiều nhất chỉ có ẩn thân tại Liên Hoa, sau đó phi hành xung quanh, nhưng chưa bao giờ ẩn thân trong Liên Hoa, sau đó còn dán Liên Hoa lên người - hắn cũng không làm được điều này.

Bởi vậy, Đỗ Trần vẫn không biết Liên Hoa một khi biến thành hoa văn, sẽ sinh ra một không gian khác.

Liên Hoa pháp bảo còn nhiều công năng mà Đỗ Trần phải đi tìm hiểu... ngay cả ba đóa hoa của quẻ kiền chỉ có công năng phi hành, đánh người, để đồ sao? Lão tứ chỉ có thể là ẩn hình phòng ngự sao? Lão ngũ có đúng hay không thật sự vô năng?

Đỗ Trần cười nói:

- Hai vị tiền bối, ta đối với Liên Hoa thánh khí quả thật không hiểu rõ, các người nói cụ thể một chút cái không gian kia được không? A, hiểu biết của ta đối với ba đóa Liên Hoa chỉ là ẩn thân, phi hành.

Nếu "Bồ Đào" ở chỗ này, lão nhất định đá dít Đỗ Trần, sau đó rống lên "Xú tiểu tử, người cũng dám dùng Liên Hoa đương phi kỵ dụng? Sao người không bị đánh chết đi chứ? Dám coi thường thiên vật, người, sao người còn không bằng cầm nó đánh con ruồi."

Đáng tiếc Bồ Đào không ở chỗ này, Đỗ Trần cũng chạy quá một kiếp, hần chăm chú nghe Lucy nói.

- Cái không gian kia thời gian trôi qua tựa hồ phi thường chậm rãi, hơn nữa, có một loại quang mang thần thánh phi thường tràn ngập cả không gian, vốn tỷ muội chúng ta sau khi nhìn thấy không gian tràn ngập thần thánh quang mang tưởng rằng chết chắc, nhưng ai ngờ, chúng ta lại đột nhiên nghe thấy thanh âm, là thanh âm của một lão nhân phi thường hiền lành, lại phi thường thánh khiết, ta nghe không hiểu, chỉ có thể đọc cho người mấy cái âm tiết.

Lucy nói ra mấy âm tiết, Đỗ Trần tâm trạng sáng tỏ, đây là dùng hán ngữ niệm kinh, đáng tiếc mình đối với kinh phật một khiêu không thông, cho dù Lucy hoàn toàn nói lại, mình nghe cũng không hiểu.

- Phối hợp thanh âm này, cảm thụ quang mang thần thánh bên trong, tỷ muội chúng ta cũng không bị thương tổn, bắt đầu, chúng ta với đặc tính của Liên Hoa thánh khí, thanh âm nọ bảo vệ chúng ta, cho nên, lần trước đối phó sát thủ chúng ta cũng không có hồi.

Lucy dừng một chút, lại nói:

- Nhưng gần đây lại xảy ra một chút chuyện cổ quái, người thấy đây.

Nàng vòng vo:

- Vong linh khí tức của chúng ta từ từ tiêu tán, nhất là ta cùng Lily, vong linh khí tức cơ hồ đã hoàn toàn biến mất, có thể bởi vì thực lực của chúng ta cao nhất, nhưng cũng không giống Cuban bị tịnh hóa, ngược lại...

Lại suy nghĩ một lúc, nàng nói:

- Ngược lại như là trọng tổ thân thể nhân loại giúp chúng ta, không, không phải thân thể nhân loại, mà là một thân thể mới hoàn toàn, chúng ta không biết tới cùng là gì, mà người lại không nhắc tới loại tình huống này, cho nên ta suy đoán, là bên trong Liên Hoa thánh khí xảy ra một chút tình huống biến hóa.

Đỗ Trần càng nghe càng giật mình, tới cùng là chuyện gì xảy ra? Hần nghĩ một chút về chuyện cổ, các pháp bảo của yêu ma thần tiên, chỉ có thể cho mình một đáp án không chính xác - ba đóa Liên Hoa ở quê kiền, chúng nó biến thành lò luyện đan của lão quân, quan âm ngọc tịnh bình không gian bảo bối, sau đó bị sinh vật bị thu vào đó bị ảnh hưởng.

Nhưng ảnh hưởng này là loại gì?

Lucy xem thần sắc lo lắng của Đỗ Trần, cười cười:

- Người không cần lo lắng, Lily nói qua rồi, loại biến hóa này đối với tỷ muội mà nói là một chuyện cực tốt. Bây giờ ta cùng Lily có tu vi cực mạnh trong các tỷ muội đã có biến hóa rất rõ ràng, với kinh nghiệm của chúng ta, thân thể mới thậm chí so với thân thể loài người trước kia của chúng ta còn mạnh hơn nhiều lần, một khi tỷ muội chúng ta chuyển hóa toàn bộ, vậy có thể trọng hiện uy danh Hồng Loan vũ trận năm đó! Thậm chí còn hơn năm đó.

- Chuyện này thật sự quá tốt!

Đỗ Trần mừng rỡ, bất quá hần một phần mừng rỡ vì phát hiện ra công năng mới của Liên Hoa pháp bảo, nhưng một mặt lại có càng nhiều tin tức, lão tổ mẫu không thể rời hần, ha ha.

- Cảm tạ người, Francis, người cho tỷ muội chúng ta trọng hiện thân thể, được nhìn lại ánh mặt trời cùng cơ hội khôi phục thực lực.

Lucy cùng Lily nghiêng mình thi lễ.

Đỗ Trần vội hỏi:

- Hai vị tiền bối, lời khách khí không cần nói, ngài là bằng hữu của hai vị tổ tiên Shigeru cùng Wolfe, có thể giúp người, ta vô cùng vui vẻ.

- Đúng vậy, đại ân không nói lời tạ.

Hai tỷ muội liếc nhau, đồng thời gật đầu.

Lily nói:

- Được rồi, không gian trong Liên Hoa thánh khí không ngừng sinh ra ảnh hưởng với chúng ta, hơn nữa đối với những thứ người để trong đó hình như cũng có ảnh hưởng.. người mau kiểm tra một chút.

Đỗ Trần cả kinh, mau chóng lấy ra đồ vật trong Liên Hoa pháp bảo, mà Harry vì nhát gan cũng bị tiến vào trong đó.

vừa thấy Harry, Đỗ Trần vội hỏi:

- Harry, người trong Liên Hoa thánh khí của ta, có phát hiện gì không?

Harry mờ mịt lắc đầu:

- Không có a, bên trong một mảng đen tối, ta hồ đồ đi vào, lập tức lại hồ đồ đi ra.

Đỗ Trần lại nhìn Lucy:

- Được rồi, trước kia ta đã từng biến những người khác thành hoa văn dán lên người, nhưng bọn họ đều không có gì cổ quái.

Lucy nhú mày:

- Chẳng lẽ, loại biến hóa này nhằm vào vong linh chúng ta?

- Sau này nghiên cứu một chút a, hai vị tiền bối, các người nói vật phẩm của ta bị ảnh hưởng, vậy là cái gì?

Lucy nói:

- Chờ một chút... được rồi, tất cả vật phẩm bị ảnh hưởng, hình như đều có liên quan tới vong linh! Xem ra biến hóa bên trong thánh khí của người cũng chỉ nhằm vào vong linh chúng ta.

Đỗ Trần lấy từng kiện ra kiểm tra, cũng quả nhiên, một số phần thực vật nguyên liệu có được từ luyện kim thực nghiệm thất của Phillip, mà theo cách nói kiếp trước là có âm khí toàn bộ đầu xảy ra biến hóa - toàn bộ đều mất đi rất nhiều quý khí.

Trước sau nghiệm chứng, Đỗ Trần mặc dù không rõ chi tiết, nhưng cũng biết phát sinh chuyện gì...

Bề ngoài ba đóa Liên Hoa là giết quỷ, bên trong lại là giúp quỷ - đây là kết luận bước đầu của Đỗ Trần! Đối với nguyên nhân, Đỗ Trần cũng cho chính mình một cái, phật gia mặc dù giảng cứu ngang hàng, nhưng đối với ác quỷ cùng thiện quỷ cũng có sự khác nhau, ý tứ của Liên Hoa pháp bảo hẳn là giết ác quỷ, giúp quỷ đáng thương, hoặc là quỷ chết oan, vì thế lão tổ mẫu là anh linh vì nhân loại bỏ mình, nên giúp các nàng - đây đều là việc thiện.

Nguyên lai biến hóa của lão tổ mẫu chính là một việc thiện, để cho anh linh có thể trọng kiến nhân gian, cứu hơn trăm người các nàng là một đại việc thiện.

Đỗ Trần nở nụ cười, tiếp đó, tiếng cười của hắn càng lúc càng lớn, bởi vì hắn đã nghĩ ra một việc rất thú vị.

- Các tiền bối, nếu chuyện này đối với các người không xấu, ngược lại có trợ giúp rất lớn, vậy các người cứ an tâm ở trong Liên Hoa thánh khí! Về chuyện tòa cổ bảo rất phức tạp, ta có chút chuyện phải lập tức giải quyết, để ngày sau giải thích.

Các lão tổ mẫu bây giờ chỉ nhờ cậy việc Đỗ Trần giúp họ, tự nhiên không phản bác, các nàng hưng phấn về trong Liên Hoa, mà Tuyết Bỉ nhân Harry cũng hồ đồ trở về.

- Dịch Cốt, trở về đi.

Đỗ Trần lấy khối lập thể đặt trong tay, cười mỉa hoặc nhìn Dịch Cốt:

- Theo Alex nói, thứ này toàn bộ do tài liệu thánh khiết chế thành, tác dụng hẳn là khắc chế vong linh, nhưng Phillip lại không để ý tới việc khắc chế vong linh gì đó, vậy, nó vốn có tác dụng khác, chính là tăng phúc vong linh lực lượng, vậy bây giờ nhất định sẽ xảy ra chút biến hóa thú vị... a a, kế hoạch của ta nhằm vào Brockman cùng Phillip bây giờ hoàn toàn có thể hoàn thiện... đi, ta trước tiên cứu Brockman, sau đó lại bán đứng hắn một lần, hắn nhất định sẽ rất nguyện ý giúp ta kiếm tiền...

152. Tù Nhân Là Nô Bộc

Sáng ngày thứ hai, tam mẫu bạo long thoát nhìn rất thỏa mãn, lưu luyến rời khỏi địa lao. Yến tiệc ngày hôm qua, trong khi Đỗ Trần đã ám chỉ trào phúng các nàng không đủ "Quý tộc" nên sáng sớm hôm nay để bảo trì phong độ "Quý tộc", ba tỷ muội không thể làm gì khác hơn là bỏ xuống thần tứ bá tước Brockman "Anh vĩ", "Cường kiện", bắt đầu chuẩn bị bữa sáng.

Tự nhận là quý tộc trong long tộc, hết sức quý trọng thể diện của mình, họ muốn trong bữa sáng lấy lại thể diện mà buổi yến tiệc hôm qua đã mất.

- Hai vị muội muội, các người đi giết chết dị thú trong phạm vi trăm dặm! Ai, biểu đệ Andy của chúng ta quá ham ăn, thật không biết thân thể nhỏ bé của hắn sao có thể dung nạp được nhiều thực vật như thế. Ngày hôm qua, hơn phân nửa yến tiệc tiêu chuẩn của cự long cũng bị hắn ăn hết, cũng là phần thức ăn đủ cho ba tỷ muội chúng ta ăn hai ngày! Hơn nữa có thể thấy rõ, hắn cũng thật sự chưa no. Nếu để cho người khác biết, chúng ta để cho khách nhân ăn không no, thật sự là dọa người.

- Đúng vậy, biểu đệ Andy quả nhiên không tầm thường.

Linda cùng Betty gật đầu, sau đó vội vã đi chuẩn bị thực vật.

Bữa sáng vẫn ở đại sảnh tầng một của cổ bảo, nhìn các dạng thịt như tiểu sơn chất trên bàn, Đỗ Trần trầm nghĩ, tổ hợp thí nghiệm dị thú rất nhanh sẽ hấp thu chuyển hóa công năng sao? A a, khoa học, quả nhiên là khắc tinh lớn nhất của ngu muội.

Trong lòng nghĩ, Đỗ Trần đột nhiên nhìn thức ăn đầy phòng mà bĩu môi, sau đó không ăn mà đặt dao đĩa trên bàn.

- Huynh đệ, người có gì không hài lòng sao?

Jennifer sửng sốt, bởi vì trong lễ nghi, cử động của Đỗ Trần ám chỉ, chủ nhân, ta ăn xong rồi, người có thể dọn bàn... phối hợp với cử chỉ không ăn, thì là rõ ràng nói, ta đối với an bài của chủ nhân rất không hài lòng.

- Ba vị tỷ tỷ, mọi người đều là người mình, tiểu đệ có câu không thể không nói, thủ nghệ của ba vị tỷ tỷ không kém, nhưng chúng ta là người nhà, ba vị tỷ tỷ chuẩn bị như vậy không tính là thất lễ. Nếu trước mặt ngoại nhân, lại là bữa sáng của một đại quý tộc mà không có một người thị hầu, thì rất là thất lễ! Thật sự mất đi thể diện của quý tộc...

Ba tỷ muội mặt đỏ lên, lại đắc ý nở nụ cười, ngày hôm qua ba tỷ muội không để ý tới chuyện người hầu nên thật sự mất thể diện, hôm nay sao có thể phạm loại sai lầm này?

- Huynh đệ, ba vị tỷ tỷ thất lễ, thật không dám dấu, chúng ta thiếu chút người hầu, chỉ có hai người, trong đó một người trọng thương không thể đi.

Linda tiếp lời cười nói:

- Bây giờ người hầu khỏe mạnh kia đang ở trong phòng bếp. Yên tâm, hắn lập tức tới phục vụ. A a, Francis huynh đệ, người còn không có nếm qua thức ăn do một vị thần tứ bá tước nấu a?

Mặt nàng lộ vẻ thỏa mãn.

- A? Ba vị tỷ tỷ có thể có thần tứ bá tước làm người phục vụ sao? Đấu thần tại thượng, có thể cho hắn đến mau một chút không? Ta đợi không được rồi, ha ha, do một vị thần tứ bá tước nấu... khách khách.

Đỗ Trần hâm mộ nhìn ba tỷ muội.

Ba tỷ muội đặc ý gọi lớn, có lẽ đó là người hầu có thân phận cao nhất tam đại lục, Brockman nhanh chóng chạy tới cửa bước vào đại sảnh.

Lão thiên, đây chính là Brockman phong lưu hào sảng, ý khí phong phát sao?

Đỗ Trần nghĩ tới bắt đầu và kết cục, nhưng không có nghĩ tới quá trình, Brockman tiên sinh đáng thương đã vượt qua nhiều ngày với cuộc sống tù binh cùng nam sủng, có thể chẳng trở lại cuộc sống trước kia, sớm đã không còn anh tũn ngày xưa, mặc dù hần mặc quần áo tiêu chuẩn của quản gia quý tộc dùng cho yến tiệc, tóc dài buông xõa, từ trên trang phục còn thấy được, nhưng bước đi hư phù (thất thiếu), sắc mặt hôn ám, đôi mắt vốn tuấn mỹ giờ phút này đã vô thần, nhất là từ miệng, da tay lộ ra vết tích, cho thấy thân thể nhất định đã thụ qua cái gì đó "Phi nhân đạo", quả thật là "Phi nhân"...

- A!

Brockman vừa thấy Đỗ Trần trong mắt có thêm vài phần thần thái, suýt nữa xông lên kể lể bất hạnh mà mình gặp phải, nhưng hần lại cúi đầu nhìn trang phục người hầu cùng bộ dáng thất hồn lạc phách của mình, lập tức xoay người rời đi.

- Hừ!

Jennifer âm lãnh nhìn Brockman, âm thanh lạnh lùng:

- Làm gì? Muốn cho ta thất lễ trước mặt bằng hữu sao? Đáng chết, đêm nay nhất định phải chú ý "Thượng" cho người.

- Không, ta, ta không dám...

Ân, Linda phát ra một tiếng quái dị từ lỗ mũi. Đỗ Trần cố ý làm bộ kinh ngạc nói không ra lời, thầm nói, chờ người lại gặp chuyện dọa người, lão tử sẽ cứu người.

Linda hừ lạnh khiến Brockman run run, chẳng biết hần nghĩ tới chuyện kinh khủng gì, lập tức run rẩy xoay người cúi cung, thay đổi ngữ ngôn cùng ngữ khí:

- Không, ba vị chủ nhân cường đại, người hầu trung thành của ngài Brockman không dám cãi mệnh lệnh của ngài.

Giờ khắc này, Brockman tâm như tro tàn, ai, có lẽ chính mình hần là buông bỏ nghiệp lớn của tổ chức, tự vẫn quên đi thôi.

- Biết là tốt rồi! Tối, ra mắt huynh đệ của chúng ta, Francis đại nhân!

Jennifer hô.

Brockman hai chân như bị quán chú sức nặng vạn cân, gian nan đi tới trước mặt Đỗ Trần, sau đó đau khổ, không cam lòng, xấu hổ nhìn bằng hữu của mình... mà Đỗ Trần, hoàn toàn "Sững sờ".

Ai, không thể tưởng tượng được Francis các hạ cũng bị hình dáng của mình bây giờ dọa sợ ngây người. Brockman đau khổ cúi đầu:

- Chúc ngài tốt lành, khách nhân tôn quý.

Jennifer hài lòng gật đầu, cười với Đỗ Trần:

- Huynh đệ, người xem người hầu này của ta thế nào? Tam đại lục còn có người hầu cao quý như vậy sao, anh tuấn như vậy sao, nghe lời như vậy sao?

- Không có, không có.

Đỗ Trần tiếp lời, sau đó, hần đứng bật dậy, nắm lấy tay Brockman, cả kinh nói:

- Trời ạ, Brockman, bằng hữu của ta! Ngài sao lại... ài!

Đỗ Trần suýt nữa giậm chân miệng muốn nói lời tiếc hận cho những tao ngộ của "Bằng hữu", hần than vãn:

- Lão thiên, tại sao ngài lại gặp nhiều thống khổ như vậy, tại trấn York, người đã bị thiết tặc đáng hổ thẹn lấy sạch tiền tài cùng quần áo, trần truồng trong phòng, còn suýt nữa bị bán làm nam tính nô dãi! Tại sao vận xui không thể rời ngài? Bây giờ, ngài lại...

- Francis, có thể gặp người...

Brockman kích động nắm chặt tay Đỗ Trần. Trời ạ, hấn rốt cục từ trong khiếp sợ hồi phục lại, bản thân có hi vọng được cứu rồi! Trong sự kích động, Brockman ngay cả phương thức nói chuyện Quý tộc đều quên mất, cầm lấy tay Đỗ Trần la lớn:

- Cầu ngài, cứu ta, lại cứu ta một lần nữa.

Ba tỷ muội đột nhiên da đầu tê dại. Đáng chết, tại sao tù binh của mình đều là bằng hữu của Francis? Trời ạ, chính mình đã Brockman Francis sẽ không trong cơn thịnh nộ giết sạch chúng ta chứ?

Ba tỷ muội lặng lẽ đề phòng, chăm chú vào phản ứng của Đỗ Trần.

Đỗ Trần khó khăn nhìn trái nhìn phải, đột nhiên thở dài:

- Ba vị tỷ tỷ, ta không nói nhiều, chúng ta là người một nhà.

- Đúng, đúng, là người một nhà.

Linda lập tức nói:

- Được rồi, Brockman cùng bằng hữu của ngài không giống nhau, bằng hữu của ngài là chúng ta chủ động bắt, không thể phủ nhận, là chúng ta sai! Nhưng Brockman chính mình xông vào lãnh địa của chúng ta, ngài biết đó. Chúng ta bắt hấn là theo quy củ làm việc của long tộc, cùng là quy củ của núi Miguel.

- Brockman tiên sinh, là như thế sao?

Chờ Brockman gật đầu. Đỗ Trần giật mình gật đầu:

- Nếu như vậy, ba vị tỷ tỷ không sai, quy củ của núi Miguel tam đại lục đều rõ, Brockman tiên sinh xúc phạm vào quy củ của các người, nên đã bị trừng phạt.

Brockman khẩn trương, thậm chí nói, lúc mình tới thì ba tỷ muội còn chưa lập dấu hiệu, hơn nữa cho dù lập, chính mình cũng có thể tới xem tình huống của cơ địa số 5.

Hấn khẩn trương nhìn Đỗ Trần, Đỗ Trần lại nói:

- Nhưng, ta tuyệt sẽ không mặc kệ bằng hữu, không bằng thế này, chúng ta dựa theo quy củ của gia tộc làm việc, ba vị tỷ tỷ ra giá, ta nguyện ý bỏ ra hết thảy để chuộc hồi tự do cho tiên sinh Brockman.

Đây mới là bạn tốt! Brockman khẩn trương, ánh mắt biến thành cảm kích.

Ba tỷ muội ngạc nhiên thật lâu, thương nghị một hồi, Linda nắm lấy tay hai vị tỷ muội, cướp lời nói trước:

Nói thật, người hầu của chúng ta thật không thể, ai có thể kêu người là đệ đệ của chúng ta chứ? Hai vị tỷ tỷ, các người nói đúng không? A a, nếu là quy củ của quý tộc, tỷ tỷ ta cũng không thể phá hủy nó, nhưng không thể không chiếu cố thể diện của đệ đệ, không bằng thế này, lấy một mai đồng tệ tượng trưng.

Nàng vươn một ngón tay.

Cứ như vậy, Đỗ Trần dùng một mai đồng tệ mua lại Brockman, lại lâu la nửa ngày, mọi người rời cổ bảo của ba tỷ muội, đương nhiên Fancino bị đánh thành trọng thương kia cũng được Đỗ Trần thuận tay mua về, bất quá hấn ngay cả một đồng tệ cũng không đáng giá, là phụng tống.

Sau khi rời đi khá xa cổ bảo, các học sinh không hề ngại ba tỷ muội đuổi giết, mong đợi Đỗ Trần rốt cục bắt đầu nở hoa. Việc thiện chỉ mấy nhân mạng mặc dù không đủ để Liên Hoa nở ra nhiều lắm, nhưng Đỗ Trần nhìn đóa thứ năm đã nở hết, đóa thứ sáu còn chưa nở - được rồi, gần đây từ thiện cơ kim đã tăng lên, cho Đỗ Trần không ít việc thiện.

Tin tưởng không bao lâu, các lão tổ mẫu sẽ hoàn thành chuyển hóa, đến lúc đó sẽ cho nhân gia một đại việc thiện đáng giá hơn trăm tính mạng! Đến lúc đó, lão lục phỏng chừng sẽ hoàn toàn nở hết.

Đỗ Trần lấy cớ để Harry một lần nữa xuất hiện trước mặt mọi người, sau đó trong lúc các học sinh chuẩn bị dựng trại, liền đi tới bên Brockman.

Brockman thấy Đỗ Trần tới, ngồi ở bên gốc cây, thở ra một hơi, nhìn lại phương hướng cổ堡, buồn bã lắc đầu.

- Brockman các hạ, hãy quên đi mọi việc.

Đỗ Trần an ủi vài câu, lại hỏi:

- Ta cùng các học sinh sắp đi trước, ngài kế tiếp có tính toán gì không?

- Ta không biết...

Brockman mờ mịt, Hấn còn không có thoát khỏi bóng ma của ba tỷ muội trong lòng.

Bất quá, Brockman còn không quên nhiệm vụ của tổ chức, hấn nhìn qua Andy ở bên cạnh đang ăn cái gì đó. Thăm nghĩ, con vật này sao khí thế lại cường đại như vậy, trong tổ chức cũng chỉ có vài người có khí thế như vậy! Có hấn tại đây, nhiệm vụ của mình khó rồi.

- Francis huân tước, ngài từ đâu có được một thần sủng cường đại như vậy? Lại trở thành bằng hữu của ba tỷ muội đó?

|- Thần sủng cường đại? Ha ha!

Đỗ Trần cười thần bí, nhẹ nhàng phát tay:

- Dụng thịt mà có được.

- Cái gì? Ngài nói giỡn sao? A, không, ta không phải hoài nghi ngài, nhưng.... thật không thể tưởng a.

- Ngài không tin cũng bình thường, dù sao chuyện này có chút không thể tưởng tượng nổi, nhưng là sự thật.

Đỗ Trần nhún vai:

- Sáng nay trên bàn ngài cũng thấy, miệng của con này lớn thế nào! Ngày đó, chúng ta đang ăn thịt giữa rừng, Andy đột nhiên đến... quá trình này rất phức tạp, cũng rất thú vị, ngày sau ta kể lại cho ngài! Dù sao, cuối cùng Andy cam tâm tình nguyện đi theo ta bởi vì ta nuôi được nó! Cũng là một trong những người hiếm hoi trên tam đại lục nuôi được nó.

Brockman trợn mắt cứng lưỡi nhìn Đỗ Trần, thăm nói, chẳng lẽ thật sự người tốt có báo đáp hậu hĩ sao! Francis quá thiện lương, ngay cả ông trời đều chiếu cố hấn! Chẳng lẽ bởi vì mình có tâm xấu với Francis thiện lương mà ông trời mới trừng phạt mình?

- Sau đó, ba tỷ muội hình như hiểu lầm cái gì đó, vừa thấy Andy đã nói nó là biểu đệ của các nàng, còn nói chắc rằng Andy là hậu duệ của Constantine cùng Sophia... mà chuyện này Andy đều nói không rõ! Bất quá, có thể khiến cho ta cùng ba vị tỷ muội nọ trở thành bằng hữu.

Đỗ Trần từ trong bao lấy ra một túi nhỏ, chân thành nói:

- Brockman các hạ, bằng hữu của ta! Theo ta thấy, Fancino tiên sinh cũng bị trọng thương, ngài theo chúng ta về trấn York, rồi trở về nhà.

Hấn từ trong túi lấy ra hai khối hồn tinh, đặt vào tay Brockman:

- Về phần thọ lễ của tổ phụ ta cho ngài... mấy ngày nay, Brock giết được một ít cao cấp dị thú, nơi này có hai khối lục cấp hồn tinh...

- Francis tiên sinh, ngài đây là....

Brockman cả kinh.

- Chúng ta là bằng hữu, cho nên ta chân thành khuyên ngài, không nên tiếp tục mạo hiểm, ngài gây đây vận khí cùng trạng thái bây giờ thật sự.. ại, hồn tinh này cũng đủ để khiến tổ phụ ngài vui vẻ rồi.

- Điều này, điều này sao có thể, Francis, ta sao có thể lấy của ngài, hơn nữa giá trị của hồn tinh này đều...

- Xin thu lấy, chúng ta là bạn tốt, một khối ngài làm thợ lễ, một khối, là tâm ý của ta với tổ phụ của ngài.
Đỗ Trần ấn vào tay Brockman, buộc hắn nhận hai khối hồn tinh, sau đó lại nhìn túi, bên trong còn có mấy khóa châu báu cùng "Số 6".

- Được rồi, vị khải của Andy rất thú vị! Hắn chẳng những ăn những thực vật bình thường, còn thích ăn những thứ cổ quái.

Nói xong, Đỗ Trần lấy ra một viên châu báu đưa tới miệng Andy, phì lang "A ô một ngụm nuốt đi.. hắn ngay cả luyện kim phẩm đều có thể tiêu hóa, huống chi là châu báu.

Brockman cả kinh:

- Trời ạ, quá thần kỳ.

Ánh mắt hắn chăm chú nhìn "Số 6".

- Đúng vậy, phì lang đích xác có thể ăn châu báu, vô cùng thần kỳ, nếu không sao có thể nói trên tam đại lục có mấy người có thể nuôi nổi nó.

Đỗ Trần từng khối từng khối châu báu cho Andy ăn, cuối cùng, ngay cả "Số 6" đều cho vào miệng Andy.

Đáng chết, Andy ăn mất số 6 rồi! Brockman trong lòng mất mát.

Xong hết rồi, chẳng lẽ chính mình phải từ bụng một đầu dị thú cường đại như vậy lấy ra số 6 sao?

Đỗ Trần cho tất cả những thứ có trong tay, cười cười:

- Tốt lắm, rốt cục Andy đã no, phì lang này! Cái gì đều tốt, duy có cái miệng quá lớn, cũng quá ham ăn! Ta thật sự rất hoài nghi, nói không chừng một ngày có người dụng mấy khối thịt có thể dụ hắn đi theo! Chỉ cần thịt ngon là được, a a...

Brockman nghe xong câu nói đùa này của Đỗ Trần, ánh mắt bắt đầu sáng lên...

Vân vụ sâm lâm, đêm.

Mọi người đều đang ngủ, Dịch Cốt phụ trách tuần tra một phương, mà Andy lại nằm ở hướng ngược lại, dùng khí thể của nó gác đêm, thuận tiện dọa chết mấy con thú nhỏ để xỉ răng.

Hai thân ảnh lảo đảo đi ra khỏi trường bông, lặng lẽ tới bên Andy.

Brockman trong lòng tiếc hận nghĩ thầm, Francis, ngươi là người tốt, nhưng chúng ta là địch nhân, ta không thể làm gì khác hơn, xin lỗi ngươi, thật sự xin lỗi, bằng hữu của ta...

153. Đại Gia Ăn Trộm Bỏ Trốn

Sớm ngày thứ hai, Đỗ Trần theo thói quen dậy sớm, ôm nữ nhi vào rừng đi dạo, các học sinh đều còn đang ngủ, thậm chí tiếng lẩm bẩm (nói mơ) Sam còn xuyên thấu sương mù, truyền ra thật xa thật xa...

Dịch Cốt đi tới bên người hắn, cười nói:

- Thiếu gia, Andy mất tích rồi, Brockman cùng Fancino cũng mất tích rồi.

Đỗ Trần sờ sờ cái mũi, cười nói:

- Tốt lắm, như vậy thật tốt! Hết thấy đều rất thuận lợi.

Dịch Cốt cũng nhún vai cười nói:

- Thiếu gia, để càng thật hơn một chút, có nên để ta cố ý đuổi theo một đoạn đường không?

Đỗ Trần lắc đầu:

- Không cần, chỉ là đánh mất một sủng vật phế thải! Tâm hắn bây giờ còn có thể đã quên một chút nhậu lẩn rồi.

- Chủ nhân nhân từ, xin cho phép Harry ca ngợi sự thiện lương của ngài, ngài thật sự quá nhân từ! Nếu Brockman tiên sinh nghe được ngài nói, hẳn cũng nhất định ca ngợi ngài.

Tuyệt Bĩ nhân vẫn như trước vỗ mông ngựa Đỗ Trần, bất quá trong lòng hẳn có điểm tiếc nuối, Andy "mất tích" rồi, chính mình sau này đánh ai đây? Trong lòng thầm nói, có Andy thật tốt, mình có thể đại diện uy phong! Cái cảm giác kia thật sự là quá sung sướng, sướng khoái....

Andy, người mau trở về! Ta sau này sẽ đánh người ít hơn, mỗi ngày chỉ đánh năm mươi cái, Harry trong lòng cấp bách hô lớn.

- Ai, Andy đáng thương bây giờ nhất định chịu không ít đau khổ!

Harry lại lo lắng cho tiểu đệ, không thể không nói, hẳn kỳ thật là một vị quân gia rất nhân từ.

- Chịu khổ?

Đỗ Trần cười cười:

- Chịu khổ? Ta ngày hôm qua dường như đã quên nói cho Brockman tiên sinh, Andy chỉ là một con cọp - dù sao hẳn sớm muộn cũng phát hiện ra điểm này, nhưng trước đó thì... ai, chúng ta xin chúc phúc cho hẳn a! Hy vọng thần đèn đuôi không nên thêm thường hẳn a?

- Ân! Brockman thăm rồi!

Tiểu Bối Bối cười xấu hắc hắc.

Đỗ Trần thơm tiểu hài đáng yêu kia một cái:

- Người nói quá đúng, nữ nhi thân ái.

"Phốc", tiểu hài biến thành Alex, hẳn hết nhìn đông nhìn tây một chút, ngạc nhiên nói:

- Phì lang đâu?

Ở nơi nào đó trong vân vụ sâm lâm.

Fancino trọng thương chưa lành chỉ có thể đi theo sau Brockman, trên người hẳn chỉ có một cái khổ, cơ thể tinh tráng lộ ra ngoài, trong rừng rậm vô cùng chói mắt.

Mà quần áo của hẳn sớm đã bị Brockman buộc lên vai thành một hình bao tải, bên trong có rất nhiều thịt, "Bao tải" trên lưng Brockman, trong miệng lại không ngừng cười:

- Andy đại nhân, mùi vị của thịt ngài vừa lòng chứ? A a, mặt khác xin ngài đi nhanh một chút được không?

Phì lang Andy chậm rãi ung dung đi bộ, phảng phất không nghe thấy lời Brockman, hẳn chỉ có thái độ cao cao tại thượng, còn có khí thế kinh khủng ép tới phía trước khiến hai người không thở nổi.

Thật lâu sau, phì lang rốt cục mở miệng, hẳn dùng miệng lòi một bụi rậm ra tất cả các cây nhỏ, chậm rãi nói:

- Ta là một con sói có giấc mộng, không thể để thể lực tiêu hao vào chuyện nhàm chán như vậy! ăn, còn lo lắng cái gì? Mở đường.

- Vâng, vâng, ! Andy đại nhân cường đại, ta hiểu rồi.

Brockman sợ khí thế của Andy, quay đầu quát Fancino:

- Nhìn cái gì? Mau vì đại nhân Andy mở đường.

Một mặt nói, Brockman còn mang mỹ thực lên, trong lòng hẳn cũng rất sợ, mặc dù đại nhân Andy dường như không phải quá thông minh, nhưng khí thế của hẳn thật sự khiến người ta sợ hãi, chính mình mặc dù mang nó chạy đi, nhưng cũng lo lắng, sợ nó mất hứng, một ngụm đem mình cùng Fancino thành thức ăn của nó...

Ai, đường liên lạc với tổ chức còn rất dài, trên đường nhất định phải hầu đại nhân Andy cho tốt. Nếu có thể mang về tới cơ địa, ai có đủ thực lực lấy "Số 6" từ Andy đại nhân chứ, quá đau đầu...

Fancino bị trọng thương cùng một nhọc đã mất đi khí lực, rốt cục cũng quét hết chương ngại, nhưng lúc này, Andy đại nhân đã ăn hết chỉ còn sót lại nửa miếng thịt lớn, liếm mép nói:

- Ta ăn gấp ba lần mới no, lập tức kiếm thức ăn cho ta! Nhớ kỹ, Quý tộc không ăn thỏ loại thịt bình thường này, Andy của các người có giấc mộng, là quý tộc lang có khẩu vị, thực vật để ăn chỉ có thể là cao cấp dị thú. Còn lo cái gì? Chẳng lẽ các người muốn cho đại nhân Andy phạt một lần sao? Xem ra, cái lỗ tai của các người không cần tồn tại rồi.

Hắn mở miệng ra.

Trời ạ, đại nhân Andy quả thật quá mạnh mẽ, ăn quá nhiều... Brockman cười khổ không thôi, hắn nhìn lướt qua Fancino bị trọng thương, trong lòng biết cho dù mình để Fancino đi săn dị thú, vậy cũng không biết là ai săn ai! Quên đi, chính mình tự đi vậy.

Dẫn dò Fancino hầu đại nhân thật tốt, bị ba tỷ muội đánh thương, lại "thị tẩm" vài ngày, thần tứ bá tước Brockman tự mình đi săn, thật lâu sau, hắn mang theo hai con lục cấp băng hồ, trên thân thêm một vết thương trở lại.

- Đáng chết! Ta chán ghét hồ ly! Thịt của chúng nó phi thường khó ăn.

Andy phản nộ rống to.

Phốc, phốc!! Brockman tim đập nhanh hơn, mồ hôi lạnh theo cái trán chảy xuống, hình dáng đại nhân Andy thịnh nộ quá kinh khủng, quả thực dọa chết người...

Hung hăng mắng chửi một trận, đại nhân Andy rốt cục hài lòng một chút, xem như biết Brockman với hắn hiểu thuận. Tiếp đó, thông thả không có phản ứng gì, tuyết lang lười biếng vô cùng miễn cảm với thực vật đột nhiên ý thức được chính mình phạm vào một sai lầm rất lớn! Một sai lầm phi thường nghiêm trọng, sai lầm không thể tha thứ.

Đương nhiên sai lầm này không phải là nó bị người khác đánh chạy, mà là nó phát hiện, chính mình thật sự quá khổ cực, mà hai người kia cũng quá dễ dãi...

- Hắc, đều đứng lên cho đại nhân Andy, theo ta phân phó mà làm! Nếu không tay chân các người cũng không cần tồn tại.

Vừa thở một hơi, nghỉ ngơi chốc lát, mượn cơ hội điều trị thương thế Brockman đứng lên:

- Đại nhân Andy, ngài có phân phó gì không?

- Người, đi chặt cây, người, cởi quần áo ra...

Dưới sự chỉ huy của Andy, vân vụ sâm lâm xuất hiện một tràng cảnh vô cùng quỷ dị, hai nam nhân trần truồng, một người kéo phần, một người vai còn vác bao tải chưa đầy thịt. hai người vết thương đầy mình, nhưng bọn họ lại ra sức kéo phần, đi lại trong sương mù.

Trên phần, một tuyết lang phát phì như lợn.

Nhưng thanh âm của hắn vẫn không hài lòng truyền khắp rừng rậm:

- Đáng chết, các người mau một chút, xem ra hai chân các người không cần phải tồn tại rồi.

... trong trại, Đỗ Trần hưởng thụ mỹ vị bữa sáng trong truyền thuyết mà nhi tử tự mình làm, thích ý luyện một bài kiếm pháp, sau đó các học sinh mau chóng chuẩn bị rời đi, biến nhi tử thành nữ nhi, trong lúc cất dấu Tuyết Bửu nhân thì thưởng thức thêm một chén trà. Đỗ Trần tựa trên ghế mềm hưởng thụ sự thoải mái cùng đọc một quyển huyền huyền tiểu thuyết, tên gọi - hậu Văn Thần thời đại, tình không để nhốt đầu thần Charlemagne cùng mười ba tình nhân của hắn.

Rất nhanh, Anne rời giường, nàng vén trường bông, rửa mặt đơn giản một chút, một mặt nhìn trộm Đỗ Trần, một mặt chuẩn bị bữa sáng, hạnh phúc tràn ngập lòng nàng. Ai, nếu không có ngoại nhân, chỉ có mình cùng Francis hai người hưởng thụ sáng sớm thích ý như thế, thật là tuyệt.

Đây là một buổi sáng rất thoải mái, Đỗ Trần chờ các học sinh đều ra khỏi giường mới tuyên bố Brockman tiên sinh có việc rời đi, không để ý tới an toàn của mình cùng bằng hữu, đặc ý phái Andy đi bảo vệ bọn họ! Một lời nói này, đã thỏa mãn một phần tâm tư của Anne - Francis đồng học là người thiện lương trọng nghĩa, ngay cả thần sủng cường đại cũng có thể tùy ý cho mượn, trợ giúp bằng hữu, tổ phụ cùng phụ thân nhất định sẽ rất thích hẳn.

Trải qua hơn mười ngày, bọn người Đỗ Trần rốt cục rời đi vân vụ sâm lâm đáng chết, nghe tiếng kêu như sói tru của Demis, thì biết bọn họ sẽ tới nơi nào rồi:

- U hống, đồ trường thân ái, ta rốt cục lại thấy ngươi, ta luôn mơ tưởng tới ngươi.

Đúng vậy, là đồ trường của trấn York.

Anne thoáng liếc mắt nhìn Demis, phản hận:

- Demis giáo thụ, xin không nên tới đồ trường nữa, lần này nếu không phải ngươi, chúng ta cũng đã không gặp nhiều chuyện nguy hiểm như vậy.

Gần đây, Demis đã hoàn toàn mất đi uy tín của giáo thụ trong lòng các đệ tử, các đệ tử đối với hắn tự nhiên cũng không "khách khí".

Demis da mặt dày cười cười, trong khi bên trong đồ trường đã bước ra mười mấy người, cầm đầu đúng là Eldenman, lão già thành tinh, trước mặt người ngoài không xưng danh hiệu "Thập Tam", nhưng cũng từ ánh mắt Anne nhìn Đỗ Trần phát hiện ra một chút vị đạo, trong lòng càng thêm kiên định ý niệm kết giao Đỗ Trần, cười nói:

- Tiểu huynh đệ, các người rốt cục cũng trở lại, bốn con Dực long cho Á Long liên đã hoàn toàn phục hồi như cũ, tùy thời có thể bay.

- Á Long liên?

Anne sửng sốt.

Eldenman làm bộ không nhận ra Anne, cười nói:

- Đúng vậy, Á Long liên của Francis tiểu huynh đệ, một ngày có thể đưa các người tới thành St. John.

Đỗ Trần cười giảng thuật lại chuyện xưa đã trải qua ở trấn York, các học sinh đều may mắn có thể ngồi bốn đầu Dực long bay tới thành St. John, không ai chú ý tới vẻ mặt lão thầy bói Bowen trở nên không dễ coi.

Hắn vẫn giống trước kia hèn mọn, bĩ ổi ngồi ở góc phòng, ôm lấy bao bố, miệng đầy răng vàng, cúi đầu:

- Một ngày là có thể tới thành St. John sao?

Không nào để ý tới ánh mắt Demis bên cạnh, hai người tựa như hai tên phạm nhân sắp được ra tù, Demis khoác vai Bowen, thấp giọng nói:

- Hắc, không phải tốt lắm sao? Đi xem thành St. John.

Bowen mở miệng lắc đầu, không nói gì.

Sau một ngày nghỉ ngơi, hồi phục tại trấn York, bọn người Đỗ Trần bước lên Á Long liên.

- Ha ha, thật sự là quá nhanh! Ta vừa ngủ dậy, khoảng cách tới thành St. John cũng chỉ có năm mươi dặm.

Sam Fancino đứng bên cửa sổ, hưng phấn nhìn cảnh sắc bên ngoài.

Nhưng lúc này, đột nhiên lão Bowen lại nhìn thủy tinh cầu trong tay, quát lớn:

- Ta không đi thành St. John, hạ xuống! Ta có việc phải làm, lập tức hạ xuống! Lập tức.

154. Người Yêu Của Francis, Người Cũng Yêu Francis

- Lão thầy bói, ngươi bị thần kinh sao?

Đỗ Trần kinh ngạc nhìn cử chỉ khác thường của lão Bowen, nếu là lão đồ quỷ nổi điên còn có thể, nhưng lão thầy bói luôn luôn đạo mạo sao lại như thế, bên trong đầu lão bí ối này giờ phút này có gì bất ổn, nhãn mày trợn mắt, nhìn qua như là một con mèo bệnh, sau đó phát uy của cộp. Đương nhiên, cho dù là cộp cũng là một con cộp bí ối.

Demis ngồi một bên trên ghế mềm, ngược đầu lên, nói thầm:

- Lão thầy bói thân ái, tư lộ của ta đều bị người làm rối loạn, nhất định phải bồi thường ta mấy đồng đánh bạc. Ai, khoản này hẳn là phải như vậy chứ?

Anne quan tâm hỏi:

- Bowen tiên sinh, thân thể ngài không thoải mái ư? Ân, thời gian dài phi hành trên không dễ bị văng đầu, dù sao chúng ta cũng mau tới, Francis, không bằng người để cho Á Long liền hạ xuống, chúng ta đi bộ vào thành St. John.

Các học sinh đều thấy kỳ quái nhìn lão Bowen.

Bowen hình như ý thức được phản ứng của chính mình có chút quá khích, nhe hàm răng vàng ra cười nham nhở:

- Hắc hắc, lão nhân gia ta đoán trước, nếu ta tiến nhập thành St. John sẽ gặp phải tai ương đổ máu nên ta tuyệt đối không thể tiến nhập thành St. John. Francis, lập tức hạ xuống, người không phải có vài quả viên ở ngoại thành sao? Lão nhân gia ta sẽ ở đó ăn quả! Hắc hắc, đã lâu không có hưởng thụ như vậy.

Lý do quái đản, Đỗ Trần bĩu môi, bất quá cũng không có phản bác vì lý do này có vài phần đáng tin, lão già luôn tin chiêm tinh thuật của hắn là chân lý, nếu người dám có chút hoài nghi, vậy chờ hắn gằm gằm gừ gừ giáo dục người về chân lý! Cam đoan là đau đầu chết mất! Thần kỳ nước bọt của đường tăng tuyệt đối phải hoàn lại đường tăng.

Bowen là cao nhân, hẳn làm như vậy nhất định có nguyên nhân nào đó, tâm tư Đỗ Trần thay đổi thật nhanh, cười nói:

- Lão thầy bói, đừng chỉ lo cho mình, nếu người nói người tiến nhập thành St. John sẽ gặp tai ương đổ máu, vậy chúng ta thì sao? Nếu chiêm tinh thuật của người là chân lý, vậy cho chúng ta một chút cảnh báo đi.

Bowen gãi đầu:

- Các người a, hắc hắc, vận mệnh nữ thần đã an bài rất tốt vận mệnh của các người, y theo an bài của vận mệnh nữ thần đi tiếp, các người sẽ rất an toàn! Nhất là người, Francis đáng yêu, vận mệnh nữ thần tồn tại cùng người.

Các học sinh thiếu chút nữa phì cười, lão Bowen này không phải nói nhảm sao? Cái mũi của Đỗ Trần tý nữa thì hắt hơi, nói nhảm, vận mệnh nữ thần tồn tại cùng ta? Vận mệnh nữ thần cùng bất kỳ kẻ nào đều cùng một chỗ! Người chờ xem, lão tử không thể không trả thù...

Demis nhưng lại chỉ lắc đầu bĩu môi:

- Quên đi, như vậy sao, Francis, đáp xuống quả viên đi, để cho lão thầy bói ăn quả tới chết! Hừ, hẳn đáng chết.

Đỗ Trần mang theo nghi vấn đáp xuống quả viên cách thành hơn ba mươi dặm, quả viên này chiếm cứ ba ngọn núi, cũng là của L Griffins bị thua trong khi đánh bạc với Đỗ Trần. Xa xa nhìn lại, núi xanh nước biếc, hoa quả nở rộ, cảnh sắc thật ra là rất đẹp, hơn nữa trên ngọn núi trung tâm còn có một biệt thự, hào hoa trang nhã, lão Bowen vừa nhìn thấy nơi mình sẽ ở lại hưởng thụ một đoạn thời gian, lập tức mừng rỡ không thể ngậm miệng lại được.

Đỗ Trần đưa khế ước tiếp thu quả viên, điểm danh bốn mươi nô dãi, đặc ý chọn ra một nô dãi cơ trí làm quản sự, chỉ đạo một chút việc "trọng yếu", sau đó nghỉ ngơi, rồi sẽ tiếp tục rời đi. Lúc hắn rời đi tới giờ chưa gặp qua lão Fuye, tính thời gian, hẳn cùng lão Fuye là thân nhân gần gũi nhất đã hơn nửa năm chưa có gặp mặt, rất nhớ.

Các học sinh đều bận rộn chuyển hành lý lên xe ngựa, còn Anne lại lặng lẽ đi tới dưới tàng cây, một mặt hái quả, một mặt nhìn lão thầy bói trước mặt.

- Bowen tiên sinh, làm phiền ngài chút được không? Giúp mọi người một chút.

Anne quay đầu nhìn các vị đồng học chuẩn bị xuất phát, ngượng ngùng thấp giọng nói:

- Ngài, ngài có thể sử dụng chiêm tinh thuật đại biểu chân lý của ngài giúp ta đoán trước một việc không?

- Gì?

Tà nhân của Bowen đánh giá Anne, đột nhiên nhếch miệng cười:

- Người muốn hỏi tư sự với Francis sao?

Anne đỏ mặt gật đầu, kỳ thật nàng căn bản không tin chiêm tinh thuật của lão Bowen, bất quá nữ tử lần đầu rơi vào lưới tình, cũng thích nhờ thầy tướng số đoán trước một chút tin tức của người yêu, mặc dù trong lòng các nàng cũng biết rõ không nhất định chuẩn xác, nhưng cũng muốn nghe một chút lời nói tốt đẹp, đây là việc thường tình.

- Ân, được rồi! Vậy giúp xú tiểu tử bề ngoài nói dễ nghe, nhưng không tin tưởng chân lý của lão nhân gia! Nha đầu kia kia, lão nhân gia ta phá lệ một lần! Lúc này đây! Để cho ta nhìn tương lai của người cùng Francis là cái dạng gì...

Lão thầy bói xoa xoa thủy tinh cầu, hai mắt khép hờ, nhưng thật có khí chất siêu thoát của thể ngoại cao nhân! Bất quá điều kiện tiên quyết là... không nhìn bộ răng vàng của lão.

Anne không tự giác bắt đầu khấn nguyện, trong lòng xoay chuyển, Bowen tiên sinh hẳn là đoán trước được kết quả? Hôn lễ của mình cùng Francis sẽ lãng mạn cỡ nào a, nhưng tương lai chúng ta sẽ có mấy hài tử... hi.

Nhưng thật không tưởng, Bowen tiên sinh đột nhiên mở to hai mắt, thán khí:

- Không tốt, không tốt.

Trong lòng Anne căng thẳng, vội vã hỏi kết quả.

Bowen lắc đầu nói:

- Anne đồng học, người cần cố gắng, bởi vì trong thành St. John, người sẽ gặp phải một đối thủ, một đối thủ phi thường cường đại.

Anne cả kinh, vội la lên:

- Chẳng lẽ là người yêu của Francis sao? Nhưng ta nghe Steven nói qua, Francis không có người yêu.

- Hắc hắc, quả thật là người yêu Francis, sau khi vào thành người sẽ biết, Anne đồng học, người sắp gặp phải một hồi tranh đấu gian khổ vô cùng, một lần lại một lần, người phải cố gắng lên...

Lão Bowen nói xong thần thần bí bí, một câu "Quả thật là người yêu Francis", càng làm cho Anne lo lắng không thôi, nhưng nàng lại nghĩ, Francis không có yêu ai là tốt rồi, chính mình cũng là người yêu Francis, chỉ bằng nhân phẩm, năng lực cùng lòng thương người của Francis dám chắc không ai hơn, như vậy mới chứng minh được con mắt tinh tường của mình?

Hơn nữa Bowen tiên sinh nhìn thế nào cũng không phải là kẻ lừa đảo, bản thân mình cũng không đặt lời nói của hắn trong lòng. Nghĩ vậy, Anne xoay người đến bên Đỗ Trần, lại tiếp tục dùng ánh mắt sùng bái, ái mộ và si mê nhìn hắn. Cũng quả nhiên là kinh điển điển dịch "Yêu một người sẽ hoàn toàn mê say hết thấy những gì của hắn".

Đoàn người ngồi xe ngựa rời đi, bên trong quả viên các nô đai đưa mắt nhìn tân chủ nhân rời đi, đột nhiên bắt đầu nói chuyện:

- Hắc, người nghe nói tin đồn bên trong thành St. John chưa? Hình như liên quan tới tân chủ nhân của chúng ta.

- Nghe đồn cái gì? Đáng chết, chúng ta chỉ là người hầu cùng nô dãi, không thể rời đi quả viên này, người từ đâu nghe được tin đồn?

- Là công nhân lần trước nói cho ta biết, hần nói...

- Lão thiên, người sao không nói chuyện này cho chủ nhân? Nói không chừng sẽ có thưởng đó.

- Ta không có điên. Thánh giáo pháp điển bên trong ghi rõ, nô dãi tùy ý đàm luận chuyện của đại nhân vật, sẽ bị đưa lên giàn hỏa thiêu. Bây giờ tân chủ nhân tính tình thế nào ta còn chưa biết, người nói ta dám tùy tiện nói lung tung sao?

- Thôi quên đi. chúng ta chỉ là nô dãi, bàn luận cái gì? Hơn nữa, chủ nhân của quả viên này một năm mới tới mấy lần, chúng ta thành thật khéo léo là được, bắt quả chủ nhân là ai, không gặp phiền toái là ổn.

Quản sự tân nhiệm lớn tiếng chỉ huy mọi người:

- Francis chủ nhân của chúng ta là mỹ đức của thành St. John! Có thể làm nô dãi của người là may mắn của chúng ta. Chúng ta mau tiến hành sự kiện đặc ý đón tiếp.

Tất cả nô dãi lập tức cùng kêu lên:

- Đúng, bắt đầu tiến hành sự kiện.

Tám thớt ngựa kéo một chiếc xe ngựa xa hoa rất nhanh tới cửa đông thành St. John, mà các học sinh tạm thời rời đi, Demis mang theo các học sinh tới phòng xử án của chính phủ Lanning, thông báo bọn họ tới thành St. John. Mà Đỗ Trần lại giao tất cả việc này cho Demis, giá tiền đương nhiên là 50 ngân tệ. Sau đó hần đầu tiên đi tìm một nơi an tĩnh thả ra hai lão tổ mẫu.

- Ai, một ngàn năm rồi, biến hóa của thành St. John thật lớn! Chúng ta cơ hồ không nhận ra đây là thành St. John nữa rồi.

Lucy cùng Lily giờ phút này đã có thể tự do hành động dưới ánh mặt trời, rốt cục cũng nhìn không ra chút dấu vết của vong linh, thậm chí Dịch Cốt cũng không cảm nhận được một chút quỷ khí trên người bọn họ, sự khác biệt là hai vị lão tổ mẫu bây giờ nhìn qua như là một đôi song bào thai nữ đầu thần tuổi còn trẻ mỹ mạo anh tu.

Đi dạo qua khu Quý tộc ở đông thành, Đỗ Trần nhìn kiến trúc hai bên không có gì biến hóa, cười nói:

- Hai vị tiểu thư, ta muốn cho các người một thân phận, các người xem, thân phận gì thích hợp với các người?

Lucy cảm khái thở dài:

- Ta không biết, biến hóa thật sự quá lớn, tỷ muội chúng ta đối diện với thời đại này cảm thấy phi thường xa lạ, tựa như là một thế giới khác! Francis, người xem thân phận gì thì phù hợp, sẽ không có gì lộ ra, giúp chúng ta an bài.

Đỗ Trần cười nói:

- Tốt lắm, Piye tiên sinh cùng hắc bang tại thành St. John đều có chút thế lực, thông qua bọn họ, ta có thể rất dễ dàng chứng minh thân phận các người. Thân phận cụ thể...

Đỗ Trần sờ sờ cái mũi:

- Dong binh, thế nào? Như vậy các vị tiền bối sau khi hoàn toàn chuyển hóa, có thể danh chính ngôn thuận gia nhập dong binh đoàn của các người, mà ta cũng có thể nói, chư vị tiểu thư là dong binh trong dong binh đoàn của ta.

Song bào thai lão tổ mẫu liếc nhau, trước sau gật đầu, đề nghị này mặc dù che dấu tư tâm của Đỗ Trần thật lớn, nhưng các lão tổ mẫu hiện không thể rời xa Đỗ Trần, lại không rõ thời đại này, không thể làm gì hơn là tiếp nhận. Trọng yếu nhất là, các nàng bây giờ cùng Đỗ Trần hợp tác không có mâu thuẫn - bởi vì Đỗ Trần là một người thiện lương, mặc dù rất nhanh, các vị lão tổ mẫu sẽ biết "đánh giá này" cũng không thích hợp với Đỗ Trần...

Đỗ Trần cười thầm trong lòng, từ giờ trở đi, ít nhất trên danh phận các lão tổ mẫu là viên công của mình... hắc hắc.

Đang cười trộm, đột nhiên Đỗ Trần phát hiện xung quanh có chút khác lạ, nơi này là khu Quý tộc đông thành, giờ phút này lại đang là ban đêm, trên đường hẳn phải có nhiều quý tộc cùng phú thương mới ăn xong cơm chiều, lẽ ra phải đi bộ chuẩn bị đi tới các nơi tham dự cuộc sống về đêm của quý tộc. Vốn loại tình hình này mỗi đêm tại thành St. John đều có thể thấy. Nhưng hôm nay, quý tộc cùng phú thương trên đường vừa nhìn thấy Đỗ Trần, chỉ cần nhận ra con trai thứ ba của gia tộc St. Kain, Francis huân tước, ánh mắt lập tức trở nên quái dị.

Mới đầu Đỗ Trần không thêm để ý, bởi vì theo đại ca Steven nói, tin tức hắc từ ngu ngốc biến thành Thiên Sứ Thủy Thân đã truyền tới để đó, mọi người trong đế đô biết tin này thì về mặt quái dị một chút cũng có thể giải thích. Nhưng không bao lâu, Đỗ Trần cùng mấy quý tộc ngày trước quen biết chào hỏi, phát hiện bọn họ đều không muốn đáp lời mình.

Quái, đây là chuyện gì xảy ra? Cho dù mình bị trục xuất gia môn, nhưng cũng là một vị huân tước quý tộc, các quý tộc khác nếu không dưới tình huống đặc thù, sẽ không làm chuyện thất lễ như vậy.

155. Sủng Nhân Của Thần, Bạch Y Đại Giáo Chủ Các Hạ!

Đang lúc suy nghĩ, Đỗ Trần đi ngang qua trang viên St. Kain, Lucy từ phía xa nhìn về phía pho tượng Shigeru trong sân rộng, thở dài, hỏi:

- Francis, người không được phép về nhà sao?

Đỗ Trần lắc đầu:

- Nhà của ta, tại khu bình dân ở nam thành.

- Ai, hậu duệ của đại ca Shigeru thật...

Lily tưởng an ủi vài câu, nhưng bị Lucy ngăn lại.

Thấy người hầu ở cửa nhận ra mình, vội vã tiến vào trong trang viên thông báo, Đỗ Trần cười cười:

- Đi thôi, phía trước chính là hoàng thành khu của thánh Bowen, tới đó đi về hướng nam, gặp đi qua mấy ngõ tắt là về đến nhà.

Nói xong, Đỗ Trần đột nhiên nhớ tới một việc, thích thú nói:

- Được rồi, lão thầy bói trong quả viên kia giống tên với khai quốc đế vương của chúng ta! Ha ha, bất quá bộ dáng bọn họ khác nhau quá xa.

Lily nói:

- Bowen của Lanning? Chúng ta nghe Piye nói hẳn là một vị đế vương kiệt xuất sau khi chúng ta chết trận, từ một sĩ tốt bình thường khởi nghiệp, thừa dịp thế cục thiên hạ đại loạn sau thời đại Văn Thần, xích thủ không quyền đánh khắp thiên hạ, một trong ngũ cường quốc, Lanning đế quốc! Nói về hẳn, đó là một nhân vật nổi tiếng. Sư phụ kia của người, thứ ta nói thẳng, hẳn quả thực làm điểm ô cái tên này.

Lily thẳng thắn nhanh miệng, nếu Lucy dám chắc sẽ không nói "trực tiếp" ra như vậy.

Đỗ Trần cười nói:

- Ta không hiểu người nói vấn đề gì, hướng chỉ sự tích Bowen bệ hạ đâu chỉ vậy, trong sử của Lanning có viết, Bowen bệ hạ mặc dù thân chỉ là cửu cấp đầu thần, nhưng hẳn không có đọc qua sách vở, không có khả năng dụng binh xuất quỷ nhập thần, nhưng trong thời đại sau Văn Thần thì còn có rất nhiều phong hào đầu thần còn sót lại, suất quân cùng phong hào đầu thần tranh đoạt thiên hạ, lớn nhỏ hơn trăm trận bất bại! Lúc ấy còn có thuyết pháp nói Bowen bệ hạ hình như có thể đoán trước tương lai, mỗi lần xuất binh đều biết rõ ràng đường đi nước bước của quân địch! Được rồi, trong sử ghi lại, Bowen bệ hạ có ba cái tốt, một là thị phẩm hai là đọc sách, ... ba là...

Đỗ Trần dừng một chút, Lily lập tức hỏi dồn:

- Thứ ba là gì?

- Nghịch thiên cải mệnh! Đánh thắng những chiến dịch không có khả năng chiến thắng!

Một mặt nói, chúng nhân đã tiến tới sân gia tộc St. Kain. Lily đánh giá pho tượng đầu thần cao đến mấy chục feet, ngạc nhiên nói:

- Quái, nếu hắn là người thật sự lợi hại như thế, sao có thể hạ tràng bằng cái chết?

- Ai biết được?

Đỗ Trần nhún vai:

- Trong sử nói, hắn chết trong một chiến dịch cứu lấy vận mệnh của Đế quốc, nhưng sử thư này, cho tới bây giờ đều là do thắng lợi giả soạn ra, nhất là quan viên Lanning soạn sử thư... chỉ có tiểu hài tử mới có thể tin tưởng.

Lucy gật đầu đồng ý:

- Đúng vậy, kỳ thật Văn Thần thời đại trong lúc đại chiến, trong ma tộc cũng có rất nhiều tướng lĩnh cũng xưng là nhân vật hào kiệt một thời, đối với sử thư của người bây giờ, đều hóa bọn họ thành tà ma ngoại đạo vô ác bất tác.

Đỗ Trần ngửa đầu nhìn diện bộ pho tượng thánh Bowen, đó là một vị trung niên đế vương khí vũ hiên ngang, mày kiếm mắt phượng, dưới hàm một bộ râu dài, trong uy phong khí phách lại ẩn chứa một cảm giác thần bí, làm cho người ta vừa nhìn vào, không nhận được mà nhớ tới năm đó kỵ mã trên sa trường, Bowen bệ hạ tính kế, cười nói diệt trăm vạn địch quân với tuyệt đại phong tư.

Lại nhớ trong vườn quả, lão hầu tử giống như được hưởng thụ quá độ, hàm răng vàng hèn mọn như chuột của lão thần côn, Đỗ Trần không nhận được cảm thán, cùng tên, lại chênh lệch như vậy.

Nghĩ vậy, Đỗ Trần không nhận được cười ha ha, nhưng trong lúc này "Long long" tiếng vó ngựa từ xa vọng tới, tiến tới gần Đỗ Trần.

Quân đội mà dám cưỡi ngựa trong sân thánh Bowen chỉ có nhân vật của giáo đình, còn có...

Đỗ Trần vừa quay đầu nhìn lại, giáp đỏ, hai thanh trường nguyệt đao, đúng là một trong tam đại hùng binh của Lanning, vệ sĩ Verne.

- Phía trước chính là Francis huân tước phải không? Baergena bệ hạ có lệnh, hy vọng ngài có thể ngay lập tức vào cung Baergena.

Đỗ Trần sững sốt, vuốt mũi cười nói:

- Các vị dũng sĩ, ta hôm nay mới trở lại thành St. John, còn không có về nhà, nếu cứ phong trần thế này bá kiến bệ hạ, là một việc vô cùng thất lễ.

- Bệ hạ tự mình hạ lệnh, hy vọng huân tước các hạ không nên trì hoãn. Xin đừng làm khó chúng ta.

Nói xong, mấy người trong Verne vệ sĩ từ chiến mã nhảy xuống, với lễ nghi tiêu chuẩn của quý tộc, khom người mời Đỗ Trần, mà mặt sau các vệ sĩ lập tức để song nguyệt đao trước ngực đồng thời lấy trọng thuẫn màu đỏ trên lưng xuống, nhìn hành động của họ, nếu Đỗ Trần không đi, bọn họ sẽ động võ.

Xảy ra sự tình gì? Đỗ Trần hơi nhíu mày, đánh ánh mắt nhìn hai lão tổ mẫu cùng Dịch Cốt, để cho bọn họ thu liễm khí tức, không nên khinh cử vọng động.

- Bệ hạ tìm ta vì việc gì?

Đỗ Trần một mặt hỏi, một mặt tính toán, chính mình hơn nửa năm không có trở lại thành St. John. Không có khả năng trêu ai để khiến cho Verne hoàng gia vệ sĩ đoàn xuất động? Nhưng cử động của Verne vệ sĩ đã sáng tỏ là tìm mình hỏi tội.

- Hãy bớt sàm ngôn đi, lập tức cùng chúng ta bá kiến bệ hạ!

Verne vệ sĩ xuất ra ngạo khí của thân binh hoàng gia.

Hừ! Nơi này là thành St. John, không phải cao thủ như mây, đầm rồng hang cọp như đầu thần đảo! Một tên bát cấp đầu thần như Angius có thể làm phó tổng trưởng quân bộ, thống binh đại nguyên soái, trong lòng Đỗ Trần đã định, có Dịch Cốt cùng lão tổ mẫu ở đây, nếu quá khấn cấp, mình trực tiếp đánh ra thành St. John cũng không phải một câu nói đùa.

Có thực lực, Đỗ Trần cùng dễ dàng hơn rất nhiều:

- Được, ta hiểu, chờ ta thay quan phục huân tước đã có thể tới báỉ kiến bộ hạ.
- Không cần, cứ như vậy! Lập tức đi.

Verne vệ sĩ ngạo khí khinh người, thấy Dịch Cốt cùng lão tổ mẫu có chút nhú mày, ngay cả tiểu Bối Bối trong ngực Đỗ Trần cũng liếc bon họ một cái.

Trong lúc này, trong đại giáo đường ở phía nam của quảng trường thánh Bowen vang lên tiếng bước chân, tiếp đó, đoàn người từ trong nội đường đi ra, đầu lĩnh đứng là bằng hữu đã giúp Đỗ Trần thông qua khảo thí của Đầu thần đảo, giáo phụ Ferdinand.

- Sủng nhân của thần, chẳng lẽ các người không biết, trước cửa giáo đường cầm binh khí là chuyện rất thất lễ sao? Nhất là hướng một vị sủng nhân của thần thất lễ!

Hàng lông mi màu tím của Ferdinand nhướng lên một chút, mặc dù hẩn nhìn qua từ mi thiện mục, khí độ cao cao tại thượng nhưng khiến cho Verne vệ sĩ cúi đầu.

- Giáo phụ! Chúng ta đang chấp hành mệnh lệnh của bộ hạ.
- Ta biết! Bất quá, Francis do ta chúc phúc.

Ferdinand đi tới trước mặt vệ sĩ, đặt tay lên đầu vai của vệ sĩ đầu lĩnh đang quỳ lạy:

- Tối nay, sủng nhân của thần, Francis các hạ sẽ được tiếp một lần chúc phúc nữa của ta tại đại giáo đường thành St. John.

Đầu lĩnh sững sốt, dựa theo pháp điển thánh giáo, bất luận kẻ nào cũng không được cắt đứt việc chúc phúc của một vị giáo phụ, là bất luận kẻ nào.

Ferdinand làm như vậy, không thể nghi ngờ là trực tiếp cản trở mệnh lệnh của Baergena bộ hạ, mang Francis vào nội đường của đại giáo đường để bảo vệ! Như vậy, nhiệm vụ của các vệ sĩ cũng không cách nào hoàn thành, nhưng thánh giáo pháp điển không thể làm trái.

- Tốt lắm, xin chuyển cáo Baergena bộ hạ, sau khi chúc phúc, ta sẽ y theo thánh giáo pháp điển, mặc kệ không can thiệp nội chính của Lanning. Nhưng bây giờ Francis phải theo ta trở lại đại giáo đường tiếp nhận chúc phúc.

Nói xong, Ferdinand giáo phụ nắm tay Đỗ Trần, không thèm nhìn Verne hoàng gia vệ sĩ, bước vào đại giáo đường.

Đây là trong xã hội thần quyền, uy nghiêm của giáo đình.

Ferdinand nhìn thoáng qua Dịch Cốt cùng lão tổ mẫu bên người Đỗ Trần, cười nói:

- Francis, hài tử của ta, tùy tùng của người xin vào nhà thánh phía sau giáo đường nghỉ ngơi. A, tiểu cô nương đáng yêu cỡ nào, nàng cũng đi đi.

Hẩn rõ ràng là muốn mật đàm với Đỗ Trần.

Verne vệ sĩ lẳng lặng đứng nhìn Ferdinand cùng Đỗ Trần sắp vào cửa, đầu lĩnh cắn răng, bước nhanh đuổi theo:

- Giáo phụ, mệnh lệnh của bộ hạ...
- Hừ!

Ferdinand hừ một tiếng, lạnh lùng nhìn đầu lĩnh, căn bản không nói nữa. Mà sắc mặt của hơn mười giáo sĩ đi theo giáo phụ Ferdinand đều nghiêm lại, dần dần vây lấy.

Đầu lĩnh cúi đầu, nắm chặt tay, trầm giọng nói:

- Mặt tướng thất lễ, cáo lui.

Hắn bất đắc dĩ xoay người rời đi, Ferdinand dẫn Đỗ Trần, còn có hơn mười vị giáo sĩ phía sau vào cửa, Ferdinand lập tức thay bằng khuôn mặt tươi cười, hơn mười giáo sĩ phía sau cũng chỉnh tề quay đầu nhìn Đỗ Trần cung kính.

Một âm thanh ôn hòa, thậm chí có chút mê hoặc:

- Cung nghênh bạch y đại giáo chủ Francis.

Bạch y đại giáo chủ? Mình lúc nào trở thành bạch y đại giáo chủ? Hình như, sau trận Thiên Vương sơn giáo đình phong thưởng cho mình cái gì ... chấp pháp đại giáo chủ a?

Đỗ Trần cười a a, gật đầu.

Ferdinand cười ha ha giữ chặt tay Đỗ Trần, thân thiết nói:

- Giáo hoàng bệ hạ mới hạ lệnh, phong ngài nhận chức bạch y đại giáo chủ, đầu thần Thomas đang trên đường tới, sau một thời gian nữa là mang mệnh thư đưa tới cho người. sủng nhân thân ái của thần.

Đỗ Trần thiếu chút nữa ói ra, bất quá mình dù sao cũng vượt quá năng lực thừa nhận của hắn. Nhìn Bairu cùng Thomas sau cuộc chiến ở Thiên Vương sơn trở lại giáo đình, khiến cho giáo đình đánh giá lại giá trị lợi dụng của mình, giáo hoàng hiểu được chấp pháp đại giáo chủ quá thấp, cho nên không chút do dự thăng quan cho mình.

Mặc dù Đỗ Trần rất muốn hỏi bạch y đại giáo chủ là cấp bậc gì, có bao nhiêu quyền, bất quá trong lòng hắn còn có chuyện nghi hoặc.

- Giáo phụ, tới cùng là xảy ra chuyện gì? Tại sao Verne vệ sĩ đột nhiên tìm ta hỏi tội?

- Ân, ta nghĩ căn bản không nên xem như hỏi tội, bất quá chuyện huyền ảo quả thật quá lớn, Baergena bệ hạ cần người giải thích một việc! Chúng ta vào trong nói chuyện.

Ferdinand dẫn Đỗ Trần lên lầu, hỏi:

- Người sao lại mau trở về thánh St. John như vậy? Dựa theo tin tức chúng ta có được, người phải một tháng sau mới trở về. Ai, người trở về quá nhanh, ta còn không có chuẩn bị gì, bất quá thể cũng tốt, còn không có diễn biến gì chính thức, các đối thủ của người cũng không có chuẩn bị.

156. Một Câu Nói Dẫn Tới Đại Loạn

- Á Long liên? A, thứ này dù là giáo đình cũng không có được mười cổ, bất quá nghe nói người tại đầu thần đảo thắng được trăm vạn kim tệ, vậy chỉ có Á Long liên mới có thể hợp với thân thể của người.

Hai người tới đại sảnh trên tầng cao nhất của đại giáo đường, sau khi ngồi xuống, Ferdinand đưa một quyển tông tới trước mặt Đỗ Trần.

Đỗ Trần một mặt lật xem quyển tông, một mặt nghe Ferdinand giải thích.

- Năm ngoái, nam phương Lanning đế quốc sông New Zealand xảy ra thủy tai, tai dân vô số. Những năm gần đây Lanning lại hủ bại, rất nhiều quan viên thừa dịp thủy tai đại phát hoành tài, cho dù quý tộc lãnh chủ không có cơ hội "Phát tài", cũng không để ý tới hiện trạng của tai dân, tiếp tục chinh thu trọng thuế! Cứ như vậy, thủy tai lại còn nhân họa, khiến cho dân oán sôi trào tới cực điểm, thậm chí tại nam phương đế quốc xuất hiện một nhóm phản quân quy mô nhất định, cơ hồ uy hiếp tới ổn định của đế quốc, sự thống trị của Baergena bệ hạ.

Ferdinand đưa cho Đỗ Trần một chén Lãng Mỗ tửu, hỏi:

- Dưới loại tình huống này, người nói, Baergena bệ hạ sẽ nghĩ gì, làm gì?

Đỗ Trần nói:

- Mặt ngoài hẳn là mau chóng bình loạn, trừng trị kẻ quan lại! Nhưng căn bản, dân tâm của nam phương để quốc đã đổi, bệ hạ tất phải nghĩ tới hết thấy biện pháp thu phục dân tâm.

- Đúng vậy, Francis bạch y đại giáo chủ, sự miễn cảm của ngài với chính trị khiến ta hết sức an tâm, như vậy ta không cần giải thích hơn nữa.

Ferdinand cười cười, lại mở ra bản đồ nam phương Lanning cho Đỗ Trần xem, chỉ hai bên bờ sông New Zealand:

- Ngay trong khi bệ hạ gặp khó khăn, thì sủng nhân của thần - người đi chẵn tai, vốn người chỉ mang theo một vạn kim tệ, những kẻ không tin sẽ nói một vạn kim tệ sẽ hồi dương sự, một vạn kim tệ hiển nhiên là một khoản không nhỏ, nhưng so với một trận thủy tai mà nói lại không là gì cả, cho dù so nó với chén nước cũng không quá đáng. Nhưng trên sự thật thì, tai dân hai bên bờ sông New Zealand chỉ dùng một vạn kim tệ của người làm vốn khởi đầu, trong thời gian ngắn ngủi khôi phục trật tự phi thường hài hòa, trở lại cuộc sống bình thường! Nhất là bọn họ từng chung hoạn nạn, đồng cam cộng khổ, đang từ tuyệt vọng mà muốn sống. Cho nên, bình dân hai bên bờ sông New Zealand phi thường đoàn kết, trật tự trị an ổn định hơn trước! Mà địa vị của người trong lòng người dân hai bên sông New Zealand vượt quá tầm thường, vốn là một công tích phi thường tốt, nhưng, vấn đề cũng nảy sinh từ chỗ này.

Đỗ Trần nhú mày, người có chút hiểu biết về chính trị đều có thể nhận thức được dưới loại tình huống này sẽ phát sinh chuyện gì.

- Ai, nếu người chỉ cấp tiền, vậy thì hoàn hảo, nhưng người biết không, bài diễn giảng của người tại cảng Antwerp, chẳng biết ai lại thay đổi hay cố động, dần dần phát triển thành...

Ferdinand vẽ mặt quái dị nhún vai :

- Tuyên ngôn tự cứu sông New Zealand.

Đỗ Trần cả kinh, chính mình thuận miệng nói ra một con đường, cũng bị chuyển biến, thành "Tuyên ngôn" sao?

Ferdinand nhìn Đỗ Trần cười khổ nói:

- Bây giờ người đã minh bạch chưa? Trong lòng bình dân tám trăm dặm hai bên bờ sông New Zealand, tên của người Francis, đã cùng Baergena bệ hạ song song, thậm chí vượt qua bệ hạ.

Đỗ Trần cũng cười rộ lên, nói thô tục:

- Mẹ nó, là ai đã cố ý hại ta? Một quốc vương một nước có thể cho phép có người uy vọng còn cao hơn hẳn sao?

- Đúng vậy, nhưng người ngoài mặt dù sao cũng chỉ là một huân tước không có lãnh thổ, không có quân đội, còn không khiến bệ hạ kiêng kỵ. Nhưng không lâu trước thành St. John xảy ra một chuyện...

Ferdinand nói:

- Người tại lăng viên phụ cận tổ lăng Shigeru tại tỉnh Rick gặp ra rất nhiều bình dân phải không? Hơn nữa nói cho bọn họ, Angius phó tổng trưởng trực xuất người khỏi gia môn, đúng không?

Đỗ Trần gật gật đầu, lúc đấy hẳn bất quá là vì trước mặt các lão tổ mẫu mà làm ra hình dáng thuần khiết, đáng thương, mới cố ý nói ra chuyện này.

- Không lâu trước, những người bình dân trong lòng cảm kích người đã tới để đô...

Nguyên lai, tai dân tỉnh Rick chịu ân huệ của Đỗ Trần, vừa nghe Đỗ Trần bị trục xuất gia môn, trong lòng nhất thời cảm thấy phần nộ bất bình. Nơi này là thế giới đấu thần, hậu duệ của phong hào đấu thần bị trục xuất gia môn, đó là một đại sỉ nhục, là một việc tuyệt không thể chịu nổi - lại nghĩ, nếu kiếp trước Đỗ Trần là hậu duệ, lại bị đuổi ra khỏi cửa, cũng là trăm ngàn nhục nhã, ngay cả quyền lợi tế bái đều không có, đương kim giáo đồ thế giới nghĩ thế nào?

Sự thật Đỗ Trần đối với điểm này căn bản là không có nhận biết, cũng chỉ là tạo trong mắt các vị lão tổ mẫu rằng mình là một người lòng dạ rộng rãi. Nhưng những bình dân từ nhỏ đã chịu sự thống trị của thần quyền lại vì ân nhân mà phần nộ.

Lúc ấy trong các bình dân chịu ân huệ của Đỗ Trần, đại bộ phận đều là tiểu dân sợ chuyện, trong lòng trộm chửi Angius vài câu. Nhưng tai dân có bao nhiêu? Bên trong có thiếu gì bộ phận lớn gan, bọn họ tính, Francis cho bọn họ một đường sống, nhưng hẳn vì giúp bình dân mà chịu đại sỉ nhục, vậy lương tâm mình có thể tiếp nhận không?

Xuất từ tâm tư báo ân đơn thuần, một bộ phận bình dân tụ tập lại, tới để đô thay Đỗ Trần tìm công đạo, nhưng tai dân nhiều lắm, cơ số lớn như vậy cho dù chỉ có một phần vạn số người dám tới để đô vì Đỗ Trần tìm một công đạo, vậy cuối cùng tụ tập lại có bao nhiêu? Hơn nữa trong lòng bọn họ thật sự có một loại rất kỳ diệu gì đó.

Đáp án cuối cùng là ba ngàn người! Nói nhiều không nhiều, nhưng nói ít cũng không ít.

Đây là những bình dân tâm tư rất đơn giản không thụ qua bao nhiêu giáo dục, chúng ta không tạo phản, hai không bạo loạn, nhưng chỉ tới xin với quốc vương cho ân nhân một cái thuyết pháp, vậy chuyện này là thiên kinh địa nghĩa, không thể từ chối, trọng yếu nhất là, chúng ta thay tử tôn của thần nói chuyện! Đây cũng là luật pháp trong thánh giáo pháp cũng là không xung đột, như vậy, ai có thể phản đối?

Hơn nữa trong bình dân cũng có một số có kiến thức, bọn họ lấy phương thức vô cùng ôn hòa biểu đạt ý kiến, thì phải dưới danh nghĩa liên danh các tai dân chịu phúc, dùng sự cảm kích quốc vương đã phái Francis huân tước tới chuẩn tai, đối với Francis huân tước có chút cảm kích, thuận tiện, trong thư cảm tạ có một câu phi thường uyển chuyển, Francis bị trục xuất khỏi gia môn là không thích hợp...

Đỗ Trần cười nghe Ferdinand nói đến chỗ này, không ngừng lắc đầu:

- Đây không phải đổ dầu vào lửa sao? Vốn bệ hạ đối với việc ta được dân tâm đã cảm thấy bất mãn, cứ như vậy...

Ferdinand lắc đầu:

- Nếu chỉ có vậy, thánh giáo có thể giúp người ém đi chuyện này! Nhưng sau chuyện này ngày càng trở nên... có ý tứ.

Hắn tự cho mình một chén rượu, tiếp tục nói:

- Nếu tất cả mọi người hiểu được, cũng là mình hiểu, ta nói thẳng, có chút đắc tội với người mong người bỏ qua.

Hắn chờ Đỗ Trần đồng ý, mới nói:

- Chính trường Lanning hỗn loạn quá sâu, vốn tai dân tới là chuyện không lớn không nhỏ, nhưng chuyện này bị một số chính khách nắm lấy! Bắt đầu là lễ pháp đại thần Videnov, cũng chính là cha của Kamans đã bị người làm khó dễ, hẳn hăm hại người có công tự mãn, cổ động bình dân phản loạn.

Đỗ Trần uống một chén rượu.

- Tiếp đó, cha người Angius phó tổng trưởng cũng bị vạ lây, lập tức tuyên bố các nơi, người đã bị trục xuất khỏi gia môn, mọi chuyện đều không liên quan tới hắn.

Đỗ Trần uống xong chén thứ hai.

- Tiếp đó, lệnh của Angius phó tổng trưởng truyền tới tai của tai dân, lập tức khiến bình dân bất mãn, đồng thời Videnov cũng cũng vẫn không để yên cho vị trí thủ bị quân đoàn trưởng để đô của cha người là phó tổng trưởng, dùng Giricek không chế thành vệ đội của để đô tạo thành một cái bẫy, dẫn dụ bình dân tức giận, sau đó dẫn phát xung đột, gán cho người tội danh...

Đỗ Trần uống chén rượu thứ ba.

- Sau đó, Videnov cùng Giricek liên hợp một nhóm đại thần, hướng tới gia tộc St. Kain, muốn nhân cơ hội, đẩy gia tộc St. Kain ra ngoài để đô, cha người vì tự bảo, cũng chỉ có thể ngênh chiến kết quả vốn là chuyện nhỏ, biến thành phái Shigeru cùng phái E Luman, hai đại phái hệ chính trị đại loạn đấu.

Đỗ Trần uống xong chén thứ tư:

- Còn có gì nữa không?

- Đương nhiên là có! Tiếp đó, ta phát động tư nguyên chánh trị của thánh giáo, muốn giúp người bãi bình chuyện này, nhưng người dù sao cũng khiến bệ hạ mất hứng, vì vậy, bệ hạ sau lưng ủng hộ Videnov, phái E Luman, thế cục bắt đầu bất lợi đối với người.

Chén thứ năm, Đỗ Trần không nói gì, tiếp tục lẳng lẳng nghe.

- Trong lúc này thì, công chúa Yuna chẳng biết có nguyên nhân gì, liên hợp một chút quan viên nhỏ cả Đế Đô, mình tranh ám đấu ủng hộ người, bọn họ quan chức không cao, nhưng lại thắng về số người, ảnh hưởng lực lớn, cho nên đã kéo cục diện trở lại.

Chén rượu thứ sáu...

- Nhưng bây giờ là thời khắc mấu chốt để các vị vương tử tranh đoạt vị trí, các vương tử vừa nhìn bệ hạ chinh người, lập tức đều đứng đối lập với người để lấy lòng bệ hạ...

Chén rượu thứ bảy...

- Nhưng công chúa Yuna cũng không phải người thường, nàng dám mời hoàng thái hậu đã nhiều năm không hỏi thể sự, còn mang theo cả vương hậu ở hậu cung gia nhập tràng hỗn chiến này...

- Được, được.

Đỗ Trần không có uống chén thứ tám, mà phát phát tay, vô lực hỏi:

- Người chỉ cần nói cho ta biết, bây giờ cục diện đối với ta có lợi hay bất lợi là được.

Ferdinand cười khổ lắc đầu:

- Rối loạn, toàn bộ rối loạn! Bây giờ đế đô có một câu nói, ai sau lưng chinh người, ai sau lưng không bị chinh! Cả chính phủ của đế quốc loạn nháo nhào, nếu nói có cân nhắc, thì phải nói là... bình hành.

Hắn nói với Đỗ Trần:

- Dưới loại tình huống này, thánh giáo dù muốn giúp người đều phi thường khó khăn, cục diện thật sự quá rối loạn.

Hỗn loạn sao? Đỗ Trần vuốt cái mũi bĩu môi, tên mấy thế lực cùng mấy người hắn không có nhớ kỹ, nhưng chuyện chính đã biết rõ. Videnov tưởng thay nhi tử tìm mình báo thù, kết quả là liên quan tới quan hệ chính trị, khiến cả chính phủ Lanning vào cuộc.

Chỉ có một điểm, một câu nói của lão tử khiến cho chính đàn Lanning đại loạn đấu.

Hiện tại tràng loạn đấu này đã đạt tới một trạng thái cân bằng vi diệu, chờ Đỗ Trần phá vỡ cân bằng này.

Đỗ Trần suy nghĩ một chút, đột nhiên hỏi:

Nếu ta bây giờ vừa đi, cục diện sẽ ác liệt tới trình độ nào, ách, sẽ chết bao nhiêu người.

Hắn bắt đầu tính toán, việc thiện này rốt cục có bao nhiêu cân lượng.

157. Ta Là Người Có Nơi Có Chốn, Không Muốn Lấy Ai

Nghe được câu hỏi cổ quái của Đỗ Trần, Ferdinand sững sốt, trầm ngâm chốc lát:

- Loạn đấu trước mắt còn chỉ giới hạn trong quan viên quý tộc, hơn nữa bệ hạ tuyệt đối sẽ không để cho tràng tranh đấu này gây nguy hại quá lớn, cho nên hắn là sẽ không nhiều người chết lắm.

Đỗ Trần trầm nghĩ, bây giờ chính trị nội đấu, cơ bản xem như các chính khách vì tranh đoạt quyền loại mà sinh ra "Chó cắn chó", giúp bọn hần hần không tính là việc thiện, mấu chốt là bình dân vô tội.

Hần thay đổi một câu hỏi khác:

- Nói như thế, nếu ta không có xuất hiện, hoặc rõ ràng biến mất, vậy tròng tranh đấu này đối với bình dân sinh ra nguy hại lớn.

- Vấn đề của người càng ngày càng quái! Thậm chí có chút xa đề.

Ferdinand suy nghĩ một chút rồi nói:

- Cơ bản không có bình dân bị tổn thất, nhưng loại chính trị tranh đấu này, một khi có một phái thất bại, vậy bọn họ cũng không thiếu người chịu tội, bình dân cứ theo cuộc sống thường nhật, sẽ không chịu ảnh hưởng quá lớn.

Ferdinand lại nói:

- Hơn nữa đấu tranh chính trường ảnh hưởng tới bình dân, không phù hợp với ích lợi của thánh giáo, cũng không phù hợp với ích lợi của Baergena bệ hạ, cục diện nếu thật sự phát triển tới mức không thể vãn hồi, vậy thánh giáo cùng bệ hạ sẽ cùng dùng thủ đoạn cứng rắn để chuyện này xuống, tuyệt không để liên lụy tới bình dân! Cho dù bình dân bị một chút ảnh hưởng, vậy cũng không quá nghiêm trọng.

Đỗ Trần mừng rỡ cùng thất vọng, vui là bình dân sẽ không bị vạ lây, thất vọng là hần mất đi rất nhiều cơ hội làm việc thiện.

Bất quá Ferdinand lập tức nói:

- Bất quá những bình dân vì người đã tới để đô, đại bộ phận đã rời đi, còn có mấy trăm người bị thành vệ đội bắt giữ, bọn họ rất có thể thành hy sinh phẩm cho trường tranh đấu này.

- Ba!

Đỗ Trần vỗ mạnh cái bàn, trong lòng toát ra một cỗ tà hỏa. Lão tử không phải người tốt, nhưng các hương thân thay mình xuất đầu, lại làm hy sinh phẩm, loại sự việc này khiến người ta không thể nhẫn nhịn.

Giảng nghĩa khí, đây là đạo lý đơn giản nhất mà Đỗ Trần học được trên đường phố ở kiếp trước.

Ánh mắt của Đỗ Trần lóe ra không ngừng, thậm chí có chút âm trầm đáng sợ, dưới ánh sáng của nến trong đại giáo đường, Ferdinand không tự giác sinh ra cảm giác lạnh người, Francis lúc này mới chính thức là hần sao?

Thật lâu sau, Đỗ Trần rất nhẹ nhàng hỏi:

- Giáo phụ, từ thiện cơ kim của ta cùng lão bộc Fuye bây giờ thế nào rồi?

- Bọn họ rất an toàn, bởi vì từ thiện cơ kim bây giờ trong lòng bình dân để đô có địa vị rất cao, bệ hạ mặc kệ lo lắng cái gì, nhưng vì sự ổn định của để đô, hần cũng sẽ không dễ dàng để từ thiện cơ kim xảy ra chuyện. Hơn nữa, thực ra chuyện này khiến danh vọng của người rất cao, khiến cho bệ hạ bất mãn, đồng thời Videnov nhân cơ hội báo thù mà ra. Trên sự thật thì người còn không có lực lượng uy hiếp đế quốc, hơn nữa lại có nhiều người bảo vệ người nên bệ hạ không có khả năng tuyệt tình, phải lưu lại đường lui.

- Vậy thánh giáo định xử lý chuyện này thế nào?

Ferdinand cười nói:

- Cục diện bây giờ là một trạng thái bình hành, muốn đánh vỡ loại bình hành chỉ có hai biện pháp, một là biểu hiện của người, hai là sau khi loạn chiến bắt đầu, nhưng vẫn chưa thấy mấy lão hồ ly kia biểu hiện thái độ lựa chọn.

Trong khi đó, nhóm Demis đã đi tới sứ quán của Fancino công quốc tại thành St. John. Vương tử Sam rất dễ dàng từ miệng đại sứ nghe được thể cục vi diệu của Lanning đế quốc.

- Trời ạ, Francis sẽ không gặp nguy hiểm chứ?

Anne kinh ngạc che miệng, trong lòng không ngừng liên tưởng, có nên hay không lập tức liên lạc gia tộc, xin tổ phụ, phụ thân trợ giúp Francis? Thực lực của gia tộc tuy không đủ để ảnh hưởng tới thế cục một đại đế quốc, nhưng trong loạn cục để bảo vệ một người thì sao có thể không làm được.

Porter lắc lắc đầu:

- Anne đồng học, ta nghĩ Francis đồng học không có chính thức gặp nguy hiểm, mặc dù hắn tại nam phương Lanning được lượng lớn người dân ủng hộ, nhưng sự thật, hắn cũng không chính thức uy hiếp tới Baergena bệ hạ... ý đồ, cùng thực lực.

- Porter đồng học, ngươi có ý gì?

Sam lo lắng bồi hồi.

Porter cười cười:

- Cục diện bây giờ thoát nhìn quả thật dường như rất loạn, nhưng chỉ cần xem thấu ích lợi cùng mục đích của các đại phái hệ Lanning A, dù sao ta cảm giác, Francis lúc này đây không có nguy hiểm, ngược lại nếu hắn lợi dụng tốt, còn có thể được chỗ tốt rất lớn là khác.

- Chỉ mong như thế!

Jason không biết suy nghĩ gì, thuận miệng sưng sốt:

- Gì? Porter đồng học, ngươi sao có thể nhìn thấu loạn cục của chính trường Lanning?

Porter dừng một chút, cười nói:

- Ta bình thường xem qua rất nhiều sử thư, loại tình huống này, trong lịch sử phát sinh rất nhiều lần rồi...

Trên mặt hắn cười, nhưng trong lòng lại kêu khổ, vừa là tranh đấu... ai!

Anne lo lắng, nàng tới trước mặt Demis, la lên:

- Giáo thụ, ngài dù sao cũng lớn tuổi, kiến thức rất nhiều chuyện, ngài nói lần này...

Demis đang uống hồng tửu trên bàn, nghe vậy cũng không ngược mắt lên, túy nhãn mông lung:

- Lão thầy bói không phải đã nói, các ngươi trong thành St. John sẽ không có việc gì sao.

- Nhưng...

- Ai nha, không có việc gì đâu, cho dù Francis có phá Lanning, cũng sẽ có người giúp hắn thu thập chiến trường! Bởi vì lão Bowen nói, Francis nhất định an toàn.

Trong lúc Demis nói những lời này, giữa vân vụ sâm lâm, một người đang nhìn bầu trời hôn ám, trong lòng ai oán, trời ơi, người sao không ném xuống sao quả tạ đập chết ta đi.

- Brockman, ngươi không có nghe phân phó của đại nhân Andy sao? Đáng chết, ta muốn ăn thịt thối cấp Kiếm Xi hổ, lập tức đi bắt về cho ta.

Andy đại nhân "cường đại vô cùng." gần đây rất thích thủ nghệ nấu nướng của thần tứ bá tước, miệng tự nhiên cũng càng ngày càng sành, một đường đi tới, dị thú bình thường đã không thể thỏa mãn nó.

- Đại nhân Andy, đại nhân Andy vô cùng cường đại, với trạng thái thân thể của ta cùng Fancino, rất khó đánh thắng kiếm hổ.

Brockman cầu khẩn.

Andy quát:

- Đi bắt kiếm hổ đi, nếu không ta lập tức ăn thịt, ta bây giờ rất đói.

- Không, không nên, ta cùng Fancino lập tức liên thủ đi bắt.

Brockman trong lòng khinh bỉ, thực lực của người cường đại như vậy, tại sao không tự mình đi, ngược lại, lại kêu ta đi chịu chết.

Lúc này đây, Brockman cùng Fancino may mắn còn sống trở lại, sau đó, bọn họ tiếp tục kéo đại nhân Andy giữa cây cối trùng trùng bước đi, khi vân vụ sâm lâm không có dị thú, bọn họ hiểu được, đại nhân Andy sẽ đột phát ra vị khẩu cang đáng sợ...

Đại giáo đường thành St. John, Đỗ Trần kinh ngạc nhìn Ferdinand:

- A? Bên trong Lanning còn có lão hồ ly như vậy sao?

Ferdinand còn không có trả lời, bên ngoài đã vang lên tiếng đập cửa:

- Giáo phụ, thủ tướng Antoine tới bãi phỏng Francis huân tước.

Ferdinand nở nụ cười:

Lão hồ ly này làm thủ tướng hơn mười năm, kinh nghiệm trong tay rất nhiều, lần loạn đấu này, chỉ có hắn không có gia nhập! Bây giờ, người trở lại, lão hồ ly này cũng không nhần được nữa rồi...

- Ông, Đỗ Trần chỉ cảm thấy đầu như bị chùy giáng vào. Trời ạ, Antoine hẳn sao lại tới? Chính mình còn muốn tránh mặt. Lão già này thật sự có thể dọa chết người.

Đỗ Trần trong lòng thật sự nóng nảy, hẳn không phải sợ Antoine, mà là sợ cháu gái của Antoine.

Avril.

Mỹ nhân của đế đô này, tiểu mỹ nhân thuần tình như nước, năm đó đã phát hạ lời thề, ngoài Đỗ Trần không lấy ai.

Mấy nữ nhân gặp phải sau khi chuyển thế. Quên đi, tóm lại một câu, Đỗ Trần một khi không có chế trụ được, phạm phải sai lầm trên người nữ nhân. Chắc chắn là Avril này.

Ferdinand phát hiện sự cổ quái:

- Lão hồ ly này đủ để ảnh hưởng tới bình hành thế lực trong thành St. John, tác dụng của hắn sẽ được phóng đại vô hạn, Francis, người tốt nhất nên gặp hắn.

Nhìn Đỗ Trần không phản đối - kỳ thật hẳn còn đang nghĩ tới Avril thì Ferdinand đã ra mở cửa, nghênh đón thủ tướng Lanning, Antoine.

- Giáo phụ, mong rằng nghi thức chúc phúc của ngài còn chưa có bắt đầu, ta tới xem lễ! Hy vọng ta có phần vinh hạnh này.

Lão đại hồ tử khôi ngô Antoine so với hơn nửa năm trước không có biến hóa gì, không chút biểu hiện tuổi già, ngược lại càng thêm tinh thần, hơn nữa hắn giáo hoạt như hồ ly, nhưng nhìn lại cũng không phải địch nhân của mình.

Ferdinand cười:

- Francis huân tước, ta còn có một số việc phải xử lý, người bồi tiếp thủ tướng đại nhân một chút.

Antoine đưa mắt nhìn giáo phụ rời đi, ngồi xuống trước mặt Đỗ Trần, cười rất hiền lành nói:

- Hôm nay, ta tới với tư cách là một gia gia tới nói chuyện với người, hết thấy lễ nghi đều miễn.

Thân phận gia gia,... quả nhiên lão tới vì Avril.

Đỗ Trần điều chỉnh tâm tình một chút, cười nói:

- Thủ tướng đại nhân thật có nhã hứng, bây giờ loạn của thành St. John đã không thể nhìn thấu, nhưng lão nhân gia ngài lại yên ổn bình tọa... sao, chuẩn bị câu cá sao?

Hắn đứng lên rót cho Antoine một chén mật tửu:

- Lão là vì Avril mà tới sao?

- A. ngài yên tâm, ta đáp ứng chuyện gì thì nhất định làm, ta tuyệt đối sẽ không thân cận cháu gái ngài, ta cũng có thể cam đoan, ta sẽ không gặp mặt nàng. Xin tin tưởng ta, ta cam đoan ngài không cần hỏi báo cái gì, xin ngài nhất định tin tưởng ta.

Lời này của Đỗ Trần tuyệt đối xuất phát từ chân tình, đã rất lâu không có nghe được lời phát ra từ đáy lòng của Đỗ Trần...

"Tiểu hồ này thật tinh minh, dùng lời nói lúc trước của mình "trả lại" chính mình, cao minh! Ta lúc trước không nghĩ tới, trình độ mê luyện của cháu gái đối với hắc lại điên cuồng như vậy."

Antoine thầm nghĩ: "Cháu gái bảo bối của mình đã tỏ vẻ rõ ràng rằng ngoài hắc sẽ không lấy ai khác, hơn nữa nàng không biết từ đâu biết được mình uy hiếp cùng lệnh cho Francis, kết quả khóc suốt một ngày, dùng con mắt to đáng thương nhìn chăm chăm chính mình thật sự khiến người ta đau lòng, chính mình cuối cùng cũng chỉ biết thỏa hiệp, hy vọng hôm nay có thể nhờ chuyện này mà thu chuyện lần trước lại - vốn chuẩn bị thử nghiệm mặt. Bất quá cơ hội lần này càng lý tưởng, chính mình có thể không cần đánh mất uy nghiêm của thủ tướng."

Ta chính là trợ giúp người, Francis.

Antoine ôn hòa cười nói:

- Câu cá? A a, câu ví dụ này của người rất thú vị! Bất quá ta lần này tới quả thật là tiếp tục vấn đề trước khi người rời để đi.

Tay hắc vỗ vỗ bàn, ngạo nghễ nói:

- Lúc ấy người không thể tu luyện đấu khí, lại không được gia tộc sủng ái, ta thật sự rất khó giả Avril cho người. Bất quá bây giờ không giống, người là Thiên Sư Thủy Thân, lại có trăm vạn thân gia, thân phận đủ để phối với Avril. Vậy, người lúc nào cầu thân?

Đỗ Trần bĩu môi:

- Thủ tướng đại nhân, chẳng lẽ ta vừa rồi nói không rõ sao? Vấn đề kia ta đã cho người đáp án hơn năm trước, ta, thật sự không muốn cưới cháu gái ngài! Hơn nữa, trong thời gian sắp tới ta cũng không có ý định lập gia đình.

Antoine sững sốt? A? Chẳng lẽ tiểu tử này thật sự không có hứng thú với Avril? Hắc vừa rồi còn tưởng rằng, cháu gái thủ tướng, Đỗ Trần còn không lập tức cảm kích rơi nước mắt nhận thân ấy chứ. Nhất là hắc đang cần ngoại lực hỗ trợ.

Thấy Đỗ Trần không sợ cùng mình đối thị, trong mắt không chút do dự, Antoine nghĩ thầm trong lòng tiểu tử kia xem ra thật không muốn cưới Avril. Nhưng hôn nhân của quý tộc là đại sự người có thể định đoạt sao? Mềm không được, thủ tướng đại nhân sẽ cứng. Tóm lại, nhất định phải giả cháu gái cho người! Ta lại không muốn đối mặt với ánh mắt u oán của Avril đáng yêu.

- Hừ.

Antoine tức giận:

- Minh nhân không nói ám thoại, người hắc là hiểu rõ thế cục? Bây giờ đối thủ của người cùng bằng hữu giống nhau, mà thế lực duy nhất không có tham gia vào cuộc tranh đấu của các phái hệ lần này, chỉ có ta.

Ý là, sinh tử của người phụ thuộc vào lão nhân ta giúp bên nào! Người nếu là người thông minh, hãy mau đáp ứng ta, cưới Avril, sau đó đổi đãi nàng cho tốt.

Đỗ Trần đột nhiên cười rộ lên, thần bí nói:

- Thủ tướng đại nhân, thái độ của ngài đích xác có thể thay đổi cục diện bên trong thành St. John, nhưng ta không phải chỉ có ngài, hơn nữa, người làm như vậy có phải là quá mức hạ thấp tiểu thư Avril không. Ta nghĩ không riêng gì ta, cho dù là tiểu thư Avril, nếu nàng thật sự dùng lý do này gả cho ta, ngài cho rằng nàng sẽ hạnh phúc sao? Ta thật không muốn cưới Avril, đặc biệt là dưới tình huống này.

Đáng chết, lão đầu tử ta nghĩ cứng, nhưng tiểu tử này còn cứng hơn so với ta! Antoine là đại hồ tử, trừng mắt nhìn Đỗ Trần, thầm nói: "Tốt lắm, thay phương thức lợi dụ."

- A a, nếu người có biện pháp vượt qua, lão nhân gia ta đây thật ra mừng rỡ, thanh nhàn xem náo nhiệt. Bất quá Francis, người bây giờ chỉ là một thần duệ bị trục xuất khỏi gia môn, một huân tước nho nhỏ sao?

Hắn đánh giá phục sức xa hoa của Đỗ Trần, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên tầm ti vô giá.

- Người bây giờ quả thật là một phú hào, có rất nhiều kim tệ! Nhưng trong nhiều tình huống, kim tệ không bằng địa vị, không bằng quyền lợi, đúng không? Ta nghĩ, làm tôn nữ tể của thủ tướng đế quốc, trượng phu của Avril, ít nhất thân phận cũng sẽ là bá tước, còn có một mảnh lãnh địa thật to.

Đỗ Trần đứng lên, hai tay chống lên bàn, nhìn thẳng vào lão nhân Antoine nói:

- Lão nhân gia, người dẫn dụ ta sao? Bá tước, lãnh địa... nói thật, hai dạng đồ vật này ta rất thích, cũng sẽ không hoài nghi khả năng của người có thể cho ta hai loại đó. Nhưng ta còn không có ý định lập gia đình! Xin không làm khó ta. Được không.

- Ba.

Antoine cũng vỗ bàn đứng lên, hẳn dù sao cũng là thủ tướng đế quốc, sao có thể nhẫn nhịn một huân tước nho nhỏ nói lời cường ngạnh đối với hắn? Mặc dù huân tước đó trong dự định của hắn sẽ là tôn nữ tể.

- Francis, xem ra người muốn bức lão nhân ta phát hỏa với người?

Antoine trầm giọng uy hiếp.

- Được rồi, lão nhân gia nộ hỏa sẽ không tốt với cơ thể!

Đỗ Trần không muốn nghĩ, cũng không dám quá phận đắc tội thủ tướng đế quốc, hắn thân thiết nâng cánh tay Antoine, cười nói:

- Sắc trời không còn sớm, ta nghĩ ngài nên trở về nghỉ ngơi. Ferdinand giáo phụ còn ở phía dưới chờ ngài.

Nghe được tên giáo phụ, hình dung đây là địa phương nào, Antoine hừ một tiếng, để cho Đỗ Trần tiến hẳn xuống lầu.

Nhưng Ferdinand giáo phụ cũng không có ở đại sảnh lầu một, không biết hắn đi đâu. Đỗ Trần không thể làm gì khác hơn là tự mình đưa Antoine đến cửa, cười ha ha cùng lão cáo biệt.

- Dương.

Cửa lớn bằng gỗ đàn mộc đen của giáo đường đóng lại, Antoine liếc mắt nhìn đại môn kín mít, cảm phần:

- Tiểu tử kia, đắc tội một vị thủ tướng là một lựa chọn rất thiếu thông minh.

Lão đi xuống, nhưng vừa đi được vài bước đã thấy cách đó không xa, màn xe của mình đã được nâng lên, Avril lộ ra khuôn mặt xinh đẹp, ngượng ngùng chờ đợi Antoine, nàng đang đợi gia gia cho nàng một tin tức tốt.

Thấy cháu gái mình vô cùng yêu thương, Antoine thở dài, quên đi, vì cháu gái, phải thương cái mặt già nua ra vậy.

Hắn xoay người đi tới trước cửa, vừa muốn gõ, đột nhiên dựa vào thực lực thất cấp đầu thần kim chúc hệ, hắn mơ hồ nghe được bên trong truyền đến thanh âm uy nghiêm của Đỗ Trần không thể sai được:

- Đại giáo chủ Roger, lập tức mới Ferdinand giáo phụ tới gặp ta.

Thanh âm đại giáo chủ Roger vang lên, rất ôn thuận, thậm chí có chút siểm nịnh:

- Đại nhân tôn Quý, sủng nhân của thần, chờ mệnh lệnh của ngài.

Antoine suýt không ngậm được miệng, lão thiên, đây chính là Roger đại giáo chủ ngày thường ngạo khí, ngay cả các tướng quân của quân bộ cũng không để vào mắt đó sao? Đúng vậy, là thanh âm của hắn, chính hắn xưng hô Francis là .. đại nhân.

158. Thế Giới Hồng Môn Yến - Pi

Antoine không hổ là lão hồ ly lẫn lộn chính trường đế quốc hơn mười năm, hẳn nhanh chóng làm như chưa nghe thấy gì cả, hơn nữa trong lòng biết phụ cận giáo đường nhất định có người giám thị nên ra vẻ gõ gõ cửa, tìm lấy cái cớ, dấn dò giáo sĩ vài câu, lúc này mới xoay người rời đi.

Trên đoạn đường ngắn ngủi tới xe ngựa, tin tức trong đầu Antoine như thủy triều dâng lên, lại tổ hợp thành xâu chuỗi rõ ràng.

Francis giờ phút này có thể nói đang đứng giữa sự tranh đấu chính trị của Lanning đế quốc, không cẩn thận sẽ gặp họa sát thân, nhưng hẳn không chút lo lắng, vừa rồi thậm chí không sợ hãi đắc tội với thủ tướng mà cự hôn, hoàn toàn không để ý tới bốn sự hùng hậu trong tay mình có thể cho hẳn chỗ tốt! Điều này nói rằng, hẳn nhất định có điều ỷ trượng.

Một vị đại giáo chủ cũng phải xưng hô hẳn là đại nhân, mà đế đô sớm nghe đồn, thánh giáo có không ít nhân vật có thực lực trong chính phủ. Vậy, Francis nhất định cùng thánh giáo có liên lạc bí ẩn, nói không chừng hẳn chính là đại nhân vật của thánh giáo, một đại nhân vật mà quyền bính không thấp hơn giáo phụ Ferdinand bao nhiêu.

- Ha ha!

Antoine nghĩ vậy, đột nhiên vuốt râu mép cười:

- Francis, lão nhân ta đã hiểu được. Khó trách có rất nhiều quan chức Văn Thần thánh giáo ủng hộ người.

Hắn hai tay nắm vào nhau:

- Được rồi, còn có công chúa Yuna, chúng ta cũng rất sợ vị công chúa có dã tâm này không tiếc đắc tội với các vương tử, thậm chí kéo cả thái hậu xuống nước giúp Francis. Vậy, nàng nhất định biết một ít tin tức về thực lực của Francis, muốn thừa dịp này thu phục ngôi sao mới của chính trường Francis với thực lực lớn.

- Ân, để ta xem, giữa các thế lực lớn ở đế đô Videnov đại biểu Eluman phái, còn Angius phái Shigeru, nhất định không biết Francis còn có nhiều bí mật như vậy! Mà Yuna công chúa biết, lão nhân gia ta bây giờ cũng biết... hắc.

Hắn vỗ đùi, trong lòng cười:

- Nếu ta đã biết, vậy không thể buông bỏ một chuyến đầu tư tốt. Francis, Avril nhất định gả cho người. Nếu mềm cứng đều đã thử qua. Điều không có kết quả, ta còn một tuyệt chiêu, bất quá, còn phải xác định tâm ý của bảo bối một chút, dù sao hạnh phúc của nó mới là quan trọng nhất.

Nghĩ vậy, hẳn buồn rầu khốn khổ về tới xe ngựa.

Bên trong xe ngựa Avril nhìn sắc mặt gia gia thường ngày đại phong hải diện có chút không vui, trong lòng cũng căng thẳng, chẳng lẽ Francis lại cự tuyệt?

Nàng với ánh mắt buồn rầu nhìn lại gia gia, khuôn mặt đỏ hồng cúi xuống, hỏi:

- Gia gia...

Antoine lên xe ngựa, lệnh người hầu đánh xe, sau đó cả giận nói:

- Francis tiểu tử này không biết nặng nhẹ, hừ!

Hắn nói lại cuộc nói chuyện với Đỗ Trần cho Avril, lại cố ý nói:

- Xem ra, phải giáo huấn tiểu tử này.

- A?

Avril như chìm vào vực sâu, lập tức nói:

- Gia gia, Francis nói đúng, gia trong lúc đại lực rối loạn dùng uy bức lợi dụ, buộc hẳn tiếp nhận hôn sự, điều này vốn không hay. Francis không đáp ứng hôn sự, đó mới là nam tử hán không vì quyền thế mà cúi đầu, đại trượng phu .. gia gia...

Avril mở con to con mắt màu lam, u oán nhìn chăm chăm Antoine. Ý tứ rất rõ ràng, ngài nếu làm khó khăn Francis, cháu gái.

Ai, nha đầu kia xem ra thật sự toàn tâm toàn ý với Francis, người ta nói nữ nhi hướng ngoại, ta còn không tin. Nhưng bây giờ, chuyện của cháu gái khiến ta đau đầu.

Mình thật sự già rồi, không chịu được cháu gái bảo bối không vui.

- Thôi! Gia gia sẽ không so đo với tiểu tử đó nữa.

Antoine vỗ vỗ đầu cháu gái:

- Người yên tâm, Francis chạy không thoát đâu! Gia gia dù có phải trưng cái mặt già này ra, cũng phải đảm phán thành công hôn sự này, để cho Francis trở thành con rể của gia tộc chúng ta.

Hắn vỗ xe ngựa, lớn tiếng phân phó:

- Lập tức tới trang viên St. Kain, bái phỏng Angius phó tổng trưởng.

Nội đường đại giáo đường thành St. John, Đỗ Trần cùng Ferdinand cẩn thận thương nghị một lần thế cục trước mặt.

Cuối cùng hai người cho ra một kết luận, dụng lời nói Đỗ Trần, thì phải là Baergena bệ hạ bây giờ rất không thoải mái. Danh tiếng của Đỗ Trần quả thật quá kinh người nên bệ hạ muốn dựa vào Videnov báo thù riêng mà cố ý diệt khí thế của hắn, nhưng không nghĩ tới sự việc phát triển quá mức hỗn loạn! Mà tới cùng, Baergena hẳn là còn không coi Đỗ Trần là đối thủ uy hiếp sự thống trị của hắn, cho nên mấu chốt của hết thảy mọi việc, chính là khiến cho Baergena bệ hạ thay đổi thái độ với Đỗ Trần, như vậy hết thảy đều sẽ tự động được giải quyết.

Làm sao để thay đổi thái độ của một đế vương?

Kỳ thật trong lòng Đỗ Trần cùng Ferdinand hai người đều có đáp án, nhưng ai cũng không nói ra.

Đỗ Trần nhìn phương án mà giáo phụ cố ý giả ngốc đưa ra, trong lòng cười lạnh:

- Thay đổi thái độ của đế vương, đương nhiên phải thi triển ra một loại cục diện - ta đối với sự thống trị của bệ hạ có lợi, có thể để ngài lợi dụng, nhưng thực lực của ta phải không đủ uy hiếp sự thống trị của ngài.

Chuyện rõ ràng như vậy mà ngài không thể nghĩ ra sao? Giáo phụ đại nhân?

Ferdinand suy nghĩ, chuyện này kỳ thật rất dễ giải quyết, chỉ cần tiết lộ cho Baergena biết, Francis bên người có mấy vị siêu cấp cao thủ, hơn nữa có thể để đế quốc sử dụng là được. Nhưng, siêu cấp cao thủ này mặc dù không đủ thay đổi đại cục một quốc gia, không đủ mạnh mẽ để đối kháng một quốc gia. Nhưng cũng có giá trị lợi dụng rất cao! Francis chính là một quả trứng lớn, mùi vị của quả trứng lớn này không thể để Baergena ngửi được mới tốt, như vậy thánh giáo mới có thể độc hưởng mỹ vị của nó.

Hai người trầm mặc nhìn nhau, Ferdinand có chút xấu hổ, cười nói:

- Yên tâm đi, bạch y đại giáo chủ các hạ, thánh giáo hoàn toàn có thể bảo đảm người lần này bình an vô sự! Được rồi, nghe nói Thomas đầu thần mang theo lệnh bài đã sớm xuất phát, theo tính toán thì, hắn hẳn là đã tới thành St. John vài ngày trước, nhưng hắn sao không tới đây? Thật sự là quái lạ.

- Chắc Thomas lão đại bị sự tình gì đó trì hoãn?

Đỗ Trần thuận miệng.

- Ta cũng nghĩ vậy. A a, bây giờ đã nửa đêm, nghỉ ngơi sớm chút đi, ngày mai ta sẽ cùng người tới cung Verne.

Ferdinand vừa dứt lời, bên ngoài có người tới:

- Giáo vụ, Yuna công chúa tới đây bái phỏng Francis huân tước.

- Yuna công chúa?

Cặp lông mày màu tím của Ferdinand bỗng nhúc nhích:

- Nàng tới làm gì? Francis, người phải coi chừng, Yuna công chúa có dã tâm không nhỏ, lúc này đây trong lúc tranh đấu nàng vô lý lộ diện giúp người, thay người ngăn lại đại đa số phiền toái. Nói không chừng, có thể có chút mục đích.

Yuna dù sao là người của hoàng gia Lanning, cùng Antoine không giống, cho nên Ferdinand bảo vệ "Đản".

Đỗ Trần nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, cười nói:

- Công chúa lúc này giúp ta rất nhiều. mặc kệ ra sao, ta ít nhất cũng phải gặp mặt cảm tạ! Được rồi, ta sẽ đi gặp nàng.

Đối với công chúa lúc trước bị mình cự tuyệt, Đỗ Trần thật ra không có e ngại gì cả, hai người trong khi mới quen, Đỗ Trần đã xác định công chúa đại quý tộc này không có khả năng dây dưa với mình, mà lâu dần từ đại ca cùng thánh giáo, Đỗ Trần cũng có một chút tin đồn về Yuna.

Công chúa điện hạ xinh đẹp là một cường nữ trời sinh, trừ phi Đỗ Trần cho nàng chỗ tốt trong chính trị, nếu không muốn công chúa điện hạ coi trọng hấn khó khăn vô cùng lớn.

Yuna mặc quần áo màu đỏ tiến vào phòng, nàng cười rất tươi, nhìn thoáng qua giáo phụ Ferdinand, cười nói:

- Giáo phụ tôn quý, ta có một chút chuyện tư sự của nữ nhân, muốn cùng Francis luân tước nói chuyện.

Lấy cơ rất tuyệt, Ferdinand muốn lưu lại giám thị bọn ta cũng không có biện pháp. Hấn xoay người rời đi.

- Chờ một chút, giáo phụ.

Yuna quay đầu cười yếu ớt, nàng theo lễ nghi quý tộc đưa giáo phụ ra khỏi cửa phòng, sau khi tách Đỗ Trần ra, cười nói:

- Vài ngày trước, ta đi thành bắc săn thú, xảo hợp gặp phải bằng hữu của ngài đấu thần Thomas! Chúng ta nói chuyện rất vui. Ân, ta còn mời hấn làm khách ở chỗ ta vài ngày! Thomas đấu thần rất thích tiểu lễ vật mà ta chuẩn bị cho hấn.

Lông mày của Ferdinand nhướng lên, đáng chết, Yuna đã gặp Thomas rồi, chỉ bằng tình tình hoạt nháo của Thomas, nhất định bị nàng moi ra không ít bí mật! Đáng chết...

Yuna công chúa đại biểu hoàng thất Lanning, đối với việc thánh giáo muốn độc chiếm "Đản" tỏ vẻ bất mãn sao?

Đáng tiếc, Yuna đã vào trong phòng, không có nói cho hấn.

Yuna đi tới trước mặt Đỗ Trần, còn không có nói gì, Đỗ Trần đã lạnh lùng nói:

- Công chúa điện hạ, lúc này đây, không cần ta cúi mình hành lễ chứ.

- A a, chuyện hơn nửa năm trước người còn nhớ kỹ nha.

Yuna rất ưu nhã vươn một tay:

- Nếu ta với thân phận công chúa lệnh cho người hôn tay ta thì sao?

Nàng yên lặng cười:

- Tốt lắm, chỉ là nói đùa thôi, lúc này đây, ta muốn mời người! Tối này, trong cung Verne cử hành tửu yến của hoàng thất, đặc biệt mời người! Mời người quang lâm.

Đỗ Trần trong lòng căng thẳng, trong hoàn cảnh loại này, phản ứng của hấn chỉ có thể là ba chữ, trong đấu thần thế giới không có khả năng có ba chữ - Hồng Môn Yến (Yến tiệc nguy hiểm).

Chẳng lẽ khi vào thành thì vệ sĩ Verne sẽ bắt, Baergena thay đổi phương thức? Đỗ Trần nghi hoặc nhìn Yuna, hỏi:

- Loại tửu yến cho nội bộ hoàng thất, ta là một huân tước nho nhỏ nào có tư cách tham gia?

- Cho nên đặc biệt mời người, yên tâm đi, ta cùng rất nhiều bằng hữu của ta đều tham gia yến hội, người sẽ không gặp phiền toái đâu.

Nàng ám chỉ Đỗ Trần, ta với người là cùng một phe.

”Đi, hay không đi?” Đỗ Trần vuốt mũi hỏi:

- Chỉ mời một mình ta sao? Nữ nhi của ta ...?

Không đợi Đỗ Trần nói xong, Yuna liền nói:

- A a, nếu nữ nhi của ngài cùng đấu thần tùy tùng có thể đi, vậy càng tốt.

- Tốt, công chúa điện hạ, ta thay trang phục huân tước rồi đi cùng người.

Đưa Yuna ra ngoài cửa chờ, Đỗ Trần cũng không chào hỏi Ferdinand, trực tiếp tìm bọn người Dịch Cốt.

Đỗ Trần tính một chuyện xấu, mẹ nó, dù là Hồng Môn Yến thì sao? Chuẩn bị trước, nếu đàm phán đường sống không có, nếu không được! Lão tử sẽ mang theo nhân thủ, hơn một trăm nữ đấu thần, trong vương cung Lanning giết ra ngoài có gì là khó?

159. Thế Giới Hồng Môn Yến - Pii

Giờ phút này đã là đêm khuya, Đỗ Trần cho toàn bộ các lão tổ mẫu cùng Lucy và Lily vào trong Liên Hoa pháp bảo. Mặt khác, nhờ Ferdinand phái người đi chiêu cố Harry cùng lão Fuye ở thành nam, hơn nữa lưu ý tới mấy trăm bình dân bị giam giữ. Sau khi xác nhận không có gì sơ suất, hắn ôm tiểu Bối Bối cùng Dịch Cốt đi tới xe ngựa ngoài đại giáo đường, có hai đại cao thủ bảo giá, Đỗ Trần có thể nói là hết sức thoải mái.

Ferdinand đưa Đỗ Trần tới cửa lớn, thâm ý nhìn thoáng qua xe ngựa của công chúa Yuna, đột nhiên ôm Đỗ Trần theo lễ nghi của thần chức:

- Francis thân ái, sủng nhân của thần, ta Ferdinan, một lần nữa chúc phúc cho người.

Bên tai Đỗ Trần, hắn thấp giọng nói:

- Thánh giáo cùng người tồn tại.

- Cảm tạ ngài chúc phúc, giáo phụ đại nhân.

Đỗ Trần cười cười, cho dù không có sự ủng hộ của thánh giáo cũng không cần quá mức lo lắng, Bản thân có bao nhiêu người bên mình? Một Dịch Cốt là cứu cấp đấu thần cao giai, hơn một trăm lão tổ mẫu, còn có bảo bối nữ nhi có tinh thần lực kinh khủng, thực lực này đủ để tương đương với một quân đoàn tinh nhuệ của đế quốc.

A a, Đỗ Trần nghĩ rồi nở nụ cười. Mẹ nó, mang theo thực lực tương đương một quân đoàn tinh nhuệ tiến vào cung Verne, Baergena bệ hạ nếu biết chân tướng, sợ rằng sẽ bị dọa tới kêu lớn ”hộ giá, hộ giá”.

Đáng tiếc Dịch Cốt đã thu liễm khí tức, các lão tổ mẫu đều trong Liên Hoa, tuyệt đối không ai có thể phát hiện, mà tiểu Bối Bối nhìn qua là một tiểu bảo bối nhi vô cùng đáng yêu vô hại, nào có hình dáng là có thực lực rất mạnh? Nhìn bên ngoài đánh giá, thực lực của mình thật sự rất yếu.

- Tiểu bảo bối thật đáng yêu!

Yuna công chúa vừa nhìn thấy Beiermengde lập tức cướp từ tay Đỗ Trần thơm một cái, nhưng tiểu Bối Bối không thèm để ý tới nàng. Bởi vì tiểu Bối Bối nhạy cảm cảm nhận được tỷ tỷ này cùng các tỷ tỷ trước kia bất đồng, nàng chỉ muốn lợi dụng ba ba, để cho ba ba vì nàng ra sức, ”Tỷ tỷ” Như vậy Bối Bối tự nhiên chán ghét.

Kỳ thật, cung Verne ở ngay đối diện đại giáo đường thành St. John, giữa chỉ cách một cái quảng trường thánh Bowen không lớn, nhưng Yuna rất trịnh trọng mời Đỗ Trần lên xe đi qua quảng trường, không thể từ chối, quý tộc là thế, hoàng đế mời khách, không thể làm khác.

Lộ trình thật sự quá ngắn. Yuna vừa mới bí mật nói cho Đỗ Trần vài câu về thế lực bên trong hoàng thất, mọi người đã tới cửa cung Verne.

Cửa lớn màu trắng dưới sự phân phó của công chúa Yuna, hai cửa bên cạnh cũng theo đó mở ra. Thủ vệ hoàng cung tiến lên bái kiến công chúa, lại liếc mắt nhìn người bên cạnh Đỗ Trần, tục tiếp đi tới bên Dịch Cốt, trầm giọng quát:

- Đứng lại, báo ra tước vị của ngươi.

Dịch Cốt không có ý trả lời võ sĩ tầm thường này, cũng không quay đầu lại, căn bản không để ý tới hắn, Đỗ Trần cười nói:

- Đây là đầu thần tùy tùng của ta, tiên sinh Brook, hắn không có tước vị.

Võ sĩ lại nhìn thoáng qua Dịch Cốt cuồng ngạo, lớn tiếng nói:

- Bình dân không được tiến vào cung Verne bằng cửa lớn, ngươi

Hắn dùng trường mâu trong tay chỉ Dịch Cốt:

- Đi cửa phụ.

Để cho cửu cấp đầu thần, là cao thủ bậc nhất đi cửa phụ?

Dịch Cốt không trả lời, chỉ thoáng phóng xuất khí tức, lạnh lùng trừng mắt nhìn võ sĩ kia.

Một luồng cảm giác âm lãnh kinh khủng trong nháy mắt tràn ngập trong lòng võ sĩ, Dịch Cốt không hề có tình cảm của nhân loại. Hai tròng mắt như ác ma đâm xuyên qua lòng hắn, trong nháy mắt, võ sĩ chỉ cảm thấy chính mình như bị khí tức của tử thần bao phủ, trong lúc cực độ khủng hoảng hắn chỉ có thể rút kiếm bảo vệ mình, nhưng hắn tựa hồ mất rất nhiều khí lực mới rút ra được kiếm.

Khí tức tử vong nhanh chóng bành trướng, võ sĩ cơ hồ hồng mắt - hắn sẽ giống như những dị thú cấp thấp bị khí tức của Andy dọa chết.

Yuna công chúa tiến lên một bước:

- Lớn mật, Francis huân tước cùng bằng hữu tiên sinh Brook đều là khách nhân do ta mời tới, ngươi đương nhiên vô lý như vậy sao, còn không lùi lại.

Do có công chúa Yuna, Dịch Cốt thu hồi khí thế kinh khủng của cửu cấp đầu thần, tên võ sĩ không may kia cuối cùng từ bên bờ tử vong được trở về, bất quá hoàn toàn không động đậy, mấy võ sĩ bên cạnh lập tức đi lên đỡ hắn lùi xuống.

Yuna công chúa mỉm cười hướng Dịch Cốt:

- Tiên sinh cường đại, xin ngài tiếp nhận lời xin lỗi của ta.

Dịch Cốt nhẹ nhàng lắc đầu:

- Ta quả thật là đầu thần tùy tùng của Francis, bất quá, ta không có thói quen trặc trí.

Yuna mỉm cười nói:

- Đương nhiên, ngài tự nhiên có thể đi cửa lớn. Xin ngài đi trước.

Đỗ Trần mỉm cười, cùng Dịch Cốt đi qua cửa lớn vào cung Verne, công chúa Yuna đi theo sau, trong lòng nàng mừng rỡ, thật tốt, từ miệng Thomas có được tin tức tình báo quả nhiên là thật, bên người Francis quả thật có cao thủ đỉnh phong. Chỉ cần có được sự ủng hộ của Francis, mình đã có ít nhất một cửu cấp đầu thần.

Vậy, chính mình phát động hết thấy ủng hộ hắn là không sai lầm.

- Francis huân tước, ngươi cùng tiên sinh Brook là bằng hữu của ta, cửa lớn của cung Verne vĩnh viễn mở rộng đón các ngươi.

Yuna bước nhanh tới bên Đỗ Trần, vừa cười vừa nói:

- Francis, vị tiên sinh này rất cường đại! Ta rất hâm mộ ngươi vì ngươi có một đầu thần tùy tùng cường đại như vậy.

Để cho hoàng thất biết người có giá trị lợi dụng, nhưng không có uy hiếp! Đỗ Trần làm theo nguyên tắc này, cười nói:

- Ta nào có bản lãnh thu được tùy tùng cường đại như Brook, là một vị bằng hữu của ta, hấn lo lắng cho an toàn của ta, nên mời Brook bảo vệ ta.

Lời này là một lời nói rất thật.

Yuna trong lòng nhảy lên, vội la lên:

- Bằng hữu của người thật không chỉ quan tâm tới người, thật sự là một người bạn tốt! Không biết, ta có may mắn làm quen với hấn?

Nói xong, Yuna thầm tự trách, chính mình quá mau mắn, Thomas nói Francis có mấy vị cao thủ bằng hữu, chính mình mặc dù biết Francis, nhưng mà thu phục cao thủ này, cần phải chậm rãi a.

- Đương nhiên có thể, bất quá bằng hữu của ta tạm thời không có mặt ở đại lục Beins, sợ rằng công chúa điện hạ phải chờ một chút.

Đỗ Trần thuận miệng nói một câu.

- Tốt, ta không vội.

Yuna lại nhìn thoáng qua Dịch Cốt, trong lúc này Dịch Cốt đã thu liễm khí tức, nhìn qua chỉ là một trung niên nhân cao lớn sắc mặt âm trầm, nhưng cẩn thận nhớ lại khí thế khiến người ta kinh sợ vừa rồi, Yuna thầm nghĩ, đầu tiên, cần xác định mấy vị cao thủ này có thể nỗ lực vì Francis nhiều ít bao nhiêu. Nếu bọn họ có thể vì Francis làm một chút việc "Khó khăn". Vậy...

Chính mình có nên xin phụ vương chiêu Francis làm phò mã không nhỉ? Một phu quân có thể điều động cao thủ cường đại như thế, đối với mình quá có lợi, đáng chết, Antoine đang cấp tốc gả Avril cho Francis, chính mình nếu gả cho Francis, sẽ đắc tội với phái của thủ tướng.

Yuna liếc mắt nhìn khuôn mặt tuấn lãng của Đỗ Trần, trong lòng đã có chủ ý, trước tiên xác định giá trị của Đỗ Trần đến tột cùng là gì. Nếu... hừ, chính mình phát động hết thủy tư nguyên cũng phải gả cho hấn.

Đỗ Trần còn đang tính toán ứng phó thế nào với chất vấn của Baergena, không chú ý tới ánh mắt của Yuna công chúa có chút mập mờ tu luyện giả đồng tử công đáng thương giờ khắc này bị một vị công chúa xinh đẹp coi trọng.

Tửu yến tổ chức tại thiên thánh sau đại diện nghị sự, Đỗ Trần để Dịch Cốt ở bên ngoài chờ, một mình ôm tiểu Bối Bối theo phong thái quý tộc, khom người đi trước:

- Thần duệ Shigeru, Francis huân tước bá kiến bệ hạ. Baergena bệ hạ.

Trộm đánh giá tràng cảnh, Đỗ Trần trong lòng bắt đầu căng thẳng, bên trong có đầy đủ người của hoàng thất cùng ca kỹ, tổng thể có chừng trăm người, nhưng khách nhân chính thức mặc trang phục quý tộc chỉ có mấy người! Hơn nữa Đỗ Trần phát hiện đại đa số thành viên hoàng thất đã gặp qua, nhưng mấy khách nhân này hấn chưa thấy bao giờ.

Quả nhiên là có chuyện, yến hội của hoàng thất,... mẹ nó. Tại sao chỉ có mấy người trong này? Vương tử đâu? Hậu phi đâu? Các thành viên trọng yếu của hoàng thất tại sao không có xuất hiện? Hừ.

Hấn thậm chí đã chuẩn bị thật tốt, nếu tiểu Bối Bối phát hiện phụ cận có đông đảo cao thủ mai phục, vậy mình lập tức thả ra các lão tổ mẫu cùng Dịch Cốt nội ứng ngoại hợp giết ra.

Ngồi trên vương tọa chủ trì yến hội là Baergena có vẻ già hơn một chút so với nửa năm trước, mặc dù hấn năm nay mới năm mươi tuổi nhưng khí sắc không có vẻ cường tráng hiên ngang, ngược lại lộ ra vẻ già lão. Đỗ Trần sau khi hành lễ ngẩng đầu nhìn bệ hạ - người không lâu trước đã phái người bắt hấn. Lanning hoàng đế, Baergena.

Ngoài ý liệu, Baergena không lập tức gây khó dễ, ngược lại cười ha ha đứng lên, nhiệt tình vỗ tay hoan nghênh Đỗ Trần:

- Francis huân tước, hoan nghênh người đến.

Hắn vừa nhìn hình dáng nữ nhi mà Đỗ Trần đang ôm, ý cười càng đậm. Tốt lắm, nghe nói Francis vừa rồi cùng vệ sĩ hoàng gia cung Verne suýt nữa bộc phát xung đột, nhưng bây giờ hắn ôm nữ nhi đến đây, rõ ràng là không có địch ý, nếu không ai sẽ mang theo một nha đầu vô năng lực ngược lại gây vướng chân đi gặp quốc vương?

Tiểu Bối Bối ra vẻ không nguy hại nhưng lại đánh giá mọi nơi, trong lòng thầm nghĩ, không có người sao? Có mai phục không? Bối Bối cảnh báo ba ba, có mai phục, Bối Bối sẽ chọc chọc lão hoàng đế xui xẻo, hoặc là trực tiếp để cho hắn biến thành ngu ngốc, dù sao lực lượng tinh thần của nàng cũng quá mạnh.

- Long ân của bộ hạ, Francis cảm kích vô cùng.

Đỗ Trần thuận miệng ứng phó, đột nhiên, tiểu Bối Bối trong lòng nắm lấy vật áo trước ngực.

Phụ cận có cao thủ mai phục! Khóe miệng Đỗ Trần thoáng hiện một nụ cười lạnh, Liên Hoa nội kính bắt đầu vận chuyển, Hồng Loan vũ trận tung hoành sa trường thời đại Văn Thần đã tiến vào mức báo động một, vào trạng thái tùy thời có thể khai chiến.

Baergena thân thiết đi tới bên Đỗ Trần, nắm tay hắn, dẫn về phía bắc điện, Trong tay Đỗ Trần giấu một đóa Liên Hoa, thầm nói: "Cơ hội tốt, có nên bắt quốc vương không nhỉ?"

- Chưa vị, đây là Francis huân tước, lương đồng tương lai của Lanning chúng ta.

Àn? Đỗ Trần sững sốt, Baergena có ý tứ gì? Thái độ của hắn cũng quá thân thiết. Không, đây là thủ đoạn của lão hồ ly, hắn nhất định muốn lừa mình, sau đó động thủ.

Đỗ Trần mỉm cười cùng tiếp đón các vị thành viên hoàng thất trong yến hội, trong lòng lại cười lạnh, đến đây đi, không phải Hồng Môn Yến sao? Kiếp trước mình cũng là vị hoàng đế lưu manh xuất thân đầu đường xó chợ, mình sợ gì chứ?

Nhanh chóng cảm nhận tinh thần ba động của ba ba có chút dị thường, tiểu Bối Bối bắt đầu nhìn chăm chăm Baergena, trong lòng tính toán, trước tiên đốt hết người.

Nhưng vẻ mặt của Bối Bối ngay lập tức rơi vào mắt Baergena, lập tức khiến cho quốc vương bộ hạ cười không ngậm được miệng:

- Ha ha, Francis, nữ nhi của người thật sự quá đáng yêu, nàng nhú mày sao? Có phải tử khí nơi này quá nồng không?

Kế tiếp, thái độ của Baergena khiến cho Đỗ Trần có chút ngạc nhiên, không nghĩ, Baergena vô cùng nhiệt tình, nhưng tuyệt đối không đề cập tới việc phái người bắt Francis.

Cuối cùng, Baergena thậm chí cấp cho Đỗ Trần một chỗ ngồi bên cạnh vương tọa - đây là vị trí mà chỉ có thân vương hoặc quý tộc cấp một mới có thể có tư cách hưởng thụ đãi ngộ.

Đỗ Trần còn đang khó hiểu, không đúng a, trong khi vào thành vệ sĩ cung Verne kiêu ngạo ra sao? Sáng tỏ là muốn đối phó mình, Baergena sao còn không làm khó dễ?

Rốt cục, Baergena nói:

- Francis, hôm nay ta nghe được tin tức người vào thành, phi thường vui vẻ. A a, ta muốn cho người mời người, nhưng không nghĩ tới vệ sĩ không làm được việc, khiến cho người hiểu lầm, ha ha, ta sẽ giáo huấn bọn họ.

- Các dũng sĩ cung Verne thân là vệ sĩ hoàng gia, tự nhiên là có uy nghi của hoàng gia, ta chỉ là một huân tước nho nhỏ, làm sao dám dị nghị vệ sĩ hoàng gia! Đây là ta không phải, cũng không phải chuyện ta có năng lực để làm.

Đỗ Trần nhân thể hướng Baergena "xin lỗi", ngữ khí đồng thời cũng khiêm cung, cũng thoáng biểu đạt sự bất mãn đối với Baergena.

Baergena vân vê râu mép xám trắng của mình, cười yếu ớt nói:

- Đúng vậy, vệ sĩ Verne mấy năm nay quá mức kiêu ngạo, không để huân tước quý tộc vào mắt, thật khiến cho nhiều người bất mãn, thậm chí một vài lương đồng tương lai của đế quốc bọn họ cũng không để trong mắt... tỹ như người, Francis thân ái.

Đây không phải là điều kiện tiên quyết của quốc vương, một loại xin lỗi biến tướng sao?

Đỗ Trần hoàn toàn mơ hồ, Baergena bệ hạ, người động thủ trước, hay nhờ lão tử thu thập người.

160. Thế Giới Hồng Môn Yến - Piii

- Phụ vương!

Yuna bưng một chén rượu đi tới trước mặt Baergena, nhìn thoáng qua Đỗ Trần ngồi bên cạnh quốc vương, cười nói:

- Francis các hạ có công lớn với nước, ta nghĩ, hẳn không nên tiếp tục bị vệ sĩ cung Verne coi thường.

Baergena cười nói:

- Đích xác, Francis có công lớn với nước, sao có thể bị vệ binh không biết đối đãi vô lễ?

Đỗ Trần nhìn Yuna, lại nhìn Baergena một chút, chuyện này quá mức khác thường? Hẳn rằng mình, tựa hồ hiểu được cái gì. Cúi đầu nhìn, tiểu Bối Bối đang mở to mắt, ngơ ngác nhìn mình, vẻ mặt tiểu nha đầu kia cũng vô cùng quái dị, hình dáng tiểu Bối Bối nhú mày suy tư, thật sự là quá đáng yêu.

- Francis thân ái!

Baergena nói tới Đỗ Trần:

- Huân tước các hạ, a, không hẳn là Francis bá tước các hạ... Ân, sau này ta nghĩ vệ sĩ cùng Verne sẽ không vô lễ với người nữa, bởi vì vô lễ với bá tước của đế quốc, mặc dù bọn họ là vệ sĩ hoàng gia, cũng nhất định bị đưa lên giàn hỏa thiêu hành hình.

Đây là thăng quan cho mình ư? Tiên lễ hậu binh?

Đỗ Trần mặc dù mơ hồ nghĩ tới một sự tình, nhưng không dám đưa ra chủ ý, hẳn lập tức đứng lên khom người nói:

- Bệ hạ, chính vì vô công không nhận lộc, ta trước mắt bất quá là một đệ tử rất bình thường, sao có thể nhận vị trí trọng yếu là bá tước của đế quốc như thế?

Bá tước cùng huân tước cách nhau tam cấp, nhưng bản chất thì khác nhau vô cùng, điểm trọng yếu nhất là bá tước có thể danh chính ngôn thuận có lãnh địa của chính mình, chiêu mộ mộ tư binh của mình.

"Giải cho một câu vô công không nhận lộc! Nhưng lời này thật tuyệt a." Baergena con mắt sáng ngời, trong lòng thầm khen Đỗ Trần có điều mới mẻ, nhưng hẳn không biết, Đỗ Trần nói ra câu ngạn ngữ của kiếp trước sau khi đã phiên dịch thành ngôn ngữ thông dụng trên đại lục Beins.

- Vô công, đích xác không nhận lộc. nhưng người lại rất có công với nước.

Baergena chỉ mấy vị tân khách, lớn tiếng nói:

- Năm ngoái phương nam gặp thủy nạn, dân tám trăm dặm hai bên bờ sông Newzeland gặp tai ách, phản quân nổi lên, có thể nói là rung chuyển bất an! Các đại thần cũng không có xuất ra biện pháp hoàn toàn giải quyết thủy tai! Nhưng người, Francis, vì đế quốc giải quyết chuyện đại phiền toái này, nếu đây không phải là đại công lao, vậy cái gì mới xem là công lao đây?

Hiểu rồi, lão tử hoàn toàn hiểu phát sinh sự tình gì rồi! Đỗ Trần một tay ôm tiểu Bối Bối, một tay sờ sờ cái mũi, khom người nói:

- Bệ hạ sao lại như thế, ta càng không dám đảm đương! Nhưng Francis cũng biết nhượng quốc vi dân, đương lúc cung tẫn tụy, tử nhi hậu dĩ. (đương thời bản thân cố sức phục vụ, chết thì con phục vụ tiếp)

Baergena lại rung động, giới cho một Francis, đây là kẻ mười lăm năm ngu ngốc sao, năm nay bắt quá mười sáu tuổi -còn trẻ tuổi, nhưng lời nói khiến cho người ta thật sự là... thuận tai! Quá thuận tai.

Yuna cười duyên nói:

- Bá tước các hạ, trước kia ta chỉ biết người có rất nhiều ưu điểm, hơn nữa cùng phụ hoàng nói qua, nhưng không nghĩ tới, trên người người còn có nhiều ưu điểm chờ ta khám phá! Tỷ như, cách ăn nói!

Lời của nàng uyển chuyển như muốn nói với Đỗ Trần, bây giờ sự biến hóa của Baergena chính là công lao của mình, Yuna vừa cười vừa nói:

- Phụ hoàng, đề nghị kia của ta, ngài bây giờ có thể cho ra quyết định rồi chứ?

- Đương nhiên có thể, Yuna, nữ nhi của ta, bây giờ phụ hoàng thấy đề nghị của người phi thường chính xác, phi thường tốt.

Baergena gật đầu, lại nói:

- Francis, người đã làm tai nạn cùng ẩn họa tại tám trăm dặm sông Newzeland biến mất vô hình, thu được dân tâm phương nam, bình tức họa loạn! Đây là một công lao to lớn, nếu chỉ tăng lên cho người tước vị, cũng là không công bằng với công lao của người! Ta tại vị hơn hai mươi năm, luôn luôn thưởng phạt phân minh! Đối với công thần, quyết không lạm ân tưởng thưởng.

Nếu trong lòng đã nghĩ hiểu được chuyện gì xảy ra, Đỗ Trần phối hợp với hắn, giả vờ kinh ngạc nói:

- Ân tứ của bệ hạ đã khiến cho ta khó cả thể an tâm, kỳ thật thể cục của phương nam có thể ổn định được, toàn là nhờ quyết sách anh minh duệ trí, quyết đoán của bệ hạ, cũng là địa vị thần thánh của người trong lòng dân chúng phương nam. Không có ngài, cho dù ta mang đi mười vạn, trăm vạn chấn tai, cũng không làm nên chuyện.

Baergena cười cười, đột nhiên vùng tay lên, lập tức có người hầu đi tới vách tường sau lưng hắn, lấy ra một bức bản đồ Lanning, Baergena đứng lên, tiếp nhận bồi kiếm cùng vương quan trong tay người hầu, chỉ vào sông Newzeland nghiêm nghị nói:

- Francis, ta, chủ nhân Lanning, Baergena thưởng cho người! Đó là một phần thưởng, cũng là một trách nhiệm.

Trong lòng Đỗ Trần ngơ ngác, lập tức giao nữ nhi cho Yuna ở bên, quỳ xuống, cung kính nói:

- Tổ tiên Lanning Bowen trên cao, Francis được sinh tại Lanning là vinh dự! Không dám cầu thưởng thêm cái gì.

Mẹ nó, quá mộng ảo rồi, điều này sao có thể? Lão tử tưởng rằng gia quan tiền tước vậy là đủ rồi, nhưng không nghĩ tới... Đỗ Trần trong lòng kinh hãi, nhưng trên mặt lại kinh ngạc, y theo lễ nghi quý tộc mà bày tỏ sự kích động, nhưng trả lời hết sức đặc sắc.

Baergena đi tới trước mặt Đỗ Trần, gác bội kiếm trên vai hắn, thanh âm kéo dài:

- Gần tám trăm dặm đất đai hai bên bờ sông Newzeland cùng cảng Newzeland, thưởng cho trung thần, Francis bá tước thủ hộ.

- Tổ tiên thánh Bowen trên cao, với tính mạng của hậu duệ Shigeru, Francis lập thệ...

Đỗ Trần trong miệng nhớ kỹ một lời thề tiếp nhận lãnh địa của quý tộc mà ai cũng phải nói, trong lòng lại hô lớn, lão tử có địa bàn rồi? Ha ha, tiểu hầu có địa bàn rồi...

Thật lâu sau, lễ nghi chấm dứt, Baergena cười nói:

- Tốt lắm, đứng lên đi! Trách nhiệm của người rất nặng, hai bên bờ Newzeland có hơn ba mươi vạn bình dân, sự giàu có của họ ngày sau sẽ do người cố gắng! Đừng cho con dân trong lãnh địa của người thất vọng, cũng không nên để ta thất vọng, càng đừng cho Lanning đế quốc thất vọng.

Đỗ Trần trầm giọng gật đầu.

Baergena lại cười:

- Tốt lắm, hôm nay chỉ là hình thức sơ qua, đại diện thụ tước chính thức cùng chiếu thư tứ phong lãnh địa sẽ được các vị đại thần thương nghị sau... A a, người biết đấy, bây giờ có rất nhiều đại thần ở đế đô có thể có chút tiểu nhân ngộ giải với người, để bọn họ hiểu rõ ưu điểm cùng cách làm người của người, phải xử lý không ít chuyện a.

- Ta hiểu được.

Đỗ Trần thật sự hiểu, Baergena ẩn hàm ý tứ để cho lão hiệp trợ bãi bình phái phản đối.

- Haha, tốt lắm, tiếp tục tửu yến của chúng ta.

Baergena cười to. Đột nhiên, hắn lại nhìn tiểu Bối Bối trong lòng Yuna, thân thiết ôm lấy tiểu nha đầu đáng yêu, thơm một cái:

- Tiểu cô nương thật đáng yêu. Yuna, nàng so với người còn đáng yêu hơn.

Tiểu Bối Bối nhìn Baergena, nghĩ thầm, chán ghét, người là lão đại hồ tử dám phi lễ tiểu Bối Bối, đốt người mông đít.. di?

Tiểu nha đầu kia lại ngẩng ngó Baergena, đột nhiên cười hắc hắc, cười rất gian trá, rất xấu rất xấu! Tiếp theo, nàng chậm rãi phóng ra tinh thần lực kinh khủng của mình.

Đương nhiên, đối với người ngoài thì đều là đáng yêu, như tiểu hài tử bình thường làm nũng.

Baergena mờ mịt chẳng hiểu tốt xấu gì, hắn hiểu, tiểu nha đầu trong lòng này sao càng nhìn càng đáng yêu? Haha, không được, nàng quá đáng yêu.

Baergena trong lòng nhộn nhạo, một cảm giác tuyệt vời trong nháy mắt xông lên, hắn trong nháy mắt vứt bỏ tư duy của chính trị gia, không chút nghĩ ngợi nói:

- Yuna, mẫu thân người, vương hậu của ta nhất định rất thích Beiermengde, ha ha!

Tiểu nha đầu thật sự quá đáng yêu, nàng mở con mắt to nhìn hình dáng của mình khiến cho lòng người thích thú!

Baergena lại thơm tiểu bảo bối một cái, tiếp tục nói:

- Francis, ta muốn thay vương hậu thu một cháu gái, người thấy thế nào?

Ân? Đỗ Trần sững sốt. chỉ thấy nữ nhân nháy mắt với hắn cười xấu.

- Người không ngại chứ? Tốt lắm, chuyện này là nội vụ hoàng gia, không cần ý kiến thông qua của các đại thần, người đâu, lập tức ban bố chiếu thư, tứ phong Beiermengde là Lanning tiểu công chúa.

Đỗ Trần khó hiểu.

Yuna cũng chết lặng, đáng chết, phụ hoàng người đang làm gì vậy? Phong thưởng quá mức rồi! Không thể trắng trợn thu phục Francis như vậy chứ? Tứ phong công chúa sao là chuyện nội vụ hoàng gia được! Trời ạ, sợ rằng ngày mai tất cả các lão hồ ly cùng tiểu hồ ly trong đế đô đều có một ý nghĩ khác - Lanning hoàng thất muốn thu Francis.

Nhưng bộ hạ đã nói ra khỏi miệng, mọi người cũng chỉ có thể cam chịu loại tình huống này, đều tiến lên chúc mừng.

Đỗ Trần nhìn loáng qua Yuna công chúa, trong lòng cười chế nhạo, mẹ nó, đây là Hồng Môn Yến sao? Không thể tưởng được Hồng Môn Yến ở thế giới này cũng là gia quan tiến tước, tặng một mảnh lãnh địa lớn, thuận tay, còn nhận một công chúa...

- Hồng Môn Yến...

Đỗ Trần tự giễu.

- Cái gì mà yến?

Yuna nghe được, thuận miệng hỏi.

- A? A a, Hồng Môn Yến.

Đỗ Trần cười nói:

- Trong một quyền cổ thư ở đầu thần đảo ta đã thấy qua, nói là thượng cổ có điều loại dị thú cường đại, tên là hồng học, mà sau này các "thánh vương" tiếp kiến thưởng cho công thần thì cử hành yến hội, tên là Hồng Môn Yến, ý bảo ân sủng của vương gia...

Nói xong, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, mẹ nó, chính mình thật sự quá mới mẻ, loại lời dối trá này đều có thể biên chế ra được.

Yuna không biết đây là hấn nói loạn lên, cười nói:

- Francis bá tước, ngài thật sự là quá thông thái.

- Hắc hắc!

Đỗ Trần cười trừ.

Thật không nghĩ rằng, Baergena vừa mới buông tiểu Bối Bối cũng nghe được lời nói này, hấn trong lòng chợt động, tự nhủ nếu thánh vương bệ hạ nghĩ ra, như thế tốt hàng đầu a.

Suy nghĩ một chút, hấn cười nói:

- Francis bá tước nói thật quá tốt, thánh vương thưởng tứ công thần, nên gọi là Hồng Môn Yến! Người đầu, ghi chép lại cho ta, sau này Lanning ta nếu thưởng cho công thần, nhất luật thưởng một Hồng Môn Yến.

Tiệc rượu kết thúc, Đỗ Trần cười vui vẻ rời khỏi "Hồng Môn Yến."

Nhưng hấn vừa rời đi, Baergena trong đại điện đã thay đổi sắc mặt, hấn quát người hầu lui đi, chỉ để lại công chúa Yuna cùng mấy vị tân khách không thuộc loại thành viên trọng yếu của hoàng gia.

- Ba! Ba! Ba!

Baergena vỗ tay, ngay sau đó, có mấy bóng người từ phía sau xuất hiện, quỳ gối trước mặt bệ hạ... tiểu Bối Bối cảm ứng không có sai, nơi này thật sự mai phục rất nhiều cao thủ.

Sắc mặt Yuna có chút trầm trọng, nàng nói:

- Phụ hoàng, vừa rồi sao người lại thu Beiermengde...

- Người nói cái gì, người không biết là tiểu nha đầu kia thật sự quá đáng yêu sao? Đây cũng là một cách càng tốt để thu phục Francis.

Baergena căn bản là không biết hấn đã trúng chiêu, bởi vì chiêu số của tiểu Bối Bối thật sự rất cao . rất thủ đoạn.

Đi một vòng trước mặt mọi người, Baergena nói:

- Yuna, lúc này đây nhờ có sự nhắc nhở của người, nói cho phụ hoàng Francis có cử cấp đầu thần ủng hộ, nếu không, sợ rằng tối nay chúng ta sẽ cùng cao thủ cử cấp đỉnh phong là địch! Đến lúc đó cho dù chúng ta có thể giải quyết Francis, vệ sĩ cung Verne cùng các lão tiên sinh được cung phụng cũng sẽ bị tổn thất phi thường lớn! Tốt lắm, lúc này đây người làm rất tốt.

Yuna cười khinh không nói gì.

- Các người nói một câu đi, Francis đến tột cùng thể nào?

Baergena nhìn mấy bóng đen.

- Bệ hạ, ít nhất hấn hôm nay không có địch ý, nếu không, hấn không có khả năng ôm tiểu nha đầu kia tới dự tiệc! Hơn nữa theo tình báo chúng ta nắm giữ, ngoại trừ theo lời công chúa Yuna, hấn cùng thánh giáo đã đạt thành hiệp nghị nào đó, có thể nói không có gì không thể làm! Thậm chí có thể có hành động bất mãn với hoàng thất! Ngược lại, hấn biểu hiện so với phần lớn giáo quan viên đều trung tâm! Tương đối mà nói, cùng thánh giáo đạt thành hiệp nghị nào đó, thật sự là không thần chi cử, dù sao thánh giáo có thể cho đế quốc nhiều thứ không thể cho! Cho nên...

- Ân, nếu Francis dấu diêm lòng không thần phục thì...

Hắn còn chưa nói xong, đầu linh nọ đã nói:

- Bệ hạ, cửu cấp đầu thần đích xác khủng bố, nhưng nếu chỉ có một hai cao thủ cửu cấp đầu thần, mà không có tư nguyên khổng lồ, xa xa không đủ đối kháng với đế quốc của ngài, nhưng tin tưởng trong một phần vạn không thể có điều có thể! Bệ hạ, cho dù thật sự hy sinh một vạn người để giết chết một cửu cấp đỉnh phong đầu thần, đối với trăm vạn đại quân của ngài mà nói, cũng không tính là cái gì.

- Tốt lắm, như vậy đi.

Baergena nở nụ cười:

- Nếu hắn không có uy hiếp, vậy, có thể thử sử dụng hắn. Đây cũng là nguyên nhân trọng yếu nhất ta sắc phong cho tiểu nha đầu đáng yêu kia!

Quay đầu nhìn về phía Yuna, tựa hồ tham khảo ý kiến:

- Người muốn nói gì sao?

Yuna cúi đầu nói:

- Francis chính mình có một cửu cấp đỉnh phong cao thủ ủng hộ, vậy hắn là một quả trứng lớn, hơn nữa, bây giờ thánh giáo đang ăn quả trứng này.

Dừng một chút, lại nói:

- Cho nên, sau khi con từ miệng Thomas đầu thần biết được tin tình báo liên thông báo ngài, mới có thể đề nghị trọng thưởng cho Francis.

Nàng nhìn đôi mắt thâm thúy của phụ hoàng, lớn tiếng nói:

- Bá tước, đế quốc từng có trăm vị! Tám trăm dặm lãnh thổ, ngàn dặm ranh giới Lanning trước mặt bất quá là một tiểu trùng tử! Nhưng, đủ để cho Francis rơi nước mắt, mà phụ hoàng ngài, có thể dụng khoản nhỏ đổi lại cơ hội thu phục một vị đầu thần có thể vượt cửu cấp đỉnh phong, phi thường đáng giá.

- Mà đây chỉ là một chỗ tốt trong đó.

Yuna tiếp tục nói:

- Tám trăm dặm hai bên bờ sông Newzeland là mối cái hắc động (hố đen), những năm gần đây ngư nhân xâm nhập, động đất thủy tai, dị quân quật khởi, vì khu thổ đại tám trăm dặm này, đế quốc đã nỗ lực quá nhiều! Vậy, khối đất đai chỉ có thể thủ giữ này giao cho Francis là rất tốt.

Nàng cười cười:

- Dụng trăm vạn thân gia của Francis giúp lấp đầy hắc động kinh tế của đế quốc, phụ hoàng, khoảng sinh ý này người kiếm được lớn rồi.

Baergena ý cười càng đậm, nhưng tựa hồ muốn làm khó dễ:

- Nếu Francis thật sự lấp đầy hắc động này thì sao, cũng khiến cho nơi này trở thành một nơi phồn hoa? Như vậy, Francis tọa trấn tám trăm dặm lãnh thổ, cùng với một hai vị cửu cấp đầu thần đỉnh phong ủng hộ, sẽ không có ý xấu chứ?

Yuna không khỏi cười nói:

- Nếu Đỗ Trần thật sự biến hai bờ Newzeland thành một nơi phồn hoa - mặc dù ta cũng không thừa nhận hắn có năng lực này, nhưng đối với phụ hoàng thống trị vạn dặm Lanning, khu vực tám trăm dặm lãnh thổ có thực lực gì chứ, có thể tính là cái gì

- Phụ hoàng, Francis bây giờ chính là một cái hạt, ngài đem nó gieo xuống đất, không cần chăm sóc, không cần trông nom, chờ hắn lớn thì ngài có thể tùy ý nhấm nháp, nếu hạt cây này dám phản kháng, ngài trong tay còn hơn trăm vạn người đồn cửi mà.

Nghe Yuna nói xong, Baergena đột nhiên thở dài:

- Yuna, nếu người không phải công chúa, mà là vương tử, ta cũng không vì lựa chọn mà phát sầu...

Yuna thu liễm cúi đầu, nhưng ánh mắt lại lặng lẽ nhìn về vương tọa, Baergena trông thấy, chỉ thở dài, nhìn trộm về mặt nữ nhi.

Ngoài cung, Đỗ Trần đi ra cửa cũng đã hiểu rõ hết thấy, kết hợp ý nghĩ trước kia, khiến đế vương thay đổi thái độ, chỉ có triển hiện ra giá trị lợi dụng không tạo thành uy hiếp, vậy dễ dàng biết, tin tức bên mình có cực đỉnh cao thủ đã bị Lanning hoàng thất biết được...

Chuyện này Đỗ Trần không rõ ràng lắm, bất quá ngày trước, lợi đại vu tặc, xa xa đại vu.

Hắn một mặt suy nghĩ, một mặt đi tới dưới pho tượng thánh Bowen, trong lúc này, có mấy người cản hắn lại.

Đỗ Trần vừa nhìn, mấy người này hắn đều biết, đều là gia tướng trang viên St. Kain.

- Francis huân tước các hạ, cha ngài, Angius đại công tước cho chúng ta chuyển cáo ngài, hắn vì ngài đã định hạ hôn sự, người kia là cháu gái thủ tướng Antoine, tiểu thư Avril! Trước mắt, nghi thức đính hôn đang thảo luận, xin ngài...

Không đợi hắn nói xong, Đỗ Trần hét lớn:

- Cái gì? Lão tử đính hôn rồi sao?

161. Ta Thông Báo Cho Người 1 Điều

Đỗ Trần sững sốt, đây là một đại hỉ sự a, một nhi tử bị trục xuất gia môn có thể cùng cháu gái thủ tướng liên hôn, nếu là người khác hẳn là điên rồi, hoặc không điên thì cũng hẳn là phải lập tức cảm kích sự sủng ái của thượng thiên! Cho dù người không quá hưng phấn, cũng không nên khiếp sợ như thế a?

Đỗ Trần là tam cấp đầu sĩ, trên tay huyền hóa ra một đao băng tuyết thất luyện, thất luyện mạnh mẽ xoay tròn, đặt trên cổ của gia tướng là nhị cấp đầu sĩ, sau đó nhìn chằm chằm vào hắn lớn tiếng quát hỏi:

- Việc này là sao?

Nhìn gia tướng không thở nổi, tay Đỗ Trần lại rời xa cổ hắn, sau đó nhìn chằm chằm, quát hỏi:

- Ai nói ta đáp ứng hôn sự này? Ai làm chủ? Angius phó tổng trưởng sao?

Hắn quả thật không là sự sỉ nhục của gia tộc St. Kain, gia tướng trước mắt, không dám nhìn Đỗ Trần với khí thế cường đại hơn so với bản thân, thấp giọng nói:

- Vâng, vừa rồi thủ tướng đại nhân bái phỏng công tước đại nhân... bây giờ, xin ngài đi, đi...

- Hừ!!!

Đỗ Trần đánh ngã gia tướng lăn ra đất, không phải hắn cố ý làm khó gia tướng, mà là Francis trong khi là sự sỉ nhục của gia tộc St. Kain đã bị gia tướng này làm khó dễ không ít, hắn bất quá thay Francis đã chết kiếm một cái công đạo nho nhỏ mà thôi.

Ngẩng đầu nhìn sắc trời, giờ phút này phương đông đã lộ rạng, Đỗ Trần ôm tiểu Bối Bối trong lòng, dưới chân vận chuyển đầu khí, bước nhanh hướng khu quý tộc ở đông thành:

- Brook, chúng ta lập tức tới trang viên St. Kain.

Gia tướng cùng người hầu trang viên St. Kain nghe được mệnh lệnh của Đỗ Trần, không ai ngăn trở hắn, tùy ý để hắn tức giận trùng trùng tiến vào giáo đường Shigeru. Bất quá ánh mắt bọn họ hết sức quái dị, tam thiếu gia bị trục xuất gia môn sao lại tìm phiền toái chứ? Nhưng cấp trên mệnh lệnh Francis sau này có thể tự do tiến vào trang viên, người hầu cũng không nhiều chuyện.

Trong đại sảnh giáo đường, Antoine cùng Angius đang nâng chén đối ẩm, một tràng cảnh "Thân gia gặp mặt".

Đỗ Trần sau khi tới cũng không nói lời nào, đi tới trước bàn rượu, một tay ôm nữ nhi, một đập mạnh xuống bàn, sau đó lạnh lùng nhìn Angius phó tổng trưởng đại nhân.

Giờ phút này Đỗ Trần lửa giận ngàn ngút, bất quá, hắn không phải vì Antoine sử quỷ kế đánh ước hôn sự mà phát hỏa, nếu Đỗ Trần không luyện đồng tử công, hắn thật ra rất nguyên ý tiếp nhận hôn sự này. Đối mắt với Avril si tình, nói không chút cảm động, Đỗ Trần chính mình đều không tin. Cơn tức để cho Đỗ Trần phát hỏa chính là Angius - phó tổng trưởng đại nhân, từ sau khi lão tử chuyển sinh, người lạnh lùng trăm ngàn lần làm khó dễ, thậm chí đuổi một lão nhân chín mươi tuổi cùng một đứa nhỏ gốc gác ra khỏi cửa, tùy ý bọn họ lưu lạc trên đường phố, nguyên nhân duy nhất tự nhiên bởi vì bọn họ là người hầu của lão tử.

Năm đó là ai khiến chúng ta, sống trong tháp cổ cũ kỹ của trang viên quý tộc cao cấp? Năm đó là ai đến một mai đồng tề đều không cho, buộc chúng ta phải tới sống ở khu bình dân ở thành nam? Là ai đã trục xuất Francis khỏi gia môn, ngay cả quyền lợi con ruột tể bái mẫu thân đều hủy bỏ?

Người đều quên cả rồi sao? A! Buồn cười thật, bây giờ người đang bị địch nhân vây công, kết quả là nghĩ tới lão tử, mượn lão tử làm vật trao đổi chính trị sao?

Lão tử là Đỗ Trần, không phải Francis.

Đỗ Trần không chút nào che giấu lửa giận khiến Antoine có chút nhú mào. Hắn không nghĩ đến trong mình Francis - chính khách kiệt xuất trong mắt mình lại sinh ra mâu thuẫn với hôn sự này đến như vậy.

Thủ tướng đại nhân nhìn thoáng qua Angius, Angius nhìn thoáng qua Đỗ Trần. Âm thanh lạnh lùng:

- Kêu người tới, là thông tri cho người một việc! Mười ngày sau người cùng tiểu thư Avril tại đại giáo đường Shigeru cử hành nghi thức hôn lễ! Ân, vì vậy, người bái kiến Antoine đại nhân đi! Sau này hắn chính là tổ phụ của người.

- Ai đáp ứng hôn sự này? Ai?

Đỗ Trần giao tiểu Bối Bối cho Dịch Cốt, hai tay chống lên bàn, nhìn chăm chăm Angius, dùng thanh âm còn muốn lạnh băng hơn so với hắn:

- Người bây giờ có tư cách gì quyết định việc chọn hôn thê cho ta? Angius phó tổng trưởng đại nhân?

- Hừ!

Angius vỗ bàn, chén rượu trên bàn rung lên, hắn cao giọng nói:

- Người bây giờ quả thật đã bị trục xuất trang viên St. Kain, nhưng là hậu duệ Shigeru, cho dù chỉ là bàng chi hậu duệ! Ta thân là tộc trưởng gia tộc St. Kain, có quyền quyết định hôn nhân một bàng chi hậu duệ! Francis, chẳng lẽ người dám cự hôn?

- Lúc trước là ai nói, ta hết thấy sau này cùng trang viên St. Kain không có quan hệ?

Đỗ Trần châm chọc:

- Đại công tước các hạ, trí nhớ của người cũng quả thật không tốt nhỉ?

- Bộp!!!

Angius đập bàn rượu đứng lên, hắn là nhân vật nào ở đế đô chứ, thân duệ đại công tước, từ khi xuất sinh đã không ai dám nói như thế với hắn, huống chi, đây là tam nhi tử mà hắn chẳng coi ra gì.

- Công tước đại nhân, Francis, các người đều giảm bớt chút. Hôm nay chính là chuyện vui trong đời.

Antoine cũng đứng lên, khuyên giải:

- Công tước đại nhân, mặc kệ thế nào, Francis cũng là huyết mạch của người, còn có sự tình gì thì chậm rãi giải quyết được không? Francis, người cũng không đúng rồi, mặc kệ thế nào, người sao có thể nói với cha người những lời như thế?

- Hắn không phải nhi tử của ta.

- Hấn không phải cha ta.

Đỗ Trần cùng Angius cơ hồ đồng thời nói, nói xong, hai người lạnh lùng đối thị! Đỗ Trần trầm giọng:

- Ta tới nơi này, là thông tri ngươi một việc, Angius đại nhân, ngươi không có tư cách quyết định sự tình của ta! Xin ngươi nhớ kĩ.

- Ha ha, ha ha.

Angius cười ha hả, đột nhiên, ánh mắt hấn biến đổi, nhìn chăm chăm Đỗ Trần:

- Ngươi là ngô nghịch tử, xem ra ngươi muốn cho ta xuất gia quy giáo huấn ngươi.

Nói xong, Angius với khí tức bát cấp đấu thần tập trung vào Đỗ Trần, một cỗ khí thế bàng bạc, uy áp lớn lao đánh về phía hấn, đây chính là độc môn bí kỹ của Shigeru, thánh viêm phân thiên.

Đỗ Trần không chút yếu thế, "Thệ tuyết" tùy chi vận chuyển, Liên Hoa nội kính âm thầm chuẩn bị.

Antoine cả kinh, vội hỏi:

- Các ngươi muốn làm gì? Nơi này là giáo đường Shigeru, nơi cung phụng tổ tiên Shigeru của các ngươi. Chẳng lẽ các ngươi muốn tổ tiên thấy hậu duệ các ngươi chém giết lẫn nhau sao?

Angius cười nói:

- Đại nhân Antoine, trước mặt tổ tiên, không phải là nơi chấp hành gia pháp sao?

- Đúng vậy, linh vị tổ tiên ở chỗ này, cũng để tổ tiên nhìn xem, hậu duệ của hấn Angius đại nhân "cường đại" cỡ nào.

Nghe được lời trào phúng của Đỗ Trần, sắc mặt Angius trở nên càng thêm dữ tợn, hấn phần nộ tới cực điểm. hai ngọn lửa màu trắng hình thành trong tay. Màu lửa chói chang, sức nóng tăng lên, khiến cho thất cấp đấu thần Antoine ở bên cũng khó chịu. Trong lúc này thì, "Hừ", một tiếng hừ lạnh vang lên, thanh âm rất nhẹ, rất nhẹ. Nhưng khi Angius nghe được lại như bị thiên quân vạn mã tấn công, đánh cho khí thế của hấn tiêu tan, suýt nữa đấu khí không thể lưu chuyển.

Dịch Cốt một tay ôm tiểu Bối Bối, bước tới bên Đỗ Trần, như ác ma mỉm cười khiến Angius không khỏi run rẩy.

- Thiếu gia, tùy tùng của ngài Brook chờ ngài phân phó.

Đỗ Trần khinh miệt nhìn Angius, phó tổng trưởng đại nhân cắn răng, tức giận cười nói:

- Giỏi, ngươi còn dẫn theo cao thủ trở về! Thật huyền diệu?

Hấn đột nhiên ngẩng đầu quát:

- Thánh viêm kỳ sĩ ở đâu?

- Oanh.

Đại môn, viên song, còn có tường giả trong nội giáo đường vỡ ra, hơn hai mươi đầu thần mặc trọng giáp lác mình xuất hiện bên người Angius:

- Gia chủ, thánh viêm Shigeru vĩnh tồn. Chờ ngài phân phó.

Đây là thánh viêm kỳ sĩ đoàn cùng Hồng Loan vũ trận ngang hàng sao? Đỗ Trần liếc nhìn bọn họ, cười không thôi, cách ngàn năm, sớm đã mất đã bỏ đi thánh viêm kỳ sĩ đoàn, lấy cái gì chống lại Hồng Loan vũ trận còn mạnh hơn so với tổ tiên bọn họ đây.

Liên Hoa bí mật xuất ra, các lão tổ mẫu chuẩn bị ra tay.

Tình thế trong nháy mắt trở nên kiếm bạt cung giương, Antoine cau mày nhìn hết thấy, song phương khí thế cường đại giằng co khiến hấn không chịu nổi, lùi về sau mấy bước, hấn suy tư làm sao phá giải nguy cơ trước mắt, nhưng lại muốn rời đi, hấn không có thực lực, cũng không thể can thiệp nội vụ gia tộc St. Kain! Khuyên giải hai câu, đã là khả năng cực hạn của hấn rồi.

Trong lúc này thì, mấy người hầu căng thẳng bước tới cửa, bọn họ không dám vào cửa, trong đó một người gan lớn từ xa hô lớn:

- Chủ nhân, chấp sự của Liên Hoa từ thiện cơ kim Mathew cầu kiến, hần muốn tìm huân tước Francis, nghe nói, hần có khẩu tín của lão Fuye.

Fuye bá bá? Trong lòng Đỗ Trần như sóng trào, hỏa khí nhất thời tiêu tán - bây giờ có thể khiến hần bình tĩnh trở lại cũng chỉ có lão Fuye.

Khinh bỉ liếc qua Angius, Đỗ Trần xoay người hướng đại môn, lưng quay về phía phó tổng trưởng nói:

- Sau này, ta không hy vọng nghe được tin tức người tùy ý can thiệp vào chuyện của ta! Ta trịnh trọng nói một lần! Công tước đại nhân, làm người, không thể quá tự cao! Nhất là loại đại nhân vật như ngài, ha ha ha ha.

Angius muốn phát hỏa, nhưng ánh mắt lạnh như băng của Dịch Cốt khiến hần cùng thánh viêm kỵ sĩ đoàn bên cạnh hần không dám coi thường vọng động, chờ đến khi Đỗ Trần rời đi, Dịch Cốt cũng rời khỏi, hần mới thở ra một hơi, trong miệng không ngừng mắng to: ”

- Nghiệt tử, ngỗ nghịch tử.

- Tốt lắm, phó tổng trưởng đại nhân...

Antoine vừa định khuyên giải vài câu, lại bị Angius phát tay cắt đứt:

- Thủ tướng đại nhân, chuyện ta đáp ứng ngài tuyệt không phản đối. Hôn sự của Francis cùng Avril đã định, ngày mai, không, ta lập tức phái người thông báo cho mọi quý tộc ở đế đô.

Antoine lắc lắc đầu:

- Angius đại nhân, bớt giận đi, không nên tức giận suy nghĩ chuyện này. Dùng con mắt của phó tổng trưởng xem xét, vừa rồi cao thủ bên người Francis là.. mấy cấp?

Angius sững sốt, vừa rồi xác thật hần lửa giận công tâm, không suy nghĩ, Francis tựa hồ không để ý tới uy hiếp của bát cấp đầu thần cùng thánh viêm kỵ sĩ, hần quá tự tin, thậm chí thái độ nhàn nhã như đi chơi, vậy hần dám chắc thắng ư?

162. Kỳ Tài, Lão Fuye.

Thấy vẻ mặt phó tổng trưởng biến đổi, Antoine nở nụ cười:

- Trong tình huống bây giờ, ngài nhất định hiểu được cái gì rồi chứ, cũng biết rõ ý nghĩa của nó...

- Hừ, dù hần có giá trị lợi dụng, ta cũng không thu hồi mệnh lệnh trực xuất hần khỏi gia môn!

Angius lạnh lùng nói.

- Tốt, tốt. Công tước đại nhân của ta, ta không có ý muốn kêu người thu hồi mệnh lệnh, huống chi Francis bây giờ cũng không ... Ý ta là, Francis bây giờ có thể thay đổi thái độ của bộ hạ, hơn nữa ảnh hưởng của ta, lúc này đây có thể khiến đại loạn đầu kết thúc!

Hần nhún vai, cười nói:

- Bất quá, Videnov không biết chuyện này, hần còn đang tìm cách đối phó Francis, vậy...

Angius phản hận gật đầu:

- Ta hiểu rồi, đêm nay cái gì cũng không phát sinh! Videnov không biết bên người Francis có cường đại cao thủ đủ khiến bộ hạ thay đổi thái độ, hần tuyệt sẽ không biết.

- Đúng vậy, cứ như vậy, Videnov đáng thương, còn có minh hữu của hần, thượng tướng Giricek sẽ diễn một vở nháo kịch! Để cho chúng ta xem a?

Antoine vỗ vai Angius:

- Mặt khác ta muốn nói, "Đản", càng ít người càng tốt! Francis là một quả trứng lớn, chúng ta cũng nên cùng thánh giáo cùng đại giáo đường chia sẻ, ít nhất là xin chút.

- Ta biết, cho dù là ngài và ta, cũng không biết vừa rồi nơi này xảy ra việc gì! Mặt khác, ta cũng sẽ không cướp khỏi "đản"! Vì nó phi thường khó nuốt.

Nụ cười của Antoine càng thêm sáng lạn:

- Vậy hôn sự của Avril cùng Francis thì...

- Ta đã nói, nhất định thành.

Trong lúc này bên trong trang viên Elumans. Kaman người bị Đỗ Trần trộm thánh khí và trúng độc được trong cuộc thi tuyển nhập học vào đầu thân đảo, hận Đỗ Trần thấu xương, đang hưng phấn cùng cha hắn nói chuyện:

- Cha, thành vệ đội truyền tin, Francis đã vào thành rồi.

- Nhanh như vậy sao?

Videnov mập mập rất không tiện cử động thân thể, vội la lên:

- Quá nhanh, kế hoạch của ta nhằm vào hắn cũng chưa chuẩn bị xong, bắt quá cũng không sao. Karman, người ngay lập tức tới mời Giricek thúc thúc, cha có thể báo thù cho người rồi.

Karman ngạc nhiên nói:

- Cha, ngài thật sự có thể để cho Francis thôi cổ động bình dân sao. Đây không đủ để dồn hắn vào chỗ chết sao? Như thế còn kế hoạch còn phải chuẩn bị tiếp chứ?

- Không, đương nhiên không đủ.

Videnov lắc đầu:

- Ta không nghĩ có nhiều người ủng hộ Francis như vậy, bây giờ xem ra, tội danh hạng nhất rất khó đẩy hắn vào chỗ chết - đừng quên, cạnh người là lễ pháp đại thần, thủ lĩnh của ngành pháp luật đế quốc! Với kinh nghiệm của ta, bệ hạ rất có thể sẽ phán quyết Francis án tử hình. Nhưng lưu lại cho hắn một cái mạng, để bịt miệng những người ủng hộ Francis.

Hắn vỗ vỗ vai nhi tử, cười nói:

- Hơn nữa cho dù loại tội danh này không thể giết hắn, nhưng phụ thân cũng có ý tứ càng thâm hơn, Francis không phải xưng là mỹ đức của thành St. John sao? Ta sẽ làm xấu danh tiếng của hắn, để cho hắn bị mọi người chửi bới, chịu sự khinh bỉ của vạn người.

Karman tiếp lời:

- Danh tiếng của Francis bị bôi nhọ, những người ủng hộ hắn sẽ vì danh tiếng của chính mình, cũng không dám quá mức ủng hộ hắn. Hơn nữa, cha có thể mượn cơ hội chỉ trích gia tộc St. Kain. Tin tưởng sẽ là một trận toàn thắng? Đúng không? Phụ thân của ta?

Videnov vui mừng ôm nhi tử:

- Karman, ta thật sự vui mừng! Người đã tiến bộ rồi.

Cùng lúc đó, Đỗ Trần cùng lão Fuye ở một chỗ, trong lòng vui sướng. Hơn nửa năm không gặp, lão Fuye tuổi tác đã cao nhưng thân thể vẫn cường tráng, trong lúc đi đường hai tay vẫn không run rẩy, hơn nữa nụ cười lộ ra hàm răng trắng - mặc dù là răng giả.

- Tốt, lớn nhanh thật, so với lão bợc đã cao hơn rồi.

Lão Fuye hiền lành vuốt ve đỉnh đầu Đỗ Trần, thân thiết cười nói:

- Sao sau khi vào thành không trực tiếp về nhà? Nếu không phải người của từ thiện cơ kim nhận ra ngài, lão bợc còn không biết thiếu gia ngài đã trở về! Nghe nói ngài đã có thể trở về trang viên St. Kain...

Lão đầu cười hỏi, tiếng của lão nhân khó nghe, nhưng vào tai Đỗ Trần lại vô cùng dễ nghe, cười ha ha trả lời.

Đỗ Trần đã rời thành St. John hơn nửa năm, lúc này rốt cục cũng tìm được cảm giác về nhà, hẳn dưới sự dẫn đường của lão Fuye về trong một tiểu viện đã được sửa sang, kể lại tao ngộ của mình cùng Ariza gặp phải.

- Ariza vận khí của đứa nhỏ ngọc này thật sự là tốt, được rồi, ngài nói ngài đã kết giao bằng hữu với một vị vương tử, gọi là Arthur phải không? Có thể nói cho lão bộc về bằng hữu của ngài không? Được rồi, ta nghe thấy tiếng gió bên ngoài, ngài nhất định cần tiền chứ? Tiền, Liên Hoa từ thiện cơ kim còn một ít.

Đỗ Trần tự nhiên tri vô bất ngôn, nhưng kế tiếp, lão Fuye xuất ra báo cáo của từ thiện cơ kim, vốn trong lòng đang tràn ngập niềm vui khi về nhà lại vô cùng kinh hãi, quả thực ngoài ý muốn.

Trong thời gian nửa năm ngắn ngủi, số tiền mấy nghìn kim tệ của từ thiện cơ kim, lúc này đã lên tới hơn một vạn năm nghìn, hơn nữa còn có tốc độ tăng lên vô cùng mạnh mẽ, rất có thể trở thành một thể lực trong nền kinh tế của đế đô -nếu không phải nguyên nhân của nó là lượng kim tệ lưu động quá ít.

Phát triển nhanh chóng như thế, một phương diện là nhờ danh tiếng của Đỗ Trần, còn có sự ủng hộ của một số đại thần, nhưng trọng yếu là, lão Fuye trên phương diện kinh doanh cũng có tác động thần kỳ, biến cả sản nghiệp từ thiện cơ kim trở thành khu kinh tế tập trung ở thành nam, lợi dụng lực lượng lao động thủ công đông đúc, cũng dùng thủ công nghiệp làm chủ đạo, từ từ khuếch trương thu nhập...

Xem chi tiết tỉ mỉ, lão Fuye đã nghiên cứu toàn vẹn cơ cấu kinh tế, tạo một tác nhân lớn khiến từ thiện cơ kim phát triển, không thể phản đối là lão Fuye hiển nhiên ý thức được việc khuyến bảo bản nông ở ngoại ô bỏ đất đai, vào làm công nhân ở thủ công tác phường của từ thiện cơ kim làm việc...

Nhìn chằm chằm báo cáo trong tay, Đỗ Trần trong lòng hứng thú mơ tưởng, lão Fuye có phải là manh nha xuất thân tư bản chủ nghĩa không?

Bất quá nghĩ thâm lão Fuye tóc bạc da mồi, lại có hình dáng lao lực, trong lòng Đỗ Trần thở dài, bỏ qua ý niệm nhờ lão Fuye phát triển kinh tế ở lãnh địa. Lại nghĩ tới trình độ kinh tế của đấu thần thể giới, đây đều là một loại thủ đoạn kinh doanh.

Nhưng một lão nhân đã nằm trên bàn ngủ say, Đỗ Trần nhẹ nhàng đặt lão Fuye lên giường, thay lão đắp chăn, nở nụ cười.

Sáng sớm, lão Fuye chống quải trượng, mờ mịt tìm trong viện, vẽ mặt hồ nghi, nguyên lai tiểu Bối Bối đã trộm đi hàm răng giả của lão...

Mà lúc này, Đỗ Trần đang dẫn hai lão tổ mẫu Lucy cùng Lily đi thăm thành nam, đi tới một hộ bình dân. Ánh sáng mặt trời mới le lói vài tia.

- Ân, Francis, chúng ta làm vậy có được không? Có phải là quá sớm không?

Lily do dự nói.

Lucy cũng nhú mày nói:

- Không phải sớm hay không sớm, mà là chúng ta căn bản không nên làm như vậy.

Đỗ Trần thần thanh khí爽 cười nói:

- Không việc gì đâu, các người cứ yên tâm đi. A, hai vị tiểu thư, các vị còn không có làm qua a?

- Việc này.. đương nhiên không có làm qua. Một chút kinh nghiệm cũng không có.. người là quý tộc, người sao có thể làm loại việc này.

- Việc này rất bình thường, ta thường xuyên làm như vậy.

- Francis, người thật sự là đánh mất thân phận quý tộc, người sao có thể làm vậy? Nhanh một chút xuống đi, còn có người nữa. Lily, người là nữ nhân, người quá tùy tiện rồi! Không nên tiếp tục.

Lucy vội la lên.

- Ai nha, ai lại làm vậy. Francis, người mau nhìn xem ta ở dưới này! Ta không biết nên làm gì đây? Ta thật sự là lần đầu tiên.

Ly ly kinh ngạc kêu lên, Đỗ Trần lập tức theo ngón tay nàng nhìn lại, lúc này Lucy cả kinh nói:

- Francis, không hay, có người đến. chúng ta có nên tránh đi hay không?

Đỗ Trần không để ý lắc đầu:

- Không sao, ta làm chuyện này tại thành St. John, cho tới giờ đều không tránh người, ban ngày ban mặt làm việc.

- Người xem, bọn họ tới này. Đây là... quá dọa người rồi.

Lucy có chút khó chịu nhìn mấy người:

- Francis.....

Trong lúc này, bần dân vây xem nhận ra Francis, nhìn hẩn hoan hô:

- Francis đại nhân, ngài lại tới giúp sửa nhà cho chúng ta sao? Ha ha, còn dẫn theo hai vị tiểu thư xinh đẹp.

Đỗ Trần phất tay với bọn họ, quay đầu nói với hai vị lão tổ mẫu:

- Ta nói còn không có sớm mà? Kỳ thật hai vị tiểu thư các người không biết cuộc sống của bình dân, bọn họ ngoài thợ khéo đi ra ngoài, sáng sớm là thời gian tốt nhất giúp họ sửa nhà. Đây là kinh nghiệm ta tu sửa vô số phòng ốc tích lũy lại.

Nói xong, Đỗ Trần lại bắt đầu làm việc:

- Trước kia tại thành St. John, một nửa phòng ốc ở thành nam do ta tu sửa... Sao, các người không tin sao?

Lucy cảm giác trên mặt mình nóng ran, dù sao nàng là quý tộc, quý tộc giúp bình dân sửa nhà thật khó tin, mà bây giờ Francis chẳng những làm, còn bị mọi người nhìn thấy, thật sự là khiến người khác ngượng ngùng.

Bất quá Francis có thể bỏ qua thân phận, giúp bình dân làm công tác thấp kém này, còn làm rất chăm chú, hơn nữa còn làm rất nhiều... ai, trước kia mình còn tưởng rằng Francis là một người thiện lương, bây giờ xem ra sai rồi, hẩn quá khác.

Phẩm đức của Francis, đủ để so sánh với thánh hiền trước thời đại chiến của chúng ta! Thậm chí còn hơn một bậc.

- Oanh long, oanh long.

Suy tư của Lucy bị tiếng vó ngựa cắt đứt, các bần dân phía dưới cũng đều lập tức tản ra, trong miệng còn oán hận:

- Thành vệ đội đáng chết, bọn họ không thể hướng Francis đại nhân học tập sao?

Một đội binh lính nhanh chóng vây quanh nhà, quát lớn với Đỗ Trần trên nóc nhà:

- Francis, ta là Boozer thống lĩnh thành vệ đội để đô, bây giờ phụng mệnh thượng tướng Gicirek tới bắt người! Người lập tức dừng lại và xuống đây, nếu không ta sẽ quy người chống cự, có thể giết người tại chỗ.

163. Thẩm Phán - P1

Thái độ của thống lĩnh thành vệ đội để đô Boozer cực kỳ xúc phạm và bá đạo, có trong tay ba ngàn thành quân, việc chính là trị an nội vụ, hào ngôn hùng tâm. Ách, sai rồi, nhân gia là lão đại của thành quân để đô, hẩn chỉ cần thành quân cũng không cần làm vậy.

Ngày thường không ít bần dân bị thành vệ đội cùng binh lính để đô áp bức, nhưng đại bộ phận vẫn như cũ không tản đi mà đứng xa xa nhìn tình hình nơi này, có mấy người cơ trí đã chạy đi báo tin cho lão Fuye.

Đỗ Trần đứng trên nóc, lạnh lùng nhìn Boozer, trong lòng thầm hận, tên hỗn đản đã nhiều lần khi dễ dân chúng chính là tên tướng quân cao gầy tóc màu lam mới hơn ba mươi tuổi này.

Đỗ Trần nhẹ nhàng phui áo, tiêu sái phiêu nhiên hạ xuống trước mặt Boozer, Lucy cùng Lily cũng theo sát sau đó:

- Gicrek thượng tướng muốn bắt ta sao? Hừ, tội danh gì chứ?

Boozer hung hăng vung tay lên, binh lính phía sau hắn rút đao kiếm, vây lấy Đỗ Trần cùng hai vị lão tổ mẫu:

- Tội sở thẩm phán đế quốc, người tự nhiên sẽ biết.

- Sở thẩm phán sao? A, đầu thần phù hộ.

Đỗ Trần trong lòng vô cùng ghét quý tộc có ác tâm, kéo dài thanh âm:

- Rốt cuộc là ta phạm vào tội gì mà phải tội sở thẩm phán của đế quốc? Đây là nơi để thẩm tra đại án của đế quốc a.

Hắn nhìn Boozer từ trên xuống dưới, trong lòng suy nghĩ có nên thay binh dân giáo huấn cho hắn một chút không.

- Gicrek thượng tướng muốn bắt ta, đương nhiên có thể! Nhưng ta thân là huân tước của đế quốc, hậu duệ thần Shigeru, theo luật pháp của thánh giáo, các người bây giờ phải xuất ra thư của thánh giáo cùng ấn tín của đế quốc lễ pháp đại thần, nếu không ta có quyền nói các người tiết độ thần ân, miệt thị pháp luật đế quốc.

Đỗ Trần dựa theo lễ nghi của quý tộc cùng trình tự pháp luật xử lý chuyện này, rất hiển nhiên, hắn muốn mượn cơ hội củng cố ấn tượng tuyệt vời của mình trong lòng hai vị lão tổ mẫu.

Đỗ Trần sờ sờ cái mũi, trong lòng thầm nghĩ, với thế cục của đế đô bây giờ, dám chắc là có người cố ý chính mình. Hơn nữa, đêm qua mình đã tham gia yến hội của hoàng thất, cũng nhận tước vị bá tước của đế quốc, lĩnh chủ của tám trăm dặm hai bên bờ sông New Zealand, chuyện này còn là bí mật truyền lưu trong nội bộ hoàng thất. Nếu không ai lại ngu xuẩn sau khi hoàng đế bệ hạ thay đổi thái độ, tìm đến một vị chư hầu địa phương gây phiền toái chứ?

Ài. Videnov đại nhân đáng thương, Gicrek thượng tướng đáng thương. Tin tức của các người quá bế tắc! Bọn ngu xuẩn, chuyện kể tiếp nhất định phi thường thú vị.

Nghĩ vậy, Đỗ Trần nở nụ cười.

Boozer không biết Đỗ Trần lúc này tại sao lại cười, hơn nữa cười lại thích chí như vậy, hắn giơ trường kiếm trong tay lên, dẫn bọn lính áp sát Đỗ Trần, cười nói:

- Francis huân tước các hạ, người muốn là gì cũng được, bắt quá đại nhân Videnov lễ pháp đại thần đang ở sở thẩm phán chờ người, hơn nữa tội chứng về người đã vô cùng đầy đủ. Theo pháp điển thì thánh giáo không được can thiệp nội bộ các nước, cho dù là giáo phụ Ferdinand tới cũng không bảo vệ được người! Các huynh đệ trước tiên cấp tiểu tử này một chút "giáo huấn" nho nhỏ.

Hắn vung vẩy trường kiếm trong tay, cười lạnh nói:

- Lý do là người "chống cự", hừ, ta nói rồi.

Trường kiếm hạ xuống, hai gã binh lính cường tráng từ phía sau hắn vọt lên.

Đỗ Trần không chút động đậy, bên người hiện lên một thân ảnh màu đỏ, mọi người còn chưa có phản ứng gì gì thì trong chớp mắt hai binh lính nọ đã bị đánh ngã:

- Francis thiện lương như vậy mà phạm tội sao? Căn bản là không có khả năng, tuyệt không có khả năng.

Đúng là lão tổ mẫu Lily, nàng che trước mặt Đỗ Trần, phần nộ nói:

- Hơn nữa binh lính các người cũng quá không biết đạo lý, Francis là thần duệ, các người lạm dùng chức quyền, ngay cả công văn bắt giữ đều không có, hừ, mấy binh lính lại trở nên hỗn trưởng thế sao?

- Ai da, thực lực của vị tiểu thư xinh đẹp này thật tốt a.

Hắn mê mẩn nhìn Lily từ trên xuống dưới, thấy lão tổ mẫu suýt nữa giận phát hỏa, bắt quá Lucy ở bên lại giữ tay muội muội mình.

- Các huynh đệ, cũng bắt đôi song sinh tiểu thư này về, bắt lấy bọn chúng, tội trạng là cản trở công vụ của thành vệ đội.

Lily mặc dù vừa xuất thủ đánh ngã hai binh lính, nhưng chỉ là hai binh lính bình thường, Boozer sai lầm phán đoán thực lực hai vị lão tổ mẫu, cũng nói ra một câu sai lầm.

- Ba, ba!

Lúc này tỷ muội hai lão tổ mẫu tâm ý tương thông, vả vào miệng Boozer.

- Các người

Boozer giận dữ, nhưng hắn đã làm được thống lĩnh thành vệ đội tự nhiên hắn không có ngu, ra tay như chớp, ngay cả cái bóng đều không thấy rõ mà vả vào miệng ngũ cấp đầu sĩ, vậy thực lực của hai nữ nhi này... các nàng đủ để giết mình cùng các binh lính phía sau.

- Hắc! Các người muốn làm gì?

Boozer hoảng sợ nhìn hai lão tổ mẫu đang tiến tới gần hắn, lập tức hô to:

- Các người cả gan công kích thống lĩnh thành vệ đội, ta, ta có thể mệnh lệnh vệ sĩ lập tức giết các người.

- Được rồi, hai vị tiểu thư xin bớt giận.

Đỗ Trần cản hai vị lão tổ mẫu lại, đi tới trước mặt Boozer, nhìn chằm chằm vào hắn, cười nói:

- Sở thẩm phán đế quốc phải không? Không vấn đề, ta đi với người.

- Francis, bọn họ căn bản là lạm dụng...

Lily bị nụ cười thần bí của Đỗ Trần cắt đứt:

- Lily tiểu thư, trong quý tộc mặc dù tồn tại một số người như Boozer, nhưng sở thẩm phán đế quốc là nơi của đại giáo đường cùng vương cung, ta tin tưởng pháp luật đế quốc nhất định trả lại cho ta sự trong sạch.

Đỗ Trần lúc này là một thiếu niên quý tộc đơn thuần thiện lương tới cực điểm.

Boozer phần hận nhìn thoáng qua các lão tổ mẫu, âm thầm nghĩ nhớ dung mạo các nàng, trong lòng đang tính toán làm sao trả thù, Đỗ Trần lại cười nói:

- Còn suy nghĩ cái gì, dẫn ta về sở thẩm phán! Mặt khác, hai vị tiểu thư, xin chuyển cáo chuyện này cho Fuye, cũng nói cho hắn, ta sẽ không gặp nguy hiểm gì đâu.

Boozer mê mẩn nhìn Lily, ghi nhớ hình dáng hai vị song sinh lão tổ mẫu rồi thầm nghĩ, sau khi làm xong chuyện của hai vị đại nhân, sau đó tìm các người tính sổ.

Hắn phất tay, lệnh cho bọn lính vung đao kiếm vây lấy Đỗ Trần, bản thân thì cười ngựa đi trước.

Đột nhiên, xa xa mấy thường dân gan lớn hô to:

- Các người dựa vào cái gì bắt đại nhân Francis? Ngài tuyệt không phạm tội, các người ít nhất phải nói rõ tội danh mới có thể làm vậy chứ?

Boozer hung hăng trừng mắt nhìn mấy người bình dân, quay đầu quát:

- Tội của Francis nhiều lắm! Có nhiều vô số. Các huynh đệ, gông Francis lại.

- Hắc! Francis là thần duệ, trước khi tuyên án không thể...

Các bình dân còn muốn nói nữa, nhưng dưới ánh mắt hung dữ của Boozer, còn có roi ngựa giơ cao thì rụt cổ về.

Cách, cổ Đỗ Trần đã bị một cái gông nặng nề khóa chặt, dích xác, trong pháp luật quy định Francis không thể bị gông cùm, không thể nói một câu sao? Pháp luật là do người chấp hành - dù sao Boozer cho rằng tội danh của Francis đã là "chứng cứ xác thực", hẳn phải chết không sai, còn lo lắng cái gì? Cho dù là thánh giáo làm khó dễ, phía trên không phải có đại pháp quan cao nhất của đế quốc sao, còn có nhân vật nắm trong tay hai mươi vạn quân thủ bị thì sao?

Binh lính thành vệ đội cưỡi ngựa, nghênh ngang đi giữa đường, mà Đỗ Trần lại bị một trong những binh lính đó áp giải về trụ sở. Vừa đi, những binh lính còn châm biếm Đỗ Trần.

Các binh dân ở thành nam nhìn thấy hết thấy, trong lòng phần hận chửi bới không ngừng, nhưng trong tay những binh lính là đao thương khiến bọn họ không dám tiến lên, Đỗ Trần thật ra rất thản nhiên, trên đường không ngừng chào hỏi các binh dân, có mấy hương thân ngày thường chịu đại ân của hắn ấy nấy cúi đầu, ý bảo chính mình không giúp được ân nhân, Đỗ Trần chỉ mỉm cười gật đầu với họ...

Nụ cười thân thiện, khuôn mặt tuấn lãng như mặt trời, còn có gông trên cổ nặng nề, binh lính thành vệ đội điều vô dương oai, trăng cảnh trước mắt, lập tức kích phát lửa giận của phần lớn binh dân ở thành nam. Đúng vậy, bọn họ không dám công nhiên tiến lên vì đại nhân Francis đòi một chút công đạo, bởi vì binh lính thành vệ đội có nhiều cơ để xử phạt bọn họ, nhưng có quy định nào của pháp luật khiến binh dân đế đô không được đi đường?

Người càng ngày càng nhiều đi theo sau Đỗ Trần, chờ tới khi đi tới sở thẩm phán ở phía đông quảng trường thánh Bowen, thì đội ngũ đông đảo đã ước chừng mấy ngàn người, trong đó tuyệt đại bộ phận đều chịu qua ân huệ của Đỗ Trần, thậm chí còn có bản dân nhờ sản nghiệp từ thiện cơ kim của Đỗ Trần cung ứng khiến bọn họ nuôi được miệng ăn.

Tiếp đó, tin tức dần dần khuyến tán ra, càng ngày càng nhiều binh dân đế đô chạy tới quảng trường thánh Bowen, một bộ phận là xem náo nhiệt, mà một bộ phận là vì ích lợi của chính mình - Francis bị tuyên án có tội, từ thiện cơ kim cũng sẽ bị phá sản. Vậy, chính mình vừa mới có cuộc sống có cơm ăn áo mặc, sợ rằng lập tức sẽ trở lại cuộc sống ăn xin, nhần nhục cơ hàn.

"Hài tử của chúng ta không thể lại tiếp tục mặc quần áo lam lũ đi ăn xin được, chúng ta không thể mang theo cha mẹ ban đêm ra đường ngủ, chúng ta càng không thể từ một công nhân tác phường đường đường chính chính lại một lần nữa trở thành lưu dân... Vì không để tình huống đáng sợ này phát sinh, để cho chúng ta cuộc sống, Francis đại nhân cho chúng ta nhà ở, cho chúng ta hy vọng về cuộc sống không thể bị tuyên án có tội! Tuyệt đối không thể!"

Đây là ý nghĩ mộc mạc của tất cả bản dân.

Sở thẩm phán của Lanning đế quốc, phòng thẩm phán.

Đỗ Trần trực tiếp bị giải tới phòng thụ thẩm, nhìn mấy đại nhân vật ngồi sau bục thẩm phán, Đỗ Trần bĩu môi, lớn tiếng nói:

- Lễ pháp đại thần công tước Videnov, thượng tướng quân đoàn trưởng thủ bị đế đô Gicirek, thần nghị sở phó đại nhân Johns, đại thần dân chính đế đô Boren... a a, hôm nay có thật nhiều đại nhân vật tới.. Chẳng lẽ chỉ vì một huân tước nhỏ nhoi sao?

164. Thẩm Phán - P2

Videnov ngồi trên ghế giữa, hừ lạnh một tiếng:

- Francis, người thân là thần duệ nhưng lại phạm vào rất nhiều tội, có thể nói là tội ngập trời, tội không thể tha! Phải do ta tự mình chủ thẩm, chứ vị đại nhân bất quá muốn xem tội trạng của người, đến xem người phục pháp thế nào! Đồng thời cũng tới làm người chứng kiến.

Đỗ Trần cười cười, trong lúc này Boozer ở phía sau quát lớn:

- Quỳ xuống.

- Trong đế quốc, ngoại trừ bề hạ cùng thánh giáo, không có kẻ nào có quyền bắt ta quỳ xuống, chẳng lẽ người tự nhận so với thánh giáo cùng bề hạ còn tôn quý hơn?

Đỗ Trần trừng mắt liếc hắn, Boozer giận dữ, liền muốn đá vào chân Đỗ Trần.

- Boozer, đủ rồi.

Videnov nhìn chằm chằm vào Đỗ Trần cười lạnh một tiếng, phất tay ý bảo Boozer lùi qua một bên, chất vấn:

- Francis, chẳng lẽ người không lập tức thừa nhận tội trạng của người sao?

- Tội của ta sao? Lễ pháp đại thần tôn quý, xin ngài nói cho ta biết tới cùng ta đã làm gì, được không?

Đỗ Trần trào phúng Videnov.

- Hừ, người tiến vào đế đô bất quá chỉ có nửa ngày ngắn ngủi, lại phạm vào tội trạng không thể tha thứ. Hơn nữa trước khi người rời khỏi đế đô cầu học, tội càng nhiều, quả thực kẻ khác phải ghê tởm.

Videnov không tiếc lời chỉ trích Đỗ Trần, hơn nữa đại nghĩa lắm liệ, tỏ ra một hình tượng đại pháp quan công chính vô tư.

Đỗ Trần không đáp lại Videnov, đột nhiên ngừng đầu nhìn các đại biểu cho công chính liêm minh trên đài thẩm phán, trong lòng thầm nghĩ, tiền thế đều nói, tội danh giết người của chính khách đều chỉ bằng một câu "người có tội", vậy là đủ rồi, hôm nay chính mình sẽ tự thân ném trái a.

- Lễ pháp đại thần, ngài là pháp quan cao nhất của đế quốc, nói chuyện cần giảng chứng có xác đáng, xin xuất ra chứng cứ cho ta xem! Đây là quyền lợi của ta.

Đỗ Trần rất lạnh nhạt nói.

- đương nhiên, ta phán án theo quy tắc phải có chứng cứ. Nếu không phải chứng cứ xác đáng, ta cũng sẽ không mời thượng tướng Giricek phái người bắt người.

Videnov vỗ một quyển tông trên bàn án, trầm giọng nói:

- Trước không nói tới tội danh trước khi người cầu học, chỉ nói về tội danh sau khi người trở về thành St. John.

Hắn ném một quyển tông xuống dưới chân Đỗ Trần, lớn tiếng quát hỏi:

- Đêm ngày mười ba tháng chín, người tiến nhập thành St. John. tại quảng trường thánh Bowen, suýt nữa cùng vệ sĩ Verne nảy sinh xung đột, sau đó Ferdinand giáo phụ mang người vào giáo đường.

Đỗ Trần gật gật đầu, chuyện này rất nhiều người đi đường trên quảng trường thánh Bowen đều biết, có thể nói là cả thành đều biết, nhưng đằng sau chuyện này lại có cực ít người biết, chuyện phát sinh vào đêm khuya.

- Nhưng, năm giờ sáng ngày thứ hai, mặt trời vừa mới mọc lên, có mấy người tại thành nam đã thấy người ở cạnh nhà của binh dân. Điều này cho thấy, khi màn đêm buông xuống người đã rời giáo đường thành St. John. Nói, sau khi rời đi đại giáo đường, trước khi sáng ngày thứ hai giúp binh dân sửa nhà, người đã làm gì?

Đỗ Trần kinh ngạc nhìn Videnov:

- Lễ pháp đại thần thân ái, ngài không phải nói, ta trong khoảng thời gian này đã phạm vào tội trạng không thể tha thứ chứ?

Videnov nở nụ cười:

- Sao, người không giải thích rõ ràng sao? Ta nói cho người, khi màn đêm buông xuống, người rời khỏi đại giáo đường thành St. John, tại thành nam khu thứ năm đã tàn nhẫn sát hại một vị huân tước,... hơn nữa sau khi giết vị huân tước kia, còn gian sát vị hôn thê xinh đẹp của hắn.

Lúc này trên quảng trường thánh Bowen, đám người tụ tập đông đúc, ngay cả khoảng sân rộng phía nam và bắc trước đại giáo đường cũng đều bị kinh động.

Trong đám người này, một vị lão nhân tóc bạc hơn sáu mươi tuổi đang đánh xe đến, lớn tiếng nói:

- Ta không muốn nhiều lời, cũng không dám trước pho tượng tổ tiên thánh Bowen nói lung tung. Lúc này năm ngoái, ta cùng các người giống nhau, đều ở ngã tư đường ở thành nam lẫn lóc, nhưng bây giờ, ta và các người đều được ăn no, có quần áo mặc! Đây là ai cấp?

Nếp nhăn trên mặt lão vằn vẹo, sắc mặt đỏ bừng, hồi thở vì quá mức cao giọng mà không thể bình thường, nhưng lão đánh xe già vẫn dùng thanh âm lớn nhất để nói:

- Francis đại nhân là ai? Mọi người trong lòng đều rõ, trong chúng ta ai không chịu ân huệ của ngài? Bởi vì Francis đại nhân nhân từ, thê tử của chúng ta mới không có chết đói, giống như lão nô ta không có phải lẫn lóc nơi đầu đường, trong chúng ta đại bộ phận đều từ tên khát cái mà thành công nhân, không phải chịu sự lạnh nhạt của người đời.

- Nghĩ đi, không có đại nhân Francis, chúng ta sẽ là cái dạng gì? Lão Larry.

Lão chỉ vào một người:

- Năm ngoái người ngất trên đường tại thành bắc, lúc ấy mưa to, người đẩy mình bùn đất, bệnh sắp chết, không ai để ý tới người tên khát cái dê tiện, thậm chí một bình dân bình thường cũng không để ý tới người, là ai đã công người chạy qua ba con phố, mang người tới y quán?

- Abreu, bệnh của nữ nhi của người đã khỏi rồi chứ, vậy, người có nhớ là ai đã trong đêm khuya tìm cho người một tể tử tốt nhất với chẩn phí đắt tiền? Lúc ấy nhà các người ngay cả cơm ăn cũng không đủ no, là Francis đại nhân chi tất cả được phí! Còn nữa, Sharon, người bị thành vệ đội vu hãm, là ai giằng co với thành vệ đội hung hãn suốt ba canh giờ, cứu người ra từ trong địa lao, lại cho người một cái mạng chứ?

Lão đánh xe nói xong, cuối cùng, hân hỉ cao tay mình:

- Chính là, vị đại nhân Francis mới vừa rồi bị thành vệ đội bắt đi, Videnov muốn phân xét ngài.

Quần chúng nhất thời kích phấn.

- Thành vệ đội bọn họ là loại gì, mọi người trong lòng đều rõ ràng! Videnov đại nhân kia... ta, lão đánh xe nói thẳng, trước pho tượng của tổ tiên thánh Bowen nói thật, năm ngoái, nếu không phải Francis đại nhân, ta đã bị nhi tử của Videnov đánh chết rồi! Bây giờ, bọn họ những người này nói đại nhân Francis có tội, muốn xét xử ngài, các người tin Francis đại nhân nhân từ phạm tội sao?

- Không tin!

Thanh âm rung trời, truyền ra rất xa rất xa.

- Mọi người đối diện.

Lão đánh xe hô lớn:

- Pháp luật của đế quốc chúng ta không dám chống lại, nhưng chúng ta yêu cầu được thấy quá trình xét xử, chúng ta không tin đại nhân Francis phạm tội.

- Chúng ta muốn thấy.

Thanh âm mấy ngàn người cùng vang lên, xuyên thấu tới trời cao.

Binh lính lập tức bắt đầu duy trì trật tự quảng trường, có đầu lĩnh hét lớn:

- Đây là quảng trường thánh Bowen, các người lập tức giải tán, nếu không...

- Nếu không? Nếu không người dám thế nào?

Một thanh âm hòa thiện vang vọng quảng trường, giáo phụ Ferdinand từ trong đại giáo đường đi ra:

- Chư vị dũng sĩ, sự phẫn nộ của mọi người biểu đạt thỉnh cầu hợp lý của bọn họ, thần cũng sẽ không trách phạt bọn họ, bởi vì thần sẽ ban cho bọn họ quyền lợi hợp pháp hạng nhất.

Ferdinand nói, lập tức nhận được thiện ý cùng sự cảm kích của bình dân bá tánh, hẳn một mặt mỉm cười chúc phúc, một mặt hướng cung Verne:

- Đúng vậy, thánh giáo sẽ không can thiệp nội chính của Lanning, nhưng, chư vị đừng sĩ xin chờ, ta Ferdinan, với danh nghĩa của thần thánh cầu Baergena bệ hạ công khai lần xét xử này...

- Ca ngời thánh giáo! Ca ngời giáo hoàng, ca ngời giáo phụ Ferdinand.

Bình dân dưới sự thống trị của thần quyền lập tức tràn ngập hi vọng, người phát ngôn của thần, giáo phụ Ferdinand nói chúng ta không làm sai, chúng ta nhất định sẽ tiếp tục làm.

Nên trong phòng xét xử, Đỗ Trần tức giận rồi, mẹ nó, người vu cáo lão tử cái gì đều có thể, nhưng không thể dùng tội danh gian sát này! Ta... ta thật ra muốn... nhưng ta dám sao?

Ánh mắt phẫn nộ của Đỗ Trần khiến Videnov đặc ý vạn phần, tiếp tục nói:

- Ta là lễ pháp đại thần của đế quốc, nhất định dựa theo pháp luật làm việc! Francis, ta có chứng cứ rõ ràng chứng minh tội danh của người.

Videnov trong lòng cười lạnh, nếu nói về chế tạo án oan, ai có thể so với đại pháp quan của đế quốc? Francis, người chết chắc rồi, bên ngoài tới rất nhiều bình dân sao? Ha ha, bọn họ yêu cầu công thẩm (xét xử công khai), tốt lắm, phi thường tốt! Ta muốn trước mặt mọi người khiến người thân bại danh liệt, tại chỗ tuyên người án tử hình.

Hừ, bình dân.... ngu muội không biết gì, bọn họ quá dễ dàng bị lừa gạt, ứng phó loại tình huống này, kinh nghiệm của mình thật sự quá sung túc.

Francis chờ xem, không bao lâu, những bình dân bên ngoài vì danh mỹ đức của người, sẽ chuyển thái độ, mắng người là ngụy thiện cùng tà ác.

Trong lúc này, hai vệ sĩ cung Verne đi vào phòng xét xử:

- Truyền khẩu dụ của bệ hạ, Videnov đại nhân, bệ hạ yêu cầu người giải thích hết thấy chuyện phát sinh, hơn nữa, bệ hạ đồng ý với thỉnh cầu của giáo phụ Ferdinand, lệnh người trước pho tượng của tổ tiên thánh Bowen công khai xét xử Francis, bệ hạ cùng giáo phụ sẽ tới nghe xử.

Đối mặt với vệ sĩ hoàng gia, Videnov cùng các đại nhân vật đang ngồi đều đứng lên, nghe xong nội dung khẩu dụ, Videnov cười nói:

- Xin bệ hạ yên tâm, ta sẽ cho ngài một câu trả lời thuyết phục.

Một trong tam đại hùng binh của Lanning, vệ sĩ hoàng gia Verne nhanh chóng phong tỏa quảng trường thánh Bowen, hơn nữa tam vương tử đang ở ngoài thành huấn luyện quân cũng được lệnh phản hồi đế đô, phụng lệnh suất thân binh hoàng gia phong tỏa cả hoàng khu trung tâm thành St. John.

Các đại nhân vật nghe xong đều vội vã tới đế đô, thấy tình hình trước mắt, bọn họ dùng nhảy cảm chính trị đều run lên, loạn cục của Lanning, sợ rằng đã tới hồi kết.

Videnov ở ngồi trên ghế chủ tọa trước cửa cung Verne, giáo phụ Ferdinand cùng Baergena bệ hạ ngồi trên lầu ngay trên cửa thành, mà các bình dân lại đứng trên quảng trường thánh Bowen, vây xung quanh khu xét xử, đương nhiên, các bình dân cũng bị một đạo hoàng gia vệ sĩ phong tỏa.

Cúi mình nhìn về bệ hạ ở trên lầu, Videnov một lần nữa lớn tiếng tuyên bố "tội danh" của Đỗ Trần", sau đó nói:

- Bệ hạ, bây giờ ta vì ngài, vì tất cả thần dân của Lanning chứng minh, Francis có tội, ta có chứng cứ rõ ràng xác minh, rạng sáng ngày mười ba tháng chín, Francis cùng một vị quý tộc phát sinh xung đột, hơn nữa tàn nhẫn sát hại hắn! Đương nhiên, ta không thể phủ nhận, phẩm hạnh của vị quý tộc kia cũng thấp như Francis, nhưng tuyệt không thể cấu thành lý do Francis giết hắn...

Baergena gãi đầu, hành động này rất không có phong phạm của đế vương, nhưng hẳn thật sự không chịu nổi.

Rạng sáng ngày mười ba tháng chín, đích xác có một vị quý tộc cùng Francis suýt nữa phát sinh xung đột, nhưng phẩm hạnh của hắn thấp sao? Mẹ nó, Videnov người hỗn đản, ta trong nhất thời muốn giết người! Lúc đêm xuống Francis cùng bề hạ của người, ta Baergena cùng một chỗ cử hành hoàng thất bí mật yến hội! Cùng một chỗ uống rượu.

165. Thẩm Phán - P3

Đáng tiếc, công tác giữ bí mật yến hội nội bộ hoàng thất thật sự quá hoàn mỹ, Videnov căn bản không biết chút gì, thậm chí các đại nhân vật ở đây cũng không biết - ngoại trừ Baergena cùng người tham dự yến hội! Có thể tưởng tượng, một vị bận tâm đến danh tiếng, tự hào là hoàng đế thánh vương, lại mai phục cao thủ hạ bấy, chuẩn bị đối phó một vị công thần, dám chắc là chuyện tuyệt đối cơ mật.

Thậm chí ngay cả giáo phụ Ferdinan cũng chỉ biết Yuna dùng xe ngựa đưa Đỗ Trần vào hoàng cung, nhưng chuyện gì xảy ra sau đó, hắn cũng không biết chút gì.

Ngoài trừ động tác khế gãi đầu, Baergena cũng không có biểu lộ ra vẻ mặt nhiều lắm, mà lẳng lặng nhìn Videnov biểu diễn, bất quá trong lòng hắn rõ ràng, lễ pháp đại thần chế tạo oan án thật sự là một cao thủ lành nghề, nếu người chế tạo oan án cũng phân cấp bậc đầu thần, thì hắn cũng là một vị cứu cấp thượng vị đầu thần, thậm chí là thập cấp đầu thần trong truyền thuyết! Bởi vì chính mình từng lợi dụng qua năng lực "chế tạo" hoàn mỹ của hắn để loại trừ không ít kẻ chướng mắt, cho nên từ góc độ pháp luật, tuyệt đối không có khả năng Videnov xuất ra sơ hở - dù sao rất nhiều chế định pháp luật là do Videnov tự thân nghĩ ra.

Nhưng hết thấy đều vì hoàng thất yến hội cơ mật nọ mà trở nên thay đổi... tâm Baergena đã cảm giác có chút hồng việc, chính mình nên khóc hay nên cười đây? Đã biết quốc vương là nhân chứng có lực có thể chứng minh Francis vô tội, a a, thật là thú vị! Chính là vĩ đại thần tử của mình hôm nay sẽ...

Videnov đắc ý liếc mắt nhìn Đỗ Trần bị binh lính áp giải dưới đài, cất cao giọng nói:

- Bề hạ tôn quý, chư vị đại nhân, còn có mọi người ở đây.

Hắn tựa như một diễn thuyết gia, nói ra rất nhiều ngữ ngôn có tính dẫn dụ, dưới sự trợ giúp của đầu khí truyền vào tai mỗi người.

- Nếu khép một người vào một tội danh, điểm trọng yếu là, thời gian gây án, địa điểm, động cơ, còn có trọng yếu nhất là - chứng cứ!

Hắn ý bảo mấy quan thư ký lên đài hiệp trợ hắn, đại nghĩa lắm nhien chỉ vào Đỗ Trần:

- Bây giờ ta sẽ dẫn ra bằng chứng hạng nhất chứng minh Francis tuyệt đối là hung thủ của án mưu sát quý tộc. Sau đó sẽ tống hắn lên giàn hỏa thiêu, sẽ bị trừng phạt tương ứng.

Trong sự huyền ảo của bình dân, hắn phần nộ phát phát tay, tựa như bị sự "bạo hành" của Đỗ Trần chọc giận. như một vị quan công bằng chính trực, hắn nhìn chằm chằm Đỗ Trần quát:

- Francis! Đêm qua huân tước bị người làm hại tên là Aino! Ngày bảy tháng mười năm ngoái, huân tước Aino tại khu mật dịch ở thành bắc cùng hai vị bình dân phát sinh xung đột, người mệnh lệnh Ariza đánh hắn! Sau đó huân tước Aino dẫn người tìm mi tầm cừu, cùng người xảy ra xung đột kịch liệt! Cho nên, hai người các người là cừu nhân, điểm này... người thừa nhận chứ?

Không đợi Đỗ Trần nói, trong đám bình dân có một lão nhân hô:

- Không đúng, không phải xung đột, là Aino muốn cướp đoạt nữ nhi của ta, Francis đại nhân đã cứu cha con chúng ta! Ta nguyện ý làm chứng, cho dù là sau khi xét xử ta bị quý tộc sách nhiễu ta cũng muốn nói.

- Cảm tạ người, vị lão nhân này! Người chứng thật Francis cùng Aino trong lúc đó có cừu hận.

Videnov vui vẻ cười.

- Người không nên nói bậy, ta không phải có ý này, ý của ta là...

Lão nhân còn chưa có nói xong, đã bị hai vệ sĩ rất có "lễ phép" mời đứng sang một bên.

- Cảm tạ người, lão nhân không sợ cường quyền, lời của người quá có giá trị, đây là một nhân chứng trọng yếu để xác định tội danh của Francis.

Tiếng la ó của bình dân nổi lên bốn phía, tất cả mọi người hiểu được lời nói vừa rồi của lão nhân, hay là phải nói chỉ có Videnov mới có thể giải thích như vậy, Videnov tiếp tục đắc ý lên tiếng, tựa hồ âm thanh của bình dân đang khen hắn, đây cũng là tuyệt chiêu của hắn.

- Vừa rồi vị lão nhân kia đã nói, người thừa nhận chứ? Francis, nếu người phủ nhận, ta sẽ phán định lão nhân kia ô miệt Quý tộc, ta sẽ xử tử hắn tử hình.

Lại mà một tuyệt chiêu thành danh "Ai chết ai sống"?

Videnov kỳ thật không thêm để ý tới Đỗ Trần có thừa nhận hay không, nếu Đỗ Trần phủ nhận, cái lão nhân kia phải chết, như vậy thanh vọng của Đỗ Trần sẽ chịu đả kích vô cùng lớn, nhưng nếu Đỗ Trần thừa nhận, vậy...

Đỗ Trần nở nụ cười:

- Tại sao ta phải phủ nhận, ta thừa nhận, ta làm thì tại sao lại phải phủ nhận, lập tức thả lão nhân kia ra, lời lão nói đều là sự thật.

- Người thừa nhận sao? Người thừa nhận là người giết huân tước Aino rồi! Còn gian sát hôn thê của huân tước Aino, người, người cũng là hung thủ, vậy động cơ là thấy sắc động tâm.

Videnov thấy Đỗ Trần thừa nhận việc này, tiếp tục phát huy tuyệt chiêu "Đoạn chương chủ nghĩa"

- Không, ta phủ nhận, chỉ là ta thừa nhận ta cùng huân tước Aino năm ngoái có xích mích, mặt khác, ta căn bản là chưa thấy qua vị hôn thê của huân tước Aino, càng đừng nói gì là gian sát nàng.

Đỗ Trần cười khinh miệt.

Videnov cũng không chút bất ngờ về sự phủ nhận của Đỗ Trần, hắn cười lạnh lùng, xoay người đi tới sau lưng thẩm phán:

- Bây giờ ta phải nói rõ cho người biết, rạng sáng ngày mười ba tháng chín, đến tận cùng là người làm cái gì!

Đỗ Trần ngẩng đầu nhìn bệ hạ, Videnov vỗ mạnh xuống lưng thẩm phán, hắn rất nhanh nói:

- Nếu người không thể nói rõ điểm này, vậy trong pháp luật, sẽ không bài trừ thời gian này, trong ngày tại khu thứ năm sát hại huân tước Aino, hơn nữa tàn nhẫn gian sát hôn thê của hắn.

Videnov hét lớn đến khàn cả giọng! Đây là tuyệt chiêu "Đương đầu bồng sát."

- Tốt, động cơ, thời gian, địa điểm, toàn bộ đều có! Francis, người có chứng cứ gì phản bác không? Bất quá làm lẽ pháp đại thần, ta nhắc nhở người, trước pháp luật người hầu cùng tùy tùng của người không thể là chứng nhân cho người, hơn nữa trong lúc xét án mưu sát quý tộc, nô đai không có tư cách làm chứng, nhất là chứng minh cho chủ nhân mình! Mà chứng từ của bình dân chỉ có thể để tham khảo, không thể làm chứng có để kết án cuối cùng!

Videnov trong lòng cười lạnh, pháp luật này, là hắn chế định.

Đỗ Trần nhún vai, không nói gì, hoặc là nói, hắn căn bản là đang chờ xem hài kịch.

Videnov tiếp tục biểu diễn, thở dài một hơi, ai thống nói:

- Bây giờ chúng ta có thể suy tưởng một chút, rạng sáng ngày mười ba tháng chín, người tại nhai khu thứ năm gặp một nữ tử xinh đẹp, hơn nữa bị sắc đẹp của nàng hấp dẫn, người tàn nhẫn cưỡng bạo nàng hơn nữa sau đó lại sát hại nàng... hơn nữa, từ dấu vết trên thi thể cho thấy, thủ đoạn của người phi thường tàn nhẫn... sau đó người phát hiện vị nữ tử này là vị hôn thê của huân tước Aino...

Đây là tuyệt chiêu cao nhất của Videnov "Chế tạo sự thật"! Bởi vì hắn nói kỳ thật không khác gì sự thật, ngoại trừ, người làm không phải Đỗ Trần.

Trong lúc này, các vị vương tử trên thành lầu đột nhiên phát hiện, sắc mặt công chúa Yuna luôn đoan trang trầm ổn có chút cổ quái.

Videnov đáng chết, người đang chỉ trích phẩm cách của phụ hoàng thấp kém sao. Bây giờ lại... hừ, Francis đích xác gặp một vị nữ tử quý tộc. Bất quá là ta, Yuna công chúa.

Videnov a! Vì mục đích chính trị chế tạo oan án là chuyện thường, nhưng người cũng nên chọn thời gian mà giả tang chứng hãm hại! Xong hết rồi, người đã hoàn toàn xong rồi, lúc này không ai có thể cứu được người. Yuna xem thể cục trước mắt, đột nhiên trong lòng thoáng nghĩ, nói vài câu bên tai Baergena rồi biến mất trên thành lâu.

Đỗ Trần hứng chí đánh giá sự "Công chính vô tư, chính khí凛 nhiên của Videnov" đột nhiên cắt đứt lời hân nói:

- Videnov đại nhân, chứng cứ, người cần chứng cứ.

Videnov nhìn Đỗ Trần, nhìn một vòng xung quanh. trước mặt bình dân đang vây xem ra vẻ tư thái:

- Ta đương nhiên có chứng cứ, hơn nữa là chứng cứ xác đáng! Là chứng cứ khiến người không thể phản bác! Bởi vì đêm đó, có một vị thành đội nhị cấp đầu sĩ xảo hợp đi ngang qua, hân vừa vận thấy tràng cảnh người sau khi hành hung đang xử lý thi thể! Vạn hạnh, hoàn hảo là hân rất am hiểu ẩn thân thuật của nhị cấp đầu sĩ thổ hệ, lúc này mới không bị người là tam cấp đầu sĩ phát hiện, nếu là một vị đầu sĩ khác, tin tưởng nhất định sẽ bị người diệt khẩu.

Dưới sự triệu tập của Videnov, một thanh niên cao lớn tầm hai mươi tuổi đi lên bục thẩm phán, khuôn mặt hân non nớt, còn có chút khấn trương, gây cho mọi người thiện cảm:

- Ta tên là Curitiba, với vinh dự của đầu thần khởi thệ, ta đã tận mắt thấy Francis gây tội, hơn nữa nguyện ý nói ra sự thật sở kiến, chỉ có sự thật và toàn bộ sự thật...

Trong nháy mắt, thanh âm kêu Đỗ Trần hàm oan cũng nhỏ xuống, Curitiba này cũng xuất thân từ khu bình dân thành nam, thông qua cố gắng của bản thân trở thành một đầu sĩ, trong bản dân ở đây có nhiều người hiểu rõ hân, tự nhiên đối với hân có tín nhiệm rất lớn.

Đối mặt với người có cùng bối cảnh xuất thân, thì càng dễ dàng tin tưởng đối phương.

Đỗ Trần nhìn thoáng qua Baergena bệ hạ trên thành lâu, ánh mắt hai người tương giao, Baergena nói cho Đỗ Trần "Tự mình giải quyết", ánh mắt lạnh lùng, quốc vương tuyệt sẽ không trước mặt vô số bình dân chính miệng chứng thật, hân có thể nói lễ pháp đại thần chế tạo oan án, nhưng nếu vậy uy tín của chính phủ đế quốc ở đâu? Dân tâm ở đâu? Uy nghiêm của quốc vương ở đâu?

Nghĩ vậy, Đỗ Trần trong lòng rùng mình, lại nhìn thoáng qua Antoine cùng Angius mới tới không lâu, Đỗ Trần cười lạnh trong lòng, hừ, ta biết hai lão bất tử các người sẽ không chủ động ra mặt giúp ta, các người hi vọng ta cầu xin các người, để ta thiếu các người một món nhân tình, các người chờ xem, hôm nay ta sẽ cho các người thấy, Liên Hoa tại sao lại sáng lạn như vậy.

Chứng nhân Curitiba chỉ hướng Đỗ Trần:

- Đúng vậy, hung thủ chính là hân.

Nhìn Curitiba khuôn mặt trẻ còn non nớt, giờ phút này là hung hăng nhìn mình, Đỗ Trần nhú mày.

Đáng chết, bệ hạ vì danh tiếng không chịu hỗ trợ, ít nhất sẽ không hỗ trợ bây giờ! Vậy, chính mình dùng cái gì phản bác lại Videnov?

Thanh âm của bình dân trên quang trường tụ lại, dần dần có chút chói tai.

Ngay khi Đỗ Trần vắt vẻo suy tư, trong đám bình dân nằm ở tuyến phong tỏa của vệ sĩ hoàng gia vang lên một thanh âm mỏng manh yếu ớt:

- Để cho ta đi! Xin cho ta đi.

Một vị lão nhân bị trường mâu của vệ sĩ ngăn cản bên ngoài, hân lớn tiếng hô:

- Ta là cha của chứng nhân Curitiba, ta có mấy câu muốn nói với nhi tử của ta.

Videnov sững sốt, thần sắc Curitiba đột nhiên khủng hoảng, không tự giác nhìn thoáng qua thủ trưởng đang ngồi trên bục thẩm phán, thống lĩnh thành vệ đội Boozer, còn có thượng tướng Gicirek sắc mặt âm lãnh.

Dưới sự cho phép của hoàng gia vệ sĩ đoàn, lão nhân tay chống quai trượng bò lên trên bục thẩm phán, sắc mặt phần nộ của lão được che bớt bởi bộ tóc xám trắng có vẻ đau khổ.

Videnov cười nói:

- Vị lão nhân thiện lương, người là bình dân, người không thể làm chứng nhân, người hẳn là đang cảm thấy kiêu hãnh vì có một nhi tử không sợ cường quyền như vậy?

- Kiêu hãnh? Ta thật sự rất kiêu hãnh! Ta tới là muốn nói với nhi tử ta vài câu, điều này không phạm pháp chứ?

Lão nhân thần sắc dị thường bình tĩnh, nhưng bình tĩnh đến đáng sợ, tựa như sự bình lặng trước gió bão phong cuồng, lão đi tới trước người Curitiba, đột nhiên vung tay "Bốp" một cái tát giáng vào mặt nhi tử, sau đó quay đầu lại mỉm cười với Videnov nói:

- Đại pháp quan tôn quý, ta đánh nhi tử của mình, cũng không phạm pháp chứ?

Videnov nhất thời cứng họng.

Quai trượng của lão nhân chống xuống đài, lão tập tễnh bước đi, từng bước từng bước lão đảo đuôi theo nhi tử đang lui về phía sau, "Bốp" lại một cái tát, lão tức giận tới cả người run rẩy:

- Người súc sinh này, người cút ra đây cho ta.

Bốp! Cái tát thứ ba vào mặt Curitiba, lão nhân xoay người tới trước mặt Đỗ Trần cúi chào:

- Ân nhân a, ta xin lỗi ngài.

Đỗ Trần sững sốt, hẳn thật sự không có ấn tượng gì với lão nhân này, chỉ là một vị bình dân già cả bình thường mà thôi. Hẳn đã giúp nhiều người lắm...

Lão nhân xoay người chỉ vào nhi tử, tức giận quát:

- Quỳ xuống.

Ngón tay run run chỉ vào trán Curitiba, lão nhân rơi lệ, rung giọng nói:

- Người bây giờ là người thành vệ đội, là đầu thần rồi, là quý tộc rồi! Ta không quản được người! Ta không dám để đại nhân ngài xuống đài...

- Cha...

Curitiba muốn nói gì đó, nhưng lập tức lại bị một cái tát của lão nhân cắt đứt.

- Ta tới nói cho đại nhân tôn quý mấy việc... năm ngoái, cha ngài bị bệnh sắp chết, nhưng cũng không dám nói cho nhi tử của hẳn đang tập luyện tại thành Berwick, lúc ấy cha ngài nằm trong gian nhà cỏ bị phong hàn, lại bị đói, nhưng tất cả tiền trong nhà đều đã đưa cho ngài đi cầu học! Không có biện pháp nào khác, cha ngài lão già bảy mươi tuổi phải ra đường xin ăn, mới miễn cưỡng sống tiếp...

- Nhưng cha ngài trong khi ăn xin ở thành bắc, khiến cho một vị quý tộc không vui, kết quả bị bốn năm võ sĩ cường tráng ném vào đồng rác, lại đánh gãy một chân.

Curitiba kinh hãi:

- Cha, người sao chưa bao giờ...

- Câm miệng!

Lão nhân tức đến ngực phập phồng không ngừng, ho vài tiếng, lại nói:

- Lúc ấy mưa lớn, cha ngài nằm ở đồng rác đầy người bẩn thỉu cùng máu, ngay cả những bình dân ngày thường có thiện tâm đều không muốn để ý tới lão... cuối cùng ngài biết cha ngài sao mà sống sót không?

Lão cao giọng:

- Là Francis huân tước đại nhân công cha ngài dưới mưa lớn chạy ba con phố, tìm đến tế tự tốt nhất để đỡ. Curitiba khẽ nhếch miệng, sưng sờ tại chỗ.

- Bây giờ ta nói cho đại nhân việc thứ hai, Francis đại nhân sau khi cứu cha ngài, biết ngài đang tiến hành đấu thần thí luyện tại Berwick, cấp tiền phí dụng...

Lão nhân nghẹn ngào nói không nổi nữa.

- Cha, phí dụng đấu thần thí luyện của ta...

Lão phát tay cắt đứt lời hấn, đột nhiên lại cúi mình với Đỗ Trần, run giọng nói:

- Francis đại nhân, mệnh của ta là ngài cho, nhi tử của ta có thể trở thành đấu sĩ, cũng là nhờ vào ngài trợ giúp! Chúng ta... chúng ta cả nhà xin lỗi ngài.

Lão nhân tựa hồ dùng hết khí lực cuối cùng của lão, lão vô lực ngã trên đài thẩm phán, Curitiba vội chạy đến bên lão nhân, đỡ lấy lão, lão nhân ra sức đẩy Curitiba ra, Đỗ Trần đi nhanh tới, nâng lão dậy.

Đỗ Trần giúp lão nhân, đưa lão xuống dưới đài:

- Không việc gì, nhi tử của người bắt quả là bị người lợi dụng mà thôi! Ta không trách hấn, hấn tuổi còn quá trẻ.

Francis mười sáu tuổi nói ra lời như vậy, hấn khiến cho người đi đường cười to, nhưng không ai cười được, bình dân nhớ tới việc tốt mà Đỗ Trần thường làm, nhất thời, âm thanh hàm oan lại la lên.

- Chúng ta tuyệt không tin, Francis đại nhân phạm tội.

- Curitiba, ngài phải nói thật.

Đỗ Trần đi tới trước mặt Curitiba đang sưng sốt, vỗ vỗ vai hấn:

- Ta biết, người là thành vệ đội, nếu thủ trưởng của người dùng quan pháp bức người làm một việc, người căn bản là không thể cự tuyệt.

Curitiba mở miệng lại khép lại, sắc mặt biến hóa kịch liệt.

Videnov tâm niệm nhanh chóng quay ngược trở lại, thấy có biến, lập tức nói:

- Curitiba đấu sỹ, nhiệm vụ của người đã kết thúc, Francis có đúng hay không từng trợ giúp người, cũng không ảnh hưởng tới tội trạng hôm nay của hấn. người có thể đi xuống.

Ý bảo vệ sĩ mang Curitiba rời đi.

Tựa hồ một khắc thoáng qua này, Curitiba hoàn toàn hiểu được gì đó, hấn tháo kiếm thành vệ đội bên hông xuống, ném mạnh xuống đất.

- Boozer thống lĩnh, ta không làm! Ta thừa nhận, ngài dùng lệnh tấn thăng của thượng tướng Gicirek để dẫn dụ ta vu hãm đại nhân Francis.

- Ba!

Giricek vỗ án đứng lên:

- Curitiba, người phải nói rõ ràng.

Curitiba cắn răng, mặt đỏ lên, phẫn nộ nói:

- Francis đại nhân đã cứu cha ta một mạng, lại giúp ta hoàn thành đấu thần thí luyện... ta nếu hãm hại ngài, thì cả sức sinh cũng không bằng.

Hấn lấy trong ngực ra một tờ giấy:

- Đây là lệnh tấn thăng người cho ta, nói để ta vu khống đại nhân Francis, hơn nữa hứa tấn thăng ta là đại đội trưởng của đại đội thứ ba.

Quảng trường thánh Bowen âm ỉ.

Baergena bệ hạ ở trên thành lầu cùng Ferdinand giáo phụ liếc nhau, quốc vương bệ hạ lắc đầu thở dài, thầm nghĩ, bình dân ngu muội vô tri, không đủ thành đại sự, nhưng có đôi khi, đại nhân vật hết lần này tới lần khác bị lật thuyền bởi đám bình dân này.

- Bệ hạ, ngài hẳn là có quyết đoán, vì danh vọng của ngài.

Ferdinand thấp giọng, nhẹ nhàng nói:

- Ta sẽ phối hợp với ngài.

Baergena chậm rãi đứng lên:

- Vệ sĩ Verne đâu? Bắt Giricek lại cho ta, giam hãm vào địa lao sở thẩm phán.

Giricek thần sắc cuồng biến, lúc này thì, minh hữu của hãn Videnov nói một câu âm lạnh:

- Không thể tưởng, thượng tướng ngài cũng làm ra loại chuyện này, dám hãm hại một vị quý tộc, hơn nữa còn lừa gạt ta... hừ, người phải bị trừng phạt thích đáng.

- Người, người giao hoát.

Giricek đột nhiên rút bội kiếm bên hông. Trong lúc này bỗng Yuna công chúa vừa rời đi đã nhẹ nhàng phi thân hạ xuống đài thẩm phán, đi tới sau lưng Giricek, tiểu nhan kiều diễm, bên tai Giricek nói vài câu khiến cho quân đoàn trưởng thủ bị để đồ tâm hân ý lạnh:

- Thượng tướng, binh quyền của ngài vừa mới bị ta tiếp lấy. Cho nên, vì người nhà của ngài, vì thể diện của ngài, ngàn vạn lần không nên phản kháng.

Giricek cắn răng, thấp giọng nói:

- Ta nguyện ý tố cáo Videnov, chỉ mong bệ hạ khoan thứ.

Yuna lắc lắc đầu:

- Các hạ còn không rõ tình huống sao? Nói thật cho người biết, tối qua và rạng sáng hôm nay Francis tham gia yến hội của nội bộ hoàng thất, bởi vì bệ hạ sắc phong hãn là bá tước.

Âm lượng của nàng khổng chế tương đối tốt, chỉ có Videnov ở bên nghe được.

Thần sắc của lễ pháp đại thần lập tức cuồng biến! Nhưng Yuna lại tiếp tục nói:

- Thượng tướng, người hãn đã minh bạch? Tình hình bây giờ phải dùng một đầu người bãi bình sự phần hạn của dân chúng, cứu lại uy vọng của bệ hạ! Đáng tiếc Videnov đại nhân là thần duệ, lại là đại pháp quan đại biểu sự công chính của pháp luật đế quốc... a! Cho nên chỉ có thể hi sinh người. Xin lỗi.

Giricek nhất thời mặt như tro tàn, mà Videnov mặc dù biết bệ hạ không có khả năng trước mặt bình dân tuyên bố đại pháp quan hãm hại người khác - luật pháp đế quốc sẽ mất đi uy tín. Nhưng sau đó... xong rồi, chính mình cũng xong rồi, có lẽ thói lui sẽ có thể diện hơn so với Giricek một chút, hơn nữa lưu lại tính mạng là kết cục tốt nhất...

Trong lúc này, thanh âm bất mãn của bình dân cũng vang lên:

- Giricek đáng chết, hãn phải bị trừng phạt.

- Trời ạ, hãn cũng dám đối gạt đại pháp quan, hơn nữa hãm hại đại nhân Francis thiện lương...

Thanh âm uy nghiêm của Baergena vang lên:

- Con dân của ta, hôm nay ta rất đau lòng, bởi vì, một vị tướng quân của ta đã làm ra chuyện vô sỉ như thế. Chuyện này, ta cũng có trách nhiệm!

Baergena thở dài một hơi, bất quá, trong lòng hãn lại nghĩ, biện pháp tốt nhất dời ánh mắt bình dân, là Francis.

- Bất quá vậy cũng tốt, nội bộ chính phủ của đế quốc đã loại bỏ bớt một con sâu, hơn nữa sự thật chứng minh, Francis không thẹn với vinh dự mỹ đức của thành St. John, hẳn là tấm gương để tất cả quan viên đế quốc noi theo.

Quả nhiên, nhắc tới Francis, bình dân lập tức nổi lên tiếng hoan hô.

Baergena cười cười:

- Mặt khác, hôm nay ta có việc muốn tuyên bố, Francis đối với việc chấn tai ở phương nam đế quốc là một công hiến thật lớn, có công với đế quốc! Phải có thưởng xứng đáng. Ta tuyên bố, tứ phong Francis là bá tước của đế quốc, lĩnh chủ của tám trăm dặm hai bên bờ sông New Zealand.

"Oa." tiếng kinh ngạc của bình dân vang lên, trong mắt bọn họ, đây là ân tứ lớn lao, chẳng biết là ai bắt đầu, dần dần:

- Ca ngợi Francis!

Thanh âm càng lúc càng lớn.

Trong lúc này, Curitiba làm nhân chứng giả buồn bã cúi đầu, hẳn biết, chính mình mặc dù phá hỏng âm mưu của thượng tướng đế quốc, nhưng tiền đồ của mình đã xong rồi... bất quá, mình không có hối hận.

Curitiba ngược đầu lên, đột nhiên thấy Đỗ Trần đang thiện ý nhìn hắn, tiếp đó, Francis bá tước lĩnh chủ đại nhân cúi mình với bệ hạ, cao giọng nói:

- Bệ hạ, ta thỉnh cầu ngài. Curitiba mặc dù làm ngụy chứng, nhưng hắn cũng phá âm mưu của Giricek, ngài có phong phạm của thánh vương thưởng phạt phân minh thiên hạ đều biết, cho nên ta thỉnh cầu ngài, thưởng cho Curitiba! Mà tội danh của hắn... ta nguyện ý là người bị hại tha thứ cho hắn, với thân phận thần duệ thỉnh cầu thánh giáo tha thứ cho tội của hắn, hơn nữa nguyện ý vì hắn chi toàn bộ tiền chuộc tội.

Được Baergena gật đầu, tiếng hoan hô của bình dân đạt tới cao trào, dần dần thanh âm chuyển từ "Ca ngợi Francis" thành "Đại nhân Francis vạn tuế."

Tiếng kêu to này khiến cho Baergena nhú mày, Đỗ Trần lập tức kêu khổ, lập tức xoay người đối với bệ hạ trên thành lầu cúi mình, đầu khí vận chuyển, lớn tiếng nói:

- Cảm tạ ân tứ của bệ hạ, là ngài dạy ta, ta mới có thể có chút công lao, không có ngài, cũng không có Francis! Xin cho phép ta cùng mọi người ca ngợi ngài, Lanning thánh vương. Baergena bệ hạ.

Đỗ Trần cao giọng hô:

- Baergena bệ hạ vạn tuế.

Tất cả bình dân cũng theo thần tượng của bọn họ bắt đầu hô:

- Baergena bệ hạ vạn tuế.

Chuyển sự ca ngợi của bình dân lên người bệ hạ, nhìn ánh mắt tán thưởng của Baergena, Đỗ Trần thở phào nhẹ nhõm, mẹ nó, bạn với vua như bạn với hổ, những lời này quá kinh điển.

Đại hội công thẩm kết thúc.

Bình dân hài lòng từ từ rời đi, nhưng không lâu sau, bên trong sứ quán công quốc Fancino tại Lanning, Demis cười gian:

- Hắc hắc, Francis thăng quan phát tài rồi, vậy, hẳn là đệ tử của ta, hẳn là hắn sẽ có nhiều hơn ngân tệ tư trợ kiếp sống nghệ thuật của ta.

Demis mới thua mất cái áo đang đứng ở góc tường, cười hắc hắc.

Anne nhìn thoáng qua Demis, bất quá nàng thở ra một hơi thật dài:

- Ai, lo lắng chết mất, Francis không việc gì là tốt rồi! Porter đồng học, người thật là thông minh, cũng tiên đoán trước Francis sẽ được thưởng.

Porter thúc kính mắt, nở nụ cười.

Nhưng kế tiếp, tiểu nữ nhân Anne đa sầu thiện cảm lại muốn đi, được rồi, chiêm tinh thuật của tiên sinh Bowen có coi là linh nghiệm hay không? Francis thật sự không có nguy hiểm, vậy, hắn nói chính mình gặp phải tình địch, là một tình địch rất cường đại, có đúng không...

- Hắc, nói cho các người một đại hỷ sự.

Sam với thần tình vui vẻ chạy vào phòng:

- Đại sứ vừa nói cho ta biết, sau khi chấm dứt đại hội công thẩm, tộc trưởng gia tộc St. Kain Angius đại công cùng thủ tướng Antoine liên danh thông báo tất cả quý tộc ở đế đô, mười ngày sau huynh đệ Francis cùng cháu gái thủ tướng, tiểu thư Avril đính hôn.

Hắn nhếch miệng cười chân thành, vì huynh đệ mà vui mừng.

Đột nhiên, Fancino phát hiện không khí trong phòng có vẻ không bình thường, nhất là ánh mắt tuyệt vọng của Anne, khiến hắn ý thức được sự sai lầm của mình.

Hắn lập tức bổ cứu:

- Hắc, Anne đồng học... được rồi, bất quá lại có tin tức nhỏ, nói Francis huynh đệ cũng không đồng ý hôn sự này... bất quá phụ mệnh nan vi...

Fancino còn không nói xong, đã bị Jason kéo ra....

Porter tiếc hận nhìn Anne:

- Anne đồng học, người...

- Ta không có việc gì, ta muốn đi ra ngoài một chút.

Anne thất hồn lạc phách đi ra khỏi đại sứ quán, trên đường đi không đích, Francis phải đính hôn... đối phương là cháu gái của một vị thủ tướng, chiêm tinh thuật của lão Bowen thật sự linh nghiệm, nhưng Francis cũng không có đáp ứng.

Đúng, Francis bản thân không đáp ứng, vậy hết thấy đều có đường thoát.

Anne nhanh chóng chạy tới sở bưu chính của đế đô, vừa vào cửa, hô phục vụ sinh:

- Các người có khai thông bưu lộ tới Thành Emerald không? Thật tốt, ta xin một phần tín chỉ.

Nàng cầm bút lông, ngưng ngưng cười, trên thư viết:

- Gia gia, phụ thân, Anne sai rồi, Anne không nên rời nhà ra ngoài, càng không nên bức các người không cho phái hộ vệ đi theo bảo vệ Anne! Bất quá, Anne định ra ngoài, muốn gia tộc phái người tới tìm ta được không? Ta có một đối tượng phi thường tốt, ta, ta ngoài hắc không lấy ai làm chồng! Xin tin tưởng con mắt của Anne.

Cuối chỉ tín nàng vẽ một phù hòa kỳ dị:

Tốt lắm, các người phóng bưu tín tới (Emerald City - Thành Emerald) Dampier lữ quán ở Thành Emerald, giao chủ lão bản của lữ quán được rồi.

Làm xong hết thấy, Anne tươi cười rời đi sở bưu chính.

Anne cười, Đỗ Trần cũng đang cười, bởi vì chuyện ở đế đô đều đã giải quyết xong - ngoại trừ nghi thức đính hôn mà hắc căn bản không để trong lòng.

Vậy, mấy trăm hương thân vì Đỗ Trần mà kiếm một cái công đạo, cũng đã thuận lợi được cứu ra, mấy trăm người vốn định làm hy sinh phẩm, toàn bộ được Liên Hoa Bảo Giám tính lên đầu Đỗ Trần.

"Lão ngũ", còn không có triển hiện tác dụng, "Lão lục" đã sinh...

166. "quái Khí" Của Lão Lục

Trong một căn nhà ở thành nam, Đỗ Trần đuổi hết mọi người ra ngoài, chỉ để lại Dịch Cốt, sau đó ngăn người nhìn vào đóa Liên Hoa pháp bảo trước mặt.

Sáng hôm nay Đỗ Trần đã cứu ra các hương thân bị giam trong sở thẩm phán, lại cho bọn họ tiền về nhà, khi các hương thân biết, đại nhân Francis thiện lương đã thành lĩnh chủ của bọn họ, tiếng hoan hô rất cực không thể kiềm chế, trong mắt bình dân, một vị lĩnh chủ nhân từ thiện lương, là sự cam đoan đảm bảo cho cuộc sống yên ổn hạnh phúc của họ.

Tiếp đó, đóa Liên Hoa thứ sáu của Đỗ Trần hoàn toàn nở, thậm chí đóa Liên Hoa thứ bảy cũng chớm nở ba bốn phần mười, mắt thấy "Quẻ đoài, có thể hoàn toàn khai nở. Nói cách khác, Liên Hoa Bảo Giám tầng thứ hai cũng sắp đại thành.

Liên Hoa nội kinh tinh tiến, thanh âm niệm kinh của lão hòa thượng trong đầu càng rõ ràng, loáng thoáng, Đỗ Trần tựa hồ có thể nghe rõ mấy chữ. Bất quá, hấn quan tâm nhất chính là Liên Hoa pháp bảo.

"Lão lục" không giống với ngũ ca của hấn, hấn thành thật rơi xuống từ trên người Đỗ Trần, sau đó "Đỉnh đương" một tiếng trên mặt đất, tựa như một bảo bảo ngoạn vẫn không nhúc nhích, hơn nữa không cần hấn nói, Đỗ Trần nhìn lướt qua đã nhìn ra tác dụng của lão lục. Với hình thái cơ bản của Liên Hoa, lão lục, nhìn qua như một hộ tâm kính của võ tướng cổ đại thời Hoa Hạ. Tựa như một tráng hấn, hoa văn màu hoàng kim nổi lên, nhị hoa ở trung ương kim quang xán lạn, mà cánh hoa xung quanh lại sắc bén, nhìn qua có vài phần nghệ thuật.

Không nghi ngờ gì, hình dáng của lão lục rõ ràng nói cho Đỗ Trần, nhân gia có tính phòng ngự, hơn nữa người nếu cao hứng, nhân gia có thể rất nhanh xoay tròn tới bên để người sử dụng ách, nếu người không ngại.

Đỗ Trần bụng nghĩ xấu, chẳng lẽ chính mình cùng Dịch Cốt, Bác Bì là ba tên đồ tể đồng hành sao? Được rồi, lão lục không giống tứ ca quỷ quỷ túy túy, nhân gia chính đại quang minh, khinh thường ẩn thân, nhưng lại có chút quang mang như mặt trời bình thường.

- Lại là một kiện pháp bảo có tính phòng ngự sao?

Đỗ Trần nhìn hình dáng lão lục, đích xác có chút không tin, bởi vì "Bồ Đào" mặc dù là một lão hồ đồ, nhưng trong lòng Đỗ Trần vốn có địa vị rất cao, nhân gia dù sao là cao nhân trong cao nhân, không có khả năng xuất ra hai loại pháp bảo có hai loại công năng giống nhau để trêu đùa đồ đệ.

- Dịch Cốt, người nhìn xem.

Đỗ Trần đưa lão lục cho Dịch Cốt.

- Thiếu gia, theo ta xem xét ngài nói đúng, đây là một kiện phòng ngự thánh khí, trước mắt lực phòng ngự của nó yếu hơn tám chắn vô hình... chờ chút...

Dịch Cốt nhìn thoáng qua trong viện không có ai, mở cửa sổ, nhìn chằm vào lão lục dưới ánh mặt trời.

- Thiếu gia, cái thánh khí này cũng tản ra khí tức thần thánh giống thánh khí của ngài, khí tức thần thánh trên cơ thể nó hẳn là càng cường đại, ngài xem.

Dịch Cốt đột nhiên đưa lão lục ra giữa ánh mặt trời, nhất thời, một cỗ vụ quang màu hoàng kim từ lão lục phóng ra, vụ quang cũng không chói mắt, ngược lại cực kỳ nhu hòa, nhìn qua khiến người ta có cảm giác phi thường thoải mái.

- Trên người nó còn có một loại khí tức vô cùng quái dị, loại khí tức này... ta không biết hình dung thế nào, nó đã vượt quá phạm vi nhận thức của ta, bất quá ta có thể dám chắc, loại khí tức này có chỗ tốt lớn lao.

Ai, "Bồ Đào, sư phó a! Người không thể cho đồ đệ một quyển sách sao? Đỗ Trần thở dài trong lòng, thu hồi "Lão lục", dán vào hậu tâm, như vậy càng đề cao sự an toàn của mình - Đỗ Trần bây giờ không muốn bị người đánh lén từ sau lưng, sau đó lại chuyển thế, thế giới này có quá nhiều điều để hấn lưu luyến...

Thu hồi pháp bảo, Đỗ Trần cuối cùng nhìn chăm chăm vào "Lão ngũ", một cổ tà hoả không biết từ đâu bốc lên:

- Ngũ ca, ngươi tới cùng là làm gì.

Đối mặt với sự chất vấn của Đỗ Trần, nhân gia "Ngũ ca" không chút sợ hãi, nằm trên bàn, mặc cho người thế nào, nhân gia vẫn không phản kháng.

- Ngươi đánh chết ta được sao.

Đỗ Trần như nghe được:

- Thanh âm khiêu khích của ngũ ca, hấn cầm lấy lão ngũ, đập xuống bàn, sau đó nặn thành dạng gậy, càng làm càng giống đồng đồng (chim)....Ai...

Da, Đỗ Trần đập dẹt ngũ ca, lại nhét vào tay áo.

Dịch Cốt buồn cười nhìn hết thấy, nhưng lại không dám cười, thần sắc có vẻ cổ quái, Đỗ Trần trừng mắt liếc hần.

Dịch Cốt lập tức đổi chủ đề, thấp giọng nói:

- Thiếu gia, Angius cùng Antoine đã thông báo hôn sự của ngài cho mọi người, ngài tính xử lý ra sao?

Vì "Ngũ ca" mà khiến tâm tình hần càng buồn bực, Đỗ Trần tức giận nói:

- Xử lý thế nào? Lão tử không xử lý! Ngươi lập tức mang Harry ra khỏi thành, mang Á Long liền lại đây, sau đó tìm giáo phụ Ferdinand, nói cho hần, bất kỳ một giáo sĩ tại tam đại lục dám đứng ra tuyên bố hôn nhân của ta có hiệu lực, Francis bạch y đại giáo chủ sẽ không do dự lột da hần.

Chuyện bí mật đều xử lý xong, những lời này của Đỗ Trần phi thường lớn, Dịch Cốt nghe xong không động, mà nhú mày nói:

- Thiếu gia, có cừu cấp sơ giai tới.

Hần vừa dứt lời, một tiếng cười hào sảng truyền tới:

- Tiểu huynh đệ của ta, có giáo sĩ đắc tội với ngươi sao? Nói cho Thomas lão đại, ta sẽ uống máu hần! Dám chọc huynh đệ của ta.

Thủ hộ đầu thần chấp pháp thần điện, thủ trưởng trực tiếp của Đỗ Trần là Thomas tới.

Đỗ Trần ý bảo Dịch Cốt tạm lánh, đứng dậy đi ra chào đón:

- Thomas đầu thần thân ái, ta đang muốn tìm ngươi đây. Lệnh bài bạch y đại giáo chủ cùng mệnh thư của ta hần ngài đã mang đến?

Đỗ Trần một mặt nói, một mặt đánh giá người trẻ tuổi sau lưng Thomas.

Người này tuổi khoảng hai mươi, khuôn mặt thanh tú, da tay trắng ngần, tóc ngắn màu vàng, đôi mắt màu tím có thần, còn đeo một đôi kính mắt, khí chất của hần siêu thoát, còn có nụ cười vô cùng thân thiện, khiến cho ấn tượng của Đỗ Trần với hần phi thường tốt.

- Bái kiến Francis đại giáo chủ.

Người này mặc dù mặc phục sức tiêu chuẩn của quý tộc, nhưng lại dùng lễ nghi của thần chức nhân viên cung thân với Đỗ Trần, cử chỉ cùng cách ăn nói đều rất lễ phép.

- Đây là lệnh bài cùng mệnh thư của ngươi. Hôm nay tới tìm ngươi còn có một việc, đi, chúng ta vào bên trong rồi nói.

Thomas tựa như về nhà, một tay kéo Đỗ Trần, một tay kéo người trẻ tuổi kia vào phòng khách.

Thomas vẫn giống trước kia, hai chân vẫn không chút lễ nghi gác lên bàn, sau đó chỉ vào người trẻ tuổi trước mặt hần, nhếch miệng cười nói:

- Đây là Holy, mới tốt nghiệp viện thần học của tổng bộ giáo đình, người đừng xem hấn đẹp trai. Tay của hấn rất cứng. hơn nữa tính tình giống như lão già Ferdinan, cũng là một kẻ ăn thịt người không nhả xương! Tiểu tử này cùng người không khác nhau, trong lòng có nhiều ý nghĩ xấu xa.

Đỗ Trần gật đầu, nhưng trong lòng không được tự nhiên:

- Ai giống người này, lão tử ta thông minh, bụng dạ xấu xa sao, không đúng, là thông minh chứ.

Holy lập tức hồi lễ:

Thomas lão đại, ngài mang Holy tới gặp ta không phải chỉ là tiếp đón thôi chứ?

Thomas lại nói:

- Ha ha, đương nhiên không phải! Cục diện Lanning gần đây người cũng đã biết, Videnov cùng Giricek thoái lui, chính phủ Lanning dám chắc sẽ thay máu, ý tứ của giáo chủ bộ hạ là nhân cơ hội cho một nhóm người của mình vào, Holy tiểu tử này chính là đối tượng của lần trọng điểm tài bồi này.

Hấn ngoắc ngón tay với Holy:

- Holy, tiểu tử người nhớ kỹ, Francis bạch y đại giáo chủ bây giờ chẳng những là sủng thần của giáo hoàng, lại là chủ hầu một phương của Lanning, người nếu muốn đứng được trong chính phủ Lanning, còn phải cần tới hấn giúp đỡ.

Nguyên lai để mình phối hợp thánh giáo an bài nhân thủ! Đỗ Trần vuốt cái mũi cười cười:

- Ta bất quá là một tiểu linh chủ, sao có thể tính là chủ hầu nhất phương. Bất quá có thể giúp thánh giáo ta nhất định sẽ hết sức.

- Sảng khoái, cứ quyết định như vậy. Holy bây giờ là thư ký quan thứ hai của luật pháp bộ, chúng ta định để cho hấn trong vòng mười lăm năm trở thành lễ pháp đại thần. Hắc hắc, đến lúc đó chúng ta sẽ có rất nhiều chỗ tốt.

Holy khom người:

- Francis đại nhân, hắc hắc, đến lúc đó chúng ta sẽ đều có rất nhiều chỗ tốt.

- Ta chiếu cố người hấn là vậy rồi! A a, chúng ta đều là thần tử của giáo hoàng bộ hạ, huống chi người còn là văn bối của ta, lễ pháp đại thần tương lai.

Đỗ Trần đột nhiên phát hiện, quyền lợi, con mẹ nó là một loại đồ tốt, lại nghĩ, mười lăm năm sau lễ pháp đại thần sẽ đi theo sau đít mình, một tiếng lão đại hai tiếng lão đại, cảm giác này... dám chắc sảng khoái.

Holy rất lễ phép cảm kích Đỗ Trần, vừa cười vừa nói:

- Ta đây sẽ không quấy rầy hai vị đại nhân, các ngài từ từ nói chuyện.

- Ân, đi ra ngoài.

- Thomas phát tay, Francis, lão đại cho người một cái công đạo, bạch y đại giáo chủ là nhân vật cấp bậc gì...

Hai người trong phòng thấp giọng thương nghị, Holy cúi đầu đi ra, đi tới bên một ngõ tắt nhỏ, trên mặt lộ ra nụ cười.

Đột nhiên, hấn nhún vai:

- Mười lăm năm? A a, mười năm đủ để trở thành lễ pháp đại thần rồi, mười lăm năm.... mười lăm năm sau ta sẽ là thủ tướng đế quốc.

- Cười rất vui sao?

Một thân ảnh xuất hiện sau lưng hấn:

- Người không có quá cao hứng mà quên mất thân phận của chính mình chứ? Số 5.

Nụ cười của Holy tựa hồ vĩnh viễn không biến mất:

- Đương nhiên sẽ không quên, ta là "Số 5" trong kế hoạch đại nhân vật, mục tiêu là trở thành nhân vật nắm thực quyền tại Lanning để quốc, phối hợp kế hoạch của tổ chức.

- Tốt rồi! A, bất quá tiểu tử ngươi thật ngoan độc, bên trong viện thần học của thánh giáo ẩn náu mười năm, chờ tới hôm nay mới bắt đầu tiến vào chính trường Lanning! Nếu cấp trên không tin tưởng năng lực của ngươi, sợ rằng đã sớm "xử lý" ngươi rồi.

- Tin tưởng năng lực của ta, là không sai! Bây giờ ta có một đề nghị, xin ngươi chuyển lên cấp trên.

Holy mỉm cười nói:

- Ta tại sứ quán công quốc Sam tra ra, Francis sẽ tới đại thảo nguyên Mc Allen.

- Việc này, cấp trên đã sớm biết, không có gì để cấp trên cảm thấy hứng thú sao?

- Vậy cấp trên có biết, sự phụ của Francis, Demis thay đổi kế hoạch du học của hắn, muốn dẫn đệ tử đi xem đại hội chiến thần Auerbach?

Miệng hắn mở càng lớn:

- Có đúng rất xảo hợp không? "Tổ hợp dị thú" của đại nhân Phillip, kế hoạch cũng sắp tiến hành ở nơi này...

167. Andy Bị Lộ

- Ân, năng lực của ngươi khiến tổ chức hài lòng.

- Cảm tạ sự tán thưởng của ngài, mặt khác ta đề nghị, xin đại nhân vật ở đế quốc Mc Allen, cũng chính là tiền bối "số 4" của ta, cấp cho Francis một chút phiền toái nho nhỏ, đừng cho hắn tham gia chiến thần đại hội! Ta nghĩ, với quyền thế cùng năng lực của "số 4" tại đế quốc Mc Allen, tin tưởng rất dễ dàng làm được việc này?

Holy mỉm cười ưu nhã, nhạo lại:

- Đừng quên, chỉ thị của tổ chức là, chỉ cần hắn không uy hiếp kế hoạch của chúng ta, tuyệt đối không thể trêu chọc hắn.

- Không, người giải thích sai rồi, ta nói là người mời "số 4", dùng thân phận của hắn tại Mc Allen làm một vài việc, mà không phải dụng lực lượng của tổ chức! Như vậy chỉ cần đủ bí mật, Francis sẽ không liên tưởng đến chúng ta! Tàng dao sát nhân là một chuyện rất thú vị, không phải sao? Hơn nữa Francis một khi xuất hiện tại chiến thần đại hội, trời mới biết hắn có ảnh hưởng tới kế hoạch của đại nhân Phillip hay không, ta cũng vì tổ chức mà lo lắng.

Thật lâu sau, bóng người nọ còn không có trả lời, Holy lại nói:

- Sao? Ngươi không muốn giúp ta truyền đạt ý kiến sao?

- Không, ta không biết chuyển cho ai, ba vị đầu lĩnh cấp trên... đều rất phiền toái.

- A? Có thể nói cho ta biết không?

- Đương nhiên có thể, Phillip đại nhân bị trọng thương tại Thiên Vương sơn, bây giờ còn chưa có khỏi hẳn, đang tiến thành thực nghiệm "Tổ hợp dị thú", L Griffins đại nhân tiếp tục trừ bị quân tướng, còn phải ứng phó cha con Helen cùng Ted luôn đuổi giết, nhất là Susan kia! Độc tố của nó ngay cả đại nhân Phillip đều phải mất rất nhiều khí lực mới có thể phá giải! Còn một vị khác...

- Brockman đại nhân làm sao?

- Hắn mất tích rồi! Brockman đại nhân lần cuối cùng xuất hiện tại trấn York, lúc ấy... hắc hắc, đây là chuyện chúng ta trao đổi thôi nha, nghe nói lúc ấy Brockman đại nhân bị người khác lấy hết quần áo, súyt nữa bị bán làm nam .. tính nó dài.

Trong lúc này, bên rìa vân vụ sâm lâm, đầu bù tóc rối, cơ thể trần truồng, trên lưng chỉ có một cái quần buộc lại, Brockman ôm cái mặt ủ ê đen thùi lùi, ngửa mặt lên trời vui quá mà khóc rống lên:

- Trời ạ, ta, ra rốt cục còn sống ra khỏi vãn vụ sâm lâm rồi.

Đúng vậy, thần tứ bá tước Brockman đại nhân! Hẳn ghen ngào, hẳn kích động mà khóc.

Ồ! Rốt cục không phải liều mạng với cao cấp dị thú, rốt cục không cần đặt mộng lên những bụi gai bụi rậm, rốt cục không cần mỗi ngày làm mấy trăm cái bẫy...

Cuộc sống lại cho mình hy vọng cùng dũng khí để sống sót.

- Đại nhân, chúng ta, chúng ta còn sống.

Vốn Fancion hùng tráng cao lớn, lúc này đã gầy sọp, cúi đầu gạt đi huyết lệ trên khóe mắt. Thật không tưởng, hẳn quá kích động, không cẩn thận lại làm rách miệng vết thương cũ do đêm qua nhất đầu kim ti viên liều mạng cấp cho hắn.

Máu tươi chảy trên má, nhưng Fancino lại chết lặng, đổ máu không sợ, rơi lệ không có gì, ít nhất, mấy ngày nay mình đã cho Brockman thấy sự trung tâm của mình, cũng thề sẽ thành cận vệ thân tín của hắn.

- Đại nhân, chúng ta...

- Fancino. cái gì đều không nên nói bây giờ, còn sống... là tốt rồi.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, đồng sinh tử, chung hoạn nạn có tình trong đó... ách, máu chốt bọn họ cùng chịu sự ngược đãi.

- Ân? Sao không đi? Còn không có học ngoan ngoãn sao? Hừ! Hành vi của các ngươi bây giờ để cho Andy đại nhân cường đại nổi giận, Fancino, ngươi được tìm thức ăn cho Andy đại nhân, mau đi cho Andy đại nhân ăn? Ngày hôm qua mùi vị của kim ti hầu cũng không tệ... cho nên, ta cũng không làm khó ngươi, chỉ cần hai con như vậy trong bữa tiệc của ta là được! Ta rất nhân từ phải không?

Thanh âm lạnh như băng tựa hồ như một thanh lợi kiếm cắm vào tim hai người, Brockman vội hỏi:

- Andy đại nhân tôn quý, chúng ta, chúng ta đã ra khỏi vãn vụ sâm lâm, không có khả năng săn bắt... A, ngài, ngài không nên tức giận, phụ cận có một thôn trang, ta lập tức tìm thực vật cho ngài.

- Nông dân gì đó, Andy đại nhân không thích. Thịnh yến của quý tộc, hiểu chưa? Quý tộc.

- Vâng, ta hiểu rồi, nhưng trên người ta đến một mai đồng tề cũng không có! Hơn nữa...

Brockman cúi đầu nhìn túi quần bên hông mình.

Andy cuồn cuộn bá đạo quát:

- Lập tức cởi truồng mà đi! Ngươi chỉ có một giờ, nếu chậm...

Andy nhe nanh cười, khí thế cuồn cuộn của hắn nháy mắt ép tới khiến hai người không thở nổi.

- Ta, ta phải lập tức đi!

"Lão thiên a, cho dù chính mình đi trộm, cũng không có khả năng trong thời gian ngắn trộm đủ để mua đồ ăn, thịnh yến quý tộc rất tốn tiền! Ai, quên đi, trên cổ mình còn một cái vòng, đem nó đi bán..." Andy hài lòng gật đầu, lại lạnh lùng liếc mắt nhìn Fancino.

- Đại nhân Andy, ta hiểu, ta lập tức đi chuẩn bị cho ngài đồ uống, một giờ, không, nửa giờ ta nhất định trở về.

Hai người đều vội vã chạy đi, Andy ngáp một cái, lắc đầu nói thầm:

- Ta, Chris Andy, một tuyết lang quý tộc có giấc mộng, có khẩu vị! Ai, cuộc sống không có bản nhân chuyên (thót) của đại nhân Harry, thật là có chút không thoải mái.

Tuyết lang béo, chẳng những hình thể giống heo, hơn nữa động tác cũng giống cực kỳ, hẳn dùng mũi ngửi mùi cỏ cây, đất mềm và phát hiện một hồ nhỏ bên rìa rừng, hẳn mang cái bụng lớn đột ngột phóng vào, sau đó mới thích ý trợn mắt, nổi lên phềnh trên mặt nước. Tư thế ngủ như vậy, mới là thoải mái nhất.

Mơ màng thấy được quần gia Harry một tay cầm bản nhân chuyên, một tay cầm thịt hướng hân đi tới, khuôn mặt trắng bóc mỉm cười khiến kẻ khác sợ hãi, nhưng mà mùi vị thịt của dã trư cũng rất mê người. Không tự giác, Andy ứa nước miếng, hai chân trước đứng lên, đứng trên mặt đất bằng hai chân sau tựa hồ một con chó nhỏ đáng yêu làm động tác xin ăn.

- Đồng, đồng...

Quần gia Harry càng ngày càng gần, tiếng bước chân làm người ta sợ hãi,...gì? Cước bộ của đại nhân Harry sao lại lớn như thế? Sao cả mặt đất đều chấn động?

Bàn chân mập mạp gãi đầu, Andy không tình nguyện mở con mắt mơ màng, ngay sau đó trong lúc nó lo lắng phân tích tình huống. "Đồng đồng đồng" một chuỗi tiếng vang chấn nhiếp khiến nó tỉnh lại, vừa mở mắt ra nhìn...

Lão thiên, thật nhiều dã trư, mộng của mình linh nghiệm rồi! Nhưng... tại sao dã trư đều còn sống! Còn kinh hoàng thất thổ hướng mình vọt tới? Tại sao bọn chúng không bị làm thịt?

Bầy dã trư ngày càng tới gần, tốc độ nhanh vô cùng, Andy kinh hoảng đứng lên, nhưng động tác của nó thật sự quá chậm, thân thể mập mạp còn chưa đứng vững, bầy dã trư đã như bài sơn hải đảo vọt tới trước mắt:

- Hắc, đại nhân Andy cường đại vô cùng. Các người hân là đang sợ hãi, sau đó bị dọa chạy...

Bọn dã trư cũng không phải dị thú, chỉ là dã thú cấp thấp nhất! Trí tuệ đơn giản của chúng nói cho biết, mẹ nó, mặt sau có một kiếm xỉ hổ truy đuổi chúng ta, phía trước còn có một cường đại vô cùng.. lộn? Sói? Quái vật?

Mặc kệ, hai phái đều là cường đại vô cùng, tùy ý có thể ăn bọn mình, vậy mình nên làm gì bây giờ?

Trong mắt một dã trư có thể đánh thắng một tráng hán bình thường, ngũ cấp kiếm xỉ hổ, cùng với Andy có khí chất cửu cấp đỉnh phong khác nhau sao? Dù sao đều là chết! Đều rơi vào miệng người ta...

Xem qua cảnh tượng chiến đấu trên chiến trường chưa? Dao phong đầy máu xẹt qua, đồng bào cùng mình uống rượu bị chém đứt đầu, máu tươi phun đầy mặt mình, không có đường sống, chỉ có dao phong của địch nhân. Chúng ta không cần nhìn gì nữa, trực tiếp xông lên... sợ hãi tuyệt đối, chỉ có trở thành hỗn loạn tuyệt đối, hiện bọn dã trư đã lâm vào loại tình cảnh này.

- Đồng!

Mấy dã trư bắt đầu lao vào Andy đã bị dọa chết, nhưng thể trọng khổng lồ cùng lực tiến lên của bọn liều mạng mang đến sức công phá vô cùng cường đại, tử thi đổ xuống không ngớt, đánh mạnh vào thân thể to béo của Andy...

Quái vật trư lang cường đại vô cùng đã ngã rồi sao? Bọn dã trư kinh hoảng phát hiện một con đường sống, không chút do dự chuyển đầu, lao thẳng vào hướng Andy...

Dị thú truy đuổi thực vật, loại tình trạng này trong vãn vụ sâm lâm mỗi ngày đều diễn ra, nhưng hôm nay, Andy không may một chút...

Cách đó không xa, Brockman cùng Fancino căng thẳng trở về, trong tay mỗi người đều ôm một bao lớn thực vật.

- Làm sao bây giờ, ta chỉ được một con khí,... nhưng thời hạn đã tới. ai.

Brockman sợ hãi nhớ tới hình dáng kinh khủng của đại nhân Andy, bất giác rung mình một cái.

- Đúng vậy, Andy đại nhân sợ rằng lại tức giận... chúng ta... gì? Đại nhân ngài mau nhìn, này...

Fancino ngậy ngốc nhìn tình cảnh trước mắt - bầy dã trư vừa rồi chạy trốn về hướng đại nhân Andy, bọn chúng có vẻ rất bối rối, tựa như chạy trốn chết, xa xa là kiếm xỉ hổ tựa hồ làm sáng tỏ điều này.

Andy đại nhân đâu? Đại nhân Andy cường đại vô cùng đâu? Trong lòng hai người đều nảy sinh nghi vấn, đại nhân không có khả năng rời đi, hân cao quý như thế, lại là dị thú mạnh mẽ như thế, sao có thể để một đám dã trư trong địa bàn chạy trốn?

Brockman thần sắc đột nhiên cuồng biến, quát lên:

- Fancino, chúng ta mau đuổi dã trư này đi! Nếu không đại nhân Andy về thấy nơi của hần bị dã trư phá hủy, chúng ta sẽ bị hần dùng phương pháp tàn nhẫn giết chết.

Fancino trong lòng phát sợ:

- Brockman đại nhân, ngài nói quá chính xác, chúng ta phải nhanh đuổi lũ dã trư đi, còn có kiếm xỉ hổ đáng chết, hần sao lại đứng ở đó?

- Người quản kiếm xỉ hổ làm gì, giết nó, đêm nay cho đại nhân Andy ăn thịt hổ, nhất định khiến cho đại nhân vui vẻ. Như vậy mới có thể khiến hần tha thứ cho chúng ta.

Hai người mặc dù ngày ngày bị tra tấn thể thảm vô cùng, nhưng đối phó với dã trư cùng kiếm xỉ hổ rất dễ dàng, bọn họ liên thủ, dã trư chạy, kiếm xỉ hổ chưa kịp phản ứng đã bị giết chết - đến chết, nó còn đang sung sướng! Một trư lang cường đại như thế, lại bị dã trư tùy ý dẫm đạp sao?

- Hô!

Brockman thở dài một hơi, nhìn thi thể mấy con dã trư, tùy ý đã một cái, dằn dò:

- An toàn rồi, fancino, người nhớ kỹ, đại nhân Andy nếu hỏi, chúng ta nói chúng ta vì lão nhân gia lừa kiếm xỉ hổ cùng dã trư tới...

Ánh mắt Fancino kỳ quái nhìn Brockman, theo ánh mắt hần, xa xa một vùng đất nhỏ, một nửa thân thể chìm trong bùn đất, trên thân quái vật pháp phòng rên rỉ như sắp chết

Theo mỗi tiếng rên rỉ của nó, một cỗ khí thế cường đại khiến không khí đều muốn run lên...

Cỗ khí tức này Brockman quá quen thuộc.

- Đại nhân Andy...

Fancino cẩn thận đi tới, Brockman khẽ nhếch miệng cười, cẩn thận nhìn tình hình trước mắt.

Fancino đẩy Andy, phì lang nửa sống nửa chết hừ một tiếng, vạn hạnh, nếu không phải sau khi hần ăn số 5 bị biến dị, tiếp đó ăn số 6 lại cải tạo quá, hôm nay, đã bị dẫm đạp nát rồi.

Sao có thể như vậy? Đại nhân Andy cường đại chịu xúc phạm, đại nhân Andy nhiều ngày qua của chúng ta... bị một đám dã trư dẫm đạp sao?

Chờ một chút, Francis khi nói với mình về Andy, hình như có gì còn chưa nói xong thì đã bị cắt đứt...

Brockman cẩn thận nhớ lại ngày đó Đỗ Trần cùng hần nói qua, dần dần, tâm tình hần chìm vào đáy cốc.

- Fancino, người muốn làm gì?

Brockman thấy Fancino muốn vươn tay đối với Andy, nhất thời sợ uy áp hàng ngày của phì lang.

Nhưng nắm tay của Fancino nhẹ nhàng hạ xuống trên người Andy, sau đó quay đầu nhìn chằm chằm Brockman, khóc không ra nước mắt.

- Đại nhân, chúng ta, chúng ta hình như bị lừa rồi...

- Mẹ nó! Nguyên lai là một phế vật! Một phế vật có khí tức kinh khủng?

Brockman hung hăng ngoác miệng cười, vẻ mặt đau khổ lắm lắm:

- Nguyên lai... câu nói của Francis huynh đệ bị đứt quãng, là muốn nói Andy là một phế vật... đáng chết, ta tại sao không nghe Francis nói xong rồi mới xuống tay?

Brockman lại tìm được cảm giác đại nhân vật, cười lạnh nói:

- Không việc gì, Fancino tiên sinh thân ái, ta nghĩ, chúng ta hần là cùng nhau trả lại đại nhân Andy, gấp mười, gấp trăm lần... tốt lắm, bắt lấy nó, trên đường tới đại hạp cốc Auerbach tại đại thảo nguyên Mc Allen, chúng ta sẽ chậm rãi thu thập nó.

Bên trong thành St. John, Tuyết Bử nhân Harry cũng đang nhớ đến Andy, ai, không có tiểu đệ tuyết lang thật xui xẻo, mình khi dễ ai đây? Mình vừa mới tới tiệm thợ rèn đặc chế hai khối thiết bản! Andy, người mau trở về.

Bất quá Harry rất nhanh hưng phấn, ha ha, lại có thể ngồi Á Long liền, chính mình là Tuyết Bử nhân duy nhất ngồi Á Long liền a.

168. Angius Đại Công Tước Đại Nhân, Ta Cảnh Cáo Người!

Harry lưng mang bao to bao nhỏ hành lý đi theo sau Đỗ Trần, hôm nay sau khi Đỗ Trần cùng đấu thần Thomas - người của thánh giáo mật đàm mấy giờ, chuẩn rời khỏi thành St. John.

Mặc dù Beiermengde tiểu thư trong lúc nói chuyện phiếm với Harry, nói chủ nhân muốn rời đi khỏi thành St. John là vì đào hôn, nhưng Harry lại cảm thấy không đúng, với nghề võ mông ngựa lấy lòng và căn cứ vào sự hiểu biết của hắn với chủ nhân trong thời gian này, hắn hiểu được Đỗ Trần trước khi nghi thức đính hôn tiến hành, sẽ cố ý cùng đại công Angius đối nghịch, làm mất mặt mũi hắn. Hai là, rất có thể là trước khi nghi thức đính hôn bắt đầu sẽ cự tuyệt tiểu thư Avril - để đi sớm, trước mặt mọi người sẽ nói:

- Tiểu thư, ta thật sự không muốn cưới người, càng dễ làm cho người ta tiếp nhận, cũng càng dễ dàng cấp cho tiểu thư Avril lưu lại vài phần thể diện quý tộc.

Nếu thật như vậy, vậy chủ nhân cũng không chán ghét tiểu thư Avril.

Harry lặng lẽ liếc mắt đánh giá Đỗ Trần đang ôm nữ nhi đi phía trước, sau đó chôn thật sâu ý nghĩ của mình trong đáy lòng, không nên suy nghĩ nhiều việc không nên nghĩ, đây là bổn phận của người hầu.

Cùng lúc này, mười mấy người bên Đỗ Trần, đều muốn đi theo hắn tới lãnh địa bên sông New Zealand, mà những người này đều xuất thân là bản dân ở thành nam, đều từng chịu qua ơn huệ lớn lao của Đỗ Trần, sự trung tâm không thể nghi vấn - ít nhất bây giờ là vậy. Hơn nữa bọn họ có biểu hiện xuất sắc trong Liên Hoa từ thiện cơ kim, có tiềm lực thật lớn để tài bồi, cho nên Đỗ Trần đưa bọn họ đến lãnh địa học tập từ quan viên đế quốc một chút, ngày sau, những người này sẽ là quan viên hành chính chủ yếu của New Zealand. Cũng là thuộc hạ thân tín của Đỗ Trần.

Bây giờ, một trong những người này hỏi:

- Lãnh chủ đại nhân, ngài không phải muốn đi khu sứ quán hội họp với các học sinh sao. Sau đó tới quả viên cưới Á Long liền đi tuần tra lãnh địa? Sao lại cầm theo hành lý nhàn du ở khu thành nam?

- Đi? Những người này không có khả năng để cho ta dễ dàng rời đi thành St. John.

Đỗ Trần cười:

- So với bị người chặn ở cửa thành không bằng chủ động thì hơn.

Người nọ có thể được tuyển từ trong hơn mấy ngàn nhân viên thủ hạ trong cơ kim sản nghiệp, tự nhiên cũng có ý nghĩ nhất định. Hắn hơi trầm ngâm, gật đầu nói:

- A, là nghi thức đính hôn của ngài cùng tiểu thư Avril sao? Ờ, nếu ngài rời đi như vậy, thể diện của Angius đại công tước đại nhân...

Hắn không có nói xong.

Đỗ Trần tiếp lời vừa cười vừa nói:

- Không nên học theo quý tộc đế đô, ở trước mặt ta, có gì nói đấy, hơn nữa phải nói thật! Sau này các người thành quan viên quý tộc bên trong lãnh địa, ta cũng hi vọng các người giống bây giờ, nên nói cái gì thì nói cái đó.

Người nọ cười hề hề, mấy kẻ đồng hành cũng gật đầu, trong lòng tràn ngập cảm kích với Đỗ Trần - ai có thể nghĩ, một năm trước bọn họ là bản dân vô cùng cực khổ, một năm sau, bọn họ đã được thủ lãnh của chính phủ tương lai được bồi dưỡng, trở thành đại quan quý tộc cũng không phải là một giấc mộng hư vô mờ mịt. Mà hết thảy, đều là Francis đại nhân cấp cho.

Oanh long, oanh long, tiếng vó ngựa điếc tai từ xa vang tới, Đỗ Trần vừa nhìn khóe miệng đã lộ ra một nụ cười lạnh.

Angius đại nhân, ta biết ngươi nhất định không cho ta rời khỏi thành St. John.

Sắc mặt giận dữ của phó tổng trưởng đế quốc, thần sắc của hơn năm mươi hồng y giáp sĩ theo sau hắn cũng nghiêm nghị, đằng đằng sát khí! Thấy tình hình này, người đi trên đường lập tức dạt ra, sợ liên lụy tới mình! Lão thiên, Angius nguyên soái trong lúc xuất chinh, cũng là thế này sao?

Dịch Cốt cũng cười rộ lên lạnh lùng:

- Thiếu gia, Angius mặc chiến giáp Shigeru, lưng đeo thánh viên trường kiếm, cười bát cấp dị thú hỏa diễm lân sư giáp, lại dẫn theo năm mươi thành viên tinh nhuệ nhất của thánh viêm kỵ sĩ đoàn, xem ra... hắn chuẩn bị sử dụng bức ngài lưu lại đánh hôn rồi.

Đỗ Trần vuốt mũi cười cười:

- Trong dự liệu, Angius đại công của chúng ta, vì thể diện của hắn mà cái gì cũng có thể làm! Sợ là một số chuyện hắn làm không có được.

Nói xong hắn ý bảo mười mấy lương đồng tương lai lui ra phía sau, chính mình cùng Dịch Cốt tiến lên nghênh tiếp.

- Francis, ngươi thử rời khỏi thành một bước xem.

Angius ngồi trên hỏa diễm lân giáp sư, rút trường kiếm ra, "Đinh" một tiếng đâm tới trước mặt Đỗ Trần:

- Nghi thức đánh hôn đã thông cáo cho mọi quý tộc của đế đô, trước khi đánh hôn ngươi không thể rời khỏi thành, nếu không mặt mũi trang viên St. Kain ở đâu, hậu duệ của tổ tiên Shigeru làm sao có thể đối mặt với các đại quý tộc đế đô chứ? ư?

Đỗ Trần ngẩng đầu nhìn sắc trời một chút, tựa hồ không thấy Angius đang tức giận trùng trùng, thật lâu sau hắn mới không nhanh không chậm nói:

- Angius đại công tước, xem ra ngài hẳn phải gặp tệ rồi, bởi vì ngài thật sự gặp chút vấn đề đó. Ta nghĩ, lời của ta ngài đã biết, chẳng lẽ lần trước ta nói không rõ ràng sao, hay là ngài nghe mà không hiểu?

Angius nghiêm mặt, sát khí chầm chầm nhìn Đỗ Trần:

- Ngõ nghịch tử...

- Chú ý! Xin chú ý cách dùng từ của ngươi, ta nhớ kỹ, ngươi đã trục xuất ta ra khỏi gia môn! Ta không hề là trục hệ hậu duệ của Shigeru! Đặc biệt không phải nhi tử của ngươi.

- Giỏi, ngươi có thể không thừa nhận là nhi tử của ta, nhưng ngươi không thể thay đổi sự thật ngươi là hậu duệ của Shigeru! Francis, chẳng lẽ ngươi muốn cho uy danh của tổ tiên Shigeru bị bôi nhọ sao?

Đỗ Trần nhún vai:

- Uy danh của tổ tiên, là ở sa trường sinh tử dùng chiến công hiển hách mang lại, không phải là nhờ cái loại thủ đoạn liên hôn chính trị của kẻ vô năng mang lại, hiểu không? Angius đại công tước, ngài hẳn là biết, tới cùng là ai khiến uy danh của tổ tiên bị bôi nhọ rồi chứ.

Đây là một câu chữ trắng trợn phó tổng trưởng, và không có lời nào có thể tồi tệ hơn! Angius nhất thời hắng giọng, nhảy xuống ngựa, trường kiếm chỉ xuống đất! Hỏa diễm lân giáp sư của hắn cũng tinh thần hưng phấn, mở ra miệng rộng với hàm răng lớn, chờ đợi lâm trận.

Bá! Thành viên thánh viêm kỵ sĩ đoàn rút trường kiếm ra khỏi vỏ.

Đỗ Trần đánh ánh mắt kêu Dịch Cốt chuẩn bị động thủ, hắn cười nói:

- Phó tổng trưởng các hạ, chẳng lẽ ngươi muốn giết chết một vị bá tước, một vị linh chủ của đế quốc ngay trên đường sao?

Angius cười nham hiểm:

- Luật pháp của thánh giáo quy định, tộc trưởng thần duệ gia tộc có một bộ phận thần quyền! Ta dùng danh nghĩa của tổ tiên giết người, là tuyệt đối hợp pháp? Francis, chỉ cần người thành thật theo ta trở về đính hôn, ta sẽ tha cho người một mạng.

Hắn nhìn thoáng qua Dịch Cốt, trong lòng cười lạnh, đúng vậy, tùy tùng của người quả thật rất cường đại, trình độ cường đại đủ để dễ dàng giết chết ta, nhưng người dám kêu hắn giết chết phó tổng trưởng đế quốc ngay trên đường sao? Hừ, hôm nay mình đang ở thế thắng, nhất định phải nghiêm khắc giáo huấn ngỗ nghịch tử này.

Kỳ thật Angius căn bản không biết, nếu Đỗ Trần thật sự muốn làm vậy, Dịch Cốt tuyệt đối không chút do dự giết chết Angius. cho dù là đế quốc phó tổng trưởng thì sao?

Chú ý tới bình dân vậy xem ở xa xa ngày càng nhiều, Đỗ Trần đột nhiên bĩu môi cười, trên mặt lộ ra vẻ đắc ý, thoáng chốc biến đổi. Ngực khí của hắn chuyển từ cứng rắn sang bi thương:

- Ngài thật sự muốn vì một chuyện riêng, mà bức ta tham gia một liên hôn chính trị sao?

Thanh âm đau khổ, hơn nữa thanh âm đề cao, hồn nhiên không giống với âm điệu thấp giọng trào phúng của hắn với Angius.

Angius sững sốt, chuyện gì xảy ra vậy? Francis khi nào lại nói chuyện "mềm dẻo" như vậy?

Tiếng kêu lớn của Đỗ Trần truyền ra rất xa, không ít bình dân đang đứng xem náo nhiệt đều nghe được. Trong mắt bọn họ, Đỗ Trần vừa rồi thậm chí một câu kiêu ngạo giáo huấn Angius đều không nghe thấy, chỉ thấy Angius sát khí đằng đằng, dùng thái độ như với thú nhân Mc Allen để đối phó với nhi tử của mình. Điều này khiến bình dân nghĩ sao? Bây giờ Đỗ Trần trong lòng bình dân có địa vị gì?

Nơi này là khu bình dân thành nam, đại bản doanh từ thiện cơ kim của Đỗ Trần.

Đích xác, bình dân tự nhiên không dám tiến lên chỉ trích đế quốc phó tổng trưởng, nhưng dựa vào Đỗ Trần mới có thể có cơm ăn áo mặc vô ưu phiền. Trong công nhân của cơ kim sản nghiệp cũng có mấy người kích phần lớn mật, dần dần, thanh âm nói thầm ở phụ cận cũng truyền vào tai Angius.

- Làm gì vậy? Phó tổng trưởng đại nhân cũng quá mức phẫn rồi. sao có thể làm vậy với nhi tử của hắn chứ?

- Đúng, quá mức rồi.

- Các người biết cái gì? Trước đó vài ngày, mấy người ở phương nam thay đại nhân Francis kêu oan mà tới để đô nói cho ta biết, Angius đại công vì Francis đại nhân mang cự khoản một vạn kim tệ đi cứu tai dân, cho nên tước đoạt quyền lợi tế tổ của Francis đại nhân.

- A? Cứu tai dân sao có thể là sai? Angius công tước quá không để sống chết của tiểu dân trong lòng... nếu Francis đại nhân là phó tổng trưởng thì tốt hơn.

Lời đồn, luôn dần dần biến chất khi truyền lưu. người xem náo nhiệt ngày càng nhiều, tiếng nói thầm cũng ngày càng lớn. Hết thấy, bất cấp đầu thần Angius sao lại không nghe được chứ.

Dần dần, trên mặt Angius không ngừng biến đổi.

Đỗ Trần thần tình bi sầu tới bên Angius, nhìn qua, như là nhi tử chịu ủy khuất lớn lao đang khẩn cầu phụ thân tha thứ cho hắn, nhưng Đỗ Trần lại nói vào tai Angius những lời khắc độc vô cùng:

- Phó tổng trưởng các hạ, không biết ngài tin hay không, hôm nay người chỉ cần dám động thủ, ta có thể cho danh tiếng của người trong lòng bình dân đổ vỡ! Để cho bình dân nằm mơ cũng mắng người.

- Hừ! Khư khư mấy tên bình dân, có thể làm gì ta?

Angius cứng đầu đối đáp, nhưng kỳ thật tâm cũng lạnh đi. Quan thanh chánh tích, không có quan thanh, lấy đâu ra chánh tích?

Đỗ Trần cười âm lãnh:

- Bình dân? Nói cho người một câu nói, dân tâm là gốc rễ của quốc gia! Bệ hạ sẽ không cho phép một công tước cả ngày bị người dân nguyên rửa ở lại vị trí phó tổng trưởng thống suất bộ đầu.

- Nếu không, thống suất bộ của người đi chiêu lính, sẽ có bao nhiêu bình dân tự nguyện tham gia quân ngũ? Thống suất bộ của người chưng tập hậu cần, có bao nhiêu thương nhân nguyện ý cống hiến quân lương? Nghĩ đi, trên chiến trường, cha mẹ của binh lính dưới tay người đều mắng người, vậy, trong bọn lính sẽ có bao nhiêu người nguyện ý vì người chém giết... a! Người còn trẻ, không nên hồ đồ như lão già, hẳn là có thể hiểu được lợi hại chứ.

Angius phẫn hận nhìn chằm chằm vào Đỗ Trần, cắn răng, tay nắm chuôi kiếm có chút chần chừ, hẳn nói cứng:

- Francis, bớt nói nhảm! Hừ, người làm quan nhiều năm lại bị một kẻ chả có gì như người vu khống sao? Chiêu số của người đã bị ta dùng qua rồi.

- Đúng vậy, địch nhân của người cũng vu khống, nhưng năng lực ảnh hưởng của họ trong giới bình dân có thể so với ta được sao? A, người nói, kẻ địch của người vu khống người, bình dân có bao nhiêu người tin tưởng? Nhưng nếu ta nói ngài tham ô ăn hối lộ, bình dân sẽ có bao nhiêu người không tin? Ít nhất hai mươi vạn bình dân thành St. John, những người sống hai bên tám trăm dặm sống New Zealand sẽ tin mà không nghi ngờ, ta nói đúng không?

Làm sao bây giờ? Thả hẳn đi, thể diện của mình trong giới quý tộc sẽ hoàn toàn mất hết. Bất Francis... không nói tới danh tiếng trước mặt bình dân, chỉ bằng cừu cấp đầu thần bên cạnh hẳn, cũng khó mà ứng phó nổi rồi.

Nói thật, Angius hôm nay vì Đỗ Trần cự hôn, thể diện của hẳn bị xấu đi không ít, nhưng ít nhất cũng phải làm hình dáng bảo trụ lại thể diện của quý tộc.

Nhưng không nghĩ tới, thể diện của hẳn bây giờ càng xấu.

Angius khó khăn, Đỗ Trần lại nở nụ cười, tiếp tục thấp giọng nói:

- Phó tổng trưởng uy danh hiển hách các hạ, không thể quyết định sao? Xem ra người chẳng những tính tình không tốt, ngay cả đầu óc cũng có vấn đề, sao không nói gì, ngay cả đầu lưỡi cũng chuyển rồi sao? Thật đáng thương! Đường đường là trực hệ hậu duệ của thần Shigeru, sao càng nhìn càng thấy ngu thế?

Đỗ Trần mang tất cả oán khí phát tiết ra.

Angius quả thật bị Đỗ Trần chọc điên tiết:

- Người súc sinh này, ta hôm nay nhất định phải giết người!

Angius giờ kiếm lên muốn hạ lệnh công kích.

Đỗ Trần cười ha ha nhìn Dịch Cốt đang đề phòng, bởi vì Liên Hoa nội kinh nói cho hẳn biết, cuộc hội đàm của hẳn với Thomas mấy giờ liền đã đạt được kết quả... trợ thủ tới rồi.

Một thanh âm uy nghiêm vang lên:

- Phó tổng trưởng đại nhân, người muốn làm gì? Người muốn thử công kích sủng nhân của thần - Francis các hạ sao?

Trợ thủ này dĩ nhiên là giáo phụ đại nhân của giáo khu Lanning - Ferdinan.

Ferdinand với vẻ mặt hòa ái tiến tới Đỗ Trần:

- Hải tử thân ái của ta, Francis, người hôm nay rời thành St. John, sao không nói cho ta, ta tới tiễn người đây.

Đỗ Trần cũng tươi cười trả lời:

- Giáo phụ đại nhân thân ái, ta chỉ không muốn trở thành vật hy sinh cho liên hôn chính trị thôi, lại không muốn cùng Angius đại nhân xung đột, cho nên...

Ferdinand kinh ngạc hỏi:

- Hôn nhân của người? Sao ta hoàn toàn không biết? Không phải là trò cười sao?

Người không biết? Angius vừa nói ra miệng liền thu lại, chuyện đã thông báo trong giới quý tộc để đô, ngài thân là giáo phụ Lanning sao lại không biết?

Bọn họ nhất định là đang diễn cho mình cùng bình dân phụ cận xem đây.

Nhưng Angius sao dám làm Ferdinand phát hỏa. Nghe câu hỏi của Ferdinand, hắn lập tức nói rõ hôn sự của Đỗ Trần, cũng lập tức mời Ferdinand tới dự, hết thấy đều y theo nghi lễ quý tộc.

Sau đó mấy người tụ lại, thanh âm phi thường nhỏ, khiến bình dân chung quanh không nghe được gì cả.

Ferdinand nghiêm túc nhìn chằm chằm Angius, lạnh lùng nói:

- Phó tổng trưởng các hạ, Angius công tước đại nhân, ta phải nói cho ngài, hôn lễ của Francis cùng Avril sợ rằng khó có thể cử hành! Bởi vì trong hôn lễ của bọn họ, tuyệt không có một giáo sĩ nào dám tuyên bố nó có hiệu lực.

Angius trợn mắt há mồm:

- Ngài, ngài nói cái gì? Hôn sự này là ta cùng Antoine quyết định chứ? Tư sự của hai nhà chúng ta, sao có thể?

Ferdinand vẫn lạnh lùng như trước nói:

- Thật đáng tiếc, Francis là sủng nhân của thần, hắn bây giờ là bạch y đại giáo chủ của thánh giáo, hơn nữa... hôn nhân của hắn, sợ rằng phải hỏi qua giáo hoàng bề hạ.

- Cái gì? Ngài nói, súc sinh này là thánh giáo bạch y đại giáo chủ, ngài làm rồi sao?

Angius chấn động.

- Angius công tước, người vừa rồi đã nhục mạ một vị bạch y đại giáo chủ của thánh giáo, nếu Francis các hạ truy cứu, người có thể rất phiền toái đó.

Ferdinand dùng ánh mắt băng lãnh nhìn Angius.

Đỗ Trần cười híp mắt xem kịch vui, thấp giọng nói:

- Angius là trực hệ hậu duệ của thần Shigeru, ta không thể truy cứu, hướng chỉ hắn dù sao cùng là...

Đỗ Trần không có nói hết, hắn đã bước nhanh tới bên Angius, nghiêng người kề tai hắn, dùng ngón tay thăm điểm lên vai hắn.

- Một giao dịch, hôm nay, ta cho người không mất thể diện trước mặt mọi người, không chịu tội sỉ nhục thánh giáo, hơn nữa thánh giáo ngày sau cũng sẽ ủng hộ lớn hơn với người! Nhưng, ta có quyền lợi tiến vào tổ lăng, cùng hết thấy vật phẩm của mẫu thân! Hết thấy.

Angius nở nụ cười, nhưng cười rất khó coi! Bởi vì hắn bây giờ hoàn toàn không đấu lại được Đỗ Trần, hắn không có quyền lựa chọn, nhi tử của mình trong thời gian ngắn, có thành tựu lớn như vậy, bá tước, phong địa lĩnh chủ, lại còn là bạch y đại giáo chủ của thánh giáo, nếu thời gian có thể quay ngược lại...

Đỗ Trần cũng cười, nhưng tâm tình của hắn bây giờ thật sự sáng khoái, bất quá bây giờ để hạ đài, hắn xoa người nhìn mọi người vây xem, lớn tiếng cười nói:

- Kỳ thật, phó tổng trưởng đại nhân hiểu lầm ta, ta cũng không phải chê hôn lễ này, cũng không có ý tứ chống lại mệnh lệnh của tộc trưởng gia tộc! Chỉ khác biệt là, ta rất tôn trọng tộc trưởng, nhưng ta Francis đã lập hạ lời thề đầu thân, bình dân bên trong tám trăm dặm sông New Zealand, chỉ cần có một người chịu đối, ta sẽ không kết hôn! Lời thề này... do giáo hoàng bề hạ làm chứng.

Ferdinand lại cười nói:

- Angius đại nhân, bây giờ người hiểu chứ? Trong lãnh địa của Francis các hạ, chỉ cần còn 1 bản dân, hắn sẽ không lập gia đình! Nếu ngài muốn buộc hắn lập gia đình, trước tiên phải loại bỏ chứng nhân của lời thề này, giáo hoàng bề hạ nguyện ý sao.

Angius không biết mình có thể nói gì, làm gì, không thể làm gì khác hơn là ngơ ngác nhìn Đỗ Trần biểu diễn. Hắn tuyệt không có nghĩ, ảnh hưởng lực của Đỗ Trần, đủ để vận dụng danh nghĩa của giáo hoàng bệ hạ can thiệp tràng hôn nhân này.

- Francis đại nhân nói gì . các người nghe rõ không?

- Nghe rõ, trời ạ. tại sao ta không phải bình dân hai bên bờ sông New Zealand...

- Ai, thật sự hâm mộ bình dân hai bên bờ sông New Zealand, bọn họ có được một vị linh chủ thiện lương nhất, nhân từ nhất tam đại lục.

- Nhưng nội dung của lời thề này có thể thực hiện sao?

Trong tiếng than của bình dân, Angius kêu lên hai tiếng, phối hợp:

- Nguyên lai là như vậy, xem ra ta sơ xuất rồi. Không thể tưởng Francis người cũng lập thề một lời thề vĩ đại như thế. Hơn nữa do giáo hoàng bệ hạ làm chứng! A a, chuyện giáo hoàng bệ hạ làm chứng, ta cùng thủ tướng Antoine đều không dị nghị! Tốt lắm, nghi thức đính hôn hủy bỏ.

Ferdinand cười híp mắt mở hai tay:

- Vinh quang của thần chiếu rọi thế gian! Công tước các hạ ngài ý theo ý nguyện của thần mà làm, tất sẽ nhận được sự sủng ái của thần...

Xa xa, trong một xe ngựa.

Antoine nghe được Đỗ Trần dụng đấu khí lớn tiếng nói ra lời thề đấu thần, buồn bã thở dài:

- Avril, gia gia...

- Không gia gia! Francis vì bình dân lập hạ lời thề đấu thần, ta hẳn là vì có người yêu như vậy mà cao hứng mới đúng! Ta nguyện ý chờ, chờ bao năm đều có thể.

Avril chăm chú nói, bất quá, trong lòng nàng đau xót.

Antoine nhìn cháu gái trong lòng cũng đau xót, vội la lên:

- Nha đầu ngốc, gia gia nói thật với người, Francis thật sự là biến tướng cự hôn thôi! Hắn không muốn cưới người! Chỉ là ta cùng Angius đều không nghĩ đến, hắn cũng nghĩ ra... thủ đoạn cao minh như thế! Thề, lại dùng danh nghĩa giáo hoàng bệ hạ làm chứng! Cứ như vậy, Francis khống chế hôn nhân trong tay mình, thiên hạ rốt cục không có kẻ nào có khả năng can thiệp.

Avril cười thê mỹ:

- Avril biết, Avril không ngốc. Hơn nữa cháu gái rõ ràng, Francis anh tuấn, có nhiều tài sản, phẩm hạnh không thể chê, lại là Thiên Sứ Thủy Thân, tuổi còn trẻ mà có linh thổ tám trăm dặm, thành chư hầu một phương... nam nhân như vậy, nữ nhân thích hắn nhiều lắm, hắn không nhất định coi trọng ta. Nếu phương pháp bình thường, tất nhiên phương pháp vừa rồi có thể có được con người hắn, nhưng không có được tâm của hắn, ta muốn là muốn tâm hắn, huống chi hắn làm gì sai sao?

- A? Cháu gái người không phải bệnh rồi chứ? ... ai!

Antoine thở dài một hơi.

Avril vén màn xe, nhìn Angius cùng Đỗ Trần ở xa xa đang rời đi, kiên định:

- Gia gia, gần đây người làm gì, Avril đều biết! Bỏ qua thủ đoạn chính khách đi, hạnh phúc của Avril, phải do mình tìm được.

- Người...

- Đấu thần khảo thí năm nay mau chóng bắt đầu... ta sẽ chứng minh cho Francis, ta là người yêu hắn nhất, cũng là vị hôn thê tốt nhất.

Antoine lắc lắc đầu, trong lòng thở dài không thôi.

Trang viên St. Kain.

Đỗ Trần cười cười đi tới khuê phòng của mẫu thân, tiếp thu hết thấy vật phẩm quan hệ tới Mayfair, lại đi vòng quanh một vòng:

- Phó tổng trưởng đại nhân, có đây không?

Angius đối với việc Đỗ Trần ở trong nhà không có được nét mặt dễ coi, hần lạnh như băng nói:

- Mọi thứ, đều ở đây!

Hần cắn răng nói thêm một câu:

- Bạch y đại giáo chủ các hạ.

Đỗ Trần lạnh lùng liếc nhìn hắn:

- Không hài lòng sao? Nói cho ngươi rõ, ta biết ngươi dám chắc sẽ cản ta ra khỏi thành, cho nên cố ý mang theo hành lý đi tản bộ trong khu bình dân dụ ngươi tới, sau đó dụng danh vọng dân tâm, uy áp của thánh giáo hai điểm này bức ngươi, thể diện của ngươi! Hừ! Ngươi biết sao rồi chứ?

Trong lúc này, lão Fuye được hai lão tổ mẫu mời tới, Đỗ Trần vội tiến lên nghênh đón, thân thiết nắm tay lão Fuye:

- Bá bá, ngài hầu mẫu thân ta nhiều năm, nhất định đối với những thứ bên người hiểu rõ phi thường, ngài hỗ trợ một chút. Vừa rồi phụ thân đại nhân đáp ứng, chuyển tất cả đồ vật của mẫu thân cho ta.

Lão Fuye kinh hãi nhìn qua, lập tức giúp Đỗ Trần nhìn, đột nhiên nói:

- Công tước đại nhân, phu nhân trước khi lâm chung lưu lại cho ngài một thánh khí.

169. Di Chúc Của Mayfair

- Hộp thánh khí?

Angius nhượng mào, cả giận nói:

- Đó là di sản quý giá mà Mayfair lưu lại cho ta, bây giờ đã thuộc về ta, chúng không phải là di vật của Mayfair.

Lão Fuye trong lòng hiểu rõ mình chỉ là một người hầu, lão chỉ nói cho Đỗ Trần sáng tỏ rằng Mayfair còn lưu lại cho Angius một cái hộp, còn lại cái gì cũng không nhiều lời, lùi ra phía sau Đỗ Trần.

Thà giết lầm còn hơn bỏ sót, Đỗ Trần ôm tâm tính như vậy vươn tay ra:

- Một hộp thánh khí bình thường mà thôi, phó tổng trưởng đại nhân cũng không thiếu thánh khí, không bằng cho ta đi! Ta hy vọng ngươi có thể cho ta.

- Đây không phải thương lượng, tuyệt đối không thể.

Angius đột nhiên trở nên kiên định dị thường.

Gì? Phản ứng của Angius tựa hồ kịch liệt quá mức! Đỗ Trần vuốt mũi suy nghĩ, vậy kiện hộp thánh khí cũng không có gì đặc thù, chỉ là Angius cố niệm vong thê, không chịu tùy ý tặng người, sự thật mặc dù Đỗ Trần rất không thích Angius, nhưng tin tức có được từ đại ca, lão Fuye cùng dân cư cho thấy, cảm tình của Angius với Mayfair tốt phi thường, từ khi Mayfair qua đời đã qua hơn mười năm, Angius quyền khuynh nhất phương cũng không chịu cưới người khác, cho nên hắn không chịu giao ra kiện di vật cuối cùng của Mayfair cũng là điều dễ hiểu.

Nhưng có thể còn có điểm khác, chính là... nó có bí mật trọng đại.

- Angius đại nhân, ngươi không nên như vậy, thật không tốt đâu.

Đỗ Trần vuốt mũi nở nụ cười:

- Ta đã nói rồi, chúng ta đã giao dịch điều kiện là có được hết thủy tùy vật của mẫu thân! Là hết thủy, người hiểu chứ?

- Đông!

Angius hữu quyền đánh mạnh vào ngực, giờ phút này hắn còn chưa cởi áo giáp, chiến giáp của Shigeru cùng thiết quyền sáo đánh vào, kim loại tạo ra âm thanh hết sức chói tai.

Đây là hành động tuyên ngôn trước khi quân nhân Lanning quyết chiến, truyền từ khai quốc thánh Bowen bệ hạ. Angius làm như vậy, không thể nghi ngờ là báo cho Đỗ Trần biết, muốn hộp thánh khí nọ, trừ khi giết hắn.

Nhưng cứ như vậy, Đỗ Trần càng cảm thấy hứng thú. hắn cười nói:

- Công tước đại nhân, người đang ép ta đó, xem ra...

- Thiếu gia, từng bước nói chuyện.

Lão Fuye đột nhiên nói với Đỗ Trần, Đỗ Trần xem ra thấy lão Fuye thiện lương không muốn thấy Francis cùng cha ruột nảy sinh xung đột vũ lực, cho nên ra mặt khiến không khí hòa hoãn xuống đôi chút, bất quá Đỗ Trần cũng thuận ý cùng lão Fuye ra khỏi phòng.

- Thiếu gia. Nhắc tới kiện hộp thánh khí nọ, lão bộc đột nhiên nhớ tới tình hình năm đó phu nhân lưu lại hộp thánh khí! Nếu không phải hôm nay ngài để cho lão bộc kiểm tra vật phẩm của phu nhân. lão bộc cũng đã quên mất.

Lão Fuye gỡ gỡ đầu dây tóc bạc, cười nói:

- Năm đó trong khi phu nhân lâm trọng bệnh, lệnh cho lão bộc mời đại nhân Angius còn có cả ba vị thiếu gia tới bệnh phòng, hơn nữa giao hộp thánh khí cho đại nhân Angius lúc ấy ngoài thiếu gia Charles còn là hài tử không hiểu sự, Steven thiếu gia mới tám tuổi.

- Ân, mẫu thân lúc ấy còn dặn dò cái gì không?

- Lúc ấy lão bộc tự biết thân phận dè tiện, không dám ở lại trong phòng nghe phu nhân dặn dò di ngôn, ngay lúc ra khỏi cửa, phu nhân hình như tâm tình phi thường kích động... Thanh âm cũng phi thường lớn, hình như, hình như nàng dùng đầu khí chống đỡ một hơi cuối cùng nói ra di ngôn, cho nên lão bộc cũng nghe được một chút. Lúc ấy phu nhân nói... thiếu gia ngài đừng cho là quái, lão bộc chỉ là phục thuật phu nhân nói...

Đỗ Trần bắt lấy tay lão Fuye, giúp đỡ lão nhân tóc bạc đáng thương:

- Bá bá, ngài chính là dưỡng phụ của ta, có gì cứ nói thẳng.

Lão Fuye trong lòng cảm động, lại nhớ tới di ngôn lúc phu nhân lâm chung, con mắt ửng đỏ, thấp giọng nói:

- Lúc ấy phu nhân nói, Francis không cách nào tu luyện đầu khí, là đứa nhỏ gốc đáng thương, cho nên xin Angius đại nhân chiếu cố tốt ngài...ai, nói xong những lời này, hơi thở của phu nhân đã yếu lắm rồi...

Sau đó nàng giao cái hộp thánh khí cho đại nhân Angius, lại đặc biệt dặn dò, hộp thánh khí này của một vị bằng hữu của nàng, bất quá, phu nhân nàng lưu lại bên trong vài món tiểu đồ vật. Tương lại, Angius đại nhân, Steven thiếu gia, Charles thiếu gia, trong ba người ai có thể đạt tới cửu cấp đầu thân, có thể mạnh mẽ bức hộp thánh khí nhận chủ, có được mấy món tiểu đồ vật thú vị của nàng, đương nhiên, bằng hữu của phu nhân cũng sẽ không phản đối.

Đỗ Trần có chút nhú mày, Mayfair có ý gì? Có di vật lưu lại cho trượng phu cùng nhi tử, vậy trực tiếp lưu lại, sao còn muốn thiết hạ hạn chế phức tạp như vậy? Mười năm rồi, Angius vẫn dừng ở cảnh giới bát cấp đầu thân, tấn thăng vô vọng, đại ca Steven... tư chất của hắn miễn cưỡng là vĩ đại, còn hao phí lượng lớn tinh lực trên người nữ nhân. Xem ra, nếu không có điều gì ngoài ý muốn, hộp thánh khí cuối cùng thuộc về Charles.

Lão Fuye lại nói:

- Thiếu gia, ý tứ của lão bộc là, hộp thánh khí này mặc dù là di vật của phu nhân lưu lại, nhưng nàng cũng có di mệnh, ai trong phụ tử các người đạt tới cửu cấp trước, cái hộp thánh khí này tự quy về người đó... cho nên, ngài đừng nên làm khó dễ lão nhân gia.

- Bá bá, ta biết rồi. chuyện này ta sẽ xử lý tốt. Được rồi, vậy cái hộp nọ có hình gì?

Sau khi Lão Fuye hình dung một chút, Đỗ Trần về tới phòng, cười nói:

- Phó tổng trưởng đại nhân, ta đã hiểu rồi, hộp thánh khí là của mẫu thân lưu lại cho người đầu tiên trong nhà tấn cấp cửu cấp đầu thần, vậy, ta cũng sẽ không bức người. Brockman. chúng ta đi.

Đỗ Trần vuốt cái mũi đi ra từ trang viên St. Kain, trước tiên dặn dò lão Fuye về trạch viện ở thành nam, sau đó đột nhiên thấp giọng:

- Dịch Cốt, người cùng Bác Bì tại trang viên St. Kain ẩn núp nhiều năm, có biết cái hộp thánh khí này không?

Dịch Cốt lắc đầu:

- Không có, ta chưa bao giờ chú ý tới một thánh khí bình thường, Bác Bì cũng không có nhắc tới.

Đỗ Trần gật gật đầu:

- Người có biết mật thất của trang viên St. Kain không, hoặc là một vài nơi che dấu đồ vật trọng yếu?

- Biết, Bác Bì có nói với ta, thiếu gia, ngài muốn...

- Từ sau khi giáo huấn Brockman, đã lâu không có làm, cũng là ta động gân cốt một chút...

Trong lúc này, trên một con đường nhỏ trong rừng, phì lang có giác mộng cũng đang thư giãn gân cốt. Bất quá....

bóp.

Tiếng roi nổi lên trong rừng khiến vô số chim bay đi, sau khi chim kinh hoàng bay đi, khi chuẩn bị hạ xuống thì, một tiếng rống to khiến bọn nó sợ chạy trốn chết:

- Đại phế vật đáng chết, mau một chút! Nếu trước khi trời tối, chúng ta không tới mục tiêu! Brockman đại nhân tôn quý sẽ làm thịt người.

Một đường dài lê thê, Brockman cùng Fancino chẳng biết từ đâu tìm ra quần áo hoa lệ, cảnh tượng cuối mùa thu lá rụng, quý tộc đại nhân an nhàn du sơn, nhàn nhã đi chơi. Brockman trong tay cầm một bao quả tử hương vị ngọt ngào, chậm rãi nhắm nháp, thỉnh thoảng còn chỉ điểm Fancino đánh xe:

- Hắc, một roi nữa, như vậy không đủ! Đúng, đúng, đánh nữa, đánh nữa đi! A, chúng ta không thể để "Số 6" chết đói.

- Brockman đại nhân, ngài thật là thiện lương.

Fancino một tay cầm cành trúc dùng để câu cá, thỉnh thoảng lại nhắc cần. Bất quá vị trí mỗi câu, là thịt lợn mà rất nhiều quý tộc không ăn. Hắn một tay còn lại cầm roi ngựa, thỉnh thoảng đánh cho phì lang đang kéo xe một cái.

Andy đáng thương, Andy rõ ràng đã gầy đi rất nhiều, bất quá cùng mang tới chỗ tốt, động tác của nó nhanh hơn. Nhìn xem, trên lưng là ách ngựa nặng nề, còn kéo theo hai người, hắn cũng còn có thể đi với tốc độ bình thường trên sơn đạo.

Harry đại nhân mất thời gian rất dài với kế hoạch giảm béo cho phì lang, trong lúc vô tình thì lúc này lại thực hiện một phần, đương nhiên, chỉ là một tiểu bộ phận, Andy tiên sinh của chúng ta nhìn qua từ một đầu phì lang, đã biến thành có chút tinh tráng, giống đã trừ một chút... dù sao hắn thoát nhìn thì giống trừ nhiều hơn giống lang.

Tơ mắt nhìn miếng thịt trên đỉnh đầu, Andy nuốt nước miếng, cười siểm nịnh:

- Hai vị đại nhân vô cùng cường đại, anh tuấn tiêu sái, các ngài có thể cho Andy đáng thương một chút thức ăn không? Như vậy, Andy ăn no sẽ có lực chạy.

Ba! Trả lời hần là một ngọn roi ngựa.

Andy hừ hai tiếng, lắc đầu thở dài:

- Ta, sủng nhi của nguyệt thần nữ, Chris Andy! Là một quý tộc tuyệt lang có khẩu vị! Đương nhiên, ta còn là một tuyệt lang đại nhân thông minh, cho nên giờ phút này, ta thề trong lòng... trời ạ, Francis chủ nhân, Harry quản gia, Andy sai rồi, Andy cũng không dám bị người lừa nữa! Tuyệt đối sẽ không để bất luận kẻ nào dụ dỗ, các ngài ai tới cứu Andy đi.

- Mẹ nó, cầm miệng.

Fancino nhảy xuống lang xa, hung dữ đá cho Andy một cước:

- Không ai có thể cứu được người, đáng chết.

Nhớ tới sự tra tấn phi nhân vài ngày trước đó, Fancino trong lòng toát ra một cỗ tà hỏa, tay không lưu tình gia tăng khí lực.

- Đủ rồi, Fancino, không nên đánh chết nó, mặc dù ta cũng rất muốn làm vậy, nhưng Phillip còn cần nó làm thí nghiệm phẩm.

Brockman đứng trên xe, thanh âm lạnh lẽo:

- Nửa ngày nữa, chúng ta có thể tới phụ cận cứ điểm của tổ chức, Fancino, sau khi trở về cái gì nên nói, cái gì không nên nói, người hần là rõ ràng. Nếu chuyện chúng ta gặp phải tại cơ địa số 5 lộ ra... hừ!

Ánh mắt lạnh lẽo của hần khiến Fancino run rẩy.

- Hiểu, tao ngộ của ta cùng đại nhân giống nhau, vì bản thân ta, ta cũng sẽ không nói ra. Bất quá, Andy cũng biết chúng ta....

- Dừng xe, ta cho Andy một giáo huấn suốt đời khó quên, để hần vừa nghĩ tới giáo huấn này, sẽ vĩnh viễn không dám nói ra chuyện của ba con mẩu long.

Andy phản ứng trì hoãn đột nhiên run run, mơ mơ màng màng thấy, hai bóng đen che trước mặt...

Bầu trời tối đen.

- A, không!!!

170. Ta Không Nhận Ra Hần!

Sau khi đi ra từ trang viên St. Kain, Đỗ Trần tìm một cái cơ để cho Harry ôm tiểu Bối Bối còn có các lương đồng tương lai tới hội họp với các học sinh, hơn nữa dặn dò Harry, mình sẽ tới quả viên tìm bọn họ. Sau đó, hần cùng Dịch Cốt giả vờ ra khỏi thành rồi biến mất trong khu ngoại giao của đế đô, phương thức biến mất cũng tự nhiên là dùng Liên Hoa.

Tuyệt Bĩ nhân một mặt tưởng nhớ Andy, một mặt tại khu sứ quán tìm được các đồng học của Đỗ Trần, nhưng không đợi Harry nói, Anne đã khó mà cầm lòng hỏi:

- Harry tiên sinh, ta nghe nói Francis thề, chỉ cần trong lãnh địa của hần còn có một người chịu đói, hần sẽ không lập gia đình, đây, đây là thật chẳng? Ta nghe người ta nói muốn điên lên, nhưng ta cần người, quản gia của Francis chính miệng nói cho ta biết.

Anne vẻ mặt lo lắng, nàng trong lòng lo lắng, trời ạ, nếu Francis thật sự lập lời thề như vậy, chính mình nên làm cái gì ạ? Chính mình đã thông tri về nhà.

Nhưng đáp án của Harry lại khiến cho lo lắng của Anne rốt cục biến thành ưu phiền:

- Đúng vậy, Anne tiểu thư, chủ nhân hần từ vì hàn dân của hần, thật sự lập hạ một lời thề như vậy.

Nói xong, Harry nhìn hình dáng hoảng loạn của Anne một chút, muốn nói lại thôi.

Nhưng thật ra tiểu Bối Bối còn nhỏ nhưng quý lớn, cười hì hì nói:

- Yên tâm! Tỷ tỷ! Gạt người! Ba ba!

Anne sửng sốt, Porter ở một bên cười nói:

- Anne đồng học, người không cần lo lắng, đây chỉ là Francis muốn cự hôn mà làm một cái văn tự chơi bởi thôi.

- Sao lại nói vậy?

Porter đồng học, người mau nói cho ta biết.

- Anne vội vàng nhìn chăm chăm Porter.

- Hai bên bờ sông New Zealand có bao nhiêu người? Thiên tai nhân họa qua đi. Bình dân bỏ tỉnh lý hương, bây giờ trong tám trăm dặm lãnh thổ đã có đến hơn ba mươi vạn bình dân, mà tài chính của Francis đồng học có bao nhiêu?

Porter thấy Anne quan tâm tới loạn cả lên, không khỏi cười nói:

- Ai, nói như thế, nếu Francis không muốn lập gia đình, hẳn chỉ cần kéo một đồng bình dân đói vào trong lãnh địa của mình. Như vậy, được giáo hoàng bệ hạ làm chứng, không ai có thể, hoặc phải nói là không ai dám bức Francis đồng học thành hôn.

Nhưng chỉ là tương đối, nếu Francis một ngày thật sự gặp được một nữ tử hẳn muốn, chỉ cần mở sổ sách tra xét ba mươi vạn bình dân một lần, miễn phí cung cấp đồ ăn cho mọi người bị đói, như vậy lãnh địa của hẳn sẽ không có bần dân bị đói nữa chứ? Với tài phú của Francis đồng học, cho dù là cho ba mươi vạn bình dân mỗi người một mai kim tệ, cũng có thể dễ dàng làm được.

Tóm lại một câu, lãnh địa là của Francis, sổ sách dân tịch cũng là Francis nắm trong tay, dựa theo thánh giáo cùng pháp luật đế quốc, không có bất luận kẻ nào có thể nhúng tay. Như vậy, quyền lập gia đình của Francis, hoàn toàn nằm trong tay hẳn.

Thấy Anne hiểu ra nở nụ cười, Porter không muốn nói ra một câu vẫn chôn sâu trong lòng - lời thề này, chẳng những có thể cự hôn, còn có thể được mỹ danh cực lớn, đồng thời tăng cường quan hệ mật thiết với thánh giáo, hơn nữa nhất định có uy hiếp một mức độ nào đó tới việc Lanning vương muốn can thiệp vào nội vụ lãnh địa. Trừ cái này ra, trong thần quyền... Francis, nếu năm đó cha có một mưu sĩ thề thuần phục bên người như vậy, cũng sẽ không... ai!

Trong lúc này, Anne ôm lấy tiểu Bối Bối có quan hệ vô cùng thân mật với nàng, cười nói:

- Tốt lắm, chúng ta đi tới quả viên chờ Francis, được rồi, Demis giáo thụ đâu? Hẳn không phải...

- Đúng vậy, Demis giáo thụ vừa bị thua sạch.

Sam đi tới, mặt đầy sự phẫn nộ:

- Ta trong khi ở bên ngoài chuẩn bị hành lý, vừa vặn thấy người của đồ trưởng bắt hẳn giải tới, làm sao đây? Ta sẽ không thay hẳn trả tiền đâu! Tuyệt không.

- Ta cũng không.

- Đúng, tuyệt sẽ không.

Câu trả lời của Jason là kinh điển nhất:

- Demis là ai, chúng ta nhận ra hẳn sao?

Lập tức nhận được sự cổ súy của mọi người:

- Đúng, Demis là ai, chúng ta căn bản không biết hẳn?

Các học sinh mang hành lý đi ra khỏi đại sứ quán công quốc, vừa ra cửa, thấy ngay một cảnh đẹp mắt Demis giáo thụ bị một đám đại hán bưu hãn áp giải tới, Demis thua chỉ còn một cái khổ ngắn, thần tình mỉm cười, đuôi ngựa phía sau đung đưa cực kỳ tiêu sái

- Ài! Các học sinh! Ta biết, các ngươi nhất định không chịu ủng hộ kiếp sống nghệ thuật của ta! Nhưng, ta tìm không được tiểu huynh đệ của ta Francis, hẳn có đây không? Ta nghĩ, hẳn nhất định giúp ta.

Các học sinh đều cúi đầu, ai cũng không đáp lại Demis, dường như thật sự không ai biết hắn, cả nhóm lên xe ngựa - sự phụ mình bị thua sạch rồi áp giải tới đòi tiền thua, quá dọa người rồi. Không, quý mới biết, hẳn là sự phụ của ai, dù sao không phải sự phụ của chúng ta.

Cuối cùng Anne mềm lòng, cúi đầu nói một câu:

- Francis sẽ đi tới quả viên, nếu ngươi muốn tìm hắn giúp ngươi trả nợ, phải đi tới quả viên.

Nói xong, nàng cũng vội vàng lên xe.

Demis quay đầu ngoắc tay với đại hán đang áp giải hắn:

- Đi, cùng ta đi quả viên! Ai nha, không có việc gì đâu, đừng tưởng rằng Francis là bá tước đại nhân mà không phải trả. Đi, đi, đi! Ta Demis giáo thụ thua tiền nhất định trả lại.

Các đại hán trợn mắt cứng lưỡi, cả đám đều lắc đầu không thôi, tiếp đó theo Demis đi tới quả viên.

Thời gian có đôi khi trôi qua quá nhanh, tựa hồ chỉ là một quãng thời gian ngắn ngủi, mọi người đã tới quả viên của Đỗ Trần.

Đi tới cửa vào quả viên, Demis hét thật lớn:

- Được rồi, cho dù Francis không chịu giúp ta trả nợ, ta còn có một vị bằng hữu ở nơi này, hẳn nhất định cứu ta...

- Demis, mau tới cứu ta.

Demis đột nhiên nghe được một tiếng gọi lớn, theo đó nhìn lại, lão Bowen đang treo lơ lửng trên một cây ăn quả tại sườn núi, quần áo trên người rách nát, đầu tóc rối bù, mặt bầm tím nhem nhuốc, phía dưới còn có mười mấy người hầu cường tráng vây bắt, đang cầm gậy trúc có giắt quần áo của hắn phía trên:

- Fran..., Francis quá Ác độc, hẳn đặt bẫy hại lão nhân gia...

- Ha ha, Bowen tiên sinh, chủ nhân phân phó, ngươi không phải trả phí đứng chân, nhưng hoa quả thì nhất định phải trả tiền! Hơn nữa chủ nhân nói! Ngươi nếu không trả tiền, hừ hừ! Tùy chúng ta xử trí! Bởi vì tiền hoa quả này sẽ khấu trừ vào tiền lương của chúng ta.

Demis mở to hai mắt nhìn, nhìn thảm trạng của lão Bowen, không khỏi sợ hãi, nói thầm:

- Đây chính là "đế đô" của Lanning... Francis... ngươi thật là ác.

- Ha ha, Demis tiên sinh, tiền thua của ngươi...

Có người ở sau lưng vỗ vai hắn.

- Lấy hết quần áo của hắn! Treo trên cây cho mọi người xem, lột tất cả tư nguyên! Chúng ta có thể thu phí để hoàn lại tiền lương của chúng ta. Francis đại nhân nhân từ vừa mới ân tứ cho chúng ta tiền lương, tuyệt đối không thể cho lão già này ăn quýt mất.

Bọn nô lệ hô lớn.

- Ta đã cho các ngươi rất nhiều hoàn nguyện chỉ, các ngươi có thể dùng nó tới tìm ta xem quẻ trả nợ a.

Lão Bowen khuôn mặt tang thương cầu khẩn.

- Phi! Ngươi là lão lừa đảo! Chiêm tinh thuật của ngươi căn bản là không linh nghiệm! Các huynh đệ, chúng ta tiếp tục.

"Hoàn nguyên chỉ" Trên tam đại lục không có đến bảy trương "Hoàn nguyên chỉ", ít nhất là hơn một vạn kim tệ "Hoàn nguyên chỉ", đó là có thể xin thần bí "Bạc thần" vì một lần "Hoàn nguyên chỉ" mà xem quẻ! Trong mắt mấy người bình thường trong quả viên, trong tay hơn hai mươi nô dãi, có chí ít hai trăm sợi, còn không thể bức lão Bowen bại lộ sao? Xem ra, lần sau phải dụng biện pháp càng ác độc hơn.

Lại nhìn thoáng qua Demis đang nhìn mình cười hì hì, Đỗ Trần đột nhiên ngược đầu lên ngắm nhìn cảnh sắc mây trắng lững lờ bay, hình dáng như du sơn ngoạn thủy.

Trong đám đại hán có một đầu lĩnh bước tới, cung kính đi tới bên người Đỗ Trần, nói chuyện của Demis một lần.

- Cái gì?

Đỗ Trần mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn mọi người:

- Ngài nói cái gì cơ? Ta giúp hần trả nợ? Lý do gì chứ? A, ý ta là, hần là ai vậy?

Tất cả mọi người chết lặng.

Đỗ Trần "ủy khuất" nói:

- Mấy vị tiên sinh, các người hần là nghe qua tên ta.

Tráng hán gật đầu:

- Đương nhiên nghe nói qua, ngài là mỹ đức thánh. Francis bá tước đại nhân! Người cũng là người lương thiện nhất nguyện ý trợ giúp mọi người.

- Ta rất nguyện ý trợ giúp người, nhưng, hần tự xưng là sư phụ của ta, ngài tin ta có một sư phụ như vậy không?

Đỗ Trần cao giọng nói:

- Mấy vị này đều là đồng học của ta, người hỏi bọn họ một câu, có ai biết kể trần trường này, chỉ mặc nội khổ, lại là lão đồ quý nương nương Khang?

- Không nhận ra, chúng ta đương nhiên không nhận ra hần! Chúng ta làm sao có thể quen một người như thế.

Các học sinh toàn bộ tụ tập bên người Đỗ Trần, đám học sinh học hình dáng Đỗ Trần, ngẩng đầu nhìn trời, không có ai đáp lời Demis.

Ngay cả Anne tâm địa thiện lương nhất, cũng bĩu môi:

- Mấy vị tiên sinh, chúng ta đã nói qua từ trước, chúng ta đều không nhận ra hần.

- Ha ha, ta làm chứng, không nhận ra hần! Hần là sư phụ Francis, là bằng hữu của ta! Ta cũng là sư phụ của Francis.

Lão Bowen bị vây trên cây hô lớn.

Đỗ Trần nhún vai:

- Các người đã thấy rồi chứ? Bọn họ là bằng hữu. Vị lão nhân này tới ngay cả tiền của nô dãi cũng không chịu trả, ta cùng các đồng học của ta có thể có sư phụ như vậy sao?

Tráng hán lại gật đầu:

- Là chúng ta hồ đồ, đại nhân vật như ngài, sao có thể có sư phụ như vậy, đầu thần học viện sao lại dùng người như thế làm sư phụ chứ, xin lỗi.

Bọn họ nói xong, vây lấy Demis.

Demis bay tới trước mặt Đỗ Trần:

- Francis, người thật sự không giúp ta trả nợ sao?

- Tiên sinh, ta cũng không biết người. Người là ai?

Đỗ Trần vô tội nói, các học sinh cũng lập tức phụ họa.

- Người không nên ép ta.

Thanh âm Demis rất ai oán.

- Tiên sinh, ta thật sự không nhận ra người, người là ... vị kia a.

Đỗ Trần tiếp tục nói một cách vô tội.

- Hừ hừ.

Demis cười lạnh một tiếng, đột nhiên, hần tiện tay giật bỏ dây buộc tóc, một mái tóc dài xanh biếc bay lất phất theo gió.

Cơ hồ trong nháy mắt, khí thế của Demis thay đổi.

Tóc xanh theo gió bay tứ tán, rồi không chút lảng loạn, giống như trăm vị dũng sĩ trước khi ra tay đang cổ động, chấn nhiếp. Demis có chút cúi đầu, đôi mắt màu lam vốn cười đùa ngày xưa lạnh lùng nhìn Đỗ Trần.

Giờ phút này Demis, Đỗ Trần nhớ mang máng, trong khi lão sư phụ đồ quý vẽ tranh, cũng là bộ dáng ngưng thần như vậy, mặt trầm như nước, phong phạm tông sư khiến thiên địa biến sắc.

Từng bước từng bước, Demis bức tới gần Đỗ Trần:

- Ta cho người một cơ hội cuối cùng, giúp ta trả nợ, nếu không... người sẽ kiến thức độc môn mật kỹ của ta - thú hoàng tuyết bích.

- Thú hoàng tuyết bích? Lão đồ quý, người điên rồi sao.

Lão Bowen bị mắc trên cây sắc mặt cuồn cuộn, hần không rõ, Demis điên rồi sao? Vì một khoản tiền thua bạc nhỏ như vậy, hần lại dụng thú hoàng tuyết bích sao?

Khóe miệng Demis xuất ra một nụ cười, nụ cười rất quái dị:

- Vãn Thần thâm chiến, thú hoàng Mc Allen lâm chiến bị dồn vào chân tường, một mình độc chiến mười ba phong hào đấu thần, một chiêu này, bắt đầu từ việc thú hoàng gặp phải tuyết cảnh, cuối cùng ngăn cơn sóng dữ, bí kỹ diễn hóa tự sự bị vây vào nơi không thể thắng...

Đỗ Trần quái dị nhìn Demis, chẳng lẽ ẩn sĩ cao nhân rốt cục không nhận được phải ra tay sao? Nhưng...

Dịch Cốt tiến lên một bước, đi tới trước mặt Đỗ Trần, thiết câu chẳng biết khi nào đã xuất hiện trong tay hần, chẳng lẽ Demis đã đạt tới cảnh giới cao nhất giống Bowen "Phản phác quy chân", chính mình còn không đạt được, cảnh giới cao thâm ẩn tàng khí tức hoàn mỹ sao?

- Xem ra, người muốn bức ta ra tay.

Demis mạnh mẽ nhảy lên.

- Không nên.

Lão Bowen thống khổ nhắm con mắt lại.

Demis nhảy lên cao hai chân xoay vòng, lại quy ngồi trên mặt đất, hai tay chống xuống, đầu cúi xuống, mái tóc xanh rối bời dựng đứng.

- Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi...

Demis hô to.

Tất cả mọi người... trợn mắt cứng lưỡi.

Đây là "Thú hoàng tuyết bích"?

- Ai!

Lão Bowen thở dài, đột nhiên hô lớn:

- Ta thừa nhận, ta vừa rồi nói xạo, ta kỳ thật không nhận ra hấn.

Đỗ Trần sắc mặt cổ quái lắc đầu, xuất ra một đại kim tệ nhét vào tay trắng hấn.

- Ta quyết định giúp lão nhân đáng thương này trả nợ. Chỗ này hấn là đủ rồi, mặt khác, sự việc hôm nay không được nói ra ngoài? Ta thật không nhận ra hấn. Thật sự. Xin tin tưởng ta.

Trắng hấn khiếp sợ gật đầu, hấn tâm linh thần hội:

- Ta hiểu, ngài sao lại biết hấn, hấn cùng ngài không có quan hệ gì, được rồi, đồ trường chúng ta cho tới giờ không tiếp loại người ngày.

Đuổi đi trắng hấn đòi tiền, Đỗ Trần vô lực phát phát tay, ý đồ của chính mình thử hai thế ngoại cao nhân đã lại một lần thất bại, hai người bọn họ quả thực... chết cũng không sợ, có thể cùng "ngũ ca" liều mạng.

- Giáo thụ tiên sinh, ta giúp ngươi lần cuối trả tiền, nhớ kỹ, đây là lần cuối! Tốt lắm, nói cho ngươi một chuyện, ta muốn đi trước tới lãnh địa thị sát, ngươi cùng các học sinh đi tới đại thảo nguyên trước, ta xong việc sẽ đi tìm các ngươi.

- Ngươi không đi cùng chúng ta sao?

Demis cười xu nịnh đi tới, lại sững sốt một chút, cười nói:

- Cũng được, bất quá ngươi nhớ kỹ, nhất định phải tới đại hội chiến thần Auerbach, nếu không, khóa trình của ngươi không hợp cách.

Đỗ Trần bĩu môi, lệnh cho người trong quả viên chuẩn bị xe ngựa cho các học sinh lên đường, cũng giao kế ước một sản nghiệp của mình trên đại thảo nguyên cho Sam, sau đó mình cùng người nhà, còn có mười mấy lương đồng tương lai lên Á Long liên.

Chỉ để lại Dịch Cốt bên người, Đỗ Trần ở trong một tiểu thính trên Á Long liên, nhẹ nhàng từ trong Liên Hoa lấy ra chiếc hộp nhỏ, đặt trước mặt.

Đây là hộp thánh khí Mayfair lưu lại.

Nói là hộp, nhưng nó không phải hình chữ nhật, mà là hình trụ tròn, nhìn qua như một bình chứa nước của đại phú hào, trên dưới hai phần như bị đao cắt bằng sáng loáng, thậm chí có thể làm gương soi, mà nó lại hình trụ, có điều khắc một vòng đồ án hình người, hình người vô cùng nhỏ, dày đặc, nếu không phải thị lực của Đỗ Trần phi phàm, căn bản không thấy rõ mặt trên điều khắc cái gì! Hơn nữa những người này thuộc hơn mười chủng tộc, không mặc chiến giáp, tay cầm binh khí, như là một hồi chém giết sinh tử.

"Có ý tứ" Đỗ Trần cầm lấy hộp thánh khí, một mặt tìm ổ khóa được ẩn giấu, một mặt hỏi Dịch Cốt:

Trước khi ta mở hộp thánh khí, ngươi đánh giá nó cho ta.

Dịch Cốt nhìn chằm chằm hạp tử:

- Từ bề ngoài mà xem rất bình thường, cùng một chút hộp thánh khí chứa vật không có gì khác. Tại phòng đấu giá chỉ cần mười mấy kim tệ là có thể mua được một kiện thánh khí như vậy và "Quyền nhận chủ".

- Nếu chỉ là thế, ta sẽ rất thất vọng.

- Bất quá, thánh khí có tác dụng bảo hiểm, cấp bậc càng cao! Đương nhiên là tam cấp, phải do cao cấp đấu thần mới có thể mạnh mẽ bắt nó nhận chủ, như vậy "Bảo hiểm tương" cao cấp đấu thần, nhưng thật ra rất hiếm a.

Dịch Cốt chỉ chỉ những nhân vật chiến tranh được điều khắc, đột nhiên nói:

- Hơn nữa trong nhân vật trên mặt, có mấy người mà ta không biết hấn thuộc chủng tộc gì! Bức phù điều chiến tranh này, nhất định là vẽ lại một hồi chiến dịch rất lâu về trước, mà hiện tại một chút chủng tộc đã bị diệt tuyệt rồi.

- Hộp thánh khí từ xưa, phải không?

Đỗ Trần ra tay như điện, cực kỳ nhanh chóng mở thánh khí này.

- Ca ba.

Viên trụ thể mở ra! Ngoài ý muốn, bên trong đương nhiên là một hộp thánh khí hình trụ! Hai kiện thánh khí giống nhau như đúc ngoại trừ hình dáng lớn nhỏ...

Bất quá từ giữa hai tầng thánh khí rơi ra một phong thư, xem ra, Mayfair còn ở nơi này lưu lại phong thư.

Đỗ Trần tiện tay cầm phong thư lên, vừa định xem... đột nhiên, sắc mặt hần trắng bệch, không chút máu.

Bởi vì Đỗ Trần thấy được một hình chạm trên hộp thánh khí, ngoại trừ chiến tranh phù điêu còn có một nhóm chữ nổi...

171. Phá Khí Huyền

"Thánh khí lưu chuyển thế gian tới ngàn năm, trợ đấu thần tung hoành tam đại lục, nhưng từ đâu mà đến, vì sao một khi nhận chủ, ngoại nhân muốn vào khó khăn phá giải? Với tri thức của tiền nhân, dùng sức lực cả đời, soạn lại "Phá khí quyết" nhất thiên...

Phá khí quyết.

Một giọt mồ hôi lạnh từ trán Đỗ Trần chảy xuống.

- Thiếu gia, ngài làm sao vậy?

Dịch Cốt kinh ngạc hỏi, hần thuận mắt cũng thấy được câu nói kia trên tầng thứ hai của thánh khí "Phá khí quyết? Lamipadi! Chẳng lẽ nó có thể bất kể chênh lệch cấp bậc mà phá giải thánh khí đã nhận chủ sao?

Hoa lạp!

Tay Đỗ Trần có chút run rẩy, không cẩn thận làm rơi chén rượu trước mặt, hồng tửu tung tóe ra xung quanh, Đỗ Trần vô lực phát phát tay.

- Dịch Cốt trước tiên ra ngoài, ta phải yên lặng một chút.

Dịch Cốt vừa mới chuyển thân, hần lại lớn tiếng quát:

- Nhớ kỹ, vừa rồi cái gì người cũng đều không thấy!

"Phá khí quyết" ba chữ này đã khiến cho Dịch Cốt hiểu được việc này quá nghiêm trọng, hần ngưng trọng gật đầu:

- Thiếu gia yên tâm, có tinh thần khế ước của tiểu thư, cho dù ta có tâm nói linh tinh, cũng không dám.

Đỗ Trần hai tay luồn vào trong mái tóc dài màu vàng, gãi gãi đầu, cười khổ nói:

- Mẹ nó, chuyện lo lắng nhất đã xảy ra... ai, người trong đấu thần thế giới không phải trư, thánh khí lưu chuyển ngàn năm, dám chắc sẽ có người nghiên cứu làm sao phá giải thánh khí, ở đây, thánh khí là quyền lợi, là tài phú, là sắc đẹp... đáng chết, vì vậy, cũng nhất định có người nghiên cứu làm sao phá giải thánh khí, nếu không, bọn họ thật sự là xuẩn trư, có thể thất bại nhiều lần, rất nhiều người đều buông bỏ. Nhưng, cũng có người đã thành công...

Tâm Đỗ Trần tựa hồ rơi vào giữa băng giá, kỹ thuật của mình độc hưởng có thể bị người khác phân hưởng, vậy cũng có nghĩa ích lợi của mình cũng có thể bị người khác lấy mất! Sao không khiến lòng hần phát lạnh?

Mặc dù hần trong lòng sớm đã có chuẩn bị, nhưng cũng không dễ chịu khi thấy ba chữ "Phá khí quyết", trong lòng khó có thể tiếp nhận.

Lương đại, xoa cái trán, Đỗ Trần lẩm bẩm:

- Không phải rất cao cấp! Kỹ thuật của "Phá khí quyết" khẳng định sẽ không rất cao cấp! Sư phụ đạo môn nói qua, phát triển của tảo, đi trước kỹ thuật khai tảo. Sau khi có tảo! Một thời đại kỹ thuật thì mở một thời đại tảo.

- Đông!

Hắn vỗ mạnh vào bàn, kiên định, nhưng nói như an ủi chính mình:

- Đúng vậy, tòa nghiệp nơi này kỹ thuật lạc hậu so với địa cầu ít nhất năm trăm năm, không thể dưới tình huống không có tòa thể mà nghiên cứu kỹ thuật phá giải thánh khí tòa, với trình độ kỹ thuật bây giờ, bọn họ muốn theo kịp lão tử thì cần năm trăm năm nghiên cứu kỹ thuật nữa. Có khi phải đi mất ngàn năm! Ta không cần lo lắng, không cần...

Đỗ Trần còn nhớ kỹ, sư phụ đạo môn (trộm) cũng cho hắn một cái ước lệ "Kỹ thuật của một thời đại thì mở khóa một thì đại" - một cái bảo hiểm to lớn rất đơn giản, giao cho Đỗ Trần mở, hắn dám chắc biết trước tiên phải "Chàng châm" (đánh kim - ổ khóa, ống trục). Nếu giao cho đạo tặc cổ đại, bọn họ thậm chí ngay cả chàng châm là gì đều không biết, vậy làm sao mà khai tòa? Bằng năng lực tri thức của bọn họ, phải mất bao nhiêu năm mới có thể nghĩ được, tòa tâm tròn cùng tòa tâm trụ thì chàng châm là gì? Mười năm? Trăm năm? Hay là cả ngàn năm? Thậm chí có thể là vĩnh viễn đều không mở ra.

Đỗ Trần có thể dụng tính mạng của hắn khởi thệ, trước kia thì đại phát triển sáng xuất xoa tòa tâm tròn, người của đấu thần thế giới không có khả năng hiểu được cái gì là vòng chàng châm! Tự như không hiểu phép toán, căn bản không có khả năng dùng phương pháp tinh vi để giải quyết vấn đề! Nghĩ vậy, trong lòng Đỗ Trần cũng nhẹ nhàng một chút, trong đầu nhớ lại lịch sử khóa, một màn kiếp trước cũng xuất hiện trong đầu hắn.

Cô nhi viện cháy lớn, hắn chạy thoát rồi lưu lạc trên đường phố, làm hành khất trộm vặt để sống... Một đêm mưa to, hắn đói quá, đưa tay trộm tiền của một tiểu lưu manh, kết quả bị cắt đứt ba đốt ngón tay, lại bị tiểu lưu manh bắt tới bang hội, cưỡng ép nhập vào bang, được phái giả làm cháu của lão thái thái, giả làm đáng thương, trên đường phố hành khất lừa tiền.

Ai cũng không nghĩ tới, không phù hợp với y học thường thức hắn bị cắt đứt đốt tay lại nhanh chóng phục hồi như cũ... hắn bị lão đại của bang hội mang tới trước mặt một lão nhân, lão nhân sờ sờ hai tay hắn, rồi mang hắn đi... mười năm sau, đạo môn nhất mạch thanh mật dần sơ, danh danh kinh tân đạo tặc "Yến tử lý tam", lại sinh ra một thần thủ tu luyện tới "Bốn mươi tám linh" cảnh giới, hơn nữa đạo môn các mạch đồn đại, từ sau tổ sư gia cũng chưa có ai có thể đạt tới "Bảy mươi hai linh" Cảnh giới, có lẽ, đó chỉ là truyền thuyết...

Lại qua ba năm! Thần thủ này bằng vào "Thần thuật" độc bộ thiên hạ, dựa vào "Tỏa thuật" mật kỹ thủ giới của tất cả các đại môn phái đạo môn, phá giải "Thiên địa càn khôn tỏa" khó khăn nhất trong thuật khai tỏa... cuối cùng bị các đại môn phái đuổi giết, Đỗ Trần chạy tới một gian miếu đổ nát, gặp một lão đạo sĩ luộm thuộm, nhưng tặc nhãn đáng chết của hắn, cơ hồ không chịu dời chú ý tới ngọc bội cổ xưa tới hơn ngàn tuổi bên hông lão, tiếp theo, chuyện xưa không thể không nói của trăm thế ác nhân cùng "Bồ Đào" bắt đầu...

Lắc lắc đầu, đuổi đi trí nhớ, Đỗ Trần lại cầm lấy hộp thánh khí nhỏ xem xét cẩn thận:

- Hừ, một kiện lục cấp thánh khí mà thôi, phá khí quyết của ngươi để nó trở thành nan đề, nhưng nó trong mắt lão tử, chỉ là món đồ chơi! Chỉ là một món đồ chơi thấp hèn rất bình thường.

Tiện tay bỏ hộp thánh khí qua một bên, Đỗ Trần lại lấy ra mấy tờ giấy.

- Ân, trước tiên ta đoán một chút, có thể tấn cấp cửu cấp đấu thần, người phá giải tầng thánh khí thứ nhất, dám chắc không phải Steven xú tiểu tử này! Ta không tin một kẻ từ khi sáu tuổi đã nhìn lên thị nữ tắm rửa có thể là người đầu tiên trở thành cửu cấp đấu thần.

Đây là một phong thư Mayfair lưu lại, chỉ một phong thư, khiến Đỗ Trần không khỏi suy nghĩ:

- Vậy Angius sao? Tên ngu ngốc cũng có cái hi vọng gì, kẻ có hy vọng là Charles! Ân, Charles, thấy di ngôn của mẫu thân, còn tầng thánh khí thứ hai sẽ khiến ngươi kinh ngạc? Trước tiên hãy kinh ngạc một chút đã.

- A a! Mayfair thật thú vị.

Đỗ Trần trong lúc nhất thời đối với vị "Mẫu thân chưa gặp mặt này" thiện cảm tăng lên nhiều! Nhìn qua! Nàng tuyệt không phải một tên gia trưởng cổ hủ như Angius, mà là một quý tộc phu nhân có tâm tính nữ

tử.

- Kinh ngạc đủ rồi chứ? Tốt, tiếp tục nói! Mặc kệ có phải là Charles hay không, dù sao người đều là nhi tử của ta.

- Ai, nói thế nào đây? Thứ đồ này vốn không nên cho người, thứ này quá nguy hiểm! Nhưng di mệnh của tổ tiên lại không thể không tuân thủ, phá khí quyết phải có một truyền nhân có huyết mạch tổ tiên, cho nên, ta chỉ có thể giao thứ có thể mang đến tai nạn giao lại cho nhi tử, tha thứ cho ta, nhi tử thân ái của ta.

Hắn tiếp tục nhìn lại.

- Bây giờ người có thể nghĩ ra một chút rồi chứ? Mẫu thân không phải là phu nhân quý tộc bình thường trong tưởng tượng của người, bất quá mẫu thân làm cái gì, người không nên hỏi tới, hơn nữa cũng không có ai có thể trả lời người, bây giờ hãy nghe ta nói chính sự.

- Thánh khí truyền lưu nhân thể ngàn năm, không người có thể phá giải bí mật của nó, nhưng những người nghiên cứu bí mật của thánh khí trước sau nối nghiệp, tổ tiên ta cũng là một trong số đó, mà phá khí quyết là những kết quả nghiên cứu mà tổ tiên đã tích lũy cả ngàn năm. vì phá khí quyết này mà xảy ra rất nhiều chuyện, rất nhiều rất nhiều tai nạn, tai nạn kinh khủng! Bây giờ, y theo di mệnh của tổ tiên, phá khí quyết hẳn là do người kế thừa! A a! Di mệnh của tổ tiên, phá hắc huyền phải lưu cho hậu nhân. Nhưng mẫu thân biết, bây giờ ai có phá khí quyết, sẽ gặp một hồi tai nạn kinh khủng! Cho nên mẫu thân không dám chống lại di mệnh tổ tiên mà làm chút tiểu xảo...

- Vốn phá khí quyết hẳn chia làm hai bộ phận, một bộ phận theo tín thư này được người xem, chờ người nghiên cứu thông suốt, có thể phối hợp với cửu cấp dấu khí mở tầng thánh khí thứ hai, từ đó mà có được toàn bộ phá khí quyết. nhưng mẫu thân không muốn thấy một hồi tai nạn đáng sợ. Cho nên giấu đi thánh khí quyết, hơn nữa lưu lại tin tức.

- Hi hi! Nhi tử của ta, người hãy nhìn rõ ràng, mẫu thân đã nói cho người chuyện phá khí quyết, hơn nữa cho người tin tức, chờ người sau khi nhìn thấy tổ tiên, đừng nói mẫu thân làm trái tổ mệnh a. Tốt lắm, người bây giờ hẳn là thấy buồn cười? A! Mẫu thân cho người hai lựa chọn, đầu tiên, chôn chặt chuyện này trong đáy lòng, sau này nói cho hậu nhân của người. Dù sao tin tức mà ta lưu lại người cơ hồ không có khả năng tìm lại, như vậy người cũng không phải cho tổ tiên một cái công đạo.

- Thứ hai, tìm được tin tức mà mẫu thân lưu lại, mà có được toàn bộ phá khí quyết nhưng nếu người lựa chọn đường này, mẫu thân cảnh cáo người, đây có thể là con đường không có đường về (lộ vô hồi), ngày sau hoặc có thể phong thần thành thánh, nhưng rất có thể là vạn kiếp bất phục... vận mệnh của người, không thuộc về nhân loại - người sẽ trở thành người của vận mệnh nữ thần.

Thư chỉ có vậy, Đỗ Trần cảm giác rất rõ khó khăn của Mayfair, tổ mệnh phải nói lại cho hậu nhân, nhưng lại không muốn nhi tử của mình gặp phải nguy hiểm...

Bất quá cuối cùng trong nội tâm Mayfair, lòng yêu con chiếm thượng phong. Bởi vì nàng đích xác lưu lại một tin tức mà căn bản Charles không có khả năng phát hiện, như vậy, cho dù Charles có muốn đi trên con đường thứ hai, hắn cũng không có biện pháp có được tin tức.

Nhưng Đỗ Trần lại cười rộ lên, tin tức này là gì chứ, hắn đã biết rồi.

Tổ lăng Shigeru! Mộ thất của Mayfair, rêu!

Chỉ hướng đại thảo nguyên Mc Allen.

- Dịch Cốt, người có thể vào.

Đỗ Trần gõ ám hiệu, nhìn Dịch Cốt tiến vào, hắn đưa bức thư ra trước mặt hắn:

- Người là tùy tùng thân tín của ta, chuyện này không cần dấu người, xem đi, sau đó nói cho ta biết, bên trong Da Tát giáo sao không có tin tức về phá khí quyết?

172. Phát Thệ Sẽ Không Ly Khai Nữa!

Dịch Cốt cầm lấy tín chỉ trong tay Đỗ Trần, liếc mắt một cái...

Đột nhiên, độ âm bên trong tiểu thính bắt đầu giảm xuống, thậm chí Đỗ Trần còn cảm thấy một cổ hàn ý âm sâm, loại cảm giác này tựa như có một đạo phong âm lạnh lẽo đặt lên cổ, chỉ cần đẩy nhẹ, máu đỏ sẽ lập tức phun ra.

Có lẽ bởi vì tin tức trong thư quá rung động, Dịch Cốt nhất thời thất thần, khiến cho khí tức ẩn tàng lộ ra một chút.

Bất quá Đỗ Trần hoàn toàn hiểu được, rung động của tin tức Phá Khí huyền tại đấu thần thế giới, càng hiểu sự phản ứng của Dịch Cốt, nếu tin tức trong tín chỉ là thật, cấp bậc không quan trọng cũng có thể thu được thánh khí, đối với một vị đấu thần, nhất là như một vị đấu thần nhiều năm dừng ở cửu cấp đỉnh phong mà nói, không thể nghi ngờ là một rung động thật lớn, hoặc là một dự hoặc vô cùng.

Thật lâu sau, Dịch Cốt thở ra một hơi:

- Thiếu gia, ta đã thất thố! Bất quá thật sự quá khiến người ta khiếp sợ! Nếu thật sự tồn tại một thiên Phá Khí huyền, thật sự dùng loại phương pháp này thu được thánh khí, vậy sợ rằng tất cả cao cấp đấu thần đều sẽ điên cuồng! Một khi Phá Khí huyền công khai, nhất định khiến cho một trận đại hỗn loạn nhằm vào thánh khí không tiền khoáng hậu.

Chờ Đỗ Trần gật đầu, Dịch Cốt tiếp tục nói:

- Ta chưa bao giờ nghe nói qua tin tức có liên quan tới Phá Khí huyền, vốn nghiên cứu từ xưa tới nay có rất nhiều, nhưng cho tới giờ không có một người thành công, cho nên bất quá nếu nói nó là do thánh nữ Mayfair lưu lại. Vậy, sợ rằng đây là chỉ có người kế thừa các vị Da Tát giáo chủ đời trước mới có tư cách biết bí mật này! Hơn nữa giáo hội đối với bí mật của giáo chủ quản lý dị thường nghiêm ngặt, nếu thành viên chúng ta biết chuyện không nên biết, nhất luật đều xử theo hắc ám thánh hình, cho dù thân phận cực cao như ta là thánh đồ cũng không có ngoại lệ.

Đỗ Trần nghe ra một loại ý tứ khác của Dịch Cốt, cười nói:

- Ta cho người quyền lợi biết chuyện này, nhưng ngoài trừ người ra, còn có Bác Bì, ta không hi vọng bất luận kẻ nào biết chuyện này! Hiểu chưa? Với danh nghĩa Da Tát!

- Lạp Mễ Mạt Đế Tổ! Cảm kích ngài, đại ngôn nhân của Da Tát thần.

Dịch Cốt cúi đầu thật sâu.

- Nếu quả thật chỉ có giáo chủ mới có thể biết bí mật này, vậy Phillip đã làm giáo chủ gần mười năm, hẳn nhất định cũng biết sự tồn tại của Phá Khí huyền! Tổ chức mà Phillip thần phục cũng biết chứ?

"Theo lời mẫu thân, có được Phá Khí huyền sẽ gặp phải một tai nạn cực kỳ kinh khủng, vậy tai nạn là chỉ cái gì... "Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội" quả thật là một tai nạn, nhưng được gọi là cực kỳ kinh khủng sao? Không, hẳn là không đơn giản như vậy..."

Đỗ Trần liên tiếp hỏi chính mình mấy vấn đề. Đột nhiên, hắn nhẹ nhàng nhìn lại tín chỉ mà Mayfair lưu lại. Bạch chỉ tung bay, bông tuyết hiện ra, cả tín chỉ biến thành băng phiến. Đỗ Trần động tay.

Băng phiến nát bầy, tín chỉ cũng hóa thành bụi.

- Thiếu gia, đấu khí của ngài lại tiến bộ rồi, đã đạt tới tam cấp đỉnh phong.

Thời gian này Dịch Cốt, tùy thời chỉ đạo Đỗ Trần học vũ kỹ.

- Bất quá ngài dùng đấu khí quá mức chú ý vào hình thức hoa lệ, mà không có tính sát thương lực. Nếu...

Đỗ Trần nở nụ cười:

- Người nói phi thường chính xác, không hổ là cao thủ cấp tông sư! Vậy, người xem bản lĩnh phá giải thánh khí của ta ra sao?

Trong nháy mắt, hai tầng thánh khí đều bị Đỗ Trần dùng Liên Hoa nội kinh mở ra, cũng quả nhiên, bên trong trống trơn, nhưng hai tay Đỗ Trần phát phát, "Ba ba" thánh khí bị tháo thành linh kiện, không thể phục hồi như cũ! Ít nhất không cách nào nghĩ tới linh kiện này vừa rồi còn là một cái hộp.

Dịch Cốt mặc dù đã thấy qua thủ đoạn phá giải thánh khí của Đỗ Trần, nhưng lúc này lại có chút... nổi da gà.

Một bộ phận tính mạng, tượng trưng thực lực, bốn sự sinh tồn của đấu thần tại tam đại lục - thánh khí, trong tay thiếu gia lại yếu như thế, khinh thường như vậy, có thể tùy ý như vậy sao?

- Thần kỹ của thiếu gia, thật là thần kỹ sư phó. Kỳ thật Dịch Cốt không dám bình, cũng không có nhãn lực bình phẩm.

- A, hãy đi đi, để Harry tăng tốc độ, lúc mặt trời lặn hôm nay, ta muốn tới cảng Antwerp.

Đỗ Trần phát phát tay, ngồi trên ghế tiện tay rút một quyển sách trên giá xuống, chờ khi Dịch Cốt đi tới cửa, Đỗ Trần vuốt mũi nói:

- Phá Khí huyền tính là cái gì chứ? Hừ, người nếu coi trọng cao cấp thánh khí, giao cho ta, ta có thể giúp nó biến thành thánh khí vô chủ, tùy người nhận chủ cấp bậc gì cũng đều có thể.

Dịch Cốt hai vai run lên, đi ra ngoài.

Đỗ Trần đột nhiên thở dài, trong lòng hắn rõ ràng, chính mình mặc dù không lo lắng Dịch Cốt biết được năng lực của chính mình, nhưng không cần phải mãi vô trước mặt Dịch Cốt! Nhưng Đỗ Trần lại làm như vậy, hắn muốn thấy ánh mắt kinh ngạc, thần thái khiếp sợ của Dịch Cốt cửu cấp đỉnh phong đấu thần. Như vậy một chút bất an mà Phá Khí huyền tạo ra cho hắn mới tiêu trừ đi được.

Năng lực đại biểu cho ích lợi, Đỗ Trần ở kiếp trước khổ học hai mươi mấy năm, vốn tưởng rằng chính mình thành một vị "Tinh anh". Nhưng hắn chuẩn bị dùng sơ học tác nghiệp, trong lúc nhận được ích lợi lại đột nhiên phát hiện sở học của mình bị người khác nghiên cứu nhiều năm. Trong khi đó họ âm thầm không nói cho người một câu... trong lòng còn có thể an ổn sao, nếu thật gặp phải tình huống này thì phải tra cho rõ người viết nên Phá Khí huyền này là ai, Đỗ Trần muốn hỏi một câu. "Huynh đệ, thần kinh của người có đúng là quá thô thiển không?"

Mayfair a! Người lưu lại cho ta một nan đề thật lớn.

Đỗ Trần cười quái dị, trước kia hắn tìm kiếm Mayfair, là vị "Trăm việc thiện hiếu là việc đại thiện", hai là tổ chức thần bí kia của Phillip bức bách! Bây giờ, hắn lại có một lý do, một lý do càng thêm nguyên vẹn...

Phải tra ra Phá Khí huyền rốt cục phát triển tới trình độ kỹ thuật nào, nếu không Đỗ Trần thật khó ăn ngon ngủ yên.

Á Long liền trên bầu trời cấp tốc bay lượn, với tốc độ bây giờ, rất nhanh có thể tới thủ phủ lãnh địa sông New Zealand, cảng Antwerp.

Buổi đêm, Đỗ Trần mới buông bộ sách nói về trị quốc - di huấn của thánh Bowen của Lanning rồi đi tới bên cửa sổ, từ trên không trung cao ngán thước nhìn xuống đất đai phía dưới, đất đai của mình.

Trong lòng tính toán chuyện gần đây, Đỗ Trần đột nhiên cười:

- Không biết, phì lang Andy thế nào? Thả dây dài, mới có thể bắt được đại ngư? Không, thả phì thính, mới có thể đổi lại một phì ngư thật to! A, thật là có chút nhớ Andy a.

- Francis chủ nhân, ta thật sự nhớ ngài.

Andy kêu ra một tiếng kêu phát ra từ phế phủ, nhưng trả lời hắn là một tiếng "Đương" trầm muộn! Cửa sắt bị đóng chặt lại, mà nó bị buộc chặt cố định trên đai để làm thí nghiệm. Cái bụng mập mạp nổi lên như một núi nhỏ.

Brockman, Fancino hai lão bằng hữu gần đây đã khiến Andy giảm hơn mười cân, mặt anh lùnh nhìn Andy. Nhưng Andy chỉ thấy hai bóng đen âm trầm kinh khủng ở phía trước. Tình hình này, khiến cho hắn không lạnh mà run.

Nhưng bọn họ cũng không phải là kinh khủng nhất. Phía sau Brockman, mấy người mặc áo bào trắng, trên mặt mang theo mặt nạ cổ quái vừa nhìn đã biết không phải người tốt! Mà trong tay bọn họ cầm những thứ đồ vật đủ để dồn mình vào chỗ chết.

Lão nha thứ, cương cốt tiên, quát cốt đao, thứ châm, bì sủy tử...

Andy mở rộng miệng:

- Hắc hắc, ta nói các ngươi không thể đối với ta như thế, ta không phải là cái loại đồ vật trong tưởng tượng của các ngươi...

- Brockman đại nhân, đây là số 6 mới sao?

Một người mặc áo bào trắng tiến lên, néo néo người Andy, chần chờ:

- Ân, khí thế phi thường cường đại, nhưng thực lực của hắn... lạ nha, dựa theo tư liệu thực nghiệm của đại nhân Phillip, không xuất hiện loại biến hóa này a! Quả thực là quá loạn, căn bản là một tác phẩm hoàn toàn thất bại.

Brockman nói:

- Hạng mục thực nghiệm cụ thể của đại nhân Phillip ta cũng không rõ lắm, bất quá thật đáng tiếc, con phỉ lang này thật sự là số 6, ta từng nhìn thấy nuốt tinh thạch số 6.

- A, Brockman đại nhân, ta cũng không có ý tứ hoài nghi ngài, chỉ là con lang này thật sự quá cổ quái. tác phẩm cổ quái.

Tay của người mặc áo bào trắng thủ thế, như là nói với Brockman:

- Mục đích cuối cùng của tổ hợp dị thú là lấy sáu khỏa tinh thạch phân biệt để vào trong cơ thể dị thú, từ từ hấp thu đặc tính của chúng tộc dị thú, cuối cùng lấy số 1 làm chính tổ hợp lại một thần sủng cường đại.

- Số 6 tinh thạch trước khi để trong cơ thể Ngư Nhân vương, đã hấp thu rất nhiều đặc tính dị thú, nhưng sao đặc tính này lại không có chút phản ứng trên người Andy?

- Ta nghĩ, hắn đã phản ứng, ít nhất Andy nói được hai mươi mấy loại ngôn ngữ của dị thú! Hơn nữa khí thế cường đại.

Người áo bào trắng trầm ngâm chốc lát, nói tiếp:

- Không có khả năng chỉ có vậy, dưới tình huống bình thường Andy bây giờ hẳn có thể bay lượn, khứu giác truy tung, tinh thần trao đổi, sinh tồn trong độc khí... trọng yếu nhất là, nó ít nhất có thực lực kinh khủng của thất cấp dị thú.

Andy vừa nghe, nở nụ cười, lắc lắc cái đầu đầy thịt béo nhưng nhúc của nó:

- Ta Chris Andy, sủng nhi của nguyệt thần nữ, cường đại vô cùng! uy thế của ta khiến cho dị thú sợ hãi! Ta không phải rác rưởi.

Nhân viên thực nghiệm vốn không có đáp lại Andy, vẫn nói:

- Quên đi, con phỉ lang này quá kém, đại nhân Phillip nhất định sẽ không hài lòng! Chúng ta chuẩn bị thực nghiệm, lấy số 6 từ cơ thể nó ra, mặt khác tìm một dị thú khác làm mẫu thể.

Thấy nhân viên thí nghiệm cầm các loại công cụ bước tới, cái đuôi ngắn của Andy run lên, tượng như một tiểu cầu đáng yêu - đây là công lao của quần gia Tuyệt Bĩ nhân Harry sao?

- Hắc, các ngươi muốn làm gì? Ta vừa rồi nói sai rồi, ta là rác rưởi, ta rất ngoan, ta rất nghe lời, ta có giấc mộng, có khẩu vị...a.

Trong một tiếng kêu thảm thiết của Andy, nhân viên áo bào trắng ngạc nhiên nói:

- Thần a, sao có thể! Số 6 hiển nhiên đã hoàn toàn dung hợp với tác phẩm rác rưởi này... loại tình huống này chúng ta là trợ thủ không thể xử lý. Brockman đại nhân, ta đề nghị lập tức mang Andy tới bên kia đại thảo nguyên, mời đại nhân Phillip xử trí.

Bọn họ không có phát hiện, số 5, số 5 rõ ràng bị Andy nuốt cũng có trong thân thể phì lang, trong lúc này, số 5, số 6 đã hoàn toàn dung hợp với Andy.

Luyện kim thiên tài Phillip tổn hao tâm huyết vào kế hoạch cố gắng chế tạo một tổ hợp dị thú dùng trong chiến đấu hoàn mỹ không chút tỳ vết, cường hãn vô cùng, khi Andy ăn đi hai khối tinh thạch, kỳ thật đã bắt đầu...

Brockman âm lãnh thoáng nhìn qua Andy:

- Tốt, chuẩn bị nhân thủ cùng xa liền cho ta, ta tự mình áp tổng thứ rác rưởi này tới đại thảo nguyên.

- Tuân lệnh, Brockman đại nhân! Bất quá ta cùng mấy vị trợ thủ sẽ làm bạn đường của ngài, bởi vì Phillip đại nhân nếu thấy chúng ta đưa tới cho hắn một thứ... rác rưởi, hắn sẽ phát hỏa! Trên đường, chúng ta sẽ tiến hành một chút cải tạo với Andy, để cho nó phù hợp với ý nguyện của đại nhân Phillip...

Không lâu sau, từ trong rừng cây xuất hiện một xe ngựa màu vàng, bên trong xe, tiếng kêu ai oán từng tiếng từng tiếng vang lên.

- Không muốn, ta Chris Andy, là ... giấc mộng,... khẩu vị... trời ạ, Francis chủ nhân, Andy thề, nếu ngài có thể cứu Andy, Andy đời này không khi nào rời khỏi bên người ngài. Ta sao lại rời ngài chứ, Harry đại nhân.

Trong lúc này, Đỗ Trần đã tiếp đón sự hoan hô của bình dân, lại ban hành mấy pháp lệnh mới, sau đó rời đi tới đại thảo nguyên Mc Allen.

Điều hành một phương lãnh thổ không phải một chuyện một sớm một chiều, Đỗ Trần gần đây sau khi nghiên cứu lượng lớn sách hiểu rất rõ, cho dù có tài phú khổng lồ trợ giúp, muốn thay đổi mức sống của ba mươi vạn bình dân sông New Zealand cũng phải mất thời gian năm, mười năm xây dựng trụ cột kinh tế, nếu không, chỉ dụng kim tệ để đạt được sự giàu có bất quá chỉ là mây khói, sớm muộn cũng sẽ có một ngày sụp đổ.

Cho nên Đỗ Trần lúc này không có cải cách lớn trong lãnh địa, chỉ là làm một chút, an bài vài kẻ có thể tin tưởng, có tiềm lực vào trong chính phủ học tập.

Nhưng mấy pháp lệnh gần đây đã khiến cho bình dân sông New Zealand cảm kích vô cùng.

- Hắc, nghe nói chưa? Đạo mệnh lệnh thứ nhất của lĩnh chủ đại nhân là hai bên sông New Zealand không thể có một cô nhi, lĩnh chủ đại nhân đã thành lập hơn mười cô nhi viện.

- Sớm nghe nói rồi, tin mới nhất bây giờ là lĩnh chủ đại nhân đã phát minh một từ mới, gọi là cái gì mà công trình hi vọng, để cho bọn nhỏ trong lãnh địa đều được đi học, ha ha! Hai tử nô đãi cũng có thể đi, hơn nữa chỉ cần thành tích tốt, có thể thoát ly nô dịch.

- Được, tin tức của người cũng quá nhanh, mệnh lệnh mới nhất của lĩnh chủ đại nhân nhân từ, là dùng kim tệ của mình cải tạo sông New Zealand, để chúng ta không chịu thủy tai nữa.

- Ca ngợi lĩnh chủ đại nhân Francis, ha ha, lĩnh chủ đại nhân năm nay mười sáu tuổi, hắn còn có thể làm chủ nhân của chúng ta hơn năm mươi năm nữa. Trời ạ, điều này thật sự quá hạnh phúc.

Bình dân hai bên bờ New Zealand mừng vì bọn họ có một vị lĩnh chủ nhân từ, cuộc sống sau này có hy vọng tươi sáng! Trên khắp tám trăm dặm lãnh thổ, thanh âm hưng phấn không dứt. Nhưng trong lúc đó, lĩnh chủ đại nhân của bọn họ về mặt ai oán, không ngừng đánh giá khắp nơi, hơn nữa hai chân không ngừng vận vẹo, hai tay lại không ngừng sờ mông...

Chẳng lẽ chủ nhân có việc gấp? Harry cơ lĩnh bắt đầu tìm một cái bò.

Nhưng Đỗ Trần trong lòng cuồng hô:

- Mẹ nó, mông đít sao lại ngứa ngứa thế chứ! Chẳng lẽ tại thảo nguyên phụ cận, ngay cả quỷ ảnh đều không có, lại có việc thiện có thể làm sao?

173. Đêm Tối, Thảo Nguyên, Thảm Sát Toàn Dân

Harry cung kính long trọng dâng lên quá đầu - khăn tay, Đỗ Trần liếc mắt, thuận tay đặt Alex vào trong lòng, sau đó nhìn lại.

Gò đồi trên đại thảo nguyên Mc Allen so với giải đất Lanning để quốc cảnh sắc quả nhiên bất đồng, nhìn chung quanh, trước mắt hiện ra màu cỏ xanh biếc trải dài vô tận, trời xanh mây trắng, cỏ xanh, gia súc béo tốt, cảnh sắc đại thảo nguyên giao với đường chân trời, từ xa nhìn lại có vài phần mê mẩn.

Lúc này thời tiết đã là cuối thu, khắp nơi cỏ xanh từ nam chí bắc, chuyển từ xanh sang vàng. Ở phía bắc xa xôi, nơi phía chân trời có một những chấm nhỏ màu đen, đó là khu dân cư tụ tập đông đúc của đế quốc Mc Allen, mà nhìn về phía nam, một tòa tiết bảo nguy nga được dựng nên, liên miên hơn mười dặm, mặc dù Đỗ Trần đã rời xa thiết bảo hơn trăm dặm, nhưng vẫn mơ hồ thấy được một loạt cương thiết to lớn của hùng quan bất bại - trọng trấn quân sự hàng đầu của Lanning, Thao Hải thiên quan.

Nam có hùng quan, bắc là quê hương của thú nhân Mc Allen, lại gần là cỏ xanh một màu, gió thu thổi tự do trên thảo nguyên, thân trong cảnh đẹp, nhưng Đỗ Trần lại nhức đầu:

- Đáng chết, nơi nào có việc thiện có thể làm chứ? Trời đất bao la, việc thiện lớn nhất, nhưng việc thiện phải làm thế nào?

- Thiếu gia, ngài tìm gì sao?

Harry ngẩng đầu nhìn sắc mặt cổ quái của chủ nhân, không khỏi đặt câu hỏi.

- Dịch Cốt, người có phát hiện phụ cận có tình huống dị thường không?

Chờ Dịch Cốt nhìn thảo nguyên trông trải xung quanh, rồi lắc lắc đầu, Đỗ Trần lại nói:

- Harry, cái mũi của người có ngửi thấy gì không?

Harry cố gắng ngửi mùi gió thu nhẹ nhàng khoan khoái của đại thảo nguyên, cũng lắc lắc đầu:

- Chủ nhân tôn quý, Harry ngửi được mùi cỏ, phụ cận ngoại trừ một chút cỏ thơm cùng động vật nhỏ, cái gì đều không có! A, được rồi, Harry vừa mới xem bản đồ, mặt đông cách đây không xa có một con sông nhỏ, gọi là sông Coulomb! Theo sông Coulomb đi về phía bắc, chúng ta có thể tới trạm thứ nhất, khu chiến phủ (khu tomahawk).

Alex đột nhiên gật gật đầu:

- Ân, chiến phủ, vũ khí của nhất lưu cao thủ.

- Xú tiểu tử, đừng khoác lác nữa.

Đỗ Trần cười ẩn vào cái trán của nhi tử, lại xác nhận một lần nữa xung quanh không có cơ hội làm việc thiện, sau đó cười nói:

- Đi thôi, chúng ta trước tiên tìm sông Coulomb! Được rồi, chúng ta đã tới đại thảo nguyên, cũng để cho hai vị lão tổ mẫu hoạt động một chút.

Lucy cùng Lily từ trong Liên Hoa bước ra, lại thản nhiên hít một hơi, làm một người bình thường là tốt rồi, hơn nữa các nàng thở dài tràn ngập vô tận sầu bi.

Lucy quỳ trên mặt đất, nhẹ nhàng vuốt ve cỏ dưới chân, thở dài:

- Ai, cảnh sắc đại thảo nguyên cơ hồ không có gì biến hóa! Jolie trung tướng có được táng ở đây, cũng không tính...

- Hai vị tiểu thư, chúng ta đi thôi. Theo tin tức các người cung cấp, địa điểm năm đó Jolie trung tướng cùng tổ tiên Shigeru đánh một trận hãn là ở phía bắc cách nơi này chừng sáu trăm dặm ngoài khu trồng

trận! Rất xảo hợp chiến thần đại hội Auerbach cũng sẽ tổ chức ở đó, nếu chúng ta thuận lợi, trong vòng bốn ngày có thể tới.

Lucy gật gật đầu, kéo tay muội muội đi ra sau Đỗ Trần, Lily đột nhiên kinh ngạc nói:

- Francis, người sao không dùng Á Long liền bay tới?

- A! Nếu ta sử dụng Á Long liền, sợ rằng không quân Mc Allen sẽ biết Francis ta tới, Á Long liền thật sự quá dễ nhận diện...

Đỗ Trần nhìn ánh mắt nghi hoặc của hai tỷ muội, giải thích:

- Lúc này đây, chúng ta là ẩn danh tiến vào đế quốc Mc Allen. Ân, một khoảng thời gian này, hai vị tiểu thư gọi ta là Đỗ Trần, được không.

- Đỗ Trần? Hai âm tiết thật cổ quái!

Lily cười cười, lại hỏi:

- Tại sao?

- Ai, muội muội, bây giờ là Văn Thần lịch năm 1278 rồi.

Lucy thay Đỗ Trần trả lời:

- Quan hệ của loài người bây giờ cùng thú nhân tộc so ra kém chúng ta khi xưa. Năm đó, chúng ta là chiến hữu thân thiết kẻ vai tác chiến chống cường địch! Còn bây giờ, Mc Allen cùng Lanning cơ hồ là địch quốc sinh tử... gần đây ta xem trong thần ma lục, gần hai trăm năm qua, đại quy mô chiến dịch có hơn mười vạn người tham gia giữa Lanning cùng Mc Allen xảy ra hai mươi bảy lần, hai nước bây giờ mặc dù mặt ngoài tựa hồ hòa bình, nhưng trên thực tế, song phương đều chuẩn bị diễn ra chiến dịch thảm khốc...

- Ta hiểu rồi, Francis là bá tước lĩnh chủ của Lanning, nếu hắn dùng thân phận chính thức của mình tiến vào Mc Allen, mặc dù được đãi ngộ như ngoại quốc sứ thần, nhưng Mc Allen sẽ bí mật phái người giám thị hắn.

Lily nói.

Đỗ Trần nhún vai:

- Đúng vậy, ta muốn tại Mc Allen làm một vài chuyện riêng, không muốn bị người ta thấy, cho nên chỉ có thể ẩn danh tới đây.

- Cao thủ chính thức, không dấu tên.

Alex khinh thường bĩu môi:

- Nói cho người Mc Allen, ta, đại cao thủ Alex đã tới.

- Người tên xú tiểu tử.

Đỗ Trần nhéo nhéo chóp mũi nhitử, hắn đối với tính tình của hoạt bảo nhitử thật không có gì để nói.

- Người không cần dấu tên, bởi vì người căn bản không nổi danh.

Đỗ Trần vốn định chọc nhitử cười, nhưng không nghĩ tới, tiểu tử kia mở to hai mắt, nhưng hắn lại kiên định lắc đầu:

- Cái gì? Alex không đủ nổi danh sao? Không, ba ba nhất định nói xạo! Ba ba ghen ghét danh tiếng của đại cao thủ Alex.

- Tiểu tử này, a a!

Hai vị lão tổ mẫu đều bị tiểu tử kia chọc cười, các nàng ôm lấy Alex từ tay Harry, lại thân một cái, tiểu tử kia buồn bực cúi đi, đôi mắt to long lanh nhìn bầu trời, thần tình ai oán

Đỗ Trần cười ha ha nhìn nhitử, trong lòng lại nói thầm, bởi vì hắn càng tới gần sông Coulumb, mộng đất càng ngứa ngáy, chẳng lẽ việc thiện là ở sông Coulumb sao?

Trong lúc này thì, Harry nhảy dựng lên:

- Chủ nhân, Harry ngửi thấy! Ngửi thấy rồi, ha ha!

Hắn nâng hai cái chân ngắn mập mạp, chạy thẳng về hướng sông Coulumb, vừa chạy vừa kêu lớn:

- Chủ nhân, Harry đã hoàn thành nhiệm vụ của ngài, Harry ngửi thấy rồi, trong mùi nước sông Coulumb có mùi máu tươi.

Đỗ Trần trong lòng mừng rỡ, khó trách vừa rồi tại phụ cận phát hiện cơ hội làm việc thiện, nguyên lai quả đoàn sắp khai mở toàn bộ, phạm vi rà soát của bảo giám cũng khuyếch đại, thậm chí siêu qua phạm vi khứu giác của Harry.

Lập tức đuổi theo Harry, cảm nhận được mông dít càng ngứa, Đỗ Trần mừng thầm trong lòng, đây chính là một việc thiện không nhỏ.

- Không đúng, không phải chỉ thoang thoảng mùi máu tươi.

Cước bộ Harry chậm ại, có chút chần chừ:

- Chủ nhân, mùi máu tươi thật nồng nặc, chỉ là nước sông ngăn trở một bộ phận khứu giác của Harry, cho nên mới không có...lão thiên, đây là sao vậy?

Harry nhìn tình hình trước mặt tròn mắt há mồm.

Hai vị lão tổ mẫu đã thấy qua giết chóc cũng nhúu mày:

- Quá tàn nhẫn, bọn họ chỉ là bình dân của thú nhân tộc.

Dịch Cốt âm lãnh nhìn cảnh tượng sông Coulumb, không nói gì.

Đỗ Trần nhất thời không có tâm tình tốt để tìm việc thiện, cắn răng nói:

- Mẹ nó, quả thực không có nhân tính mà, ngay cả lão nhân cùng hài tử cũng không buông tha.

Trên mặt sông rộng tầm mười mét nổi rất nhiều thi thể, thi thể cũng không phải nhân loại. mà là của thú nhân, người Orc. Vóc người bọn họ không cường tráng, chỉ có vóc người cao ngang người trưởng thành, phần lớn gây trở ngại xương! Hơn nữa nghe nói người Orc là khuyến tộc cùng chủng tộc trí tuệ hỗn huyết mà thành người Orc. Bọn họ có thân mình nhân loại, có dung mạo của con người, còn có hai lỗ tai hướng lên trên...

Mặt khác còn có một điều không thể phủ nhận, người Orc có trí tuệ, có cảm tình. Khi sinh sản cũng biết dùng công cụ "...” so sánh với nhân loại, bọn họ là chủng tộc trí tuệ ngang hàng! Mà không phải trâu chó bình thường.

Hiện tại một chủng tộc bị diệt tuyệt.

Dọc theo sông Coulumb từ bắc tới nam, một cụm thi thể người Orc chậm rãi phiêu động, nhìn thoáng qua, lại có gần trăm người nữa! Hơn nữa trong đó phần lớn thi thể không còn trọn vẹn đầy đủ, cánh tay, chân, nội tạng.... thân thể lìa tán, nổi lên bềnh, phụ cận sông tràn ngập vị đạo của cái ác.

- Ừm!

Đỗ Trần nhảy vào trong nước:

- Harry, tìm thi thể đầy đủ, nhìn xem có còn người còn sống hay không.

Harry nhúu mày, bịt mũi nhảy vào trong nước, hai vị lão tổ mẫu do dự một chút, Lucy đột nhiên giao Alex cho Dịch Cốt, sau đó kéo tay muội muội nhảy theo. Ngay khi Dịch Cốt gặp khó khăn, Đỗ Trần nói: "Brook, người ôm Alex đi dò xét phụ cận, nếu có người tới thì nhắc nhở ta. Ai, trong khi cứu người, cũng phải cẩn thận, nếu không bị người thấy trong tình cảnh này, chúng ta nhảy xuống sông New Zealand cũng không tẩy hết oan trái.

Còn có không ít thi thể hài cốt từ thượng du trôi xuống, Đỗ Trần nhúu mày tìm kiếm những thi thể còn đầy đủ, trong chốc lát, Lily kêu lên:

- Fran Đỗ Trần, vị lão nhân này hẳn là còn sống, người mau tới đây.

Đỗ Trần lập tức rẽ nước đi tới, phối hợp hai vị lão tổ mẫu mang lão nhân may mắn còn sống vào bờ:

- Harry, chuẩn bị cấp cứu, mau.

Đỗ Trần cũng không quen người Orc, bắt quả từ hai vị lão nhân tóc hoa râm này, còn có hai mắt đầy nếp nhăn đang nhắm chặt lại cũng có thể thấy, tuổi của lão không nhỏ, nếu tính theo tuổi thọ của người, ít nhất cũng đã sáu bảy mươi tuổi.

Nhưng lão nhân quá năm chục tuổi này trên ngực còn cắm một thanh chủy thủy!

- Lão bá, tỉnh tỉnh

Đỗ Trần bắt đầu cấp cứu lão nhân, sau đó dùng thủ pháp cấp cứu học được từ đầu thần đảo, chậm rãi xem xét hơi thở của lão.

Trong lúc này, đột nhiên Đỗ Trần cảm thấy sau lưng nóng lên, một cỗ khí lưu sáng khoải bắt đầu xoay vòng, dần dần tách khỏi cơ thể, bay tới trước người lão nhân bị trọng thương.

Đây là cảm giác của Liên Hoa nội kinh, nhưng, chính mình không có dụng Liên Hoa nội kinh?

Đỗ Trần cảm thấy khó hiểu, nhưng trong khi lão nhân còn chưa có được cứu, hắn không dám phân tâm, chỉ dùng một cỗ thần niệm xem xét hướng đi của Liên Hoa nội kinh.

- Gì, Đỗ Trần, phía sau lưng người...

Lucy cùng Lily giật mình nhìn Đỗ Trần.

Dịch Cốt ở xa xa dò xét cũng nghe được thanh âm quay đầu lại, tiếp đó, hắn sửng sốt một chút. Mà Alex trong lòng Dịch Cốt cũng đột nhiên mở lớn miệng:

- Ba ba, nguyên lai là cao thủ! ẩn tàng.

Xa xa nhìn lại, hậu tâm Đỗ Trần phóng ra một vầng sáng màu vàng nhạt, vầng sáng hình hoa sen, lại tựa như mặt trời, nhu hoà tản ra đạo đạo sáng ngời, cũng không phải kim quang chói mắt, tựa như mềm mại, nhẹ nhàng vuốt ve hết thảy xung quanh.

Trong kim quang, lão nhân Orc chậm rãi mở mắt, theo đó quan sát, trước khi "Tử vong" xuất hiện trước mặt lão.

Cháu của lão đã bị bóng đen kia gior lên, xé rách...

Lão thê đã bị trăm mã đao, chém xuống đầu....

Bụi gai màu đen vừa chuyển khiến cho đầu lâu cùng huyết nhục của nhị đệ mơ hồ phún đầy ngực mình...

Các đồng bào dưới đồ đao chạy tứ tán, nhưng còn chưa chạy được vài bước, dưới ngân nguyệt hàn quang đã bị phân thi liệt cốt...

Đã chết! Tất cả đã chết, hôm qua còn cùng mình uống rượu hát ca, cùng thân nhân bằng hữu, đồng bào.. thường gió thu sáng khoải của đại thảo nguyên,... tất cả đã chết.

Lão đau xót trong lòng, cảm giác mê muội xông lên trán, khiến cho tâm của lão, như bị đao chém phải, hai hàng lệ bất giác chảy xuống.

Tiếp đó, "Một màn cảnh trước khi chết" hiện ra trước mắt lão nhân, hắc giáp võ sĩ hùng tráng cười nanh ác hướng về phía lão, khinh thường liếc mắt nhìn chủy thủ trong tay. Tiếp đó chẳng biết sao, chủy thủ chuyển hướng đâm vào ngực lão nhân. Sau đó hắc giáp võ sĩ rống to điếc tai nhức óc:

- Đuổi cho ta, tuyệt không để cho một người sống chạy thoát.

Còn đồng bào còn sống đâu, các bằng hữu, chạy mau.

Đôi mắt mê man của lão nhân trở nên hoảng sợ khó hiểu. Đồng tử cũng tứ tán một lần nữa hiện lên tâm tình tuyệt vọng, tiếp đó, lão hô lớn:

- Chạy mau, ma quỷ đuổi đến đây.
- Lão nhân gia, ngài đã an toàn rồi.

Lão nhân đột nhiên nghe được một thanh âm hòa thiện thân thiết nhưng lại vô cùng thần thánh, vang vọng bên tai, so với ma âm, thì.... đây là thanh âm của thần sao? Nhất định là vậy, chính mình đã chết, đi tới thiên đường, gặp được thần của thú nhân chúng ta, chí cao thú hoàng, thánh chiến phụ thần, Auerbach miện hạ sao?

Một màn tàn nhẫn kinh khủng dần thối lui, cảnh tượng trước mắt lão nhân rõ ràng lên, một vầng kim quang nhu hòa nhập vào trong mắt, thánh quang phúc chiếu, một người dung mạo mờ mịt giúp đỡ mình, thanh âm của người ấy nhu hòa thân thiết, hình dáng của người ấy thánh khiết vô cùng...

Kim quang sau lưng, thánh tượng hiện ra, ầm ập chảy qua nhập vào cơ thể, vuốt ve thân thể yếu ớt trọng thương.

Bất giác, lão nhân phát ra một tiếng ghen ngào, một câu phát ra sau sự tuyệt vọng, nhưng lại tràn ngập hi vọng, ân cần thăm hỏi:

- Chí cao phụ thần tôn quý, ta... ta rốt cục đã nhìn thấy ngài rồi.

Đỗ Trần týt nữa thì mơ.

Để làm chi, lão nhân gia, ta đích xác cứu ngài một mạng, nhưng cũng không cần gọi ta là phụ thần? Xưng hô này ta không dám đảm đương.

Bất quá, lúc này Đỗ Trần cũng phát hiện ra sự dị thường của chính mình.

Nguyên lai "Lão lục" bị hấn đặt sau hậu tâm tản mát ra, tận tâm trị liệu thân thể lão nhân, đồng thời, cũng ở sau lưng Đỗ Trần hiện ra một vầng sáng Liên Hoa, ánh sáng "thánh khiết", quang quy, hình tượng cao thượng...

Một lão nhân tuyệt vọng được kéo về từ bên bờ tử vong, đột nhiên thấy một người sau lưng tỏa sáng cứu lão, mà vị lão nhân này là cuồng tín đồ của thần... vậy lão sẽ gọi hấn là hai chữ "phụ thần".

Đỗ Trần hiểu được điểm này, đột nhiên có chút xấu hổ! Bất quá hấn cũng thở phào nhẹ nhõm, nguyên lai tác dụng chính thức của "lão lục" là cứu người.

Nhưng!

"Bồ Đào" cũng thật quá rắm thối a, cứu người thì cứu người, người lại làm phức tạp như vậy để làm gì? Sở hình tượng của lão tử không đủ sao? Đặc ý làm ra một đạo cụ phụ trợ?

Đỗ Trần muốn cười, nhưng hấn nhìn nước sông dần dần trôi đi xa, nhưng còn nhiều thi thể lưu lại, trong lòng thở dài, lúc này mà cười, thì con mẹ nó không phải là người.

- Lão nhân gia, ngài đã an toàn rồi.

Đỗ Trần nhẹ nhàng nâng lão nhân dậy, tựa vào lòng mình, lại đánh mắt với Harry.

Harry rất nhanh trí, trong nháy mắt hiểu được ý của chủ nhân, lập tức dùng thân thể mập mạp của hấn che đi mặt sông, để lão nhân không thấy thảm cảnh của thân nhân cùng đồng bào lão.

- Phụ thần, ngài báo thù cho bọn nhỏ a!

Lão nhân hô nhẹ, hấn cảm giác đường cơ thể mình dần dần hồi phục như cũ, trong lòng càng thêm tin tưởng mình đã gặp được "Phụ thần".

Đỗ Trần thở dài:

- Lão nhân gia, ta cũng không phải phụ thần của ngài, ta chỉ là một nhân loại bình thường, bất quá ta là một vị đầu thần.

Đáng chết, "Lão lục" người không để yên hay sao? Thu kim quang trở về, bây giờ không phải là lúc trang trí phụ trợ.

Hình như nghe được kêu gọi của Đỗ Trần, "Lão lục" phảng phất lè lưỡi, thu hồi kim quang sau lưng Đỗ Trần.

- Phụ thần a, chẳng lẽ ngài muốn bỏ rơi ta sao?

Lão nhân nóng nảy, giãy giụa đứng lên, gục vào lòng Đỗ Trần khóc lớn.

Ai, lão nhân gia này cũng quá đáng thương, gặp phải đại biến, tinh thần nhất định rất mơ hồ. Đỗ Trần rất cảm thông nâng lão nhân dậy, cúi người để khuôn mặt mình cho lão nhìn:

- Ngài xem, ta là một nhân loại, không có khả năng là thần của thú nhân tộc.

- Không!

Lão nhân lắc lắc đầu:

- Phụ thần Auerbach lưu lại cho chúng ta bức họa một người cực kỳ giống nhân loại.

Hắn thấy được hai vị lão tổ mẫu, lập tức quay đầu bái:

- Hai vị nhất định là thê tử của phụ thần! Thần mẫu a.

Lucy cùng Lily ngạc nhiên không nói gì, thật lâu sau, Lily nói:

- Người thật sự nhận lầm người, chúng ta không phải thần mẫu, mặt khác, hắn cũng không phải thượng tướng Auerbach... Ách, thần Auerbach.

Lucy cũng nói:

- Người nhìn kỹ người này đi, với tuổi của người, nhất định đã xem qua thần tượng Auerbach được thú nhân tộc cung phụng. Vậy người nhận ra chứ, dung mạo người này cùng thần Auerbach có khác biệt rất lớn.

- Đúng, mặc dù dung mạo bọn họ đều rất tuấn tú, nhưng vẻ đẹp dương cương của nam nhân, mà tổng tham mưu trưởng chiến khu Beins kia, dung mạo của thượng tướng bốn sao Auerbach kia... quên đi, ngầm lại thật ác tâm.

Lão nhân nhìn Đỗ Trần cẩn thận một chút, trong lúc này đầu óc lão cũng thanh tỉnh, trong bi thống lớn lao, lão tưởng mình đã hiểu được hết thấy, thở dài nói:

- Nguyên lai ta không có chết... ta sao lại không chết!

Lão thống khổ nắm lấy đầu mình, đột nhiên, lão lại quỳ gối trước mặt Đỗ Trần, la lên:

- Đấu thần nhân từ, ngài có thể cứu đồng bào của ta không? Cầu xin ngài!

- Đồng bào của ngài không phải đều đã...

Đỗ Trần không có tiếp tục nói, mà lại hỏi:

- Lão nhân gia, có thể nói cho ta biết sự tình gì đã xảy ra không?

Đêm qua, thượng nguồn sông Coulumb, một thôn nhỏ của người Orc đắm chìm trong cảnh vui sướng, bởi vì bọn họ nhận được một khoản kim tệ lớn, trong xã hội thú nhân, người Orc có thể cả đời đều không nhìn thấy kim tệ.

Mà lai lịch kim tệ này, là một đồng bào thú tộc "Hảo tâm" thuê tất cả trai tráng của thôn Orc này, sau đó chi tiền cho bọn họ! Về phần dùng người Orc làm gì, người Orc bản cùng bị kim tệ che lấp, tin vào sắc mặt thiện lương của đồng bào thú tộc tùy ý nói dối - đi đào một cái giếng nước - đúng là việc người Orc am hiểu nhất.

Vì vậy, khi màn đêm buông xuống, người Orc theo phong tục thú nhân, triệu tập tất cả thân thích bằng hữu toàn thôn, tại thôn cư hình nghi thức thịnh đại đưa tiễn, sau khi toàn bộ trai tráng được thú nhân đồng bào mang đi, một bộ phận trong bọn họ trở lại, mang theo binh khí, như hung thần ác sát trở lại...

Lão nhân nói tới đây, nước mắt nói:

- Kết quả các hương thân tất cả đều bị giết, lão nhân, hài tử, còn cả những người còn lại.

Lão ngẩng đầu nhìn Đỗ Trần:

- Đầu thần cao quý, ngài nghĩ xem, tuyệt đối không ai không là người tốt, thôn dân chúng ta lão nhược phụ đều đã chết, nam nhân cường tráng bọn họ mang đi, cũng nhất định gặp phải nguy hiểm.

Đỗ Trần trong lòng nghĩ, suy tư một lúc, vội la lên:

- Người tại sao yêu cầu ta? Mà không phải báo quan? Chẳng lẽ quan viên Mc Allen không thể giúp người sao?

- Không, tuyệt đối không thể báo quan!

Lão nhân hoảng sợ, lắc lắc đầu:

- Ta thấy được, trong khi thú nhân giết người, sử dụng chính là quân giới tiêu chuẩn của võ sĩ đế quốc! Điều này cho thấy... là quan viên của đế quốc muốn giết chúng ta.

174. Mục Tiêu Đại Hạp Cốc Auerbach

Đỗ Trần cả kinh, ngẩng đầu nhìn hai lão tổ mẫu một chút.

Lily phần hận dậm chân, cả giận nói:

- Quá đáng rồi, giết con dân của chính mình sao! Tại sao! Thú nhân Mc Allen cũng rơi vào tình trạng này? Bọn họ quả thực đáng chết!

Lucy so với mọi người trầm ổn rất nhiều, nàng hơi trầm ngâm, thở dài nói:

- Giết con dân không phản loạn, bỏ qua bình nguyên, bỏ qua phú thuế.... vậy chỉ có một lý do, người chết mới có khả năng giữ bí mật.

Đỗ Trần cũng thở dài, nói với lão nhân:

- Xem ra, các người biết một số chuyện mà vốn các người không nên biết.

- Chuyện không nên biết?

Lão nhân cuống quýt lắc đầu, thân thể lão được Liên Hoa phúc chiếu đã khôi phục rất nhiều, lão giãy dụa ngồi dậy, thống khổ nói:

- Không, tuyệt đối không có khả năng! Chúng ta là một chi Orc sinh sống ở vùng đất Coulumb rất xa xôi, cơ hồ không có liên lạc gì với ngoại giới, vậy chúng sao làm sao có thể biết chuyện không nên biết.

- Không, không phải như thế, chẳng lẽ... chúng ta chọc giận chí cao phụ thần sao? Phụ thần trừng phạt chúng ta sao?

Lão nhân thống khổ vò đầu, lệ già tuôn rơi.

Đỗ Trần chẳng biết an ủi lão thế nào, trong một thôn nhỏ xa xôi, các hương thân thân như người một nhà vốn hạnh phúc bình yên sinh sống, đột nhiên có một khoản kim tệ lớn từ trên trời rơi xuống, mọi người vui vẻ xuất ngoại, nhưng không nghĩ tới, sau kim tệ là đồ đao... loại đả kích này, lão nhân không quen với sự biến đổi của thế sự không cách nào thừa nhận.

Nhưng theo lưu ý của Đỗ Trần, hai tay lão nhân mặc dù cũng là mười ngón như nhân loại, nhưng đầu ngón tay bọn họ như là móng vuốt nhọn, có chút giống móng vuốt của loài chuột, đầu ngón tay có chút giống xuyên sơn giáp. Hoàn toàn có thể tưởng tượng, đặc thù sinh lý hạng nhất của người Orc chẳng những ban cho bọn họ hay tay linh xảo giống nhân loại, còn cho họ một số năng lực đặc biệt...

Harry đột nhiên nháy mắt với Đỗ Trần, Đỗ Trần nhờ hai lão tổ mẫu chiếu cố lão nhân, đi theo Harry tới bên bờ sông: - Chuyện gì vậy?

Harry nhỏ giọng nói:

- Chủ nhân tôn quý, ngài không phải muốn tìm kiếm tin tức của phu nhân Mayfair sao? Lão nhân Orc này có lẽ có thể trợ giúp ngài.

- A? Kế hoạch của chúng ta không phải tìm khuyến tộc có khứu giác tốt nhất trong thú tộc sao? Sau đó nhờ bọn họ giúp tìm kiếm xuất xứ của rêu sao? Chẳng lẽ, khứu giác của người Orc...

- Đúng vậy chủ nhân, sự thông minh của ngài đoán đúng rồi, người Orc do nhiều loại hỗn huyết mà thành, bọn họ phi thường nhỏ yếu, so với Tuyết Bỉ nhân chúng ta còn nhỏ yếu hơn. Nhưng bọn họ có hai loại thiên phú mà lão nhân không nghĩ tới được! Một trong đó là khứu giác! Ha ha. Đương nhiên, khứu giác của bọn họ còn kém Tuyết Bỉ nhân chúng ta! Nhưng, thiên phú hạng nhất của bọn họ thì chúng ta không thể so, hay phải nói là tuyệt đại đa số chủng tộc đều không thể so bì.

Đỗ Trần quay đầu nhìn lại lão nhân đang tinh thần hoảng hốt, tạm thời buông bỏ ý định hỏi lão, lại hỏi:

- Vậy thiên phú hạng nhất của người Orc là gì?

- Đào động! Chính thức việc mà người Orc am hiểu nhất là đào móc đất mộ! Đúng là dựa vào hai dạng thiên phú này, bọn họ mới có chỗ để tồn tại trên đại thảo nguyên, không có bị châm biếm là tộc quá thấp hèn.

Đỗ Trần gật đầu, hẳn đối với phong tục của đại thảo nguyên cũng hiểu rõ chút ít, thú nhân dĩ chiến vi vinh, cường giả vi tôn, bọn họ đánh giá trị của một chủng tộc cùng địa vị theo một tiêu chuẩn duy nhất là chủng tộc này trên chiến trường có thể phát huy bao nhiêu tác dụng! Mà lý do người Orc có thể tiếp tục sinh tồn, sợ rằng là việc đại quân thú tộc cần trinh sát và công binh.

Trong lúc này, vị lão nhân Orc kia vì tinh thần vô cùng mệt mỏi đã ngủ say, Đỗ Trần có thể chữa trị vết thương cho lão nhân, nhưng đối với vết thương trong lòng thì vô lực, hẳn phân phó Harry công lão, đoàn người dọc theo sông Coulumb đi về phía bắc, sau một thời gian, rốt cục cũng tới tiểu bộ lạc của người Orc, vùng Coulumb.

Nơi ở của người Orc cũng hết sức có bản sắc của tộc loại, trên mặt đất chỉ có mấy căn nhà gỗ nhỏ vững vàng, mà phía dưới nhà gỗ, có rất nhiều đường hầm cũng địa thất, một bộ phận kiến trúc trên mặt đất, còn lại là huyết động dưới đất hợp thành tiểu bộ lạc Orc.

Bất quá hiện tại tiểu bộ lạc này đã không còn cảnh tượng an tường hàng ngày, nhà gỗ bị cháy sạch không còn một mảnh, huyết động dưới đất bị bỏ dung dịch kịch độc, mùi khét cùng mùi thối rửa quanh quẩn khắp nơi, mùi máu tươi nồng nặc kích thích cái mũi của Đỗ Trần, cái mũi đặc biệt mẫn cảm của Harry cơ hồ cứ mỗi hồi lại hắt hơi một lần! Cuối cùng Đỗ Trần không thể làm gì khác hơn là cho hắn bỏ đi ra xa.

Có thể tưởng tượng, nếu không phải vị lão nhân kia thoát chết, sợ rằng mấy trăm người dân thôn này trọn đời chết không nhắm mắt.

Lão nhân Orc sau khi tỉnh lại vẫn nằm giữa bộ lạc của mình khóc lóc, đợi khi trăng lên sáng tỏ, tâm tình lão mới xem như ổn định lại, tiếp đó, lão nhân đột nhiên trịnh trọng quỳ gối trước mặt Đỗ Trần:

- Đấu thần miện hạ cường đại, Bibby cầu ngài, cầu ngài cứu đồng bào còn sống sót của ta.

Đỗ Trần nhìn thôn nhỏ, hơi khó khăn nói:

- Đầu mối, ta cần đầu mối của hung thủ! Nhưng nơi này...

- Đấu thần miện hạ tôn quý, ta có đầu mối.

Lão Bibby đột nhiên đứng lên, thần sắc dữ tợn, trong lòng lão tràn ngập phần hận với hung thủ, la lên:

- Nếu thôn nhân chúng ta đều chết sạch, vậy thật sự không có đầu mối, bởi vì rốt cục không ai quen thuộc mùi của đồng bào cùng hung thủ! Nhưng lão còn sống! Đấu thần nhân từ, hung thủ mang đi nhi tử cường kiện của ta, mà ta rất quen thuộc mùi của nhi tử! Ta có thể mang mọi người đi trừng phạt hung thủ, cứu hồi đồng bào còn sống của chúng ta.

Đỗ Trần con mắt sáng ngời, thầm nói, đây là trừ ác cứu người, việc thiện song trọng! Trời cho ta cơ hội a! Chẳng biết tại sao, trước kia khi gặp phải tình huống này, Đỗ Trần nhất định mừng rỡ, cho dù trên mặt lộ tư thái đau khổ của người tốt, nhưng trong lòng cũng tính toán việc thiện này có thể có bao nhiêu chỗ tốt.

Nhưng bây giờ, hắn ngửi thấy mùi máu tươi trong không khí, còn có vẻ mặt đau thương phần hận của lão nhân Orc, trong lòng không cao hứng nổi...

Nhân mạng vô giá, nếu chuyện này không có phát sinh thì thật tốt, tu luyện bảo giám có thể từ từ, nhưng lão nhân, hải tử, phụ nữ chết đi không thể sống lại...

Lão Bibby người còn mang theo trọng thương, vừa mới được Liên Hoa triển hiện tác dụng bảo vệ một mạng, nhưng cũng không thể lập tức khỏi hẳn! Lão có thể chịu được một trường truy hung sao? Đỗ Trần chuyển ý nghĩ, nói:

- Lão bá, người giao vật gì đó có mùi của nhi tử ngài cho người hầu của ta, hẳn là Tuyết Bử nhân, tin tưởng với năng lực của hắn có thể tìm được hung thủ! Về phần ngài, thân thể thật sự không thích hợp truy hung.

Lão Bibby vội vã muốn nói, nhưng Đỗ Trần khoát tay:

- Ngài yên tâm, ta nhất định sẽ cố gắng hết sức cứu hồi nhi tử của ngài cùng tất cả đồng bào! Mặt khác, nhi tử của ngài có thể bị hung thủ lừa gạt, xin ngài nói cho ta biết một chút bí mật để hắn có thể thủ tín, hoặc là tín vật.

Lão Bibby tự hỏi thật lâu:

- Đấu thần nhân loại tôn quý, lão Bibby có thể hỏi tên ngài không?

Đỗ Trần hững hờ, hắn biết, lão nhân bị bức không còn biện pháp, mới tìm một nhân loại kêu oan, nhưng Lanning là địch quốc, người Mc Allen sẽ không dễ dàng tin tưởng nhân loại, càng sẽ không vì một nhân loại trước mắt mà nói ra bí mật của bộ lạc.

Lão Bibby bổ sung:

- Xin ngài tha thứ cho ta, ta không nên hoài nghi ân nhân cứu mạng! Nhưng mấy năm nay, Lanning khiến chúng ta lo lắng, thú vương bệ hạ có lệnh, nghiêm cấm chúng ta tùy ý nói với loài người về một chút bí mật của thú nhân...

Lão đột nhiên mờ mịt lắc đầu:

- Chí cao phụ thần tại thượng, bây giờ chính phủ đế quốc muốn giết chúng ta, bọn họ dùng chính là để giới a! Mệnh lệnh của bệ hạ... ta còn phải tuân thủ sao?... trời ơi, ta rốt cục nên làm gì bây giờ?

Lão Bibby trầm mê.

Đỗ Trần nói:

- Đúng vậy, ta là người Lanning, nhưng chiến tranh không có ảnh hưởng tới bình dân đó là pháp điển thánh giáo, ta nghĩ, ta cứu người, đồng bào của người, cũng không liên quan tới quốc tịch của chúng ta.

Đỗ Trần lại lấy ra một đại ngân tệ đưa cho lão:

- Bây giờ bên trong Lanning đế quốc có rất nhiều thú nhân, trên đại thảo nguyên cũng có nhiều nhân loại, người mang tiền này tới mục trường Damir sau đạo hải thiên quan, người hầu ở nơi đó sẽ nói cho lão ta là ai! Mặt khác, ta sau khi cứu đồng bào của lão, cũng sẽ chỉ cho bọn họ tới đó tìm lão.

Lão Bibby cố gắng kìm chế, cắn răng, chính phủ đế quốc đều không thể tin, vậy mình một lão già yếu nhược còn biết làm sao? Nói ra thôi!

Lão gật gật đầu:

- Tốt, ta đưa cho ngài bộ lông của ta, hơn nữa nói cho ngài, bộ mặt ngữ này của chúng ta chỉ có trưởng lão cùng người kế thừa mới biết, như vậy, nhi tử của ta sẽ tin ngài.

Lão cúi mình thật sâu với Đỗ Trần, nước mắt nói:

- Đấu thần cường đại mà nhân từ, tánh mạng gần hai trăm bảy mươi ba đồng bào của bộ lạc chúng ta, vậy, vậy giao cả cho ngài.

Đỗ Trần trịnh trọng gật đầu, lại từ trong tay áo lấy ra một cây trong lấy được từ mộ phần Mayfair:

- Lão bá, ngài nhìn một cái xem, loại râu này xuất xứ từ đâu?

Đỗ Trần vừa mới nói, lão Bibby đã hít một hơi, vội la lên:

- Là xuất từ đại thảo nguyên, đây là mùi của râu A Nỗ Mã, ta có thể xác nhận.

Đỗ Trần trong lòng vui vẻ, lão Bibby lại nói:

- Đúng vậy, đây chính là râu A Nỗ Mã, ta có thể chắc chắn, nhưng râu A Nỗ Mã nghe nói muốn lớn lên phải cần có dấu khí, bởi vậy mùi của nó hết sức đặc biệt, ngửi một lần là không thể quên! Mà khi ta tuổi còn trẻ, cũng ngửi qua mùi của nó.

- Vậy nó xuất xứ từ đâu?

- Thánh địa của thú nhân chúng ta, đại hạp cốc Auerbach.

175. Thập Tam

Đỗ Trần trong lòng có chút buồn cười, thú nhân chiến thần Auerbach đại hạp cốc, địa điểm du học mà Demis chỉ định cũng là Auerbach đại hạp cốc, bây giờ, mẫu thân Mayfair cũng lưu lại đầu mẫu chỉ hướng đó, có thể quá trùng hợp hay không?

Kỳ thật Đỗ Trần còn không biết, bây giờ đã có một người đi trước tới đại hạp cốc Auerbach...

Đại thảo nguyên trống trải không một bóng người, một bộ lông tuyết trắng, vẻ mặt mãnh thú cao ngạo tản ra uy áp của siêu giai long lang, trên đường đi, khiến cho vô số phi điều tẩu thú bỏ chạy tứ tán, một số chạy chậm hoặc bị mãnh thú bề nghệ liếc mắt ngâ quy, lẫn quay ra chết.

Mãnh thú to lớn hùng tráng, tuy là một độc lang, nhưng xa xa nhìn lại, hàn quang lư lộ, hai tròng mắt màu vàng lợt bề nghệ thiên địa, cao ngạo bất quần, thánh khiết như tuyết, không nhiễm một hạt bụi, rồi bộ lông màu trắng như lợi kiếm đoạt hồn phách... đều như quân sư rít gào, hổ quần lâm hạ nhất thế.

- Ta, sủng nhi của nguyệt thần nữ, dưới chân Chris Andy, tuyệt không cho phép sinh vật ti bỉ như thế ngăn trở đường của ta. Cút ngay, hoặc là chết.

Andy lạnh lùng liếc mắt nhìn ấu sư vừa bị nó dọa chết, cao cao ngẩng đầu, ngạo nghễ thét dài, tiếp đó, hần tiếc hận nói:

- Nếu, ... nếu Brockman tiên sinh ngài đại phát từ bi, cỡi cái rọ mõm, để cho Andy đáng thương hưởng thụ mùi vị của tiểu tử kia, vậy tốt lắm! Cầu ngài, được không?

Brockman trong tay cầm thiết liên, như gặp phải chó hoang trên đại thảo nguyên, nghe vậy hung hăng đá cho Andy một cước:

- Đáng chết, ngậm cái miệng của ngươi lại! Ta bây giờ càng muốn ăn thịt ngươi.

- Không nên, Andy thật sự đã rất rất lâu không ăn gì...

Tuyệt lang đáng thương nhìn Brockman, nhưng đột nhiên, nó hiểu được sau lưng có người nhẹ nhàng vỗ nó. Andy nhanh chóng quay đầu lại, tốc độ như vậy thì phi lang trước kia tuyệt không làm được.

- Quỷ!

Andy thấy người sau lưng không khỏi bị dọa kêu lớn.

- Đúng vậy, ta là vong linh! Ngươi có thể gọi ta là Phillip đại nhân.

Cánh tay biến dị của Phillip lớn bằng sáu bảy phần trước kia, hần nắm lấy Andy, dùng con mắt bích lục nhìn chút:

- Brockman các hạ, ngươi đã khổ cực rồi! Mặt khác tình huống của Andy, ta đã được báo cáo rồi, không sao. Chỉ cần số 1 bình thường, mất đi số 5, số 6 biến thành phế vật cũng không có vấn đề lớn lao gì.

- Nghe tin này, ta phi thường vui vẻ!

Brockman cúi thân cười.

- Tốt lắm, đại hội chiến thần Auerbach sắp bắt đầu, chúng ta phải nắm chắc thời gian! Chờ ta đích thân kiểm tra đã, sau đó cho Andy vào lò.

- Lò? Hắc? Chẳng lẽ các người muốn nướng ta? Không, Andy đã giảm béo thành công, không có bao nhiêu mỡ...

Ngày trước là phì lang, hôm nay là suất lang, nhưng dưới ánh mắt của Phillip không dám nói nữa một quỳ một lang cứ như vậy đối thị.

Ở một nơi khác, Đỗ Trần cũng cùng người đối thị.

Bất quá Đỗ Trần đau đầu, bởi vì trước mặt hắn là một nữ nhân! Một nữ nhân phong tao, dùng cách nói kiếp trước của Đỗ Trần, thì vài vóc trên người không đủ cho một lão gia làm bít tất...

Càng đáng sợ là, nữ nhân này là một mỹ nữ hồ tộc, mặc dù thoát nhìn, nàng so với Mina giáo thụ của đầu thần học viện còn muốn phóng dăng, phóng dăng hơn nhiều lắm - nếu so Mina giáo thụ với nàng, nếu coi Mina giáo thụ là thuần tình đệ tử muội cũng không quá đáng. Tương đối mà nói, ai cũng không thể phủ nhận, dung mạo của nàng thật sự có thể câu dẫn chết nam nhân.

Điểm chết người là, hồ tộc mỹ nữ này đang đánh mắt về phía Đỗ Trần, rõ ràng là đang câu dẫn tiểu soái ca trước mắt.

Hơn nữa hồ ly tinh mở miệng nói một câu:

- Tiểu soái ca, tỷ tỷ thích người.

Quá trình là như thế này, Đỗ Trần để cho Harry căn cứ vào đầu mối mà lão Bibby cung cấp truy tra, vốn Đỗ Trần định tới gần hung thủ, sau đó tùy tình huống mà quyết định, nếu hoàn cảnh cho phép, hơn nữa thực lực của đối phương không mạnh, vậy Dịch Cốt cùng hơn trăm vị lão tổ mẫu rất vui vẻ mà thay người Orc vô tội trừng phạt những kẻ giết người vô nhân tính kia.

Nếu đối phương tương đối mạnh, đối phó với bọn chúng cần nỗ lực một chút, Đỗ Trần sẽ dùng Liên Hoa pháp bảo bay vào, cứu thanh niên người Orc, sau đó nghĩ biện pháp bắt bọn hung thủ tâm ngoan thủ lạt.

Nhưng tình huống thực tế lại rất khác biệt so với Đỗ Trần đoán, bọn họ đi nửa ngày, tiếp đó một mục trường thật lớn xuất hiện trước mắt Đỗ Trần, ngư dương khắp nơi trên mặt đất, trên đại thảo nguyên có một rừng từng tòa từng tòa liền kề san sát. Nếu không phải Harry nói nơi này là hang ổ của hung thủ, Đỗ Trần sợ rằng sẽ cho rằng nơi này là một mục trường của một đại quý tộc đế quốc Mc Allen.

Cường công có vẻ không được! Đỗ Trần để cho hai vị lão tổ mẫu am hiểu quân lược quan sát một chút, Lucy ngưng trọng nói:

- Từ phương vị của mục trường, số lượng trưởng bối, còn có khói bếp, trong mục trường này có ít nhất ba nghìn người, ít nhất là một lữ đoàn tinh duệ của đế quốc Mc Allen, đây là còn chưa tính cao cấp đầu thần, với tập tục của thú nhân là cường giả thống binh, bên trong mục trường nhất định còn có không ít đầu thần, nhân số cũng hẳn là ngoài năm ba trăm người.

Lily cũng gật gật đầu:

- Chuyện có chút phiền toái, đối phó quân đội cùng đối phó mấy ngàn đầu sĩ có khác biệt rất lớn, một chi quân đội thú nhân đã được huấn luyện hợp kích chiến trận thuần thực, chúng ta cùng tiên sinh Brook liên thủ mặc dù thắng, nhưng nhất định sẽ phải trả giá đắt.

Đỗ Trần nhíu mày:

- Tốt lắm, chúng ta dùng phương án thứ hai, các người ở chỗ này chờ một chút, ta dùng Liên Hoa thánh khí đi vào xem xét tình hình.

Sau khi dùng Liên Hoa thánh khí tiến vào dò xét, Đỗ Trần phát hiện kế hoạch "Trộm người" của hắn vốn không có khả năng thực hiện vì thanh niên trai tráng Orc bị phân tán ra mười mấy chỗ, đang tập nập đào móc. Người đào bới được phân tán ra chỉ có 203 người, từ trong cuộc nói chuyện của họ có thể biết 70

người còn lại đã xuống dưới đất, trong lòng đất chỉ có nhân tài của người Orc mới có thể nhận ra phương hướng. Bằng vào năng lực bây giờ của Đỗ Trần, căn bản không có biện pháp trong lúc nhất thời cứu đi tất cả những người Orc đang phân tán.

- Mẹ nó, chuyện thật sự có chút khó làm.

Đỗ Trần trong Liên Hoa lục lợi, chạy một vòng quanh mục trường, thấy nhất đầu hùng tộc đầu thần đang cầm một công cụ cổ quái, không nhìn được tìm tới.

- Lạc sạn?

Đỗ Trần trong lòng cả kinh, loáng thoáng tựa hồ nắm được cái gì!

- Mẹ nó, nếu bọn chúng thật sự là.... vậy lão tử đã hiểu được tại sao bọn chúng lại lừa người Orc.

Vì xác định nghi hoặc trong lòng, Đỗ Trần xem xét trong mấy xe ngựa phụ cận trường bằng, lúc đó hắn phát hiện giữa sân có mười mấy thú nhân xuất hiện. Mười mấy chủng tộc, hơn nữa sau khi xác định công cụ những người này dùng làm cái gì... Đỗ Trần vuốt mũi nở nụ cười.

Mục đích giết người mình đã biết, nhưng mục tiêu của bọn họ là làm gì? Y theo quy củ của nhóm bọn chúng, mục tiêu hẳn không xa, nhưng cũng không quá gần.

Đỗ Trần thúc giục Liên Hoa bay cao lên, đánh giá mọi nơi, khi hắn thấy ngoài trăm dặm có một đại hạp cốc liền cười vui.

Trở lại bên người Dịch Cốt, Đỗ Trần phát phát tay, kêu bọn họ dừng hỏi. Cười thần bí nói:

- Hai vị tiểu thư, mời các người tiến vào Liên Hoa thánh khí, hơn nữa tùy thời chuẩn bị ra tay được không? Harry, người cũng vào đi! Brook theo ta.

- Có phải đại chiến không?

Alex con mắt sáng ngời, võ ngực nhỏ, kêu rống lên:

- Ân, đến phiên ta, đại cao thủ, Alex ra tay.

Đỗ Trần cười cười với Alex, đột nhiên nói:

- Nhi tử!

Phốc một tiếng, tiểu tử kia biến thành Beiermengde, tiểu nha đầu cười dài nói:

- Đệ đệ ngọc, Bối Bối thông minh, Bối Bối giúp ba ba tìm người xấu.

- Ân, chính là tiểu Bối Bối hiểu biết.

Đỗ Trần thơm nữ nhi trong lòng, mang theo Dịch Cốt nghênh ngang đi tới cửa lớn của mục trường.

Rất nhanh, bọn họ đã bị người phát hiện, lộp cộp lộp cộp tiếng thú cười từ xa vang lại, đầu lĩnh, chính là hồ tộc mỹ nữ.

Tuổi nàng tầm hai mươi, trình độ nhân loại hóa phi thường cao.. đây cũng là một mặt thể hiện thực lực của thú nhân! Ngoại trừ mang theo cái đuôi vũ động nhu mỹ, trên mặt cũng chỉ có một đôi mí nhân đặc thù của hồ tộc, hơn nữa vãi vóc trên người nàng thật sự quá ít! Hai miếng vải lớn che bộ ngực, phần eo chỉ có một miếng vải mỏng che đi, chỉ có thể thôi, ngay cả hài cũng không có.

Được rồi, trên mái tóc đỏ của nàng còn có một dây cột tóc màu vàng.

Hồ ly tinh! Hồ ly tinh tiêu chuẩn! Đỗ Trần nhỏ giọng nói thầm.

Tiểu Bối Bối trong lòng hẳn không hiểu ý tứ của hồ ly tinh, nhưng nàng liếc mắt nhìn hồ tộc mỹ nữ thì nhắm con mắt lại, thầm nói, "Phi phi! Bối Bối chán ghét nàng! Nàng không phải người tốt."

Trong lúc này, hồ tộc mỹ nữ đi tới bên Đỗ Trần, cùng nữ tính bất đồng, nàng hoàn toàn không nhìn tiểu Bối Bối đáng yêu mà nhìn chăm chăm vào hắn, mí nhân lúng liếng. Những người khác sao không nhìn ra phương thức chào hỏi của tỷ tỷ chính là những lời thể nào, chuẩn bị tốt tửu yến cùng... giường.

Nàng dùng ngôn từ cực kỳ khiêu khích ám chỉ cái gì.

Đỗ Trần còn đang cười:

- Ha ha, sớm nghe nói đại thảo nguyên dân tình hào phóng, nói chuyện lại trực tính, không chút giấu diếm, hôm nay ta cuối cùng cũng tự mình lĩnh giáo rồi.

- Tiểu soái ca này có chút thẹn thùng sao! Hi! Sau khi cùng tỷ tỷ người sẽ biết, tỷ tỷ không giống nhân loại các người, nói câu còn phải để cho người ta phân tích mấy tầng ý tứ! Tỷ tỷ, muốn làm gì thì trực tiếp nói.

Hồ tộc mỹ nữ sóng vai Đỗ Trần, tiện tay luồn qua tiểu Bối Bối, chiếm tiện nghi trước ngực Đỗ Trần.

- Tỷ tỷ ta gọi là Susanna, đi thôi, cùng tỷ tỷ vào nhà! Tỷ tỷ sẽ làm người vui sướng.

Thấy Đỗ Trần không bước đi, Susanna bắt mắt nhìn ai oán, phong tình vạn chủng, người xem động lòng nhảy lên.

Nhưng trong lòng Đỗ Trần lại vô cùng rõ ràng, mặc kệ hồ ly tinh Susanna trước mặt thế nào, bao nhiêu hồ mị đều không thay đổi được, nàng là một người là một kẻ máu lạnh có thể dễ dàng giết chết mấy trăm lão nhược nhục phụ.

- Tiểu soái ca, người còn chờ gì? Không cùng tỷ tỷ vào sao?

Susanna ủy khuất bĩu môi

Nhưng tiếp đó, Đỗ Trần giơ tay trước mặt nàng, Susanna nhất thời hoảng sợ không thôi:

- Người...

Nàng đưa tay sờ sờ, sợi dây cột bộ tóc dài đỏ của nàng đã không thấy đâu nữa, nhưng, nàng lại lấy xuống được một mảnh giấy.

Chẳng lẽ là trong lúc mình dụ hoặc hắn, hắn hạ thủ với mình? Vậy, bái thuật của người này... đương thời vô song! Mà thân phận của hắn nhất định là ... cùng một đường với mình.

Nghĩ vậy, Susanna thần sắc nghiêm lại, thấp giọng nói:

- Các hạ là...

Đỗ Trần mỉm cười, lấy từ trong tay Susanna ra mảnh giấy:

- Chỉ là cái tên, không đáng nhắc đến! Susanna tiểu thư nếu nhất định muốn một cái tên, gọi ta là "Thập Tam".

Thú tộc võ sĩ đi theo Susanna không có phản ứng gì, nhưng trong số đó có mấy nhân loại, mấy chủng tộc có dung mạo quái dị, bọn họ nhìn chỉ bài trong tay Đỗ Trần, lại nghĩ một chút truyền thuyết trên đường, đột nhiên lùi lại phía sau một bước, tỏ ý tôn trọng - người có thể giả mạo, kỹ thuật không thể giả được, bọn họ đã nghĩ ra thân phận của Đỗ Trần.

Susanna sững sốt hồi lâu, đột nhiên cười duyên:

Ai nha, hôm nay là ngày gì, cũng có đại khách quý tới cửa. Người đâu, mau múa điệu Auerbach chiến vũ đón khách.

Một hùng tộc võ sĩ theo sát Susanna sững sốt một chút, muốn nói gì đó nhưng Susanna lại khoát tay với hắn:

- Nếu là bằng hữu trên đường đại giá quang lâm, chúng ta án theo quy củ trên đường mà làm! Hắn, đáng được nhận chiến vũ đón khách long trọng của thú tộc chúng ta.

Nói xong, Susanna đi trước, ý bảo Đỗ Trần tiến vào mục trường, cười nói:

- Xin mời, Thập Tam gia trấn York.

176. Công Chúa! Diện Thủ

Đỗ Trần đối mặt với thịnh tình của Susanne, lại khoát tay, cười nhạt nói:

- Khách tùy chủ, nhưng Susanna tiểu thư xin đi trước! Đây là quy củ trên đường, không phải sao? Chúng ta là người trấn York, đều có quy củ.

- "Quy củ trấn York", ta cũng nghe đại danh đã lâu! Nếu Thập Tam gia đa lễ như thế...

Susan cười cười, phất tay tiếp đón mấy thú tộc võ sĩ cao lớn, để bọn họ mang cho Đỗ Trần cùng Dịch Cốt hai đầu kỵ thú nữa:

- Chúng ta sống vai mà đi, thế nào?

- Cung kính không bằng tuân mệnh!

Đỗ Trần ôm quyền thất lễ, chờ khi Susanna ngồi lên kỵ thú mới nhảy lên ngựa.

Từ khi gặp mặt, Đỗ Trần vô luận nói chuyện, hay là giơ tay nhắc chân đều theo quy củ trên đường, nhưng thật có cái thể diện phong của hắc bang lão đại.

Trung ương đại trưởng của Susanna còn cách mục trường rất xa, đoàn người thông thả đi tới, Đỗ Trần đánh giá cảnh sắc mục trường, trong khi đó Susanna lại đánh giá Đỗ Trần, nhất là đấu thần tùy tùng bên người hắn - Dịch Cốt - Brook.

Thoáng lưu tâm tới Brook, Susanna hỏi:

- Vị này là...

- Hắn là đấu thần tùy tùng của ta, Susanna tiểu thư có thể gọi hắn là Brook.

Đỗ Trần lại vỗ vỗ nữ nhi trong lòng:

- Dưỡng nữ của ta.

Tiểu Bối Bối mặt không biến đổi, ngăn người như tượng gỗ khiến cho Susanna thở dài một hơi, Thập Tam gia hắn là không phải tới tìm phiền toái, nếu không hắn sẽ không có khả năng mang theo một tiểu hài tử! Bất quá nhìn đấu thần tùy tùng của hắn... mặc dù dường như không có gì khí tức cường đại, nhưng từ ánh mắt chứng minh, chỉ có người trong tay nhiệm đầy máu tanh mới có ánh mắt lạnh khốc như vậy.

Hơn nữa, với địa vị của Thập Tam gia, không có khả năng mang theo một tùy tùng phế vật! Cho nên chỉ có thể giải thích, thực lực của đấu thần này vượt qua trình độ khám phá của mình, hoặc là chỉ có đấu thần cảnh giới đã ngoài cửu cấp - phản phác quy chân cao thâm cảnh giới, nếu là suy nghĩ sau, vậy thật sự đáng sợ...

Đỗ Trần tùy ý đánh giá tình hình mục trường, nhìn binh lính thú nhân huy vũ binh khí, dùng lễ nghi cao nhất để đón khách - Auerbach chiến vũ. Bất quá tâm tư của Đỗ Trần không ở trên chiến vũ, ánh mắt hắn nhìn xuyên qua vũ giá, âm thầm đánh giá người Orc đang càn cù lao động ở xa xa.

So với lần đầu Đỗ Trần lên vào, số lượng người Orc ít đi một chút - không thấy đâu, hắn là đều đã xuống dưới lòng đất.

- Gì? Ba ba người xem.

Tiểu Bối Bối đột nhiên chỉ bọn binh lính nhảy múa. Bọn họ đang nhảy tới một động tác, động tác này, khiến cho khuôn mặt tiểu nha đầu kia như nở hoa.

Đỗ Trần lại nhìn cũng thiếu chút nữa phì cười - sau khi nhảy lên cao thì hai chân xoay vòng, lại quỳ xuống, hai tay chống đất, mặt ngẩng phất lên, đứng lên như thế ... nếu thú nhân hô lớn "Xin lỗi, xin lỗi..." Thì đó hẳn là độc môn cao nhất của Demis giáo thụ - thú hoàng tuyệt bích.

Đi tới đại trưởng màu vàng ở trung tâm mục trường, Susanna ra lệnh tùy tùng chuẩn bị tửu yến, chỉ để lại mấy bằng hữu vừa rồi đã giới thiệu "Thập Tam gia" cùng có một vị đấu thần hùng tộc cao lớn.

Nàng mỉa mai hoặc đánh giá khuôn mặt Đỗ Trần. Nhìn hình dáng, hẳn không thể cần Đỗ Trần một miếng. Mà Đỗ Trần mặc dù rất chán ghét hình dáng Susanna, nhưng trong lòng hẳn có đại sự, chỉ có thể tùy tình huống mà ứng phó. Nhưng Đỗ Trần lại phát hiện, lúc Susanna mỉa mai hoặc nhìn mình, mấy vị nhận vật được may mắn ở lại trưởng bông, đều đang mê mẩn nhìn nàng.

Có ý tứ!

- Chư vị, Thập Tam gia tới, các người tự giới thiệu một chút đi.

Susanna cười chỉ Đỗ Trần.

Một người nhỏ gầy đứng lên đầu tiên:

- Ta là Kerry đến từ công quốc Yami, ra mắt Thập Tam gia.

Nói xong, hẳn cúi mình một chút.

- Dịch Bửu Đặc nhân Kuta, ra mắt Thập Tam gia.

Tổng cộng bảy người, bọn họ chỉ nói tên mình cùng quốc tịch, nhưng lại không đề cập tới ngoại hiệu cùng đấu thần giai vị, bởi vì bọn họ tự tin, tên chính mình tại tam đại lục là độc nhất vô nhị! Trên sự thật, Đỗ Trần lúc ở cùng các lão đại ở trấn York đều hiểu rõ các thế lực trên tam đại lục và nói qua, bọn họ đều uy danh hiển hách, nhưng hành tung thần bí... a a!

Đỗ Trần nghiêng mình đáp lễ, đặt tiểu Bối Bối trên bàn, tùy ý để nàng nhắm nháp tiệc rượu của thú tộc, cười nói:

- Thập Tam mạo muội tới đây, làm phiền các vị, nhưng tiểu thư Susanna có thể tề tựu nhiều cao thủ trên đường như vậy, thân phận cũng không tầm thường a.

Susanna không mở miệng, đấu thần hùng tộc bên người nàng trên mặt liền toát ra thần sắc ngạo nghễ!

- Trưởng công chúa của đế quốc Mc Allen.

Hắn lớn tiếng nói.

- Đấu thần tại thượng, nguyên lai là trưởng công chúa điện hạ!

Đỗ Trần đứng lên, trong lòng thầm nghĩ, khó trách hung thủ có thể mang theo quân giới tiểu chuẩn của đế quốc Mc Allen, lại có quân lực khổng lồ như thế.

- Thập Tam gia mời ngồi, hôm nay, còn có cuộc sống sau này, chúng ta dựa theo quy củ trên đường mà làm, bất luận thân phận thế nào.

Susanna cũng đứng lên, cười duyên:

- Thập Tam gia không ngồi, ta sao dám ngồi.

Hình dáng của nàng cực kỳ giống việc hạ thân kết giao của quyền quý nhân vật với giang hồ kỳ nhân.

Chờ Đỗ Trần ngồi xuống, Susanna hỏi:

- Thập Tam gia thân phận tôn quý sẽ không vô cớ bái phỏng mục trường của ta chứ, minh nhân không nói ám thoại. Thập Tam gia sợ rằng đã đoán được chúng ta mua bán gì rồi?

Đỗ Trần mỉm cười gật gật đầu:

- Đấu thần tùy tùng của ta tại phụ cận dưới đất phát hiện một chút động tĩnh, ta hứng thú liền đi lại vài vòng, công cụ này tự nhiên nói cho ta biết trưởng công chúa muốn làm gì.

Nói xong, Đỗ Trần nghĩ thầm trong lòng, Susanna, người kinh ngạc sao?

Susanna quả nhiên trong lòng cả kinh, người Orc ở dưới mấy chục thước đào địa đạo, mà đấu thần tùy tùng của Thập Tam gia ở trên mặt đất cảm nhận được? Thực lực ra sao? Cho dù là cửu cấp đấu thần cũng khó làm nổi, trừ phi hẳn là thổ hệ cửu cấp đấu thần? Cũng chỉ có thổ hệ cửu cấp đấu thần mới có thể dò xét hơn mười thước dưới đất xảy ra cái gì! Ân, thế lực trấn York đủ để chiêu lãm cao thủ cao nhất như vậy.

Nhất định là vậy, nếu không Thập Tam gia chưa bao giờ thấy mục trường, không có khả năng đoán ra chúng ta đang làm gì.

Phải cho người Orc đào sâu xuống một chút! Mặt khác có thể chiêu lãm hấn, đối với kế hoạch của ta...

Susanna trầm hạ quyết tâm, với Đỗ Trần lộ vẻ kính sợ. Nàng vừa cười vừa nói:

- Vậy Thập Tam gia có đoán được mục tiêu của chúng ta không?

- Thật không dám dấu, ta cũng tới làm việc này, mặc dù đồng tông bất đồng lưu, nhưng cũng hiểu biết thủ đoạn cùng... thói quen của chư vị bằng hữu. A a, mục tiêu ở phụ cận đủ để nhóm cao thủ này xuất động, chỉ có một.

Thần sắc vị bằng hữu này có mấy phần mất tự nhiên, mà hùng tộc đầu thần sau lưng Susanna lại càng toát ra sát ý, nhưng Susanna nghe thế lại cười:

- Thập Tam gia quả nhiên kiến thức sâu rộng! Vậy, Thập Tam gia thích thể nào, tự nhiên không thể để Thập Tam gia uống công mà về, chúng ta cứ theo quy củ mà phân ra một phần mười cấp cho Thập Tam gia.

Đỗ Trần cười mà không đáp. Mà còn như một "Giang hồ kỳ nhân". Hấn cười:

- Công chúa quá khách khí rồi, dựa theo quy củ trên đường, phá vỡ mua bán của bằng hữu, người hiểu là nên làm thế nào chứ, ta sao có thể thu của công chúa chỗ tốt? Ta đã hiện thân, ý tứ của ta còn không rõ ràng sao?

"Các vị bằng hữu" này đánh mắt cho nhau, gật gật đầu. Trên "Đạo" có một cái quy củ, bất quá ý tứ chính thức là giữ bí mật - sẽ bí mật giết người, sẽ cho hấn xuống nước. Như vậy bí mật sẽ không bị tiết lộ. Bất quá việc này có ngoại lệ, tỷ như thân phận của Đỗ Trần là Thập Tam gia của trấn York. Vị "Bằng hữu" này, công chúa Susanna vị tất có thể trêu chọc nên Susanna mới có thể chủ động đưa ra một phần cho Đỗ Trần.

Đỗ Trần vừa cười vừa nói:

- Vốn là, ta có thể đi, như vậy các người cũng sẽ không bị ta phá hỏng mua bán của bằng hữu, nhưng khi ta đoán được mục tiêu của các người... A a, ta Thập Tam gia của trấn York không thiếu kim tệ, nhưng trong mục tiêu của các người, hấn là có một hai vật mà ta thấy hứng thú.

Ánh mắt mọi người cùng đồng thời hạ xuống người Susanna, trưởng công chúa cười cười:

- Nếu chư vị bằng hữu không có ý kiến, ta đề nghị, kế hoạch của chúng ta sửa lại, ta chỉ cần một vật, tài bảo còn lại Thập Tam gia không có hứng thú, toàn bộ cho các người, mà Thập Tam gia chỉ lấy một vật hấn cảm thấy hứng thú, thể nào?

Mọi người liếc lẫn nhau, đều tỏ vẻ đồng ý, xem ra thân phận "Thập Tam gia" thật sự hữu dụng, chỉ có hùng tộc đầu thần là lên:

- Công chúa điện hạ, chúng ta bây giờ còn không có rõ chi tiết...

- Babylon thúc thúc, ngài yên tâm.

Susanna cười nói:

- Thân phận Thập Tam gia không có mấy người dám giả mạo, chỉ bằng thần kỹ vừa rồi của hấn, cũng không ai có bản lĩnh để giả. Hơn nữa chuyện này, một khi "Thập Tam gia" tham dự, sẽ không lộ ra, ta nghĩ "Thập Tam gia" cũng hiểu, tham dự chuyện này, chính là lý do lớn nhất để hấn giữ bí mật! Thúc thúc, ngài quên pháp điển cùng phong tục của thú nhân chúng ta rồi sao? Cho dù "Thập Tam gia" thật sự nằm vùng điều tra, nhưng một khi hấn tham dự chuyện này, sẽ gặp phải quốc lực của thú tộc chúng ta, không tiếc tất cả đuối giế - sợ là đại ca ta phái hấn tới, cũng bị xử tử.

Đỗ Trần lặng lẽ nghe, cười nói:

- Vậy, định như vậy?

- Đã định.

Susanna vỗ mạnh bàn:

- Uống huyết tửu, hoan nghênh Thập Tam gia nhập cuộc.

- Chờ một chút.

Kerry nhỏ gầy đột nhiên giơ tay:

- Ta không phản đối Thập Tam gia nhập cuộc, nhưng chúng ta lần này lấy đầu đem ra buôn bán, Thập Tam gia ít nhất cho ta một cái chứng minh, ngài, không cản trở chúng ta.

- Ta đã nói rồi, ta cùng các người đồng tông bất đồng lưu...

Đỗ Trần cười ha ha đứng dậy, vỗ vỗ vai Kerry, sau đó mang một thanh tiểu đao đặt trên bàn, lại làm mấy động tác quỷ dị.

Kerry sững sốt, mọi người ở đây cũng cả kinh, nhưng Kerry lại hồi phục tinh thần trước tiên, cười to nói:

- Nguyên lai Thập Tam gia thật sự mang trong người đại bản lãnh, bội phục, thủ đoạn của ngài thật sự ngạo thị đương đại...

Đột nhiên, trên cổ hắn phát lạnh, chẳng biết khi nào, tay Dịch Cốt vô thanh vô tức bắt được cổ Kerry.

Hùng tộc đầu thần Babylon vừa thấy thủ đoạn của Đỗ Trần cùng Dịch Cốt, trước mắt sáng ngời, vui vẻ nói:

- Công chúa, chúng ta nắm chắc ít nhất thêm hai thành.

Susanna mừng rỡ cười:

- Tốt, chúng ta lập tức cắt máu ăn thề.

Nhìn Đỗ Trần cắt đầu ngón tay, uống xong huyết tửu, Susanna nở nụ cười:

- Người đầu, chuẩn bị trưởng cho Thập Tam gia, ngày mai, chúng ta cùng bàn đại sự.

Chờ khi Đỗ Trần cùng Dịch Cốt rời khỏi trưởng, Susanna chỉ để lại hùng tộc đầu thần Babylon, sắc mặt âm trầm:

- Thúc thúc, tối nay không cần an bài diện thủ cho ta thị tẩm!

Nụ cười của nàng chuyển thành nhu mì:

- A! Không thể tưởng tượng nổi, Thập Tam gia cũng trẻ tuổi đẹp trai như vậy, quá hợp khẩu vị của ta.

Babylon ngạc nhiên nói:

- Công chúa, chẳng lẽ ngài tối nay... tùy tùng bên người hẳn không dễ đối phó đâu.

- Làm sao vậy? Nam hoan nữ ái vốn là lẽ thường, chẳng lẽ tùy tùng của Thập Tam gia còn có thể ngăn cản hẳn tìm nữ nhân sao? Thúc thúc, người muốn nói gì?

- Công chúa diện hạ, mấy năm nay, diện thủ của ngài vô số...

- Được rồi, thúc thúc người không nên nói!

Susanna có chút không chịu nổi:

- Không chế nam nhân, ta tin tưởng thân thể của mình! Ngài nói đúng không? Bấy cao thủ được mời tới từ tam đại lục, lúc đó chẳng phải không rời ta được mới cam nguyện bán mạng sao? Ha ha ha ha!

Susanna cười mỉa hoặc lại nói:

- Nếu có thể khiến Thập Tam gia từ nay về sau không rời ta, chúng ta sau khi có được kiện đồ vật tiến hành nghiệp lớn, cũng sẽ càng thêm thuận lợi.

Babylon do dự một hồi, không hề khuyên trở:

- Được rồi, lời thề đầu thần của ta là thủ hộ ngài, công chúa điện hạ! Ta làm theo hết thấy ý nguyện của ngài.

Nhưng hần lại nói:

- Thập Tam gia thoát nhìn đã biết không dễ đối phó, hần hôm nay nhìn dung mạo của ngài không hề phản ứng, việc này...

- Hừ!

Susanna vuốt ve thân thể mình, cười lạnh:

- Đối phó nam nhân, thủ đoạn của ta nhiều lắm, bất quản hần là người đá hay không, ta đều có thể hòa tan hần... tối nay, cho dù dùng sức mạnh ta cũng phải có được Thập Tam gia.

Một mặt nói, Susanna một mặt đi ra khỏi trường, nụ cười yêu mỹ hồ tộc đặc hữu động trên mặt:

- Tiểu Thập Tam đẹp trai, tỷ tỷ tới cùng người đây...

177. Tổ Phần Của Hồ Ly Tinh

Bên trong trường bông, Đỗ Trần thấy Dịch Cốt vài lời muốn nói lại thôi, không khỏi cười thầm trong lòng, tiểu Bối Bối tinh thần khế ước quả nhiên bá đạo, Dịch Cốt đối với người khác không chút khách khí, trực tiếp ra tay giết người, sát phạt quyết đoán, quả cảm cực kỳ! Nhưng trước mặt mình, muốn nói mấy lời đều do dự một hồi.

Trường bông của thú tộc bố trí hết sức đơn giản, đó là trường bông của trường công chúa đãi khách, chỉ có lộ ra một cái bàn, một cái giá treo quần áo, ở trung tâm lại có một lò lửa, Đỗ Trần để cho tiểu Bối Bối chơi đùa trên mặt đất, hỏi:

- Dịch Cốt, ngươi muốn hỏi gì? Không sao, cứ hỏi đi.

Dịch Cốt cười nói:

- Thiếu gia, ta muốn hỏi, vừa rồi người cùng Susanna tới cùng nói gì? Bọn họ như là vừa mua bán cái gì đó?

- Điều này đều là "quy củ" của cao cấp nhân vật trong hắc đạo, người xuất thân là Da Tát giáo hội thánh đồ, thuở nhỏ tiếp nhận giáo dục, mặc dù là chấp chương hình phạt, sát phạt quyết đoán tự nhiên không biết loại chuyện này, nhưng người trong "Đạo" lại hiểu rất nhiều việc.

Đỗ Trần đến bên bếp lửa, cười nói:

- Về phần mục tiêu trên mặt đất của bọn họ, rất xảo hợp, vừa vặn trùng với mục đích của chúng ta.

- Auerbach đại hạp cốc?

- Đúng chính là đại hạp cốc Auerbach.

Đỗ Trần chậm rãi nói tin tức mà hần nắm giữ, cùng tin tình báo có được:

Mẫu thân Mayfair lưu lại đầu mối chỉ hướng đại hạp cốc, Phá Khí huyền cũng ở đó, nhưng đại hạp cốc Auerbach tới cùng là cái dạng gì?

Dịch Cốt nói:

- Theo Lily cùng Lucy hai vị tiểu thư trong Hồng Loan vũ trận nói, năm đó bọn người Shigeru chính là đi tới đại hạp cốc Auerbach để tham dự đại chiến, cuối cùng chết trận tại nơi đó! Mặt khác căn cứ thánh giáo pháp điển cùng thần ma lục ghi lại, di hài thần Shigeru được tổ tiên ngài thu hồi, mai táng tại cổ hương tỉnh Rick. Mà Jolie trung tướng lại thì cốt vô tồn.

Về phần quan tổng chỉ huy của hành động quân sự này, tổng tham mưu trưởng chiến khu Beins, lúc ấy thú hoàng Auerbach dụng bí kỹ cuối cùng đồng quy vu tận, tuyệt kỹ của hần đánh xuống đại thảo nguyên tạo thành một khe nứt dài hai mươi dặm, sâu một dặm, cơ hồ là hạp cốc không thấy đáy, chính là đại hạp cốc Auerbach hôm nay.

Đỗ Trần nhìn xuyên qua khe hở của trường bông ra xa, ánh hoàng hôn chiếu rọi xuống, đại thảo nguyên xanh biếc trải dài ra xa, nhưng ước chừng ngoài trăm dặm đột nhiên bị một dải đất màu vàng cắt đứt-đó là đại hạp cốc Auerbach.

Dịch Cốt cũng thần nhiên nhìn cảnh sắc bên ngoài, hẳn nhìn xa hơn so với Đỗ Trần, cũng rung động lớn hơn! Nam hải Beins, Roland, Ziege, Ted ba vị cao thủ hạng nhất đương thời loạn chiến, khiến cho đại phạm vi sông New Zealand động đất lớn, nhưng tính là cái gì chứ? Chỉ cần đối với thổ hệ cùng đại địa hiểu rõ một chút cũng biết, sâu xuống đất một trăm mét khó thể nào, so với bay lên trời một trăm thước còn khó gấp trăm lần - đây là thổ hệ đấu thần nghĩ rằng cao cấp đấu thần lý luận tự cao ngạo "Bách nhất định luận."

Auerbach với lực của một người, có thể đánh ra một cái đại hạp cốc sâu không đáy. Điều này chỉ có thần mới có thể làm được thần tích. Thực lực, chỉ có một chữ để hình dung - thần.

Đỗ Trần cũng không rõ ràng lắm ý nghĩ của Dịch Cốt. Nếu biết, hẳn nhất định kinh ngạc vô cùng, bởi vì khoa kỹ kiếp trước của hắn đã sáng tỏ điểm này. Trong khi loài người có khả năng bay lên, bọn họ có thể tiềm nhất xuống đất bao sâu chứ? Đại địa, vĩnh viễn là lĩnh vực mà con người khó tham cứu nhất.

Dứt bỏ ý nghĩ đối với Auerbach, Đỗ Trần cười nói:

- Đúng vậy, thánh giáo còn ghi lại trên thần ma lục, thú hoàng Auerbach sau khi chết trận, thi thể chìm vào đại hạp cốc do kỹ thuật của mình tạo ra, sau đó, tổ tiên của thú nhân phái ba trăm dũng sĩ xâm nhập đáy cốc, tìm kiếm di hài tiên vương, cuối cùng, bọn họ tìm được thi thể Auerbach, hơn nữa ngay ở đại hạp cốc xây dựng một tấm lăng của thú hoàng! Đời sau của ba trăm thú tộc dũng sĩ cũng thành trọn đời thủ hộ giả cho di hài Auerbach - hồng y lăng vệ.

Dịch Cốt gật gật đầu:

- Rất nhiều năm trước, lão giáo chủ, cũng là ngoại công của ngài từng cùng bốn vị thánh đồ đàm luận về hồng y lăng vệ, bởi vì hàng năm không hồi thế sự, chỉ ở đáy hạp cốc tu luyện, bọn họ cũng không có giống thánh viêm kỳ sĩ đoàn trong gia tộc của ngài bị tha hóa, mà nghe nói ít nhất còn tám phần chiến lực của tổ tiên, không chút kém Hồng Loan vũ trận của thiếu gia ngài, thậm chí có chút hơn.

Lò lửa nổ lép bép, Đỗ Trần đột nhiên khó khăn nhíu mày:

- Bây giờ người hiểu được ta đang làm gì chứ? Mẫu thân lưu lại đầu mối là đại hạp cốc, nhưng đại hạp cốc là thứ gì chứ? Ngoài trừ sơn bích hoang vu, chỉ có một thú hoàng lăng Auerbach!

Nạn đề của mẫu thân thật sự quá khó khăn, so với sào huyệt của ba tỷ muội long tộc giống nhau, thú hoàng lăng không giống lăng tổ Shigeru mà dễ dàng tiến vào, Liên Hoa thánh khí của ta tuy nhỏ, nhưng cũng giống côn trùng bình thường, muốn tìm Phá Khí huyền trong lăng mộ mà không kinh động tới hồng y lăng vệ thì thật sự cơ hội quá nhỏ.

Đỗ Trần dừng một chút:

- Mà người biết Susanna bọn họ muốn làm gì chứ? A a, bọn họ là đạo mộ tặc, đạo mộ tặc có thực lực cùng kỹ thuật cực cao ở thế giới này! Hơn nữa mục tiêu của bọn họ là thú hoàng lăng.

Khí thế của Dịch Cốt đột nhiên biến đổi:

- Chẳng lẽ bọn họ dám trộm lăng mộ của tổ thần thú nhân sao? Bọn họ có loại thực lực này sao?

- Bọn họ chắc là không có thực lực đánh bại hồng y lăng vệ, nhưng Susanna tự xưng là trưởng công chúa của Mc Allen, năng tự nhiên nhất định biết một số nhược điểm của thú hoàng lăng, hoặc là nói cơ hội đạo mộ!

Đỗ Trần sờ sờ mũi:

- A a, nói như vậy, chúng ta sẽ theo Susanna thuận gió đẩy xe, chờ bọn chúng giúp ta có được Phá Khí huyền, ta lại bán đứng bọn chúng, thay người Orc báo thù, đây không phải rất hoàn mỹ sao?

Dịch Cốt cũng cười:

- Trưởng công chúa của đế quốc Mc Allen đi trộm lăng mộ tổ tiên, hừ, chuyện này thật thú vị.

- Mục đích của Susanna cùng chúng ta không liên quan, nàng vì đạo mộ, lừa thanh niên trai tráng Orc, lại vì không để lại dấu mồi mà giết hết mấy trăm lão nhược phụ nữ khu Coulumb. Từ điểm này cho thấy, mặc kệ mục đích của nàng là gì, nàng đều không cần phải tồn tại!

Ngữ khí của Đỗ Trần đột nhiên trở nên băng lãnh vô cùng, hình ảnh tàn chi đoạn thủ trôi nổi trên sông Coulumb như xuất hiện trước mắt hắn.

Hai người cứ tán gẫu như vậy, tiểu Bối Bối chơi mệt rồi, nằm ngủ trên mặt đất. Nàng tứ ngưỡng bát xoa, ngủ gục, miệng nhỏ còn chảy nước dãi khiến Đỗ Trần không khỏi cười khẽ, trong lúc này Dịch Cốt đột nhiên nói:

- Thiếu gia, trưởng công chúa Susanna tới.

- Nàng còn lo lắng ta... người đi ra ngoài trước, ta không có gặp nguy hiểm thì không cần vào.

Đỗ Trần đứng dậy đi ra ngoài đón, tiếp đó hắn sững sốt, đây là...

Susanna thay đổi trang phục, so với ban ngày, vải vóc trên người nàng nhiều hơn nhiều, nhưng độ trong suốt lại tăng lên, thân thể nhu mì, chỉ ẩn sau một tầng lụa mỏng tanh, theo bước di yêu mị của nàng mà động, có thể nói là mị nữ nhất lưu.

- Thập Tam gia, người tới bất ngờ, ta cũng chưa kịp chuẩn bị tửu yến chiêu đãi ngài, nơi này có mấy bình rượu ngon là ngự dụng của hoàng gia Mc Allen, coi như là hướng ngài bồi tội.

Susanna không đợi Đỗ Trần tiếp đón, trực tiếp tiến thẳng vào trưởng, hai thị nữ đặt tửu yến xuống rồi ra ngoài, lúc đi, còn khép cửa trưởng phòng lại.

Dịch Cốt thủ vệ bên ngoài có chút nghi hoặc, ý tứ của Susanna hình như là không phải uy hiếp an toàn của thiếu gia, mà ngược lại, nàng tới cầu dẫn thiếu gia!.. điều này... quên đi, Bác Bì nói qua, loại chuyện này không nguy hại tới an toàn của thiếu gia, mà thiếu gia vận đào hoa, có mỹ nữ lao vào lòng, thật là chuyện tốt lớn lao.

Susanna ngồi xếp bằng trên mặt đất, cùng Đỗ Trần nhìn nhau, lụa mỏng bàng bạc kéo dần lên lộ ra chân dài của nàng, một cảnh sắc khiến lòng người hoa mắt, Đỗ Trần vội ôm lấy tiểu Bối Bối, nhìn chằm chằm nữ nhi đáng yêu không chuyển mắt, sợ nhìn thấy cái gì không nên nhìn, sau đó phạm sai lầm.

Nhưng không tưởng, Susanna không lại gần Đỗ Trần, mà thở ra hơi thơm như lan:

- Thập Tam gia, con mắt màu lam của ngài so với ban ngày còn muốn xanh hơn, thật sự khiến cho Susanna tâm tri thần vắng, không biết, ta có vinh hạnh, có thể thấy mỹ mạo của mình trong mắt ngài?

- Xin nhỏ tiếng được không? Trưởng công chúa điện hạ, nữ nhi của ta đang ngủ.

Đỗ Trần dựa vào lời nói, trấn định lại.

- Tiểu nha đầu rất đáng yêu, bất quá Thập Tam gia, ta nghĩ, ngài hẳn là với nữ nhân lớn tuổi hơn chút ít cảm thấy hứng thú.

Susanna có chút nghiêng đầu, nhìn con mắt Đỗ Trần:

- Khách khách, so với diện thủ của ta, ngài mạnh hơn nhiều lắm.

Diện thủ? Đỗ Trần mắng thầm, người con mẹ nó đang phụ! Mỉm cười, Đỗ Trần nói:

- Trưởng công chúa điện hạ, chúng ta bây giờ chỉ là hợp tác, không phải sao? Ta ngoại trừ mua bán, không cảm thấy hứng thú với nữ nhân có vô số diện thủ.

- A a! Nếu Thập Tam gia không thích diện thủ của ta, ta đều giết hết bọn chúng, thế nào?

Đỗ Trần cả kinh:

- Trưởng công chúa bỏ được sao?

Susanna nhu nhuyển cử động, cười nói:

- Có gì không được? Ngài, so với bọn chúng mọi thứ đều mạnh hơn.

Đáng chết, nhìn thấy một kẻ đẹp trai, liền giết chết diện tử tương đối không đẹp trai...

Nếu đêm nay cùng người, ngày mai người thấy một kẻ đẹp trai hơn ta, có đúng là muốn giết ta lấy lòng kẻ mới không?

Đương nhiên, trên tam đại lục nam nhân đẹp trai hơn ta, khó mà tìm được! Đỗ Trần có lòng thích ý mơ tưởng, hết cách, ai kêu đời này ta có một thân thể tốt?

Susanna mở một vỏ tửu tử, cấp cho Đỗ Trần, cười nói:

- Mời, đây là rượu trăm năm, được bảo quản ở đáy cốc Auerbach, nhờ đầu khí ngưng gió mà bảo quản, ngay cả cửu cấp đầu thần đều có thể say.

... nam nhân, bản nhân còn chưa thấy qua một người sau khi uống rượu mà không loạn tính.

178. Miệng Nhỏ Liên Hoa

Susanna cấp Đỗ Trần một chén rượu, đây là rượu chuyên dụng Đặc Đại Hào của thú nhân:

Thập Tam gia, mời ngài.

Đỗ Trần nhìn một chút bát rượu Đặc Đại Hào, cười nói:

- Trưởng công chúa, tửu lượng của ta rất tốt, mặc dù cũng rất thích uống rượu, nhưng uống một chén là đủ rồi, đừng chậm trễ chính sự, nếu không, sợ rằng ta sẽ rất dễ uống quá nhiều đó.

Susanna cười thầm, hắc người nói bình thường như vậy, căn bản không thể nào uống rượu, tiểu suất ca, tỷ tỷ biết tửu lượng loài người các người kém thú nhân chúng ta, cho nên mới đặc ý chuốc người say! Sau đó...

Nàng cũng rót cho mình một chén, chậm chậm, Susanna đối với tửu lượng của mình đầy tin tưởng?

- Ta bồi ngài một chén, với thân phận trưởng công chúa đế quốc Mc Allen kính mời Thập Tam gia, ngài sẽ không cự tuyệt chứ?

Susanna cười khanh khách nhìn Đỗ Trần.

- Nếu như vậy, ta không uống, chính là không nể mặt Mc Allen đế quốc sao? Ta thật khó khăn.

Đỗ Trần không uống mà nói.

Ai nha, không đúng a, tửu lượng của Thập Tam gia nhất định rất cao, những đầu thần nhân loại khác uống một chén lớn, sợ rằng đã choáng váng rồi, hắc cũng không có việc gì? Mình phải chuốc thêm.

- Tửu lượng cao thật, Thập Tam gia, ngài nói thể nào về tửu lượng cao mình của mình? Quả thực là hải lượng! Nào, bát thứ hai, là vì cầu chúc cho chúng ta hợp tác thành công! Ngài không phải sợ nhược nữ này chứ?

Lần này Đỗ Trần không nói gì, lại uống một chén.

Susanna chỉ sững sốt một chút, không có khả năng a? Mấy cao cấp đầu thần nhân loại của đế quốc lần trước ngay sau khi uống hai chén "Mãnh túy" đều đầu choáng mắt hoa, bị thú nhân chúng ta giễu cợt, Thập Tam gia hắc sao hình như không có việc gì?

Chẳng lẽ tửu lượng của thú nhân chúng ta không bằng một nhân loại hay sao?

Susanna uống xong một chén nữa thì cũng ngà ngà, vừa rồi nàng đã nói cho Đỗ Trần, rượu này là "Mãnh túy", nó không phải bình thường, là do đầu khí ngưng tụ tràn ngập trong đại hạp cốc Auerbach tạo thành, cao cấp đầu thần bình thường uống vào, cho dù lập tức dùng đầu khí bảo vệ vị bộ, cũng sẽ bị rượu dung hợp đầu khí mà rót vào cơ thể, tiện đà say như chết.

Bất quá "Mãnh túy" dù sao là một loại rượu, đối với thân thể cũng không có tác dụng xấu, lúc này Susanna không hạ độc Đỗ Trần, càng không dám lộ liễu dùng ám chiêu đối phó hắc - bởi vì hai người có đại điều kiện tiên quyết để hợp tác, tuyệt không thích hợp trở mặt.

Một chén lại một chén, Đỗ Trần đột nhiên có chút bội phục khẩu tài của Susanna. Mỗi lần kính rượu, nàng đều tìm ra lý do hết sức tròn vẹn. Không khỏi ép người ta uống - trừ phi người muốn trở mặt.

Khi Đỗ Trần uống xong mười hai bát rượu, vò rượu thứ ba đã hết nhẵn.

Susanna tổng cộng chỉ uống ít hơn Đỗ Trần một chén, nhưng với tửu lượng của nhân loại cũng chưa đầu hoa mắt váng, nàng trong lòng nảy sinh ý nghĩ ác độc, đáng chết, tiểu soái ca này sao mãi không ngã? Mười hai chén "Mãnh túy", cho dù là một con mãnh tượng cũng phải đổ.

- Thập. Thập Tam gia. Ta, ta lại kính ngài một chén, vì, vì sự phát triển khỏe mạnh của nữ nhi đáng yêu của ngài, trở thành một đại mỹ nữ.

Susanna run nhẹ gơ bát rượu lên, uống một ngụm cạn.

- Ai nha, ta thật không thể uống nữa, ai, thịnh tình của công chúa, được rồi, chén cuối cùng.

Đỗ Trần ngửa cổ, uống hết chén rượu.

Susanna chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt lưu từ bụng xông lên đầu, khiến nàng không ngồi nổi, nhưng nàng vẫn cắn răng, lại nhịn nín, không được, tối nay nhất định phải có được tiểu soái ca, mẹ nó, mau rót.

Nàng gơ một vò "Mãnh túy", cười nói:

- Thập Tam gia, ngài, ngài nếu uống nữa cái gì gì, tiểu muội, tiểu muội tự bội phục ngài.

Nàng gơ vào vò rượu:

- Thú nhân chúng ta uống rượu đều dùng vò, nào, chúng ta cạn.

Cô đồng, cô đồng, nàng thật sự một hơi uống hết vò "Mãnh túy."

Nhưng tiếp đó, Susanna nghĩ thầm, không thể uống nữa, mình đã tới hạn! Hy vọng một vò này có thể làm Thập Tam gia say, nếu không, nếu không cho dù hắn có say, mình cũng không có khí lực "Cường bạo" hắn.

Đỗ Trần mỉm cười:

- Công chúa sao lại hào sảng vậy, ta tự nhiên phụng bồi tới cùng.

Hắn cũng thật sự uống hết một vò rượu, sau đó sắc mặt không đổi, nhìn Susanna đang trợn mắt há mồm.

- Công chúa kính ta nhiều rượu vậy! Thật khiến Thập Tam thiếu khuyết, thôi, Thập Tam xá mệnh phụng bồi, chúng ta uống thêm một vò.

Đỗ Trần đặt một vò trước mặt Susanna, sau đó hướng hết vò rượu của mình.

Xong hết rồi, Thập Tam gia cuối cùng không phải là nhân loại à? Loại "Mãnh túy" không ngại đầu khí kia, đầu thần nhân loại dù tửu lượng tốt tới đâu thì một vò là gục! Hắn thì sao? Uống bao nhiêu? Có thể xem như thú nhân cũng không có tửu lượng đó.

Hừ, đêm nay vô pháp chủ động có được kim phát tiểu soái ca, vậy không thể làm gì khác hơn là xuất tuyệt chiêu! Chính mình gục xuống, sau đó thoát quang quần áo không nhúc nhích, lão nương cũng không tin, mỹ nhân say rượu, không chút chống cự, như vậy không khiến Thập Tam gia động tâm sao? Trừ phi hắn không được.

Nghĩ vậy, Susanna trong lòng nảy sinh ác độc, mạnh mẽ kéo lụa mỏng trên người xuống, ngửa đầu uống hết "Mãnh túy". Sau đó "Đồng" ngã quỵ trước mặt Đỗ Trần.

- Công chúa, công chúa.

Đỗ Trần kêu hai tiếng, phát hiện Susanna hoàn toàn say ngất, hắn lạnh lùng cười, trong lòng thầm mắng, giỏi nha, đêm nay thiếu chút nữa thất thân.

- Người đâu, công chúa các người uống rượu say, mau đưa nàng về.

Đỗ Trần hô to.

Chờ khi thị nữ tiến tới, thần tình kinh ngạc nhìn Susanna, Đỗ Trần nhìn thoáng qua hồ ly tinh không mặc gì! Hừ, lão tử là vì nữ nhân mà liều mạng làm việc thiện, nhưng không phải một nữ nhân có thể khiến cho lão nhân coi trọng. Người một nhà xí công cộng muốn lão tử động tâm sao, người không có tư cách đó.

Đột nhiên, Đỗ Trần miệng phun Liên Hoa, thật sự từ miệng phun ra một đóa tiểu Liên Hoa, nhẹ nhàng lắc, rượu ngon nhẹ nhàng chảy ra từ Liên Hoa. Hắn thích thú lắm lắm:

- Nguyên lai ba vị ca ca trên kiền quái còn có tác dụng tích rượu, tốt lắm.

Ai, không biết lúc nào mới có thể thần công đại thành, sau đó tìm nữ nhân âu yếm thích ý tiêu dao trong thiên địa, Đỗ Trần trong lòng thở dài, mang theo nữ nhân mình yêu nhất, cũng là nữ nhân duy nhất, còn có hài tử, mọi người ngồi trên Liên Hoa ngao du thiên địa, thật sự là mỹ sự.

Quên đi, Susanna đã say ngủ, chính mình cũng nên lo chính sự.

Đỗ Trần rót tất cả rượu vào vò của Susanna, lại giấu vò rượu đi, sau đó cước đạp Liên Hoa thu nhỏ rồi tiến ra ngoài.

Ban ngày trong khi dò xét, Đỗ Trần đã dựa theo tin tức lão Bibby cung cấp xác nhận nhi tử của hắn, vị trí của Johnson, là một thủ lĩnh lao công Orc. Johnson đang ở trên mặt đất hưng phấn làm việc, trên đầu hắn còn khoác lên một chùm lông trắng, rất dễ nhận.

Thanh âm dào dạt trầm muộn vang lên, Johnson đang cùng đồng bào một mặt đào đất, một mặt nói chuyện phiếm.

- Johnson đại ca, chờ chúng ta làm xong công trình này, ta thì có tiền cưới Jenny! Trong khi người có thể mời cha, Bibby trưởng lão làm chủ hôn cho chúng ta.

Đỗ Trần nghe được trong lòng buồn bã, vị hôn thê của người Orc này, đã bầm thây trong sông Coulumb rồi...

Johnson ra sức vùng lên một cái cuốc, cười to:

- Nói hay lắm, cha người với cha ta, người với ta đều là bằng hữu thân như huynh đệ. Được rồi, người cùng Jenny có thể sinh mấy hài tử mới tốt, ta chờ xú tiểu tử người lấy vợ.

Hắn không biết, nhi tử ba tuổi của hắn, cháu nhỏ của lão Bibby đã bị hắc hùng võ sĩ băm thành mảnh nhỏ...

- Ha ha, chúng ta mau lên chút, chờ hoàn thành là có thể về nhà hiếu kính cha mẹ, cưới vợ! Ta trong nhà còn người chờ kim tệ ta mang về.

Tên còn lại cười to.

Johnson gật gật đầu:

- Lần này thật sự gặp người tốt. Auerbach phụ thần giúp đỡ a! Chúng ta có thể có cuộc sống tốt. Ha ha, mọi người cố lên, nhân gia cho chúng ta nhiều kim tệ như vậy, để cha mẹ chúng ta có thể ăn no, có quần áo mặc! Chúng ta cũng phải cố gắng làm khéo báo đáp nhân gia.

Người Orc trong đêm khuya còn cố gắng ra sức làm việc, trên mặt mỗi người đều nở nụ cười hạnh phúc, chờ đợi cuộc sống tương lai.

Nhưng thân nhân đồng bào của bọn họ, đều bị "Ân nhân" giết chết rồi.

Đỗ Trần lặng lẽ nhìn, chẳng biết làm thế nào, người Orc cười càng lúc càng vui vẻ, trong lòng hắn cũng càng khó chịu. Rất cục, hắn chờ được cơ hội, Johnson dừng tay, đi đến nơi ở của người Orc. Đỗ Trần nhân cơ hội ra tay đánh ngã Johnson, dụng Liên Hoa mang hắn rời đi nơi sâu rộng.

Lay tính Johnson, Đỗ Trần lấy tín vật bộ lông dính máu của lão Bibby giao cho hắn, sau đó nói ra câu mật ngữ kia.

Johnson thấy bộ lông của cha, có chút kinh hãi, vội hỏi:

- Vị đầu thần nhân loại này, ngài có thể nói câu mật ngữ kia, ta đã hoàn toàn tin tưởng ngài là cha ta mời tới, nhưng, bộ lông xảy ra chuyện gì, mặt trên sao lại có máu.

Đỗ Trần quan sát Johnson lúc lâu, biết hắn là người Orc tinh tế, cũng không phải là mãng hán. Vì vậy trầm giọng nói:

- Ngay khi các người rời thôn, có người đã giết hết đồng bào của người, ngoại trừ cha người được ta cứu, còn lại...

- Còn lại mọi người làm sao?

Johnson nắm lấy áo Đỗ Trần.

Đỗ Trần không để ý, cúi đầu, bi thống nói:

- Thật đáng tiếc, bọn họ đều đã chết.

- Đều đã chết, không, không có khả năng này, tuyệt không có khả năng.

Johnson thần sắc kịch biến, hắn nắm chặt lấy áo Đỗ Trần, hắn cao hơn Đỗ Trần một chút, hai mắt đỏ ngầu, cả giận nói:

- Người gạt ta, có phải không?

Nhưng tiếp đó, hắn nhìn bộ lông trong tay mình, run giọng lắp bắp:

- Tại sao, tại sao a! Đây là của cha, cho dù người muốn dùng bộ lông của cha để gạt ta, nhưng không có hết lần này tới lần khác xuất ra mật ngữ, đây là mật ngữ chỉ phụ tử ta biết...

- Đông!

Hắn quỳ trên mặt đất, càng nói trong lòng càng sợ hãi:

- Còn có mật ngữ...cha dù chết cũng không nói mật ngữ cho địch nhân.

Hắn nhảy dựng lên, tựa như tự hỏi, quát lên:

- Người nói cho ta biết, mẫu thân bảy mươi tuổi của ta, hài tử cùng thê tử của ta, nhi tử ba tuổi của ta, còn đồng bào của ta đều không có chết, van cầu người nói cho ta! Người đang gạt ta! Ta cầu người...

Đỗ Trần trầm mặc không nói gì.

- A!

Trên đại thảo nguyên vang lên một tiếng kêu thê lương thảm thiết, tê tâm liệt phế.

Nhưng không bao lâu, Johnson gạt nước mắt, quỳ gối trước mặt Đỗ Trần, dõng dạc nói:

- Đấu thần tôn Quý, ngài tới cho chúng ta biết tin tức bất hạnh này sao? Vậy xin nói cho ta biết, hung thủ là ai? Chúng ta muốn báo thù.

Gặp phải đại biến, còn có thể phản ứng linh mãnh như thế, chính mình nhìn không có lầm! Johnson này, có thể làm việc được.

Đỗ Trần vỗ vỗ vai hắn:

- Ta rất tiếc nói cho người biết, ta không chỉ tới thông tri tin tức cho các người, còn rất khó nói, nhưng ta cũng không muốn gạt người đáng thương đã mất đi mẫu thân thê tử. Ta bây giờ cần người giúp ta một việc, chuyện này vì ta, cũng là vì đồng bào của các người.

- Được, xin ngài nói.

- Đầu tiên, ta muốn người trở lại mục trường, giấu diếm hết thấy, cũng cho đồng bào của người làm gấp tiến độ công trình...

Johnson cúi đầu nghe xong yêu cầu của Đỗ Trần, hắn cắn răng:

- Ý ngài là, giết thân nhân chúng ta là trưởng công chúa của đế quốc! Mà ngài, muốn lợi dụng chúng ta đi quét mộ chí phụ thân?

Hai mắt hắn biến thành màu đỏ, đây là biểu hiện khi người Orc bị kích động tới cực hạn.

Dân chúng đại thảo nguyên thuần phác, tôn thần kính thần, thân cừ bất cộng đại thiên, mà tiết độ chí cao phụ thần Auerbach, càng là việc bọn họ không thể dung.

- Thật đáng tiếc, ta biết người rất hoài nghi sự thật này, nhưng sự thật là sự thật.

- Không, ta tin, cha có thể giao cho ngài mật ngữ, vậy chứng minh, ngài ít nhất không hại chúng ta!

Johnson khẩu đầu:

- Ngài yên tâm, ta sẽ theo lời ngài mà làm, nhưng ta có một thỉnh cầu...

- Người nói đi.

Ta hy vọng có thể tự mình giết chết bọn giết người đó.

- Hấn lớn tiếng hô to.

Chờ Johnson tâm tình ổn định, cùng Đỗ Trần trở lại mục trường, tốc độ của người Orc lại nhanh hơn rất nhiều, Đỗ Trần nhìn sắc trời, đây bất quá là ngày giữa tháng, Susanna say như chết, bên người còn có mấy điện thủ thị hầu. Mà đạo mộ cao thủ thú nhân còn đang ngủ, giữa sân chỉ có số ít binh lính tuần tra.

Dịch Cốt thủ vệ bên ngoài trưởng, tiểu Bối Bối còn tứ ngưỡng bát xoa lẫn lóc ngủ say, thấy tình hình an tĩnh tường hòa như thế, Đỗ Trần yên tâm, thúc đẩy Liên Hoa nội kinh quán chú vào pháp bảo, nhanh như điện bay về phía đại hạp cốc Auerbach.

Hai ngày sau, chiến thần đại hội Auerbach ở chỗ này khai mạc.

179. "Số 4" Cùng "ngoại Lai Hộ"

Demis giáo thụ từng nói với Đỗ Trần, bọn họ sẽ ở lại nơi này mấy ngày, hơn nữa, bọn họ sẽ đi tìm sư huynh của Đỗ Trần, Sonatta.

Sonata này, Đỗ Trần nghe như sét đánh bên tai, hấn khi chuyển sinh thì vài ngày sau nghe được tên này, lúc ấy, đại ca Steven hâm mộ đệ đệ được Ferdinand giáo phụ chúc phúc, từng dùng ví dụ Sonatta nói ra chỗ tốt của việc Đỗ Trần khảo nhập đầu thần học viện.

Được rồi, lúc ấy đại ca còn nói, sau khi Sonatta tốt nghiệp, trực tiếp được đề bạt làm phó quân đoàn trưởng của đế quốc Mc Allen, hầu tước, còn cưới được một vị công chúa.

Mà sau khi vào học, các sư phụ của Đỗ Trần thường xuyên tại khóa đường nói tên Sonatta, đây là trong trong những tốt nghiệp sinh khóa 76.

Theo Demis nói, trong chiến thần đại hội, vốn là tại thánh địa thú tộc, tăng cường thủ vệ bảo vệ đại hạp cốc Auerbach càng nghiêm mật, tổng tư lệnh bảo vệ đại hạp cốc chính là Sonata, là vị tướng quân gần đây nổi danh trên chính trường Mc Allen.

Hai đầu hạp cốc trú rất nhiều quân đội thú nhân, Đỗ Trần bay vòng qua hạp cốc một vòng, nhưng cũng không dám xâm nhập bên trong, bởi vì nơi này ngoại trừ cỏ dại, cơ hồ không có sinh vật khác, ngoài hồng y lãng vệ trú ở đáy hạp cốc -có thể tưởng tượng, nếu bên trong xuất hiện một con muỗi, hồng y lãng vệ không chút do dự lập tức đánh chết nó.

Đi tới trú doanh của quân đội thú nhân, Đỗ Trần quả thực tìm được bọn người Demis.

Trong lúc này, Demis chẳng biết đổ đầu với ai, lại thua sạch, đang ở ngoài trường bông hô to:

- Haha, các học sinh, chẳng lẽ các người muốn bức bách Demis giáo thụ một lần nữa dụng độc môn tuyệt kỹ - Thú Hoàng Tuyệt Bích sao? Ách, để ta tiến vào đi.

Đỗ Trần còn cười, bất quá hấn không phải tới tìm sự phụ cùng đồng học, hấn tới nơi này, là dò xét hoàn cảnh xung quanh, để ngừa việc xuất hiện ngoài ý muốn, quá nhiều kế hoạch của hấn.

Trong lúc dò xét xung quanh, tại khu đón khách thừa thớt hấn phát hiện một lão bằng hữu! Một bằng hữu rất quen thuộc.

Brockman.

Hắn tới nơi này làm gì?

Đỗ Trần cước đạp Liên Hoa, sờ sờ cái mũi tự nói:

- Trong lúc này, Brockman hẳn là mang theo Andy đi gặp Phillip mới đúng chứ, hơn nữa để Phillip cho Andy một vài chỗ tốt a.

- Nhưng Andy không có bên người Brockman, điều này cho thấy, Andy đã được giao cho Phillip... chẳng lẽ kế hoạch tổ hợp dị thú của Phillip, được tiến hành tại đại hạp cốc Auerbach sao? Ha ha!

Đỗ Trần nở nụ cười:

- Hai con cá béo, cũng tới lúc kéo lưới rồi.

Đỗ Trần khinh xảo khu động Liên Hoa, hạ xuống trên quần áo Brockman, chủ ý muốn xem Brockman muốn làm gì, đây cũng là cơ hội tốt thăm dò tổ chức thần bí kia.

Brockman còn có một người đi theo, chính là Fancino cùng hắn đồng cam cộng khổ, hai người đi tới một trưởng bông màu tím, Brockman nói với vệ binh:

- Xin chuyển cáo tướng quân Sonatta, nói rằng bằng hữu thừa thơ ấu của hắn, Brockman thần tứ bá tước muốn gặp hắn.

Phát hiện lớn.

Đỗ Trần trong lòng hô lớn. Chẳng lẽ Sonatta cũng thuộc tổ chức thần bí kia?

Trong trưởng bông, một vị sư tộc tướng quân cao lớn, người cao hơn hai thước, thân thể khô vĩ, mặc chiến giáp màu đen! Dung mạo của hắn vô cùng giống người, ngoài trừ sư vĩ (đuôi), bờm sư tử ra, cơ hồ không khác một trảng hán nhân loại bình thường bao nhiêu, từ trình độ nhân loại hóa cho thấy thực lực của hắn tuyệt đối không thấp! Sự thật thì Đỗ Trần biết, khi Sonatta tốt nghiệp đã đạt tới thất cấp trung giai đấu thần, bây giờ đã hai năm, vị thiên tài đấu thần được các giáo sư không ngừng nhắc tới chẳng biết mạnh tới bậc nào rồi?

- Thân ái Brockman thần tứ bá tước, có thể thấy ngài, khiến ta phi thường vui vẻ.

Sonatta thần sắc kích động, hắn phát phát tay:

- Điều lui xuống, ta cùng lão bằng hữu tự cự, ha ha, đi, chúng ta vào trên trong nói.

Sonatta kéo tay Brockman vào trưởng bông, đương nhiên, cũng dẫn theo Đỗ Trần vào.

Vừa tiến vào trưởng bông, bốn bề vắng lặng, Sonatta thần thái thân thiết trở nên cung kính, hắn nghiêng người:

- Brockman đại nhân, không thể tưởng, lần này ngài tự mình liên lạc với ta! Nói vậy, lần này tổ chức có nhiệm vụ phi thường trọng yếu, cho nên ngài mới tự thân đến đây tọa trấn.

Đỗ Trần rất kinh ngạc, đây là Brockman có thể rất dễ "bán đứng" sao? Cũng không giống kẻ bị trộm sạch đến trần như nhộng, quả thực là ba người khác nhau a.

- Xin ngài phân phó.

Sonatta cúi đầu.

- Muốn làm gì hắn người đã biết, nhưng có sự kiện người phải chú ý.

Đỗ Trần thầm mắng trong lòng, làm cái gì? Brockman các hạ, ngài không thể nói rõ ràng sao?

Đáng tiếc Brockman cũng không có thỏa mãn yêu cầu nghe trộm của Đỗ Trần, hắn tiếp tục nói:

- Có một việc, người với thân phận tướng quân Mc Allen truy tra hành tung của tân bá tước Francis, người tra được không?

- Hồi bẩm đại nhân, chúng ta chỉ tra được Á Long liên của Francis đang ở đạo hải thiên quan, nhưng sau khi hấn từ đạo hải thiên quan tiến vào đại thảo nguyên hình như mất tích, ta đang tăng cường truy tìm.

Brockman nhướn mày, lạnh nhạt nói:

- Vô dụng!

Kỳ thật nguyên nhân chính thức khiến Brockman phát hỏa, còn nhiều hơn một câu "Á Long liên của Francis."

Chuyện cũ không mời cũng tới, Brockman lại muốn nổi điên với một đoạn lịch sử khuất nhục.

Sonatta nghe vậy cứng họng, trong lòng cũng có vài phần không thích, nhưng hấn vẫn cung kính nói:

- Đại nhân yên tâm, cho dù không tra ra hạ lạc của Francis, ta cũng lệnh người phong tỏa đại hạp cốc Auerbach, tuyệt không để cho Francis tiến tới gần chiến thần đại hội.

- Ân, nhớ kỹ, Francis có khả năng sinh ra chuyện xấu quá lớn, tuyệt không để cho hấn một lần nữa quấy nhiễu Phillip đại nhân.

Brockman hiên ngang nói:

- Việc thứ hai, ta cùng Phillip đại nhân đã thương nghị, nếu có thể, lúc này bắt một số dấu thần tham gia đấu thần đại hội, cung cấp nguyên liệu cho kế hoạch "Vong linh đấu thần". Người chuẩn bị một chút a.

Sonatta vội la lên:

- Đại nhân, lúc này dấu thần tham gia đấu thần đại hội đã đạt tới mấy ngàn, trong đó cao cấp dấu thần đã ngoài lục cấp đã có hơn năm trăm, hơn nữa bọn họ đến từ các quốc gia của nhiều tộc...

- Ta tới nơi này không hy vọng nghe người oán thán.

Brockman lạnh lùng cắt đứt lời Sonata.

Sonata gân cổ cãi:

- Đại nhân, ta có thể tận lực giúp ngài bắt cao cấp dấu thần, nhưng lần này ta là cảnh bị quân đoàn trưởng của chiến thần đại hội, cho dù ta có làm như thế nào thiên y vô phúc, không cho mọi người nhìn ra là ta tổ chức, là ta gây nên, nhưng nếu đại hội xảy ra việc này, chính phủ Mc Allen đế quốc cũng nhất định truy cứu việc ta thất chức! Đến lúc đó, ta không có khả năng đặt chân tại chính đàn Mc Allen...

- Đủ rồi.

Brockman hung hăng vỗ bàn:

- Ta đã nói rồi, ta tới nơi này không phải nghe người than vãn, ta tới giao cho người mệnh lệnh, về phần người có làm được hay không là việc của người.

Sonata nhịn nhục, trầm giọng:

- Đại nhân, ta phải nhắc nhở ngài, tổ chức an bài ta phối hợp với hành động của ngài cùng Phillip đại nhân, ta nhất định phối hợp! Nhưng, ta còn là số 4 trong kế hoạch đại nhân vật, nếu đại nhân ngài yêu cầu ta làm như vậy, bộ phận Mc Allen trong kế hoạch đại nhân vật mà "tổ chức" khổ tâm nhiều năm bị thất bại trong gang tấc.

Brockman cười lạnh nói:

- Ta nghe rồi, người đang nhắc nhở ta, ta cũng không phải thủ trưởng trực tiếp của người, mà là cái "Ngoại lai hộ" đúng không?

Ngoại lai hộ? Đỗ Trần nhớ kỹ tân danh từ này, hấn trong lòng nhanh chóng phân tích, tự mình giải thích. Brockman hấn là không phải nhân mã trong tổ chức kia, mà là sau đó được chiêu thu vào! Mà nguyên nhân chiêu thu, sợ rằng chính là thân đạo của hấn.

Nếu giả thiết này thành lập, vậy, Phillip, L Griffins hai phần đồ của Da Tát giáo hội, cũng thuộc loại "Ngoại lai hộ". Sở trường của họ là đồ thuật cùng luyện kim thuật.

Xem ra sơ đồ tổ chức này không nhỏ, triệu tập nhiều kỳ nhân dị sĩ như thế, sơ đồ còn có thể nhiều như thế sao?

Chỉ nghe Sonatta trầm giọng nói:

- Đại nhân, ta cũng không phải "nhắc nhở" ngài, hơn nữa, ngài là "mật cá" thất vĩ đại nhân, ta chỉ là tiểu nhân vật lục vĩ, sao có tư cách nhắc nhở ngài?

Mặc dù ngôn từ khiêm cung, nhưng Đỗ Trần nghe lên đều cảm giác ý trào phúng đến từ Sonata, Brockman rơi vào ý cảnh kỳ diệu sao nghe không ra? Hắn tức giận hừ một tiếng:

- Mệnh lệnh, mệnh lệnh người hiểu không? Ta mặc kệ người dùng thủ đoạn gì, nỗ lực bao nhiêu, người phải tìm được nguyên liệu cho kế hoạch vong linh đầu thần của Phillip đại nhân! Nếu người không hài lòng, có thể tìm thủ trưởng của người, người phụ trách kế hoạch "Đại nhân vật" nói chuyện với ta. Người nói người chỉ là tiểu nhân vật lục vĩ quả thật có tư cách cùng ta thương lượng sao... hừ.

Brockman khinh miệt không nói.

Đỗ Trần mừng thầm, thầm nói, các người tiếp tục cãi nhau đi, hỏa khí càng lớn, bí mật ta biết càng nhiều.

Bất quá từ cuộc đối thoại vừa rồi, Đỗ Trần có được một đầu mối, cấp bậc kết cấu của tổ chức kia nghiêm cẩn, phân công rõ ràng, nếu bọn họ trực tiếp chống lại mình, vậy tất nhiên sẽ là đối thủ khó đối phó! Cho nên, trong thời gian ngắn, duy trì loại trạng thái bình hành vi diệu mới tốt, đại hội chiến thần Auerbach mình sẽ làm hết thấy, nhất định phải giấu đi thân phận. Nếu thật sự chọc giận tổ chức kia, biết được mình cản đường bọn chúng, chính mình sẽ gặp nhiều phiền toái a.

Đỗ Trần còn muốn nghe thêm tin tức tình báo.

180. Bí Mật Của Lăng Mộ

Trong ngôn từ của Sonatta cũng mang theo một cỗ hỏa khí:

- Tốt, Brockman đại nhân, ta sẽ thương nghị chuyện này với thủ trưởng! Ngài chờ tin nha.

- Ân, ta đợi tin tức của người.

Brockman âm trầm trầm mắt với Sonata một cái.

Sonatta trong lòng cười lạnh, Brockman, người một "Ngoại lai hộ" dựa vào chút thủ đoạn gà gáy chó sủa làm cấp trên của "Bổn tộc nhân", bây giờ còn dám theo ta khuyển phê.

Hắn đảo mắt ngấm nhìn phía sau Brockman, Fancino đang căm tức nhìn hắn.

Sonatta trong lòng cười thầm càng thêm âm lãnh. Brockman, cho người một chút giáo huấn! Đầu tiên, chọc giận người một chút...

- Aa, đại nhân chậm rãi chờ tin tức của ta, chờ thủ trưởng của ta cùng lục vĩ thương nghị qua, sau đó sẽ thông tri cho ngài.

Sonatta đột nhiên trở nên thịnh khí lăng nhăng, hoàn toàn không để Brockman, kẻ có chức vị cao hơn hắn vào trong mắt:

- Bất quá, có thể chậm một chút, vì ta gần đây tương đối bận! Ân, bất quá cũng nhanh thôi.

Sắc mặt Brockman âm trầm hơn:

- Hừ! Sonatta tướng quân, người chậm rãi a, nhưng nếu người chậm trễ kế hoạch của tổ chức, ta sẽ thân thủ đưa người lên giá hóa hỏa hình! Phải biết rằng, trong khi chiến thần đại hội quyết tái, Phillip đại nhân tại thú hoàng lăng bắt đầu thực nghiệm, người phải trả lời trước khi bắt đầu, hừ hừ...

Thời gian cùng địa điểm chuẩn xác của thực nghiệm của Phillip đã biết, Đỗ Trần thích thú nghe tiếp.

- Ta nhớ kỹ lời ngài nói, nếu không có chuyện gì, ta phải bắt đầu làm. Ngài, xin chờ tin.

Sonatta chỉ chỉ hướng màn cửa trưởng bông, hạ lệnh trực khách.

Brockman hung hăng phát tay áo trường bào quý tộc, xoay người đi.

- Ai nha, đại nhân. Ta gần đây nghe được một tin đồn, không biết có phải sự thật hay không.

Sonatta nói theo:

- Nghe nói, gần đây tại trấn York có một người đáng thương, một vị thần tứ bá tước đáng thương, cũng bị trộm sạch quần áo, trần truồng ném ra đường cho dân chúng xem, còn bị bán làm "Nam tính" nô dãi, cấp động vật cái tiết dục, đây quả thực là việc sỉ nhục của nam nhân chúng ta... không biết ngài có nghe thấy ko?

Brockman run lên, cước bộ cũng dừng lại.

Sonatta tiếp tục nói:

- Ân. Chuyện này phát sinh tại trấn York, được nhiều người biết. Rất nhiều người đều đã biết, cũng không tính cái gì là bí mật! Nhưng ta từ trong miệng một vị bằng hữu biết một đại bí mật! A a, ngay tại cơ địa số 5 của chúng ta, thần tước kia thật đáng bi sầu... thành bạn lữ công cộng (cave miễn phí) của mấy mẫu bạo long núi Miguel, hơn nữa thừa sức chịu đựng, thật quá mạnh mẽ ... ha ha ha ha.

Sonatta sử tục thú nhân có thanh âm đặc thù kích thích khiến khuôn mặt Brockman méo mó, hẩn chuyển thân, sát khí đằng đằng nhìn Sonatta.

- Ai nói với người?

Hẩn nhìn như là một độc lang bị hoàn toàn chọc giận, tùy thời để có thể bộc phát đả thương người.

- Ta thật không nhớ rõ tên, đương nhiên không nhớ rõ rồi. Chẳng lẽ người biết vị bằng hữu "Có thể bị vậy", nếu ta là vị bằng hữu này, đã sớm tự sát. Chuyện mất mặt như vậy mà còn chưa chết, còn muốn nơi nơi tuyên dương, thật sự thẹn với thân phận thần tước của hẩn.

Sonatta thích ý nhún vai.

Francis mất tích rồi, Long tộc không có khả năng tuyên dương "Vận sự phong lưu" của mình... tới cùng là ai nói? Brockman ý nghĩ phần nộ tràn ngập sát ý, hẩn lạnh lùng nhìn lại, thấy được Fancino bên người, cùng hẩn trải qua hết thấy, biết hết tất thấy.

Đột nhiên, Brockman biến mất tại chỗ.

Khi hẩn xuất hiện đã ở sau lưng Fancino, mà tay hẩn, lại xuất hiện trước ngực y.

Chẳng biết khi nào, năm ngón tay tay phải của Brockman như năm lưỡi dao, mỗi lưỡi dao sắc bén vô cùng, nhỏ giọt máu tươi của Fancino, tựa như lợi trảo của một đầu dị thú, xuyên thấu ngực hẩn.

Fancino không hề phòng bị, nhìn lại Brockman muốn nói gì đó, nhưng Brockman mạnh mẽ thu tay lại, lời hẩn nói tới bên mép, còn chưa kịp phát ra nửa thanh âm đã gục đầu ngã quy.

Brockman lau bàn tay, lạnh lùng nói:

- Sonatta, nếu người dám chậm trễ kế hoạch của tổ chức, chính là như thế này.

Nói xong, Brockman rời đi.

Đỗ Trần trong lòng đồng tình nhìn Fancino một chút, âm trầm bĩu môi. Brockman a, đệ nhất đạo môn cao thủ cần phải, tinh tâm như nước, kỹ thuật của người mặc dù đạt tới đỉnh của thế giới này, nhưng tâm cảnh lại cách quá xa, chỉ có mười phân, quá kém...

Sonatta đắc ý nhìn chằm chằm bóng lưng Brockman, đột nhiên giơ tay, đất xung quanh thi thể Fancino bắt đầu quay cuồng, trong nháy mắt căn nuốt, bùn đất loạn động, Fancino hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này.

- Brockman đại nhân, ngài dễ dàng bị chọc giận như vậy sao? Hừ, ngài thật sự quá ngốc! Bất quá ta sẽ không nói cho người, ngài đã quên, ngài cùng bọn người Demis cùng bị giam một chỗ, mà cái miệng lớn của Demis, vừa vặn mang theo học đệ học muội đi tìm ta...

Đỗ Trần đi theo Brockman rời trường bỗng, mới đi ra ngoài vài bước, Brockman đột nhiên hung hăng dậm chân, thở dài! Hắn đã hiểu được, Sonatta đang đùa chính mình! Nhưng...

- Hừ! Một tiểu nhân vật mà thôi!

Brockman ngẩng đầu tiếp tục đi.

Đỗ Trần còn đậu trên áo Brockman, hắn vốn định theo Brockman từng bước khám phá những kẻ khác trong tổ chức, sau đó thương nghị kế hoạch nên vẫn đi theo rất xa, nhưng không nghĩ tới Brockman không trực tiếp đi tìm người của hắn, mà về tới khu khách nhân đi ngủ.

Phỏng chừng Brockman không thể cung cấp thêm tin tức, Đỗ Trần quay đầu lại quan sát Sonatta, hắn nghiêm chỉnh chấp hành quân vụ, cũng không có giá trị giám thị quá lớn! Đỗ Trần nhìn sắc trời, người trong mục trường sắp tỉnh lại rồi, nên thúc dục Liên Hoa bay trở về.

Trong trường bỗng, tiểu Bối Bối còn đang chảy nước dãi ngủ say, Đỗ Trần đắp chăn cho nàng, sau đó phân phó:

- Dịch Cốt, tới đây, có phát hiện lớn.

- Lão bằng hữu của chúng ta - Phillip, cũng chuẩn bị làm chút chuyện thú vị tại đại hội chiến thần Auerbach, hơn nữa rất có thể có liên quan tới kế hoạch của chúng ta.

Đỗ Trần vận động một chút gân cốt, cười nói:

- Cứ như vậy, kế hoạch của chúng ta có chuyện xấu, bất quá lợi dụng cũng tốt... chỗ tốt thật lớn.

Nói là việc thiện thật lớn mới đúng!

- Phillip sao?

Dịch Cốt trầm ngâm:

- Thiếu gia mặc dù có thể giết chết Phillip, nhưng nếu Trừu Cân cùng hóa thi đều ở bên người hắn, chúng ta...

- Không cần phải lo lắng, lúc này đây, chúng ta cũng không phải liều mạng với bọn chúng... cho dù liều mạng chúng ta cũng không nhất định thất bại, A a, ta còn có một viện thủ rất mạnh.

Đỗ Trần sờ sờ cái mũi, đột nhiên nhú mày:

Chỉ là ta có một việc nghĩ không ra, tại sao thực nghiệm của Phillip lại chọn địa điểm cùng thời gian? Tại Thiên Vương sơn, còn có thể giải thích là đấu khí tụ, nhưng lúc này ở đại hạp cốc Auerbach cũng không có cái gì đấu khí tụ, đây là một mộ địa tập trung đấu khí mà thôi..

- Thiên Vương sơn, đại hạp cốc Auerbach có gì sao?

Đỗ Trần hỏi chính mình.

Ngày thứ hai, các đạo mộ tặc đứng đầu đầu thần thể giới tề tụ tại đại trường của Susanna công chúa.

Đỗ Trần cũng tới, nhưng tinh thần mệt mỏi, hai mắt đỏ đậm, người phát ra mùi rượu, ánh mắt nhìn Susanna ai oán, Đỗ Trần lạnh nhạt cười:

- Công chúa, đêm qua người khỏe không?

Tiểu Thập Tam đáng chết, ta sớm muộn cũng có được người.

Susanna trong lòng nảy sinh ác độc, nhưng đại sự quan trọng hơn, nàng thăm bảo hùnh tộc đầu thần Babylon bên người trải ra bàn đồ, nói:

- Tất cả mọi người tề tụ rồi, ngày mai, chiến thần đại hội Auerbach sẽ khai mạc tại đại hạp cốc! Ta nói một chút kế hoạch.

Nàng tưởng như một tướng quân xuất chinh, chỉ vào bản đồ nói:

- Muốn đạo mộ Auerbach, khó giải quyết nhất là hồng y lăng vệ, tiếp đó là mê cung dưới đất, đấu khí trong hạp cốc rất nồng, hai đầu hạp cốc đóng hai quân đoàn canh bị.

Đỗ Trần cười nói:

- Vậy công chúa điện hạ đã có biện pháp giải quyết ba nan đề này chưa?

- Đúng vậy, chúng ta lợi dụng người Orc đào ngoại đạo từ dưới đất lên vào dài trăm dặm, tự nhiên tránh được đấu khí cùng canh bị quân đoàn ở mặt trước, về phần mê cung... ta đã mang tới bản đồ đầy đủ, mà hồng y lăng vệ... a a!

Susanna đắc ý cười cười:

- Người khác không biết, nhưng trưởng công chúa Mc Allen thì biết một bí mật của hoàng thất...

Nàng nhìn mọi người, lúc này mới nói tiếp:

- Ba trăm hồng y lăng vệ hàng năm không rời huyết mộ, nhưng cách ba năm một lần, bọn họ nhất định có một lần rời mộ huyết hai canh giờ để ra ngoài! Khi đó, cả lăng mộ chỉ có hai mươi hồng y lăng vệ trấn thủ. A a, bọn họ rất cường đại, nhưng nhân số quá ít, chúng ta lợi dụng toại đạo người Orc đào ra, đủ để một lần vận tổng hai trăm người tiến vào! Hơn nữa từ hoàng huynh ta biết được sơ đồ phân bố thủ vệ của hồng y lăng vệ, hoàn toàn với binh lực gấp mười có thể trong nháy mắt thanh trừ bọn họ.

Như vậy, chúng ta ra tay rất nhanh, người trên đại hạp cốc căn bản không biết chúng ta. Kế tiếp, chư vị có hai canh giờ, trong mộ huyết tìm thứ chúng ta phải tìm.

- Hai giờ? Đối với một tòa thần mộ mà nói, tựa hồ quá ngắn.

Kerry có chút nhú mày.

Susanna kiên định nói:

Rất xin lỗi, cũng chỉ có hai giờ, vì mỗi lần đại hội chiến thần Auerbach, hồng y lăng vệ đều âm thầm đi lên trên đại hạp cốc, từ con cháu của đấu thần bốn tộc tuyển ra những kế thừa nhân có thiên tư cực cao, phẩm hạnh đoan chính để kế thừa sứ mệnh thần thánh của bọn họ! Mà quá trình này, cũng chỉ có hai giờ.

Susanna nhìn mọi người:

- Tình huống là thế, mọi người có vấn đề gì không?

Đỗ Trần giơ tay:

- Ta có hai vấn đề! Nhất định phải giải quyết hai vấn đề này.

181. Chiến Thần Đại Hội Chi Chàng Xa Liễu!

Đỗ Trần đứng dậy đi tới trước bản đồ, chỉ vào đồ án trước mặt nói:

- Đầu tiên, chúng ta rút lui thế nào, hơn nữa tuyệt đối không thể lưu lại ản họa. Thứ hai, làm sao để giải quyết vấn đề người Orc! Dựa theo quy củ của nhóm chúng ta, bọn họ không thể lưu lại! Hay phải nói, bọn họ là bất an lớn nhất.

- Đây chính là việc ta muốn cùng chư vị thương lượng.

Susanna nói:

- Vì giữ bí mật, ta để cho người Orc bắt đầu đào móc địa đạo bên trong mục trường của ta. Hơn nữa, ta mời thổ hệ đấu thần làm pháp trận phụ cận người Orc, bọn họ sẽ không biết là đang đào móc mộ của chí

cao phụ thần! Nhưng biện pháp này cũng mang lại một rắc rối lớn - theo dấu vết đó, có thể truy tra ra mục trường.

Nàng mỉm cười:

- Cho nên, ta cho người Orc chia làm mười lăm tiểu tổ, trong đó chỉ có bảy thành đào móc toại đạo chính thức, ba thành kia, bọn họ đào móc rất nhiều toại đạo giả, phân tán tại các nơi, liên thông với nhau, chờ chúng ta đắc thủ, ta sẽ phá hủy tất cả toại đạo, cấp cho phụ cận đại hạp cốc Auerbach một trận động đất phạm vi lớn! A, cứ như vậy, kết cấu dưới đất hoàn toàn rối loạn, hoàng huynh bọn họ muốn truy tra cũng không thể tra nổi.

Đỗ Trần cả kinh, thật độc ác! Nhưng không thể không thừa nhận đây là một chủ ý tuyệt diệu! Một hồi động đất! Đáng chết, cho dù dấu thần tham gia đại hội có thể bay, không sợ động đất, nhưng đối với binh dân phụ cận đại hạp cốc, cũng có ảnh hưởng rất lớn! Nữ nhân tâm ngoan thủ lạt.

- Về phần người Orc, năng lực sinh tồn của họ trên mặt đất tương đối mạnh, cho nên trước khi động đất, ta sẽ phái người triệu tập bọn họ về, đưa bọn họ hồi gia. Tự nhiên không phải là cái vấn đề gì lớn lao.

Susanna cười kiều mỹ.

Mọi người đều cười lớn, bọn họ đều là đạo mộ tặc, cùng loại "Mua bán" đều làm không ít, tự nhiên đối với giết người diệt khẩu bịt đầu mối không chút phản đối! Đỗ Trần cũng cười:

- Chư vị, ta biết trong lòng các người đối với ta có chút nghi ngờ, dù sao, ta mới gia nhập hôm qua! Vậy, dựa theo quy củ của nhóm chúng ta, ta là người cuối cùng gia nhập không tiến vào mộ địa, nhưng chờ khi các người đắc thủ, hơn nữa sau khi bình an, ta sẽ từ trong chiến lợi phẩm chọn lấy một vật gì đó. Ta hy vọng đến lúc đó không ai dị nghị! Mặt khác... không bằng để ta phụ trách xóa sạch người Orc, hơn nữa ta cùng dấu thần tùy tùng phụ trách canh chừng, thế nào?

Susanna mừng rỡ, chuyện đạo mộ, lên vào mộ địa cùng bên ngoài tiếp ứng đột nhiên phát sinh tình huống là đồng dạng trọng yếu, từ trình độ mà nói, người bên ngoài càng dễ bại lộ thân phận, gặp phải nguy hiểm.

- Vốn Thập Tam gia không nói, ta cũng định mời ngài đảm nhiệm canh gác. Dù sao dấu thần tùy tùng của ngài cường đại như vậy... bất quá, kế hoạch là thúc thúc Babylon sẽ dẫn người phụ trách.

Nàng nhìn hắc hùng dấu thần một chút.

Đỗ Trần cười nói:

- Như vậy, Babylon dấu thần có bao nhiêu người, mang bấy nhiêu người, ta phối hợp Babylon dấu thần. Hết thấy nghe theo hắc.

Susanna thử hỏi:

- Vậy Babylon dấu thần sẽ mang theo ba trăm dấu thần cùng dấu sĩ tạo thành tinh binh...

- Ba trăm? Tốt lắm, ba trăm.

Susanna vui vẻ, có Babylon thúc thúc dẫn theo ba trăm người bên cạnh Thập Tam gia, hắc dù nghĩ ra âm mưu gì cũng phải suy nghĩ một chút! Đương nhiên, nếu hắc thật tâm hợp tác thật tốt quá, có hắc ở ngoài, người canh gác thì trong mộ địa không lo không có đường lui.

Đỗ Trần cũng cười thâm trong lòng. Ân, có ba trăm dấu thần cùng dấu sĩ thú nhân tộc bên người, nếu mình chỉ có Dịch Cốt, vậy thật có chút phiền toái, dù sao Dịch Cốt một mình, ứng phó với một hai trăm người không tính là cái gì lớn lao, nhưng ba trăm thì khó mà không phải nỗ lực trả giá. Nhưng, bảo vệ độc tử của Đỗ Trần thì một chút trả giá cũng không cần...

Susanna đương nhiên không biết, Đỗ Trần tùy thân mang theo 102 vị lão tổ mẫu! Số lượng cùng thực lực đều kinh người.

Văn Thần lịch năm 1278 tháng 11 ngày 13, đại hội chiến thần Auerbach ba năm một lần sẽ tại thánh địa thú tộc, trên bầu trời lăng mộ của chí cao phụ thần Auerbach của thú nhân đang khai mạc.

Hội trường của chiến thần đại hội, hai bên vách cốc phân biệt cái một trăm hai mươi bốn sợi dây sắt, các sợi dây sắt này hợp lực nâng đỡ một bình thai huyền phù giữa không trung. Bình thai chừng hai trăm thước vuông, toàn thân vân bạch, phi kim phi thiết không biết do tài liệu nào tạo thành, nếu từ trên cao nhìn lại, sợi sắt nhìn có vẻ nhỏ vô cùng, không đáng để vào mắt, nhìn vào bình thai như huyền phù tại không trung, nhìn quỵ dị hoành tráng vô cùng.

Luận võ, tiến hành trên bình đài này.

Hai bên đại hạp cốc đã xếp đầy bàn ghế, đầu thần từ các nước, các tộc từ xa quan vọng, có chừng mấy ngàn người.

Sư huynh Sonatta, bọn người Anne cũng có được một vị trí tốt, bất quá vẻ mặt Anne có chút lo lắng:

- Francis đồng học sao còn chưa có tới? Chúng ta không phải nói rồi sao? Gặp nhau ở chỗ này.

Demis ôm một quả thật to, nhồm nhoàm nói:

- Không việc gì, hần không dám không đến, nếu không hần sẽ không qua.

Các học sinh đều trắng mắt liếc hần, Cem thay huynh đệ xuất đầu, trào phúng nói:

- Demis giáo thụ, tuyệt chiêu của ngài, Thú Hoàng Tuyệt Bích là lĩnh ngộ từ đây sao?

Demis tựa hồ hoàn toàn không có nghe thấy Cem trào phúng, ngược lại đắc ý cười nói:

- Đúng vậy, các người nghĩ xem, năm đó thú hoàng Auerbach đánh ra hạp cốc này, chỉ còn lại một hơi cuối cùng, nhưng tại tuyệt bích gặp phải cường địch! Khi đó hần nên làm gì? Đương nhiên là kêu to "Xin lỗi, xin lỗi" cầu xin tha thứ...

- Giáo thụ, ngài không muốn mạng nữa sao, nhỏ tiếng chút, nơi này là lãnh địa thú nhân.

Jason nhìn hai bên một chút, sợ thú nhân nghe được Demis tiết nhục thú hoàng Auerbach.

Lão Bowen cũng nói:

- Lão đồ quỷ, ngậm cái miệng thối của ngươi lại! Đại hội bắt đầu rồi! Ba năm mới có thể thấy thú nhân hỗn chiến cả ngày, đây là cơ hội hiếm thấy cỡ nào! Ha ha, cầu hừng, mãnh hổ, sư tử, lang... một đám dã thú đánh nhau, đẹp mắt.

Miệng lão già này so với miệng Demis còn muốn ác độc, thối hơn.

- Đẹp mắt sao?

Demis đột nhiên âm dương quái khí nhìn Bowen, hần vốn là nương nương khang, nhìn qua càng thêm bí ối hèn mọn:

- Ta thật ra cho rằng, một kẻ ở ngoài để đồ Lanning, để cho một đám nô đãi lấy hết quần áo càng đẹp mắt! Được rồi, ngươi nói nô đãi này có hơn cái thân thể tên kia không? Nghe nô đãi nói, vóc người kia rất giống ngươi.

Lão Bowen nhất thời tắc họng.

- Hai vị sư phụ, các người nhỏ tiếng chút đi.

Jason cầu khẩn.

- Được rồi, các người nói chiến thần đại hội chỉ có một ngày?

Cem có chút kinh ngạc hỏi:

- Nhiều người tham gia như vậy, sao có thể trong vòng một ngày là chấm dứt?

- Cem, trong khi đi học ngươi không có chăm chú nghe giảng.

Demis nói:

- Thú nhân đều tương đối khảng khái, bọn họ không cần nhiều quy củ, rõ ràng để cho mọi người tham gia lên đài tất, sau đó do thú hoàng cùng mấy vị đại cao thủ của thú tộc đồng thời tự mình ra tay uy áp bọn họ, sau khi uy áp kẻ nào còn đứng trên đài thì có thể đi tiếp, trực tiếp tiến vào quyết tài, người nói không hài lòng sao? Như vậy kỳ thật là công bình, không phải sao?

Theo giải thích của Demis, đại hội bắt đầu, chuyện cũng quả nhiên như lời hắn. Đương đại thú hoàng Basaraba phi thân lên bình đài đang huyền phù trên không, hắn là một đầu kim mao sư, bất quá bởi vì độ môn bí kỹ, trình độ nhân hình hóa của hắn cũng không cao. Nhưng không ai dám khinh thị thực lực của hắn, dũng vũ chi hươu, vua của đại thảo nguyên Mc Allen, không phải người khác có thể khinh thị.

- Chư vị! Hoan nghênh các người tới đạo thảo nguyên xem đấu thần đại hội!

Thanh âm Barasaba du dương trầm muộn, truyền khắp trên đại hạp cốc:

- Thú nhân chúng ta không có nhiều lời lẽ triết lý, đại hội lập tức bắt đầu.

Hắn cúi đầu nhìn tuyển thủ trên bình đài:

- Các người đều là tinh anh của thú nhân chúng ta, thông qua đại hội lần này, cường giả trong các người sẽ được đề quốc tướng thưởng, mà người mạnh nhất trong các người, sẽ may mắn được chỉ cao phụ thần chúc phúc! Tốt lắm! Chuẩn bị chúng ta bắt đầu.

Hắn vừa dứt lời, mấy đạo thân ảnh bay đến sau Barasaba, bọn họ đồng thanh quát lớn, trên người mỗi người tản ra một đạo kim quang, kim quang nọ tại trên bình thai rồi tụ hội lại, cuối cùng biến thành một quang cầu, quang cầu bay nhanh chóng hạ xuống bình thai.

Oanh một tiếng, đây là thanh âm uy áp do mấy đại cao thủ thú tộc liên thủ.

Không một tiếng động, tại phương bắc đại hạp cốc Auerbach, trong trận doanh của Mc Allen vương đình xuất hiện một đội giáo sĩ thú nhân mặc trường bào màu đỏ, trong bọn họ phần lớn là sư, hổ, xà, hùng... đây là cường lực chủng tộc trong thú nhân, hơn nữa một số mãnh tộc, bỉ mông tộc cao lớn. Những thú nhân này cũng thấp hơn hai ba thước, bỉ mông cao nhất, cũng đạt tới hơn mười thước.

Barasaba lạnh lùng nhìn thoáng qua bình thai:

- Còn có thể đứng, nhất luận tấn phong tước vị huân tước của Đế quốc. Đã có tước vị, gia thưởng thêm ba ngàn kim tệ! Sau khi tạ ơn, các người lập tức bắt đầu hỗn chiến, người cuối cùng đứng trên bình thai chính là quán quân của chiến thần đại hội.

Nói xong, Barasaba bay trở về trận doanh của vương đình, hạ xuống trước mặt một viên nhân (người khỉ), viên nhân râu tóc bạc trắng nhưng vóc người to lớn, trên người khoác một bộ trường bào giáo sĩ đạo mạo diêm dúa màu đỏ, thoạt nhìn có vài phần buồn cười, nhưng Barasaba lại vô cùng cung kính:

- Trưởng lão, ngài xem tổ chất của nhóm dũng sĩ năm nay thế nào?

Viên nhân trưởng lão khép hờ hai mắt, ngưng thần nhìn vào cuộc hỗn chiến trên đài:

- Có mấy miêu tử, ồ, sư tộc trẻ tuổi kia rất tốt, người đi tra một chút về phẩm hạnh của hắn, nếu xác định không có chuyện, hắn có cơ hội gia nhập hồng y lãng vệ chúng ta.

- Ta xem trúng lợi trảo của tráng hán xà tộc.

Một vị hồng bào nhân cũng chỉ ra mục tiêu hắn coi trọng.

Đại bộ phận hồng y lãng vệ đều đi lên trên đại hạp cốc lựa chọn người mới, còn tại đáy đại hạp cốc Auerbach.

Chỉ có một chút ánh sáng chiếu ra, bình đài rộng vài trăm thước vuông cũng không thấy bóng dáng, trong hoàn cảnh này, cự hình cung điện bình thường, từ tấm lăng Auerbach tản ra kim quang với khí tức thần bí, bên trong lăng mộ, một vị hùng tộc đấu thần đang đứng.

Hùng tộc lãng vệ tựa hồ một bức điêu khắc, vẫn không nhúc nhích.

Đột nhiên, hắn cúi đầu, tai áp xuống đất, vội la lên:

- Có người đột nhập...

Hắn chỉ nói được bốn chữ, từ "xâm lấn" còn chưa ra khỏi miệng. Phốc, phốc, vài tiếng trầm muộn phá đất vang lên, đất đá theo đó bắn ra, cơ hồ trong nháy mắt, mười bóng người từ dưới đất lao lên vây lấy hùng tộc lừng vệ, như tia chớp ra tay với hắn.

Mười người được huấn luyện làm thành một tổ, phối hợp với cao thủ, đánh lén một người....

Hùng tộc lừng vệ không hổ là truy tùy giả của chí cao phụ thần, hắn hai vai chấn động, cự chưởng đột nhiên sinh ra một kim chúc lân phiến, dụng đôi hùng chưởng bắt lấy vài món thánh khí sắc bén đánh úp, cùng lúc đó, bộ lông cùng da thịt nơi lưng hắn nhanh chóng co lại, biến thành cứng rắn như thiết bản, ngạnh kháng đánh lén sau lưng.

Đông! Một thanh lang nha bổng hạ xuống đầu hùng tộc lừng vệ, nhưng hắn ngạnh kháng chống đỡ được.

Trong lúc này thì, "Ba" một âm thanh quái lạ, một nỗ tiễn mang theo hỏa diễm từ dưới đất bắn ra, bắn trúng bụng hắn.

- Hừ, lừng vệ kim chúc hệ, bị hỏa hệ của Kerry.

Tiểu nhân gầy gò Kerry từ dưới đất chui lên.

Hết thấy chuyện này, phát sinh trong nháy mắt...

Hùng tộc lừng vệ há mồm muốn nói, nhưng miệng hắn lại bị đâm một thanh trường kiếm, cơ hồ đồng thời, hắn mơ hồ nghe được vài thanh âm ngã gục, thật không nghĩ ngờ, trong nháy mắt vừa rồi, mười chín đồng bào của hắn đều gặp tình cảnh giống nhau.

Susanna từ dưới đất chui lên, nàng đánh giá lừng vệ xây bằng thạch nhũ trắng:

- Đây là bên trong hầm lừng Auerbach sao?

Lại nhìn mười mấy cái động khẩu sâu đen ngòm dưới chân, nàng cười lạnh lùng:

- Người Orc không hổ là thú nhân đệ nhất công binh, giết một nhóm, tốt nhất nên chiêu mộ một nhóm khác.

Susanna giơ tay lên. mọi người tập hợp một chỗ:

- Nhớ kỹ, chúng ta chỉ có hai canh giờ. Bắt đầu.

Nói xong, nàng đi trước vào nơi sâu nhất trong hầm mộ...

Bọn họ vừa đi vài bước.

- Đông, đông, đông.

Sau lưng vang lên một loạt âm thanh quái dị, tựa như là thân thể nặng nề rơi xuống đất.

Không có khả năng. Nơi này ngoại trừ chúng ta đã không có người sống.

Susanna nhất thời nổi da gà, mạnh mẽ quay đầu lại:

- Chí cao phụ thần phù hộ.

Một mặt trộm mộ Auerbach, một mặt cầu Auerbach phù hộ, Susanna thật là hài hước, Nhưng không ai cười nổi! Tình hình trước mắt đã vượt quá những điều bọn họ.

Hùng tộc lừng vệ vừa bị giết chết đã đứng lên, từng bước từng bước hướng Susanna đi tới, mà da lông trên người hắn dần dần hủ lạn, đồng tử của hắn bắt đầu chảy máu, tứ chi bắt đầu thối rữa, trong chớp mắt, một vong linh đầu thần với nửa bộ xương khô xuất hiện trước mắt bọn người Susanna.

"Dát dát" hắn cười, nói:

- Trước khi lâm tử từng nói "Có người xâm lấn... chủ nhân."

Chủ nhân? Hồng y lắng vệ không có chủ nhân, hơn nữa, hùng tộc lắng vệ chết đi là kim chúc hệ, tuyệt không phù hợp điều kiện để sau khi chết biến thành vong linh - mọi đấu thần đều biết, chỉ có thực vật nguyên tố mới là sinh vật cường thịnh, sau khi chết có thể biến thành vong linh.

Susanna không kịp suy nghĩ, bởi vì, mười chín lắng vệ khác cũng đứng lên, dần dần, vây bọn họ lại.

Lắng vệ này, nhìn qua so với khi còn sống mạnh hơn...

Nếu Đỗ Trần tới đây, hẳn nhất định nhận ra, bởi vì đó là - Tuyệt thể thiên tài Phillip, kế hoạch vong linh đấu thần.

Ở chỗ sâu nhất trong lăng mộ! Thời gian trước đó một chút.

Trong đại sảnh của mật thất, thiết mộc quan tài hình tròn của Auerbach đặt ở trung ương đại sảnh, một đám người đứng chung quanh mộc quan, người tuy không nhiều lắm, nhưng mỗi người đều lộ ra khí thế mạnh mẽ, đội ngũ phía sau, còn có năm cái cùm sắt thật lớn.

Có hơn hai mươi trợ thủ thí nghiệm mặc áo bào trắng, đang kiểm tra năm cái cùm sắt lần cuối trước khi tiến thành thực nghiệm.

Phillip thân mặc trường bào màu trắng che dấu ngoại mạo vong linh của hắn, nhưng một cánh tay lớn lại đặt lên trên mộc quan, nói thâm trầm:

- Brockman đại nhân, ta hi vọng có thể nhanh hơn một chút, ta có chút chờ mong kiệt tác vĩ đại của mình dần sinh.

Brockman mặc chiến giáp của tướng quân đế quốc Mc Allen, cười nói:

- Phillip đại nhân, trong các mệnh môn của tam đại lục, mệnh môn trong lăng mộ Auerbach là độc đặc nhất, nó tỏa ra khí tức không phải cực mạnh, nhưng nhanh nhất, lại hết sức ổn định, ngài hẳn là rõ hơn so với ta, thực nghiệm một khi bắt đầu chỉ cần có thể hoàn thành tổ hợp với thời gian nhanh nhất, ngài không cần lo lắng.

Phillip ngẩng đầu lên, mi cốt đột lộ, trong ánh mắt huyết nhục tản ra một thần sắc chờ đợi:

- Từ cổ chí kim, dị thú cùng đấu thần bình khởi bình tọa, thậm chí có một số dị thú còn áp đảo đấu thần, nhưng hôm nay, ta sáng tạo ra một thần tích, chứng minh đấu thần nhân loại có thể sáng tạo ra dị thú, loài người chúng ta mới là chúa tể của vạn vật.

Ánh mắt hắn chuyển sang đau thương, nhìn cánh tay phải vong linh của mình, thở dài nói:

- Vì thần tích này, ta không làm nhân loại nữa sao?

182. Bảo Bối, Đi Lấy Đồ Tốt

- Thập Tam gia, các đại chủng tộc thú nhân chúng ta đều không ăn gạo trắng.

Babylon tự hào nói, hắn nhìn thoáng qua đội ngũ dưới đất, nụ cười càng thêm tự hào.

Nhiệm vụ của Babylon cùng Đỗ Trần là ở chỗ này tiếp ứng cho bọn người Susanna, cũng là bảo vệ đường lui cho nàng, một khi tình huống có biến, còn phải đảm nhiệm việc giết địch và cản đường phía sau, bởi vậy Babylon phá lệ cẩn thận, hắn lần này dẫn theo ba trăm dũng sĩ tinh nhuệ nhất, toàn bộ do đấu sĩ cùng đấu thần hợp thành, trong đó có một trăm người trên mặt đất, tại các cửa địa đạo an bày thánh khí pháo nhỏ, chuẩn bị bắn phá hủy địa đạo, mà hai trăm người khác, đều đi bên người.

Babylon liếc mắt nhìn Đỗ Trần:

- Thập Tam gia, chờ khi người Orc hiệp trợ chúng ta an bày thánh khí xong, bọn họ không còn chỗ hữu dụng nữa - đáng chết, nếu không phải thời gian gấp gáp, nếu không phải người Orc rất có ưu thế trong việc an bày thánh khí pháo trên mặt đất, ngài sớm có thể giết chết bọn chúng rồi.

Nói chuyện một lúc, ngay từ động khẩu tiếp dẫn xuống đất không ngừng có thú nhân trở về:

- Babylon tướng quân, thánh khí pháo ở địa đạo thứ tư đã an bài xong.
- Thứ năm xong.
- Thứ sáu xong.

Không bao lâu, hai trăm bảy mươi ba người Orc được thú tộc võ sĩ hộ tống, hoặc giám thị trở lại, bọn họ đều hưng phấn, vui mừng không nói thành lời, bởi vì an bài xong mấy thứ cổ quái này - A, mọi người nói, đó là thánh khí, cam đoan địa đạo dưới đất sẽ không bị gì - chúng ta có thể nhận khoản tiền cuối cùng, về nhà hiếu thuận với cha mẹ, cưới tân nương xinh đẹp rồi.

Đỗ Trần nhìn hình dáng vui sướng của bọn họ, trong lòng thở dài, nếu không có mình, tiếp đó, hai trăm bảy mươi ba người Orc này sẽ uống phải kịch độc mừng công, hoặc là, trực tiếp bị mấy trăm thú nhân dũng sĩ tinh nhuệ giết chết tại chỗ dù sao bọn họ là người Orc không có kỹ năng chiến đấu, trong loại hoàn cảnh này, Babylon tuyệt đối có thể nghĩ ra nhiều loại biện pháp giết sạch bọn họ.

Sau khi người Orc đều đã tụ tập đủ, thủ hạ của Babylon cười rộ lên, trong đó mấy tiểu đội bí mật ngăn chặn tất cả các động khẩu dưới đất...

Babylon cúi đầu nhìn thoáng qua Đỗ Trần gầy nhỏ chỉ bằng nửa hán, cười âm lãnh:

- Thập Tam gia, dựa theo kế hoạch của chúng ta, đến lượt người.
- Tốt! Johnson! Gọi tộc nhân của người lại, sau đó đi theo dấu thần tùy tùng của ta tới địa đạo thứ ba, hán sẽ chỉ cho các người khoản tiền công cuối cùng! Căn cứ biểu hiện của các người. Chúng ta quyết định tăng thêm cho các người một khoản kim thưởng.

Đỗ Trần nhìn đầu lĩnh người Orc, cũng là Johnson - người duy nhất biết chân tướng sự việc một ánh mắt, lại cười với Babylon:

- Tướng quân, phái người đi với ta một chút a.

"Người không ở chỗ này "Phát kim thưởng" sao? Babylon ngạc nhiên nói.

Đỗ Trần nhỏ giọng nói:

- Chẳng lẽ người không nhận ra nếu lưu lại hai trăm cổ thi thể chỗ này, sẽ ảnh hưởng tới đường lui của công chúa bọn họ sao?

Nói xong, Đỗ Trần ngoắc tay dẫn người Orc tiến vào địa đạo thứ ba, Babylon ở động khẩu trung tâm chờ chốc lát, chỉ thấy kim quang chọi lóe. Đỗ Trần cùng Dịch Cốt cười dài đi tới.

- Nhanh như vậy sao?

Babylon kinh ngạc.

- Nhanh như thế thôi, a a, đây là độc môn bí kỹ của tùy tùng dấu thần - thi cốt vô tồn.

Đỗ Trần vuốt cái mũi rồi cùng hán tiến vào địa đạo, lại lớn tiếng nói với thú nhân dũng sĩ giám thị hán:

- Không sao, muốn nói gì cứ nói.

Nhân viên kiểm tra sững sốt một chút, bất quá xuất từ tính tính thẳng thắn của thú nhân. hán lớn tiếng nói:

- Hai trăm bảy mươi tên Orc quả thật đều đã thi cốt vô tồn. Ta đã từng thấy, tùy tùng dấu thần Brook của Thập Tam gia phóng ra một cổ kim quang kì dị, người Orc toàn bộ biến mất! Hơn nữa ta đã kiểm tra tất cả vách tường, ta có thể xác định không có một người Orc nào đào động chạy thoát. Thật là thần kỹ khủng khiếp.

Babylon sững sốt hồi lâu, đột nhiên chấp tay với Brook:

- Bội phục.

Dịch Cốt có chút khuất tất, nếu để cho hán trong nháy mắt giết chết hơn hai trăm người Orc không phản kháng, hán làm được rất dễ dàng, nhưng sự thật, hán bất quá dùng một chút thủ pháp che dấu cho Đỗ Trần

phóng ra Liên Hoa pháp bảo, cho tất cả người Orc nhập vào Liên Hoa! Như vậy, hai chữ "Bội phục" của Babylon hẳn nghe thấy có chút chói tai.

Bất quá Babylon đã nhận định Dịch Cốt có thể khiến người Orc thi cốt vô tồn, bởi vì đấu thần thể giới không có không gian bảo bối nào có thể trong nháy mắt thu hạ mấy trăm người, hẳn không có gặp qua, càng không nghĩ tới Đỗ Trần có Liên Hoa pháp bảo.

Đỗ Trần ngồi bên Babylon, một mặt nhàn nhã, một mặt đợi tình hình mà hẳn đoán trước xuất hiện.

- Babylon tướng quân, công chúa xưng ngài là thúc thúc, vậy ngài cũng là vương tộc Mc Allen sao?
- Không, lão vương gia đối đãi với ta như thủ túc, công chúa điện hạ theo di mệnh của lão vương gia, gọi ta là thúc thúc.
- A, Susanna công chúa là nữ nhi của vương gia, sao có thể xưng là công chúa?
- Thập Tam gia, cái này không phải việc người nên hỏi.

Babylon có vài phần tức giận.

Đỗ Trần cười cười:

- Được rồi, Susanna công chúa diện thủ vô số, không biết ngài có phải cũng là ... của chất nữ ngài.... hắc hắc.

Babylon nháy mắt phần nộ:

- Thập Tam gia! Lời thề đấu thần của ta là thủ hộ cho công chúa bình an, người không nên nói lung tung.

Đỗ Trần mập mờ lắc đầu:

- Ta có thể không tin.
- Người.

Babylon vừa quát lớn ra khỏi miệng, đã thấy Đỗ Trần khoát tay, chỉ vào một cái động khẩu "Thần sắc đột biến":

- Kerry trở lại rồi, chẳng lẽ công chúa gặp nguy hiểm? Không phải a, chẳng lẽ có biến cố?
- Babylon tướng quân, nhanh đi trợ giúp công chúa, chúng ta trong mộ huyết gặp địch nhân, trong đó có rất nhiều vong linh cường đại.

Kerry thần sắc lo lắng hô to.

Babylon thần sắc biến đổi:

- Toàn bộ tập hợp, chúng ta lập tức đi cứu trợ công chúa. Thập Tam gia, ngài có thể...

Đỗ Trần cười cười:

- Babylon tướng quân, ngài yên tâm, ta sẽ trấn thủ nơi này, đường lui về sau, ta dùng tính mạng ta cam đoan, đường lui cuối cùng sẽ nhất định thông suốt không có trở ngại. Dựa theo ước định ta không đi vào là được.

Babylon sắc mặt phát lạnh, nếu không phải Dịch Cốt dùng ánh mắt âm lãnh liếc hẳn, hẳn có thể đã phát động, nhưng vì sự "Cường đại" của Dịch Cốt làm hẳn cũng bị rung động. Đỗ Trần bọn họ chỉ là quan hệ hợp tác, quả thật không có lý do đi mạo hiểm, Babylon miệng mấp máy, rốt cục nói:

- Thập Tam gia, nơi này giao cho người, mặt khác nhân thủ các nơi chuẩn bị dẫn bạo thánh khí cũng toàn bộ giao cho người.

Nói xong, hẳn vội vã mang người tiến vào địa đạo.

Đỗ Trần chờ hẳn đi khỏi, ánh mắt biến thành lạnh lẽo, hai tay dương ra, hai Liên Hoa phân biệt phóng ra, người Orc cùng các lão tổ mẫu xuất hiện.

- Quá thần kỳ.

Johnson há hốc mồm, nhưng hắn chỉ khiếp sợ chốc lát, lập tức quỳ gối trước mặt Đỗ Trần:

- Ân nhân, chúng ta phải làm gì, xin ngài phân phó.

Hắn lại xoay người nói với đồng bào:

- Bây giờ cái gì đều không nên hỏi, tiếp tục nghe vị thủ lĩnh này nói.

Đỗ Trần gật đầu:

- Lucy tiểu thư, Lily tiểu thư, các người năm người một tổ, lập tức cùng người Orc phân ra phụ trách thu thập tất cả thánh khí pháo, vị trí bọn họ đều rõ! Sau đó...

Đỗ Trần thở dài:

- Ta sẽ làm cho bọn đồ phụ phải chịu trừng phạt.

Đợi khi người Orc cùng các lão tổ mẫu tụ tập bên người Đỗ Trần, tất cả người Orc đều biết chân tướng sự tình, bọn họ hoặc quỳ xuống đất, hoặc đầm ngực, nghẹn ngào khóc lớn không thôi.

- Johnson, bây giờ không phải lúc khóc.

Đỗ Trần quát.

- Ân nhân, ta hiểu, chúng ta tiếp theo nên làm thế nào?

- Đông!

Johnson dập đầu, rơi lệ:

- Ân nhân, ta là thú nhân, sẽ không nói cái gì xinh đẹp hoa mỹ, nhưng chúng ta hai trăm bảy mươi ba nhân mạng, còn có tính mạng cha ta đều do ngài cấp cho, sau này ân nhân ngài có gì phân phó, chúng ta bộ lạc Orc ở Coulumb dù lên núi đao, vào vạc dầu, tuyệt không nhú mày.

- Tốt lắm, Susanna bọn chúng còn chưa có chết, các người lợi dụng năng lực đào đất của mình, ra phía đông nam bốn mươi dặm, sau đó tới mục trường Damir ở sau đạo hải thiên quan chờ ta, ta mang bọn đồ phụ này tới cho các người... bất luận sống chết.

Đỗ Trần gật đầu với hai vị lão tổ mẫu:

- Chờ chút, thánh khí bên trong có thể có rất nhiều, đành ủy khuất mấy vị tiểu thư.

Các lão tổ mẫu cùng Đỗ Trần ở chung rất quen thuộc, tự nhiên sẽ không oán thán cái gì, bất quá lúc các nàng tiến vào Liên Hoa, Lucy nhú mày nói:

- Người thật sự muốn đi... lấy di vật của thượng tướng Auerbach sao? "Tất cả" di vật?

- Tỷ tỷ, nhanh lên chút nào, Francis làm người thế nào còn không rõ sao? Hắn cũng vì tận hiếu, tìm kiếm tin tức của mẫu thân! Hơn nữa tính tình của Auerbach hỗn đản kia chúng ta đều rõ, cho dù hắn còn sống, nói không chừng cũng có thể đối với Francis làm chút ác kịch.

Đỗ Trần không ngừng "Cố gắng", lão tổ mẫu dần dần bắt đầu "Mềm lòng".

Một đóa Liên Hoa đem toàn bộ lão tổ mẫu ẩn tàng đi, Đỗ Trần bước vào trong đóa Liên Hoa khác, tiểu Bối Bối đang chơi đùa với Harry, Đỗ Trần ôm lấy nữ nhi cười nói:

- Bảo bối, cùng đi với ba ba! Đi lấy đồ tốt.

183. Tư Niệm Của Đại Địa Nữ Thần

Cuộc chiến trong hầm lằng Auerbach có thể nói là loạn, mới đầu Brockman dựa vào hai mươi vong linh đầu thần với đặc tính đánh không chết, chém không đứt, vũng vàng áp chế nhóm đạo mộ tặc của Susanna, chiếm được thượng phong. Nhưng một khắc sau đó, thủ hộ đầu thần của Susanna Babylon rốt cục mang

theo ba trăm tinh binh chạy tới tiếp viện, trong chốc lát, trong tấm lăng vốn không lớn có chút đảo ngược, Susanna có ưu thế hơn về nhân số cùng với Babylon bắt cấp đầu thần đỉnh phong, chẳng những lấy lại cục diện quân bình mà dần chiếm được ưu thế.

- Công chúa điện hạ, ngài lui ra phía sau, nơi này giao cho ta.

Babylon hai tay vũ động một đôi cự linh lưu tinh lang nha thiết chùy, tay gấu chấn động, lưu tinh cần nguyên hướng Brockman, miệng hân quát lớn:

- Các dũng sĩ mang binh khí nhẹ lui ra sau giết đối thủ là nhân loại! Mang trọng vũ khí theo ta tiến tên, đập vỡ đầu bọn vong linh đáng chết.

Một đầu rồi một đầu vong linh nát bấy dưới lưu tinh lang nha thiết chùy của Babylon.

Nhìn chằm chằm vào lưu tinh thiết chùy lao tới, Brockman không dám liều mạng, hai vai rùn thấp, chân xoay nhanh, hóa thành một đạo lưu quang tránh khỏi thánh khí của Babylon, nhưng trong lòng Brockman lại thầm kinh ngạc, một mặt hân kinh ngạc về thực lực của đối thủ, một mặt hân kinh ngạc trước quan sát lực của hùng tộc đầu thần trước mắt - nhược điểm của vong linh, đích xác là đầu lâu.

Thấy Brockman thoát ra, Babylon cười lạnh động thân, cũng mặc kệ việc Brockman mau lẹ thế nào, hai tay cầm hai thanh lưu tinh lang nha chùy đánh tiếp, dũng mãnh vô cùng. Hân không những xoay tròn tay như một "Xe gió" mà đất dưới chân hân cũng xoay tròn rất nhanh.

- Thổ long công! Lên!

Thân hình hùng tráng của Babylon xoay tròn, thổ nguyên tố nồng hậu dưới đất vừa nhanh vừa mạnh tụ tập, nhanh chóng chuyển hóa thành hai cánh tay "Phong lực", trong nháy mắt đánh nát mấy cao thủ dưới tay Brockman.

- Hồng!

Babylon thu chiêu, hào khí vô song của thú nhân theo tiếng gầm của hân mà làm chấn động cả tấm lăng Auerbach.

Susanna thấy thủ hạ dưới tay Babylon đang tấn công khiến Brockman không thể hoàn thủ, khoe miệng nở ra một nụ cười:

- Vị tiên sinh anh tuấn này, nếu người bây giờ muốn nói chuyện với ta ta vừa rồi đã nói! Ta rất thích những mỹ nam tử. Babylon thúc thúc không nên đánh trọng thương hân, ta...

Nói xong, nàng rất nhanh dùng mị nhãn nhìn Brockman anh tuấn.

Đáng tiếc Brockman có phúc mà không được hưởng, hân trong lòng rõ ràng, mình cùng hùng tộc võ sĩ mặc dù là bát cấp, nhưng thuật nghiệp tấn công bất đồng, một người là bát cấp đầu thần chuyên trộm cấp, vô luận thế nào cũng không thể cùng một bát cấp đầu thần của hùng tộc thân kinh bách chiến nơi tu la sa trường giao phong, mình vẫn ở bát cấp đầu thần đỉnh phong mà thôi.

Nhưng đại nhân Phillip có đại ân với mình, cho dù không vì tổ chức, vì thực nghiệm của đại nhân Phillip, mình cũng phải cố gắng hết sức.

Nghĩ vậy, Brockman lại một lần nữa thoát khỏi lưu tinh lang nha chùy, quát khê:

- Lưu lại vong linh đầu thần cản đường. Chúng ta quay về bảo vệ một đường cuối! Hôm nay thà chết không lui, liều mạng.

Thủ hạ dưới tay Brockman hợp cùng một chỗ, ngăn chặn một hành lang đi sâu vào trong lăng mộ. Mà vong linh đầu thần lưu lại bên ngoài cản trở, hay nói là... chịu chết.

Susanna nhú mày: "

- Thúc thúc....

- Công chúa, ta hiểu, bọn họ muốn bảo vệ cái gì đó! Bọn họ nhất định còn có người ở chỗ sâu trong lăng mộ làm điều lạ.

Babylon đột nhiên thu hồi lưu tinh chùy, nhìn chăm chăm vào Brockman đang đứng cửa lâm trận, còn có mười mấy thủ hạ sót lại dưới tay hắn, lớn tiếng phân phó:

- Trọng chùy công kích vong linh, còn lại các nhóm lập trận! Cuồng thú phá giáp trận đi trước, hoàng độc trận áp hậu.

Brockman đã thấy mấy trăm thú nhân chiến sĩ nhanh chóng tụ lại bên người Babylon, với thân hình cường tráng của Babylon làm trung tâm, nhóm trước dùng tiến công trận, nhóm sau viễn trình dự bị, hắn như chìm vào đáy cốc.

Đây là sự khác nhau giữa quân đội cùng đấu thần. Quân đội, nhất là quân đội tinh duệ, bọn họ vĩnh viễn không loạn đấu, bọn họ lựa chọn sát thương cực mạnh, tổn thất nhỏ nhất làm quân lược chiến trận khi cùng người giao phong! Nhân số tương đương, thực lực tương đương, vĩnh viễn chiến thắng thuộc về quân nhân, mà không phải thuộc về đấu thần bình thường không hiểu kỹ thuật chiến trận, chẳng biết luân chuyển khi lâm trận.

- Hoàng vũ độc sát.

Theo một tiếng quát lạnh của Babylon, phía sau hắn bắn ra hơn trăm đạo bích lục u quang, không chút lưu tình bắn về phía Brockman.

Brockman khẩn trương, lập tức quát:

- Hộ thuẫn, toàn bộ gương hộ thuẫn lên chống đỡ.

Babylon cười khinh miệt:

- Ngu ngốc.
- Phốc, phốc!

Mấy thủ hạ hơi yếu của Brockman lập tức bị bắn xuyên qua hộ thuẫn, ngã quy:

- Là chiến tranh thánh khí, là hoàng độc cường nỗ của đế quốc Mc Allen! Đáng chết, đại nhân, chúng ta không có khả năng ngăn trở thánh khí phá giáp.
- Điều câm miệng, đấu khí hộ thuẫn phát huy lớn nhất.

Brockman cắn răng, một mặt tăng cường hộ thuẫn, một mặt gian nan móc ra hoài biểu:

- Chia ra! Sáu mươi miếu, chúng ta chỉ cần chống đỡ sáu mươi miếu! Năm mươi chín! Năm mươi tám...
- Năm mươi bảy.

Theo tiếng hô to của Brockman, tay hắn cũng giơ cao lên.

Nương theo tiếng hô của hắn, lại có một chỗ trên đấu khí hộ thuẫn bị kích xuyên, hoặc có người trọng thương, hoặc có người chết.

- Năm mươi sáu.

Babylon liếc mắt nhìn Susanna:

- Công chúa, bọn họ có cường viện sắp tới, mặt tướng có hai đề nghị, đầu tiên, rút lui, thứ hai, bất kể tổn thất nhanh chóng trùng phong, trong nháy mắt giết chết bọn chúng, tiếng sâu vào lăng mộ, xin ngài quyết đoán.

Susanna mạnh mẽ vùng tay:

- Bất kể tổn thất, giết cho ta! Mọi người toàn bộ giết không tha.

Babylon quát lên một tiếng lớn, suất ra toàn lực giết tới...

Trong lúc này, hai bên sinh tử chém giết mà không có chú ý tới một đóa Liên Hoa nhỏ bé từ một mộ thất bay tới, lướt qua đao quang kiếm ảnh, vượt qua hàng người hỗn loạn tiến vào mộ thất.

Liên Hoa bay cực kỳ ổn định, tựa như Đỗ Trần đi xe, bất quá khó trách Đỗ Trần...

Bên trong Liên Hoa, tiểu Bối Bối mở to hai mắt nhìn, chảy nước miếng nhìn chăm chăm vào vàng bạc châu báu, bảo bối lâu đời, đều là Đồ Trần lấy được từ trong mộ thất! Nhiều đồ tốt như vậy... hì hì! Chính mình có nhiều món đồ chơi mới rồi?

- Hì hì, bồn tắm thật lớn thật lớn, ba ba, sau này Bối Bối dùng để tắm, ba...

Tiểu nha đầu kia thơm Đồ Trần một cái, khiến Đồ Trần ngứa ngáy, Liên Hoa lại bay không ổn định một chút.

Nhưng tiểu nha đầu kia còn cười, yêu cầu:

- Ba ba, bay ổn định một chút. Bối Bối muốn thử bồn tắm mới.

Nói xong, tiểu nha đầu kia thật sự nằm vào trong món đồ chơi mới:

- Brook, Bối Bối muốn tắm rửa.

Dịch Cốt ở bên lập tức giải thích cho tiểu Bối Bối:

- Tiểu thư, không phải bồn tắm đâu, đây là thánh hương ngọc tửu của mãnh tộc thú nhân (chén rượu), nghe nói có hơn ngàn năm lịch sử, do hàn băng hương ngọc tạo thành, là năm đó thú hoàng Auerbach thưởng cho mãnh tượng vương thánh chiến.

Harry liêm liếm môi:

- Vậy nó chẳng những là bảo bối, còn là đồ cổ. Thứ này nếu mang ra ngoài, có thể bán lấy ba nghìn kim tệ a.

Thấy Dịch Cốt nhìn mình, Harry cười hề hề nói:

- Ân, không chỉ là ba nghìn kim tệ. Năm ngàn chứ? Ai nha, tiểu thư ngại chậm chút, không nên phá hủy, thứ này Harry biết, là ngà voi ở bắc cực băng nguyên mang tới, thứ này rất đáng giá a.

Tiểu Bối Bối cười gãi gãi đầu, nằm trong chén rượu cổ màu trắng ôm chặt lấy lè lưỡi:

- Ai nha, nó không phải của Bối Bối sao?

- Bảo bối, sau này đồ vật này cho người.

Đồ Trần nhìn thoáng qua trần bảo chất đóng như núi nhỏ, hào sảng nói.

Đồ Trần đại phát hoành tài rồi, mà lão bằng hữu của hắn Brockman...

Đông!

Brockman khốn khổ chống đỡ, rốt cục cũng hao hết đầu khí, hắn quỵ xuống đất, một tay chống thân thể, đau khổ nói:

- Hai, một, linh...

Bên người hắn đã không còn một thủ hạ còn sống sót.

Ngay cả vong linh đầu thần đều chết sạch - đầu bọn chúng đã bị đánh nát bấy, chỉ còn lại thi thể run run trên mặt đất, tia ác độc hiện lên trong mắt Brockman, nhưng có vài phần bi tráng.

Thời gian tới rồi, Phillip đại nhân cũng không có xuất hiện... mình đã tận lực.

Babylon đi tới trước mặt Brockman, cao cao giơ lên lang nha lưu tinh chùy, nhắm chuẩn đầu hắn.

Susanna có chút do dự, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt rất anh tuấn của Brockman, phân phó:

- Kerry, người dẫn người tiến vào đại sảnh sâu trong lăng mộ, lấy đồ vật, sau đó nhanh chóng khoáng sạch các mộ thất.

Nói xong, nàng giơ ra ngón tay ngọc nâng mặt Brockman lên, nhìn xuống:

- Tiên sinh anh tuấn, tử vong hoặc đầu hàng thành ái lữ của ta, người lựa chọn một đường đi? A, ta nói sai rồi, người bây giờ không có lựa chọn, đúng không?

Brockman liếc mắt với Babylon đang nâng cao chùy, đột nhiên sửa sang lại quần áo, cũng lộ ra một nụ cười giải thoát:

- Kỳ thật ta rất sớm nghĩ tới tự sát, nhưng vẫn không cam lòng, bởi vì chuyện ta đã đáp ứng với bằng hữu còn chưa làm được... cảm tạ ngài cho ta một cơ hội, tiểu thư xinh đẹp! Bất quá ta là thần tứ bá tước, có quyền yêu cầu một cái chết không đổ máu, phương thức tử vong quang vinh.

- Không được cử động.

Susanna mạnh tay, tát hấn một cái:

- Thúc thúc, giết chết hấn.

- Hô!

Một cự chùy xẹt qua đẹp hơn cả hồ tuyết, Babylon vung lên cao quá đầu, thế như lôi đình vạn quân lao tới đầu Brockman.

- Đông!

Chùy đánh trật rồi.

Người, không có chết.

Cự chùy tới cách đầu Brockman hai thước, thì nặng như núi Migeile, một cỗ hấp lực khủng khiếp xuất hiện, xa xa vượt quá quán lực của lưu tinh chùy, làm thay đổi quỹ tích vận động, khiến nó đánh xuống mặt đất ngay bên chân Brockman.

Susanna cả kinh, tiếp đó, nàng bị ép tới hai chân run rẩy, nhưng rồi cố sức, trọng lượng ngàn cân trên người đột nhiên mạnh thêm, ép nàng suýt không đứng vững.

Babylon nghiêng chặt răng, vươn hữu chưởng, giúp đỡ Susanna:

- Công chúa, không tốt, là thổ hệ bí kỹ của hoàng kim bỉ mông vương tộc...

- Đông!

- Đông đông đông.

Từ trong mộ thất vang ra một tiếng động khiến Susanna kinh sợ, nhóm người Kerry vừa rồi tiến vào trong mộ thất chẳng biết vì sao dừng lại, thực lực mạnh nhất trong bọn họ chỉ miễn cưỡng đứng thẳng mà thôi, thực lực yếu, trực tiếp ngã xuống, yếu hơn chút nữa, thì huyết nhục mơ hồ, không còn hình người, nằm xụi lơ trên mặt đất, hơn nữa thì cốt hoàn toàn ép xuống đất.

Babylon gian gian nói nốt nửa câu cuối:

- ... tư niệm của đại địa nữ thần.

- Là độc môn bí kỹ của hoàng kim bỉ mông vương tộc, tư niệm của đại địa nữ thần.

Trong một tòa mộ thất cách xa chiến trường, Dịch Cốt cũng ở trong Liên Hoa kinh ngạc:

- Không, theo ta được biết bí kỹ của hoàng kim bỉ mông vương cũng không có khả năng có uy lực mạnh như thế, cách xa như vậy, chỉ dựa vào thiên phong cũng có thể ảnh hưởng tới thánh khí của thiếu gia.

Đỗ Trần cũng thấy được Liên Hoa thánh khí có chút chậm lại.

Tư niệm của đại địa nữ thần, mẹ nọ, tên rất hay, nhưng tên chính thức của chiêu này là trọng lực thuật, đại địa nữ thần nhớ người sao, đương nhiên chỉ là gia tăng trọng lực lên mười lần, gấp trăm lần, ngàn lần, thậm chí vạn lần để cho người trở về đại địa.

- Dịch Cốt, ta không ra, ta không nghĩ tới thực nghiệm của Phillip đã kết thúc. Ai, ta còn dùng thời gian trên Thiên Vương sơn để tính thực nghiệm này, cho nên ta tính sai một chút.

Đỗ Trần tự trách, kỳ thật vận khí cùng phân tích của hấn đã rất tốt rồi.

- Harry, người ôm tiểu thư tiến vào trong Liên Hoa với các lão tổ mẫu. Dịch Cốt, mặc dù ta đã động tay chân lên số 6, nhưng đề phòng ngừa rủi ro, người cũng phải đề phòng.

Đỗ Trần nhìn ánh mắt lạnh lùng của Dịch Cốt một chút, lạnh lùng cười nói:

- Tổ hợp dị thú đã hoàn thành rồi.

184. Tinh Thần Lực Của Andy

Thông đạo mộ thất nơi bọn người Susanna đang đứng.

Tiếng bước chân "Cộp cộp" vang lên, như tử thần đòi mạng, từ sâu trong lăng đột truyền ra.

Brockman vốn đã nhắm mắt chờ chết lại mở to mắt, thoải mái hơn địch nhân, nhưng cũng chịu trọng lực dị thường trầm trọng, hần phát tiếng cười dài:

- Phillip đại nhân, chúc mừng ngài! Giấc mộng của ngài rốt cục cũng trở thành hiện thực.

- Đúng vậy, giấc mộng của ta, hẳn là giấc mộng của nhân loại... hôm nay rốt cục cũng đã thực hiện được.

Phillip, chỉ có âm thanh của Phillip vang lên, mà không thấy bóng dáng của hần đâu:

- Cảm ơn ngài, Brockman, sự anh dũng của ngài hôm nay, ta suốt đời ghi nhớ. Bây giờ, vì cảm kích ngài đã làm hết thấy, hãy thay thế giới này, cấp cho siêu cấp dị thú do trí tuệ loài người sáng tạo ra một cái tên.

Brockman lạnh lùng liếc mắt nhìn Susanna cùng Babylon, bọn họ đều chẳng biết phải chịu trọng lực gấp bao nhiêu lần, động tác chậm chạp.

- Pamir! Trong ngôn ngữ Da Tát, ngụ ý là trí tuệ cùng vũ lực vô thượng, chỉ chỉ có tên này mới hợp với kiệt tác của đại nhân.

Brockman lớn tiếng nói, bước chân trầm trọng quay lại sâu trong lăng mộ, sau đó ngã quy, được trợ thủ của Phillip nhanh chóng xông tới cứu giúp.

Đang lúc Brockman được mang vào trong, thì thanh âm của Phillip lại lạnh như băng:

- Pamir, để cho ta thấy thực lực của ngươi! Đi, giết hết thú nhân này, không để cho một tên chạy thoát.

- Chủ nhân, như ngài mong muốn.

Thanh âm như kim thiết giao thoa vang lên, đâm vào tai Babylon cùng Susanna.

Tiếng bước chân ầm ầm vang lên theo một thân ảnh cao vài trượng xuất hiện nơi cửa vào.

Một thân lông của hùng tộc màu bạc, lông mao sắc bén, hàn quang chói mắt. sau lưng là sáu đôi cánh màu vàng của long tộc bao lấy cơ thể, con mắt màu đỏ khinh thường nhìn đối thủ. Bản thân đang lưu chuyển hai móng mạnh mẽ cứng như kim thiết, đầu ngón tay, như trường đao của tu la, sắc bén, thon dài.

Hần cười lạnh một chút, trên dưới lộ ra bốn cái răng nanh, nhẹ nhàng vung vẩy cái đuôi như bụi gai, Pamir đi tới giữa thông đạo, đi tới giữa bọn đạo mộ tặc bị giam cầm trong trọng lực.

Cảm thụ sự uy áp cùng xúc phạm, Susanna hai chân mềm nhũn. Lực thì có thừa, nhưng mà tâm, không để cho nàng đứng vững trước uy áp của tuyệt đại mãnh thú trước mặt.

Babylon đưa tay đỡ lấy Susanna, khó khăn hỏi:

- Ngươi là do loài người sáng tạo nên? Không, điều này sao có thể?... ngươi là dị thú cấp mấy?

Con mắt màu đỏ của Pamir lộ ra một chút mờ mịt, tiếp đó, hần đột nhiên cười rộ:

- Ngươi là bát cấp đầu thần, hơn nữa là bát cấp đỉnh phong, đúng không? Ân, ta sau khi giết ngươi, có thể biết cấp bậc chính xác của mình rồi.

- Hàn long cuồng phong trận.

Hô! Một phiên gió lốc sắc bén nổi lên quanh người Pamir. "Phốc phốc", thú nhân chiến sĩ tinh duệ trong nháy mắt bị băm nát thành mảnh nhỏ.

Babylon cùng Susanna vẫn đứng đó, bọn họ trên người có vô số miệng vết thương đáng sợ, trên khuôn mặt tươi cười của Susanna đã là huyết nhục lẫn lộn, nhưng họ còn chưa chết... sở dĩ còn chưa chết, cũng không phải vì thực lực mạnh, mà là bởi vì...

Bởi vì mãnh thú đại nhân còn chưa có chơi đùa xong! Hắn còn đang hí lộng đối thủ! Thường thụ cảm giác ưu việt của cường giả.

Ở sâu trong lăng mộ, các trợ thủ vô cùng vui vẻ:

Đại nhân, nó quá mạnh, Pamir quá mạnh, hắn vượt quá dự đoán của chúng ta! Trời ạ, chúng ta căn bản không dám tưởng tượng, sau khi phế vật Andy kia gia nhập, hắn có thể cường đại như thế.

Khóe miệng vong linh của Phillip nhếch lên mỉm cười mặc dù kinh khủng, tràn ngập vui sướng, nhưng con mắt vẫn ưu tư:

- Chuyện lạ, theo suy nghĩ ban đầu, thực lực Pamir dù đạt tới trình độ tuyệt đỉnh cao thủ hiện giờ, nhưng cũng không quá mạnh mẽ như vậy chứ, nhiều nhất cũng chỉ là đạt tới trình độ của lão diên thôi? Hơn nữa, hình tượng của hắn cũng không nên như vậy! Bất quá mặc kệ, nói thế nào thì thực nghiệm đã thành công mỹ mãn.

- Đại nhân, thực nghiệm có chút ảnh hưởng nhỏ tới kết quả, nhưng ngài xem, thần trí chủ đạo trên thân thể là số 1, trên hình thể mà nhìn thì giống với bản thể hoàng kim bí mông. Như vậy, ngài đã lấy được thành công quá mức dự kiến rồi.

Trong lúc này, Đỗ Trần đã dọn sạch tất cả mật thất có chôn vật phẩm, mục tiêu chỉ còn lại đại sảnh trung ương, nắp ở khe hở, không dám tới gần người tổ hợp dị thú Pamir cùng Phillip, Đỗ Trần lấy ra mặt nạ Bác Bì tặng cho, còn có lão lục - chuẩn bị một chút, hộ tâm kính.

- Dịch Cốt, lập tức dịch dung, hơn nữa tiếp tục ẩn dấu khí tức, chờ chút, ta sẽ dùng "Lão lục" bay ra ngoài! Tiến vào nơi sâu nhất trong mộ thất, lấy đi tất cả, sau đó chúng ta thoát ra. Không nên chính diện đấu với Phillip.

Dịch Cốt nói:

- Thiếu gia, ngài không muốn bây giờ là dịch với Phillip sao?

- Thế nào là dịch?

Đỗ Trần đột nhiên tức giận:

- Đáng chết, ta rõ ràng đã động thủ động cước lên số 6, còn tặng cho phế vật Andy làm nhiều loạn thực nghiệm, kết quả thực nghiệm lại thành công? Vốn ta định, án theo tình hình Thiên Vương sơn phán đoán, thực nghiệm còn chưa xong, ta đủ thời gian lấy đi tất cả vật chôn cùng, sau đó trong lúc thực nghiệm của Phillip ở giai đoạn quan trọng cho hắn chút tâm lạnh ý tàn, nếu hết thấy thuận lợi, thể lực Susanna cùng Phillip đánh nhau xong, vốn không phải đối thủ của các lão tổ mẫu! Nhưng bây giờ...

Đỗ Trần thở dài:

- Ta tính sai thời gian thực nghiệm của Phillip, ai nghĩ tới hắn hết sức thành công chứ? Ai, người xem đầu dị thú này, có nó ở đây, ta không dám mạo hiểm đánh lén Phillip - mặc dù ta có thể giết hắn, nhưng ta không thể xác định linh giác của hắn có thể cảm ứng Liên Hoa của ta tới gần Phillip không?

- Đánh lén phải không, ta sẽ không liều mạng! Lão tổ mẫu cùng người là toàn bộ gia tài của ta, nếu cùng bọn họ đối đầu mà thực lực còn không biết rõ, thoát nhìn dị thú cực kỳ cường đại, đánh nhau chết mất mấy người không phải khiến ta buồn chết sao.

Dịch Cốt mặc dù không cam lòng, nhưng nghe Đỗ Trần thổ lộ, muốn nói nhưng lại gật đầu.

Đấu thần học viện có một khóa trình, tên là sử dụng phân phối tự nhiên nguyên lực, trọng điểm của nó có một câu phi thường dễ giải thích "Toàn bộ lực lượng của một vị đấu thần, là hắn có thể sử dụng bao nhiêu tự nhiên nguyên lực."

Nguyên lý rất đơn giản, nhưng thực tế lại hữu ích phi thường huyền diệu, đầu tiên là một vị đấu thần có bao nhiêu phương diện tự nhiên lực có thể chuyển hóa thành vong linh đấu khí?

Lực lượng, tốc độ, kỹ xảo, đấu hồn, đấu khí nguyệt chúc, cùng câu thông thần thú, thanh không đối với thánh khí. Còn có tinh thần lực... đây đều không phải đấu khí có thể chống đỡ được. Vì vậy có một vấn đề - sức người có hạn, người làm sao có thể trên nhiều phương diện như vậy phân phối hợp lý lực lượng tự nhiên nguyên lực có hạn này?

Đối với vấn đề này, lúc Đỗ Trần lên lớp còn âm thầm cười trộm. Đây không phải là trong các trò chơi kiếp trước, là điểm phân phối cho các thuộc tính sao?

Tiếp đó, Đỗ Trần đã đào khóa. (trốn học)

Nhưng một đấu thần với mọi phương diện đều hoàn mỹ căn bản là không có khả năng tồn tại! Ví dụ như Dịch Cốt, kỹ xảo cùng tốc độ của hắn hết sức cường hãn. Điểm ấy Bác Bì cũng không dám nói có thể vượt quá Dịch Cốt, nhưng tinh thần lực của hắn lại chẳng phải cường đại. Một cử cấp đấu thần lại bị Bối Bối dễ dàng ký "Khế ước", cho nên trong thế giới đấu thần, vấn đề này là một vấn đề lớn.

Sự thật, Andy ăn một đầu bát cấp ngân long, trong tình huống bình thường, hắn kế thừa hết thủy của ngân long, cũng kế thừa phương án phân phối "Điểm số". Từ lý luận này, hắn hình thành một tốc độ cực nhanh, lực lượng cường đại, nhưng dị thú hồn tinh cùng tinh thần lực đều không cường đại quá bát cấp dị thú.

Nhưng tình huống thực tế xảy ra chút khác biệt, trong số 5 chứa tự nhiên nguyên lực trong khi phân phối tại cơ thể Andy, lực lượng nào, tốc độ nào, kỹ xảo gì, Andy không có "Tăng điểm", mà chuyển hóa toàn bộ tự nhiên nguyên lực thành tinh thần lực, cũng chính là lực lượng linh hồn - nhưng Andy hoàn toàn không biết, càng không sử dụng tới, vì vậy, khí thể của mình cường đại cực điểm, nhưng thực lực kỳ thật đều không phải là tuyệt lang quý tộc sinh ra.

Có lẽ, đây là tiềm thức lười biếng của Andy gây ra, lực lượng, tốc độ, kỹ xảo trên phương diện này không "Tăng điểm", vậy sau này mình phải tự thân động thủ đánh nhau với Phillip sao? Rõ ràng, có thể dùng tinh thần lực dọa hắn chết ngắt.

Nhưng sự thật thì thế này ư? Dù sao không ai biết sai lầm này lại phát sinh, ngay cả bản thân Andy cùng thực nghiệm giả Phillip đều không biết. Ít nhất tới giờ còn không biết.

Bất quá, bây giờ sai lệnh có ảnh hưởng quá lớn.

Trong thế giới linh hồn của tổ hợp dị thú nọ, là một không gian huyền diệu.

Bốn phía như tinh không đầy ánh sáng ngọc sâu thẳm, Andy tiểu cầu huyền phù giữa tinh không, run rẩy nhìn hoàng kim bỉ mông cách đó không xa, cũng chính là số 1:

- Lão đại, người đã ăn số 2, số 3, số 4, ta biết, người sắp ăn ta, nhưng ta là Chris Andy, quý tộc tuyệt lang có khẩu vị có giấc mộng, hơn nữa....

Hắn cầu khẩn:

- Ta đã lâu không có ăn gì, cầu ngài, trước khi ăn ta cho ta ít thực vật.

Hoàng kim bỉ mông rất buồn bực, một bộ phận tinh thần lực của hắn phải chơi đấu với đối thủ bên ngoài, một bộ phận còn phải ứng phó với tuyệt lang cổ quái:

- Đáng chết, những người khác đều tự động tiến vào miệng ta, người sao không có động? Tới, người hắn là bị ta ăn mới đúng! Nhanh tới một chút! Ta là siêu cấp dị thú cường đại như vậy, cần người cái loại lười thôi này, người hắn phải cảm thấy vinh hạnh chứ.

Hắn hung dữ "Uy hiếp" hơn nữa "Dụ dỗ".

Andy lắc đầu:

- Không, tuyệt không! Ta nhất định phải ăn đã rồi mới để người ăn! Nếu không, ta chết không nhắm mắt! Bởi vì ta có giấc mộng, có vị khẩu...

- Câm miệng.

Hoàng kim bỉ mông bị Andy dây dưa mãi không chịu nổi, hần nẩy ra một ý nghĩ, tại sao linh hồn mình không cắn nuốt linh hồn Andy? Chẳng lẽ linh hồn lực lượng của tuyết lang cũng có thể mạnh ngang tinh thần lực lượng của mình?

Không có khả năng, phé vật này có thể so với mình sao? Không, tuyệt không thể, mình đã ăn số 2, số 3, số 4, tinh thần lực ít nhất gấp hai lần, tên lôi thôi trước mặt lại có thể so với mình sao? Quá hoang đường.

Trong lúc này, mệnh lệnh của Phillip lại vang lên, hoàng kim bỉ mông không kịp đáp ứng, đã cùng với tuyết lang xuất hiện trong thế giới linh hồn, phải chuyển tâm đối phó đối thủ.

Một tuyết lang đang vẩy đuôi, không đáng để mình đặt trong lòng.

185. Bên Trong Thông Đạo Của Mộ Thất.

Tổ hợp dị thú Pamir rốt cục chơi đùa với đối thủ đủ rồi, hần ngửa mặt lên trời rít gào:

- Tốt lắm, các ngươi có thể đi tìm chết được rồi.

Nói xong, trảo của hần như trường đao hướng Susanna! Susanna vẫn đang bị "Tư niệm của đại địa nữ thần" vây khốn.

Vốn hai chân nàng đã nhũn, thấy trảo thế hung mãnh đánh tới, buồn bã nhắm mắt lại:

- Cha, nữ nhi không thể đoạt lại vinh dự của ngài! Thú hoàng tử trong lăng Auerbach thật sự có nguyên rửa.

- Phốc!

Đây là thanh âm trảo đâm vào da thịt...

- Dát!

Đây là thanh âm trảo ma sát với xương.

- Tí tách, tí tách.

Đây là huyết tinh được "Tư niệm của đại địa nữ thần" gọi về, rơi xuống mặt đất phát ra tiếng động...

"Tại sao mình không cảm giác thấy đau đớn?" Susanna sửng sốt, chẳng lẽ mình đã chết sao? Không biết đến đau đớn nữa sao?

- Không!

Nàng mở con mắt, chỉ thấy Babylon chắn trước người, nhận lấy trảo nhận (móng tay) của tổ hợp dị thú Pamir, bị đâm xuyên qua ngực, vẫn chắn trước mặt mình.

- Ha ha! Thú vị, ngươi có thể tránh khỏi siêu cấp trọng lực do "Tư niệm của đại địa nữ thần" mang tới, thật ngoài tưởng tượng, nhưng ngươi tránh thoát mà lại không đào tẩu, lại chết thay nàng! Ngu ngốc!

Pamir lãnh khốc bĩ môi, tỏ rõ sự khinh thường với hành động của Babylon:

- Thật sự quá ngu xuẩn, các ngươi đều muốn chết, ai chết trước có khác nhau sao? Tại sao không thử đào tẩu?

Máu tươi của Babylon từ miệng chảy xuống ngực, hần nhếch miệng cười:

- Lời thề đầu thần của ta chính là bảo đảm sự bình an cho công chúa, ta còn chưa chết, công chúa nhất định sẽ không chết.

- Lời thề đầu thần... hừ!

Nụ cười của Pamir càng lộ rõ vẻ khinh thường - hẳn là dị thú, không phải đấu thần.

- Babylon thúc thúc...

Susanna trở mắt nhìn, Pamir dùng trảo thon dài sắc bén nhấc Babylon lên, thân hình to lớn của hùng tộc đấu thần bị trảo như cương đao nâng lên khỏi mặt đất, trảo đâm vào ngực phải của Babylon, đâm xuyên ra sau, máu tươi vẫn đang nhỏ xuống.

"Tư niệm của đại địa nữ thần" còn không có giải khai, Babylon chẳng biết chịu bao nhiêu lần trọng lực, hẳn đem hết toàn bộ sức lực, cũng không thể ngăn cản thân hình to lớn "Dát chi, dát chi" trầm xuống - đây là thanh âm xương chậm rãi bị cắt đoạn. Trảo sắc bén ở trong ngực phối hợp với trọng lực, cơ hồ rạch thân hình Babylon ra.

Đột nhiên, Babylon trợn mắt:

- Pamir, bây giờ ngươi đã rõ mình bao nhiêu cấp chưa?

- Đương nhiên, ta ít nhất...

Pamir lời còn chưa dứt, Babylon mạnh mẽ nắm lấy trảo của Pamir, dùng sức kéo mình về phía trước, tùy ý để trảo sắc bén của Pamir từng bước xuyên qua thân thể mình, để kéo gần khoảng cách giữa mình cùng Pamir chỉ còn lại một phân.

Trong chớp mắt, Babylon bộc phát lực lượng mạnh mẽ vô cùng, thân thể để mặc trảo nhận như kim thiết của Pamir trước ngực.

- Hống.

Miệng rộng hống to, mạnh mẽ cắn vào cổ tay kim thiết của Pamir - huyết nhục nơi này, không cứng rắn như kim thiết cự trảo.

- Ngươi đáng chết!

Hai mắt màu đỏ của Pamir càng thêm đỏ. Tuyệt đại mãnh thú bạo hộ hét lên một tiếng, tiếp đó, bộ lông trên cổ tay hắn dựng lên, giống như cương châm đâm vào miệng Babylon! Bất quá, khi xuyên qua đầu Babylon, chảy xuống vài giọt máu màu vàng.

Cho dù là tổ hợp dị thú, đối với nhất kích cực mạnh cuối cùng của Babylon cũng không thể tránh cho mình đổ máu.

Hơn nữa Babylon cũng còn chưa chết hẳn! Hắn mạnh mẽ ngẩng đầu lên, rút đầu mình từ đám cương châm ra, hai tay hạ xuống nắm lấy trảo nhận đang xuyên qua thân thể mình.

- Phốc!

Vai phải Babylon bị chính hắn mở ra.

Vừa thoát khỏi trảo nhận, Babylon đột nhiên nắm lấy cánh tay phải xui lơ vẫn dính bên người, giật mạnh, kéo đứt cánh tay phải của mình, cười dài:

- Ngủ giấc, ngươi không biết hùng tộc chúng ta có tuyệt chiêu cuối cùng "Dĩ mệnh hoán khí sao"

"Oanh" một tiếng, Babylon cầm cánh tay phải của mình ném ra ngoài, mục tiêu là hai mắt của Pamir.

Dùng một chiêu đồng quy ưu tận ư, có tác dụng sao? Đương nhiên không! Babylon tự bạo, trước mắt Pamir bất quá là một trò chơi bình thường, bất quá, trò chơi này đủ để khiến hắn xoay tay che con mắt mình, đồng thời thân thể khẽ động, giảm bớt áp lực của "Tư niệm của đại địa nữ thần"...

Babylon phóng thanh cười lớn, xoay người nhào tới Susanna.

- Thúc thúc, ngài...

- Câm miệng! Ta là đấu thần, ngươi là lời thề của ta.

Babylon chợt quát lên một tiếng, cánh tay trái còn sót lại đẩy Susanna vào trong một địa động.

- Lão vương gia, Babylon không thể theo công chúa thu hồi vinh diệu của ngài rồi.

Oanh long!

- Tuyệt đại mãnh thú Pamir đánh tan khối thịt trước mắt, nhưng Babylon cũng đã hoàn toàn tự bạo, một phần lăng mộ bị phá hủy, cửa động cũng không tồn tại.

Pamir không kịp ngăn trở Susanna đào tẩu, nhưng Phillip đâu? Trên Thiên Vương sơn, hắc độc đấu với tam đại tuyệt đỉnh cường giả đương thời.

Phillip cũng không kịp truy kích, bởi vì khắc tinh của hắc thật sự quá đáng sợ, không, hắc là vì hắc quá sợ hãi mới đứng.

Bởi vì...

Đỗ Trần ngự lão lục bay vào sâu trong mộ thất, trong lúc này, các trợ thủ của Phillip đã thu thập tất cả đồ dùng, đi theo hắc trở về, chờ sau khi tổ hợp dị thú giết hết đạo mộ tặc, bọn họ có thể dễ dàng rút đi.

Mà Brockman cũng bị đặt trong một quan tài, bên trong chưa đầy được thủy, đang tiếp nhận trị liệu nên Đỗ Trần cùng lão bằng hữu của hắc lúc này đây không thật sự đối diện.

Hình dáng lão lục dù sao không thể so với ba vị huynh trưởng, không thích hợp cho việc phi hành, Đỗ Trần giá ngự có chút không tiện, bất quá khi Đỗ Trần bay đến mộ thất, lại không bận tâm việc thích ứng với "Lão lục."

- Đáng chết, ta biết rồi, ta biết Phillip tại sao nhất định chọn địa điểm cùng thời gian thực nghiệm rồi.

Đỗ Trần nhìn vách tường bạch ngọc sâu trong mộ thất, trong lòng hô lớn, tầng thực nghiệm thứ mười chín thật sự có cái này, tẩm lăng Auerbach cũng có, vậy sâu trong Thiên Vương sơn nhất định cũng có một bức tường bạch ngọc như thế.

Vách tường bạch ngọc, đó mới là yếu tố mấu chốt cho thực nghiệm của Phillip.

Bất quá Đỗ Trần không có quên đi mục đích chính thức hắc tới đây, đảo mắt nhìn một bức phù điêu trên vách tường bạch ngọc đối diện, mặt trên điêu khắc giống như trên hộp thánh khí bảo tồn "Phá Khí huyền"

Thật không thể nghi ngờ, đồ vật dám chắc ngay bên trong.

Trong lòng nhớ lại vị trí ổ khóa trên hộp thánh khí, Đỗ Trần nhìn thấy sơ hở trên phù điêu của một thú nhân chiến sĩ, vậy thú nhân chiến sĩ mở ra miệng rộng, trên thực tế là một cái cửa thông gió nho nhỏ. Trong mắt người ngoài, vách tường này cùng cửa thông gió của lăng mộ hắc là chẳng có gì. Ai cũng không để ý, nhưng Đỗ Trần theo lỗ thông gió bay vào. Bên trong còn có một gian mật thất.

Mật thất cũng không lớn, hơi có chút giống phòng khách nhỏ trong trang viên của quý tộc, bên trong đen tối, không có đèn, chỉ có Đỗ Trần thúc dục lão lục phóng thích kim quang mới chiếu sáng gian mật thất này.

Mật thất được bố trí hết sức giản lậu, tường đất phổ thông, so với sự xa hoa của Auerbach không phù hợp chút nào, bất quá, ở trung tâm mật thất có ba hộp thánh khí?

Nhảy ra khỏi Liên Hoa, khôi phục hình dáng bình thường, Đỗ Trần cùng Dịch Cốt liếc nhau:

- Ba kiện đồ vật, Dịch Cốt ngươi đoán kiện nào là Phá Khí huyền?

Dịch Cốt cười cười:

- Thiếu gia làm khó ta rồi, trong gian mật thất chỉ có ba hộp thánh khí, Phá Khí huyền có thể ở một trong ba cái.

- Đây là, hộp thánh khí này đều có hai khóa có vị trí giống như mẫu thân lưu lại!

Đỗ Trần cảm từ trên mặt mật thất một cái hộp thánh khí ở chính giữa, cơ hồ nháy mắt hộp đã bị "Tiểu thâu" mở ra! Đỗ Trần liếc mắt một cái, quả nhiên bên trong là một quyển thư sách, trên mặt viết "Phá Khí huyền"!

Đỗ Trần tự đắc hừng hờ, vừa định mở ra hai cái hộp kia, trong lúc này thì, cánh tay của Babylon phát nổ.

- Đáng chết, tiếng vang lớn như vậy, bọn họ muốn kinh động hồng y lăng vệ phía trên sao?

Đỗ Trần nhanh chóng thu lấy ba cái hộp, cước đạp "Lão lục" bay ra khỏi mật thất.

Trong lúc này, Babylon đã hoàn toàn tự bạo, chấn động thật lớn gây sụp một bộ phận địa đạo trong lăng mộ, mặc dù đại sảnh nơi có quan tài Auerbach không bị phá hư, nhưng dị động lớn vậy, đủ để cho hồng y lăng vệ chú ý.

Rất không khéo, Phillip lo lắng chấn động này ảnh hưởng tới "Mệnh môn", đặc ý quay lại sâu trong lăng mộ xem xét. nhưng không nghĩ tới, cặp mắt vĩ đại nơi vai phải hắn trong nháy mắt biến thành màu máu.

- Đáng chết, là thánh quang kia! Sao có thể?

Phillip kinh ngạc! Đáy lòng sợ hãi! Sau trận Thiên Vương sơn, ấn tượng của hắn với việc Đỗ Trần tiện tay phá giải vong linh tự bạo là cực kỳ kinh khủng. Không thể phủ nhận, Phillip là thiên tài, là thiên tài tuyệt đối! Thiên tài sau một lần thất bại sẽ tự hỏi làm sao để không gặp phải tình trạng tương tự.

Đôi mắt thật lớn, chính là thành quả mà Phillip dụng ý tưởng thiên tài của hắn tạo ra - theo lời Đỗ Trần, đó là nhằm chống lại thánh quang.

- Hắn phát hiện mình từ khoảng cách xa như vậy sao?

Đỗ Trần sửng sốt, Phillip quả nhiên không hổ là thiên tài của khoa học đương đại.

Trong lúc Đỗ Trần chần chừ, Phillip lại thanh tỉnh hơn, hắn xoay người bỏ chạy, không chút chần chừ.

Có lẽ đây là bản năng sợ hãi của sinh vật, vong linh cũng không ngoại lệ.

Một mặt chạy, Phillip một mặt hô to:

- Pamir, giết hắn, bất kể thế nào, bất kể hậu quả ra sao, giết hắn cho ta.

Pamir còn đang buồn bực việc Susanna chạy thoát, nhưng hắn sau khi nghe thấy mệnh lệnh của Phillip, lập tức hét lớn một tiếng, thần niệm nhanh chóng tập trung vào côn trùng nhỏ bé, Đỗ Trần đang nhanh chóng thoát đi.

- Đứng lại! Ai, thân thể ta sao không nghe ta điều khiển?

Thân thể Pamir đột nhiên xảy ra vấn đề nhỏ.

Trong lúc này, trong thế giới linh hồn của hắn, hoàng kim bỉ mông cùng Andy đồng thời tiếp thu tin tức từ thân thể thông báo tới.

Hoàng kim bỉ mông không có cảm giác gì với tin tức này, hắn thậm chí nghĩ giết chết Đỗ Trần, hoàn thành mệnh lệnh của chủ nhân Phillip, còn Andy lại cũng nghe được tin tức này! Hơn nữa hắn cảm giác được mùi vị quen thuộc?

Vị đạo này ... là chủ nhân! Trời ạ! Francis chủ nhân tới! Chủ nhân tới cứu ta.

Linh hồn Andy, ngẹn ngào.

Hắn không tự hỏi sao cái mũi của đại nhân Harry linh mãnh, càng không nghĩ đến bên mình còn một hoàng kim bỉ mông cường đại, trong đầu Andy chỉ có một ý niệm, chủ nhân a, Andy rốt cục còn sống để nhìn thấy ngài! Cảm ơn ngài đã không nhớ tới chuyện trước kia mà tới cứu ta.

Linh hồn Andy trong nháy mắt trở nên mạnh mẽ, hoàng kim bỉ mông đột nhiên thấy quyền không chế thân thể bị tước đoạt! Không, phải nói là, trong nháy mắt, quyền không chế một nửa thân thể đã bị mất.

Không đợi hoàng kim bỉ mông ngẫm nghĩ, Andy điên cuồng quát lớn:

- Chủ nhân, Andy rốt cục không rời ngài nữa, Andy sẽ thỉnh tội với ngài, không dám tham ăn nữa.

Nói xong, hắn liền nghĩ đuổi theo Đỗ Trần, trở lại trong lòng ngực ấm áp của chủ nhân.

Tổ hợp dị thú Pamir lúc này bị hai linh hồn khống chế, bất quá mục tiêu của hai linh hồn đều thống nhất, đều là đuổi theo Đỗ Trần.

Vì vậy, đang lúc thú hoàng lôi Barasaba Bayton, các hồng y lăng vệ phát hiện dị động ở phía dưới hạp cốc, đều tới xem xét, bọn họ thấy được một tình cảnh - một đầu dị thú thật lớn vô cùng cổ quái từ dưới đất chạy lên, hần như hung thần ác sát, khí thế kinh nhân, mọi người không khỏi run sợ.

Mà ... tuyệt đại mãnh thú giết tới, ai còn chú ý tới một Liên Hoa nhỏ như con muỗi chứ?

186. Cho Người Cơ Hội Gọi Ta Là Chủ Nhân!

- Người nào dám cả gan động tới lăng mộ chí cao phụ thần?

Tiếng hét to này không phải phát ra từ hồng y lăng vệ, cũng không phải từ thú hoàng Dayton, càng không phải từ khán giả.

Mà lời này phát ra từ Sonata, phó quân đoàn trưởng đệ tam quân đoàn của đế quốc Mc Allen, hầu tước đế quốc, phò mã gia Sonata cũng là số 4 trong kế hoạch "Đại nhân vật" của tổ chức bí mật, Sonata?

Phía dưới đại hạp cốc truyền đến âm thanh quái dị, Sonatta chỉ biết kế hoạch của đại nhân Phillip đã bị lộ, mà hần có chức trách âm thầm hiệp trợ Phillip, nhưng vì kế hoạch "Đại nhân vật", hần càng phải tránh khỏi tội danh thất chức, ít nhất cũng phải giảm bớt tội. Cho nên trong nháy mắt sau dị biến phát sinh, hần liền "Bỏ qua sinh tử" không để ý tới bản thân, là người đầu tiên lao xuống hạp cốc.

Ít nhất trong mắt thú hoàng, Sonatta này dù là thất chức, khiến tầm lăng của chí cao phụ thần gặp phải xâm nhập, nhưng hần cũng là "Trung dũng cứu quốc."

Bất quá thực lực của Sonatta tự nhiên không thể so với hồng y lăng vệ cùng thú hoàng, cho nên không bay xa, Sonatta liền "Thuận lý thành chương" rơi lại phía sau - trong lòng hần biết rõ thực lực của đại nhân Phillip, Phillip đại nhân nếu gặp phải phiền toái, nhất định là đại phiền toái, cho nên mình không cần vội vã đi tìm chết.

Tổ hợp dị thú Pamir thấy đỉnh đầu có vô số bóng người lao xuống, thốt nhiên giận dữ - hoàng kim bỉ mông nghĩ, thú nhân đáng chết cũng dám ngăn trở ta hoàn thành mệnh lệnh của đại nhân Phillip sao? Đáng chết.

Andy nghĩ, bọn người này quá đáng ghét! Andy muốn trở lại trong lòng chủ nhân - đây là giấc mộng của Andy, cùng trọng yếu như giấc mộng vị khẩu, không, so với khẩu vị trọng yếu gấp trăm lần. Cả ngàn giấc mộng, bởi vì trở lại bên người chủ nhân... Andy mới có thức ăn....

Hai linh hồn giờ khắc này lại đạt thành một cộng thức ngăn ngủi - thanh trừ bọn ngáng đường.

Cho nên tổ hợp dị thú Pamir lại rít gào, bất quá Andy trong linh hồn hần còn không biết, chính mình đã có thể sinh ra ảnh hưởng tới thân thể này, bởi vì nó rất đơn thuần tưởng rằng, là hoàng kim bỉ mông thao khống thân thể! Mình sao có thể khống chế thân thể kinh khủng như vậy?

"Tư niệm của đại địa nữ thần", Pamir điên cuồng hét lên dùng ra một trong những bí kỹ của mình.

Người đứng đầu trong hồng y lăng vệ cảm thấy thân thể như biến nặng, tốc độ rơi xuống rất nhanh vượt quá khả năng khống chế, thậm chí nhiều hơn, nguy hiểm rồi....

Bất quá bọn họ dù sao cũng là hồng y lăng vệ. Viên nhân trưởng lão quát lớn:

- Liên thủ, Auerbach lâm trận.

Chiêu thức của bọn họ, đến từ sự kính ngưỡng chí cao phụ thần.

Trong khi rơi, hai trăm tám mươi vị hồng y lăng vệ đột nhiên cắn răng chịu áp lực, mạnh mẽ trong không trung xoay người, làm thành một trận pháp vòng tròn cổ quái, giống như lăng loạn, nhưng có một khí tức huyền diệu phát ra, khí tức dần tụ lại, cuối cùng ngưng kết thành một hùng sư thật lớn.

Cổ lão tương truyền, thú hoàng Auerbach vốn là sư tộc, sau khi bí kỹ thông thần, thân thể chuyển hóa đạt tới cảnh giới thân thể không khác gì con người.

Nhưng hùng sư chẳng biết vì sao, chỉ có một con mắt màu nâu.

- Bệ hạ Dayton, chúng ta thiếu hai mươi người, ngài phối hợp với chúng ta.

Viên nhân trưởng lão rống to.

- Được! Từ bây giờ, ta nghe mệnh lệnh của trưởng lão.

Dayton trong nháy mắt nhập vào trong trận pháp vòng tròn cổ quái, khí tức ngưng tụ thành một hùng sư gầm thét mở ra một mắt khác.

- Auerbach phong tập.

Theo tiếng quát lớn của viên nhân đại trưởng lão, hùng sư chống lại áp lực kinh khủng của "Tư niệm của đại địa nữ thần", điên cuồng rít gào đánh xuống, đâm vào tuyệt đại mãnh thú.

Pamir không cam chịu yếu thế, mười hai ám kim long dực bạo nộ phát động:

- Hàn long cuồng phong trận.

Phong trận phong nhận sắc bén vận chuyển càng lúc càng nhanh, đảo mắt, cơn lốc hóa thành một cự long, từ xa nhìn lại có vài phần tương tự ngân long Bì Khắc đã chết.

Hùng sư hoàng kim cùng ngân long lao vào nhau, "long long", tiếng va chạm không dứt. Phía trên đại hạp cốc, các đấu thần đáng xem đại hội chỉ thấy một đạo kim quang, một đạo ngân quang quần quýt.

Một bộ phận đấu thần lao tới, người không liên quan thì không ai vì thú nhân bán mạng.

Một bộ phận đấu thần khác có qua lại với thú hoàng, muốn hạ xuống hỗ trợ, nhưng không tìm được đường, khí tức bộc phát trong đại hạp cốc thật sự quá mạnh mẽ.

Nhưng còn có một người...

- Oa, đánh thật náo nhiệt! Khách khách, nhiều năm chưa thấy loại náo nhiệt này. Ha ha!

Lão Bowen hưng phấn kêu to:

- Lão đồ quỷ, người không phải thích xem "Người khác" tại "Lanning" bị nô đãi khi dễ sao? Ta nói cho người, lão nhân gia ta càng thích xem "Người khác" đứng trước lăng mộ Auerbach ngăn người nhìn đạo tặc.

Demis "Sâu kín" nhìn lão Bowen:

- Lão thầy bói, Francis xú tiểu tử, để cho chúng ta được công bình đó.

- Hai vị sư phụ, chúng ta đi mau, nơi này quá nguy hiểm.

Anne thiện lương lo lắng nắm lấy tay hai vị sư phụ, không khỏi lo lắng, nhanh chóng kéo bọn họ đào tẩu. Bất quá, trong lòng nàng thở phào nhẹ nhõm. "Hoàn hảo, hoàn hảo Francis chưa có tới, nếu không, thật quá nguy hiểm."

Vừa chạy đi không xa, Anne đột nhiên nghe được sau lưng truyền đến tiếng "Tí tách, tí tách" cổ quái, nàng một mặt chạy, một mặt quay đầu nhìn lại, nguyên lai quang mang màu vàng từ đại hạp cốc Auerbach văng ra, lại xuất hiện một đạo quang mang xanh biếc.

- Thâm uyên thực giáp thuật.

Trên người ngân long đang cùng hùng sư tranh phong rơi ra rất nhiều điểm màu xanh, nhìn thật kỹ, đó như một mảnh giáp trùng, giáp trùng tuy nhỏ, nhưng hùng sư đang cùng cự long giao tranh khi bị giáp trùng nhỏ lao tới, hùng sư cũng bị giảm tốc độ, lực lượng giảm đi, khí thế yếu dần....

- Ha ha, đã thấy chưa! Các người thấy chưa? Đây là bí kỹ thâm uyên thiết giáp trùng, sự thật chứng minh, tổ hợp dị thú của ta thật sự thành công rồi, hoàn toàn thành công rồi.

Phillip từ lăng mộ vọt tới, điên cuồng kêu lớn. Bất quá, tất cả trở thủ thí nghiệm đều tụ lại bên người hắn, sợ Đỗ Trần quay lại giết Phillip.

Kỳ thật lo lắng của hắn là dư thừa.

Đỗ Trần mới ra khỏi cốc khẩu, hắn đã bị tổ hợp dị thú dọa sợ.

Nào dám quay lại, đi ngang qua bên tổ hợp dị thú, sau đó mới giết được Phillip.

Hơn nữa, khí tức trong đại hạp cốc bây giờ vô cùng cuồng bạo, hấn muốn đi cũng không được.

Trong lúc này, tổ hợp dị thú trong hạp cốc nổi giận, hấn mặc dù chiếm thượng phong, nhưng đánh lâu cũng chưa được gì, tiếp tục trì hoãn thì mục tiêu sẽ bỏ chạy xa.

- Hô hoàng khiêu trăm!

Pamir hét lớn một tiếng, giơ lên song chưởng, ngay khi hồng y lăng vệ cùng thú hoàng bị tiếng rống làm văng đầu hoa mắt thì Pamir đã giơ cao song chưởng hợp đang hợp một chỗ. Kim thiết trảo nhận hợp thành một thanh trường đao trăm thiên, mang theo quang mang vàng lợt chém về phía hùng sư.

Kim, ngân, lục, ám các sắc quang mang tràn ngập đại hạp cốc Auerbach. "Oanh" một tiếng, mấy trong bóng người từ đại hạp cốc bắn ra, huyết nhục bay đầy trời.

Pamir cười điên cuồng vọt đến, thần niệm tập trung, Đỗ Trần cũng không đi được quá xa, "Phong tốc". mười hai ám kim long dực vũ động, trong chớp mắt tới gần Đỗ Trần.

- Mẹ nó, quá nhanh rồi.

Đỗ Trần kinh ngạc kêu lớn, nhìn hai bên, hồng y lăng vệ hoặc chết hoặc thương, dám chắc không giúp được mình... vậy, ... chỉ có thể liều mạng.

Ôm tiểu Bối Bối từ trong Liên Hoa ra, thả ra các lão tổ mẫu, mọi người đồng thời đứng trên lão lục, nhất thời sẵn sàng. Đỗ Trần hét lớn:

- Dịch Cốt, đánh lên sau lưng, các lão tổ mẫu chuẩn bị chặn ở phía trước.

Trong thế giới linh hồn của tổ hợp dị thú.

Hoàng kim bỉ mông cùng Andy đã hợp tác đạt được mục đích - bọn chúng đuổi theo Đỗ Trần, nhưng, hai người ý kiến rất cục sinh ra sự khác biệt.

- Hắc, ngươi muốn làm gì? Người muốn giết chủ nhân của ta sao? Không!

Andy kêu to.

Hoàng kim bỉ mông nhìn thoáng qua tuyết lang, cả giận nói:

- Ngươi là đồ phế vật, cắt ngay cho ta.

Andy khiếp sợ rụt cổ.

- Chờ ta giết hấn, sau đó sẽ ăn ngươi.

Hoàng kim bỉ mông nhe răng cười uy hiếp.

- Ăn ta?

Đúng vậy, mặc dù tìm được chủ nhân rồi, nhưng ta không trốn thoát khỏi nơi này, lại lập tức bị ăn thịt... chủ nhân dám mạo hiểm cứu ta, nhưng ta lại gặp nguy hiểm vô cùng lớn. Chủ nhân à, Andy xin lỗi ngài... Andy nên làm gì bây giờ?

Andy lâm vào mê mang, đột nhiên, nó ngược đầu, thần sắc dữ tợn quát:

- Ta, Chris Andy, sủng nhi của nguyệt thần nữ, có vị khẩu, có giác mộng! Cho dù bị ngươi ăn thịt! Trước khi chết, ta cũng phải thực hiện một giác mộng cuối cùng cả mình, một giác mộng trọng yếu nhất! Đó là...

Andy phát điên đánh về phía hoàng kim bỉ mông, hấn há to miệng, khí thể trong nháy mắt lên tới đỉnh điểm, khiến cho hoàng kim bỉ mông đầy lòng run rẩy.

- Ta muốn làm tử quỷ no bụng.

Andy chớp lấy hoàng kim bỉ mông, sau đó hai linh hồn đồng thời mộng.

- Trời à, đây là một phế vật sao? Hấn, lực lượng của hấn cũng có thể so với mình? Không, còn mạnh hơn mình một chút! Sao có thể?

- Mình so với hoàng kim bỉ mông mạnh mẽ vô cùng, nhìn qua có thể một cước đá chết mình còn mạnh hơn sao? Andy không dám tin tưởng...

Bọn chúng đều không ý thức được, thế giới linh hồn này, không thể so sánh thân thể, mà là linh hồn là lực lượng tinh thần.

Hoàng kim bỉ mông dung hợp số 2, số 3, số 4, tinh thần lực bạo tăng hơn hai lần, nhưng Andy đồng dạng dung hợp số 5 số 6, hơn nữa, "Điểm số phân phối" của hắn lại dành toàn bộ cho tinh thần lực.

Trọng yếu nhất là, Andy đã dung hợp số 6 đã bị Đỗ Trần dùng Liên Hoa cải tạo qua, được vô thượng pháp lực của Đỗ Trần ở kiếp trước cải tạo qua! Nhận được sự trợ giúp của siêu cấp lực lượng vừa vận khắc chế chỉ lệnh của vong linh Phillip.

Hai linh hồn đối quyết, Andy thoáng chiếm thượng phong! Thật sự là một chút, nhưng một chút này, cũng đủ để ảnh hưởng đến rất nhiều thứ...

Trong thế giới thật, Đỗ Trần đã chuẩn bị liều mạng, nhưng hắn vừa mới vùng tay lên, đột nhiên phát hiện tuyệt đại mãnh thú phía trước dừng lại giữa không trung.

Tiếp đó, mãnh thú nọ cố gắng khom người quỳ xuống, tựa hồ hành lễ với Đỗ Trần.

Nhưng nó lại lập tức đứng dậy, hung dữ, tựa hồ muốn giết Đỗ Trần.

Cứ như vậy, cúi mình, thị uy, lại cúi mình, lại thị uy... mãnh thú dừng trong không trung, thoát nhìn có chút buồn cười.

Tất cả mọi người nhìn tổ hợp dị thú Pamir, thậm chí không ai chú ý tới. Xa xa, Phillip cùng trợ thủ của hắn đang trốn trong đại hạp cốc, nghi hoặc nhìn chằm chằm vào tổ hợp dị thú:

- Sao vậy? Hắn sao bất động? Chẳng lẽ trong quá trình tổ hợp xảy ra vấn đề, các bộ phận không có hoàn toàn dung hợp sao?

Phillip lắc lắc đầu, kiên định nói:

- Thực nghiệm của ta không có lỗi, giết hắn, mau giết hắn.

- Phì lang, là phì lang.

Tiểu Bối Bối đột nhiên cao hứng hô to, tiếp đó nàng gãi gãi đầu:

- Ba ba, phì lang đang cùng bỉ mông đánh nhau, hơn nữa hình dáng phì lang đã thay đổi, bắt quá Bối Bối nhận ra ý thức của nó.

Đỗ Trần khẽ nhếch miệng cười:

- Bảo bối, người nói gì?

- Phì lang cùng bỉ mông tranh đoạt thân thể, hơn nữa nó lợi hại hơn, cũng nhanh chóng cướp được! Không thể nghĩ, Bối Bối cho tới giờ không phát hiện lực lượng tinh thần của Andy thật lợi hại! Hi. Bắt quá không có lợi hại như Bối Bối.

Thanh âm đầm đìa mỹ của tiểu Bối Bối rơi vào tai Đỗ Trần không khác thanh âm của trời cao.

Sờ sờ cái mũi, Đỗ Trần nở nụ cười.

Trong lúc này, thú hoàng Dayton cùng hồng y lãng vệ một lần nữa đứng lên, bắt quá, bọn họ chỉ có hơn chục người có thể đứng lên, uy lực của tuyệt đại mãnh thú có thể tưởng tượng được.

- Ai còn khả năng chiến đấu? Đều đứng lên cho ta! Cảnh bị quân đoàn lập tức được tham gia chiến đấu, truyền lệnh đệ lục, đệ bát chỉnh biên quân đoàn ở phụ cận thánh địa cùng cự hình thánh khí chiến tranh lập tức tăng viện.

Dayton điên cuồng rống to.

Viên nhân trưởng lão hai mắt đỏ sẫm, cơ hồ sắp chảy ra huyết lệ:

- Những ai không chết đều đứng lên, cùng ta đi giết dị thú này. Chí cao phụ thần trên cao, hôm nay chúng ta dùng máu của hồng y lãng vệ, tế điện vinh diệu của ngài.

Hắn đặt một tay lên vai Dayton:

- Bệ hạ, ngài thân còn trách nhiệm, mau rời khỏi nơi này, hồng y lãng vệ có thể chết, ngài không thể chết được.

Dayton mạnh mẽ kéo tay của viên nhân trưởng lão ra:

- Ta cũng là tử tôn của chí cao phụ thần, là trực hệ hậu duệ của người! Nghe đây!

Hắn cao giọng nói, thanh âm truyền khắp hạp cốc.

- Hôm nay, nếu ta chết trận, sẽ do trưởng hoàng tử Diaman kế thừa ngôi vị hoàng đế.

Nói xong, hắn tiến về phía trước.

- Phụ hoàng, ta cũng là tử tôn của chí cao phụ thần.

Một thân ảnh từ đại hạp cốc chạy ra đuổi theo Dayton:

- Ta nếu chết trận! Do nhị đệ Eddy kế thừa ngôi vị hoàng đế.

- Chẳng lẽ ta không phải tử tôn của chí cao phụ thần sao? Ta nếu chết trận, tam đệ sẽ kế thừa ngôi vị hoàng đế.

Trong trường hợp này, quân vương nhân loại sẽ lui lại, tụ tập đại quân tìm cơ hội báo thù, nhưng thú nhân sẽ không! Vinh diệu của chí cao phụ thần không thể tiết độ, sự dũng mãnh của thú nhân không thể bị coi thường! Sự sỉ nhục lãng mộ Auerbach, phải dùng máu tươi rửa sạch, hoặc là địch nhân, hoặc là chính mình...

Thú nhân kích phấn, có chung cừu địch.

Mà mãnh thú còn đang đứng giữa không trung làm ra những cử động kỳ quái.

Phillip lắc đầu, cười nói:

- Không, tuyệt không có khả năng, thực nghiệm của ta sẽ không thất bại! Vừa rồi Pamir đã chứng minh, ta đã thành công.

- Ai.

Đột nhiên bầu trời vang lên một tiếng thở dài, một thân ảnh từ trong hư không xuất hiện trước mặt tổ hợp dị thú, cùng mãnh thú khổng lồ so sánh, thân hình hắn quá nhỏ nhưng kim quang nhàn nhạt có thể đoạt ánh sáng thiên địa khiến người ta không thể mở to mắt để nhìn, thần thánh như vậy, khiến cho người ta ngưỡng mộ.

Quang mang màu vàng dần tụ lại, ầm ầm ổn định sau lưng bóng người, nhu hòa, giống như thiên địa vỗ về sinh linh, trấn an thương sanh trên mặt đất...

Trong phút chốc, Phillip rút đầu, không dám để kim quang trực diện chiếu vào. Những thú nhân bị trọng thương tại đây cảm giác như sinh cơ của mình dần khôi phục. Mặc dù có thể đứng lên, thú hoàng nhất tộc dù đã chuẩn bị sẵn sàng cùng mãnh thú quyết tử chiến cũng chết lặng, cảm thụ quang mang ầm áp như vòng tay của mẫu thân, hai mắt nhìn nhau.

Bóng người dần dần rõ ràng, một lão nhân quắc thước, dung mạo lão bị kim quang chiếu rọi khiến không nhìn được rõ ràng, nhưng không ai hoài nghi dung mạo lão thần thánh ra sao, thánh khiết thế nào.

- Người muốn công kích ta sao?

Bóng người đặt câu hỏi với mãnh thú, thanh âm rất bình hòa, nhưng ầm chứa uy nghiêm không thể nghi ngờ, cùng sự tự tin... vô cùng cường đại.

Thời gian trôi qua, Andy không chế được thân thể, nghe được Đỗ Trần hỏi, hắn ngây ngốc:

- Không, ta sao dám công kích ngài!

Thú nhân choáng váng, nhất thể thiên kiêu tuyệt đại mãnh thú vừa mới đánh bại hồng y lãng vệ cùng thú hoàng... hấn sợ sao?

Chí cao phụ thần trên cao, hấn thật sợ. Người có kim quang hộ thể đến tột cùng là ai? Quá xa, chúng ta thấy không rõ, nhưng hấn chỉ dựa vào một câu nói liền khiến mãnh thú sợ hãi? Không, không có khả năng, tuyệt không có khả năng! Nhất định là hấn sử dụng vô thượng bí pháp, áp chế tuyệt đại mãnh thú này.

Đỗ Trần gật đầu:

- Ân, người biết sai rồi chứ?

Andy đột nhiên lẳng không quỳ xuống, khóc rống lên:

- Ta sai rồi, ta thật sự sai rồi! Xin ngài tha thứ cho ta.

Thú nhân vốn có tư duy cường hóa, Phillip đột nhiên ôm ngực.

Đỗ Trần lại lắc đầu thở dài:

- Được rồi, ta cho người một cơ hội gọi ta là chủ nhân...

- Chủ nhân, ta mãi mãi không rời khỏi ngài.

Mãnh thú ôm lấy hai chân Đỗ Trần, thân hình hấn khổng lồ như thế, một đôi cự thủ như muốn ép nát Đỗ Trần, nhưng hấn lại như hài đồng bình thường làm ra lỗi lầm, hướng gia trưởng thỉnh cầu khoan thứ.

Đỗ Trần vuốt ve cái trán của mãnh thú:

- Ta tiếp nhận lòng trung thành của người! Nhưng người sai lầm quá lớn... ta tạm thời cũng chưa tha thứ.

- Chủ nhân nhân từ, chủ nhân vĩ đại, ta ca ngợi ngài! Sau này, ta chính là người hầu trung thành nhất của ngài, xin ngài tha thứ cho hết thảy việc ta đã làm! "ô ô" mãnh thú khóc rống.

Thú nhân chỉ còn lại một ý nghĩ, ... chí cao phụ thần, thánh chiến thần Auerbach... hiển linh sao?

Phốc! Phillip bây giờ rất muốn phun ra một ngụm máu tươi, nhưng hấn là vong linh, nên chỉ có thể phun ra một chất lỏng màu xanh biếc, tiếp đó, Phillip ngã quỵ.

Trong lúc này, Sonata trộm mò tới, thừa dịp không người chú ý, thấp giọng nói:

- Còn lo lắng cái gì? Mau mang đại nhân Phillip cùng đại nhân Brockman rời đi, bọn họ không thể chết! Mau! Ta yểm hộ cho các người, đoạn hậu cho các người.

Nói xong, Sonata lắc mình bay ra ngoài bên đại hạp cốc, hô lớn:

- Chẳng lẽ chí cao phụ thần hiển linh sao? Phụ thần, ta ca ngợi ngài.

Hấn nhìn qua như một hài tử ngây thơ, rất buồn cười, nhưng đủ để hấp dẫn tâm tư mọi người?

- Là phụ thần hiển linh sao?

Thú nhân bình sĩ cấp thấp là những kẻ đầu tiên hô lớn.

- Chí cao phụ thần trên cao.

- Ca ngợi chí cao phụ thần.

Một tiếng hô lớn biến thành trận trận hoan hô... nhưng, thú hoàng cùng hồng y lãng vệ, còn có rất nhiều cao cấp thú nhân quyền cao chức trọng, lại nhúu mày chần chừ, tư duy của bọn họ không có dễ dàng bị lừa như vậy, bất quá bọn họ tạm thời cũng không dám khinh thường vọng động. Trán Đỗ Trần đầy mồ hôi lạnh, nhưng vẫn ra vẻ trấn tĩnh phát tay, sau đó chuyển thân, thu Andy vào trong Liên Hoa, rồi quay đầu lướt đi.

Chờ mọi người thanh tỉnh lại, Đỗ Trần... sớm không còn thân ảnh.

- Má ơi, dịch dung hoàn hảo, sau này tuyệt không thể sử dụng thánh quang trước mặt thú nhân! Nếu không bọn họ sẽ băm nát ta!

Đỗ Trần ngồi trên Liên Hoa, lòng thích chí nói thầm. Sau đó thở phào nhẹ nhõm, cười nói:

- Andy, lúc này người làm rất tốt, ta sẽ thưởng cho người một mục trường, bên trong có hằng sa số trâu ngựa làm mỹ thực.

- A, chủ nhân, Andy ca ngợi ngài.

Mãnh thú hưng phấn kêu lớn, nhưng hắn nói còn không xong, đột nhiên "Đông" một tiếng ngã xuống...

- Andy...

Đỗ Trần muốn đi thăm dò xem mãnh thú làm sao, nhưng hắn mới đưa tay, liền cảm thấy đau đầu, rồi ngất, thanh âm lão tăng niệm kinh trong đầu bao lâu này liền khuếch lớn vô số lần, khiến hắn ngẩn ra.

Làm xong một chút việc thiện, "Quẻ đoài" hắn đã mở hoàn toàn rồi...

187. Liên Hoa Nguyên Thân "nhất Hoa Nhất Thế Giới..."

Thanh âm từ hư vô mờ mịt, thần thánh mà trang nghiêm, tựa hồ từ chín tầng trời vang vọng xuống, lại tựa hồ từ cửu u thâm uyên bay lên.

- Nhất hoa nhất thế giới...

Đỗ Trần thì thào nói lại một câu cổ quái, giờ phút hắn vô ý thức, chỉ xuất từ phản ứng bản năng, chẳng biết từ đâu mà tới, thanh âm thì thào vang vọng bên tai.

Một lần lại một lần, ý thức của Đỗ Trần dần khôi phục thanh tỉnh.

Biết thì làm sao? Lời nói cổ quái là từ chỗ nào truyền tới? Đỗ Trần muốn ngược lên, bóp bóp cái trán, nhưng....

- Tay ta đâu?

- Cái trán cũng không thấy đâu nốt... thân thể ta đâu?

Đây tuyệt không phải ảo giác! Mà là cảm thụ chân chân thật thật, Liên Hoa nội kinh có tác dụng thanh sáng đầu óc nên Đỗ Trần tuyệt sẽ không phân biệt nổi ảo giác sự thật.

Vậy, chính mình mất đi thân thể, biến thành một lũ vong hồn sao?

Đỗ Trần lạnh gáy, "A" một tiếng kêu sợ hãi vang lên, hắn mở mắt...

- Ba ba, tỉnh rồi, dọa Bối Bối sợ chết.

Nghe được thanh âm của bảo bối nữ nhi, Đỗ Trần trong lòng nhẹ nhàng, tựa hồ vừa trải qua sinh tử, từ luyện ngục trở lại thế gian. Quay đầu nhìn lại, tiểu Bối Bối ngồi bên người Đỗ Trần, mắt to hồng hồng, hình như khóc rất lâu.

Ngắm nhìn thân thể đầy đủ của mình, thử nhúc nhích tay chân, hắn lúc này mới thanh thần thở ra một hơi.

Thân thể mình hoàn hảo không tổn thất gì? Tại sao? Vừa rồi loại cảm giác này thật sự quá chân thật, chính mình rõ ràng cảm giác được mất đi thân thể, tựa như là một lũ thần niệm phiêu phù trong không gian huyền ảo mơ hồ.

- Thiếu gia, ngài rốt cục cũng tỉnh rồi.

Là thanh âm của Dịch Cốt, trên khuôn mặt lạnh lùng của hắn hiển nhiên cũng hiện lên thần thái dễ chịu.

- Thật tốt quá. Francis rốt cục tỉnh lại rồi.

Lucy lão tổ mẫu đứng bên người, xa xa, Lily cùng các lão tổ mẫu đều đang đi lại khắp nơi dò xét gì đó.

Đỗ Trần nhớ lại ý nghĩ vừa rồi, nắm bóp cái trán, hắn giương mắt nhìn, phía trước là một mảnh cảnh lá rậm rạp, xuyên thấu qua khe hở của cành lá, ánh sáng le lói chiếu rọi tinh không, một vầng trăng tròn ở giữa

trời cao. Mà bốn phía là rừng rập, tiểu Bối Bối, Dịch Cốt, Lucy lão tổ mẫu đều bên người mình. Nhưng mình lại nằm trên một cái thảm màu ngân bạch.

- Tới cùng là chuyện gì xảy ra?

Đỗ Trần được Dịch Cốt đỡ ngồi dậy, trong đầu trống rỗng.

Dịch Cốt nói:

- Thiếu gia, chúng ta sau khi rời khỏi đại hạp cốc, ngài ở trong thánh khí đang kích lệ Andy, nhưng Andy đột nhiên ngất, ngài muốn đi xem nó bị sao, nhưng mình cũng bị ngất... đến bây giờ đã qua nửa ngày rồi.

Đỗ Trần gật gật đầu, tiếp đó vội la lên:

- Hành tung của chúng ta có bị người khác phát hiện không?

- Không có! Thiếu gia ngài sau khi ngất đi thì thánh khí cũng mất đi hiệu dụng tự bay. Ta cùng các vị tiểu thư hạ xuống phiến rừng rậm này, bây giờ Lily tiểu thư đang dẫn người cảnh giới bên ngoài rừng. Không ai phát hiện chúng ta! Mặt khác Harry cùng một nhóm người mang theo các vật phẩm rơi ra từ trong thánh khí.

- Vậy là tốt rồi.

Đỗ Trần thở ra một hơi:

- Andy đâu?

- Ba ba, tạm thời mặc kệ phì lang. Phì lang không việc gì đâu.

Tiểu Bối Bối nhảy vào lòng Đỗ Trần, lo lắng vươn tay nhỏ bé sờ sờ cái trán của hắn:

- Ba ba bệnh rồi, Bối Bối làm món ăn ngon cho ba ba bồi bổ thân thể.

Nữ nhi thật quá hiếu thuận a! Nhưng, trù nghệ của nàng...

Vì vậy Đỗ Trần vội hô to:

- Nữ nhi!

Tiểu nha đầu kia "Hô" một tiếng biến thành Alex, Đỗ Trần lúc này mới thích thú suy nghĩ, trù nghệ của tiểu Bối Bối.... tuyệt đối có thể khiến cho người có thân thể khỏe mạnh sinh bệnh a.

Người chung quanh cũng đồng tình với cách làm của Đỗ Trần! Ngay cả người thương yêu tiểu nny tử nhất là lão tổ mẫu Lucy cũng không ngoại lệ.

Trước lúc ăn cơm, đại trù sư Alex của chúng ta dám chắc là đáng yêu nhất, nhưng hẳn lại là... gương con mắt nhỏ rắm thối lên nhìn Đỗ Trần một chút, đột nhiên kinh ngạc mở to con mắt, nhìn từ trên xuống dưới:

- Ba ba, người có chút khác biệt. Ân, xem như là một tiểu cao thủ rồi, được rồi, sau này người trước mặt người khác có thể nói là quen biết một - đại cao thủ Alex.

- Người tên xú tiểu tử, nói mau, ba ba có nơi nào khác biệt./

Đỗ Trần nhìn hai bên, Dịch Cốt cùng lão tổ mẫu đều không phát hiện sự cổ quái của chính mình.

Bất quá Alex hẳn là không nhìn lầm, bởi vì trong vân vụ sâm lâm tiểu tử kia là người đầu tiên, cũng là duy nhất không có động thủ đã phát hiện ra Andy chỉ là "Con cạp giấy".

Tiểu tử Alex nhìn trời bĩu môi:

- Cao thủ, tự mình kiểm tra. không nên hỏi ta.

Hắn thống khổ ôm đầu:

- Ngay cả thân thể mình đều không rõ ràng trạng huống, ai, có một ba ba gốc thế sao, thật sự là dọa người! Quên đi, sau này người đừng nói quen ta là được rồi.

Sau khi khiến Đỗ Trần tức giận, tiểu tử kia xoay người đi tới trước một cây đại thụ, nhặt lên một nắm lá rụng, từ trong yếm trước ngực lấy ra diêm, thắp nói:

- Ba ba mới tỉnh, không thể ăn món béo. Ân, đêm nay... cho ba ba ăn khoai tây xắt lát.

Đỗ Trần bị nhi tử làm cho khóc cười không được, bất quá hấn sau khi đứng lên hoạt động một chút, thần sắc kinh hãi, lập tức phân phó:

- Đêm nay chúng ta ở nơi này lập trại, ta có sự tình trọng yếu, không có nguy hiểm thì đừng tới tìm ta.

Nói xong, Đỗ Trần vội vã chạy tới trong một bụi rậm.

Ha ha, Alex không có nói sai, mình quả thật có khác biệt.

Thượng khuyết quả đoàn hoàn toàn nở, Liên Hoa Bảo Giám đệ nhị tầng cảnh giới đã đại thành rồi.

Tầng cảnh giới thứ nhất đại thành, Đỗ Trần biến thành Thiên Sứ Thủy Thân.

Tầng cảnh giới thứ hai thì sao?

Đỗ Trần kiểm tra một lượt, đầu tiên là xem thượng khuyết quả đoàn hoàn toàn nở ra, "Lão thất" ly thân thể rơi ra, đang cùng mấy cái huynh đệ của hấn dán trên móng mình! Mà Đệ tam quả - đóa thứ nhất trong bốn đóa Liên Hoa tạo thành trung hư quả ly cũng chớm nở.

Đỗ Trần trong lòng nhanh chóng tính toán một chút việc thiện của mình trên đại thảo nguyên, trải qua nhiều lần tấn cấp, hấn đã có kinh nghiệm phong phú phán định phương pháp tính toán việc thiện.

Giả thiết lần này Đỗ Trần không có xuất hiện, sẽ có hậu quả gì xảy ra? Đương nhiên là Susanna sau khi lên vào lăng mộ, cùng Phillip đánh giết, đồng thời Babylon giết chết hai trăm bảy mươi ba người Orc, tiếp đó Kerry cầu cứu. Babylon sát nhập lăng mộ tăng viện. Cuối cùng kết quả là Babylon tự bạo, như vậy, mặc kệ có Đỗ Trần hay không, Susanna một phường đạo mộ tặc đều chết! Đại cừu của người Orc đều được báo.

Sau khi Babylon tự bạo, Phillip nếu không gặp phải Đỗ Trần, hấn sẽ bị thú hoàng cùng hồng y lăng vệ phát hiện, bọn họ có thể rút lui - bằng thực lực của Phillip cùng tổ hợp dị thú, bọn họ hoàn toàn có thể làm được! Dù sao hấn sẽ không sợ hãi, không tiếc bại lộ thân phận cùng thực lực cho tổ hợp dị thú đuổi giết Đỗ Trần. Dù việc này khiêu khích thú hoàng cùng hồng y lăng vệ - điều này không phù hợp với ích lợi của tổ chức thần bí kia.

Cho nên, lúc này đây việc thiện của Đỗ Trần là cứu được 273 nhân mạng người Orc. Hơn nữa trì hoãn tiến độ của thực nghiệm tà ác do Phillip tiến hành.

Về phần Đỗ Trần thu phục được Andy, mặc dù dừng lại ở cuộc hỗn chiến phía trên đại hạp cốc. Cứu tính mạng của một loạt thú nhân, việc này không tính là việc thiện sao?

- Mẹ nó, thu phục Andy ngăn cản chiến loạn không tính là việc thiện... ài!

Đỗ Trần có vài phần không cam lòng, nhưng hấn biết phải làm sao? Bảo giám phán định như vậy. Không phục, đi tìm "Bồ Đào" mà giảng lý - Đỗ Trần hình như nghe được một thanh âm.

Đỗ Trần không thể làm gì khác hơn là tâm phục khẩu phục, bất quá trong lòng hấn còn có một nghi vấn. Minh sau khi lấy đi thánh khí pháo để tránh động đất, tựa hồ cũng không tính là việc thiện, nhưng Đỗ Trần chỉ hiểu thô sơ giản lược về phương pháp tính toán của bảo giám, chi tiết thì hấn không chính thức hiểu rõ, cho nên nghi vấn này cũng chỉ để lại trong lòng.

Trên sự thật, Đỗ Trần không biết, về phần Susanna tưởng rằng tình báo đầy đủ, toàn bộ đạo mộ tặc cũng không biết, nếu đại hạp cốc thật sự xảy ra động đất... A a, lăng mộ Auerbach sẽ hoàn toàn bị hủy diệt, "Mệnh môn" nơi này cũng sẽ bị ảnh hưởng, như vậy là xúc phạm vào quy tắc nào đó, đây là việc quy tắc đó tuyệt không cho phép! Cho nên, động đất căn bản là không phát sinh! Tối thiểu, Phillip sẽ vận dụng tổ hợp dị thú bảo vệ "Mệnh môn".

Lại tiếp tục kiểm tra thân thể chính mình, Tiếp đó Đỗ Trần kinh hô:

- Lão thiên, Bồ Đào người không phải đùa bốn người ta chứ?

Tâm niệm chuyển động, Đỗ Trần muốn điều Liên Hoa nội kinh kiểm tra thân thể, nhưng tâm niệm của hắn phát hiện, đồng thời có hai luồng Liên Hoa nội kinh cùng động, trong đó một luồng đến từ móng đất, hắn vô cùng quen thuộc. Nhưng một luồng khác chẳng biết từ đâu mà tới xuất hiện trong cơ thể Đỗ Trần, hơn nữa nó hư vô mờ mịt, rồi lại hạo nhiên bàng bạc, cơ hồ không cần thử nghiệm, Đỗ Trần từ khí tức của hai luồng lực lượng có thể cảm giác được....

Chúng nó căn bản là hai tầng lực lượng! Lực lượng mới xuất hiện, tuyệt đối là cao cấp.

Nếu chỉ như vậy, Đỗ Trần sẽ phi thường vui vẻ, nhưng luồng Liên Hoa nội kinh thứ hai sau khi bắt đầu vận chuyển, Đỗ Trần tựa hồ về với trạng thái thanh tĩnh - không còn cảm giác được thân thể nữa, chỉ có một lũ thần niệm....

Trước mắt tối sầm, Đỗ Trần tựa hồ rơi vào một vũ trụ thâm thúy, mọi nơi đều đen tối, nhưng có chút kim quang, hơn nữa tại trung tâm "vũ trụ" này, có một đoá Liên Hoa xán lạn lộng lẫy tỏa ra quang thải, bất quá.. nó là.... bụi hoa.

- Bồ Đào, mặc dù ngươi có thể cho ta thành tiên, thậm chí suốt đời, nhưng đồ đệ ta còn hận ngươi.

Đỗ Trần khóc không ra nước mắt, kiếp trước trong "Đạo" môn hắn cũng xem qua không ít điển tịch tiên hiệp chí quái, hơn nữa trong đầu có chút linh ngộ, hắn hiểu được, đây là nguyên thần của đạo gia hoặc xá lợi của phật gia, hoặc là một tân tiến hóa được Bồ Đào dùng thần thông hai nhà phật đạo tạo ra, mặc kệ thế nào, mình dám chắc đã tiến vào cảnh cửa thành phật rồi.

Hơn nữa thanh âm niệm kinh của lão tăng thường vang lên trong đầu là từ bụi hoa này vọng lại, Đỗ Trần đã có thể nghe hiểu được một bộ phận, hắn vừa rồi niệm "Nhất hoa nhất thế giới...."

- Nhưng.. nó sao là khóm hoa?

- Lão thiên ạ, móng đất mình có hai mươi chín đoá chưa có khai, lại còn một cái này nữa? Chẳng lẽ đây là Liên Hoa Bảo Giám đệ cửu quẻ - Liên Hoa nguyên thần?

- Quái, mình sao biết khái niệm đệ cửu quẻ chứ?

Đỗ Trần hình như lại nghe được tiếng người nói, đây là lần thứ hai. Bất quá trong đầu hắn vẫn có thanh âm lão hòa thượng niệm kinh, cho nên cũng không có để ý đến, mà trong lòng phần hận nghĩ, nếu đây thật sự là đệ cửu quái, vậy, với phương pháp phân tích việc thiện trước kia của mình mà tính, nó cần phải chứng cứ một trăm triệu sinh mạng là siêu cấp đại việc thiện mới có thể cho hoa nở... lớn vô địch.

Một trăm triệu a! Một cuộc đại chiến thế giới ở kiếp trước hình như cũng không có chết nhiều như vậy.

Đỗ Trần đột nhiên nhớ tới "Ngũ ca", học học "Ngũ ca" của ta tính tình không chịu mở miệng, cũng chết lặng... ai.

Bất quá Liên Hoa nguyên thần này cũng không phải là không thể khai mở. Dù sao, nhân gia mặc dù là hình thái khóm hoa, nhưng có thể cung cấp lực lượng nguyên thần cho Đỗ Trần sử dụng.

Đỗ Trần quan sát Liên Hoa nguyên thần, sau khi thuần thục thao túng nguyên thần, từ trong tâm thế giới trở lại thế giới thật, theo thói quen mang tất cả pháp bảo trong người ra, lão đại, lão nhị, ... không nhìn tới "Lão ngũ", cuối cùng ánh mắt hạ xuống người lão thất.

- Ân! Quả nhiên càng ngày càng kì hình dị dạng.

Đỗ Trần không khỏi lắc đầu than vãn, "Lão thất" căn bản không có hình dáng Liên Hoa, hoàn toàn là một tiểu kim chúc phiến tròn tròn, một mặt trong suốt có thể nhìn thấu, một mặt lại trong sáng, có vài phần giống như tiểu kính mà quý tộc nữ tử mang làm đồ hóa trang tùy thân.

- Đây là cái gì?

Đỗ Trần quán chú Liên Hoa nội kinh vào thân thể lão thất. Nhưng "Lão thất" không hề phản ứng. Đỗ Trần lại dùng tâm nguyên thần lực lượng quán nhập vào, nhân gia cũng không có phản ứng.

- Hắc, người thật ra có chung tính tình với ngũ ca.

Đỗ Trần cũng không nóng nảy, từ kinh nghiệm lão luyện cho thấy, lão thất sớm muộn gì cũng hiển lộ tác dụng, bất quá thời gian sớm hay muộn mà thôi! Hắn cầm lấy lão đại, dùng tâm nguyên thần lực lượng quá chú vào. Thăm nghĩ tìm kiếm một chút công năng mới - gần đây Đỗ Trần luôn mông lung cảm thấy, Liên Hoa pháp bảo không có đơn giản là phi hành, tàng vật, đánh người, công năng này đối với tiên gia pháp bảo mà nói thật sự là quá bình thường, sợ rằng người tu chân bình thường có thể luyện hóa bảo bối cùng loại.

Bồ Đào là ai? Lão đó, tuyệt không có đơn giản như vậy.

Nhưng Đỗ Trần đã thất vọng, sau khi hắn quán chú nguyên thần lực lượng vào lão đại, "Lão đại" không hề phản ứng, từ điểm này cho thấy, nguyên thần lực lượng thậm chí không bằng Liên Hoa nội kinh trong thân thể.

Đỗ Trần nhíu mày suy tư, đột nhiên "Tách, tách", trong bụi rậm nơi hắn ngồi truyền đến một loại thanh âm quái dị.

Trong lòng cả kinh, chủ nhân của thanh âm nọ đã xuất hiện, là một dị thú hình sói, chính đang nhắm về phía Đỗ Trần lao tới, miệng nhe nanh, trên mặt còn có vết máu.

Nó toàn thân lông trắng như tuyết, thân hình thon dài to lớn, lông mao bao trùm một thân thể to lớn mạnh mẽ, theo từng bước chạy, thân thể to lớn cương mãnh uyển chuyển động khiến người ta có cảm giác tuyệt đẹp. Nhưng trong khi đó móng vuốt trên bốn chân như kim thiết không hề lưu tình tạo nên bốn vết chân kinh tâm động phách, lại khiến người ta liên tưởng tới huyết tinh cùng giết chóc thảm thiết trên chiến trường.

Con sói chạy phi thường nhanh, trong chớp mắt tới gần Đỗ Trần.

Trong lúc nhìn, Đỗ Trần ngạc nhiên phát hiện ra nét mặt kiệt ngạo bất quần, ngạo cốt thiên thành, đôi mắt hai sắc vàng bạc đan xen mà thành, kẻ khác nhìn vào cảm thấy vô cùng đẹp mắt, thần hồn vô ý hơi bị khuynh đảo, thật là một suất lang bề ngễ kiệt ngạo tiêu sái bất phàm.

Tiếp đó, nhìn chằm chằm vào Đỗ Trần, đôi mắt lang xẹt qua một tia sáng quỷ dị, mạnh mẽ nhảy cao lên, lao về phía Đỗ Trần.

- Ba tức!

Hình tượng vừa nhìn qua bất phàm này, suất lang ra vẻ thực lực hẳn là "Rất" bất phàm không cảm ứng được sự tồn tại của tám chấn Liên Hoa, một đầu va phải.

- Má ơi, đau chết mất.

Suất lang liên tục va vào tám chấn ẩn hình, chậm rãi hạ xuống "Phách" một tiếng đứng lại trên mặt đất:

- Chủ nhân, ta là Andy.

- Người là Andy?

Đỗ Trần sửng sốt, thu hồi tám chấn Liên Hoa, thanh âm không sai, nhưng Andy không phải...

Trong lúc này, Harry chạy như điên tới, cười siểm nịnh:

- Chủ nhân cường đại mà giàu có, tài bảo của ngài đều không ít, Harry đã tìm toàn bộ lại cho ngài.

Trong tay hắn, còn ôm một khối bản nhân chuyên do kim loại tạo thành, còn nhớ kỹ chứ? Tại St. John thành, Tuyết Bửu nhân Harry vì tưởng niệm Andy, đặc ý làm ra "Kỷ niệm phẩm" này.

Bây giờ, "Kỷ niệm phẩm" hạ xuống đầu Andy, Harry hung hăng nói:

- Đáng chết, ai kêu ngươi quấy rầy chủ nhân, ngươi quá lớn mật, cơm chiều của ngươi hôm nay miễn."

Andy ủy khuất nói:

- Đại nhân Harry, không nên để Andy đối, Andy nghe nói chủ nhân đã tỉnh, muốn đi hỏi một chút, chủ nhân đã đáp ứng cho ta một mục trường, khi nào thực hiện...

Phốc! Harry vung bản nhân chuyên cắt đứt lời hắn nói.

- Người quá vô lý rồi, chủ nhân thưởng cho người đương nhiên là sẽ thực hiện, người trong lòng nghi ngờ chủ nhân sao? Bữa đêm nay cũng miễn luôn.

- Đừng, Andy biết sai rồi, xin tha thứ cho ta! Harry đại nhân.

Đỗ Trần kinh ngạc không thôi. Vô luận thế nào, hẳn thật sự không thể liên tưởng tới một tuyệt đại mãnh thú bá đạo tại đại hạp cốc Auerbach với đầu tiểu cầu tầm thường siểm nịnh tuyết lang này.

Harry cơ linh giải thích:

- Chủ nhân, theo tiểu thư Beigemende nói, thân thể Andy có hai linh hồn, một là hoàng kim bỉ mông, một là Andy! Hiện tại hai linh hồn này đang tranh cướp thân thể, bắt quá Andy lợi hại hơn một chút...

- Thân thể, vấn đề của ta là sao thân thể hẳn lại biến thành thế này?

Đỗ Trần tò mò ôm lấy cổ Andy, kéo hẳn lên.

Lang mao của tuyết lang, đôi mắt đan xen bởi hai màu vàng bạc, thể hình to lớn... thật không nghi ngờ, Andy đẹp hơn rất nhiều. Đủ để mê chết các thư tính tuyết lang (chó cái)? Nhưng nhìn qua, Andy bây giờ là một tuyết lang có thực lực vô cùng bình thường, đặc điểm duy nhất là ngoại mạo của hắn "Đẹp trai" theo định nghĩa của nhân loại, không, chính là đại danh từ "Suất khí".

Nhưng, khí thế của nó? Nó tung hoành đại hạp cốc Auerbach, thực lực cùng hồng y lãng vệ và thú hoàng liên thủ tranh phong đầu rồi.

- Andy, mau giải thích cho chủ nhân cường đại mà nhân từ.

Harry hung dữ phân phó. trong tay hẳn lại vung lên kim bản chuyên đặc chế tại thành St. John.

Andy cũng cười siểm mị:

- Chủ nhân cường đại mà giàu có, là như thế này... ách, Andy chính mình cũng không rõ lắm, là tiểu thư thông minh đáng yêu nói cho Andy...

Nguyên lai, sau khi tổ hợp dị thú thành hình, linh hồn của hoàng kim bỉ mông cùng Andy có thể cùng sở hữu một thân thể, mặc dù linh hồn Andy mạnh hơn một chút, nhưng chỉ là một chút, cho nên hai linh hồn thương lượng phân phối quyền khống chế thân thể, bọn họ trong khi thống nhất ý kiến, tổ hợp dị thú đương nhiên phát huy thực lực mạnh mẽ, nhưng khi bọn chúng không thống nhất ý kiến thì... bầu trời đại hạp cốc, tổ hợp dị thú đối với Đỗ Trần lại vừa quý vừa uy hiếp, chính là sản vật của loại tình huống này.

Tình huống của Andy bây giờ là, hẳn bằng vào lực lượng linh hồn cường mãnh chiếm cứ quyền khống chế thân thể, nhưng hoàng kim bỉ mông cũng không bị ăn, nhân gia dù sao cũng là chủ nhân chính thức của thân thể này, hơn nữa thực lực không kém, cho nên hoàng kim bỉ mông trong thế giới linh hồn chịu thiệt thòi, cho Andy khống chế thân thể, hẳn tập trung toàn bộ lực lượng linh hồn của mình, dùng năng lực biến hóa hình thái của tổ hợp dị thú, mạnh mẽ biến thân thể thành một tuyết lang bình thường, sau đó bảo vệ cho "Chốt mở" mệnh môn, không để Andy biến thân, bởi vì nếu kiên trì tranh đấu, kẻ thua nhất định là hoàng kim bỉ mông, kẻ thua sẽ bị ăn, nhưng nếu không tranh đấu, ngược lại sẽ có thể tiếp tục sinh tồn...

Dụng lời Đỗ Trần, ta hoàng kim bỉ mông đánh không lại người, nhưng cũng không để lại cho người thứ tốt đẹp! Andy phải không? Tốt, quyền khống chế thân thể ta trao cho người, nhưng thân thể tốt ta giấu đi, người đừng đồ nát này nhé.

Đỗ Trần nghe xong, không khỏi nhú mày:

- Vậy Andy có thể khôi phục chiến lực của tổ hợp dị thú không?

Harry cười ha ha nói:

- Có thể, tiểu thư nói, chỉ cần Andy ăn được hoàng kim bỉ mông là được. Ân, chậm rãi mà ăn, một ngày nào đó có thể hoàn toàn ăn nó! Bắt quá cụ thể phải bao lâu, Bối Bối tiểu thư cũng không nói rõ lắm...

Đỗ Trần thật sự quá thất vọng, bắt quá lại chuyển ý nghĩ, như vậy cũng tốt, Andy dù sao theo mình không lâu, phía trên đại hạp cốc mặc dù nó vì bị Brockman trường kỳ bỏ đói, lại biết hẳn là chủ nhân tốt nên

nhất thời kích động dị thường, tại chỗ quỳ lạy! Nhưng nói cho cùng, nhân gia Andy nếu thật sự bộc phát toàn bộ thực lực, Đỗ Trần không có con bài nào trong tay có thể chắc chắn khắc chế được nó.

Thậm chí kế ước của tiểu Bối Bối đều không thể, bởi vì tinh thần lực của Andy mặc dù so với tiểu Bối Bối kém hơn một bậc, nhưng đủ để chống lại kế ước vốn cần sự chênh lệch tinh thần lực thật lớn.

Bây giờ thực lực Andy ở vào trạng thái thấp nhất, đúng là lúc Đỗ Trần cùng hắn xác lập quan hệ, là cơ hội tốt để Andy thật tình phục tùng.

Kỳ thật tính toán của Đỗ Trần có điểm dư thừa, hoặc là nói, hắn còn không có chính thức hiểu rõ Andy, nhân gia tuyệt lang có ý nghĩ là, bất quả thực lực ta rất mạnh, nhưng sẵn thú, kiểm thực vật đều không thể đó sao? Thật khó khăn a, còn không bằng kiểm một chủ nhân giàu có nuôi dưỡng, mình chỉ cần mở miệng chờ cơm, mỗi ngày hưởng hạnh phúc thanh nhàn, lúc đó mới thoải mái, đó mới là giấc mộng vĩ đại.

Chủ nhân, ngài mà muốn đuổi ta đi.. hừ hừ, ta cùng hoàng kim bỉ mông thương lượng một chút, cho mượn thân thể, sau đó sẽ không để yên cho người.

- A! Xem ra cái mũi của Harry thật hữu dụng.

Đỗ Trần nhìn bản nhân chuyên trên tay Harry, một tay cầm thịt, uy bức lợi dụng Andy rời đi, không khỏi nở nụ cười.

Đi lại xem xét đồng tài bảo, Đỗ Trần thu về hết thấy vật phẩm, chỉ để lại ba tiểu hộp. trong đó một cái Đỗ Trần đã biết, là Phá Khí huyền, còn hai hộp khác là gì?

Cùng Phá Khí huyền ở một chỗ, dám chắc đó cũng là bảo bối đồng cấp bậc.

Đỗ Trần tìm lại nghi vấn với Phá Khí huyền, thuận tay cầm lấy một hộp...

Trong lúc này, nơi nào đó trên đại thảo nguyên.

Giữa ngàn dặm tinh không, trên đại thảo nguyên không một bóng người, ở một nơi cách đại hạp cốc Auerbach tới bốn mươi năm mươi dặm, lúc này thì đại hạp cốc đã bị thú hoàng hạ lệnh phong tỏa, từ nơi này nhìn lại, ẩn ẩn thấy nhiều điểm sáng nhỏ, bất quá quá xa. rất khó thấy rõ.

Trong bóng đêm yên lặng, một mảng cỏ đột nhiên nhích lên, lộ ra một khe hở, trong đó có một đôi mắt đen lấp ló với màu đêm đen vô cùng hoàn mỹ.

- Ân, người ta nói đúng, nơi này quả nhiên rất an toàn.

Phốc phốc tiếng phá đất vang lên, người Orc được Đỗ Trần cứu đã lên trên mặt đất, bất quá đây chỉ là nhóm đầu tiên, chỉ có bảy tám người, đầu lĩnh là Johnson, hắn đang vuốt mồ hôi trên trán, đau đớn nói:

- Gọi tất cả mọi người lên đi. Ai, đừng khóc nữa, ta và các người đều đau lòng, bởi vì ta cũng mất đi mẫu thân, thê tử, còn có nhi tử ba tuổi! Nhưng, ta muốn các người lập tức lau nước mắt, theo lời ân nhân nói, đi tới đạo hải thiên quan.

Có người chần chờ nói:

- Johnson đại ca, ta, ta muốn về nhà xem...

- Nhà? Nhà của chúng ta sớm đã không có rồi.

- Ai, đại ca, chúng ta thật sự đi đạo hải thiên quan sao? Ta không phải không tin ân nhân, nhưng, căn cơ của người Orc chúng ta, thủy chung là trên đại thảo nguyên a.

Johnson lắc lắc đầu, thản nhiên nhìn hướng đại hạp cốc:

- Căn cơ của chúng ta là ở đại thảo nguyên, nhưng đại thảo nguyên, không dung chúng ta nữa.

Hắn buồn bã cúi đầu:

- Chúng ta giúp đạo mộ tác đáng khinh bỉ đào mộ chí cao phụ thân dựa vào điểm này, chúng ta ở lại đại thảo nguyên chỉ có chết. Hơn nữa, chúng ta có thể diện ở lại trong vòng tay của chí cao phụ thân sao? Hơn nữa... Susanna.

Johnson kinh hãi thất sắc, trên bầu trời cách đó không xa xẹt qua một bóng người màu đỏ, phi bay rất thấp, nhưng tốc độ vô cùng nhanh, nếu không phải người Orc hàng năm sống trên mặt đất, bởi đường cảm giác ánh sáng rất mạnh, cơ hồ cũng khó phát hiện bóng dáng Susanna.

- Càng còn chưa chết, chúng ta đi giết...

Một người Orc bị Johnson bịt miệng lại, Johnson không cam lòng, thấp giọng phân phó:

- Đều trở lại dưới đất cho ta, chẳng lẽ các ngươi muốn đi chịu chết sao? Lưu lại tính mạng, chúng ta mới có thể báo thù.

Nói xong, hắn bồng vào thân thể cường tráng nhất trong số người Orc đưa đồng bào về lại dưới đất, bất quá trong lòng hắn có chút nghi vấn.

Ân nhân không thành công giết chết Susanna sao?

Trên khuôn mặt hồ mị của Susanna không chút biểu tình, tựa như ngây ngốc, vốn theo thực lực của nàng, hẳn là có thể phát hiện ra người Orc, nhưng nàng lại không nhìn tới mà tăng tốc bay đi.

Người Orc tiến vào trong lòng đất, Susanna là như kẻ ngớ ngẩn bay qua bầu trời, một mặt bay, một mặt nói:

- Nguyên rửa. a a. thú hoàng tử quả thật có lời nguyên...

- Ha ha!!!

Nàng giống như người điên, không để ý tới hành tung, mạnh mẽ cao giọng, giữa tình không đại thảo nguyên cuồng tiếu:

- Ha ha, cha, ngài ở trên trời linh thiêng có thấy không? Người có thú hoàng tử, có được đại thảo nguyên! Nữ nhi vì những lời này, vì vinh diệu của ngài, vì ngôi vị vốn thuộc ngài mà làm.

- Nhưng... người có thú hoàng tử, trong vòng sáu tháng phải chết! Babylon thúc thúc đã chết, Kerry đã chết, những thủ hạ tinh duệ của ta đã chết... Dayton bạo nộ, tất nhiên sẽ theo thi thể tra ra ta, bây giờ, hẳn có thể xuất lĩnh hoàng kim bửu môn chiến trận đồ lục quân đội ngài lưu lại cho ta? Quân đội tham dự vào mưu đồ "Thú hoàng tử."

- Người có thú hoàng tử, trong vòng sáu tháng phải chết.

Susanna bay qua, chỉ còn lại một câu nói này.

Trong rừng rậm, Đỗ Trần mở ra một hộp, từ trong lấy ra một đồ vật cổ quái, nó là một cái lưu tình chùy, toàn thân màu vàng, nửa trên là một pho tượng hùng sư găm gù, phía dưới là bình thai bốn góc, nhìn qua, có chút giống ấn tín.

- Đây là gì? ấn tín sao? Nhưng sao lại không có văn tự cùng đồ án?

Đỗ Trần thử một lúc, hiểu được thứ đồ này không có tác dụng gì, tạm thời tiện tay cho vào trong Liên Hoa.

188. Tuyển Người Sơ Sài

Đỗ Trần mở hộp thánh khí thứ ba lấy được từ mộ huyết.

Trong hộp này có hai kiện đồ vật, trong đó một cái là tinh thể màu lam lớn bằng ngón tay cái, chẳng biết là làm từ cái gì.

Mà một kiện đồ vật khác là một mai giới chỉ, chỉ liếc mắt nhìn mai giới chỉ một cái, Đỗ Trần liền nghĩ thầm, đồ tốt, hẳn là giá trị không ít tiền.

Vốn Đỗ Trần không coi trọng tiền, nhưng mai giới chỉ này quả thật quá đẹp! Giới chỉ là do tinh thể để tạo thành, tinh thể này lại là của ma tinh của cao cấp dị thú, nhưng có công nghệ cực kỳ xuất sắc, mặc dù ma tinh bị sửa sang khiến thay đổi hình thái ban đầu, nhưng công năng không có gì hao tổn! Có thể tưởng

tượng, hủy diệt đi diện mạo vô giá trị của ma tinh lúc đầu, nhưng có thể giữ lại công năng, chỉ bằng thủ nghệ này, mai giới chỉ là vật chỉ bảo vô giá rồi.

Không chỉ có vậy, trên giới chỉ còn được đính một viên đá quý nhỏ, so với ma tinh, viên đá quý mặc dù không đáng giá, nhưng có thể phối với giới chỉ quý như thế, cơ hồ phá hủy sự hài hòa của chỉnh thể, nhưng viên đá quý này màu đỏ, lại như điểm chút tình.

Vô ý, Đỗ Trần lấy xuống hạng liên (vòng cổ) trên cổ - do Mayfair lưu lại cho hắn hộ thân, cực giống bi minh chi lệ là thánh vật của Da Tát giáo hội, trong đó còn có một giọt nước mắt nữ nhân.

Hạng liên cùng giới chỉ cùng có chung công hiệu, nhìn vào hạng liên tựa hồ thấy một biển nước xanh biếc, mà nhìn vào viên đá đỏ trên giới chỉ, tựa hồ thấy một vùng lửa cháy hừng hực.

Thật không nghi vấn, hạng liên cùng giới chỉ tuy không là cùng loại bảo vật, nhưng trong đó có chỗ đặc biệt giống nhau.

Đỗ Trần rất không tự nhiên đeo giới chỉ lên ngón tay út của bàn tay trái, gơ bàn tay lên. Trong lòng cảm giác hết sức mất tự nhiên, bất quá nếu là bảo vật, mình đem theo cũng rất tốt - trước kia Đỗ Trần không bao giờ mang theo giới chỉ, hoặc là trang sức gì, đây là quy củ cơ bản của đạo môn, đồ ăn cấp trên tay, tuyệt không được mang theo, ngoại trừ dây thép bí mật giấu trên tay làm dụng cụ mở khóa "Cầu cá."

Nhưng thí nghiệm nửa ngày, Đỗ Trần cũng không có tìm ra chỗ đặc thù của giới chỉ này, bất đắc dĩ, hắn cầm lấy tinh thể màu lam:

- Brook, gọi mấy vị tiểu thư tới, giúp ta nhìn vài món đồ.

Dịch Cốt cùng các lão tổ mẫu cũng không phát hiện tác dụng của giới chỉ. Bọn họ thật ra kinh ngạc nhìn tinh thể màu lam kia, Dịch Cốt tán dương đầu tiên:

- Thủy hệ nguyên tố thật kinh người, thiếu gia, đây là bí pháp "Thủy kính tượng" mà thủy hệ cao cấp đấu thần lợi dụng để lưu lại cảnh vật, bên trong nhất định lưu lại đồ vật trọng yếu.

Chẳng lẽ thể giới này có máy quay phim sao? Đỗ Trần lại càng hứng thú, không thể tưởng trong đấu thần thể giới cũng có "Công nghệ cao" như vậy.

- Thứ này mở như thế nào?

- Để cho ta thử một lần.

Lucy tiếp đón mấy vị tỷ muội tới:

- Chúng ta mấy người đều là thủy hệ đấu thần. Đối với "Thủy kính tượng" cũng từng có nghiên cứu chút ít.

Mấy vị lão tổ mẫu ở cùng một chỗ, tay đan lại thành một vòng tròn, mà tinh thể màu lam lại huyền phù ở trung ương, chỉ chớp lát, trên người mỗi lão tổ mẫu đều chậm rãi ngưng tụ một đoàn quang mang màu lam nhạt, quang mang càng tụ càng nhiều, cuối cùng ngưng kết lại trên trán lão tổ mẫu Lucy, chỉ thấy Lucy khép hờ mắt, lại mở mắt ra, hai đạo quang mang từ trong mắt đẹp của nàng bắn ra, quán chú vào tinh thể màu lam.

Hồ... trong rừng rậm đột nhiên nổi lên một trận gió nhẹ, khiến cành lá "Lao xao", đột nhiên, tinh thể màu lam phóng ra một hào quang màu lam, cũng dần dần tụ lại một bóng người.

- Khái! Ai kia... mặc kệ là ai, người thật là muốn làm ta tức chết mà.

Thanh âm rất trầm trầm, cũng rất thâm thúy, thanh âm này cũng là từ bóng người kia vọng lại, Lucy cả kinh:

- Thật mạnh, cũng có thể lưu lại âm thanh trên thủy kính, đây là cao cấp bí pháp khiến nước chấn động, thực lực của đấu thần chế tạo thủy kính này ít nhất so với ta cao hơn hai bậc.

Dịch Cốt gật gù đầu, nhìn chằm chằm vào bóng người nói:

- Thiếu gia, đây là mẫu thân của người thánh nữ Mayfair, bất quá ta không nghĩ, thực lực chính thức của nàng lại đủ để lưu lại thanh âm trên thủy kính, bằng vào điểm này, thực lực của nàng so với ta cũng không kém hơn mấy phân, ít nhất là như thế.

Hắn nói có vài phần tự giễu, đúng vậy, tiềm nhập nhiều năm trong trang viên St. Kain như vậy, Dịch Cốt thánh đồ cũng không biết thực lực chính thức của thánh nữ, đây là một việc thật dọa người.

Thanh âm Mayfair tiếp tục vang lên:

- Mặc kệ chung quanh có ai, nếu không liên quan tới huyết mạch của ta, đều phiền các người rời đi một lát, tiếp theo là gia sự của chúng ta, cho dù ta mời các người nghe, các người cũng không muốn nghe, phải không?

Đỗ Trần tức cười thất thanh, Mayfair này, trong lúc tuổi còn trẻ nhất định là một tiểu nha đầu tâm tư cẩn mật đồng dân. Ân, tiểu Bối Bối lớn lên cũng sẽ hằn là như vậy.

Dịch Cốt cùng các lão tổ mẫu phi thường tự giác rời đi, Đỗ Trần đánh giá hình ảnh Mayfair.

Ngồi trên ghế gỗ đỏ, Mayfair mặc trường bào màu lam, trên tay bưng một cái khay, tay kia không ngừng cầm lấy quả đào cho vào miệng, nếu Dịch Cốt thấy tình hình này, nhất định kinh ngạc không thôi, bởi vì có thể thích ý hưởng thụ thực vật như thế, một mặt lại chế kính tượng, thực lực phải ra sao?

Bất quá Đỗ Trần càng chú ý tới khuôn mặt Mayfair, dung mạo Mayfair Đỗ Trần đã thấy qua trên bức họa của Tuyết Ny, rất mỹ lệ, nhưng mi vũ cho thấy nữ nhân có vài phần tinh minh, bất quá nữ tử Mayfair trên bức họa, dung mạo chỉ là mười bảy tuổi, mà trong kính tượng Mayfair nhìn qua rất trẻ nhưng cũng có bộ dáng hai bảy, hai tám tuổi - nói cách khác, cái này được chế một đoạn thời gian trước khi Mayfair "Tử vong".

Hay nói cách khác, hơn mười năm trước, Mayfair đã có thực lực kinh khủng như thế, vậy nếu có thể sống tới bây giờ thì?

Tính toán thực tế, Mayfair thật sự còn sống thì hẳn là hơn bốn mươi tuổi, không tới năm mươi, đúng là lúc một đầu thần có thực lực tiến bộ nhanh nhất.

Trong lòng kinh hãi, Mayfair con mẹ nó thực lực cường đại, Đỗ Trần lẳng lặng nhìn kính tượng, Mayfair lại nuốt vào mấy miếng đào, thở dài, nói:

- Ta lập ra một đầu mối bí mật như vậy cũng bị người khám phá ra, đáng chết, đều là ông trời an bài cho người một đường đi không lối về.

Nàng lắc lắc đầu:

- Không, phải nói là bắt đầu từ khi người tìm được Phá Khí huyền, vận mệnh của người đã bị trời từ bỏ.

Mayfair nhún vai: "

- Nếu người tìm tới đây, vậy nghe ta nói, nhớ kỹ ta mỗi câu ta nói.

- "Phá Khí huyền" người hẳn đã có, ta đầu tiên nói cho người hết thấy, Phá Khí huyền này là tổ tiên chúng ta dùng lực cả đời, tổng hợp trí tuệ của tiền nhân nghiên cứu bí pháp phá giải thánh khí, bí pháp này do hai bộ phận hợp thành, đầu tiên là thực lực đấu khí của người, thứ hai, là thuận theo mật đồ các thánh khí tỏa, cùng với thủ pháp phá giải chúng.

- Nếu người đạt tới phong hào đấu thần. Hơn nữa tu luyện Phá Khí huyền tới cảnh giới cao nhất. Vậy, trên lý luận người có thể hoàn toàn không quan tâm tới khí hồn của thánh khí, phá giải các loại thánh khí từ cấp thấp xuống.

Nghe đến đó, Đỗ Trần tâm thần chấn động. Cái gì? Cảnh giới cao nhất mới phá giải cấp thấp thánh khí sao? Còn phải đạt tới cảnh giới phong hào đấu thần sao? Còn phải theo lý luận? Thật buồn cười? Có tác dụng gì sao?

Năm đó phát tay hóa giải cấp thấp vân vụ tỏa liên của Ziege, dùng thuật ngữ chuyên nghiệp của đạo môn thì, bất quá chỉ dùng kỹ thuật "Thập lực trụ", lại không có dùng tới ngoại lực. Hơn nữa, cảnh giới cao nhất

của Đỗ Trần là "Hai mươi bốn trụ", Đỗ Trần sớm đã hoàn toàn lĩnh ngộ độc môn bí kỹ mở "Hai mươi bốn trụ", thậm chí còn có đột phá...

Kế tiếp, Mayfair chậm rãi nói đủ loại yếu điểm của Phá Khí huyền, nhưng Đỗ Trần không có bao nhiêu hứng thú nghe tiếp, hắn cầm lấy Phá Khí huyền nghiêng mắt, không ngừng bĩu môi, nhổ một bãi nước bọt.

- Phá Khí huyền xảo đoạt thiên công, nhưng nó dù sao cũng là nghịch thiên mà đi, cho nên ta yêu cầu người đạt tới cửu cấp đầu thần mới có thể mở hộp kia, mới có thể tìm ra đầu mối lưu lại, bởi vì, khi phá giải khí hồn của thánh khí, người cũng gặp phải khí hồn cản trở.

Mayfair nói dị thường trịnh trọng, thần thái nghiêm túc vô cùng, nhưng Đỗ Trần...

Hắn tiện tay thu hồi Phá Khí huyền, thềm nói:

- Nói như thế nào nhỉ?

Hắn suy nghĩ rồi nói:

- Kỹ thuật mở khóa của ta, dựa theo quy luật bình thường mà mở, trực tiếp để cho khí hồn nhận lầm ta là chủ nhân của nó, từ đó nhận chủ! Mà Phá Khí huyền... nó đích xác hiểu được một bộ phận kết cấu của khóa, nhưng sau đó lại đi nhầm đường... ai, nó không phải dựa theo kỹ thuật mở khóa bình thường, mà là lợi dụng việc hiểu rõ kết cấu của khóa, dùng đầu khí theo kết cấu của khóa, đưa vào trong hạch tâm, trực tiếp câu thông áp bách khí hồn.

Đỗ Trần lắc lắc đầu:

- Vì cái gì mà lý luận phong hào đầu thần mới có thể phá giải cửu cấp thánh khí hử, không biết kết cấu của khóa, dùng mười cấp đầu thần đưa đến khí hồn, bức người ta là cửu cấp khí hồn sao?

Đột nhiên, Đỗ Trần nhớ tới đại ca Steven. Dụng lời tiểu tử đó nói... "Ha ha" Đỗ Trần nhin không được nở nụ cười, "Nữ nhân chia làm rất nhiều loại, kỹ thuật của lão tử dụng loại thủ đoạn cao nhất, lừa tâm tiểu cô nương nhà người ta, lừa người ta sống chết đi theo mình! Mà Phá Khí huyền là "Cường bạo bất buộc", sau khi làm xong, cho dù buộc cô nương người ta đi theo mình, nhưng luôn lo lắng người ta trả thù... đây là chênh lệch a."

Đỗ Trần nhìn Mayfair vẻ mặt ngưng trọng, còn đang nói, cười nói:

- Mayfair thân mẫu của ta, Phá Khí huyền của các người quá lạc hậu, bất quá, bị hạn chế bởi hoàn cảnh mà nghĩ ra biện pháp dạng này đã là thông minh tuyệt đỉnh rồi, ta là người chiếm đại tiện nghi, nhưng thật ra không có tư cách cười nhạo người.

Một lát sau, Mayfair đã nói hết về chuyện Phá Khí huyền, đột nhiên nhoẻn miệng cười:

- Mặc dù ta không quá tin tưởng Angius có thể tìm ra nơi này, bất quá để ngừa vạn nhất, bây giờ nói cho ta biết, người là Angius hay là nhi tử của ta?

Vấn đề của Mayfair khiến Đỗ Trần sững sốt hồi lâu, vấn đề còn lại quá đột ngột, quá cổ quái, bây giờ chỉ là hình ảnh của Mayfair, Đỗ Trần dù muốn trả lời, nhưng nằng có thể nghe được sao?

Nhưng Đỗ Trần không nghĩ đến, Mayfair sớm đã giải quyết nan đề này, nằng từ trên khay lấy xuống hai hạt đào, để chúng huyền phù trước mặt mình, cũng là trước mặt Đỗ Trần.

- Thủy kính tượng, nước dao động.. thế nào? Hai bí kỹ này của ta thế nào? Bây giờ, kiến thức một chút bí kỹ chính thức của ta, thủy mạc hoa luân.

Hai hạt đào phân biệt trên hai đầu ngón tay của Mayfair:

- Nếu người là Angius, điểm vào hạt đào bên phải, nếu người là nhi tử của ta, điểm vào hạt đào bên trái.

Một cảm giác hoang đường nổi lên trong lòng Đỗ Trần, Mayfair a, người trong khi nói về trách nhiệm sinh tử, cũng là đùa bỡn như thế sao?

Đỗ Trần cười khở lắc đầu điểm vào hạt đào bên trái.

Thần sắc Mayfair trở nên ngưng trọng, tựa như đại nguyên soái lâm trận, quyết chiến liên quan đến sinh tử tồn vong của đế quốc:

- Nhi tử của ta, mẫu thân có nhiệm vụ phi thường gian nan cứu tử nhất sanh giao cho người... trước tiên nói cho ta biết, người có thể bỏ qua người yêu hay thể tử, nếu người sợ họ thương tâm, thì hãy xóa phần hình ảnh này đi.

189. Sáu Tháng Sau

- Nếu như người không có người yêu, thì điểm tay lên hạt Bồ Đào bên tay trái, nếu người có, điểm hạt Bồ Đào bên tay phải ta.

Mayfair vẽ mặt trịnh trọng, khiến Đỗ Trần không dám chậm trễ, vô cùng hiếu kỳ điểm vào hạt đào bên tay trái:

- Người yêu? Đương nhiên không có, hơn nữa trong thời gian rất lâu đều không có.

- Phốc!

Hạt đào nọ hóa thành giọt nước rơi trên mặt đất, Mayfair hờ hững, nụ cười tràn ngập nhân ái:

- Tiếp tục trả lời vấn đề kế tiếp của ta, người năm nay bao nhiêu tuổi rồi? Hai mươi tuổi chưa? Có hưởng thụ cuộc sống tốt không, có hay không còn quyến luyến thể tục này? Có hay không đã thành thực đủ để bước trên còn đường không có lối về?

Tay nàng lại hiện lên hai hạt đào.

- Không có tới hai mươi, điểm Bồ Đào bên trái, nếu có...

Đỗ Trần á khẩu không trả lời được, cách làm của Mayfair thật sự quá....ai! Con mẹ nó đầu óc có phải có chuyện khủng, tại thế giới này, người có thực lực cứu cấp hần phải đã hơn năm mươi tuổi, sao lại hỏi ta đã hai mươi tuổi chưa? Nghĩ không ra sao.

Nhưng Đỗ Trần dù sao cũng quá rõ cách làm của Mayfair đại biểu cái gì, nếu không, hần không phải nghĩ đến sự buồn cười, mà là đáng sợ! Thủy mạc hoa luân của Mayfair thật sự quá mạnh, có thể làm ra kính tượng thông dụng, sợ rằng viện trưởng của đầu thần học viện, phong hào "Vĩnh hằng vinh diệu" Ziege miện hạ trong lúc đỉnh phong cũng phải cố hết sức.

Nhưng Mayfair kia, một mặt ăn đào, một mặt làm...

Đỗ Trần đầy bụng nghi vấn, chậm rãi vươn tay:

- Hai kiếp của ta đều hơn ba mươi, nhưng trên đời này... xem như là mười sáu.

Hần điểm vào hạt Bồ Đào bên tay trái của Mayfair.

- Tiếp đây là một vấn đề, cũng là cuối cùng, vấn đề trọng yếu nhất. khi người nhìn thấy thủy kính tượng này là trước hay sau ngày 12 tháng 5 năm 1279 Văn Thần lịch?

Mayfair cao giọng:

- Vấn đề này phi thường trọng yếu, bởi vì ngày 13 tháng 5 năm 1279, trong ngày này sẽ phát sinh một việc đối với người, đối với ta, đối với gia tộc St. Kain đều phi thường trọng yếu.

Đỗ Trần càng thêm nghi hoặc, hần lấy ra lịch nhìn một chút, hiện giờ là giờ Ngọ tức 11 h đêm ngày 13 tháng 11 năm 1278, khoảng cách thời gian hần ở chiến thần đại hội cùng trộm lăng mộ còn chưa tới một ngày, vậy theo lời Mayfair là sáu tháng sau.

- Ai!

Chờ Đỗ Trần đưa ra lựa chọn, Mayfair sâu kín thở dài:

- Nếu người đã đưa ra lựa chọn như vậy, ta nói cho người nên làm thế nào! Bên cạnh phân kính tượng này hần là còn có một mai giới chỉ, mặt trên có một viên đá lửa.

Giới chỉ còn trên tay Đỗ Trần.

- Người cầm lấy mai giới chỉ, đi tìm truyền nhân của gia tộc St. Darke, bọn họ sẽ nói cho người phải làm thế nào.

Trong khi nói những lời này, thanh âm Mayfair càng ngày càng nhỏ. Đáng nói thì rơi xuống đất. "Hoa" một tiếng, hình ảnh của Mayfair biến mất. Trên mặt đất chỉ còn một vũng nước. Rốt cục không phát hiện ra cái gì dị thường?

- Gia tộc St. Darke.

Đỗ Trần nhìn chằm chằm vào nước chốc lát, nhú mày rồi tìm Dịch Cốt cùng các lão tổ mẫu:

- Mấy vị, các người đã ai nghe nói tới gia tộc St. Darke chưa?

Mọi người cũng không ai nghe nói qua.

Đỗ Trần chuyển ánh mắt nhìn Dịch Cốt:

- Brook, vậy người đã nghe nói qua chưa, ngày 13 tháng 5 sang năm, gia tộc St. Kain sẽ phát sinh chuyện trọng đại gì không?

Dịch Cốt vẫn không biết như cũ.

Lily nói:

- Francis, đây là đầu mối do mẫu thân người lưu lại sao? Nếu người muốn biết, chúng ta có thể giúp người truy tìm.

Nàng nhiệt tình nói:

- Chúng ta tất cả tỷ muội đều nhanh chóng chuyển hóa thành công, đang muốn tại đại lục đi du lịch một phen, tăng thêm kiến thức. Để thích ứng với thời đại một ngàn năm sau khi chúng ta chết đi.

"Các lão tổ mẫu muốn rời đi? Chẳng lẽ mọi chuyện mình làm bấy lâu này đều đổ xuống sông xuống biển hết sao?"

Đỗ Trần trong lòng khẩn trương, rốt cục bỏ qua chuyện của hắn, bắt quả Đỗ Trần trong lòng cũng hiểu, mặc dù hắn cho các lão tổ mẫu chứng minh, quốc tịch cùng thân phận dòng binh trong lãnh địa sông New Zealand. Có thể nói tới cùng, Lucy cùng Lily mặc dù có ấn tượng cực kỳ tốt với Đỗ Trần, nhưng cũng không phải thuộc hạ của hắn, càng không phải người hầu của hắn. Do vậy thủy chung Đỗ Trần giúp các lão tổ mẫu phi thường nhiều, nhưng các lão tổ mẫu cũng không phải không từng trợ giúp Đỗ Trần.

Giúp người ta sống lại, nhất định có được sự thuận phục của người ta sao? Trên đời tựa hồ không có đạo lý đó.

Tới cùng, bây giờ Đỗ Trần cùng các lão tổ mẫu đã có quan hệ bằng hữu thân mật, nhiều ít bao nhiêu cũng có chút thân bằng cố hữu. Nhưng Hồng Loan vũ trận của người ta là anh hùng vang dội của thời đại Văn Thần, là hạ chúc của thần, bằng vào vốn liếng của Đỗ Trần, mặc dù có thể dùng thân phận bằng hữu mời các nàng làm một chút chuyện cực kỳ nguy hiểm, nhưng không thể chiêu lãm các lão tổ mẫu - trừ phi Đỗ Trần đạt tới mỹ danh cùng độ cao như trung tướng Jolie, nếu không, ai nguyện ý gọi con cháu không biết bao nhiêu đời của đại ca mình là chủ nhân?

Suy nghĩ một chút, Đỗ Trần cười nói:

- Các vị tiền bối muốn hiểu rõ thời đại này, ta đương nhiên ủng hộ các người, mặt khác hết thảy tiền tiêu phí của các người ta sẽ lập tức chuẩn bị...

Lily có chút không chịu nói:

- Sao lại như thế được, Francis người giúp tỷ muội chúng ta được gặp lại cuộc sống thường nhật, chúng tao sao có thể còn lấy tiền của người...

Đỗ Trần khoát khoát tay cắt đứt nàng:

- Lily tiểu thư không nên khách khí, ngài là thống lĩnh thân binh của Jolie thần, cũng hẳn là chúc thần được thánh giáo cung phụng.

Hắn nói giỡn:

- Cho dù người không chịu nhận tiền của bằng hữu, vậy... ta xem như hiến tế phẩm cho chúc thần, loại này được chứ?

Các lão tổ mẫu đều bị Đỗ Trần chọc cười, nhưng Đỗ Trần lại nói:

- Bất quá, nếu chư vị muốn hiểu rõ các đấu thần ngàn năm qua đã biến thành dạng gì, ta đây thật ra có một đề nghị, muốn hỏi rõ biến hóa của đấu thần, nơi tốt nhất là đấu thần học viện có danh xưng là "Đấu thần điều lam".

Lucy hơi khó khăn nói:

- Chúng ta cũng biết đấu thần học viện là nơi tốt nhất để hiểu rõ biến hóa của đấu thần, nhưng ta muốn hiểu rõ thế giới, không thể ẩn trong Liên Hoa của người lớn vào đấu thần học viện được...

Lily tiếp lời:

- Đúng vậy, ta nghe Pitt (người hầu ở pháo đài Jolie) nói, đấu thần học viện quản lý cực kỳ nghiêm khắc, người không được chứng minh không thể lên đảo. Francis, người không phải muốn cho chúng ta làm "Hắc hộ" trên đấu thần đảo chứ?" nàng cũng bật cười.

Đỗ Trần lộ ra âm mưu, cười thân ái:

- Hai vị tiểu thư yên tâm, nếu các người muốn tiến vào đấu thần học viện, vậy hết thảy đều giao cho ta! Harry, chuẩn bị giấy bút.

Harry kéo thân thể mập mạp chạy tới, lại hô lớn:

- Andy đáng chết, người sao một chút nhân lực đều không có? Mau tới đây, nằm xuống, làm bàn cho chủ nhân! Nếu không bữa sáng ngày mai cũng bỏ.

Lập tức, Andy lao tới trước mặt Đỗ Trần, nằm xuống.

Đỗ Trần vẽ trên thư một ký hiệu bí mật của thánh giáo, sau đó viết:

- Các giáo sĩ của thánh giáo làm giám khảo, bây giờ là giai đoạn đấu thần khảo thí phải không? Vậy, mặc kệ các người dụng thủ đoạn gì, an bài cho ta 102 nữ đệ tử nhập học, thân phận, bối cảnh, tất cả an bài tốt cho ta, không thể lộ ra một chút sơ xuất - bạch y đại giáo chủ, Francis ra lệnh.

- Tốt lắm, Harry người cầm lấy thư này, chỉ cần tới đại thành thị thì chuyển thư đi.

Đỗ Trần chẳng may rơi bút, đột nhiên phát hiện, các lão tổ mẫu vẽ mặt kinh hãi.

Nhưng Đỗ Trần mặc kệ, có thể để các lão tổ mẫu bên người là được, hắn thở phào nhẹ nhõm, xoay người nhắm nháp khoai tây xắt lát của nhi tử.

Lily thấp giọng nói:

- Tỷ tỷ, chúng ta làm đệ tử sao? Trời ạ, chúng ta là nữ đệ tử hơn một ngàn tuổi?

Lucy gật gật đầu:

- Quên đi, Francis có thể làm ra loại an bài này đã rất không dễ dàng, chúng ta không nên tiếp tục làm khó hắn, bất quá...

Nàng ngẩng đầu nhìn tinh không, khóc cười không được:

- Đệ tử? A! Cách ngàn năm, muội muội, chúng ta lại phải đi học.

Sáng sớm ngày thứ hai, Đỗ Trần thu thập mọi thứ, trong một thôn trang nhỏ của thú nhân ở phụ cận rừng rậm mua được xe ngựa, trên xe đính lên gia huy của Lanning đế quốc, lĩnh chủ sông New Zealand, Francis bá tước - thủy Liên Hoa. sau đó nghênh ngang tiến về phía đại hạp cốc.

Với thân phận ngoại quốc tiến vào thánh địa thú tộc, Đỗ Trần tự nhiên không bị chút cản trở, còn được thú hoàng tiếp kiến, nhưng đại hạp cốc hôm qua vừa mới chịu biến đổi lớn, giờ phút này đã bị phong tỏa, Đỗ Trần chỉ có thể tiếc hận mình "Đã tới chậm", xa xa đi thăm đại hạp cốc Auerbach.

Thú hoàng tâm tình không tốt rời đi, cuối cùng chiêu đãi Đỗ Trần là sư huynh của hắn, phò mã Mc Allen Sonatta, đại nhân vật "số 4".

Đỗ Trần dẫn các lão tổ mẫu tới nơi Jolie trung tướng chết trận, danh chính ngôn thuận tế bái. Nhưng trong lúc đó, đây đại hạp cốc...

Sâu trong lăng mộ, viên nhân trưởng lão dẫn theo hồng y lăng vệ chỉ còn không tới hai trăm người quỳ gối trước phù điêu trên vách đã bị khai mở.

Thú hoàng Basarba Dayton quỳ bên người lão, cả giận nói:

- Trưởng lão, đem qua hoàng kim bửu mông chiến trận đã tìm được mục trường của Susanna, toàn bộ mục trang, không còn người sống lưu lại! Không tìm được thi thể, đã phát ra thú hoàng truy sát lệnh.

Hắn phẫn hận đầm xuống đất:

- Nhưng, thú hoàng tử ở nơi nào? Đáng chết, nhất định là đồng bọn của mãnh thú làm.

Viên nhân trưởng lão sắc mặt rất quái dị, không phải bị thống, cũng không phải phẫn nộ, ngược lại có chút mừng rỡ:

- Người lấy được thú hoàng tử, trong sáu tháng sẽ chết! Đây là lời nguyện của chí cao phụ thần! Ta tin, chí cao phụ thần nhất định trừng phạt thiết tặc đáng xấu hổ đã trộm đi thú hoàng tử.

Hắn giọng cao song chường, phát ra lời hoan hô cuồng tín:

- Một ngàn năm rồi, vô luận đối thủ cường đại cỡ nào, vô luận đối thủ thần bí cỡ nào, lời nguyện của chí cao phụ thần, chưa bao giờ thất bại! Bệ hạ, thú hoàng tử nhất định sẽ trở về, bởi vì người có được thú hoàng tử, trong vòng sáu tháng hẳn phải chết...

190. Khát Cái? Trở Chú!

Sau khi các lão tổ mẫu đã tế bái tại đại hạp cốc, Đỗ Trần cũng đã làm xong hết mọi chuyện trên đại thảo nguyên, hội họp cùng bọn người Bowen cùng Demis, Đỗ Trần đi chung đường phản hồi đạo hải thiên quan (cổng biên giới Drowning).

Trong lúc này có chuyện nhỏ xảy đến, đột nhiên bên người Đỗ Trần xuất hiện Andy với hình dạng đại biến khiến các học sinh sợ hãi không thôi, mà Đỗ Trần rất "Thương cảm" nói, Andy chính thức đã rời đi cùng Brockman, cho nên hắn đặc ý tìm một đầu tuyết lang thần sủng, cũng gọi là Andy....

Cũng may các học sinh trong khi ở chung với Andy bất quá chỉ vài ngày, hơn nữa sự uy thế của phi lang, không ai dám đi tới gần nó, tự nhiên cũng không ai hiểu rõ tính tình của Andy, rất nhanh, bọn họ tiếp nhận tân Andy đẹp trai.

Hai mươi người ngồi thành vòng tròn trong trường bằng của xe ngựa, bọn họ thích ý đi dạo trên đại thảo nguyên, nhưng thần kỳ tĩnh lặng - ngoại trừ Cem thỉnh thoảng tinh lực quá dư thừa, không nói một tiếng, "Hắc", đó là tam cấp thảo nguyên hoàng sư, tại sơn địa Cem (Fassino) của chúng ta tuyệt đối không thể gặp được.

Đỗ Trần phát hiện sự quái dị, có ba ánh mắt quỷ dị nhìn thẳng vào mình, chốc lát cũng không chịu rời đi.

- A, Demis giáo thụ thân ái, chẳng lẽ ngươi lại thua tất cả ngân tệ, muốn cho ta tới giúp ngươi trả nợ, cho nên mới nhìn chăm chăm vào ta?

Đỗ Trần cười nói.

- Ngươi nói cái gì? Ngươi đang vũ nhục nhân cách của ta, ngươi đối với tâm linh của ta tạo thành một thương tổn khó có thể đền bù! Mau bồi thường, nếu không, công khóa của ngươi rất có thể sẽ....

Demis cười cười, dụng thần thái rất "Chăm chú", thanh âm rất "Vô tội" nói! Thần thái này, thanh âm này, ai không biết nhất định tưởng rằng Đỗ Trần thật sự thương tổn lão nhân trước mặt.

Thật đáng tiếc, tất cả khách nhân trên xe ngựa đều biết rất rõ vị lão nhân "Vô tội" này, tất cả mọi người đều không thêm để ý đến.

Đỗ Trần rất hợp tác mở miệng:

- Demis giao thụ vô tội, ngài nghĩ tâm linh ngài bị hao tổn cần phải bao nhiêu tiền mới có thể đền bù?

Demis lắc đầu rất mạnh:

- Tâm linh ta đã thụ thương tổn thật lớn, tiền sao có thể bù đắp được... người phải cho ta 5... à không 50 ngân tệ.

Jason ở bên cạnh khinh thường trào phúng:

- Nguyên lai thương tổn khó có thể đền bù giá 50 ngân tệ...

Đỗ Trần khóc cười không được phải để Harry cấp cho Demis tiền, Harry đưa cho Demis một kim tệ.

Demis lớn tiếng hét lên:

- Đưa tiền lẻ đây đây, ta không có tiền lẻ...

Harry lắc đầu:

- Trên người ta chỉ có kim tệ, không có ngân tệ hay đồng tệ, đều cho người đó...

Demis nghiêm mặt nói:

- Harry tiểu huynh đệ thân ái, ta vẽ cho người mấy bức họa, thế nào, mỗi bức giá 1 ngân tệ...

Harry lắc đầu:

- Ta không có thời gian.

Bên này, Đỗ Trần cười cười:

- Bowen tiên sinh, ngài sao lại nhìn chăm chăm vào ta?

- Xú tiểu tử, lão nhân gia ta đang suy nghĩ làm sao thu thập người, lần trước tại vườn quả ở ngoại ô thành St. John, người đã để cho dê tiện nô dãi.... hừ hừ, lần trước người chạy quá nhanh, nhưng lần này...

Lão Bowen nhe hàm răng vàng ra hung dữ uy hiếp, một đôi lão tặc nhãn nhìn chăm chăm vào Đỗ Trần.

- Cái gì? Ngài muốn thu thập ta? Tốt a, không vấn đề.

Đỗ Trần lại quay đi cười xấu xa, nhìn lão Bowen bồi thêm một câu:

- Được rồi, đã quên nói với người một việc, người ở quả viên đều không phải nô dãi nữa, bọn họ đều là người hầu của ta. Cũng là người tự do, nghe nói trên tay bọn họ còn có một tí "Hoàn nguyên chỉ", dường như còn có giá nữa? Cũng không biết là thật hay giả! Bọn họ đều nói với ta, bọn họ thích ngài, đặc biệt là thân ngài... bọn họ hoan nghênh ngài thường tới đó chơi.

- Người... người thật xảo trá.

Lão Bowen thiếu chút nữa không có chịu nổi, định lao tới, nhưng cũng không làm gì được Đỗ Trần, phần nộ quay đầu đi.

Đỗ Trần cười thích thú nhìn bọn họ, tay phải ngón cái sờ sờ mũi, trong lòng nghĩ thầm, quả nhiên là hàm dưỡng tốt a! Các người hai lão già này không phải thích du hí phong trần chứ? Tốt, thiếu gia chơi đùa với các người, xem ai cầu xin xin tha thứ trước?

Giải quyết hai ánh mắt, nhưng Đỗ Trần không dám đi giải quyết chủ nhân của ánh mắt quý dị thứ ba.

Chủ nhân của ánh mắt này, là Anne!

Bên trong thùng xe mọi người ngồi thành vòng tròn, Anne ngồi đối diện với Đỗ Trần, từ khi vừa mới lên xe, Đỗ Trần đã phát hiện Anne dùng một loại rất... thật không nên nói, ánh mắt rất phức tạp nhìn chăm chăm vào mình. Trước kia Anne nhìn Đỗ Trần, trong ánh mắt đơn thuần tràn đầy ái mộ, còn có vài phần thẹn thùng. Nhưng bây giờ, Đỗ Trần từ con mắt đẹp của nàng thấy được một tầng ý tứ khác, đó là...

Hai kiếp làm xử nam, Đỗ Trần không hiểu được, dù sao bằng trực giác của nam nhân, Đỗ Trần hiểu được Anne có chút không đúng.

Nhảy cảm phát hiện Đỗ Trần nhìn mình, ánh mắt Anne quái dị, trong suốt như nước, nhưng đôi mắt màu lam lại bao hàm thiên ngôn vạn ngữ khiến Đỗ Trần trong lòng "Bứt rứt" muốn kêu lớn, hấn vô ý hướng vị trí bên cạnh, bên người Porter, sau đó hơi nghiêng đầu, dụng thanh âm nhỏ nhất, cơ hồ là cắn vào lỗ tai Porter nói:

- Porter, Anne làm sao vậy? Khi ta vắng mặt nàng đã gặp phải sự tình gì sao?

Bị Đỗ Trần áp sát như vậy khiến cho Porter toàn thân nổi da gà, lập tức đổi vị trí, kéo giãn khoảng cách với Đỗ Trần, sau đó mới thấp giọng nói:

- Ta cũng không quá rõ, bất quá mấy ngày hôm trước trong khi đi thăm thú nhân vương, Anne từ bưu sở nhận được một phong thư, hình như thư từ nhà gửi tới, sau đó hình như tâm sự trầm trọng, loại tư sự này, chúng ta không tiện hỏi.

Chẳng lẽ là trong nhà Anne xảy ra chuyện gì, muốn tìm mình hỗ trợ? Ân, hấn là thế, từ cách ăn mặc cùng đồ dùng của Anne, nhà nàng không phải nghèo, nhưng cũng không phải đại phú, hấn là một tiểu quý tộc. Tiểu quý tộc gặp phải một chút phiền toái, mời một linh chủ phú hào là đồng học hỗ trợ, cũng không có gì quá phận.

Đỗ Trần lại đổi vị trí, một lần nữa tới sát Porter, áp sát vào lỗ tai nói ra ý nghĩ của mình:

- Porter, người tìm một cơ hội giúp ta hỏi Anne một chút, nàng muốn trợ giúp gì, phương diện tài vụ, phương diện nhân công, ta đều có thể hỗ trợ.

Đỗ Trần tâm thiện ý tốt đào móc tư nguyên việc thiện, nhưng không tưởng lại nhận được một ánh mắt sâu kín của Porter:

- Francis đồng học, người thật sự không hiểu tâm tư nữ sinh!

Nói xong, hấn dời mông, một lần nữa kéo giãn khoảng cách với Đỗ Trần.

Đỗ Trần một đầu mờ mịt, lại tới gần:

- Ta không hiểu? Chẳng lẽ người hiểu? Không phải người thật sự hiểu chứ?

Hấn nhìn chăm chăm vào cặp kính Porter bĩu môi.

Porter có nỗi khổ khó nói, trong lòng thầm kêu khổ, trời ạ, ai có thể để Francis tránh xa một chút? Hấn sao lại bám trên người nhân gia thế này?

Nhưng trong lòng lại nói, Francis đồng học nhân phẩm thật sự là rất tốt, có quyền thế nhất định, lại có khả năng làm chính trị rất tốt, hơn nữa thích giúp đỡ người khác, có lẽ, mình có thể nhờ hấn giúp mình...

Porter bị ý nghĩ đột nhiên nảy ra của mình dọa nhảy lên, bất quá hấn trong lòng lại suy nghĩ cẩn thận... Đúng vậy! Tại sao mình trước kia không nghĩ tới Francis? Nếu... vậy... đúng.... cứ làm như vậy đi.

Chờ tới khi xuống xe, mình phải viết thư.

Porter trong lòng đã quyết định chủ ý trong khi Đỗ Trần còn đang tính toán xem ánh mắt cổ quái của Anne tới cùng là ý tứ gì.

Lần này Đỗ Trần không có chú ý, một ánh mắt quỷ dị mới xuất hiện lại nhìn chăm chăm mình...

Hai ngày, mọi người đều tới bắc cương đệ nhất trọng yếu thông đạo của Lanning - đạo hải thiên quan (cổng biên giới Drowning), Harry dẫn mọi người tới nhận Á Long liên từ cơ sở của trấn York, chuẩn bị bay về phương nam Lanning. Trong khi Đỗ Trần tự mình chạy một chuyến tới thánh giáo đường tại cổng biên

giới Drowning, dụng thân phận bạch y đại giáo chủ tự mình an bài chuyện các lão tổ mẫu một lần nữa hòa nhập vào cuộc sống, sau đó liền ôm nữ nhi cùng Dịch Cốt đi tới mục trường Damir, an trí cho người Orc may mắn sống sót.

Biên cương phía bắc hiện tại không có chiến sự. Trọng trấn quân sự công biên giới Drowning cũng chỉ ở vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu bình thường, thậm chí vài cửa được mở ra. Thương nhân nam lai bắc vắng liên miên không dứt.

Đỗ Trần đi ở trên đường, tùy ý tìm kiếm có thể được dấu hiệu hỏa diễm trường kiếm, trong lòng cười lạnh không thôi, cổng biên giới Drowning này là do quân đoàn Shigeru đồn trú, có thể nói, nơi này chính là ổ của Angius, thậm chí so với trang viên St. Kain còn trọng yếu hơn. Nghĩ đến bộ dáng Angius, Đỗ Trần trong lòng thầm hận hận, nếu không phải cổng biên giới Drowning là trọng trấn biên cương của đế quốc, quan hệ tới bình an của bình dân Lanning đế quốc, hẳn thật muốn cho cái ổ của Angius một mối lửa.

Bất quá Đỗ Trần không có phóng hỏa, hẳn cũng phải chào hỏi qua các tướng lĩnh quân đoàn Shigeru - với thân phận một người cháu đức hạnh! Cho nên Đỗ Trần giờ phút này thay phục sức bá tước lĩnh chủ bằng một kiện trường bào huân tước trước kia.

Chính lúc đang đi, nguyên thần của Đỗ Trần sau khi sinh ra phá lệ linh mãnh, cái lỗ tai nghe được loạt tiếng chửi mắng:

- Tiện dân đáng chết.
- Xú tử quỷ, chúng ta mau rời đi.
- Quá đáng thương, ai giúp lão a.
- Người xem hình dáng lão kia Ai, người muốn giúp hẳn thì đi mà giúp, đừng đẩy ta vào.

Có cơ hội làm việc thiện! Hắc! Đỗ Trần lập tức theo tiếng nhìn lại, trong lúc đó trên đường có một nhóm đông mười mấy người đang tụ tập, hình như đang xem náo nhiệt gì đó.

- Dịch Cốt, người ôm tiểu Bối Bối đi tới mục trường trước.

Đỗ Trần chạy đi, chen vào đám người.

- Làm ơn cho đi.

Đám người đáng chết, Đỗ Trần cau mày đẩy nhóm người ra.

- Hắc, người làm gì vậy? Người quá thô lỗ, ta là phu nhân nam tước, nữ nhi của tử tước đại nhân.

Một người cản đường cũng không cứu người, một quý tộc phu nhân đang xem nhiệt náo tức giận trừng mắt liếc Đỗ Trần, bất quá nàng nhìn Đỗ Trần cũng là trang phục huân tước, liền "Hừ" một tiếng phẫn hận nhưng không nói nhiều.

Góc tường có một tên khát cái quý ngã, tóc hoa râm rối bù, thấy không rõ dung mạo, bất quá lão hình như bệnh rồi, lại như bị thương, co ro dựa vào góc tường, thân thể không ngừng run rẩy, thỉnh thoảng lại phát ra vài tiếng rên rỉ yếu ớt. Nhìn qua thật đáng thương. Các quý tộc chung quanh đối tới tình cảnh này khinh thường, còn cười ha ha, nghênh ngang đi qua. Bình dân có chút thiện tâm muốn lên giúp đỡ, nhưng hình dáng tên khát cái khiến bọn họ dừng lại.

- Học...

Tên khát cái thân thể run lên, nôn ra một đồng dơ bẩn, người vậy xem lập tức bịt mũi, nhú mày rời đi. Mà tên khát cái quần áo rách nát, toàn thân một hình dáng thê thảm, cho thấy hẳn đã nôn rất nhiều lần.

Đỗ Trần cũng không có nói nhảm, lách qua đám người vậy xem đến bên người tên khát cái, thăm vận Liên Hoa nội kinh nâng hẳn dậy. Vừa nhìn về mặt tên khát cái bẩn thỉu, chỉ có khóe miệng còn lưu lại một chút thứ dơ bẩn, mà tuổi tác cũng đến sáu bảy mươi tuổi.

- Lão bá, có nghe được ta nói không?

Đỗ Trần hỏi vài tiếng, thấy lão không có phản ứng, nhẹ nhàng cúi người cõng lão lên lưng, sau đó nhú mào nói:

- Còn nhìn cái gì? Mau nói cho ta biết, lũ quán cùng tể sự gần nhất ở đâu?

- Ai, nhìn người mặc cũng là trang phục một tiểu quý tộc, cũng làm chuyện hạ tiện thế này sao thật khiến quý tộc chúng ta xấu hổ.

Quý tộc phu nhân nói lời vô lương tâm, dưới ánh mắt lạnh như băng của Đỗ Trần ương ngạnh nhìn lại hắn.

- Nói cho ta biết, lũ quán cùng tể tự ở nơi nào? Có nghe hay không?

Cứu người quan trọng hơn, Đỗ Trần không đáp lời quý tộc phu nhân, hắn lại lớn tiếng nói lại vấn đề của mình.

Thánh quang lão lục đã quán chú vào thân thể tên khát cái. Nhưng lão còn không có dấu hiệu chuyển biến tốt, điều này khiến Đỗ Trần có phần nóng nảy.

Có một người mặc trang phục nô dãi nhỏ giọng nói: ”

- Đường phía đông, phòng thứ ba.

- Hừ, nhìn dáng vẻ, người là nô dãi của nhà Soviet phải không?

Quý tộc phu nhân bĩu môi cười lạnh:

- Chủ nhân của người là một vị nam tước, người chỉ đường cho vị quý tộc mất thể diện này, không sợ chủ nhân người giáo huấn sao?

Nàng chỉ trích không có đạo lý, nhưng quý tộc đối đãi với kẻ khác không cần giảng đạo lý? Hơn nữa mọi người đều nghe và hiểu được, nàng là đang chỉ gà mắng chó, nương việc chủ nô dãi mà trào phúng Đỗ Trần - bởi vì ánh mắt vừa rồi của Đỗ Trần khiến cho nàng phi thường không thoải mái.

Bất quá, nô dãi cũng không dám nói gì thêm, cúi đầu thối lui.

- Người làm tốt lắm, đây là tưởng thưởng cho người. Nói với chủ nhân của người, người đã trợ giúp một vị quý tộc. Vị quý tộc kia cảm tạ gia tộc Soviet đã bồi dưỡng một người hầu xuất sắc như thế, như vậy chủ nhân của người tuyệt sẽ không trừng phạt người.

Đỗ Trần tiện tay cho nô dãi mấy mai đồng tệ, vừa muốn rời đi, đột nhiên, tên khát cái trên lưng hắn dựa vào đầu vai Đỗ Trần, lại ”Hộc” ói ra chất dơ bắn chảy xuống ngực hắn.

- Hừ, tự làm tự chịu! Người loại tiểu quý tộc này làm người tốt cái gì chứ?

Phu nhân quý tộc nhún vai, lạnh lùng bỏ lại một câu nói.

Một mùi hôi thối bốc lên khiến Đỗ Trần buồn nôn, nhú mào không nói, hắn nghiêng đầu nhìn thoáng qua tên khát cái già nua, trong lòng thở dài. Chẳng biết tại sao đột nhiên nhớ tới tròng cảnh sông Coulumb bầm thây trôi nổi, có lẽ, nếu mình không cứu lão Bibby, lão dù có may mắn thoát khỏi tròng đồ sát, sợ rằng ngày sau cũng bộ dạng này? Mất đi nhi tử, cháu, lão nhân không người nuôi dưỡng... quên đi, tắm rửa một lúc, thay một bộ quần áo là được.

Đỗ Trần lại bước đi, nhưng lúc này, quý tộc phu nhân lại khinh bỉ nhìn Đỗ Trần, không chịu dời bước nhường đường.

Đáng chết, huân tước nhỏ nhỏ này có ý gì? Ta đường đường là nam tước phu nhân mắng một nô dãi, người lập tức đối mặt với ta, còn khích lệ hắn? Nhiều người như vậy đang nhìn, thể diện quý tộc của ta để ở đâu hả?

Đỗ Trần lạnh lùng nhìn thoáng qua quý tộc phu nhân đang ngáng đường:

- Tránh ra, có nghe hay không?

- Ha ha, người còn dám ra lệnh cho ta? Ta là....

- Người con mẹ nó nhường đường, có nghe hay không? Ta đang cứu người.

Đỗ Trần dùng đầu khí chấn động, bức quý tộc phu nhân tránh ra, bắt quá hẳn rất có phân tặc, không có hạ thủ nặng tay, chỉ là trừng phạt một chút khiến phu nhân nọ chật vật, lấy đi một chút thể diện quý tộc thôi.

- Ai u!

Quý tộc phu nhân xuất ra một tiếng chó sủa, nàng mặt bần mồm đầy đất đứng lên:

- Người, người là đầu sĩ? Tốt, người chờ đó.

Nàng hốt hoảng chạy đi.

- Mẹ nó. Đồ cặn bã.

Đỗ Trần mắng thầm trong lòng một câu, công lão nhân đi thật nhanh.

Trong lúc này, nô đái chỉ đường vừa rồi chạy tới:

- Đại nhân tôn quý, người là quý tộc, loại chuyện này để ta làm được rồi, ngài thiện tâm cho hẳn một đồng tệ là ân đức lớn lao rồi.

Đỗ Trần sững sốt, lập tức cười:

- Cám ơn, người giúp ta đỡ phía sau được không?

Nô đái nọ cũng cười cười, hai người mang theo lão khất cái rời khỏi đám người.

Đột nhiên, một lão phụ nhân bán hoa quả bên đường chạy theo:

- Đại nhân tôn quý, ta không có lực, không giúp được ngài, nhưng ta có thể giúp một cái đệm cùng một cái gậy.

Lão thu quán, mang hai cái gậy tới.

- Cám ơn bà, lão nhân đáng kính.

- Đại nhân, ngài không cần vội, ta đi giúp ngài mời tế tự, xin hẳn tới đây sớm hơn.

- Đại nhân, chúng ta đều là người thô thiển, có khí lực, ngài hãy để chúng ta làm cho.

- Đại nhân nhân từ, phu nhân vừa rồi có thể trả thù ngài, ngài hãy giao hẳn lại cho chúng ta, đi mau, chúng ta cam đoan đưa hẳn tới tế tự sở.

- Đúng vậy, ngài đi mau đi, thần Shigeru phù hộ cho ngài.

Đỗ Trần đi tới gặp được tế tự, bên người hẳn còn có bảy tám người thiện lương. Đỗ Trần không nói thêm, nhưng cho tế tự hai mai kim tệ :

- Mau, đưa đến tế tự sở của người, dụng được phẩm cùng bổ phẩm tốt nhất.

Rất nhanh, lão khất cái kia tỉnh lại, uống thuốc, lại trầm trầm ngủ đi. Tế tự nói, lão nhân này gặp bệnh thường thấy trên đại thảo nguyên, gọi là chứng máu đen, nhờ đưa tới kịp thời. Nếu không tính mạng của lão nhân hỏng rồi. Nghe thế, Đỗ Trần thở phào nhẹ nhõm bất quá trong lòng có chút nghi hoặc, chẳng lẽ thánh quang của "Lão lực" còn có phân biệt sao? Đối với ngoại thương đao kiếm của lão Bibby có công hiệu, nhưng đối với sinh bệnh bình thường không có bao nhiêu tác dụng?

Đỗ Trần đang suy tư, đột nhiên, nô đái vừa cùng hẳn tới đây vội vã từ ngoài chạy đến, lo lắng nói:

- Đại nhân, vừa rồi ta ra ngoài mua bổ phẩm, đã thấy phu nhân Alexandra dẫn người đến bắt ngài. Bà ta thật sự là nam tước phu nhân, ngài nhanh đi thôi.

Đỗ Trần mở to mắt nhìn:

- Bắt ta? Một nam tước phu nhân muốn tại cổng biên giới Drowning thu thập ta? Ha ha!

Đỗ Trần tức cười.

Nô đái cùng những dân chúng theo Đỗ Trần lại nóng nảy:

- Đại nhân, ngài sao lại còn cười. Xem phục sức của ngài, hẳn là một vị huân tước, cha của phu nhân Alexandra là một vị tử tước đại nhân, ngài đi mau đi, chúng ta đã nói ngài nên sớm rời đi.

Đỗ Trần cười ha ha không có rời đi, không bao lâu, phu nhân Alexandra mang theo mười mấy binh lính vội tới. Chỉ vào Đỗ Trần kêu lên:

- Chính là hắn, đúng vậy, là hắn vũ nhục một vị phu nhân nam tước, bắt hắn lại cho ta.

Bọn lính vây lấy Đỗ Trần, trường mâu trong tay cũng giơ lên, hướng vào hắn.

- Phu nhân Alexandra, ngài đại nhân đại lượng, vừa rồi vị đại nhân này nóng lòng cứu người, mới va vào ngài.

Có người khuyên giải.

- Người có tư cách nói với ta sao?

Phu nhân Alexandra hừ một tiếng, dậm chân hô to:

- Còn lo lắng cái gì? Chẳng lẽ các người dám cãi lệnh một vị nam tước phu nhân sao? Mau, bắt hắn lại cho ta, trước tượng thần Shigeru xét xử hắn!

Chớp mắt trước khi binh lính chuẩn bị động thủ, Đỗ Trần cười thích thú tiến lên, vỗ vỗ khuôn mặt đầu lĩnh binh lính, rút ra lệnh bài cao cấp thần chức nhân viên giờ trước mặt hắn - không lấy ra thứ rất cao cấp, Đỗ Trần sợ binh lính bình thường không nhận ra.

- Tiểu tử kia, biết thứ này chứ?

Tướng lĩnh nhất thời thần sắc cuồng biến, xoay người quát lên:

- Chuyển mâu, bắt lấy phu nhân Alexandra, tội danh, độc thần.

Phu nhân Alexandra mơ rồi, tất cả mọi người mơ rồi.

Đỗ Trần cười cười:

- Hải tử của ta, thần nói, đáng xử lý phu nhân Alexandra thế nào, người xử lý nàng thế đó! Không nên quay lại quấy rầy ta, hiểu chưa?

Nói xong, hắn phất tay áo, xoay người rời khỏi sở tế tự, chỉ để lại một đội binh lính hành quân lễ thẳng tắp, còn có một đám người sững sờ.

Tìm một lỗ quán tắm rửa, thay một bộ quần áo, Đỗ Trần bước nhanh hơn chạy tới mục trường, chờ khi đến trong sân, chuyện này hắn đã quên sạch - chuyện cùng loại phát sinh nhiều lần, cho dù hắn có trí nhớ lực siêu cấp cũng không nhớ kỹ được nhiều chuyện như vậy.

Không lâu sau, tế tự cẩn thận mang cho tên khát cái thuốc uống, trong lòng tính toán, tên khát cái này không phải là đại nhân vật thất thế chứ? Mặc dù đã suy thoái, nhưng cũng có rất nhiều người chiếu cố tới hắn.

- Dát chi!

Tế tự mở cửa phòng bệnh, xoảng một tiếng, hắn sợ ý làm chén thuốc rơi xuống đất, vỡ nát:

- Đây là, đây là...

Trên giường bệnh, chỉ còn một bộ quần áo khát cái rách nát, còn lộ ra... da mất.

Phía sau tế tự sở, một vị lão nhân cao gầy mặc thanh bào, khuôn mặt quắc thước, vừa nhìn liền biết không phải nhân vật bình thường.

Trên dưới, hắn nhẹ nhàng bước từng bước, mỗi bước đi xa tới cả mấy trượng, hình như đất dưới chân hắn rút ngắn lại không ngừng rút ngắn, thân hình lão nhân nọ càng lúc càng nhỏ, cuối cùng hoàn toàn ẩn sau màu vàng của bùn đất...

Chỉ chốc lát sau, ở ngoài cổng biên giới Drowning, trên một vùng quê trống trải chỉ có một cỗ xe ngựa mộc mạc, tựa như là xe của một khách thương bình thường.

Thân thể lão nhân càng lúc càng lớn, khi đi tới bên xe ngựa, đã khôi phục chân thân của lão.

Đột nhiên, lão nhân hai tay mở ra, có chút khom người, dùng một lễ nghi từ xa xưa cùng với ngôn từ rất cổ xưa cung kính nói:

- Chủ nhân, phẩm hạnh của Francis ta đều điều tra qua, thế nhân nói, Francis tâm thiện hành chánh, có phong phạm của anh hùng thời Văn Thần, theo lão bộ nhìn thấy, ít nhất có thể tin bảy phần.

- Ba phần khác thì sao?

Bên trong xe ngựa truyền ra một thanh âm thần bí.

- Ba phần khác, lão bộc chỉ thấy một thân kỳ quái, có thể là kỳ tâm, không dám xác nhận hẳn có đúng là một người dối trá tới chí cực, dùng việc hành thiện lừa người thiên hạ, là tiểu nhân ẩn nhẫn lấy vạn thể mỹ danh.

- Ân, cho dù là dối trá chí cực, nhưng có thể làm việc thiện khiến người tin tới bảy phần đã là hết sức quý giá rồi! Phương diện khác của hắn thế nào? Người biết ta muốn hỏi gì chứ?

Lão bộc đột nhiên nở nụ cười:

- Tóc vàng mắt xanh, anh tuấn tiêu sái, khí vũ hiên ngang, đích thật là mỹ nam tử thế gian hiếm có...

- Thật sự như thế sao? ân?

Thanh âm trở nên rất dồn dập, hình như suy tưởng ngàn vạn lần, trong lòng không dám tin, vội vã xác nhận lại.

Lão bộc như cười mà không cười gật gật đầu:

- Bình tâm mà nói, dung mạo khí độ của Francis, lão bộc bình sinh mới nhìn thấy! Tuyệt đối không thua bất luận kẻ nào.

- Tốt, tốt, tốt.

Người bên trong xe liên tiếp nói ba chữ tốt, tiện đà cười ha ha:

- Một tiểu tử đẹp trai như thế, không thể rơi vào tay kẻ khác! Ha ha ha ha...

Dát dát, tiếng cười dọa chạy một đám quạ trên bầu trời.

Lão nhân cúi đầu nói:

- Chủ nhân, vậy còn muốn ta ....

- Tiếp tục, tiếp tục, tốt nhất vẽ cho ta một bức họa Francis, cần phải đẹp nhất, ha ha ha ha...

Lão nhân cung kính chậm rãi lui về sau, nhưng trong lòng lại toát ra một câu hỏi - chủ nhân, ngài là đầu thần thể thực vật hệ bị văn loạn. Hắn là cần loại bí pháp thủy hệ để điều chỉnh ổn định lại.

Trời ạ, có một chủ nhân như vậy, mình thật sự là.... ai, không thể tưởng mình đường đường... cũng vì chủ nhân mà giả mạo thành tên khất cái, tên khất cái bị bệnh máu đen! Trên đời này cũng chỉ có chủ nhân mới có thể hạ mệnh lệnh loại này...

Lão nhân biến mất trên mặt đất.

Đỗ Trần đi tới mục trường, trong lòng còn nói thầm, tại sao lần này sau khi cứu một nhân mạng, Liên Hoa không có phản ứng? Ân, nghĩ tới đệ tam quẻ, một quẻ này chính là cần ngàn sinh mạng công đức. Lần này chỉ cứu một nhân mạng, nhiều nhất chỉ để cho đoá Liên Hoa thứ tám nở một phần nghìn, thậm chí có thể nhỏ hơn, biến hóa nhỏ như vậy, thể hiện cũng không lớn.

Lại đi tiếp, Đỗ Trần trong khi suy xét lại ý nghĩ này, mục tràng Damir đã hiện ra trước mắt.

Lão Bibby, còn có Jason cùng người Orc đều ở cửa mục trường đợi Đỗ Trần, vừa thấy Đỗ Trần tới, Dịch Cốt ôm tiểu Bối Bối lắc mình xuất hiện bên người hắn, thấp giọng nói:

- Thiếu gia, theo Johnson nói, Susanna còn chưa chết.

- Hồ ly tinh còn chưa chết?

Đỗ Trần ngẩng đầu, sờ sờ mũi, nhanh chóng nói:

- Susanna còn chưa chết nhất định sẽ truy tra ta, bất quá trong khi đạo mộ nàng cũng không có thấy ta phản lại, vậy... nàng có lẽ còn nhận ta là bằng hữu. Như vậy, nàng sẽ tới trấn York tìm ta cầu cứu.

Tâm niệm thay đổi thật nhanh, Đỗ Trần cho ra một chủ ý, hắn từ trong tay Dịch Cốt tiếp nhận nữ nhi:

- Dịch Cốt, người với danh nghĩa của ta viết cho trấn York một phong thư, chỉ cần thấy hồ tộc mỹ nữ tìm Thập Tam gia, thì phải khoản đãi cho tốt, xem xem bên người nàng còn bao nhiêu kẻ chưa chết, sau đó...

Hắn giơ tay trái, ngón út xẹt qua cổ:

- Các lão đại của trấn York đều là người hiểu việc, còn lại không cần ta nhiều lời.

- Vâng, ta đi làm ngay.

Dịch Cốt gật đầu, xoay người đi làm việc.

- Chờ một chút, Dịch Cốt người không cần đi.

Đỗ Trần vuốt mũi tự hỏi một lúc, nói với Dịch Cốt cùng nữ nhi:

- Chúng ta không có gặp qua Susanna, càng không tham dự vào chuyện đạo mộ đúng không?

Dịch Cốt cùng tiểu Bối Bối đang chú ý lắng nghe gật gật đầu, Đỗ Trần khước miệng xẹt qua một nụ cười thân thiện, hắn hướng người Orc nói:

- Chư vị yên tâm, Susanna không sống được lâu đâu! Bất quá chuyện này liên quan tới an toàn của các người, xin ngàn vạn lần không nên nói ra ngoài.

Nói xong, Đỗ Trần đột nhiên phát hiện, kể cả lão Bibby thì người Orc có cả thấy hai trăm bảy mươi tư người, nhưng bây giờ thiếu rất nhiều, chỉ có không tới hai trăm.

Hắn không nhìn được nghi hoặc nhìn Johnson.

- Ân nhân, cảm tạ ngài cho chúng ta hết thấy, Susanna mặc dù chạy thoát, nhưng ta tin, chí cao phụ thần nhất định sẽ không buông tha cho hậu duệ ngỗ nghịch này.

Johnson thấy ánh mắt nghi hoặc của Đỗ Trần, giải thích:

- Ân nhân, ngài với chúng ta có đại ân, cho chúng ta an bài đường sống, nhưng trong đồng bào của ta có một số người không muốn rời khỏi đại thảo nguyên, bọn họ đã trở lại vùng Coulumb, bất quá ta đã dặn bọn họ, phải ẩn tính mai danh, tạo thành một thôn khác.

Đỗ Trần nghe giải thích gật gật đầu, cổ thỏ nan ly, cách làm của người Orc không thể cản được:

- Được rồi, Johnson, các người thu thập hành trang, ta sẽ ở trong vùng sông New Zealand cho các người một mảnh đất thích hợp! Nhất định có thể cho các người không gian để cho các người có thể sinh tồn.

- Ân nhân, chúng ta người Orc cũng không cần đất đai, hơn nữa chúng ta đã chịu đại ân của ngài, không thể tiếp nhận đất đai của ngài nữa.

Lão Bibby ngắt lời nữ tử, tiến lên cúi mình run giọng nói:

- Ta đã biết rồi, ngài là một vị linh chủ của Lanning, chúng ta người Orc không có năng lực khác, nếu lãnh địa của ngài cần một ít công tượng đào đất, chúng ta nguyện ý vì ngài ra sức, dụng năng lực của chúng ta, đổi lại thực vật cùng phòng ốc.

Thú nhân quật cường, Đỗ Trần cười cười.

Lão Bibby tiếp tục nói:

- Nhưng chúng ta có một thỉnh cầu, chúng ta có thể làm công binh trong quân đội của ngài, nhưng tuyệt sẽ không tham dự hành động quân sự nhằm vào thú nhân.

- Điểm này các người không cần lo lắng, linh thổ của ta lại phương nam Lanning, tiếp giáp biển rộng, khoảng cách với đại thảo nguyên đến ngàn dặm... quân đội của ta, tuyệt không có khả năng tham dự chiến tranh với Mc Allen!

Hắn nhún vai:

Nói thật, binh lính phương nam Lanning không phải là quân nhân Lanning, bọn họ ngoại trừ bắt thổ phi, khi dễ bình dân thì chẳng làm được gì, bởi vì phương nam Lanning, nhiều năm không có chiến tranh.

Người Orc đều nở nụ cười.

Trong lúc này thì Dịch Cốt lắc mình bay về phía xa:

- Thiếu gia, có người đến.

Tốc độ của hắn phi thường nhanh, cơ hồ so sánh với tốc độ chiến đấu.

- Ta phát hiện người Orc này ngắt ở ven đường, hắn hình như là bằng hữu của Johnson.

Dịch Cốt hạ xuống bên người Đỗ Trần, tay hắn còn ôm một người Orc.

- Cherry, là Cherry.

Johnson kinh hãi, lập tức chạy tới:

- Làm sao vậy? Cherry hắn mai danh ẩn tính, lẽ ra phải có cuộc sống mới mới đúng chứ? Hắn...

Cherry cả người run rẩy, hắn mặt như tro tàn, đen đen, tứ chi co rút lại, hơn nữa hắn không ngừng nôn ra, nhưng lại không nôn ra được cái gì cả.

- Bệnh máu đen?

Đỗ Trần cả kinh, bệnh chứng của người Orc này so với tên khất cái ban ngày giống nhau.

Cũng mặc kệ Liên Hoa thánh quang có công dụng hay không, Đỗ Trần dùng thánh quang chiếu lên người hắn, sau đó la lên:

- Mau, gọi tể tự của mục trường tới, để cho bọn họ mua được phẩm trị bệnh máu đen.

- Trời ạ, sao lại là bệnh máu đen?

Johnson vội vàng chạy vào mục trường.

- Chờ một chút.

Lão Bibby đột nhiên lớn tiếng gọi nhi tử lại:

- Không, mặc dù rất giống, nhưng không phải bệnh máu đen, Francis đại nhân, ngài tin ta, ta lão Bibby với kinh nghiệm qua ba lần bệnh máu đen, ta dám thề, bộ dáng Cherry cùng bệnh máu đen rất giống, nhưng tuyệt đối không phải.

Nói xong, hắn dùng đầu ngón tay rạch vào tay của Cherry, một tia máu chảy ra, máu đỏ tươi.

Lão Bibby lo lắng hô to:

- Thật sự không phải bệnh máu đen, Johnson, mau mời tể ti Shaman của mục trường tới.

Cũng quả nhiên kinh nghiệm của lão nhân phong phú! Đỗ Trần trong lòng thầm than:

- Bibby bá bá, người xem Cherry hắn là...

Đỗ Trần phát hiện lão Bibby mặt như tro tàn, cả người không ngừng run rẩy.

- Là lời nguyên, là lời nguyên.

Hắn thất thần kêu to.

Trong lúc này, "Lão lục" phát huy tác dụng, Cherry cũng dần tỉnh lại, nhưng hắn sau khi thấy rõ mọi người trước mặt, lập tức nhắc tay, hô lớn:

- Trưởng lão, đã chết, các đồng bào đã chết... Chỉ có ta còn sống tìm các người.

Con mắt hắn tràn đầy sợ hãi:

- Có phải là chúng ta đã khiến chí cao phụ thần nổi giận, chí cao phụ thần... giáng xuống lời nguyền?

191. Quyển Hải

- Lời nguyền sao! Là lời nguyền! Chúng ta nhất định sẽ chết, đây hẳn là lời nguyền phải chết.

Cherry kiệt sức kêu lên, tựa hồ gặp phải cừu nhân sinh tử trước mắt, yếu hèn bị kêu lớn đến lạc giọng, vào tai mọi người có cảm giác xương cốt lạnh băng.

- Oanh long!

Tựa hồ ông trời cũng muốn phối hợp với tiếng rên rỉ của Cherry, chớp đánh sáng lòa, mưa rơi xuống đại thảo nguyên.

- Trước tiên đưa Cherry vào trường bông, mau.

Đỗ Trần ngẩng đầu, nhắc tay thả ra "Lão tứ" tấm chắn ẩn hình che mưa, nhưng sau khi hô lớn hắn đột nhiên phát hiện, toàn bộ người Orc lặng nhìn Cherry, mặc cho mưa gió tấp vào người, trên mặt đều cùng một vẻ - hoảng sợ, hối hận, tuyệt vọng.

- Còn lo lắng cái gì?

Đỗ Trần vội la lên.

Phốc! Lão Bibby trước tiên quỳ xuống, tiếp đó, Johnson, tất cả người Orc thậm chí Cherry mới khôi phục được chút thần trí đều giãy giụa đứng lên, miễn cưỡng quỳ xuống. bọn họ quay mặt về hướng đại hạp cốc Auerbach.

- Chí cao phụ thần a! Chúng ta đào lăng mộ của ngài, không dám cầu ngài tha thứ, càng không có lý do thỉnh cầu ngài tha thứ!...

Lão Bibby ngẩng đầu hô to, lệ rơi đầu mặt, trên khuôn mặt già nua nước mắt cùng nước mưa hòa vào nhau, không ngừng theo hai má rơi xuống đất, nhanh chóng hòa vào trong nước mưa.

- Ngài giáng xuống lời nguyền trừng phạt chúng ta, chí cao phụ thần a, chúng ta ở chỗ này, nguyện ý tiếp nhận hết thấy trừng phạt của ngài, vô luận thống khổ cỡ nào, khó chịu cỡ nào, duy nhất cầu ngài... sau đó hãy tha thứ cho tội lỗi của chúng ta. xin cho người Orc sau khi chết có thể trở về ngực của ngài! Cầu xin ngài nhân từ cuối cùng, nhân từ lớn nhất.

Thú nhân ngu muội a! Hắn chỉ bất quá là một người bị bệnh lây nhiễm, bọn họ cũng liên tưởng tới lời nguyền của chí cao phụ thần! Đỗ Trần nghĩ thầm thở dài.

Bất quá du hành trên đại thảo nguyên cũng khiến Đỗ Trần hiểu rõ một chút phong tục của thú nhân, cho nên hắn có thể giải thích một bộ phận nỗi sợ của người Orc, giống với thú nhân, một trẻ con Orc sau khi sinh sẽ gọi câu đầu tiên không phải là mẹ mẹ, cũng không phải ba ba, mà là Auerbach chí cao phụ thần trên cao. Trong hoàn cảnh phát triển như vậy khiến cho trọng quan niệm của người Orc có sự tôn trọng với Auerbach hơn tất cả, Cherry thú nhân này mạo hiểm dù gặp phải nguy cơ lớn lao cũng không chịu rời đi đại thảo nguyên. chính là không muốn rời khỏi gia viên mà chí cao phụ thần cho hắn!

Nhưng bây giờ, bộ lạc Coulumb nói người Orc tự mình quật mở mộ địa chí cao phụ thần, loại sợ hãi trong lòng này, chỉ sợ là thống khổ tột cùng liệt phế. Mà bây giờ, sợ rằng mọi tan nạn không thể giải thích đều sẽ bị bọn họ coi là sự nguyền rủa cùng trừng phạt của Auerbach.

Đỗ Trần ngay cả giúp đỡ mấy người, nhưng người Orc không có dũng khí đứng lên, bọn họ đã chết lặng rồi. Trong đầu óc chỉ có một ý niệm - cầu xin chí cao phụ thần tha thứ.

- Cung phụng chí cao phụ thần Auerbach thánh chiến thần miện. Mc Allen tồn tại cùng ánh sáng của ngài...

Dưới sự dẫn dắt của lão Bibby, người Orc niệm lên những kinh văn cổ xưa, rất nhiều người khóc không ra tiếng, Johnson thậm chí thì thào lẩm bẩm:

- Đúng vậy, chúng ta đều là tội nhân Orc đáng chết, chúng ta tiết độ chí cao phụ thần, không nên sống nữa. Chỉ có tự sát mới là biểu hiện chuộc tội của chúng ta, chúng ta còn do dự cái gì...

- Ba ba, bọn họ hình như không muốn sống nữa.

Tiểu Bối Bối đột nhiên hét lớn.

Đáng chết, ảnh hưởng lực của Auerbach lại có thể to lớn như thế sao? Đỗ Trần quát to:

- Susanna còn chưa chết, đại cừu của thân nhân các người còn không có báo.

Johnson ngược đầu lên, khó khăn nói:

- Đó là hai chuyện khác nhau, trên sự thật, chúng ta mạo phạm chí cao phụ thần, chúng ta phải chuộc tội, Susanna cũng khiến chí cao phụ thần nổi giận, nàng sẽ không sống sót...

Đỗ Trần nhú mày khấn trương, tư duy của người Orc khi từ "Lời nguyện" xuất hiện đều trở nên ngu ngốc! Hắn liền nắm lấy Cherry lên, đi tới trước mặt người Orc, cao cao giọng lên Cherry, quát:

- Thấy rồi chứ, thánh quang của ta đã cứu chuộc được tội của các người, chí cao phụ thần dưới sự cầu xin của thánh quang đã tha thứ cho các người.

Đúng vậy, Cherry cũng không có chết! Johnson là người đầu tiên mà tư duy từ trong "Ngu ngốc" trở về, hắn nhảy mạnh lên, nắm lấy tay cha hét lớn cuồng loạn:

- Cha, ngài xem, Cherry không có chết! Hắn không có việc gì rồi, chí cao phụ thần đã tha thứ cho chúng ta.

- Đúng a, Cherry không có chết.

Lão Bibby cũng điên cuồng nhảy dựng lên, hét lớn:

- Cherry không có chết! Chí cao phụ thần đã tha thứ cho hắn.

Thấy con mắt người Orc vốn tối sầm, trong nháy mắt đã khôi phục lại sinh cơ, Đỗ Trần thở phào nhẹ nhõm, theo sát đó, hắn phát hiện ánh mắt người Orc đều dồn về phía mình...

Lời nguyện của chí cao phụ thần đã bị ân nhân giải trừ, điều này nói lên cái gì? Thánh quang của ân nhân có thể câu thông với chí cao phụ thần, có thể thỉnh cầu chí cao phụ thần tha thứ cho chúng ta! Tư duy của người Orc từ một người mù mịt, chui vào người kia. Francis ân nhân cùng chí cao phụ thần nhất định có quan hệ, nếu không, hắn sao có thể thỉnh cầu chí cao phụ thần tha thứ cho chúng ta?

- Thần sứ, ân nhân nhất định là thần sứ, là thần sứ gần chí cao phụ thần nhất, chỉ có thể như thế.

Chẳng biết là ai kêu trước, tiếp đó, trong con mắt ngây ngốc của người Orc xuất hiện quang mang cuồng nhiệt, chăm chú nhìn Đỗ Trần... ánh mắt này, có chút giống ánh mắt của Steven khi gặp mỹ nữ siêu phàm, cũng có chút giống Andy phát hiện một núi thực vật, hơn nữa so với hai vị này thì thâm thúy hơn nhiều lắm, cuồng nhiệt hơn nhiều lắm.

- Thần sứ cao quý đại nhân trên cao, xin ngài tha thứ cho tội của chúng ta.

Phương hướng bọn họ quỳ lạy chính là Đỗ Trần.

Điều này... Đỗ Trần mờ mịt gãi gãi đầu, quên đi, trong lúc này nếu phủ nhận, người Orc sẽ lại muốn tìm chết. Điều này... cho dù là nói dối thiện ý, Đỗ Trần cũng có vài phần ý nghĩ vô sỉ.

Không, không có chút nào vô sỉ, đồ đệ của "Bồ Đào", không đáng bằng một thần sứ sao? Phỏng chừng "Bồ Đào" tất nhiên sẽ ngưỡng quá hóa giận, hô to sư môn bất hạnh, đệ tử của mình sao lại tự hạ thấp mình như vậy! Từ trình độ nào đó, việc lừa gạt lòng tin của người Orc với thần linh thật là dễ dàng, Đỗ Trần giờ

cao "Lão lục", trong mưa to dùng Liên Hoa thánh quang chúc phúc cho bọn họ một lần. người Orc cũng rất tin tưởng, "Lời nguyện" của chí cao phụ thần đã bị giải trừ, chính mình đã nhận được sự tha thứ của chí cao phụ thần.

Đỗ Trần đến từ thế giới hiện đại thật sự vô pháp giải thích với bọn họ đạo lý của khoa học. Nói thật, Đỗ Trần cũng nghi hoặc, lúc làm xong mọi việc với người Orc, lại bỏ ra nhiều tiền thuê dong binh đoàn hộ tống bọn họ tới lãnh địa của mình. Trong lúc quay về cổng biên giới Drowning, Đỗ Trần hỏi Dịch Cốt:

- Lời nguyện này tới cùng có hay không?

Dịch Cốt kinh ngạc nhìn thoáng qua Đỗ Trần, muốn nói gì, nhưng không tiện nói, nhưng thật ra tiểu Bối Bối thẳng tính nhanh miệng, thay Đỗ Trần nói:

- Ba ba bỏ tiết, ba ba không phải hài tử ngoan.

Dịch Cốt nghiêng mình gật đầu:

- Dưới sự tác động của cao cấp đấu thần, đích xác có một loại lời nguyện thương tổn! Nguyên lý của nó là tác dụng bộc phát của đấu khí....

- Nói cụ thể, thân thể do nguyên tố tự nhiên tạo thành, tỷ như thiếu gia ngài là thủy hệ đấu sĩ, chờ ngài tu luyện tới một cảnh giới nhất định, có thể dụng thủy hệ hủ hóa thuật làm thương tổn tới thủy hệ nguyên tố trong cơ thể đối thủ. Hơn nữa loại thương tổn này phát ra trong cơ thể đối thủ sau thời gian một ngày, một tháng, thậm chí một năm... như vậy, đối thủ vô luận ở nơi nào đều không thể tránh được thương tổn của ngài gây cho hắn - chỉ cần hắn không thể phá giải đấu khí của ngài! Đây là hữu ích của cao cấp đấu khí bộc phát, bất quá trong mắt người ngu muội, đây là lời nguyện.

Hắn nhún vai:

- Thánh giáo rất hay dùng chiêu này để ngu dân, củng cố thần quyền. Nhưng cao thủ chính thức lại khinh thường không sử dụng chiêu này. Tỷ như ta, sẽ không để đối thủ sống lâu thêm một khắc! Mặt khác bởi vì thương tổn của lời nguyện có thời gian trì hoãn lâu dài, đấu khí hao tổn rất lớn. muốn thi triển phải có sự chênh lệch thực lực, ít nhất, đương thời không có ai có thể hạ lời nguyện lên ta.

Nói xong, Dịch Cốt nói thêm một câu nữa, hay là dạy Đỗ Trần một câu:

- Thiếu gia, mặc dù ta rất không thích Ziege - hắn quá cổ hủ! Nhưng không thể không thừa nhận, hắn quản đấu thần học viện quả thật không hổ với mỹ dự "Đấu thần điêu lam", ngài... đào khóa thì ngài khó có thể đền bù tổn thất.

Đỗ Trần xấu hổ, câu nói kia hoàn toàn thật "Cái giá của bỏ học trong đại học, chỉ có sau khi tốt nghiệp mới có thể phát hiện ra!" Bất quá hoàn hảo, Đỗ Trần còn chưa có tốt nghiệp, hắn thậm chí quyết tâm, chờ khi về trường học, sẽ không trốn học nữa.

Lại nghĩ, Đỗ Trần đột nhiên hiểu được có chút không đúng, Dịch Cốt là cuồng tín đồ, trong miệng hắn, sao có thể nói ra ngu dân, củng cố thần quyền loại lời này chứ? Đỗ Trần cũng không có nói ra nghi vấn, bởi vì chính mình trong mắt Da Tát giáo đồ là người phát ngôn của Da Tát thần, hắn rất thích hưởng thụ loại cảm giác này, tuyệt đối sẽ không chủ động xiên xỏ, hơn nữa lập tức trở về đấu thần đảo, đến lúc đó hỏi Bác Bì là được - không thể nói với tên cuồng tín đồ cái gì cả.

Nghĩ đến Bác Bì, Đỗ Trần trong lòng nổi lên một cảm giác là lạ, người này...

Đỗ Trần cùng các học sinh đi du học bên ngoài hơn nửa năm, thực lực mỗi người đều tiến rất xa, hơn nữa lịch duyệt cũng tăng thêm không ít, mà bây giờ bọn họ cũng phải lập tức trở lại đấu thần đảo trước đại điển hàng năm, tới tham gia đại hội tổng kết năm của Ziege.

Bất quá có Á Long liền cùng Biekesei, Đỗ Trần bọn họ không lo lắng thời gian không đủ, thậm chí bọn người Đỗ Trần còn đi tới hải cảng Amir ở đại lục YA Quin - hải mã xa phu, là phân bộ trọng yếu của gia tộc Galen! Ở nơi này, Đỗ Trần dưới sự hướng dẫn của Jason, kiếm được một khoản sinh ý với gia tộc Galen nắm trong tay hơn hai mươi con đường vàng khắp tam đại lục, mua và vận chuyển rất nhiều vật tư trợ giúp bình dân New Zealand khôi phục kinh tế. Làm thành khoản sinh ý này, Đỗ Trần để Á Long liền lại cảng

Amir, sau đó ngồi Belkesi theo hàng tuyến đi trước tới đầu thần đảo - con đường vàng Amir nổi danh, từ YA Quin cùng đại lục Sky tới đầu thần đảo, cơ hồ mọi con thuyền đều đi qua đường này.

Bất quá trong lúc này, các lão tổ mẫu đã không còn bên người Đỗ Trần, thánh giáo đã an bài cho các nàng thân phận mới, hoặc là tân sinh, hoặc là học viên tới học viện nghe giảng, hoặc là giảng sư... dù sao 102 người Hồng Loan vũ trận thật sự đều với thân phận bất đồng tiến vào đầu thần học viện. Mặc dù thánh giáo không thể cho tất cả các lão tổ mẫu thành tân sinh, chỉ có 79 tân sinh, nhưng Đỗ Trần đã phi thường hài lòng.

Giờ phút này, Lucy lão tổ mẫu hẳn đang tham gia tập trung bồi dưỡng thần sứ giảng sư, còn lão tổ mẫu Lily với thân phận giảng sư hỏa hệ, đi theo hắc diện ma quỷ Ricardo đi tiếp nhận tân sinh.

Chỉ cần tới đầu thần đảo, lập tức sẽ nhìn thấy hình tượng mới của các nàng.

Nước biển trời xanh giao hòa ở phía chân trời, gió biển cùng hú, chim biển thần nhiên thích ý bay lượn. Lão Bowen ngồi trên sàn thuyền, một mặt phơi nắng, một mặt cười nói:

- Nhìn màu sắc của biển, chỉ còn hơn trăm dặm nữa là tới hải vực của đầu thần đảo! Hắc hắc, thật sự là nhớ món hàm ngư kiên của tửu quán.

- Người thật sự là không có chí lớn, hàm ngư kiên trị giá bao nhiêu chứ? Nếu hoài niệm, nên hoài niệm .... sa ngư!

Demis đang giáo huấn lão Bowen, đột nhiên, hắc chỉ vào ngoài khơi kêu lớn:

- Nghệ thuật a! Hơn trăm sa ngư đang tụ lại một chỗ, đang nổi lên mặt nước. Thật không dễ nhìn thấy! Bút đâu? Túi vẽ đâu? Ta muốn vẽ nó! Được rồi, người nên hoài niệm ba ba mới phải, thứ đó chỉ đáng mười mai đồng tệ một con thôi.

Theo tiếng kêu của Demis, các học sinh đều tụ tập bên sàn thuyền, nhìn cảnh tượng trước mắt sợ hãi than không thôi.

Trên mặt nước màu lam, sóng biển quay cuồng, hơn trăm ác sa bơi ở đó. hoặc nổi hoặc chìm, xa xa nhìn lại, tựa như thiên quang ám áp chiếu rọi khiến người ta cảm giác lạnh thấu xương, còn có những lưỡi dao sắc bén của sa ngư phá thủy nổi lên khiến cho người ta dựng tóc gáy.

Nhiều sa ngư như thế tập trung tại một chỗ ở hải vực, phương viên phụ cận ngoài khơi tầm ngàn thước nhìn thấy như là một cái miệng lớn, dữ tợn há ra cắn nuốt tất cả.

Đỗ Trần ngạc nhiên nói:

- Sao có nhiều sa ngư tụ tập lại một chỗ như vậy? Chẳng lẽ hải dương thường xuyên xuất hiện tình huống này sao?

Dịch Cốt vừa muốn giải thích, nhưng Porter bên người Đỗ Trần đã cướp lời nói trước:

- Hẳn là hải tộc đang làm việc.

Thanh âm của nàng phi thường lạnh, Đỗ Trần nghe được sững sốt, ghé mắt nhìn lại, Porter nhìn chăm chăm vào quần sa loạn vũ ngoài khơi xa đang nhẹ nhàng, xuyên qua mái tóc che quá nửa khuôn mặt có thể thấy hai hàm răng cắn lại, một đôi nắm tay không lớn lắm cũng nắm chặt lại.

Nhưng nháy mắt, Porter thở phào nhẹ nhõm, nắm tay cũng mở ra, thấy ánh mắt nghi hoặc của Đỗ Trần, hẳn hiển hòa giải thích:

- Ta từ trong một bộ sách của hải tộc đã thấy qua, tình hình trước mắt là địa bàn hoạt động của hải tộc đầu thần, vùng này tên là "Quyển hải", Francis đồng học, chúng ta hãy tránh đi, nếu trì hoãn đại sự của hải tộc có thể sẽ gặp phiền toái đó.

Đỗ Trần nhìn Porter một cách cổ quái: "Tri thức của người thật sự rất phong phú, trước kia sao không có phát hiện ra?"

Hắn nghĩ thầm, cường long không áp chế nổi địa đầu xà, đây là quy củ trên đường. Đấu thần có lợi hại mấy cũng không có khả năng tại biển rộng mênh mông cùng hải tộc tranh đấu, trừ phi hắn muốn bị hàng hà sa số hải tộc đuổi giết ngàn dặm giữa hải dương.

- Harry, chuyển đầu thuyền, chúng ta bỏ qua sa ngư này.

Đỗ Trần lớn tiếng phân phó.

- Ai, sao lại chuyển hướng thuyền?

Demis gấp gấp kêu to:

Ta còn không có vẽ xong, Francis, người cắt đứt sáng tạo nghệ thuật của ta, quả thực không thể tha thứ... người, ... người phải...

- Ta phải đền bù tâm linh bị thương tổn của người chứ gì? Lần trước người còn thiếu ta tiền chưa có trả, bây giờ trả cho ta.

Đỗ Trần liếc mắt nhìn hắn.

- Tiền? Ta sớm đã nói rõ ta không có tiền trả lại cho người! Người muốn đòi sao? Tốt lắm, ta không vẽ là được...

Demis nhanh chóng thu hồi họa cụ, cười nói:

- Francis vẫn học, người hôm nay thoát nhìn đặc biệt đẹp trai, ta giúp người vẽ một bộ nhá, chỉ cần một ngân tệ...

Đỗ Trần liếc mắt nhìn Demis một cái, Dịch Cốt đột nhiên nói với hắn:

- Thiếu gia, người xem lá cờ trôi tới kia...

Đỗ Trần quay lại nhìn ngoài khơi, đó là một đại kỳ màu vàng có dính máu, bất quá nước biển thấm vào đang rải chìm xuống, từ trên lá cờ có thể thấy, thuyền hàng rất lớn đột nhiên bị hải tộc phục kích, mà thuyền đã bị hủy, người có lẽ đang liều mạng a.

- Mẹ nó.

Đỗ Trần đột nhiên cắn răng, tư duy nhanh chóng chuyển động, một lát sau vội la lên:

- Harry, người lái thuyền theo tuyến thiên về đông cách đấu thần đảo mười dặm, dụng tốc độ nhanh nhất! Demis, người con mẹ nó đừng lảm nhảm bên tai ta! Sau khi trở lại đấu thần đảo lập tức thỉnh cầu tăng viện, nói rằng chính nam của đấu thần đảo phụ cận một trăm dặm rất có thể có đệ tử của học viện lọt vào công kích của hải tộc.

Một mặt nói, Đỗ Trần một mặt thay quý tộc trường bào màu trắng không tiện để đánh nhau bằng một bộ nhuyễn giáp màu trắng:

- Brook, người đi với ta.

Hắn cước đạp Liên Hoa bay lên.

- Francis, làm sao vậy?

Anne bị phản ứng của Đỗ Trần dọa nhảy lên, lập tức hỏi. Mà những người khác cũng bị phản ứng kịch liệt của Đỗ Trần khiến cho mơ hồ.

Chỉ có lão Bowen đột nhiên ngồi dậy, bĩu môi nói:

- Vô dụng, cho dù chúng ta tới đấu thần đảo, cũng không thể gọi viện binh! Rất có thể là chiến tranh giữa hai nước, theo công ước của đấu thần đảo. Chỉ cần tràng giết chóc không phát sinh trong hải vực của đấu thần đảo, không thể kéo đấu thần tới hải vực. Vũ lực của đấu thần đảo cũng không được tham gia vào cuộc chiến giữa hai nước.

- Người nói cái gì? Ziege viện trưởng sẽ không quản chuyện này sao? Người kia không chỉ là bằng hữu của ta, cũng là đệ tử của đấu thần học viện.

Đỗ Trần xoay người cảm tức nhìn lão Bowen.

Bowen nhún vai:

- Bằng hữu của ngươi trước khi tiến vào đấu thần đảo có thân phận gì, ngươi so với ta còn rõ hơn! Đấu thần đảo siêu thoát các nước, nhưng cũng không được can thiệp vào nội chính các nước! Hừ, quý cử này do các phong hào đấu thần của các tộc sau Văn Thần thì đại định ra, Ziege là đạo sư của ngươi, hẳn có tính tình thế nào ngươi còn không rõ sao? Chẳng lẽ ngươi cho rằng lão ngoan cố kia sẽ phản lại công ước của đấu thần sao?

Hắn bĩu môi:

- Bất quá, nếu tiểu tử kia có thể chạy tới hải vực của đấu thần đảo còn có thể có một con đường sống, bởi vì khi đó thân phận của hắn sẽ là đệ tử của Ziege, Ziege sẽ không mặc kệ ngồi nhìn đâu.

- Chỉ cần tiến vào hải vực đấu thần đảo Ziege viện trưởng sẽ nhúng tay phải không?

- Rất dễ dàng! Brook chúng ta đi.

Kim quang hiện ra, Đỗ Trần bay về phía hải vực vừa đi ngang qua.

Nhìn Đỗ Trần rời đi, lão Bowen ngáp một cái, lại nằm xuống, bất quá hắn lập tức bị Anne kéo dậy:

- Bowen tiên sinh, tới cùng xảy ra chuyện gì? Ngài mau nói cho ta biết.

Lão Bowen xoay tay chỉ chỉ ngoài khơi, nói:

- Không nghĩ tới Francis tên tiểu ngu ngốc này còn giảng nghĩa khí... ha ha, thấy cái cờ kia chứ?

- Thấy rồi, một đầu sư tử màu tím...a

Anne nhanh chóng nghĩ tới cái gì đó, vội la lên: "Tam đại lục chỉ có hai quốc gia dùng cờ sư tử, mà sư tử tím, là dấu hiệu của hoàng thất đế quốc Renault! Vậy người bị hải tộc công kích là ...

Lão Bowen muốn nằm xuống, không kiên nhẫn tiếp lời:

- Người của hoàng thất Renault đế quốc đơn bạc, thực tế có thể sử dụng cờ này chỉ có hai người! Một là sư tâm vương Alonso, người kia là... vương tử kế thừa nhân duy nhất Arthur.

- Là bạn tốt Arthur của Francis sao?

Anne vội la lên:

- Nơi này là biển rộng, Francis sao có thể cùng hải tộc giao chiến?

Nàng xoay người tới bên thành thuyền, muốn đi giúp Đỗ Trần, nhưng nàng dù sao cũng chỉ là tam cấp đấu sĩ, chỉ có thể lơ lửng, còn không đủ để tự do bay lượn.

Không chút do dự, Anne bỏ trường bào trên người xuống, chỉ còn lại nhuyễn giáp đấu sĩ nội y.

Hải tộc băng vào biển rộng mệnh mang, để cho loài người mạnh mẽ trên đại lục không thể tranh được, cũng cơ hồ không để lại thể diện cho loài người. Nhưng băng vào tên tuổi của gia tộc mình, bọn họ có thể cho chút thể diện chứ?

Anne thâm nghĩ trong lòng, sẽ nhảy vào trong biển, bơi đi.

Bowen nắm lấy cánh tay Anne:

- Nha đầu ngốc, gấp cái gì?

Nhe hàm răng vàng ra cười cười với Anne đang hết sức lo lắng:

- Hải tộc mấy năm nay dựa vào địa lợi hoành hành, thật là ai cũng không dám trêu vào... Ha ha, lão đồ quý, đừng về nữa, có đại náo nhiệt để xem kia.

Đỗ Trần cước đạp Liên Hoa bay nhanh tới, Dịch Cốt giống như một đạo khói đen bay bên người, hai người trong chớp lát đã bay tới bầu trời hải vực.

Quần sa loạn vũ còn đang loạn động nước biển, gợn sóng càng lúc càng lớn, tựa hồ, trong quần sa còn có thể thấy được mấy vùng nước màu đỏ, tiếp đó là sa ngư, huyết sắc càng đậm - chúng đang nhăm nháp thì thể từ trung tâm chiến trường trôi ra, mỹ thi thể nhân loại.

Đỗ Trần vừa định thu nhỏ Liên Hoa tiến vào dò xét chiến trường, Dịch Cốt đột nhiên nói:

- Thiếu gia, hải tộc tại quyền hải có lệ, nhất định dùng thủy ngưng quang thuấn bao lại cả chiến trường, phòng ngự nghiêm mật, lực phòng ngự không yếu, không có lộ ra khe hở, Liên Hoa thánh khí của ngài tuy nhỏ, nhưng cũng không có khả năng không để lại dấu vết tránh thoát qua phạm vi thủy ngưng quang thuấn, nếu chuẩn bị cứu người, không bằng từ chính diện trùng sát. Mà chúng ta không giết địch, chỉ cứu người, việc này sẽ dễ dàng hơn nhiều. Quân đội hải tộc trước mặt cũng không có người có khả năng tiếp nhất chiêu của ta, cho dù cứu người, ta cũng có thể nhanh chóng mở một đường máu, che chở thiếu gia bình an triệt ly.

Đỗ Trần sờ sờ cái mũi, cười lạnh:

- Quang minh chính đại sao? Cũng tốt! Vì bớt chút phiền toái sau này, mang cái này vào.

Hắn đeo mặt nạ Bác Bì tặng lên mặt, lại đưa cho Dịch Cốt một chiếc, sau đó đài sen dưới chân nhất thời quang hoa đại thịnh.

- Đứng lại.

Quần sa đột nhiên tách ra, nước biển cũng ngưng lại thành một thanh cự kiếm chém tới "Long long" liên tiếp, một người đẩy lên phiến, cầm có bộ râu dài, lưng mang ngư kỳ của hải tộc đầu thần đứng trên cự kinh rẽ nước đi tới, hấn vung trường kích trong tay lên, quát lớn:

- Hải tộc đang làm việc, nơi này là quyền hải, các hạ xin dừng lại, cho hải tộc một chút thể diện, ngày sau sẽ dễ dàng qua lại hơn.

Ngôn từ mặc dù không kiêu ngạo, nhưng trường kích của hắn lại tập trung vào Đỗ Trần ở xa xa, tựa hồ một lời không hợp liền lập tức động thủ giết người. Thái độ của hắn trong khi hải tộc làm việc đã xem là khách khí rồi - nhưng đã thấy Dịch Cốt đằng đằng sát khí lao tới.

192. Đứa Ngốc

Lấy "Lão thất" ra, theo lễ nghi đầu thần nhân loại tay đưa ngang ngực ôm quyền, Đỗ Trần hòa hoãn hỏi:

- Người bị nhốt có phải là vương tử Renault Arthur.

Hải tộc đầu thần cười lạnh lùng:

- Người bị chúng ta vây khốn dù là ai cũng không có liên hệ tới các hạ, xin mau rời đi, nếu không, thánh khí của hải tộc sẽ không hạ thủ lưu tình.

Đôi mắt hắn lướt qua Đỗ Trần, ngạo nghễ nhìn Dịch Cốt.

Người cho dù thật sự rất cường đại, nhưng giữa biển rộng mênh mang này có thể làm gì chứ? Có thể chiến, chúng ta sẽ tự nhiên giết người tại chỗ, đánh không thắng, chúng ta có thể thối lui vào trong trong biển sâu, người có mạnh, có thể cùng hơn trăm triệu hải tộc tranh phong dưới biển sâu sao? Hừ, mặc dù người có thể bức lui một chi quân đội của chúng ta, nhưng trong khoảnh khắc, hải tộc chúng ta có thể tụ tập lại gấp mười, gấp trăm lần truy sát người! Bằng vào địa lợi này, dù là cự long núi Miguel tới giữa biển rộng, cũng phải thu hồi long uy?

Đỗ Trần không lùi mà tiến, cước đạp Liên Hoa đi tới trước mặt hải tộc đầu thần, vuốt cái mũi mỉm cười:

- Sao? Đường đường là hải tộc mà dám làm không dám chịu sao?

Hải tộc đầu thần lưng mang cờ có thể được chỉ định phong tỏa bên ngoài chiến trường, tự nhiên không phải thẳng ngốc, hắn thâm hiểu được thái độ của Đỗ Trần có khác lạ, giờ kích ngang ngực, âm thanh lạnh lùng:

- Hừ, cho dù ta thừa nhận chúng ta vây khốn vương tử Arthur của Renault thì sao? Sư Tâm vương còn không dám trêu vào hải tộc chúng ta.

Hắn ngửa mặt lên trời cười:

- Ha ha, sư tử chỉ có thể phát uy tại lục địa, trong biển, phải cúi mình dâng đầu cho hải tộc chúng ta! Đánh nhau trên biển rộng, chúng ta sẽ giáo huấn lão sư tử! Ha ha!

Hắn giơ cao trường kích, quần sa phía sau tùy ý vẩy đuôi lớn, nước biển bắn tung tóe, tiếng động liên miên không dứt, trong lúc nhất thời uy thế của hải tộc tăng lên.

Cánh tay của hải tộc đấu thần chậm rãi hạ xuống, trường kích để ngang tập trung vào Đỗ Trần, miệng không nói nữa, chỉ có ánh mắt lạnh lùng như muốn nói! "Thị uy đã đủ, hòa hay chiến, bằng một ý niệm của người mà thôi."

- Nếu thật sự là chuyện của Arthur, vậy là tốt rồi, sớm nói có tốt hơn không.

Đỗ Trần đột nhiên nhún vai, hai tay mở ra, Liên Hoa cũng chậm rãi lui về phía sau.

Hải tộc đấu thần trong lòng nhẹ nhõm, mỉm cười nói:

- Các hạ thức thời, tốt lắm. Ngày sau gặp phải phiền toái trong biển, cứ gọi ta....

Hắn còn chưa dứt lời đột nhiên dài sen của Đỗ Trần vọt tới trước. Kiếm quang chọt lóe, "Thệ tuyết" xuất ra, giống như một băng phiến màu trắng chém vào cổ họng hắn.

- Người muốn chết! Chỉ là đấu sĩ mà dám cùng lục cấp đấu thần tranh phong? Không biết tự lượng sức mình!

Hải tộc đấu thần chọt quát lớn một tiếng, trường kích quét ngang, mũi kích hạ xuống đánh vào cổ tay Đỗ Trần, muốn một chiêu phế bỏ cánh tay cầm kiếm của hắn.

Đài sen khẽ động, Đỗ Trần chuyển thành tránh được trường kích, hai tay biến ảo, Thệ Tuyết kiếm chuyển sang tay trái, hắn nhìn thẳng vào mắt hải tộc đấu thần cười khinh miệt, tay phải trống không đột nhiên nhẹ nhàng điểm về phía hải tộc đấu thần...

Hải tộc đấu thần có chút không để Đỗ Trần trong mắt, hắn một mặt giao thủ, một mặt hét lớn:

- Sa Sí trận ...

Lời còn chưa dứt, kim quang hiện ra, huyết hoa tung bay, phốc! Trong huyết quang, hải tộc đấu thần ngã quỵ, một dòng máu tươi bắn ra từ cổ họng hắn, phún vào không trung như yên hỏa trong đêm.

Trong tiếng âm âm, Đỗ Trần cười lạnh lùng, lão lục bay trở về giữa bàn tay, lão lục có kỹ năng thánh quang cứu người, nhưng cũng có thể xoay tròn như đao phong giết người.

Cổ họng hải tộc đấu thần tuy đứt, nhưng thần trí vẫn còn, hắn nằm trên lưng cự kinh kinh hãi nhìn thấy tất cả, cơ hồ trong nháy mắt ngã xuống, khối đen nổi lên ngoài khơi, hơn trăm quần sa giống như bị một bàn tay vô hình nắm lấy, nhẹ nhàng bóp chặt... xương cốt vỡ vụn, hóa thành một đồng bầy nhầy.

- Người...

Vạn hạnh, khí quản của hải tộc đấu thần cũng không nằm ở cổ họng, lúc này hắn mới giãy dụa nói ra một câu khiếp sợ cuối cùng:

- Người, dám làm địch với hải tộc?

Đỗ Trần thả người giết vào hạch tâm chiến trường, nghe vậy lạnh lùng bỏ lại một câu:

- Hải tộc là cái gì? Dám động tới huynh đệ của lão tử, cho dù là thần, ta cũng giết không tha.

Vượt qua hải quyển bên ngoài, Đỗ Trần nhân hoa hợp nhất, hóa thành một đoàn quang hoa lao thẳng vào hạch tâm, chỉ nghe tiếng sóng biển phía trước không ngừng vang tới, càng tới hạch tâm, huyết sắc trong biển càng dày đặc.

Mà lúc này huyết sắc lẫn trong nước biển, một tầng quang hoa úy lam bao phủ sa trường phương viên ngàn thước, ngẫu nhiên có thi thể bay ngang qua rơi xuống nước, còn có phát ra tiếng "Ùm ùm", đạo đạo huyết quang hung mãnh bay lên, lập tức khí thể tan hết, chảy xuống theo quang bích.

Đây là thủy ngưng quang của hải tộc, khiến cho Liên Hoa của Đỗ Trần vô luận lớn nhỏ cũng không thể luôn qua mà không chạm vào thủy ngưng quang thuần.

Dịch Cốt nhìn chằm chằm vào quang thuần, giết tới quân đội hải tộc, cười lạnh:

Hải tộc lần này thật sự là bỏ ra vốn lớn, cũng vận dụng bát cấp thánh khí quang thuần thánh hình bao phủ chiến trường, bất quá, bát cấp thì sao? Nói xong, cổ tay hắn hiện ra hắc quang, hàn quang cũng nổi lên, tiếp đó nhẹ nhàng gơ tay, thiết câu như trắng rằm tiêm nhiễm vô số oan hồn bắn ra một luồng hắc quang, giống như lợi tiễn xuyên giấy, dễ dàng xé rách tầng quang thuần.

Theo miệng vết rách bị xé mở, Đỗ Trần lắc mình bay vào, Dịch Cốt đi theo dặn dò:

- Thiếu giờ giờ phút nay chỉ có thể địch nổi lực cấp đầu thần, nếu gặp cường địch, toàn lực né tránh là tốt rồi, còn lại giao cho ta.

Chiến trường lấp lánh, có hai ba mươi nhân loại đang bị hải tộc vây công ở giữa, bọn họ chân đạp trên băng phiến, khó khăn ứng phó hải tộc tấn công, cơ hồ mỗi người đều mang thương tích, nhưng bọn hắn lại gắt gao thủ hộ bên một thiếu niên tóc vàng, có vài người vì thương thế hoặc chịu tập kích mà rơi vào trong nước, nước biển nổi lên một mảng máu, tiếp đó, có binh lính hải tộc phiêu phù trong nước, thu thập thi thể mang ra xa khỏi quân trận, quang thuần dường như có linh tính, căn bản không ngăn trở thi thể này, tùy ý bị quăng ra, biến thành thức ăn cho hải tộc.

Lúc này một đội công binh đang muốn triệt thoái khỏi chiến trường, bọn họ đã lấy đi tất cả mảnh vỡ của thuyền đắm, có thể thành công lui đi.

Ngoại trừ hai đội công binh ở ngoài, trong phương viên ngàn thước của sa trường bày ra quân trận của hải tộc, trong đó phần lớn là sa tộc, chương tộc, mãng tộc là những chủng tộc cường mãnh trong hải dương, mặt khác có một vài chủng tộc hình thù kỳ quái, Đỗ Trần không có nhận biết. Nhưng mặc kệ hải tộc quân đội này đến từ các chủng tộc nào đều đẳng đẳng sát khí, quân kỷ nghiêm minh, di chuyển nhịp nhàng, không chút hỗn loạn tấn công vào đầu thần nhân loại bị vây ở giữa.

Đây chỉ là thực lực trên mặt nước, thấy trong nước biển không ngừng có cột nước bắn lên. Nhìn công kích băng phiến dưới chân đầu thần nhân loại là có thể biết, trong đại dương mệnh mông chẳng biết ẩn nấp bao nhiêu sát thủ của hải tộc.

Ngay khi Đỗ Trần đang đánh giá chiến trường, bên người Arthur lại có hai vị đầu thần rơi vào trong nước biển, rốt cục không có nổi lên...

- Arthur.

Đỗ Trần lớn tiếng hô, lập tức vọt tới.

Arthur hẳn là nghe ra thanh âm của Đỗ Trần, lại không biết vì sao không có trả lời, trong quân trận của hải tộc ngoài một sa tộc đầu thần mặt hổ sẫm đã phát hiện tình huống có chút bất thường, hắn nhoáng lên trường đao dài hơn một thân người trong tay, quát lớn:

- Có cao thủ của địch quân tham chiến! Truyền lệnh, kinh mã độc trận chặn lại.

Theo mệnh lệnh của hắn. mặt nước dưới chân Đỗ Trần gợn sóng, tiếp đó, từng luồng chất lỏng xanh biếc từ trong đại dương sâu thẳm bắn lên, một luồng nước xanh đều tựa hồ gặp khắc tinh, tựa như lưu tinh rời tay, mạnh mẽ hướng Đỗ Trần cùng Dịch Cốt.

- Dừng độc dịch công kích sao? Chút tài mọn.

Đỗ Trần cười lạnh lùng, "lão tử" ẩn hình liên thuần thuận tay ném ra, phốc! Phốc! Phốc! Một tiếng chấn lui một luồng chất lỏng, độc dịch này tựa hồ gặp khắc tinh, chẳng những bị ẩn hình hộ thuần chặn lại mà còn ác độc thay đổi hướng, thậm chí phát ra thanh âm "xèo xèo" biến mất trong không trung.

Độc, cũng giống như vong linh, đều thuộc phản thực vật hệ đầu khí! Đều bị Đỗ Trần khắc chế.

Mắt thấy Đỗ Trần dễ dàng phá giải độc trận lại tiến tới gần bọn Arthur chỉ còn mười thước, hải tộc tướng quân nộ tức giận hô lớn, quát to:

- Phân binh! Đệ tam đại đội, đệ tứ đại đội, chặn bọn họ lại cho ta.

Từ trên cao nhìn lại, hai đội hổ sa thay đổi chiến hướng, tuần tự xếp hàng thành trận, cùng hai cự mãng chia làm hai cánh, một tấn công Đỗ Trần, một tấn công Dịch Cốt.

- Dịch Cốt, cầm vương.

Đỗ Trần sau khi hét lớn, kim mang xạ ra, Liên Hoa như côn trùng nhỏ, bay vòng quanh hổ sa, cự mãng, Dịch Cốt lại biến thành bóng đen lao lên, đao phiến trực tiếp lao qua thân thể "cự mãng", nhanh chóng bay về phía tướng lĩnh hải tộc.

Trên đường bay tới, người cản đường phải chết! Từng luồng huyết quang bay ra, Dịch Cốt đã tới gần tướng lĩnh hải tộc.

- Là cứu cấp đầu thần sao? Ling Ha, thần sủng của ta, chặn hấn lại.

Mấy trăm hải tộc chiến sĩ trong trận không thể cản nửa bước chân của Dịch Cốt, hải tộc tướng lĩnh cả kinh thất sắc, trường đao vung lên, một tiểu kinh ngư hổ sa từ trong nước nhảy lên, mở rộng miệng, chủ nhân nó cũng huy vũ trường đao, hướng Dịch Cốt lao tới.

Bản thân là bát cấp đầu thần đỉnh phong, thần sủng cũng là bát cấp dị thú đỉnh phong, thánh khí mình lại càng là chí bảo thể gian hiếm có! Bằng vào thể này, sao không thể ngăn cản một người không mang theo thần sủng chứ, cứu cấp đầu thần mang theo thánh khí bình thường có thể tiếp được mấy chiêu?

Ở phía bên kia, Đỗ Trần thu nhỏ Liên Hoa, nhưng sự thật, trước mặt quân đội tinh duệ, trước mặt cao thủ chính thức, thể tích nhỏ chiếm được tiện nghi quá lớn.

Một đội hổ sa không làm gì được một Đỗ Trần đã thu nhỏ, đột nhiên tụ tập lại một chỗ, cùng "cự mãng" ra chiêu, một đám hơi nước tụ tập trên đỉnh đầu, "bùng" một cái bay lên trời - phạm vi sát thương rất lớn.

Liên Hoa Bảo Giám mặc dù cản phía trước nhưng lực chấn động mạnh khiến Đỗ Trần đau rần, một búng máu suýt nữa phun ra.

Nhưng đây mới chỉ là bắt đầu, luồng hơi nước làm chấn động Liên Hoa thuần vẫn không giảm bớt, liên tục ép vào tám chấn khiến Đỗ Trần dần dần lui về phía sau, suýt chút không khống chế được Liên Hoa dưới chân.

- Thánh quang.

Đỗ Trần khốn khổ chống đỡ, lão lực dán trên lưng tản mát ra vàng sáng màu vàng, nhanh chóng chữa trị nội phủ bị thương tổn của Đỗ Trần.

Mẹ nó, đây mới là chính thức chiến đấu sao? Trước kia mình mặc dù trải qua vài lần đại chiến, nhưng ít khi chính thức đối diện nghênh địch, cho tới hôm nay mới tính là chính thức hiểu cái gì là chiến tranh, cái gì là giết chóc.

Đây chỉ là một đội quân chính quy của hải tộc, bất quá trăm đầu hổ sa, tổng hợp thực lực nhiều nhất chỉ là lục cấp đỉnh phong mà thôi! Nếu thiên quân vạn mã đánh tới... Đỗ Trần không dám tưởng tượng.

- Trùng kích mãnh liệt.

Trong hổ sa chiến đội có người rống lớn lên một tiếng, tiếp đó luồng hơi nước đang liên tục áp bách tám chấn của Đỗ Trần trên đại phạm vi cũng bắt đầu chấn động, sau mỗi lần chấn động, Liên Hoa tám chấn liền lùi một bước, hơn nữa luồng hơi nước càng lúc càng mạnh, vây lấy Đỗ Trần.

Mẹ nó, Dịch Cốt người nhanh một chút a.

Đỗ Trần trong lòng hô lớn, trong lúc này thì, thanh âm lão hòa thượng tụng kinh trong đầu hấn rõ ràng hơn:

- Nhất hoa nhất thế giới... thăng ngọc, ném "Lão thất" ra.

Đỗ Trần cả kinh, nhưng hấn không kịp ngẫm nghĩ cái gì. Liên Hoa nội kinh phối hợp lực lượng nguyên thần điên cuồng quán chú vào lão thất đang dán trên cổ tay - tựa như tiểu kính tử gù đó.

Đột nhiên, lão thất ly thể bay ra, càng lúc càng lớn, cuối cùng giống như một vách tường trăm thước chắn phía sau Đỗ Trần, tiếp đó, tấm chắn lớn tấn về phía trước, xuyên qua Đỗ Trần, xuyên qua Liên Hoa hộ thuẫn, độc thân đón nhận hơi nước chấn động do hổ sa chiến đội phát ra...

Hơi nước tự nhiên không chút lưu tình "cắn nuốt" lão thất, nhưng từng đoàn hơi nước sau khi lao vào "lão thất" lập tức đổi hướng, mặc kệ địch bạn, loạn xạ ra xung quanh. Quân trận hải tộc không hề phòng bị bị đoàn hơi nước loạn xạ đánh phải, vốn quân trận chính tề xuất hiện hỗn loạn không nhỏ.

- Mẹ nó, đệ tam đại đội san hô sao vậy? Sao lại công kích chúng ta?

Có kẻ lớn tiếng mắng, mà đầu lĩnh của hổ sa chiến trận cũng mộng rồi.

- Đáng chết, ta sớm nghĩ, kính tử... không mẹ nó dùng làm phản quang kính? Chẳng lẽ "Tường thủy tinh", công kích "Tường thủy tinh" giống như công kích chính mình, hết thấy lực công kích đều dội trở lại trên người? Quá sung sướng.

Đỗ Trần cười hắc hắc, "lão lục" xoay tròn bay vọt ra ngoài, thừa dịp hổ sa chiến đội rối loạn thu lấy tính mạng đối thủ.

Phía bên kia, Dịch Cốt thấy Đỗ Trần đang nguy khốn, không dám lưu tình, đấu khí cửu cấp đỉnh phong điên cuồng phát ra, muốn nhất chiêu khắc địch.

Bất cập sa ngư dị thú vọt lên trước mặt, miệng lớn vẫn mở ra, Dịch Cốt quét ngang thiết câu, sa ngư bị chém làm đôi. Trong huyết quang, thân thể Dịch Cốt gập mạnh lại, theo tư thái không hợp với lẽ thường đó phóng ra, đánh tới hải tộc tướng lĩnh, sau đó tay hấn phát lên, nắm lấy cánh tay phải của hải tộc tướng lĩnh, đột nhiên phát lực, "Rắc" một tiếng vang lên, cánh tay trắng kiện liền bị bẻ gãy xương.

- A a a!

Hải tộc tướng lĩnh kêu lên thảm thiết, trong lúc này, Dịch Cốt một tay nắm trường đao thánh khí, một tay cầm thiết câu kê lên cổ hải tộc tướng lĩnh, quát lạnh:

- Đều dừng tay lại cho ta.

Thuận lợi ngoài dự đoán của mọi người, chiến tranh khí giới của hải tộc đồng thời thu lại, tiếng chém giết trên chiến trường nhỏ đi rất nhiều, chỉ có một vài binh lính hải tộc còn đang nghi hoặc, một vài đội chiến sĩ chậm rãi thu lại quân trận, bất quá từ trên cao nhìn xuống, khắp hải vực đã hoàn toàn khôi phục bình lặng.

Xa xa, Đỗ Trần thở phào nhẹ nhõm, thu hồi tất cả Liên Hoa pháp bảo, lắc mình tới bên Dịch Cốt.

Hải tộc tướng lĩnh bị Dịch Cốt áp giải lên Liên Hoa thánh khí, hấn sớm đã qua giai đoạn hoảng sợ, lạnh lùng nhìn chằm chằm Dịch Cốt:

- Vừa rồi một chiêu của ngươi, là cảnh giới tự nhiên nguyên hồn sao?

Dịch Cốt cười ngạo nghễ, không có trả lời, nhưng đáp án không nói cũng đã hiểu.

- Có thể giữa quân trận của ta đánh giết không gặp trở ngại, sanh cầm ta - bất cấp đỉnh phong, ít nhất cũng phải là cảnh giới tự nhiên nguyên hồn mới làm được. tốt, thua trong tay ngươi, ta Goethe tâm phục khẩu phục.

Goethe lạnh lùng nhìn thể cục trên chiến trường, lại hỏi:

- Phong hào của các hạ là gì?

Sắc mặt Dịch Cốt đột nhiên tối sầm lại, nhưng hấn mang mặt nạ nên không có bị ai nhìn thấy:

- Ta không có phong hào.

Goethe cười dài, không đặt sinh tử của mình trong lòng, vẫn trào phúng nói:

- Các hạ đối gạt người, đương kim tam đại lục có thể song hồn hợp nhất, tu luyện xuất tự nhiên nguyên hồn có thể đếm được, hôm nay không thể so với Văn Thân anh hùng thời đại, có tự nhiên nguyên hồn liệu có mấy người chứ! Ziege là như thế! Các hạ... hừ, đã có can đảm lao vào giữa thiên quân vạn mã cứu người, vì sao không dám nói ra phong hào của ngươi. a.

Dịch Cốt tăng lực trên tay, cắt đứt một tầng da trên cổ hần, máu tươi chảy ra.

Nhưng Goethe vẫn nói:

- Ta Goethe mặc dù thực lực không bằng, nhưng ánh mắt tuyệt không nhìn lầm, các người đã tới cảnh giới tự nhiên nguyên hồn... thậm chí cao hơn! Chẳng lẽ người là...

Hần trước mắt sáng ngời, cười nói:

- Ta Goethe có đức hạnh thế nào, mà cũng được thấy... các hạ là vị nào trong vạn lưu ngũ tuyệt phong?

- Hần là một trong vạn lưu ngũ tuyệt phong danh chấn thiên hạ sao?

Nhất thời có mấy vị hải tộc đấu thần chuẩn bị tiến lên cứu viện thần sắc thay đổi, bọn họ ngũ cấp còn chưa tới, mà vị đấu thần trẻ tuổi này cũng còn chưa phản ứng.

- Bớt nói nhảm.

Dịch Cốt có vài phần không cam lòng quát:

- Hải tộc tọa trấn biển khơi, cũng biết vạn lưu ngũ tuyệt phong sao? Hừ, đại địa không người nào biết, sao người lại biết?

Goethe bị Dịch Cốt nói đỏ cả mặt, trong lúc này, Đỗ Trần thôi động Liên Hoa tới phía trên bọn người Arthur, Đỗ Trần cúi đầu nhìn, Arthur không biết hôn mê từ lúc nào, bên người hần còn bốn hoàng kim giáp sĩ bảo vệ, mà các đấu thần bên ngoài ai cũng mang thương tích, sợ rằng mình tới chậm một chút, bọn họ sẽ không chống đỡ nổi nữa.

Arthur hôn mê, Leonardo cũng không có hộ vệ ở đây, trong các đấu thần tự nhiên không ai biết Đỗ Trần, càng không có khả năng từ thân hình Đỗ Trần mang mặt nạ mà phán đoán ra, đến tột cùng là ai cứu bọn họ.

Bất quá người trước mặt mạo hiểm cứu vương tử, lại mạnh mẽ vô cùng, tới bên người bọn họ tự nhiên so với hải tộc vậy công còn mạnh hơn gấp trăm lần, bởi vậy, các đấu thần này mang theo Arthur tiến lên Liên Hoa.

Trong bốn vị kim giáp đấu thần một người đi ra, ôm quyền nói:

- Đa tạ các hạ cứu giúp, Renault Alonso bệ hạ ngày khác nhất định sẽ tương báo.

Đỗ Trần khoát tay:

- Arthur thế nào?

- Vương tử bị đánh trúng một đòn nên đã ngất đi, nhưng cũng không đáng lo.

- Vậy tốt rồi, người vết thương nhẹ thì chiếu cố Arthur! Trọng thương thì lại gần hộ tâm kính của ta dưỡng thương.

Đỗ Trần trở tay đặt Thệ Tuyết kiếm lên cổ Goethe, mỉm cười nói:

- Phiên toái vị tướng quân này đưa chúng ta tới hải vực của đấu thần đảo.

Goethe liếc mắt nhìn Đỗ Trần:

- Thánh khí của người rất quái lạ, nhưng rất thú vị.

Đỗ Trần cười cười, thanh trường kiếm tiến lên ba phân:

- Sao? Nhớ kỹ hình dáng thánh khí của ta rồi chứ, sau này tìm ta báo thù sao? A! Nghe ta nói đây, ta không muốn cắt đứt yết hầu vị tướng quân này, các người mở đường.

Hần nhẹ nhàng cắt mấy sợi râu mép của Goethe:

- Chúng ta đi! Nếu thủ hạ của người không thu hồi quang thuẫn... ta chém tay trái của người, nếu bọn họ cản đường, ta chém đùi phải của người...

Liên Hoa mang theo mọi người chậm rãi bay ra khỏi phiến hải vực, thủy ngưng quang thuần tán đi, hải tộc quân trận cũng giãn ra một đường, nhưng đều đi theo Đỗ Trần.

Đỗ Trần cũng không có lệnh cho Goethe không được đi theo, bởi vì điều này vô nghĩa, giữa mệnh mang biển rộng, bất luận ở nơi nào đều đặt dưới sự giám thị của hải tộc, cho dù trước mắt quân đội hải tộc này có tản ra, nhưng trong biển nhất định còn ẩn nấp nhiều quân đội hơn.

Bay ra khỏi vòng vây, Đỗ Trần đẩy nhanh tốc độ, Liên Hoa như điện quang bắn về phía hải vực đầu thần đảo.

Bề ngoài chỉ có vài vị tướng lĩnh hải tộc đi theo, nhưng từ sóng biển cho thấy, trong đại dương chẳng biết đã tụ tập bao nhiêu đại quân của hải tộc. Hơn nữa thỉnh thoảng, một hai phi điều cũng bay xẹt qua bầu trời, trong tiếng "Dát dát", hải điều bay quanh vô cùng cổ quái - đừng tưởng rằng hải tộc không có biện pháp đối phó với đối thủ trên không, hải tộc trong đầu thần thể giới cũng có cánh dài, cũng có thể chiến đấu trên trời, hơn nữa cao cấp đầu thần của hải tộc cũng có thể bay.

Cho đến giờ phút này, bay lên cao, đào tẩu bằng đường không không có ý nghĩa gì nữa.

Trăm dặm hải trình, với tốc độ của Liên Hoa cũng phải mất nửa giờ, Đỗ Trần một mặt điều khiển Liên Hoa, một mặt hỏi Goethe:

- Tướng quân, ta nghĩ người sẽ thích thú nói cho ta biết, hải tộc các người sao lại tập kích vương tử Renault? A a, vì tay phải của người.

Goethe lại rất sáng khoái, khiến cho Đỗ Trần có vài phần hâm mộ:

- Có người trả khoản tiền lớn cho chúng ta, giá rất cao để cho phụ vương chúng ta không cách nào cự tuyệt, cho nên ta tranh thủ làm nhiệm vụ này! Bất quá ta tuyệt sẽ không lộ ra thân phận người mua, cho dù là giết ta cũng không nói.

Hắn ngừng đầu ngựa cổ, giơ cổ họng ra trước trường kiếm của Đỗ Trần.

- Phụ vương người? Nguyên lai người là một vị vương tử của hải tộc! Ta thật không ngờ lại bắt được một đại ngư a.

Đỗ Trần nhìn tình hình ngoài khơi, cười nói:

- Nơi này là vùng biển Jin Pal, vậy người là con trai thứ mấy của Jin Pal vương?

Goethe khinh thường bĩu môi:

- Jin Pal bất quá là một gia thần của ta! Hừ, ta là tiểu nhi tử Goethe của đại tam giác hải vương, Phailo!

Đỗ Trần sờ sờ cái mũi, Goethe đâu phải là đại ngư, quả thực là kinh ngư a! Tam đại lục tách ra tứ hải, bộ phận trung ương là đại tam giác hải vực, có thể nói cha của vương tử Goethe nằm trong tay một phần tư hải tộc, thậm chí còn nhiều hơn.

Lại nghĩ, Đỗ Trần đột nhiên phát hiện Goethe này có chút thông minh, cao cấp nhân vật bị bất thường sợ nhất là thổ phỉ biết thân phận của mình, như vậy vô luận cứu hay chuộc cũng đều khó khăn và cao hơn rất nhiều. Nhưng Goethe lại nói rõ thân phận của mình, ý tứ chính thức chỉ sợ là ám chỉ mình - lão cha của tù binh của người, nằm trong tay một phần tư hải tộc trong thiên hạ, dưới trướng có trăm vạn đại quân, cùng các nước đứng đầu tam đại lục có chút giao tình! Cho nên, muốn giá nào tùy ý, hải tộc chúng ta không thiếu châu báu ngọc ngà, nhưng ngày sau muốn không chịu trả thù thảm thiết, người tốt nhất đừng giết ta.

Kế tiếp, người này hẳn sẽ nói, chỉ cần người thả ta, ta nguyện ý chỉ cho các người bao nhiêu tiền chuộc cũng được, hơn nữa sẽ không truy cứu chuyện này...

Đỗ Trần cười cười.

Goethe báo ra thân phận chính thức của mình mà sau đó không hề đáp lại Đỗ Trần, ngược lại cảm thấy hứng thú với Dịch Cốt, có lẽ hẳn cho rằng thực lực của Dịch Cốt mới là chủ đạo trong hành động cứu người lần này! Bất quá hẳn nói thật sự theo suy đoán của Đỗ Trần:

- Các hạ, ta đã rơi vào trong tay người, mua bán dâm chắc phải làm đúng không, không bằng người nói cho ta biết phong hào của người, chúng ta kết làm bằng hữu! Ta với thân phận là vương tử của hải tộc tại đại tam giác phát hạ lời thề đầu thần, tuyệt không truy cứu chuyện hôm nay.

Dịch Cốt trong lòng phiền muộn, lạnh lùng nói:

- Ta đã nói rồi, ta quả thật không có phong hào, tiểu tử, người bớt nói nhảm. Đừng ép ta giết người.

Goethe không thuận theo mà tiếp tục hỏi tới:

- Bằng vào thực lực của ngài, phải là phong hào đầu thần vang danh khắp thiên hạ, sao không dám báo danh chứ? Tốt, người nếu còn chưa tin ta, ta bây giờ với danh nghĩa của tổ tiên hải tộc thề, chỉ cần ngài nói cho ta biết danh hào của ngài, hơn nữa thả ta ra, ta chẳng những không truy cứu chuyện hôm nay, sau này đại tam giác hải vực có thể cung phụng ngài là thượng khách.

Nói xong, hẳn thật sự phát hạ lời thề ác độc, hơn nữa lời thề đầu thần không giống với lời thề kiếp trước của Đỗ Trần - thề thối không kém bao nhiêu, ở nơi này, bội ước lời thề đầu thần, vậy hẳn đã phản bội con đường đầu thần, cũng sẽ bị thiên hạ thóa mạ.

Phát hạ xong lời thề, Goethe cười hỏi:

- Ngài đã yên tâm chưa? Có thể nói cho ta biết danh hào của ngài không?

Đỗ Trần trong lòng đột nhiên nổi lên một cảm giác là lạ, Goethe nói hình như ngoài dự tưởng của hắn, theo Đỗ Trần nghĩ dưới loại tình huống này, Goethe đầu tiên phải bảo trụ tính mạng của mình, hẳn đã nói lên ý này. Nhưng kế tiếp, Goethe sao lại hỏi phong hào của Dịch Cốt?

Người hỏi tới thân phận của bọn bắt cóc... tiểu tử này có chút không muốn sống sao, mạng nhỏ của mình đang nằm trong tay bọn bắt cóc a.

Đỗ Trần đánh giá Goethe, thầm nói, hẳn nhìn không giống thằng ngu a?

Nhưng Goethe lại nói:

- Phong hào đầu thần các hạ, người xem, ta đã thề rồi, ngài không chịu nói phong hào của ngài sao?

Dịch Cốt bị hắn hỏi tới tức giận, hẳn cả đời phải ẩn trong bóng tối, không được làm thánh đồ quang minh, mặc dù thực lực sớm có thể lấy được phong hào, nhưng thân phận lại không cho phép hắn tham gia tứ phong đại điển của thánh giáo.

Không có phong hào, không có sự tôn trọng của người đời! Đây là bi ai của cửu cấp đầu thần đỉnh phong ẩn thân trong bóng tối, mà Goethe lại không ngừng dùng điểm này kích thích Dịch Cốt, sao không khiến hắn phát hỏa?

Dịch Cốt mãnh mẽ nắm lấy tay trái của Dịch Cốt, dùng sức bẻ, "Crob" tay trái của Goethe cũng bị bẻ gãy.

Nhưng Goethe vẫn cắn răng, vẫn nói:

- Muốn trở thành phong hào đầu thần, phải chịu được khổ! Phong hào đầu thần các hạ, chiêu thức vừa rồi của ngài có thể truyền thụ cho ta không? Ta dùng một nghìn khóa trân châu đổi lại, ngài xem được không?

Hắn thấy lửa giận trong mắt Dịch Cốt càng thịnh, vội hỏi:

- Một ngàn khóa trân châu không đủ? Ta còn có nữa! Trai tộc trong thủ hạ chúng ta sản xuất châu, ngài muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Một lời này, Dịch Cốt cùng Đỗ Trần có chút sững sờ, Dịch Cốt khóc cười không được, tiểu tử này có đúng là đầu óc có chuyện? Hắn đến mạng nhỏ của chính mình còn không được bảo đảm, sao lại cùng bọn bắt cóc đàm phán sinh ý? Còn muốn học bí kỹ của bọn bắt cóc?

Mà Đỗ Trần đột nhiên có chút linh ngộ tâm tính của Goethe, tiểu vương tử này hẳn là chưa hiểu rõ đời, đơn thuần tưởng rằng cha mình cùng tài phú có thể bảo trụ mạng nhỏ của mình! Mà hắn sùng bái cường giả... dụng lời kiếp trước mà nói, chính là một truy tinh tộc siêu cấp điên cuồng.

Goethe cười hề hề:

- Ngài không lừa được ta đâu, ngài nhất định là một trong vạn lưu ngũ tuyệt phong... nói cho ta biết được không?

Đỗ Trần bị hấn hạch hỏi có chút sợ hãi, hướng chi Dịch Cốt? Thiết câu tiến tới, Dịch Cốt vừa muốn giáo huấn hấn một chút, đột nhiên nhìn về phương hướng đầu thần đảo, lạnh nhạt nói:

- Người không phải muốn gặp ngũ đại tuyệt đỉnh đầu thần đương thời sao? Sẽ có một, bất quá...

Khéo miệng hấn hiện lên một nụ cười lạnh:

- Sát khí thật mạnh, hấn hấn là tới giết người, Goethe.

193. Vạn Lưu Ngũ Tuyệt Phong

Phản ứng của Goethe chứng minh cho phán đoán của Đỗ Trần - hấn đầu tiên là cả kinh, tiếp đó nói:

- Không, phụ vương ta sẽ vì ta chi một lượng tiền chuộc hoặc lượng lớn tài bảo, tuyệt đối có thể chuộc được tính mạng của ta.

Hấn nhìn phương xa:

- Một trong vạn lưu ngũ tuyệt phong sao? Ha ha, ta thật sự có thể nhìn thấy một trong năm vị đầu thần cực mạnh đương thời!

Hình dáng hưng phấn của hấn khiến Đỗ Trần buồn cười lại tò mò, vừa rồi khi giao chiến, Goethe mặc dù không xứng chỉ huy hung tăng giáp binh, nhưng coi như là một tướng quân hợp cách. Lúc ấy Đỗ Trần còn tưởng rằng hấn là một tướng hải tộc cửu kinh sa trường, mà nhân loại rất khó tự khuôn mặt hải tộc mà nhân ra tuổi tác. Nhưng bây giờ...

Khiến Đỗ Trần tò mò là, năm vị vạn lưu ngũ tuyệt phong tới cùng là năm vị đầu thần nào? Phải biết rằng trong đầu thần thế giới thì phong hào đầu thần là chỉ cao vô thượng, vậy tùy tiện tụ tập mấy con a miều a cầu cùng một chỗ, đều dám học theo phong hào đầu thần, tự mình lấy một cái phong hào như là "Lăng tiêu ngũ phong tương" phách hoàng tam thánh chiến" "Lôi đình thủ"...

Loại tràng cảnh này, Đỗ Trần chính thức nhớ kỹ phong hào chỉ có một, đó là tam đại lục công nhận là một đầu thần có tốc độ tấn cấp nhanh nhất trong lịch sử, Chalerman! Tinh không hạ đệ nhất đầu thần, Chalerman.

Sở dĩ nhớ kỹ hấn, là bởi vì tốc độ tấn cấp của Đỗ Trần trong lịch sử học viện đứng thứ hai! Dựa vào Liên Hoa pháp bảo, cận hồ lấy được danh đệ nhị, khiến cho Đỗ Trần không thể không nhớ kỹ, ba trăm năm trước, học trưởng ngút trời kỳ tài.

Bất quá Đỗ Trần thâm nghĩ, mới vừa rồi Dịch Cốt chính miệng thừa nhận năm vị đầu thần cực mạnh đương thời, vậy nhất định không sai rồi! Hấn nhìn biển xa ở phương bắc, trong lòng cũng tràn ngập chờ mong.

Gió biển nổi lên, sắc trời phương bắc hốt nhiên tối đi, cuồng phong chợt hiện, mây đen cuộn cuộn tụ lại, một thân ảnh như hắc long phá hải bay nhanh tới, trên đường bay tới, những trận gió xuất ra từ thân hình hấn như cự kiếm bổ ra ngoài khơi, lưu lại một đạo thủy ngân thật dài...

Người chưa tới, áp lực mạnh mẽ khiến cho Đỗ Trần hít thở có chút dồn dập, chờ khi bóng người tới gần, Đỗ Trần nhìn lại, y phục thủy thủ rách nát, tóc rối bù xù, khuôn mặt đen đúa nhiều ngày không rửa, còn có một đôi hằm rộng, cùng là...

- Mẹ nó, hình như không có chuyện của ta? Thật là một chuyến đi công cốc.

Roland.

Hấn cho tay vào ngực gãi gãi. nhìn tình hình trên Liên Hoa nói thầm:

- Uy, người mặc quần áo đen kia.

Hấn chỉ Dịch Cốt:

- Người là vị ấy? Thân hình cùng khí tức nhìn qua có chút quen mắt.

Dịch Cốt cười hai tiếng, tự nhiên không muốn nhắc tới chuyện trên Thiên Vương sơn, người Roland uy phong bát diện hiên ngang đại chiến vong linh Phillip, cuối cùng bị thiếu gia dọa chạy, mà ta hôn mê trên mặt đất, được thiếu gia bắt về.

Roland hỏi một câu mà Dịch Cốt không trả lời, cũng không hỏi nữa, nhìn chăm chăm ngoài khơi quát:

- Có học viên nói cho ta biết, tại phương nam của đầu thần đảo, vùng biển Jin Pal có mấy hải tộc làm loạn, bắt quá Ziege lão ngoan cố đáng chết lại thấy chết không cứu.. ai làm, đứng ra cho ta.

Goethe còn bị Dịch Cốt áp bách, hẩn nhìn kỹ Roland, trong lòng vô cùng mất mát.

Đây là một trong vạn lưu ngũ tuyệt phong sao? Hình tượng này? Nhưng người trước mắt khí thế cũng không phải giả! Goethe cảm thấy thất vọng, hẩn lại nhìn Dịch Cốt, trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ đây mới là phong thái chính thức của phong hào đầu thần sao?

Kỳ thật thực lực của Roland sau khi phong kiếm vẫn mạnh hơn Dịch Cốt một chút, nhưng Goethe này là bát cấp đầu thần còn không đủ để phân biệt sự khác nhau giữa khí tức của cửu cấp đỉnh phong, hẩn chỉ biết là, Roland cùng Dịch Cốt đều cường đại giống nhau, cao thâm khó lường giống nhau! Nhưng từ hình tượng cùng tư thái, rõ ràng Dịch Cốt hơn một bậc.

Đỗ Trần thay đổi thanh âm:

- Là tiểu vương tử Goethe của hải tộc đại tam giác đem người vây công vương tử Renaut Arthur, bây giờ, chúng ta đã bắt được Goethe, đang chuẩn bị tới đầu thần đảo.

Roland gật gật đầu:

- Ân, vậy không có chuyện của ta nữa. Các người hẩn là đã đàm phán điều kiện?

- Sao lại không có chuyện của người?

Đỗ Trần hiểu rõ tính tình Roland, trực tiếp nói:

- Arthur giao cho người, người của hải tộc cũng giao cho người, phía trước là vùng biển của đầu thần đảo, chúng ta sẽ không phụng bồi nữa.

- Ha ha, người thật là lười biếng.

Roland kinh ngạc nhìn Đỗ Trần một chút, đột nhiên nói:

- Khí tức của người... là người?

Hẩn nghĩ tới đạo thánh quang nọ trên núi Thiên Vương sơn làm hẩn sợ hãi, nhưng Đỗ Trần có ba đóa Liên Hoa có khí tức giống nhau, mà lão tứ đến lão thất lại có khí tức bất đồng với, giờ phút này Đỗ Trần không có xuất ra "lão tứ" dọa sợ Roland trước đây, càng bởi vì vừa mới chiến đấu Liên Hoa nội kinh hao tổn, khí tức Liên Hoa cũng không có cường thịnh, cho nên Roland trong lòng còn có vài phần không khẳng định.

- Chúng ta hình như lần đầu gặp mặt, không phải sao?

Đỗ Trần ý bảo Dịch Cốt giao Goethe cho Roland. Lúc này, nhanh chóng sẽ tiến vào hải vực đầu thần đảo, các đầu thần hộ vệ Arthur cũng thoải mái mang theo Arthur tới bên Roland.

Đỗ Trần cười nói:

- Vậy, chúng ta cáo từ! Bất quá vì miễn đi một chút phiền toái, xin các hạ đáp lời, nếu có hải tộc truy kích chúng ta... a a!

Hẩn liếc mắt nhìn Goethe rồi cùng Dịch Cốt xoay người bay đi.

- Đi thôi, đi thôi, Arthur không có việc gì là được, bắt quân là ai.

Roland phát tay thúc dục.

- Uy! Người chờ một chút!

Hải tộc tiểu vương tử Goethe quay đầu kêu to với Dịch Cốt:

- Các hạ có thể thu ta làm đồ đệ không? Bao nhiêu trân châu đều có thể! Chỉ cần ngài thu...

- Đông!

Roland hung dữ gõ vào đầu Goethe:

- Tiểu tử, ngươi còn muốn bảo trụ cái mạng nhỏ của mình sao.

Hắn lại vỗ đầu mình, nhìn chăm chăm vào thân ảnh Đỗ Trần rời đi:

- Ân, dám chắc không phải bọn hắn, nếu không, ta sớm đã bị con mẹ nó giết chết rồi.

Những lời này lọt vào tai Goethe, tiểu vương tử suy nghĩ, người này có một thân khí thế cường đại, nhưng một chút tin tưởng đều không có, tuyệt đối không thể so với hắc y đầu thần một chiêu khắc chế mình.

Đỗ Trần cùng Dịch Cốt rất nhanh ẩn vào giữa hải vực đầu thần đảo mệnh mông, Arthur cũng dần tỉnh lại:

- Ta còn chưa chết sao? Nguyên lai đã thoát hiểm rồi.

Hắn nhìn cảnh biển chung quanh một chút. vội la lên:

- Đã tới hải vực đầu thần đảo sao? Mau, đưa ta đi tìm Francis đáng chết, ta muốn tìm hắn tính sổ! Ta muốn...

Đỗ Trần vừa tiến vào hải vực đầu thần đảo, thấy hai bên không người lập tức xạ xuống thay đổi quần áo, ngay cả Liên Hoa dưới chân cũng chuyển thành lão lục.

- Hoàn hảo, lúc này đây không ai phát hiện ta làm. Ai nha!

Đỗ Trần thán ra một hơi thích thú nói:

- Còn phải kiếm một cái cơ nói với Demis bọn họ - vừa rồi thấy huynh đệ gặp hiểm cảnh, xúc động quá, không lo lắng chu toàn thật sự là sai lầm! A, Dịch Cốt đợi lát nữa gặp bọn họ ngươi nói lúc chúng ta tới chiến trường, đã có hai vị đầu thần bí cứu Arthur, lúc ấy bọn họ đang bắt người để áp bức hải tộc, hơn nữa truyền âm chúng ta không nên làm loạn... như vậy, Anne bọn họ hẳn sẽ tin, vậy hai người có lẽ là bằng hữu của Sư Tâm vương, đột nhiên gặp nên cứu cháu lão bằng hữu.

Đỗ Trần lại lo lắng một lúc:

- Đáng chết, sau khi trở lại Đầu thần đảo có thể chế tạo không ít hoang thoại. Được rồi, Anne cùng các học sinh còn không biết thực lực chính thức của ngươi, điểm này có lợi. Nhưng người khác nếu biết thực lực của ta, sợ rằng phiền toái cũng rất lớn.

Không cần nói tới người khác, chỉ riêng Ziege biết sự thật về Đỗ Trần, sợ rằng Đỗ Trần sẽ lãng phí không ít nước bọt mới có thể che dấu chuyện của Da Tát giáo hội - bởi vì Ziege biết thành viên Da Tát giáo đã lên vào địa bàn của lão, còn phá hủy vô số quy củ, vậy lão ngoan cố không nổi điên mới là lạ.

Suy nghĩ chu toàn xong, Đỗ Trần hỏi:

- Được rồi, vừa rồi Goethe nói vạn lưu ngũ tuyệt phong là chuyện gì?

Dịch Cốt cười nói:

- Cũng không tính là đại sự vĩ đại gì, bất quá đó là bọn người Roland khi còn trẻ tuổi khí thịnh, vì hư danh tại Vạn Lưu sơn ở đại lục SKy đánh một trận! Chuyện này xảy ra nhiều năm trước...

- A? Ngươi nói cho ta.

Đỗ Trần cảm thấy vô cùng hứng thú.

- Năm đó, Roland được xưng kiếm trung chi hoàng, tung hoành Beins, YA-Quin hai khối đại lục khó gặp đối thủ, mà thú nhân đệ nhất đầu thần Ben được xưng thiên đao, hai người vì hư danh, ước chiến tại Vạn Lưu sơn.

Dịch Cốt mặc dù trong miệng khinh thường, nhưng ánh mắt vô ý nhìn về phương nam, phương hướng Vạn Lưu sơn.

- Bọn họ mời viện trưởng đấu thần học viện Ziege chứng kiến, nhưng không nghĩ rằng, khi hai người còn chưa bắt đầu đấu, thì Ziege đã gia nhập chiến đoàn, tiếp đó, các đại đấu thần cũng tới mượn cơ hội dương danh thiên hạ... nhưng Vạn Lưu sơn vì ba người chiến đấu cương khí dày đặc, cuối cùng người lên đỉnh núi chỉ có hai người, một là hải hoàng Sainz, một là một trong năm đại thần thánh, cự long của núi Miguel, bây giờ là phản nghịch cự long Constantine! Trận đánh này kéo dài ba ngày ba đêm, cuối cùng Vạn Lưu sơn cũng bị bọn họ oanh nát, mỗi người chỉ để lại dưới chân một trụ sơn không tổn thất gì. Sau đó, Vạn Lưu sơn biến thành năm tòa cô phong, mà năm vị đấu thần được cho rằng cực mạnh đương thời, bởi vì năm tòa cô phong được đấu khí của họ bảo vệ không có chịu thương tổn, vì vậy được công nhận là thánh địa của đấu thần, bọn họ cũng được xưng là vạn lưu ngũ tuyệt phong.

Đỗ Trần nghe xong vô cùng rung động, vội hỏi:

- Bọn họ cuối cùng thắng bại thế nào? Ai là người mạnh nhất?
- Không nói được.

Đáp án của Dịch Cốt khiến cho Đỗ Trần sửng sốt:

- Cuối cùng nghe nói Roland cực mạnh, Ben cùng Constantine thứ, mà hải hoàng Sainz cùng bộ hạ Ziege đứng cuối, nhưng chuyện xấu về cuộc chiến đấu thần rất nhiều, chỉ nói hải hoàng Sainz, hấn thân là hải tộc nhưng lại ở trong núi cùng đối thủ đả đấu, bản thân chịu hạn chế! Mà Constantine cũng bận tâm vì bị long tộc đuổi giết, vội vã mà đến, lại cuống quýt rời đi, quyết đấu có thể không xuất toàn lực.

Đột nhiên thở dài:

- Ai, đáng tiếc, năm đó ta đang truy tra Bi minh chi lệ mất tích, không có khả năng thấy trường khoáng thế đại chiến ...

Đỗ Trần hiểu cho sự mất mát của Dịch Cốt, an ủi vài câu, lại nghi hoặc nói:

- Không đúng, người cùng ba vị thánh đồ khác, các người đều không có danh tiếng nhưng lại có thực lực của tuyệt đỉnh đấu thần, ta nghĩ đương thời nhất định có những đấu thần tuyệt đỉnh lánh đời không tham gia lần đại chiến này, đánh trận này, cũng không chứng minh bọn họ là đương đại cực mạnh đấu thần.

Dịch Cốt cũng gật gù đầu:

- Đúng vậy, trên bọn họ ta còn biết ba người! Ba người này tuyệt đối dễ dàng thắng vạn lưu ngũ tuyệt phong.
- Ai?

Đỗ Trần lập tức hỏi.

- Vị thứ nhất, là long thần Kelisitou đã trục xuất Constantine khỏi núi Miguel, long tộc cường giả vi tôn, Kelisitou có thể khai trừ Constantine, chứng minh thực lực của hắn tuyệt đối không chỉ mạnh hơn Constantine chỉ một bậc! Vị thứ hai, là người năm mươi năm qua không ra tay, giáo hoàng Samar IX, năm đó lần cuối cùng hắn ra tay được thể nhân biết tới, là phát động thần tích, phá hủy một tòa thành thị bị tuyên là cứ điểm của tà giáo! Người thứ ba...

Dịch Cốt đột nhiên nở nụ cười:

- Thiếu gia, ngài hẳn có thể nghĩ ra, người này có quan hệ phi thường mật thiết với người

Đỗ Trần nhún mày:

- Có thể có thực lực như thế, lại quan hệ mật thiết với ta, chẳng lẽ là...
- Đúng vậy, là ngoại công của ngài, Bairon giáo chủ.

Trong lòng Đỗ Trần tưởng tượng tới phong tư của ngoại công năm đó, đáng tiếc, lão đã mất tích tại Thiên Vương sơn.

Dịch Cốt lại nói:

- Lão chủ nhân có thần lực Da Tát, thực lực không kém các vị anh hùng thời đại Văn Thần. Bất quá ngoại công ngài năm đó có nói qua, sau khi Văn Thần đại chiến, các lộ đầu thần cường giả vô số, nhưng hai chữ cực mạnh chỉ có một người...

- Ai?

- Tinh không hạ đệ nhất đầu thần, Chalerman!

Đỗ Trần đột nhiên nở nụ cười:

- Nhân vật ba trăm năm trước, nói không chừng.. người lắc đầu cái gì?

Dịch Cốt nghiêm nghị nói:

- Thiếu gia ngài xem ta năm nay bao nhiêu tuổi?

Đỗ Trần đánh giá một chút:

- Ngoại mạo nhìn là bốn mươi, thực tế là sáu bảy mươi tuổi?

Dịch Cốt cười mà không đáp, chỉ nói:

- Tuổi thọ của đầu thần nhân loại có hai cửa lớn, chỉ cần có thể trở thành lục cấp, hình thành vũ đầu hồn của mình hoặc ma đầu hồn, thân thể có thể mượn tự nhiên lực không già, lúc này có thể sống hơn trăm tuổi! Mà vượt quá bát cấp cùng cửu cấp giới hạn, hơn nữa hoan hồn hợp nhất, tu luyện xuất ra tự nhiên nguyên hồn, thân thể đã cùng tự nhiên nguyên tố hoàn toàn dung hợp, không phân khác biệt! Không thể sống lâu ngàn năm như long tộc, nhưng sống hai ba trăm tuổi rất dễ dàng.

Đỗ Trần cả kinh:

- Chalerman rất có thể còn sống?

Dịch Cốt gật gật đầu, thần nhiên nói:

- Nghe nói, giới tới hạn của đầu thần là cùng tất cả các nguyên tố dung hợp, cùng thiên địa đồng tồn! Đáng tiếc, từ cổ chí kim còn không có ai đạt tới cảnh giới này.

194. St. Darke

Nghe được Dịch Cốt nói, Liên Hoa pháp bảo dưới chân Đỗ Trần đột nhiên nhanh hơn một chút, một cỗ hào khí thần nhiên mà sinh, nhân gia trải qua thời đại thế giới tang thương, vô số tinh an theo đuổi suốt đời, mình đã đạt tới một ý nghĩa nào đó, đây có thể là một loại cảm giác thánh tựu lớn lao? Mặc dù phải đổi lại bằng một cái giá lớn một chút.

- Thăng ngọc.

Đỗ Trần sợ run cả người, trong đầu óc tựa hồ nghe được một thanh âm chói tai! Hắn lại nhớ tới, khi cùng hải tộc giao chiến thì thanh âm nhắc nhở hắn dùng lão thất từ đâu mà tới? Nghe thanh âm này thì hai thanh âm cùng là của một người.

Còn muốn tra, thì thanh âm kia đã biến mất không thấy, trong đầu Đỗ Trần chỉ còn lại thanh âm lão tăng niệm kinh vẫn tồn tại lâu nay.

Trong lòng vô cùng nghi hoặc, nhưng Đỗ Trần muốn truy tra cũng không tra được, dù sao hắn không thể bỏ đầu cùng Liên Hoa nguyên thần, nhìn xem bên trong thật sự có lão hòa thượng hay không.

Để sự khó hiểu này sang một bên, Đỗ Trần hạ xuống thuyền Biekersi đã đỗ ở cảng Đầu Thần đảo, mà bài nói dối thì Đỗ Trần đã chuẩn bị rất tốt, mặc dù còn có chút sơ hở - tỷ như Anne bọn họ đã thấy qua Liên Hoa thánh khí, chỉ cần đối chất với Roland một chút thì liền có thể nghĩ tới Đỗ Trần ra tay cứu người, nhưng với tính tình của Roland, bọn họ cơ hồ không thể đối chất.

Giai đoạn hiện tại, giấu diếm đại bộ phận thực lực là cần thiết, hơn nữa với tính tình của Đỗ Trần, sợ rằng một ngày hắn không cố kỵ bộc lộ tất cả thực lực ra ngoài, hắn cũng phải che dấu bản tính tiểu thâm (trộm vật), đồ quý, tất cả đều phải che dấu thật tốt.

Belkesi màu trắng đỏ ở bên cạnh Đẩu thần đảo. Bây giờ là hạ tuần tháng mười hai, nhưng thời tiết của đẩu thần đảo bốn quý đều như mùa xuân, người đi lại trên đường mặc áo dày, các thủy thủ còn mặc áo ngắn quần ngắn, cần cù làm việc. Một mảng cây cối xanh biếc cao vút rì rào theo gió biển, cảnh sắc như tiền người ra đi, nhưng từ xa xa nhìn, Đỗ Trần lại bật cười.

Một nhóm tân sinh đang ở trên Ôn Tuyền sơn làm lại những việc năm ngoái hắn đã làm, vài người làm một tổ, tùy tùng khiêng theo rương thùng nặng cả trăm cân mồ hôi chảy xuống như mưa, trên sơn đạo còn có sức khiêng lên. Bất quá năm nay có thể là hắc diện ma quỷ Ricardo đã tiếp thu giáo huấn của năm ngoái, không có mưa, cũng không có huy động bày răn truy kích, mà để cho các đệ tử với đôi chân trần chạy trước, hắn cùng hơi mười vị sư phụ ở phía sau phóng hỏa, đệ tử nào chạy chậm, xin lỗi, sẽ bị lửa đốt.

Tâm tình các học sinh cũ xem tân sinh huấn luyện tự nhiên có chút hả hê. Rồi lại vô cùng hoài niệm, thời gian tuổi trẻ không quay trở lại...

- Thiếu gia, người xem!

Dịch Cốt đột nhiên chỉ vào một vị sư phụ đang truy kích đệ tử, miệng không ngừng cười. Đỗ Trần theo tay hắn nhìn lại. Nguyên lai là lão tổ mẫu Lily, nàng mặc trường bào tiêu chuẩn của giáo sư, tay liên tục phát hỏa, chính đang mắng các tân sinh rút lại phía sau, âm thanh thanh thúy mà bạo ngược ở thật xa cũng có thể nghe thấy được:

- Đáng chết, các người quả thực là chậm chạp, chậm chạp, nhanh một chút cho ta, nếu không đêm nay tất cả đều cút ra biển cùng sa ngư liêu mạng! Hừ, nếu là trên chiến trường, các người đã sớm bị đao kiếm của địch nhân băm nát thành thịt cho chó rồi.

Hô! Hỏa khí trong tay nàng lại phun ra một ngọn lửa hung ác.

Các tân sinh nhất định trong lòng không ngừng mắng chửi, nhưng giáo vụ trưởng Ricardo lại nhìn chằm chằm Lily, ánh mắt sáng ngời, thầm nói, cái gì là nhân tài chứ? Đây mới là nhân tài a, không được, ta phải trở về chuyển chức danh cho nàng, sau đó điều vào huấn luyện ban! Không thể để người khác đoạt đi.

Đỗ Trần lau mồ hôi lạnh trên trán, cười nói:

- Lily tiểu thư cũng dùng phương pháp luyện quân để luyện tân sinh.... có vẻ rất *** hắc hắc hắc.

Đi xuống đường lớn, Đỗ Trần hô lên một tiếng dài, phát tiết sự sảng khoái trong lòng, mà Anne lại yên lặng đi theo bên người Đỗ Trần, cúi đầu như muốn nói gì, cuối cùng dưới ánh mắt nghi hoặc của Đỗ Trần không nhận được nói:

- Francis đồng học, xin lỗi.

- Anne đồng học? Người sao lại xin lỗi?

Đỗ Trần như lọt vào sương mù nhìn Anne, mặt của tiểu mỹ nhân này cực kỳ giống bình quả, tư thái hai tay vân vê vạt áo của nàng kiều diễm như hoa, khiến người yêu thích, mà ánh mắt nóng rực của nàng lại tựa hồ có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói với mình.

Đỗ Trần nuốt nước bọt, trong lòng tự nói, tỉnh táo! Trong lúc này phải tỉnh táo!

Ánh mắt Anne nhìn vào đôi mắt màu lam của Đỗ Trần, thấp giọng nói:

- Gần đây gây cho người không ít phiền toái, xin người tha thứ, bất quá...

Nàng do dự một chút, hai tay nắm chắc vạt áo:

- Ta có chuyện đã muốn nói với người rất sớm, nhưng vẫn không tìm được cơ hội thích hợp...

Trái tim Đỗ Trần co rút lại, lập tức cắt đứt lời nàng, vừa cười vừa nói:

- Ta cũng không có cảm giác được người mang đến phiền toái gì cho ta, ta nghĩ người có thể có chút hiểu lầm, chúng ta chính là bạn tốt a! Sao lại nói phiền toái! Như vậy đi, chờ ta an bài xong mọi việc, chúng ta sẽ nói chuyện.

Hắn thầm hạ quyết tâm, chuyện Anne không phải không giải quyết được, được rồi, chờ sau khi an bài xong mọi việc sẽ nói rõ với nàng, không thể để cho Anne tiếp tục dây dưa.

Nhìn bóng lưng Đỗ Trần rời đi, Anne lo lắng nói:

- Người sao không nghe ta nói xong đã! Chờ người an bài xong ... vậy cái gì cũng chậm mất rồi.

Đỗ Trần đã hạ quyết tâm, lệnh Harry mang hành lý đi tới khu túc xá trước, hắn trong khi đi tới quảng trường đấu thần, giáo vụ trưởng Ricardo đang điên cuồng hò hét khiến cho hắn nổi da gà.

- Bây giờ công bố thành tích, trận đấu lên núi, đến từ Lanning đế quốc, thành St. John... Avril.

Lão thiên, Avril thật sự đã thi vào đấu thần học viện sao? Chẳng lẽ năm ngoái nàng lúc tiễn mình nhập học nói không phải là tùy ý mà nói sao?

Đỗ Trần hướng đỉnh Ôn Tuyền sơn nhìn lại, quá xa, thấy không rõ, nhưng trong cảnh sắc mây mù bao phủ, mờ ảo có một ánh mắt cương nghị kiêu ngạo đang nhìn chằm chằm chính mình, hung dữ, tựa hồ tùy thời đều có thể ăn thịt.

Lại nhìn lại Anne, Đỗ Trần chỉ cảm thấy da đầu tê dại, nhưng còn không chờ hắn tỉnh lại từ trong run sợ, từ phía trước một người vội vã chạy tới, hô lớn:

- Francis, người rốt cục trở lại rồi. Đi, mau cùng ta đi.

Steven nhanh như lưu tinh chạy tới, nhìn hình dáng hắn, một đầu tóc đỏ tán loạn, mặc y phục đệ tử màu đỏ, thần sắc vội vã. Trong lòng Đỗ Trần cũng trở nên ảm áp:

- Đại ca, xảo hợp như vậy sao, nguyên lai người ở ngay trên đường! Ta đang có chuyện muốn hỏi người, người có biết ngày 13 tháng 5 sang năm gia tộc St. Kain sẽ phát sinh chuyện gì không...

Steven tiến gần, Đỗ Trần trong lòng đột nhiên toát ra một ngọn tà hỏa, nguyên lai trên mặt Steven còn có băng, trên trán còn dán một miếng cao, nhìn qua có chút buồn cười. Nhưng không thể nghi ngờ, hắn gần đây dám chắc bị người ta hành hung một lần.

- Đại ca, ai đánh người?

Steven liền nắm tay Đỗ Trần vội vã kéo đi:

- Đừng nhiều lời, nói cho ta biết, thực lực của người sau nửa năm đã đạt đến bước nào? Có thể đánh bại tứ cấp đấu sĩ không?

Đỗ Trần sửng sốt:

- Hoàn toàn có thể, ta bây giờ mặc dù chỉ là tứ cấp nhưng trong thật chiến thậm chí có thể khiêu chiến ngũ cấp sơ kỳ đấu sĩ.

Đây là lời nói rất thật. Hắn dựa theo thực lực của Liên Hoa nội kinh mà nói.

- Vậy là tốt rồi, đi. mau đi báo thù cho ta cùng Charles.

Steven hung dữ:

- Mẹ nó, hôm nay ta lại bị người hành hung, vừa định đi ra đường tìm mấy người giúp đỡ, không nghĩ xảo hợp gặp người.

Hắn nghiến răng, tựa hồ gần đây chịu ủy khuất lớn lao:

- Còn có, Charles hôm nay cũng bị người ta ngược đãi.

- Đại ca, người sao lại nói vậy?

Đỗ Trần đồng cừ địch, phẫn hận nói:

- Chẳng lẽ gần đây có kẻ khi dễ người sao?

- Mẹ nó, đừng nói nữa! Thể diện gia tộc St. Kain chúng ta đã bị ta cùng Charles làm mất hết rồi.

Steven nói dứt quãng, ngữ nghĩa cũng không rõ ràng:

- Ta tới đây, nha đầu này thật sự quá mức phận, ai, cũng là đại ca vô dụng, thấy nha đầu nọ xinh đẹp, không đành lòng ra đòn nặng tay... Được rồi, người trong khi gặp mặt, đánh thắng là được, ngàn vạn lần đừng hạ sát thủ, cũng đừng nặng tay, nhẹ nhàng... nhẹ nhàng thôi.

- Đại ca, người đừng vội, chậm rãi nói thôi.

Đỗ Trần dẫn dò Harry trở về thu dọn túc xá, bản thân vội vã đi theo Steven đi về phía nam. Bất quá từ trong ngôn ngữ dứt quãng của Steven cũng nghe ra một điểm vô cùng trọng yếu - đối thủ lần này là nữ nhân, nhưng là nữ nhân rất đẹp.

Điều này... Đỗ Trần lại không muốn cùng nữ nhân giao tiếp nhất, nhưng một đời này, hai huynh đệ, mẹ nó, bất quản đối thủ là ai, dám đụng đến đại ca ta chính là địch của lão tử! Hơn nữa không thể phủ nhận, Steven mặc dù háo sắc, nhưng tuyệt không phải là cố ý sinh chuyện thị phi, nơi nơi khi dễ đệ tử khác.

Steven vừa đi vừa phẫn hận nói:

- Người còn nhớ kỹ người có thành tích đứng đầu trong lần chúng ta nhập học chứ?

- đương nhiên nhớ kỹ, nghe nói là một nữ sinh bằng tuổi ta, nàng được điểm tuyệt đối! Được rồi, lúc ấy tổng thành tích thì nhị ca Charles thứ hai còn không chịu phục, còn muốn đi tìm nàng so tài. chẳng lẽ...

- Đúng vậy, chính là nha đầu đó! Sau khi nhập học, nha đầu nọ quý thần khó dò, Charles tìm đã lâu, rốt cục hai tháng trước tìm được nàng, sau đó cùng nàng quyết đấu.

Steven ai oán:

- Vốn nha đầu nọ rất khách khí, nhưng ai mà biết được.. tính tình Charles người cũng rõ, động tới cái gì là vinh diệu của gia tộc, kết quả nha đầu nọ vừa nghe thấy Charles là trực hệ tử tôn của gia tộc St. Kain liền thay đổi sắc mặt, chẳng những đồng ý quyết đấu, còn hạ thủ độc ác, hung hăng cho lão nhị chịu đau khổ.

Đỗ Trần kinh hãi, vui vì nhị ca rốt cục ăn nhiều đau khổ, nha đầu nọ lại giúp mình hả lòng hả dạ! Nhưng cũng kinh dị, trong số đầu sĩ đồng lứa tuổi, Charles có thể nói là thiên tài phi thường, ít có địch thủ. Tiểu nha đầu kia bằng tuổi mình, nhưng so ra còn nhỏ hơn Charles ba tuổi mà có thể cho hắn chịu khổ đau, nhất định là một kỳ tài hãn hữu trên thế gian.

- Đại ca, sau đó thì sao? Mặt người xảy ra chuyện gì?

Steven cười ngượng ngập:

- Nó khi dễ gia tộc St. Kain, ta cũng không thể không quản, ta cũng lên cùng nha đầu kia....

Kết quả không cần hỏi, Đỗ Trần nói tiếp lời:

- Đây là chuyện hai tháng trước, vậy chuyện xảy ra hôm nay?

Steven nói:

- Đừng nói nữa, tính tình lão nhị như một hòn đá, hấn từ nhỏ đến lớn chưa từng chịu loại đau khổ này, người nói hấn có thể từ bỏ ý đồ sao? Kết quả là trong hai tháng, Charles cứ cách năm ba ngày lại tìm nha đầu kia gây phiền toái, di một lần bị đánh một lần, sau đó ta cũng tiếp tục xui xẻo.

Hắn đột nhiên cúi đầu, cười xấu he he:

- Bất quá ta xem lão nhị bây giờ hấn là có ý với nha đầu kia, đi tìm nha đầu quyết đấu phỏng chừng là để nhìn nàng, có ý thân cận... hơn nữa ta nói cho người biết, từ nhỏ tới lớn, ta còn chưa thấy qua Charles cả người bị thương, nửa tỉnh nửa mơ buổi tối nói nói tên một nữ nhân.

Khuôn mặt hấn nhìn qua cực kỳ bỉ ổi.

- Ngay vừa rồi Charles lại tìm nha đầu kia, lại bị thua nàng, bắt quá lần này nha đầu hình như bị hấn "Chọc giận quá mức", nặng tay, ta đi lên hỗ trợ, cũng bị nó giáo huấn, cho nên ta đi ra đường tìm mấy bằng hữu ngày thường cùng ta uống rượu tìm hoa, nhưng lại thấy Biekersi... hắc, tới rồi.

Huynh đệ hai người đi tới đài đấu thần ở Liệt Hỏa cốc - đấu thần thai này mỗi giáo khu đều có mấy cái, chuyên môn dùng cho các đệ tử luận bàn đấu khí. Giao thủ ở chỗ này, chỉ cần dẫn sư phụ tới chứng kiến, hơn nữa trong khi quyết đấu không đánh trọng thương cùng nhân mạng, học viện còn có thái độ cổ vũ.

Chuyện sống chết của Charles, Đỗ Trần nửa điểm cũng chẳng quan tâm, nhưng đại ca bị người ta đánh, Đỗ Trần đương nhiên sẽ không mặc kệ ngồi nhìn, hấn tạm thời loại bỏ hai việc phải hỏi Steven - gia tộc St. Darke, còn có sự việc phát sinh ngày 13 tháng 5.

Một đám đệ tử mặc trang phục màu đỏ tụ tập bên lối đài, trong đó có một số đệ tử không ngừng lớn tiếng quát tháo. Hay là nói, nhìn có chút hả hê, từ giáo phục cho thấy, mấy nữ tử có tiếng quát tháo lớn nhất là nữ đệ tử ngũ cấp của Liệt Hỏa cốc.

Trên đài, Charles đầu vai mang vết thương, khoe mắt tức giận còn đang khốn khổ chống đỡ, mà đối thủ của hấn là một nữ tử tóc ngắn màu lam tuổi tầm mười sáu mười bảy, bộ dáng thật ra rất xinh đẹp, nhưng vẻ mặt cao ngạo, nàng cầm trong tay một thanh trường kiếm, mỗi chiêu đều đánh vào trán, cổ, ngực bụng những nơi yếu hại của Charles, thủ đoạn tàn nhẫn! Bắt quá có thể thấy, tiểu cô nương ra tay rất chuẩn mực, trong khi có thể đánh trúng thân thể, kiếm phong lập tức chuyển hướng, phỏng chừng đã tha cho Charles nhiều lần, nếu Charles cởi quần áo ra kiểm tra, chắc chắn toàn thân không có mấy nơi không có vết thương.

Bắt quá cũng không trách nàng, nếu có một người mỗi ngày quần lấy người đòi quyết đấu, nửa đêm gọi tên người, còn liên tục trong hai tháng, ai mà chẳng phát hỏa.

- Lão tam, chính là nha đầu kia, nàng gọi là Francesca, người nhanh một chút, lão nhị sắp không chịu nổi nữa rồi.

Steven vội la lên.

Đỗ Trần vốn muốn cho Charles chịu thêm chút khổ đau, bắt quá ngại đại ca, hấn hô lớn:

- Dừng tay.

Francesca vẫn không dừng, tiếp tục tấn công Charles, hơn nữa tay càng nhanh và tàn nhẫn, nhất thời khiến cho Charles không chịu nổi, đột nhiên một kiếm xuất ra, nàng bức Charles nghiêng người né tránh, cả tay cầm khiếm lại lộn lên, nhân cơ hội trường kiếm gác lên cổ Charles.

Nàng thần nhiên nói:

- Viện thủ tới sao? Hừ, đứng lên đi.

Đỗ Trần phi thân lên đài, xuất ra Thệ Tuyết kiếm, băng phiến gạt vào trường kiếm của Francesca vỡ thành tuyết, vừa cười vừa nói:

- Thân thủ cao lắm.

Thấy Đỗ Trần xuất một chiêu, Francesca cũng thu hồi trường kiếm, bước tới trước mặt Đỗ Trần, nhìn chăm chăm vào một Đỗ Trần cao hơn nàng, khuôn mặt xinh đẹp không lộ chút biểu cảm:

- Người là ai?

- Francis, chuyện nơi này không liên quan tới người.

Charles tiến lên đẩy Đỗ Trần ra.

Bá, á, hai thanh kiếm đồng thời chỉ hướng Charles, Francesca lạnh lùng nói:

- Bại quân, cúi xuống đài.

Đỗ Trần lạnh nhạt:

- Charles đồng học, người chưa đủ để dọa người khác đâu? Ngay cả bại hai tháng...

Hắn lắc lắc đầu. Tiếp đó, Steven lên đài kéo Charles cứng đầu không cam lòng xuống dưới đài, Charles phần hận bất bình, nhưng Steven lại bịt miệng hắn, cả giận nói:

- Đủ rồi, chuyện sau này giao cho lão tam.

Francesca lạnh lùng đánh giá Đỗ Trần:

- Người chính là con thứ ba của gia tộc St. Kain Francis?

Nàng trong lòng còn có một câu, là người kia sao?

Francesca đối với Francis, cái tên này có ấn tượng vô cùng sâu sắc, thứ nhất, bên ngoài truyền rằng, thành tích Francesca sau khi nhập học là hàng đầu, thậm chí có đồn đại nàng là người thứ hai sau Charlermagne là một thiên tài trăm năm khó gặp, nhưng sau khi nhập học, người có tốc độ tấn cấp đứng thứ hai là Đỗ Trần, mà không phải nàng.

Thứ hai, chuyện thi cử ngoại nhân không biết, nhưng Francesca trong lòng rõ ràng, nàng kỳ thật có một thành tích cũng không phải tuyệt đối, không phải không chút tỳ vết, nhưng nàng giống Đỗ Trần được thánh giáo chúc phúc, cho nên mới lưu lại toàn bộ lời đồn đại về điểm tuyệt đối, nàng có một môn khảo thí không đạt điểm tuyệt đối, khảo quan xuất đề vô cùng khó khăn, tất cả thí sinh chỉ có Đỗ Trần này trả lời được điểm tuyệt đối (đấu thần sư cùng thánh giáo pháp điển.)

Francesca cá tính rất mạnh mẽ, sao có thể đối với một nam nhân ở cả hai phương diện đều hơn nàng mà không có ấn tượng chứ? Hơn nữa, trong lòng nàng còn có một nguyên nhân khác, nguyên nhân trọng yếu nhất...

- Francis là hậu duệ thần Shigeru!

Đỗ Trần cười nhạt.

Có khác nhau sao? Francesca ngưng thần nghĩ đến Đỗ Trần gọi Charles là đồng học, mà không phải nhị ca, đột nhiên gật đầu nói:

- Hiểu rồi, người tới báo thù sao?

- Báo thù? Chúng ta có thù bao giờ vậy? Chuyện này vốn là Charles không đúng, ta nếu vì hắn mà báo thù mới lên lời đài, không phải là một tiểu nhân hèn hạ không phân biệt trắng đen thị phi sao?

Đỗ Trần cười nói.

Đỗ Trần có thái độ thân thiện, tư thái khoáng hoạt quang minh, khiến cho Francesca kinh ngạc. Charles dưới đài lại thốt nhiên giận dữ, hắn cũng biết mình quá phận, nhưng lời này dù sao cũng không nên từ sự sỉ nhục của gia tộc St.Kain nói ra....

Francesca cũng có vài phần kinh ngạc nhìn Đỗ Trần, còn cười vui vẻ:

- Không phải báo thù? Vậy không phải người nhất thời hứng chứ, muốn cùng ta luận bàn một chút chứ? Ta không ngại.

Trường kiếm trong tay nàng ưu nhã vẽ lên kiếm hoa, sau đó, một tay khẽ nâng lên, mời Đỗ Trần ra tay, anh tư xinh đẹp, sắc mặt không chút thay đổi.

Đỗ Trần lắc lắc đầu, cử chỉ ôn nhu nho nhã, nhưng trong lòng lại suy nghĩ vô cùng ác độc, nha đầu đáng chết, thấy huynh đệ bị thương, không chút nhân từ, không cho ngoại nhân một chút thể diện, lưu lại đường lui, khiến người ta phải động vô báo thù, đó là chuyện của mãng phu không óc mới làm! Tam thiếu gia của người không phải thẳng ngu.

- Hơn nữa, tiểu thư Francesca mới cùng Charles đại chiến một hồi, đấu khí hao tổn không ít, ta nếu lúc này luận bàn cùng người, chẳng phải là...

Hắn không có nói xong, mà đứng đó mỉm cười.

Francis quang minh lỗi lạc, cùng lời đồn đại không sai, nhưng thật ra so với hai vị huynh trưởng của hắn thì mạnh hơn nhiều lắm! Francesca trong lòng thâm hận, nhưng người là hậu duệ thần Shigeru, xuất thân

từ trang viên St. Kain, vậy ta sớm muộn gì cũng phải đánh với người một trận, khó mà lấy cớ khai chiến, không bằng hôm nay nhân cơ hội này chấm dứt người.

Nghĩ vậy, Francesca nâng kiếm quát:

- Đối phó với tên ngu ngốc kia không tốn bao nhiêu đầu khí? Francis đồng học, người là thân truyền đệ tử của viện trưởng Ziege, ta sớm đã nghĩ mời người chỉ giáo, hôm nay người ta đều đứng trên đấu thần thai, phía dưới lại có nhiều đồng học đứng xem, cơ hội khó có được, không bằng, mời người - cao thủ tấn cấp nhanh nhất dạy ta một chút.

Ai nha, nha đầu kia chủ động khiêu khích sao? Đỗ Trần cười thâm, tốt, tất cả mọi người đều thấy, ta đi lên giảng đạo lý với người thay huynh trưởng thừa nhận sai lầm, nhưng người lại muốn động thủ, vậy chuyện sau khi làm lớn lên, dù sao ta cũng chiếm lý.

Đỗ Trần hơi khó khăn nói:

- Chuyện này... dù sao hôm nay là hai vị huynh trưởng của ta không đúng. Ta nếu...

- Chuyện Steven cùng Charles đã qua, bây giờ, ta chỉ muốn mời người chỉ giáo.

Francesca hạ mũi kiếm, một tay mở ra, làm ra nghi thức mở đầu mời luận bàn của Đấu thần.

- Được rồi, bất quá ta then với viện trưởng Ziege, học nghệ không tinh... chúng ta chỉ điểm tới là được rồi.

Đỗ Trần giơ trường kiếm lên, chỉ xéo bầu trời.

- Tốt.

Francesca bước lên, hai thanh trường kiếm giao nhau, nhanh chóng tách ra - đây là lễ nghi quyết đấu, Đỗ Trần lắc đầu cười khê, nâng trường kiếm:

- Thần duệ Shigeru, gia tộc St. Kain Francis! Mời.

Francesca gật đầu:

- Thần duệ Michael, gia tộc St. Darke Francesca, mời.

Nàng huy kiếm vào khởi thủ thức, nhưng Đỗ Trần lại sững sốt.

Gia tộc St. Darke? Đỗ Trần trong lòng run lên, là gia tộc St. Darke mà Mayfair chỉ định đi tìm?

195. Dì Của Anne Tới

Francesca không then hai chữ thiên tài, trong lúc Đỗ Trần sững sốt, mũi trường kiếm trong tay nàng đã điểm tới cách cổ Đỗ Trần không tới nửa thước, một kiếm này vừa nhanh lại vừa độc, mà Đỗ Trần cũng không muốn trước mặt quá nhiều người xuất ra Liên Hoa pháp bảo, hấn vút bỏ tạp niệm trong đầu, cấp tốc huy kiếm chặn lại.

Đình, hai thanh kiếm va vào nhau, đột nhiên trường kiếm của Francesca bùng lên một ngọn lửa, theo trường kiếm giao nhau cháy lan về phía cổ tay cầm kiếm của Đỗ Trần:

- Francis đồng học, trong quyết đấu không thể phân thần a.

- Xin lỗi, trong lúc quyết đấu mà phân thần đúng là không tôn trọng đối thủ, ta xin lỗi người, có thể nói cho ta biết, người sao lại nhìn ra không?

Đỗ Trần vừa cười vừa nói, cổ tay nhẹ nhàng rung lên, Thệ Tuyết kiếm chấn động một chút, từ thân kiếm tản ra hơi nước, cơ hồ trong nháy mắt cắn nuốt toàn bộ ngọn lửa, nhưng hấn không thừa dịp truy kích, ngược lại lùi về phía sau ba bước, hai tay cầm kiếm.

Dưới đài Charles phẫn hận nói:

- Nếu đã phá được lưu hỏa kiếm của nàng, sao không thừa dịp truy kích, chiếm lấy thượng phong? Còn nhàn rồi nói nhảm nữa!

Steven không hiểu được cử động của tam đệ, hoàn toàn các học sinh trong giai đoạn đầu sĩ cũng không ai hiểu nổi.

Kỳ thật cử động của Đỗ Trần phi thường dễ giải thích, đây là Dịch Cốt dạy, chiêu thức hỏa hệ cương mãnh vô cùng, chỉ cần nhất chiêu giết địch, nhưng còn có thuyết pháp tinh hỏa liệu nguyên, nếu không nhìn rõ đối thủ, tuyệt không thích hợp tiến lên, nếu không lâm tỏa liễu tinh hỏa liên hòa kiếm pháp, chính mình ngược lại chịu nhiều đau khổ.

Đỗ Trần mỉm cười nhìn Francesca, không vội tiến công.

- Ta sau khi báo danh thấy mắt ngươi loạn động, không phải phân thần thì là gì?

Francesca hoành kiếm trước ngực, lại chém ngang ra, trường kiếm đột nhiên tản ra một đoàn quang hoa khiến cho Đỗ Trần cùng mọi người suýt nữa không mở được mắt, nếu không thấy, Đỗ Trần rõ ràng đã nhắm mắt lại, nhưng hơi nước trên thân thệ tuyết càng nồng...

Francesca sau khi phóng qua quang hoa đang muốn xuất một kiếm đánh bại Đỗ Trần, đột nhiên nàng cảm thấy trường kiếm trong tay tựa hồ đâm trúng một màng đàn hồi dính dính, liên tục co giãn, muốn tiến nửa bước cũng khó.

Cao cấp bí pháp lưới sương của thủy hệ? Francesca thấy không ổn, không dám tiếp tục tiến công, lùi về sau thu hồi trường kiếm. Nhưng lúc này, kiếm của nàng lại bị Thệ Tuyết kiếm của Đỗ Trần hút lấy, rốt cục không thể động.

Đỗ Trần hai mắt ngưng thần, một tay giữ chặt kiếm của Francesca, một tay đột nhiên xuất chỉ, "Đinh" một tiếng vang lên, Đỗ Trần cũng dùng lực một ngón tay giải lực hút của Thệ Tuyết kiếm, buông tha Francesca! Lucy lão tổ mẫu có nói qua, niệm vụ hút lấy hỏa kiếm dây dưa, nếu không muốn cùng đối thủ đánh nhau sống chết thì dò xét cường độ đấu khí của đối thủ rồi thu chiêu, chiếm lấy tiên cơ.

Cũng quả nhiên, Francesca thấy Đỗ Trần buông tha cho kiếm của mình khựng lại trong chốc lát, bằng vào chốc lát này Đỗ Trần đủ để chiếm lấy tiên cơ. Bất quá hẳn không truy kích, mà tiếp tục đứng tại chỗ mỉm cười.

Francesca cũng không vội vàng tấn công, nàng ngạc nhiên nói:

- Francis đồng học, ngươi nhường cho ta hai chiêu là có ý gì?

Ta nhường ngươi hai chiêu? Đỗ Trần cười thầm trong lòng. Nha đầu ngốc, ta đây được cao thủ cấp đại tông sư đương thời Dịch Cốt, cùng Hồng Loan vũ trận thân kinh bách chiến, kinh nghiệm thật chiến vô cùng phong phú đồ máu có được mà giáo huấn, tích lũy kinh nghiệm chiến đấu dạy bảo! Hơn nữa, ta còn có ý thử ngươi... điều này, sao lại trở thành cố ý thả ngươi chứ?

Vừa nghĩ, Đỗ Trần đã hiểu được, mình dùng kinh nghiệm cấp tông sư đối phó với một tứ cấp đấu sĩ, Francesca dù là thiên hạ kỳ tài, nhưng dù sao thực lực không bằng, ánh mắt cũng không nhìn thấu ý nghĩ cùng cách tác chiến của cao thủ cấp tông sư.

Phi, đương nhiên mình lại coi mình là tông sư cấp cao thủ, mọi người đồng thời khinh bỉ hấn... Đỗ Trần hình như nghe được một thanh âm.

Francesca thiên tài này đã hiểu lầm, vậy đồng học dưới đài càng thêm hiểu lầm, Steven giật mình giật đầu:

- Ân, không hổ là đệ đệ của ta, đối mặt với cường địch như thế còn có thể bảo trì phong độ thân sĩ ưu nhã, tốt lắm... mẹ nó, tiểu tử này không đi tán gái thật đáng tiếc.

Charles da mặt đỏ bừng, không chút phần nộ nói:

- Không đúng, cha có nói qua, trên chiến trường trong khoảnh khắc quyết sinh tử, chiến huống ngay lập tức thiên biến vạn hóa, Francis giảng cứu lễ nghi, sớm muộn gì sẽ ở trên chiến trường thụ hại.

Được Steven lớn tiếng khen ngợi, thanh âm than thở của các học sinh liên tiếp vang lên, Francesca nghe được cảm thấy chói tai, trong lòng cười lạnh. Đáng chết, luận bàn ngang hàng mà ngươi còn muốn nhường cho ta sao? Đây là tư thế của cao thủ nhìn kẻ yếu hơn, ngươi, ngươi dám coi thường ta sao?

Francesca lòng nảy sinh ác độc, nhất chiêu này nhất định bức cho người không cách nào không xuất chiêu, nếu không, để người nhường ba chiêu, ta chẳng phải bị người xem thường sao?

Nàng nhìn thẳng Đỗ Trần, đột nhiên cúi người vọt tới, lập tức nhảy lên cao, trường kiếm biến ảo, chia ra, hai, hai phân bốn... trong chớp mắt thiên địa dày đặc kiếm quang hướng tới Đỗ Trần công kích.

Đỗ Trần vừa nhìn thế tới hung mãnh với kiếm quang hỏa diễm đầy trời, không hoảng hốt mà nở nụ cười, hỏa diễm trước mắt, Đỗ Trần một tay giữ kiếm quét ngang phá không, một tay để sau lưng, năm ngón nhếch lên, đột nhiên, một thủy tinh cầu lớn bằng nắm tay tụ lại thành hình trong lòng bàn tay hắn, sau đó được ném ra ngoài:

- Francesca đồng học, ta là ma đấu sĩ.

Theo thanh âm của hắn, thủy cầu bay xẹt qua không trung, vượt qua sự phong tỏa của kiếm quang, bay tới phía sau Francesca.

- Người là ma đấu sĩ?

Francesca trong lòng kinh hãi, trước có trường kiếm của Đỗ Trần, sau có thủy hệ quang đạn đánh bất ngờ, nàng không dám liều, khẽ quát một tiếng, chuyển thân, hỏa diễm trên thân trường kiếm đang rực cháy hừng hực theo thân hình nhu mỹ của nàng rất nhanh xoay tròn, nhanh chóng lui sang một bên.

Trong lúc này thì, Đỗ Trần lại thu chiêu.

Hai bóng người tách ra, Francesca giật mình nhìn Đỗ Trần:

- Ma đấu sĩ dùng kiếm tương tranh... hừ, ghé tởm, người lại nhường ta một chiêu, người dám xem thường ta vậy sao.

Đỗ Trần ôm kiếm cười thầm, hắc hắc, Francesca đồng học, chi tiết về người ta đã biết gần như rõ ràng, tiếp đây quyết đấu chính thức sẽ bắt đầu. Hắn trong lòng nghĩ vậy, nhưng ngoài miệng lại nói:

- Francesca đồng học, cùng nữ sĩ giao chiến theo lý đương nhiên phải nhường ba chiêu, đây là bốn phận của thần duệ quý tộc, bây giờ đã qua ba chiêu, xin cẩn thận.

- Francis thật sự quá có phong độ thần sĩ! Quá đẹp trai a.

Dưới đài có một tiếng quát lớn, Steven lại càng vỗ tay kêu tốt! Trên đài, Đỗ Trần tóc vàng phiêu dật, cử chỉ ôn văn nho nhã, làm việc theo lễ nghĩa, nhất thời khiến rất nhiều nữ đồng học có một ý nghĩ, mơ hồ có mấy phần thân thiết.

- Cẩn thận!

Một vài vị nữ đồng học cùng là lớp ngũ cấp ủng hộ Francesca hô lớn, thanh âm có chút lo lắng.

Francesca trong lòng tức giận, nhưng trong nháy mắt lại bình tĩnh lại, mặt vô biểu tình nói:

- Tốt, sắc trời không còn sớm nữa, chúng ta một chiêu quyết thắng bại.

Nói xong, nàng hai tay cầm chuôi kiếm, dùng sức vung lên, một tường màu đỏ cùng hai thanh nhuễn kiếm hợp làm một, nàng hai tay nắm kiếm, một kiếm dần dần hạ xuống, một kiếm dần dần đưa lên cao, hai tay bắt đầu xoay tròn trường kiếm:

- Bí truyền của gia tộc St. Darke, thái dương thần nộ, Francis đồng học người cẩn thận.

Steven dưới đài nhất thời sắc mặt đại biến:

- Đáng chết, Charles, nguyên lai trong khi nàng thu thập người căn bản chưa có xuất toàn lực.

Hắn khẩn trương nắm lấy tay Charles, lo lắng nói:

- Làm sao bây giờ? Đấu kỹ bí truyền của gia tộc thần duệ đều là từ các Văn Thần anh hùng lưu lại! Francis vốn không có học quá thần kỹ bí truyền này, bằng vào các chiêu cốt cơ bản của học viện sao có thể đánh thắng thần kỹ bí truyền chứ?

Charles mặt như tro tàn:

- Đại ca, ta, khi ta cùng Francesca quyết đấu, đã sử dụng thần kỹ gia truyền "Thánh viêm phân thiên" rồi. Nhưng, nhưng ngay cả thần kỹ thì người ta cũng phá giải...

- Ai nha, vậy là người tu luyện chưa tốt, không phải là thần kỹ của nhà chúng ta không mạnh!

Steven vội la lên:

- Đáng chết, đáng chết, Francis là thủy hệ, nếu không, ta đã sớm đi trách cha sao không truyền Thánh viêm phân thiên cho hắn, nhưng bây giờ, hắn một chiêu thần kỹ đều không....

- Sai rồi! Ai nói hắn đến một chiêu thần kỹ đều không có?

Bên tai Steven đột nhiên vang lên một thanh âm uy nghiêm.

- Ta, từng đi qua cho hắn xem một chiêu, tung hoành thiên hạ thời kỳ Văn Thần, tuyệt thế bí kỹ bế nghệ vạn chúng, với thiên phú của Francis, hắn nhất định học xong rồi.

Steven kinh hãi nói:

- Tam đệ học được thần kỹ sao? Là thần kỹ do vị phong hào đầu thần nào lưu lại?

- Hừ hừ, một chiêu nọ là....

Bóng người Demis sau khi xuống thuyền nghe được tin tức, cũng tới xem náo nhiệt, lão đồ quỷ cười kiêu ngạo, tiếp tục nói:

- Một chiêu gọi là .... Thú Hoàng Tuyệt Bích.

- A, Thú Hoàng Tuyệt Bích? Chính là thần kỹ này sao?

Steven nghi hoặc hỏi lại.

Mấy người dưới đại điện đang nghe chuyện thì trên đài đã tới thời khắc mấu chốt.

Francesca xoay tròn song kiếm, càng chuyển càng nhanh, huyền hóa ra một vòng tròn ánh sáng, vòng tròn tỏa sáng, Francesca trên người hỏa quang đại thịnh, giống như mặt trời, đột nhiên, mặt trời chớp động, nhất thời lao tới phía trước Francis, thân thể phiêu hốt, cuối cùng, nàng bay lên cao, lại từ trên cao lao xuống.

Ngước mắt nhìn lên, bầu trời tựa hồ xuất hiện hai mặt trời, mà một trong hai đang rơi xuống, mục tiêu tự nhiên là Đỗ Trần.

Mặt trời chói chang trước mắt, áp lực từ trên cao ép xuống khiến Đỗ Trần tay cầm chắc kiếm, một nguy cơ tự nhiên sinh ra, hai, hai mắt hắn mở to nhìn thẳng vào mặt trời đang rơi xuống, khóe miệng nở nụ cười lạnh.

- Thệ tuyết!

Đài đấu thần đột nhiên kết thành mặt băng, tiếp đó mây mù tụ lại, bông tuyết tung bay, bão tuyết đột nhiên kéo tới, nhìn kỹ, trong bông tuyết còn kèm theo băng phiến trong suốt, sắc bén, lạnh thấu xương.

Mặt trời hạ xuống, tuyết trắng bay bay, trên đài đấu thần cũng xuất hiện tình cảnh cực kỳ hiếm thấy, mặt trời tuyết.

Mặt trời rực lửa lao vào giữa tuyết, thế tới mạnh mẽ, băng phiến trong bông tuyết mạnh mẽ theo gió lạnh ủa vào mặt trời, gió lạnh thổi nhanh chóng làm giảm nhiệt độ của lửa cháy. Mặt trời mặc dù bị cản trở, nhưng vẫn tỏa ra quang huy nóng rực, hòa tan băng tuyết ngáng đường, từng bước bức tới gần Đỗ Trần.

Lửa cùng băng hòa vào nhau, chỉ có hai loại kết quả, lửa tắt hoặc băng tan.

Đỗ Trần cười lạnh lòng ưu nhã, trường kiếm vung lên, dẫn động băng tuyết hộ thể, tuyết động thành băng phiến nhanh chóng xoay tròn quanh người hắn, trong khoảnh khắc, tự đóng băng mình trong một băng điều.

Cảnh đẹp quá! Francesca thúc dục mặt trời chói chang trong tuyết bay trong lòng không khỏi thở dài, nhưng tiếp đó, đầu khí của nàng bộc phát, nhìn thẳng vào băng điều, lơ mơ có thể thấy được Đỗ Trần:

- Tốt, ta liền chính diện phá đi băng tuyết hộ thuẫn của người.

Ầm một tiếng, mặt trời đánh thẳng vào băng điều, ngọn lửa bốc lên, băng phiến bắn ra bốn phía. Băng cùng lửa đan xen vào nhau, cảnh sắc càng thêm tuyệt mỹ.

Băng điều tan nát, trường kiếm của Francesca vẫn rực lửa, nhưng đã yếu đi rất nhiều, ngực nàng phập phồng không ngừng, thở hổn hển chỉ kiếm vào băng điều nói:

- Francis, người thua...

Nàng bỗng cười khở, bởi vì sau khi băng điều tan vỡ, Đỗ Trần cũng không có ở trong đó, mới vừa rồi trong băng điều còn có bóng người, bất quá là ảnh ảo của thủy hệ, bất quá là một cái bẫy.

Băng phiến trước mắt phản xạ, Francis có thể thấy Đỗ Trần đang cười dài đứng sau lưng mình, tóc vàng thật dài theo gió phiêu phiêu, bạch y như tuyết. Trường kiếm khê động, tuyết bay, cười thản nhiên thích chí:

- Francesca đồng học, hôm nay đến đó thôi.

Francesca còn đang sửng sốt, Đỗ Trần đã đi xuống đài, trong đám đồng học đang né tránh dư chấn tìm được huynh trưởng của mình, nhanh chóng thu kiếm rời đi.

- Chuyện này, tới cùng là ai thắng?

- Đúng vậy. ai thắng?

Các học sinh mờ mịt hỏi.

Mà có mấy đồng học có nhãn lực xuất chúng còn sợ hãi than mãi không thôi, quyết đấu của tứ cấp đấu sĩ có thể có uy thế như vậy. Bọn họ, bọn họ đủ để khiêu chiến vượt cấp với các ngũ cấp đấu sĩ sắp trở thành đấu thần! Mà thắng bại... không cần nói cũng biết. Francesca đã rơi vào kế hoạch dụ địch của Francis, khi đấu khí của nàng hao tổn hết, một khắc thất thần, Francis có rất rất nhiều biện pháp để đánh bại nàng, hoặc là dễ dàng giết chết nàng.

Bất quá Francis đồng học tâm tính thiện lương, sau khi Francesca trúng kế cũng không có ra tay truy kích, lưu lại cho nữ đồng học thể diện.

Mấy ngũ cấp nữ đồng học làm bạn với Francesca chạy lên trên đài. vội la lên:

- Francesca, tới cùng...

Francesca khoát tay, kiên định nói:

- Hôm nay người thắng, ta thua tâm phục khẩu phục, thủy hệ huyền tượng sao.. hừ, cho ta một tháng, ta nhất định có thể đánh bại người.

Nói xong, nàng nâng kiếm rời đi.

Ở một chỗ khác, Steven kéo tay hai đệ đệ, cười to ha ha:

- Thống khoái! Quá thống khoái! Lão tam, ta xem ra hẳn là người thắng?

Hắn cười he he:

- Tốt lắm, tốt lắm, he he, thật sự tốt, so với lão già thân kinh bách chiến còn sảng khoái hơn.

Đỗ Trần hai mắt liếc qua, nhìn đại ca với phương thức tư duy thật sự không thể nói chuyện. Nhưng thật ra Charles ở một bên cúi đầu, chẳng biết đang suy nghĩ cái gì, đột nhiên, Charles đẩy tay của Steven ra, há mồm muốn nói gì đó.

Đỗ Trần trong lòng biết rõ ý nghĩ của hắn, cười lạnh nói:

- Sao? Francesca thu thập người khó coi sao, kết quả ta là phế vật lại thu thập được Francesca, người trong lòng không phục sao?

Nhớ lại bộ dáng của Angius cùng Charles trong trang viên St. Kain, Đỗ Trần có vài phần ác độc:

- Muốn đánh với ta sao, có thể, bất quá người nên nghĩ biện pháp đánh thắng Francesca rồi tính tiếp.

Thấy hình dáng nhệ đệ cùng tam đệ, Steven thở dài, tâm tình vui thích vừa rồi không còn tồn tại, hần cười ha ha, làm trung gian giữa hai người.

Đỗ Trần vừa rồi đích xác có năng lực đánh bại Francesca, bất quá cuối cùng, hần nghĩ tới tin tức Mayfair lưu lại - gia tộc St. Darke, bởi vậy, hần lưu lại bảy phần, làm ra chuyện rất ưu nhã! Thật sự là rất ưu nhã! Cho nên cũng nhận được danh tiếng.

Cùng bọn người Demis xem náo nhiệt hàn huyên vài câu, Đỗ Trần có chút kinh ngạc vì không thấy Anne đâu, sau đó liền cùng bọn họ ra đi:

- Đại ca, có hai sự kiện không biết người biết không, đầu tiên là gia tộc St. Darke cùng gia tộc St. Kain có quan hệ gì, thứ hai, ngày 13 tháng 5 sang năm sẽ phát sinh sự tình gì ở gia tộc St. Kain?

- Gia tộc St. Darke?

Steven mờ mịt:

- Không rõ lắm, ta trong khi cùng Francesca quyết đấu nghe nàng nói qua, làm sao? Chẳng lẽ gia tộc của Francesca cùng gia tộc chúng ta có quan hệ gì sao?

Hần suy nghĩ một chút:

- Ngày 13 tháng 5, không có đại sự gì chứ? A, đúng rồi, ta còn thiếu tiền tháng sau, sau vài ngày nữa phải trả tiền! Cho nên, ... người hiểu chứ.

Hần nhếch miệng cười.

Đại ca của ta! Đỗ Trần khóc cười không được, bất quá cũng hiểu Mayfair rất có thể gạt trọng phụ cùng nhi tử, hơn nữa Đỗ Trần thâm hiểu được, chuyện Mayfair làm, hình như có hoàn cảnh và vị trí căn bản không cùng tầng thứ với hần?

Vậy mình có nên nói cho đại ca không, Đỗ Trần thuận tay lấy ra một túi lớn kim tệ, thuận miệng lấy cái có dấu điểm Steven, sau đó đầy tâm sự về tới túc xá.

Hơn nửa năm không về lại, tiểu viện không người dọn dẹp đã đầy tro bụi, bất quá Harry đã thuê mấy lao công tới quét dọn, mà Tuyết Bì nhân Harry quản gia lại đang trong đại sảnh lầu một chế tác một cái thật lớn, thật hoa lệ, thật đẹp... bát ăn cho chó.

Một mặt làm, một mặt còn dẫn dò Andy:

- Nhớ kỹ, sau này người ở chỗ này! ăn cơm thì vào trong phòng, thoải mái nhá, nếu đi về sau viện...

Hần không hài lòng néo néo cổ Andy, lắc lắc đầu nói:

- Đáng chết, mấy ngày nay người lại béo ra, nghe cho rõ! Chủ nhân anh tuần đẹp trai vô cùng nhân từ của chúng ta có thân phận, có địa vị, người thân là thần sủng của người, phải khiến chủ nhân thể nở mày nở mặt! Hắc, người nghe rõ ta nói chứ? Ta gần đây quá cứng chiều người, có phải không...

Andy thích thú nằm dưới đất, hai mắt tỏa sáng nhìn chăm chăm vào nhà mới của mình, nhếch miệng cười rất hạnh phúc rất ngốc nghếch:

- Ta sủng nhi của nguyệt thần nữ, Chris Andy rất phiền não a, ta muốn nằm ngủ, nhưng nằm ngủ ở đâu? Ai u!

Nó nghe được câu nói cuối cùng của Harry, biết không tốt. Nhưng nó gần đây thật sự là lại béo ra, động tác lại chậm chạp hơn.... cho nên đầu nó đã trúng bản nhân chuyên của Harry. Bản nhân chuyên này là thuần kim a, tiếp đó nghe Harry rống to:

- Nhớ kỹ, sau này mỗi ngày sớm muộn gì cũng phải đi mười vòng quanh thượng thủy các, nếu không không có cơm ăn.

Tiểu Bối Bối ở một bên, nhìn hai người cười hì hì.

Đỗ Trần đứng trên lầu đã được quét dọn, nói:

- Dịch Cốt, người lấy đại kỳ trên Belkesi xuống, Bác Bì hẳn là rất nhanh sẽ trở về liên lạc với ta. Trong khoảng thời gian này, người lưu ý Francesca kia. Francesca của gia tộc St. Darke.

Dịch Cốt nhú mày:

- Thiếu gia, ta vẫn nghi hoặc một chuyện, từ trên hình ảnh thánh nữ Mayfair lưu lại cho thấy, thực lực của thánh nữ tuyệt đối cao hơn ta, theo thực lực của nàng thì tương lai của ngài hung hiểm vô cùng, đối thủ của chúng ta sợ rằng là tổ chức hoặc đấu thần cao nhất đương thời.

Đỗ Trần thần nhiên nói:

- Có lẽ vậy, chuyện này không vội, chỉ có thể chậm rãi tra xét! Được rồi, trận chiến vừa rồi của ta cùng Francesca, người thấy sao?

- Ta ẩn thân từ một nơi bí mật gần đó thấy được, Francesca kia thật sự là một thiên tài, thái dương thần nô của nàng là bí kỹ được hỏa hệ phong hào đấu thần của thời đại Văn Thần lưu lại, Francesca còn nhỏ tuổi mà đã có thể tu luyện thần kỹ tới bước này, đích thật là một thiên tài hiếm thấy.

Dịch Cốt suy nghĩ một chút:

- Nếu nói về thiên phú, sợ rằng trong vòng hai năm có thể đạt tới lục cấp, hơn nữa tương lai nàng cực kỳ có hy vọng đạt tới cửu cấp đỉnh phong, cảnh giới dung hợp tư nhiên nguyên hồn, thậm chí... có thể trở thành phong hào đấu thần!

Đỗ Trần hồi tưởng áp lực Francesca gây cho hắn, gật đầu nói:

- Thái dương thần nô.. ần, là một đối thủ tốt! Ta đây đã cải tạo "Thệ tuyết" thế nào?

Dịch Cốt đột nhiên dừng một chút, hồi lâu mới nói:

- Rất đẹp!

- Tiếp?

- Rất đẹp!

Đỗ Trần tròng mắt:

- Gì nữa?

- Còn có .. rất vô dụng.

Đỗ Trần không phục:

- Sao có thể? Ta đã dụng nó đánh bại thái dương thần nô của gia tộc St. Darke mà!

- Thiếu gia, vừa rồi ngài bằng vào huyền tượng mê hoặc đối thủ, đánh bất ngờ mà thắng. Có đúng là đối thủ chỉ là tứ cấp đấu sĩ? Francesca dù là thiên tài, nhưng nhãn lực cùng kinh nghiệm của nàng vẫn là tứ cấp, tự nhiên không thể nhìn ra huyền tượng của ngài, nhưng trong mắt cao cấp đấu thần, một chiêu này của ngài thật sự quá dễ dàng phá giải.

Đỗ Trần chép miệng, Dịch Cốt vội hỏi:

- Bất quá! Ta dùng ánh mắt của cửu cấp đỉnh phong bình phán một chiêu này của thiếu gia, mà trong mắt tứ, ngũ, lục cấp đấu thần, thệ tuyết của thiếu gia người là...

- Được, được, ta sẽ dùng ánh mắt của cửu cấp bình phán.

Đỗ Trần phát tay:

- Nói đi, hẳn là phải cải tiến thế nào?

Dịch Cốt cười cười:

- Dụng gió tuyết tăng tốc, bỏ huyền tượng (ảo ảnh), ngưng tụ lực trên thân kiếm... dứt bỏ hoa tuyết gì đó, dùng tốc độ cực nhanh để dễ dàng thắng địch.

Đỗ Trần một mặt nghe, một mặt cảm thấy may mắn, có một cao thủ cấp bậc tông sư bên người tùy thời chỉ đạo, lại có Liên Hoa nguyên thần trợ giúp, muốn tốc độ tiến bộ từ từ cũng khó a.

Đột nhiên, Đỗ Trần phát hiện có một ánh mắt từ bức tường cách vách đang nhìn chăm chăm vào mình, trộm nhìn lại... Ai, Anne, quên đi, mau cùng nàng nói rõ ràng a.

- Chuyện cải tiến thế tuyệt để tôi nói tiếp, ta bây giờ phải đi xem đã.

Đỗ Trần xoay người đi tới dưới lầu, trong lúc này tức xá đã được thu dọn sạch sẽ, hắn mới đi vào trong viện đã thấy Anne chủ động ngồi trước trước.

- Francis đồng học, ta có việc phải nói với người.

Anne ngượng ngập đi tới trước mặt Đỗ Trần, cúi đầu, thanh âm rất nhỏ.

- A, vừa rồi, ta cũng có chuyện muốn nói với người.

Đỗ Trần đột nhiên hiểu được tình huống, đối mặt với quân đội hải tộc còn dễ hơn đối mặt với nữ hài tử.

- Người cũng có chuyện nói với ta sao?

Anne kinh ngạc ngược đầu lên, mắt to nhìn Đỗ Trần tràn đầy ngượng ngùng:

- Ta nói trước được không? Bởi vì chuyện của ta thật sự gấp.

- Hay là ta nói trước a.

Đỗ Trần da đầu tê dại, trong lòng thầm nghĩ, loại chuyện này nếu để cho Anne nói ra khỏi miệng, mình mà cự tuyệt, cái này thì nàng sao mà chịu nổi? Hắn giành nói trước:

- Gần đây, ta...

Anne lo lắng khoát tay:

- Để ta nói trước, ta thật sự rất gấp.

Nàng hai tay lo lắng vờ vạt áo, khuôn mặt trắng nõn ngượng ngập, một mảnh đỏ hồng, nhìn qua động lòng người:

- Ta, ta có bí mật muốn nói cho người.

- Anne đồng học, ta nghĩ người hẳn là hiểu lắm cái gì. Ta...

- Francis, xin cho ta nói được không?

Anne lớn mật giơ tay bịt miệng Đỗ Trần, ngón tay ngọc cùng đôi môi thân mật tiếp xúc, khiến cho Đỗ Trần mộng mị.

Anne cũng ý thức được cử động của mình quá thất lễ, nhưng, lửa đã cháy tới chân rồi, nàng sao không nóng nảy chứ?

- Bí mật của ta là ....ai!

Tay kia của Anne không biết đặt ở nơi nào, trong lòng thiên ngôn vạn ngữ nhất thời cũng không biết nói sao mới tốt:

- Hôm nay, hôm nay ta...

Thu hồi ngón tay đặt trên môi Đỗ Trần, hai tay xoa xoa, tiểu nữ nhân Anne khiến Đỗ Trần ngây người:

- Hôm nay người làm sao?

Anne rốt cục cũng có dũng khí, nhìn chăm chăm vào Đỗ Trần, khuôn mặt hồng hồng, nói nhỏ:

- Hôm nay, ta, dì của ta tới.

196. Dì Của Anne Thật Sự Tới Rồi

Liên Hoa Bảo Giám

- Người, dì của người tới sao?

Đỗ Trần lấp ba lấp bắp nhắc lại lời của Anne, hần chỉ cảm thấy một cổ hàn ý từ trong xương tủy trực đi lên não, tiếp đó từ não tản ra toàn thân.

Trời ạ, dì của người tới, thì sao, nói cho ta làm gì? Loại tư sự này không nên tùy tiện nói cho nam đồng học chứ?

Đỗ Trần luôn luôn cho mình rất linh mẫn lại hiểu được hiện tại trong đầu mình trống rỗng.

Anne ngượng ngùng gật gật đầu:

- Uhm, dì của ta thật sự tới, bà nói bà muốn gặp người.

Đỗ Trần ngơ ngẩn gật gật đầu:

- A, nguyên lai là a di của người tới, bà ở đâu? Hần là ta phải đi báo phỏng bà mới đúng.

- Không cần đâu, ta đến gặp người, không cần đa lễ như vậy.

Ngoài cửa có hai người đi tới, Đỗ Trần thấy một vĩ lão giả, vóc người trung bình, trên người mặc một trường bào bình thường màu xanh, trang phục nhìn phi thường bình thường, nhưng lão một đầu tóc trắng bạc, khuôn mặt quắc thước không nghiêm mà uy, đặc biệt nhất là, khuôn mặt lão giống người phương tây, nhưng da tay màu vàng, cực kỳ giống màu da của Đỗ Trần kiếp trước.

Bất quá Đỗ Trần trong lòng rõ ràng, ý nghĩa chính thức của loại da màu vàng này biểu trưng cho việc lão giả ra về bình thường này đã tu luyện thổ hệ đầu khí tới cảnh giới cực kỳ cao thâm, tuyệt đối là một cao thủ trong cao thủ! Chỉ riêng về tu vi đầu khí, còn trên cả Dịch Cốt.

Thấy lão, đầu Đỗ Trần có chút thanh tỉnh lại, bản năng tự động lưu tâm tới nhất cử nhất động của lão giả, đây là bản năng tự nhiên của đầu thần khi gặp cao thủ.

Ấn? Dung mạo lão nhân này mặc dù vô cùng xa lạ, nhưng hình thể nhìn có chút quen mắt, mình hình như gặp qua ở đâu rồi thì phải? Đỗ Trần cảm thấy một tia nghi hoặc, đáng tiếc hần tuyệt không thể tưởng tượng được, lão nhân này chính là tên khát cái mắc trọng bệnh mà hần đã cứu tại cổng biên giới Drowning. Cũng là kẻ tại cảng Antwerp đã bị tiểu quý tộc bình dân khi dễ đánh gãy chân...

Có thể bởi vì thuật dịch dung của lão giả cực kỳ cao minh, mà Đỗ Trần đã làm quá nhiều việc thiện, căn bản không có khả năng nhớ kỹ mỗi người mà hần đã trợ giúp, hay là ác nhân mà hần đã giáo huấn.

Lão giả vào cửa viện, gật đầu với Đỗ Trần, thần thái rất hiền lành, trong mắt cũng toát ra một chút tán thưởng cùng hâm mộ. Tiếp đó, hần đột nhiên khom lưng, với tư thái của người hầu, khom người giơ tay mời một vị phụ nhân trung niên ở phía sau, cũng chính là dì của Anne.

Dì của Anne có hình dáng tầm ba mươi tuổi, nhưng da tay bảo dưỡng hết sức trắng trẻo. Nhờ tư thái thành thực cùng da tay hiển lộ tuổi chân thật của nàng từ đó cho thấy lúc còn trẻ cũng không kém Anne bao nhiêu. Mà trang phục của nàng cũng không phải hết sức xa hoa, mặc một kiện quần áo dài màu đỏ của quý tộc phổ thông, tóc dài màu vàng sau lưng, tóc suôn mượt, có lẽ thứ đồ vật xa hoa duy nhất xứng với nàng là một cái châm cài ngực...

Đuôi châm, có hình kích màu tím.

Không cần giới thiệu, Đỗ Trần đã nhận ra. Dung mạo của vị dì này cùng Anne có năm sáu phần giống nhau. Đứng cùng một chỗ, nhìn các nàng cũng có thể nhận ra các nàng nhất định có quan hệ huyết thống rất gần?

Trong lúc này, Dịch Cốt cũng từ trên lầu đi xuống viện, hần sau khi thấy lão bộc nọ trong đôi mắt tinh quang chợt lóe, hai người bốn mắt trong phút chốc nhìn thẳng vào nhau lại nhanh chóng tách ra, trong mắt

lão giả tinh quang bột phát, mà Dịch Cốt cũng hồ hững, hấn đi tới đằng sau Đỗ Trần, ánh mắt hai người lại gặp nhau, bất quá chỉ là mỉm cười mà thôi.

Anne lập tức giới thiệu:

Vị này là di mục của ta Betty! Vị này là quản gia của nhà ta, Keane.

Đỗ Trần nghiêng người:

- Betty a di, tiên sinh Keane, các người khỏe, ta là đồng học của Anne, Francis.

Betty nhìn thẳng vào khuôn mặt Đỗ Trần một lúc, ngay khi Đỗ Trần cảm thấy không được tự nhiên, nàng nở nụ cười:

- "Tốt lắm." ha ha, so với bức họa còn anh tuấn hơn, ánh mắt của Anne thật tốt.

Gần đây, Keane đã nhiều lần thử Francis, phẩm hạnh của hấn cơ hồ có thể nói là không chút tỳ vết, dung mạo cùng cử chỉ mình đã gặp qua, hết sức hài lòng!

Betty cười nói:

- Nghe Anne nói, người trong khi ở học viện cùng du học đã chiếu cố nàng rất nhiều, ta là gia trưởng, còn phải cảm tạ người đã chiếu cố Anne.

Đỗ Trần lập tức khiêm tốn, sau đó chỉ vào cửa phòng nói:

- Betty a di, ngài quá khách khí rồi, xin vào bên trong, Harry, chuẩn bị chiêu đãi khách quý.

Mọi người ngồi trong đại sảnh tầng một, không thể không nói, Harry là một người rất dễ tâm, trước kia dùng lời không dễ nghe mà nói thì hấn xuất thân là một thổ phỉ, cử chỉ thô bỉ, nhưng từ sau khi làm quản gia của Đỗ Trần, Tuyết Bỉ nhân dụng tâm học tập, lúc này thấy khách đến thì hoàn toàn chiêu đãi khách theo nghi lễ cung đình, không có cử động nào thất lễ.

Keane có chút kinh ngạc nhìn Tuyết Bỉ nhân bưng lên đồ uống, cười cười, tay rút vào trong tay áo, chẳng biết từ lúc nào, tay lão đã mang vào một cái bao tay bằng ngân tỳ, sau đó hấn từ trong đai lưng lấy ra một hộp nhỏ, rồi quỳ xuống, sau khi mở hộp nhỏ lấy từ trong ra hai cái chén xinh xắn có hoa văn tinh trí đặt trên khay để chén.

Keane chăm chú, một tay đỡ lấy khay, một tay từ trong hộp lấy ra hai đoá hoa bảy sắc, mỗi chén nhỏ cho vào một đoá, sau đó lại lấy từ hộp nhỏ ra hai mai tinh thể màu lam trong suốt, nhẹ nhàng thả vào chén nhỏ.

Không một tiếng động, hai cái chén nhỏ trong khoảnh khắc tràn ngập chất lỏng, chất lỏng bán trong suốt, nhìn cực kỳ đẹp mắt, Kean đứng dậy, trước tiên thu lại hai cái găng tay bằng ngân tỳ, bưng hai chén nhỏ đặt vào trung ương, đặt trước mặt Betty cùng Đỗ Trần, sau đó thu hồi hộp nhỏ, hai tay khoanh trước ngực, đứng sau lưng cách Betty một bước.

Một loạt động tác này khiến cho Tuyết Bỉ nhân đã tốt nghiệp với thành tích hạng ưu tại trường cung đình phải trợn mắt há mồm, tay chân luống cuống, suýt nữa không dụng được nữa.

Đỗ Trần trong lòng nghi hoặc, từ cử chỉ của Betty cùng Keane cho thấy, gia tộc của Anne thực sự không đơn giản! Ít nhất, Lanning vương trong tửu yến chính thức của hoàng thất cũng không có lễ nghi như vậy.

Bất giác, Đỗ Trần đảo mắt nhìn Anne đang thẹn thùng đứng sau Betty, Anne cảm giác được ánh mắt nghi hoặc của Đỗ Trần, mặt đỏ bừng nở nụ cười gượng gạo, thấp giọng nói:

- Betty di mục, ta ra kia trước.

- Uhm.

Betty gật nhẹ đầu.

Anne như từ trong vạn quân thoát ra khỏi chiến trường, lúc đi ngang qua cửa phòng, nàng đột nhiên thấy tiểu Bối Bối đang cầm vài "Món đồ chơi", ngồi trên người Andy vui vẻ chơi đùa, nàng lập tức hô:

- Bối Bối, cùng ra ngoài chơi với tỷ tỷ.

- Bối Bối biết, Bối Bối hiểu! Hi hi!

Tiểu nha đầu kia cười Andy, dụng "Món đồ chơi" làm roi ngựa, bức Andy đi ra khỏi phòng khách.

Keane đưa mắt nhìn tiểu thư rời đi, đang mỉm cười thiện ý với tiểu thư, đột nhiên, hắn thấy món đồ chơi tiểu Bối Bối đang cầm thì cả kinh! Đó là một món đồ chơi giống ấu tằm, phía trên là một đầu hùng sư màu vàng, phía dưới còn là bốn góc để đặt xuống...

Chẳng lẽ là... không, không có khả năng, thứ đồ đó sao có thể rơi vào tay Francis, lại làm đồ chơi cho một tiểu nha đầu... a a, mình không có thấy qua vật đó, cũng chỉ là nghe nói mà thôi, nhất định là trêu bảo cùng loại a.

Hơn nữa, thứ đồ này dù với thực lực của lão gia cùng lão thái gia cũng không dám tự tiện lấy nó, Francis nếu thật sự là có được thứ này...sợ rằng sớm đã xương cốt không còn rồi! Hơn nữa hắn cũng không có năng lực có được thứ đó, "Món đồ chơi" vừa rồi trên tay tiểu cô nương đó, cũng không có tự nhiên nguyên lực gì ba động.

Keane cười tự giễu, âm thầm nghĩ mình lớn tuổi rồi, lòng nghi ngờ cũng quá lớn! Thất thố rồi?

Đỗ Trần ngồi cẩn thận, phi thường khó ứng phó với loại quý tộc kết giao cần nhiều lễ nghi như vậy, Betty vẫn thản nhiên nở nụ cười, mở miệng nói:

- Francis bá tước lĩnh chủ, ta đối với sự tích của người có nghe qua, người là một vị lĩnh chủ nhân ái.

- Betty a di quá khen, ta chỉ làm một vài việc nhỏ không then với lương tâm, may mắn được chút tán thưởng. Kỳ thật ta thật sự không có làm cái gì.

Vinh nhục không sợ, khiêm nhường có lễ độ, thật sự rất tốt! Betty gật gật đầu, lại hỏi:

- Các hạ đã là lĩnh chủ của tám trăm dặm lĩnh thổ sông New Zealand, theo ta được biết, hai bên sông New Zealand hàng năm thiên tai địch họa không ngừng, bình dân thất tán khắp nơi, hiện tại trên vùng này chỉ còn lại ba mươi vạn dân chúng bần cùng, các hạ, có lo lắng sau này làm sao để thay đổi cuộc sống của dân chúng nghèo khổ không, hẳn là có tự tin rất lớn a?

Điều này.. điều này là biến tướng của việc hỏi mình làm sao quản lý lãnh địa, sao lại là chính trị chứ? Đỗ Trần cảm thấy cổ quái, Betty a di hình như đang khảo tra năng lực chính trị của mình.

Mặc dù trong lòng nghi hoặc nhưng Đỗ Trần vẫn đáp:

- Ta còn trẻ, kinh nghiệm còn phi thường thiếu, chỉ có thể nói là cần phải xem xét.

Hắn tiếp tục nói:

- New Zealand có ba cái khó "Thủy hoạn, đói kém, Ngự nhân tao nhiễu, đạo phi hoành hành!" Trong đó đạo phi là chuyện dễ giải quyết nhất, bởi vì đại bộ phận đạo phi đều là bình dân không có đường sống...

Betty lắng lắng lắng nghe, trên mặt nở nụ cười, bất quá trong lòng nàng lại đánh giá... năng lực chính trị... hẳn là tốt rồi. Tiếp đó, nên khảo tra một chút về năng lực quân lực - con rể của gia tộc ta, phải đạt tới trình độ vĩ đại có thể đánh khắp thiên hạ.

Hai người một hỏi một đáp, đột nhiên, Dịch Cốt thần sắc chấn động, ánh mắt nhìn vào trong viện, mà lão bộc Keane cũng nhìn ra ngoài.

Đỗ Trần dừng trả lời, ngạc nhiên nói:

- Brook, bên ngoài có chuyện gì?

Vừa dứt lời, bên ngoài truyền đến một tiếng hét lớn:

- Francis, người ra đây cho ta, hôm nay người phải cho ta một cái giải thích, nếu không... đừng trách kiếm trong tay ta vô tình.

Là thanh âm của Arthur.

Đỗ Trần cảm thấy quái lạ, hẳn chưa bao giờ có lỗi với Arthur, vương tử huynh đệ kia sao vậy? Sao lại như có thâm cừu đại hận với mình, vội vã tới báo cừu thù.

197. Lánh Loại (*)

Đỗ Trần nhìn Betty, cười cười, ý tứ rất rõ ràng: "Betty a di, ta có chút việc phải xử lý bây giờ, người nên cáo từ rồi?"

Vô luận là lễ nghi quý tộc hay là nhân tình thế thái, Betty trong lúc này nên cáo từ rời đi, nhưng không ngờ, Betty từ đầu phi thường giằng giãi lễ nghi, lại mỉm cười nói:

- Xem ra người gặp một chút phiền toái nhỏ, người là "Bạn tốt" của Anne, bây giờ gặp chút phiền toái, ta là a di cùng người đi xem sao.

Nói xong, nàng đứng lên.

Đỗ Trần cười lên hai tiếng, nhưng cũng không trực tiếp cự tuyệt nàng, không thể làm gì khác hơn là uyển chuyển nói:

- Người đến bên ngoài là bạn ta, hẳn có thể có chút hiểu lầm đối với ta, chuyện này sẽ không phiền đến a di, nếu không, ngài ngồi chỗ này nghỉ chốc lát, ta đi rồi trở về.

- Ân, như vậy cũng tốt! Ta còn có chuyện trọng yếu muốn thương lượng với người.

Betty nở nụ cười, cười rất quý tộc, rất ưu nhã! Nghi thái vô cùng cao quý, phong hoa tuyệt đại.

Dịch Cốt cũng đi theo ra, trong lúc này, Harry sớm lấy cớ chuẩn bị cơm đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại Betty cùng Keane hai người.

Keane thông thả đi động cước bộ, đánh giá túc xá của Đỗ Trần một chút, không khỏi lắc đầu nói:

- Francis mặc dù phẩm hành tốt, nhưng lễ nghi có thiếu sót, bài trí trong đại sảnh mặc dù đều có chút ý tứ, nhưng không hài hòa, không hiểu kết cục...

Betty hoàn toàn không còn cử chỉ mới rồi của quý tộc phu nhân, liếc mắt không thích nhìn Keane, phát tay nói:

- Người trực tiếp nói hẳn là người phối hợp không được sao? Ta thấy bài trí thế này thật thoải mái, tổng thể không có cái gì không thật dụng!

Keane cúi đầu không nói, thềm nói, tiểu thư Betty, quý tộc, quý tộc! Nếu lão gia tử thấy hình dáng ngài bây giờ, không phát hỏa mới là lạ.

Betty đột nhiên vén quần, leo lên bàn, từ đó nhìn ngắm đánh giá đại sảnh:

- Người xem nhiều thứ bố trí tùy ý! Khiến người thoải mái, thống khoái! Được rồi, vừa rồi chuyện này đều là lão gia tử hỏi, ai dù sao là cũng bị Francis gây hứng thú... người nói, hẳn trả lời thế nào?

Keane hơi khó khăn nhìn tư thế ngồi của Betty. Nhíu mày, nhưng vẫn cung kính trả lời:

- Non nớt, bất quá với tuổi của hẳn có thể đạt tới bước đó, đã là tốt rồi! Betty tiểu thư, chờ Francis trở về, ngài hẳn là tiếp tục hỏi hẳn giải thích thế nào với nghệ thuật...

- Đủ rồi! Đủ rồi! Lùi qua một bên.

Betty khóat tay:

- Vấn đề này không có tác dụng gì! Có thể ăn cơm sao? Lão gia tử cũng thiệt là! Muốn hỏi, sao không trực tiếp...

- Tiểu thư, ngàn vạn lần không nên! Lão gia tử nếu biết, nhất định sẽ nổi giận.

Keane khản trương, hẳn hình như biết Betty muốn nói gì.

Betty nhún vai, từ trên bàn nhảy xuống, tiện tay đi tới bên tường, dừng trước thụ cầm.

- Lễ nghi có thể bồi dưỡng, năng lực cũng có thể tài bồi! Nhưng, dung mạo trời sinh! Hắc, ánh mắt của Anne nhà ta cũng tốt lắm.

Keane thở phào nhẹ nhõm, cười nói:

- Vậy ngài đồng ý hôn sự này sao?

- Không, ta chấp nhận có tác dụng cái rắm gì! Còn quá sớm.

Betty lắc lắc đầu:

- Người chẳng lẽ đã quên, hôn sự của Anne ta chỉ có một bộ phận quyền quyết định, đại ca chỉ có một bộ phận, nhưng cuối cùng người quyết định là lão gia tử. Mà lão nhân gia coi trọng nhất là cái gì?

Keane thử hỏi:

- Lão gia tử đấu khí thông thần, trong thiên hạ khó gặp địch thủ, từ hai mươi năm trước cùng Hải hoàng Sainz đánh một trận, cảnh giới đã đột phá... hắc lão nhân gia coi trọng thực lực cùng tiềm lực của Francis.

Dừng một chút, Keane cười nói:

- Francis cần không tới thời gian một năm tấn cấp trở thành tứ cấp đấu sĩ, ngoại trừ tình không hạ đệ nhất đấu thần Charlermagne, lão bộc còn chưa có nghe qua ai có thiên phú bậc này... ngay cả tiểu thư người, dường như cũng mất thời gian ba năm?

Betty trừng mắt liếc Keane một cái.

Keane vội vàng nói:

- Ta nói sai rồi! Nếu không phải thực lực, thì là bản lãnh thu phục thuộc hạ, quản lý gia nghiệp sao? Với gia nghiệp lớn như lão gia tử, nữ tể của gia tộc chúng ta, ít nhất cũng có thể giúp gia tộc chút ít... lãnh địa của Francis mặc dù chỉ có tám trăm dặm, tài phú cũng bất quá trăm vạn kim tệ, mặc dù thiếu điểm, nhưng xem cách hành xử của hắn rất tốt, ít nhất là nhân vật có thể thành khí.

Betty lại trừng mắt.

- Cái này cũng không phải? Vậy... gia thế? Gia thế của Francis cũng không thấp a, hậu duệ thần Shigeru mặc dù không có suy vong, thậm chí gia chủ hiện tại là bát cấp đấu thần, nhưng từ thân phận mà nói, đủ để phối với tiểu thư Anne...

- Keane, người tưởng ta ngốc sao.

Betty phẫn nộ nói:

- Dừng dừng đại ca ta đối phó với ta? Người ở trong gia tộc ta hơn năm mươi năm, thị hầu hai đại gia chủ, còn không biết lão gia chủ nghĩ thế nào sao? Quản gia Keane của ta.

Betty chỉ vào đầu Keane, tự phụ nói:

- Quan niệm gia tộc! Gia tộc chúng ta có thể đứng vững ngàn năm, không chút suy bại, chính là nhờ thành viên trong gia tộc vạn chúng đồng lòng, mỗi người đều đặt lợi ích của gia tộc lên cao nhất.

Nàng hai tay chống hông, đi tới trước cửa lén nhìn chằm chằm vào tình hình bên ngoài, nhỏ giọng nói:

- Francis cùng phụ thân không hợp, điểm này lão gia tử ghét nhất! Bất quá ta nghe nói Angius cũng không phải thứ gì tốt đẹp... ha ha, mau nhìn, đánh nhau rồi, ha ha, có thể xem náo nhiệt, còn có thể tra ra tiểu tử này với bằng hữu cùng thân nhân thế nào, Keane, mau nhìn một chút....

Bên ngoài, Đỗ Trần khó hiểu nhìn Arthur.

Lúc tại biển Pal cứu người, Đỗ Trần thực tế đã gặp qua Arthur, bất quá lúc ấy Arthur hôn mê, không kịp nhìn kỹ. Giờ phút này nhìn lại, Arthur sau nửa năm đã cao hơn chừng nửa đầu, thân thể mặc dù không phải kiện tráng nhưng thân thể cân xứng, cao gầy, lộ ra hắc y bên trong, hai tay đầy chai sạn, rõ ràng đã khổ công rèn luyện!

Hơn nữa cách nửa năm, Arthur một đầu tóc vàng cũng có nhiều màu bạch kim, khiến khuôn mặt tuần lãng của hắn có vài phần thương cảm.

Đỗ Trần bị hình dáng thiếu niên tóc bạc Arthur dọa suýt nhảy dựng lên, thầm nói, chẳng lẽ ngoại công công pháp mình cho hắn lại làm ra như vậy, khiến cho thân thể Arthur bị hao tổn, cho nên hắn mới tức giận tìm đến tìm mình tính sổ? Nếu thật như thế, vậy mình có chút lỗi với huynh đệ rồi...

Arthur tức giận hầm hầm chạy tới, tốc độ cực nhanh, vừa thấy Đỗ Trần xuất hiện, cũng không nói nhiều, "Choeng" rút ra trường kiếm bên hông, khẽ quát một tiếng liền chém về phía Đỗ Trần.

Đỗ Trần nhìn chăm chăm kiếm phong trước mắt giết mình, trường kiếm của Arthur lập lòe ngũ sắc quang mang, mà đầu khí của Arthur, không có khả năng trên binh khí huyền xuất ra quang sắc, vậy, trường kiếm của hắn nhất định không phải phàm vật. Nếu bị hắn chém trúng, trả giá nhất định không nhỏ.

Bất quá Thệ Tuyệt kiếm của Đỗ Trần càng không phải phàm vật, thánh khí trường kiếm biến ảo ra. "Dinh" chống một kiếm của Arthur.

Đỗ Trần trong lòng run lên, lực đạo thật mạnh. một kiếm này của Arthur, đủ để giết chết tam cấp đấu sĩ! Lão thiên, chẳng lẽ phế nhân không học được đầu khí dụng biện pháp của mình luyện ra thực lực tam cấp đấu sĩ sao.

Hai thanh trường kiếm giao nhau, Đỗ Trần quát:

- Arthur, ngươi làm gì? Ngươi điên rồi sao? Ta là Francis.

- Chém ngươi.

Arthur huy kiếm chém ngang, nhưng lại một lần nữa bị Đỗ Trần cản lại.

Đỗ Trần trong lòng cũng nổi lên tức giận, tay tăng thêm lực đạo. Trường kiếm được quán chú Liên Hoa nội kinh huyền hóa ra một thủy mạc (mặt nước) che đi tầm mắt Arthur. Sau đó lác mình đánh bất ngờ, thâm kiếm chém vào sau lưng hắn, chỉ một chiêu liền đánh ngã Arthur, sau đó trường kiếm chỉ vào hắn cả giận nói:

- Đồ điên, nói rõ ràng đi.

Arthur nhìn chăm chăm mũi kiếm của Đỗ Trần, cả giận nói:

- Còn nói cái gì tốt đẹp? Ngươi đã hại chết thúc thúc Leonardo của ta.

Leonardo đã chết? Thủ hộ đầu thần của Arthur Leonardo tướng quân đã chết? Sao có thể? Đỗ Trần không dám tin: "Huyết đồng" Leonardo chẳng những là một vị cao cấp đấu thần, càng là một đại tướng quân thống lĩnh mấy vạn binh mã, hắn sao có thể bị mình hại chết?

Đỗ Trần thu hồi trường kiếm, kéo Arthur đang kinh ngạc lên hỏi:

- Rốt cục xảy ra chuyện gì? Ngươi nói rõ với ta xem.

Arthur hừ lạnh nói:

- Cũng là do bản bí tịch ngươi lưu lại cho ta? Leonardo thúc thúc mang bí tịch đó về nước, trước mặt gia gia ta lập quân lệnh trạng, nói nhất định bồi dưỡng một quân đoàn thiết huyết hùng sư! Nhưng kết quả, lại hại chết hơn một ngàn chiến sĩ tinh duệ của Renault chúng ta!

Hắn mím môi, kích động, rồi nói:

Gia gia của qua thiết huyết trị quân, phán Leonardo thúc thúc tử hình, ta trong khi rời đi Renault, thúc thúc đã ở trong tử lao rồi.

Hắn cắn răng nhịn không khóc:

- Nói không chừng, hắn bây giờ đã bị... đều là do bí tịch của ngươi.

Khi thân nhân trọng yếu gặp phải sinh tử hoạn nạn thì, tuyệt đại đa số mọi người sợ rằng đều sẽ không nghĩ thân nhân mình làm gì sai, mà tìm nguyên nhân chung quanh, đây là tư duy lợi thân cơ bản nhất, không

thể bỏ - dù sao Đỗ Trần với Arthur cho dù tốt, có bao nhiêu ân huệ, cũng kém thúc thúc bảo vệ hấn từ nhỏ, tuy không phải huyết duyên quan hệ nhưng còn hơn cả thân thúc thúc, ít nhất trước mắt thì kém hơn.

Nhưng Đỗ Trần vừa nghe, cũng nổi giận, hấn coi Arthur là bạn tốt, là huynh đệ! Đỗ Trần miễn cưỡng đè nén lửa giận trong lòng, phần nộ nói:

- Là ta sai sao? Arthur, người nghĩ kĩ lại xem! Thật uống ta coi người là huynh đệ! Người thật làm ta thất vọng.

Hấn chỉ thân thể Arthur, lớn tiếng nói:

- Thực lực của người bây giờ rốt cục ra sao? Có phải là dựa theo bản bí tịch của ta luyện ra không?

Arthur hung dữ gật đầu:

- Đúng vậy, ta dựa theo bí tịch của người luyện ra, một thân bản lĩnh của ta cũng do người cấp cho! Người cho ta đại ân, nhưng ta thật thất vọng về người! Với mạng của thúc thúc Leonardo...

Hấn nghẹn ngào không nói nổi nữa:

- Gia gia của ta quân lệnh như sơn, sẽ không sửa đổi quân lệnh.

Đỗ Trần lại nói:

- Người thật sự thất vọng với ta sao, Leonardo tướng quân cũng thật là người ..., ta lúc ấy không nói rõ với người sao, bí tịch này căn bản là không phải người bình thường có thể tu luyện sao? Ai cho phép người công khai với Leonardo, lại đem ra luyện binh? Người làm ta mất tín nhiệm.

Arthur nhất thời á khẩu không nói được gì:

- Ta...

- Ta cái gì mà ta? Ta lúc ấy chẳng nhẽ không có nói rõ ràng rằng, bản bí tịch này hạn chế rất nhiều, chỉ có thể cho một người sử dụng sao? Hơn nữa chỉ cần không khỏe, lập tức tới tìm ta sao, là ta không nói rõ sao, hay là người không nghe rõ, ta vốn tưởng rằng Leonardo là thủ hộ đầu thần của người, không tính là ngoại nhân, các người lại bán đứng ta! Làm mất đi sự tín nhiệm của ta.

Từ sau khi Leonardo bị giam vào tử lao, Arthur vẫn hỗn loạn, lâm vào tư duy tuyệt vọng có chút vòng vo, hấn ngồi trên mặt đất:

- Đúng vậy, người đều đã nói! Leonardo thúc thúc có lòng muốn lập công, không để ý tới lời khuyên của ta, cầm bí kỹ của người tới Renault cho luyện binh, ta ngăn cản hấn nhiều lần, nhưng, hấn nói tuyệt giai bí tịch này có thể tăng lên thực lực của chiến sĩ, nhưng sự thật... bây giờ thúc thúc đã trong tử lao...

Arthur đau khổ ngược đầu lên:

- Xin lỗi, ta biết vấn đề này là ở ta. nhưng Leonardo thúc thúc thật sự phải chết... ta thay Leonardo thúc thúc xin lỗi, cũng xin lỗi vì xúc động lâu này mà tạo ra sai lầm...

Đỗ Trần thấy Arthur đã có chuyển biến, hơn nữa cũng không phải không giảng đạo lý, lửa giận liền đè ép xuống, hỏi:

- Hừ, các người thật là! Tới cùng, chuyện gì xảy ra, người nói tỉ mỉ với ta xem sao.

Ngày đó khi Đỗ Trần rời đầu thần đảo di du học ở tam đại lục, lưu lại cho Arthur một quyển bí tịch tu luyện ngoại công, nhưng thứ này mặc dù nói là bí tịch, nhưng đều là Đỗ Trần kết hợp một chút phương pháp rèn luyện thân thể kiếp trước, còn có một vài phương pháp ngoại công ngẫu nhiên trộm trước gộp lại. Nếu là luyện bậy bạ chẳng biết có thể luyện thành cái gì. Cho nên Đỗ Trần dặn Arthur tuân tự nhi tiến, ngàn vạn lần không thể quá ham.

Nhưng không nghĩ Leonardo thấy Arthur thật sự dựa vào bí tịch chẳng ra gì này từ phế vật trở thành tam cấp đầu sĩ, nhất thời mừng rỡ hi vọng. Xuất từ tư duy quân nhân, hấn thừa dịp này theo vương tôn về nước và lập quân lệnh trạng, muốn dựa vào bí tịch này luyện một quân đoàn siêu cấp thiết huyết hùng binh, nhưng ngoài dự đoán của mọi người, Renault vương Alonso sau khi tụ tập ba ngàn lính tinh duệ trong cả

nước tu luyện theo bí tịch này, chẳng những thực lực không tăng, ngược lại gây ra hậu quả cực kỳ nghiêm trọng.

Hơn một ngàn người đã chết, trong hai ngàn còn lại, một bộ phận thương tàn, một bộ phận thể chất chẳng những không có đổi ngược lại càng thêm suy yếu. Chỉ có ba trăm người đích xác tăng cường thể chất, nhưng cũng không có tiến bộ kinh khủng như Arthur, nhiều nhất xem như một binh lính cường tráng. Tiến bộ thậm chí còn kém hơn luyện tập bình thường.

Vốn Leonardo khi biết mười mấy người đã chết đã phát giác có chút bất thường, nhưng hắn nhìn Arthur không ngừng tiến bộ, tự nhiên kiên trì tin tưởng bí tịch không có sai, hơn nữa đã lập quân lệnh trạng, hắn vốn không có đường quay đầu lại. Cứ như vậy, Leonardo sai lầm càng thêm sai, cuối cùng rơi vào tử lao.

Arthur sau khi nói xong, yên lặng cúi đầu, không ngừng thở dài.

- Đáng chết!

Đỗ Trần nghe xong lửa giận càng thêm bốc cao:

- Leonardo tướng quân thật tốt, là người cao thượng a, dùng độc môn bí kỹ của người Lanning huấn luyện quân nhân Renault các người, người rất tuyệt, thủ hộ đấu thần của người sau khi xuất sự lại muốn kiếm chém ta? Đỗ hết thấy lên đầu ta? Arthur, người là huynh đệ thật có nghĩa khí, người quá có nghĩa khí đó.

Arthur bị Đỗ Trần nói mặt đỏ tía tai, đột nhiên, hắn dùng nghi lễ long trọng của đấu thần quỳ xuống đất, tát mình một cái:

- Ta.. ta có lỗi với người...

Nói xong, Arthur mạnh mẽ rút ra trường kiếm, cắt tay mình, sau đó giơ cao cánh tay đang chảy máu, cúi đầu.

Không cần nói thêm gì, đây là huyết thệ xin lỗi chân thành nhất của đấu thần.

Đỗ Trần thở dài, Arthur còn không có điên! Hắn kéo Arthur dậy:

- Chúng ta đã cường hóa huấn luyện, đã bị vây ở cô thuyền, đã bị Phillip chiếm đoạt thân thể làm thực nghiệm, đã bị ác ma giám thị... sau này người nếu còn coi ta là bằng hữu, là huynh đệ, vậy đừng làm chuyện như vậy nữa.

Arthur nắm lấy tay Đỗ Trần, kiên định gật đầu:

- Cám ơn người đã khai sáng cho ta! Ta Arthur tuyệt sẽ không mê mẩn nữa, không làm ra chuyện có lỗi với huynh đệ nữa.

Đỗ Trần nở nụ cười, bất quá hắn trong lòng thầm nghĩ, tinh duệ binh lính của Renault có thể nói là nhân loại có thể chất cường tráng, bọn họ sau khi luyện chỉ có hại, nhưng Arthur sao lại luyện thành chiến lực ngang tam cấp đấu sĩ?

Thân thể Arthur... không phải loài người, tuyệt đối không phải nhân loại! Đỗ Trần chẳng biết hình dung Arthur thế nào nữa.

Suy nghĩ một chút, Đỗ Trần nói:

- Leonardo là thủ hộ đấu thần của người, càng là thúc thúc của người... như vậy đi ngày mai, không, đêm nay ta sẽ đi tìm người, người nói cho ta một lần về tình thế của Renault, chúng ta cùng nhau nghĩ biện pháp. Ai, chỉ mong Leonardo tướng quân còn không có bị...

Đỗ Trần trong lòng đang nghĩ, xã hội thần quyền, thánh giáo mặc dù không thể can thiệp nội chính các quốc gia, nhưng có ảnh hưởng lực lớn lao, vậy mình thông qua thánh giáo có lẽ có thể âm thầm vận động, cứu ra Leonardo, mặt khác dù sao bí tịch nọ là mình viết, Renault vương Alonso sẽ có phản ứng gì với tác giả, cũng cần lo lắng a. Cho nên mình mặc kệ với lý do gì, cần hiểu rõ tình hình Renault mới tốt.

Arthur cũng không biết Đỗ Trần có thể vận dụng lực ảnh hưởng của thánh giáo làm nhiều việc nên hắn không nghĩ tới, hắn rời đi, về mặt cô đơn, trong lòng tràn ngập lo lắng với sinh tử của Leonardo.

Trong phòng, Betty cuống quýt gật đầu:

- An, tốt lắm! Tốt lắm! Ít nhất Francis đối với huynh đệ cũng không tệ! Keane, điểm ấy nhớ kỹ, trở về nói cho lão gia tử, Francis người này có nghĩa khí, dám nhận trách nhiệm! Thứ nhất không phải cái loại bị huynh đệ hiểu nhầm thì trở mặt, cái gì cũng không hỏi mà trực tiếp động thủ, hoàn toàn không phải là tiểu thí hài không hiểu sự, càng không trở mặt nhìn huynh đệ gặp khó khăn, tốt lắm, lão gia tử thích người như vậy.

Keane nhú mày, nhỏ giọng nói:

- Tiểu thư Betty, ngài mau một chút, nếu như bị Francis thấy hình dáng ngài bây giờ, ngày sau truyền tới tai lão gia tử...

- Lo cái gì?

Betty đột nhiên xắn ống tay áo, lộ ra hai cánh tay, không hề có phong độ của quý tộc, cười lớn:

- Ha ha, bỏ con mẹ nó quy củ đi, lão nương đã thay lão gia tử hỏi xong những gì lão muốn hỏi, tiếp theo, ta cần dùng phương thức của mình tuyển "Nữ tể"! Ha ha ha ha...

-----
* - Lánh: Riêng, khác biệt; Loại: Giống loài. Ở đây ám chỉ Arthur là 1 kẻ biến thái hay gì gì đó, không phải người thường.

198. Dì Của Anny Lợi Hại!

Tiểu thư Betty, đầu thần thể thực vật hệ của ngài bị loạn, hẳn là cần thủy hệ bí pháp để ổn lưu lại! Keane nghĩ thầm, nhưng trên mặt vẫn cung kính, mặc dù Betty tiểu thư trong gia tộc là ngoại lệ của ngoại lệ, thường xuyên khiến lão gia tử tức giận, nhưng nàng dù sao cũng là chủ nhân, mình phải tôn trọng, ít nhất mặt ngoài là vậy.

Nhìn Đỗ Trần từ sân đi vào, Betty ho nhẹ một tiếng, sửa lại quần áo, ngồi trên hồng mộc đàn y, khôi phục nghi thái phong hoa tuyệt đại của một phu nhân quý tộc! Sắc mặt biến đổi cực nhanh, khó có thể tưởng tượng nổi.

- Betty a di, khiến ngài đợi lâu, vừa rồi ngài nói có chuyện trọng yếu muốn thương lượng với ta, chẳng biết có sự tình gì?

Đỗ Trần đi tới đối diện Betty, chánh đang định ngồi xuống, cũng làm ra khí khái của một linh chủ, nhưng trong lòng, Đỗ Trần lại thầm khinh bỉ loại lễ nghĩa loạn cào cào này.

Betty mỉm cười, đột nhiên không để ý tới ánh mắt Keane ngồi vắt chân lên - động tác này tuyệt không phù hợp với nghi thái thực nữ của một quý tộc phu nhân, Đỗ Trần thấy sững sốt, chỉ nghe Betty cười nói:

- Người mặc dù là "Bạn tốt" của Anne, nhưng người cũng không nhất định hiểu rõ Anne đúng không, tỷ như nhân thân cùng gia tộc của nàng.

Đỗ Trần gật gật đầu, người khác không nói, nhưng chỉ nhìn quần gia Keane có thể cùng Dịch Cốt so bì khí thế, thậm chí có chút chiếm thượng phong thì biết gia tộc Anne không đơn giản, bất quá Đỗ Trần không thể hiểu được, một gia tộc thần bí và cường đại như vậy tìm mình làm gì? Đơn thuần là cảm tạ mình đã giúp đỡ Anne một vài việc nhỏ sao? Không thể đơn giản như vậy a?

Trong tiềm thức, Đỗ Trần hẳn vốn có thể nghĩ tới, nhưng không muốn, cũng không dám nghĩ đến!

Betty tiếp tục nói:

- Người không biết Anne, cũng như ta là gia trưởng của Anne cũng không biết rõ về người.

Dường như vô tình, ánh mắt của Betty hướng vào Dịch Cốt:

- Bất quá tất cả mọi người đều gặp nhau trên đại đạo, quy củ người và ta đều biết rõ trong lòng...

- Đại đạo?

Đỗ Trần giật mình, mấy từ này nói ra từ một quý tộc phu nhân sao, sao có thể nghe chút không tự nhiên nhỉ?

- Đúng, chính là đại đạo! Thập Tam gia.

Betty cố ý đánh giá hình dáng giật mình của Đỗ Trần.

Đỗ Trần khiếp sợ nhìn quý tộc phu nhân trước mặt, nói:

- Ngài cùng minh chủ trấn York Adelman lão đại xưng hô thế nào?

Betty cười mà không đáp. Đột nhiên vén quần, sau đó trong ánh mắt tuyệt vọng của Keane lấy từ trong quần ra ba hạt...

xúc xắc.

- Đồ đại tiểu, thắng ta, ta nói cho người.

Betty nhẹ nhàng lắc tay, ba hạt xúc xắc bay lên không rồi rơi vào trong chén uống nước, sau đó nàng vỗ lên bàn, cái chén bay lên, thoáng cái, các hạt xúc xắc trong chén xoay tròn bên trong chén:

- Khi hạt xúc xắc dừng lại, người tùy thời có thể thay đổi lựa chọn đại hay tiểu...

Nàng cười ngạo nghễ, vô cùng tự tin.

Cao thủ so chiêu không nhiều lời, từ khi Betty ra tay, Đỗ Trần đã rõ ràng biết Betty là tuyệt đỉnh cao thủ trong đồ thuật, thậm chí so với đồ chiến tam đại lục L'Griffins còn cao hơn nhiều! Hắn lập tức ngưng thần nghe ngóng.

Nhưng kỹ thuật đồ thay đổi không ngừng, Betty rất thoải mái tựa trên ghế. Cười dài nhìn chằm chằm Đỗ Trần, một tay dựa vào thành ghế, một tay nhẹ nhàng vuốt ve phần dưới thân mình:

- Fracis, xúc xắc của ta thật lâu mới có thể dừng lại... thừa dịp này, ta có vấn đề muốn hỏi người.

Thanh âm của nàng đột nhiên trở nên lạnh lẽo:

- Anne rất thích người, người là người thông minh, hẳn là trong lòng rất rõ ràng a?

Sau khi Đỗ Trần gật đầu, nàng quát lớn:

- Nhưng người có biết hay không trí nhớ của nàng đã bị người ta động tay chân vào?

Đỗ Trần kinh hãi không thôi, trong nháy mắt liền hiểu được tất cả, có thể động tay chân tới trí nhớ của Anne còn có thể là ai khác chứ? Đương nhiên là nhiếp hồn thuật của Helen.

Chẳng lẽ Anne ái mộ mình, là có quan hệ tới Helen? Helen đáng chết! Người thật sự gây ra cho ta đại phiền toái a.

Trí nhớ của Anne xảy ra vấn đề, lập tức yêu Đỗ Trần, loại tình huống này rơi vào mắt người nhà Anne sẽ như thế nào?

Betty cười bình thản:

- Không cần vội, nghe ta nói.... mẫu thân của Anne qua đời từ sớm, cha nàng cả ngày bận bịu, không có thời gian chiều cổ nữ nhi, càng sẽ không chiều cổ nữ nhi. Cho nên, Anne là do một tay ta nuôi lớn, như con ruột của ta, không có gì khác con ruột của ta.

- Trong gia tộc chúng ta, Anne này là trong một đời nam đình hưng vượng, lão gia tử chúng ta có hai mươi mấy cháu cùng ngoại tôn, trong đó thành khí, có thể đảm đương cũng chỉ có mấy người! Có thể nói cũng lạ, trong bọn chúng chỉ có một mình Anne là nữ... cho nên, Anne là bảo bối của lão gia tử chúng ta, là bảo bối của cả nhà.

Đỗ Trần một mặt ngưng thần nghe thanh âm của xúc xắc, một mặt còn muốn phân tích ý tứ chân thật của Betty, thật sự là ảnh hưởng không nhỏ.

Betty lại nói:

- Năm ngoái, Anne tự mình báo danh khảo nhập đầu thần học viện, lão gia tử của chúng ta có ý tứ là, Ziege mặc dù cổ hủ, nhưng đầu thần học viện là một nơi tốt, là một nơi bồi dưỡng đầu thần có một không hai, cho nên đồng ý! Nhưng Anne từ nhỏ tới lớn đều được người hầu hầu hạ, một chút tự do đều không có, nên nó tự mình thượng học ...

Betty cười cười:

- Lão gia tử yêu thương chất nữ, đương nhiên không đồng ý, bất quá Anne đột nhiên lặng lẽ rời nhà... đương nhiên, loại chuyện này khi ta bằng tuổi nó cũng làm qua, nên cũng ngầm giúp Anne...

- Vốn ta cho rằng hài tử đã lớn, cũng nên ra ngoài một mình lịch lãm, nếu không nàng tóm lại là một hài tử có lớn mà không có khôn! Nhưng không nghĩ tới, hai tháng trước nhận được thư của Anne, trong đó đề cập tới người... mọi người trong nhà thương lượng một chút, cuối cùng, ta là a di nuôi lớn Anne từ nhỏ phải đi.

- Sau đó a di ngài phát hiện trí nhớ Anne có chuyện sao?

Đỗ Trần miệng nói, con mắt cùng tai lại chú ý tới xúc xúc:

- Về điểm này, ta phải giải thích...

- Người không cần giải thích, ta biết không phải là người hay người sai khiến người khác làm, nếu ta không xác định rõ chuyện này không có liên quan tới người, vậy, người bây giờ có thể sớm đã thi cốt vô tồn rồi.

Betty nhìn lướt qua Dịch Cốt:

- A di bản thân cũng nghiên cứu qua một chút bí pháp về tinh thần lực, sau khi âm thầm tra xét trí nhớ của Anne đã phát hiện người xuống tay là một nữ nhân! Một nữ nhân có thực lực đã trên thất cấp.

Điều này cũng có thể nhìn ra sao? Quá chính xác! Đỗ Trần bán tín bán nghi.

Tựa hồ nhìn ra nghi hoặc của Đỗ Trần, Betty cười nói:

- A, điều này rất dễ xác định, người xuống tay sử dụng bí pháp phi thường cổ quái, ta cũng không gặp qua, nhưng từ một chút dấu vết cho thấy, hẳn là phụ thân hoặc một loại bí pháp thao khống linh hồn - hiểu được không? Cao thủ tinh thần lực đều có tôn nghiêm của chính mình, một nam nhân tuyệt sẽ không phụ thân hoặc thao khống một nữ hài tử, đó là một loại sỉ nhục! Hơn nữa nam nữ có thuộc tính tinh thần lực vô cùng khác biệt, sự khó khăn của phụ thân hoặc thao khống dị tính người không thể nào tưởng nổi đâu.

- Cho nên người kia hẳn là nữ nhân! Hơn nữa là một nữ nhân thực lực rất cường đại, bất quá... người nọ mặc dù cũng không có thương tổn Anne, nhưng công phu của nàng hình như còn không có chính thức đạt mức, nàng vẫn lưu lại một bộ phận cảm giác khắc sâu trong trí nhớ Anne.

Betty mập mờ nhìn khuôn mặt Đỗ Trần:

- Ta ở chỗ sâu trong trí nhớ Anne phát hiện, cảm giác của người kia với người... vô cùng sùng bái, còn có một chút sợ hãi! Người hẳn là hiểu được.

Nàng than thở:

- Một nữ hài tử đối với dị tính có sự sùng bái mãnh liệt, hơn nữa vị dị tính kia lại vĩ đại bất phàm, vậy loại cảm giác này rất dễ hóa thành ái ý.

Trời ạ, Betty nếu ở kiếp trước của mình, nhất định là một bác sĩ tâm lý vĩ đại.

Đỗ Trần có chút lo lắng về ý tứ của Betty:

- A di ngài....

- Xúc xúc nhanh chóng dừng lại rồi.

Betty xem xét cái chén.

Đỗ Trần một mặt nói chuyện, một mặt ngưng thần nghe, trong lòng đã có vài phần nắm chắc, cười nói:

- A di thủ đoạn cao minh, ba hạt xúc xắc bị nát một viên, mặt khác hai hạt lại tựa trên vách chén, bất quá, điểm số cũng rất đặc biệt, hẳn là...

Trên mặt Betty không lộ ra một chút đắc ý hay mất mát, chỉ cười khanh khách.

Đỗ Trần vừa muốn nói ra kết luận của mình - 19 điểm, đại! So với điểm số lớn nhất của ba hạt xúc xắc còn muốn lớn hơn một chút! Nhưng trong lúc này, trong đầu hắn đột nhiên truyền đến một tiếng trào phúng thật lớn.

- Thằng ngốc.

Đỗ Trần trong lòng khẽ trống rỗng một chút, thanh âm này, mới nghe được vài lần! Nó mặc dù cuồng ngạo, nhưng chưa bao giờ hại Đỗ Trần, thậm chí tại biển Pal còn cứu Đỗ Trần một lần.

Chẳng lẽ chính mình nghe lầm sao? Đỗ Trần cẩn thận nhớ lại thanh âm xúc xắc vừa rồi... đúng vậy a.

Chẳng lẽ là.... Đỗ Trần giật mình nhớ tới bí pháp hạng nhất trong truyền thuyết đổ trên bàn, liên tưởng tới Betty vừa rồi một mực sờ cùng cử động của môi, mạo hiểm nói:

- Phúc ngữ thuật của a di thật là lợi hại, ta suýt nữa thua! Cái chén, hẳn là không có xúc xắc! Tất cả thanh âm là ngài dùng phúc ngữ vận dụng miệng tạo ra! Ngài thật cao minh.

- Ha ha, ha ha ha ha.

Betty phát ra tiếng cười được Keane gọi là "Đấu thần thể thực vật hệ vận loạn":

- Người thắng.

Đỗ Trần nở nụ cười, nhưng trong lòng lại không dám thả lỏng chút nào. Mặc dù từ một câu "Thằng ngốc" cùng cử động của Betty đoán trúng chân tướng, Nhưng Đỗ Trần cũng không rõ ràng Betty làm sao mà ba hạt xúc xắc trong chén đều biến mất, từ điểm này cho thấy, kỳ thật Đỗ Trần đã thua...

Nhưng Betty cũng không biết có thanh âm trong đầu giúp Đỗ Trần chiến thắng, nàng nguyện chịu thua.

- Năm đó, mình chủ trấn York, Adelman xưng một tiếng đại tỷ với ta.

Betty kéo lại quần, thung thính đứng lên, thản nhiên thở dài:

- Năm đó các tiểu đệ theo ta cũng đều là lão đại cả rồi, ta già rồi, cũng nên rửa tay gác kiếm, danh hiệu ngày xưa cũng không nhắc lại nữa.

Nàng xoay người đi ra cửa, đột nhiên lại quay đầu nhìn thoáng qua Đỗ Trần, cái liếc mắt này hàm nghĩa phong phú, ý vị thâm sâu, tựa như trượng mẫu xem mặt hiền tế (con rể)...

- Hôn sự của người cùng Anne, ta di mẫu đồng ý.

199. Hôn Sự, Trớ Chứ Của Thú Hoàng Tỷ?

Đỗ Trần vốn rất rất khách khí, rất có lễ phép tiễn khách, nhưng vừa nghe thấy câu nói cuối cùng của Betty, nhất thời rùng mình.

Sao lại là hôn sự? Mẹ nó, lão tử đã trêu vào ai sao? Từ khi chuyển tới thế giới này, lão tử cho tới bây giờ không có chủ động trêu chọc nữ nhân? Đều là nữ nhân chủ động trêu chọc ta? Liên Hoa Bảo Giám đáng chết kia đặt trên đầu lão tử, lão tử còn dám trêu chọc nữ nhân sao? Đến nghĩ cũng không dám a?

Thành St. John gia gia của Avril một lần sử ra tuyệt chiêu bức hôn đại liên hoàn, lần này quay về đấu thần đảo thì di của Anne lại tới, các người... các người thật sự muốn bức lão tử đời này không thấy được nữ nhân phải không?

Không được, gia gia của Avril - Antoine chính mình còn có thể vận dụng lực ảnh hưởng của thánh giáo bãi bình, nhưng gia tộc Anne là một cường đại gia tộc lãnh đời, chính mình phải cùng Betty nói rõ chuyện này, nếu không ngày sau muốn cự hôn thì sẽ tổn thất thể diện của gia tộc kia, chọc vào một cường địch không cần thiết.

Nghe vậy, Đỗ Trần lập tức bước lên cạnh Betty, có chút nghiêng mình cản Betty lại, cười nói:

- A di, ngài có thể có chỗ hiểu lầm, kỳ thật ta cũng không phải như ngài tưởng tượng...

Betty phất tay cắt đứt Đỗ Trần, tiếp tục dùng ánh mắt trượng mẫu với hiền tế nhìn chăm chăm Đỗ Trần, cười ha ha nói:

- Ta cũng không có hiểu lầm, ta càng tin tưởng con mắt mình đã thấy gì, yên tâm đi, mọi mặt của người ta đều hài lòng! Đặc biệt là... đồ thuật của người! Ha ha, thật sự quá hợp khẩu vị của ta.

Đỗ Trần vội la lên:

- Không phải a, ta kỳ thật...

Sờ sờ cái mũi, Đỗ Trần thay đổi một loại ngữ khí uyển chuyển - để lại cho Betty một ít thể diện:

- Ngài xem, ta kỳ thật bất quá là một tứ cấp đầu sĩ, sao có tư cách...

- Bạn cùng lứa tuổi không có ai mạnh hơn người. Thiên phú trời cho? Điều này ta rất rõ, người không cần biểu hiện thiên phú trời cho của mình, ta đều không để trong mắt đâu, ta đã nói ta rất hài lòng! Khiêm nhường quá là đối trá đó.

- Điều này.... ý tứ của ta là, ta trước mắt mới chỉ là một bá tước nho nhỏ, lãnh địa cũng chỉ có tám trăm dặm mà thôi, còn là nơi sau khi đại tai qua đi.

- Được, yên tâm đi, gia tộc chúng ta sẽ không để ai khinh người, nhìn đầu thần tùy tùng của người, chỉ bằng thành tựu của hân, trong tương lai của người có thể nhỏ sao?

Betty đã nhận định hiền tế này, chết cũng không đổi, hơn nữa trong lòng nàng cũng thích. Lập tức viết thư gửi lão gia tử, thay Francis nói một vài lời tốt đẹp!

Đỗ Trần lấp bắp, quay đầu lại nhìn Dịch Cốt đang vô sầu vô ưu, thầm nói, còn không có tìm người tính sổ, người sao có thể bại lộ thực lực trước mặt ngoại nhân?

Dịch Cốt hiểu ánh mắt Đỗ Trần, trong lòng kêu oan. Thiếu gia, buổi học về khí tức của đầu thần dám chắc người đã đào khóa, ẩn giấu khí tức, là phải có thực lực chênh lệch nhất định mới có thể làm được! Keane này một thân đầu khí sợ rằng cùng ta ngang ngửa, nhân lực càng so với ta độc ác hơn, ta muốn che dấu khí tức, che dấu được sao - không thấy được ta cùng Bác Bì đều không dám lộ diện trước mặt Ziege sao, đó là bởi vì Ziege là cao thủ cùng cấp bậc với chúng ta.

Đỗ Trần nhìn xung quanh một chút, nói:

- A di, ta nói thật với ngài, ta bất quá chỉ là một thứ xuất quý tộc, từ thân phận mà nói, kỳ thật ta không phối được với tiểu thư Anne.

- Người có phải là thần duệ được gia chủ thừa nhận?

Betty bị Đỗ Trần lảng nhảng có chút không vui, bất quá nàng còn tưởng rằng Đỗ Trần lo lảng quy củ trong nhà, sợ gia trưởng trở ngại mỹ sự của hân cùng Anne, vì vậy thăm giải thích:

- Quý củ của gia tộc chúng ta mặc dù nhiều, nhưng đối với hôn sự của nữ nhi lại rất thoải mái, chỉ cần người cùng Anne tâm đầu ý hợp, nhân phẩm cùng chi tiết không có vấn đề gì, a di bỏ phiếu cho người, hôn sự cơ bản đã định rồi.

Betty một lần nữa đánh giá Đỗ Trần, cười nói:

- Bất quá người cũng đừng vui quá sớm, bởi vì về hôn sự của Anne, ta chỉ có một phần quyền quyết định, phụ thân của Anne cũng chỉ có một phần quyết định, cuối cùng người cao nhất là lão gia tử của chúng ta, cũng chính là gia gia của Anne.

- Là thế này ư, ta đây an tâm, ta nghĩ ánh mắt của lão gia tử hiển nhiên rất cao, ta sao có tư cách.

Đỗ Trần cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, nhưng Betty lại nói một câu khiến Đỗ Trần suýt nữa hồng mắt.

- A di ta cũng không sợ nói cho người, a di lần này tới để xem nhân phẩm cùng năng lực của người, tốt lắm, người đã vượt qua kiểm tra! Người đừng vui mừng quá sớm, nhưng cũng không cần quá lo lắng, với sự am hiểu của ta với lão gia tử, hẳn lão nhân gia cũng sẽ rất thích người, sẽ chấp nhận cho hôn sự này.

Đỗ Trần cảm rằng thâm nẫy sinh ác độc, được, lão tử mặc kệ thể diện chó má của gia tộc người, lão tử sẽ nói rõ không thích Anne, người còn có thể bắt buộc, chất nữ của người gả cho ta không?

Hắn vừa muốn mở miệng, đột nhiên, từ ngoài cửa đi tới một người, là một nữ nhân không cao, nàng vóc người yếu nhược mặc áo bào trắng của giáo phụ, khuôn mặt bình phàm có mấy phần bệnh tật mất tự nhiên, một đầu tóc dài cũng có vẻ rất thưa thớt, nàng còn chưa vào cửa đã cười nói:

- Hôn sự cái gì? Francis, chẳng lẽ người đã đính hôn rồi? Sao không nói cho a di một tiếng.

Là quản lý viên của đồ thư quán trên đầu thần đảo, Tuyết Ny.

Đỗ Trần đối với vị đồng tử muội cùng Mayfair, a di tri thức uyên bác tới cực điểm này phi thường tôn trọng, lập tức ra ngoài đón tiếp:

- Tuyết Ny a di, người sao lại tới?

- Ta vừa rồi ở bên Thượng Thủy hà gặp được Harry, nếu không, còn không biết người đã trở lại, mau, nói cho Tuyết Ny a di hôn sự của người.

Tuyết Ny cười dài, vui mừng cho Đỗ Trần, nàng nhìn Betty gật đầu, ánh mắt dừng lại trên cây châm cài ngực của Betty, hung châm hình kích ba đầu.

Betty vừa thấy Tuyết Ny thì thần sắc chấn động, nhưng nghe Đỗ Trần giới thiệu, ngưng thần suy nghĩ, gật đầu nói:

- A, nguyên lai là quản lý viên trong truyền thuyết của đồ thư quán Tuyết Ny.

- A di, ngài hiểu lầm rồi, ta đang muốn...

Đỗ Trần đột nhiên phát hiện Anne trộm đánh mắt với hắn, hình như muốn nói chuyện gì trọng yếu.

Tuyết Ny nói:

- Francis, a di có một việc phi thường trọng yếu muốn nói với người, về tiểu Bối Bối, người nhanh mang tiểu Bối Bối trở về được không?

Tuyết Ny a di sao lại biết tiểu Bối Bối không có trong viện, mà ở bên ngoài viện? Nàng tâm tư tinh tế, có thể nói ra như vậy, nhất định là có chuyện gì cực kỳ trọng yếu.

Đỗ Trần lại nghĩ, Bối Bối cùng Anne ở một chỗ, mình cự tuyệt, chính là trực tiếp nói với Anne, như vậy không cần trực tiếp tổn hao tới thể diện từ xưa của gia tộc của Betty.

Betty cùng Tuyết Ny cùng nhìn Đỗ Trần rời đi, hai người cùng cười.

Tuyết Ny tiếp tục vào phòng, mà Betty lại đi ra cửa. Hai người khi gặp nhau, Tuyết Ny thấp giọng nói:

- Lôi kích lánh đời ngàn năm, Francis cũng không biết, nếu có đắc tội, xin bỏ qua.

Betty cũng thấp giọng nói:

- Lão gia tử nhà ta đã nhắc tới người, nói người là tuyệt thế thiên tài hậu Vãn Thân.

Tuyết Ny hồ hững:

- Lão gia tử quá khen, ta bây giờ chỉ là một quản lý đồ thư quán rất bình thường.

Hai người nói ra mấy câu, ai cũng không có quay đầu lại. Keane sau khi theo Betty ra khỏi cửa bước lên, muốn nói lại thôi.

- Keane, người muốn nói gì sao?

Betty cười nói:

- Người muốn nói, Francis nhất định có thể khiến lão gia tử thích sao?

Keane há mồm, lại lắc đầu thở dài.

- Không phải? Có phải muốn nói, Francis cùng Anne là tuyệt phối? Ha ha, đương nhiên. người xem bọn chúng hai người ở cùng một chỗ, giống nhau về màu tóc, giống nhau về đôi mắt.... giống nhiều lắm.

- Ân? Cũng không phải? Vậy... người muốn nói. Francis là anh tài trẻ tuổi, gia tộc chúng ta thu một hiền tể như vậy, là một mỹ sự thật lớn phải không?

Keane bất đắc dĩ nói:

- Tiểu thư, ta nghĩ, Francis hình như rất không thích tiểu thư Anne, càng không muốn cưới tiểu thư Anne, vừa rồi, ... hẳn kỳ thật là cự hôn! Ngài không có loại cảm giác này sao?

- Cự hôn? Điều này sao có thể?

Betty cuống quýt lắc đầu, chỉ vào đầu Keane nói:

- Anne của ta vĩ đại thế nào! Có thể nói là một nam nhân bình thường phải động tâm, ta cũng còn không tin Francis không thích Anne nhà ta.

Bộ dáng nàng vô cùng tự tin, như là một gia trưởng luôn bảo hộ hài tử của mình.

Keane suy nghĩ một chút, ngậm miệng, thậm chí, quên đi, người là chủ nhân, ta tranh với người làm gì, người nói cái gì thì là cái đó! Nhưng tùy tiện tìm một quý tộc thông minh có thể nghe ra, vừa rồi Francis rõ ràng là dụng phương thức cự hôn rất uyển chuyển, nhưng người...

- Ai!

Betty đột nhiên nghe được Keane than dài, ngón tay lại chỉ vào đầu lão, cũng thở dài:

- Người nha! Thật sự càng già càng hồ đồ rồi.

- Betty tiểu thư, ngài...

- Ngài cái gì mà ngài? Đi, cùng ta đi tới đồ trường, đồ trường nơi này đều là sản nghiệp của Piye phải không? Không biết thực lực của hẳn có lùi bước không? Ha ha ha, nhiều năm không gặp, lần này cùng hẳn đồ cho thống khoái.

- Betty tiểu thư, ngài là quý tộc, chú ý phong độ...

- Để cho phong độ đi gặp quỷ đi.

Đỗ Trần đi tới bên bờ Thượng Thủy hà, rất dễ dàng tìm được tiểu Bối Bối đang cười Andy cầm món đồ chơi giống ấu tỹ chơi đùa, mà Anne ở một bên che chở, rất cẩn thận, có thể tưởng tượng, tương lai nàng nhất định là một vị mẫu thân tốt.

Thấy Đỗ Trần từ xa đi tới, Anne căn bản chưa cho hẳn cơ hội nói chuyện, đầu hơi cúi, khuôn mặt đỏ ửng đi tới.

Đỗ Trần sầm muện đi tới nhìn Anne, thậm chí, đồng học, người cho ta cơ hội nói chuyện được chưa?

Bất đắc dĩ Đỗ Trần ôm nữ nhi về tới túc xá của mình.

- Tuyết Ny a di, Bối Bối đã được bế trở về, ngài...

Đỗ Trần đột nhiên phát hiện Tuyết Ny vẻ mặt lo lắng nhìn đồ đạc trong phòng, mà Dịch Cốt không thấy đâu, hẳn là đột nhiên bị Keane thấy được nên không muốn gặp ngoại nhân, phải che dấu. Tuyết Ny vừa thấy hẳn liền lập tức không cho hẳn nói, la lên:

- Francis, nữ nhi của người từ đâu có được đồ vật này.

Đỗ Trần đặt tiểu Bối Bối xuống ghế, khó hiểu hỏi:

- Món đồ chơi nào? Sao vậy?

Tuyết Ny chỉ vào "Món đồ chơi" trong tay Bối Bối, vội la lên:

- Thứ này người từ đâu có được? Trời ạ, người còn cho nữ nhi làm đồ chơi! Ai!

Nàng cuống quýt thở dài:

- Người biết không, thứ này sẽ mang lại họa sát thân cho người đó.

Đỗ Trần tò mò cầm lấy thứ giống cái ấn đó, nhìn một chút:

- Thứ này chỉ là trân bảo bình thường sao? Không có tự nhiên nguyên lực ba động, không có ấn ký đặc biệt, là một pho tượng sư tử mà thôi...

- Pho tượng sư tử? Chỉ thế thôi?

Tuyết Ny sầm muện vỗ vỗ cái trán mình:

- Trước tiên nói cho ta biết, thứ này người có từ đâu? Người có biết, thứ này có lời nguyên...

Tuyết Ny cuống quýt lắc đầu:

- Francis a, người có Thú Hoàng Tỷ, trong sáu tháng hẳn phải chết.

200. Trớ Chú Nhị Trọng Tấu

- Người có Thú Hoàng Tỷ, trong vòng sáu tháng phải chết sao?

Tuyết Ny vẻ mặt lo lắng không giống nói đùa, ánh mắt Đỗ Trần hạ xuống "Món đồ chơi" trước mặt, Thú Hoàng Tỷ có kích thước lớn nhỏ, tài chất phi kim phi thiết, có chút giống thuần ngọc tự nhiên tạo ra, bắt quá nó toàn thân màu vàng, tay cầm thấy rất nặng, từ màu sắc cùng sức nặng cho thấy, ngọc khí ôn nhuận mượt mà lại nhẹ nhàng trong suốt, nó được điêu khắc thành một đầu sư tử nhìn trời rít gào, sư tử bề ngoài ánh mắt màu vàng, quả thực là giống ngọc tỷ bình thường, nhưng không áo ẩn thụ vũ tích (hoa văn).

- Xác thực mà nói, hẳn là người tới gần Thú Hoàng Tỷ, trong vòng sáu tháng hẳn phải chết.

Tuyết Ny lấy Thú Hoàng Tỷ từ trong tay Đỗ Trần, hai tay sờ sờ, "Đông" đặt lên bàn:

- Đừng xem nữa! Mau nói cho a đi, thứ này từ đâu mà có? Còn có, người có nó đã bao lâu rồi.

Ánh mắt Đỗ Trần di động nhìn vào khuôn mặt lo lắng của Tuyết Ny cùng Thú Hoàng Tỷ, trong lòng nghi hoặc, kinh ngạc nói:

- Một tháng trước, ta trên đường du học tại đại thảo nguyên Mc Allen cứu một lão nhân Orc, thứ này là vị lão nhân kia cảm kích ta mà tặng cho.

Mặc dù Tuyết Ny có thể xem như không phải ngoại nhân, nhưng Đỗ Trần tuyệt không có khả năng nói cho nàng, a đi, thứ này là cháu ngài đào tổ phần của người ta trộm được.

- Người Orc? Một người Orc sao có thể có được Thú Hoàng Tỷ?

Đỗ Trần vội biên đạo một lời nói dối đầy có tỳ vết, nhưng trong mắt Tuyết Ny hẳn luôn là một "Hài tử" "Thiện lương" tới cực điểm, bởi vậy trong lòng cũng không có nghi ngờ, nàng nhún mày u uẩn, hai tay sờ sờ Thú Hoàng Tỷ đặt trên bàn, bàn tay gầy yếu ản ản có thể thấy sự run rẩy, hiển nhiên là trong lòng đang gấp đến độ run lên.

Đông! Thú Hoàng Tỷ bị Tuyết Ny nhắc lên, nặng nề đặt lại trên bàn:

- Francis, lão nhân Orc kia bây giờ còn sống không?

Lời vừa ra khỏi miệng, Tuyết Ny liền thở dài, cười khổ lắc đầu lẩm bẩm:

- Không, hẳn không có khả năng còn sống! Bây giờ, hẳn sợ rằng đã sớm thổ huyết mà chết rồi...

Đỗ Trần ngực co rút lại, thổ huyết mà chết... đáng chết, tên người Orc Cherry có nói, ở đại thảo nguyên một đoàn người Orc trước khi chết thì không ngừng thổ huyết. Người có thể lực cường tráng có thể chịu đựng một đoạn thời gian, yếu đuối thì thổ huyết mà chết tại chỗ.

Chẳng lẽ thứ này thật sự có nguyên rửa sao? Đỗ Trần sắc mặt trắng bệch, lập tức thừa dịp ánh mắt Tuyết Ny chú ý vào Thú Hoàng Tỷ thì dùng Liên Hoa nội kinh che đi, lập tức cười nói:

- A di, ngài có lẽ nhìn lầm rồi? Thú Hoàng Tỷ ta mặc dù không biết là cái gì theo ngài nói, còn có từ tên nó đoán ra, Thú Hoàng Tỷ hẳn là chí bảo của thú nhân, hơn nữa còn có lời nguyên phi thường kinh khủng, có thể đẩy người ta vào chỗ chết, đúng không?

Tuyết Ny trong lòng suy nghĩ, mơ hồ ý thức được Đỗ Trần muốn nói gì, nàng nâng Thú Hoàng Tỷ lên, nhìn không chớp mắt. nhưng mắt vẫn như cũ nhúu lại, hiển khuôn mặt trắng bệch bình tĩnh lại như trước.

Đỗ Trần bưng đồ uống tới cho Tuyết Ny, lại ôm lấy tiểu Bối Bối đáng yêu, bởi vì nghe không hiểu hai người đang nói gì mà mơ mơ màng màng, nữ nhi khó hiểu, chu mỏ, cười nói:

- A di, lời nguyên vừa nói bất quá là theo những hươu dân khuyết thiếu kiến thức mà thôi, mà trong mắt đầu thần, lời nguyên bất quá là dấu khí kéo dài bộc phát tác dụng, nếu lực lượng lời nguyên đến từ dấu khí, vậy chính thức Thú Hoàng Tỷ cũng có tự nhiên nguyên lực nhất định ba động. Nhưng người xem, thứ này một chút lực lượng ba động cũng không có... a a. ta nghĩ, có thể nó chỉ là có bề ngoài giống hệt Thú Hoàng Tỷ, nói cách khác, thứ này thật sự là đồ giả do một công tượng cao tay tạo ra thôi.

Thứ này đến từ đại hạp cốc Auerbach, tự nhiên chính xác là chính phẩm, nhưng Đỗ Trần trong lòng căng thẳng lập tức nghĩ tới, Thú Hoàng Tỷ đích xác có lời nguyên, người Orc cũng dụng hơn mười tính mạng kiểm chứng, nhưng Đỗ Trần mặc dù không rõ lắm cụ thể quá trình lời nguyên, nhưng không thể nghi ngờ - dưới thánh quang của Bồ Đào thân truyền, dù là lời nguyên của chí cao phụ thần của thú nhân Auerbach, cũng giống nhau, xa xa mà thấy đều cú ngay. Cách nhau xa lắm.

Tuyết Ny cũng suy nghĩ tới điểm này, nàng miết Thú Hoàng Tỷ, khuôn mặt âu sầu tan biến:

- Đúng vậy, vừa rồi thấy thứ này a di suýt ngất, không có xem xét kỹ càng, theo a di biết, Thú Hoàng Tỷ cùng Auerbach đại hạp cốc đều có lời nguyên phi thường kinh khủng, người nào chỉ cần dính phải lời nguyên này không thể chạy thoát, cũng không ai có thể sống quá sáu tháng! Nhưng thứ này không có chút tự nhiên nguyên lực ba động, vậy nó hẳn là một kiện đồ giả rất cao cấp.

Nói như vậy, nhưng sâu dung của Tuyết Ny chưa giảm đi bao nhiêu, nàng vẫn nói:

- Nhưng người giải thích cho a di là đồ giả, a di cũng rõ rồi, nhưng sợ bọn họ không có tâm tình cùng kiên nhẫn... Francis, a di khuyên người một câu, hủy thứ này đi, nếu không có thể cuối cùng nó sẽ mang tới một phiền toái to lớn đó.

Đỗ Trần ngạc nhiên nói:

- A di, bất quá là một kiện đồ giả mà thôi...

- Người không biết đâu, lời nguyên của Thú Hoàng Tỷ có hai bộ phận tạo thành.

Tuyết Ny tức giận nói:

- Thú Hoàng Tỷ chính thức giấu trong đại hạp cốc Auerbach, trong mắt người có tâm thì không phải bí mật gì, mà về một truyền thuyết khác của Thú Hoàng Tỷ, chính là, người có Thú Hoàng Tỷ, kẻ đó có đại thảo nguyên.

Người có Thú Hoàng Tỷ, người đó có đại thảo nguyên! Đỗ Trần trong lòng hào khí rung động, mà hẳn nhúu mày suy nghĩ, nhanh chóng hiểu được ý tứ của Tuyết Ny, vội hỏi:

- Người có Thú Hoàng Tỷ, sẽ có đại thảo nguyên! Cái này mặc dù là truyền thuyết, nhưng lâu nay, sợ rằng đã có rất nhiều người có chủ ý lấy đi Thú Hoàng Tỷ. nhưng hẳn chưa bao giờ thành công... điều này cho thấy, thú hoàng vọng tuyệt không phải dễ dàng có được, là như thế sao?

Tuyết Ny gật đầu nói:

- Đúng vậy, lời nguyên của Thú Hoàng Tỷ có hai phần, đầu tiên là lời nguyên lên ai tiến vào đại hạp cốc, chỉ cần tiếp xúc với Thú Hoàng Tỷ, hoặc là đi qua phụ cận hạp cốc. Kỳ thật trong lời nguyên... cũng chính là dấu khí ẩn nấp trong người rồi bộc phát ra, đối với dấu thần siêu cường thì không có tác dụng quá lớn, cho nên sát chiêu chính thức của Thú Hoàng Tỷ, cũng không phải do bí phần dấu nấp, mà là...

Tuyết Ny lắc lắc đầu:

- Mà là vô cùng vô tận đuổi giết, đuổi giết không chết không thôi! Đến từ một trong Vãn Thần ngũ tộc, người kế thừa thần lực của Vãn Thần ngày trước, tuyệt đại bộ phận thần lực của bất diệt sát thần Linqi Ba của gia tộc St. Baron đuổi giết.

- Bất diệt sát thần, Linqi Ba?

Đỗ Trần trong lòng kinh hoảng.

Gia tộc kế thừa thần lực... đáng chết, chính mình tự nhiên vô ý chọc vào gia tộc kế thừa thần lực! Gia tộc St. Baron, Đỗ Trần có nghe qua, nhưng hẳn biết, giống như ngoại công Bairu kế thừa thần lực, đủ để cùng giáo hoàng, long thần, nhân vật cấp thần thoại tranh phong! Thực lực của gia tộc St. Baron kia... có thể tưởng tượng được.

Cười hai tiếng che dấu kinh hoảng của mình, Đỗ Trần cười nói:

- Bất quá là một đồ giả mà thôi, sao có thể...

Tuyết Ny thần sắc trịnh trọng phát tay cắt đứt lời nói của Đỗ Trần:

- Người không biết, gia tộc St. Baron... đều là người điên, hoàn toàn điên rồi! Bọn họ chỉ tin tưởng vào thực lực! Với thủ đoạn làm việc của gia tộc St. Baron, một khi phát hiện người có trong tay một vật giống như đức Thú Hoàng Tỷ, sợ rằng trước tiên sẽ giết người, sau đó mới chậm rãi nghiên cứu Thú Hoàng Tỷ có thật hay không.

Đỗ Trần cười rất cứng nhắc:

- Sao lại có gia tộc như vậy, bọn họ hoàn toàn không giảng đạo lý sao?

- Trong mắt bọn họ, thực lực mới là đạo lý, người có thực lực, dù là địch nhân, cũng là địch nhân đáng tôn trọng, không có thực lực, người chính là con kiến để bọn họ tùy ý đạp chết.

Tuyết Ny nhíu mày.

- Cho nên, a di nói bọn họ là người điên, đáng chết, là ai đã làm ra đồ giả của Thú Hoàng Tỷ? Đáng chết, làm ra một thứ hại người như vậy...

Tuyết Ny đoan trang không ngừng mắng:

- Francis, đại thảo nguyên Auerbach xảy ra chuyện người đã nghe chưa? Có người kinh nhiều lăng mộ Auerbach thần, hơn nữa còn không ít đồ vật trong lăng mộ đã bị mất, dưới loại tình huống này, nếu người bị gia tộc St. Baron phát hiện trong tay có một vật giống Thú Hoàng Tỷ... với phương thức cường giả vi tôn, người sẽ làm con kiến hôi, nhất định sẽ tìm người gây phiền toái.

Ánh mắt Tuyết Ny dừng lại trên Thú Hoàng Tỷ:

- Hoàn hảo là sớm phát hiện, mau hủy diệt nó đi hần là còn kịp.

Hủy diệt? Là một biện pháp đúng! Nhưng... trong lòng Đỗ Trần nảy ra chủ ý, lại hỏi:

- A di ngài có thể kể lai cho ta câu nói về gia tộc St. Baron kia không? Ta sợ đã có người nhìn thấy tiểu Bối Bối chơi đùa với thứ này... lúc này hiểu rõ một chút, vẫn tốt hơn.

Đối với một gia tộc hùng mạnh rất có thể trở thành đối thủ của mình, Đỗ Trần tất phải lo nghĩ.

- Cũng tốt. Hiểu rõ hơn một chút đối với người mới có lợi, nhưng Francis, người không nên tùy tiện nói lời của ta cho người khác. Bởi vì Vãn Thần gia tộc lánh đời đều rất chán ghét việc bị thể nhân biết được.

Tuyết Ny chậm rãi nói:

- Những năm trước Văn Thần đại chiến, nhân tộc cùng ma tộc vốn là chủng tộc huynh đệ, nhưng vì chia quyền mà nảy ra xung đột! Mà hai tộc đều là bá chủ trên ba đại lục, bọn họ một khi khai chiến, nhanh chóng sẽ kéo các chủng tộc khác vào chiến tranh, khiến cho phong hào đấu thần chết vô số, Văn Thần đại chiến khoảng cổ thước kim...

Đỗ Trần đột nhiên phát hiện, Tuyết Ny thể thái yếu nhược, đột nhiên lộ ra một chút khí phách.

- Cuộc chiến đó, phong hào đấu thần các tộc cơ hồ mỗi người đều tham chiến, các lộ cao thủ đều xuất hiện, có thể nói là nhất thời cường giả vô số, trí giả như mưa, mà trong đó các vị hào kiệt kiệt xuất nhất trong đại chiến nổi lên, thành nhân vật cầm quân trong thời kỳ sau của Văn Thần đại chiến, tổ tiên ngươi, thần Shigeru là một trong số đó.

Tuyết Ny cười cười, rất khó khăn:

- Nhưng a di nói cũng không cung kính với thần Shigeru, thần ma bí điển ghi lại, thần Shigeru năm đó mặc dù là thần thánh liên minh của nhân loại, đốc kỵ đại thống lĩnh chiến khu Beins, trung tướng ba sao - nhưng trên hắn còn có thượng tướng, nguyên soái. Đó mới là thủ lĩnh nhân vật của thần thánh liên minh.

Lúc ấy, nguyên soái của chiến khu Beins cùng tham mưu trưởng là một đôi thân huynh đệ, đệ đệ là Auerbach, phong hào "Thánh Chiến" cũng là chí cao phụ thần Auerbach sau này của thú tộc! Mà ca ca Linq Ba, phong hào "Bất Diệt tử thần". tổng đốc ở Beins, thân là tam đại nguyên soái đứng đầu thần thánh liên minh! Năm đó hai huynh đệ thân mật vô cùng, tung hoành sa trường, chiến đấu uy danh hiển hách, nhưng hậu duệ của bọn hắn lại đi lên con đường bất đồng...

201. Văn Thần Ngũ Gia Tộc

Đỗ Trần gật gật đầu nói:

- Tử tôn của Auerbach, hẳn là hoàng thất của đế quốc Mc Allen ngày nay - Baron gia tộc! Mà tử tôn của Li Qin Ba, chính là...

- Đúng vậy, tử tôn của Li Qin Ba chính là gia tộc St. Baron.

Tuyết Ny nhún mày một chút, bổ sung:

- Ta kế tiếp muốn nói, có thể cùng ngươi thấy được trong thánh giáo pháp điển truyền kỳ phong thần có chút khác biệt...

Đỗ Trần nở nụ cười:

- Ta hiểu được, lịch sử do thắng lợi giả viết ra, mặc dù tổ tiên ta đúng là một trong chúng thần được thánh giáo cung phụng, nhưng ta không thể không thừa nhận, thánh giáo pháp điển đối với hắn miêu tả thành một người tồn tại quá hoàn mỹ.

- Ngươi có thể hiểu được đạo lý này là tốt rồi.

Tuyết Ny nhún miệng cười, sâu dung trên mặt cũng tán đi không ít.

- Thánh giáo pháp điển nói, Auerbach bị mười ba đấu thần của ma tộc vây công, vì cấp đại quân tranh chủ mà chiến tử không lui, cuối cùng anh dũng quên mình, điểm này, trên các loại Văn Thần mật quyển đều nói giống nhau, không thể nghi ngờ! Nhưng Li Qin Ba đã có chút vấn đề, thánh giáo pháp điển ghi lại hắn trong đại chiến bị thương mười bảy chỗ, trong khi loài người sắp thắng lợi thì vết thương cũ tái phát mà chết, chết ở phụ cận đại hạp cốc Auerbach...

- Sự thật thì sao?

Đỗ Trần hỏi tới.

- Cũng không thể nói là sự thật, dù sao thời gian đã lâu lắm rồi, ai cũng không rõ ràng năm đó tới cùng phát sinh chuyện gì, cho nên thánh giáo pháp điển nói không nhất định là sai lầm! Bất quá, đích xác có một số mật quyển ghi lại, Li Qin Ba không phải trọng thương mà chết, mà là mất tích.

- Mất tích? Đường đường là nguyên soái sao lại mất tích?

Tuyết Ny nhún vai:

- Cái này không phải điều ta có thể biết! Nhưng là nghe nói, cùng mất tích với Li Qin Ba còn có thê tử và nữ nhi của hắn, cũng là một nguyên nhân này, tử tôn của đệ đệ Auerbach mới có thể trở thành chủ nhân đại thảo nguyên. Nếu không, người kế thừa hắn là trưởng tử của Li Qin Ba mới đúng.

Đỗ Trần bĩu môi, không nói gì.

Tuyết Ny tiếp tục nói:

- Nhưng khi Li Qin Ba chết trận, hoặc là mất tích nhiều năm sau, tử tôn của hắn đột nhiên xuất hiện với tư thái của St. Baron, hơn nữa một đời gia chủ kế thừa tuyệt đại bộ phận thần lực của Li Qin Ba, cùng với thánh khí của hắn - Diệt thế huyết phủ.

Nhưng, bọn họ thực lực tuy mạnh, nhưng không có ý đoạt lại ngôi vị hoàng đế vốn phải thuộc về mình, ngược lại giao Thú Hoàng Tỷ mất tích cùng Li Qin Ba cho hậu duệ Auerbach, thừa nhận địa vị chính thống của bọn họ. Bọn họ thậm chí chấp nhận tử tôn Auerbach, bỏ qua kính ngưỡng của Li Qin Ba, thừa nhận Auerbach là một vị chí cao phụ thần, sau đó, bọn họ trở thành một ẩn thế gia tộc thần bí...

A di cũng không biết tại sao, sợ rằng ngoại trừ bọn họ, cũng không có người khác biết.

Đỗ Trần nghe được trong lòng cũng đầy nghi vấn.

- Bây giờ người hiểu chưa? Thú Hoàng Tỷ đại biểu chủ quyền đại thảo nguyên, càng là di vật của hai vị tổ tiên thú nhân, một khi Thú Hoàng Tỷ mất đi, gia tộc St. Baron nhất định sẽ không dừng việc đuổi giết thiết tặc, thu hồi Thú Hoàng Tỷ! Hơn nữa thú nhân sủng ái thần, tư duy cùng thủ đoạn làm việc của bọn họ hết sức tùy tiện. cho nên ta gọi bọn họ là "Người điên."

Đỗ Trần thật lâu sau không nói, tựa hồ có một đôi mắt âm u độc ác ở góc phòng đang gắt gao nhìn chăm chăm hắn. Loại cảm giác này, làm cho người ta nổi da gà.

Tuyết Ny thấy sắc mặt Đỗ Trần có chút không tự nhiên, an ủi:

- Không có việc gì đâu, bất quá là một đồ giả, hủy đi là được! Dù sao bây giờ cũng hắn là không nhiều người nhìn thấy nó.

Chuyện nực cười, Tuyết Ny thay đổi thoại đề dễ dàng hơn:

- Được rồi, vừa rồi người nói cái gì mà hôn sự? Đối phương là nữ nhi của vị phu nhân kia sao?

Tâm tình của Đỗ Trần lo lắng, Thú Hoàng Tỷ này khiến người ta buồn bực, mà di của Anne cũng không dễ giải quyết a.

- Đối phương kêu là Anne, ngụ ở cách vách với ta! Nàng không phải nữ nhi của Betty a di, bất quá cũng không sai biệt lắm - là một ngoại nữ sanh một tay nàng nuôi lớn, cảm tình so với nữ nhi ruột hoàn hảo!

Đỗ Trần không kiên nhẫn lắc đầu:

- Bất quá ta đã tỏ rõ thái độ cự hôn! Nhưng Betty a di dường như không hiểu! Thật đau đầu a.

- Cự hôn? Trời ạ, Francis, người cũng cự tuyệt nữ nhi của gia tộc phu nhân Betty sao?

Hình dáng Tuyết Ny, so với khi thấy tiểu Bối Bối nghịch Thú Hoàng Tỷ còn muốn giật mình hơn.

- Ân, a di đề nghị người, nếu vị tiểu thư nọ nói tốt, người không nên cự tuyệt, nhất là khi người có đồ giả của Thú Hoàng Tỷ, có thể bị gia tộc St. Baron gây phiền toái.

Tuyết Ny không để ý tới hình dáng giật mình của Đỗ Trần, vẫn nói:

- Nói thật đi, cái gia tộc kia nguyện ý thu người làm nữ tể, thật sự là người phúc lớn đó.

Đỗ Trần trong lòng có chút mất hứng, cái gì mà gọi là phúc lớn? Thân phận của ta đời này bắt đầu cũng là thần duệ, bá tước lĩnh chủ, hơn nữa ta còn có Dịch Cốt, Bắc Bì hai đại cao thủ đương thời, có hơn trăm vị

Hồng Loan vũ trận ủng hộ, bằng vào điều này, cưới công chúa của một nước cũng không xem thể xem như phúc lớn?

- Người không tin sao?

Tuyết Ny nở nụ cười:

- Lai lịch gia tộc huyết phủ St. Baron người đã biết rồi, nhưng người biết gia tộc lôi kích Tucker không?

Nàng rất nhanh nói:

Cùng loại tình huống với gia tộc St. Baron, tổ tiên của gia tộc Anne, là nguyên soái của chiến khu Yaqin Ba năm đó, lôi thần, Tucker! Với danh phận của Văn Thần thời đại, tức là dù tổ tiên Shigeru của người có sống lại, nhìn thấy tộc trưởng của gia tộc Tucker cũng phải xưng một tiếng thiếu soái.

Đỗ Trần như cười mà không cười, như khóc mà không khóc, chẳng biết nên nói gì cho tốt.

Tuyết Ny tiếp tục khuyên nhủ:

- Nói về danh phận, kế tục của gia tộc Tucker ngay cả giáo hoàng cũng không có tư cách sắc phong, chỉ có năm đó thần thánh liên minh ân điển mới có thần tứ vương tước, cùng quốc quân các nước bình khởi bình tọa! Nói về thực lực, gia gia của Anne kế thừa đại bộ phận thần lực của lôi thần Tucker, lôi đình chiến kích trong tay từng làm cho hải hoàng Sainz hạ lệnh, trong vòng phương viên trăm dặm Emerald thành không hải tộc nào được xuất hiện... điều này, còn không tính tới gia tộc Tucker lánh đời ngàn năm, đã tích lũy tài sản vô cùng hùng hậu.

A di tiếp tục nói, Đỗ Trần trầm nghĩ, đừng đề cập tới nữa, Dịch Cốt khi bình phẩm cao thủ đương thời có nói qua, Roland một khi rút ra trường kiếm trong bích thủy hàn đàm, đương thời cơ hồ không người nào có thể cùng tranh phong, nhưng năm đó đại chiến Vạn Lưu sơn, hải hoàng Sainz, không ở trong biển cũng chỉ kém hơn Roland một bậc! Mà gia gia của Anne khiến cho hải hoàng ký hiệp ước... vậy cùng thứ bậc với kiếm hoàng Roland khi đỉnh trạng thái.

Đỗ Trần tính toán, nếu cùng gia tộc Tucker trở mặt, gia gia Anne có thể giết Bác Bì, Keane có thể chế trụ Dịch Cốt, mà Betty, hẳn là có thể giết mình? Lão tổ mẫu... thôi đi, thật sự là nếu gia tộc St. Tucker tấn công các nàng giúp ai còn không nhất định, mình bắt quá là hậu đại của bằng hữu các nàng, mà gia tộc Tucker... vạn nhất gia tộc Tucker giữ lại cái gì lệnh tiền của đại nguyên soái trong Văn Thần đại chiến lưu lại, các lão tổ mẫu sợ rằng sẽ tại chỗ chấp hành mệnh lệnh, dùng Hồng Loan sát trận vây mình.

Ha ha, đây là thực lực, mẹ nó, người ta muốn giết mình thì không cần phí bao nhiêu khí lực! Bằng vào thực lực của mình là đủ rồi.

Như vậy, di của Anne đã khảo sát mình thật có chút "Hạ giá".. nhưng mình làm sao mà càng lúc càng không được tự nhiên?

Nhanh chóng làm việc thiện, chờ khi bát quái hoàn toàn nở, chính mình cũng tìm một tiểu tử thuận mắt, gả tiểu Bối Bối ra ngoài... kháo, con mẹ nó!

Đỗ Trần trong lòng không phục, nhưng trên mặt không lộ ra, hắn nghĩ kết hợp hai việc trước mắt, lại hỏi:

- Được rồi, Tuyết Ny a di. Ngài là tỷ muội với mẫu thân ta, vậy ngài có biết trong bằng hữu của mẫu thân ta có một gia tộc St. Darke không?

Tuyết Ny sững sờ hồi lâu, cổ quái nhìn Đỗ Trần, thật lâu sau mới nói:

- Mayfair cùng gia tộc St. Darke có quan hệ gì ta cũng không biết, nhưng a di có thể nói cho người biết, Văn Thần thời đại, ẩn thể gia tộc có phương thức truyền thừa giống như gia tộc Baron tổng cộng có năm gia tộc, phân biệt là, bắt diệt tử thân St. Baron, lôi thần Tucker, phong thần Kelaiweier Aeolus, tinh không chiến thần Sili Ef... còn có, hậu duệ "Thái dương thần" Michael - gia tộc St. Darke.

- Ha ha!

Đỗ Trần đột nhiên nở nụ cười sung sướng: "

- Vậy thực lực của bọn họ đều không chênh lệch phải không?

- Đúng vậy, không chênh lệch lắm! Nhưng ngũ gia đều lánh đời, rất ít người biết! Người sao lại biết?

Đỗ Trần đảo mắt nhìn nữ nhi đang buồn ngủ, tràn đầy cảm khái nói, khiến Tuyết Ny cuống quýt gật đầu:

- Chính là tiểu hài tử may mắn, ít nhất cái gì cũng không phải lo lắng.

Ân, tốt lắm! Lão tử bị hậu duệ lời thần bức hôn, thu thập chất nữ không biết đã bao nhiêu đời của thái dương thần, còn trộm mộ phần của đệ đệ bất diệt tử thần...

Tuyết Ny lại khuyên Đỗ Trần vài câu, nếu nhân phẩm của Anne tốt, tốt nhất không nên cự hôn, sau đó dặn dò Đỗ Trần, ngàn vạn lần sớm hủy đi Thụ Hoàng Tỷ - vì ai cũng nói không chính xác gia tộc Baron có cái bí pháp gì có thể tra ra Đỗ Trần. Lúc đi, Đỗ Trần hỏi Tuyết Ny sao lại biết nhiều chuyện như vậy, kết quả là một câu trả lời không ngoài dự đoán của mọi người. "Bên trong đồ thư quán có hơn trăm vạn cuốn sách, các loại mật quyển lánh đời cũng không dưới ngàn quyển, người nếu đã xem qua, cũng có thể biết nhiều như vậy.

Tiến Tuyết Ny a di xong, Đỗ Trần xoay người đi vào thiên đình - hẳn đột nhiên muốn uống rượu, nhưng vừa vào phòng, đang tính toán suy nghĩ thì Đỗ Trần bị vấp lão đảo, cúi đầu nhìn lại, Andy giống như chú chó con đang ôm một khúc xương trong chân ngủ khò khò.

Trong lòng chợt động, Đỗ Trần ý thức được, hẳn tính toán thực lực của mình có một điểm sai lầm lớn lao.

- Andy đừng ngủ nữa.

Đỗ Trần hung dữ đá cho Andy một cước:

- Đứng lên, hôm nay cơm trưa, con chiều, bữa tối đều miễn! Trừ phi người dưới sự quan sát của tiểu Bối Bối, ăn được một cái chân của hoàng kim bỉ mông trong linh hồn người.

- Trời ạ, chủ nhân nhân từ, Andy đã rất cố gắng, nhưng hoàng kim bỉ mông nọ không giao thân xác cho ta,... ta nhất thời cũng không có thể nào ăn thịt nó! Dù sao cũng cần ba năm... mười năm thời gian a.

Andy kêu rên.

- Ta mặc kệ, dụng tốc độ nhanh nhất, nhất định khôi phục chiến lực lúc trước đánh bại hồng y lãng vệ.

Đỗ Trần hung hăng uy hiếp.

Dịch Cốt đánh giá qua, tổ hợp dị thú lúc ấy phát huy hết thực lực, tuyệt sẽ không kém Roland khi đỉnh trạng thái, ít nhất là như thế.

- Ariza đáng chết, nhanh một chút! Nếu không, đời này người đừng nghĩ ăn thịt bò nữa, cũng đừng nghĩ gặp lại chủ tử Francis của người.

Chung quanh một bích thủy hàn đầm được đầu khí tụ lại có một ngọn núi nhỏ đang di động, dưới chân núi, Ariza "Bé bỏng" đang nâng lên tòa núi đó, thầm nói:

- Francis thiếu gia, Ariza nhớ người...

Roland thực lực cỡ nào, tự nhiên nghe được Ariza than vãn, ánh mắt hắn trong nháy mắt trở nên sắc bén, phần nộ quát:

- Còn dám nói nhảm? Lại chạy mười vòng nữa.

Núi nhỏ di động càng nhanh, Roland hài lòng bĩu môi, nằm ở trên ngắm cảnh thủy đầm, trong miệng ngâm một cọng cỏ, thích thú nói:

- Một năm lẻ mười bảy ngày, ân, nhanh hơn mười ba ngày.

Đột nhiên, Roland lại ngồi dậy, gãi đầu nói thầm:

- Không được, mười ba ngày quá ít.

Hắn mở hai tay, song chưởng chấn động, bùn đất bên bờ bích thủy hàn đầm chấn động quay cuồng như cự long bay lên, xoay quanh đắp thêm vào núi nhỏ trên đầu Ariza, tiếp đó đầu khí của Roland thu lại, bùn đất này hợp với núi nhỏ thành một thể, chỉ bất quá, núi nhỏ to lên hai lần, biến thành núi lớn.

Ariza dưới chân núi giờ cao song chường, mồ hôi rơi như mưa, nhưng dưới chân còn chạy thực mạng:

- Sư phụ, Ariza chết đói mất, Ariza chết đói, người không có đồ để dạy nữa đâu.

Roland giờ chận bạo nộ, mắng to:

- Lão tử không cho người chết đói, cũng không cho người dọa lão tử.

Chửi xong, Roland đột nhiên nhiên lại cười rộ lên:

- Tinh không hạ đệ nhất đấu thần Charlemagne? Ta nhỏ toẹt! Người chờ đó, tốc độ tấn cấp của lão tử đời này bị dẫm nát dưới chân người, nhưng đệ tử của lão tử trở thành ngũ cấp cần thời gian còn ít hơn người mười ba ngày.

- Ariza, mau lên một chút! Trong vòng ba tháng, người phải trở thành lục cấp đấu thần! Ha ha, ta tức chết Chalerman.

- Sư phụ, Ariza không so với Charleman, được chưa? Ariza đã muốn gặp thiếu gia, đã muốn ăn thịt bò...

- Không được.

Roland lạnh lùng cười, sắc mặt biến đổi cực nhanh, kẻ khác khó có thể tưởng tượng.

- Còn có thể hơn chút nữa, ân, Charleman cần một năm rưỡi thành lục cấp đấu thần, đệ tử của ta, một năm năm tháng, vậy là đủ rồi.

Đột nhiên, Ariza phát giác núi lớn trên đỉnh đầu nặng hơn, hấn cắn răng nảy sinh ác độc nói:

- Charlemagne, đừng để Ariza biết người là ai, nếu không Ariza tát vỡ mồm người.

Hùng cứ đấu thần bằng của đấu thần học viện - Charlemagne? Không, trong lịch sử đấu thần học viện, đệ nhất cường nhân, thực tế ở chỗ này... đương nhiên, đã bị Roland hạ tử lệnh không cho Ariza gặp Đỗ Trần, sợ rằng còn muốn đợi thêm thì mới có thể quên đi tính toán thực lực sai lầm.

202. Đại Công Tượng Alex

Khu tức xá Thượng Thủy hà, Đỗ Trần tiễn Tuyết Ny rời đi, sau khi dạy bảo Andy, xoay người ngồi lên ghế da hổ xa hoa, một đôi tặc nhân nhìn chăm chú vào Thú Hoàng Tỷ trước mặt, tay trái nâng tay phải sờ, ngón cái tay phải lại sờ sờ cái mũi, chẳng biết suy nghĩ cái gì.

Dịch Cốt từ chỗ ẩn thân lách mình xuất hiện, con mắt đầy âm khí cũng nhìn chăm chăm vào Thú Hoàng Tỷ, hấn mở miệng muốn nói gì, lại bị Đỗ Trần phát tay cắt đứt:

- Không thể nghỉ ngơi, đây là Thú Hoàng Tỷ chính thức! Có lời nguyên phi thường kinh khủng, hơn nữa người có Thú Hoàng Tỷ sẽ bị gia tộc St. Baron truy sát.

- Theo Tuyết Ny a di nói, Thú Hoàng Tỷ hấn là có lời nguyên phi thường ác độc, nói cách khác, nó mang theo tự nhiên nguyên lực phi thường cường đại, nhưng từ sau khi thấy nó, người thậm chí không có phát hiện một chút tự nhiên nguyên lực... có thể cho ta một giải thích hợp lý không?

Dịch Cốt đỏ mặt, trầm ngâm một lát nói:

- Nếu lời Tuyết Ny nói là thật, vậy Thú Hoàng Tỷ nhất định có tự nhiên nguyên lực ba động rất mạnh, nhưng ngay cả ta đều đã xem qua, giải thích này căn bản không đúng, nếu giả thiết này được thành lập, vậy giải thích duy nhất có thể là, ... có tự nhiên nguyên lực ba động, nhưng bị lực lượng cường đại áp chế.

- Lực lượng cường đại? Là Liên Hoa thánh quang của ta áp chế nó sao?

Đỗ Trần trong mắt linh quang chợt lóe, khóe miệng nở nụ cười.

Nhưng Đỗ Trần lại lạnh nhạt hỏi lại:

- Tiểu Bối Bối vừa rồi cầm Thú Hoàng Tỷ làm đồ chơi, đã đi rất xa, nhưng Tuyết Ný a di không có từ trên Thú Hoàng Tỷ phát hiện ra cái gì ba động! Chẳng lẽ tiểu Bối Bối cũng có năng lực hoàn mỹ để áp chế Thú Hoàng Tỷ?

Dịch Cốt chần chờ một chút. Dưới con mắt chăm chú của Đỗ Trần vội nói:

- Nói thật, Liên Hoa thánh khí của thiếu gia mặc dù thần kỳ, nhưng ta sau khi nghiên cứu cẩn thận, có thể nhìn ra một chút. Nhưng tiểu thư Beiermengde... nàng đã vượt khỏi nhận thức của ta, đặc biệt là lực lượng tinh thần của nàng! Sợ rằng tiểu thư không nói, đương thời không một vị cao thủ nào không cho rằng nàng chỉ là một tiểu cô nương bình thường, mà không phải một cao thủ tinh thần lực kinh khủng.

- Cho nên tiểu Bối Bối trên người phát sinh cái gì đều không thể đánh giá được, nàng có thể áp chế Thú Hoàng Tỷ là rất hợp lý, phải không?

Đỗ Trần ôm lấy nữ nhi đang ngủ say:

- Nó rất nguy hiểm, không nên trêu chọc nó... nhưng biểu hiện của nó là một hài tử bình thường.

Dịch Cốt đột nhiên cảm nhận được một chút áp lực, áp lực đến từ Đỗ Trần, không phải thực lực, mà là tâm tính! Hình như, vừa rồi thiếu gia cùng Tuyết Ný nói chuyện với nhau, trở nên "Lạnh" hơn rất nhiều.

- Người có Thú Hoàng Tỷ, trong sáu tháng hẳn phải chết.

Đỗ Trần cảm lấy kim sư ấn tỷ trên bàn, xem xét kỹ càng.

- Thiếu gia, muốn ta lập tức hủy nó đi không?

Dịch Cốt hỏi.

- Hủy diệt? Tại sao phải hủy?

Đỗ Trần có chút lắc đầu, vuốt cái mũi cười nói:

- Người có Thú Hoàng Tỷ, trong sáu tháng hẳn phải chết.. Nhưng còn một câu nói khác! Người nào có Thú Hoàng Tỷ, kẻ đó có đại thảo nguyên.

Dịch Cốt sững sốt:

- Thiếu gia, lời nguyện của Thú Hoàng Tỷ là thật, nhưng đại thảo nguyên bất quá là một truyền thuyết huyền ảo, bằng một vật nhỏ thế này, sao có thể có được đại thảo nguyên, sao có thể khiến ngàn vạn thú nhân cúi đầu xưng thần?

- Người không tin, ta cũng không tin, nhưng có rất nhiều người tin.

Đỗ Trần day day cái trán, nói:

Không cần theo Francesca nữa! Nhớ kỹ nhiệm vụ của ngươi bây giờ, đầu tiên, mau tìm cho ta một hộp thánh khí, bề ngoài bình thường có thể giấu Thú Hoàng Tỷ là được, nhưng cấp bậc càng cao càng tốt! Thứ hai, mau liên lạc với Bác Bì, thứ ba, âm thầm lưu ý động hướng của Betty cùng Keane...

Đỗ Trần liên tiếp hạ lệnh, sau đó nở nụ cười:

- Mẹ nó, nhiều chuyện thật, lão tử cũng chậm rãi chơi đùa, xem ai chơi lớn hơn.

Nói xong, Đỗ Trần nhẹ giọng gọi một câu "Nữ nhi", tiểu Bối Bối lập tức biến thành Alex, sau đó giao Thú Hoàng Tỷ ra trước mặt Alex. cười ha ha nói với Alex:

- Đại cao thủ Alex, lúc trước ngươi liếc mắt một cái nhìn ra nguyên liệu tạo thành tổ hợp dị thú, vậy bây giờ giúp ba ba nhìn thứ này tạo từ cái gì.

Alex bàn tay nhỏ bé vung lên, cự tuyệt Thú Hoàng Tỷ mà Đỗ Trần giao cho, chỉ liếc mắt một cái nói:

- Nguyệt hồn thạch, hơn nữa đấu khí rất mạnh, miễn cưỡng xem là đồ tốt.

Dịch Cốt xoay người vừa muốn rời đi! Chợt nghe Alex nói thì phì cười:

- Đừng lao lực, nguyệt hồn thạch người tìm không ra đâu! Đó là thứ phi thường hiếm thấy! Ba ba, người muốn làm đồ giả sao?

Tiểu tử kia rất khinh bỉ nhìn Đỗ Trần.

Không hiểu tiểu tử kia sao lại khinh bỉ mình, Đỗ Trần cười khổ nói:

- Người xú tiểu tử này! Đúng vậy, ba ba muốn làm một Thú Hoàng Tỷ giả.

Alex nhìn qua, nhìn vào móng đất Đỗ Trần:

- Lấy ra đây.

- Bảo bối, người muốn cái gì.

- Những thứ bị người trộm được cùng tỷ tỷ đó, còn có công cụ để làm.

Alex ngồi xuống, lỗ mũi nhỏ héch lên hướng cửa phòng.

- Người muốn những thứ ba ba có được trong thực nghiệm thất của Phillip sao? Tốt, Dịch Cốt, người đi đóng cửa lại, đừng cho bất luận kẻ nào quấy rầy chúng ta.

Đỗ Trần tò mò xuất ra một đóa Liên Hoa, lấy ra những thứ có được từ thực nghiệm thất của Phillip, trong đó còn không ít bảo bối có giá trị liên thành.

Tiểu tử Alex kia xem liền ôm lấy Thú Hoàng Tỷ, nhảy vào trong Liên Hoa, sau đó nghe thấy trong Liên Hoa tiếng đình đình ả ả.

Đỗ Trần ngạc nhiên nhìn nhi tử, không rời mỗi động tác, chưa tới nửa canh giờ, Alex mang một cái tạp dề, đầu đội mũ, trên mặt đầy bụi, từ trong Liên Hoa đi ra, có chút phong thái của một đại sư điêu khắc.

Alex xoa xoa bàn tay nhỏ, lại lấy cái mũ xuống, bĩu môi nói:

- Hoa công tượng? Hô! Quả thực khiến đại cao thủ Alex dọa người, ba ba ngốc, không nên nói quen ta.

Nói xong, tiểu tử kia chuyển thân đi vào trong thiên thính.

- Không nên hỏi ta sao lại làm được, đại cao thủ, đại cao thủ không cần nói lý do, càng không cần giải thích. Ai nha!

Alex rầm thối trong khi ra ngoài thì va đầu vào cánh cửa...

Đỗ Trần tức cười không thôi, nhi tử rầm thối như vậy, một chút lớn đều không có. Bất quá về năng lực của Alex, các lão tổ mẫu đã gặp quá các loại dị thú trong Vãn Thần thì đại đã cho Đỗ Trần một lời giải thích tương đối hợp lý.

Alex hẳn là trứng của một siêu cấp dị thú, tuy không biết cụ thể là chủng tộc nào, nhưng không thể nghi ngờ, giai đoạn tiền ấp trứng, thì cũng là giai đoạn dẫn sinh ra thần trí. Cho nên, bọn họ sau khi xuất sinh có được nhiều năng lực đặc thù.

Giải thích này có một ví dụ, như là cự long! Bọn họ cũng là vừa sinh ra đã có trí tuệ cao thâm của chủng tộc.

Bởi vì đi đường mà chỉ nhìn trời, Alex vấp ngã, Đỗ Trần phải an ủi một lúc, chờ khi tiểu tử kia khóc lóc đi ra khỏi thiên thính tẩy quần áo, Đỗ Trần xuất ra Liên Hoa, nhìn lại...

Hai cái Thú Hoàng Tỷ giống nhau y như đúc.

Đồng dạng kì sư, đồng dạng đế, đồng dạng màu sắc, lấy tay ước lượng. ngay cả sức nặng đều tương đương không sai! Trong lúc nhất thời Đỗ Trần cũng không nhận ra Thú Hoàng Tỷ thật.

- Nhi tử tốt.

Đỗ Trần vuốt cái mũi nở nụ cười, dùng ánh mắt của tặc vương đánh giá hai cái Thú Hoàng Tỷ, thật lâu sau, chấp tay nói:

- Dịch Cốt, người có thể nhìn ra bất đồng chứ?

Dịch Cốt lắc lắc đầu:

- Thú Hoàng Tỷ chính thức bị thánh quang của ngài áp chế, nếu ngài không ở chỗ này, Thú Hoàng Tỷ chính thức sẽ phát ra ba động lời nguyên, ta có lẽ từ lực lượng ba động nhìn ra, nhưng bây giờ... không được! Thiếu gia, ngài xem.

Đỗ Trần nhún vai:

- Ta dùng ánh mắt chuyên nghiệp cũng không thấy được, Alex, tới, nói cho ba ba cái nào là thật đi.

Alex đang dùng bàn giặt, ra sức giặt quần áo, nghe vậy lớn tiếng hô:

- Ngu ngốc! Xem lỗ mũi của nó! Sau này đi ra ngoài đừng nói là người quen ta, ta không quen người.

Đỗ Trần cảm lấy hai Thú Hoàng Tỷ nhìn vào hai lỗ mũi của kim sư, hần nhẹn không được nở nụ cười.

- Thú Hoàng Tỷ chính thức thì cười, thậm chí ngay cả lông mũi của kim sư đều điêu khắc đến, mà giả kim sư trong lỗ mũi... Dịch Cốt, người nghĩ một chút, một đầu sư tử mà dùng thiết câu xuyên qua lỗ mũi, thì thành cái dạng gì?

- Ân? A a, ta hiểu tiểu thiếu gia sao lại lưu lại chỗ bất đồng rồi.

Dịch Cốt cũng tức cười, nghĩ tới ngày đó đối phó Andy, tiểu tử kia chỉ dùng 1 tuyệt chiêu - chọc vào lỗ mũi người.

Alex lại hô lên:

- Các người hai người ngu ngốc còn không nhìn ra, thì hãy dùng chày đánh nát ra! Thật sự Thú Hoàng Tỷ dùng nguyệt hồn thạch tạo nên, còn miễn cưỡng coi như có đầu khí... a, trong mắt các người là thần lực, nó là tập chất không hồng! Giả là cái kia, ta dùng luyện kim vật liệu tạo nên, dùng đầu khí tứ cấp là có thể đánh vỡ. Ai nha, thật là phiền. Mông đít của ta.

Đỗ Trần cùng Dịch Cốt không hện mà cùng cười ha hả, sau khi cười xong, Dịch Cốt hỏi:

- Thiếu gia, ngài chuẩn bị dụng vật giả lừa gia tộc St. Baron sao?

- Người đoán được một bộ phận nhỏ.

Đỗ Trần nở nụ cười thần bí:

- Bây giờ cục diện rất loạn, hình như rất nhiều chuyện, nhưng, hồn thủy mới có thể ngạc ngư... tốt lắm, mau làm xong mấy việc ta giao đi.

Dịch Cốt ẩn thân rồi đi không lâu, Harry từ bên ngoài trở về, hần trong tay ôm thức ăn bao lớn bao nhỏ, vẻ mặt kích phấn, nhìn hình dáng như muốn cùng Keane so đo một lần nữa lễ nghi quý tộc, đáng tiếc Keane đã đi theo Betty, Harry chỉ có thể lưu lại tiếc nuối, bất quá hần đã mua nhiều thứ, từ trong lòng móc ra một phong thư, đi tới bên ghế giao cho Đỗ Trần:

- Tôn quý chủ nhân, bưu chính sở trên đường có gửi cho ngài một phong thư, là bưu kiện từ trấn York.

Đỗ Trần lấp tức mở mắt nhìn tín kiện, ngày gửi là nửa tháng trước, mà khi đó Đỗ Trần vừa ngồi Á Long liền đi khắp tam đại lục, người của trấn York có thể không tìm được vị trí chuẩn xác của hần, lại biết Đỗ Trần dám chắc trở về đầu thần đảo, cho nên gửi tín kiện tới nơi này.

Mở thư tín, Đỗ Trần liếc mắt một lần, đột nhiên nở nụ cười:

- Đã bắt đầu rồi sao?

203. Quyền Lợi!

- Thập Tam, hôm qua có một nữ nhân Hồ tộc ở trấn York tìm hiểu tin tức khắp nơi, và tuyên bố là nữ bằng hữu của người! Lão Bát phái người theo dõi nàng, nhưng phát hiện nữ nhân Hồ tộc này làm làm việc quý quyết thần bí, khả năng cao nhất là còn có thể dùng thuật dịch dung rất cao minh

Chữ viết trên tin tức cứng cõi hữu lực, vừa nhìn liền biết ngay là lão đại Adelman của trấn York tự mình viết. Mà ngôn ngữ dùng trong tin tức, là mật ngữ mà chỉ có Đỗ Trần ở trong mười ba vị lão đại của trấn York mới biết được.

- Đêm đó, nữ nhân Hồ tộc kia tịnh không có trọ ở lữ điếm, mà là ở tại trong trại ven Mê vụ sâm lâm, ta vốn định nhân cơ hội tới tìm hiểu một chút thông tin về nàng, không ngờ rằng, chúng ta đến chậm! Nữ nhân Hồ tộc kia chẳng biết đi nơi nào, nhưng trại của nàng còn lưu lại một nhóm lông đuôi cáo, chung quanh còn có một ít dị thú cấp thấp bị dọa chết thoi thóp, mà thủ hạ lão Bát phái tới giám thị nữ nhân Hồ tộc kia toàn bộ bị chém rụng đầu, móc tìm ra ngoài! Theo ta suy đoán

Suy đoán phái dưới không cần xem nữa, mà nữ nhân Hồ tộc hành sử quỷ bí mười phần có tám chín phần chính là công chúa Susanna của Mac Allen may mắn thoát chết! Mà sự mất tính của nàng, sợ là việc tốt gia tộc St. Barton đã làm.

Có thể tượng tượng, Susanna từ sau khi ở Đại hạp cốc trốn ra đã phải tránh né bốn phía. Có thể nàng không hề biết việc lên lút của Đỗ Trần. Trong lòng còn đem Thập Tam gia trở thành đồng đảng trộm mộ, cho nên tới trấn York kiếm Đỗ Trần, để tìm kiếm sự trợ giúp.

Nhưng Susanna cũng đã tiến vào Auerbach Đại hạp cốc, nàng thứ nhất không có thực lực siêu trác như Dịch Cốt có thể chống cự lời nguyện rửa, hai là không có thánh quang tịnh hóa hết thủy lực lượng tà ác của Đỗ Trần, tự nhiên khó thoát được sự truy sát của gia tộc St. Barton! Mà gia tộc St. Barton khả năng lớn nhất có một loại bí pháp phát giác nguyện rửa của Thú Hoàng Tỷ. Cho nên, Susanna mặc dù dịch dung rồi, nhưng ở một nơi thế lực các phương hỗn tạp như trấn York hiện diện liền bị bắt ngay.

Gia tộc St. Barton đã hành động rồi. Ngoài trừ người Orc đã được thánh quang soi sáng. Susanna là người may mắn sống sót duy nhất trong đoàn trộm mộ. Cho nên người may mắn sống sót duy nhất, cũng không tránh được ảnh hưởng của "Lời nguyện"

Nếu Susanna bị bắt sống. vậy thì, tiếp theo sẽ là Thập Tam gia ta rồi.

Ha! Đến đi, lão tử đã chuẩn bị tốt rồi.

Đỗ Trần vừa chuyển suy nghĩ, đột nhiên nghĩ tới Phillip và tổ chức thần bí kia! Không biết bọn chúng có trúng lời nguyện hay không đây? Trên lý luận hẳn là sẽ không, Phillip bản thân là vong linh đầu thần, hơn nữa là thiên tài luyện kim thuật nghiên cứu phản thực vật hệ, cho dù có bị nguyện rửa. Sợ rằng hẳn cũng có thể dễ dàng phá giải!? Đúng rồi, còn có "Lá chắn" Brockman. Cũng không biết thế nào rồi.

Đỗ Trần đang nghĩ về Phillip, mà Phillip

Giữa một tòa cung điện âm u, Phillip đang ngồi chờ người trên ghế, khuôn mặt vốn không có huyết sắc của vong linh giờ phút này trắng nhợt dọa người. Ở trước ghế, hai nhân vật hình hài kỳ dị chia ra đứng hai bên. Brockman ngồi ở trên ghế phía tay trái Phillip, nhưng ghế bên phải của Phillip, lại trống không.

- Ài!

Phillip thờ dài, cúi đầu ủ rũ hỏi:

- L Griffins vẫn không có tin tức gì sao?

Brockman gật gật đầu:

- Đúng, từ ba tháng trước cha con Ted và Helen, liên thủ với cửu cấp thần sủng Susan ở Yaqin đại lục ám sát L Griffins đại nhân tới nay. Ta đã liên tiếp cấp thêm bốn lần nhân thủ cho L Griffins đại nhân, nhưng thủy chung vẫn không thể bắt lại được cha con Ted.

- Thứ vô dụng!

Phillip gầm lên căm hận, cánh tay phải to lớn đã khôi phục như ban đầu hung hăng đập xuống, "Ầm" một tiếng, bề mặt đá kim cương liền nứt ra.

- Lại cấp cho L Griffins thêm một lần nhân thủ nữa, nếu lần này hẳn còn không bắt được cha con Ted. hẳn cũng không cần quay lại! Cánh tay phải to lớn của Phillip vung qua, lại khôi phục thần thái buồn bã.

Trong lòng Brockman biết Phillip vì sao trong lòng không vui, tâm huyết cả đời --- Tổ hợp dị thú vừa mới phát uy, thể hiện năng lực khủng bố tới cực điểm, lại bị một câu nói của người ta bắt đi, Phillip làm sao chẳng cảm thấy chán nản muốn chết!? Hắn khuyên nhủ:

- Phillip đại nhân, tổ hợp dị thú mặc dù đã mất tích rồi, nhưng, hai mươi hồng y lãng vệ kia cũng đã dùng sinh mạng của bọn họ chứng minh kế hoạch vong linh của ngài đã thành công. Điều này đủ nói lên rằng, trí tuệ và cố gắng của ngài cũng không có uổng phí!

- Ài, vong linh đầu thần và tổ hợp dị thú, đều là tâm huyết cả đời của ta a! Đáng chết, người kia cuối cùng là ai!

Phillip nắm chặt quyền đầu to lớn:

- Vì sao lại đột nhiên xuất hiện thêm một đầu thần thần bí có thánh quang kinh khủng như thế!? Đáng chết, vị đầu thần trên Thiên Vương sơn kia còn có thể thông qua Bác Bì, Dịch Cốt hai người liên thủ với hắn để tra ra. Nhưng người này, ngay cả một chút dấu vết cũng không lưu lại cho ta! Thuộc tính thánh quang của bọn hắn căn bản là cùng loại, tất nhiên là cùng một phường, kỳ thực ta hi vọng bọn hắn chính là một người, bởi nếu bọn hắn không phải là cùng một người, vậy thế lực tổ chức của bọn hắn thật sự là quá đáng sợ.

Đây chính là một tầng nguyên nhân sâu hơn lúc đó Đỗ Trần thay đổi "lão lục" Phi hành. Phillip đã thấy qua quả Càn trên ba đóa liên hoa rồi, cũng quen thuộc khí tức của nó, nếu dùng đài sen quả Càn mà phi hành, e rằng Phillip lập tức có thể liên tưởng đến đầu thần ngày đó trên Thiên Vương sơn đã giết chết hắn, và tiếp đó nghĩ đến Bác Bì, lại liên tưởng đến Da Tát giáo hội

Mà sau khi thay đổi xong "lão lục" tư duy của Phillip đã bị hạn chế. Không phải hắn không đủ thông minh, mà là người ở thế giới đầu thần căn bản không nghĩ đến, cùng một người, có thể phát ra hai loại bản chất không đồng nhất, nhưng thuộc tính lại cùng là thánh quang.

Mặt khác nguyên nhân mà Phillip không liên tưởng đến Đỗ Trần. Andy mặc dù lại biến trở lại thành Tuyết lang, nhưng với con sói béo phì ngu ngốc trước kia có điều không giống, hắn đích xác đã biết Đỗ Trần đã nhận một thần sủng gọi là Andy. Nhưng Andy mới này là thân thể rác rưởi của tổ hợp dị thú Pamir. Là dung hợp sau khi tái tạo, đương nhiên sẽ không còn hoàn toàn giống trước kia nữa, nhất là thực lực và khí tức oai nghiêm.

- Quên đi, không đề cập tới nữa, lần này triệu tập mọi người đến, là nói cho chư vị một việc!

Phillip cố phần chấn tinh thần, thần sắc cũng tốt lên một chút:

- Theo lời nói của Brookman đại nhân, ở Auerback Đại hạp cốc, thí nghiệm vong linh đầu thần của ta được hai mươi hồng y lãng vệ chứng minh, là hoàn toàn thành công rồi. Tuy nhiên, chỉ có thể đem thực lực vong linh đầu thần của bọn chúng tăng lên hai ba thành, nhưng, vong linh đầu thần mà đã chuyển hóa, là tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh! Cho nên

Theo lời nói của Phillip, cơ hồ mỗi người đều ý thức được ít nhiều. Nhất thời bên trong cung điện vang lên tiếng rì rầm, tràn ngập sự kỳ vọng hưng phấn.

Phillip ra dấu ý bảo mọi người im lặng, ngạo nghễ đứng lên:

- Cho nên kế hoạch vong linh đầu thần thành công rồi! Nguyên soái quyết định! Phát động kế hoạch tiếp theo!

- Tất thắng!

- Sĩ nhục của chúng ta, chấn chấn phải dùng máu tươi rửa sạch.

Đám đông trong cung điện phấn khích, dường như tâm tình bị áp lực nhiều năm rốt cuộc cũng tới ngày được giải phóng rồi!

- Kế hoạch hành động cụ thể, Nguyên soái và mấy vị đại nhân của chúng ta đã thương nghị qua! Đơn giản mà nói, chính là bốn chữ - Dĩ chiến dưỡng chiến (Dùng chiến tranh nuôi chiến tranh)

Phillip cười vang:

- Đương nhiên, bởi vì trước mắt binh lực của chúng ta không đủ, hậu cần cũng tạm thời khó có thể duy trì cho cuộc chiến kéo dài! Nhưng, chúng ta có hạt giống là vong linh đầu thần, chỉ cần mầm chiến tranh xảy ra, chỉ cần chúng ta lấy được thắng lợi của trận chiến đầu tiên. Như vậy, đấu thần đối thủ bỏ mình sẽ là nguồn cung cấp binh lính cuộn cuộn không dứt, không cần hậu cần bổ sung cho vong linh binh lính!

Hắn cười hung tợn, cực kỳ tự đắc về kế hoạch vong linh đầu thần trong tay mình:

- Đối với chúng ta mà nói, thời kì ban đầu của chiến tranh không nghi ngờ gì nữa đó là phi thường gian khổ, vì trong thời gian này số lượng vong linh binh sĩ của chúng ta còn rất ít, nhưng chỉ cần chúng ta kiên trì qua vài lần chiến dịch, binh lính của chúng ta sẽ càng ngày càng đông lên, mà binh lính của đối thủ... Hừ, binh lính của bọn chúng đều đã biến thành binh lính của chúng ta!

- Ha ha, đối thủ sẽ cung cấp binh lính cho chúng ta, Phillip đại nhân, ý tưởng thiên tài của ngài, làm cho chúng ta kính nể không thôi.

Mọi người trong cung điện đều kêu lên tán thưởng, bất quá không phải là võ mông, mà là thật lòng tán thưởng và hưng phấn.

Phillip cười rất đắc ý, cũng lại rất khó coi:

- Đây là một quá trình rất dài, nhưng quá trình này hôm nay bắt đầu rồi, ta tuyên bố, trước các vị tiền bối và đồng liêu kế hoạch hơn chục năm "Quyền lợi" bắt đầu.

Trong tiếng hoan hô của mọi người, Phillip quay đầu nhìn Brockman đang im lặng không nói gì:

- Brockman đại nhân, người đang suy nghĩ cái gì?

Brockman thất thần lên tiếng, cười đáp trả:

- Ta chỉ là có chút lo lắng, kế hoạch "Quyền lợi" phát động có chút sớm. Dù sao, kế hoạch vong linh đầu thần đã thành công rồi nhưng "Tổ hợp dị thú" và kế hoạch "Đại nhân vật" không hoàn toàn thành công a! Mặt khác mấy kế hoạch, cũng không phải thập phần hoàn mỹ

- Trên thế giới cũng không tồn tại thứ gì hoàn mỹ, chúng ta làm đã đủ nhiều rồi, nếu so với đối thủ càng xa hơn, vậy cũng đã đủ rồi!

Phillip nhìn đám đông phần kích phía dưới, chợt hạ thấp giọng, nói bên tai Brockman:

- Chúng ta là dân ngoại lai, vĩnh viễn không thể giải thích được tâm tình tộc nhân của bọn họ, bọn họ bị áp bức đã quá lâu, không đợi nổi nữa! Nhất là nguyên soái, hắn đã hai trăm ba mươi bảy tuổi rồi, vị lão nhân này muốn trong những năm còn sống, không còn phải thấy những hài nhi mới sinh trong tộc của mình, bởi vì thân thể yếu đuối mà không chuyển đến những tư nguyên quý giá, mà bị sống dở chết dở

Brockman thở dài, thấp giọng nói:

- Phillip đại nhân, ngài hạ lệnh đi!

- Rất tốt, người là thủ lĩnh quân do thám, đạo thuật và tu vi "Phá Khí quyết" Càng vô song đương thời, bây giờ trong thời kỳ đầu tiên của kế hoạch "Quyền lợi" có một nhiệm vụ ngoài người ra không ai có thể!

Đạo thuật . Brockman cảm thấy mặt như có châm đâm vào, hắn nhớ tới thiết tặc thần bí lần trước ở trấn York đã lấy sạch sẽ của hắn!

- Nhiệm vụ gì? Đại nhân xin ngài phân phó!

- Đấu thần đảo!

Đấu thần đảo? Brockman trong lòng xẹt qua một bóng người:

- Francis bây giờ cũng có lẽ đã trở lại đấu thần đảo rồi? Chẳng lẽ

Phillip lắc đầu cười:

- Francis dù sao cũng không phải là tử địch của chúng ta ít nhất hẳn biết sự kiện trước kia tuyệt sẽ không liều mạng với chúng ta, cho nên hẳn không phải là mục tiêu của người bắt quá, người nếu thuận tiện thám thính ít thông tin của hẳn, vậy cũng được.

204. Thật Sự Là Đứa Bé Tốt, Rất Quen Mắt - Pi

- Dò xét thông tin về Francis Brockman ngưng thần ngẫm nghĩ, gật đầu nói:

Ta nghĩ ta có thể dễ dàng làm được, Francis này thật sự là chú ngọc đáng yêu thật sự quá tin người, hẳn coi ta là một trong số là hảo bằng hữu tốt nhất, phiên toái duy nhất là cần phải giải thích rõ ràng cho Francis vì sao lại cùng mất tích với Andy, cái này cũng không coi là khó khăn, ta sẽ giải quyết được!

- Brockman đại nhân, ta rất tin tưởng vào năng lực của người, việc này đối với người mà nói chẳng phải khó khăn gì!

Phillip nghiêng người dựa vào trên tay ghế, tay phải to lớn đập vào vách tường phía sau. Rầm! Rầm!

Một trung niên nam nhân chừng bốn mươi tuổi từ sau cánh cửa trên bức vách đi ra. Tóc hẳn rủ xuống vai, vóc người gầy gò, nhưng rất cao, giữa mày âm trầm khí chất làm cho người ta phi thường không thoải mái. Kỳ lạ nhất là, mười móng tay của hẳn dài vô cùng, giống như mười chiếc trủy thủ.

- Trừu Căn các hạ!

Brockman gật đầu với người vừa đến.

Phillip cười nói:

- Với nghiệp lớn của ta, Francis mặc dù có thực lực nhất định. Bắt quá đồ bỏ đi vẫn cứ là đồ bỏ đi, không thành đại khí! Người có thể tra xét thì tra xét, nếu gặp khó khăn thì không tra xét cũng chẳng sao! Nhưng nhiệm vụ đầu thần đảo phải hoàn thành! Được...

Hắn chỉ vào Trừu Căn:

- Hóa Thi đang hiệp trợ L Griffins đuổi giết cha con Ted, ta giao Trừu Căn tiên sinh cho người, hẳn sẽ phối hợp với người trong hết thủy hành động!

Brockman mừng rỡ, cảm kích nói:

- Có Trừu Căn các hạ hiệp trợ, ta làm việc nhất định sẽ có hiệu quả gấp đôi!

Đôi mi vừa nhú lại, hẳn lại chần chừ nói:

Bác Bì, Dịch Cốt hẳn là đều ở đầu thần đảo, Trừu Căn các hạ nếu cũng xuất hiện ở đó, liệu có thể bị phát hiện ra?

Trừu Căn cười nói:

- Brockman đại nhân, ta ở phương diện dịch dung không hơn được Bác Bì. Thuật ẩn mình cũng chẳng bằng được Dịch Cốt. Nhưng, chỉ cần không cùng bọn chúng chính diện giao thủ, thì tuyệt sẽ không bị nhận ra! Điểm này đại nhân người hoàn toàn có thể yên tâm!

Brockman cười tạ lỗi, quay đầu cung kính nghe nhiệm vụ của Phillip

- Bước đầu tiên của kế hoạch "Quyền lợi" Tên là "Chói mắt". Tức là âm thầm phá hủy mạng lưới giám thị của đối thủ, tạo điều kiện thuận lợi cho bước thứ hai của chúng ta là "Máu tím", mà Brockman đại nhân, mục tiêu của người, điều kiện tiên quyết là không được tiết lộ cơ mật của tổ chức. Dùng hết khả năng đến Ôn Tuyền sơn để ha ha, cho dù không thể đạt được. Cũng phải bắt chấp mọi thủ đoạn hủy diệt nó! Đại nhân vật trong kế hoạch là "Số hai" Cũng sẽ hết sức phối hợp với người.

Brockman cười thận trọng, ý bảo mình sẽ đem hết sức lực ra hoàn thành nhiệm vụ này. Phillip bị nụ cười thận trọng của hẳn làm trong lòng thở dài, hình như từ sau khi trở về từ trấn York, ý chí cùng phong thái, coi báu vật trong thiên hạ như đồ trong túi của Brockman cơ hồ đã biến mất.

Bất quá, Brockman hẳn vẫn là do mình từ trong luyện ngục cứu ra, một tay bồi dưỡng nên! Hẳn đối với mình có sự trung thành tuyệt đối.

Có điểm này, cũng đã đủ rồi.

Đấu thần đảo.

Đỗ Trần lại để cho Alex làm mấy cái Thú Hoàng Tỷ giả, không có một ngoại lệ. Tất cả, ngay ở trong mũi của kim sư cũng không lưu lại một tia sơ hở.

Làm xong điều này, Đỗ Trần tính toán trong lòng, gia tộc St. Barton, mau tới đi, lão tử đợi không nổi nữa, các người như thế nào lại không đến, kế hoạch tiếp theo của ta làm sao mà triển khai được đây?

Từ thời gian đưa tin ở trấn York mà xem, Susanna bị giết hoặc bị bắt đã nửa tháng rồi, một tháng cũng đủ cho một gia tộc cường đại làm ra rất nhiều việc, Đỗ Trần đợi Dịch Cốt an bày thỏa đáng vài việc sau đó lập tức giấu hẳn trong Liên Hoa, dán lên trên người!

Khi nào gia tộc St. Barton mới đến tìm "Thập Tam gia" thì không phải do Đỗ Trần định đoạt. Đỗ Trần cũng chẳng phải hạng ngu ngốc - hẳn còn rất nhiều việc phải xử lý.

Đêm đầu tiên trở lại đấu thần đảo, Đỗ Trần dịch dung tới quán rượu của "Lão hổ" trên bến tàu.

Gặp được gián điệp hàng đầu của thánh giáo, Mina giáo thụ mặc áo đen bó sát người, toàn bộ tóc trên đầu nhuộm thành màu đỏ, đang vắt chân đợi Đỗ Trần, cười duyên nói:

- Tiểu suất ca, tìm tỷ tỷ có việc gì?

- Chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi, ta nghĩ đối với thành giáo mà nói cũng không khó khăn đâu!

Đỗ Trần ngồi đối diện với Mina:

- Arthur vốn là đối tượng giám thị trong điểm của người, việc của hẳn người đều biết chứ? Ta hi vọng thánh giáo có thể giữ được cho Leonardo tướng quân một cái mạng, chỉ lưu lại một mạng là cũng đã đủ rồi.

- Đây là chuyện nhỏ mà người nói sao?

Mina khẽ hé cái miệng nhỏ nhắn cười, kinh ngạc nhìn Đỗ Trần:

- Ông trời ơi, chẳng lẽ người không biết, Thương Lan đại lục là nơi mà lực lượng thánh giáo yếu nhất, ta đoán chừng dù cho có xuất liền mấy vị đại giáo phụ đồng thời ra mặt cũng không có khả năng thay đổi quân lệnh của Sư Tâm vương!

Đỗ Trần và Mina bốn mắt nhìn nhau, đều kinh ngạc. Hẳn vốn tưởng rằng Leonardo bắt quả chỉ là một tướng quân nho nhỏ, bằng vào thể diện của thánh giáo cho dù không thể làm cho hẳn phục hồi nguyên chức, giữ một cái tính mạng cũng chẳng tính là một vấn đề lớn chứ!

- Xem ra người thật sự không biết rồi!

Mina bất đắc dĩ lắc đầu nói:

- Nói thế này, ông nội của Arthur là ai, trong lòng người có biết đến chứ?

- Đương nhiên, đại lục công nhận thập cấp phong hào đấu thần, Sư Tâm vương Alonso ta như thế nào lại không biết.

Mina lườm Đỗ Trần một cái, phát tay nói:

- Biết là tốt rồi, thánh giáo dựa vào cái gì làm người ta cho thể diện? Quyền lợi của thánh giáo, đến từ sự tôn kính của bách tính bình dân đối với thần, đến từ sự cung phụng chúng thần của bọn họ! Alonso người ta tự mình cũng chính là thần, là thần trong tín ngưỡng của Renault đế quốc, người nói họ với thánh giáo sẽ tồn trong bao nhiêu!? Thánh giáo đối với thể cục của Renault đế quốc có bao nhiêu sức ảnh hưởng?

- Ví dụ trường hợp này, tỷ tỷ ta vì sao thu thập tình báo ở đầu thần học viện!? Chính là bởi vì nơi này có một Ziege, đầu thần hoàn toàn thoát ra khỏi sự khống chế của Thánh giáo, so với tình huống của Renault đế quốc cũng giống nhau.

Đỗ Trần nhíu mày, việc này đích thực là thiếu suy nghĩ rồi, vội hỏi:

- Thánh giáo thực sự hoàn toàn không có biện pháp!?

- Alonso trị quân nghiêm cẩn, quân lệnh chính xác. Một khi đã truyền ra tuyệt sẽ không sửa đổi, mà việc của Leonardo thì Alonso hoàn toàn đều là dựa vào quân lệnh xử trí, hơn nữa lúc trước đó Leonardo tự nguyện lập quân lệnh trạng, đồng thời hắn cũng xác thật hại gần hết ba nghìn binh sĩ ưu tú, dưới tình huống này, muốn thay đổi thái độ của Sư Tâm vương Alonso thật sự là quá khó khăn không phải tỷ tỷ không giúp người, mà là nghe nói bên trong Renault đế quốc có một vị đại thần đã dùng thử qua nhiều loại biện pháp rồi, không có một người nào có thể giải cứu thành công Leonardo!

Mina mắt đẹp vừa chuyển, cười duyên nói:

- Đương nhiên, nếu người có thể mời được giáo hoàng bệ hạ, để giáo hoàng bệ hạ bỏ thể diện, hạ giọng cầu khẩn Alonso, có lẽ sự tình còn có cơ chuyển biến.

Làm giáo hoàng hạ mình đi cầu người? Bằng vào thể diện của mình có thể đi bước lớn này sao? Không có khả năng! Mina nói thế ý tứ là Đỗ Trần đột nhiên nhìn trừng trừng vào mắt Mina, cười thản nhiên:

- Người bảo ta đi cầu giáo hoàng ra mặt là đang muốn thử sức ảnh hưởng của ta với giáo hoàng bệ hạ sao? Hay là mức độ coi trọng của giáo hoàng bệ hạ đối với ta?

- Tên nhóc này, là người nói ra đấy nhé, ảnh hưởng lớn đến tình cảm tỷ đệ của chúng ta nha!

Mina rất uy khuất nhìn chằm chằm vào Đỗ Trần, ý tứ vừa rồi của nàng là muốn thử quân bài trong tay Đỗ Trần, một tên nhóc hơn mười tuổi này. Như thế nào trong một thời gian nắm giữ một nắm leo lên được địa vị Bạch y đại giáo chủ!?! Vì sao!? Mina rất muốn biết rõ ràng vấn đề này.

Đỗ Trần lạnh lùng nhìn thẳng vào Mina, đột nhiên lại cười. Hắn phát hiện ra, Mina mỹ nữ gián điệp này mặc dù tâm tư khó dò, trong mười câu cơ hồ không có một câu là thật, nhưng so với Avril và Anne không ngót dây dưa, cũng là dễ đối xử hơn nhiều! Bởi vì nàng đối với mình không phải là thật lòng, thế này là tốt, rất nhiều thủ đoạn không thể sử dụng với Anne và Avril, còn đối với nàng thì chẳng có cớ kị gì!

Mina thần sắc trịnh trọng một chút:

- Bất quá nói thật. Muốn thay đổi thái độ của Alonso khó khăn phi thường! Ít nhất thánh giáo không giúp được người.

Đỗ Trần trầm ngâm nửa này:

- Ziege viện trưởng thì sao? Không, lão già ngoan cố này sẽ không nhúng tay vào nội chính của Renault, đi tìm hắn cũng chẳng được gì, có người còn có thể thay đổi thái độ của Alonso sao?

Hắn nghĩ không ra đáp án.

Mina nâng chén. Chậm rãi ưu nhã thưởng thức hồng tửu trong chén, giọng rất lạnh lùng:

- Cần gì chứ, sinh tử của Leonardo với người có liên quan gì? Tỷ tỷ xin khuyên người, Leonardo bị giam vào tử lao, nhưng lại tù mà không giết... cái này tuyệt không đơn giản như người tưởng tượng! Bên trong mắc mứu tới rất nhiều sự tình!

Xua xua tay, lẩn tránh ánh mắt nghi hoặc của Đỗ Trần, Mina nói:

- Không nên hỏi vì sao, bởi vì không có mệnh lệnh của lão đại Thomas, ta không thể nói cho người sự tình của Renault, đây là cơ mật cấp thủy tinh! Chỉ có giáo phụ mới có quyền hỏi, bất quá, xem như tỷ tỷ kỳ vọng người là đại nhân vật tương lai của giáo đình nên xin khuyên người một câu, vũng nước đục Renault thậm chí cả Thương Lan đại lục, giáo hoàng bệ hạ đều không muốn bắt cần lợi qua.

Một khắc trước vẫn còn mở miệng cười, là Mina lẳng lơ quyến rũ, đột nhiên lạnh như một sát thủ.

Đỗ Trần nhíu mắt nhìn Mina:

- Ta đã đáp ứng Arthur, sẽ nhất định phải cho hắn một cái công đạo!
- Công đạo!?

Hừ, khoe miệng Mina quét qua một tia cười mỉa, nhưng nhanh chóng thay thế bằng một nụ cười dễ thương:

- Việc này tỷ tỷ thật sự không giúp được người rồi, thánh giáo sợ rằng cũng rất khó giúp được! Ái dà, phải rồi, hỏi người một vấn đề riêng tư nhé?

Nàng nhướn mi cười xấu xa đưa mặt tới gần trước mặt Đỗ Trần, hỏi:

- Nghe nói người tại thành Saint John bị người ta bức hôn? Nghe nói cô gái kia rõ ràng không tệ, bây giờ thậm chí còn truy đuổi người tới đảo thần đảo! Chẳng lẽ, người đối với mỹ nữ không có hứng thú?!

Nàng không hổ là gián điệp, tốc độ trở mặt vượt quá tưởng tượng.

Đỗ Trần chợt cảm thấy đầu như muốn nổ tung, bất đắc dĩ nói:

- Mina tổng liên lạc quan, ta dùng thân phận bạch y đại giáo chủ nói với người, ta không muốn nghe được loại chuyện này lần nữa.

Nói xong, Đỗ Trần vỗ mạnh bàn, Rầm! Với thân phận của hắn bây giờ đối đãi với Mina chức vị so với hắn thấp hơn nửa cấp không có gì là sai.

- Ta còn rất nhiều việc, mần côi tiểu thư, hãy nói lại ngắn gọn cho ta biết, trong thời gian ta không có mặt ở đảo thần đảo, học viện phát sinh ra sự tình trong yếu gì!

Mina tựa như đáng thương nhìn Đỗ Trần, đôi mắt to chớp chớp, lại giống như nén giận người trước mặt không hiểu chuyện phong tình, nhưng trong miệng nàng cũng nhanh chóng nói ra:

- Việc lớn thì không có, bất quá có một việc nhỏ, về sự phụ của người Ziege!

Tay nàng chỉ vào Đỗ Trần, cười lém lỉnh nói:

- Người có thêm một vị sư đệ.

205. Thật Sự Là Đứa Bé Tốt, Rất Quen Mắt - Pii

- Đạo sư lại thu đệ tử thân truyền (tự mình truyền thụ) sao? A, đây quả thật là việc mới, có thể được đạo sư thu nhận làm đệ tử thân truyền nhất định không phải là người bình thường rồi?

- Nói tới cũng thú vị, sư đệ của người, và huynh đệ của người Arthur, thật ra lại là một đôi!

Mina rất mãn ý khi nhìn Đỗ Trần toát ra ánh mắt hiếu kỳ, kéo dài âm thanh êm ái cười nói:

- Bọn họ mệnh danh là Vương tử - phế vật của tam đại lục

Sắc mặt Đỗ Trần lạnh xuống một chút.

Mina cười nói:

- Chớ khó chịu, không phải ta nói huynh đệ người là phế vật, mà là mà người trên tam đại lục đều nói như vậy! Bất quá, sư đệ của người Chesini và Arthur còn có khác biệt, Arthur không có đấu khí, nhưng cực kỳ cố gắng. Nhưng sư đệ của người và người giống nhau, là Thiên Sứ Thủy Thân

- Người được là Thiên Sứ Thủy Thân vì sao bị gọi là phế vật!?

Đỗ Trần khó hiểu nói.

Mina nhàn tình vừa chuyện, cười nói:

- Chúng ta đặt ra một loại tình huống giả thiết, nếu người là quyền thần của một nước, muốn âm mưu soán vị, hơn nữa quốc vương của người cũng là một người đắm chìm trong tửu sắc, phế vật nhất gan nhu nhược,

chỉ dựa vào một trung thần mới miễn cưỡng giữ được ngôi vị hoàng đế . Trong khi, quốc vương ngu xuẩn giao vương tử cho người bồi dưỡng, người sẽ đối đãi với vương tử như thế nào?

Đỗ Trần cười lạnh nói:

- Nếu ta là quyền thần, sẽ làm vương tử hoàn toàn tin tưởng ta, đồng thời cũng sẽ đem hắn bồi dưỡng thành một nhân tài cao cấp phi thường am hiểu ăn uống chơi bời, như vậy. Về sau "Nhân tài" Này kế vị, khi đó, do dù ta không muốn đương quyền, sợ rằng cũng khó rồi . Ồ người nói

Mina gật gật đầu:

- Chesini chính là vương tử kia, bắt quá, có tới ba quyền thần, ba người kia dùng mảnh khoe chơi nhau, là đối thủ của nhau, nhưng làm cho Chesini biến thành phế vật là lợi ích chung của họ, cho nên sự đệ của người chính là một thứ phế vật.

- Khà. Như thế thật có ý tứ! Vậy tiểu tử kia như thế nào lại tới đấu thần đảo!? Còn trở thành sư đệ đồng môn của ta?

- Vốn thế này, đây là chuyện nội chính của một nước. Lão già ngoan cố Ziege không muốn nhúng tay, nhưng quốc gia của Chesini có mấy vị trung thần, trong đó có một người là bằng hữu cũ của Ziege khi hắn còn là đấu sĩ bình thường. Hắn không đành lòng nhìn vương tử biến thành một tên phế vật, cho nên, quỳ tại cổng Ziege, thay cho mấy ngàn vạn bình dân khẩn cầu Ziege cứu thoát vương tử từ trong tay mấy quyền thần, Ziege thì người cũng biết rồi, vừa nghĩ tới Chesini biến thành phế vật hỗn đản, tương lai bách tính quốc gia kia khẳng định đều phải chịu khổ, cho nên dựa vào danh tiếng của hắn và đấu thần học viện, đem thu Chesini làm quan môn đệ tử, mang về đấu thần đảo! Chuẩn bị muốn tự mình dạy dỗ hắn!

Đỗ Trần yên lặng nghe, đột nhiên cười nói:

- Tiểu tử kia hiện tại đã tới trình độ phế vật nào rồi?

- Khắc, hắn năm nay mười hai tuổi, thân là Thiên Sứ Thủy Thân, chỉ cần từ nhỏ tu luyện đấu khí, mười hai tuổi đủ để trở thành trên nhị cấp đấu thần rồi, nhưng tiểu tử kia, hiện tại ngay cả ngay cả một đấu trư cũng không đánh lại!

Mina bĩu môi:

- Ngoại trừ là phế vật, tiểu tử kia còn đủ thập phần của một tên tiểu hỗn đản, ăn chơi gái mướn cờ bạc, lừa đảo bịp bợm

- Chờ một chút, ăn chơi cờ bạc, lừa đảo bịp bợm đều có thể lí giải, chơi gái mướn mới mười hai tuổi a!

Đỗ Trần nhìn Mina bất khả tư nghị.

Mina liếc một cái:

- Francis thân ái, Thiên Sứ Thủy Thân à, người chính mình còn không hiểu rõ năng lực Thiên Sứ Thủy Thân ở phương diện nào sao?

Khuôn mặt đẹp trai của Đỗ Trần đỏ lên, không dám hỏi dồn nữa.

Mina dường như rất phản cảm xua xua tay:

- Tiểu tử kia ta đã thấy qua rồi, nếu nói sư huynh người là "Sư vinh diệu của St. John" thì sư đệ kia của người chính là tai họa của thành Pierre.!

- Thành Pierre, vậy không phải là đệ nhất cường quốc của Yaqin đại lục, quốc đô của Nanotimor đế quốc sao? Nói như vậy, Chesini sư đệ của ta, chính là bá chủ tương lai của Yaqin đại lục.

Mina khinh thường bĩu môi:

- Bá chủ? Hừ, đế quốc Nanotimor sẽ nhanh chóng phân liệt thôi, nếu Chesini có thể trọng dụng ba quyền thần phản nghịch, ngoài chống cường địch liên minh mười hai nước, hắn thật sự là bá chủ tương lai của Yaqin, nhưng tỷ tỷ ta thấy, tiểu vương bát đản kia cho dù giao cho học viện giáo dục, để cho lão gia hỏa kia giúp tẩy não cũng chẳng cứu lại được nữa!

Đỗ Trần lần đầu tiên thấy được Mina biểu hiện ra tâm tình xao động mạnh mẽ, không khỏi mỉm cười nói:

- Mân côi tiểu thư, vừa rồi ngươi nói, ta không nghe rõ, ánh sáng của thần không nơi nào không rọi đến, cũng là không thể nào, một gián điệp ưu tú có tâm tình nổi giận. Thế nào, tiểu tử kia với người gặp nhau rất không vui vẻ?

Mina hai mắt lướt qua:

- Ngươi rất nhanh sẽ biết Chesini là cái dạng gì, bởi vì, Ziege sắp phải đi xa, đang chuẩn bị tìm người trông coi Chesini, rất khéo, lúc này sư huynh ngươi lại trở về... sư phụ đi xa, sư huynh thay sư phụ lên lớp, đây chính là đạo lý thiên kinh địa nghĩa, cũng là giáo quy, cho nên ngươi may mắn rồi

Nụ cười Đỗ Trần đột ngột tắt ngấm.

Sáng sớm hôm sau, Ziege cùng một người mười hai mươi ba tuổi hoàn toàn là một đứa bé, xuất hiện tại cửa túc xá của Đỗ Trần.

Bộ dạng tiểu tử kia giống như phấn khắc ngọc mài, rất là đáng yêu, giữa mi tràn ngập một cỗ mùi vị hoạt bát thu hút, kích cỡ của hắn so với đứa nhỏ mười hai tuổi khác hơi cao hơn một chút, thân thể cân đối cường tráng, mặc một đồng phục học sinh thuần một màu trắng, cúi đầu đứng phía sau Ziege, làm người ta thấy, căn bản là một tiểu đệ phi thường nghe lời đáng yêu gần gũi.

Lần đầu tiên thấy Chesini, Đỗ Trần thiếu chút nữa không thể liên tưởng tới cái "Tai họa của thành Pierre" Mà Mina đề cập đến hôm qua, tiểu tử này sao nhìn thế nào cũng không giống tai họa a!

Bất quá đưa mắt nhìn tới bộ dạng của Ziege, Đỗ Trần trong lòng có vài phần hiểu ra, mắt tam giác, râu dê, miêu tả sinh động tình trạng lão viện trưởng giờ phút này có vẻ gần mỗi sức cạn, thần sắc tiêu tụy, phỏng chừng gần đây vì việc gì đó mà vất vả quá độ, hao tổn không ít.

Đỗ Trần đi ra nghênh đón Ziege hoàn toàn không nói gì, Chesini liền ở một bên nhảy lên phía trước, cười hì hì nói:

- Francis sư huynh xin chào, ta là Chesini, là quan môn đệ tử của sư phụ, sau này xin chiếu cố nhiều hơn!

Rất hoạt bát. Một đứa nhỏ rất có lễ phép, nguyên lai tiểu tử này thật sự là cái "Tai họa của thành Pierre" Kia sao! Đỗ Trần nhìn bộ dạng khiêm tốn lễ phép của Chesini, trong lòng nghi hoặc. Một đứa nhỏ tốt như thế. Sao Mina nói hắn là tiểu hồn đản chứ!?

Đỗ Trần có chút ngây người.

Ziege cười nói:

- Francis, đây là Chesini, vương tử của Nanotimor thuộc Yaqin đại lục, cũng là sư đệ của con chúng ta đi vào nói chuyện.!

Đỗ Trần đánh giá qua Chesini, vạn phần nghi hoặc đưa bọn họ tiến vào đại sảnh.

- Gia gia!

Tiểu Bối Bối giang tay nhào vào lòng ngực Ziege, làm râu dê của lão đầu tử vui vẻ vênh lên, tiểu Bối Bối đảo mắt nhìn thấy Chesini, kinh ngạc là lưỡi nhỏ. Theo thói quen len lén xem xét tinh thần của hắn Ai chà mù ơ!

Sau khi ngồi xuống, Chesini cực kỳ hiếu chuyện thay Harry dâng lên đồ uống. Sau đó thành thật đứng ở phía sau Ziege, thậm chí có chút không phù hợp với thân phận vương tử của hắn, nhẹ nhàng đảm vai cho Ziege.

Đứa nhỏ này. Cũng quá ngoan ngoãn, quá hiểu việc mà sao...? Đỗ Trần trong lòng thầm nghĩ,

Ziege hỏi một chút chuyện khi đi du học, sau đó cúi đầu nói:

- Francis, có một việc muốn giao cho con, con xem, con gần đây có rảnh không?

- Sư phụ, xin người cứ phân phó.

Đỗ Trần đã sớm biết là việc gì, thăm đánh giá Chesini.

- Sư phụ, xin người để cho con nói!

Chesini sau khi được Ziege đồng ý, cười với Đỗ Trần nói:

- Sư huynh, sư phụ muốn đi xa, tạm thời quá bận rộn không thể dạy dỗ ta. Cái này làm người ta tiếc nuối, bất quá, ta đã từng nghe rất nhiều nhân vật lớn nhắc tới, sư huynh người đạo đức học vấn đều toàn mỹ, tu vi đấu khí đã được học viện bằng cấp đứng thứ hai, hơn nữa được xưng tụng là nhân vật lớn "Sự vinh diệu của St. John", "Ánh sáng của New Zealand" không biết, sư đệ ta có cơ hội có thể đi theo bên người học tập, học tập siêu trác đấu khí, sánh ngang với phẩm đức hoàn mỹ đấu thần của người!

Một chuỗi vô mộng ngựa này, vô cho Đỗ Trần phấn chấn, không đúng, không phải là vô mộng ngựa, đây là lời nói rất thật a! Đứa nhỏ đáng yêu, luôn thích nói thật, rất thành thật, rất tốt, phi thường tốt.

Ziege cũng nhìn Đỗ Trần tràn đầy hi vọng.

Đỗ Trần sớm đã nghĩ kĩ khi nhận lấy chỗ xấu của Chesini, cười nói:

- Sư phụ, người đi xa bên ngoài, chiếu cố Chesini, con làm sư huynh không thể bỏ trách nhiệm.

Ziege nở nụ cười, trong mắt tam giác có một tia giải thoát:

- Vậy thì tốt, Francis, người được xưng là sự vinh diệu của thành St. John, đạo đức không cần nhắc tới, ta hi vọng, người chẳng những truyền thụ đấu khí cho Chesini, còn muốn người đem phẩm hạnh của người truyền dạy, đem nó bồi dưỡng thành một người tốt giống người!

Do dự một chút, Ziege dường như còn muốn nói gì, nhưng không nói ra.

Chesini phi thường cung kính khom người với Đỗ Trần một cái:

- Sư huynh, ta sau này còn xin người chiếu cố nhiều hơn, sư đệ còn trẻ không hiểu chuyện, có chỗ nào đắc tội, xin người khoan thứ!

Đứa nhỏ rất lễ phép a, nhưng thế nào mà lời này lại nghe quen tai như vậy nhỉ? Nghe qua ở đâu? Ta xác định là ta chắc chắn đã nghe qua.

Đỗ Trần trong lòng càng thêm nghi hoặc, hần cười nói:

- Sư phụ, người cứ yên tâm, con thân làm sư huynh, nhất định sẽ chiếu cố tốt cho sư đệ.

Vừa nói chuyện một chập, Ziege liền vội vàng rời đi, Đỗ Trần từ Mina đã biết được, trong nửa tháng giáo hoàng đã phát ra ba thiệp mời, mời Ziege tới thần điện giáo đình mật hội, trên tam đại lục, nhất định đã phát sinh việc trọng đại, nếu không, Ziege không thể trước lễ khai giảng đầu năm rời đầu thần đảo.

Ziege đi rồi, cả nhà Đỗ Trần vây quanh Chesini, tiểu tử kia thành thật ngồi trên ghế, mắt không nhìn nghiêng, thậm chí có chút mau mắn nhìn mọi người.

- Ủm, sư đệ, người đang ở đâu?

Đỗ Trần nghĩ ra một đề tài nói chuyện.

- Hồi bẩm sư huynh, ta bình thường theo sư phụ ở cùng một chỗ, bây giờ sư phụ đi xa!

Hần vô cùng ngượng ngùng cúi đầu xuống:

- Có phải đã làm phiền người hay không?

-Ồ, không phiền, không phiền, Harry, mau dọn phòng cho Chesini!

Đỗ Trần vội vàng phân phó, trong lòng thậm chí thăm dò không thấu Chesini nữa, hần nhìn thế nào, cũng không giống một tên hỗn đản a, nhưng nhìn hần cũng rất quen mắt? Không thể nào a, mình thế nào gặp qua hần chứ? Bất quá một đứa nhỏ mới mười hai tuổi, có thể làm ra rất nhiều biểu hiện mà những người trưởng thành cũng không làm được! Là ảo giác! Nhất định là ảo giác!

Chesini đứng lên:

- Sư huynh làm phiền người rồi, mặt khác ta biết người là chư hầu một phương của Lanning, trong nhà người có quy củ gì, nếu như có, xin nói cho ta biết, ta sợ sau này gây phiền toái thêm cho người!

- Không! Người thoái mái là tốt rồi, nơi này của ta không có quy củ gì! Nhưng thật ra Harry, khi thu dọn phòng người chú ý chút, người hiện tại đang phục vụ một vị vương tử, quốc vương tương lai a!

Đỗ Trần bị hấn làm cho có chút bối rối.

Harry vừa nghe, ngay tức thì tinh thần đủ mười phần. Hắc, vương tử a, quốc vương tương lai a! Quản gia Harry ta, tuyệt không thể thất lễ, nhất định cấp thể diện quý tộc cho chủ nhân.

Không ngờ Chesini nghiêm mặt nói:

- Sư huynh, ta bây giờ là đệ đệ của người, ngàn vạn lần đừng đề cập tới vương tử gì đó! Ngoài ra quản gia tiên sinh, người không cần vất vả nữa, ta không cần nhiều vật xa xỉ lắm, chỉ cần một ngày ba bữa, còn có chút sách vở là đủ rồi!

Harry hạnh phúc muốn ngắt đi, không thể tưởng tượng, một vị vương tử, quốc vương tương lai lại đối xử khách khí với một Tuyệt Bĩ nhân

Đỗ Trần cũng choáng váng, đây là tai họa của thành Pierre! Thần thái cử chỉ của hấn như thế nào lại quen thuộc như vậy! Đã gặp qua ở đâu nhỉ!

Tiểu Bối Bối cũng một đầu sương mù, liền lắc đầu, thăm nghĩ, người tốt? Người xấu? Bối Bối lẫn lộn rồi.

Chesini ở tức xá của Đỗ Trần tìm một chỗ yên tĩnh, Đỗ Trần len lén quan sát hấn cả ngày, tiểu tử Chesini này mặc kệ là ở trước mặt hay sau lưng người ta, cử chỉ đều lễ phép, nói chuyện đặc thể, thậm chí hiểu chuyện vượt ngoài phạm trù tuổi tác của hấn, nhưng một đứa bé như vậy, lại có thanh danh hỗn đản, thật sự làm Đỗ Trần bất khả tư nghị. Chẳng lẽ là ba lời thành hổ.

Đáng chết, vì sao, tiểu tử này cử chỉ đáng vẻ ta càng nhìn lại càng quen mắt chứ? Gặp qua ở đâu rồi!? Không có khả năng a!

206. Quả Nhiên Là Một Đứa Trẻ "tốt", Ta Đã Nói Sao Quen Mắt Như Vậy!

- Sư huynh, sau này còn xin được chiếu cố nhiều hơn, sư đệ còn nhỏ không hiểu chuyện, nếu như có chỗ nào đắc tội, xin người nhất định dung thứ a!

Một đứa nhỏ trên tay quần băng cung kính nói với đại hán trước mặt.

Đại hán ngạo nghễ gật gật đầu, lão nhân quắc thước đang nhắm mắt ngồi trên ghế, nói lãnh đạm:

- Lão tam, đứa nhỏ này căn cốt trăm năm khó gặp, nhưng xuất thân đường phố, ngộ ngược thành tính, người dạy dỗ nhiều vào. Trước khi ta trở về, người đem tất cả điều cơ bản ra dạy nó.

- Vâng, thưa sư phụ!

Đại hán quay đầu đưa con mắt lạnh lùng đánh giá đứa nhỏ kia một phen.

- Người bây giờ đang ở đâu?

Đứa nhỏ kia phi thường lễ phép mặt mỉm cười, cung kính trả lời:

- Hồi bẩm sư huynh, ta ngày thường đi theo sư phụ ở cùng một chỗ, hiện tại sư phụ đi xa.

Hấn vô cùng ngưỡng ngừng cúi đầu.

- Có phải là đã làm phiền người hay không?

Đại hán ngược lại thích đứa bé lễ phép này, gật đầu nói:

- Không phiền, người cứ ở chỗ này của ta!

Đứa bé khiêm cung nói:

- Sư huynh, người thân phận bất phàm, không biết trong nhà có quy củ gì

Phảng phất như màn kịch ban ngày giữa Đỗ Trần, Chesini và Ziege diễn lại, Đỗ Trần ở trên giường xoay người ngồi dậy, cười hắc hắc, lẩm bẩm:

- Ta nói trông tiểu tử này sao quen mắt thế? Hắc, năm đó, ta không phải cũng là bộ dạng hỗn đản thế này sao?

Đỗ Trần nhớ lại chuyện năm đó mới vào con đường trộm cắp, trong lòng hoài niệm không thôi:

- Tam sư huynh biểu hiện giống như một đứa ngốc đáng yêu thu nhận ta, sau đó Ta cùng hắn có một đoạn thời gian vui sướng ra trò! Thật là một hoài niệm đẹp. Chờ một chút, tiểu tử Chesini kia, sẽ không phải đang nghĩ làm thế nào ở chung "Ra trò" Với ta chứ ừm, hắn nếu có đảm lược và năng lực làm như vậy. Vậy thực sự có phong phạm của lão tử năm đó! Đáng chờ đợi a!

Nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ sắc trời phương đông đã sáng, Đỗ Trần đứng dậy rửa mặt, khi đi ngang qua phòng Chesini, nghe được bên trong có tiếng ngáy khe khẽ, đối với tiểu tử tựa hồ như cái bóng của mình này có hảo cảm khó nói nên lời.

Tối ngày thứ hai sau khi Chesini đến, Đỗ Trần đi khắp nơi chuẩn bị ứng phó với việc truy sát của gia tộc St. Barton, trong lòng tràn đầy nghi hoặc hướng tức xá của mình đi tới. Hắn đang suy nghĩ, Bác Bì đâu? Chính mình đã đưa ra ám hiệu, Bác Bì như thế nào còn không đến tìm mình chứ?

Hơn nữa cử chỉ của Avril làm người ta cũng có chút lần không ra đầu mối. Theo lý thuyết, nàng theo ta đến đấu thần đảo. Hắn là đã nghe nói mình trở về rồi, sao còn chưa đến tìm mình chứ?

Lúc này cũng phải tám chín giờ tối, những thủy thủ làm việc vất vả một ngày ở bến tàu đang nghiêng ngả bên nhau hò hét đấu rượu trong tửu quán, rất là náo nhiệt. Tiến vào bên trong đấu thần đảo, khu tức xá cũng có không ít đôi tình lữ học sinh chậm rãi tản bộ dưới ánh trăng, chàng chàng thiếp thiếp, nhìn thấy trong lòng Đỗ Trần như muốn bốc lửa.

Đi về phía trước, đèn đuốc của tức xá trên bờ sông đã gần ngay trước mắt, lúc này. Một đồng học quen thân chạy tới đưa cho Đỗ Trần một cuộn giấy:

- Ngài là tổ trưởng giám sát Francis sao, có người nhờ ta đưa cho người cái này!

Đệ tử kia cười mập mờ, nói bổ sung:

- Là một vị đồng học rất đẹp!

Chợt, lòng Đỗ Trần lập tức máy động. Đáng chết, sẽ không phải là Avril chứ? Thật sự là không nhận được nhớ mong a! Phong thư này sẽ không phải là thư tình chứ!?

Mở cuộn giấy ra vừa nhìn, quả không ngoài dự đoán, chữ viết trên mặt đẹp đẽ, rõ ràng là từ tay nữ nhân, mà nội dung cũng chỉ có một ý tứ chứa tình cảm e thẹn:

- Đồng học Francis thân ái, xin mời tới hạ du sông rừng Thanh Thủy gặp mặt một lần được không?

Trên thư không có lưu lại tên, Đỗ Trần cũng chưa thấy qua chữ viết của Avril, bất quá, nếu thật sự là Avril không lý nào lại gọi mình là cái gì giám sát tổ trưởng? Vậy

- Đi cái con mẹ người!

Đỗ Trần gơ tay ném cuộn giấy đi, cuộn giấy rơi trên mặt đất thì đã biết thành mảng băng vỡ vụn, hắn đảo mắt tiếp tục đi về phía trước. Trong lòng thêm một cỗ tâm tình nồng nặc.

Khi đi được hơn trăm bước:

- Ngài là Francis giám sát tổ trưởng sao, có người nhờ ta giao cho người cái này!

Màn vừa rồi lại diễn lại một lần. Vẫn như cũ là một phong thư tình, nhìn chữ viết, nó cũng xuất ra từ cùng một tay người! Hơn nữa bên chữ viết còn vẽ một cái khuôn mặt, quả thật là một nữ hài tử rất đẹp.

Đỗ Trần trong lòng nghi hoặc, nha đầu ngu ngốc này, không ngờ đem thư tình chia làm hai phần!?

Nhưng trong lòng hắn cũng yên tâm, từ hình vẽ mà xem, sẽ không phải dạng nữ sinh động tình, mình cũng không cần để ý tới nữa!

Hắn tiện tay ném là thư đi. Một chuỗi chuyện gần đây, làm Đỗ Trần thấy được thư tình là muốn đánh người!

Đi tới cửa túc xá, sau lưng Đỗ Trần lại truyền đến một tiếng gọi:

- Ngài là Francis tổ trưởng giám sát sao, người có một phong thư!

Lần này Đỗ Trần chẳng những nhận được một phong thư tình, mà trong đó còn thêm vào một bức vẽ mỹ nhân đồ. Không thể không thừa nhận, trên hình nữ đồng học mặc giáo phục học viện thật là rất đẹp, giữa mi rất truyền thần biểu đạt ra một tia mê hoặc phong tao, không hề nghi ngờ, nếu như đi phỏ ước, khả năng cao nhất chính là một lần điểm ngộ khó quên.

Nhưng Đỗ Trần lúc này hận nhất chính là điểm ngộ!

Vừa nhắc chân muốn tiến vào sân, hắn lại dừng bước.

Không đúng a, ba phong thư tình này đều xuất ra từ cùng một người, hơn nữa liên tiếp phát ra, chẳng lẽ, nữ đồng học viết thư tình kia luôn đi theo ta, thấy mình ném phong thư thứ nhất, lập tức viết cái thứ hai, còn vẽ hình khuôn mặt! Đợi khi mình vứt cái thứ hai, nàng lập tức lại tìm người đưa phong thư ba? Vậy đại biểu cho cái gì? Rất thú vị a!

Đỗ Trần tựa như cố tình lại như vô ý quay đầu lại xem xét, nhưng trên hai bờ sông toàn là những sư phụ đệ tử tản bộ sau cơm tối, đưa mắt là thấy, mặc dù số người không nhiều, nhưng cũng có ba bốn mươi người, nhìn không ra là người nào đang âm thầm theo dõi hắn!

Bí mật vẫn vậy tay với Harry từ trong sân đi ra nghênh đón, để cho hắn trở lại. Đỗ Trần xoay người nhắm phương hướng rừng Thanh Thủy mà đi.

Trong lòng hắn thầm nghĩ, chỉ có hai loại khả năng. Một là thật sự có người coi trọng mình, liên tục phát thư tình khẩn cầu gặp mặt. Vậy vị đồng học này nhất định là một nha đầu lo lắng người ta vây quanh, mình nên lập tức đi nói rõ ràng, đoạn tuyệt để sau này khỏi phiền toái.

Khả năng thứ hai chính là Có người muốn dẫn dụ mình! Hừ! Là gia tộc St. Barton sao? Các người nếu muốn động thủ trong rừng Thanh Thủy, thì chọn nhầm chỗ rồi, rừng Thanh Thủy ở trên hạ du sông, mặt nam là thủy bích hàn đàm của sư phụ ký danh của lão tử Roland! Đến lúc đó chỉ cần Dịch Cốt ẩn thân trong Liên Hoa đột nhiên xuất hiện, ngăn trở các người hai ba chiêu, lão tử lập tức có thể lớn tiếng gọi tới kiếm trung chi hoàng ngày xưa. Người đứng đầu vạn lưu ngũ tuyệt phong.

Nghĩ tới đây, Đỗ Trần gia tăng cước bộ, nhưng trong lòng hắn mơ hồ thấy có chút không đúng. Đường đường là một trong năm Vãn Thần ngũ đại gia tộc, hậu duệ của tử thần bất diệt tự nhiên đưa ra "Thư tình quấy rối" Cái loại trò này có phải là có chút trẻ con hay không!?

Rừng Thanh thủy nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, tổng cộng ước chừng có nghìn cây bạch dương, trong gió đêm thổi tới, khu rừng không một bóng người phát ra âm thanh "xào xạc", pha chút không khí quỷ dị. Khi Đỗ Trần tới ven rừng. Quả thật thấy được một nữ đồng học mặc giáo phục.

- Francis học trưởng, ngài rốt cuộc cũng tới rồi!

Nữ đồng học chừng mười sáu mười bảy tuổi. Khuôn mặt tuy xinh đẹp, nhưng có chút non nớt. không giống một ác đồ sành sỏi, âm mưu hại người. Mà nàng như trút được gánh nặng, ánh mắt hơi có chút hoảng loạn đã nói rõ điểm này.

Từ vẻ mặt của đồng học tuyệt không nhìn thấy vẻ ngượng ngùng khi gặp mặt người trong mộng, mà là một tia giảo hoạt sau khi âm mưu thành công, còn có mấy phần hoảng loạn thậm chí cảm thấy có lỗi vì hại người! Xem ra thật sự rất thú vị a! Nàng xoay người chạy ngay vào trong rừng, trong miệng còn dụ hoặc Đỗ Trần:

- Chúng ta vào bên trong nói chuyện được không?

Đỗ Trần cho tới lúc này nếu không biết đây là một cái bẫy. Vậy đã mười phần hóa thành ngu xuẩn rồi. Nhưng

Gia tộc St. Barton không thể dùng một "phế vật" vui buồn lo lắng đều viết ở trên mặt tới lừa mình chứ!? Chẳng lẽ bọn chúng coi mình là đồ ngu!?

Đỗ Trần lạnh giọng quát: "

- Muốn đối phó với ta. Thì ra cả đi!

- Đáng chết, không ngờ bị hấn nhìn ra rồi. Mặc kệ, mọi người cùng tiến lên!

Trong rừng vang lên một tiếng quát, giọng tuy to. Nhưng lại thập phần non nớt, như là một đứa bé hò hét ra lệnh.

Vút, bảy tám bóng người từ trong rừng vọt ra, trong tay mỗi người đều nắm côn bổng, hơn nữa lại hất y che mặt, khí thế bức nhân. Nhưng, trong đó có hai ba người thể thái gầy yếu, căn bản là người chưa trưởng thành.

Trong lòng càng thêm nghi hoặc, Đỗ Trần chậm rãi buông tay, cũng không mời Dịch Cốt ra. Đối phó mấy thứ rác rưởi còn cần dùng tới Dịch Cốt sao?

- Sư huynh người khỏe chứ!

Trong rừng lại đi tới một người, mười hai mười ba tuổi, tóc xanh mắt vàng, trong tay cầm bột cây côn bổng lớn, rõ ràng là Chenisi.

Tiểu tử bần thủ này không có cử chỉ kiên cung đặc thể ở ban ngày, trên khuôn mặt non nớt thậm cười thương hại, ở trong cảnh rừng rậm tối đen, có vẻ gian trá đáng ghét tới cực điểm.

Đỗ Trần chợt hiểu được "Tai họa của thành Pierre" là ý tứ gì .

Sặc, không thể nghĩ được, tiểu tử này quả thật rất giống mình, chính mình năm đó ở ngày hôm sau giáo huấn tam sư huynh, chính là

Đỗ Trần nhìn chằm chằm vào Chesini đầy hứng thú, thậm nói: "Sư đệ à, thủ đoạn của ngươi quá tụt hậu rồi, năm đó ta lợi dụng thư tình của bốn vị sư tỷ, giả họa cho Tam sư huynh, để cho đại sư huynh thậm yêu bốn vị sư tỷ hung hăng tới trừng trị "tình địch" thủ đoạn của ngươi, quả không có kỹ thuật mức độ rồi! Thật thất bại a! Thật mất mặt a!

Chesini chỉ huy bảy tám hắc y nhân vây quanh Đỗ Trần, cười lạnh nói:

- Sư huynh, hai ngày nay đội ơn người chiếu cố, tiểu đệ hôm nay đặc biệt đến cảm tạ người! Người sau sự việc này nhất định sẽ tha thứ cho tiểu đệ chứ!?

Đỗ Trần vuốt mũi, ánh mắt đảo qua bảy tám hắc y nhân, trong lòng bình thản, cười nói:

- Loại phương thức cảm tạ này, thật sự là rất thú vị, ha ha, Chesini, người không hổ là sư đệ của ta! Bất quá, công tác chuẩn bị của người quá tầm thường rồi!

- Sư đệ cái con mẹ ngươi! Ngươi còn dám giáo huấn lão tử.

Chesini đột nhiên biến sắc mặt, phẫn nộ quát:

- Francis, hôm nay gọi ngươi tới đây, là cho ngươi một bài giáo huấn, cho ngươi hiểu được một cái đạo lý! Từ nay về sau, con mẹ ngươi thành thành khẩn khẩn mà nghe lời lão tử!

- Ồ!

Đỗ Trần chợt hiểu ra, gật gật đầu! Hỏi:

- Được rồi, ngươi muốn ta làm cái gì đây?

Chesini hung tợn nói:

- Nghe đây, những lão hồn dẫn chết tiệt trong Nanotimor đem lão tử giao cho Ziege, Ziege lão vương bát này cũng không phải thứ tử tế. Bây giờ, lão tử ở trong nhà của ngươi, ngươi nhớ kỹ cho ta

Đỗ Trần trong lòng bi ai, vương tử mà những lão thần trung can nghĩa đảm để quốc Nanotimor gian gian khổ khổ cứu thoát, gọi các ngươi là lão hồn dẫn. Làm hấn trong lòng phần nộ, Ziege mặc dù là lão ngoan cố, hơn nữa nhiều khi cũng rất không thông tình đạt lý, nhưng dù sao cũng là sư phụ của lão tử, tên tiểu vương bát đản ngươi dám mắng chửi sư phụ!? Không cần thận dạy dỗ không còn thiên lý nữa.

Gần đây việc liên tục bị bức hôn làm cho Đỗ Trần tràn đầy lửa giận, hiện tại lại gặp được một sư đệ như vậy đây là trời cao ban ơn a! Một cái thùng trút giận thật lớn a!

Hắn hít sâu một hơi! Cười ha hả nghe Chesini tiếp tục phân phó:

- Sau này, ta làm cái gì ngươi hỗ trợ ta, dám có một câu nói nhảm, sẽ cắt đứt cái chân chó của ngươi, hơn nữa ngươi có rất nhiều tiền. Mẹ nó! Những lão hồn dẫn một đồng cũng không cho ta. Được! Sau này hết thấy mọi chi phí ngươi đều phải cung phụng ta! Còn nữa, Ziege nếu hỏi về ta, ngươi hẳn là hiểu được phải nói thế nào rồi chứ!?

- Rầm!

Cây mộc bồng trong tay Chesini đánh mạnh vào cây bên người. Hét lên:

- Ngươi nhớ kỹ cái này cho ta, trước tiên cho người một chút trí nhớ!

- Oa!

Mặc kệ làm hay không làm trước tiên cứ ăn đòn đã, Đỗ Trần vui vẻ:

- Tiểu sư đệ đáng yêu, ngươi thật sự quên mất một việc! Một việc phi thường quan trọng!

Chesini sững sốt, hẳn dù sao còn là một đứa nhỏ mười hai tuổi, mặc dù tâm tư ác độc nhưng cũng khó tránh khỏi suy nghĩ không chu toàn:

- Việc gì, nói mau! Còn nữa, con mẹ người một bá tước nho nhỏ, dựa vào cái gì dám gọi lão tử là sư đệ? Nhớ kỹ, từ này gọi là vương tử điện hạ tôn kính!

Đỗ Trần sờ mũi cười nói:

- Ngươi kỳ thật hẳn là khi sư phụ đi xa trở về, nói với người - người gần đây học được từ trên người sư huynh ta không ít thứ, hơn nữa sư phụ người sự vụ vất vả, thấy được đệ tử con không nỗ lực, không bằng, sau này để sư huynh dạy dỗ con tri thức cơ sở nhé!

Mắt Chenisi sáng lên, cười nói:

- Không sai, ngươi nói rất đúng, ta sẽ nói, ta học được không ít thứ trên người ngươi, sau đó tiếp tục lưu lại bên người, Hắc, như vậy Ziege sẽ không có biện pháp quản ta nữa!

Hắn chợt hét lên:

- Còn ngần ra nhìn cái gì? Nói cho các ngươi, không đánh gục đối thủ trước, hẳn nói cái gì lão tử cũng không tin!

Đạo lý này, là ba vị quyền thần ở đế quốc Nanotimor dạy cho hắn.

Hắn y nhân lại gần Đỗ Trần.

- Ngươi cũng rất hiểu việc, vậy, sư huynh bây giờ sẽ cho ngươi học được việc thứ nhất trên người ta! Cũng là việc rất quan trọng ngươi đã quên! Đỗ Trần ngoắc tay "Cùng lên đi!"

207. Tiểu Sư Đệ Ngươi Còn Quá Non.

- Thệ tuyệt!

Theo tiếng quát khê, một ánh sáng lạnh lẽo lóe lên, băng tuyết hiện ra, Đỗ Trần mặc bạch y múa kiếm, hàn băng phong đao cuộn lên, trong phút chốc, kiếm quang lấp lánh cùng Đỗ Trần hợp làm một, bắn ra ngoài.

Tên đệ tử vọt lên đầu tiên phản ứng cực kỳ mau lẹ, một cước mạnh liền ổn định thân hình, một cước khác lại chợt rung động, Rầm một tiếng, hắn cùng Đỗ Trần trong lúc bùn đất vọt lên cao, lập tức bày ra một đạo tường đất.

Hắn vừa động, Đỗ Trần liền nhận ra, là tường đất phòng ngự thuật trong học viện tứ cấp. Vậy, những hắc y nhân này đều là đệ tử đầu thần đảo rồi!

Hắn cười vang:

- Đồng học, người bỏ học khóa phòng ngự hệ sao!

Đỗ Trần đang bay trên không, đầu vai lách ra. Hóa ra một đạo băng tuyết kiếm quang lập tức xoay tròn, khi đánh trúng tường đất, giống như một mũi khoan xuyên thủng bí pháp phòng ngự của thổ hệ tứ cấp. Nhìn được một đôi mắt hoảng sợ trốn sau tường đất.!

- Trốn học sao lại là một đệ tử giỏi!

Kiểm phong của Đỗ Trần đâm tới đầu vai của đệ tử kia, lật cổ tay xoay kiếm, biến mũi kiếm thành thân kiếm, hàm chứa tứ cấp đấu khí chém mạnh xuống, lại thuận thế gạt ra.

"Ồi chà" Một tiếng, đồng học kia đã ngã xuống, khăn che mặt của hắn cũng rơi xuống, lộ ra khuôn mặt non choẹt.

Quả nhiên là một đệ tử.

- Lão thiên a, ta nhìn thấy cái gì đây!? Hắn một chiêu đã đánh bại đệ tử xếp thứ sáu năm thứ tư!

Mấy vị đệ tử còn lại kinh hãi không nói lên lời, sao có thể như thế!? Francis rõ ràng chỉ là đệ tử năm thứ tư! Hơn nữa năm nay mới lên năm thứ tư a!

Băng tuyết bay đầy trời, hoàn toàn che mắt bọn họ, trước mắt rõ ràng, chỉ còn lại kiếm phong của thệ tuyết lạnh thấu tới xương

Người mạnh nhất trong những đệ tử này đã bị Đỗ Trần một chiêu đánh ngã, còn lại bất quá là đệ tử cấp thấp, Đỗ Trần cũng chẳng muốn lãng phí nhiều khí lực trên người bọn chúng. Hai chân chưa chạm đất, mũi kiếm rung lên, thân thể giống như bàn long phi thăng, nhảy lên trên cao, một tay vác kiếm sau lưng, tay còn lại vừa lật, chưởng tâm vọt lên, một đoàn thủy văn tập đạn đã ngưng tụ trong lòng bàn tay!

- Các học đệ, trốn học là không tốt, thật sự không tốt! Nếu không các ngươi hiện tại hắn là phải biết khom người mà chạy trốn mới đúng!

Đỗ Trần tuân theo thiện dụ, dụng tâm sắp đặt một chút giáo huấn. So với âm thanh còn nhanh hơn, một mảng vân thủy từ trong lòng bàn tay hắn trào ra, giống như một đầm nước sâu bị một tảng đá lớn ngàn cân ném xuống. Thủy văn tầng tầng tứ tán, bọt nước bắn loạn, "Rầm Rầm" nổ trên đầu mấy người đệ tử.

Sau khi những người trợ giúp xông ra, Chesini kích động nắm chặt tay, nhưng hắn vừa há một nửa cái miệng còn không kịp phát ra tiếng cười, những đệ tử lao ra ngoài đã bị gạt ngã toàn bộ!

- Cái cái này

Hắn nhìn đến gần ra.

Francis nào đâu phải là tứ cấp đấu sĩ trong lời đồn. Thực lực thật sự của hắn. Căn bản đủ khiêu chiến vượt cấp với cao thủ ngũ cấp đỉnh phong a!

Đúng, ngũ cấp cũng căn bản không được tính là cao thủ gì. Nhưng Francis căn bản là hạ địch vượt cấp! Vượt cấp! Trời a, có thể phát ra thực lực của cấp bậc siêu việt Chẳng lẽ hắn và mình là thiên tài giống nhau!?

Gáy lạnh toát, Chesini đột nhiên ý thức được Đỗ Trần đã biến mất trong tầm mắt. Mà đằng sau có một bàn tay nắm lấy mình.

Đỗ Trần sau khi giải quyết những đệ tử này, lắc mình phóng vào rừng, bắt giữ nguyên hung âm thầm chỉ huy, vừa muốn mạnh tay giáo huấn hắn, bỗng thấy khuôn mặt đứa nhỏ non nớt khờ dại lại ngạo khí vô vùng, liền thu hồi tám phần khí lực trên tay, chỉ ấn lên người.

- Tiểu sư đệ của ta, người bây giờ đã biết quên mất thứ gì chưa? Người căn bản là không nghe ngóng được thực lực chân chính của sư huynh người!

Đỗ Trần cười dài nói.

Dù sao cũng chỉ là một đứa nhỏ, còn bị người ta cố ý dạy hư, không cần phải nặng tay.

Hơn nữa Đỗ Trần cảm giác được, tiểu tử này trong thân thể mặc dù có một tia đấu khí, nhưng thực sự yếu ớt vô cùng, thật sự sợ rằng nặng tay một chút sẽ đánh chết hắn! Khó trách Mina nói tiểu hỗn đản này ngay cả một đầu trư cũng không đánh được!

- Tiểu sư đệ, thực lực của người rất là không ổn a!

Đỗ Trần nói, khóe miệng tràn ngập tiếu ý. Năm đó, tam sư huynh hung ác trong ngoài như một khi giáo huấn hắn, cũng chính là mắng mỏ như vậy.

Chesini thực lực chẳng ra gì, nhưng tình tình không nhỏ, khẩu khí càng lợi hại hơn! Hắn cố sức quay đầu, trốn mắt nhìn Đỗ Trần, giận dữ hét lên:

- Người con mẹ nó dám đánh ta!? Người không biết lão tử là ai à!?

Đỗ Trần liền cau mày, tiểu hỗn đản thật này thiếu giáo dục! Lão tử năm đó cũng không lão toét như vậy! Lật tay nắm vạt áo của hắn nhắc lên, "Bốp" Liền cho hắn một cái tát:

- Tiểu tử kia, dám xưng lão tử với ta lần nữa, lão tử cho người đẹp mắt

- Đẹp mắt cái rắm!

Tiểu tử này liên tục nói lời bẩn thỉu, thân thể bị đấu khí của Đỗ Trần phong tỏa không thể động đậy, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn chữm mắng dữ tợn:

- Mau thả ta ra, nếu không ta kêu phụ hoàng phái thập vạn, không, trăm vạn đại quân chém chết cả nhà người!

Lúc này Chesini mặc dù bạo ngược, nhưng nhìn cũng chỉ là một đứa nhỏ thôi, trăm vạn đại quân? Hừ! Há chỉ nói có thể khai động sao? Ngậy thơ? Khờ khạo? Hay là ngu ngốc đây?

Vì Đỗ Trần hạ thủ lưu tình, những học sinh may mắn còn có thể đứng lên tới vậy quanh, sắc mặt không ai là không sợ hãi, vội nói:

- Francis học trưởng, tập kích người là chúng ta, Chesini điện hạ không liên quan đến việc này, người mau thả người ra, có việc gì tìm chúng ta nói chuyện!

- A! Các người thật ra cũng rất trung thành!

Đỗ Trần bị Chesini chữm mắng làm trong lòng nổi giận, tăng thêm đấu khí, bịt miệng của hắn, sau đó quát lên:

- Bọn các người, trong khoảng thời gian này đi theo Chesini, còn làm không ít những việc thương thiên hại lý sao? Hừ, chỉ dựa vào chuyện đêm nay, đã đủ khai trừ các người rồi! Các người quên mất thân phận của ta rồi sao?

Các đệ tử hai mặt nhìn nhau, thần sắc sợ hãi, bị đấu thần học viện khai trừ, có nghĩa là tiền đồ cả đời của họ cũng đều bị hủy diệt! Nhưng dưới cơn giận dữ của Chesini, bọn họ muốn nói lại thôi!

Nữ đồng học đầu tiên dẫn dụ Đỗ Trần từ sâu trong rừng chạy ra:

- Đứng, Francis học trưởng, chúng ta đều là bình dân của Nanotimor đế quốc, không dám cũng không thể kháng lệnh của vương tử!

Nàng bị cái nhìn chăm chăm phần hận của các đồng học cúi đầu xuống, giống như trách mắng đã bán đứng Chesini, nhưng trong miệng thấp giọng nói:

- Chúng ta nếu không nghe Chesini vương tử, hần nói hần nói hần sẽ không buông tha cho những người nhà ở Nanotimor của chúng ta!

- Chà!

Đỗ Trần quay đầu lại đánh giá Chesini đang cười lạnh tự đắc trong tay, trong mắt hàn quang chợt lóe!

- Được, nhỏ tuổi như vậy đã biết đem người nhà ra uy hiếp đồng học! Sư đệ tốt của ta!

Chesini bị Đỗ Trần bịt miệng, nói không ra lời, chỉ có thể tức giận trợn mắt với Đỗ Trần, trong mắt tựa hồ sắp phát ra lửa.

Nữ đồng học kia cầu khẩn:

- Francis học trưởng, chúng ta thật sự chưa làm việc gì thương thiên hại lý. Hôm nay, hôm nay Chesini tìm những đệ tử bình dân của Nanotimor nói, nói đi làm một việc, nếu chúng ta không nghe hần, hần sẽ đánh tin, để cho quân đội Nanotimor đối phó với cha mẹ thân nhân của chúng ta!

- Thật sự là sư đệ tốt!

Đỗ Trần xoa xoa tay:

- Các người có thể rời đi, nếu các người bị ép buộc. Vậy ta cũng không truy cứu việc đêm nay nữa!

Thấy các đệ tử do dự không dám rời đi, hần lại nói:

- Chesini này ta sẽ tự mình giao cho Ziege viện trưởng. Viện trưởng sẽ làm hần không dám trả thù các người! Việc này, ta hứa!

Các đệ tử hướng tới Đỗ Trần cúi chào thật sâu rồi cùng rời đi.

Đỗ Trần nhìn chăm chăm vào Chesini trong tay, lại thu hồi một chút đấu khí.

Chesini liên liên há mồm chửi:

- Con mẹ

”Bốp” Đỗ Trần tát hần một cái:

- Đánh vương tử của một nước. Ừm, cảm giác rất không tệ! Tiểu tử, thành thành thật thật nói, nếu không sư huynh sẽ cho người biết thế nào là hoa đào nở đầy mặt!

Nói xong. Đỗ Trần lại cười, Năm đó Tam sư huynh cũng giáo huấn mình như vậy a

Chesini từ nhỏ đến lớn được cưng chiều nuôi dưỡng, há từng chịu qua ủy khuất bậc này, hần hét lớn:

- Người chờ đấy, ta trở về sẽ viết thư kêu phụ hoàng phái binh giết người, còn nữa. Ta, ta sẽ nói cho Ziege, người dám đánh vương tử!

Đỗ Trần bĩu môi cười:

- Quên đi, ta trực tiếp đi tìm sư phụ, tiểu tử nhà người, ngay cả tiếng người cũng không nói! Thật sự thiếu dạy dỗ!

- Con mẹ người mới thiếu

Bốp! Lại là một cái tát nữa.

- Tiểu tử, người chơi đùa giống với lão tử năm đó! Bất quá

Đỗ Trần đột nhiên ngửa mặt nhìn lên tinh không, đủ loại chuyện kiếp trước bỗng hiện lên trong đầu, mặc dù sư phụ của kiếp trước đã tạ thế, các sư huynh đệ cũng trở mặt thành thù, chẳng có thân bằng hảo hữu đáng để tưởng nhớ, nhưng dù sao cũng là nơi mình sống hai mươi mấy năm. Chesini tên tiểu tử này, thật

sự với mình năm đó rất giống nhau a! Mặc dù đầu óc thật sự không linh hoạt lắm, ngay cả câu hỏi hán không để ý đến thua thiệt trước mắt cũng chẳng hiểu!

- Cũng tốt, bây giờ ta sẽ nói cho người, năm đó sư huynh của người đã chơi như thế nào nhé!

Nói xong, Đỗ Trần đem Chesini ném lên, lại đưa tay vào trong ống tay áo, từ trong không gian trống không lấy ra một sợi dây thừng, cái này làm Chesini nhìn trợn mắt há mồm.

Xe nhẹ quen đường (1), đem Chesini trói lại treo trên cây, Đỗ Trần lại một lần nữa đưa tay vào ống tay áo lấy ra hai tập sách nặng trĩu, nhét vào trên ngực hắn, sau đó cười âm hiểm:

- Tiểu tử, ngày hôm qua người nói ta là người lương thiện, nhưng hôm nay sư huynh cho người hiểu được, người sai rồi, thật sự sai rồi, sai rất nhiều

Chesini còn đang nhìn chăm chăm vào tay áo của Đỗ Trần, nghe vậy sửng sốt. Trong tiếng cành lá reo "xào xạc", trong gió, giọng Đỗ Trần âm trầm khùng bố, tựa hồ như từ u minh luyện ngục kêu gọi. Lúc này, đêm tối gió to.

- Francis, có gan người dẫn ta đi tìm Ziege, ta muốn nói cho Ziege người ngược đãi ta!

Ước chừng một khoảng thời gian ngắn, Đỗ Trần thực sự vác Chesini đi tới văn phòng của Ziege.

Lão viện trưởng sửa sang lại thư tịch cùng hành trang, quay đầu lại nhìn bộ dạng hai người, trong lòng mơ hồ biết phát sinh việc gì.

Đỗ Trần bộ dạng xấu hổ:

- Sư phụ, Chesini

- Sư phụ, sư huynh hắn chẳng phải người tốt a! Hắn căn bản chẳng phải người thiện lương mỹ đức gì!

Chesini bộ dạng cực kỳ ủy khuất, hắn thoát ra khỏi bàn tay của Đỗ Trần, phịch, quỳ gối trước mặt Ziege, ôm đầu Ziege kêu gào:

- Sư phụ, sư huynh hắn đánh ta, hắn dám đánh vương tử của Nanotimor, là muốn kích động đại chiến giữa hai nước a!

Đỗ Trần lại làm vẻ xấu hổ, nhìn Ziege, nhún vai, tựa hồ muốn nói lại thôi, chỉ đành thở dài.

Chesini nước mắt tuôn rơi, với tuổi hắn mà nói, kỹ xảo diễn xuất này đã phi thường kinh điển rồi.

- Sư phụ, đêm nay ta cùng bằng hữu cắm trại trong rừng Thanh Thủy, sư huynh đột nhiên đi tới, hắn, hắn nhìn trúng một vị nữ đồng học trong chúng ta, chúng ta không đáp ứng, hắn, hắn liền

Ziege thở dài day day trán:

- Chesini, người nói những lời này, chính người cũng thành thực được sao?!

Đỗ Trần ra vẻ hào khí, hừ một tiếng nói:

- Sư phụ, người cứ để cho hắn nói hết đi! Nói không chừng người sẽ tin!

- Francis, việc người làm còn không dám thừa nhận sao?

Chesini cảm phần kêu to, giống như bị ủy khuất lớn lao:

- Những bằng hữu này của ta đều có thể làm chứng! Hơn nữa, hơn nữa đánh đuổi bằng hữu của ta xong, còn treo ta lên cây đánh, hắn, hắn còn

- Còn có cái gì chưa nói hết!

Ziege cười khổ một tiếng:

- Người nói Francis đánh người? Sao ta không thấy vết thương nào???

Chesini sửng sốt, thấy Đỗ Trần đứng đằng sau lưng Ziege nhìn mình cười ha ha, hắn vội xé quần áo của mình:

- Sư phụ người xem, đây A!? Không đúng, hẳn rõ ràng đã đánh ta, ta bây giờ còn đau!

- Tiểu sư đệ, cho dù đặt điều nói dối cũng làm cho giống thật chứ, ít nhất cũng nguy tạo vết thương cho mình rồi hãy nói! Đương nhiên nếu người nguy tạo vết thương thì càng không đúng rồi!

Đỗ Trần bình tĩnh nói:

- Sư phụ, con tự tác chủ trương thay người hứa bảo vệ người nhà mấy đồng học bị tiểu sư đệ hiếp đáp. Người sẽ không phiền lòng chứ?

Ziege gật đầu than thở:

- Con làm tốt lắm, Francis. Có được đệ tử như con, ta thật sự tự hào! Chesini, người trời sinh ngỗ ngược, toàn làm việc sai trái! Thật là nghĩ rằng ta không biết sao! Người không ngờ còn nói Francis đánh người? Tốt, người chẳng phải nói những bằng hữu của người có thể làm chứng sao? Người đưa bọn họ lại đây, ở trước mặt ta, bọn họ nhất định sẽ lời thật nói thật!

Chesini có chút ngẩn người, những đệ tử này tuyệt đối không dám là chứng giả trước mặt Ziege, bất quá đầu óc hẳn xoay chuyển cũng nhanh:

- Bọn họ đều không dám tới, Họ bị Francis đánh cho sợ rồi, Francis còn uy hiếp không cho bọn họ nói ra

Ziege liền bị chọc cười:

- Chesini, ta hỏi người một lần nữa. Những lời người nói đây, người tự mình thành thực được sao?

Chesini càng choáng váng, nhưng lúc này cười hổ khó xuống, thì thào nói:

- Ta tại sao không thành thực, cái này, cái này là sự thật a!

Ziege càng thêm dở khóc dở cười:

- Người có biết Francis là ai hay không? Người tùy tiện chọn một trong ba mươi vạn người ở đảo thần đảo hỏi một câu, xem ai có thể tin "Mỹ đức của thành St. John" lại vô cớ đánh người "Tai họa của thành Pierre"? Còn đi ức hiếp bằng hữu của người?

Đỗ Trần đột nhiên phát hiện ra, lão già ngoan cố đôi khi cũng thật đáng yêu, hẳn lại len lén nhìn Chesini cười đều.

- Chesini, người trước sau đều như vậy, sau lưng người ta đều làm thế, coi ta không biết gì sao?

Ziege tức giận râu dê liền vểnh lên.

- Ta ta chẳng phải là người tốt, nhưng *** Francis cũng không phải, hẳn trước mặt người ta thế này, sau lưng lại thế khác.

Chesini giậm chân tức giận chửi mắng:

- Hẳn đợi sau khi các bằng hữu của ta rời đi, lập tức thay đổi bộ mặt, quả thực là một ác ma thập ác bất xá! Chân cẳng đánh ta hơn nửa giờ!

Đỗ Trần thở dài, lùi lại một bước, không ngừng thở dài.

Ziege chẳng buồn nhìn qua nữa:

- Đánh người hơn nửa giờ? Sao ta không thấy vết thương!? Francis trong ngoài bất nhất? Chesini, người hồ đồ cũng phải có giới hạn! Người biết hay không, sáu mươi vạn bình dân của thành St. John, ba mươi vạn dân bên bờ New Zealand, hơn mười vạn bình dân lao công trên bến tàu đảo thần đảo lại còn cộng thêm hơn trăm vạn người dân truyền miệng tán tụng Francis! Người cho rằng một tên ác côn thập ác bất xá, có thể che mắt hơn trăm vạn người sao?

Ziege vô cùng tức giận, gơ tay muốn đánh Chesini, nhưng thở gấp vài hơi lớn, hẳn thu tay lại, nói với Đỗ Trần:

- Francis, Chesini này là lão hữu năm đó của ta phó thác cho ta chiếu cố, ta hiện giờ có việc trọng đại khác, chỉ có thể giao hẳn cho sư huynh con, ta biết con chịu ủy khuất, việc này

- Sư phụ người không cần phải nói gì nữa, một ngày làm thầy, cả đời là cha, chia sẻ ưu phiền với người đệ tử con nên làm! Hơn nữa Chesini phẩm hạnh xấu xa, nhưng dù sao hắn cũng còn nhỏ tuổi, cái này người làm sư huynh như con cũng có trách nhiệm dạy dỗ.

Ziege thở dài thật sâu, gật đầu nói:

- Nếu Chesini có thể có một phần trăm phẩm hạnh của con, ta coi như cũng có thể ăn nói với lão hữu rồi, nhưng hắn

- Người, Francis, người *** hỗn đản! Ta liều mạng với người!

Chesini liền tức giận phát khóc, không còn để ý gì nữa lao về phía Đỗ Trần, liền bị Ziege giam trong thủy quyển!

Vừa rồi ở trong rừng Thanh Thủy, Francis đem trước ngực mình một quyển sách dày, còn dùng gậy to ra sức đánh, còn dùng cái gì, cái gì biện pháp "Phân cân thác cốt" làm cho mình đau đớn không muốn sống, nhưng lão hồ đồ Ziege này sao lại không tin a!

Đỗ Trần nhìn lướt qua thư tịch đã thu dọn cẩn thận trên bàn của Ziege, vội nói:

- Sư phụ có việc lớn bên người, đệ tử không dám quấy rầy người nữa, vậy, con sẽ đem Chesini trở về!

- Con còn nguyện ý tiếp tục dạy nó?

Ziege trợn tròn mắt tam giác, trong lòng thầm than, có đệ tử như thế, thầy còn cầu gì nữa!

Đỗ Trần cung cung kính kính cáo lui, ước chừng đi ra khỏi phạm vi Ziege nghe được, hắn xốc Chesini đôi mắt tức giận đỏ như máu, nhưng không chỗ phát tiết, không chỗ kêu oan. Nháy mắt khinh thường, thấp giọng cười âm hiểm nói:

- Tiểu sư đệ, giờ người đã rõ chưa? Người thật sự quá non nớt, quá đáng yêu a

Chesini đôi môi run rẩy, hiển nhiên tức giận tới cực hạn, cũng cực kì chán nản nhưng hắn còn có thể thế nào được đây?

- A

Nghe cẩn thận, tiếng rên này tựa hồ là tiếng nữ nhân! Trong âm thanh thống khổ còn mang một chút vui sướng, một chút hạnh phúc

Đỗ Trần sững sờ, đây chính là khu nhà của giáo học ở đầu thần đảo Ôn Tuyền sơn, hai bên hành lang đều là văn phòng của các sư phụ, hơn nữa cách đó không xa là văn phòng của viện trưởng Ziege, có người ở chỗ này Nói văn nhã một chút, là giấu người đẹp trong lầu vàng?

Chú thích:

1. Xe nhẹ quen đường: làm việc thành thạo, quen tay

208. Một Việc Thiện Thật Lớn, Làm Cho Mông Đít Người Nở Hoa Tươi Sáng!

Đầu thần đảo nằm dưới sự quản lý của Ziege có rất nhiều quy củ, mặc dù cũng có nhiều nơi, có khách làng chơi, có người "Tiếp đón", nhưng những nơi đó đều giới hạn ở trong thành và bến tàu, trong học viện tuyệt đối không có người nào dám làm, ngay cả những cặp đệ tử tình lữ cũng phải tìm những góc nhỏ âm u sau lưng người để "Tình cảm" với nhau, cũng còn lo lắng những lão đầu, lão thái thái tay cầm hỏa hệ chức viên tham chiếu đẳng, vai đeo băng hồng sắc đầu thần với bí pháp bay lượn cao cấp, từ trên trời giáng xuống, gầm to một tiếng:

- Cầu nam cầu nữ, trừ của các người mười học phần!

Dưới hoàn cảnh này, với cơ cấu trung tâm đó của đầu thần đảo - đại lâu của đầu thần đảo xuất hiện tiếng rên rỉ mập mờ, lại còn ở gần văn phòng của viện trưởng làm Đỗ Trần không thể choáng hơn được nữa.

Chesini cũng kinh ngạc chốc lát, không mắng chửi Đỗ Trần nữa, ngược lại hắn cười hắc hắc, cười rất ám muội, tuyệt đối không phù hợp với tuổi của hắn.

- Người cười cái gì?

Đỗ Trần vỗ đầu Chesini một cái, cúi đầu tiếp tục đi, mặc kệ tiếng rên rỉ từ đầu vọng lại, đây là chốn riêng tư của các sư phụ, mình quản việc những việc này làm gì? Biết việc riêng tư của sư phụ là kiêng kỵ lớn!

- Sư huynh, nghe một chút, nghe một chút!

Chesini bộ dạng như con khỉ sốt ruột, làm Đỗ Trần hận không thể dậm chết hắn, tiểu tử này thật sự chỉ có mười hai tuổi sao?

Muốn đem tiểu tử mười hai tuổi bồi dưỡng thành "đức hạnh" này, thật sự khó làm, những quyền thần của Nanotimor! Đều là cao nhân a.

Đỗ Trần không để ý tới hắn, tiếp tục đi tới phía trước, lúc này cửa văn phòng Ziege mở ra, Ziege lo lắng nói: Người đâu! Mau tới Mộc Độn lâu thông tri cho Bandis tư tế trưởng, nói với hắn Seattle lại không thoải mái rồi.

- Ô chà chà, không ngờ là Ziege sư phụ Chesini "Chợt hiểu ra", lẽ lười liếm môi, Quả nhiên là bảo đảo chẳng già, càng già càng phong

Chesini lẽ lười, còn chưa dám nói tiếp. Bởi vì Ziege sau khi lớn tiếng kêu liền đi tới, khi đi ngang qua bên cạnh hai người, nghe được lời của hắn, hung hăng nhìn hắn một cái.

Đỗ Trần vội vàng xách Chesini đi theo lên, Ziege cũng không có lên lầu, mà khẩn cấp trở lại thông đạo hành lang phía đông, dáng đi vội vã!

Lúc này tiếng rên rỉ kia càng lúc càng rõ, Đỗ Trần nghe rõ hoàn toàn, âm thanh không ngừng này truyền đến từ văn phòng đại lâu tầng một, hơn nữa cả toà đấu thần đại lâu tựa hồ đều có thể nghe thấy nó, có lẽ, đã truyền khắp cả Ôn Tuyền sơn rồi.

- Sư phụ, xảy ra chuyện gì?

Đỗ Trần vội nói.

Ziege cau mày một chút, hơi gật đầu:

- Là thần sủng của ta Seattle, sắp sắp làm mẹ rồi, nhưng thân thể của nó lưu lại chút thương tích cũ của năm xưa

Tiếng rên rỉ lớn hơn nữa, Ziege đột nhiên tăng tốc độ:

- Không cần đi thông tri cho tế ti trưởng nữa. Âm thanh lớn như thế, cho dù Độn Mộc lâu ở xa hắn hắn là cũng đã nghe được!

Quay đầu lại nói với Đỗ Trần không theo kịp tốc độ:

- Francis, người trước tiên đem Chesini trở về đi, Seattle ở cấm địa ngự long trì dưới núi Ôn Tuyền, người tạm thời còn chưa thể tiến vào!

Nguyên lai là Seattle a!

Đỗ Trần gật gật đầu, hắn muốn dùng thánh quang của lão lục trị liệu cho Seattle, nhưng vừa nghĩ cẩn thận, cái việc thiện này có tư tế của đấu thần đảo ở đây căn bản là không đến lượt hắn làm, hơn nữa một khi Liên Hoa pháp bảo phơi bày trước mặt Ziege, có thể có nhiều phiền toái! Bất quá tiếng tăm của Seattle như sấm nổ bên tai của Đỗ Trần. Nó là một con Tyre thú, nghe nói là dị tộc thượng cổ, thiên hạ chỉ có hai con mà thôi! Một con ở nơi này của Ziege, một con khác chính là trưởng phụ của Seattle, ở bên giáo hoàng Samar IX.

Tyre thú bản thân cũng không thể xem như quá cường đại. Cao nhất cũng chỉ là cấp tám mà thôi, nhưng chúng có một dị năng đặc thù của chủng tộc - cảm nhận tự nhiên! Nghe nói, chúng chỉ cần duỗi lông toàn thân ra, liền có thể cảm giác tự nhiên nguyên lực ba động trong phương viên gần ngàn dặm, vô cùng lợi hại.

Khi đỉnh cấp đấu thần giao chiến thường kinh thiên động địa, giống như lần Ziege và Roland đuổi bắt cha con Helen, làm cho thiên địa biến sắc, động đất thủy tai không ngừng. Chính là bởi vì điểm này, những đấu thần dám ở gần giáo đình, đấu thần đảo hai thánh địa của tam đại lục mưu đồ bất chính. Vậy tuyệt đối không thể đào thoát khỏi cảm nhận của Tyre thú! Đây là tác dụng của thượng cổ thần thú này.

Đương nhiên, nếu chiến đấu phát sinh ở Thiên Vương sơn, Auerbach đại hạp cốc nơi tự mình có năng lực đặc thù đấu khí tự, tác dụng của Tyre thú liền bị yếu đi rất nhiều.

Khi Đỗ Trần theo cầu thang phía nam đi xuống Ôn Tuyền sơn. Tiếng rên rỉ của Tyre thú Seattle đã nhỏ đi rất nhiều rồi, quay đầu nhìn lại, Ôn Tuyền sơn mơ hồ lóe ra một tầng thủy vụ - thủy vụ cách âm! Hắn thâm nghĩ. Dị thú chỉ nghe tên, chưa từng thấy mặt này nhất định có kích cỡ khổng lồ. Nếu không, tiếng rên rỉ của nó sao lớn tới mức phải vận dụng thủy vụ cách âm?

Phía bắc Ôn Tuyền sơn, trong một loạt các lầu gác bằng gỗ màu xanh biếc, Brockman mặc trang phục học giả ngồi ngay ngắn trên ban công, ưu nhã nhắm nháp hồng tửu trong chén.

Thân phận của hắn bây giờ là học giả tới đấu thần đảo tham quan, về phần am hiểu học vấn của hắn, trong mắt Đỗ Trần chẳng đáng nhắc đến, nhưng những người ở thế giới đấu thần lễ nghi quý tộc lại cực kỳ coi trọng.

- Chư vị khách nhân, đây là thông lệ kiểm tra của Ôn Tuyền sơn đấu thần đảo chúng ta

Có người hầu ở trước lầu lớn tiếng hô nhưng Brockman lại hừ mũi đáp lại nhạo báng, khê nói:

- Trừu Cân, Seattle nếu thật sự sinh rồi, trong kỳ sinh sản của Tyre thú, thực lực nhiều nhất chỉ giữ lại có ba thành, hơn nữa, Đề thú mới sinh càng không có năng lực phản kháng, a! Đây quả thực là cơ hội tốt trời cho a! Trời giúp thành công! Thật sự là bất khả tư nghị, nếu Nguyên soái ngay cả Tyre thú Seattle này cũng không đoán chắc, nó thật sự là quá cao minh...

Trừu Cân chỉ nghe thấy tiếng, mà không thấy hình:

- Brockman đại nhân, ta đã liên lạc với đại nhân vật kế hoạch số hai, hắn nhờ ta chuyển cao người, mưu kế của Nguyên soái thành công rồi, Ziege sắp đi tới giáo đình mật hội với giáo hoàng Samar IX, đồng thời hơn ba mươi vị cao thủ của đấu thần đảo cũng theo hắn rời đi, thời gian cũng định là hai ngày sau.

- Nói như vậy, sau hai ngày ta có thể tùy thời xuống tay rồi?

Brockman hướng mắt nhìn Ôn Tuyền sơn, lại nâng chén rượu qua đầu vai, nâng chén với đằng sau:

- Đợi bốn ngày nữa! Đợi cho Ziege rời xa đấu thần đảo ngàn dặm, ta sẽ vì Phillip đại nhân mà bắt lấy Tyre thú. Cả mẹ lẫn con!

- Vì Nguyên soái cùng Phillip đại nhân bắt lấy mẹ con Tyre thú!

Trừu Cân thấp giọng đánh chính câu nói của Brockman.

Hai mắt Brockman loé lên ánh lạnh lẽo, nhưng lại cười nói:

- Đúng, vì nguyên soái và Phillip đại nhân! Ta nghĩ, ta vừa rồi mới nói như vậy chẳng phải sao?

- Khục khục! Đúng là người nói như thế.

Tiếng cười của Trừu Cân rất khó nghe:

- Được rồi, Brockman đại nhân, nơi này chỉ có hai người ngoại lai chúng ta, không có người bản tộc! Ngươi không cần lo lắng gì cũng không cần gì đó hơn nữa, chúng ta đều là thuộc hạ thân cận nhất của Phillip đại nhân, không phải sao? Ta chỉ là muốn nói, ngài đôi khi không để ý lời nói, có thể sẽ mang đến cho Phillip đại nhân ít phiền toái không đáng có - nếu là trước mặt người bản tộc nói lời đó!

- Rất cảm kích người đã nhắc nhở.

Brockman cười vang, bỏ chén đứng dậy, sửa sang lại trường bào học giả một chút!

- Người muốn đi ra ngoài? Không ở nơi này theo dõi động tĩnh của Ôn Tuyền sơn?

Trừu Căn nói.

Brockman chậm rãi đi xuống thang:

- Nơi này có người là đủ rồi, ta đi làm một việc khác cho Phillip đại nhân!

Trên đường xách tiểu sư đệ về túc xá. Đỗ Trần mặc cho hấn mắng chửi thế nào, không cam lòng thế nào, cũng chỉ cười ha ha đáp lại Chesini, nụ cười kia, thân thiết, quan ái, đủ mười phần của sư huynh tốt!

Nhưng nụ cười rơi vào trong mắt Chesini, lại có chút biến đổi, bởi vì mới vừa rồi Đỗ Trần trước khi biến thân thành ác ma cũng chính là cái bộ dạng này:

- Người hắc hắc, sư huynh, người kéo ta đi cả đêm rồi, không mệt a? Buông ta ra để ta tự đi thôi!

Tiểu sư kia chơi thay đổi sắc mặt, cười hi hi nhìn Đỗ Trần.

Đỗ Trần liếc mắt nhìn hấn một cái, giống như liếc qua một con gà con:

- Sư đệ của ta, trò này của người sớm đã trải qua tám trăm năm rồi. Thật sự! Người bây giờ đang nghĩ, trước tiên làm cho ta buông lòng cảnh giác, sau đó lại hại ta, đúng không? Hơn nữa thủ đoạn của người hấn là ta đoán xem, là hạ độc đúng hay không?

Chesini trợn mắt há hốc mồm, hấn thế nào lại biết suy nghĩ trong lòng ta! Chẳng lẽ hấn biết đọc tâm thuật, trời ạ!

Tâm tư bí mật nhất của mình bị người đoán trúng, vô luận là người lớn hay trẻ nhỏ, đều cảm thấy sợ hãi, Chesini cũng không ngoại lệ.

Đỗ Trần cười thần bí.

Thấy mình căn bản là không lừa được Đỗ Trần. Chesini liền lộ rõ bản tính, nghiêng răng cắn hận nói:

- Francis, người chờ đây, ta sẽ không bỏ qua cho người, còn có cả Ziege cái lão vương bát

- Bốp!

Đỗ Trần tát vào mặt Chesini!

- Tiểu tử, người nhớ kỹ cho ta, sư ân như phụ, Ziege viện trưởng không phải người muốn chửi là chửi!

Tôn sư trọng đạo, quan niệm này Đỗ Trần xuất thân đạo môn trong lòng đã thâm căn cố đế, không thể sửa lại được!

Chesini chửi xé họng:

- Dựa vào cái gì mà không chửi được? Lão tử chẳng những chửi hấn, mà còn chửi cả người, con mẹ người có ngon đánh chết ta!

- Đánh chết người? Ài, sư huynh ta làm sao muốn đánh chết sư đệ chứ?

Đỗ Trần một tay xách Chesini, một tay đưa vào trong tay áo, khi rút ra, trong tay chẳng biết từ lúc nào đã có một cục thứ gì đó giống như chiếc tất thối, hấn tống cục đó vào mồm Chesini, cúi người nhìn hấn chăm chăm nói:

- Về nhà, sư huynh sẽ chậm rãi tiếp người chơi đùa!

Nói xong, hai tay Đỗ Trần liền thi hành, "Rắc" Một tiếng, Chesini đau đớn gân xanh nổi đầy trán, nhưng cái cục trong miệng lại làm hấn kêu không ra tiếng! Chỉ có thể nức nở:

- Người, người lại phân cân thác cốt.

Vừa trở về túc xá, Đỗ Trần liền lớn tiếng phân phó:

- Harry, đi dọn sạch phòng sau.

Harry vừa thấy Đỗ Trần xách vương tử Chesini trở về, trợn mắt há hốc mồm, nhưng lại nhanh chóng dọn dẹp phòng sau, giúp đỡ Đỗ Trần treo Chesini dưới xà nhà.

Đỗ Trần nhìn chăm chăm vào vào sự đệ bị dây thừng trói chặt, giống như một miếng thịt treo trên xà nhà, nhát giọng nói:

- Harry, người nói xem, dạy người hướng thiện có phải là một việc thiện hay không?

- Nói nhảm, đương nhiên là tính rồi, hơn nữa là việc thiện rất lớn! Cam đoan làm cho mông đít người nở hoa nở tới sáng!

Đỗ Trần hừ lạnh một tiếng:

- Harry, người từ lúc nào dám dùng ngữ khí này trả lời chủ nhân? Người đáng chết!

Harry vẻ mặt vô tội, lại mím chặt môi đã nói rõ, mới vừa rồi không phải là hắn nói!

Hơn nữa Harry căn bản là không biết bí mật Liên Hoa. trên người Đỗ Trần

Vậy đó là

Tiểu Bối Bối và Andy đều đang ngủ, Dịch Cốt ở trong Liên Hoa, miệng Chesini bị vải chẹn họng, trong phòng, không có người khác

209. Liên Hoa

Đỗ Trần liền sững sờ tại chỗ!

Từ lâu này, trong đầu hắn vẫn tồn tại tiếng niệm kinh của một lão hòa thượng, Đỗ Trần với âm thanh này vô cùng quen thuộc! Nhưng hắn cứ nói tới nói lui một câu "Nhất hoa nhất thế giới" Giống như cái máy hát. Hơn nữa lão tăng chỉ nói bằng Hán ngữ kiếp trước của hắn, bị Đỗ Trần quy vào loại "bảo giám" Bí ẩn chưa có lời giải. Nhận định là lời nhắc nhở "Bồ Đào" lưu lại cho mình.

Nhưng vừa rồi câu nói kia rất rành rọt, âm điệu rất giống người.

Rõ ràng là giao lưu với Đỗ Trần! Quan trọng nhất ngôn ngữ nó dùng, chính là ngôn ngữ thông dụng của Einstein đại lục, hơn nữa Đỗ Trần rõ ràng cảm giác được, thanh âm này không phát ra từ trong đầu mình, mà đến từ sau lưng hướng Tuyệt Bì nhân đứng. Cho nên hắn đầu tiên mới cho rằng là Harry trả lời hắn.

Nhưng sự thật chứng minh, đây rõ ràng là một "Người" Của "Liên Hoa Bảo Giám", đang trao đổi phương pháp tính toán công đức với hắn!

Harry bị Đỗ Trần hừ lạnh dọa nhảy dựng lên, hơn nữa càng không hiểu được chủ nhân vì sao trách mắng mình, hắn vội khom người đáp:

- Chủ nhân nhân từ, Harry cho rằng người nói thật sự là chân lý a! Dạy người hướng thiện, đây chính là việc thiện to lớn! Tuyệt Bì nhân chúng ta có một câu - Làm người tốt, so với làm người xấu còn khó khăn hơn trăm lần, như thế, người đem một người xấu giáo dục thành người tốt, tự nhiên là tương đương với trừng phạt một trăm kẻ xấu!

Len lén đánh giá vẻ mặt của Đỗ Trần, phát hiện chủ nhân đang sững sờ, Harry vội vàng nói bổ sung:

- Chẳng lẽ, người định đem Chesini biến thành một người tốt? Cái này quá khó khăn ý ta nói, chỉ có chủ nhân mới có thể hiển xuất năng lực lớn như thế!

Harry chớp mắt, nhớ tới Đỗ Trần thuận miệng nhắc đến hoàn cảnh của Chesini, cười nói:

- Chủ nhân sáng suốt, người nhất định nghĩ tới rồi, chỉ bằng cái bộ dạng này của Chesini, nếu tương lai làm quốc vương, quốc gia của hắn nhất định sẽ phân liệt, nhất định sẽ làm cho dân chúng tai ương, người giáo dục hắn, là giúp đỡ mấy ngàn vạn bách tính để quốc Nanotimor a! Trời ạ, hãy để Harry ca ngợi sự nhân từ của người!

- Đủ rồi, ta không muốn nghe người vỗ mông ngựa nữa!

Đỗ Trần phất tay ngắt lời Harry, chần chừ nói:

- Người... có nghe được lời vừa rồi không? Lời dùng ngôn ngữ thông dụng của đại lục Einstein nói đó.

Harry mờ mịt nhìn trái nhìn phải, lắc đầu nói:

- Không có a! Harry cũng không có nói cái gì a!

Đỗ Trần tiến lên rút vải trong miệng Chesini ra, quát:

- Người có nghe được cái gì không?

Chesini cắn bản không để ý tới Đỗ Trần, vẫn chửi mắng:

- Nghe được cái rắm chó, mau thả ta ra, nếu không ta

Đỗ Trần lại vừa bịt miệng hắn lại, sau đó vẩy tay ra dấu với Harry:

- Người ở chỗ này trông coi hắn, nếu hắn có hành động gì khác thường, người không cần hạ thủ lưu tình, chỉ cần không đánh chết, đánh cho tàn phế cũng được! Có chuyện gì đã có ta gánh vác yên tâm, tiểu tử này ngay cả Andy cũng không bằng!

Đánh vương tử? Harry kinh hãi, nhưng hắn cắn chặt răng. Đây là cơ hội để chủ nhân tín nhiệm a! Hơn nữa hắc hắc, ta là Tuyệt Bĩ nhân đầu tiên đánh vương tử! Chà chà, tam đại lục chỉ có Tuyệt Bĩ nhân Harry đại nhân ta mới dám đánh vương tử! Hắn trong ánh mắt tuyệt vọng của Chesini, lấy khối bản nhân chuyên dùng để đánh Andy, hung ác đánh Chesini.

Làm thế nào đưa một tên thập ác bất xá, một đứa nhỏ hỗn đản giáo dục thành người tốt, Đỗ Trần một chút kinh nghiệm cũng chẳng có, nhưng kiếp trước khi hắn từ một tên côn đồ đường phố tiến vào đạo môn, mặc dù không có hỗn đản như Chesini, nhưng cũng chẳng hơn. Sau khi lớn lên, Đỗ Trần tự nhiên chẳng phải người tốt đẹp gì, nhưng cũng không phải là loại hỗn đản không thể cứu được, tất cả biến hóa này đều là nhận được từ sự "giáo dục" của sư môn đối với hắn.

Cho nên, Đỗ Trần tự biết rõ mục tiêu cải tạo Chesini là "Hỗn đản mà lại không quá hỗn đản". Thủ đoạn cải tạo, chính là việc mà kiếp trước hắn đã trải qua - Tam sư huynh ở kiếp trước đã thu thập lão tử như thế nào, lão tử sẽ thu thập tiểu tử người như thế, hắc hắc, coi như tìm chút bồi thường về tâm lý

À, không! Đây chính là việc thiện lớn! Nhà Phật giảng phổ độ giáo hóa chúng sinh, chính mình nếu thực sự đem một tên hỗn đản trở thành người tốt, thông qua hắn thay đổi phúc của mấy ngàn vạn bình dân hắc hắc!

Đi tới căn phòng không người, Đỗ Trần trong lòng vừa nghĩ đến thanh âm kia, trong miệng hỏi:

- Các hạ là ai? Vị sao biết mộng đít ta sẽ nở hoa?

Bốn bề tĩnh lặng

- Liên Hoa trên người ta chỉ có ba người biết, ta và Bồ Đào, còn có con khỉ kia, Bồ Đào và con khỉ kia tuyệt không có khả năng theo ta đến đây, người rất cuộc là ai?

Vẫn không ai trả lời!

Đỗ Trần vuốt mũi cười, nói cứng với không khí, nhìn qua có chút quỷ dị:

- Không cần trốn nữa, đầu óc ta không hề có vấn đề, người vừa rồi rõ ràng nói chuyện với ta, bây giờ hắn là còn ở nơi này chứ?

Yên lặng trong chốc lát, Đỗ Trần bấu môi nói:

- Còn không chịu hiện thân sao? Nếu không ra đừng trách ta không dùng lời lẽ tử tế! Muốn mắng chửi! Ta sẽ mắng chửi!

Đỗ Trần tính toán, người này cùng với Liên Hoa nhất định có liên quan, hắn sẽ không làm tổn thương mình, vậy, phải chọc giận hắn, để ép hắn hiện thân.

- Chửi đi, người chửi ta chính là tự chửi mình, ai sợ ai chứ? Có ngon thì chửi đi!

- Người cuối cùng cũng đã nói chuyện rồi!

Đỗ Trần vui mừng, nhưng sau khi âm thanh kia phát ra mà đằng sau không có tiếng động nào, nhưng Đỗ Trần đã rõ ràng nghe được, nói đến từ sau lưng!

Quay ngoắt đầu lại, nhưng một cái bóng quỷ cũng chẳng có, trong phòng trống không!

- Chửi người chính là chửi ta? Ý của các hạ là

Đỗ Trần thật sự không rõ, chẳng lẽ còn có ai khác ngoài mình? Tinh thần lão tử phân liệt rồi chăng?

Không thể nào!

Đỗ Trần mở miệng trào phúng:

- Thế nào, các hạ không chịu gặp người, hay là không có mặt mũi nào gặp người?

- Ồ, nguyên lai là một tên gia hỏa không mặt không mũi!

Mặc cho Đỗ Trần giễu lạnh cợt nóng, bức ép dụ dỗ, cái âm thanh kia vẫn chẳng đáp lời, đến khi Đỗ Trần nói:

- Quên đi, người hình như hiểu ta rất rõ, vậy hẳn là biết ta không phải là kẻ thiếu năng, người không ra, ta

- Tìm đi! Tìm đi! Hắc, nói cho người biết, trừ người ra, không một kẻ nào có khả năng phát hiện ra ta!

Đỗ Trần mắt sáng ngời, vội nói:

- Vậy nói cách khác, ở đây chỉ có ta có thể nhìn thấy người, chỉ có ta mới có thể truyền đạt với người! Vậy người là Liên Hoa!?

- Đúng thế thì sao nào?

Đỗ Trần trợn mắt há mồm:

- Liên Hoa còn có thần trí, Bồ Đào có ý gì vậy?

Lời này, dưới tình thế cấp bách, Đỗ Trần dùng Hán ngữ nói ra.

- Cái trò gì vậy? Francis. Người vừa rồi nói tiếng b gì vậy? Nói ngôn ngữ thông dụng của Einstein đại lục, không biết à, ngoại ngữ khác ta không hiểu! Còn nữa, người nói đến lão Bồ Đào là sao? Muốn ăn Bồ Đào (nhỏ) sao? Còn có con khỉ con khỉ là cái thứ gì? Đồ ăn ư?

Những vấn đề liên tiếp này, hỏi làm cho Đỗ Trần ngu luôn, một hồi lâu sau mới phản ứng trở lại.

Nó xưng hô với mình là Francis, mà không phải là Đỗ Trần. Còn không biết mình là thứ đồ kiếp trước, thậm chí Hán ngữ cũng chẳng biết.

Hay nói cách khác, nó sau khi mình chuyển thể mới xuất hiện, với Bồ Đào, và kiếp trước của mình hết thấy đều không biết. Hơn nữa, nó không có năng lực dò xét tư duy của mình.

Không biết vì sao Đỗ Trần thở phào nhẹ nhõm, đây có thể là tiềm thức của hắn đang suy nghĩ. Bí mật lớn nhất của lão tử ở thế giới đấu thần vẫn không ai biết - ý nghĩ rất ích kỷ, nhưng cũng là nhân tính thường tình - Ai cũng không nguyện ý đem bí mật lớn nhất trong lòng chia sẻ với người khác, không phải sao?

Dù là người chia sẻ khác cũng có thể xem như là một con người khác của mình, dù là nó ngoại trừ chính mình, không thể liên hệ với người khác.

Đỗ Trần đột nhiên ý thức được, mình còn rất là ích kỷ!

Đỗ Trần nở nụ cười:

- Đừng giấu giếm diêm diểm nữa. Nói đi, người rốt cuộc là ..cái gì? Là nguyên thần của ta sao?

- Ta làm sao mà biết chứ! Ta lơ mơ hồ đồ đã xuất hiện rồi "Nó oán khí tận trời nói":

Được rồi, ta cứ xem như là khí hồn Liên Hoa thánh khí của người đi?

- Khí hồn của thánh khí ha ha.

Đỗ Trần cười nhẹ nhõm, khí hồn cái gì, hẳn là linh khí của tiên gia pháp bảo chứ? Bất quá chính mình cũng là lữ đỉnh tu luyện pháp bảo, cũng là một bộ phận của pháp bảo, vậy, linh khí này có lẽ có thể gọi là nguyên thần thứ hai của mình!?

Thú vị, linh khí này luôn miệng nói ngôn ngữ thông dụng của Einstein đại lục, còn đầy miệng thánh khí và khí hồn, hiển nhiên, nó là thứ sinh ra ở thế giới đầu thần, sống ở thế giới đầu thần với linh khí nguồn gốc từ Trung Hoa!

Đỗ Trần suy nghĩ một chút, hỏi:

- Nói như vậy, người ý thức được sự tồn tại của chính mình từ khi nào?

Linh khí suy nghĩ một thời gian rất lâu:

- Ai mà biết được, ta mơ màng hồ đồ đã xuất hiện rồi, hình như, hình như là sau khi người tiêu diệt cái Nguyên soái Mark Cuban, cứu Hồng Loan vũ trận.

- Sau đó người đã làm cái gì?

- Làm nhiều việc lắm, ta phải học nói, nghĩ biện pháp liên hệ với người, còn phải chiếu cố cái buồng thánh khí của người. Ồ, còn có khi người tâm tư không tốt thì làm cái đích để trút giận, ta thoải mái chửi ta!

Đỗ Trần trong lòng tin tưởng, hoàn toàn hiểu được rồi, cái linh khí này, là "Liên Hoa Bảo Giám" vì trợ giúp mình điều khiển thánh khí mà hình thành - Dù sao Liên Hoa pháp bảo càng ngày càng nhiều, không có người giúp đỡ, Đỗ Trần đích xác cũng vất vả! Khi hải chiến, kẻ kêu to "Thằng ngốc" đem lão thất ra, chính là nó sao? Đỗ Trần đưa ra nghi vấn của mình.

- Đúng, câu đó chính là ta nói, lúc ấy ta mới nghiên cứu hiểu được lão thất dùng làm gì. Hắc, vừa hay cứu người một mạng!

Linh khí kiên cường nói.

Đỗ Trần gật gật đầu, trong lòng mừng thầm, sau này chí ít cũng có người giúp đỡ mình chuyên môn nghiên cứu ứng dụng của Liên Hoa pháp bảo, thật sự bớt được không ít tâm tư!

Bất quá cái linh khí này thật sự là nó cũng biết cần phải nghiên cứu mới hiểu được tác dụng của thánh khí?

Đỗ Trần trầm tư trong chột lất, lại hỏi:

- Liên Hoa pháp bảo của ta rất nhiều, cũng chỉ có một cái linh khí của người sao?

Lúc này linh khí cũng không trả lời, hẳn cũng nghĩ không rõ cái vấn đề.

Một lúc lâu, linh khí đột nhiên rói:

- Không được rồi, mệt rồi. Francis kia, không có việc gì đừng có gọi ta ra, Oaa (ngáp), nói chuyện mấy câu với người ta phải nghỉ ngơi thật tốt vài ngày, vậy ta xin nghỉ phép ba ngày - yên tâm, không chậm trễ người dùng thánh khí khác.

- Xin, xin nghỉ phép? Ta muốn tìm người thì sao?

Tiếng linh khí biến mất, đột nhiên, Đỗ Trần cảm thấy mông ngứa ngáy, giống như có thứ gì theo da thịt xông ra ngoài, cảm giác ngứa ngáy truyền từ đùi, lên tới lưng, ngực, đầu vai cuối cùng từ tay áo của Đỗ Trần bò ra ngoài.

Mềm mại rời ra, bị Đỗ Trần thành giống như sợ mì, một bộ dạng mặc người dày xéo, mặc người đánh chửi, chính là lão ngũ rất có tiềm chất của oán phụ trong khuê phòng, chính là lão ngũ vẫn chưa biết tác dụng gì, nó không ngờ lại tự mình chủ động bò ra.

Không cần Đỗ Trần động thủ, nó tự cuộn mình, thành một quả cầu cao su, sau đó "Bụp" một cái, biến thành một hình dạng phẳng, tiếp theo mặt phẳng lật qua, cuộn thành một cái ống tròn. Đến cuối biến thành một cái ống hút đựng đưa.

- Có bất bình phiền toái lớn, kêu "Ngũ ca" ra cứu mạng

Đỗ Trần một hồi lâu không nói gì.

Ngồi ngáy người trong chốc lát, bên ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng hô hoán:

- Francis bá tước các hạ, huynh đệ của ta, người ở đâu? Bằng hữu tốt của người, thần tử bá tước Brockman đến bái phỏng!

Đỗ Trần liền đứng lên, mắt nhú lại nhanh chóng cân nhắc một trận, chợt cười:

- Đúng là người rồi!

Hắn đi vài bước xuống thang, đi tới phòng sau, bên trong Harry đang chăm chú toàn bộ tinh thần trông coi Chesini, Đỗ Trần không chút do dự, tiến lên một bước đánh ngất Chesini, đưa hắn giấu trong Liên Hoa, sau đó từ trong Liên Hoa lấy ra mấy loại vật phẩm, phân phó:

- Harry, mau, bố trí tốt mấy thứ này!

Chủ tớ hai người nhanh chóng bố trí lại phòng sau, Đỗ Trần nhìn thoáng qua, gật đầu vừa ý:

- Đi, chúng ta đi ra ngoài tiếp khách, ừ, là đón khách, Harry, nên làm thế nào, người rõ rồi chứ?

Harry theo Đỗ Trần đi ra phòng sau, trịnh trọng gật đầu:

- Chủ nhân, Harry hiểu rồi!

Hắn ánh mắt vừa chuyển, chạy như mũi tên tới ổ chó đằng sau, đánh mạnh Andy đang ngủ say, sau khi lay tỉnh, nói bên tai nó một cách hung hãn:

- Nghe đây, Brockman tới rồi, từ giờ trở đi, người vẫn gọi là Andy, nhưng là một tuyết lang bình thường, không thể nói chuyện, rất ngu ngốc, hiểu chưa?

Andy mắt còn nhắm ngủ:

- Brockman đáng chết, ta muốn giết hắn!

Harry tức giận đập lên đầu nó, giận dữ nói:

Nghe đây, nếu người dám làm nhiều loạn kế hoạch của chủ nhân, hôm nay chẳng những không được ăn, quần gia Harry còn dùng bản thân chuyên đánh chết người, sau đó đem người biến thành thịt nướng.

Andy lập tức tỉnh hẳn:

- Ta, ta hiểu rồi, ta cái gì cũng hiểu rồi

- Nhớ kỹ, người là một con tuyết lang bình thường tuyệt đối không thể nói tiếng người!

Harry thấy Andy gật đầu ghi nhớ, sắc mặt biến đổi, cười hì hì chạy đến bên trái Đỗ Trần, khom lưng đưa tay, cung kính ý bảo Đỗ Trần đi trước:

- Chủ nhân sáng suốt, xin mời người.

Đỗ Trần hài lòng gật đầu, Harry này, đích xác làm mình yên lòng không ít a.

- Đi, theo ta ra ngoài đón lão bằng hữu, ài, thật không đành lòng hãm hại hắn một lần nữa!

Bên này Brockman yên lặng chờ đợi, vừa vận ý nghĩ của hắn cũng là - Francis tiểu bằng hữu, ta đến thăm người, thật không đành lòng hãm hại người lần nữa a!

210. Đến Đi, Lấy Trộm Của Ta Đi.

Két! Cửa chính hình tứ phương bằng đồng của tiểu viện bị Harry dùng sức mở ra.

- A, Ca ngồi hết thấy chúng thần! Thần tử bá tước Brockman các hạ tôn quý, bằng hữu tốt nhất của ta, ngài rút cuộc cũng xuất hiện trước mặt ta rồi, lần trước ngài mất tích thật sự làm cho ta lo lắng!

Cửa vừa mở, Đỗ Trần liền vội vã đi ra ngoài, y theo nghi lễ quý tộc hơi khom người, khuôn mặt tuấn lãng đầy thần sắc kinh hãi:

Ồ mê vụ sâm lâm ngài đột nhiên mất tích, ta còn cho rằng ngài ngài đã gặp bất hạnh, dù sao, loại địa phương như mê vụ sâm lâm cũng thật là quá nguy hiểm.

Brockman âm thầm gật đầu, Francis là đứa nhỏ đơn thuần thiện lương! Trong thần sắc tràn ngập cảm khái cùng vui sướng khi gặp lại bằng hữu cũ, Brockman lại có một chút oán giận và không hài lòng nói:

- Ài, Francis các hạ, ta chính là bị ngài hại khổ! Hắn lắc lắc đầu, không một chút làm bộ.

Đỗ Trần kinh ngạc nói:

- Ngài tại sao lại nói thế? Hơn nữa, Andy của ta cũng mất tích đồng thời với ngài, không biết

- Không, đừng nhắc đến Andy nữa, ngài có biết vì sao ta không từ mà biệt không?

Brockman đột nhiên cao giọng, phát tay nói:

- Ta bị thần sủng Andy của ngài, bắt cóc đó!

- Bắt cóc, điều này sao có thể? Andy của ta là một thứ đồ chỉ có vẻ ngoài đẹp đẽ mà chẳng có gì, ta nhớ kỹ lúc ấy đã nói rõ ràng rằng cho ngày Andy kỳ thật. Ôi chao, ta nhớ ra rồi, ta còn chưa nói xong, đã bị nữ nhi của ta cắt đứt!

Đỗ Trần nhìn Brockman đầy hối tiếc.

Brockman cười khổ nói:

- Đúng thế, lúc ấy lời nói của ngài bị cắt đứt. Kết quả. Màn đêm buông xuống ta và Fassino đang ăn đêm. Andy đột nhiên xông vào doanh trường của ta, ép cũng ta giao ra tất cả thức ăn. Còn uy bức ta và Fassino dẫn nó đi vào sâu trong mê vụ sâm lâm bắt cao cấp dị thú cho nó cắn xé. Rất xin lỗi, nhưng ta không thể không hỏi một câu, lúc đó ngài có quá khắc nghiệt với việc ăn uống của Andy hay không?

Ý nói là, nếu ngài không quá khắc bạc, Andy cũng sẽ không bắt cóc ta!

Hai người một mặt nói chuyện một mặt đi vào trong phòng, Brockman nói đến lời trách móc này, chợt trong phòng một đập vào một con tuyết lang toàn thân màu bạc, cô ngạo bất quần, mắt lạnh uy nghiêm bộ dạng làm Brockman nhất thời cả kinh.

Bất quá con tuyết lang này cùng Andy có khác biệt lớn, không kể đến việc béo múp, hay là anh tuấn - khác nhau lớn nhất chính là móng vuốt và ánh mắt. Con tuyết lang này móng vuốt màu bạc kim, mắt có luồng sáng vàng, lóe sáng nhiếp nhân! Mặc khác, nó mặc dù tuấn lãng cô ngạo, nhưng trên khí tức là một tuyết lang bình thường!

- Gràooo!!!

Tuyết lang hung hãn nhìn chằm chằm vào Brockman, giương cổ kêu dài.

Harry lao tới, đè cổ Andy, lại dùng bản nhân chuyên đánh vào đầu, tức giận:

- Andy đáng chết, không biết à? Người làm mất thể diện của chủ nhân, vị này là bằng hữu tốt của chủ nhân, thần tử bá tước tôn quý các hạ! Mày quá thất lễ rồi.

Hắn giáo huấn Andy xong, xoay người lại cười xấu hổ:

- Các hạ tôn quý, đây là thần sủng mới của chủ nhân, vì chủ nhân tưởng niệm Andy trước kia - mặc dù nó cũng không hữu dụng lắm, nên cũng đặt tên nó là Andy! Andy này đến từ núi sâu không được dạy tốt, ài, tóm lại nó quá thất lễ rồi! Ta nhất định sẽ giáo huấn nó!

- Ô, Francis các hạ thật sự là người nhớ chuyện cũ a!

Brockman thuận lý thành chương không có nhận ra Andy, dù sao hình tượng khí thế của Andy, cũng chênh lệch nhau quá xa.

Đỗ Trần ân hận nói:

- Thật sự rất xin lỗi! Ta xin lỗi vì những phiền phức của Andy trước kia gây ra cho ngài. Cũng xin lỗi vì Andy hiện nay thất lễ! Harry, đem nó vào chuồng nhốt lại, nhốt nó đủ ba ngày, chuẩn bị tiệc rượu chiêu đãi bằng hữu tốt nhất của ta!

Đi đến giữa phòng ngồi xuống, dưới sự truy vấn của Đỗ Trần, Brockman thở dài nói:

- Bạn tốt của ta, Andy trước kia thật sự làm ta khốn khổ! Lúc ấy cũng ta vào sâu trong mê vụ sâm lâm, không biết vì sao, đột nhiên có một nhóm người bịt mặt tập kích chúng ta - sau đó ta mới từ hành động bắt Andy của bọn họ phân tích ra, mục đích của bọn họ không ngờ lại Andy Ài, Fassino đáng thương a. Tuy từng trung thành của ta vì cứu ta, bị sát hại tàn nhẫn.

Hắn thần sắc buồn bã, liên tục thở dài.

Đỗ Trần trong lòng thầm kêu, trước kia có hơi đánh giá không đúng Brockman này rồi. Ít nhất, Fassino rõ ràng là do hắn tự tay giết chết - da mặt dày bậc này. Nhưng hắn lại nói một cách đau thương Fassino là vị bảo vệ chủ mà anh dũng tử chiến.

Tiếp theo, Đỗ Trần lại vì Andy trước kia "bắt cóc" Brockman mà liên tục xin lỗi, thái độ ấy, vô cùng chân thành a! Brockman nghe xong vài câu, liền buồn bã nói:

- Quên đi, chúng ta là bằng hữu tốt thân mật nhất, đúng không? Fassino thân là đầu thần, vì lời thề bảo vệ ta mà anh dũng tử chiến, cũng là đúng chỗ. Hoàn thành sứ mạng đầu thần của hắn! Ta mặc dù đau lòng, nhưng cũng sẽ không vì cái này mà làm khó bằng hữu của mình đây đều là nữ thần vận mệnh an bài a!

Đỗ Trần ứng phó vài câu, sau đó hai người không nhắc lại vấn đề này, tán gẫu về những vấn đề khác. Dò xét vài câu về thông tin của nhau, Đỗ Trần hoàn toàn vô ý nhắc đến Arthur sự tình của hắn và Arthur lúc đó chỉ cần người có ý đều có thể tra ra, cũng không có gì giấu diếm được:

- Kỳ thực, bằng hữu của ta vô cùng ít, ngài là một, một người khác là Arthur, nhưng ta hiện tại thật sự có chút không mặt mũi nào mà đối diện với Arthur nữa. Bởi vì ta đáp ứng giúp hắn khai thông nhân mạch của Renault. Bảo vệ tính mạng của Leonardo tướng quân, nhưng đáp ứng bằng hữu chuyện không làm được, ài, không nhắc đến nữa

Câu này của Đỗ Trần là một lời nói rất thật, thật sự không có ý tứ khác ẩn chứa bên trong, chỉ là một chút cảm thán mà thôi. Nhưng người nghe Brockman lại có ý, âm thầm nghĩ đến. Minh vì Phillip đại nhân tra rõ ràng thông tin của Francis, vậy, trước tiên phải lấy được sự tín nhiệm hoàn toàn và hữu nghị của hắn, điểm thứ nhất mình gần như đã thành công rồi. Bây giờ chính là cơ hội làm "Hữu nghị" thêm sâu sắc.

Leonardo, một tướng quân nhỏ bé mà thôi, nếu có thể sử dụng một cái mạng của hắn đổi lại sự tín nhiệm hoàn toàn của Francis, làm cho hắn thiếu mình một phần nhân tình. Vậy cũng đã có thể là một sinh ý chắc chắn không lỗ rồi! Nghĩ đến đây, Brockman cười nói:

- Thế cục của Renault ta cũng nghe qua một chút, hơn nữa rất khéo, gia tộc của ta ở Thương Lan đại lục cũng có chút sức ảnh hưởng, có lẽ ta có thể giúp ngài vận động một chút!

Đỗ Trần trầm cả kinh, ngay cả thánh giáo cũng không dám tùy tiện nhúng tay. Nhưng Brockman có thể có năng lực giải quyết? Chẳng lẽ sức ảnh hưởng của tổ chức kia đã lớn tới nước này!

Brockman nói:

- Để làm cho Leonardo tướng quân phục nguyên chức thì phi thường khó khăn, nhưng giữ lại tính mạng của hắn, ta nghĩ ta có thể làm được, như thế, hôm khác ngài, ta và vị bằng hữu tốt kia của ngài Arthur bàn luận rõ một lần được không?

Có việc tốt bậc này đưa tới cửa, Đỗ Trần tự nhiên sẽ không cự tuyệt. Lúc này khi Harry chuẩn bị xong tửu yến, Đỗ Trần nhìn thấy ăn thịnh soạn, sờ sờ mũi, nở nụ cười.

Trước bữa ăn khi hết thấy đã được chuẩn bị sẵn sàng, Đỗ Trần đột nhiên đứng dậy, cáo lỗi nói:

- Brockman các hạ, bằng hữu của ta, ta ở nhà trước mỗi bữa ăn nhất định phải đi cầu khẩn trước linh vị vong mẫu và tổ tiên, xin ngài đợi trong chốc lát được không?

Đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa, thực tế, ở đâu thế giới đâu thần có rất nhiều tín đồ thành kính đều cầu khẩn trước khi ăn, nhất là gia tộc thần thánh như Đỗ Trần. Brockman vội hỏi:

- Ta có thể cùng hướng tới thần Shigeru, mặt khác, có thể cùng tế bái bá mẫu hay không?

- Ô, tất nhiên là có thể, mời ngài, phòng tế bái ở đằng sau!

Đỗ Trần đưa mắt ra dấu cho Harry, Tuyết Bì nhân vội vàng chạy qua, mở cánh cửa phụ của phòng sau - cũng chính là cái phòng Đỗ Trần mới bố trí.

Phòng sau không lớn, nhưng bố trí thập thần thánh điển nhã, trên đài đối diện với cửa dựng một pho tượng Shigeru cao hai xích. Mà dưới pho tượng là linh vị của Mayfair. Phía dưới còn lại là một cái hộp thánh khí. Một hộp thánh khí bình bình thường thường, nói cách khác, chỉ cần muốn là có thể dễ dàng lấy được hộp thánh khí.

Brockman bản thân vốn là một lễ pháp đại gia, quá trình tế bái và cầu khẩn so với Đỗ Trần còn tiêu chuẩn hơn, nhưng sau khi kết thúc lễ nghi, hắn kinh ngạc nhìn hộp thánh khí kia, một bên còn có rất nhiều đồ dùng của nữ quý tộc.

- Ngài đang nghi hoặc gì vậy?

Đỗ Trần mỉm cười, rất chân thành.

Brockman cười tạ lỗi:

- Ta thất lễ rồi, chỉ là ta rất kỳ quái, ngài là một vị ưu nhã như thế. Hiểu rõ lễ nghi quý tộc, vì sao ngài lại đem những đồ vật rất bình thường đặt bên cạnh thần, còn có linh vị bá mẫu, thế này có chút

Hắn điểm tới là dùng, không có nói hết, Đỗ Trần cười nói:

- Cái này đích xác có chút thất lễ, hộp thánh khí này là di vật của mẫu thân ta, mà đối với ta mà nói lại có ý nghĩa phi thường trọng đại, cho nên ta mới đặt nó ở chỗ này.

Di vật của Mayfair? Thí nghiệm phẩm của Phillip đại nhân - Mayfair lưu lại thứ gì đó? Brockman trong lòng vừa động, cười nói:

- Ô, nguyên lai là như vậy, là ta lảm miện rồi!

Hắn thầm đánh giá hộp thánh khí. Trong lòng chợt có điều suy nghĩ, bất quá Brockman không cảm thấy Đỗ Trần đặt vật phẩm trọng yếu tại nơi rõ ràng thế này không phải quá bất cẩn hay không - vạn nhất bị người ta trộm đi làm sao? Bởi vì cái hộp này cũng là thánh khí? Với thánh khí khác có cùng nguyên lý không sợ bị đánh cắp, chỉ cần không có siêu cường lực bức thánh khí nhận chủ, vậy bị trộm mất cũng có thể tìm trở về!

Thực tế, những thánh khí cấp bậc hơi cao, những dấu thần gọi ra bên ngoài, không bao giờ sợ bị trộm mất.

Đỗ Trần phảng phất lơ đãng nói:

- Kỳ thực đồ vật này cũng là khảo nghiệm của mẫu thân với ta! Nó còn có rất nhiều tầng, hiện tại ta chỉ làm cho tầng thứ nhất nhận chủ e rằng phải đợi đến lúc ta đạt tới cao cấp dấu thần mới có thể câu thông khí hồn nhận chủ cho nên, ta đặt nó ở chỗ này, mỗi ngày đều nhìn. Cũng là có ý muốn đốc thúc mình tiến bộ.

- Ta hiểu rồi, ngài thật là phép tắc nghiêm cẩn!

Brockman trong miệng than thở, ánh mắt cũng không tự giác nhìn hộp thánh khí kia, tứ cấp thánh khí, đương thể ngoại trừ phong hào đầu thần không ai có thể phá giải thánh khí, khó trách Francis yên tâm đặt nó ở bên ngoài... Dần dần, trong lòng Brockman nổi lên một cỗ kích động không thể áp chế - Trái tim "Nghệ thuật cao nhã" của hắn, lại bị dụ ra rồi.

Có nên tăng thêm chút lửa hay không đây? Đỗ Trần trong lòng thầm nghĩ. Brockman, người trộm đi, ta hi vọng người thành công trộm mất thứ bên trong, trong đây cũng không có gì, chỉ là một cái lời nguyện nhỏ, có thể đưa gia tộc tử thần bắt diệt tới truy sát chủ nhân của nó

211. Huynh Đệ Chúng Ta Mông Đít Đầu Nở Hoa

Suốt bữa ăn, Đỗ Trần không để lại chút dấu vết nào việc "Dụ dỗ" Brockman trộm hộp thánh khí có chứa Thú Hoàng Tử, cuối cùng khi tiễn Brockman ra cửa, Đỗ Trần thấy được ngón tay của hắn khe khẽ run rẩy, cuối cùng cũng yên lòng.

Kết. Harry đóng cửa lại, Đỗ Trần thở phào một hơi dài, mắng:

- Một chết được! Đã câu dẫn được hứng thú của Brockman, còn không thể nói quá rõ ràng, để cho hắn tự mình lĩnh hội ý tứ này phù, trộm đồ thì dễ, câu dẫn người ta trộm đồ của mình lại khó như thế! Còn chưa tu luyện đủ a! Sự phớt lờ thật đúng "Đại đạo bất thao qua" quả nhiên là cảnh giới vô cùng! Chắc chắn

Harry ở một bên cười bồi:

- Chủ nhân sáng suốt, ta thấy, Brockman kia hoàn toàn ngu ngốc rồi, Ồ, không, hắn rất thông minh, phi thường thông minh, nhưng chủ nhân người quá thông minh, hơn nữa đủ làm cho một người thông minh như vậy

- Được rồi, người bớt vỗ mông ngựa đi!

Đỗ Trần phát tay nói:

- Biểu hiện của Andy không tệ. Đây đều là công lao của người! Sẽ có trọng thưởng!

- Trời ơi, xin ngài cho phép Harry một lần nữa ca ngợi ngài, chủ nhân anh minh sáng suốt của ta! Ân điển của ngài đối với người hầu, thật sự là

Harry vỗ mông ngựa như thuận miệng mà ra, không chút do dự.

Đỗ Trần lấy Chesini từ trong hoa sen ra, để Harry tiếp tục treo hắn lên giấu trong phòng lầu hai, cười mỉm nói: "Harry, người nói xem muốn bồi dương một tên hỗn đản thành một người không quá xấu, dùng thủ đoạn gì là tốt nhất?"

Hắn chỉ là thuận miệng mà hỏi, thật trong lòng đã có tính toán, chỉ bất quá mượn câu hỏi để xác nhận một chút. Nhưng Harry lại vui mừng không thể ngậm miệng lại được, lão thiên, chủ nhân còn hỏi ý kiến của ta, cái này nói lên điều gì? Cái này rõ ràng là Harry càng ngày càng được chủ nhân coi trọng rồi!

Trong lòng nhanh chóng nghĩ. Harry cười nịnh bợ:

- Chủ nhân, ngài nhất định có chủ ý của mình rồi. Harry chỉ có một đề nghị nho nhỏ, ngài xem

Hắn hạ thấp giọng, nói ra cách suy nghĩ của mình.

- Ha ha ha!

Đỗ Trần không ngừng cười nói:

- Harry, quản gia của ta, làm một quản gia thật sự là quá ủy khuất người rồi! Đề nghị của người phi thường tốt, ta chính đang muốn làm như vậy, người nhanh đi chuẩn bị đi!

Harry chạy như điên ra ngoài. Thân thể béo tròn run run rẩy rẩy.

Đỗ Trần phóng Dịch Cốt ra, dặn dò hắn vài câu. Sau đó để cho Dịch Cốt động chân tay lên người Chesini rồi trở về trong Liên Hoa.

Chỉ chốc lát sau, Harry từ dưới lầu mang đến những viên thuốc nhỏ. Một phần màu đỏ, một phần khác màu lục! Sau đó dùng nước lạnh hun hã đánh thức Chesini.

- Francis, người dám trối ta, mau thả ta ra! Ta sẽ không buông tha cho người! Người chờ đó

Chesini tỉnh lại liền mắng chửi không ngớt, hai mắt phẫn nộ nhìn Đỗ Trần, dĩ nhiên ngay cả mình đã đổi "Phòng giam" cũng không ý thức đến.

- Tiểu sư đệ thân ái, người thoải mái mắng chửi, tận tình mắng chửi đi. Bởi vì, ta nghĩ người sau này có muốn mắng chửi ta cũng không có cơ hội nữa!

Đỗ Trần giơ tay phải lên, khẽ phát một cái.

- Tuân lệnh, chủ nhân!

Harry nhìn viên thuốc nhỏ trong tay mình, cầm lấy một viên màu lục, còn lại toàn bộ màu đỏ giao cho Đỗ Trần, hung hăng lao tới, muốn nhét vào miệng Chesini.

Chesini trong lòng biết đây nhất định không phải thứ tử tế gì. Hắn cắn chặt răng, thà chết cũng không mở miệng! Harry luống cuống tay chân, nhất thời không có biện pháp ép Chesini.

- Thật đáng chết!

Harry từ sau thắt lưng lấy ra khối bản nhân chuyên, thành linh đánh vào mông Chesini một cái.

- Ai nha!

Chesini kêu thất thanh, Harry nhanh chóng xoay người, lập tức ném viên thuốc vào trong miệng Chesini.

Ừc, Chesini ngậy người.

- Francis, người cho ta ăn cái thứ quái quỷ gì vậy? Ta nói cho người biết, ta là vương tử! Phụ hoàng của ta dưới tay có trăm vạn đại quân, mỗi người nhổ một bãi nước bọt cũng đủ cho người chết chìm rồi! Mau đưa ta thuốc giải, nếu không

Chesini cuống vọng kêu to, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn đã bị dọa đến trắng bệnh, con mắt nhìn thẳng vào viên thuốc màu đỏ trong tay Đỗ Trần không chớp mắt

- Thuốc giải? Thuốc giải cái gì?

Đỗ Trần rất "Mờ mịt" chỉ vào viên thuốc màu đỏ trong tay mình, hỏi:

- Người nói thứ này sao? Đây không phải là thuốc giải, ta cho người ăn cũng không phải là thuốc độc, vậy cần giải được làm gì?

- Không phải thuốc độc thì còn có thể là cái gì?

Chesini đương nhiên không tin! Tên Francis này trước mặt người ta một vẻ, sau lưng người lại thế khác, đồ hỗn đản trước sau không như một, còn có thể cho lão tử ăn linh đan diệu dược hay sao?

Đỗ Trần đi vòng quanh hắn hai vòng, chậm rãi nói:

- Không biết người có nghe qua việc Phillip phó viện trưởng mất tích hay không? Hắn là luyện kim thuật đại sư đệ nhất đương thời, dược phẩm của hắn chắc chắn, quả thật có thể nói là thần kỳ vô cùng!

- Nghe rồi, người cuối cùng muốn nói cái gì?

- Ồ, vậy người có nghe qua, sư huynh ta từng đi theo đã từng đi theo Phillip phó viện trưởng học tập luyện kim thuật hay chưa?

Đỗ Trần cười mỉm nói.

Chesini gật gật đầu, trong lòng tựa hồ hiểu được cái gì, run giọng nói:

- Người, người nói người vừa cho ta ăn mất, chính là thuốc độc Phillip chế luyện?

Thuốc độc của đương thế luyện kim đệ nhất nhân trời ạ, vậy ngoài trừ bản thân Phillip đã mất tích, còn ai có thể chế luyện được giải dược? Chesini nhìn chòng chọc vào viên thuốc trong tay Đỗ Trần, càng thêm không chớp mắt!

Đỗ Trần vỗ vỗ khuôn mặt như ngọc khắc phấn mài của hắn, cười nói:

- Chesini thân ái, tiểu sư đệ của ta, sư huynh cho người một kiến nghị

Dừng một chút, Đỗ Trần nhìn sắc trời bên ngoài - tầm bảy tám giờ tối, trên bầu trời dấu thần đảo vừa mới lấp lánh tinh quang!

- Ủm, kiến nghị của ta là, người mỗi ngày phải đi làm một việc thiện, ít nhất là một việc, bất luận lớn hay nhỏ, cứ làm là được! Kể từ bên nay bắt đầu!

- Thối lắm, lão tử là vương tử, muốn đi làm việc thiện gì chứ? Ta muốn làm đều là quốc gia đại sự!

Chesini cười mắng luôn mồm, đột nhiên không nói nữa, sắc mặt xạm đen hỏi:

- Nếu như ta không làm sẽ có hậu quả gì? Người sẽ không cho ta thuốc giải sao?

- Thuốc giải cái gì? Sư huynh ta nhắc lại một lần nữa, mới vừa rồi cho người ăn không phải là độc dược, thật sự!

Đỗ Trần nói vô cùng chân thành. Nhún nhún vai nói:

- Về phần người mỗi ngày không làm được ít nhất một việc thiện mà nói người cứ thử một lần đi, thử một lần sẽ biết, vậy đêm nay người không làm việc thiện rồi!

Nói xong, hắn vịn một viên thuốc màu đỏ, hai ngón tay phát lực, nghiền nát thành phần rắc trước mặt Chesini.

- Vốn, sư huynh thấy người làm việc thiện rất khổ cực, còn muốn mỗi ngày cho người một cục đường coi như là phần thưởng. Nếu hôm nay người không làm việc thiện, vậy tốt thôi, hôm nay không cho người đường nữa, lúc nào người làm rồi, ta sẽ thưởng cho người!

Chesini nhìn Đỗ Trần dùng chân xoa đi bột phần, đột nhiên trong lòng hắn dường như trầm trọng trăm ngàn lần, trầm tới đáy cốc, giống như vừa mất đi thứ gì quan trọng nhất.

Bất quá Chesini vẫn cứng rắn như cũ cười nói:

- Người chớ lừa gạt lão tử, ta sẽ không làm! Hừ. Ta muốn xem xem, ta không làm việc tốt sẽ có hậu quả thế nào! Người dám làm gì lão tử?

Hắn nói rõ ràng là không đủ sức, nhưng quật cường không hề đáp ứng Đỗ Trần.

- Tốt thôi, không làm thì không làm. Ta lương thiện như vậy, như thế nào lại bức bách sư đệ của mình!

Đỗ Trần đem tất cả những viên thuốc màu đỏ vào trong tay áo, xoay người đi ra ngoài, chỉ lưu lại cho Chesini một câu thản nhiên:

- Nếu cảm thấy chỗ nào không thoải mái, cứ lớn tiếng gọi sư huynh a! Phải rồi, tai của ta không thính lắm. Nhớ kêu lớn vào!

- Gọi cái rắm!

Chesini nếu không bị trối. Sợ rằng hận không thể lao tới "xin" của Đỗ Trần một miếng thịt!

Cửa nhà kho bị đóng lại, trong phòng tối om om, chỉ có ô thông gió truyền tới một chút tia sáng, Chesini đã nửa ngày rồi không có ăn cái gì, lại bị Đỗ Trần trảm cách "Chiêu đãi" Sớm đã mệt mỏi tới đầu choáng mắt hoa, chỉ trong chốc lát gã bắt đầu mất nhắm mắt mở, mơ mơ hồ hồ như đã ngủ

Thứ gì đây? Lạnh như vậy!/? Ái dà!

Chesini bị một trận đau đớn cùng cực đánh thức, chỉ cảm thấy trong bụng hình như có hơn trăm cây băng châm, đang không hề lưu tình kích thích ruột của hắn tên tiểu tử này thật ra cũng quật cường, cắn răng chịu đựng không gọi Đỗ Trần.

Nhưng cơn đau nhưng càng ngày càng mãnh liệt, Chesini thậm chí hoài nghi, băng châm kia đã đâm xuyên qua ruột hắn, phá hủy cơ quan trong bụng.

Dần dần, băng châm kia tự hồ đối với ruột của Chesini không có hứng thú nữa, từ dạ dày đi tới gần rốn, lại tới đan điền nó lại tiếp tục xuống dưới!

- Francis!!!.... Không, sư huynh, ta sai rồi, bây giờ ta sẽ đi làm việc thiện! Mau tới cứu ta! Cứu mạng a

Chesini điên cuồng kêu to, tiếng sau cao hơn tiếng trước! Nhưng không thấy Francis tới! Tiểu tử này mặc dù chỉ có mười hai tuổi, nhưng hắn ăn uống chơi gái bài bạc không một cái gì không giỏi, thật sự tiểu hồn

đắn a, hấn so với đứa nhỏ mười hai tuổi khác càng am hiểu một chuyện nếu bằng châm kia di động tới vị trí dưới rốn ba tấc, hấn, hấn đời này không được coi là nam nhân nữa!

Chesini cảm thấy bằng châm tựa hồ cách vị trí dưới rốn ba tấc càng ngày càng gần, hấn cơ hồ hồng mắt, la lên khản cả giọng!

Kết, Harry mỉm cười đẩy cửa tiến vào:

- Chesini thiếu gia, ngài thế này là làm sao vậy, không thoải mái sao?
- Mau đi tìm Francis tới thả ta ra, không, người mau cho ta thuốc giải, ta cho người tiền, người chẳng phải là Tuyết Bỉ nhân sao? Người thích nhất tiền! Mau lên!

Chesini lớn tiếng nói.

- Ngài đang nói cái gì? Ngài muốn làm ta phản bội Francis chủ nhân sao? Ta nên làm gì bây giờ, ngài đoán ta sẽ làm gì bây giờ?

Harry cười mỉm đi tới, hấn cười rất "ôn hòa" nhưng Chesini không hiểu vì sao lại cảm thấy một trận sợ hãi, sau đó hấn thấy Tuyết Bỉ nhân dữ tợn giờ lên khỏi bản nhân chuyên, rồi giáng xuống lại giáng xuống "Hôn" lên cái mũi nhỏ của mình!

Chesini cơ hồ hồng mắt rồi, mũi bị đau vẫn là việc thứ yếu, vấn đề là không ngờ rằng một tên Tuyết Bỉ nhân ti tiện đang dày xéo mình, đây là một sự sỉ nhục lớn lao, Chesini lại một lần nữa gào khản cả giọng:

- Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa, Francis sư huynh mau tới cứu ta, ta nguyện ý đi làm việc thiện!
- Tiểu sư đệ thân ái, bây giờ muốn đi làm việc thiện sao?

Francis cũng đã đi đến.

Chesini cuống quýt gật đầu, rống lên:

- Ta *** dám không đi sao? Lão tử không thể bị Tuyết Bỉ nhân đánh, ta còn muốn làm nam nhân sư huynh, cầu xin người! Đừng để hấn đánh vào đó nữa!

Hấn rốt cục đã nhũn mình phục tùng rồi

Đỗ Trần động lòng trắc ẩn nhìn hấn một cái, cởi giây thừng, cười nói:

- Bây giờ là mười một giờ đêm, mười hai giờ sáng, là khoảng thời gian tối nhất ngày, thân thể của người sẽ a a, còn có một giờ, mau đi làm việc thiện đi!

Chesini vừa mới vài bước, đã ngăn người dừng lại.

Đỗ Trần thở dài nói:

- Ngu xuẩn, làm việc thiện cũng không biết! Nhớ kỹ, con đường thứ tư của bến tàu là khu những người ăn mày ban đêm ở lại, người mau chạy tới, cho bọn họ chút tiền gì đó!

Hấn phát phát tay:

- Đừng có làm bộ nhé, nếu không Đúng rồi, sư huynh nói rõ trước, người tốt nhất bỏ thói quen ăn uống chơi gái đánh bạc, không như thế, không cần ta nói nữa chứ? Ha ha!

Thân thể gầy gò của Chesini dừng lại:

- Fran sư huynh, ta nhớ kỹ rồi! Người thật sự rất "chiều cố" Sư đệ a!

Vội vàng chạy đi làm việc thiện. Harry cười hì hì tiến lại:

- Chủ nhân, tiểu tử này bị trí tuệ vĩ đại của người trêu đùa trong lòng bàn tay rồi.

Đỗ Trần cũng mỉm cười, thuận tay từ lấy từ trong tay áo ra mấy viên thuốc xanh xanh đỏ đỏ, cũng chẳng thèm nhìn màu, tiện tay cho một viên vào miệng thứ này thật ra là đồ ăn vặt của Bối Bối! Chân chính tạo thành biến hóa trong cơ thể Chesini, chính là lời nguyện thương tổn của Dịch Cốt.

Harry cùng Đỗ Trần cười cười, lại kinh ngạc nói:

- Chủ nhân, ngài nếu muốn bắt Chesini làm việc tốt, tại sao không cho tiểu thư trực tiếp khế ước với hắn? Như vậy hắn không dám vi phạm mệnh lệnh, mà tương lai ngài có thể không chế Nanotimor để

Harry còn chưa nói xong.

Đỗ Trần khinh khỉnh đảo mắt:

- Tiểu tử này thân phận đặc thù, hơn nữa lão hồn dẫn cha hắn, cũng là quốc vương của cường quốc hàng đầu Yaqin! Bây giờ chúng ta chỉ có thể làm một chút không thể lưu lại chứng cứ, tinh thần khế ước? Thứ đó rất dễ lưu lại chứng cứ mẹ nó!

Đỗ Trần đột nhiên nhớ tới Helen, nha đầu kia nếu không lăm lăm trong tinh thần bí pháp, Anne cũng sẽ không dây dưa với mình a!

Harry cười ngượng ngùng:

- Vậy chủ nhân người nói xem, trên đời này đúng thật sự có thể có loại thuốc đạt tới hiệu quả đó hay không? Mỗi ngày rạng sáng không ăn giải được, sẽ không làm được nam nhân?

- Nếu là thật sự có loại thuốc như thế, ta còn phí sức xuất động Dịch Cốt sao?

Đỗ Trần lại khinh khỉnh đảo mắt, thầm nghĩ, thuốc thì lão tử không biết, nhưng công pháp cùng loại thì biết một hai cái, một cái là quỳ hoa (bảo điển), một cái là Liên Hoa

Harry chợt gật đầu, trong lòng hắn thầm nghĩ, vấn đề này ta cũng đã nghĩ đến đáp án, nhưng cần phải có lúc làm cho mình biểu hiện ngu xuẩn một chút, để làm nổi bật và tăng thêm trí tuệ của chủ nhân.

Dựa trên cách nghĩ này, Harry lại hỏi:

- Vậy nếu Chesini len lén đi tìm người kiểm tra thân thể? Thân thể hắn một chút vấn đề cũng không có a! Vạn nhất hắn muốn tìm nữ nhân thí nghiệm một lần?

- Hắn đương nhiên có thể kiểm người kiểm tra thân thể, cũng sẽ kiểm tra ra kết luận không có cái gì, thậm chí hắn có thể tìm tới bến tàu *** tìm nữ nhân thí nghiệm một lần, nhưng loại việc này, chỉ cần có vạn nhất khả năng, đừng nói thẳng nhóc như Chesini, cho dù là người trưởng thành giáo hoạt cũng sẽ tin mười phần, dưới sự uy hiếp của ta, hắn sẽ không dám kiểm người kiểm tra, càng không dám tìm nữ nhân đi thí Đáng chết!

Đỗ Trần đang nói nói, đột nhiên ý thức được một vấn đề, Chesini và mình rất giống nhau, cho nên mình đột phá ý tưởng đặc biệt, dùng cố không làm được nam nhân này lừa gạt Chesini, làm cho hắn thể nghiệm một chút sự thống khổ của chính mình! Nhưng trên thực tế hắn hoàn toàn đang bị lừa tạt! Chesini căn bản không có hạn chế không thể gần nữ sắc.

Nếu vậy, "Bồ Đào" có đúng hay không cũng có thể là trêu đùa lão tử a?

Đỗ Trần toàn thân lạnh cứng, trái lo phải nghĩ, đột nhiên phát ra một câu:

- Bồ Đào, người ác lắm!

Loại việc này, sợ rằng dù Đỗ Trần 99% tin rằng Bồ Đào trêu đùa hắn, nhưng cũng có một phần vạn khả năng, hắn cũng không dám đi thử nghiệm! Bởi vì một khi một phần vạn kia có thể xảy ra, hậu quả sẽ là phi thường phi thường kinh khủng

212. Kẻ Truy Tung Huấn Luyện Tinh Anh!

Cuối cùng Bồ Đào có lừa mình hay không?

Đỗ Trần bị cái ý nghĩ hấp dẫn này hành hạ ăn ngủ không yên, qua hai ngày cũng không bình tĩnh trở lại, bất quá tiểu tử Chesini có lẽ là thật sự bị dọa sợ rồi. Hoặc có lẽ là đang giả vờ để lấy lòng Đỗ Trần, dù sao hai ngày này hắn thành thành thật thật theo Đỗ Trần đi làm việc thiện, còn không có làm ra nửa việc ngoài

tiêu chuẩn, mà Đỗ Trần cũng đã vui mừng tinh tâm, mỗi ngày mang theo hắc đạo chơi ở bến tàu, làm chút việc thiện, sau đó trộm chút đồ ăn vặt của nữ nhi lừa phỉnh Chesini.

Sáng nay, là ngày Ziege đi xa, Đỗ Trần mang theo Chesini đi tiễn chân sư phụ, vừa mới tới bến tàu, hắc đạo liền âm thầm kinh ngạc không thôi.

Quá long trọng rồi.

Bến tàu hình trăng khuyết hơi lõm về phía đầu thần đảo, dài chừng mấy dặm, hiện tại trên bến tàu đầu người nhung nhúc, vô cùng náo nhiệt, trong đó ngoại trừ trường bào của thủy thủ ngày thường ở bến tàu, cơ hồ đều là dân cư cùng sư phụ đồ đệ tiễn chân người thân và bằng hữu.

Đỗ Trần hỏi qua một sư phụ quen thân mới biết được, lần đi xa này của Ziege là nhận lời mời của giáo hoàng đệ hạ, phải đi tới ba tháng thậm chí nửa năm, còn có mười mấy cao thủ của đầu thần đảo cùng mấy trăm nhân viên đi theo, chuyến này, có thể nói tinh anh của đầu thần đảo đã đi hơn nửa, mà người thân cùng bằng hữu không phải là ít. Nói về Ziege, nếu hắc đạo đi xa, ít nhất toàn bộ những nhân vật có mặt mũi đều cũng phải tiễn chân điều này cũng đủ biết người đưa chân với thủy thủ trên bến tàu còn nhiều hơn.

Đỗ Trần gian nan lắm mới dẫn được Chesini trong đám người đi lên phía trước, cuối cùng cũng tới trước mặt Ziege:

- Sư phụ, sư phụ đệ tử tới tiễn chân người!

Ziege mặc phục sức quý tộc trịnh trọng, mỉm cười gật đầu:

- Ủm, trong khoảng thời gian ta vắng mặt này con ngàn vạn lần không nên bê trễ việc học hành, bây giờ giáo vụ trưởng Ricardo đang chuẩn bị việc huấn luyện tinh anh, với tư chất của con, nhất định sẽ được chọn vào.

Dặn dò Đỗ Trần vài câu, Ziege lại đảo mắt nhìn về phía Chesini, đột nhiên phát hiện, hắc đạo tiểu tử này mặc dù mặt không oán hận, nhưng cử chỉ lại thành thật hơn rất nhiều, không khỏi cười nói:

- Chesini, khi ta vắng mặt, người hết thấy phải nghe lời sư huynh

Không đợi cho hắc đạo nói xong, hai ngày nay Chesini hai ngày nay vẫn thành thành thật thật, đột nhiên nắm chặt Đỗ Trần, kêu lớn:

- Sư phụ, sư huynh là tên vô cùng hỗn đản, hắc đạo đệ tử lên ta!

Nói xong, hắc đạo nhanh chóng kể lại tào ngộ gặp phải hai ngày nay, bưng bưng oán hận nói:

- Hắc đạo đệ tử dùng thuốc độc bắt ta nghe lời, người không tin có thể lập tức kiểm tra thân thể của ta!

Rồi đột nhiên hắc đạo đổi mặt biến thành khóc lóc:

- Sư phụ người không biết a, Francis dối trá ép ta không nói ra sự thật, nếu không sẽ làm ta không làm được nam nhân. Còn để cho Tuyết Bối nhân tiện đánh ta hôm nay nếu không thừa dịp gặp người ở đây, ta cũng không dám nói ra!

Đỗ Trần thờ dài thật sâu, trên khuôn mặt vốn bình thản trong nháy mắt biến thành xám xanh, bất luận người nào nghe được người khác ở chỗ công cộng đông người hạ thấp chính mình, cảm giác đó cũng sẽ không dễ chịu.

Sắc mặt của Ziege cũng trở nên xám xanh! Hắc đạo thờ dài nặng nhọc, hỏi:

- Chesini, bây giờ tình thế nghiêm trọng, người không nên ngang ngạnh làm loạn nữa, ta hỏi người, lời của người nói, chính mình tin tưởng sao?

Chesini sững sờ, nắm tay Ziege, tức giận giận chân:

- Người kiểm tra đi!

Ziege lắc lắc đầu, yếu ớt nói:

- Francis, khi ta không có mặt, Chesini đã giao cho con rồi, ta trao cho con quyền dạy dỗ nó, nếu nó còn dám làm loạn, con có thể thay ta dùng sự pháp! Cho dù đánh nó tàn phế, cũng có ta gánh vác cho con!

- Sự phụ xin người yên tâm, sự đệ quả thật ngộ ngược nằm ngoài dự đoán của con. Nhưng con vẫn tin có thể dạy tốt sự đệ, làm cho hấn làm người một lần nữa!

Đỗ Trần trịnh trọng hứa.

Chesini ngẩn ra, hấn thế nào cũng không hiểu sự phụ vì sao không chịu tin mình, tính cách trẻ con bộc phát, hấn đột nhiên ngã lăn lộn trên mặt đất, lớn tiếng khóc ầm ĩ:

- Vì cái gì? Các người tại sao không tin ta, sự phụ, người kiểm tra thân thể của ta đi! Xin người

Tất cả mọi người đều đưa ánh mắt hướng về nơi này, Ziege nhú mày, trong lòng tỏ ra không vui! Chesini hồn trưởng này, cũng không xem xem bây giờ là lúc nào, mà lại không biết điều lần quay trên mặt đất, quả thật là

Đỗ Trần vội vàng nói:

- Sự phụ, xin người yên tâm lên đường, con sẽ dạy dỗ sự đệ cẩn thận, con ngay lập tức mang sự đệ đi! Nói rồi, hấn quắp lấy Chesini về mặt xấu hổ tách mọi người rời khỏi bến tàu.

- Tại sao? Tại sao không có ai tin ta?

Chesini trên đường khóc ầm ĩ, đợi tới khi đã đi xa, tiếng khóc của hấn đã ngừng lại. Đỗ Trần thả hấn xuống, mỉm cười nhìn chăm chăm vào hấn - lại là điệu cười đáng sợ kia, Chesini trong lòng gọi nó là "Mặt nạ của ác ma!"

- Tiểu sự đệ! Nghe được sự phụ vừa rồi mới nói gì không?

Tiếng cười của Đỗ Trần rất gian trá.

- Có thể thay lão nhân gia người vận dụng sự pháp (kiểu gia pháp), sau này ta có thể quang minh chính đại, được pháp luật bảo vệ dù ngược đãi người! Thậm chí là trước mặt phụ hoàng người! Dù có chơi người tàn phế, cũng không ai có thể làm gì ta!

Chesini há hốc miệng, môi run rẩy, ngón tay chỉ vào Đỗ Trần nói không nên lời.

- Nhìn cái gì vậy? Đi thôi, theo sự huynh ta đi làm việc thiện nào!

Đỗ Trần hai tay đặt sau lưng, cười ha ha bắt đầu tìm kiếm nguồn việc thiện, chỉ chốc lát sau, hấn đã tìm được mấy nhân công đang vận chuyển hàng hóa nặng nề.

Đang muốn chạy tới hỗ trợ, Đỗ Trần đột nhiên nghe được một tiếng gọi:

- Francis tổ trưởng, chờ một chút, ta tìm người có việc.

Âm thanh rất lạnh lùng, mà lại có vài phần không tình nguyện! Đỗ Trần quay đầu nhìn lại, không ngờ là Francesca của gia tộc St. Darke

Ta còn chưa đi tìm người, người ngược lại tìm ta trước rồi!

Nàng mặc áo đệ tử màu đỏ nhạt, trong tay còn nắm một cái bọc nhỏ, con mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Đỗ Trần, mặc dù mặt không biểu hiện gì, nhưng trong ánh mắt lại xuất ra thái độ phi thường không thân thiện.

Đỗ Trần để Chesini tự mình đi giúp đỡ mấy người nhân công kia, cười nói:

- Francesca, người tìm ta có việc gì?

- Mời người hãy xưng hô với ta là Francesca đồng học!

Francesca thản nhiên đưa bọc nhỏ cầm trong tay cho Đỗ Trần, trầm giọng nói:

- Ta đến thông tri cho người một việc! Trong khi Ziege viện trưởng đi xa, Ricardo giáo vụ trưởng sẽ tiếp nhận chức vụ viện trưởng, hẳn quyết định đưa năm đệ tử tiến bộ nhanh nhất của cấp học tập trung ở một chỗ, tiến hành huấn luyện tinh anh, mà người được chọn vào tổ năm thứ tư!

Không phải chứ! Chẳng lẽ muốn ta rơi vào tay của hắc diện ma quỷ Ricardo? Đỗ Trần với việc cường hóa huấn luyện tân sinh trí nhớ vẫn còn như mới.

- Tính tình của Ricardo giáo vụ trưởng hẳn là người đã hiểu rõ, huấn luyện ngày mai sẽ bắt đầu, người chuẩn bị thật nhanh đi! Buổi sáng ngày mai mười giờ đến quảng trường của đấu thần tìm ta báo cáo Giáo vụ trưởng đã bổ nhiệm ta tổ trưởng tổ thứ tư rồi!

Trong ngữ khí của Francesca không cảm giác được một chút hòa khí giữa đồng học, vô cùng đơn giản là thông báo sự tình rồi xoay người dời đi.

Nha đầu này ăn phải thuốc súng à? Không phải là đã đánh bại người một lần sao? Đến ăn nói như vậy sao! Đỗ Trần thầm nghĩ.

Trước kia nữ nhân đều là chủ động gần gũi. Quán quýt lấy Đỗ Trần không tha, bây giờ gặp được một người đối với hắn lạnh lẽo như băng, Đỗ Trần thật sự có chút không quen.

Bất quá như vậy càng tốt, ít nhất nha đầu kia sẽ không dây dưa với mình, lần đầu có thể gặp một mỹ nữ đối với mình lạnh lẽo như băng Hiếm có a! Đỗ Trần trong lòng cảm thán!

Mới đi được vài bước, Francesca đột nhiên quay lại hỏi:

- Khi giáo hoàng Samar V đăng cơ, tùy tùng đi theo gọi là gì?

Đỗ Trần sững sờ tiềm thức trả lời:

- Reed, Fisichella!

Francesca ừ nhẹ một tiếng, rảo bước rời đi! "Trời ạ! Hắn không ngờ thật sự biết được. Thật đáng chết, đề này, là thiếu sót duy nhất chính mình ở khảo thí nhập học tại đấu thần đảo! Francis này nghe nói đào khóa vô số là đệ tử không có quy củ. Sao có thể nhớ kỹ thứ không thông dụng này?"

Đỗ Trần không biết tại sao Francesca lại hỏi vấn đề kỳ quái như vậy, hắn còn đang lo lắng quan hệ giữa Mayfair và gia tộc St. Darke, suy nghĩ một chút. Hắn tìm Chesini trở về, đau khổ đi về túc xá. Ngày mai sẽ bắt đầu tinh anh huấn luyện, với tính tình của Ricardo, thời gian huấn luyện sẽ không ngắn, nhưng mình còn có rất nhiều chuyện chưa xử lý! Quan trọng nhất là phải nói cho Harry, mấy ngày này, trách nhiệm trông coi Chesini sẽ giao cho hắn. Không nghe lời, phương pháp trừng phạt là đánh mông. Bất quá lần này là cởi quần ra đánh.

Mà Đỗ Trần còn định đưa Arthur dẫn tiến với Brockman, nhưng khi hắn tìm được Arthur mới biết, Arthur chủ động tranh thủ cơ hội huấn luyện tinh anh này. Mà với thực lực chia ra, hắn khéo hợp với Đỗ Trần chia vào một tổ, cho dù hôm nay Đỗ Trần không đi tìm hắn, ngày mai hai người cũng sẽ gặp nhau tại quảng trường đấu thần.

Lấy thực lực làm tiêu chuẩn, đấu thần học viện tổng cộng có lục cấp, từ nhất đến ngũ cấp phân biệt tương ứng với ngũ cấp học, nhưng cấp học thứ sáu không chỉ có lục cấp đấu thần, mà nó còn có cả cao cấp đấu thần - bởi vì rất nhiều học viên chuyên tâm tu luyện thích không khí cầu học của đấu thần đảo, rõ ràng thực lực sớm đã vượt qua tiêu chuẩn tốt nghiệp nhưng lại chủ động yêu cầu lưu lại tiếp tục học tập.

Dần dần, đặc biệt cấp cho đệ tử lục cấp trở lên mở ra "Chúng thần viện" hội tụ đông đảo cao cấp đấu thần. Mà lại bởi vì đệ tử nơi đây đều vì nghiên cứu tấn cấp như thế nào mà lưu lại, cho nên những đệ tử mới gọi đùa "Chúng thần viện" Là "Nghiên cứu sinh viện"! Mà các học viên nơi đây thì bị gọi đùa là "Nghiên cứu sinh", hành vi chủ động lưu cấp bị xưng là "Khảo nghiên" nghĩ đến việc nghiên cứu làm thế nào tấn cấp

Khi trong đầu Đỗ Trần hiện lên lời đồn về học viện, hắn đã ở biển rộng mênh mông, mà đạo sư đứng trước mặt hắn chính là một vị "Nghiên cứu sinh" vị "Nghiên cứu sinh" này không phải là người bên ngoài, không ngờ là quan chỉ huy của Hồng Loan vũ, Lily lão tổ mẫu.

Khi tập hợp tại quảng trường đấu thần, Đỗ Trần vừa nhìn thấy Lily lấy làm kinh hãi, nhưng khi đó Lily cùng giáo vụ trưởng ở cùng một chỗ, hắn không thể làm gì hơn là tìm đồng học khác cùng tổ với hắn hỏi, nhưng không nghĩ đến, năm người trong tổ huấn luyện tinh anh, trong đó toàn bộ là người quen - Francesca, Arthur, Fassino Dwarf, Cem cuối cùng là nhị ca của Francis Charles.

Hỏi qua Sam, Đỗ Trần mới biết được. Khi Lily lão tổ mẫu lấy thân phận giảng sư kiến tập gia nhập giáo vụ rất được giáo vụ trưởng khen ngợi, thậm chí Ricardo còn nhiều lần ở nơi công cộng đề cao Lily lão tổ mẫu "Từ trên người Lily giảng sư, ta thấy được các bóng dáng vị tướng quân của thời đại Văn Thần!!" Bởi vì, "Sư đồ" Của Lily lão tổ mẫu hát to khúc khải hoàn, thẳng đường thẳng tiến, bây giờ đã là xưng là phó giáo thụ, ủy viên huấn đạo rồi!

Thuận tiện liền hỏi, Đỗ Trần lại biết tới một tin tức, Lucy lão tổ mẫu còn lợi hại hơn, nàng được Ziege viện trưởng đặc biệt phê chuẩn kinh phí, lấy thân phận chủ nhiệm kế hoạch ủy viện hội học thuật, thành lập nhóm chuyên nghiên cứu "Văn Thần sử", cũng tự mình đảm nhiệm chức tổ trưởng

- Ài, những lão tổ mẫu coi như là thật sự dung nhập vào thời đại này rồi, nhưng chủ ý mình đưa ra lúc ấy rốt cuộc là tốt hay xấu đây?

Đỗ Trần trong lòng nhớ tới sự tình, lại theo thói quen len lút, nhìn trộm đánh giá một chút những đồng học xung quanh đang chăm chú nghe giảng - Arthur và Cem nhìn chăm chăm vào sư phụ, Charles nhìn trộm Francesca, mà Francesca lại đi nhìn chính mình, nhưng ánh mắt Francesca không phải là cái loại hàm tình miên man như của Anne và Avril, mà là lạnh lùng nhạt nhẽo, tựa hồ đang suy tính sao đánh bại chình mình! Bĩu môi, quay đầu nhìn ra hải cảng!

- Francis đồng học, xin hãy chú ý nghe giảng!

Lily lão tổ mẫu chợt lớn tiếng quát lên, hay cho một câu "Tổ mẫu sư hồng", dọa Đỗ Trần liền nhanh nhẹn, vội vàng ngồi ngay ngắn mắt không nhìn xiên "Ừm, thế này mới có bộ dạng đệ tử, nhớ kỹ, chúng ta lần này tiến hành huấn luyện tác chiến trong hải dương, mà dựa theo thực lực bây giờ của các người, khu vực huấn luyện bị chia đến bãi sa thạch tiền Parr Gold"

Lily cứng cổ mà nói, cực kỳ có khí độ của người làm thầy, mà chúng đồng học cũng không dám nhìn nghiêng, ba chiếc cột của chiếc thuyền này treo cờ đấu thần viện trong biển rộng mênh mông hướng mục tiêu của nó - sa thạch tiền.

Giữa ban ngày, gió biển ẩm áp, ba cột gỗ đen, sừng rồng ở đầu thuyền lớn mượn gió rẽ sóng, nhưng phía dưới tuyến ngập nước, trong biển rộng mênh mông lại có mấy thân ảnh đi theo thuyền lớn di chuyển nhanh chóng.

- Kha kha, Francis đã rời đấu thần đảo rồi, nhìn hướng thuyền đi, mục đích của bọn chúng hẳn là sa thạch tiền.

- Hắc, vậy chính là chỗ động thủ tốt, bắt quá, vừa rồi ta nhìn xa xa, trên người Francis có thể có không ít đồ vật tốt có giá trị, có lẽ chúng ta hẳn là thương lượng một chút, khi giết chết hắn, đồ vật này nên chia chác như thế nào!

- Chia chác? Cút con mẹ ngươi đi! Chúng ta chỉ là lính trinh sát, có thể rơi vào tay mấy kim tệ đã là được rồi, ánh vàng lấp lánh của tiền a, ta đợi không nổi rồi

Trên thuyền, mạnh nhất là Dịch Cốt đang nghỉ ngơi trong Liên Hoa, Lily không vượt quá thất cấp đỉnh phong, lại không chuyên về thủy hệ, cả thuyền cũng không có ai phát hiện, trong nước biển dưới đáy thuyền có hai ngư nhân lặng lẽ đi theo - không hề có khí tức, ngoài cao cấp thủy hệ đấu thần không thể phát hiện ra ngư nhân!

Thực tế, chúng là binh chủng điều tra đặc biệt của đại quân hải tộc - Ngư nhân tiềm phục.

213. Người Của Gia Tộc St. Barton Đã Tới!

Trải qua một ngày đi biển, Lily lão tổ mẫu mang theo năm đệ tử của tổ thứ tư đi tới mục tiêu của họ, nằm ở phía đông nam biển Parr Gold - sa thạch tiền!

Mặc dù tên là "Tiêu" (Đá ngầm), nhưng nơi này kỳ thật tương đối giống với một hòn đảo nhỏ, hơn nữa là một hòn đảo nhỏ hình thành do sự phun trào của núi lửa dưới đáy biển, mặc dù nó chỉ có diện tích vài kilomet vuông, nhưng là nơi hai đại lượng thủy hệ và hỏa hệ nguyên tố giao hội, nhất là nồng độ của thủy hệ nguyên tố và hỏa hệ nguyên tố cao hơn ở những nơi bình thường, nhưng đối với đấu sĩ phổ thông sẽ không có gánh nặng gì quá lớn, phi thường thích hợp với đặc điểm đấu khí và thực lực của đệ tử tổ bốn, cho nên giáo vụ quyết định chọn nơi này để an bài toàn bộ đệ tử tổ bốn tiến hành huấn luyện đặc biệt.

Sau vùng đất, thuyền lớn do đấu thần đảo đặc phái chậm chậm quay đầu rời khỏi sa thạch tiêu, một tuần sau, nó mới quay lại nơi này đón các đệ tử trở về.

Lily dẫn năm đệ tử bước lên vùng hòn đảo màu đen trơ trụi, chỉ có tro tàn màu đen của núi lửa yên lặng hình thành, vừa đi vừa quát:

- Cho các người mười phút dừng trại, sau mười phút, huấn luyện lập tức bắt đầu.

Mấy đệ tử lập tức hành động, chỉ có Đỗ Trần không có làm gì, mà cười hì hì tới gần bên người Lily, thấp giọng nói: - Lily tiểu thư, người

Lily nghiêm mặt, nghiêm nghị nói:

- Xin hãy gọi ta là Lily giáo quan, Francis, ta bây giờ là sư phụ của người, sẽ phụ trách người! Ta biết trong Liên Hoa của người cất giấu rất nhiều thứ cổ quái, nhưng trong huấn luyện ta không hi vọng thấy người sử dụng nó để gian dối! Mặc dù với nhân cách của người hẳn là sẽ không sử dụng đến nếu rõ rồi, mau đi dựng trại!

Đỗ Trần rụt cổ lại, cười nói:

- Ta bình thường đều có Brook huấn luyện, người xem

Lily hai mắt tròn trừng:

- Người muốn ta thiên vị? Không thể được!

Nàng tức giận nhìn Đỗ Trần.

- Brook đúng là cao thủ có hạng đương thời, nhưng hẳn bản thân dù sao cũng là loại đấu thần sát thủ, phương pháp huấn luyện của hắn đích xác có thể nhanh chóng đề cao sức mạnh của người, nhưng so ra tuyệt đối kém hơn một ngàn năm vất vả tích lũy kinh nghiệm của đấu thần học viện! Còn ngăn người ra làm gì! Đi mau!

Đỗ Trần cười khan hai tiếng, không cam lòng nói:

- Cái này, thực lực chân chính của ta người còn không biết sao? Ta đã có thể đánh bại lực cấp đấu thần, còn làm cái huấn luyện đấu sĩ này có nên hay không

- Người lại muốn trốn học?

Đôi mắt đẹp của Lily thành một đường kẻ ngang, giọng nói trở nên lạnh lùng.

- Người đích xác có rất nhiều việc, nhưng bây giờ, là ta đang đưa người đi học! Tuyệt không cho phép người trốn học! Nếu như người xác định muốn như vậy, cũng có thể. Bất quá điều kiện tiên quyết là đánh bại ta!

Đỗ Trần gục đầu chán nản, thất vọng rời đi. Tính tình của Lily lão tổ mẫu hẳn phi thường rõ ràng, nếu nói thêm gì nữa, không chừng thực sự muốn "Biểu diễn toàn vũ hành" mất, hơn nữa lần này bị tai vạ khẳng định là mình! Bất quá phải nói, Lily lão tổ mẫu thật sự là một giáo sư vĩ đại hết lòng hết sức vì công việc

Rất nhanh, năm người rất nhanh dựng xong trại sau đó tập trung ở bờ biển trước mặt Lily.

- Mục tiêu lần này của các người là thích ứng dưới hoàn cảnh hải dương. Hoặc nói là tồn tại trong nguy cơ chiến đấu ở khu vực đại lượng thủy nguyên tố! Mà duy nhất có thể giúp được các người, chính là đại lượng hỏa nguyên tố trên sa thạch tiêu!

Lily giơ tay lên, quát:

- Học viện đã cùng hải tặc thương nghị qua, lấy sa thạch tiêu làm trung tâm, trong vùng biển phương viên mười kilomet là khu vực huấn luyện của các người

Khi ta hạ lệnh bắt đầu, các người có ba phút ẩn nấp, đồng thời ta cũng sẽ ẩn nấp trong quá trình này, các người có thể lựa chọn tấn công ta, ngược lại ta cũng có thể tấn công thậm chí đánh lên các người. Đương nhiên, các người có thể liên thủ, cũng có thể giết lẫn nhau, dù sao cuối cùng giữa chúng ta cũng chỉ có một người có thể có được thức ăn vào buổi tối. Phần thức ăn duy nhất!

- Trời ạ, thế này quá không công bằng, sự phụ ngài là lực cấp đỉnh phong đấu thần, cho dù năm chúng ta liên thủ, cũng không thể đánh bại ngài a!

Cem lớn tiếng oán giận.

- Người sai rồi, nếu các người có thể kết hợp hoàn mỹ lại cùng một chỗ, nhất định có thể đánh bại ta! Quyết định của ta sẽ không thay đổi!

Lily quả quyết nói.

- Cái này.. sao có thể?

Cem nghi hoặc nói

So sánh với nghi hoặc của Sam, bốn vị đồng học khác của hắn lại đứng ngang nhiên, giọng Charles lạnh lùng:

- Sam đồng học, oán giận không giải quyết được vấn đề gì!

Nói xong, hắn chuyển mắt sang Francesca.

Francesca quay lại trừng mắt nhìn Charles:

- Charles đồng học, xin người tự trọng một chút!

Khuôn mặt tuần tú của Charles đỏ lên, bất quá cường biện nói:

- Francesca đồng học, nếu chúng ta chỉ có một người có được thức ăn, hôm nay chúng chỉ có một người chiến thắng! Vậy, ta hi vọng trước khi Lily giáo quan tìm được chúng ta, bởi ta, trước tiên sẽ đánh bại nàng!

- Ngu ngốc không biết tự lượng sức.

Francesca bĩu môi, ánh mắt chuyển hướng sang Đỗ Trần, thầm nghĩ, hắn hẳn là hiểu rõ được ý tứ thật sự của Lily giáo quan chứ?

Đỗ Trần và Arthur cười với nhau, hai cặp mắt màu xanh da trời đang hướng về phía nơi cao nhất của sa thạch tiêu, nhưng lại cùng nhau cười rộ lên. Thấy đối phương và mình phản ứng không khác chút nào, hai người liền cười đồng cảm.

Bọn họ nghĩ giống nhau, khảo nghiệm chân chính là này chính là nhấn mạnh sự đoàn kết hợp tác của các đệ tử! Năm người tứ cấp đấu sĩ liên thủ, căn bản không thể trong giao đấu chính diện đánh bại Lily lực cấp đỉnh phong. Thực tế thực lực của Lily đã là thất cấp đỉnh phong rồi. Sau khi tiến vào học viện nàng ẩn giấu thức lực chân chính, nhưng nơi này là núi lửa, trong năm người có ba người là hỏa hệ, chỉ cần chân thành hợp tác, dẫn động lực lượng to lớn của tự nhiên từ núi lửa tới, không cần đánh bại, chỉ cần vây khốn Lily giáo quan cũng không phải là chuyện không có khả năng!

Sau đó, Lily đã bị vây hãm rồi, năm người tự nhiên có thể tùy ý lấy thức ăn trong lều của nàng, sẽ không có một người nào bị đói. Đây là cái khảo nghiệm thứ hai, dưới nguy cơ, phải biết thực dụng, không thể tuân theo quy tắc cổ lỗ.

Đáng tiếc. Suy nghĩ của Cem không thể hợp tác với Charles, Francesca ghét hợp tác với Charles, Đỗ Trần căm ghét hợp tác với Charles, Arthur không muốn hợp tác với Charles.

Arthur cười:

- Tựa hồ rất thất bại a!

Đỗ Trần cũng cười nói:

- Đó không phải là thất bại bình thường!

Thất bại này, chỉ trách phương diện làm người của Charles

- Đói?

- Vậy thì đói thôi!

Hai người lại vừa trao đổi ý kiến, đầu cùng cười lên sang sảng!

Lúc này, tay Lily mạnh mẽ hạ xuống:

- Bắt đầu!

Thân ảnh của nàng lập tức biến mất.

Còn lại năm người nhìn nhau một cái, Charles ra tay trước rút trường kiếm thánh khí. Quát:

- Francesca đồng học, xin chỉ giáo!

Nói xong, hấn đẩy kiếm khí ra, trường kiếm sắc bén hướng tới đầu vai Francesca.

Ngu xuẩn! Khảo nghiệm lần này chính là đoàn kết hợp tác a! Francesca rất tức giận, cũng định chủ ý, không phải là đói một ngày sao? Đấu sĩ còn sợ đói sao? Cũng tốt, vậy thừa cơ hội này khảo nghiệm một chút tiến bộ của mình sau lần bị Francis đánh bại trước kia! Trong lòng nghĩ vậy, Francesca uốn người tránh khỏi Charles, lấy ra thánh khí kiếm quát:

- Francis, xin người chỉ giáo!

Đỗ Trần sững sốt. Lách người tránh ra! Mà Charles lại thẹn quá hóa giận. Francesca! Người rõ ràng không để ta vào trong mặt sao!? Hấn gầm lên một tiếng:

- Francesca, người dám kinh thị thánh viêm kiếm bí truyền của Shigeru sao?

- Charles, người căn bản không phải là đối thủ của ta, ta không muốn giao thủ với người! Người rút đi!

Francesca cả giận nói.

- Ta nhất định có thể đánh bại người! Xem kiếm!

Chiêu thức của Charles phát ra càng thêm mãnh liệt. Hai người đồng thời lao vào đánh nhau.

Ở nơi khác, Cem cũng không có suy nghĩ nhiều lắm, hấn vừa thấy Francesca và Charles đánh nhau, hứng phấn vỗ bộ ngực nhỏ kêu lên:

- Ta cũng tới!! Ha ha. Francis, ta đánh không lại người! Vậy nên là Arthur rồi!

Hấn gạt mũ trên đầu ra, chột, một đoàn mây lửa trào ra phóng tới.

Arthur nhúu mày, ngược lại cười nói:

- Cũng tốt! Ta còn chưa có đánh với tứ cấp đấu sĩ!

Hấn từ bên hông rút ra trường kiếm sắc sỡ, quát lên một tiếng mạnh mẽ. Trường kiếm múa một vòng trước ngực, sau đó ra sức chém xuống, mây lửa đánh tới mặt bị kiếm phong hùng hậu tách ra, Arthur đưa chân vọt tới trước, trong nháy mắt đã tới trước mặt Sam.

- Mụ mụ ơi, giáo quan nói người không có đấu khi lại có thể đạt đến tứ cấp lực lượng, thật sự là không có nói sai! Hà, ta không dám cận chiến với người!

Hai chân ngắn ngủi của Cem liên tục lụi lại, trong khoảnh khắc liền rời ra một khoảng!

Arthur vốn đối với cử động éo lả của Cem rất bất mãn, bất quá vừa nghe hấn hét không có tâm cơ, nói đơn thuần chất phác, liền ít nhiều rõ ràng con người của Sam. Hơn nữa thấy mình bức lui được tứ cấp đấu sĩ, trong lòng thoái mái, huyết dài một tiếng liền đuổi theo:

- Tốc độ của ta, cũng đạt tới tứ cấp rồi, người cẩn thận nhé!

Bốn người đánh thành hai cặp, Đỗ Trần cười cười, lắc mình hướng chiếc gò đất nhỏ, cảnh sắc trước mặt biến đổi, vừa tới gò đất, Lily lão tổ mẫu đang đứng ở nơi này.

- Francis, người vừa rồi khi truy tung ta vẫn còn lưu lại sơ hở!

Lily xác thực là đang đợi Đỗ Trần, nàng cười nói:

Nhưng bằng thực lực của người bây giờ có thể truy tung tới khí tức của ta, đã phi thường hiếm có rồi! Ta rất khó tưởng tượng, chờ người trở thành phong hào đấu thần sẽ có thực lực thế nào, có thể, khi đó người có thể khiêu chiến với thần rồi!

Đỗ Trần vừa được Lily tán thưởng đã dương dương đắc ý, không nghĩ tới ngữ khí của Lily biến đổi, lại nói:

- Nhưng người vui vẻ quá sớm rồi, đừng nên coi thường giai đoạn đấu sĩ cơ sở, người căn bản không có cách nào trở thành phong hào đấu thần!

Đỗ Trần không phục tức giận nói:

- Bất quá chỉ là mấy đấu sĩ mà

- Chớ nên coi thường đấu sĩ, người luôn tiến bộ dưới sự dạy dỗ của Dịch Cốt cùng tỷ muội chúng ta, cái nhìn tự nhiên là cao rồi. Nhưng trong mắt người thường, đấu sĩ cũng không tầm thường a!

Lily giáo huấn nói:

- Trên chiến trường, nhất cấp đấu sĩ có thể đánh bại tiểu đội tinh nhệ mười người, ngũ cấp đấu thần có thể chiến đấu với hai trăm người! Người suy nghĩ một chút, bên trong lãnh địa của người có bao nhiêu quân đội?

- Chỉ có tám trăm quân lẫn lộn bảo vệ trị an

- Vậy, nếu trong quân đội của người không có đấu sĩ, người và Brook không có mặt! Bằng vào năm người tứ cấp đấu sĩ của đội bốn các người, là có đánh bại quân đội của người trên chiến trường, công hãm lãnh địa của người.

Đỗ Trần bị Lily nói trong lòng cả kinh, vội vàng nói:

- Đích xác là ta xem thường đấu sĩ rồi, không được, ta phải tăng cường lực lượng quân sự!

Lily cười phát phát tay:

- Không cần phải thế, tỷ tỷ ta đã nghiên cứu qua thể cục của Lanning rồi, lãnh địa của người trong tương lai sẽ không gặp phải chiến tranh quy mô lớn trời ơi, đây là

Hai người một mặt nói chuyện với nhau, một mặt thầm đánh giá trận đánh bên bờ biển, Lily đột nhiên chỉ vào Francesca cả kinh nói:

- Francis, bí pháp của cô gái này là thái dương chi nộ của Nguyên soái Michael, chẳng lẽ nàng là .

Đỗ Trần gật đầu nói:

- Không sai, gia tộc của Francesca chính là hậu duệ của thái dương thần! Ta cũng mới điều ra được gần đây! Đúng rồi, nàng chính là hậu nhân của gia tộc St. Darke mà mẫu thân để ta tìm kiếm!

- Không nghĩ tới, không nghĩ tới ta lại gặp được hậu duệ của Nguyên soái Micheal.

Lily cảm khái thở dài, lại kinh ngạc nói:

- Gia tộc St. Darke? Không đúng, họ của Micheal Nguyên soái không phải là St. Darke a, bất quá khẳng định thái dương thất thức kia không sai rồi!

- Thái Dương thất thức? Khi ta cùng nàng giao thủ, thấy nàng dùng qua một chiêu thái dương chi nộ, còn tạm được.

Đỗ Trần cười kể lại chuyện hân cùng với Francesca quyết đấu.

Lily liên tục lắc đầu:

- Cái gì mà tạm được? Thái dương chi nộ bất quá là chiêu thức nhập môn của Nguyên soái Michael! Người nha, nếu Francesca có thể sử dụng chiêu thức cao cấp thứ tư "Thái Dương vũ" Tính mạng của người có thể nguy hiểm

Đỗ Trần lè lưỡi, nhưng thật ra không nghĩ thế, đợi đến lúc Francesca có thể dùng thức thứ tư, mình phòng chừng có thể dùng "Thệ tuyết" phát ra không biết bao nhiêu chiêu.

Lúc này, giữa hải dương xa xăm.

Một con hổ sa dẫn hai Ngư nhân, nói với một tráng hán đứng ngạo nghễ trong nước:

- Francis ở ngay trên đảo, đồng thời bên trên chỉ có giáo quan của đấu thần học viện, cùng tứ cấp đấu sĩ, các người có thể tùy thời mà ra tay!

- Đa tạ hải tộc trượng nghĩa tương trợ, phần nhân tình này, chúng ta sẽ ghi nhớ!

Hổ sa đắc ý cười cười:

- Hải tộc Parr Gold chúng ta cùng các người là bạn cũ nhiều năm, giúp một chút việc tự nhiên là nên rồi. Ha ha, không phải ta khoe khoang, ở trong hải dương, không một người nào có thể tránh được nhãn tuyến của ta!

Khóe miệng tráng hán quét qua một tia cười nhạt, hải tộc? Hừ, hải tộc chỉ có hải vương Sainz mới có thể xưng là bằng hữu của chúng ta! Người, một tướng quân nho nhỏ của Parr Gold là cái gì!?

Chúng ta là ai? Tử thần bất diệt -hậu duệ của Lynch Barton, thú nhân đệ nhất gia tộc, St. Barton.

214. Bất Kể Người Nói Gì? Ta Sẽ Thâu Thú Hoàng Tỷ!

Bên người tráng hán còn có một người trẻ tuổi đang đứng, cười lạnh nói:

- Tướng quân, nhiệm vụ của các người đã hoàn thành.

Hổ sa cười một tiếng:

- Tốt lắm, chúng ta cáo lui, mặt khác phụng mệnh lệnh vương của ta, tại phụ cận Parr Gold hải tộc có tám ngàn dũng sĩ đang huấn luyện, nếu các người cần gì, có thể tùy thời kêu gọi.

- Đa tạ.

Tráng hán rất lãnh đạm nói lời cảm tạ.

Chờ khi hổ sa dẫn Ngư nhân rời đi, người trẻ tuổi phẫn nộ nói:

- Hắn bất quá là sơ nhập lục cấp đấu thần, đương nhiên cũng tưởng thành bằng hữu của ta? Hừ, thứ gì vậy!

Tráng hán khoát tay:

- Quên đi, mục tiêu lần này ở trên biển, cần có hải tộc tại địa phương hỗ trợ, bỏ qua đi.

Người trẻ tuổi gật gật đầu, hai tay đập đập vào nhau:

- Thúc thúc, ngài giao cho ta, trên đảo chỉ có một giáo quan miễn cưỡng xem là đối thủ của ta, mình ta có thể giải quyết bọn họ.

Tráng hán trừng mắt liếc người trẻ tuổi, giáo huấn:

- Ta đối với người đã nói nhiều lần? Chúng ta thú nhân mặc dù dũng mãnh, nhưng không phải là bọn Ngư nhân không có não, người biết tại sao không động thủ trên đấu thần đảo không? Hừ?

Hắn lạnh lùng giáo huấn:

- Thứ nhất, đấu thần đảo là tinh thần tín ngưỡng của nhân loại, nghe nói bên người Francis có cử cấp cao thủ, một khi khai chiến, khó bảo toàn sẽ không kinh động người của đấu thần học viện, đến lúc đó Ziege lão già cổ hủ đó tất có phản ứng.

- Thứ hai, người không thấy sao? Ma nữ Betty của gia tộc lôi kích Tucker ở cách vách với Francis, đại địa chiến tướng Keane cũng ở đó, dựa vào công ước Văn Thần ngũ gia tộc của chúng ta, thật không nên chính diện gặp mặt bọn họ.

Người trẻ tuổi cúi đầu, rất không tình nguyện nhận sai.

Tráng hán lại nói:

- Giết lung tung giáo quan của đấu thần học viện, không phù hợp với lợi ích của gia tộc St. Barton chúng ta! Nhưng người cũng không cần nản chí, thúc thúc cho người một cơ hội, đơn độc giết Francis, đoạt lại Thú Hoàng Tỷ.

Người trẻ tuổi gật đầu ghi nhớ, trong lòng cũng nghĩ thâm, ta đã là thất cấp, nhưng lại đi đối phó với một đấu sĩ chỉ có tứ cấp, thật sự là dọa người a.

Trên đảo đá nhỏ, Lily chỉ đạo Đỗ Trần vài câu, đột nhiên chỉ xa xa:

- Charles đã thất bại, Francesca hẳn là chuẩn bị tìm người cực mạnh giao thủ!

Nàng lấy ra hoài biểu liếc mắt:

- Không bao lâu đã đánh bại Charles, Francesca rất khá. Hẳn đã là tứ cấp đỉnh phong rồi.

- Francesca kia không biết có phải bị bệnh, lại cứ tìm ta khiêu chiến. Nàng căn bản là không phải đối thủ của ta.

Đỗ Trần có chút không biết nên nói gì cho tốt.

- Chỉ có kẻ ngốc mới cho rằng đối thủ khiêu chiến mới không bằng mình! Ta không nhận thấy Francesca có bệnh.

Lily nói.

- Người lợi hại hơn, nàng tại sao lại không tìm người?

Đỗ Trần nhỏ giọng nói thầm.

- Ta nghĩ nếu nàng chiến thắng người, mục tiêu khiêu chiến kế tiếp nhất định là ta.

Lily trả lời chắc chắn.

- Tại sao?

Lúc này đến phiên Đỗ Trần lại cảm thấy khó hiểu.

- Năm đó, ta cũng như thế này, bất quá cuối cùng dừng lại ở tỷ tỷ, ta thủy chung không cách nào chiến thắng được Lucy tỷ tỷ! Đương nhiên, Francesca bây giờ tuyệt đối không thể chiến thắng người! Francis, người chuẩn bị đi. Người chỉ có hai phần mười thời gian chiến đấu! Bởi vì còn có hai phần mười thời gian ta sẽ ra tay - tuyệt sẽ không hạ thủ lưu tình! Được rồi, ta không hi vọng thấy người dụng Liên Hoa thánh khí làm xấu! Mặc dù đó quả thật là thánh khí của người, nhưng công năng của nó thật sự quá cường đại. Thường xuyên sử dụng đối với việc tăng thực lực của người không có chỗ tốt.

Đỗ Trần thấp giọng cười, chân đạp vào núi đá lao ra:

- Cũng tốt, ta xin đợi Lily tiểu thư.

Đột nhiên, hẳn trong lòng đau xót, hình như mất đi một cái gì trọng yếu, mất mát vô cùng, chân hạ xuống đất đảo đảo, suýt nữa không có đứng vững... loại cảm giác này là, thánh khí của chính mình bị người khác mạnh mẽ bức nhận chủ - ha ha, Brockman đã trộm đi và bức hợp thánh khí của lão tử nhận chủ, nói cách khác, hẳn đã cầm đi Thú Hoàng Tỷ. Ha ha!

Đỗ Trần mừng rỡ, bất quá còn ần ần một chút lo lắng, hộp thánh khí nọ là tứ cấp, trên lý luận, chỉ có phong hào đầu thần mới có thể bức nó nhận chủ, Brockman sau khi mình rời đi thì trộm lấy, còn có thể bức bách nhận chủ, hẳn bên người có cao thủ cấp bậc phong hào đầu thần sao?

Kỳ thật Đỗ Trần đoán sai một chút, hẳn không biết Brockman trên người mang Phá Khí huyền, cho nên nghĩ rằng có cao thủ toạ trấn, bất quá, điểm này không ảnh hưởng tới kế hoạch là được, bởi vì, bên trong hộp thánh khí nọ còn một cơ quan nhỏ...

Hắn bước nhanh lên vài bước, gặp ngay phải Francesca đang tìm tới.

- Francis đồng học, ta còn tưởng rằng người đã chạy rồi.

Nàng mũi kiếm chỉ xuống, cười nói:

- Lần trước thua trong tay người, ta thua tâm phục khẩu phục, bất quá ta đã cải biến bí pháp, hy vọng Francis đồng học không từ chối chỉ giáo.

Nha đầu chết tiệt, nếu người muốn bị lão tử cho ăn đau khổ, ta đây cũng không ngại.

Đỗ Trần từ bên hông lấy ra thánh khí cầu, huyền hóa thành thệ tuyệt trường kiếm cười nói:

- Francesca đồng học, không nên nói chỉ giáo, chúng ta chỉ là đồng học luận bàn mà thôi! Mặt khác, nhị ca của ta...

Đỗ Trần nhìn lại, Charles xa xa đang nằm trên mặt hải đảo, vẫn không nhúc nhích, ra vẻ giống như một con chó nhỏ bị dần nhừ...

- Hẳn chỉ ngắt đi thôi! Không đáng ngại! Ta ra tay rất có phân tặc.

Francesca dứt lời, trường kiếm ở tay đã chia làm hai, trước người kiếm quang xoay tròn, tựa như mặt trời quang mang chói mắt:

- Thử chiêu thức này xem, là ta cải biến từ thái dương thần nộ.

- Cũng tốt, mau phân thắng bại a, thời gian lần này rất ngắn, có lẽ chỉ có một chung thôi.

Đỗ Trần bất đắc dĩ nói.

- Người quá xem nhẹ ta, người nhất định sẽ hối hận.

Rõ ràng là Francesca đã hiểu lầm mà phẫn nộ.

Tình hình hai người giao thủ lần trước lại hiện ra, băng tuyết tung bay trên sa thạch, mặt trời rực lửa, Francesca song kiếm đan vào nhau bay lên trời, đảo mắt đã như một hỏa cầu thật lớn từ trên lao xuống, thật như là mặt trời rơi xuống.

Đỗ Trần nhìn chăm chăm vào nhất cử nhất động, Francesca trong lòng nghĩ thầm, Francis một chiêu "Thệ tuyệt" uy lực có ba bước, một là đầu khí tạo thành băng tuyết làm chậm lại tốc độ của đối thủ, dùng huyền tượng mê hoặc đối thủ, cuối cùng khi đối thủ trúng kế thì bằng bí pháp thủy hệ của ma đầu sĩ, tự nhiên sẽ xuất hiện sau lưng đối thủ nhất kích tất sát... đích xác lợi hại, nhưng Thệ tuyệt có một điểm mấu chốt là băng điều huyền tượng! Chỉ cần nhìn xuyên thấu huyền tượng của hắn, tìm đúng chân thân của hắn, bằng vào bí pháp của gia tộc mình trong khoảnh khắc sẽ đánh bại Francis.

Trong lòng ngẫm nghĩ, Francesca không bỏ qua bất kỳ một động tác nhỏ nào của Đỗ Trần, đề phòng Đỗ Trần một lần nữa sử dụng huyền tượng.

Đỗ Trần xung quanh đã bị băng tuyết bao trùm, Francesca khu động hỏa cầu tiến vào khu vực băng tuyết bao phủ, lập tức rất nhanh xoay tròn. Lửa cháy hừng hực trong nháy mắt cắn nuốt phong đao, tiếp đó, Francesca thấy Đỗ Trần cũng giống như lần trước, huy kiếm gọi về băng tuyết, trong chớp mắt biến mình thành một băng điều cao lớn.

Huyền tượng! Francesca trong lòng nhận định, nhưng nàng không tin Đỗ Trần ngu ngốc đến mức trong hai lần chiến đấu đều sử dụng cùng một loại huyền tượng, bởi vậy, nàng nhìn thẳng vào băng điều, đầu khí bính

phát, cảm giác ba động của tất cả hóa nguyên tố ở chung quanh, để giữa Đỗ Trần phóng ra huyền tượng - nhưng cứ như vậy, đầu khí của nàng phân tán rất nhiều...

Nhưng liền đó, hành động của Đỗ Trần vẫn ra dự đoán của Francesca. Hắn chẳng những không có sử dụng huyền tượng mê hoặc đối thủ, ngược lại rống to một tiếng, hai tay hợp lại giơ lên bằng điều vừa mới ngưng tụ thành, bằng điều đó chuyển thành hình một thanh trường kiếm.

Huyền tượng? Thứ Dịch Cốt nói làm đẹp mà không có tác dụng thật sự, Đỗ Trần đã sớm cải tạo.

- Francesca đồng học, động tác của người sao có chút do dự? Tiếc nuôi a.

Đỗ Trần cười, cao cao giơ lên bằng kiếm từ trên đầu chém xuống, không hề hoa mỹ, chân thật như chưa từng có từ trước tới nay. Dùng lực lượng của ngàn quân cùng tốc độ.

"Oanh" một tiếng, hỏa cầu lửa cùng băng tuyết cự kiếm va chạm. Đỗ Trần lùi về sau từng bước, mà Francesca bị đánh bay ra sau.

Đỗ Trần sờ sờ mũi:

- Dịch Cốt nói không sai. một chiêu này dùng rất tốt! Đường như còn chưa cần tới một chung thời gian.

Tất cả mọi người đều tiến bộ, chỉ bất quá tiến bộ của Đỗ Trần, tựa hồ so với Francesca nhanh hơn một chút.

Trường kiếm trong tay rung lên "oanh, oanh", thanh âm không ngừng vang lên bên tai, bằng kiếm vỡ thành từng mảnh vụn, lộ ra chân thân Thệ Tuyết kiếm.

Oanh long, oanh long, thanh âm điệp tai càng lúc càng lớn, Đỗ Trần không khỏi sửng sốt, hắn nói khách khí với Francesca vài câu, như là một người tốt bụng, trong lòng nghĩ thầm, thanh âm từ đâu vang ra vậy? Là tiếng ta làm vỡ bằng kiếm sao?

Quay đầu nhìn lại, Đỗ Trần cả kinh, nguyên lai ngoài khơi mới rồi an tĩnh đột nhiên nổi lên gợn sóng, nước biển càng ngày càng cuồng bạo, trong phút chốc, biển gầm bài sơn đảo hải mà tới, phong hào lăng vũ, kinh thiên động địa. Đó là ở trên đảo từ xa nhìn lại, Đỗ Trần cũng bị lực lượng của đại tự nhiên chấn động sắc mặt tái nhợt.

- Huấn luyện tạm thời hủy bỏ, mọi người bay lên không.

Thanh âm Lily truyền đến, nàng bay lên bầu trời, nhìn toàn bộ đảo, sau đó nhanh chóng bay về phía Charles đang hôn mê - tốc độ của những người khác đều không chậm, Francis có Liên Hoa thánh khí hộ thân, nên trước tiên cứu Charles.

"Hoa.... oanh!" một loạt sóng biển đánh vào đảo, tựa hồ mặt đất đều rung lên, tiếp đó, con sóng thứ hai đánh vào, con sóng thứ ba, thứ tư...

Uy lực của đại tự nhiên là không thể địch nổi, Đỗ Trần tự nhiên sẽ không ngạnh chống sóng biển, hắn xoay người bay lên, nhanh chóng hướng nơi cao nhất trên tiểu đảo bay tới, lúc này, sóng biển đã bao phủ nơi hắn vừa đứng.

Đỗ Trần vừa mới bay lên, đột nhiên, sóng biển đang phủ xuống như có linh tính bắn lên, như một bàn tay to, nắm lấy Đỗ Trần.

Đáng chết, sóng biển này không phải tự nhiên hình thành, mà là cao cấp đầu thần gây nên?

Cảnh sắc trước mặt đột biến, Đỗ Trần nháy mắt bị kéo ra giữa biển, hắn hai tay thả ra hai đóa Liên Hoa, muốn thả ra Dịch Cốt, nhưng lúc này, hắn nghe được một tiếng quát:

- Francis.

Theo tiếng nhìn lại, Đỗ Trần phát hiện hoàn cảnh của mình đã thay đổi, vừa rồi hắn còn ở trên đảo, chớp mắt, hắn đã ở trong một không gian quỷ dị, trên đầu, dưới chân, bốn phía, toàn bộ đều là nước, không phân biệt được đâu là trời, đâu là đất.

Mà trước mặt hắn đang đứng một thú nhân sư tộc trẻ tuổi, thân hình cao lớn hùng tráng, so với Đỗ Trần cao hơn hai cái đầu, khuôn mặt hắn có trình độ nhân loại hóa đã phi thường cao, ngoại trừ bờm cùng cái

mũi sư tử, hần cơ hồ giống nhân loại, hần mặc một kiện chiến giáp màu vàng, trong tay cầm thánh khí cổ quái, một đầu là lang nha chùy thật lớn, mà một đầu là đại phủ.

Liên Hoa nội kinh quán chú vào Liên Hoa, Đỗ Trần chỉ cần nháy mắt có thể thả ra Dịch Cốt giết chết sư nhân trẻ tuổi trước mặt, nhưng hần còn không có nóng lòng động thủ, ngược lại nghĩ thầm, thú nhân, hơn nữa là sư tộc của thú nhân hoàng tộc! Chẳng lẽ hần đèn từ....

Nghĩ vậy, Đỗ Trần nở nụ cười:

- Đây là mê huyền pháp trận của cao cấp đầu thần sao? Vậy các hạ hần là người duy nhất tồn tại chân thật trong không gian này?

Người trẻ tuổi cũng không có trả lời, ngược lại chậm rãi giơ lên chùy phủ thánh khí, xa xa tập trung vào Đỗ Trần! Tứ cấp đầu sĩ, cũng dám đưa ra vấn đề với trực hệ tử tôn gia tộc St. Barton sao?

Hình dáng đằng đằng sát khí nhưng Đỗ Trần vẫn hồ hững:

- Các hạ đến từ gia tộc St. Barton sao?

Nói xong, hần chỉ chỉ dấu hiệu trước ngực người trẻ tuổi - huyết tinh chiến phủ - đại biểu cho diệt thế chiến phủ của bất diệt tử thần Li Qin Ba.

Người trẻ tuổi cao ngạo nở nụ cười:

- Không ngờ người biết gia tộc chúng ta.

Hần chậm rãi hướng Đỗ Trần đi tới:

- Nếu người biết tên St. Barton, còn dám trộm Thú Hoàng Tỷ! Lá gan của người không nhỏ!

- Người nói cái gì? Ta sao lại trộm Thú Hoàng Tỷ?

Đỗ Trần vô cùng oan uổng kêu to lên:

- Người đang vũ nhục ta, ta muốn cùng người quyết đấu. Trừ phi người xin lỗi ta thì bỏ qua.

Đỗ Trần nói ra lời mà không ai ngờ tới, khiến người trẻ tuổi sửng sốt! Bất quá, hần lại rất nhanh cười lạnh khinh thường:

- Thiết tặc đương nhiên sẽ không thừa nhận tội hành của mình.

Hần đột nhiên bước nhanh hơn:

- Quyết đấu phải không! Ta thành toàn cho người! Chờ lát nữa bắt được người, tử tôn St. Barton tự nhiên khiến cho người, nói thật.

Nói xong, thánh khí chùy phủ cổ quái nọ giơ lên cao, hung ác bổ xuống.

Đỗ Trần thầm nghĩ, nếu là người khác lão tử đã trực tiếp thả Dịch Cốt ra giết rồi, nhưng gia tộc St. Barton...

Tuyệt Nỵ a di nói qua, bọn họ đều là cuồng tín đồ, tư tưởng thiên kích, hoặc là nói khó nghe một chút là kẻ tinh thần không bình thường, hơn nữa chỉ trọng cường giả! Vậy, muốn để họ làm theo kế hoạch của mình, vậy phải có phương thức ra tay đặc biệt một chút.

Ngưng thần liếc mắt đánh giá người trẻ tuổi, Đỗ Trần từ dấu hiệu trên chiến giáp nhận ra hần là thất cấp đầu thần, cũng mạnh hơn một chút so với mình, tin tưởng mình không thể không có lực liều mạng!

Quyết đấu thì quyết đấu.

215. Đánh Cho Bọn Người Chảy Máu!

Hơn nữa không cho hần chịu đau khổ, hần cũng không chịu nghe mình "Giải thích".

- Lý do quyết đấu là bởi vì người vũ nhục ta! Đáng chết!

Đỗ Trần thân như quỷ mỹ, chuyển phiêu phiêu liên tránh được người trẻ tuổi mãnh công, tiếp tục bình tĩnh nói:

- Ta chưa bao giờ trộm cái gì Thú Hoàng Tỷ! Cái kia chính là di vật của chí cao phụ thần. Ta, Francis, là hậu nhân của thần, sẽ không tiết độc chí cao phụ thần.

Người trẻ tuổi đối với việc Đỗ Trần nói lý, đối với sự tôn trọng Auerbach cũng tỏ ra đồng tình, nhưng vẫn đi lên như trước:

- Hừ, có rất nhiều người đã thấy dương nữ của người đã cầm Thú Hoàng Tỷ làm món đồ chơi! Bằng điểm này, người đáng chết một vạn lần! Francis, vẫn là câu nói kia, bắt người rồi, người gia tộc St. Barton tự nhiên có biện pháp để người nói ra lời nói thật.

Đỗ Trần phiêu hốt tránh thoát một lần công kích nữa, điều này khiến cho người trẻ tuổi cảm thấy kinh ngạc, một tứ cấp đấu sĩ có thể liên tục tránh thoát hai lần công kích của thất cấp đấu thần sao? Hắn trong lòng tức giận vô cùng, thúc thúc ở ngay phụ cận nhìn mình, nếu mình ngay cả thu thập một tứ cấp đấu sĩ đều cần đến tám chiêu mười chiêu, vậy mình sẽ trở thành trò đùa cho huynh đệ tỷ muội trong gia tộc mình sao?

Lúc này đây, thúc thúc chủ quản việc tìm về Thú Hoàng Tỷ, nhưng chính mình lại hao hết tâm lực mới đánh bại các vị huynh đệ, đối được cơ hội vinh diệu vô thượng này a.

Nghĩ vậy, hắn liền tăng thêm khí lực trên tay - vừa rồi là khinh thường, hắn bắt quá là dùng ngũ cấp đấu khí, mà bây giờ, hắn dùng tới lục cấp đấu khí.

Tốc độ và sức mạnh đề cao lên ít nhất gấp đôi, người trẻ tuổi trong chớp mắt đánh tới gần Đỗ Trần.

Chỉ thấy Đỗ Trần không hoảng hốt, không vội vã, ống tay áo tay phải phát lên, kim quang thoáng hiện, hắn lấy ra một đoá Liên Hoa, Liên Hoa càng lúc càng lớn, cuối cùng biến thành một đài sen đủ để chứa một người, Đỗ Trần đứng lên đài sen, lại một lần nữa dễ dàng tránh thoát người trẻ tuổi công kích.

Người trẻ tuổi kinh ngạc, ống tay áo có thể ẩn tàng một Liên Hoa lớn như vậy sao?

- Bất quá, là trò ảo thuật hạ lưu mà thôi!!

Người trẻ tuổi khinh thường chửi một câu, thân hình di động nhanh hơn, trong chớp mắt lại một lần nữa lao tới trước mặt Đỗ Trần:

- Ta xem người có thể móc ra cái gì ngăn cản một chiêu này của ta.

Thánh khí cổ quái nọ rất nhanh xoay tròn, phát ra tầng tầng phong nhận (đao gió), thét dài chém về phía Đỗ Trần.

Vẫn là lục cấp đấu khí như trước, hắn cho rằng, đối phó với một tứ cấp nếu phải xuất toàn lực, vậy thật sự là thứ bỏ đi rồi.

Đỗ Trần tựa hồ cũng bị sự "Không nói lý" của người trẻ tuổi chọc giận, hắn lấy ra một đoá Liên Hoa. Lại là một đoá Liên Hoa bay ra, cản thánh khí của người trẻ tuổi.

- Người thật không giảng đạo lý, ta đã nói, ta thật sự không trộm di vật của chí cao phụ thần! Người nếu tiếp tục công kích ta, ta không khách khí nữa đâu.

- Ta không quản có đúng là người hay không.

Người trẻ tuổi kia lại cả kinh, lùi lại một bước, thánh khí chùy hình thù kỳ lạ nâng lên sau đầu, chém về phía trước, bổ về phía Đỗ Trần.

- Ta xem người còn có thể móc ra bao nhiêu đồ vật.

Bây giờ giải thích không rõ, càng phải kiên nhẫn giải thích.

Đỗ Trần cười lạnh lùng:

- Hồn trưởng không giảng đạo lý, ta cho người xem.

Nói xong, hắn đưa tay lên...

Cái gì đều không có.

Người trẻ tuổi vừa định lên tiếng trào phúng Đỗ Trần, đột nhiên "Đinh" một tiếng, thánh khí của hắn như trảm vào một bức tường vô hình, tiếp đó, lần đầu tiên Liên Hoa thánh khí đã đánh vào gáy hắn, làm hắn kêu thét lên.

- Tầm chắn vô hình? Đáng chết, người không có khả năng chỉ là tứ cấp đầu sĩ.

Người trẻ tuổi ý thức được sự sai lầm của mình. Trước có vô hình tầm chắn dây dưa, sau có Liên Hoa tấn công, hắn tránh cũng không thể tránh, quát lên một tiếng lớn, toàn thân căng phồng, "Oanh", ngạnh chống Liên Hoa đánh xuống.

- Hừ, biết tổ tiên ta vì sao phong hào là bất diệt tử thần không?

Hắn ngạo nghễ huy vũ thánh khí:

- Thánh khí của người không làm gì được ta, có bản lãnh, xuất ra thánh khí lợi hại hơn phá "Thần thú bất diệt thể"! Người tiểu nhân đáng chết.

Nói xong, hắn không dây dưa gần người Đỗ Trần nữa, thân hình lui về sau, thánh khí trong tay đột nhiên phân ra một chùy một phủ, hai thánh khí va vào nhau "Đông đông" thanh âm vang lên, một chùy một phủ bay tán loạn, nguyên lai người trẻ tuổi không tìm ra ẩn hình tầm chắn của Đỗ Trần có thể phòng ngự diện tích là bao nhiêu, rõ ràng, công kích không có khác biệt, chẳng lẽ người còn có tầm chắn phòng ngự sau lưng, phòng bị được bất cả công kích từ bốn phương tám hướng sao?

- Tốt, như người mong muốn! Ta đến đây.

Nói xong, Đỗ Trần lẹ rút tay vào trong tay áo, hai ngón tay xuất ra một tiểu kính tử, ném vào không trung.

Kính tử trong nháy mắt biến thành tường, chùy ảnh nhận phủ va chạm vào kính tử, lập tức đổi phương hướng, đánh về phía người trẻ tuổi.

- Hát!

Người trẻ tuổi cũng không dám tránh, hít mạnh một hơi chịu tất cả công kích của chính mình, bất quá chùy ảnh phủ nhận qua đi, người trẻ tuổi khiếp sợ nhìn Đỗ Trần... rõ ràng thấy, Đỗ Trần sau khi lấy ra kính tử rõ ràng đã rút tay vào trong tay áo, chẳng lẽ hắn lại từ trong tay áo lấy ra cái gì?

- Ông ông

Tiếng vang từ sau gáy vang tới, người trẻ tuổi cắn răng, chỉ cảm thấy như bị một tiểu chùy đánh vào lưng, dần dần phá vỡ da thịt, khiến cho hắn đổ máu.

- Người dám làm hậu duệ gia tộc St. Barton đổ máu? Ta nhất định phải giết người!

Người trẻ tuổi bạo nộ không ngừng, cũng không chút lưu tình, thất cấp đầu khí toàn lực vận chuyển, muốn toàn lực phát ra, đánh chết Đỗ Trần.

Đỗ Trần cũng không cam lòng yếu thế, "Thệ tuyệt" ẩn tàng Liên Hoa nội kinh toàn lực phát động, hai lực công kích cường đại va vào nhau, rồi tiêu thất.

- Amande Lehart, đủ rồi.

Thanh âm trầm muộn quát bảo người trẻ tuổi ngưng lại, một vị tráng hán sư tộc từ bức tường nước trước mặt Đỗ Trần đi ra. Trang phục của hắn cùng xuất xứ với nhau, bất quá trình độ nhân hóa càng cao, cơ hồ không có bờm sư tử, cái mũi cũng nổi lên cao cao giống loài người.

Mà trong tay hắn không cầm thánh khí gì cả! Nhưng hắn chỉ nhắc tay lên có thể triệt tiêu toàn bộ lực đối quyết của Đỗ Trần cùng người trẻ tuổi.

- Hawkins thúc thúc.

Người trẻ tuổi vừa muốn nói chuyện, liền bị Đỗ Trần cắt đứt.

- Vị các hạ này, ngài có ý tứ gì? Các người tự xưng hoài nghi ta trộm đi vật của chí cao phụ thần, thậm chí không để cho ta cơ hội giải thích! Lại cắt đứt tràng quyết đấu của ta! Thật sự là quá vô lý.

- Hừ, vô lý? Quy củ của gia tộc St. Barton chúng ta chính là đạo lý! Ta không tin giải thích của người, ta chỉ tin tưởng kết quả thẩm tấn của gia tộc St. Barton thôi.

Hawkins chỉ tay áo Đỗ Trần:

- Từ việc người có thể khiến cháu ta đổ máu, người đi theo ta, phối hợp chúng ta điều tra rõ ràng hạ lạc của Thú Hoàng Tử, nếu không... hô! Như thế nào, người lại muốn lấy ra cái gì?

Thấy Đỗ Trần rút bàn tay vào trong tay áo, Hawkin cười lạnh lùng:

- Trừ phi người có thể móc ra một cao thủ cừu cấp đấu thần đỉnh phong, nếu không, hôm nay phải cùng ta trở về gia tộc St. Barton.

- Ai, người muốn cao thủ cừu cấp đỉnh phong sao, ta đào ra cho người là được.

Đỗ Trần giơ tay lên, một thân ảnh cao gầy xuất hiện trước mặt Hawkin, đúng là Dịch Cốt đã ẩn tàng từ lâu.

Hawkin có chút sững sốt, Amanda lehart còn tròn mắt há mồm.

Đỗ Trần nói:

- Bọn họ thật sự rất dã man, Brook, người trước tiên bắt tên trung niên kia lại! Không nên thương tổn hân người trẻ tuổi giao cho ta.

Dịch Cốt trong mắt hàn quang chợt lóe, thân hình đã đánh về phía tráng hán Hawkins.

Đỗ Trần đảo mắt nhìn Amanda Lehart, nói:

- Không chịu nghe ta giải thích phải không? Ta không thể làm gì khác hơn là cho các người chịu chút đau khổ rồi mới giải thích với các người.

Amanda Lehart mạnh mẽ lắc đầu, từ trong kinh ngạc khôi phục lại bình thường, nhìn Đỗ Trần cả giận nói:

- Người có thể khiến ta đổ máu, tốt lắm, ta thừa nhận người là đối thủ của ta.

Lại nhìn qua, thúc thúc Hawkins cừu cấp đang bị cao thủ cừu cấp đỉnh phong đột ngột xuất hiện kia áp đảo, thất bại là chuyện trong chốc lát, hân trong lòng khẩn trương, phần nộ quát:

- Francis, người còn có thể xuất ra bao nhiêu đồ vật? Tiếp ta một chiêu cuối cùng.

Một chiêu cuối cùng? Đỗ Trần thăm kinh hãi, ngoài trừ "Ngũ ca vô dụng", thánh khí của mình đã toàn bộ lấy ra, có thể nói, mình đã dùng toàn lực rồi.

Chỉ thấy Amanda Lehart hai tay cầm hai kiện thánh khí, thân thể đột nhiên bắt đầu xoay tròn, khiến cho người ta có một cảm giác hư vô phiêu hốt, hiển nhiên, hân xuất toàn lực, ba đóa Liên Hoa của Đỗ Trần đều xuất hiện, loạn đả, nhưng không một đóa Liên Hoa đánh trúng thân ảnh mờ ảo nọ - chiêu thức cao cấp, đều có bí pháp sức lực bảo vệ chủ nhân.

Amanda Lehart đã nhận định Đỗ Trần là đối thủ của chính mình, vậy, sẽ cấp cho đối thủ sự tôn trọng, hân một mặt tránh né sự công kích của Đỗ Trần, một mặt theo tập quán trước khi sinh tử đối quyết của thú nhân, trầm giọng quát:

- Người tại đại hạp cốc Auerbach trộm đi Thú Hoàng Tử, vậy, ta dùng một vị tổ tiên khác của ta, chiêu thức bí truyền của miện hạ Auerbach đánh bại người.

Năm đó tổ tiên Auerbach bị nhốt tại đại thảo nguyên... một chiêu này, đó là năm đó lão nhân gia lực diệt ma tộc mười ba phong hào đấu thần, chiêu thức đánh ra đại hạp cốc Auerbach, dụng nó đánh bại đạo mộ tặc người, coi như ta cho tổ tiên công đạo.

Amanda Lehart sức lực, khí thể đột nhiên thu vào trong cơ thể đang xoay, khí tức không có một tia uy hiếp.

Đỗ Trần khoe miệng mím lại, muốn cười nhưng không cười được, Amanda Lehart vừa rồi nói, cùng người kia thật sự giống nhau, chẳng lẽ bí pháp hần muốn xuất là...

Amanda Lehart động rồi, hần nhảy lên cao, hai chân xoay tròn, lại quỳ trên mặt đất, hai tay chống xuống, đầu cúi xuống, bờm sư tử màu vàng dựng lên.... trời ạ, ngay cả động tác đều giống như như đúc, Đỗ Trần rốt cục nở nụ cười.

Cũng quả nhiên là chung cực thần kỹ trong truyền thuyết - "Thú Hoàng Tuyệt Bích."

- Đứa ngốc! Đừng cười nữa.

Cơ hồ là cùng một lúc, "Ngũ ca" trên người Đỗ Trần rống lên điên cuồng:

- Mau tập hợp đệ nhị quá, nếu không người chết chắc! Ngu ngốc.

216. Liên Hoa Tự

"Thú Hoàng Tuyệt Bích" quả thật là siêu cấp tuyệt kỹ, nhưng có thể trả giá bằng sinh mệnh của mình.

Tập đệ nhị quá? Đây là ý tứ gì? Đỗ Trần không kịp suy nghĩ, sự thật nhiều lần chứng minh, "Ngũ ca" nói cách dùng Liên Hoa pháp bảo tuyệt không có sai, càng sẽ không hại mình. Hần cước đạp Liên Hoa, nhanh chóng né qua vị trí chính diện Amanda Lehart, một mặt né tránh, một mặt hai tay dương lên, "lão tử", lão lục, lão thất ba pháp bảo phòng ngự toàn bộ huyền hóa thành hộ thuẫn thật lớn, chắn trước người mình.

Động tác của Amanda Lehart đã hoàn thành, hần quỳ gối giữa không trung, lúc trước Demis khi dùng một chiêu này, không ngừng quỳ xuống xin tha thứ, sau đó rất mất thể diện kêu to:

- Xin lỗi, xin lỗi...

Nhưng cách làm của Amanda Lehart hoàn toàn bất đồng, hai cự chưởng vốn chống xuống thuận thế đưa về sau, hai tay sau lưng đập vào nhau, như là muốn xé rách cái gì đó.

Sự thật cũng là như vậy, mười ngón tay của hần ta quắp lại thành trảo, hất mạnh ra ngoài, như muốn xé rách hư không, mà mắt thường có thể thấy được, không khí trước mặt hần thất sự bị vạch ra, một cái khe hở không gian trong nháy mắt hình thành trước mặt Đỗ Trần.

Tiếp đó, cái khe không gian đen ngòm phát ra hấp lực cường đại, hai bên khe, còn có khí lưu bàng bạc có tính đẩy mạnh, hai loại thuộc tính bất đồng, một hút một đẩy nhất thời làm rối loạn cả không gian lưu động, khiến Liên Hoa dưới chân Đỗ Trần suýt nữa cầm giữ không được, suýt nữa tiến vào khe không gian.

Ra sức chống cự hai luồng loạn lưu, Đỗ Trần gấp gấp kêu lớn:

- Lão ngũ đáng chết, tới cùng là làm sao để hợp lại đệ nhị quá?

Trong tai chỉ có tiếng "Vi vu" do khí lưu bay loạn, Dịch Cốt thấy Đỗ Trần gặp nạn, đem toàn lực dẫn động đấu khí "Âm". Nhưng, không có sự đáp lại của lão ngũ.

Đỗ Trần cực kì hoảng hốt, nhưng cũng không có biện pháp, không thể làm gì hơn là kêu lên:

- Ngũ ca, đến hỗ trợ mau.

- Hay! Rốt cục cũng gọi một tiếng "Ngũ ca", nói cho người, nội kinh của người có ba luồng, mỗi luồng là một luồng lực lượng đấu hồn,.... có việc kêu ngũ ca, đúng vậy....

Đấu hồn? Đấu khí của lão tử bất quá có thực lực tứ cấp, chẳng phải lực cấp đấu thần mới có đấu hồn sao? Đỗ Trần thật nhanh thay đổi tâm tư, giật mình hiểu ra, nguyên lai "Ngũ ca" là tên cao quý dõm dỏi, gọi Liên Hoa nguyên thần là đấu hồn! Hần trong lòng phần hận mắng lão ngũ tính tình thối loạn, tay lại không chút do dự, y theo biện pháp ngũ ca nói liên tục dụng Liên Hoa nội kinh quán chú vào Liên Hoa...

Lão tứ, ẩn hình tám chắn, mặc dù mắt thường không thể nhận ra, nhưng Đỗ Trần trong lòng rõ ràng, nó là một đóa Liên Hoa có hình dẹt, ở giữa nổi lên một khối nhỏ bằng nắm tay, sau khi quán chú Liên Hoa nội kinh vào, lão tứ chắn trước mặt Đỗ Trần...

Lão lục, Hộ tâm kính, một mặt gỗ lên một chút, một mặt lại lõm vào một chút, Liên Hoa nội kinh quán nhập vào, nó đột nhiên nhỏ đi, bay vòng vo vài vòng, xoay quanh phần gỗ lên của lão ngũ, hợp lại vừa khít!

Tiếp đó lão thất tiểu kính cũng giống như một cái bát, tự động bay vào phần lõm của lão lục, hợp lại...

Trong nháy mắt, ba kiện phòng ngự pháp bảo liền hợp làm một, nhưng biến hóa còn chưa chấm dứt. Nhu chuyển, cứng cứng mềm mềm, tiềm chất của ngũ ca như oán phụ nơi khuê phòng từ trong quần áo bay ra, chuyển động một chút, rồi tự biến mình thành một cái gậy tròn, sau đó ra sức động thân, phốc, tách một bộ phận thân thể bắn ra ngoài, phún lên mặt trên của tổ hợp pháp bảo.

Liền sau đó, chất nhầy bắn ra nhanh chóng trám vào khe hở của tổ hợp, mà tổ hợp Liên Hoa thuần nhất thời toàn thân quang hoa đại thịnh, cũng không phân biệt ra đâu là hộ tâm kính đâu ẩn hình tám chắn nữa.

Quang hoa lóng lánh, trong nháy mắt khi tổ hợp Liên Hoa hoàn thành, thì quang hoa nọ đột nhiên nội liễm, lại phóng ra một mảnh mặt biển màu lam đầy vằn nước, mà pháp bảo mới hình thành với "lão tứ" ẩn hình hộ thuần làm trụ cột, đồng dạng hình tám chắn, nhưng nó rõ ràng nhất, ngoài một tầng là thuần điệp hơi nước trong suốt, có thể nhìn xuyên qua. Gần hạch tâm là một vòng tròn như là nhụy của Liên Hoa, uy thế bức người, nhưng lại tản ra lam quang nhàn nhạt.

Mà hạch tâm của tám chắn, một khối tinh thể màu lam, vừa nhìn, thật là đẹp tuyệt, nhưng nhìn lâu liền phát hiện ra, trong đó tựa hồ ẩn chứa vô tận đạo lý của thiên địa, bao hàm thuần túy tinh hoa của nước...

Xa xa, Dịch Cốt nhìn thấy quang mang màu lam thoáng hiện cả kinh, đây là cái gì? Tại sao nó lại có ba động của thủy hệ, so với bí minh chi lệ do Da Tát thần lưu lại còn thuần túy hơn, còn muốn thần thánh hơn?

Không! Bí minh chi lệ cùng quang mang của thiếu gia căn bản là không có gì để so sánh! Bí minh chi lệ bất quá câu thông với thủy nguyên tố trong thiên địa, lão giáo chủ xưng là thủy chi nguyên lực, nhưng dù sao cũng chỉ là câu thông mà thôi! Mà quang hoa của thiếu gia, tựa hồ có thể... mệnh lệnh thủy nguyên tố.

Câu thông, mệnh lệnh, qua hai chữ có thể thấy, ý nghĩa có khác biệt cực kỳ lớn.

Dịch Cốt nhất thời sững sờ, điểm này khiến cho Hawkins cũng có chút thở phào nhẹ nhõm, nhưng hấn lại không bận tâm tới biến hóa của Đỗ Trần, chuyển mắt thấy Amanda Lehart dụng tới cấm chiêu của gia tộc - Thú Hoàng Tuyệt Bích, Hawkin hét lớn:

- Amanda Lehart, ngươi mới là thất cấp, ngươi muốn chết sao? Mau dừng tay.

Tiếp đó, Hawkin cũng liều mạng, làm động tác giống Amanda Lehart, hấn rống to:

- Cho ngươi kiến thức chính thức cấm chiêu hợp nhất của St. Barton - Thú Hoàng Tuyệt Bích, thú bắt diệt thể.

Thánh khí tổ hợp, uy lực của Liên Hoa thánh khí lại bạo tăng lên ít nhất gấp ba, Dịch Cốt trong lòng biết thiếu gia đã nắm chắc phần thắng, liền yên lòng, lạnh lùng cười:

- Ngươi có cấm chiêu, chẳng lẽ ta không có? Dịch hồn kinh phách.

Hai người dây dưa cùng một chỗ, mà Đỗ Trần ở một mặt, sau khi thánh khí tổ hợp cước đạp Liên Hoa, tay trái giơ lên cao, Liên Hoa thủy minh thuần tự động rơi vào lòng bàn tay, nhẹ nhàng cầm thuần phòng thủ, Đỗ Trần cảm giác một cỗ lực lượng mãnh mẽ từ tám chắn truyền đến, cùng nguyên thần lực lượng liền hợp, không phân biệt.

Nói thì chậm, khi đó thì rất nhanh! Trong khoảnh khắc hoàn thành, Đỗ Trần tay cầm thủy minh thuần bị hút tới bên bờ của khe hở không gian.

Hư không loạn lưu vốn không phải là thực chất, Đỗ Trần bình tĩnh dựa vào thủy minh thuần, nhìn qua tám chắn nước trong suốt có thể thấy một luồng loạn lưu đánh úp lại, tay cầm thuần bị chấn động mạnh, trong tiếng "Vi vu" loạn hưởng, thủy minh thuần cũng luồng loạn lưu giao nhau, nhưng luồng loạn lưu trong

khoảnh khắc hóa thành vô hình, tiếp đó, tinh thể màu lam ở trung tâm thủy minh thuần chợt lóe lên, luồng loạn lưu quay ngược lại tấn công Amanda Lehart.

- Ha ha, sướng khoái!

Đỗ Trần cười to, trong tai nghe "Ngũ ca" hướng dẫn, một tay nắm chặt tay cầm thủy minh thuần, một tay quán chú Liên Hoa nội kinh cùng lực lượng nguyên thần, dùng sức tập trung vào tay, đột nhiên, Liên Hoa thủy minh thuần nhất thể nhị diện (1 thể 2 mặt) tựa như Liên Hoa phóng lớn, uốn cong, cuối cùng hóa thành một mảng hào quang hình tròn, hoàn toàn vây Đỗ Trần ở xung quanh, toàn thân trên dưới không có một chút sơ hở, tùy ý loạn lưu tấn công.

Loạn lưu đánh vào, rồi lại quay đầu lại, Dịch Cốt cùng Hawkins cũng vận dụng sát chiêu, hết thấy đều hỗn loạn....

Ầm một tiếng nổ vang lên, huyễn tượng hoàn toàn tan nát, thắng bại phân định.

Đỗ Trần cước đạp Liên Hoa, cầm thuần mà đứng, đặt một đóa Liên Hoa trên mình Amanda Lehart đang không ngừng ói máu.

Mà Dịch Cốt lại quắp theo Hawkins đi tới, trên người không có chút vết thương, chỉ khinh thường mỉm cười:

- Thiếu gia, ta y theo người phân phó, không có hạ thủ nặng tay, bắt sống hần.

Nói xong, hần có chút gật đầu:

- Thiếu gia, ngài bây giờ đã đủ để đánh bại thất cấp đầu thần đỉnh phong, nhìn khắp tam đại lục, coi như là cao thủ rồi.

Đỗ Trần cầm thuần chỉ vào Hawkin:

- Hậu duệ của bất diệt tử thần, truyền nhân của gia tộc St. Barton! Các ngươi là hậu nhân của thú hoàng, ta sẽ chờ lại cho các ngươi một chút tôn nghiêm, bất quá ta hi vọng các ngươi cũng phải để ta giải thích! Các ngươi gán cho ta tội danh thật quá lớn, cũng quá sai lầm.

Tôn nghiêm của Văn Thần ngũ gia không thể vũ nhục? Hừ!

Hawkin chậm rãi ngược đầu, hừ một tiếng:

- Chúng ta thất bại, bại tâm phục khẩu phục.

Nói xong, hần đảo mắt nhìn Amanda Lehart đang ói máu:

- Cháu của ta liều mạng dùng Thú Hoàng Tuyệt Bích, bản thân đã phải tổn thọ mười năm, bây giờ lại bị ngoại lực cản trở, rất nhanh sẽ chết! Hần không cứu được nữa! Ta yêu cầu cho hần một tang lễ hợp với thân phận.

Đỗ Trần nhướng mày, liếc mắt nhìn Amanda Lehart, cũng quả nhiên, thú nhân trẻ tuổi này không ngừng ói máu, trên mặt không có chút huyết sắc, đôi mắt mặc dù mở to nhưng đồng tử tán loạn, rõ ràng là thần trí mơ hồ, không lâu ắt chết.

Vừa muốn hành động, đột nhiên, tiếng nước ầm ầm bên tai Đỗ Trần, hần lúc này mới chú ý tới không gian huyễn tượng đã bể nát, bản thân đang đứng giữa biển rộng mênh mông.

Mà mấy người vừa rời toàn lực đánh nhau, chẳng những làm vỡ nát pháp trận của Hawkin, thậm chí dẫn động nước biển gầm thét - nhất là Dịch Cốt cùng Hawkin đều phát động cấm chiêu, càng phá hủy hoàn cảnh hải dương vốn bình tĩnh - nơi này không giống Thiên Vương sơn, lại không phải đại hạp cốc Auerbach, không có dấu khí tụ.

Huyễn tượng không gian vỡ nát, trong hải dương đột nhiên một vùng nước dâng lên, nước biển bốn phía nhất thời gào thét mà tới, càng thêm trợ uy cho biển gầm.

Giờ phút này, đáy biển bộc phát động đất thật lớn, hoặc như biển gầm điên cuồng, một cỗ lực lượng cường đại lao đến, đè nén lên bọn người Đỗ Trần.

Đỗ Trần thần sắc biến đổi, Dịch Cốt đã nói:

- Thiếu gia, Hawkin đã hoàn toàn mất đi chiến lược, ngài không cần lo lắng, hấn giao cho ta.

- Ân, đối với biến hóa của Liên Hoa Bảo Giám! Không nên tạo thành thương vong lớn.

Đỗ Trần gật đầu, lại lấy ra một đóa Liên Hoa nhốt Hawkin vào.

Dịch Cốt vừa muốn động thủ, đột nhiên, bốn phương tám hướng vang lên tiếng hô hét:

- Thánh khí chiến đội chuẩn bị, hải triều cự pháo mang theo san hô đá chuẩn bị, phóng.

- Chiến đội thứ hai hoàn thành nhiệm vụ, khu vực biển gầm cùng động đất đã được ổn định.

- Đệ tứ chiến đội hoàn thành nhiệm vụ.

- Đệ lục chiến đội thỉnh cầu tăng thêm san hô đá.

Không bao lâu, nước biển đang gầm thét khôi phục lại sự yên lặng.

Hawkin đặt dưới Liên Hoa, trong lòng nảy ra ý nghĩ, đúng, hổ sa tướng quân có nói qua, phụ cận có tám ngàn hải tộc đại quân! Ta có thể tùy ý gọi về tám ngàn đại quân hải tộc, ha ha, hấn quát lên điên cuồng:

- Ta là Hawkins! Hải vương par Gold, không cần lo cho ta, bắt lấy Francis, giao hấn cho gia tộc của ta, St. Barton vĩnh viễn nhớ kỹ sự hữu nghị của người.

217. Lão Bằng Hữu, Nguyên Lai Là Người A!

Biển sâu hết thấy trở lại bình thường, nước biển màu lam đen nhanh chóng xóa đi hết thấy huyền tượng pháp trận lưu còn lưu lại. Trên cao, rốt cục cũng thấy một tia sáng, dưới chân, cũng là cát dưới đáy biển sâu quay xuống.

Đỗ Trần dựa vào thủy hệ đầu khí, trong nước không cần lo lắng hít thở, nhưng hấn nhìn cảnh tượng bốn phía, trong lòng khê run lên, cảm giác lúc này, so với không cách nào hít thở còn khó chịu hơn.

Quân đội, quân đội của hải tộc.

Bốn phía, còn có trên đầu, cả năm phương đều là quân đội hải tộc, đông đúc, rậm rạp, vô số dũng sĩ hải tộc. Thậm chí trong cát dưới chân, còn thỉnh thoảng nổi lên một vài con ngao lên, chẳng biết phía dưới còn ẩn bao nhiêu hải tộc tùy thời có thể lao ra.

Mà giữa quân trận còn có hơn mười hải triều pháo thật lớn, do cự lực sa ngư mang theo, nòng pháo đen ngòm đang nhắm chuẩn xác vào Đỗ Trần, ngoại trừ đại pháo này, xa xa còn có hai hàng to lớn - hải tộc cự kinh võ sĩ, bọn họ thân thể cao lớn, vòng quanh quấn một cây tảo biển, trên lưng còn có sang hô màu đen rất cổ quái, đây là chiến tranh thánh khí của hải tộc - san hô thạch trận, vừa rồi bình tức biển sâu cũng là chúng.

Đỗ Trần đối với quân lực cũng không quen thuộc, Dịch Cốt cũng không hiểu, nhưng Hawkin lại cười to! Hết thấy đều trong lòng bàn tay.

Tinh duệ quân trận của hải tộc thường có ba ngàn người làm một phương quân trận, mỗi phương trận phối hợp ba chiến tranh thánh khí đặc hữu của hải tộc - hải triều cự pháo! Hơn nữa dưới biển còn có thể ẩn úp ba ngàn quân. Cho nên Hawkin không cần tính, thậm chí không cần nghĩ liền có thể biết, quân đội hải tộc nơi này có hơn hai vạn quân. đây căn bản là một quân đoàn chính quy tinh nhuệ của hải tộc.

Không phải nói chỉ có tám ngàn sao? Tại sao lại gặp phải một quân đoàn chính quy? Bất quá, vô luận xuất hiện bao nhiêu hải tộc, bọn họ đều đứng ở phía mình! Cho nên, càng nhiều càng tốt! Tình thế cực tốt a.

Người vừa rồi đánh bại mình quả thật rất mạnh, Francis bức tử cháu mình cũng rất mạnh, nhưng, bọn họ có thể địch nổi một quân đoàn tinh nhuệ sao? Đây là quân đoàn, bên trong có đầu sỏ, có đầu thần, có nhiều chiến tranh thánh khí. Trọng yếu nhất chính là, quân đội hiểu làm thế nào lợi dụng trận pháp tập hợp sức mạnh mọi người cùng một chỗ, từ đó đánh bại cường giả mạnh nhất, cho dù cứu cấp đầu thần kia miễn cưỡng có thể thoát thân, nhưng Francis cũng không có khả năng thoát thân! Đây là một định cục! Cũng là một tử cục.

Hawkin cười nói:

- Hải vương Par Gold, ta đã chiến bại rồi, sanh tử không nói đến! Không nên bận tâm tới ta, bắt lấy Francis, giao hẳn cho gia tộc ta...

Đỗ Trần ngoắc tay, kêu Dịch Cốt lại bên Liên Hoa, sau đó vuốt cái mũi nhanh chóng nghĩ đối sách.

Chi quân đội này có vẻ không dễ đối phó. Đỗ Trần tuy không hiểu quân sự, nhưng cũng biết một cái kiến thức thường thức - kỷ luật. Một chi quân đội có thể phát huy chiến đấu lực. Mà chính mình xung quanh năm phía có quân đội, nhưng không có chút tạp âm, chỉ có tiếng cá trong nước biển vang lên, tiếng bong bóng nước vỡ. Điều này đủ để nói rằng, quân đội vậy mình là tinh duệ trong tinh duệ.

- Hawkin các hạ, hải vương bệ hạ cũng không ở chỗ này.

Đỗ Trần nhìn một con tiểu kinh sa ngư phóng ra từ trong quân trận, mà trên sa ngư đang đứng một vị tướng quân hồ sa tộc, đúng là người không lâu trước đây dẫn đường cho Hawkin.

Hawkin có chút sững sốt, nếu hải vương Par Gold không có đây, vậy ai có quyền điều động cả một quân đoàn tinh duệ của hải tộc?

Hồ sa tướng quân cười, khu động thú cười tránh qua một bên, tiếp đó, trong quân trận xuất hiện một ô tặc to lớn, có một người ngạo nghễ đứng trên ô tặc, toàn thân kim giáp, lưng đeo trường đao, trên đầu hẳn còn có trọng khôi, chỉ lộ ra một đôi mắt hàn quang bắn ra bốn phía, uy thế bức người.

- Hát! Hát!

- Đông đông!

Theo kim giáp võ sĩ đi tới trận tiền, ngũ phương trận, hơn vạn dũng sĩ hải tộc hô lớn, trong tay binh khí diều động, tăng thêm thanh thế! Nhất thời, nước biển quay cuồng, nước chảy loạn.

- Điện hạ, dị biến vừa rồi là do bọn hắc dẫn động.

Hồ sa tướng quân theo sát sau kim giáp võ sĩ, hẳn đã cố gắng duy trì uy nghiêm của tướng quân, nhưng ánh mắt lại toát ra ý tứ xu nịnh.

Kim giáp điện hạ nọ nhảy xuống ô tặc, trong nước biển chậm rãi đi tới trước mặt mọi người, dừng lại cách mười thước, mặt hẳn che bởi trọng khôi, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Liên Hoa mà Đỗ Trần đang đứng, ánh mắt tập trung lên người Dịch Cốt.

Hawkin nói:

- Các hạ là hải tộc điện hạ? Ta là Hawkin gia tộc St. Barton, chúng ta thú nhân cùng hải tộc trời sinh là minh hữu, mà ta, càng là tương giao nhiều năm với hải hoàng Sain...

Hawkin bị Dịch Cốt phong bế toàn bộ chiến lực, tinh thần sứt giảm, nhất thời không có chú ý, khi hẳn nhắc tới tên Sain, trong mắt kim giáp điện hạ hiện lên một tia sát ý.

- Ta tới làm gì, nói vậy điện hạ từ tướng quân dưới trướng đã nghe qua, người này tên là Francis, xin điện hạ hỗ trợ bắt hẳn...

- Nguyên lai là người!

Kim giáp điện hạ bước tới hồ sa tướng quân muốn ngăn trở, lại bị hẳn phát tay cho lui.

Nhưng hồ sa tướng quân không dám chậm trễ một chút, liền trộm thủ thế, liền sau đó, hải tộc đại quân rút đao kiếm ra khỏi vỏ, mau giương lên, chiến tranh thánh khí hải triều cự pháo cũng chờ đợi khai hỏa, nhắm chuẩn Dịch Cốt cùng Đỗ Trần.

Chỉ cần bọn họ có chút cử động địch ý, không ai hoài nghi, mười lăm khẩu hải triều cự pháo sẽ oanh tạc bọn họ thành cám tại chỗ.

Kim giáp điện hạ một câu "Nguyên lai là người" khiến cho Hawkin gật đầu mừng rỡ:

- Đúng vậy, chính là ta Hawkin, điện hạ nhận ra ta sao?

- Vừa rồi còn không có nhận ra, bắt quá bây giờ ta nhớ ra rồi.

Kim giáp điện hạ càng tới gần, Đỗ Trần lặng lẽ đánh mắt với Dịch Cốt, thầm nghĩ, vị điện hạ này thật ra tự tin mười phần, nhưng tới gần địch nhân như thế, vậy, ta liền không khách khí, lại thi triển ra cầm tặc cầm vương.

Hawkin cười nói:

- Nếu là lão bằng hữu, vậy mời điện hạ trước khi ta chết giúp ta một nguyện vọng cuối cùng...

Đột nhiên, kim giáp điện hạ nọ đột nhiên bước nhanh hơn, thân thể cường tráng phá tan nước biển, như tia chớp đi tới bên Đỗ Trần.

Hawkin cười to:

- Vì tổ tiên mà chết, ta bị chết cũng đáng! Điện hạ người động thủ đi, không nên bận tâm tới ta, bắt... a?

Kim giáp điện hạ tới bên Đỗ Trần trước sau không để ý tới Hawkin, ngược lại nhiệt tình vươn hai tay hướng Đỗ Trần:

- Ha ha, lão bằng hữu là người a, đã lâu không gặp! Làm ta nhớ muốn chết!

Nguyên lai hắn vừa rồi toàn nói với Đỗ Trần.

Người đến căn bản không có chút địch ý, Đỗ Trần rất mơ hồ nắm tay hắn, đảo mắt nhìn lại, Dịch Cốt cũng cau mày, tựa hồ nghĩ tới cái gì đó.

- Điện hạ nhận ra ta sao?

- Ha ha, bằng hữu của ta, người thật sự là quên rồi.

Kim giáp điện hạ cúi bả tròng khô trên đầu, cười nói:

- Còn nhớ kỹ Goethe ta chứ? Ta trong khi phục kích vương tử Arthur của Renault đã bị ngài cùng bằng hữu của ngài bắt làm tù binh! Còn giao ta cho Roland, cuối cùng cha ta dùng một khoản trần châu mới đổi ta trở về...

Nói xong, hắn xoay người lại nhìn người bị Dịch Cốt bắt, bắt quá sát khí của Dịch Cốt chợt lóe lên lại ảm giấu, Goethe này thu tay, Goethe cười nói:

- Hắc, người đừng nóng, ta biết là ta đã lỡ mắng! Ta vừa nhìn Liên Hoa thánh khí này là biết các người, người chính là phong hào đầu thần ngày đó nhất chiêu đánh bại ta, không sai chứ.

Đỗ Trần giật mình nhớ lại, Goethe là vương tử của đại tam giác hải vực, ngay cả hải vương Par Gold đều là thần tử của hắn, khó trách hắn có thể điều động đông đảo quân đội tinh duệ như vậy! Bắt quá, tiểu tử này hình như là một tên... điên cuồng siêu cấp truy tinh tộc.

Cũng quả nhiên, Goethe sau khi tiếp đón Đỗ Trần liền bám lấy Dịch Cốt:

- Miện hạ tôn quý, chúng ta tiếp tục thoại đề lần trước được không?

Hắn vươn ngón tay đẩy ngư lân:

- Một vạn khóa trần châu, chỉ cần ngài thu ta làm đệ tử! Dạy ta mấy tuyệt chiêu có thể.

Hừ, bí pháp của ta há có thể dùng vàng bạc châu báu đổi sao! Dịch Cốt cảm thấy tức giận, nhưng chung quanh còn có hai vạn đại quân, hắn hừ một tiếng, nhìn Đỗ Trần ra vẻ muốn hỏi ý kiến.

Đỗ Trần cười ha ha:

- Nguyên lai tiểu vương tử Goethe, chuyện bá sự chúng ta nói sau, ngài xem...

Hắn chỉ đại quân hải tộc.

Con mắt Goethe nhìn qua, cười ha ha nói:

- Chúng ta là bằng hữu, những người này theo ta kỳ thật là có việc riêng của bọn hần, chỉ cần miện hạ nguyện ý dạy ta vài chiêu, ta cái gì cũng nghe người...

- Phi, lời này sao có lại nghe có chút không được tự nhiên.

Đỗ Trần trong lòng đổ mồ hôi.

Dịch Cốt trong mắt hàn quang chợt lóe, Đỗ Trần lại phát phát tay, nhìn Hawkin đang trợn mắt há mồm, còn có Amanda Lehart đang hấp hối:

- Yêu cầu của người đời lát nữa hãy nói, bất quá nếu hải tộc cùng thú tộc là bằng hữu, tiểu vương tử với chúng ta cũng không có địch ý! Vậy xin an bài cho ta một địa phương an tĩnh, ta muốn trị liệu cho Amanda Lehart! Hần mặc dù vũ nhục ta, nhưng hần trong lúc phần nộ mà mù mị đầu óc, ta nguyện ý trợ giúp hần.

Hawkin sửng sốt, vừa muốn hỏi, Đỗ Trần cười nói:

- Hawkin các hạ, ta đã nói qua rất nhiều lần, người thật sự hiểu lầm ta, ta chưa bao giờ có ý tiết độ chí cao phụ thần Auerbach, càng đừng nói có hành vi! Bất quá chuyện này giải thích rất phức tạp, đại chiến vừa rồi, ta vẫn không tìm được cơ hội giải thích...

- Chẳng lẽ thật sự không phải người lấy?

Hawkin kinh ngạc vô cùng.

Goethe liếc mắt nhìn Amanda Lehart, trong lòng biết hần thật sự không chống chịu được lâu nữa, liền phát phát tay:

- Đệ nhất, đệ tam, đệ tứ lũ đoàn tiếp tục chấp hành nhiệm vụ, đệ tam lũ đoàn nguyên an doanh... Hắc, miện hạ, thương lượng một chút, người có thể trước tiên chỉ điểm ta hai chiêu.

Dịch Cốt trong mắt hàn quang lại lóe lên, Goethe vội vàng nói:

- Ta hiểu, đời lát nữa, ta đều nghe lời các người.

Đỗ Trần cùng Dịch Cốt đồng thời trong lòng đổ mồ hôi! Cuồng nhân.

Doanh trại của hải tộc quân đội có khác biệt rất lớn so với nhân loại, bọn họ không cần trường bồng, càng không cần đốt lửa nấu cơm, chỉ cần tại phụ cận bày một thủy vồng, phái binh thủ vệ là được.

Đỗ Trần ở trong một sơn động bí mật trong đáy biển giờ lên tổ hợp thủy minh thuần, quang mang úy lam chiếu lên người Amanda Lehart trong một giờ, hơi thở của sư tộc thú nhân trẻ tuổi cũng ổn định hơn, trầm trầm ngủ đi. Một tính mạng đã được Đỗ Trần cứu về.

Goethe trợn mắt há mồm nhìn "thần tích" của Đỗ Trần, lại nhìn Dịch Cốt vô cùng tôn trọng Đỗ Trần, trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ... đây mới là cao nhân chính thức?

218. Các Hạ, Ta Bị Gian Nhân Hãm Hại!

Goethe lại nhìn Dịch Cốt đang đứng một bên thủ vệ Đỗ Trần, thầm nói, không, thực lực của Francis rất mạnh, lại có đột phá rất lớn so với lần trước, nhưng rất dễ dàng thấy, mặc dù thánh khí của hần hết sức cổ quái mà cường đại, nhưng hần là không phải đối thủ của mình, ân, phong hào đấu thần cao gầy này mới chính thức là tuyệt đỉnh cường giả.

Nhưng hần xưng hô Francis là thiếu gia, vậy, muốn hần truyền thụ cho mình mấy chiêu, cuối cùng toàn bộ phải nhờ vào Francis! Goethe nhìn chăm chăm Dịch Cốt, trong lòng tính toán loạn lên.

Đỗ Trần một mặt trị liệu cho Amanda Lehart, một mặt phát tay với Dịch Cốt:

- Có thể buông Hawkin ra, ta muốn biết rõ sự kiện này, về tình về lý ta cũng phải giải thích với hần một chút! Hawkin các hạ.

Hawkin bất lực nằm trên mặt đất, hừ lạnh một tiếng, liếc mắt thấy Goethe đang nhìn chăm chăm Dịch Cốt, nói:

- Ta thất bại, người bây giờ so với ta cường đại hơn, vậy theo quy củ của người mà làm việc.

Đỗ Trần nở nụ cười:

- Không có quy củ gì cả, công đạo trong lòng người! Ta đối với chí cao phụ thần Auerbach cùng bắt diệt tử thần Li Qin Ba hai vị miện hạ ngưỡng mộ đã lâu! Nếu không phải hành vi của các người thật sự quá mức, ta cũng không để cho Brook ra tay.

Ngày thường Đỗ Trần nói lời này Hawkin có lẽ không tin, bất quá mới vừa rồi chú cháu bọn họ bị Đỗ Trần đẩy vào tuyệt địa, đã có thể như thế, Đỗ Trần còn xưng Auerbach là thánh hoàng, phụ thần! Vậy bây giờ hẳn nói tiếp, vô hình trung nâng cao lên rất nhiều.

Sắc mặt Hawkin hòa hoãn hơn rất nhiều, cũng không phải là cái loại tình cảnh bi tráng khảng khái một lòng muốn chết vừa rồi.

- Hawkin các hạ, xin ngài nói cho ta biết, người tại sao lại nhận định ta trộm Thú Hoàng Tỷ chứ? Đây là một cái tội quá lớn a.

Đỗ Trần nói với ngữ khí nói chuyện phiếm với bằng hữu.

Hawkin nói:

- Ta bắt được Susanna, nàng là một thành viên vương thất thú nhân, cũng là chủ mưu lần này! Hơn nữa mấy vị trưởng lão am hiểu tinh thần lực trong gia tộc cũng bức nàng nói ra lời nói thật! Lúc ấy trong nhóm đạo mộ tặc, có một người tự xưng là Thập Tam gia của trấn York! Cũng là người Francis! Người phủ nhận người là Thập Tam gia của trấn York sao?

Cầm tức nhìn Đỗ Trần, hẳn lại nói:

- Hơn nữa, có người trên đầu thần đảo đã thấy nữ nhi của người cầm Thú Hoàng Tỷ làm món đồ chơi.

- Là như thế sao? Mọi người không phải ngoại nhân, ta xác thực một lần cơ duyên xảo hợp trở thành Thập Tam gia của trấn York! Điểm này là thật. Nhưng...

- Hừ, người tự mình thừa nhận là tốt rồi.

Đỗ Trần nở nụ cười khổ, khoát tay, buồn bã thở dài, trầm giọng nói:

- Nhưng, cho dù ta là Thập Tam gia của trấn York. cũng không thể chứng minh ta từng bắt kính với chí cao phụ thần.

Dừng một chút, Đỗ Trần chậm rãi nói:

- Còn có, Hawkin các hạ, người vừa rồi nói nữ nhi của ta cầm Thú Hoàng Tỷ làm món đồ chơi? Điều này có thể sao? Ngài lắm sao?

- Phủ nhân vô dụng, có nhiều người đã nhìn thấy, nữ nhân người cầm Thú Hoàng Tỷ làm đồ chơi, trong đó có cả ta, người muốn nói ta cũng nhìn lầm?

Hawkin phần nộ nói.

- Điều này sao có thể? Ngài xác định ngài không có nhìn sai chứ?

Đỗ Trần tựa hồ càng thêm bất đắc dĩ:

- Được rồi, ngài có thể nói với ta một chút về hình dáng "Thú Hoàng Tỷ chứ? Ta không có gặp qua thánh vật của chí cao phụ thần.

Hawkin nói xong, Đỗ Trần giả vờ có chút sợ hãi người, hẳn liền rút tay vào tay áo, móc ra một cái "Thú Hoàng Tỷ" đặt trước mặt Hawkin:

- Ngài nói là thứ này sao?

Hawkin nhìn "Thú Hoàng Tỷ".

- Người cũng quả nhiên là tên trộm kia.

Làm bộ muốn đứng dậy đánh chết Đỗ Trần, nhưng chiến lực của hắn đã bị phong bế, thân hình to lớn căn bản không dụng ra bao nhiêu khí lực.

- Các hạ, xin chờ một chút, người xác định đây là Thú Hoàng Tỷ sao?

Đỗ Trần hỏi.

Hawkin trong lòng ngạc nhiên, chẳng lẽ Thú Hoàng Tỷ này là giả? Hắn nhìn kỹ. đúng vậy, hắn là thật, bề ngoài không chút nào khác lạ a.

- Vì chúng mình ta vô tội, chí cao phụ thần tại thượng, xin ngài khoan thứ ta đã mạo phạm.

Đỗ Trần ném "Thú Hoàng Tỷ" xuống đất! Sau đó, "Thú Hoàng Tỷ" vỡ nát.

Hawkin trong nháy mắt ngây ngốc, cũng điên cuồng, hắn đứng dậy làm bộ muốn giết Đỗ Trần:

- Người tiểu thần đáng chết, người dám hủy tín vật của chí cao phụ thần, ta nhất định phải giết người...

Đỗ Trần cao giọng quát:

- Hawkin các hạ, xin tỉnh táo một chút, ta mặc dù không biết chính thức Thú Hoàng Tỷ, nhưng, nó nếu là di vật của hai vị thần thú nhân, vậy nhất định là tài chất cứng rắn, tuyệt không thể bị người bình thường phá hủy? Người còn không rõ sao?

- Đúng vậy, Thú Hoàng Tỷ nguyên liệu là...

Hawkin ngừng một chút, cải lời:

- Cho dù ta vận dụng cấm chiêu bí truyền của gia tộc, cũng không có biện pháp phá hủy Thú Hoàng Tỷ.

- Hết thấy trước mắt không nói rõ vấn đề sao?

Đỗ Trần chỉ vào những mảnh nhỏ của Thú Hoàng Tỷ trên mặt đất nói với Hawkin:

- Các hạ, trước mắt Thú Hoàng Tỷ này bị ta ném xuống đã vỡ thành mảnh nhỏ, nó là thánh vật của chí cao phụ thần sao?

Hawkin ngạc nhiên nhìn Đỗ Trần, tựa hồ hết thấy đều sáng tỏ, Đỗ Trần thản nhiên nói:

- Đây là một trong những món đồ chơi nữ nhân ta cầm chơi, là do không lâu trước, quản gia của ta dẫn nữ nhi đi trên đường nhân nhả du ngoạn, gặp phải một thương nhân lừa châu báu vàng bạc, lúc ấy thương nhân kia bán giá thấp cho quản gia của ta vài món châu báu, trong đó có Thú Hoàng Tỷ này! Nhưng lại có ba cái, trong đó một cái do tiểu Bối Bối, cũng là nữ nhi của ta không cẩn thận làm nát, một cái ở lại đấu thần đảo, cuối cùng một cái là ta vừa đánh nát, ta dùng để chặn giấy.

- Ai, ta mặc dù biết tên Thú Hoàng Tỷ, nhưng chưa bao giờ chính thức gặp qua, không biết hình dáng nó, còn tưởng rằng đây là trân bảo bình thường, đương nhiên còn cho nữ nhi cầm chơi đùa! Đây là tội của ta! Xin chí cao phụ thần tha thứ.

Đỗ Trần lắc đầu thở dài, suy nghĩ một chút sơ hở trong lời nói của mình, lại bổ sung:

- Kỳ thật, quản gia của ta sau khi mau thứ đồ này cũng xem qua - ta đối với giám định châu báu rất thích thú. ta xem ra, đồ này mặc dù không đáng giá, nhưng chất liệu tốt, là một kiện trân bảo bình thường, cho nên căn bản không có nghĩ tới. Hiện suy nghĩ lại, đây rất có thể là một tên nhà buôn giả hiệu, cố ý hãm hại ta, lừa dối tử tôn của chí cao phụ thần cùng bắt diệt tử thần.

- Đáng chết, chẳng lẽ có người giả tạo ra rất nhiều giả phẩm? Cố ý quấy nhiễu sự tra xét của chúng ta?

Hawkin chỉ suy nghĩ chốc lát, hỏi:

- Không đúng, vậy người làm sao giải thích lời khai của Susanna? Người rõ ràng là Thập Tam gia của trấn York mà!

- Susanna? Ta căn bản không nhận ra cái gì Susanna.

Đỗ Trần phẫn nộ phát tay, như bị ủy khuất lớn lao:

- Hawkin các hạ, ta đúng là Thập Tam gia của trấn York, nhưng ta đích xác không có làm ra hành động gì tiết độ chí cao phụ thần.

Lắc lắc đầu, Đỗ Trần "Tĩnh táo" lại, tiếp tục nói:

- Xin nói cho ta biết, đồng đảng của Susanna hình dáng thế nào? Tại sao người dám chắc là ta làm, mà không phải người khác giả mạo tên Thập Tam gia? Hawkin các hạ, người cũng là thần duệ, người hiểu được "Thập Tam gia của trấn York" thân phận này đáng tuyên dương sao?

Lúc hành động trên đại thảo nguyên, gần đại hạp cốc Auerbach Đỗ Trần vẫn mang theo mặt nạ mà Bác Bì cung cấp, lúc ấy hẳn không có nghĩ tới đến hôm nay, chỉ đơn thuần là muốn giấu diếm thân phận, nhưng không tưởng nổi, mang một mặt nạ nho nhỏ, lại mang đến tiện lợi thật lớn ngày nay.

Hawkin hừ lạnh nói:

- Tóc vàng mắt xanh, ngực mang ấu nữ, bên người còn mang theo cửu cấp cao thủ! Điều này không phải đặc điểm nhận dạng của người sao?

- Tóc vàng mắt xanh, mang theo ấu nữ, bên người còn có cửu cấp cao thủ... người như vậy rất giống ta! Nhưng... Hawkin các hạ, ngài không biết là, tin tức của ngài thật sự cùng ta quá giống sao?

Đỗ Trần nói:

- Ngay cả Thú Hoàng Tỷ đều có người dám làm giả, nhưng lại bắt chước giống thật, ngài không thấy chuyện này rất kỳ quái sao? Hoặc là có thể nghĩ một chút, có hay không có những người giả mạo ta "Thập Tam gia của trấn York"? Được rồi, vì truy tra nơi chốn di vật của chí cao phụ thần, ta có thể phá lệ một lần, cùng Susanna kia đối chất. Ta muốn xem xem, không có tiểu Bối Bối cùng tiên sinh Brook bên người, Susanna kia có thể nói ta là đồng đảng của nàng không.

Dù sao lúc ấy đeo mặt nạ, Đỗ Trần mới không sợ đối chất.

Hawkin sững sốt sau nửa ngày, trong lúc này, cháu hấn Amanda Lehart cũng đã tỉnh lại, lại nhìn chính mình, cả kinh:

- Ta sao còn chưa chết? Thực lực của ta cũng khôi phục lại ba bốn thành, thúc thúc, đây là sao?

Hấn nhảy dựng lên đang muốn cùng Đỗ Trần tiếp tục chiến đấu.

- Amanda Lehart, dừng tay! Chuyện này có nhiều nghi vấn, chúng ta có thể thật sự nghi oan Francis!

Hawkin quát lui cháu mình, hẳn mặc dù không có hoàn toàn tin tưởng, nhưng dù sao cũng tin một chút vào lời nói dối mà Đỗ Trần biên tạo, dù sao thành tựu của Đỗ Trần trong lĩnh vực "Đạo tặc bắt thao qua" vô cùng siêu nhiên.

Đỗ Trần trong lòng cũng rõ ràng chỉ nói mấy câu hoàn toàn không thể thuyết phục Hawkin, bất quá... Brockman thần tử bá tước thân ái đã cầm đi Thú Hoàng Tỷ chính thức, hẳn sẽ khiến Hawkin hoàn toàn tin tưởng.

Hơn nữa rất xảo hợp, Brockman cũng là tóc vàng mắt xanh, là cao thủ am hiểu thâm đạo, cũng là... Đỗ Trần đột nhiên phát hiện, Brockman cùng mình có rất nhiều điểm giống nhau.

- Hawkin các hạ, mặc kệ người có tin tưởng ta hay không, nhưng có người giả mạo danh nghĩa ta trộm lấy Thú Hoàng Tỷ, hơn nữa sau đó còn giả mạo khách thương bán Thú Hoàng Tỷ giả cho quản gia của ta, chuyện này có liên quan tới ta, đây là chuyện tuyệt đối không thể nhẫn nhịn! Ta cũng nhất định hết sức tra rõ chuyện này.

Đỗ Trần nghĩa bật vân thiên nói.

- Hừ, ta cũng sẽ tra rõ chuyện này, bất quá chúng ta gia tộc St. Barton ân oán rõ ràng, chúng ta tới giết người, chết không oán hận. Nhưng người cứu cháu ta một mạng, phần nhân tình này ta đã ghi nhớ - điều kiện tiên quyết là người không có chính thức trộm đi Thú Hoàng Tỷ.

Hawkin nói.

- Tốt, Brook, xin giải cấm chế cho Hawkin các hạ.

Dịch Cốt mở cấm chế trên người Hawkin, nhưng Goethe lại đi tới:

- Ha ha, nguyên lai miện hạ ngài gọi là Brook! Ngài xem, tên ngài ta đã biết, vậy, có thể nói cho ta biết phong hào của ngài không? Ta nguyện ý chi ba ngàn hạt trân châu.

Dịch Cốt giận dữ, quát:

- Ta nói lần cuối, ta không có phong hào.

- Người không có phong hào?

- Điều này sao có thể?

Hawkin cùng Goethe đều kinh ngạc giống nhau, Hawkin nói:

- Các hạ vừa rồi đánh bại ta, thực lực tuyệt đối chỉ có phong hào đấu thần mới có thể làm được.

- Nhìn xem, nhân gia gia tộc St. Barton đều rõ, người còn không nói sao?

Goethe cười hì hì hỏi. Đúng lúc này thì, hồ sa tướng quân ở bên ngoài bơi vào, la lên:

- Điện hạ, có tình huống khẩn cấp.

- Tình huống gì khẩn cấp đợi lát nữa hãy nói! Không thấy ta đang bận sao?

Goethe tức giận phát tay, lại cười hì hì, thần tình sùng bái nhìn Dịch Cốt.

Hồ sa tướng quân do dự một chút, thấy ngoại nhân trong động nhiều, muốn nói lại thôi, chỉ có thể nói hàm hồ:

- Điện hạ, ngài lần này thống suất cận vệ quân đoàn đến đây, không phải có nhiệm vụ trọng yếu sao? Bây giờ nhiệm vụ của ngài xuất hiện một chút vấn đề...

- Ai nha, không thay Thiên Vương sơn sao?

Tiểu tử này, thuận miệng nói nhiệm vụ bí mật của hải tộc ra, thúc dục:

- Ở đây đều là bằng hữu của ta, gia tộc St. Barton là đồng minh ngàn năm của hải tộc, hai vị này càng là bạn tốt của ta... tương lai là sự phụ, có gì người cứ trực tiếp nói.

Hồ sa tướng quân thăm thở dài, ánh mắt nhìn Đỗ Trần:

- Ta tuân mệnh, Francis tiên sinh, chuyện này có quan hệ tới ngài... bởi vì chúng ta tại phụ cận hải vực đã phát hiện thần sủng của sự phụ ngài viện trưởng Ziege, thi thể của dị thú Seattle Garcia.

Garcia đã chết? Đỗ Trần còn nhớ kỹ, ngay vài ngày trước, hắn mang theo Chesini ở bên Ôn Tuyền sơn còn nghe thấy tiếng rên rỉ của Garcia trước khi sản sinh. Mới vài ngày, nàng sao đã chết?

- Tướng quân, người xác định là thú Seattle Garcia sao?

Đỗ Trần trong lòng còn có vài phần không dám tin tưởng, dù sao, vài ngày trước Garcia còn trong cấm địa dưới chân Ôn Tuyền sơn, sao có thể chết ở một nơi giữa biển rộng cách xa đấu thần đảo chứ?

Hồ sa tướng quân nói:

- Hẳn là không sai, thiên hạ đều biết thú Seattle có hai đầu...

Hắn thấy Đỗ Trần từ bên bờ tử vong cứu được Amanda Lehart, đột nhiên sững sốt, sửa lời:

- Garcia còn chút hơi tàn, bất quá, tế tỵ trong quân nói nàng không thể sống sót...

219. Thư Thú Tuy Nhược, Vi Mẫu Tắc Cường!

Ý tứ của hồ sa tướng quân là, Garcia cơ bản chết chắc, nhưng mà, tế tự hải tộc chúng ta dám chắc không có biện pháp cứu nàng! Bất quá người nếu có thể phát huy năng lực siêu nhân cứu Amanda Lehart một lần nữa, nói không chừng Garice có thể còn một đường sinh cơ.

Việc liên quan tới thần sủng của sư phụ, Đỗ Trần không khỏi nóng nảy, ngày đó hắn cùng Ziege không quen biết, trộm thánh khí của Ziege làm hại lão đầu này thực lực tổn hao nhiều, hiện nghĩ lại, trong lòng còn chút áy náy. Hôm nay Ziege nếu lại mất đi thần sủng, sợ rằng thực lực sẽ lùi thêm bước nữa! Làm đệ tử, sao có thể không làm gì, trơ mắt ra nhìn thần sủng sư phụ chết giữa biển rộng mênh mang.

Đỗ Trần nhìn lướt qua mọi người trong sơn động:

- Hawkin các hạ, việc liên quan tới sinh tử của thần sủng của sư phụ ta, ta phải đi vào xem xét. Goethe điện hạ, ngài...

Goethe phát tay ngắt lời Đỗ Trần, cuống quýt gật đầu, nói như lấy lòng Dịch Cốt:

- Ta cùng đi với ngài, được không?

Hồ sa tướng quân lập tức bổ sung:

- Thần sủng Garcia của viện trưởng Ziege đang hấp hối, vốn người mới trải qua một hồi đại chiến, lại hao khí lượng lớn đầu khí cứu Amanda Lehart, đã rất mệt mỏi, nhưng vừa nghe thần sủng của sư phụ gặp nạn, thì lập tức đi xem, thật sự là tôn sư trọng đạo. Ha ha, ta thích nhân loại như người, bởi vì ta cũng tôn sư trọng đạo.

Hắn liếc mắt nhìn Dịch Cốt, nhưng chỉ đổi được một tiếng hừ lạnh.

Hawkin còn chưa có hoàn toàn tin tưởng Đỗ Trần, tự nhiên đi theo Đỗ Trần, mà Amanda thương thế chưa lành xin lưu lại nhờ hải tộc hỗ trợ chiếu cố, Đỗ Trần vội vã theo Goethe đi trước tới hải vực xảy ra sự kiện.

Phương nam đầu thần đảo tại vùng biển Parr Gold, đại quân hải tộc phát hiện Garcia ở gần góc tây bắc biển Parr Gold, đi về hướng bắc hơn mười dặm, nơi Đỗ Trần phi thường quen thuộc - Thiên Vương sơn.

Garcia có lẽ xem như một thi thể còn thoi thóp, trôi nổi trong nước biển, bị một đội hải tộc dũng sĩ vây lấy, ngoài vòng tròn, mấy hải tộc mặc trang phục tế tự lãnh nhận bàn quan, hoặc lắc đầu thờ dài, nhưng không ai tiến lên cấp cứu, bởi vì bọn họ đã thử qua, chỉ là không có kết quả mà thôi.

Đỗ Trần lần đầu tiên đã thấy Garcia, trong lòng đầu tiên là sửng sốt, trong khi ở đầu thần đảo nghe tiếng rên của nó tưởng rằng Garcia nhất định là một con vật to lớn, nhưng trên sự thật thì, thể tích Garcia chỉ bằng một nửa người thường.

Hình dáng nàng rất đẹp, thậm chí có thể coi là rất đáng yêu, như một đầu đại hùng tầm thường, chỉ bất quá toàn thân phủ đầy lông dài, tứ chi, tay còn có cước chưởng càng thêm giống viên tộc, mà ngũ quan trên mặt có cái mũi như bình tháp, khiến Đỗ Trần rất ấn tượng, lỗ tai của Tyre thú là hai cái tai lớn to, có thể nhắm với cánh, nếu khi Garcia khỏe mạnh thì có thể nhờ chúng mà bay lượn.

Garcia tứ chi co rút lại trong lồng ngực, lẳng lặng dập dềnh trong nước biển, nhấp nhô nhấp nhô. Mà thương thế của nàng toàn bộ tập trung phụ cận xương sống, hơn mười lỗ máu không ngừng có máu đỏ tươi chảy ra, khiến nước biển xung quanh đều nhiễm hồng. Nhìn kỹ, Garcia đang co rút tứ chi, còn có máu không ngừng chảy ra... hoàn toàn có thể tưởng tượng, nàng bị mười món binh khí sắc bén xuyên thấu qua ngực.

- Đều tránh ra cho ta, toàn bộ cảnh giới bên ngoài.

Goethe tới nơi này liền quát tháo ra lệnh. Hải tộc quân nhân đang đứng xem lập tức tản ra.

Đỗ Trần gọi về Liên Hoa thủy minh thuần, quang mang màu úy lam cùng màu nước biển dung hòa làm một thể, chiếu lên người Garcia. Đồng thời Đỗ Trần phân phó:

- Brook, hỗ trợ kiểm tra thân thể Garcia.

Dịch Cốt gật đầu tiến lên, Goethe rất cơ trí tiến lên giúp Dịch Cốt. Hawkin đứng một bên trầm giọng nói:

- Là đầu thần đã ngoài cửa cấp hạ thủ, đầu khí sung mãn, sát thương lực hết sức mạnh mẽ, bắt quá miệng vết thương có chút quái dị...

- Hừ! Miệng vết thương quái dị.

Dịch Cốt kiểm tra miệng vết thương một phen, liền trở lại bên người Đỗ Trần, hắn không có nói rõ mà chỉ dùng tay phải nắm lấy cổ tay trái, nhẹ nhàng kéo, làm hành động phí thường khó hiểu, chỉ có Đỗ Trần có thể hiểu động tác này ám chỉ gì.

Đây là Trừu Cân hạ thủ? Đỗ Trần trong lòng cả kinh, hiểu được, lão tử đã hoàn toàn hiểu rồi.

Trừu Cân tại đây, đại biểu cho Brockman cũng tại đây, vậy mục tiêu của bọn họ lúc này đây chính là mẫu tử thú Seattle.

Trên hải vực gần Thiên Vương sơn, một con thuyền hồng treo cờ học viện đang tấp vào.

Brockman đứng ở bên thành thuyền, trong lòng còn ôm một tiểu hài tử đang ngủ, mắt nhìn chăm chăm:

- Trừu Cân, người xuống tay quá nặng! Garcia kỳ thật không cần phải chết! Nàng chết có thể dẫn tới hậu quả rất lớn, độ nghiêm trọng có thể khiến ảnh hưởng tới quan hệ bình hành giữa đầu thần đảo cùng thánh giáo.

Trừu Cân lạnh lùng nhìn thoáng qua tiểu hài tử đang ngủ, bĩu môi, nói thực, tiểu hài tử cũng không phải nhân loại, chỉ là một con thú Seattle còn nhỏ - có vài phần giống nhân loại, cái tai dài cùng lông mao dài là hai điểm còn chưa phát dục, nhìn qua, giống như lỗ tai lớn cùng nhung mao của tiểu Bảo Bảo nhân loại.

- Brockman đại nhân, chuyện này tựa hồ không thể trách ta? Ngài nói ngài sẽ để ý tới Garcia, để cho ta đi tuần bốn phía, để ngăn ngừa người của học viện truy tra. nhưng ngài thì sao?

Brockman lắc lắc đầu:

- Người nói đúng! Ta không có ý trách người, lần này quả thật là ta sai, tinh lực toàn bộ dùng để nghiên cứu làm sao để phá giải hộp thánh khí của Francis, không nghĩ tới thú Seattle còn có một chiêu dĩ mệnh hoán khí (dùng mạng đổi lấy lực lượng)...ai, Garcia không tiếc tổn thọ, cũng muốn thoát khỏi tù lung, cướp lại đứa nhỏ, nhưng thật ra rất đáng kính nể.

Trừu Cân lạnh nhạt nói:

- Dưới tình huống này không muốn bị người khác phát giác, ta chỉ có thể lựa chọn trong nháy mắt giết chết Garcia.

- Thôi quên đi, dù sao chúng ta cũng đã hoàn thành nhiệm vụ, Garcia phải chết, chúng ta cũng có được một thú Seattle nhỏ! Kế hoạch "Đoạt mục" Đối với Đầu thần học viện đã thành công, quả thật là phi thường kinh điển, nhưng cũng thật quá tàn nhẫn.

- Brockman đại nhân, cảm khái của ngài không có ý nghĩa.

Trừu Cân tựa hồ trào phúng Brockman "Phụ nhân chi nhân".

Brockman thở dài, mắt nhìn về cái hộp dưới chân.

Hộp này là hắn trộm được từ túi xách của Đỗ Trần, nhưng rất bức mình. Brockman tốn bao tâm lực, dụng Phá Khí huyền mở tầng hộp thứ nhất, phát hiện bên trong đương nhiên còn một hộp nữa, khi hắn đem toàn lực mở tầng thứ hai, bên trong lại xuất hiện cái hộp thứ ba.

Mà cái hộp thứ ba phi thường quái dị, nó mặt trên có rất nhiều lỗ nhỏ, nhưng nhìn không thấu được trong hộp có cái gì! Mặt khác nó cũng là một hộp thánh khí, điểm này rất dễ dàng nhận biết, hơn nữa nó là một hộp thánh khí nhất cấp bình thường! Nhưng Brockman bất cấp đầu thần dùng cả Phá Khí huyền cũng không thể mở nó.

Khiến cho Brockman phiền muộn đó là, hộp thứ ba hé ra chỉ điều, dùng như một cơ quan, người phải bằng chân bản lĩnh mở hộp, nếu cường ngạnh, nó cùng đồ vật bên trong sẽ bị hủy...

Brockman rất khó hiểu, tại sao mình không thể mở nổi nhất cấp hộp thánh khí? Ngay cả hai tầng đầu là tam, tứ cấp hộp thánh khí mình đều đã mở, ngược lại một cái nhất cấp hộp lại làm khó, buồn bực a. Hắn cũng chỉ mang được hộp trở về, chậm rãi nghiên cứu mà thôi.

Đáng tiếc Đỗ Trần tuyệt không nói cho hắn - đứa ngốc. Kết cấu khóa của hộp thánh khí này đã bị ta cải tiến, thế giới này ngoại trừ ta không ai có thể không cậy mạnh mà mở nó ra! Trừ phi "Thần kỹ" của người tới trình độ của ta... bất quá không mất mấy trăm năm thời gian người không có khả năng có bản lĩnh đó...

Thiên Vương sơn đã xuất hiện trên mặt biển, Brockman không hề loạn tưởng, mà là phân phó:

- Trừu Cân, người kiểm tra bốn phía, lúc này cùng chúng ta phản hồi cơ địa còn có người của Yaqin. Nhiều người, mục tiêu lớn, người lưu ý một chút.

Trừu Cân gật đầu, phi thân lên, ẩn trong nước biển.

Trong biển sâu, Garcia dưới sự chiếu sáng của thánh quang suốt ba canh giờ, thân thể rốt cục run nhè nhẹ, miệng hé ra, khôi phục một chút sinh cơ.

Đỗ Trần vui vẻ nói:

- Brook, mau, xua tan nước biển, với thực lực của Garcia bây giờ không đủ truyền âm trong nước.

Dịch Cốt còn không có động, Goethe đã nói:

- Không cần phiền miện hạ Brook, san hô trận trong tay thủ hạ của ta có thể tạo ra vùng không gian giống như đất liền.

Hắn tự mình động thủ, bơi tới một mảnh san hô đen ở xa xa, dùng sức vỗ mạnh lên san hô khuếch tán ra một luồng khí, bao phủ mọi người vào trong.

- Hải... hải tử...

Thanh âm yếu ớt của Garcia truyền vào tai Đỗ Trần, nhưng mắt nàng vẫn nhắm, tứ chi co rút trong ngực, chết cũng không chịu buông.

- Garcia.

Đỗ Trần nhẹ giọng kêu gọi, nhưng Garcia vẫn mơ hồ.

Dịch Cốt nói:

- Thiếu gia, mạng của nàng mặc dù được bảo toàn, nhưng để khôi phục cần một đoạn thời gian, bây giờ rất có thể thần trí không rõ.

Trong lúc này miệng vết thương sau lưng Garcia đã liền lại, nàng thì thào gọi vài tiếng "Hải tử", đột nhiên chậm rãi mở ra tứ chi đang co rút trong lòng ngực, mà trên tay nàng, còn nắm một mớ nhung mao, nhưng mao của thú Seattle mới sinh.

Hơn nữa, sau khi nàng mở ra tứ chi, mọi người mới phát hiện, nguyên lai bụng Garcia to như trước, điều này cho thấy, trong bụng nàng còn một hải tử!

Đỗ Trần chỉ ngạc nhiên chốc lát, rất cảm thán! Thú thú tuy nhược, vì mẫu tắc cường! Khó trách Garcia dù chết cũng phải quắp chặt tứ chi, bảo vệ bụng! Nguyên lai là vì hải tử của mình.

- Trả hải tử lại cho ta.

Garcia thất thần kêu to, trong đầu hỗn loạn chỉ có một ý nhiệm - cứu hồi hải tử mới sinh của mình.

Đỗ Trần buồn bã thở dài, hắn thật ra muốn giúp thú Seattle tìm lại hải tử, nhưng đi đâu tìm?

Goethe cũng đồng tình nhìn Garcia, hải vực phụ cận đã bị đại quân hải tộc không chế, nhưng không phát hiện điều gì dị thường, có lẽ, Garcia cùng hải tử của nàng bị thất lạc từ nơi khác, mà nàng độc thân chạy trốn tới nơi này rốt cục không chịu nổi...

Goethe ôn nhu nói:

- Người nghe ta nói gì chứ? Ta là vương tử của hải tộc, người nếu có thể nói chuyện, vậy nói cho ta biết, người cùng hải tử của người bị thất lạc tại hải vực của ai, ta có thể phát động đại quân của hải tộc giúp người tìm hải tử - chỉ cần hân còn trên biển.

Theo như lời Dịch Cốt, thú Seattle xác thực thần trí mơ hồ, nhưng nàng lại nghe rõ ràng hai chữ "Hải tử" của Goethe, tiếp đó, nàng trong đầu chỉ còn một ý niệm.... ta không biết thất lạc ở nơi nào, chúng ta vẫn bị giam trong thuyền, nhưng... ta là thú Seattle.

Đột nhiên, nàng xoay người đứng lên, tử chi mở ra, hai mắt đóng chặt, nhưng bộ lông toàn thân lại dựng lên, nhan sắc biến đổi không ngừng.

"Phốc", mười ba lỗ máu trên người nàng vốn đã khép lại, lại chảy ra máu tươi.

Dịch Cốt có chút nhú mày:

- Thiếu gia, nàng hẳn là không lâu trước sử dụng dị năng của chủng tộc hi sinh tính mạng, sợ rằng, cho dù ngài hôm nay bảo trụ được tính mạng của nàng, nhưng ngày sau cũng giảm thọ rất nhiều...

- Đáng thương cho tâm của phụ mẫu thiên hạ! Ta nhất định cố hết sức để cứu sống nàng.

Đỗ Trần lắc lắc đầu, Liên Hoa nội kinh không hề giữ lại mà quán chú vào trong thủy minh thuẫn, toàn lực bổ cứu cho Garcia hơi thở ngày càng yếu.

- Hô!!!

Garcia thở ra một hơi dài, âm âm ngã xuống, Goethe gần nhất, lập tức đỡ nàng, Garcia toát ra một tia khí lực cuối cùng, nắm tay Goethe, khó khăn nói:

- Phía tây bắc... Thiên Vương sơn... cầu người cứu hải tử của ta.

Đỗ Trần trong mắt tinh quang chợt lóe, trong lòng tựa hồ có điều linh ngộ - thú Seattle gặp nạn, sợ rằng bởi vì dị năng của chủng tộc nàng vô cùng mạnh mẽ.

- Goethe điện hạ, người...

Goethe giao Garcia đang hôn mê cho tế tự, không chút do dự bạt ra trường đao sau lưng, quát:

- Đệ nhất lữ đoàn bỏ xuống trang bị nặng, hành quân nhanh, mục tiêu Thiên Vương sơn! Đệ nhị, đệ tam lữ đoàn chia làm hai đường cùng chiến tranh thánh khí vây lấy Thiên Vương sơn, đệ tứ lữ đoàn áp hậu! Cận vệ đội theo ta đi trước.

Đỗ Trần nhìn thoáng qua Hawkin:

- Các hạ thì sao?

Hawkin gật gật đầu, chỉ vào thú Seattle nói:

- Nàng là một dũng sĩ đáng kính! Ta cũng đi.

- Tốt, chúng ta đi Thiên Vương sơn, đoạt lại đứa nhỏ của Garcia.

220. Ý Niệm Đột Nhiên Nảy Sinh

Giữa hải dương, bọn người Đỗ Trần giống như những mũi tên dài, cực nhanh rẽ nước mà đi, bên người, Đỗ Trần dụng đấu khí đề cao tốc độ, mà Goethe cùng Hawkin lại đi đầu tiên. Phía sau bọn họ, năm trăm cận vệ của Hawkin cũng chỉ có thể thấy được mấy cái bóng, về phần đại quân hải tộc lập tức bỏ xuống trang bị nặng, cùng đã rơi lại phía sau không thấy đâu nữa.

Một mặt chạy, Đỗ Trần một mặt từ trong miệng Goethe biết được quân đội của hân tại sao lại ở chỗ này, mà Hawkin cũng hiểu được tại sao phụ cận vốn hân chỉ có tám ngàn quân, đột nhiên lại thành một chi quân đoàn tinh duệ.

Nguyên lai là sắp tới ngày 3 tháng 3, hàng năm ngày 3 tháng 3, Thiên Vương sơn đấu khí tụ, đỉnh núi hướng bầu trời phóng ra đấu khí năm màu, uy thế bức người, mà trong hải dương dưới chân núi cũng không phải

gió êm biển lặng. Hàng năm ngày 3 tháng 3, trước một tháng khi đầu khi tụ, trong vùng biển sâu quanh Thiên Vương sơn cùng sườn núi sẽ đồng dạng phát sinh ra dị biến giống nhau, mà dị biến này mang tới tai hại tự nhiên rất lớn cho hải tộc.

Goethe lần này mang theo cự hình chiến tranh thánh khí cùng quân đoàn tinh nhuệ tới đây, là dự phòng Thiên Vương sơn gây ra tai họa! Không tưởng rằng, hắc xảo hợp gặp phải Hawkin cùng Đỗ Trần đang tranh đấu.

Trong đoàn người ngoại trừ Đỗ Trần đều là cao cấp đấu thần tám cửu cấp, tốc độ nhanh vô cùng, mà Liên Hoa của Đỗ Trần tương đối chậm, nhưng có Dịch Cốt ở một bên hiệp trợ, cũng miễn cưỡng có thể đuổi kịp bọn họ.

Rất nhanh, bọn người Đỗ Trần đã cách Thiên Vương sơn chỉ còn vài dặm.

Goethe vung tay lên, giơ lên trường đao, liếc mắt nhìn Dịch Cốt, kêu lên:

- Ta đánh trận đầu.

Hắn giương đao muốn xông lên.

Tiểu tử ngốc! Đỗ Trần vội quát bảo Goethe ngưng lại, chánh sắc nói:

- Chúng ta cố nhiên phải cứu ra hải tử của Garcia, nhưng tuyệt không thể làm tùy tiện! Điện hạ, không có biện pháp thanh tra động tĩnh trên Thiên Vương sơn sao?

Goethe cười, thầm nói, ta cầm binh nhiều năm, chẳng lẽ không biết trước khi giết địch phải tra ra chi tiết của đối thủ, nhưng miện hạ Brook không phải ở chỗ này sao? Ta phải nhân cơ hội này biểu hiện một chút...

Đỗ Trần nhìn ra ý tứ của tiểu tử này, trong lòng không nhịn được cười thầm. Tiểu tử này, người nói hắn ngốc, nhưng trình độ chỉ huy binh lính, thì thi thoảng có thể triển lộ ra một chút thông minh nhỏ, nhưng sao lại thấy một cao thủ giống một hài tử vậy?

Trong khi Đỗ Trần tự hỏi, Goethe đã từ túi bên hông lấy ra một tiềm vọng kính, hai tay đưa lên trước mặt Dịch Cốt, nhưng Dịch Cốt sau khi cầm lấy lại đưa cho Đỗ Trần.

Tiềm vọng kính vào tay, Đỗ Trần nhướng mày, đột nhiên lại nhếch miệng cười, giao tiềm vọng kính cho Hawkin:

- Các hạ, xin ngài xem, còn nhớ kỹ vừa rồi tóc vàng mắt xanh chứ, ngực ôm trẻ nhỏ, bên người có cửu cấp cao thủ. Bây giờ, trên Thiên Vương sơn có một người như vậy.

Hawkin qua tiềm vọng kính nhìn lại, nhất thời hừ một tiếng.

Giờ phút này, bóng đêm mông lung, bóng người trên Thiên Vương sơn chớp lên, có vẻ cực kỳ quỷ dị, mặc dù người không nhiều, chỉ có hai mươi mấy người, nhưng bước đi bọn hắn lại thoăn thoắt, vóc người cường tráng, vừa nhìn liền biết là cao thủ! Mà trên đỉnh núi, tóc vàng, mắt xanh, áo trắng, Brockman ngực ôm ấu nhi đứng đón gió, khí độ cao nhã bất phàm, thật sự là hợp với thân phận thần tứ bá tước của hắn! Mà Trừu Căn đứng bên người Brockman, đang lãnh nhãn bàng quan nhìn hai mươi mấy người đang vận chuyển hai cái rương lớn.

Tiểu hài tử trong lòng Brockman giờ đã tỉnh ngủ, đang ôm một cái hộp nhỏ chơi.

"Ba ba" nó kêu gọi Brockman, khiến cho thần tứ bá tước trên mặt khóc cười không được, chỉ có thể lên tiếng hàm hồ, oán giận Trừu Căn:

- Đây, xử lý thế nào đây?

Trừu Căn muốn cười nhưng không cười, do dự một chút, hắn nói:

- Thú Seattle nhỏ sau khi sinh mặc dù có thần trí nhất định, nhưng dù sao còn kém đi thú trưởng thành, cho nên,... nó thấy đại nhân ngài, nên coi ngài là ba ba.

Brockman cười, đáng tiếc, hắn còn không biết, Đỗ Trần ngày đó thu tiểu Bối Bối làm dưỡng nữ cũng cùng loại tình huống...

Trừu Căn lại nói:

- Đại nhân, như vậy cũng tốt, con thú Seattle này nếu đã nhận ngài là cha nó, vậy tương lai trưởng thành nó nhất định sẽ nhất tâm phục vụ nguyên soái cùng đại nhân Phillip.

Brockman lắc lắc đầu, cười khỏ nói:

- Điều này... quên đi, nó có thể kêu là Hohmann.

- Hohmann, Hohmann.

Tiểu tử kia kêu lên tên mình, mở đôi mắt to, nhìn Brockman cười cười, sau đó lại vỗ vỗ tiểu hộp trong tay - hộp thánh khí mà Đỗ Trần "Đưa cho" Brockman, bên trong còn có Thú Hoàng Tỷ.

- Ba ba, hộp, không nên chơi! Bên trong có đồ xấu.

Hohmann mặc dù mới sinh, nhưng đã có bộ phận bản năng thiên phú của thú Seattle.

Brockman sửng sốt, nhìn chăm chú vào hộp thánh khí một chút, nhưng không phát hiện cái gì, hộp là hộp, mặt trên có rất nhiều lỗ nhỏ, nhưng không có một cái khóa chính xác.

Xa xa, Hawkin thu hồi viễn vọng kính, thấp giọng nói:

- Thực lực của người mặt trắng bạch kia thật sự rất mạnh, cùng Goethe điện hạ không phân cao thấp, nhưng cao thủ đứng bên người hắn như là không có, ta nhìn không thấu thực lực chính thức của hắn!

Tự hồi chốc lát, hắn lại bổ sung:

- Mặt khác hơn hai mươi người vận tổng rương cũng không phải kém, bắt quá, chỉ cần cận vệ đội của điện hạ Goethe đến, chúng ta có thể tiêu diệt bọn họ.

Nhớ lại tình hình trên Thiên Vương sơn mới thấy, Đỗ Trần vuốt mũi nói:

- Ha ha, người nọ ta thật ra đã gặp qua vài lần, hắn gọi là Brockman, là học giả báỉ phòng học viện! Hắn trong đêm đi tới Thiên Vương sơn, chỉ sợ là có đại hành động gì! Bất quá mục tiêu của chúng ta là hài tử của Garcia, về phần xuống tay thế nào, ta thật ra có một đề nghị...

- Goethe vương tử, Hawkin các hạ, thánh khí của ta hai vị đã thấy, hắn là coi như có chút kỳ dị! Cho nên, ta đề nghị chờ khi cận vệ đội tới, các người hai vị cùng cận vệ đội công kích chính điện Thiên Vương sơn, mà ta cùng Brook, ẩn thân trong thánh khí, âm thầm đoạt lại hài tử của Garcia, cụ thể là...

Điều kiện tiên quyết là đoạt lại ấu nhân của thú Seattle, Đỗ Trần còn có một chút tư tâm - hắn không muốn cùng Brockman chính diện giao phong, như vậy, vạn nhất Brockman không chết, lộ ra chuyện Francis ngăn trở kế hoạch của tổ chức kia, vậy sợ rằng sẽ lọt vào sự trả thù mãnh liệt.

Có thể tránh sau lưng thao khống, không thể chính diện hiện thân giao phong, đây là tôn chỉ của Đỗ Trần.

Goethe đồng ý ý kiến của Đỗ Trần, Dịch Cốt không nói, Hawkin cũng chỉ có thể gật đầu.

Không lâu sau, năm trăm cận vệ đội của Goethe chạy tới, loại bỏ những ngư tộc không tiện chiến đấu trên đất liền, còn lại khoảng ba trăm chiến sĩ tinh duệ. Đỗ Trần cước đạp Liên Hoa, tay trái chế trụ thủy minh thuẫn vùng lên, quát:

- Bắt đầu.

Thiên Vương sơn, Brockman kinh ngạc nói:

- Đừng ngủ, hộp này có gì cổ quái? Người có thể nói rõ ràng một chút không?

Tiểu tử kia dù sao mới sinh không lâu, sao có thể tổ chức được ngôn ngữ để giải thích, nó suy nghĩ một lúc, đột nhiên kêu lớn:

- Ba ba, người xấu đến, thiệt nhiều thiệt nhiều người xấu.

Tiểu Tyre thú tự nhiên cảm giác được, đương nhiên so với tinh thần dò xét của tiểu Bối Bối còn kinh khủng hơn ba phần.

Mà đây cũng là nguyên nhân để trở thành mục tiêu quan trọng trong kế hoạch "Đoạt mục" của tổ chức thần bí kia.

- Chuẩn bị nghênh chiến.

Brockman hét lớn, một tay ôm hài tử, một tay nhẹ nhàng run lên, trên tay quang hoa hiện ra, chỉ sáo hiện ra bao lấy năm ngón tay dài.

Nhìn lại dưới chân núi, Hawkin không thẹn là thú nhân hùng dũng, lao lên khỏi mặt nước trước tiên, ầm ầm lao đến. Goethe theo sát sau, tinh tuyền những hải tộc chiến sĩ am hiểu lục chiến đi theo.

- Là hải tộc?

Brockman đánh mắt với Trừu Căn.

Trừu Căn trước tiên lẳng không lao lên, quát với hai mươi mấy người đang chuyển rương:

- Chư vị, các người thuộc chiến khu Yaquin, không do ta thống xuất, nhưng trong giờ phút nguy cấp này, chúng ta ở chỗ này chờ người của tổ chức tới tiếp ứng, cho nên, từ nay về sau, Brockman thất vĩ đại nhân tiếp quản quyền chỉ huy đối với các người.

Có người thả rương xuống quát:

- Tuân mệnh, nhưng chúng ta cũng có nhiệm vụ của chúng ta, đại nhân phải cam đoan, đêm nay bất luận thể nào, cũng phải giao hai cái rương này cho nguyên soái.

- Tốt, ta hứa.

Brockman nhìn quân đội hải tộc ở xa xa đang lao lên, hô lớn:

- Chư vị dũng sĩ hải tộc, chúng ta bắt quá là qua đường... đáng chết, Trừu Căn, giết cho ta.

Hawkin trèo lên núi, căn bản không đáp lời, trực tiếp bắt đầu động thủ giết người, điều này khiến Brockman biết đêm nay đã không có đường sống trở về, lập tức hạ lệnh cho Trừu Căn đi theo, hấn ôm chặt Hohmann, ánh mắt nhìn ngoài khơi.

Đáng chết, hải tộc sao lại đánh lén chúng ta? Tổ chức cho tới giờ không đắc tội với hải tộc.

Brockman muốn tìm ra đáp án, nhưng không ai nói cho hắn, cắn răng, hấn ôm hài tử ra tay, giết vào giữa đoàn.

Xa xa, Đỗ Trần cười dài nhìn chiến trường, đột nhiên cười nói:

- Goethe tiểu tử này còn không có quá ngốc, biết dùng danh nghĩa hải tộc công kích Brockman, như vậy, Brockman tuyệt đối không nghĩ tới mục tiêu của chúng ta là hài tử trong lòng hắn, cũng sẽ không dùng hài tử uy hiếp chúng ta! A, hơn nữa trình độ chỉ huy chiến đấu của hắn thật sự tốt! Brook, người có đúng là có lo lắng chút gì, thu hạ đồ đệ này?

Dịch Cốt chẳng biết suy nghĩ cái gì, chần chờ nửa ngày, mới "A" một tiếng ý thức được hắn đã không trả lời vấn đề của thiếu gia. Hắn nói:

- Thiếu gia, pháp điển của giáo hội quy định, bí pháp của bốn vị thánh đồ chúng ta đều là tương truyền, tuyệt không tiết lộ ra ngoài! Tiềm chất cùng năng lực của Goethe đích xác tốt, nhưng muốn thu làm đồ đệ, trừ phi...

Dừng một chút, Dịch Cốt nói:

- Trừ phi hắn gia nhập thánh giáo, nhưng với thân phận vương tử hải tộc của hắn, điều này rất không có khả năng.

Nói xong, Dịch Cốt nhìn Thiên Vương sơn, lại lâm vào trầm tư.

Đỗ Trần bĩu môi, trong lòng thầm mắng, nhiều quy củ như vậy ư? Bất quá, bây giờ ta là sứ giả hàng đầu của Da Tát giáo, tự nhiên không thể mạnh mẽ lệnh cho Dịch Cốt... chờ chút.

Để cho Goethe gia nhập Da Tát giáo hội ư? Hay là....

Đỗ Trần chậm rãi cúi đầu, vuốt cái mũi suy tư, một ý niệm nảy sinh trong đầu, đáy lòng hắn không cách nào áp chế....

- Đáng chết, ta sao lại không nghĩ ra! Đây là một việc đại thiện a.

221. Đấu Khí Tụ Sớm

Dịch Cốt còn đang ngăn người - điều này đối với một cao thủ đỉnh phong mà nói, là tình huống phi thường hiếm thấy, hắn bị tiếng kêu hưng phấn của Đỗ Trần khiến cho sững sốt, không khỏi hỏi:

- Thiếu gia, đại việc thiện gì?

Hắn mặc dù không biết chuyện bảo giám, nhưng theo Đỗ Trần thời gian dài như vậy, cũng biết bản thân thiếu gia đối với làm việc thiện là một loại sở thích, trình độ làm việc thiện cơ hồ điên cuồng, vừa thấy cơ hội làm việc thiện, liền như chính khách nhìn thấy quyền trượng, phiêu khách đang khát gặp được kỹ nữ, cơ hồ không tự chủ được lập tức lao đến.

- Không có gì, không có gì, chỉ là một ý nghĩ mà thôi.

Đỗ Trần cười khoát tay, nhưng ý nghĩ này khắc thật sâu trong lòng hắn - mặc dù có chút không thực tế, khi làm gặp khó khăn thật lớn, nhưng là, một khi lão tử thành công, thì đây là đại việc thiện.

Thu hồi tư sự, Đỗ Trần lại nhìn về hướng Thiên Vương sơn nói:

- Chờ sau khi cứu hồi hài tử của Garcia chúng ta sẽ lại nói tỉ mỉ, người phải nhìn kỹ, sắp tới phiên chúng ta động thủ rồi.

- A!

Dịch Cốt lên tiếng, ánh mắt không có nhìn về hướng Thiên Vương sơn, mà nhìn hai tay mình một chút, sau đó liền ngây ngốc.

Thiên Vương sơn, Brockman mặc dù bản thân là bát cấp đấu thần, Trừu Cân càng là tông sư đương thời, nhưng đối thủ bất đắc dĩ thật quá nhiều, trong đó có Goethe cùng Brockman không phân cao thấp, lại có cửu cấp cao thủ của gia tộc St. Barton Hawkin.

Goethe trên chiến trường biểu hiện đích xác rất thông minh, ánh mắt hắn căn bản không hề nhìn về thú Seattle trong lòng Brockman, ngược lại nhìn vào hai cái rương không hề quan hệ, thỉnh thoảng, còn phải mấy kẻ đặc lực dưới tay cường công địch nhân đang bảo vệ rương.

Điều này đánh lừa Brockman - mục tiêu của hải tộc kỳ thật là hai cái rương! Cho nên Brockman không nghĩ tới việc dùng Hohmann trong lòng để uy hiếp hải tộc, ngược lại hết sức bảo vệ tiểu tử kia, sợ trong loạn chiến sẽ thương tổn tới nó - phải mang tiểu tử kia bình an trở về, đây là mệnh lệnh của đại nhân Phillip.

- Di?

Xa xa đang chờ cơ hội đánh lén Brockman, cứu hồi Seattle, Đỗ Trần đột nhiên ý thức được có chút bất thường, hắn nhìn vào Hawkin đang bị áp chế, ưu thế mặc dù rõ ràng, nhưng trong thời gian ngắn Trừu Cân căn bản không cách nào thủ thắng, ngạc nhiên nói:

- Dịch Cốt, thực lực của người hắn là so với Hawkin mạnh hơn nhiều a - vừa rồi người không có nỗ lực mấy thì trong thời gian ngắn đã đánh bại hắn! Mà người bản thân cũng thừa nhận, nếu quyết đấu sinh tử, Trừu Cân có năng lực giết chết người! Nhưng... bây giờ Hawkin hiển nhiên chống nổi cường địch lợi hại như Trừu Cân.

Dịch Cốt còn đang sững sốt, hắn còn đang nhìn chăm chăm hai bàn tay mình, thần thờ nói:

- Thiếu gia, ta vừa rồi đã kinh ngạc phát hiện ra vấn đề này, một trận Thiên Vương sơn, Trừu Cân quả thật mạnh hơn ta một chút, nhưng, ngay vừa rồi, ta thắng Hawkin dễ dàng, nhưng bây giờ Trừu Cân cùng Hawkin... chẳng lẽ Trừu Cân bị thương, bị yếu đi?

Hắn lắc đầu:

- Không, điều này không có khả năng! Từ cách ra tay của hần cho thấy, Trừu Cân so với một năm trước khi ra tay tại Thiên Vương sơn không hề khác biệt... thì phải là...

- Người đã mạnh hơn?

- Là ta mạnh hơn?

Đỗ Trần cùng Dịch Cốt hai miệng đồng thanh nói! Đây là một cái kết luận khiến kẻ khác hoảng sợ.

- Ta đã mạnh hơn, nhưng bản thân còn không có ý thức được, đây là chuyện gì xảy ra?

Dịch Cốt suýt chút nữa kinh hãi kêu to lên. Phải biết rằng, đối với cao thủ đã bị vây ở đỉnh phong, để đi thêm một bước, bọn họ nguyện ý nỗ lực rất lớn, mạo hiểm tính mạng! Nhưng Dịch Cốt không có nỗ lực gì cả, thậm chí bản thân còn không có cảm giác đã mạnh hơn, điều này có thể không khiến hần sợ hãi sao? Đây cơ hồ là thần tích không có khả năng.

Tiếp đó, hần mê mang lảo đảo:

- Không có khả năng, từ mười năm trước ta đạt tới tự nhiên nguyên hồn cảnh giới thì gặp phải bình cảnh, mười năm qua cũng không có tiến thêm, sao có thể đột nhiên mạnh lên, hơn nữa mình không có ý thức được?

Hai người đang lâm vào trầm tư, nhớ lại khoảng thời gian này Dịch Cốt đã trải qua những chuyện gì, Đỗ Trần trong lòng nảy sinh ý nghĩ, chẳng lẽ Dịch Cốt bị Liên Hoa pháp bảo của mình ảnh hưởng? Dù sao, hần thường xuyên đứng trong pháp bảo.

Không, Đỗ Trần lập tức bỏ qua giả thiết này của mình, bởi vì Harry, Andy, thậm chí tiểu Bối Bối, bọn họ đều trong Liên Hoa rất lâu, nhưng không có phát sinh tình hình thực lực tiến nhanh như Dịch Cốt.

Mấu chốt nhất chính là, Dịch Cốt không có ý thức được mình mạnh lên, nếu không phải hôm nay hần thấy được Hawkin cùng Trừu Cân hai người này làm "Vật tham chiếu", hần thậm chí vẫn đang mơ hồ... điều này, điều này thật sự không thể tưởng tượng nổi! Cứu cấp đấu thần, còn không rõ thân thể mình xảy ra biến hóa?

Bất quá mặc kệ như thế nào, Dịch Cốt thực lực mạnh hơn, đối với Đỗ Trần mà nói là chuyện tốt lớn lao, hần đề nén nghi vấn này lại, cười nói:

- Người cùng Trừu Cân là lão đối thủ, hần chèn ép người nhiều năm, bây giờ, có nghĩ đến việc dẫm nát hần dưới chân không, thống khoái rống to vài tiếng?

Dịch Cốt trong mắt hàn quang chợt lóe, bỗng mỉm cười lắc đầu:

- Trừu Cân? Nếu hần thu thập Hawkin còn mất thời gian dài như vậy, vậy, ta muốn khiêu chiến Bác Bì.

Có thể thấy, khuôn mặt Dịch Cốt như người chết lộ ra vẻ thư sướng hết mức, thích ý! Mà ngón tay hần run nhè nhẹ, hiển nhiên, ngoài miệng nói khiêu chiến Bác Bì, nhưng sự thật hần bây giờ phi thường muốn lấy Trừu Cân luyện tay nghề, thí nghiệm một chút rốt cục mình đã mạnh tới mức nào rồi.

Trong lúc này, đệ nhất lữ đoàn bỏ lại trang bị nặng của Goethe đã tiến vào tầm mắt Đỗ Trần, mà bộ đội của hần cùng đại hình thánh khí pháo, hành quân thật chậm, phỏng chừng không thể tham gia tràng chiến đấu này.

Chờ khi đệ nhất lữ đoàn chạy tới gần, Đỗ Trần ẩn trong Liên Hoa, đi theo đại đội nhân mã tiến gần Thiên Vương sơn, Liên Hoa của hần mặc dù có thể nhìn thấy, nhưng giờ phút này binh hoang mã loạn, chú ý lực của bọn người Brockman đều là làm sao để bảo vệ cái mạng nhỏ trên người, ai để ý tới một Liên Hoa nhỏ như con côn trùng?

Goethe đang đuổi riết Brockman trên đỉnh núi cũng thấy bộ đội của mình tới rồi, hần vung lên trường đao, hải tộc quân đội ra sức tấn công dồn dập, không bao lâu liền vây lấy bọn người Brockman cùng hai cái rương ở phụ cận, sau đó Goethe quát:

- Còn muốn tái chiến sao? Tình thế bây giờ các người hần đã thấy rõ, đầu hàng, hoặc là chết.

Nói xong, ánh mắt hần ẩn sau quân khôi nhìn về hướng Trừu Cấn, thầm nói, đây cũng là một cao thủ a! Ha ha, hoàn hảo có kinh nghiệm lần trước, mình khi lâm trận mang theo bên người bảo tiêu tinh duệ, nếu không, nói không chừng hôm nay sẽ lại một lần nữa bị người ta bắt làm tù binh! He he!

Trừu Cấn bị Goethe nhìn trong lòng cảm thấy cổ quái, lòng phát lạnh, hần không biết, Goethe trong lòng đang tính toán nhất định bắt hần đầu hàng, sau đó để hần dạy mình hai chiêu... bất quá người này mặc dù là cao thủ đỉnh phong, nhưng nhân phẩm quá kém, cũng không để ý tới liêm sỉ cướp hài tử mới sinh của người khác, hần không bằng Brook miện hạ, ân, tuyệt đối không bằng.

Brockman cùng Trừu Cấn đang bị vây khốn, còn đang miễn cưỡng chống trả, nhưng hai mươi thủ hạ của bọn hần giờ phút này chỉ còn lại có bảy tám người, hơn nữa không có ngoại lệ đều bị thương.

Brockman phát tay chém đôi một hải tộc chiến sĩ, nhưng bả vai cũng trúng một đao - một chi quân đội này không hổ là tinh duệ cận vệ đội của vương thất hải tộc. Bọn họ làm rất tốt, ít nhất, không có để Brockman cảm giác bọn họ đang cố kỵ tiểu Tyre thú! Thú Seattle con được ôm bên tay trái hần, chỉ có thể dùng tay không nghênh chiến, chiến lực giảm đi không ít!

- Đầu hàng? Hừ, vị tướng quân hải tộc này, người mơ sao.

- Vậy người muốn chết.

Goethe mặc dù nắm chắc phần thắng, nhưng trong lòng còn bận tâm, Brockman ôm thú Seattle không chịu buông, hần cũng không có thể nói rõ mục tiêu của mình là thú Seattle - nếu không một khi Brockman biết mục tiêu là tiểu thú Seattle, kẻ chủ thủ lên cổ thú Seattle con, bọn người Đỗ Trần không có biện pháp,... thật là khó a.

Vì kế sách, chỉ có thể dùng cường lực uy áp bọn họ đầu hàng. Chỉ có như vậy, mới không gây thương tổn tới thú Seattle nhỏ.

Brockman lạnh lùng nhìn quân đội hải tộc trên Thiên Vương sơn, đáy lòng phát lạnh, người tiếp ứng của tổ chức phải giờ Ngọ đêm nay mới tới, nhưng mình tuyệt không thể sống tới lúc đó.

Đột nhiên, tiểu Hohmann trong lòng hần kêu lên:

- Ba ba, sau gáy, người xấu.

Brockman kinh hãi, nhanh chóng cúi đầu, đầu khí bộc phát, sau lưng hình thành một hộ thuẫn, phía trước địch nhân lại tới, hần không vội quay đầu nhìn lại, chỉ nghe "Đinh một tiếng", sau gáy tựa hồ có thứ gì đó bị đầu khí của mình cản trở! Nhưng có một đạo quang hoa bay xẹt qua hai má, cắt đứt một mớ tóc dài của hần, đánh rớt hộp thánh khí trên tay thú Seattle - thật sự là hung hiểm tới cực điểm.

Cảm giác tự nhiên thật bá đạo! Khó trách nguyên soái liệt nó vào mục tiêu hạng nhất của kẻ hoạch "Đoạt mục."

- Hohmann, tiểu bảo bối của ta, làm tốt lắm.

Phía sau Brockman, Đỗ Trần ngồi trên Liên Hoa đang khôi phục lại ổn định, tức giận mắng:

- Tiểu thú Seattle làm cái gì vậy? Lão tử là cứu hần a! Mẹ nó, đánh rớt Thú Hoàng Tử coi như thành công một nửa, Dịch Cốt, tiếp theo công kích cánh tay Brockman, nhưng ngàn vạn lần không nên thương tổn tiểu thú Seattle.

Đỗ Trần lại bay ra xa, tìm cơ hội.

Trong lúc này, tiểu Hohmann trong tay Brockman thấy thánh khí hấp bị đánh rớt, rất thông minh hai tay ôm lấy cổ Brockman, dắt chặt bên người hần:

- Ba ba, hai tay, đánh người xấu.

- Ha ha, hài tử ngoan, thật thông minh.

Brockman trong lòng khê lạnh, hần liếc mắt nhìn hộp thánh khí, cũng không có nhặt lên - bây giờ là liều mạng, thêm một thứ gây khó khăn, là bớt một phần sinh cơ, hộp thánh khí dù sao cũng là nhiệm vụ phụ, không đáng để hần dùng tính mạng mạo hiểm bảo vệ! Tiểu Hohmann rất khẩn trương, Brockman cánh tay

trái chân động, năm ngón tay trái cũng huyền hóa ra thánh khí, rót cục hai tay nghênh địch phát huy ra toàn bộ thực lực.

Dựa vào một câu nói tùy ý của Hohmann, Brockman nhất thời chiến lực bạo tăng, càng không để đối thủ gần người, hắn cùng Trừu Cân dựa lưng vào nhau, khiến đại quân hải tộc nhất thời không có biện pháp.

Nhưng đại cục cũng không đổi, không bao lâu, hơn hai mươi người vận chuyển rương đều bị giết hết, Brockman cùng Trừu Cân bị dồn tới đỉnh núi, nguy hiểm cùng cực, mà cái rương cùng hộp đựng Thú Hoàng Tỷ cũng bị dừng sĩ hải tộc thu lại, mang tới bờ biển.

Thấy hai cái rương tới tay, con mắt Goethe chuyển động, cười to:

- Hai vị, mục tiêu của chúng ta đã tới tay, bắt quá vì không để lại hậu hoạn, các người không thể rời đi nơi này! Cho nên, các người tốt nhất là đầu hàng, ta cam đoan tính mạng các người được an toàn, hơn nữa sẽ được đãi ngộ theo thực lực.

Hắn đang che dấu mục tiêu chính thức của mình.

- Muốn đánh thì đánh, kêu nhiều làm gì?

Brockman lớn tiếng hét. Hắn nhìn thoáng qua tiểu thú Seattle đang ôm chặt mình, ánh mắt ảm đạm, một tay nghênh địch, một tay nhẹ nhàng đặt sau lưng thú Seattle con...

Xem ra, tối nay chính mình phải chiến tử ở chỗ này, nhưng, đại nhân Phillip, mệnh lệnh của ngài Brockman nhất định phải hoàn thành, kế hoạch "Đoạn mục" nhất định phải thành công, vong linh đại quân của ngài khi xuất động sẽ không gặp phải trở ngại từ thú Seattle.

Tiểu tử kia gọi mình một tiếng "Ba ba", vậy, chúng ta phụ tử cùng chiến tử tại Thiên Vương sơn, xin lỗi, hải tử.

Bóng đêm càng đậm, màu đen bao phủ đại dương không cùng, mà ánh trăng chiếu xuống, Thiên Vương sơn lộ ra huyết vụ môn lung. Tiếng quát, tiếng chém giết, hải triều quay cuồng... thanh âm hỗn loạn hội tụ cùng một chỗ, Thiên Vương sơn đêm nay, nhất định là không yên tĩnh.

Phụ cận đỉnh núi:

- Xú tiểu tử này, người có bệnh a! Sao lại giúp Brockman.

Đỗ Trần trong Liên Hoa giờ chân mắng to. Nhưng cảm giác tự nhiên của thú Seattle thật sự quá bá đạo, dù là Dịch Cốt nó cũng cảm ứng được, như vậy, trừ phi thoát ra ngoài khiến cho thú Seattle gặp nạn, vạch ra "Chủ mưu phía sau", hơn nữa chính thức bại lộ mục tiêu, Dịch Cốt xuất động đấu với Brockman liều mạng, nếu không, Đỗ Trần nhất thời cũng không nghĩ ra biện pháp tốt hơn.

Đột nhiên, hắn nghe được một âm thanh cổ quái, thanh âm này rõ ràng hơn vô số tạp âm tại Thiên Vương sơn.

Đạp, đạp, đạp... tiết tấu của thanh âm phi thường dồn dập. hình như là một người đang chạy trốn rất nhanh.

Dị biến sinh ra.

Thiên Vương sơn rung chuyển.

Đỗ Trần đột nhiên cả kinh, loại tình huống này hắn đã kinh nghiệm quá một lần.

- Thiên Vương sơn đấu khí tự? Sao có thể? Bây giờ còn chưa tới ngày 3 tháng 3.

Theo hắn nói, màn đêm trên Thiên Vương sơn đột nhiên lộ ra quang thải chói mắt, hắc, lục, lam, hồng, hoàng năm màu đấu khí quang mang từ đỉnh núi phóng ra, nhưng, quang mang lúc này đây so với Đỗ Trần thấy lần trước, uy lực nhỏ hơn rất nhiều, sắc thái cũng phai nhạt hơn rất nhiều, thậm chí đấu khí sau khi phát ra từ đỉnh núi, chỉ bay lên hơn mười thước, liền chột tự lại.

Oanh một tiếng, đấu khí bạo liệt, đỉnh Thiên Vương sơn như một cái giếng phun, năm loại đấu khí với màu sắc khác nhau phóng lên trời, dư quang tán lạc, như nước tắm, chảy khắp đỉnh núi, đỉnh Thiên Vương sơn

nhất thời bao phủ một thần hào hoang năm màu, đánh tan trận hình của hải tộc đang vây khốn Dịch Cốt cùng Brockman, rất nhiều người yếu bị chấn bay lên trời, tựa như pháo hoa.

Hawkin cùng Goethe nhất thời không chịu nổi, cũng bị chấn bay.

Nhất thời, bên trong ngũ thải quang mang chỉ còn lại Brockman cùng Trừu Căn hai người, còn có Brockman đang ôm tiểu Tyre thú.

Brockman trước mắt sáng ngời, không dám tin tưởng quay đầu nói với Trừu Căn:

- Tiếp ứng của chúng ta đã đến rồi sao?

Người khác không biết, nhưng hẳn rõ ràng, đây là dấu hiệu "Mệnh môn" của Thiên Vương sơn mở ra! Đồng thời cũng là... đường bọn họ trở về.

Trừu Căn vẻ mặt cũng mờ mịt:

- Điều này sao có thể, nguyên soái quân lệnh như sơn, quân đội của hắn luôn tuân thủ, không có khả năng như vậy và cũng không có khả năng tới đây.

- Mặc kệ, mệnh môn Thiên Vương sơn chỉ có thể từ phía chúng ta mở ra, vậy nhất định là người của ta.

Brockman tinh thần chấn động, cười to.

Thấy dấu khí trên Thiên Vương sơn ngày càng đậm, hải tộc chiến sĩ bình thường đã chịu không nổi, Goethe bị màn hào quang ngăn cách ở ngoài không nhìn được quát:

- Trước tiên lui ra sau, trước tiên lui lại.

Kỳ thật không cần hắn hô, dấu khí mệnh môn đã chấn bay các chiến sĩ hải tộc, mà Brockman đột nhiên hiểu được chuyện có chút không đúng, bởi vì dựa theo quán lệ, mệnh môn Thiên Vương sơn hẳn là mở ra trong nháy mắt tiếp mình cùng Trừu Căn đi? Nhưng bây giờ, chính mình đã bị luồng hào quang do mệnh môn phát ra bao phủ, nhưng sao còn ở trên Thiên Vương sơn.

Đấu khí ngũ sắc càng thịnh, nhưng lúc này đây không giống trước đây, Đỗ Trần không có nguy hiểm, có thể thông dong quan sát ngũ sắc đấu khí:

- Dịch Cốt, người xem đấu khí xanh biếc là cái gì?

Đấu khí màu xanh trên mặt còn ẩn ẩn hấp thụ một đoàn ánh sáng màu trắng, đây là lần đầu Đỗ Trần thấy, nhưng trên sự thật, trong trận chiến Thiên Vương sơn bạch quang này đã xuất hiện, bất quá lúc ấy không ai chú ý.

Ánh sáng trắng cùng đấu khí xanh biếc đây đưa một chỗ, tựa như tương hồ tư dưỡng sinh trưởng, rồi đột nhiên bắn lên trời...

222. Ngũ Cá Nữ Nhi

Quang hiện, đấu khí bạo, một đạo ánh sáng lướt qua chân trời, một đường bay bay đẹp đẽ, vật gì vô tình cản lộ nó, cơ hồ trong nháy mắt sẽ bị cắt đoạn, không gì có thể ngăn trở bạch quang! Rất nhanh, nó "Chạy ra" khỏi đỉnh núi bị bao phủ bởi ngũ thải đấu khí.

Đỗ Trần đang ngự Liên Hoa đứng bên ngoài màn hào quang chuẩn bị tìm cơ hội đánh lên Brockman, hắn thấy Brockman bị đấu khí năm màu chấn động, cũng có chút thất thần, không khỏi mừng rỡ, lập tức bay vào màn hào quang nhân cơ hội đoạt lại thú Seattle.

Nhưng vào lúc này, thanh âm hai người đồng thời vang lên.

- Thiếu gia, không thể!

Thanh âm lo lắng của Dịch Cốt vang lên.

- Đứa ngốc, người muốn tìm chết sao!

Thanh âm chậm biếm của "Lão ngũ" tự nhiên vang lên.

Lão ngũ sau khi kêu lên một tiếng liền không có phát ra tiếng động nữa, nhưng Dịch Cốt liền giải thích:

- Đấu khí này mặc dù kém đấu khí tự ngày 3 tháng 3, nhưng uy lực lại không nhỏ, hơn nữa nó hình như... phi thường có linh tính cùng tính công kích cường đại.

Đỗ Trần cả kinh:

- Linh tính?

Đột nhiên, bạch quang nọ tránh thoát đấu khí xanh biếc bay lên, thật sự là có linh tính, vốn đấu khí năm màu đều là bắn thẳng lên trời, nhưng đấu khí xanh biếc đột nhiên thay đổi phương hướng, xoay quanh đuổi theo ánh sáng trắng, tựa như muốn bắt nó về.

Bạch quang bay rất nhanh, nhưng khí màu xanh còn bay nhanh hơn, trong chớp mắt liền cản lại bạch quang, hai loại quang khí khác màu tựa như hai con cự mãng, liên tục đánh nhau.

Nhưng liền sau đó, khí xanh đang công kích bạch quang đột nhiên lại phân ra một chi, tiến tới trước mặt bọn người Brockman cùng Trừu Căn, bao trùm lấy bọn họ, bọn họ nhìn nhau, nhanh chóng phi thân bắn nhanh, hướng về phía nguồn phát ra ánh sáng.

Đỗ Trần, Dịch Cốt, Goethe, Hawkin mấy người cơ hồ đồng thời phát hiện ra Brockman muốn chạy trốn, nhất thời khẩn trương, Goethe quát:

- Người không được chạy! Phi ngư chiến đội viễn trình công kích mở đường! Hawkin các hạ, chúng ta liền thủ phá vỡ đấu khí, nắm lấy bọn họ.

- Hảo!

Hawkin ở gần hơn, trước khi đấu khí tự, đã đánh mạnh vào màn hào quang trên đỉnh Thiên Vương sơn, nhưng đòn tấn công của hắn như cá rơi xuống biển, chỉ tạo nên một gợn nhỏ trong luồng hào quang rồi tiêu mất.

Goethe còn có chiến trận viễn trình công kích mặc dù nhân số đông đảo, đáng tiếc bản chất còn không bằng đấu khí của Hawkin, cho nên càng không thể phá vỡ màn hào quang trước mặt đang bảo vệ Brockman.

Trong chớp mắt, Brockman cùng Trừu Căn mang theo thú Seattle con biến mất trên đỉnh Thiên Vương sơn, tựa như cuộc chiến Thiên Vương sơn lần trước, giống hệt như việc Phillip biến mất.

Cảnh sắc trước mắt biến hóa, Brockman trong một mảnh không gian đen nhánh, thở vài hơi khí trọc mệt nhọc, hết lớn:

- Mau, cái rượu mà người của chiến khu Yaqin mang về đã rơi vào tay hải tộc! Ta đã hứa, nhất định phải tìm về! Mặt khác còn có hộp thánh khí nữa.

- Brockman đại nhân! Cái rượu nọ mặc dù trọng yếu, nhưng chúng ta còn có sự tình trọng yếu hơn - nghiệt chương biết được tối nay chúng ta sẽ mở ra mệnh môn, ẩn núp ở chỗ này, vừa rồi thừa dịp chúng ta trong khi chuẩn bị đã chạy thoát.

Một thanh âm không biết từ đâu truyền đến:

- Không cần bất nghiệt chương nọ, chúng ta sẽ không hao phí đại lượng sinh mạng lực mở ra mệnh môn - đây là quân lệnh của nguyên soái.

Brockman sửng sốt, cười khổ. Nguyên lai, mệnh môn mở ra sớm là chuyện tốt do nghiệt chương làm ra, mà chính mình may mắn thoát chết, bất quá là chiếm tiện nghi của người khác.

Lắc lắc đầu, Brockman uể oải nói:

- Thú Seattle mới sinh mang trở về, đưa chúng ta đi gặp đại nhân Phillip.

- Các người hãy đi đi, nghiệt chương nọ đã giết của chúng ta không ít nhân thủ, bây giờ chúng ta đang thao khống đại trận ở mệnh môn bất hủ lại, không dư thừa tinh lực đưa các người đi, mặt khác, vừa rồi ta nói nóng nảy một chút, xin đại nhân lượng giải! Chúng ta thật sự không thừa lực đoạt lại hai cái rượu!

Nói chuyện nóng nảy? Các người "Bổn tộc nhân" đối với chúng ta "Ngoại lai hộ" khi nào nói chuyện không "Nóng nảy" chứ? Brockman cắn răng, phẫn hận nói:

- Việc ta hứa ta sẽ nhất định làm được, sớm muộn gì có một ngày ta nhất định đoạt lại hai cái rương. Trừu Cân, chúng ta đi.

Hắn mang thân thể bị thương đi mất.

Thiên Vương sơn.

Trơ mắt nhìn Brockman mang theo thú Seattle con biến mất, Đỗ Trần đẩy tay Dịch Cốt đang giữ lấy hắn, cuống quýt mắng to:

- Đáng chết! Brockman, ta hứa nhất định sẽ làm được, sớm muộn gì có một ngày ta sẽ đoạt lại thú Seattle.

- Đây là lực lượng gì a?

Đỗ Trần tiêu đi cơn giận còn sót lại, chỉ vào quang khí đang còn hồi.

- Màu trắng là lực lượng vong linh, màu xanh biếc, hẳn là dấu hiệu của thánh mạng lực thực vật hệ.

Dịch Cốt gắt gao nhìn chăm chăm vào hai cỗ lực lượng, trong lúc này, liền sau khi Brockman biến mất, dấu khí trên đỉnh Thiên Vương sơn dần dần ảm đạm, dấu khí bốn màu còn lại đã biến mất, chỉ để lại một dấu khí màu xanh miếc đang truy kích bạch quang.

- Vong linh?

Đỗ Trần trong lòng chợt động, nhìn chăm chăm vào quang khí trước mặt, thử đẩy Liên Hoa bay lên.

Bạch quang đột nhiên quang mang đại thịnh, dây dưa vài cái, khiến cho lực khí phai nhạt xuống. Tiếp theo, nó như tướng quân đắc thắng, thoát khỏi sự dây dưa của lực khí, bay người về phía bầu trời.

Nhưng mới bay được không xa, xích xích! Bạch quang như liệt hỏa lao vào biển rộng, bắt đầu tiêu tán.

Nguyên lai, Đỗ Trần đã phân giải thủy minh thuẫn, dùng bạch quang của "lão tứ" ẩn hình tẩm chắn cản đường, cũng là bạch quang này xui xẻo, nó không thấy lão tứ, nên cứ lao thẳng vào Liên Hoa pháp bảo chuyên khắc chế lực lượng "Vong linh".

Bạch quang tự biết mình đã gặp phải khắc tinh, lập tức quay đầu rời đi, nhưng đã quá muộn. "Lão thất" dưới sự thúc dục của Đỗ Trần đã mềm mại nghiêng thân, trong nháy mắt bắt lấy nó, sau đó biến mất trên bầu trời.

Hết thấy đều là Đỗ Trần trong Liên Hoa nhỏ như côn trùng làm, mà "Lão thất" ẩn hình, cho nên, ngoại nhân nhìn lại, bạch quang như là bay mất, tiêu tán đi.

Đỗ Trần cười lạnh lùng, giam nhốt bạch quang vào trung tâm pháp bảo! Lúc này mới hiện thân trước mặt Hawkin cùng Goethe đang đi xuống núi.

Mặc kệ bạch quang là cái gì, nhưng nó là từ Thiên Vương sơn tới, vậy, nắm được nó, có lẽ có thể biết được một chút về cái tổ chức thần bí kia.

Đỗ Trần không cam lòng nghĩ, đón nhận hai người đối diện, nhưng hắn vừa muốn mở miệng nói chuyện, chợt thấy miệng đít đột nhiên ngứa ngáy.

Chẳng lẽ chính mình đã làm được một việc thiện thật lớn sao?

Bây giờ không phải lúc xem xét, Đỗ Trần nhìn dấu khí trên Thiên Vương sơn đang ảm đạm. nhìn Goethe cùng Hawkin cười khố:

- Ai, không có cứu vãn được.

Goethe không cam lòng nói:

- Người đâu, đào Thiên Vương sơn này lên cho ta! Chúng ta nhất định phải tìm được thú Seattle, ta đã hứa với đại nhân Brook, ta nhất định phải làm được.

Hải tộc tướng vội vã chấp hành mệnh lệnh, thật sự bắt đầu đào móc đỉnh núi, kỳ thật tất cả mọi người đều biết. đây là vô dụng - Thiên Vương sơn dễ đào như vậy sao.

Ngay cả mấy đại cao thủ tại chỗ này quyết đấu, nó chưa từng có chút tổn thương! A! Tính tình của hải tử lại phát rồi! Bất quá Đỗ Trần không có ngăn cản, mà nhanh chóng trở về trong biển:

- Bây giờ không phải lúc ử rữ, chúng ta đi xem bọn hắc lưu lại cái gì, nói không chừng có cái đầu mối gì đó.

Phần hắc, Đỗ Trần cùng Hawkin, Goethe đi tới bên chiến lợi phẩm thu được, Đỗ Trần nhìn hộp thánh khí trên mặt rương, khoe miệng xoẹt qua một nụ cười lạnh không đổi:

- Vừa rồi thú Seattle con vẫn ôm hộp này, nói không chừng bên trong có gì đó trọng yếu, Dịch Cốt, mạnh mẽ mở nó ra, chú ý không nên hủy đồ vật bên trong.

Nói xong, Đỗ Trần thu liễm toàn bộ Liên Hoa chân khí lại...

Không có Liên Hoa nội kinh áp chế, ba động của lời nguyện tự nhiên...

Dịch Cốt hiểu ý tiến lên, nắm lấy hộp, hủy diệt thánh khí đồng thời bức thánh khí nhận chủ, có thực lực tuyệt đối áp đảo có thể làm được. Mà Dịch Cốt đã hủy diệt chỉ là hộp nhất cấp, đương nhiên không tổn lực! Hơn nữa Đỗ Trần tại hộp lưu lại chỉ điều đã bị Brockman xé đi, lúc này không ai hoài nghi thứ này có liên quan tới Đỗ Trần.

Dát ba! Dịch Cốt hai tay mở ra thánh khí, tìm tòi. Đồng, một cái ấn tỷ màu vàng nhạt rơi ra.

Đỗ Trần tiếp lấy, nhìn thoáng qua, khinh thường nói:

- Lại là một cái đồ giả, chí cao phụ thần tại thượng, sao lại có nhiều tên hỗn đản mạo phạm tôn nghiêm của ngài, không chút nguyên lực ba động....

Thần sắc mọi người đồng thời biến đổi, không đợi Đỗ Trần nói gì nữa, Hawkin tiến lại giật lấy Thú Hoàng Tỷ, cẩn thận quan sát chóc lát, sau đó quỳ xuống, trong miệng hướng tổ tiên cáo tội, sau đó dùng lực vỗ mạnh vào ấn tỷ, hoàn toàn không sút mẻ. Hắc lại nhìn kỹ, đột nhiên rống lên:

- Là thánh vật của tổ tiên lưu lại.

Đỗ Trần "Sửng sốt" một chút, đột nhiên phần nộ nói:

- Bọn hỗn đản mạo phạm chí cao phụ thần này, đương nhiên dám dùng hộp bình thường đựng di vật của chí cao phụ thần.

Hawkin trịnh trọng gật đầu:

- Francis các hạ, ta cùng Amanda Lehart đã sai! Hơn nữa gia tộc St. Barton chúng ta vĩnh viễn nhớ kỹ ân người đã cứu mạng Amanda Lehart! Gia tộc tuyệt sẽ không buông tha cho thiết tặc đáng chết.

Đỗ Trần gật đầu đồng ý:

- Ta cũng sẽ không buông tha cho chúng, bởi vì ta hết sức hoài nghi, bọn họ sao lại giao Thú Hoàng Tỷ giả cho ta, đây ít nhất là một âm mưu nhằm vào ta! Hawkin các hạ, ta nghĩ, bọn chúng là cộng đồng địch nhân của chúng ta.

Brockman đáng thương, hắc cuối cùng thậm chí còn không biết bên trong hộp thánh khí có gì, liền thay Đỗ Trần lãnh đủ thiên đại phiền hà! Đỗ Trần nhìn Hawkin trịnh trọng cho Thú Hoàng Tỷ vào trong ngực, trong lòng bật cười, một tiểu đồ vật vô dụng mà thôi, nhưng lại có thể khiến gia tộc St. Barton cùng tổ chức thần bí kia chính diện giao chiến, cho mình cơ hội đục nước béo cò! Đối lại gia tộc St. Barton thiếu mình một phần nhân tình. Vậy trả nó về, cũng đáng.

Bất quá nhớ tới Garcia, cảm giác mừng rỡ của Đỗ Trần bị đánh vỡ không còn một mảnh, hắc trong lòng thở dài, đi tới hai cái rương trước mặt, trong lòng tiếp tục chờ mong, đây là cái gì?

Hai cái rương lớn màu đen, cũng không bình thường, mặc dù so ra kém hộp thánh khí, nhưng cũng có đầu khí gia trì phong ấn, Dịch Cốt thật ra mất chút khí lực mới mở ra được.

Mọi người toàn bộ tò mò nhìn vào trong rương, thấy bên trong... khoe miệng Đỗ Trần nở nụ cười... làm sao lại là người.

Trong rương là một con rắn, một mãng xà màu vàng.

Nó bị quan áp trong rương, đầu rắn ngả sang một bên, toàn thân đầy vết thương, nhưng đang hôn mê, hoặc là bị người ta hạ mê được.

223. Thần Sủng Của Helen, Susan.

Sờ cái mũi, Đỗ Trần nhìn Goethe cùng Hawkin giật mình nói:

- Susan? Trời ạ, đây là bằng hữu Susan của ta! Nàng sao lại ở trong rương này? Vậy bên trong cái rương kia chẳng lẽ là....

- Đây là bằng hữu của người sao?

Goethe còn đang ảo não không có cứu hồi được thú Seattle con, nghe vậy sửng sốt, cười nói:

- Không thể tưởng được, a, chúng ta không có cứu hồi tiểu tử kia, nhưng cứu được bằng hữu của ngài, vậy chuyến này rốt cục không có trắng tay a.

Hawkin nói:

- Đây là xà loại gì vậy? Ta đương nhiên không có gặp qua! Bất quá, nàng nếu là tù binh của những người đó, vậy, cũng có cùng cộng đồng địch nhân với gia tộc St. Barton chúng ta.

Nói xong, hắn đứng dậy mở cái rương thứ hai.

Đỗ Trần quay đầu nhìn:

- Cũng quả nhiên là tiên sinh Ted, hắn cũng là bằng hữu của ta.

Tràng cảnh quen mắt cỡ nào a, Ted cũng giống lần trước, toàn thân chỉ mặc một cái khố cộc màu trắng, thân thể kiện mỹ cao lớn đầy vết thương, đang nhắm mắt nằm trong rương. Đáng chết, mỗi lần thấy hắn, hắn đều thân bị thương nặng, bộ dáng suy tàn sắp chết! Nhưng nơi này chỉ có hai cái rương, trong lòng Đỗ Trần chỉ có một vấn đề - Helen đâu? Nàng ta đẹp không cần bàn, năm đó còn chủ động muốn làm nữ hầu cho mình!

Đầu thần đảo, Thượng Thủy hà, tức xá mười tám.

Harry đang căng thẳng đứng ở bên bàn, trong tay bưng hồng tửu, "Đỉnh đương", rượu trong chén xao động không ngừng.

Nhưng người đối diện với hắn lại cung kính ngồi trên ghế, vẻ mặt khiến cung, trên mặt mang theo lo lắng:

- Harry tiên sinh, Francis đại nhân còn không có tin tức sao?

Đúng là Helen! Bất quá nàng giờ phút này đã dịch dung, chỉ là một nữ sanh thanh tú có dung mạo tầm thường.

Harry trong lòng cực kỳ sợ, mùi nước hoa trên người ma nữ Helen này thật sự quá quen thuộc, cho dù biết rõ Helen sẽ không thương tổn chính mình, nhưng hắn vẫn sợ hãi! Tuyệt Bĩ nhân tay mặc dù run rẩy, nhưng hắn là người lạnh trí, nói:

- Chủ nhân ta trên danh nghĩa là đi huấn luyện, nhưng, ngài biết thực lực chính thức của chủ nhân ta cùng thân phận, trong lúc này hắn ở đâu ta sao biết được.

Không rõ sao, ta quân gia Harry tuyệt sẽ không bại lộ hành tung chính thức của chủ nhân.

Helen xinh đẹp tuyệt trần, vẻ ưu sầu càng nồng hậu, nhẹ nhàng thở dài, lắc đầu.

Tiểu Bối Bối tò mò đi tới, mắt to nhìn Helen, hồi lâu, đột nhiên lộ ra má lúm đồng tiền nhỏ, cười rất ngọt ngào:

- Tỷ tỷ, không nên buồn.

Helen nở nụ cười một chút, trước ánh mắt sợ hãi của Harry ôm lấy tiểu Bối Bối:

- Tiểu nha đầu thật đáng yêu.

- Tỷ tỷ tìm ba ba làm cái gì?

Tiểu Bối Bối nhẹ nhàng ngửi mùi trên người Helen, không khỏi mở to mắt nói:

- Thơm.

Helen nháy mắt với nàng, nhưng nụ cười rất miễn cưỡng:

- Ân... tỷ tỷ muốn tìm ba ba người làm một cuộc mua bán! Tiểu nha đầu, có thể nói cho tỷ tỷ biết, ba ba người thích cái gì không?

Tiểu Bối Bối hai mắt đảo một cái:

- Ba ba thích làm việc thiện nhiều a, nhưng, hấn ghét nhất thấy nữ nhân. Ân, ngoại trừ tiểu Bối Bối a.

Tiểu nha đầu chỉ chỉ cái mũi mình.

Helen ngạc nhiên.

- Francis! Người ra đây.

Lúc này, ngoài sân vang lên tiếng nữ nhân.

Tiếng kêu, tiếp đó, "Đương" một tiếng có người đá cửa mà vào, không cần phải nói, nữ nhân dám đá cửa nhà Đỗ Trần mà vào, chỉ có một, đại tiểu thư của "Hồng sa" bang, Christina.

- Tiểu thư Christina, người làm sao vậy?

Anne khiếp sợ đi theo sau Christina, không biết các nàng hai người làm sao mà tới cùng nhau.

- Có cái gì không được sao? Ta tìm Francis luôn không gõ cửa.

Hai nàng trực tiếp đi vào phòng khách.

Helen thấy Anne trong lòng căng thẳng, nhưng lập tức làm ra hình dáng thản nhiên, mỉm cười gật đầu với các nàng.

- Người là ai? Tìm Francis có chuyện gì?

Christina tò mò hỏi một câu, liền không hề đáp lại Helen, quay đầu nói với Harry:

- Chủ nhân của người đầu? Nhanh lên một chút, phụ thân ta sắp bị đi mù trắng đến phá sản rồi, nhanh cho hấn đi cứu mạng.

Harry mờ mịt nhìn hai nàng, thầm nói, dĩ của Anne đang thu thập phụ thân của người, người, người cùng Anne sao lại tay trong tay, một hình dáng tỷ muội tốt như vậy chứ?

- Ách, chủ nhân tham gia tình anh huấn luyện, phải vài ngày sau mới trở về...

- Người gạt ta sao? Đừng tưởng rằng ta không biết, Francis đào khóa thành tánh, hấn dám chắc chạy đi ra ngoài lẫn lộn linh tinh, có quỷ mới biết.

Christina tức giận nói, nàng kéo Anne ngồi xuống đối diện với Helen, nói:

- Hôm nay hấn không ra, ta không đi. Lão nương muốn qua đêm ở đây.

Quay về nhìn Harry sắc mặt khó coi phát tay:

- Còn lo lắng cái gì? Gia chủ mẫu Anne tiểu thư của người còn gọi ta một tiếng tỷ tỷ, người còn không mau nhanh mang trà đãi khách?

Harry nhếch miệng, nhìn thoáng qua Anne đang ngượng ngùng cúi đầu, không lên tiếng.

Tiểu Bối Bối mờ mịt nhìn phải, nhìn trái, mắt to chuyển đi chuyển lại.

Helen bị Christina thuận miệng nói một câu khiến sững sốt, chủ mẫu Anne? Francis không phải ghét nhất nữ nhân sao? Sao lại lập gia đình rồi? Hơn nữa đối tượng là Anne bị mình lợi dụng qua? Nàng không khỏi nhìn vài lần, thậm chí nói, cầu Francis tương trợ, trước tiên phải cầu phu nhân của hắn mới tốt.

Nghĩ vậy, Helen chủ động cùng hai nàng hàn huyên, rất là nhiệt tình.

Không bao lâu, ngoài viện lại có người tới:

- Xin hỏi có người ở đây không? Francis sống ở đây phải không? Ta là Avril!

Vừa nghe tên Avril, Anne nhất thời ngồi không yên, Christina đứng phắt dậy:

- Avril này, có phải là người mà người đã đề cập qua, là người quen của Francis? Đi, tỷ tỷ ta cùng người đi giáo huấn nàng! Nàng là thứ gì, dám theo đuổi nam nhân của muội tử ta. hừ!

- Christina tỷ tỷ, không nên đi! Điều này...

Anne bị Christina kéo ra ngoài cửa viện.

Trong phòng khách, Helen chỉ ngạc nhiên chốc lát, trong lòng không ngừng tính toán, Francis còn có tình nhân? Vậy mình nên lấy lòng miện hạ Francis vậy giúp ai?

Chợt nghe bên ngoài Avril cười nói:

- Hai vị tiểu thư là...

Christina nói:

- Người chính là người câu dẫn nam nhân của muội muội ta sao? Hừ, bộ dáng cũng khá đó chứ.

Avril vốn khuôn mặt luôn tươi cười, nghe lời này đột nhiên sững sốt, nghiêm mặt lại:

- Vị tiểu thư này xin giữ lại chút phúc đức, nói rõ ràng, theo ta biết, Francis cũng không có người yêu - chính là đại ca của hắn Steven đồng học đã nói cho ta biết!

- Hắc! Người còn dám hoài nghi lời của ta sao? Ta nói cho người...

Anne thấy hai người sắp cãi nhau, lập tức bước lên khuyên can. Trong lúc này, Helen nghĩ thầm trong lòng, nếu gia vụ của đại nhân Francis bị loạn lên, vậy hắn trở về dám chắc sẽ xử lý gia vụ trước, sẽ không cùng mình lập tức đi cứu cha cùng Susan... còn phải đi khuyên a! Thuận tiện, mình còn có thể từ chuyện của các nàng hiểu rõ một chút về bản tính của đại nhân Francis.

Nàng cũng đi ra, gia nhập vào "Thảo luận" nhiệt náo.

Harry ôm tiểu Bối Bối đứng ở cửa phòng khách, nhìn bên ngoài, tiểu Bối Bối nghiêng đầu, khó hiểu nói:

- Ba ba nói, một nữ nhân đáng giá năm trăm áp tử, vậy Harry, chúng ta trước cửa có hai ngàn áp tử (con vịt) a.

Harry cười khổ:

- Tiểu thư, ngài nói đúng cực kỳ. Ách, Andy bị đánh thức rồi, chúng ta cùng hắn đi chơi a.

Bốn nữ nhân cùng một chỗ, nhất là vì một nam nhân mà tụ lại một chỗ, thật sự là một việc làm cho người ta rất... ngứa mắt. Ít nhất vừa mới làm xong việc thiện, trở về tìm Harry lấy "Giải dược" Chesini thì nhìn bốn nữ nhân ở cửa trợn tròn mắt.

Lắc lắc đầu, nghe rõ bốn nữ nhân xinh đẹp đang "Thảo luận" cái gì, Chesini đột nhiên lau khóe mắt, còn cách tường viện đã hô lớn:

- Harry đại nhân, ngài nhớ kỹ a, Chesini đã làm xong việc thiện hôm nay, ngài ngàn vạn lần nói cho sư huynh, ta, ta tiếp tục đi làm việc thiện.

Hắn trong lòng bổ thêm một câu - vì nữ nhân, nữ nhân tuyệt mỹ.

Đáng chết, sư huynh chiêu thức ấy "Không làm được nam nhân" quá ác độc, học từ ai vậy! Bất quá cũng thật là cao chiêu, ta, phải học.

Hậu viện, không, là đại môn đã bốc lửa, nhưng Đỗ Trần một chút đều không biết.

Hắn ra vẻ nghĩa khí thâm trọng, lớn tiếng nguyên rửa người đã thương tổn Ted cùng Susan, sau đó cho bọn họ vào trong Liên Hoa, tỏ vẻ muốn mang về trị liệu.

Hawkin vội vã mang hết thầy về bẩm báo trưởng lão gia tộc, lúc này nhờ Goethe chiếu cố cháu hắn, bản thân liền cáo từ đi trước, Đỗ Trần vội nói:

- Hawkin các hạ, có một việc ta muốn phiền toái người, ngài biết đó, sư phụ ta viện trưởng Ziege đối với một số chuyện về "Đạo" rất phản cảm, cho nên, ta cơ duyên xảo hợp trở thành "Thập Tam gia trấn York" không nên nói cho lão, ngài thấy có đúng không

Đỗ Trần nói rất khó khăn, thật không có ý tốt.

- Mặt khác, Brockman kia còn có một thân phận là phỏng vấn học giả của học viện, mà lần này ta cùng hắn đã gặp qua, có lẽ, hắn còn dám gặp ta, cho nên, ta làm chuyện lần này phải giữ bí mật, điều này giúp cho truy tra tên ghê tởm này.

Hawkin gật đầu nói:

- Ta hiểu, chuyện lần này ta sẽ thay người giữ bí mật.

Đỗ Trần cười xấu, hình dáng ra vẻ rất áy náy.

Hawkin cất bước, Đỗ Trần lại nhìn Goethe đang chiêu dụ Dịch Cốt:

- Điện hạ, có chuyện ta muốn thương lượng với người.

Goethe lập tức đi tới, cười hì hì nói:

- Là chuyện bá sư sao? Người yên tâm, ta là người tôn sư trọng đạo, nhất định sẽ không cô phụ sự tài bồi của sư phụ Brook đâu!

Hắn bị tiếng hừ lạnh của Dịch Cốt dọa rụt cổ lại, nhưng vẫn cười nhìn Đỗ Trần.

Đỗ Trần khoát tay với Dịch Cốt, cười nói:

- Thật không dám giấu, kỳ thật Brook tiên sinh là đầu thần tùy tùng của ta, nhưng, ta cũng không có quyền bức hắn phải thu người làm đồ đệ! Theo ta thấy, chúng ta dùng một biện pháp khác, người có thể làm ký danh đệ tử của hắn, thế nào?

Dịch Cốt sững sốt, nhưng lại không tiện phản bác ý kiến của Đỗ Trần.

Đôi mắt cá của Goethe nhất thời ảm đạm, suy nghĩ một chút:

- Vậy cũng có thể! Chỉ cần sư phụ thấy tiện truyền bí pháp là tốt rồi.

- Bí pháp của ta không truyền ra ngoài.

Brook lạnh lùng nói. Nhưng lại ngại ảnh hưởng tới thể diện của Đỗ Trần, hắn cam chịu ký danh đệ tử này.

- Điều này...

Goethe vô cùng thất vọng, học không được thật, ký danh đệ tử có tác dụng gì?

Đỗ Trần nắm lấy vai Goethe, cố ý kéo hắn rời xa Dịch Cốt, thấp giọng cười nói:

- Chuyện này phải từng bước, người trước tiên làm ký danh đệ tử, sau đó chậm rãi trải qua khảo nghiệm, chỉ cần người có tâm, sớm muộn cũng có một ngày, Brook tiên sinh sẽ bị người cảm động! ưn?

Hắn nhìn mây, cực kỳ hấp dẫn.

Goethe gật đầu:

- Vậy, ta lúc nào mới có thể vượt qua kiểm tra?

Đỗ Trần vuốt cái mũi nở nụ cười, vừa rồi trong cuộc chiến xuất hiện một ý nghĩ:

- Ân, ta xem ra, người đích xác rất thành tâm! Ta đây nói cho người một cái bí mật. Kỳ thật, Brook tiên sinh là một tín đồ rất thành tín, mà tín ngưỡng thần của hắn cũng có giáo nghĩa, cụ thể là cái gì ta không thể nói cho người. nhưng là, giáo nghĩa của vị thần kia rất đơn giản - đạo nhân hướng thiện! Cho nên... người hiểu chứ?

Goethe giật mình hiểu ra:

- Không phải là làm việc thiện sao! Ta hiểu rồi, từ hôm nay trở đi, ta mỗi ngày đều làm việc thiện.

Đây là ý nghĩ của Đỗ Trần, nếu Liên Hoa từ thiện cơ kim làm việc thiện đều tính toán lên đầu hắn, vậy, nếu khuyên một tông giáo hướng thiện có gì không thể? Nói này là xã hội thần quyền, là thổ nhượng phi nhiều màu mỡ cho tông giáo phát triển, có thể tưởng tượng nếu một giáo hội khuyên người hướng thiện thật sự đại quy mô truyền bá giáo nghĩa, vậy chỉ cần mỗi tín đồ đều thay đổi một chút, không cần nhiều. Chỉ cần có thể giúp một lão nhân qua đường, giao đồng bạc bị mất cho chủ vậy, tích tiểu thành đại, Đỗ Trần có thể có được không ít công đức.

Đương nhiên, đây chỉ là một ý nghĩ, thực hiện được khó khăn vô cùng, đầu tiên thánh giáo có thể cho phép hay không, sự tồn tại của một giáo hội như vậy là một vấn đề lớn, nhưng Đỗ Trần quyết định chậm rãi đi làm, khuyên một người làm chút việc thiện.

Điều này sao lại không, Goethe trước mắt bắt đầu làm việc thiện rồi.

Vừa nghĩ có thể khuyên ngăn vạn người hướng thiện, miệng Đỗ Trần không hợp lại được, hắn ho khan một tiếng, tiếp tục nói:

- Điện hạ, nếu người là ký danh đệ tử của Brook tiên sinh, chúng ta đây không phải ngoại nhân, chúng ta lần này không có cứu hồi thú Seattle con, ta không có mặt mũi đi gặp Garcia, mà người cũng tổn hao không ít nhân thủ....

Goethe lè lưỡi, cười nói:

- Ta không sao, ta đã hứa, sớm muộn gì cũng có một ngày ta sẽ cứu hồi hài tử kia.

Đỗ Trần cười cười, lo lắng nói:

- Ân, ta cũng vậy! Nhưng người cần phải nói với phụ vương người, nếu không, người không có mệnh lệnh của hải vương mà dám thay đổi mệnh lệnh quân đoàn, chiết tổn hơn trăm tinh duệ của vương thất, đây cũng là một tội không nhỏ a! Cho nên, ta không nên gặp Garcia - dù sao vừa rồi nàng thần trí còn không rõ ràng, cũng không nhớ được ta, mà người, trở về bẩm phụ vương người, nói là người cùng Hawkin các hạ hai người làm chuyện này - vừa rồi Hawkin các hạ có hứa người cũng đã nghe, hắn cũng sẽ không nhắc tới ta.

- Mà người thay đổi mệnh lệnh của quân đoàn, là vì kết hảo hữu với gia tộc St. Barton, hơn nữa cứu thần sủng của viện trưởng Ziege, thật tăng mạnh quan hệ của hải tộc cùng học viện, như vậy, người công lớn, cũng sẽ không bị trách phạt.

- Điều này... thật sự là quá cảm kích ngài, Francis các hạ.

Goethe cảm kích nói tạ, cũng cam đoan... mà Đỗ Trần cũng cười, kỳ thật hắn trong lòng suy nghĩ, thứ nhất, ta loại bỏ hắn quan hệ tới lần này, thứ hai, ta giúp Goethe miễn bị trách phạt, cũng là một việc thiện không nhỏ a...

Hai người thảo luận xong, Goethe hỏi:

- Vậy người bây giờ... trở về đầu thần đảo, hay là tiếp tục đi tới bãi đá huấn luyện?

Đỗ Trần suy nghĩ một chút:

- Về đầu thần đảo, dù sao khoảng cách từ Thiên Vương sơn tới đầu thần đảo đã rất gần, ta còn phải trở về cứu trị hai vị bằng hữu kia! Ân, phiền người phái người tới bãi đá báo cho giáo quan một tiếng, nói ta có việc về học viện trước, nói như vậy là được, ta ngày sau sẽ cùng giáo quan giải thích.

Nói xong, Đỗ Trần bước trên Liên Hoa, cùng Dịch Cốt bay về đầu thần đảo.

Mà Goethe cắn ngón tay tính toán, đột nhiên cười he he:

- Điều nghe ta, ta lệnh cho các người, chuyện vừa rồi...

Hắn nói những điều Đỗ Trần đã phân phó lại một lần, sau đó cười nói:

- Đi, chúng ta đi gặp Garcia, sau đó hộ tống nàng trở lại đảo thần đảo! Sau đó.. he he, ta có một chủ ý tuyệt vời.

Bên ngoài hải vực Thiên Vương sơn, giới tuyến của biển Parr Gold cùng đảo thần đảo, khoảng cách đảo thần đảo phi thường gần, mà với tốc độ bay của Liên Hoa, chỉ cần một giờ là có thể trở lại túc xá của mình.

Bất quá hắn còn đi xa một chút, bởi vì người của học viện đã cảm ứng được Thiên Vương sơn có chuyện, phái người tới xem xét, mặc dù có Goethe xử lý, nhưng Đỗ Trần cũng không muốn gặp bọn sư phụ đang tới.

Ngồi trên Liên Hoa, Đỗ Trần nhìn cảnh biển, trong lòng tính toán chuyện giáo hội, Dịch Cốt đứng ở một bên trong lòng có tư vị khó hiểu, sao lại đột nhiên có một đệ tử? Nhưng mệnh lệnh của thiếu gia không thể cãi, nếu không, tinh thần khế ước sẽ làm mình đau đầu mà chết.

Dịch Cốt lắc đầu, đột nhiên nói:

- Thiếu gia, ngài lại đào khóa rồi, như vậy thật không tốt.

Lý do này, cũng là lý do Dịch Cốt có thể nghĩ đến để biểu lộ sự bất mãn.

Đỗ Trần bĩu môi, trong lòng đột nhiên nghĩ tới Liên Hoa vừa rồi đột nhiên ngứa ngáy, hình như mình làm việc thiện không nhỏ a, lập tức cho Dịch Cốt vào trong Liên Hoa để tiện xem xét, hắn nhân tiện nói:

- Đệ tử a, túc xá so với trường thì càng thoải mái! Ta nha, ha ha, phỏng chừng muốn ta không trốn khóa, trừ phi túc xá của ta thật sự phát sinh cái gì kinh khủng, để cho nó so với trường thì còn kinh khủng hơn.

Mà lúc này, Harry quản gia đang thấp giọng nói với Andy:

- Ta rốt cục cũng biết chủ nhân tại sao chán ghét nữ nhân, trời ạ, bốn nữ nhân ở cửa nói chuyện, quả thực là tai nạn kinh khủng! Đặc biệt là bây giờ lại xuất hiện nữ nhân thứ năm!

Mà tiểu Bối Bối lại giơ ngón tay bé nhỏ che miệng, không ngừng nói thầm:

- Hai ngàn năm trăm con vịt... ba ba nếu trở về thì biết làm sao đây?

224. Hạt Giống Tà Ác

Trong khi người phụ nữ thứ năm xuất hiện trong sân nhà Đỗ Trần, Đỗ Trần giật mình cảm giác được đại phiến toái, sự khác biệt, hắn mừng rỡ không ngậm miệng lại được.

- Điều này, rốt cục là xảy ra chuyện gì?

Đỗ Trần một tay gãi đầu, một tay lấy ra một cây giống như... thiêu hỏa côn (gậy cời lò)? Giáo tiên? Hay là....dù sao cũng là một cái gậy.

Mới vừa rồi sau khi kiểm tra hắn mới phát hiện ra, nguyên lai, một đóa Liên Hoa trên quẻ Ly hoàn toàn nở, mà "Lão bát" ly thể, quán chú nội kinh thì biến thành một cây màu đỏ sậm, to như ngón cái, gậy nhỏ dài hai thước! Liên Hoa pháp bảo mặc dù càng ngày càng kỳ hình dị dạng, nhưng trước kia đều có cái bóng dáng của Liên Hoa ở trong, nhưng "Lão bát" này lại là một cái gậy, mặc kệ thể nào, đều là Liên Hoa cả.

Đỗ Trần nghiên cứu hồi lâu cũng không có nghĩ ra, không thể làm gì khác hơn là mở miệng cầu viện:

- Lão ngũ, đến đây.

Ngũ ca không có đáp lời Đỗ Trần, rất rõ ràng "Lão ngũ" là ai?

Đỗ Trần hai mắt vừa đảo, hái lão ngũ từ trên người xuống, ném một cái xuống đài, nhất thời liên tục nện lão ngũ thành một cái mặt phẳng, Đỗ Trần nắm lão bát - gậy màu đỏ, hung hăng nện lão ngũ, thúc dục:

- Người còn dám làm ta tức giận nữa không? Mau giải thích cho ta lão bát làm cái gì? Còn có ta rồi cục đã làm việc thiện gì, để cho Liên Hoa khai nở?

Lão ngũ mặc cho Đỗ Trần đánh mắng, nhưng vẫn không phát ra tiếng động, ngược lại thân thể khẽ động, quần lấy lão bát, sau đó bao lấy lão bát, vẫn bất động...

Đỗ Trần thực sự không làm lão ngũ tức giận, đầu hàng nói

- Ta biết sai rồi, "Ngũ ca"! Như vậy được chưa?

- Ân, vậy mới đúng a, có chuyện gì kêu ngũ ca, đúng là vậy.

Lão ngũ cuối cùng cũng mở miệng, thanh âm đặc thủng chậm rãi vang lên:

- Trước tiên nói về khai hoa, theo ngũ ca ta thấy, đầu khí của người lúc này tinh tiến cùng không khác lắm so với lần giết Cuban. Điều là trừng phạt đại ác nhân, không, không phải đại ác nhân, hẳn là một kẻ tay đầy máu tươi, cùng hung cực ác, đại mã đầu đã giết mấy vạn người! So với nguyên soái ma tộc Cuban còn muốn tà ác gấp trăm lần, ngàn lần.

Đỗ Trần phì cười:

- Vậy Cuban đã là ma tộc nguyên soái thời kỳ Vãn Thần, hai tay đầy máu tươi, có thể tà ác hơn hẳn trăm lần, chẳng lẽ là vua của ma tộc?

Lão ngũ cũng phì cười nói:

- Cái gì, theo ta xem xét, Cuban nọ mặc dù hỗn đản, nhưng hẳn giết người đều là quân nhân trên sa trường, hai nước giao phong, giết người là khó tránh khỏi! Mà đại ma đầu bị người giết chết lần này, phỏng chừng giết không ít dân chúng bình dân.

- Công đức của ta lúc này đến từ việc trừng trị ác sao?

Đỗ Trần cẩn thận nhớ lại tất cả đã trải qua, nhưng không có đầu mối, nghiêm túc mà nói, lần này hẳn cứu thủ Seattle một cái mạng, gián tiếp cứu thủ Seattle con trong bụng nàng, còn lại, hẳn không có làm thêm? Chẳng lẽ là... ý nghĩ mơ hồ, Đỗ Trần hỏi:

- Người một mực ở trên mình ta, hẳn là biết ta đã trừng phạt ai?

Lão ngũ từ khi bao lấy lão bát, đã biến thành một con rắn nhỏ:

- Đương nhiên biết, ta là ai? Tìm ngũ ca là đúng rồi! Ha ha, là đạo bạch quang nọ.

Đỗ Trần đã nghĩ tới, nhưng lấy làm kinh hãi:

- Bạch quang nọ tới cùng là thứ gì, so với nguyên soái ma tộc Cuban còn độc ác hơn.

Hắn lấy ra lão tứ, nhìn qua, lúc này vong linh bạch quang nọ đã hoàn toàn bị tịnh hóa, nhưng bên trong lão tứ vẫn còn một khối nhỏ bằng ngón cái.. hình như là hạt cây! Đỗ Trần đối với thực vật cũng không biết, không thể nào nhận ra là hạt loại cây nào.

- Là thứ này, hơn nữa ta nói cho người, thứ này kỳ thật còn chưa có chết.

Lão ngũ âm trầm nói:

- Nói không chừng, một ngày nào đó nó có thể đột nhiên bộc phát, cho dù không phá được thánh quang hộ thân của người, nhưng sẽ giết chết người bên người người, Dịch Cốt, Beiermengde, Harry. Nó còn ẩn giấu lực lượng rất mạnh, đã ra ngoài phạm vi cực hạn cảm nhận của ta, nếu không phải thánh quang của người khắc chế nó, nói không chừng, hôm nay mọi người đều bị giết chết.

Đỗ Trần cả kinh, lúc này trong đầu nảy sinh ý niệm lập tức phá hủy hạt cây, hơn nữa hẳn cũng thật sự vận khởi một đóa Liên Hoa, đặt lên trên hạt cây.

Nhưng, hạt cây bình yên vô sự.

Ngũ ca phì cười nói:

- Vô dụng! Thứ này... nói thế nào nhỉ, thánh quang của người có thể phá hủy bản thể của nó, nhưng trước mắt còn không đủ phá hủy hồn của nó, chỉ sợ người dù là khắc tinh của nó cũng không làm gì được, tiềm lực của nó thật sự quá cường đại, có thể bị người bắt nhốt, nhưng không thể bị người hoàn toàn hủy diệt! Ít nhất hiện tại không phải giai đoạn có thể hủy diệt.

Dừng một chút, lão ngũ nhìn Đỗ Trần đang vuốt mũi nói:

- Cho nên, chỉ cần người cố gắng làm việc thiện, sớm muộn cũng có một ngày, người có thể hoàn toàn giết chết nó.

Đỗ Trần chỉ trầm mặc chốc lát:

- Ta bây giờ nên làm thế nào?

- Giam nó vào trong, bây giờ ba vị lão đại trên quả Càn ta còn chưa nghiên cứu rõ được, bất quá mơ hồ có thể cảm giác được, bọn họ không có bình thường! Người để cho lão đại chậm rãi chuyển hóa nó, nói không chừng, ngày nào đó có thể bắt nó biến thành một thứ đồ chơi tốt.

Đỗ Trần trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, nghĩ đến dị biến của các lão tổ mẫu ngày trước, còn có biến hóa hồn tinh của tổ hợp dị thú, không khỏi mỉm cười, cho hạt cây nọ vào trong đóa Liên Hoa thứ nhất.

Loại cây này tà ác như vậy, nếu Liên Hoa thật sự có thể biến nó thành tốt, vậy nhất định là rất lớn lao... Đỗ Trần mơ mộng, với sự cường đại của hạt cây, nếu biến thành thứ tốt đẹp, còn có thể dựa vào mình... hắc.

- Mơ tưởng cái gì? Cười khúc khích trở thành đức hạnh sao?

Bị ngũ ca một câu nói thiếu chút nữa ngượng chết, Đỗ Trần bĩu môi, trong đầu linh quang chợt lóe, vội la lên:

- Được rồi, ta không ngừng trừng ác? Nếu hạt cây này tà ác như thế, ta ngăn hấn tới nhân gian, chẳng lẽ là cản trở một hồi đại tai nạn...

- Được, được, người nằm mơ sao? Tỉnh tỉnh dậy.

Lão ngũ không nhịn được cắt đứt Đỗ Trần:

- Với ý nghĩ của mình người có thể trở thành một tiểu thuyết gia gia nhập văn đàn. Làm việc thiện! Vô tội mà bị giết là có tội! Hiểu hay không? Về phần ngăn cản tai nạn, đó là chuyện khác, không thể liên quan tới chuyện này.

Đỗ Trần ngạc nhiên cười, nghĩ thầm, đúng à, dù có một ác nhân tay đầy máu tươi chạy từ đâu đó tới, bản thân mình dám chắc giết được hấn sao, nếu như để cho ác nhân vì tội lỗi trước kia mà ra sức, không thể xem là ngăn cản một hồi tai nạn - dù sao, ác nhân nọ nếu sau khi trốn đi căn bản không có định giết người thì sao? Vậy mình giết hấn, không phải là vô tội mà bị giết sao?

Cẩn thận nghĩ lại, Đỗ Trần hiểu được có chút không đúng, bất quá ngũ ca nói như vậy, vậy bảo giám nhất định phán định như vậy. Đỗ Trần cũng chỉ có thể chấp nhận, dù sao tiểu ca của hấn làm sao có thể thoát được bảo giám...

- Ân, người nói xem như có đạo lý, tiếp theo nói chuyện lão bát tổ hợp đi! Nếu đệ nhị quả đều có thể tổ hợp, vậy đệ nhất quả có phải cũng có thể tổ hợp?

- Cái gì gọi là coi như có đạo lý? Hừ.

Ngũ ca hừ lại hừ, tiếp tục nói:

Ba vị lão đại dám chắc cũng có thể tổ hợp, ta biết rõ điểm này, nhưng cụ thể là tổ hợp thế nào... he he, còn không nghiên cứu đến - bọn họ ra về quá ngốc, ta nhất thời nghiên cứu không ra.

Đỗ Trần hai mắt lảo liên, ngũ ca lập tức chặn miệng hấn:

- Dừng oán ta không có bản lãnh! Là người làm việc thiện không đủ nhiều, người nếu làm việc thiện để cho cả tám quái đều nở, ngũ ca ta, tụ tập các vị huynh đệ tỷ muội, mỗi người một ngón tay đều có thể bóp chết

cái hạt kia! Hừ, đều là người, làm việc thiện quá ít, làm hại ta đến giờ ngay cả một cái hạt cây nho nhỏ đều không bằng.

Đỗ Trần nhìn chằm chằm ngũ ca, hồi lâu không có nói gì.

Ngũ ca thân thể run lên, sau đó bay vào trong tay áo Đỗ Trần:

- Về phần lão bát, ta bây giờ chỉ hiểu được, hẳn dám chắc có liên quan tới lửa!

Tiếp đó, lão ngũ nói thầm với mình:

- Mâu thuẫn a, người là thủy hệ đầu sĩ, sao thánh khí của người lại có liên quan tới hỏa hệ? Thân kiêm thủy hỏa hai hệ, vậy... là cảnh giới thần sao sao...

Dần dần, thanh âm ngũ ca tiêu thất.

- Uy, người chờ một chút, người còn không có nói cho ta biết, ngoại trừ bước cuối cùng phún dịch hoàn thành tổ hợp thánh khí, người còn có tác dụng gì nữa?

Đỗ Trần không có chờ ngũ ca trả lời, khi này, đầu thần đảo đã ở dưới chân hắn, mà tức xá mười tám cũng lọt vào trong tầm mắt, vài thanh âm khiến cho người ta đau đầu cũng lọt vào tai Đỗ Trần.

- Ha ha, người dựa vào cái gì mà cùng muội tử Anne của ta tranh phong? Người bắt quả là một cháu gái thủ tướng, muội tử của ta là... quên đi, nói người cũng không biết, chỉ nói cho người, gia thế của Anne không phải người có thể so sánh...

Là thanh âm của Christinna.

Thanh âm của Avril rất bình thản, nhưng uẩn hàm tức giận:

- Anne tiểu thư, ta cho rằng, gia thế cũng không thể trở ngại hai người ở cùng một chỗ, từ cử chỉ của người ta có thể nhìn ra, người xuất thân thế gia quyền quý, nhưng...

- Tỷ tỷ Christina, đừng làm loạn lên nữa.

Thanh âm Anne rất bất đắc dĩ, cũng rất bất lực.

Nhưng thật ra Helen ở giữa, ai cũng không được đắc tội, phải nói tốt cho cả hai phía.

Mà nữ nhân thứ năm, là gián điệp thánh giáo, danh hiệu "Mân côi" Mina giáo thụ, mỹ nữ gián điệp này chẳng biết vì sao lại đến, lại càng không biết vì cái gì mà lo lắng, vượt cái lỗ tai thon dài đặc hữu của tinh linh tộc, chẳng những không khuyên giải, ngược lại còn đứng một bên cười dài thổi gió thêm lửa, để cho "Thảo luận" vốn nhiệt liệt càng thêm náo nhiệt.

Xa xa ẩn thân trong Liên Hoa, nhìn năm nữ nhân này, Đỗ Trần trong đầu ong ong, hẳn bay lên trên một gốc cây bên Thượng Thủy hà, thu hồi Liên Hoa, hiện thân ngồi trên cành cây, trắng mắt nhìn tất cả.

Điều này... thật phiền toái.

Helen đối phó dễ nhất, nàng nhất định là tới cầu mình cứu phụ thân cùng Susan, mà Mina tiếp đó, nàng nhất định có nhiệm vụ của thánh giáo giao cho. Hai nữ nhân này dễ giải quyết nhất.

Nhưng Anne cùng Avril.... ai, nhưng thật ra nghe thái độ của Christina còn có thể cho Đỗ Trần một chút an ủi - nàng vẫn cố giúp Anne, hắc bang đại tiểu thư kia từng nói sẽ bồi mình một tháng, hẳn là coi mình là bằng hữu bình thường, một người như vậy thật là hiện tượng cực tốt a.

Gãi đầu, Đỗ Trần cười khổ không thôi, đối phó với phiền toái nữ tính, bao nhiêu biện pháp hẳn có là - khanh mông quả phiến thảo (hãm hại, dụ dỗ, lừa gạt, trộm), thật sự không thể sử dụng, có thể giết chết kẻ không quan hệ. nhưng đối với nữ nhân một lòng si tình với mình, Đỗ Trần thật sự không có biện pháp, thật sự hẳn không thể ra tay.

"Sa sa", thanh âm gió thổi lá cây tựa hồ trào phúng Đỗ Trần, đột nhiên, một bàn tay to nắm lấy cổ hắn.

225. Trước Giờ Ngọ

- Sao? Đau đầu sao?

Đỗ Trần cả kinh, nhưng nghe thanh âm lại thở phào nhẹ nhõm:

- Bác Bì, người hẳn là phải cải tên thành quý bì.

Bác Bì thấp giọng cười, ngồi bên người Đỗ Trần, hắt trên mặt vẫn mang dung mạo của Francis, nụ cười trong bóng đêm có vẻ quý dị phi thường.

- Người tới tìm ta sao? Có chuyện gì?

Đỗ Trần hỏi.

- Dích xác có đại sự, bất quá, người trước mắt giải quyết phiền toái này đi.

Bác Bì chỉ vào năm nữ nhân, tự tiểu phi tiểu, thấy Đỗ Trần bực mình:

N- người đừng hỏi ta nên làm gì bây giờ, phiền toái do nữ nhân gây ra ta không giúp được người, bất quá... ta thật ra có thể cho người một đề nghị.

Nói xong, Bác Bì ngậm miệng không nói, cười cười nhìn chăm chăm Đỗ Trần, miệng luôn nở nụ cười. Thấy sắc mặt Đỗ Trần ngày càng khó coi, Bác Bì vỗ đầu vai hắn:

- Trước tiên nói cho ta biết, người tới cùng là đối với hai nha đầu phía dưới có hay không có hứng thú? Có nghĩ tới cưới các nàng không?

- Không có hứng thú, ta căn bản là không có ý định cưới các nàng, bởi vì ta căn bản là không có ý lập gia đình.

Đỗ Trần quả quyết.

- Ta rất tin người, nhưng người là một nam nhân rất bình thường... người đang dối gạt ta, hay là đang cố gạt chính mình? Ờ? Ha ha!

Bác Bì ngáp một cái, lại tựa vào nhánh cây, chỉ vào Avril nhàn nhạt nói:

- Nữ tử kia tên là Avril phải không? Tại thành St. John, nàng vận dụng lực lượng gia tộc bức hôn...

Đỗ Trần gật gật đầu, cũng không có hỏi Bác Bì biết được từ đâu.

- Đầu tiên người phải hiểu, ngay cả người là thần, cũng không có khả năng yêu cầu một tiểu nha đầu vừa mới mười lăm tuổi, cái gì cũng đều không hiểu đứng ở góc độ người mà lo lắng vấn đề, lo lắng tới cảm thụ của người! Tuổi nàng cùng tâm trí đều không có được điểm này! Trong mắt nàng, người hẳn là một... món đồ chơi để âu yếm. Thích rồi, nhờ gia trưởng mua về.

- Có vài phần đạo lý! Không nghĩ tới người lãnh huyết như người, đương nhiên hiểu tâm tư của một tiểu cô nương như vậy! Nói tiếp đi.

Đỗ Trần nói tiếp.

Đầu ngón tay Bác Bì lại chỉ hướng Anne:

- Nàng là hậu nhân gia tộc lôi kích Batu, gia tộc có thể lực vô cùng khổng lồ, hơn nữa được sủng ái cực kỳ! Người muốn cự hôn, nhưng lại lo lắng hành động cự hôn sẽ tổn hại đến thể diện gia tộc Batu. Dù sao, lão gia tử của nhà đó hô phong hoán vũ, đậm chân một cái, tam đại lục đều phải run lên, rất ít người không nể mặt mũi mà trực tiếp cự tuyệt yêu cầu của bọn họ.

Đỗ Trần lại gật đầu. Bác Bì nằm trên cành cây, hai tay gối sau đầu, tiếp tục nói:

- Với tình huống của người, muốn đối phó tiểu nha đầu nọ, hạ sách là hiện ra "Món đồ chơi" cũng không có tốt như nàng tưởng, nhưng điều này cũng khiến danh tự hoàn mỹ của người bị hao tổn, cho nên là hạ sách.

- Người hôm nay thật sự nói nhảm rất nhiều.

Đỗ Trần thúc giục.

Bác Bì tức cười, nhưng vẫn nói tiếp:

- Trung sách là, cho nàng một món đồ chơi tốt hơn, nhưng nó là trung sách. Người phải tìm một món đồ chơi tốt hơn và nữ nhân yêu người sẽ chuyển tình cho người khác. Chẳng phải làm cho người mất mặt sao?

Bác Bì cười to ha ha, nhưng tiếng cười lại quanh quẩn phụ cận cây mà thôi, một chút tiếng động đều không lọt ra ngoài.

Đỗ Trần cũng cười:

- Vậy thượng sách thì sao?

Bác Bì thật lâu sau không nói, đột nhiên phát phát tay:

- Không có thượng sách, chuyện cảm tình, không có thượng sách! Muốn nói, ta sẽ cho người một câu, nếu không đoạn dứt, sẽ gặp loạn! Đau lâu không bằng đau ngắn.

Nói xong, hần ngồi dậy, một tay đặt lên ngực Đỗ Trần:

- Sứ giả của Da Tát thần! Chủ nhân cả tám trăm dặm sông New Zealand, ba mươi vạn con dân! Nằm trong tay hai đỉnh cấp đấu thần đương đại, bá chủ ngồi trên Hồng Loan vũ trận tinh duệ, xuất ra khí phách của người, muốn làm gì thì làm, "Do dự" hai chữ này, không nên thuộc về người.

Ngực đau ê ẩm, nhưng Đỗ Trần động thân đứng lên, cước đạp Liên Hoa đánh lại Bác Bì một quyền, cười nói:

- Đa tạ người đã... nói nhảm.

Kim quang ẩn hiện, Đỗ Trần rời khỏi cây.

- Nói nhảm sao?

Bác Bì nhìn tinh không lắc đầu, hốt nhiên phì cười:

- Không cắt đứt được, tất gặp loạn... có lẽ nó thật sự là nói nhảm...

Ánh mắt hần chuyển động, từ trên cây nhìn ra xa, nhìn tới chân Ôn Tuyền sơn, nhìn xuống một cự lâu màu trắng - đấu thần học viện đồ thư quán có chút tinh quang chớp động, tinh thai đồ thư quán có nhiều ngọn đèn đang chiếu sáng, mà Tuyết Ny ở trong tinh thai, đang một tay ôm ngực ho khan không ngừng, một tay, lại chậm rãi vẽ.

Harry, tiểu Bối Bối, Andy, ba người đang vây quanh bàn nghe ngóng, một mặt ăn uống, một mặt nghe "Thảo luận" bên ngoài, nữ nhân tiếp tục thảo luận cả giờ. Hốt, bên tai Harry vang lên một thanh âm, hần kinh ngạc há miệng:

- Chủ... a, Harry hiểu rồi, Harry phải đi nói cho bạn ngài.

Hần nói khẽ với tiểu Bối Bối cùng Andy mấy câu, liền sau đó thân hình mập mạp như một tuyết cầu lăn tới cửa.

- Các tiểu thư tôn quý, đã là chín giờ tối, các người có phải đã mệt mỏi? Phải nghỉ ngơi?

Harry cười, lại đặc ý nói lại một lần, người thứ nhất là Helen:

- Tiểu thư xinh đẹp, ngài không phải nói, ngài còn phải tới đầu đường phía nam gặp bằng hữu sao... mặt khác tiểu thư Christina, phụ thân ngài không phải đang ở...

Helen trong lòng chớp động, ra vẻ giật mình, cười nói:

- Đúng vậy, ta suýt nữa quên mất, vậy xin tiên sinh Harry nói với chủ nhân người khi hần về, ta sẽ trở lại bái phỏng.

Helen vừa rồi khuyên giải hai bên, quan hệ rất tốt, nói lời từ biệt rồi rời đi ngay. Nhưng Christina lại tựa hồ không nghe thấy lệnh trực khách uyển chuyển của Harry, ngược lại thét lớn:

- Đúng, chúng ta phải nghỉ ngơi. Anne, đi, chúng ta qua đêm trong nhà vợ hôn phu của người.

Nàng kéo Anne không tình nguyện vào nhà.

- Hôm nay ta phải chờ được Francis trở về, để cho hắn nói rõ ràng.

Avril mặc dù bộ dáng một đại tiểu thư nhu nhược, nhưng không chút nào yếu thế sóng vai cùng Christina đi vào.

Mà Mina đang thêm gió đốt lửa lại nhún vai, đi theo vào. Harry cười khở, đóng cửa lớn lại.

Helen sau khi rời tức xá, tâm tình kích động, ba phần sợ hãi, ba phần bất an, ba phần chờ mong, nhưng còn một phần lo lắng. Nàng đi nhanh tới đầu đường phía nam, thấy một bóng lưng đang chấp tay đứng, tất cả tâm tình trong lòng liền chuyển sang sợ hãi, lập tức quỳ xuống, cung kính nói:

- Miện hạ, Helen có việc cầu ngài.

Nhiều lần tiếp xúc, Helen đã phi thường hiểu rõ "Tính tình" của cao thủ thần bí trước mắt, lập tức bổ sung:

- Miện hạ muốn gì cũng được, chỉ cần để ý tới lời Helen, Helen sẽ liều chết vì ngài.

Đỗ Trần chậm rãi xoay người, ánh mắt lạnh đậm, khuôn mặt đậm mạc:

- Người đang ra điều kiện với ta sao? Người cho ta là một người không có bản lĩnh để thu được hay là ngay cả một việc nhỏ nhỏ đều không thể hoàn thành sao?

- Helen không dám, càng không phải có ý đó! Helen tự nhiên là không có tư cách đàm điều kiện cùng ngài, nhưng Helen thật sự là không có biện pháp khác, ta chỉ có thể lại một lần nữa cầu xin ngài... khẩn cầu miện hạ cứu hồi phụ thân của ta cùng thần sủng Susan!

Helen rất nhanh nói xong lời của mình, trong lòng thấp thỏm bất an chờ đợi thái độ của Đỗ Trần.

Không ngờ Đỗ Trần không đáp lại việc này, ngược lại nhắc tới chuyện khác:

- Vừa rồi, hai nha đầu ồn ào không ngớt, người khuyên nhủ rất là tốt.

Trán Helen đỏ mồ hôi lạnh, nàng thật sự không biết rõ tâm tư của người trước mắt, vừa rồi mình đúng hay sai, có thể sinh ra ảnh hưởng lớn tới sinh tử của phụ thân cùng Susan a!

Đỗ Trần thanh âm càng lạnh, cơ hồ uẩn hàm sát khí:

- Nhiếp hồn thuật của người rất thú vị, thú vị tới cấp Anne nha đầu nọ lưu lại một chút ký ức nhỏ... có ý tứ a, ta mặc dù đã xóa đi thứ này trong trí nhớ Anne, nhưng không tưởng, chúng nó đã sớm mọc rễ phát triển, khiến cho Anne yêu Francis, a a, thật thú vị a.

Helen cả kinh, lúc này đến kẻ ngốc cũng có thể nghe ra ý nghĩ thật trong lời nói này của Đỗ Trần, đang biểu đạt sự vô cùng bất mãn:

- Miện hạ thứ tội, Helen bản lĩnh kém cỏi...

- Ngậm cái miệng của người lại.

Đỗ Trần chấp tay xoay người, nhìn ra biển rộng, đưa lưng về phía Helen, đứng yên một lát mới nói:

- Helen, người thật sự đáng chết vạn lần! Nhưng lần trước tiểu đồ vật cha người tặng ta thật sự tốt, cho nên, dựa vào tiểu đồ vật nọ, ta nhất thời bỏ qua chuyện người làm trước kia, nói đi, cha người cùng Susan làm sao?

Tiểu đồ vật này đương nhiên là đại cao thủ Alex.

Helen trong lòng vui vẻ, Francis đại nhân nói chuyện có chuyển biến.

- Miện hạ cường đại mà nhân từ, phụ tử chúng ta tại đại lục yaquin đuổi giết Griffin, nhưng Griffin bên người đột nhiên xuất hiện rất nhiều nhân thủ, hơn nữa, lần trước tại Thiên Vương sơn, kẻ cùng bằng hữu của ngài đối chiến cũng xuất hiện, chính là hắn đã kích thương phụ thân ta trọng thương chưa lành, bắt

người cùng Susan... bắt quá Susan khi bị giam cầm dùng dị năng của nàng lưu lại cho ta tin tức, nói các nàng sẽ bị áp giải tới Thiên Vương sơn, mà thời gian hẳn là trong mấy ngày này.

- Ta âm thầm theo những kẻ áp giải một đoạn đường, phát hiện bọn họ hôm nay đã tới Thiên Vương sơn, mà ta một thân một mình không thể có năng lực giải cứu phụ thân cùng Susan, liền tới đầu thần học viện cầu ngài, miện hạ vô cùng nhân từ.

Helen rất nhanh nói xong, nhìn bóng lưng đồ trần.

- Thiên vương sơn sao?

Đỗ Trần chấp tay nhìn ra mặt biển Nam hải, chậm rãi gật đầu:

- Giờ Ngọ đêm nay, cha ngươi cùng Susan sẽ bình an trở về.

Helen kinh hãi, nhưng lại lo lắng nhắc nhở:

- Miện hạ, người áp tống chẳng nhữn người đông thể mạnh, hơn nữa đều là cao cấp đấu thần! hơn nữa bây giờ đến giờ Ngọ chỉ có hai giờ, ngài tới Thiên Vương sơn phải...

- Hừ!

Đỗ Trần hừ lạnh một tiếng, lại cười ngạo nghễ:

- Chỉ có mấy con kiến hôi, đường tới Thiên Vương sơn ngắn ngủi, còn muốn ta lãng phí thời gian sao? Ở chỗ này chờ!

Nói xong, trên người Đỗ Trần kim quang hiện ra, tiêu mất.

Chỉ có Helen ngạc nhiên nhìn ngoài khơi, thất thần ngây dại - trước giờ Ngọ, vượt qua bốn trăm dặm đường biển, ứng phó hơn mười cao cấp đấu thần, còn phải cứu hồi hai người... đây là thực lực gì mới có thể làm được? chẳng lẽ... hẳn thật sự là thần ư?

226. Tâm Thương Nhân

Helen cô đơn đứng trên đầu đường phía nam nhìn ra biển rộng, gió đêm lạnh như băng làm tóc nàng tán loạn, vài sợi tóc cản trước mắt nàng, nhưng Helen không chút để ý, vẫn ngưng thần nhìn hướng Thiên Vương sơn xa xa.

Mà Đỗ Trần... hẳn bận rộn cả ngày, lại trải qua đại chiến, cho dù có Liên Hoa nội kinh chống đỡ cũng không khỏi cảm thấy có chút kiệt sức, cho nên, hẳn thu lại Liên Hoa đi tới một quán ăn nhỏ bên đường, kêu một chén đặc sản khiêu đồ diện của đầu thần đảo, thích thú hưởng thụ phong vị, sau đó đi bộ về túc xá của mình.

Sau khi kêu cửa, Christina nhanh hơn Harry một bước, đá cửa ra, sau đó chỉ vào mũi Đỗ Trần hét lớn:

- Francis, ngươi lập tức nói rõ cho ta...

Đỗ Trần phe phẩy ngón tay, rất quý tộc nói:

Tiểu thư Christina, xin chú ý ngữ khí của ngươi, nói về bối phận, cha ngươi tiên sinh Pier còn phải gọi ta một tiếng Thập Tam đệ.

Một câu nói, liền khiến Christina cứng họng, đại tiểu thư hắc bang đương nhiên biết vị trí của Đỗ Trần trong giang hồ.

- Mặt khác, ngươi tại sao xuất hiện trong nhà ta? Bây giờ đã gần giờ tỷ rồi.

- Ta, ta cùng hôn thê của ngươi tới đây! Được rồi, vị hôn thê của ngươi gọi ta một tiếng tỷ tỷ, ngươi cũng hẳn là gọi ta tỷ tỷ.

Christina cường mãnh biện hộ.

Harry lập tức giải thích cho chủ nhân đang "Cái gì đều không biết" một lượt, trong lúc này, Anne, Avril, Mina cũng từ trong phòng bước ra.

Anne cùng Avril muốn nói chuyện, nhưng thấy Đỗ Trần thì cười đỏ mặt, ai cũng không có ý nói trước.

Mỹ nữ gián điệp cười mỉa hoặc:

- Francis đồng học, ta tới có một chút chuyện của đệ tử hội, ai, đáng chết, xú tiểu tử này đều không biết đi nơi nào tán gái, làm hại tỷ tỷ ta còn phải nửa đêm tới tìm người... bất quá cũng không có đại sự gì, chỉ là về chuyện thủy tinh lâu!

Một câu nói rất bình thường tới tai Đỗ Trần lại biến thành một ý tứ khác - bạch y đại giáo chủ các hạ, ta có việc cơ mật cao nhất của giáo đình - thủy tinh cấp, nhiệm vụ trọng yếu hàng đầu, tới tìm ngài là có sự vụ trọng đại.

Chẳng lẽ là giáo đình xảy ra đại sự sao? Nhưng đối với mình, chuyện nữ nhân mới là đại sự hàng đầu "Thủy tinh cấp" a!

Đỗ Trần gật đầu với Mina, mỉm cười nói:

- Ta biết rồi, nhưng giáo thụ ngài xem, ta còn có sự tình phải lập tức xử lý, ngài có nên chờ chốc lát?

Mắt đẹp của Mina chuyển một vòng, gật đầu rời sân. Mà ánh mắt Đỗ Trần lại bồi hồi nhìn Avril cùng Anne...

Tâm tư của hai nàng, đều khẩn trương, các nàng đều rõ, Francis gọi ai trước, vậy rõ ràng là địa vị người đó trong lòng hắn càng cao.

Đỗ Trần trầm mặc, Christina thật ra nóng nảy:

- Người nói thật đi, Avril cùng muội muội ta, tới cùng người muốn ai?

Đỗ Trần sờ cái mũi:

- Anne...

Ánh mắt Avril nhanh chóng ảm đạm xuống, trên mặt trắng ra không ít, mà mặt Anne cũng hồng lên, hai tay xoa xoa, vừa muốn nói gì đó, lại nghe Đỗ Trần cười hòa ái:

- Người cùng Christina có thể chờ chốc lát, ta cùng Avril có chút tư sự cần nói.

Soát một chút, Avril cùng Anne về mặt hoán đổi, đến phiên Avril vui vẻ.

Christina cảm thấy bất bình, nắm lấy tay Anne định lớn tiếng phản bác, nhưng Anne lại cúi đầu kéo nàng ra ngoài:

- Tốt, ta đợi người, bất quá hy vọng không nên để ta đợi lâu...

Đỗ Trần quay đầu nhìn Christina, đánh mắt với Harry.

Harry hiểu ý, ánh mắt chủ nhân nhìn Christina, vậy... he he, Harry hiểu rồi, với tính tình Christina, nhất định sẽ... cấp cho chủ nhân mình điều kiện a! Hắn cười hì hì nói:

- Tiểu thư, Andy, chúng ta đi tản bộ bên Thượng Thủy hà!

Đưa mắt nhìn mọi người rời đi, Đỗ Trần ý bảo Avril đi vào phòng trước, mà mình lại ngồi trước mặt nàng, vượt cái mũi, đột nhiên thở dài.

Avril cúi đầu, không dám nhìn thẳng Đỗ Trần, nhỏ giọng nói:

- Francis, ta...

- A a!

Đỗ Trần mỉm cười khiếm ý cắt đứt lời nàng:

- Ra cửa gặp nui a, kỳ thật tại thành St. John ta cũng không phải không muốn lập gia đình, cũng không phải vì ta cùng công tước Angius không hợp mới cố ý cự hôn! Mà là... ta đã có người trong lòng, ta ngoài nàng không cưới ai, cũng chỉ cưới mình nàng thôi.

Nói xong những lời này, Đỗ Trần tựa như tan đi ngàn cân đang đè nặng trong lòng, thậm chí thở dài một hơi, hư cấu một người trong lòng, điều này là biện pháp duy nhất mà hắn hai kiếp là xử nam có thể nghĩ ra. Bất quá, hắn là có thể khiến Avril tử tâm a.

Một mặt thăm vận Liên Hoa nội kinh dò xét động tĩnh ngoài cửa sổ - theo tính tình Christina, nàng nhất định lôi kéo Anne tới nghe rõ ràng. Đỗ Trần một mặt thích chí chờ Avril đáp lại, hay là thương tâm, hay là phần nộ, hay là ngạc nhiên, nàng sẽ phản ứng thế nào?

Avril cho một đáp án mà Đỗ Trần không thể tưởng nổi, con mắt màu lam của nàng hiện lên một tia đau thương, lập tức nở nụ cười sang sảng:

- Francis đồng học, người có người trong lòng rồi, nhưng cũng không ngại cho ta biết người trong lòng người chứ, phải không?

Điều này... trời ạ, Avril sao lại muốn ta lộ bài.

Đỗ Trần sửng sốt cúi đầu, chỉ nghe Avril cười nhạt nói:

- Kỳ thật ta hôm nay tới xin lỗi người! Bất quá mới vừa rồi Christina tiểu thư bức người quá đáng, ta cũng có chút nóng giận, không có để chuyện nàng nói trong lòng....

Trong ánh mắt ngạc nhiên của Đỗ Trần, nàng đứng lên, cúi mình theo nghi lễ của thực nữ quý tộc:

- Tại thành St. John, ta cùng gia gia của ta đã gây cho người không ít phiền toái, thật sự xin lỗi! Bất quá ta cũng hiểu được một đạo lý - thích người không phải dụng ảnh hưởng của gia tộc mà mang trở về, mà phải dùng tâm kéo về....

Thật đáng tiếc khi nghe người đã có người trong lòng, nhưng vẫn câu nói như trước kia, người có người trong lòng, nhưng hắn không ngại nói cho ta người trong lòng người chứ... các người khi nào đính hôn? Ta sẽ thành tâm chúc phúc cho các người.

Anne cúi đầu cười hạnh phúc, có chút lo lắng nói thêm:

- Avril tiểu thư kỳ thật cũng rất tốt, Christina tỷ tỷ, chúng vừa rồi quá thất lễ...

Trong phòng, Đỗ Trần ân vài tiếng, cười nói:

- Ta cùng người trong lòng có thân phận cách xa, lực cản đính hôn cũng rất lớn, sợ rằng phải đợi một đoạn thời gian.

Christina nghe lén lập tức che miệng nói:

- Anne muội muội, ta sớm nói, gia tộc người cường thịnh hơn gia tộc St. Kain không biết bao nhiêu lần, hơn nữa nam nhân tốt như Francis nhanh chóng tuyệt chủng thôi, rất khó tìm, người nói với gia gia người một câu, sớm đính hôn một chút.

Ngoài cửa sổ, Christina quả nhiên nghe lén, quay về biểu hiện thủ thế thắng lợi cho Anne thấy, cười nhìn Anne đang ngượng ngùng:

- Ha ha, ta sớm nói mà, Avril không tranh được người đâu.

Anne đỏ mặt gật đầu, nguyên lai, Francis là lo lắng chênh lệch thân phận mới không chịu cho thấy thái độ.

Avril bên trong giật mình cười nói:

- Mới vừa rồi tiểu thư Anne mặc dù không nói rõ, nhưng ta cũng nghe ra một chút, gia tộc của nàng nhất định vô cùng cường đại...

- Không, ta không muốn người hiểu lầm.

Đỗ Trần thậm chí phào nhẹ nhõm, chuyện rốt cục cũng về tới quỹ đạo mình dự tính, hắn trầm giọng nói:

- Người trong lòng ta không phải Anne, mà là một người khác, bất quá, bây giờ ta không tiện nói tên nàng, người biết đó, vấn đề thân phận cách xa khiến ta phải giấu diếm tên nàng, nếu không...

Avril sững sốt một chút, xoay người hướng cửa lớn:

- Ta hiểu rồi, thành tâm chúc phúc cho các người...

Nàng nói xong liền đi:

- Nhưng, ta sẽ tiếp tục chứng minh, ta là người yêu người nhất, thích hợp với người nhất - nhưng không phải là người mà người cảm thấy phiền toái.

Đỗ Trần đứng dậy muốn tiễn khách, nhưng nghe câu nói cuối cùng của Avril liền chết lặng, thật lâu sau, hần thấp giọng nói:

- Xin lỗi.

Avril đã đi ra ngoài, chẳng biết có nghe thấy hai chữ "Xin lỗi" của Đỗ Trần không, bất quá cho dù nghe được, sợ rằng nàng cũng không thể tưởng, Đỗ Trần thật sự muốn xin lỗi, nhưng hần chỉ có thể lựa chọn ngay trước mặt Avril cự tuyệt cả Anne cùng Avril, một người chính diện thương tâm, nhưng lại khiến cho một người khác có một phương pháp dễ dàng tiếp nhận hơn - nghe lén.

Tĩnh tọa thật lâu, cảm ứng được Avril đã đi xa, Christina nghe lén được cũng dẫn Anne rời đi, Đỗ Trần thở dài một tiếng, mặc kệ thế nào, cuối cùng cũng cho các nàng biết mình sẽ không cưới các nàng.

Phóng ra Dịch Cốt:

- Bác Bì hiện thân rồi, ngay ở phụ cận, người đi trước liên lạc với hần! Ta đi gặp Mina một lần - giáo đình xuất đại sự rồi.

Dịch Cốt bước đi, do dự một chút:

- Thiếu gia, tâm tình của ngài hình như rất...

- Quên đi.

Đỗ Trần phát tay cắt đứt Dịch Cốt, nói với Dịch Cốt, mà như nói với chính mình:

- Bác Bì nói đúng, chuyện cảm tình, không đoạn dứt, tất gặp loạn! Đau lâu không bằng đau đớn nhất thời.

Trên khuôn mặt xác chết của Dịch Cốt lộ ra vẻ mặt kích động cực độ:

- Bác Bì có thể nói như vậy sao? Hần, hần thay đổi rồi! Thật sự thay đổi rồi! Hần tại giáo hội được xưng là lãnh huyết đồ phụ trong bốn đại thánh đồ, đương nhiên hiểu được chuyện cảm tình sao!

Đỗ Trần ngạc nhiên nói:

- Sao? Bác Bì trong ấn tượng của người, là một đồ phụ phong tình không hiểu sao?

- Không chỉ là ta, tất cả những người biết hần đều cho rằng như vậy, thậm chí mẫu thân ngài thánh nữ Mayfair cũng không ngoại lệ.

Bác Bì này! Đỗ Trần lắc lắc đầu.

Không bao lâu, Mina giả vờ rời đi đã phi thân lên vào lầu, đi tới trước mặt Đỗ Trần, mở miệng nói câu đầu tiên:

- Có hai tin tức nói cho người...

Đỗ Trần đã cởi bỏ được áp lực cổ quái, thích thú nói:

- Một tin tốt, một tin xấu phải không? Ta muốn nghe tin tốt trước - gần đây tâm tình quá kém!

Không nghĩ Mina lại lắc đầu, ngữ khí trịnh trọng hiếm có nói:

- Sai rồi, là một tin xấu, cùng một cái tin tức càng xấu hơn.

Đỗ Trần thân thể muốn đổ xuống:

- Trước tiên nói tin tương đối tốt hơn.
  - Tương đối xấu là, sư phụ ngươi, phong hào đầu thần của thánh giáo, viện trưởng đầu thần học viện, một trong vạn lưu ngũ tuyệt phong "Vinh diệu vĩnh hằng" miện hạ Ziege đã bị người ta đánh trọng thương.
  - Ba!
- Đỗ Trần vỗ án đứng lên, lạnh lùng nói:
- Đây là tin tương đối xấu sao? Vậy tin tức xấu hơn là gì?

227. Thiên Hạ Đệ Nhất Sát Thủ

Ngữ khí Đỗ Trần lạnh lẽo, hiển nhiên là tức giận tới cực điểm, nhưng chỉ có hắn mới biết, tức giận trong lòng mình bất quá chỉ có bốn phần, sáu phần khác cũng là áy náy - nếu không phải chính mình trộm thánh khí của sư phụ, để cho thực lực hắn tổn hao nhiều, đương thời có mấy người có thể đánh cho phong hào đầu thần Ziege thân thụ trọng thương? Năm đó đại chiến Vạn Lưu sơn, đỉnh phong kiếm hoàng Roland không nhất định làm được.

Ánh mắt âm lệ nhìn chằm chằm vào Mina, sát ý lạnh thấu xương đã tản ra bốn phía, nhưng Mina lại thần nhiên cười, nói:

- Tiểu soái ca, muốn giết người sao? Có hỏa khí thì đừng phát ra với tỷ tỷ, tỷ tỷ chính là người giúp người a. Nàng trong nháy mắt thay đổi sắc mặt, cười khanh khách trước mặt Đỗ Trần, tiếp tục nói:
- Để nghe tin tức càng xấu hơn tin trước, tỷ tỷ đề nghị ngươi tốt nhất ngồi xuống, nghe ta nói xong chuyện Ziege đã.

Sờ sờ cái mũi, Đỗ Trần lại ngồi xuống:

- Nói đi! Với năng lực tình báo của thánh giáo, chắc đã có chút manh mối?

Mina gật đầu, lựa chọn khởi điểm ngoài dự đoán của mọi người để giảng thuật chuyện này:

- Ngươi bây giờ đã là Thập Tam gia của trấn York rồi a, với năng lực của thánh giáo biết chuyện này cũng không tốn bao công sức! Vậy, ngươi trên "Đạo" cũng là nhân vật hàng đầu, hiểu rõ không ít chuyện trong thế giới kia a?
- Đại khái có ấn tượng, còn không tính là quá hiểu rõ.

Đỗ Trần rất cẩn thận tránh được cái bẫy của Mina.

- Ân, vậy ngươi đối với tình huống của nhóm sát thủ này hiểu rõ bao nhiêu?
- Đương kim tổ chức lớn nhất, thần bí nhất tên là Aum Rees, dao truyền sát của trong tổ chức chia làm bốn bậc, kim, ngân, đồng, thiết, nhưng còn có toàn thạch cấp sát thủ thần bí nhất, nghe nói toàn thạch cấp sát thủ có năng lực của tám cửu cấp đầu thần.

Đỗ Trần nghi hoặc nhìn chằm chằm Mina:

- Chẳng lẽ là tổ chức sát thủ làm? Ta từng nghe qua, thiên hạ đệ nhất sát thủ là Aum Rees...
- Không cần nói đến tên hắn, bởi vì nó không có ý nghĩa nữa.

Mina cắt đứt lời hắn nói, nhanh chóng nói:

- Năm nay tháng này ngày 1, thiên hạ đệ nhất sát thủ đã đổi chủ.

Tựa hồ rất hài lòng với hình dáng kinh ngạc của Đỗ Trần, Mina tiếp tục nói:

- Ngày một tháng này, tại đại lục Firmanent vùng biển Sand Angel, có người phát hiện thi thể xui xẻo kia, từ miệng vết thương cho thấy, hắn bị người ta dùng thánh khí cổ quái cắt đứt cổ họng mà chết, chết tại chỗ! Hung thủ không có lưu lại dấu vết gì ngoại trừ... một mảnh giấy dán trên trán nạn nhân.

- Mảnh giấy?

Đỗ Trần cảm thấy kỳ quái, sát thủ có thể lưu lại mảnh giấy làm đầu mối để người ta truy tra sao?

- Trên mảnh giấy viết cái gì?

- Ngân nguyệt tránh lui, tinh quang đầy trời là lúc tính mạng các hạ kính phụng quần tinh! Thiên lý đồn thủ!

Mina thản nhiên nói, nhấp một ngụm hồng tửu của Đỗ Trần, cười nói:

- Không biết ngươi có thích xem tinh tượng hay không. Ân, mỗi tháng đầu tháng có vài ngày tối, trên bầu trời tam đại lục không nhìn thấy ánh trăng, chỉ có ánh sáng của các vì sao...

- Hung thủ chỉ khi không có ánh trăng, tinh quang đại thịnh giết người?

Đỗ Trần hỏi lại.

- Ít nhất xem ra như vậy! Một ngày sau ngày mùng một tháng này, thiên hạ công nhận đệ nhất sát thủ, đó là "Thiên lý" kia.

Mina trả chén rượu lại cho Đỗ Trần, lại nói:

- Một tháng có ba mươi ngày, vừa rồi lại có một đêm không có ánh trăng, dong binh đoàn hàng đầu trên tam đại lục cương thiết dong binh đoàn phó đoàn trưởng,... ын, ngươi hẳn biết, tên kia trên "Đạo" được gọi là huyết sát đầu thần, bản thân hẳn đã giết hại cả một thành trấn mấy ngàn người...

- Hẳn cũng bị giết. Hơn nữa trên trán còn dán mảnh giấy phải không?

Đỗ Trần hỏi.

Mina rất bất đắc dĩ gật gật đầu:

- Đúng, ngân nguyệt tránh lui, tinh quang đầy trời là lúc tánh mạng các hạ kính phụng quần tinh! Thiên lý đồn thủ! Ngày thứ hai sau đó, cũng chính là ngày mùng một tháng hai, huynh đệ trên "Đạo" xưng là thiên hạ đệ nhất dâm tặc Yinzei cũng bị giết, hẳn trên trán đồng dạng có một mảnh giấy... nội dung không cần ta nói chứ?

Đỗ Trần có chút cau mày:

- Từ ba lần này cho thấy, hung thủ giết đều là người làm chuyện xấu, đều là kẻ nên giết, "Thiên lý" này rất ra rất thú vị, vậy...

Mina tiếp tục nói:

- Thú vị? Ngay hai ngày trước, đồng dạng đêm không có ánh trăng, sư phụ ngươi Ziege miện hạ trên đường tới thánh giáo biết được bên đường có thủy hệ thánh khí hiện thể, liền muốn đi thử vận khí, nhưng không nghĩ tới, hẳn rời đi khỏi đoàn không lâu, trên tiểu đảo có thánh khí hiện thể bị người tập kích, mà người tập kích hẳn tự xưng là thiên lý.

Không đợi Đỗ Trần đặt câu hỏi, Mina đã chuẩn bị rất tốt để giải đáp hẳn:

- Theo nhân viên đi theo Ziege, trận đánh ngày đó, thiên địa biến sắc, thậm chí đảo làm chiến trường cũng bị đánh thành mảnh nhỏ, chìm vào biển sâu.

- Thiên lý kia trên người đầy tinh quang màu bạc, không ai nhìn rõ dung mạo chính thức của hẳn, mà lúc ấy hẳn thấy Ziege không có thánh khí, thần sủng cũng không có bên người... rất sáng khoái... cũng không có sử dụng thánh khí cùng thần sủng! Nhưng sư phụ ngươi Ziege thân chịu trọng thương hoàn toàn thua, rơi vào trong biển, sau đó... rất thú vị a, thiên lý kia cũng không nhân cơ hội lấy mạng Ziege, mà rất khinh thường nói một câu - đây là "Vinh diệu vĩnh hằng" Ziege? Hừ!

Mina bắt chước ngữ điệu bá đạo cùng khinh thường.

- Kế tiếp rất thú vị a! Thiên lý kia sau khi tập kích Ziege, cũng không có gây khó khăn cho Ziege, sau đó bay đi, tựa hồ là cao thủ tịch tịch - xem ra, cũng chỉ có người có khả năng biến phế vật kia thành Thiên Sứ Thủy Thân là cao thủ đương thời.

Đỗ Trần cười khổ không thôi, người có thể biến phế vật thành Thiên Sứ Thủy Thân... tựa hồ chỉ là người mà mình biên tạo ra? Vậy, mục tiêu kế tiếp của hắn là thông qua mình tìm được người hư vô kia?

Mina đồng tình nhìn Đỗ Trần:

- Xem hình dáng của người sợ rằng đã nghĩ ra? Hắn trước khi tìm mục tiêu kế tiếp, nhất định trước tiên tìm người! Mặc dù một hai ngày nữa Ziege cũng sẽ truyền tin về, nhưng loại chuyện này biết càng sớm càng tốt, cho nên tỷ tỷ có được tin tức, lập tức đến đây thông tri cho người.

- Quả nhiên, đây là tin tức còn xấu hơn tin sự phụ bị trọng thương.

Đỗ Trần nhún vai.

Mina bấm ngón tay, tính toán, nhân tiện nói:

- Từ quy luật ra tay của người nọ cho thấy, cuối tháng hai đầu tháng ba mấy ngày nay không có ánh trăng hẳn dùng để tập kích Ziege, vậy, cuối tháng ba, đầu tháng tư, người coi chừng một chút a.

Nói xong, Mina nhìn Đỗ Trần:

- Ý tứ của Thomas lão đại là, có muốn thánh giáo phái nhân thủ bên bảo hộ người không?

Đỗ Trần trong lòng cười lạnh, phái nhân thủ bảo vệ mình, danh nghĩa là bảo vệ, nhưng thực chất sợ rằng là cho mình làm mồi, dẫn người nọ hiện thân, từ đó thánh giáo chiêu lãm hắn? Hừ, đây là thủ đoạn của thánh giáo.

Lại nghĩ, trừ khi thánh giáo phái phong hào đầu thần bảo vệ mình, nếu không có Bác Bì, Dịch Cốt là đủ rồi, nếu không ngược lại làm vướng tay chân.

Nghĩ vậy, Đỗ Trần cười cười:

- Thay ta cảm ơn Thomas lão đại, bất quá hắn là không cần, nói như thế nào, ta đều là ký danh đệ tử của Roland, có phiền toái không giải quyết được, ta mời lão nhân gia động thủ là được.

Đỗ Trần lại hỏi tới thương thế của sự phụ, biết được Ziege cũng không có nguy hiểm tới tính mạng, nhưng hắn mang thân thể bị thương tiếp tục tới giáo đình! Mà đến tận cùng là sự tình gì để cho Ziege không để ý tới thân thể cũng phải đi tới gặp giáo hoàng thương nghị. Đỗ Trần hỏi, nhưng Mina vẫn nói một câu - tâm phúc của giáo hoàng bề hạ, giáo phụ cấp bậc Thomas lão đại đều không biết.

Sau khi câu tâm giác đầu hỏi một chút về tình báo, Đỗ Trần đuổi Mina đi, nhưng trong lòng lại hiểu, đối phó với nữ gián điệp so với Anne cùng Avril còn dễ dàng hơn.

Đi tới bên cửa sổ, nhìn tinh không bên ngoài, Đỗ Trần cười mắng:

- Thiên hạ đệ nhất sát thủ? Có ý tứ! Đến đây đi, Bác Bì, Dịch Cốt, hơn nữa Hồng Loan vũ trận... đang chờ báo thù cho sự phụ lão tử!

Nói xong, Đỗ Trần ẩn thân vào Liên Hoa, bay tới đầu đường phía nam.

Gió biển thổi lồng lộng, Helen lo lắng đứng chờ chỗ này, Đỗ Trần lặng lẽ đi tới sau lưng nàng, trầm giọng nói:

- Rất có ý tứ.

Helen nghiêm nghị cả kinh, lập tức xoay người quỳ xuống, thấy Đỗ Trần hai tay trắng trơn, nàng thấp thỏm lo âu. Nhưng vẫn cung kính hỏi:

- Miệng hạ, có sự tình gì sao? Phụ thân ta cùng Susan...

Đỗ Trần chấp tay nói:

- Trong khi ta đi, có mấy tiểu tử hải tộc đang vây công Thiên Vương sơn, đánh rất tốt a.

Động tĩnh chuyện này quá lớn, Helen sớm muộn gì cũng sẽ biết, Đỗ Trần giấu diếm ngược lại không tốt, hần mặt lạnh như nước hồ thu, lạnh nhạt nói:

- Helen, người cần phải hiểu được một việc - ta lúc này đây nhìn vào tiểu đồ vật cha người đã tặng ra mà ra tay.

Helen trong lòng nghĩ thầm, điểm này ta hiểu, nhưng cha ta cùng Susan đâu?

Đỗ Trần tựa hồ không thấy Helen đang lo lắng, ngược lại chậm rãi đi tới bên bờ biển, chậm rãi nói:

- Cho nên, đây là lần cuối cùng ta giúp người! Ngày sau, ta không hy vọng lại một lần nữa thấy người tới cầu ta, quá nhiều chuyện của ta, đây là lần cuối cùng, hiểu không?

Francis đại nhân có thể nói như vậy, chẳng lẽ hần đã... Helen mừng rỡ, vội la lên:

- Miệng hạ yên tâm, nếu lại một lần nữa rơi vào tay địch thủ, Helen cũng không còn mặt mũi sống mà gặp ngài.

Đỗ Trần tiếp tục nói:

- Người hiểu chuyện này là tốt rồi, hừ, phụ tử các người mang đến cho ta nhiều phiền toái a.

Nói xong, Đỗ Trần giơ tay lên, hai cái rương từ trong hư vô xuất hiện hạ xuống trước mặt Helen:

- Cuối cùng cho người một đề nghị, ngày thường làm chút việc thiện, Đỗ Trần sẽ chiếu cố người.

Helen sửng sốt, Đỗ Trần? Cái gì vậy? Nếu dụng hai chữ chiếu cố này, vậy hần là một vị thần?

Khẩu khí vừa rồi của đại nhân Francis... chẳng lẽ hần là một tín đồ, tín ngưỡng một vị thần tên là Đỗ Trần? Mà giáo nghĩa của vị thần kia là khuyên người làm việc thiện? Helen thuận lý thành chương suy nghĩ tiếp, hần là như vậy, vậy, Francis đại nhân tại cảng Antwerp vì vạn dân mà cứu mình, cũng nhất định là theo giáo nghĩa của Đỗ Trần thần giáo.

Mở hai cái rương, thấy người bên trong là ai, nàng mừng rỡ, lập tức vội hỏi:

- Cảm kích miệng hạ...

Lại nghĩ, đại nhân Francis là tín đồ, vậy phải nói:

- Với thiện danh, ca ngợi Đỗ.. Trần.

Phát âm của nàng còn không tiêu chuẩn, bởi vì Đỗ Trần hai chữ này dụng hán ngữ nói ra, tại thế giới này, không ai có thể hiểu nó đại biểu ý tứ gì.

Nhưng sự ca ngợi của Helen lại đổi lại một câu cười to, rất vui vẻ, phi thường vui vẻ.

Ân, chậm rãi đi, trước tiên trong đầu Helen đã được gieo mầm mống kế tiếp, sau đó chậm rãi phát triển... hắc, vừa lúc Bác Bì cũng tới, trở về lập tức bắt đầu thương nghị cải tổ Da Tát giáo hội...

228. Da Tát, Đỗ Trần, Thần!

Bận bịu nửa buổi tối, Đỗ Trần trở lại tức xá đã là nửa đêm.

Từ cửa hào tức xá mười tám nhìn lại, tức xá Anne không có một tia sáng, nhưng cửa sổ trên lầu còn mở rộng, có thể tưởng tượng, Anne khi nghe lén mình nói cũng không có trực tiếp trở lại tức xá, mà có thể đi tìm Betty. Hơn nữa Betty đang đại sát tứ phương tại chỗ trường không có phản ứng gì với chuyện này, gia tộc Tucker có thể nghĩ mình đã làm họ tổn hại thể diện ai biết được? Cho dù biết thì đã có sao?

Bác Bì nói đúng, "Do dự" hai chữ này không nên thuộc về mình, nếu làm, lo lắng cùng hối hận không có ý nghĩa gì. Thản nhiên đối mặt, cười mà đối mặt với hậu quả.

Bất quá Bác Bì thật là khó nhìn thấu, cộng sự Dịch Cốt ở với hần hàng chục năm đều nói hần đã thay đổi. Nhưng bí pháp đầu thần cùng thánh khí hai cái này tuyệt không có thể giả, điều này cho thấy mình chưa

hiểu hết về Bác Bì... Vậy, từ khi Mayfair tốt nghiệp tới khi qua đời, một khoảng thời gian hơn 10 năm, Bác Bì rốt cục đã xảy ra chuyện gì, để cho hắn biến hóa lớn đến thế?

Trong lòng suy nghĩ, Đỗ Trần mở cửa lớn tức xá, mà lúc này, sau lưng truyền đến tiếng kêu kinh hãi:

- Sư huynh, người rốt cục cũng trở về.

Chesini tiểu tử này cười hì hì chạy tới bên Đỗ Trần, tựa như tặng lễ vật nói:

- Sư đệ ta hôm nay làm việc thiện cả ngày, buổi sáng ta giúp thủy thủ ở bến cảng...

Hắn luyện thuyền không ngớt một hồi, cuối cùng cười lộ ra bản tính:

- Sư huynh có thể hay không... hắc hắc, dự chi một bộ phận giải được, cho ta nhiều một chút, để cho tiểu đệ tìm hai nữ nhân vui vui thú thú...

- Ba!

Đỗ Trần cóc đầu hắc, âm trầm nghiêm mặt nói:

- Không nên nằm mơ nữa. đừng mơ tưởng sờ tới nữ nhân! Trừ phi ngươi không muốn làm nam nhân nữa! Lão tử ta đều... tóm lại sư huynh muốn tốt cho người.

Trời, Chesini lại biến sắc mặt, gơ chân mắng:

- Người.. hỗn đản, ngươi chính mình có nhiều nữ nhân như vậy, hôm nay năm mỹ nữ đều vì ngươi mà tới! Nhưng, những người ăn thịt hết, đến cả xương đều không cho lão tử...

Đỗ Trần đột nhiên rút tay vào tay áo, lắc lắc, lấy ra một cái gậy, trước mặt Chesini vung vẩy:

- Tiểu sư đệ, ngươi xem đây là cái gì?

Chesini sững sờ, thứ này dài hai thước, to như ngón cái, toàn thân màu đỏ sậm.. tiểu tử đầu óc xấu xa lập tức nở nụ cười nói:

- Sư huynh, chẳng lẽ là vì... bọn tỷ muội mới nghiên cứu tới... dài như vậy đủ rồi, nhưng còn có điểm điểm.

Đỗ Trần giật mình giật đầu:

- Đầu có điểm điểm phải không?

Hắn tiện tay nhoáng lên, gậy đỏ sậm biến thoài vòng.

Chesini thấy được con mắt ngây ngốc:

- Cái này.. quá thô rồi! Quá thô rồi! Các nàng chịu không nổi.

- Quá thô phải không?

Đỗ Trần mỉm cười. Ngay khi Chesini cảm thấy cái gì không đúng "Hô", Đỗ Trần một gậy đánh vào đầu hắn, khiến tiểu tử quy xuống.

Đỗ Trần đập đập cái gậy trong tay - công năng của lão bát trước mắt còn chưa rõ, nên nói:

- Ý không tồi, sư huynh chuẩn bị cùng gia nhân mật đàm, lại không tiện để người một mình bên ngoài, chỉ có thể đánh ngất tiểu tử người.

Hắn ôm thuận tay thu Chesini vào trong tay áo.

Chuyển mình, Bác Bì đang đứng trên lầu hai cười dài nhìn hắn, mà Dịch Cốt đứng một bên, trên mặt có mấy chỗ tím bầm.

Dịch Cốt vẻ mặt bất đắc dĩ khiến Đỗ Trần sững sờ, lập tức hiểu được, mà Bác Bì đã giải thích:

- Vừa rồi ta còn không có phát hiện, Brook tên này theo ngươi hơn một năm, thực lực tiến bộ kinh người a. A a, cũng có thể chống ta hơn một trăm chiêu, còn không rơi xuống hạ phong.

Đỗ Trần đi lên lầu, đánh thức tiểu Bối Bối cùng Harry đang ngủ dậy, để cho bọn họ đều tập hợp trong phòng ngủ của mình, sau đó cười nói:

- Người xem Brook tại sao đấu khí lại tinh tiến? Ta cùng hắn còn mơ hồ không hiểu.

- Hắn chính mình còn không rõ ràng, ta sao có thể nhìn ra?

Bác Bì bĩu môi, cười nói:

- Hai nha đầu kia đều đã giải quyết rồi sao? Vậy trước hết nghe chuyện của ta!

- Ân, người có chuyện gì...

Đỗ Trần vừa nói ra khỏi miệng, liền phát hiện Bác Bì đột nhiên biến mất trước mắt mình.

Xuất hiện sau lưng, Bác Bì đơn chưởng chém về phía đầu vai Đỗ Trần, đột nhiên biến mất, chưởng phong sắc bén, nhất thời không giống so chiêu, mà là muốn lấy mạng Đỗ Trần.

Mà trong đầu Đỗ Trần thậm chí chỉ có tiếng lão ngữ:

- Chạy mau, hắn muốn mạng của ngươi.

Đỗ Trần kinh hãi, nhưng trong lúc này, biết là không thể phản hồi, không biết có thể né tránh hay không, lập tức co người lại, hắn chỉ có thể xuất ra tổ hợp Liên Hoa thủy minh thuẫn, nhưng Bác Bì thực lực ra sao? Chưởng phong không giảm, cũng mặc cho Liên Hoa thủy minh thuẫn phản xạ công kích của hắn, mạnh mẽ đánh vào tấm chắn.

Hô hô, tấm chắn vốn bảo vệ Đỗ Trần bị đẩy tới sát lưng hắn.

- Bác Bì, ngươi làm gì vậy?

Dịch Cốt kinh hãi, lập tức ra tay chặn lại, nhưng lúc này, Bác Bì thu hồi chưởng phong, lắc đầu thở dài:

- Được rồi, chuyện của ta đã xong xuôi.

Đỗ Trần khó hiểu sững sốt chốc lát, lập tức hiểu ra nói:

- Chuyện của ngươi là kiểm nghiệm thực lực của ta?

Bác Bì mỉm cười ngồi trước mặt Đỗ Trần:

- Đúng vậy, chính là kiểm nghiệm thực lực của ngươi, nếu ngươi đạt tới tiêu chuẩn, ta sẽ chỉ điểm cho ngươi một đường, bất quá đáng tiếc, ta đánh giá ngươi quá cao.

Bĩu môi:

- Cho ngươi một cái đề nghị, thu lực đạo cổ quái trong thân ngươi cùng đấu khí về, như vậy, ngươi nhanh chóng đạt tới kỳ vọng của ta...

Đỗ Trần có vài phần lạnh nhạt nhìn chằm chằm Bác Bì, bất đắc dĩ nhún nhún vai:

- Thật không có biện pháp bắt ngươi, được rồi, lúc nào ta đạt tới kỳ vọng của ngươi thì nói, bất quá bây giờ ta có chuyện nhỏ muốn tuyên bố...

Ánh mắt nhìn qua mọi người - Harry kích động, thấy tiểu Bối Bối không tiếp tục ngủ mà nhìn ba ba... cuối cùng hạ xuống Bác Bì, hắn mỉm cười:

- Việc nhỏ này, chính là - ta muốn cải tổ Da Tát giáo hội.

Nói xong, Đỗ Trần lẳng lặng chờ phản ứng của Bác Bì - ở đây mọi người chỉ có Bác Bì là tín đồ của tông giáo có thể phản đối hắn.

Không nghĩ Bác Bì không có nghe hết thấy mà nhìn trái phải, cuối cùng ôm lấy tiểu Bối Bối, nâng tiểu Bối Bối lên:

- Đừng nhìn ta, ta nói rồi, ta chỉ để ý tới sinh tử của ngươi, mặc kệ có việc gì! Đại sự với việc nhỏ ta đều không để ý tới.

Đỗ Trần nở nụ cười:

- Tốt lắm, chuyện cải tổ đã định rồi, bắt quá bước đầu tiên trong kế hoạch nhỏ của ta là... thay cái tên cho Da Tát giáo hội.

Dịch Cốt trong mắt tinh quang chợt lóe, nhưng lại phai nhạt xuống, đổi tên thần của cuồng tín đồ... đây là phạm vào tối kỵ, nhưng hắn không thể phản đối quyết định của Đỗ Trần, cho nên Dịch Cốt nhìn phía Bác Bì - đồng dạng là tín đồ Da Tát giáo hội, hy vọng hắn có thể ngăn cản ý nghĩ điên rồ của thiếu gia.

Sự thật thì, Đỗ Trần cũng có chút thích thú, nếu hắn đưa ra ở kiếp trước, hắc, huynh đài, chúng ta thay tên tổ tiên Jesus chơi xem sao? Vậy cuồng tín đồ của giáo đình sẽ nghĩ thế nào? Sẽ có phản ứng thế nào?

Cho nên Đỗ Trần rất lo lắng về đề nghị này sẽ ảnh hưởng tới thái độ của Bác Bì đối với hắn.

Nhưng Bác Bì hình như không có nghe, tiếp tục chơi đùa với tiểu Bối Bối.

- Người không có ý kiến sao?

Đỗ Trần tò mò nhìn Bác Bì, thầm nói, tất cả mọi người đều nói người thay đổi, nhưng tinh thần tín ngưỡng của một vị cuồng tín đồ cũng biến hóa sao? Người sao có thể đối với đề nghị đổi tên Da Tát thần không chút động dung? Quá cổ quái.

Đỗ Trần quái dị nói:

- Nếu không ai phản đối, vậy từ hôm nay, Da Tát thần đổi tên là... Đỗ Trần.

Dịch Cốt trong mắt âm đạm không chút ánh sáng, Bác Bì cũng tiểu Bối Bối đang chơi tới vui vẻ, nhưng thật ra Harry kích động không thôi - trời ạ, chính mình tham dự vào hội nghị cơ mật của chủ nhân, ca ngợi hết thảy, ta Tuyệt Bĩ nhân Harry, là tâm phúc gia thần được chủ nhân coi trọng.

Phản ứng của Bác Bì xuất ngoài ý liệu của mọi người, điều này khiến Đỗ Trần phóng mở lá gan, cười nói:

- Bước thứ hai, ta muốn trọng chỉnh hết thảy giáo nghĩa cùng chương trình của Da Tát giáo hội, tôn chỉ chỉ là bốn chữ, đạo nhân hướng thiện (dạy người hướng thiện), cụ thể là...

Thao thao bất tuyệt, Đỗ Trần nói tất cả phương pháp của mình ra.

- Ba, ba!

Bác Bì vỗ tay, cười nói:

- Dựa theo ý người, vậy sau này chúng ta làm theo ba câu, đầu tiên, trợ giúp người, thứ hai, giết kẻ hỗn đản không thể sửa đổi, thứ ba, cứu lại những tên hỗn trướng còn chưa tới mức hỗn đản.... tới cùng là, thực lực lớn mạnh, sau đó làm việc thiện, đúng không?

- Đúng như vậy.

Đỗ Trần gật đầu nói.

- Vậy, ta có ba vấn đề, đầu tiên, bằng mấy người chúng ta, lực lượng thế nào? Thứ hai, tư nguyên của giáo hội đâu? Thứ ba, cũng là trọng yếu nhất, thánh giáo có thể dung nhận cho dị đoan giáo phái tồn tại sao? Năm đó các đại giáo chủ thống trị Da Tát giáo hội, sở dĩ có thể tồn tại, là vì không tranh phong trong nhân thế, không truyền giáo nghĩa, không cùng thánh giáo tranh đoạt tín đồ! Mà ý người là để cho giáo hội chiêu tín đồ, đại truyền giáo nghĩa... thánh giáo nhất định sẽ tuyên phán người là dị đoan tà giáo, không tiếc lực diệt sát người.

Thanh âm Bác Bì rất bình thản, uy nghiêm không cách nào nghi vấn.

Vì việc thiện lớn lao, càng nhiều khó khăn lão tử càng muốn làm, tóm lại lão tử định làm việc thiện! Đỗ Trần thâm hạ quyết tâm, nghiêm chỉnh nói:

- Vấn đề của người tới cùng là một từ - thực lực, chúng ta nếu có đủ thực lực, giết chết giáo hoàng cùng vạn dân thì sao không thể?

Đón con mắt kinh ngạc của mọi người, tựa như chưa bao giờ quen biết mình, Đỗ Trần cười thần bí nói:

- Ta đã chuẩn bị khuyếch trương thực lực của giáo hội, đầu tiên, ta sẽ trọng tổ tứ vị thánh đồ...

Dịch Cốt buồn bã hồi lâu lúc này lại nói vào:

- Thiếu gia, Trừu Căn cùng Hóa Thi đã phản giáo theo Phillip, muốn tìm tín đồ tương đương bọn chúng, cùng ta cùng Bác Bì hoàn thành hắc ám thánh hình không dễ dàng a!

Đỗ Trần khoát tay:

- Ai nói là muốn cùng các người tạo thành thánh đồ? A, đây là chuyện ta muốn nói tiếp - chức vụ của tân giáo hội - người sẽ không tiếp tục đảm nhiệm thánh đồ! Brook tiên sinh thân ái, chức vụ của người, là trong Đỗ Trần thần giáo là... giáo chủ.

Dịch Cốt cả kinh:

- Ta làm giáo chủ? Vậy thiếu gia ngài thì sao?

- Ha ha, Francis ta hôm nay một lần nữa quen biết người.

Bác Bì phóng thanh cười to:

- Ta rất muốn biết, là cái gì có thể kích phát cái mà ta muốn thấy trên người người... đã tâm.

Hắn quay đầu lại ngắm nhìn Dịch Cốt, cười quái dị nói:

- Còn không rõ sao? Vừa rồi Francis đã nói hết thấy chỉ có một ý - tạo thần! Người là giáo chủ, mà hắn trở thành cao cao tại thượng, để cho tam đại lục, hơn trăm triệu sinh linh tín ngưỡng.. thần thật sự.

229. Dĩ Thiện Danh, Ca Ngợi Đỗ Trần

Bác Bì chẳng những chẳng những dọa ngất Dịch Cốt, mà từ "thần" từ miệng hắn phát ra cũng khiến Đỗ Trần trắng mắt. thâm nói, tâm thiện lương! Bác Bì lão đại, sự liên tưởng của ngài thật sự quá mạnh mẽ - mặc dù lời hắn nói cùng ý của mình tương tự, nhưng bản chất tuyệt không giống nhau! Căn bản là hai chuyện a.

Mình để cho Đỗ Trần hai chữ này thay thế Da Tát, kỳ thật đã nghĩ tới mọi người sau khi làm việc thiện, mọi người còn cảm kích Da Tát thần! Càng không muốn thấy, vạn nhất một ngày Da Tát thần chính thức từ đâu chạy ra cướp đi cơ nghiệp mình đã khổ công sáng lập! Làm giảm ảnh hưởng lực của Da Tát giáo hội là bất buộc, bây giờ ít người, nhưng tương lai nhiều người nhất định sẽ khiến cho các giáo đồ biết rằng thần trong tâm bọn họ tên là Đỗ Trần, mà không phải là cái gì Da Tát.

Để cho Dịch Cốt làm giáo chủ, cùng là thật sự muốn cho tên mình siêu thoát thế ngoại, cao cao tại thượng, khuyên người làm việc thiện theo tinh thần tín điều.

Nhưng! Nhưng!

Mục đích của mình là tao thuận lợi làm việc thiện, Bác Bì người dụng một loại ánh mắt của người có dã tâm nhìn một người thiện lương sao? Chẳng lẽ làm việc thiện là sai? Tâm thiện lương a! Chính một chút dã tâm đều không có a.

Đỗ Trần bất đắc dĩ nói:

- Bác Bì nói đại khái đúng, cũng có chút cường điệu, sự tồn tại của giáo hội căn bản là dạy người hướng thiện, về phần "Đỗ Trần thần".. cũng chỉ là một phương tiện giúp dạy người hướng thiện - dù sao bây giờ tuyệt đại đa số bình dân đối với thần mà nói là nghe được!

Hắn nhún vai:

- Hơn nữa, ta sẽ không chinh thu của tín đồ một đồng tệ cung phụng, càng sẽ không lợi dụng họ tranh vương xưng bá! Cũng có thể nói, Đỗ Trần giáo hội kỳ thật chỉ có nỗ lực, không có thu hoạch...

Bác Bì lặng lẽ nghe, đột nhiên hỏi lại:

- Người cải tổ mục đích cuối cùng của giáo hội, chính là để cho càng nhiều người hướng thiện sao?

Hắn vẽ mặt có chút cô đơn ảm đạm.

Nhưng Đỗ Trần đương nhiên tỏ vẻ đồng ý gật đầu, Bác Bì phì cười, tựa hồ trào phúng ý nghĩ mới của đôi phương, nhưng liền đó, hắn lại mặt mờ cười, tựa hồ như sắc lang phát hiện mỹ nữ đi lạc - Francis, người hơi điên một chút! Dù sao bầu trời có đôi khi cũng sẽ xảy ra chuyện bất thường, trời phù hộ người thì việc này không thể kháng cự.

Ý nghĩ của Bác Bì tự nhiên Đỗ Trần không thể nào đoán được, cười cười, Đỗ Trần lại nói:

- Chúng ta đây thương lượng cụ thể một chút về kế hoạch hành động, đầu tiên, chính là tiểu quy mô dạy người hướng thiện...

Bóng đêm bao phủ đầu thần đảo, trăng sáng sao thưa trên bầu trời đêm, tức xá mười tám bên Thượng Thủy hà, Dịch Cốt biết được mình sẽ trở thành giáo chủ, giấc mộng nhiều năm được thực hiện nên tích cực không tiếc sức lực, liên tục đề xuất mấy phương pháp. Bác Bì nhìn chăm chăm Đỗ Trần, cũng đề ra nhiều ý kiến thiết thực. Tiểu bối bồi buồn ngủ, nhưng thật ra Harry lại hưng phấn hai mắt tỏa sáng - vừa rồi chủ nhân quyết định, mặc dù chỉ cho mình làm một thư ký quan của giáo hội, ha ha, nhưng mình cũng là đại nhân vật rồi.

Lặng lẽ, trong tức xá vang lên tiếng nói chuyện trầm thấp.

- Dĩ thiện danh, ca ngợi Đỗ Trần!

Đỗ Trần cùng mọi người tuyên thệ, ca giọng ngâm xướng khẩu hào mới thay cho "Lập Mễ Mạt Đế Tổ".

- Y sơn trí mạng, tạm mai độc thừa dịp.

Mọi người đều nhắm lại - những lời này, chỉ dùng hán ngữ nói, cho nên các đại lão thậm chí vận dụng đầu khí uốn đầu lưỡi, còn chưa có phát âm chuẩn....

Đỗ Trần cau mày dạy lại bọn họ mấy lần, sau đó thở dài, giải thích:

- Tốt, sau này các người luyện tập nhiều chút, mặt khác trong giai đoạn giáo hội phát triển, các người mỗi lần làm việc thiện, đều nói với người được giúp mấy lần, còn lại cái gì đều không nói ra không cần phải nói.

Làm như vậy, là không muốn cho thánh giáo nghi ngờ.

- Di sơn chí minh, tán không độ sân...

Một tiếng biến dạng hán ngữ không ngừng vang lên, chỉ có tiểu Bối Bối lè lưỡi, mắt hững nói thầm:

- Ba ba xấu, ba ba để Bối Bối thiệt đau đầu...

Mặt trời mọc, sắc trời sáng lên, Đỗ Trần mở cửa sổ thoáng khí, nhìn phương đông, mây hòn đảo như bạch ngư, hít thở.

Hiện tại xác thực có ba việc cần làm, một là "Di ngôn" của Mayfair - ngày 13 tháng 5 gia tộc St. Kain sẽ phát sinh đại sự, mà chính mình phải mang mai giới chỉ đi tìm gia tộc St. Darke! Thứ hai, ứng phó thiên hạ đệ nhất sát thủ sắp tới, cuối cùng là phát triển giáo hội - đây là một đại sự lâu dài, không vội.

Bất quá trước việc này, còn một chuyện nhỏ, mà việc nhỏ này là...

- Sát khí thật nặng.

Bác Bì lắc mình xuất hiện bên người Đỗ Trần, xuyên thấu qua cửa sổ nhìn ra phương hướng bên cảng:

- Francis, "Đau ngắn" của người tới rồi.

Hắn vừa dứt lời, Đỗ Trần đã thấy cái gì là phiền toái - quản gia của gia tộc St. Tucker, Keane đã nhìn Anne từ nhỏ lớn lên tức giận trùng trùng đi tới, hơn nữa lão nhân này không chút che giấu thực lực của mình, toàn thân tản ra khí tức mạnh mẽ, rõ ràng là tới tính sổ với Đỗ Trần.

Dịch Cốt trong mắt hào quang hiện ra, thấp giọng nói:

- Thiếu gia, mình hay ám?

- Cái gì mà mình hay ám? Người muốn giết hấn phải không?

Đỗ Trần xoa xoa cái trán, bất đắc dĩ nói:

- Tối hôm qua Anne khóc chạy về, hôm nay Betty cùng Keane tới tìm ta cũng trong ý liệu! Bác Bì ở chỗ này, Dịch Cốt theo ta ra ngoài.

- Francis!

Bác Bì đột nhiên gọi Đỗ Trần lại, thấp giọng nói một câu:

- Nhớ kỹ, hai chữ "Do dự" không hề thuộc về người! Cảm tình là chuyện khó phân đúng sai, người tự nhiên cũng không có thua thiệt Anne, nhưng Anne cũng không nợ người cái gì! Hiểu chứ?

- Hiểu rồi! Cảm tình đại sư.

Vừa ra cửa, Đỗ Trần liền đón nhận ánh mắt bốc lửa của Keane:

- Francis, để mạng lại.

- Người muốn mạng ta sao?

Đỗ Trần đứng nguyên bất động, nhìn chằm chằm nắm tay Keane đang đánh tới trước mặt, hốt nhiên, Dịch Cốt lách mình chắn trước mặt Đỗ Trần, giơ tay lên, oanh một tiếng tiếp Keane một quyền.

Đặng! Đặng! Dịch Cốt lùi ra phía sau Đỗ Trần hai bước, thạch bản trước cửa lưu lại hai dấu chân sâu, mà thân thể Keane đột nhiên lách, nguyên lai hai chân hấn không có di động, đã ẩn sâu xuống đất.

- Tốt! Người có thể đánh ngang tay với ta thật sự không nhiều lắm, tiếp tục.

Keane thân hình không động, bần đất dưới chân đưa thân thể hấn lên, tiếp tục tập kích.

Dịch Cốt hừ một tiếng, cũng muốn động thủ.

- Đủ rồi!

Đỗ Trần hét lớn, nhìn thoáng qua các đệ tử bị kinh động, không muốn để Dịch Cốt bại lộ quá nhiều thực lực trước mặt mọi người, thấp giọng nói:

- Tiên sinh Keane, người tới giết ta, có thể nói cho ta biết lý do không? Hay là nói, đây là ý tứ của phu nhân Betty sao?

Keane cứng đầu cứng cổ, nhìn thấy đệ tử ở xa xa vây xem, hấn không muốn đánh mất phong độ của gia tộc Tucker, liền hung hăng nhìn Dịch Cốt, miệng nói:

- Còn phải phân phó sao? Chủ nhục phó tử, Anne tiểu thư tới qua khóc một đêm, vừa mới ngủ! Brook, nơi này nhiều người, chúng ta ra biển.

Hấn hạ chiến thư.

Đỗ Trần giơ tay quát Dịch Cốt ngưng lại, thanh âm không chế chỉ có trình độ Keane nghe được, lạnh nhạt nói:

- Chủ nhục phó tử, tốt lắm, vậy không có lệnh chủ mà làm việc loạn lên, cũng là phong cách của ngàn năm thân gia Tucker sao.

Keane bị Đỗ Trần mắng cho sững sốt, trong lòng có chút chần chừ, đêm qua tiểu thư Anne khóc lóc đi tìm Betty tiểu thư, nhưng hết lần này tới lần khác, tiểu thư Betty uống say mềm... chính mình không thể làm gì khác hơn là chiều cổ tiểu thư một đêm, chờ khi tiểu thư ngủ đi mới lập tức tới tìm Francis tính sổ. Nhưng... nhưng còn chưa có lệnh của chủ.

Đỗ Trần cười nói:

- Tiểu thư Betty ở đâu? Ta sẽ lập tức tìm nàng, có lẽ phải nói rõ chuyện này với nàng, được rồi, tiên sinh Keane, người hiểu ta lần trước nói không rõ sao?

Nghe xong câu nói cuối cùng của Đỗ Trần, Keane đột nhiên chết lặng, đúng vậy, lần trước nhân gia đã nói rất dễ hiểu, quản gia của ngàn năm gia tộc Tucker, không thể thối phỉ như vậy, không thể không giảng đạo lý, trong lúc nhất thời không biết nói gì.

- Ai nha, Keane, ta bắt quá là say một đêm, người lại làm loạn như vậy.

Betty cước bộ tập tễnh, vẻ mặt ứng hồng mùi rượu nồng nặc, bắt quá nàng đến thật sự quá xảo hợp...

Đi tới trước mặt Đỗ Trần, Betty rất không có phong độ quý tộc ngáp dài, lại hung hăng trừng mắt với Keane:

- Người thật sự là càng già càng hồ đồ rồi! Có cái gì không thể ngồi xuống thương lượng ư? Động không động lại muốn động thủ giết người, người còn tưởng rằng bây giờ là năm đó người thống suất mấy vạn đại quân, công thành bặt trại sao?

Keane trong lòng oán giận, Betty tiểu thư, có thể trách ta sao? Ta lúc đó chẳng phải hồ đồ sao? Anne tiểu thư khóc tới mất sừng đồ lên, nàng là cục cứng trong lòng lão gia tử a, từ nhỏ tới lớn từng thụ qua ủy khuất sao? Tìm người? Ta, ta thật ra muốn tìm người, nhưng người uống rượu ngủ say, ta là một người hầu, dám đánh thức chủ nhân sao?

- Tản ra, tản ra, xem cái gì?

Betty phát tay xua tan đệ tử đang đứng xem, thân thiết tiến lên kéo Đỗ Trần đi vào túc xá mười tám, nhưng không có vào phòng, ngay trong viện tử, Betty thả tay Đỗ Trần, mà Dịch Cốt cùng Keane đều bị chặn bên ngoài.

Đỗ Trần nhìn Betty hình dáng từ khí nông nặc lão đảo, đột nhiên nở nụ cười:

- Minh nhân không nói ám thoại, ta đích xác biết Keane tìm người phiền toái, nhưng làm bộ say xin mặc hần... những tưởng cho người một lý do xuống ngựa! Chuyện tối qua ta cũng biết rõ, Francis, bất luận là quy củ trên "Đạo" hay là bối phận, người gọi ta một tiếng a di đúng không?

Đỗ Trần vuốt cái mũi, cười ha ha gật đầu.

- Tốt lắm, ta chỉ hỏi người một câu...

Mùi rượu trên người Betty nhất thời tiêu tán:

- Người nói người đã có người trong lòng, hơn nữa có thân phận cách xa người, nói cho ta biết, nha đầu nợ tội cùng là ai?

230. "nàng"

Betty lớn tiếng hỏi, hai mắt màu lam nhìn chăm chăm Đỗ Trần, tựa hồ muốn nhìn thấu tâm linh Đỗ Trần.

Trên sự thật, Betty hỏi một câu hỏi tựa hồ ngu ngốc - ai sẽ nói tên người trong lòng ra? Vậy không phải là nói nàng ra để chịu đồ đao của gia tộc Tucker sao? Nhưng Betty đã hỏi, bởi vì, ma nữ Betty là tông sư tinh thần lực của ngàn năm lôi kích, gia tộc St. Tucker.

Nàng không cần Đỗ Trần trả lời, chỉ cần tinh thần Đỗ Trần khi nghe xong câu hỏi của mình thoáng có chút xao động, miệng có thể nói hoang, nhưng tinh thần sẽ không, tâm linh sẽ không, Betty quả nhiên đang dò xét tâm linh của Đỗ Trần! Chớ quên, là ai tìm ra ở chỗ sâu nhất trong trí nhớ của Anne, tra ra trí nhớ của Anne đã bị động tay chân.

Nhưng một mảnh kim vụ nhàn nhạt trước mắt, Betty không thấy được gì trong tinh thần của Đỗ Trần...

Bởi vì thật đáng tiếc, Đỗ Trần chính là ba ba của siêu cấp tinh thần lực ma nữ Beiermengde, cũng là người duy nhất trên thế giới này không bị tinh thần lực khán xuyên.

Đỗ Trần kỳ thật còn không biết Betty đã thẩm dụng bí pháp tinh thần lực, ý nghĩ thay đổi thật nhanh, hần ra vẻ lạnh nhạt nói:

- Betty phu nhân, người hỏi vấn đề này làm gì?

Ngữ khí cùng sự lạnh nhạt cùng tồn tại, tin tưởng với lịch duyệt của Betty nhất định có thể nghe ra Đỗ Trần nói gì - làm gì? Tưởng ta nói chi tiết về người trong lòng ta sao, sau đó gây bất lợi cho nàng sao?

Betty cười thần nhiên, nàng xoay người ngồi xuống thạch đài trong viện tử, cười nói:

- Nói rõ ràng đi! Ta cùng gia tộc của ta đều sẽ không thương tổn tới người trong lòng người - gia tộc Tucker sao có thể đi làm loại chuyện này! Nhưng, ta nhất định sẽ cho Anne một cái công đạo, để cho nàng rõ ràng biết mình tại sao lại thua, tới cùng tại sao không bằng người trong lòng người? Nếu không Anne có thể cả đời đều không thể giải mở chuyện này...

Đỗ Trần hiên ngang đứng, trong lòng cười khở, người trong lòng chó má gì chứ, đều là ta biên tạo đến! Nhưng lời nói dối đã ra khỏi miệng, chỉ có thể biên tạo tiếp.

Betty a di, ta tiếp tục biên tạo loạn cục, người tiếp tục nghe loạn, tiếp tục tính loạn a!

Hắn hé miệng nói:

- Ta tin tưởng với nhân phẩm của a di sẽ không thương tổn người trong lòng ta, cũng tin tưởng danh dự gia tộc Tucker ngàn năm. Bất quá ta cùng với "Nàng" có một ước định tình yêu... bây giờ ta thật sự không tiện nói ra tên của nàng.

- A? Xem ra người rất thích nữ nhân kia a! Nàng nhất định rất vĩ đại? Người nói thân phận các người chênh lệch rất lớn... người như vậy thật sự không nhiều lắm! Để cho ta nghĩ xem nàng là ai...

Betty bấm bấm ngón tay biên tạo:

- Thân phận của người là thần duệ bá tước lĩnh chủ, so với người, nữ nhân có chênh lệch thân phận rất lớn sẽ là bình dân, hoặc là giống như Anne... đúng không?

Đỗ Trần rất bất sáng đối với loại ngữ khí cao cao tại thượng của Betty, cái gì gọi là Anne của người cùng nhân gia có chênh lệch thân phận quá lớn? Gia tộc Tucker đích xác cường đại mà cao quý, nhưng thực lực chính thức của lão tử kém sao?

Bất quá nếu có thể, chính mình thật sự muốn kết hôn với một tiểu cô nương bình dân, nhất nhất không có nhiều quy củ như vậy.

Đỗ Trần cười mà không đáp, xem như cam chịu, giờ khắc này, hắn thật sự hi vọng người trong lòng mình là một bình dân.

"Xem ra a di sai rồi." Betty thầm nghĩ, nữ nhân mà Francis thích cùng Anne có thân phận tương đương hoặc... bình dân? Đây căn bản là không có khả năng. Francis nếu muốn có một bình dân nữ tử cùng hắn tâm đầu ý hợp, trực tiếp dùng quyền lợi trực tiếp cho nàng tiền phủ, căn bản là không khó khăn như vậy.

- Nàng rất đẹp. nhất định là như vậy?

Betty thở dài, tựa hồ vì Anne tiếc hận, lại phần nộ nói:

- Chẳng lẽ nàng còn hấp dẫn hơn so với Anne của chúng ta sao?

Đỗ Trần do dự một chút, cười nói:

- Có lẽ nàng trong mắt ngài không có xinh đẹp như Anne, nhưng ít ra trong lòng ta, nàng mới là đẹp nhất.

- Không có xinh đẹp như Anne nhà ta sao? Vậy nàng tới cùng so với Anne vĩ đại hơn ở điểm nào?

Betty lạnh lùng chất vấn:

- Chẳng lẽ người cho rằng Anne nhà ta không tốt sao?

Đỗ Trần lắc đầu nói:

- Betty a di, ngoại mạo cũng không có nghĩa là tất cả, không phải sao? Ta thừa nhận Anne phi thường vĩ đại, nhưng ta còn hiểu được, "Nàng" càng thích hợp với ta.

Betty nhanh chóng bức hồi:

- Nói một câu, nàng tới cùng tới ở điểm nào?

Đỗ Trần gãi đầu hồ loạn:

- Nàng,... rất thích đọc sách, tri thực phi thường uyên bác! Bất quá nàng rất ít cùng ngoại nhân tiếp xúc, thích một mình.. được rồi, ta thích nhất, chính là nàng hình dáng nàng tĩnh lặng trong bóng đêm đọc sách...

Trong lòng mờ mờ lạnh trực trào ra, Đỗ Trần thầm kêu, quá khó khăn rồi, đột nhiên phát hiện, mình đối với nữ nhân hiểu biết quá ít, tưởng biên tạo một nữ hài tử hoàn mỹ đều không biết bắt đầu từ đâu.

Ngay khi Đỗ Trần sắp không biên tạo được nữa, Betty đột nhiên phát phát tay:

- Được rồi, a di biết rồi, người thật sự rất thích nữ tử kia... a di thống thống khoái khoái cho người yên tâm, không hề hỏi tới tình huống của nàng, người cũng không cần lo lắng gia tộc Tucker gây khó khăn cho nàng.

- Hô!

Đỗ Trần thở phào nhẹ nhõm.

Betty trong lòng lại nhanh chóng tổng hợp tin tức tình báo - xuất thân cùng loại với Anne, trên tam đại lục nữ tử bậc này có thể đếm được! Ha ha, mặt khác nàng cũng rất đẹp, rất vĩ đại, lại thích đọc sách... Francis, tiểu tử kia người quá ngốc, a di chỉ mất vài giây phân tích là biết người trong lòng người là ai!

Nhanh chóng phân tích những nữ tử phù hợp điều kiện, Betty cười ha ha, lại trầm ngâm chốc lát, chậm rãi nói:

- Kỳ thật... thánh giáo pháp điển quy định, quý tộc chỉ có thể có một chánh thê, nhưng vì cam đoan huyết mạch thần quyền truyền lưu liên miên bất tuyệt, thần duệ có thể cưới nhiều vị chánh thê...

Đích xác, thần duệ có đặc quyền cưới nhiều vị thê tử, nhưng Betty nói như vậy... để cho Anne cùng những nữ nhân khác chung hưởng một trượng phu, đã là sự tổn hại thể diện gia tộc Tucker, lời vừa ra khỏi miệng, Betty trong lòng còn nghĩ tới, chính mình không có được sự đồng ý của lão gia tử tự ý để Anne cùng nữ nhân khác chung hưởng trượng phu, phỏng chừng sau khi trở về đám chắc sẽ bị cho ăn chửi mắng, nhưng vì Anne... lão nương cứ làm.

Betty quyết định, Đỗ Trần lại âm thầm kêu khổ, vội hỏi:

- A di, sao có thể? Anne tiểu thư sao có thể cùng người khác phân hưởng trượng phu? Còn không có nam nhân có tư cách như vậy! Ít nhất ta không có tư cách như vậy.

Betty đã hạ quyết tâm, lúc này phát phát tay cười to nói:

- Điều này người không cần lo lắng, Anne nhà ta sẽ không để ý đâu.

Nhưng lão gia tử sẽ để ý.

- A a, a di, kỳ thật ta vẫn muốn hỏi, Anne, gia tộc của ngài tới cùng coi trọng ta chút nào không? Kỳ thật ta hoặc là căn bản không thích hợp tiểu thư Anne.

Betty nói:

- Hỏi rất hay! A di nói thật, người mặc dù là một người trẻ tuổi giáo hoạt, nhưng trên tam đại lục cùng người tương đồng, thậm chí có thể tốt hơn người không có, bọn họ đều không thể cưới Anne! Nhưng, người có một điểm mà chúng không có được...

- Một điểm sao?

Đỗ Trần khẩn thiết hỏi, kỳ thật trong lòng hung hăng nghĩ tới, người thích lão tử một chút sao? Nói ra, ta căn bản là không được sao?

- Tâm của người thiện lương giống các anh hùng Văn Thần thì đại! Thậm chí nguyện ý công một tên khát cái đây máu tới tể tự, với hiểu biết của ta, tam đại lục hẳn là chỉ có người là người duy nhất.

Ách, "Ưu điểm" này chính mình thật không bỏ qua, không thể sửa, cũng không dám sửa.

Đỗ Trần gãi đầu nói:

- A di, ngài cũng là người thẳng thắn, nếu nói đến bước này, ta hiểu được có chút thái quá, ta thăm nghĩ cười người trong lòng, cũng chỉ cười "Nàng" một người - bởi vì ta không muốn nàng chịu ủy khuất.

Betty kỳ dị trầm mặc thật lâu, hốt nhiên tinh quang trong mắt nàng chợt lóe, tâm tư phập phồng không ngừng.

Ngĩ ra! Xuất thân cùng loại với Anne, còn rất đẹp, thích đọc sách... chẳng lẽ là nàng?

Đỗ Trần tuyệt không thể tưởng, Betty thật sự nghĩ tới một nữ tử mà hẳn thuận miệng nói bừa mà có những điều kiện giống hệt.

Trong lòng đã có đáp án, lại liên tưởng tới đủ loại "Nàng"! Sắc mặt Betty đột nhiên trầm xuống, đứng dậy nhìn chằm chằm Đỗ Trần, âm thanh lạnh lùng nói:

- Francis, đừng trách a di nói trúng, nhưng a di đã muốn hỏi người, người thăm nghĩ cười nàng là duy nhất, là bởi vì thật sự yêu nàng, hay là bởi vì... hừ!

Đỗ Trần trong lòng sửng sốt, nhìn vào ý tứ trong lời nói của Betty, trong lòng thăm kêu, không tốt, chẳng lẽ mình nói loạn lên, thật sự lại khiến cho Betty liên tưởng tới một nữ tử nào sao? Nhưng bên người mình có nữ tử như thế thật sao? Ta sao không biết?

Betty phẫn nộ, ánh mắt thậm chí có vài tia khinh bỉ, lạnh giọng nói:

- Ta hiểu rồi, Francis! Chuyện người cùng Anne vốn là người tình ta nguyện, chúng ta gia tộc Tucker sẽ không bức người, càng sẽ không để ý tới thân phận vì bức hôn sẽ làm khó khăn người! Ngón tận, cáo từ.

Nói xong, nàng xoay người rời đi, đi tới cửa, quay đầu nói:

- Nếu người thật sự cùng "Nàng" lưỡng tình tương duyệt, a di nói cho người coi như thú vị lắm! Nếu không phải, người theo đuổi "Nàng" là vì đồ vật nọ, a di khuyên người một câu...

Thanh âm biến thành lạnh lùng, Betty cười lạnh nói:

- Lưu tâm tới mạng nhỏ của mình a! A di cũng xuất thân trấn York, người lại thắng ta trên bàn đồ nên ta đề tỉnh người, coi chừng không sống quá ngày 13 tháng 5.

13 tháng 5? Đây không phải là thời gian mà Mayfair ám chỉ sẽ phát sinh đại sự sao?

Đỗ Trần chấn động, muốn hỏi tới, nhưng Betty đã rời đi xa. Há mồm, Đỗ Trần lại lắc đầu, nhìn hình dáng Betty, chính mình có thể đuổi theo nàng nhờ nàng nhờ giải thích sao?

Đáng chết, Betty rốt cục hiểu lầm mình với nữ tử nào?

Thân phận cùng bá tước lĩnh chủ chênh lệch thật lớn, rất đẹp, lại thích đọc sách... nữ tử như vậy sẽ là ai?

231. Tát Ân Chi Quang

Betty rời khỏi túc xá mười tám, về mặt âm trầm nhanh chóng rời đi, Keane đang đối đầu với Dịch Cốt nhanh chóng đuổi theo, khi tới gần, thấp giọng hỏi:

- Tiểu thư Betty, lão bộc lắm miệng một câu, chuyện thế nào rồi?

- Hừ!

Betty hừ một tiếng, vừa đi vừa nói:

- Francis đã có người trong lòng, hơn nữa là một người có thân phận tương đương Anne, tướng mạo mặc dù không xinh đẹp như Anne nhưng cũng rất xuất sắc, hơn nữa là nữ hài tử thích đọc sách.

Keane cau mày, thấp giọng nói:

- Anne tiểu thư là trực hệ hậu duệ của thần tứ vương tước, bản thân có hết thảy đặc quyền của thần tứ công chúa, nữ hài tử có thể cùng nàng tương đương về thân phận... đương kim tam đại lục, sẽ không quá

sáu người! Trong đó mỹ mạo kém hơn tiểu thư... có ba, trong ba người này thích đọc sách tựa hồ chỉ có... chẳng lẽ là nàng?

- Ân, ta cũng nghĩ là nàng, Keane, xem ra người còn không có lão hồ đồ, ha ha ha...

Betty lại một lần nữa phát ra tiếng cười được gọi là "Đấu thần thể thực vật hệ kích tố vận loạn", hốt nhiên thu lại nụ cười, thở dài nói:

- Người nói, Francis theo đuổi nàng là lưỡng tình tương duyệt, hay là vì "Tất ân chi quang" của nàng? Nếu là cái sau, vậy Francis cũng ghê gớm giống tên hỗn đản theo đuổi "Tất ân chi quang", vô sỉ giống nhau! Vậy nên vì Anne mà may mắn, nhưng nếu là trước...

Keane cực kỳ ảo não với Đỗ Trần, phần nộ nói:

- Lão bộc hy vọng là sau, như vậy, hắn sẽ bị hơn mười gia tộc "Hỗn đản" có thể lực không lồ vô cùng coi là tình địch, sẽ trong ngày 13 tháng 5, "Tất ân chi quang" sẽ bị bọn "Hỗn đản" diệt trừ! Bất quá, với nhân phẩm của tên hỗn đản Francis này hắn là không thể nào...

Nói xong, Keane thấp giọng, dò hỏi:

- Được rồi, lão bộc không lâu trước nhận được một cái tin tức, chỉ thành viên hạch tâm của ngũ gia Vãn Thần đại chiến mới biết, đang muốn bắt báo ngài...

Betty cước bộ chậm lại, tiếp tục bước đi:

- Nói đi.

- Ziege gần đây đã thất bại.

- Có người đánh bại Ziege? A, có ý tứ, bất quá Keane, đây là bí mật mà chỉ có người trong Vãn Thần ngũ gia biết được?

Keane gật đầu:

- Đúng vậy, Ziege thất bại cũng không tính là cái gì đại bí mật, thánh giáo vì bảo hộ phong hào đấu thần mặc dù có thể che giấu chuyện này, nhưng chỉ cần có tâm, có thực lực, có thể tra ra! Lão bộc muốn nói chính là, người kia thân không có tinh quang, chỉ tấn công trong đêm không trăng...

Betty cũng không giữ được phong độ, kéo quần xoay người nhìn chằm chằm Keane, lạnh giọng nói:

- Đúng vậy! Ngoại trừ chúng ta mấy Vãn Thần gia tộc, không có bất luận kẻ nào biết "Ngân nguyệt tránh lui, tinh quang ánh sáng ngọc"

Đại biểu cái gì, hừ! Tin tức này trong mắt người ngoài bất quá là một thần bí cao thủ, nhưng trong mắt chúng ta lại là...

Hai người đang nói:

- Hắn tới rồi.

Keane trịnh trọng gật đầu:

- Hơn nữa, hắn trong ngày 13 tháng 5 sẽ xuất hiện, thời gian quá xảo hợp, lão bộc hoài nghi... mục đích của hắn là "Tất ân chi quang."

- Nếu hắn có được "Tất ân chi quang", mà người trong lòng Francis cũng thật sự là nàng...

Betty thả quân:

- Keane, vừa rồi người thấy Brook kia thế nào, người nói xem, bằng vào hắn có thể bảo trụ tính mạng của Francis không?

Keane lắc lắc đầu:

- Khó nói, "Hắn" đến tột cùng mạnh tới bước nào, không ai rõ! Nhưng, với thực lực của Ziege so sánh, rất nguy hiểm.

- Quên đi.

Betty không kiên nhẫn phát phát tay:

- Quần làm gì, dù sao sanh tử của Francis tạm thời không quan hệ tới chúng ta! Ziege bây giờ thế nào? Có chết không?

- Chẳng những không chết, ngược lại nhân họa đắc phúc!

Keane giản lược tình hình trận chiến ấy, không khác Mina đã kể cho Đỗ Trần bao nhiêu, hâm mộ cười nói:

- Hẳn sau khi đánh bại Ziege, ngược lại để lại thủy hệ thánh khí kinh ước (bụi gai) lại cho Ziege, Ziege cũng thật sự may mắn, được kinh ước thủy hoàn nhận chủ, chờ khi thương thế của Ziege khỏi hẳn, phỏng chừng thực lực của hắn có thể khôi phục lại đỉnh phong trạng thái vạn lưu ngũ tuyệt phong.

- Hắc, tiện nghi cho lão già này, kinh ước thủy hoàn, thật sự là đồ tốt a.

Betty cũng hâm mộ cười:

- Vậy lão già này vận khí thật tốt! Được rồi, hắn bị giáo hoàng gọi gấp về thương lượng chuyện long tộc núi Mi Geile khiêu khích sao? Ha ha, có ý tứ, giáo hoàng cùng Ziege liên thủ, cùng đánh với long thần, thật sự là đại tràng cảnh a.

Khoát một tay:

- Đi, hôm nay tâm tình không tốt, đi tìm Pier trút giận! Lại thắng hắn một lần nữa.

Pier đáng thương...

Mười tám xá số 18.

Trái lo phải nghĩ, Đỗ Trần thật nghĩ không ra rốt cục là nữ tử nào để cho Betty lại... cảnh báo như thế, hình như theo đuổi nàng nhất định nhận được sự khinh bỉ. Bất quá mặc kệ thế nào, gia tộc Tucker đã minh xác biết được mình không muốn cưới Anne, kết quả này rất làm người ta hài lòng.

Bác Bì đi bộ từ trong phòng ra, cười nói:

- Giải quyết rồi sao? Ta nói mà, rất nhiều chuyện cũng không có phức tạp như ngươi tưởng, nói rõ ràng, ngược lại càng dễ xử lý.

Nhìn hình dáng thoải mái của Đỗ Trần, Bác Bì cười ha ha, lại nói:

- Được rồi, ta đi giúp người tra xét xem, nữ tử mà Betty nghĩ tới rốt cục là ai!

- Không cần tra xét, dù sao ta không thật sự theo đuổi nàng... tối hôm qua không phải nói rồi sao? Hôm nay tất cả đều theo ta đi học tập làm việc thiện.

Đỗ Trần gọi hắn lại, nhưng Bác Bì chạy cực kỳ nhanh, bỏ lại câu nói rồi không thấy đâu nữa:

- Ai nha, ta còn đi thăm dò a, điều này so với làm việc thiện trọng yếu hơn! Hơn nữa, làm việc thiện cũng phải học sao?

- Lấy cớ, ngươi đang lấy cớ đào khóa.

Đỗ Trần phần nhiên kêu to.

Bác Bì đã chạy xa, Đỗ Trần mặc dù biết rõ hắn không muốn đi làm việc thiện mới cố ý đào tẩu, nhưng cũng không có biện pháp bức hắn lưu lại, không thể làm gì khác hơn là nhìn về phía Dịch Cốt.

Dịch Cốt đang tính toán, thiếu gia, ngươi có thể chỉ trích Bác Bì đào khóa sao? Nếu không có hắn trong tối ngoài sáng hỗ trợ, bản ghi chép đào khóa của ngài cũng đủ để học viện khai trừ ngài vài lần rồi... bất quá nói xong, mình cũng không muốn đi học làm việc thiện a, nghĩ tới mình đường đường là giáo chủ của Đỗ Trần thân giáo, sao có thể đi nói chuyện phiếm với tên khát cái đầu đường xá chợ chứ? A, dụng lời thiếu gia mà nói, gọi là an ủi cô quả lão nhân cùng tâm linh bất lực, thật sự là đại việc thiện a...

Bác Bì có thể lấy cớ đào tẩu, nhưng Dịch Cốt không dám, hắn ai oán nhìn Đỗ Trần.

Đệ nhất thánh nữ trong hội Beiermengde, đệ nhất thư ký quan Harry, không chút tình nguyện đi theo Đỗ Trần, hiện tại Đỗ Trần thần giáo chỉ có mấy người này thôi. Mặt khác, còn có hai người bên ngoài khảo sát giáo đồ - vương tử Nanotimor Chesini, tiểu vương tử đại tam giác hải vực Goethe! Bất quá đây là bồi huấn tinh anh, bọn họ hai người ở ngoài còn chưa có tư cách tham gia thôi.

Đỗ Trần thần dụ đệ tam điều, người có thân phận cao thấp, bần phú chênh lệch, có chênh lệch bần phú, thì có cơ hội làm việc thiện! Đây là kinh nghiệm mà Đỗ Trần tổng kết được, sự thật thì cũng là như thế, đấu thần đảo mặc dù là nơi hội tụ của cao cấp đấu thần, có vị trí là tinh thần tín ngưỡng của tam đại lục, nhưng với việc Ziege khiêm dung chính sách, nhiều năm qua đấu thần đảo nhân khẩu đã tăng hơn sáu mươi vạn. Nhiều người như vậy cùng một chỗ, có rất nhiều người nghèo ở khu bình dân, có khát cái cũng không phải là điều kỳ quái.

Nhưng hiện tại có một số người nghèo cùng khát cái rất buồn bực. Cũng rất kỳ quái...

Trong góc phòng một tửu quán trên bến cảng, một lão khát cái trang phục rách nát khoảng bảy tám mươi tuổi đang căng thẳng nhìn hán tử cao gầy trước mặt, hán khí chất âm hiểm, ánh mắt bạo lệ, tựa hồ giết qua không ít người! Nhưng hết lần này tới lần khác một người như vậy lại cho lão một mai kim tệ, sau đó âm lãnh nhìn mình! Trong miệng còn nói một chuỗi chú ngữ cổ quái...

Dịch Cốt nhìn chằm chằm vào lão khát cái trước mắt, thầm nói, lần đầu làm việc thiện, hơn nữa mình đã xuất ra sự hòa thiện, nụ cười thân thiết nhất, nhưng mục tiêu sao lại... sợ như vậy?

- Thu kim tệ lại đi, có nghe hay không?

Dịch Cốt lạnh lùng nói.

Dịch Cốt giết không ít người, tay dính đầy máu tươi toát ra một tia bất mãn, nhưng lão khát cái nọ lại nói ra một câu:

- Ta, ta, đại gia tha ta đi, ta đã bảy mươi tuổi rồi, không có sống được mấy năm nữa...

Ở một chỗ khác, tình huống của Harry tốt hơn một chút, không, tốt hơn nhiều lắm. Tuyết Bì nhân thường xuyên theo Đỗ Trần ra ngoài, trên bến cảng không ít người đều biết hán, cũng bởi vì nhân duyên của hán với Đỗ Trần tương đối tốt, vì vậy ngay khi Harry đi chung quanh tìm việc thiện, phía sau có người hô to:

- Ha ha, là tiên sinh Harry! Đi, uống rượu! Đừng cự tuyệt, cấp huynh đệ chút thể diện đi! Đi!

Hán bị mấy đại hán kéo vào tửu quán...

Ở chỗ khác, tiểu Bối Bối lẳng lặng đứng bên vỉa hè, mắt to mờ mịt nhìn lão khát cái, có người biết nàng là tiểu nha đầu thông minh, có thể đang đi chơi gì đó, nên cũng không có quấy nhiễu nàng. Nhưng cũng không ít người không nhận ra nàng, trong chốc lát, tiểu nha đầu kia bị một đám người lạ vây quanh trong góc. Ngay cả lão khát cái mang theo nàng cũng bị gạt ra.

- Hài tử thật đáng yêu a? Chẳng lẽ là lạc đường?

- Đúng vậy, nhất định là không tìm được ba ba, mẹ mẹ rồi, đi, tiểu muội muội đừng khóc, nói cho tỷ tỷ, nhà người ở đâu?

- Đứa nhỏ này sao không nói gì a? Chẳng lẽ là cô nhi? Ai, quá đáng thương rồi!

Tên khát cái trước kia đứng cùng tiểu Bối Bối, nhìn lại quần áo tiểu nha đầu cũng không tính là cao quý, tựa hồ ý thức được cái gì, thở dài, nhét vào tay tiểu Bối Bối mấy mai đồng tệ rồi rời đi. Tiếp đó, liên tiếp có mấy người tiến lên, vỗ vỗ tiểu nha đầu, nhét vào tay chút tiền lẻ, sau đó thở dài rồi đi...

Không bao lâu, tiểu Bối Bối trong vạt áo trước ngực đã có hơn mười mai đồng tệ, còn có mấy mai ngân tệ, điều kỳ quái là đương nhiên còn có một mai kim tệ, đệ nhất thánh nữ của chúng ta hoàn toàn choáng váng.

Bối Bối muốn cùng lão gia gia nói chuyện phiếm, muốn làm việc thiện, nhưng không ngờ, lại là đối tượng để người khác làm việc thiện? Ba ba xấu.

Trong lúc này, một tiểu cô nương xinh đẹp tiến lên, ân, là một tỷ tỷ tốt! Nàng "Hoa lạp" một tiếng tất cả tiền của tiểu Bối Bối đều rơi xuống đất, sau đó cười hì hì nhìn người vừa phát âm, nhìn một chút:

- Thật xinh đẹp, Bối Bối thích.

Thuận tay từ trong túi lấy ra một viên thô nhỏ to bằng ngón cái, là một viên thủ liên đáng giá mấy ngàn kim tệ, giơ lên cao đưa trước mắt tiểu cô nương:

- Tỷ tỷ, Bối Bối đổi với người.... người đổi với Bối Bối a, buổi tối Bối Bối mời người ăn cực bằng yến.

Dường như cô nương kia lừ trẻ nhỏ, tiểu cô nương kia chẳng biết làm sao.

Tránh ở trong tử quán, thấy hết thấy, Đỗ Trần thống khổ sờ trán:

- Làm việc thiện không cần học sao?

Đỗ Trần đi tới bên Dịch Cốt, nói mấy câu an ủi lão thái thái nọ, để cho lão nhân một mai ngân tệ, lại đi vào tử quán lôi Harry ra, thuận tiện bắt lấy một tên tiểu đầu đang hành nghề trong tử quán, sau đó tìm lại tiểu Bối Bối "Thất lạc"....

Trong lúc này thì, người trên bến cảng bắt đầu động, mọi người mà Đỗ Trần liệt vào mục tiêu việc thiện đều tụ lại một chỗ, hơn nữa chạy nhanh, mỗi người đều vui vẻ đắc ý.

- Đi mau, có người phát tiền.

- Mau mau, có cơm ăn rồi...

Đỗ Trần sững sốt, theo hướng người hội tụ nhìn lại, một khu bến cảng, bây giờ đã tụ tập không ít nhân vật khát cái, lưu dân, hơn nữa rất nhiều quần áo giản lậu, thủy thủy cõi trần cũng đang dừng việc, vội vã chạy đi, có mấy lão bản đui mù còn đang lớn tiếng quát tháo thủy thủ, kêu bọn họ tiếp tục làm việc, nhưng quần tình kích phần, có người phát tiền, loại chuyện tốt này dù liều mạng ai cũng muốn đi.

Nơi này đã tụ tập rất nhiều người, xem chừng có tầm ba bốn trăm người, mọi người đều động, không thấy rõ bên trong tới cùng là ai phát tiền làm việc thiện.

Lập tức hần nấp lấy một tên khát cái từ trong chạy ra hỏi, tên khát cái còn có vài phần hờn giận:

- Ha ha, đừng kéo ta, a, là tiên sinh Francis, cảm kích ngài ngày đó trợ giúp... a a, ta nghe nói có đại thiện nhân tới, đang phát tiền, nghe nói chỉ cần người tới là được phát tiền, còn có cơm hải sản để ăn.

Nói xong, tên khát cái cúi đầu với Đỗ Trần rồi vội vã chạy.

- Hắc, làm việc thiện a? Là ai, dám cướp tư nguyên việc thiện với lão tử?

Đỗ Trần vuốt cái mũi, chỉ hướng mọi người tụ tập:

- Đi, đi xem ai dám cướp sinh ý của chúng ta.

232. Thị Kim Tử, Tổng Hữu Phát Quang Đích Thì Hậu

Chen vào đám người, Đỗ Trần trong lòng còn cảm giác hết sức quái dị. Với kinh nghiệm làm việc thiện của hắn, nếu muốn tụ tập ba bốn trăm lưu dân cùng các thủy thủy khổ công làm việc để phát vật thực cùng kim tệ, vậy tư nguyên phần này cũng phải dùng tới hai ba mươi hải thuyền chuyên dụng chở hàng cỡ lớn mới có thể, nếu đổi thành kim tệ, ít nhất cũng phải con số hàng ngàn kim tệ.

Mà việc thiện đại quy mô như vậy hiệu quả tự nhiên cũng là siêu cấp oanh động, đồng thời, nó có thể mang tới hỗn loạn không phải bình thường. Nhưng bây giờ người phát tiền cùng thức ăn hình như rất không có kinh nghiệm, chỉ có hai người, một người phát thức ăn, người kia phân phát... kim tệ.

Lão thiên a, ai lại có nhiều tiền như vậy? Phát kim tệ cho khát cái?

Người phân phát là hai võ sĩ mặc trọng giáp, bọn họ một người phát, mỗi người một mai kim tệ, một phần cơm hải sản, mà đại thiện nhân chính thức lại không có ở đây.

- Thật là người có nhiều tiền.

Đỗ Trần rút cục cũng tới tận cùng bên trong, quay đầu cảm thán với Dịch Cốt, trong lúc này một thùng kim tệ đã phát xong, có người tách đám người ra, mang tới thêm một thùng. Đỗ Trần bĩu môi:

- Brook, đi nhanh.

- Thiếu gia, ngài không phải muốn nhìn ai làm việc thiện sao?

Dịch Cốt bị Đỗ Trần kéo ra khỏi đám người, nhưng ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm võ sĩ phát kim tệ.

Đỗ Trần cười nói:

- Ta bây giờ sẽ hiện thân thuyết pháp, nói cho người việc thiện chính thức nên làm thế nào, đào móc thế nào. he he!

Hắn chỉ vào đám người, thấp giọng nói:

- Nhiều nhất, nơi này sẽ phát sinh vệ đội áp chế hỗn loạn, để tiêu phá tràng hỗn loạn này, chúng ta lập tức tới trú sở vệ đội bên cạnh, để cho bọn họ phái người tới bao vây nơi này.

Dịch Cốt không tin, nhưng vẫn đi theo Đỗ Trần.

Trong lúc này, người nhận kim tệ càng ngày càng nhiều, ngoại trừ những tên khổ công thật sự được trợ giúp, một số bình dân cùng tiểu thương cũng chạy tới. Có mấy người thông minh, tìm tro đất bôi lên mặt, đi theo đám người chen vào nhận kim tệ.

Thậm chí có mấy người mặc phục sức quý tộc cũng lẫn xa xa, sai sử người hầu đi vào, mặt không chút ngượng ngùng, đường hoàng lấy kim tệ của người hầu, lại đứng giữa đường ăn cơm hải sản.

Một suất hải sản không đáng bao nhiêu, nhưng bọn họ quan tâm tới một mai kim tệ, phải biết rằng, một gia đình năm người trên tam đại lục một năm thu vào nhiều nhất cũng bất quá năm ba mai kim tệ, vậy hấp dẫn lực của một mai kim tệ có thể tưởng tượng được.

- Ha ha, người không phải có một cửa hàng buôn bán trên bến cảng sao? Người không thiếu tiền a. Dựa vào cái gì cùng mấy tên khát cái chúng ta nhận kim tệ?

- Người tên xú khát cái quần ta làm gì? Không thấy được các lão gia quý tộc đều trộm phái người hầu lĩnh tiền sao?

- Tránh ra, tránh đường cho ta.

Dần dần, trong đám người tràn ngập sự bất hòa.

- Thần a. đây là mạng sống của chúng ta, người thật sự nhẫn tâm cướp tiền sinh mạng của chúng ta sao?

- Cút ngay, người quần người ấy.

Thế cục trở nên vi diệu.

- ***, người vừa rồi đã lĩnh một lần, sao còn lĩnh nữa?

- Đáng chết, các người có công tác, có tân thủy, sao còn cướp của chúng ta? Các huynh đệ, các huynh đệ nam khu, đẩy bọn họ ra.

Đến khi những tên khát cái nhận tiền thì hầu như chẳng còn kim tệ, điều này tự nhiên khiến cho những khát cái khốn khổ bất bình, dựa vào cái gì?

Cục diện quả nhiên bắt đầu hỗn loạn, khát cái tự nhiên không dám cùng người hầu của quý tộc động thủ, nhưng bọn họ tuyệt sẽ không để bọn tiểu thương lừa đảo chiếm tiện nghi, động thủ đánh người một người, hai người, ba.... không bao lâu, biến thành đại loạn.

Võ sĩ phân phát kim tệ hiển nhiên không có kinh nghiệm ứng phó sự kiện cùng loại, hắn quát to:

- Im lặng, đều giữ trật tự. Đáng chết, không phải tên khát cái cùng người khốn khổ đều rời đi.

Thánh âm vang vọng toàn trường, đương nhiên là đầu thần, ra vẻ cấp bậc không cao, nếu không có thực lực đầu khí cao thì không có khả năng thanh âm truyền đến như vậy.

Nhưng...

- Rời đi? Hừ, chúng ta trên mặt đầy vết bẩn, người có thể phân biệt ai là khất cái, ai là người nghèo không? Đừng phát tiền nữa, nếu phát, nếu phát đừng nghĩ phát chúng ta.

Là người chính mình phát tiền, đừng oán chúng ta.

- Đáng chết, người còn dám đánh ta? Các huynh đệ, động thủ.

Cục diện rất cục mắt không chế. Gần ngàn người loạn lên, loạn khiến cho hai võ vĩ muốn nổ tung cái đầu.

Mà trong khi này, Đỗ Trần cũng Dịch Cốt tìm về vệ đội, Đỗ Trần hơi chút tự đắc nói:

- Thấy không? Hiểu chưa? Làm việc thiện cũng phải học! Đội trưởng tiên sinh, phiền ngài gọi bọn lính dùng trọng thuẫn mở đường, phân ba đường cắm vào, tách bọn họ ra.

Vệ đối vừa muốn hành động, đột nhiên, ngoài khơi bay lên một đạo lam quang, như vẩn tinh phá không (sao rơi từ trên trời xuống), trong chớp mắt bay đến phía trên đám hỗn loạn, "Bính" lam quang bạo liệt, bốn cạnh đều chấn động:

- Hỗn đản, đều thành thật lĩnh tiền đi, để cho ta nhanh chóng làm xong việc thiện.

Uy thế thật mạnh, đám người hỗn loạn trong chớp mắt chĩnh tề lại, vệ đội nhân cơ hội khống chế cục diện.

Cẩn thận lắng nghe thanh âm, Đỗ Trần vuốt mũi nở nụ cười, quay đầu nói với Dịch Cốt:

- Ta tự hỏi là ai hào phóng như vậy, nguyên lai là hần! Người về trước đi, nơi này để ta giải quyết.

Chỉ nghe người đó nói:

- Sư phụ kính ái của ta, ta đã thấy ngài rồi, đừng... ha! Francis tiên sinh, Brook sư phụ, sao vậy?

Một người từ trên trời hạ xuống bên cạnh Đỗ Trần, vẻ mặt bất đắc dĩ, đúng là tiểu vương tử của hải tộc Goethe.

- Ta nói Goethe, chuyện hôm nay người làm đến sao? Ai, khó trách sư phụ người tức giận, người hài tử này, ngay cả việc thiện đều không làm nổi.

Đỗ Trần bộ dáng như sư trưởng giáo huấn.

Ngư nhân của Goethe đảo loạn, thậm chí nói, tuổi ta lớn hơn người! Nể mặt Dịch Cốt, ta cứ giả vờ thỉnh giáo:

- Ta, không phải ta muốn sư phụ Brook thích thú sao, muốn cho người thấy ta làm bao nhiêu việc thiện... vậy người nói tới cùng phải làm thế nào?

Đỗ Trần cười nói:

- Đầu tiên, người một lần phát một mai kim tệ thật quá nhiều, hãy tính toán rồi làm... tiếp đó người phải làm thật trật tự, đừng để cho người ta hỗn loạn tiến tới.

Nhìn hình dáng ngây thơ của Goethe, Đỗ Trần lắc đầu:

- Nói cho người một câu nói, tên khất cái nhìn chân, khổ công (lao công bản khổ) nhìn tay, người nhớ kỹ những lời này, vậy tuyệt đại đa số người chiếm tiện nghi có thể nhận ra được... thứ ba...

Goethe nghe được cuống quýt gật đầu, lập tức phân phó hai võ sĩ, sau đó cười hì hì quay lại bên Đỗ Trần, thấp giọng vỗ mông ngựa:

- Ngài thật không hổ là cao nhân chuyên dạy người ta hướng thiện, ta bội phục ngài, ngài xem, bây giờ trật tự hơn chưa.

- Đó là kinh nghiệm phong phú có được khi người giáo hội chúng ta làm việc thiện.

Đỗ Trần thích thú suy nghĩ, dựa theo phương pháp tính toán của bảo giám, việc thiện lần này của Goethe cũng có phần của mình a - nếu không phải mình, Goethe có thể khẳng khái phát tiền như vậy sao? Không thể như vậy, mông đít có chút ngứa ngứa, chẳng lẽ lại muốn khai hoa?

- He he!

Trật tự rồi, Goethe khiếp hãi hỏi:

- Francis, người xem lần này ta làm đại việc thiện, sự phụ hấn có đúng là vui vẻ, là có thể truyền thụ cho ta mấy chiêu bí pháp không?

- Điều này... sợ rằng còn chưa đủ, làm việc thiện khó nhất là kiên trì lâu dài! Tiểu vương tử, người tiếp tục cố gắng a.

Đỗ Trần cười thâm, người cố gắng, ta cũng có phần! Suy nghĩ một chút, hấn nói:

- Việc thiện của người sao lại làm trên đầu thần đảo? Sao không làm trong hải tộc các người?

Goethe đắc ý cười nói:

- Bây giờ ta là nghiên cứu sinh "Chúng thần viện" của đầu thần đảo!

Hấn thấp giọng nói:

- Lần trước đa tạ người đã chuyển công lao cứu Garcia cho ta, bằng vào điểm này, hơn nữa thực lực cùng thân phận của ta, giáo vụ trưởng Ricardo cũng không có lý do cự tuyệt ta tới đầu thần đảo du học, he he! Làm việc thiện, tốt nhất là làm trước mắt sự phụ Brook.

Tiểu tử này, thật có chút tiểu thông minh! Đỗ Trần vừa định bật cười, đột nhiên, ánh mắt Goethe ảm đạm xuống:

- Ai, chúng ta không phải ngoại nhân, vậy nói cho người cũng không có sao, ta lần này tới đây còn mang theo một mệnh lệnh...

Đỗ Trần trong lòng căng thẳng, vội hỏi:

- Chẳng lẽ hải tộc có hành động nhằm vào đầu thần đảo?

- Không, người ngàn vạn lần không nên hiểu lầm.

Goethe hết nhìn đông tới tây, ghé tai nói:

- Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, là trưởng tử của hải hoàng Sainz Peck tới, ta vừa lúc thành nghiên cứu sinh, hải hoàng lệnh cho ta phối hợp diện hạ Peck, hết thấy nghe lệnh hấn! Đáng chết! Hấn có gì đặc biệt hơn người, chỉ là nhi tử của hải hoàng!

Hấn hình như đối với Peck rất không thích! Khiến hấn lơ đãng quên mất, hấn cũng là nhi tử của một vị vương...

- Người biết nhi tử của hải hoàng tới làm gì không? Sợ rằng không chỉ đơn giản là học tập?

- Cái gì học tập a?

Goethe thấp giọng nói:

- Không dối người, ngoài trừ Peck, thiếu gia của các gia tộc hùng mạnh khắp tam đại lục đều tới. Cho nên ta đoán, nguyên nhân có thể khiến nhiều thiếu gia tới nhất định là....

Goethe cười he he:

- Tán gái! Đầu thần đảo có tuyệt đại mỹ nữ xuất hiện.

Đỗ Trần nhất thời tắc họng, điều này có thể sao? Nữ nhân nào có thể dẫn động các thiếu gia khắp thiên hạ chứ?

Hai người đang nói chuyện, chợt nghe người trên bến cảng đều lấy làm kỳ, theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy ngoài khơi bay tới một băng sơn thật lớn, đầu thần đảo bốn mùa như xuân, khí hậu ôn hòa, nước biển ấm áp, nhưng băng sơn này lại bất ngờ xuất hiện, không có chút dấu hiệu tan chảy, tựa hồ như vãn thai tiên cảnh, dẫn dắt tiếng hô kỳ quái trên bến cảng.

Goethe trừng lớn ngươi nhàn, hưng phấn nói:

- He he. Peck tiểu tử xui xẻo rồi, không thể tưởng được Rocky từ bắc cực cũng tới...

233. Thịnh Yển Của Các Thiếu Gia.

Khoảng cách giữa băng sơn và bến tàu đầu thần đảo gần từng bước, "Rắc rắc" tiếng tảng băng tan ra nứt gãy rồi liền lại không ngừng, cách bến tàu còn có trăm mét trên bến tàu băng sơn dừng trên mặt biển, từ sườn núi xuất ra một đạo băng trụ, khi nhanh khi chậm kéo dài tới bên bờ bến tàu, xa xa nhìn lại, càng giống như một chiếc cầu băng lớn.

Đỗ Trần tâm trí thần văng, thầm nói, thật là phô trương! Cái này so với Beirkesy và Á Long liên của lão tử đều là xé gió a!

Goethe quay đầu nhún vai, không nhìn băng sơn kia, khinh thường nói:

- Tiểu ba lâm! Francis tiên sinh người xem, ta nhất định nói đúng, Rocky khẳng định là tới tán gái, nếu không hẳn dùng tới Ngọc cầm băng thuyền của Đại Tuyết sơn để làm gì a!?

Dùng công cụ giao thông xé gió nhất định là đi tán gái sao? Đỗ Trần có chút né tránh, cười nói:

- Người vừa mới nói tiểu ba lâm là ý tứ gì? Còn có Rocky này lai lịch thế nào? Tại sao hẳn tới Peck sẽ xui xẻo?

Goethe lè lưỡi cười đều, nhỏ giọng nói:

- Tiểu ba lâm là câu chữ của hải tộc chúng ta, về phần Rocky này Là thiếu chủ băng tuyết thành bảo của bắc cực Đại Tuyết Sơn, gia sản lớn mạnh! Bất quá ba năm trước đây băng tuyết thành bảo của bọn họ mở rộng lãnh thổ, phạm vào biên cảnh hải tộc, Peck và hắn đánh một trận! Đúng rồi, người hẳn là biết Rocky a!

Goethe dùng đầu vai đụng vào Đỗ Trần, ngẩng đầu hất cằm về phía Ôn Tuyền sơn:

- Hẳn là sư huynh của người, tốt nghiệp hẳn là cũng có bảy tám năm rồi!

Sư huynh? Ha ha, đầu thần đảo mỗi năm đều tuyển gần ba ngàn đệ tử, hợp cách tốt nghiệp cũng có bảy tám trăm người, Đỗ Trần sao có thể nhớ được toàn bộ? Tính ra, sư huynh mà hẳn chân chính nhớ được chỉ có một - Tinh không đệ nhất đầu thần, Charleman!

Trên cầu băng đi tới một vị công tử thanh thoát, hai sáu hai bảy tuổi, áo lông cừu trắng. Tóc bạc rũ xuống vai, diện mạo anh khí bừng bừng, mà theo sau hắn là hai bạch y thị nữ, một người đang cầm một kiện thánh khí nguyên hình, nhanh chân theo sát, vừa nhìn qua, băng vụn mờ ảo, người đẹp tuổi trẻ, mơ hồ như nhân vật thần tiên! Đáng vẻ của Rocky này thật giống một nhân vật!

Còn vượt qua mình!

- Goethe, nhiều thiếu gia hùng mạnh đồng thời tới đầu thần đảo. Nhất định là có đại sự rồi, người nói với ta một chút. Còn có ai tới nữa?

Đỗ Trần hỏi.

Goethe gấp ngón tay cá tính toán nói:

- Ngoại trừ hải hoàng trưởng tử Peck, thiếu chủ Đại Tuyết sơn Rocky. Ta còn biết đông chiến hoàng thái tử của hoàng bảo lũy Ken! Dã man nhân vương tử của Băng đông đài nguyên Avliotes mấy nhân vật tai to mặt lớn chỉ có mấy người, còn lại đều là cá nhỏ tôm bé, không đề cập tới cũng được! Hẳn phán đoán "Tai to mặt lớn" là tiêu chuẩn của hắn, hơn hẳn là "Tai to mặt lớn", kém hẳn chính là cá nhỏ tôm bé.

Rầm, rầm, rầm!

Khi hai người đang nói chuyện, tiếng trống trận ùng ùng từ xa truyền tới, còn chưa đợi Đỗ Trần hỏi Goethe. Rocky thiếu chủ của Đại Tuyết sơn đã dừng bước trên cầu băng, mắt nhìn cự hạm màu đen rẽ sóng mà tới, cười sang sảng:

- Avliotes sư huynh cũng tới rồi. Năm đó sau lễ tốt nghiệp rồi từ biệt, chúng ta đã bảy năm không gặp!

Một âm thanh như sấm vang lên:

- Rocky sư đệ, năm đó khi tốt nghiệp người chạy thật nhanh, nếu không, ta nhất định đem người - kẻ đứng đầu 72 người tốt nghiệp kéo tới đây!

Dã man nhân tính tình hào sảng, cho tới bây giờ có cái gì nói cái đó, lúc này Rocky cùng Avliotes chào hỏi liên tục như thế.

Nói rồi, một đại hán như thiết tháp từ hắc sắc cự hàm bay lên, rơi trên cầu băng của Rocky, chấn cho băng sơn cũng rung chuyển, Avliotes không hổ danh dã man nhân, đầu to bóng lờng, khuôn mặt xoa dầu, một thân cơ nhục mạnh mẽ to lớn so với giáp nặng còn thô hơn, hấn vỗ mạnh lên vai Rocky:

- Lúc này người có thể chạy thoát sao? A, đi, đi tới Ôn Tuyền sơn tế bài đấu thần các, sau đó lại đánh với người một trận! Người sẽ không cự tuyệt chứ?!

- Đương nhiên sẽ không, tốt nghiệp bảy năm rồi, không biết lôi đài đấu thần có gì thay đổi không, mấy năm nay ta bận rộn tranh đoạt một tuyến sông băng, cũng không có trở lại xem a!

- Chỉ có người bạn à? Sư huynh người không phải cũng bận đánh sống chết với thú nhân sao? Ha ha. bất quá không lâu trước thánh địa thú nhận đại loạn, ta nhân cơ hội đoạt của họ ba ngàn dặm thảo nguyên, bây giờ góc tây bắc thảo nguyên Einstein đó ta định đoạt!

Hai người cùng cười, một nho nhã, một phóng khoáng, sóng vai bay về trung tâm của đấu thần đảo, Ôn Tuyền sơn!

Đỗ Trần xa xa nhìn bọn họ, đột nhiên mỉm cười, có lẽ mười năm sau, những sư đệ của mình cũng nhìn mình trở về đất cũ như thế này? Đấu thần đảo dạy học ngàn năm, môn đồ của Ziege khắp thiên hạ, sư huynh sự tỷ như vậy không biết còn có bao nhiêu a!

Trong nhất thời, trong đầu Đỗ Trần toát ra ý niệm muốn tốt nghiệp nhanh một chút, bảy năm trước, Rocky cùng Avliotes cùng là đệ tử hỗn đản trên đấu thần đảo trốn học tán gái, nhưng bảy năm sau, đại lục phong vân biến ảo nhưng lại do bọn họ làm chủ

Mấy tia thương cảm khó hiểu nhảy mắt biết mất, vẫn phải hiện thực một chút, Đỗ Trần gọi Goethe về túc xá số mười tám, dù sao Chesini đã ở chỗ này rồi, cũng chẳng quan tâm thêm một Goethe, tiểu vương tử của hải tộc vừa thấy mình có thể ở lại bên cạnh Dịch Cốt, hưng phấn không ngậm miệng lại được

Trong lòng vẫn vương mắc ngày 13 tháng 5 rốt cuộc sẽ xảy ra việc gì, còn có một cái sát thủ quái lạ sẽ tìm mình "Nói chuyện phiếm". Đỗ Trần mỗi ngày mê mải hỏa toàn giới chỉ mà Mayfair lưu lại, hạ quyết tâm, dù sao trên đầu cũng không có chuyện quan trọng phải làm, dứt khoát, đợi sau khi Francesca từ tình anh huấn luyện trở về phải đi tìm nàng ta!

Năm ngày sau, Arthur dẫn các đệ tử huấn luyện tinh anh trở về, nhưng lại đưa cho Đỗ Trần một tin xấu, cùng một tin tức xấu hơn - tin xấu là Lily giáo quan đối với hành động trốn học của Đỗ Trần đại phát lôi đình, chuẩn bị giáo huấn hắn. Tin tức càng xấu hơn là, Francesca trong huấn luyện tinh anh lại có đột phá, thành công tấn cấp lên ngũ cấp đấu sĩ! Mừng quá kỳ vọng, thậm chí chính mình dạy học thành công Lily lập tức mang Francesca tới khu huấn luyện của đệ tử năm thứ năm, lúc nào trở về cũng không xác định.

Mà Arthur cũng có một tin tức riêng tư, đó là tướng quân Leonardo được thả ra, mặc dù không có phục hồi nguyên chức, thậm chí còn bị giáng cấp làm một tiểu đội trưởng nho nhỏ, nhưng còn ở lại trong quân, bằng vào năng lực của hắn, sớm muộn gì cũng có cơ hội một lần nữa trở thành tướng quân. Đây chính là một tin tốt không thể sai được, nhưng làm cho Đỗ Trần kinh ngạc, từ Renault truyền đến một lời đồn, là một vị thần tử bá tước tên là Brockman âm thầm vận động, mới làm cho Leonardo tử lý đào sinh.

Brockman này, thật sự làm cho Đỗ Trần kinh ngạc hồi lâu.

Những thanh niên tài tuấn đi đến đấu thần đảo càng ngày càng nhiều, học viện tuy quản lý nghiêm khắc, nhưng không ngăn được những người này phần lớn tốt nghiệp từ học viện, mặc dù học viên cấp cao biết rõ có đại sự, nhưng cũng không thể ngăn đệ tử trở về chốn cũ. Vì vậy, ở học viện dưới giám thị của cảnh vệ đội, mỗi ngày đều thấy được những giáo hữu tốt nghiệp nhiều năm ở trên lôi đài đấu thần "Luận bàn

chuyện cũ”, thỉnh thoảng xuất hiện án mạng chẳng ai để ý. Tóm lại, đầu thần đảo đắm chìm trong một loại không khí quỷ dị

Một ngày hạ tuần tháng tư, trong miệng còn đang niệm lại cái gì đầu tháng, thiên hạ đệ nhất sát thủ không đến tìm mình chứ? Đỗ Trần thành công tấn cấp lên ngũ cấp đầu sĩ, trong lịch sử học viện, một năm bốn tháng có thể tấn cấp ngũ cấp đầu sĩ, có thể nói là độc bộ đương thời. Đương nhiên, cái này dứt bỏ được cái tên biến thái Charleman, tên gia hỏa kia trong cùng thời gian đã bắt đầu tiến vào cảnh giới lục cấp đầu thần rồi!

Nhưng tất cả mọi người đều biết, cơ hồ cùng ngày Đỗ Trần tấn cấp, ở thủy bích hàn đàm có tên điên cuồng tiểu cả ngày, hô to:

- Charleman tính cái rắm! Đồ đệ của lão tử lại tấn cấp lục cấp đầu thần trước người hai tháng!

Cũng chính là ngày này, Francesca trở về, hơn nữa không đợi Đỗ Trần tìm nàng, nha đầu hiếu thắng bị Đỗ Trần mấy lần chinh cho này đã tới trước cửa Đỗ Trần.

- Francis đồng học, Lily giáo quan sai ta đến đây lãnh giáo người!

Francesca khách khách khí gõ cửa, so với trước kia, huấn luyện của Lily làm trên người nàng ít đi một phần nóng nảy, nhìn qua đã mang vẻ anh tư lộ ra một mùi vị thành thực, nhưng hàn phong chói mắt của song kiếm trong tay vẫn y như trước.

Đỗ Trần đang chỉ dạy phương pháp làm việc thiện cho Chesini và Goethe, nghe vậy sững sốt, lập tức cười nói:

- Đi thôi, các người tự tìm cách việc thiện đi!

Nhiều người sức lớn, trong khoảng thời gian này Đỗ Trần đã thành tựu được không ít công đức, hiệu quả tương đương cũng rõ ràng, mắt thấy đoá Liên Hoa thứ chín nở một nửa rồi.

Đi tới ngoài cửa, Francesca thản nhiên cười, buông kiếm nói:

- Francis đồng học, ta đã chính thức tấn cấp ngũ cấp đầu sĩ rồi, bất quá, Lily giáo quan nói, chỉ có giao thủ với cao thủ đồng học như người mới có thể mau chóng tiến bộ, cho nên, xin được chỉ giáo hết mình!

Xú nha đầu, lại muốn bị lão tử chinh nữa sao? Đáng tiếc hôm nay không có tâm tình chơi với người!

Đỗ Trần cười lịch sự, có chút nhã nhặn:

- Francesca đồng học, chuyện luận bàn xin đợi một chút, ta còn có một chuyện trọng yếu muốn hỏi người.

Nói rồi, hắn tự tay lấy ra chiếc hỏa toàn giới chỉ (nhẫn lửa kim cương), đưa tới trước mặt:

- Một vị thân nhân bảo ta mang chiếc nhẫn này tới tìm quý gia tộc

- Không ngờ là người!

Francesca kinh ngạc nhìn Đỗ Trần, lập tức hai mắt nổi lên một vẻ giận dữ, nhưng lập tức biến mất, nàng bình tĩnh nói:

- Ta còn nghĩ là Charles! Bất quá nếu người đã nói, vậy ta sẽ nói với người!

Đỗ Trần sương mù đầy đầu.

Francesca nhận lấy giới chỉ từ trong tay Đỗ Trần, bỏ vào trong vạt áo của mình:

- Mặc dù người đã mang theo lõi hỏa toàn giới (nhẫn kim cương lõi hỏa), nhưng, ta không đồng ý! Năm đó cha mẹ ta đội ơn mẫu thân người cứu mạng, ân tình này chúng ta nhất định sẽ báo đáp - nên ta thu nhận chiếc nhẫn này, nhưng hôm nay

- Ái dà, tiểu thư Francesca, nàng rốt cục đã trở về rồi, ta đã đợi nàng hơn một tháng!

Một công tử ca thân hình gầy gò cắt đứt lời nói của Francesca, chậm rãi đi đến, tới trước mặt Đỗ Trần, cười nói:

- Vị tiểu huynh đệ này, ta gọi người một tiếng sư đệ hẳn là được chứ! Sư huynh nói cho người biết a, sao có thể tùy tiện tặng nhẫn kim cương cho cô gái chứ? Cái này rất dễ khiến người ta hiểu lầm đó!

- Người là ai?

Francesca đối với hành động cắt đứt lời mình của hắn rất bất mãn, mắt lạnh lùng đánh giá, chợt, xung quanh không biết khi nào có rất nhiều công tử ca, hơn nữa khu túc xá cũng lảng vảng mấy tên gia hỏa dung mạo đặc dị.

- Vị đồng học này, bất kể người là ai. Francis đồng học và ta đang nói chính sự, nếu người có việc, xin chờ chốc lát!

Francesca không vui nói.

- Đồng học? Ha ha, đã lâu rồi không có ai gọi ta như vậy. Ta là Piriz của Yaqin!

Hắn nhìn chằm chằm vào Đỗ Trần:

- Hai năm trước khi ta tốt nghiệp, ta chính là ở túc xá số mười tám. Ha, Francis sư đệ, nghe được người đứng thứ hai trên đấu thần bảng, không biết có thể cùng với sư huynh ta luận bàn một chút hay không?

Luận bàn? Đỗ Trần đột nhiên hiểu được tình hình rất quen thuộc trước mắt này, giống như Khi đệ tử quý tộc ở St. John đối phó với tình địch, thường hay dùng nhất chiêu phải chính là chiêu "Luận bàn" này sao?

234. Táng Hoa.

Bỗng nhiên ở đâu xuất hiện tình địch! Đỗ Trần bị chính ý nghĩ chợt nảy ra trong đầu của chính mình dọa nhảy dựng lên. Nhưng mà suy nghĩ cẩn thận lại cảnh vừa rồi - mình quả thật đang thảo luận với Francesca về cái gì toản giới (nhẫn kim cương), đột nhiên lại xò ra một vị công tử cắt đứt cuộc nói chuyện, còn muốn "Nói chuyện một hai" với mình, tình hình này cũng rất khó mà liên tưởng tới ý khác.

Liếc mắt nhìn xéo qua Francesca, hai con mắt của nha đầu này có bốn phần tức giận, sáu phần nghi hoặc, hiển nhiên cũng không biết Piriz cái vị công tử ca này từ nơi nào xông bữa tối.

Piriz cười nhạt đánh giá Đỗ Trần, lòng thầm nghĩ, tên tiểu tử Francis này ngay cả nhẫn kim cương cũng trao rồi, hơn nữa tiểu thư Francesca cũng nhận lấy, lại còn vừa nói vừa cười với hắn, thế này. Không động thủ e rằng sẽ muộn mất! Cơ hồ cùng thời gian đó, một tin tức đã lan truyền khắp đấu thần đảo thanh niên tài俊 - Francis đã trao cho tiểu thư Francesca nhẫn kim cương, còn là một chiếc nhẫn kim cương rất đẹp, rất trân quý, hơn nữa tiểu thư Francesca cũng không hề do dự nhận ngay tại chỗ! Về phần nội dung cuộc nói chuyện giữa Francesca và Đỗ Trần. Ai mà biết chứ! Dù sao thì cũng có không ít người khẳng định nhìn thấy Francis trao nhẫn kim cương cho tiểu thư Francesca rồi! Không thể không nói thật sự rất tấu xảo, phương thức cầu tình của nam tử với cô gái mình vừa ý ở thế giới này chính là tặng nhẫn kim cương!

Cùng thời khắc đó

Đỗ Trần cũng đang đánh giá Piriz. Lòng thầm nghĩ, giáp y của tên tiểu tử đầu trát dầu mặt bôi phấn này đã thể hiện rõ hắn là lục cấp đấu thần, vừa mới tốt nghiệp hai năm, đoán chừng cũng chỉ là cái dạng sơ cấp. Bác Bì từng nhận xét mình chỉ cần chịu khó nghiên cứu sử dụng một chiêu kia, mặc dù không dùng tới Liên Hoa thành khí cũng có thể đánh bại dạng đấu thủ vượt cấp như hắn. Nhưng bây giờ sự tình bày ra rõ ràng rồi, mình trở thành tình địch của Piriz .. mình đáng bỏ công giờ đầu chịu báng vì Francesca sao?

Nghĩ tới đây, Đỗ Trần cười nói:

- Nguyên lai là sư huynh đã tốt nghiệp, tiểu đệ mới trở thành ngũ cấp đấu sĩ. Tựa hồ còn chưa đủ tư cách luận bàn với huynh. Huynh tìm tiểu thư Francesca có việc sao? Vậy ta sẽ không quấy rầy các người nữa, chúc hai người vui vẻ! Ha ha, ta và Francesca đồng học chẳng phải thân thiết lắm, cũng chẳng có việc gì quan trọng!

Đỗ Trần liền quay người rời đi.

Nhẫn cũng đã đưa rồi, nếu giữa Mayfair và St. Darke thật sự có hiệp định bí mật gì! Bọn họ sẽ chủ động tìm mình! Chẳng cần phải dây dưa với Francesca ở chỗ này làm gì!

Nhẫn cũng đã đưa rồi, nếu như nói tiểu thư Francesca và cái tên tiểu tử mặt trắng người không có quan hệ gì, người đoán ta sẽ tin sao? Coi ta là thằng ngu sao. Nghĩ coi, không có cửa đâu!

- Francis. Người hần là đã hiểu lầm rồi, ta không biết hần! Hơn nữa chuyện của ta và người còn chưa nói hết!

Francesca gọi Đỗ Trần lại.

Piriz nghe Francesca nói xong. Miệng cười mặt không cười nói:

- Ngược lại sao ta chẳng thấy trong này có gì hiểu lầm cả? Ta chỉ muốn cùng với sư đệ có duyên ở cùng một tấc xá luận bàn một chút thôi, nào nào tới đây, chỉ là luận bàn mà thôi! Ta nhất định sẽ nương tay!

Không đợi Đỗ Trần bắt mồm, Francesca đã hành động trước đôi mi căm tức thành một đường thẳng nhìn Piriz:

- Vị tiên sinh này, ý người là sao? Mọi người đều biết rõ, không cần giả bộ hồ đồ nữa!

- Tốt thôi. Ta nói cho rõ ràng!

Piriz nhún vai.

- Ta muốn theo đuổi tiểu thư Francesca, Francis đồng học. Sở dĩ ta muốn quyết đaasu với người! Bởi vì vừa rồi người tặng nhẫn kim cương cho tiểu thư Francesca, là quý tộc, người lại chẳng biết nó đại biểu cho cái gì sao! Còn cần ta phải nói rõ ràng?

Hắc! Quả nhiên quả nhiên là bị giờ đầu chịu báng rồi, Đỗ Trần lén đánh giá bốn phía, gần đó ánh mắt địch ý không ít! Chẳng lẽ, gần đây những thanh niên tài tuấn tới đấu thần đảo đều là vì Francesca sao!

Không phải chứ, nha đầu này mặc dù nhìn cũng ra dáng mỹ nhân, nhưng lại pha chút bộ dạng nam tử, tính tình lại mạnh mẽ như thế. Như thế nào lại có nhiều thanh niên tài tuấn xem trọng nàng? Vì thân phận Văn Thần ngũ đại gia tộc sao? Không đúng, nếu vì thân phận quyền thế, vậy hần là phải theo đuổi Anne chứ? Francesca ngoại trừ vũ kỹ tốt một chút, đọc sách nhiều hơn, tri thức so với Anne thì uyên bác hơn một chút, còn có cái gì hơn được Anne chứ?

Chờ chờ đã! Thân phận cao quý, rất thích đọc sách. Đỗ Trần quay ngoắt đầu lại, quả nhiên Betty đang ở trên lầu tấc xa của Anne xem náo nhiệt. Đáng chết, chẳng lẽ cô gái mấy hôm trước Betty nghĩ đến là Francesca? Hơn nữa nàng hiểu mình giống với Piriz trước mắt đây, là theo đuổi Francesca, là tên hỗn đản phóng đảng theo đuổi Francesca.

Đỗ Trần suy nghĩ nhiều việc như vậy, tựa hồ đã lãng phí không ít thời gian. Piriz nhìn lại, Francis tựa hồ ngẩn ra rồi. Hần lại lớn tiếng đề xuất yêu cầu quyết đấu.

Francesca cả giận nói:

- Theo đuổi ta? Cuối cùng là việc gì? Ta căn bản là không biết người! Được, nếu người muốn quyết đấu, ta sẽ đấu với người!

Hành động này đập vào mặt mọi người giống như là vì người mình yêu thương mà tiếp nhận sự khiêu chiến!

- Francesca đồng học, xin hãy đợi một chút!

Đỗ Trần đột nhiên vuốt mũi cười, lời của Bác Bì lại hiện lên trong đầu hần - "do dự" hai chữ này không nên thuộc về người! Giờ phút này mình phải mạnh tay với quan hệ của Francesca, nếu không sẽ "đau khổ" lâu hơn!

Bất tri bất giác, tính tình của Đỗ Trần dưới ảnh hưởng của Bác Bì đã thay đổi rất nhiều! Hoặc là giáo huấn của Anne và Avrill, làm cho hần rất chán ghét "Đau khổ".

Vén vạt áo, cởi trường bào, lộ ra chiến giáp màu bạc bên trong, "Thệ Tuyệt" khê ngâm, Đỗ Trần gõ kiếm cười nói:

- Piriz sư huynh, ta đưa ra lời quyết đấu với ngươi!

Mọi người đều ngây ra!

Francesca nói:

- Francis, ngươi có biết mình đang nói cái gì không? Ta không cần ngươi quyết đấu vì ta! Ta đối với ngươi một chút hứng thú cũng không có, ngươi tốt nhất nghe ta nói xong rồi hãy nói!

- Francesca đồng học, mời ngươi nghe cho rõ ràng. Bây giờ, ta, đưa ra lời quyết đấu!

Trường kiếm của Đỗ Trần chìa vào Piriz:

- Nguyên nhân của quyết đấu là, ngươi đã vu hãm ta, Piriz sư huynh!

- Ta vu hãm ngươi?

Piriz trợn trừng mắt.

- Đúng thế, ta và Francesca đồng học đang nói chuyện đứng đắn, hơn nữa chúng ta còn chưa có thể coi là bạn bè, chỉ là quan hệ đồng học bình thường! Nhưng ngươi, lại nói ta theo đuổi Francesca đồng học - điều bậy bạ của thánh giáo pháp điển, ở nơi công cộng truyền bá những lời không đúng về quý tộc thần duệ, chính là vu hãm!

- Đương nhiên, ngươi là sư huynh của ta, ta sẽ không hướng tới phán quan của thánh giáo khởi tố ngươi! Nhưng ta đưa ra lời quyết đấu, yêu cầu dùng tỷ thí công bằng chứng minh sai lầm của ngươi, đây chính là quyền lợi thần thánh của thánh giáo pháp điển trao cho ta!

Mọi người càng sững sờ! Đỗ Trần công nhiên dựa vào thánh giáo pháp điển, dù là ai cũng không dám làm sai! Nhất thời những đồng học vây quanh đều ấn tượng - vừa rồi Piriz vì đánh ghen mới đưa ra lời quyết đấu, ở phương diện làm người, thật sự là so với Francis kém hơn không chỉ là một điểm nữa điểm!

Piriz tâm niệm vội chuyển:

- Francis sư đệ! Trên đài thủy các đấu thần!

Hắn đưa ra địa điểm quyết đấu.

- Được, ngay bây giờ!

Đỗ Trần đáp lại thời gian, hai người phóng người tới đấu thần đài.

Những đồng học vây quanh vừa thấy ngũ cấp đấu sĩ đưa ra lời khiêu chiến với lục cấp đấu thần, lúc này đều cảm thấy rất hứng thú. Phải biết rằng ngũ cấp vẫn gọi là đấu sĩ, còn lục cấp đã là đấu thần. Giữa hai người hơn kém là lực lượng đấu hồn a! Francis vì sao tự tin như vậy? Dưới sự thúc đẩy của lòng hiếu kỳ, những đồng học theo hai người đến đấu thần đài, tiếng hoan hô, tiếng reo hò, tiếng ủng hộ vang lên không ngớt.

Hai người đứng đối diện với nhau, Piriz cao gầy ưỡn thẳng. Đỗ Trần phong tư nho nhã, ít nhất trên khí thế, hai người khó phân cao thấp!

- Sư đệ, mời!

Piriz vừa thấy Đỗ Trần rũ kiếm đứng sừng sững, không bị sức ép đấu khí bốn phía làm hao tổn chút nào, lập tức không dám tự đại, rút ra thánh khí thương bối trường đao, vác đao nhìn chăm chăm vào Đỗ Trần.

- Sư huynh xin mời!

Đỗ Trần tiến lên hơi chạm kiếm vào trường đao, làm cho qua lễ tiết. Ý bảo Piriz có thể động thủ được rồi. Theo đó, trường kiếm khoa lên một vòng, hai người chiến đấu tại chỗ!

Dưới đài, Francesca nhìn Đỗ Trần không chớp mắt. Nhiều lần liên tục thua trong tay Đỗ Trần, trong lòng nàng có chút không cam lòng. Mỗi ngày đều liều mạng luyện tập, chỉ hy vọng có một ngày đánh bại chướng ngại Francis này, nhưng không như mong muốn, Francis mỗi ngày còn tiến bộ nhanh hơn nàng lúc này đây, nàng đã là ngũ cấp đấu sĩ, đây tự tin khiêu chiến, tự nhiên muốn nhìn rõ ràng nhất cử nhất động của Đỗ

Trần. Trên đài hai người chém giết, Piriz không thẹn là lực cấp đầu thần, đao phong gào thét, mỗi đao đều mang theo vàng sáng uy hiếp, nhìn xa xa, trên đầu thần đài ánh đao bốn phía. Piriz vung đao rất quyết đoán, đao ảnh bay lượn mười tầng trời, hoàn toàn bao phủ Đỗ Trần.

Vừa mới động thủ, Đỗ Trần liền rơi xuống hạ phong, trường kiếm ngăn trở đao quang như cuồng phong bạo vũ, lại tựa hồ như căn bản là không có sức đánh trả, nhưng lời của Dịch Cốt như một dòng nước xẹt qua trong đầu, lực cấp đầu thần, đầu khí chỉ mạnh hơn thiếu gia ngài một bậc, bằng vào bí pháp tinh diệu của Thệ Tuyết, ngài sẽ không rơi xuống hạ phong, nhưng đầu thần mạnh ở đầu hồn, không phá được đầu hồn, ngài, thua chắc rồi!

Bác Bì cũng từng nói qua, chỉ cần người không dùng Liên Hoa thánh khí kia, đương thời không cái gì có thể nhìn ra nội kinh cổ quái và lực lượng linh hồn của người! Phá đầu hồn, người dùng lực linh hồn cổ quái kia đánh lên là được

Nở một nụ cười rực rỡ, kiếm phong của Đỗ Trần quay ngược lại, phi thân lùi về phía sau. Hai tay nắm trước ngực, Thệ Tuyết quay vòng xung quanh, theo đó, tuyết trắng tung bay, đầu thần đài bao phủ bởi băng tuyết.

Piriz tiến nhanh lên phía trước, cười lạnh lạnh:

- Sư đệ, chiêu này của người chính là Thệ Tuyết đại danh鼎鼎 sao? Ha ha, nó đối phó với đầu sĩ bình thường cũng đủ đó, nhưng tuyết không nên dùng đối phó với đầu thần!

Hắn chưa từng nhìn qua một chiêu của Thệ Tuyết, trường đao hoành không, không chút do dự chém về phía Đỗ Trần. Dưới đài thần sắc của Francesca kịch biến, nàng đã nhìn thấy "Thệ Tuyết" vài lần, nhưng "Thệ Tuyết" trước kia tuyết không giống thế này! Francis lại tiến bộ rồi.

Thập trọng đao quang từ trên trời giáng xuống, nhưng sắc mặt Đỗ Trần không đổi, mỉm cười thản nhiên. Chợt, từ trong vô hình, ngân long xuất hiện, băng tuyết tấn công, ngân long bay lượn trên trời ầm ầm lao xuống, len qua thập trọng đao quang mà tấn công!

Nụ cười của Piriz trở nên cứng đờ, hắn cảm thấy rất cổ quái, Francis rõ ràng là ngũ cấp đầu khí, như thế nào Đưa tới cho bản năng đầu thần cảm giác nguy hiểm, hắn cảm thấy lúc này Francis so với mình còn mạnh hơn!

- Gào, liều mạng!

Piriz lật đao lên, nghênh tiếp ngân long từ trên trời giáng xuống, chợt trong miệng ngân long phóng ra trường kiếm, đao kiếm chạm nhau "leng keng" không dứt bên tai.

Francesca nắm chặt tay, không cần tìm Francis nữa, mình không thắng được hắn! Thậm chí cả Piriz lực cấp đầu thần trước mắt, cũng không thể

Sự thật chứng minh, Francesca đã đúng.

Trong chớp mắt, ngân long vỡ vụn, đao kiếm tách ra, Đỗ Trần lao đảo rơi xuống đất, Piriz cười ha hả:

- Sư đệ, Thệ Tuyết của người vẫn còn kém

Đột nhiên, Piriz cứng người tại chỗ, trên người hắn băng tuyết chợt hiện ra, một đóa Liên Hoa bằng băng tuyết đóng băng hắn bên trong, cánh tuyết liên từng mảng từng mảng rơi xuống, mang đi từng tia sinh cơ của Piriz

Trong gió tuyết vùn vụt, tuyết liên rụng xuống, càng làm người ta thấy một cảnh đẹp thê lương khó nói lên lời, loáng một cái thu hút ánh mắt của mọi người, cô đơn, thê mỹ, chia lìa nhất thời Piriz đóng băng giữa tuyết liên ngược lại không ai để ý đến.

Đỗ Trần vững vàng thu kiếm, bình ổn hơi thở hỗn loạn, cảm nhận thân thể tựa hồ như bị khoét rỗng, khẽ mỉm cười:

- Tin tức của Piriz sư huynh lạc hậu rồi, một chiêu này, gọi là "Táng hoa".

Một chiêu này, chính là Đỗ Trần đem Liên Hoa nội kinh cùng đấu khí kết hợp toàn lực công kích! Hắn đem công phu của "Liên Hoa Bảo Giám" phát huy chiêu thức đến cực hạn! Ồ, không, còn chưa phải là toàn lực, bởi vì Đỗ Trần còn chưa dùng Liên Hoa thánh khí. "Táng Hoa" hoàn chỉnh, là Liên Hoa Thủy Minh Thuần và ba loại đài hoa cùng xuất ra, kèm với uy lực của Thệ Tuyết

Dịch Cốt nói, "Táng Hoa" chân chính, đủ để giết chết thất cấp đầu thần đương thời!

Bất quá hôm nay Đỗ Trần không muốn để cho nhiều người nhìn thấy thánh khí của mình, chỉ dùng nội kinh tấn công phá đấu hồn của Piriz mà thôi.

Mắt thấy sinh cơ của Piriz sắp bị hủy diệt trong, Đỗ Trần tiến lên rung kiếm phá vỡ tuyết liên, thả Piriz ra, cười nói:

- Piriz sư huynh, ta xác nhận lại một lần sau cùng! Không nên vụ hãm quan hệ của ta và Francesca đồng học! Tất cả đồng học và sự phụ ở nơi đây làm chứng, ta và nàng ta là đồng học bình thường!

Piriz sắc mặt tái nhợt, rùng mình, nụ cười vừa rồi tan ra biến thành cười khổ:

- Xếp sau tinh không Charleman, người đứng đầu đấu thần bảng. Quả nhiên là danh bất hư truyền! Ta thua rồi!

Hắn hừ một tiếng:

- Người vừa rồi dùng lực lượng gì? Lại có thể đánh bại đấu hồn của ta?

- Chỉ là dùng một loại bí pháp mà thôi! Người cũng nhìn thấy rồi, ta dùng ngũ cấp đấu khí, ha ha. Trên lịch sử ngàn năm của học viện. Người có thể dùng ngũ cấp đấu khí đánh bại lục cấp đầu thần không chỉ có mình ta, Charleman tôn kính cũng từng làm qua, chẳng lẽ người không biết sao?

Piriz hầm hừ tức giận:

- Người có tư cách gì so với Charleman miện hạ! Không tự lượng sức Ừm, người nói thật sự không muốn theo đuổi Francesca?

- Piriz!

Đỗ Trần cao giọng:

- Người cho rằng, ta đưa ra lời lừa dối với những sư phụ và đồng học vây quanh đây sao? Ta thật sự không muốn theo đuổi Francesca!

Dưới nơi đông đảo mọi người, với thanh danh bên ngoài của Đỗ Trần có thể nói ra lời như thế, Piriz tin rồi, cũng không cho phép hắn không tin! Bằng vào lời nói hôm nay của Francis, cho dù sau này nuốt lời theo đuổi Francesca, với sự cao ngạo của gia tộc St. Darke, cũng không cho phép nữ nhi của mình tiếp nhận người không giữ lời.

- Nếu đã như vậy, ta xin cáo từ!

Piriz xoay người tập tễnh rời đi.

Vòng qua mấy góc khuất, hắn đi tới gần một chiếc xe ngựa trắng như tuyết, tự hồ tự đang cười nhạo chính mình, cười khổ nói:

- Hà, lỗ lổ măng măng xông ra, chưa hiểu rõ sự tình đã nóng nảy muốn quyết đấu với người ta, còn bị người ta đánh cho thương tích đầy mình, tựa hồ sau khi tốt nghiệp ta không có trải qua chuyện như vậy, đáng chết, loại chuyện này chỉ có bọn nhóc mới làm ra!

- Năm đó chúng ta không phải cũng đã làm những chuyện như vậy sao? Nghĩ lại khi mười mấy tuổi, chúng ta thật sự là vui vẻ a!

Trong xe ngựa truyền ra một giọng nói, chính là giọng của thiếu chủ Đại Tuyết sơn, Rocky.

- Coi như là làm chút phóng túng thiếu niên, hồi tưởng lại một chút tuổi xuân đã mất đi! Đôi khi làm một chút chuyện chỉ có đứa nhỏ mới làm ra, cảm giác cũng không tệ!

Hắn nhảy lên ngựa:

- Francis trước mặt mọi người nói ra những lời như thế, hắn sẽ vĩnh viễn không thể theo đuổi Francesca rồi, hơn nữa nhìn qua Francesca cũng không thích hắn, sư huynh người cứ yên tâm đi!

- Ủ, đệ tử thân truyền của Ziege, môn hạ của Roland, xếp sau đệ nhất nhân tinh không thời đại đấu thần bảng, với gia sản dư dật hơn nữa còn anh tuấn tiêu sái! Francis nếu muốn nhúng tay vào việc tranh đoạt Francesca, thật sự là một kinh địch, ta cứ nên cẩn thận một chút

Trên xe Rocky thưởng thức mật tửu màu trắng trong tay, khẽ gỡ tóc dài, sai thị nữ giúp Piriz đắp thuốc, thần nhiên nói:

- Francesca vừa quay về học viện, liền lập tức đi tìm Francis, nhìn thấy như thế, ta thật sự lo lắng. Cho nên ta mới mời sư đệ giả vờ ngốc nghếch, tra ra quan hệ của bọn họ, nếu có thể, trên lôi đài đấu thần trực tiếp phế đi Francis - như vậy cho dù là Ziege sư phụ cũng chẳng dám làm sai! Nhưng không nghĩ rằng, hắn có thể thắng người Ài, làm hại người bị thụ thương, ta

- Được rồi sư huynh, chúng ta năm đó cùng trốn học, cùng đi tán gái, còn nói những lời này làm gì?

Piriz mê mẩn đánh giá thị nữ đang đắp thuốc cho hắn - chỉ là trong lúc đó ánh mắt giễu cợt của huynh đệ, là đang giễu cợt Rocky diêm phúc không ít!

Hắn cười nói:

- Tên ngốc nhà người, bảy năm rồi, từ sau khi tốt nghiệp hình như không có chính thức cười đùa vui vẻ, huynh đệ ta đề tỉnh người, không được ngu ngốc tán tỉnh Francesca!

Trên mặt Rocky chẳng có nét cười, giống như băng tuyết:

- Có lẽ là lớn tuổi rồi, có chút không cười nổi! Một dải sông băng, đại quân của hải tộc áp sát! Phương nam Hồ Tuyết Mãng làm loạn, hai đệ đệ trong nhà đã trưởng thành rồi, cuối cùng cũng hiểu được quyền lợi là thứ tốt

Piriz cảm thán nói:

- Tuổi trẻ thật là tốt a, mẹ nó, năm đó trốn học không nghĩ đến, sau bảy năm ngăn ngủ ta đã nghĩ mình già rồi!

- Đúng vậy, già rồi! Năm đó ai có thể nghĩ đến, ta hôm nay vì Tát Ân Chi Quang đi theo đuổi một nữ nhân chưa từng gặp

Lúc này mật tửu trong chén đã cạn, hai ngón tay Rocky xoay xoay chén rượu cẩn thận đánh giá:

- Bây giờ không nên rước thêm cường địch, Francis hiện tại có thể xác định loại ra khỏi mục tiêu, cánh tay đặc lực của đông chiến hoàng thái tử Ken đã bị ta phế đi, tiếp theo Hải hoàng thái tử Peck!

235. Tiếng Đàn Trong Đồ Thư Quán!

Piriz thu hồi ánh mắt mê mẩn trên người thị nữ, ngưng trọng gật đầu:

- Tên Peck này ta cũng sớm nhìn hắn không vừa mắt rồi! Nhưng ta mới phát hiện ra một tình huống đặc thù - Francesca tựa hồ không biết mệnh lệnh của lão tổ mẫu St. Darke, thế này sẽ không có thay đổi gì bất thường chứ?

Rocky khước miệng khẽ nhếch lên:

- Mặc dù mệnh lệnh của lão tổ mẫu là muốn trước tiên phải chiếm được lòng nàng, nhưng mà hôn nhân đại sự của quý tộc đều không phải tự mình làm chủ, nhất là loại thần tử công chúa như Francesca, thái độ của nàng mặc dù có chi phối nhất định, nhưng tin rằng không có tác dụng quyết định, hơn nữa, người thấy có thể có việc một thần tử công chúa lại đi theo đuổi một chàng nhóc không? Cái đó chỉ có trong tiểu thuyết thôi! Việc chúng ta phải làm trước mắt, chính là trước ngày 13 tháng 5, Tát Ân Chi Quang hướng tới gia tộc St. Darke chứng minh, ta, mới là nữ tể thích hợp nhất của bọn họ!

Xe ngựa chậm rãi chuyển động, tiến vào trong thành, nhưng cuộc thảo luận trong xe tịnh không dừng lại.

- Sư huynh, tiểu tử Francis này thật sự lợi hại, hơn nữa hắn cùng tiểu vương tử Goethe của tam giác hải vực qua lại rất mật thiết, tương lai có thể là kình địch của chúng ta!

- Trên đời này không có địch nhân vĩnh viễn, chỉ có thành ngu không thể làm bạn. Ta ngược lại rất muốn xem xem, bảy năm sau Francis sẽ thế nào, khi đó, hắn hẳn là mới hai mươi tư tuổi?

Trên lôi đài đấu thần, Đỗ Trần vốn định ra vẻ đưa tay giúp đỡ Piriz một chút, nhưng cước bộ hư phù, nên hắn không biểu diễn được, đồng thời kinh nghiệm quý giá vừa mới rồi cũng phải nhanh chóng "tiêu hóa" mới được.

Vận dụng Liên Hoa thánh khí Đỗ Trần tự nhiên không để lục cấp đấu thần Piriz trong mắt. Nhưng không dùng liên hoa, Đỗ Trần cơ hồ phải tiêu phí tám thành đấu khí mới đoạt được thắng lợi cuối cùng. Trước tới giờ chưa từng có lần nào một hơi dùng nhiều đấu khí như vậy, nên cũng có chút hư thoát. Sau khi điều tức một hồi lâu, những đệ tử dưới đài còn vây quanh Đỗ Trần không chịu rời đi.

Nhất là Francesca, vừa rồi Đỗ Trần mặc dù rõ ràng ám chỉ với những thanh niên tài tuấn, lão tử không phải là vật cản đường của các ngươi, các ngươi muốn làm gì cứ làm thế, với lão tử chẳng liên quan gì. Như suy nghĩ cẩn thận, những lời này lại rất là không nể mặt mũi Francesca.

Hiện tại thần tử công chúa Francesca cũng thật sự có ba phần tức giận. Nhưng mặt khác lại có bảy phần khiếp sợ - Francis có thể vượt cấp đánh bại lục cấp đấu thần, mặc dù lục cấp đấu thần kia thực lực cũng không có gì đặc biệt lợi hại, tự mình cũng có thể miễn cưỡng ứng phó, nhưng với ngũ cấp đấu sĩ của mình mặc dù cuối cùng mình có thể nắm được, tin rằng cũng phải nỗ lực trả giá không ít. Đáng chết, Lily giáo quan nói trước mắt mình tuyệt không có khả năng làm đối thủ của Francis, nhưng từ tiến bộ trên người hắn, quả nhiên là không nói sai! Francis lần này không cần người tự mình ra tay. Ta tự nhận mình thua rồi, nhưng cho ta thời gian một tháng, ta nhất định có thể

Đúng rồi, mới vừa rồi Francis nói chuyện với Piriz nghe được, tựa hồ hắn đã hiểu được vừa rồi lời nói của mình bị cắt đứt là cái gì, hơn nữa cũng nguyện ý phối hợp với mình, ừm. Thế thì tốt, cũng bớt đi một chút tâm sự!

Francesca đang nghĩ ngợi, chợt, có mấy công tử quý tộc xông tới ân cần hỏi thăm lạnh, nhưng Francesca căn bản một người cũng chẳng biết!

Trong nhà nhất định đã phát sinh ra biến cố gì rồi, nếu không, không có khả năng nhiều cuồng phong lẫm liệt dây dưa với mình như thế! Francesca thấy người bên cạnh càng lúc càng nhiều, càng lúc càng ác tâm, mà Đỗ Trần ở trên đài chưa chịu xuống, liền lớn tiếng nói:

- Francis, nhấn kim cương lôi hỏa ta nhận rồi, hơn nữa xem ra ngươi cũng đã hiểu ý tứ của ta, vậy cáo từ, tình ý của ngươi, ta nhớ kỹ!

Ta hiểu cái gì? Đỗ Trần đầu đầy sương mù, cẩn thận suy nghĩ, trong lòng mơ hồ có chút cảm giác, nhưng không dám xác định. Ài.

Điều tức xong, Đỗ Trần đứng dậy chấp tay chào bốn phía, cảm ơn các đồng học mới vừa rồi ủng hộ, điều này tự nhiên thu được một tràng hoan hô nhiệt liệt. Mỉm cười đi xuống lôi đài, ngẩng đầu nhìn phía trước thấy Tuyết Ný a di đang ở xa xa đang vui vẻ nhìn mình.

Đỗ Trần vội vã đi lên nghênh đón:

- A di, vừa rồi đã làm người chê cười!

- Không, con làm phi thường tốt, a di sao lại cười chứ?

Tuyết Ný thật lòng khen ngợi Đỗ Trần.

Đỗ Trần cười cười:

- A di bình thường không rời khỏi Đồ Thư quán, hôm nay thế nào lại đi ra? Là đặc biệt đến tìm con sao?

Tuyết Ný tóc ngắn uốn cao, do dự khó xử một chút gật đầu nói:

- Đúng, a di có một số việc nhờ con, còn nhớ ta đề cập tới đệ tử theo ta học đàn không? Nàng ta bây giờ gặp chút khó khăn, cả ngày chẳng thiết ăn uống, ngủ không yên giấc, a di suy nghĩ rồi, cũng chỉ có thể tìm con hỗ trợ thôi!

Đỗ Trần cả kinh nói:

- Chẳng lẽ là vị tiểu thư lần trước, dùng một khúc đàn cầm áp chế được thương tích cũ của kiếm hoàng Roland? Nói ra, nàng ta coi như đã cứu hai cái mạng của con và Ariza, a di người nói đi, có gì khó khăn con nhất định tận lực giúp nàng ta!

Tuyết Ny nói có vài phần xấu hổ:

- Trong nhà nàng ta gặp chút chuyện, cần một khoản tiền lớn

Tuyết Ny nói rất trịnh trọng, Đỗ Trần cũng không dám chậm trễ:

- Rốt cuộc là cần bao nhiêu tiền? Ài, gần đây trong tay con cũng có chút túng thiếu, tiền không nhiều lắm

Đỗ Trần cũng không nói dối, càng không phải là hấn từ chối. Hấn tuy có trăm vạn kim tệ, nhưng trải qua dịch bệnh, còn có ba mươi vạn nhà cửa bình dân cần hấn bỏ tiền xây dựng lại a. Cái khác không nói, đơn giản mua vật tư để xây dựng và phát triển, hấn tính toán phí mất mười vạn rồi, hơn nữa lãnh địa New Zealand bây giờ cơ hồ không có thu thuế. Đỗ Trần bên trong hoàn toàn là tiền lẻ, trong khoảng thời gian ngắn một chút kiếm lại cũng không có.

Bây giờ trừ ra một chút sản nghiệp cố định, tiền trong tay Đỗ Trần quả thật cũng không quá mấy vạn kim tệ.

Cho nên Đỗ Trần cũng chẳng dám nói bừa, liền bổ xung:

- Nếu là năm sáu vạn kim tệ con còn có thể đưa ra, ngoài ra thật sự nếu không đủ, tiểu Bối Bối còn có rất nhiều châu báu ngọc ngà làm đồ chơi, cũng có thể đổi ra không ít kim tệ. Đúng rồi, con còn có thể luân chuyển với Goethe vương tử một chút, trong nhà tiểu vương tử rất giàu có.

Tuyết Ny nghe Đỗ Trần nói mà ngẩn cả người:

- Cái này a di quên mất, đối với người mà nói, khó khăn trong nhà đứa nhỏ kia chỉ cần dùng một chút tiền là có thể giải quyết năm ngàn kim tệ được chứ?

- Năm ngàn kim tệ?

Đỗ Trần cũng sửng sốt một chút, cười nói:

- Nếu khó khăn trong nhà của vị tiểu thư kia dùng năm ngàn kim tệ có thể giải quyết, cuộc sống sau đó khẳng định cũng sẽ thiếu thốn, vậy đi, con sẽ đưa người luôn một vạn kim tệ!

Đỗ Trần rất khẳng khái hào phóng nói.

Tuyết Ny suy nghĩ một chút, tựa như đang tính toán, cười nói:

- Ta cũng đã nói qua rồi, vị tiểu thư kia không tiện gặp con, chậm thì ba năm, món tiền này sẽ trả toàn bộ cho con.

- Vậy được rồi, mượn một vạn. Ngoài ra lần trước a di thay nàng cảm ơn rồi. Lâu thì năm năm, a di làm người chịu trách nhiệm!

Đỗ Trần cười hai tiếng, nói thật, món tiền này hấn căn bản có thể không thu hồi lại, vả lại cô gái kia gián tiếp cứu hấn và Ariza, Tuyết Ny tâm địa thiện lương, hơn nữa duệ trí hơn người, nàng có thể ra mặt giúp đỡ thì đệ tử đó nhất định không phải người xấu, vậy mình dùng món tiền này giúp vị tiểu thư đó vượt qua cửa ải khó khăn, chính là việc thiện rất lớn a. Vì sao chỉ cần một vạn chứ, sao không nhiều hơn một chút, phải tám vạn mười vạn, mình có thể chuyển đổi một chút châu báu trang sức vô dụng, như thế càng có thể biểu đạt thiện tâm của ta a, ta vẫn còn quá hẹp hòi rồi! Lần sau phải chú ý!

Tiền dùng để làm gì? Đương nhiên là làm việc thiện rồi.

Về phần vị tiểu thư kia không chịu lộ diện, Đỗ Trần chẳng mong chờ như vậy, tốt nhất là cả đời không gặp nàng, đỡ gặp mặt làm hấn nhớ tới việc trả tiền. Thêm phiền toái a!

Đối với việc thiện Đỗ Trần luôn luôn đặc biệt tích cực. Nói đến là làm, hấn lập tức cùng Tuyết Ny đi đến "Hồng Sa kim hàng" trên đảo, mở cơ phiếu, sau đó theo yêu cầu của Tuyết Ny đi xuống Đồ Thư quán, nhận một tờ giấy nợ của vị tiểu thư kia tự mình viết.

- Ta còn chẳng cần phải trả nợ, cầm giấy nợ làm gì?

Đỗ Trần một mình từ Đồ Thư quán đi ra, bĩu môi, sau đó mở giấy nợ ra vừa xem chữ viết thật đẹp!

Chữ cũng như người, trên giấy nợ chỉ có thừa thớt vài chữ, nhưng chữ viết tao nhã đẹp đẽ, mơ hồ còn có cảm giác siêu trần thoát tục, có thể viết chữ thông dụng Einstein đại lục bất phàm như thế, vị tiểu thư này nhất định đã dùng một phen khổ công!

Bỏ qua ngày tháng, ánh mắt rơi trên lạc khoản của giấy nợ, Hill Mei Liya cái tên thật lạ! Tay khẽ gơ lên, giấy nợ liền biến thành miếng băng vụn.

Đỗ Trần cũng biến mất trước cửa Đồ Thư quán, nhưng sau đó, một tiếng đàn du dương vang lên, chuyển thành vội vã, âm thanh lạnh lốt dễ chịu vang lên không dứt bên tai, theo đó, từ không trung xuất hiện một cơn gió xoáy, cuốn lấy những mảnh vụn của giấy nợ bị Đỗ Trần phá hủy đang bay phát phơ phía chân trời, bay vào quan tinh đài cao nhất của Đồ Thư quán.

- Liya, xem ra Francis căn bản không định cho người trả tiền!

Tuyết Ny dờ khóc dờ cười thở dài.

Một tiếng cười dễ chịu khác vang lên:

- Đợi cho bọn nhỏ bình an, ta sẽ nghĩ cách đem tiền trả lại cho Francis.

- Nhưng hấn ngay cả giấy nợ cũng hủy đi rồi Ài, đứa nhỏ này của người!

Tuyết Ny không nói, thay vào đó là một chuỗi tiếng đàn:

- Tiếp tục đi học đi, âm thứ ba của "Minh Thần Khúc" gọi là "Minh Hậu An Miên Khúc", là tổ sư của ta vì đối kháng với "Tinh Lệ" của Charleman mà phổ ra người đang nghĩ cái gì đấy?

- Ta đang nghĩ, Francis cho ta vay một khoản tiền lớn, giúp ta cứu lũ nhỏ, nhưng ta lại không thể ra mặt cảm ơn, cái này phải là quá thất lễ rồi không?

- Đúng là có một chút thất lễ, nhưng mà Francis hoàn toàn không có để ý người cũng không cần để ở trong lòng.

- Ài, tốt nhất vẫn là nói cảm ơn trước mặt hấn

Tiếng đàn man mác, âm thanh của Đồ Thư quán dần dần biến mất, vĩnh viễn là dễ nghe nhất.

Tối ngày hôm sau, Đỗ Trần sau một ngày bận rộn quay về, trong lòng tính toán sự tình, trầm mặc cúi đầu đi qua cửa. Hử? Hấn chợt cảm thấy có gì đó không đúng, chân vừa bước qua cửa liền thu lại, nhìn bốn xung quanh.

- Hắc, thật sự còn muốn ta phải lập trại từ thiện ở đây sao?

236. Thay Mặt Bọn Nhỏ Cảm Ơn Người

Trước cửa túc xá của Đỗ Trần vốn có hai căn lều khác nhau, thuộc về hai lão giả chẳng nên nét lão đở quý Demis và thần côn Bowen. Hai lão gia hỏa này ngày thường kỳ bí, khó có thể gặp được. Nhưng có một điểm, mỗi khi hết tháng, bọn họ đều tìm đến Đỗ Trần, nói một cách bóng bẩy, là cùng tiểu huynh đệ của mình giao lưu tình cảm, nhưng thực tế.. chính là tìm đến Đỗ Trần "vay mượn" chút sinh hoạt phí của tháng sau.

Tính toán chút, Đỗ Trần đã nuôi hai lão gia hỏa lửa ăn lửa uống này hơn một năm, nếu chẳng phải trong lòng biết rất rõ hai vị này là thể ngoại cao nhân, e rằng Đỗ Trần đã sớm kêu Harry lấy chổi xua bọn họ đi rồi - cho dù một tên ăn mày khỏe mạnh cũng biết tự lực cánh sinh, ít nhất cũng biết một chút lễ mạo a. Cho dù có nuôi con chó, mặc dù ví dụ này có vẻ hơi không phù hợp, cho dù có nuôi con chó cũng biết vẫy đuôi với chủ nhân. Hai cái lão gia hỏa này, ăn của Đỗ Trần, uống của Đỗ Trần, mỗi ngày đều giống như đợi chết lửa ăn, không có việc gì cũng ra vẻ đuôi sói. Bày ra cái dạng ta là cao nhân, ta vay tiền người là coi trọng người, quả thật hết thuốc chữa!

Bây giờ, trước cửa túc xá số mười tám, cách đó không xa còn có căn lều thứ ba, màu đất vàng, cao hai mét, chu vi chừng bốn mét, nhìn kiểu cách giống với chỗ ở của hai lão gia hỏa. Vừa rồi khi Đỗ Trần đi ra ngoài, nó còn chưa xuất hiện, nói vậy chính là dựng lên trong một khoảng thời gian ngắn ngủi.

Bên trong căn lều thứ ba truyền đến tiếng cười to của Demis cùng Bowen:

- Tiểu huynh đệ thân ái, chúng ta có một vị huynh đệ khác rất đáng yêu là Francis, có tiền, có rất rất nhiều tiền! Hơn nữa rất rất khảng khái, người cứ ở đây, ăn của hắn, uống của hắn, không cần phải ngại!

- Thậm chí, cho dù người có muốn đi đổ trường hai tay chơi đùa. Trực tiếp báo tên với Francis, nói người là bằng hữu của ta - Demis ta làm chứng! Hắc hắc, như vậy đảm bảo với người kể cả người thua sạch sau đó cũng sẽ có người thay người trả nợ

Hai cái lão gia hỏa vô sỉ này! Cho dù là sự thật cũng không cần tuyên dương khắp nơi chứ? Đỗ Trần thực sự muốn làm việc thiện đến phát cuồng, nhưng hắn nghe được lời này, hỏa khí trong người e rằng cũng bị câu dẫn bốc lên rồi.

Tiến nhanh tới trước, vén căn lều lên, Đỗ Trần đưa mắt nhìn một cái, có chút sững sờ.

Trong căn lều có ba người, Demis và Bown thì không cần phải nói nữa, hai lão đang vây quanh một người trẻ tuổi tán dương đủ loại "chỗ tốt" của Đỗ Trần, trang phục của người trẻ tuổi kia làm Đỗ Trần không tự giác nhớ tới Porter!

Porter là quả dưa, che hơn nửa khuôn mặt, tóc hắn màu xám rối bời. Sau gáy xoa xuống vai, tóc trước trán cũng chải chuốt. rất lộn xộn, rất lười thôi còn dứt khoát trực tiếp che đi nửa khuôn mặt, chỉ có một đôi mắt to tách rời khỏi mái tóc rối bời, còn làm người ta thấy sơ qua ánh mắt ngốc trẻ của hắn, và đánh giá được tuổi của hắn.

Ngoại trừ khí chất khuôn mặt, trang phục của người trẻ tuổi kia cũng vô cùng giống với Porter, vô cùng bình thường thậm chí y phục có chút xám xịt tồi tàn, giày vải đáy bằng, yêu quái bên hông bằng vải thô tóm lại một câu, Đỗ Trần sau khi nhìn thấy hắn phản ứng đầu tiên chính là - học viên bản cùng hóa! Có thể so nghèo sánh khổ với Porter!

- Ấy à! Tiểu huynh đệ của chúng ta về rồi!

Demis nhiệt tình tiến lên chào đón, trực tiếp giới thiệu tại chỗ:

- Đây là tiểu bằng hữu mới quen của ta! Martin, sau này còn phiền người chiếu cố nhiều hơn!

Hỏa khí của Đỗ Trần không có chỗ phát ra. Nhưng nhìn lại Martin, tiểu tử này cúi đầu, bộ dạng rất cô tịch, hai tay bó trước gối đáng ngồi cũng rất trầm lặng. Không giống một tên vô lại lửa ăn lửa uống, chẳng lẽ là tên gia hỏa đáng thương này bị lão Bowen lừa gạt?

- Francis đồng học, xin chào, ngài đừng nghe hai vị tiên sinh giáo thụ nói lung tung, ta, ta không phải tới làm phiền ngài!

Martin ấn chứng phỏng đoán của Đỗ Trần, nhất định lại là trò vô lương của hai lão gia hỏa này rồi.

- Hắc, cái gì mà không phiền chứ! Francis, hắn giao cho người chiếu cố đấy!

Bown và Demis cùng đứng lên, trong tay Bowen còn cầm một cái hầu bao, hươu hươu lên:

- Harry đã thay người biểu đạt tình cảm huynh đệ giữa chúng ta, hè, tháng sau gặp lại, chúng ta có đại sự bận rộn phải đi làm!

Hai người rời khỏi căn lều. Ngay cả tình cảnh của Martin cũng không giải thích cho Đỗ Trần, đã cầm tiền chạy mất.

- Hắc, đừng nên tranh giành với ta, ta phải dùng tiền mua trang phục mới, bây giờ đến xem mệnh cũng phải xem chiêu bài thế nào!

- Được rồi, được rồi, tay ta ngứa ngáy không chịu nổi nữa, mau đưa ta, ta muốn đi đổ trường!

- Người còn dám nhắc đến?

Lần trước chiêu bài của ta cũng vì người mà bị người ta đập mất!

Còn lại hai người ngượng ngùng nhìn nhau, Đỗ Trần hỏi tới, Martin lắp ba lắp bắp, hỏi ba câu mới trả lời được một câu nói rõ lai lịch của hắn

Hắn là một đệ tử của một trường học bình thường trên Yaqin đại lục, bởi vì thành tích đệ nhất toàn giáo, lấy thân phận bồi dưỡng phi thường vinh diệu tới đầu thần đảo, đáng tiếc năm đó rút khỏi bảng khảo thí của đầu thần, nhưng gia cảnh Martin bần hàn, là điển hình của tầng lớp tiểu dân dưới đáy thế giới đầu thần - cha mẹ dựa vào một mảnh ruộng cằn cỗi mà sống, trong nhà còn có mấy đệ đệ muội muội, cơm ăn cũng là vấn đề tóm lại là một đệ tử vô cùng vô vùng nghèo khó.

Martin một mình tới đầu thần đảo, nhưng vừa mới tới bến tàu, đã gặp ngay được tên thầy tướng số gât người Bowen, nhìn bộ dạng thành thật của đứa nhỏ này, chẳng cần nói, hắn trở thành mục tiêu của lão Bowen, bị hai lão gia hỏa vô lương này hung hãn bóp nặn một bữa tiệc lớn - so với tình hình lần trước Đỗ Trần bị hai lão bóp nặn cũng không khác biệt nhiều lắm, nhưng cấp bậc lại không giống nhau, hai lão bất lương này chọn một quán ăn rất cao cấp, kết quả là ăn được một bữa, người chẳng thấy đâu, hóa đơn lưu lại cho Martin. Martin thật thảm, một chút vốn liếng cộc cạch của hắn căn bản chẳng đủ cho bữa ăn.

Bất quá hai lão gia hỏa vô lương này cũng còn chưa có quá hỗn đản, đang khi Martin thật sự không trả đủ tiền, phải khóc lên. Bọn họ đã quay lại, vừa nghe loáng thoáng về gia cảnh của Martin, tiền trợ học của hắn đều đem giúp mấy đứa em nhỏ trong nhà rồi, lúc này đang chuẩn bị tiết kiệm siêng năng học hành, hai lão gia này còn chút lương tâm, viết giấy nợ, đưa hắn đến nơi này của Đỗ Trần, giao cho đại thiện nhân Francis

Ài, đương nhiên, bọn họ viết giấy nợ dùng danh nghĩa của Đỗ Trần. Đợi lát nữa hóa đơn sẽ đưa tới nơi này cho Đỗ Trần! Mặt khác căn lều thứ ba ai sinh sống cũng chẳng cần nói nữa dù sao cũng chẳng phải hai người bọn họ.

Suy nghĩ cẩn thận về lời nói của Martin, Đỗ Trần không phát hiện chỗ nào kỳ quặc, loại chuyện như của Martin trên tam đại lục mỗi ngày đều xảy ra!

- Ta hiểu rồi, hai lão gia hỏa này cũng coi như chưa quá hỗn đản Martin, người cũng đừng ở căn lều này nữa, đợi ta một lát sẽ an bài túc xá cho người, ngoài ra để quản gia của ta chuẩn bị cho người chút tiền, người trước tiên người cứ cầm tạm

- Không, không, Francis học trưởng, ta sao có thể cầm tiền của ngài chứ!

Martin liên tục khoát tay.

- Martin đồng học, nguyện vọng cũng tốt, nhưng hiện thực thường rất tàn khốc, sự thật đã cho chúng ta biết một vị đầu thần là dùng tiền tạo ra. Những lời này người hắn đã nghe qua, vì sự nghiệp học tập của người, xin hay nhận lấy! Hơn nữa ta cũng chỉ giúp người được chừng đó, người nếu muốn tiếp tục học tập phát triển ở đầu thần học viện. Khuyến người nên tới phân bộ Liên Hoa từ thiện cơ kim đường thứ sáu tự mình xin tiền trợ học, chỉ cần người mỗi học kỳ đều được đánh giá đạo đức tốt, và thực lực được nâng cao, như vậy sẽ được một kỳ học phí

Đây là thủ đoạn nhất quán của Đỗ Trần giúp đỡ người khốn khó, lúc này đã giúp được không dưới ba trăm người.

Martin từ chối không được, miễn cưỡng nhận tiền của Đỗ Trần, ngượng ngùng nói:

- Học trưởng ngài yên tâm, đợi sau khi ta tốt nghiệp sẽ kiếm tiền trả lại cho ngài.

Hắn ngẩng đầu đánh giá căn lều một chút. Cười xấu hổ:

- Ta, để ta chuyển căn lều này tới chỗ đất trống

Rất rõ ràng. Ý tứ của Martin hẳn là muốn dành dùm phí ăn ở.

Đỗ Trần trong lòng than thở, cũng không hề ngăn cản, lại cẩn thận suy nghĩ về lời nói của Martin. Đỗ Trần lập tức hai mắt sáng ngời:

- Vừa rồi người nói trong nhà còn có em nhỏ, hơn nữa gia hương (quê nhà) người cũng có rất nhiều đứa nhỏ ăn không đủ no, có thể nói rõ địa chỉ gia hương của người cho ta biết? Ta có thể nghĩ biện pháp giúp chúng một chút, ít nhất, có thể để chúng được ăn no, có thể đến trường đọc sách

Martin liên tục xua tay:

- Phi thường cảm tạ ngài, ngài thật sự là một người rất tốt, nhưng đã có một vị đại thiên nhân giúp đỡ họ rồi

- Martin đồng học thân ái, những đứa bé ở gia hương của người đã có một vị thiện tâm khác giúp đỡ, nhưng, có thêm tiền không phải càng giúp được họ thêm sao? Xin đừng từ chối nữa, món tiền này không phải cho người, xin thay mặt những đứa nhỏ mà nhận lấy một trăm kim tệ ít ỏi này!

Nói rồi đưa cho một túi tiền lớn.

Martin rất hiển nhiên là sững sờ một chút, hắn trịnh trọng tiếp nhận món tiền, khom người với Đỗ Trần:

- Ta thay mặt những đứa nhỏ vô cùng tạ ơn tâm ý của ngài! Thật sự rất cảm tạ ngài!

Đỗ Trần hiện tại cảm thấy làm nhiều việc thiện hơn cũng có chút tiếc nuối, thâm nghĩ, gần đây việc thiện càng ngày càng không dễ tìm, rốt cuộc còn bị người khác phân chia một nửa chuyện tốt, sau này không thể đợi những cơ hội từ trên trời rơi xuống, phải chủ động xuất kích mới được!

- Vậy được rồi, Martin người trước tiên hãy thu thập đồ vật, đợi lát nữa đến túc xá của ta ăn cơm, đừng nên cự tuyệt a, ta chiều đãi sự đệ của ta một bữa cơm cũng không có gì quá chứ? Ha ha!

Cảm kích rơi nước mắt tiễn Đỗ Trần đi, Martin nhìn túi tiền nặng trĩu trong tay, đột nhiên cười thần nhiên, khuôn mặt giữa mái tóc rối bởi phi thường ưu nhã, còn có vài phần hững hờ. Lại tựa hồ như siêu nhiên thoát tục! Bỏ mắt kính ra, trong đôi mắt màu đen hơi hiển thị chút ngốc trẻ hiện lên một tia sáng, tịch mịch, duệ trị, vài phần lập dị, chỉ có những người nhiều năm ở địa vị cao mới có ánh mắt như thế!

Nhưng Đỗ Trần đã về tới cửa nhà mình, lớn tiếng dặn dò:

- Harry, không cần tiếp tiểu thư chơi đùa nữa, chuẩn bị tiệc muộn, ta muốn ở nhà nhà của ta a!

- Đoàn! Đoàn!

Lầu gác tầng hai của túc xá số mười tám, kết cấu vững trãi vô cùng tựa hồ như bị người ta dùng trường đao mạnh mẽ khoét mất, nóc nhà vỡ vụn, vách tường sụp đổ, trong chớp mắt, túc xá của Đỗ Trần bị người ta "Chém đầu" rồi.

Theo đó, túc xá số mười chín sát vách Đỗ Trần cũng gặp phải vận mệnh đồng dạng, hang ổ của tên mập Jason cũng bị "Xin" mất cái đầu, số hai mươi, số hai mốt trong chớp mắt, liên tiếp sụp đổ ba tòa túc xá!

Đỗ Trần mắt trợn trừng mồm há hốc nhìn chằm chằm vào ngôi nhà đã thành đồng đổ nát của mình, vừa kinh hãi vừa tức giận, hét lên "Ai?" May mắn là tất cả mọi người đều ra ngoài làm việc thiện rồi, tiểu Bối Bối cùng Harry chơi đùa ở bờ sông, nếu không, cho dù có không có thương vong, một cảnh hỗn loạn cũng không thể thiếu được!

Đỗ luôn cả ba tòa túc xá, nhìn qua giống như một thánh khí đại pháo nhắm ngay vào một loạt túc xá, chỉ một phát pháo, ba tòa túc xá liền đều bị hủy vậy. "Khẩu pháo" kia đang ở

Ánh mắt của Đỗ Trần rơi vào túc xá số mười bảy, quả nhiên, trên bức tường của túc xá số mười bảy có một lỗ trống nhắm ngay vào túc xá mười tám, những cái khác lại hoàn hảo không chút tổn hao, không còn nghi ngờ gì nữa, đại pháo là từ nơi này bắn ra!

Chủ nhân của túc xá số mười bảy chính là Anne.

Với tính cách của Anne không có khả năng làm ra việc hủy đi hang ổ của người ta, vậy chính là

- Betty phu nhân, người thế này là ý gì?

Từ cái lỗ to trên vách tường thò ra một cái đầu tóc tai rối loạn, chính là Betty:

- Francis, người chớ oan uổng người tốt, đây không phải do ta làm! Mà do mẹ vợ người làm!

237. Hiệp Nghị Của Mayfair Và St. Darke

Mẹ vợ?

Mình có mẹ vợ từ bao giờ? Hơn nữa lão nhân gia người còn vô cùng phiền nhiễu hủy đi mất phòng của "con rể" mình chứ?

Betty lớn tiếng đính chính lại sai lầm của Đỗ Trần sau đó rút đầu lại, mơ hồ lúc đó, Đỗ Trần tựa hồ nghe được giọng oán trách của Keane:

- Betty tiểu thư, mau quay trở lại, người bây giờ trang phục không chỉnh tề, tóc tai rối loạn, người sao còn có thể xưng là cái gì chứ, người quá mất thân phận quý tộc rồi

Đang nghi hoặc, trong túc xá mười bảy một mỹ phụ trung niên hào hứng bước ra, Betty mũ áo xộc xệch, giống như vừa trải qua một hồi ác chiến, phụ nhân trung niên này mái tóc cũng không chải chuốt, nhưng nhìn qua so với Betty còn tương đối đoan trang hơn một chút.

Dáng người cao ráo, quần trắng tóc ngắn màu lam, đôi mắt màu lam nhạt, tướng mạo không cần giới thiệu liền có thể nói rõ thân phận của nàng - mẫu thân của Francesca, ít nhất cũng là tỷ tỷ hoặc muội muội của mẫu thân nàng!

Vậy tại sao Betty lại gọi là mẹ vợ của Đỗ Trần, nguyên nhân chẳng nói cũng tự ngụ ý rồi.

Đều là vì lời nói dối kia của Đỗ Trần mà rước họa!

- Người là Francis sao? Ừm, không tệ, thật sự không tệ!

Trung niên phu nhân đánh giá trên dưới Đỗ Trần một lượt, chứng kiến ba túc xá bị "Chém đầu" mặt nàng xám đi, rất vui nhộn lẽ lười ra.

- Rất xin lỗi, ngày thường a di ta thích nghiên cứu chút thánh khí thượng cổ, vừa rồi Betty phu nhân dụ ra thí nghiệm một chút "Phá không bách kích bách pháo" ta mới nghiên cứu ra, không ngờ rằng ngoài ý liệu lại làm túc xá của người ha ha.. a di sẽ phụ trách bồi thường và xây dựng lại!

Lạy chúa tôi, "Mẹ vợ" ở sách vách của "Con rể" thí nghiệm vũ khí sát thương quy mô lớn!

Đỗ Trần hôm nay xem như được mở mắt rồi, những cao cấp đấu thần này thật sự quá quái đản, trong nhà mình cũng có hai cao cấp đấu thần, một thích thu nhặt da người khác. Một người có thói quen sắp xếp lại xương cốt của người ta, bây giờ... lại thấy Một thứ vũ khí sát thương quy mô lớn! Đặc biệt lại là một quý tộc phu nhân cao quý, vậy nói gì đây chứ?

Không đưa tay đánh kẻ đang cười, phu nhân quý tộc đã xin lỗi cũng đưa ra bồi thường, Đỗ Trần nếu ở trước mặt mọi người đi truy cứu trách nhiệm một nữ nhân, vậy quá nhỏ nhen rồi.

- Ai dà, ta quên tự giới thiệu rồi!

Trung niên phu nhân khẽ xoay mép quần, làm lễ tiêu chuẩn quý tộc:

- Ta là mẫu thân của Francesca, Ropemi! Lần đầu gặp mặt! Ta đã chờ đợi cuộc gặp mặt này lâu rồi!

Gia tộc St. Darke cuối cùng cũng tới liên lạc với mình, manh mối Mayfair lưu lại cuối cùng xem như được tiếp tục rồi, Đỗ Trần gật đầu ngụ ý. Đột nhiên, Ropemi phi thường trịnh trọng khom lưng cúi đầu với hắn. Làm cho hắn cả kinh

- Ropemi phu nhân, người sao lại có thể làm loại lễ tiết này với văn bối? Ta làm sao dám nhận! Xin hãy mau đứng lên!

Ropemi hơi khoát tay:

- Đừng nên cự tuyệt, đây là điều mong đợi nhiều năm qua của ta và trượng phu, mà người, xin hãy thay mặt Mayfair phu nhân nhận một lạy này! Cảm kích ơn cứu mạng của mẫu thân người với phu thê ta!

Việc này Đỗ Trần cũng mơ hồ đoán ra. Francesca cũng đã đề cập tới một lần. Hấn cũng không cảm thấy kinh ngạc, nhưng bây giờ cần phải có chỗ nói rõ ràng chuyện giữa mình và Francesca. Hơn nữa còn phải hỏi rõ manh mối Mayfair lưu lại. Nhưng tức xá của mình bị hủy, Đỗ Trần lại không muốn vào tức xá của Anne

Ropemi cười xấu hổ

- A di, ta có rất nhiều chuyện muốn nói với người, nếu người không ngại

Đỗ Trần vốn muốn nói tới bến tàu tìm một gian tửu điểm, nhưng Ropemi chỉ vào một căn lều bờ sông nhanh nhẩu nói:

- Không, đương nhiên không ngại, nơi này cũng được! Căn lều này cũng là của người sao?

Không đợi Đỗ Trần kịp nói gì, Ropemi đã đi tới, hình như không thấy Martin đang sững sờ, chọn luôn căn lều của Demis gọi Đỗ Trần đi vào - chủ yếu là căn lều này vô cùng sạch sẽ, mà căn lều của lão Bowen quả thật là đại biểu cho ba chữ "cực kì bẩn", một cỗ xú khí bốc lên tận trời!

Nhún vai bất đắc dĩ, Đỗ Trần kêu Harry ở bên bờ sông mau đi kiếm người dừng lại tức xá, sau đó ngồi ở mặt đất trước mặt Ropemi, ngoài ý liệu câu nói đầu tiên của Ropemi làm cho Đỗ Trần kinh hãi lấp bắp:

- Không nghĩ rằng người đến lại là người, bất quá thế cũng tốt, cuối cùng cũng có một người đến, nếu người không đến, xảy ra đại loạn! Tối lúc đó phu thê cũng ta cũng không biết ăn nói thế nào với Mayfair phu nhân nữa!

- Ấy, Ropemi phu nhân, trong này có rất nhiều uẩn khúc

- Quên đi, dù sao người cũng là nhi tử của Mayfair phu nhân, lại trước ngày 13 tháng 5 đưa đến nhẫn kim cương lời hứa

Ropemi hạ giọng cười hắc hắc, đôi mắt lướt quá đánh giá Đỗ Trần.

- Francesca chính là thê tử của người rồi! Francis, con rể của ta! Có mừng không?

Nụ cười trên khuôn mặt Đỗ Trần trên nên cứng đờ, vội nói:

- Ta nghĩ người có hiểu lầm rồi, Betty phu nhân nói với người ta theo đuổi Francesca sao? Nhưng, Betty, phu nhân căn bản giải thích sai rồi ý của ta là

- Không, không, không! Betty phu nhân mặc dù quả thật nói người thích Francesca, hơn nữa vì thế cự tuyệt Anne - Ừm, làm cho nàng theo ta âm ỉ một trận, Nhưng không phải là nguyên nhân ta đem Francesca gả cho người!

Ropemi lúc lắc ngón tay, cười nói:

- Đây là hứa hẹn của phu thê chúng ta với Mayfair phu nhân, ân nhân cứu mạng của chúng ta! Chỉ cần trước ngày 13 tháng 5 người mang đến nhẫn kim cương lời hứa, Francesca chính là thê tử của người!

Đáng chết, ta bị Mayfair hại rồi!

Đỗ Trần phi thường hối hận nói:

- Ropemi phu nhân, nếu ta không mang nhẫn kim cương lời hứa tới trước ngày 13 tháng 5 thì sao?

Sớm biết thế lão tử đợi qua ngày 13 tháng 5 mới mang nhẫn kim cương lời hứa ra.

- Ngoài ra, 13 tháng 5 rốt cuộc là ngày gì?

Ropemi tò mò nhìn chăm chăm vào Đỗ Trần:

- Người không biết sao? 13 tháng 5, chính là sinh nhật thứ mười tám của Francesca!

Mayfair người ác lắm! Nguyên lại người nói sự kiện lớn của gia tộc St. Kain, chính là thông gia với gia tộc St. Darke!

Đáng chết, sao phụ mẫu của ta đều thích chơi trò hôn nhân chính trị a!

- Về phần người nếu không mang nhẫn kim cương lời hỏa đến trước 13 tháng 5, vậy ta nói từ đầu với người vậy!

Ropemi rất có tài nói chuyện, một cổ sự vô vùng phức tạp rắc rối mà nàng nói đầy đủ hơn một canh giờ.

Về phần cổ sự giữa Mayfair và gia tộc St. Darke rất phức tạp, nhưng dùng mấy câu đơn giản cũng có thể nói rõ ràng.

Mười bảy năm trước, cũng chính là ba năm trước khi Mayfair qua đời, Francis mới sinh ra không lâu, cơ duyên xảo hợp nàng cứu được tính mạng cha mẹ của Francesca, còn có Francesca mới đầy năm. Trận đánh ngày đó Mayfair thể hiện một thực lực cơ hồ gần bằng thần, chẳng những giết chết tất cả đối thủ, mà còn làm vợ chồng Ropemi xuất thân từ Văn Thân gia tộc phải trợn mắt há mồm, hô lên kinh hãi lão gia tử trong nhà cũng không có thực lực thể này!

Xuất phát từ sự thành kính cường giả, hoặc là thật trong lòng báo ân, còn có không biết Mayfair có mục đích thần bí gì, bọn họ đạt thành một hiệp nghị đặc biệt - nhi tử của gia tộc St.Kain trong tương lai sẽ cưới Francesca, khi nhi tử đó đem nhẫn kim cương lời hỏa tới cho gia tộc St. Darke, vậy có thể nói, nhi tử này chính là trạng phu của Francesca.

Bất quá Mayfair cũng rất thông tình đạt lý đề xuất, tương lai tràn ngập bất ngờ, không thể vì một lời hứa mà chậm trễ chuyện chung thân của Francesca, cho nên, Francesca chỉ cần đợi tới mười tám tuổi, hay nói cách khác nếu trước ngày 13 tháng 5 năm nay, nếu không có ai mang nhẫn kim cương lời hỏa xuất hiện, vậy Francesca có thể tự do chọn lựa hôn phu.

Đây đều là những điều Đỗ Trần nghe được từ trong miệng của Ropemi.

Nhưng đây chỉ là một nửa cổ sự, một nửa khác, đó là Mayfair đã sắp đặt tầng tầng câu đố, cũng hạn chế nhi tử của mình chỉ có thể đạt tới cửu cấp đầu thần mới có thể có được nhẫn kim cương lời hỏa, mới có thể lấy được Francesca - một nửa này, gia tộc St. Darke thật ra không hề biết.

Bọn họ chỉ biết, Francis trước ngày 13 tháng 5 cầm nhẫn kim cương lời hỏa tới, vậy, Francesca chính là thê tử của Francis rồi.

Bây giờ nghĩ tới đề chọn lựa trong gương ảnh thủy hệ, Đỗ Trần chợt ý thức được, Mayfair rất rất rất giáo hoạt! Cái gì mà người có người yêu hay không, cái gì mà người vứt bỏ được ái tình hay không. Đây căn bản là xác định mình đã kết hôn hay chưa, xác định tuổi hiện tại của Francesca! Nếu chưa kết hôn, Francesca còn chưa tới mười tám tuổi vậy ý tứ chẳng phải, người tự mình chủ động tìm gia tộc St. Darke, chuẩn bị cưới Francesca sao!

Đây căn bản là tự mình bán thân, còn tự mình giúp Mayfair đếm tiền a!

Ropemi tiếp tục nói:

- Giờ người đã hiểu chưa? Nếu người xuất hiện sau ngày 13 tháng 5, Francesca sẽ gả cho người khác, mà gia tộc chúng ta sẽ cho người một phần lễ vật rất đặc biệt bất quá, cái này không quan trọng nữa, bởi vì người đã tới rồi!

Đỗ Trần còn đang hỏi hận tạo sao không muộn vài ngày sau mới đến, nhưng Mayfair thật sự quá giáo hoạt, làm cho Đỗ Trần cong đuôi đến trước ngày 13. Hơn nữa có thể tưởng tượng, Đỗ Trần chỉ thấy một phần trong đáp án nói không chừng lúc đó cho dù Đỗ Trần chọn một đáp án khác, Mayfair cũng sắp đặt một cái hố khác đợi hắn nhảy vào

Do dự hai chữ này không nên thuộc về người!

Lời dạy của Bác Bì lại một lần nữa xẹt qua trong đầu, Đỗ Trần nghĩ rằng:

- Ropemi a di, ta nói thật với người, ta cũng không biết mẫu thân lưu lại di ngôn như vậy, ta chỉ dựa theo dấu hiệu của mẫu thân mang tới nhẫn kim cương kỳ thật, ta không hề thích tiểu thư Francesca. Tin rằng tiểu thư Francesca hẳn là cũng không thích ta, có thể còn rất chán ghét, cho nên

Hai người dù chỉ ở cùng trong chốc lát, nhưng Đỗ Trần đối với tình khí của Ropemi cũng hiểu một chút, biết tính cách nàng mau mắn sáng khoái, liền thẳng thắn trực tiếp, bày tỏ ý tứ của mình:

- Bây giờ có rất nhiều các công tử thiếu gia của các gia tộc lớn đều đang theo đuổi Francesca, ta nghĩ bọn họ càng thích hợp với quý gia tộc! Mà ta thật sự đã có người trong lòng, không muốn lấy tiểu thư Francesca - mặc dù nàng phi thường ưu tú!

- Người đã có người trong lòng rồi? Chẳng lẽ người trong lòng người mà Betty nói đến với ta, thật sự không phải là Francesca?

Ropemi kinh ngạc mở miệng.

Đỗ Trần gật gật đầu.

- Với người thân phận chênh lệch rất lớn, thích đọc sách thế này còn có thể là ai?

Ropemi lắc mạnh đầu.

- Francis, người thật sự không biết ý nghĩa của việc lấy Francesca sao? Người có biết, nó là chí bảo của gia tộc St. Darke chúng ta, Tát Ân Chi Quang! Có thể cho người thành phong hào đầu thần, Chính là Tát Ân Chi quang duyên thọ trăm năm!

238. Vân Tiêu Kinh

Trở thành phong hào đầu thần còn có thể duyên thọ trăm năm?

Mặc dù ở phía trước Ropemi thêm một cái hạn định - có khả năng, nhưng sự tình thần kỳ này, chỉ cần có một phần vạn khả năng, thậm chí là ít hơn, dù là cơ hội cực ít, e rằng vô luận có người thực lực hay không đều muốn đi thử một phen! Khó trách gần đây các công tử thiếu gia của danh môn vọng tộc dùng trăm ngàn cách theo đuổi Francesca, ngàn vạn thủ đoạn lấy lòng Francesca, cố gắng hết sức đả kích đối thủ cạnh tranh.

Vả lại chưa cần nói đến thực lực phong hào đầu thần, đơn giản là sống lâu trăm tuổi cũng đủ để làm nhiều người điên cuồng rồi, còn có cái gì có thể làm lòng người ta nhảy lên, càng làm người ta điên cuồng chứ?

Đáng tiếc duy nhất chính là, Đỗ Trần hết lần này đến lần khác không quan tâm đến cái này!

Hắn vuốt mũi, chậm rãi nói:

- Ta hiểu rồi, nội dung chính thức của hiệp nghị của mẫu thân ta cùng các người, là gia tộc St. Darke giúp ta trở thành phong hào đầu thần, mà ta cùng với Francesca thành hôn, là biến tướng của gia nhập gia tộc St. Darke! Là như vậy sao?

Đợi cho Ropemi gật đầu Đỗ Trần cười nói:

- Sau đó thế nào? Mẫu thân của ta phí hết tâm lực trải ra cho ta một con đường lớn thênh thang để trở thành phong hào đầu thần, nhất định còn có chỉ dẫn tiếp theo chứ?

Ropemi ần chứng phỏng đoán của Đỗ Trần:

- Hiệp nghị năm đó còn có một điều, khi Tát Ân Chi quang giúp ngài trở thành phong hào đầu thần, gia tộc St. Darke chúng ta cũng giúp người tiến vào Vân Tiêu Kinh!

- Vân Tiêu Kinh? Đó là địa phương gì?

Đối mặt với nghi vấn của Đỗ Trần, Ropemi ở nụ cười:

- Là một nơi chỉ có phong hào đầu thần mới có thể vào! Người không cần suy nghĩ nữa, thiên hạ ngoại trừ thành viên nòng cốt của ngũ đại Văn Thần gia tộc chúng ta, không một người nào biết con đường dẫn tới nơi đó! Cho dù là Mayfair phu nhân cũng không biết - nếu không cũng sẽ không đạt thành hiệp nghị như thế với chúng ta! Hơn nữa ta nghĩ, e rằng người biết đến địa danh Văn Tiêu Kinh cũng không nhiều lắm đâu.

Nói xong, Ropemi giang hai tay ra:

- Lời lưu lại năm đó của Mayfair phu nhân người đã biết rõ hết rồi chút, phải biết lấy Francesca, thì có cơ hội trở thành phong hào đầu thần, hơn nữa còn có một số chỉ dẫn tiếp theo của Mayfair phu nhân!

Suy nghĩ một chút, nàng giải thích:

- A di phi thường hi vọng người sẽ cưới Francesca, bởi vì cục diện bây giờ đã công khai rối loạn rồi, ngoại trừ người cưới Francesca, nếu không

- Cục diện hỗn loạn? Ý a di là nói những thiếu gia theo đuổi Francesca?

Ropemi gật đầu nói:

- Đúng thế, a di nó thật nhé, vốn là, ý kiến của gia tộc chúng ta về hôn sự của Francesca rất nhất trí - lời hứa năm đó, phải gả cho người! Nhưng năm nay gia tộc chúng ta sinh ra tình huống nghiêm trọng dù sao gia tộc chúng ta cũng vô cùng bất đắc dĩ. Dùng chiêu số Francesca công khai kén rể bày ra cho đối thủ!

- Bất quá người cứ yên tâm, Vào ngày 13 tháng 5 công khai kén rể, chỉ cần người tham gia, gia tộc chúng ta xuất toàn lực giúp người lấy Francesca!

Đầu óc của Đỗ Trần xoay chuyển. Nghe vậy không nhịn được cười mỉa:

- Rõ rồi, ta hoàn toàn rõ rồi! A di, nghĩ rằng ắt cũng sẽ có người muốn Francesca, gia tộc các người chối từ không được, không thể làm gì khác hơn là dùng chiêu công khai lên đỉnh núi chống lạnh với đối thủ, dùng những thiếu gia này phân tán tinh lực của đối thủ, sau đó tại đại hội kén rể ngầm giúp ta chiến thắng, ừm, hẳn là như thế?

Ropemi thần sắc biến đổi, liền nở nụ cười:

- Francis phản ứng của người làm ta phi thường kinh ngạc!

Đỗ Trần sắc mặt lãnh đạm lắc lắc đầu:

- Cảm tạ người khách lệ, nhưng, ta vẫn nói câu kia, ta đã có người trong lòng, không muốn lấy tiểu thư Francesca! Cho nên không ngại nói cho người, Francis ta sẽ không tới cái đại hội kén rể đó!

- Như thế sao được? Năm đó chúng ta cùng Maifair phu nhân đã

Đỗ Trần rõ ràng đã biểu đạt rõ ràng ý tứ của mình, hẳn trong lòng phát cuồng. Lão tử cự tuyệt các người, thì sao nào? Chẳng lẽ gia tộc St. Darke các người có thể mặt dày làm khó nhĩ tử của ân nhân cứu mạng sao? Cho dù các người dám động thủ, lão tử ta cũng tiếp hết.

Nghĩ tới đây, Đỗ Trần vén cửa căn lều cười nói:

- Ropemi a di, vấn đề này ta không muốn thảo luận nữa! À, việc phá hủy ba tòa túc xá người tính bồi thường thế nào đây?

- Cái này Ngày mai ta sẽ sai người mang tiền đến đưa cho người!

- A di, người hình như nói sai rồi, đây là túc xá của học viện a, ta bắt quá là thuê trọ ở đây. Nếu bồi thường, cũng hẳn là phải bồi thường học viện mới đúng!

Đỗ Trần vén rèm ra ngoài:

- Người là bằng hữu của mẫu thân ta, cũng là trưởng bối của ta, vậy ta làm sao có thể để người phải trả tiền chứ. Lại nói, người cũng không phải cố ý, ha ha, ta ngay bây giờ phải đi tới giáo vụ bồi thường tiền. Nhưng, có đúng là gia tộc St. Darke có nghề như vậy hay không, gần như phá hủy đi chỗ ở của người khác, may là chúng ta không có trong túc xá

- Nếu như lúc đó không khéo có người ở trong túc xá, lại rất không khéo có người thụ thương, thậm chí người, có nghĩ đến hay không? Ta phải đi xem xem người khác có may mắn không bị thương hay không, không tiếp người nữa, phu nhân Ropemi của gia tộc St. Darke!

Nói xong, Đỗ Trần xoay người đi mất.

Sắc mặt Ropemi từ trắng chuyển sang hồng, từ hồng biến thành xanh, cuối cùng cả mặt màu chàm, sững sờ tại chỗ.

- Ta nói với Ropemi tỷ tỷ rồi, người cũng chịu đau khổ? Ha ha!

Betty mang theo nụ cười độc đáo của mình.

Âm thanh tiến đến, vừa thấy vẻ mặt chán nản của Ropemi, liền đoán được bảy tám phần sự tình:

- Ta tưởng rằng người trong lòng Francis là Francesca, vậy Anne không còn gì để nói nữa rồi! Nhưng không phải thế... chẳng lẽ thật sự không phải là Francesca?

Ropemi dậm chân:

- Phải thì tốt rồi, người trong lòng hần rốt cuộc là ai? Nữ nhi của hai nhà cũng ta cũng không thể so với người thần bí kia sao?

Betty cũng tức giận:

- Đáng chết, tra xét, ta không tin hai đại gia tộc chúng ta liên thủ tra xét còn tìm không ra người trong lòng Francis rốt cuộc là ai!

- Người nhỏ giọng một chút! Phải có phong độ quý tộc!

Ropemi không vui nói:

- Người lớn miệng như thế không sợ bị người ta nghe được sao?

"Hứ, chẳng lẽ người có phong độ lắm sao? Vừa rồi tiểu tử Francis nói ta đều nghe được, nói quá kinh điển, nói lại chút, thiên hạ có thể tránh được tinh thần lực của ta cùng thái cổ binh khoa của người đến nghe lén, có thể có mấy người?"

Ban đêm, trong căn lều có hai vị phu nhân đang cố sức nghiên cứu "Người trong lòng" của Đỗ Trần rốt cuộc là ai. Mà xa xa trong một căn lều khác hai mắt Martin khép hờ, trong tay không ngừng chà xát, nền cháy lệt tệt, bộ dạng nghèo khó của hần, thật sự rất chân thật, không biết vị huynh đệ đang nghĩ đến cái gì.

Đỗ Trần xác nhận tỉ mỉ một chút, hoàn toàn không có người thụ thương. Làm cho hần khịt khịt trong chốc lát, nếu có người bị thương, có cơ hội làm việc tốt rồi, vả phần sửa sang túc xá. Có đủ tiền, còn có phó chủ nhiệm văn phòng Mina, căn bản không phải là vấn đề, cũng chẳng liên quan đến làm việc thiện. Sáng sớm hôm sau đội công trình đã đến, bất quá trong khoảng thời gian này, Đỗ Trần không thể làm gì hơn là cả nhà đi tới Beirkesy ở.

Ngân nguyệt thối lui, quần tinh ánh sáng ngọc, tháng tư tàn tháng năm bắt đầu bầu trời đêm đặc biệt xinh đẹp, Đỗ Trần đánh ngất Chesini, đưa tiểu tử hỗn đản này nhốt vào Liên Hoa, sau đó cùng Bác Bì Dịch Cốt, còn có Goethe mấy người lẳng lặng chờ đợi, mong một tháng tư đệ nhất sát thủ không đến, vậy mừng một tháng năm có đến hay không đây?

Đỗ Trần lại thất vọng, chuẩn bị nhiều như thế, thiên hạ đệ nhất sát thủ còn chưa tới, ngược lại vài ngày sau hần nhận được tin tức từ Mina, ngày "Ngân nguyệt thối lui. Thiên hạ đệ nhất sát thủ giết chết một tên cướp biển ở phủ cận biển Parr Gold", từ địa điểm hần ra tay mà xem, thì càng ngày càng tới gần đầu thần đảo rồi.

Ngày mừng năm tháng năm. Đỗ Trần nhận được tin, vào trước ngày 13 đó những thiếu gia theo đuổi Francesca đều tập trung ở một hòn đảo nhỏ phía đông đầu thần đảo, bọn họ vì Francesca nhất quyết thắng bại, mà Đỗ Trần cũng nhận được thiệp mời, nhưng hần đã tiện tay ném thiệp mời đó đi.

Đêm ngày 12 tháng 5, Đỗ Trần đi đến Beirkesy ở bến tàu, trong lòng tính toán lời nói vừa rồi của Tuyết Ny a di.

- Francis, con muốn tìm tư liệu về Vân Tiêu Kinh, ta đã tìm khắp mọi nơi có thể rồi, nhưng đang tiếc thật sự phi thường ít

- Tục truyền rằng, năm đó trong thời Vãn Thần đại chiến, nhân loại chia rẽ, từ lâu đã bị Ma tộc đánh bại hết lần này đến lần khác, các cường quốc của nhân loại cùng thủ lĩnh liên minh thần tộc, còn có vị đầu thần mạnh nhất ở một nơi gọi Vân Tiêu Kinh triệu tập mở hội nghị đồng minh, dùng máu ăn thề, cùng nhau chống Ma tộc chính tại ở hội nghị này, thần thánh liên minh chính thức thành lập, cùng chọn "Thần Hoàng" Prince làm người phát ngôn tối cao, cũng chính ở hội nghị này, nhân loại mới có thể thay đổi cục diện chiến bại, triệt để hủy diệt Ma tộc.

Có thể nói, Vân Tiêu Kinh chính là nơi thay đổi lịch sử của tam đại lục.

Nhưng cũng vì để cho hội nghị đồng minh được triển khai thuận lợi, các nước phong tỏa tin tức có liên quan đến Vân Tiêu Kinh, chỉ có những đại nhân vật tham gia đại hội mới biết làm thế nào tới được Vân Tiêu Kinh. Lúc đó cũng chỉ lựa thưa mấy người biết được, bây giờ đã ngàn năm sau a di thật sự không tìm ra!

Xem ra Ropemi nói chỉ có Vãn Thần ngũ đại gia tộc mới biết được địa chỉ của Vân Tiêu Kinh hoàn toàn không phải giả a! Nói vậy thượng tổ của bọn họ cũng tham gia hội nghị lần đó.

Đỗ Trần lại nhớ tới lời nói của lão tổ mẫu Lily.

- Vân Tiêu Kinh? Ta biết địa phương này, nhưng cụ thể như thế nào đi tới chỗ đó thì đó là quân lệnh bí mật ngay cả trung tướng Jolie năm đó cũng không biết rõ. Đúng rồi, Francis, cuối cùng cũng tóm được người rồi, khi huấn luyện tinh anh người trốn học phải xử lý thế nào đây? Mau giải thích rõ ràng cho ta không tệ a, thực lực lại có tiến bộ, vậy tha thứ cho người, bất quá không nên có lần sau đâu!

Khóe miệng khẽ nhếch lên một tia cười:

- Lily lão tổ mẫu thật sự là một giáo quan ưu tú đáng chết, tưởng tiếp tục tìm Mayfair, lại nhất định phải lấy Francesca đổi lấy địa chỉ của Vân Tiêu Kinh sao?

Đỗ Trần lẩm bẩm, mày nhử chặt. Đi tới chỗ Beirkesy neo đậu gần bến tàu

Chợt, Đỗ Trần nhìn bến tàu sững sờ.

Beirkesy đâu?

Lúc này trên bến tàu có hộ vệ tiến tới:

- Francis tiên sinh, ngài, thuyền của ngài bị người ta ép đi mất rồi! Chúng ta thật sự ngăn không nổi hấn a, thậm chí ngay cả dung mạo cũng đều không thấy rõ!

Hộ vệ bối rối đưa đến một bức thư, kết cấu vô cùng đặc thù, rộng hai đốt, màu trắng bạc, tựa hồ giống như một tảng băng là dùng dấu khí ngưng kết thành:

- Hấn, hấn chỉ lưu lại cái này, hơn nữa người nọ dùng dấu khí thôi động Beirkesy, tốc độ cực nhanh, hải thuyền của chúng ta căn bản là đuổi không kịp hấn

Đỗ Trần đoạt lấy bức thư, chỉ thấy trên mặt viết một hàng chữ lớn rần rở - Ngân nguyệt thối lui, tình không ánh sáng ngọc.

Ngẩng đầu lên, nhìn về bầu trời đêm phía xa:

- Đáng chết, bây giờ là trung tuần, ánh trăng còn

Nguyên lai, hôm nay mây đen che mặt trăng, chỉ có chút tinh quang ở xa, thật sự là Ngân nguyệt thối. Tinh quang xung bá bầu trời

-----

Vậy là thiên hạ đệ nhất sát thủ đã đến, nhưng không ai ngờ rằng hấn và Francis cùng

Tuyết rơi đầy trời, áo trắng phát phơ, tóc vàng tung bay trong gió. Francis hai tay nâng đại chiến hạm Beirkesy từ trên trời lao thẳng xuống đại hội kén rể .

Và cuối cùng "Nàng" cũng đã xuất hiện

239. Vân Hải Dạ Thoại

"Một chữ mời vua, mà không lấy tính mạng các hạ kính phụng quần tnh". Lá thư này dùng từ ngữ so với vài lần trước hoàn toàn bất đồng, không có sát khí lăm lăm, nhưng khí phách không hề giảm chút nào!

Nhìn thoáng quá lá thư, Đỗ Trần trong lòng nổi lên một tia ảo não cùng may mắn, mình đã quá tin tưởng vào tình báo của Mina rồi, nên không có suy nghĩ bao nhiêu - Mina nói thiên hạ đệ nhất sát thủ chỉ hành động khi hết tháng cũ đầu tháng mới, khi ngân nguyệt thối lui, nhưng đây chỉ là căn cứ vào hành động của hần trong quá khứ mà phân tích được, ai quy định thiên hạ đệ nhất sát thủ không thể xuất thủ ở giữa tháng.

Vạn hạnh a, thời gian gần đây, cả nhà mình đều ở trên Beirkesy, may thay hôm nay đưa tất cả mọi người đi làm việc thiện rồi, nếu không Chỉ cần khi thiên hạ đệ nhất sát thủ tới, tiểu Bối Bối còn ở trên thuyền, thì mình phải hối hận đến chết!

Dưới sự tra hỏi của Đỗ Trần, hộ vệ kia kể tỉ mỉ điều trải qua:

- Francis tiên sinh, người kia khắp người tinh quan màu bạc, đột nhiên từ trên trời giáng xuống, rơi xuống trên boong tàu Beirkesy, khi các huynh đệ phát hiện, hần đã dùng đầu khí thôi động thuyền của ngoài rồi đi một khoảng rất xa rồi.

Hần chỉ về phía nam của bến tàu:

- Hần ta chạy hướng này, bây giờ hải thuyền trong bang đã xuất hải truy kích!

Beirkesy ngày thường neo đậu ở bến tàu phía cực nam của đầu thần đảo, do huynh đệ Hồng Sa bang trong coi - Đỗ Trần từng cứu bang chủ của bọn họ là Pier, cho nên những huynh đệ trong bang thập phần tận tâm.

Đỗ Trần nhìn lá thư lần thứ ba, "một chữ mời vua", xem ra là vị thiên hạ đệ nhất sát thủ kia muốn nói chuyện với mình rồi! Vậy, không lo hần chạy xa để mình không tìm được!

- Các huynh đệ đã nhọc lòng rồi, bây giờ còn một việc muốn làm phiền các người.

Tên hộ vệ kia hết sức cơ trí, nghe vậy vội nói:

- Thập Tam gia có chuyện cứ việc phân phó, bang chủ của chúng ta đã nói qua, ngài là ân nhân cứu mạng của người, là giao tình quá mệnh! Tọa thuyền của ngài được huynh đệ chúng ta trông coi bị người ta đoạt mất, nếu như không thể giúp ngài làm tốt công việc, chúng ta còn mặt mũi nào đi gặp bang chủ!

- Ha ha, quá lời rồi!

Đỗ Trần vuốt mũi suy nghĩ một chút, phân phó:

- Đầu tiên, người đi vào thành tìm Brook đầu thần tùy tùng của ta, kêu hần lập tức tới đây, sau đó bảo Harry đưa nữ nhi của ta cùng Chesini, các người hộ tống đi

Hần vốn muốn nói để Hồng Sa bang chiếu cố cho nữ nhi của mình, nhưng tâm niệm vừa chuyển, Đại tiểu thư Christina của Hồng Sa bang cùng với Anne là tỷ muội đồng tình, để các nàng trông coi nữ nhi của mình chẳng phải là tự tìm phiền toái sao?

- Để bọn Harry tới Đồ Thư quán, vừa lúc Tuyết Ny a đi đang nhớ Bối Bối!

Hộ vệ kia lập tức xoay người đi làm việc.

Đỗ Trần chấp tay đứng ở bờ biển, hơi cau mày, sau khi bình an vượt qua đầu tháng không thấy bóng dáng Bác Bì đầu, có trời mới biết hần lêu lổng nơi nào, bên giờ bên người mình chỉ có thể điều dụng một mình Dịch Cốt bất quá thể cũng đủ rồi. Sau khi Dịch Cốt tinh tiến, trong tuyệt đỉnh cao thủ đương thời, ngoài trừ giáo hoàng và long thần tuyệt đối sẽ không dễ dàng xuất hiện, có thể dễ dàng thắng hần chỉ có hai người

Roland cùng Bác Bì. Tệ lắm, mình trốn trong Liên Hoa, để Dịch Cốt mang theo mình đào mệnh tuyệt đối không có vấn đề - với tốc độ và kỹ xảo tuyệt vời của Dịch Cốt muốn đào mệnh sợ rằng cho dù là thiên hạ đệ nhất sát thủ cũng hít bụi không kịp!

Nửa khắc sau, Dịch Cốt lắc mình bay tới, biết được thánh thuyền của Đỗ Trần thần bị cướp mất. Hắn chỉ âm trầm cười lạnh một câu:

- Hắn phải trả một cái giá nho nhỏ!

Một chiếc thuyền nhỏ ngược sóng mà đi, Đỗ Trần đứng ở đầu thuyền, Dịch Cốt đã ẩn mình trong Liên Hoa - nhiều lần thực chiến chứng minh, Dịch Cốt đột nhiên xuất hiện đánh lên so với chính diện giao phong uy lực càng lớn hơn! Chút đầu khí thôi động tuyến chậm rãi tiến đến, dưới bóng đêm, một bức họa tóc vàng áo trắng, cảnh sắc trời tối nước xanh lại phấp phới trắng lệt.

Trên đường gặp được mấy chiếc thuyền của Hồng Sa bang, tình báo họ mang đến, làm Đỗ Trần cười lạnh không thôi, người kia cười Beirkesy lúc nhanh lúc chậm, tựa hồ là cố ý làm người ta truy kích theo, giống Đỗ Trần chuyên rình rập.

Đi về phía đông hơn mười hải lý, bóng Beirkesy xuất hiện tại đường chân trời, khi Đỗ Trần tiếp cận, nó đã dừng lại. Chiến thuyền của Hồng Sa bang rút lại đằng xa, đã có người chuẩn bị lên thuyền chiến đấu.

- Các vị huynh đệ Hồng Sa, xin hãy dừng lại, tối nay ta với lão hữu hồi tưởng chuyện cũ, một mình lên thuyền là được!

Những bang chúng bình thường này trình độ kém xa Dịch Cốt, Đỗ Trần cũng không muốn để cho người vô tội mất mạng. Hắn vuốt mũi, ngằm lấy ra hai đóa Liên Hoa, thúc thuyền tiến phía trước.

- Thuyền tốt, người hay, có đảm sắc!

Trên thuyền Beirkesy truyền đến một âm thanh hạ thấp kéo dài, giống như long ngâm, lại giống như kiếm rung:

- Vừa rồi ta còn đang nghĩ, người một mình phó ước, còn mang theo thiết giáp chiến thuyền, và cao cấp đấu thần bên người!

Hắn cười sang sảng:

- Nếu các hạ đơn thân phó ước, có thể sánh với một chén rượu ta tự mình điều chế "Tinh Tuyết Hải", mời!

Đỗ Trần vừa chuyển mình phi thân về phía Beirkesy, đã thấy gió biển lạnh băng trôi nổi lên, một tiếng rít tiến đến, nhưng không ẩn chứa bao nhiêu đấu khí, trong mơ hồ, còn có một mùi thơm ngát của rượu bay vào lỗ mũi.

Ba ngón tay khê vắn, nắm lấy đáy chén rượu, dùng nghi lễ quý tộc ưu nhã nhất thưởng thức rượu màu trắng bạc trong chiếc cốc thủy tinh, mỹ tửu tinh quang chiếu sáng đưa đến bên môi, khê nhấp một cái:

- Quả nhiên là rượu ngon!

Đỗ Trần ném chén rượu bay trở lại trước mặt người kia, mượn cơ hội đánh giá hắn.

Vị thiên hạ đệ nhất sát thủ chẳng những không giống một tên thích khách tay đầy máu tanh, khí thế âm lệ độc ác, lại càng giống một thi nhân du ngoạn, lịch sự nho nhã! Trên boong tàu hắn đặt một chiếc bàn bằng gỗ đỏ, nửa nằm nửa ngồi, chăm chú mân mê một loạt chén dụng cụ thưởng rượu trắng bạc trên bàn. Hơn nữa hắn còn đeo mặc nạ ánh sao, chỉ có thể nhìn thấy được nửa khuôn mặt tuần lông, áo gấm màu đen, mái tóc dài ánh ngân quang buông sau vai, phất phơ cùng gió biển.

- Klap Gins!

Hắn nâng chén báo tên của mình:

- Nhưng ta thích gọi là "Thiên Lý"!

Theo lời hắn nói, trên Beirkesy tinh quang nhảy múa, không ngờ chiếc thuyền lẳng không bay lên, hơn nữa càng bay càng cao, trong khoảnh khắc, tầng mây liền xuất hiện trước mặt Đỗ Trần.

Trong lòng thầm nghĩ ngay trên Liên Hoa, Dịch Cốt có thể tùy thời ra tay, Đỗ Trần nhìn phương hướng tầng mây, cười nói:

- Các hạ mời ta tới, là chỉ vì uống rượu trên trời sao?

Kalp Grins cười thản nhiên, nhưng không đáp lời, mà lẳng lặng khổng chế Beirkesy chậm rãi bơi trong biển mây!

Chẳng lẽ hần muốn đem mình tới địa phương bí ẩn kia? Đỗ Trần trong lòng nghi hoặc, nhưng có Dịch Cốt trên tay, hần cũng không cần quá lo lắng.

Một lúc lâu.

- Đương nhiên không chỉ đơn giản là uống rượu! Ta muốn biết một việc

Hần nghiêng người nhìn biển mây phía xa:

- Người, rốt cuộc có người trong lòng hay không?

Đỗ Trần thầm nghĩ, hần tưởng câu hỏi của Klap Gins sẽ là về cao thủ thần bí được hư cấu kia. Nhưng sao hần lại hỏi ra việc mình có người trong lòng hay không?

- Việc này có liên quan với các hạ sao?

- Đương nhiên có liên quan rồi!

Klap Gins nói thản nhiên:

- Người biết tại sao gia tộc St. Darke muốn làm đại hội kén rể này không?

Đỗ Trần hơi lắc đầu, hoàn toàn không tự mình đoán ra - như thế, hần mới có thể từ trong miệng Klap Gins biết thêm thứ gì đó!

- Huyết mạch của gia tộc ta phi thường đặc thù, mỗi đời nam nhân chỉ có thể lấy nữ nhân có được chúng thần ân điển, mới có thể tiếp tục duy trì huyết mạch!

Klap Gins phát hiện ra ánh mắt rất quái dị của Đỗ Trần, không khỏi đặc ý cười nói:

- Đừng hiểu nhầm, ta là nam nhân bình thường, có thể tìm nữ nhân. Nhưng chỉ có nữ nhân có được chúng thần ân điển mới có thể sinh hài tử cho ta, hiểu chưa?

Vậy huynh đệ người còn hơn ta! Đỗ Trần bĩu môi.

Klap Gins tiếp tục nói:

- Gia tộc của ta tới đời của ta chỉ có một nam đỉnh vì duy trì huyết mạch gia tộc, lão gia tử nhà ta khổ tìm kiếm khắp tam đại lục nữ nhân được chúng thần ân điển cuối cùng cũng tìm được một người. Đó chính là Francesca!

Đỗ Trần chợt cười:

- Nhưng Francesca đã có hôn ước bên người với ta rồi!

- Đúng vậy. Francesca đã có hôn ước rồi! Nhưng dưới nguy cơ duy trì huyết mạch gia tộc, lẽ nghi gì, quy củ gì đều là rắm chó! Cho nên, lão gia tử nhà ta mới mặt dày, làm bộ không biết sự thật Francesca đã có hôn ước bên người, lợi dụng công ước chúng thần hướng tới gia tộc St. Darke cầu thân! Kết quả rất thú vị!

Klap Gins ưu nhã đưa chén mỹ tửu cho Đỗ Trần, lại tự lấy cho mình một chén bằng thủy. Tiếp tục nói:

- Gia tộc St. Darke cũng ngại công ước chúng thần không tiện cự tuyệt nhà ta. Nhưng lại muốn tuân thủ ước hẹn với Mayfair phu nhân. Dem Francesca gả cho người. Francis, vì vậy bọn họ nghĩ ra một thủ đoạn không hề cao minh - dựa vào kẻ hở của công ước chúng thần, làm việc nháo nhào. Làm các thiếu gia công tử nổi danh thiên hạ đều dính vào, sau đó trong hỗn loạn âm thầm giúp Francis người cưới Francesca!

- Cho nên trên đấu thần đảo gần đây mới có nhiều chuyện như vậy, nhiều thiếu gia tranh đấu với nhau như thế!

Đỗ Trần cười tiếp lời:

- Xem ra, chúng ta coi như là "Tình Dịch" rồi, nhưng ta nói rõ ràng cho người, ta sẽ không lấy Francesca!
- Sai, chúng ta không phải tình dịch, hẳn phải coi là nan huynh nan đệ đồng bệnh tương lân! Ài!

Klap Gins cười vang:

- Người không muốn lấy "bà nam nhân" kia, vậy ta muốn lấy nàng sao?

Đỗ Trần kinh ngạc trong chốc lát, lập tức cười to:

- Quả thật là đồng bệnh tương lân, ta bị trường bối của gia tộc St. Darke bức hôn, mà người, bị trường bối trong nhà buộc phải lấy Francesca! Ha, cái này thật thú vị, Klap Gins tiên sinh, người bây giờ làm thế nào?
- Vốn là, chuyện này dựa theo lẽ thường, chính là ta ẩn thân trong bóng tối, bỏ công không bỏ sức, nhìn người trong hỗn loạn cưới Francesca! Như vậy, ta cũng có thể ẩn nói với trong nhà, mà người thành con rể gia tộc St. Darke, cũng là thành viên của Văn Thần. Cho nên chúng ta cũng không thể làm khó người!

Klap Gins trầm ngâm nhìn chằm chằm vào Đỗ Trần:

- Nhưng kết quả là người lại cự hôn! Điều này làm cho ta cảm tức, đã hiểu chưa? Trường tranh đấu của các thiếu gia dưới đó bất quá là trò chơi đấu cờ của ta và gia tộc St. Darke, chân chính lấy Francesca chỉ có hai người - Người, hoặc là ta!

Đỗ Trần không chút né tránh đối nhãn cùng Klap Gins, âm thanh cũng trở nên lạnh lùng:

- Cho nên, một khi ta rút lui, người cũng sẽ không muốn lấy Francesca!
- Chính là như thế, chỉ có người lấy Francesca, ta mới có thể yên tâm tiếp tục thưởng thức cuộc sống tốt đẹp! Francis, chúng ta là nan huynh nan đệ, nhưng phải có một người tiến vào vũng bùn Francesca, cho nên, người nói phải là ai đây?

Không khí liền trở nên khẩn trương một chút.

Đỗ Trần lạnh nhạt nói:

- Dù sao cũng không phải là ta, ta có người trong lòng rồi!

Hắn trở nên đề phòng.

Klap Gins gạt đầu:

- Ta cũng không phải là người không nói lý, phá hủy mười giáo đường, không hại một người thân! Người nếu là thật sự có người trong lòng, ta sẽ không làm khó nan huynh nan đệ! Nhưng nói thật, ta tra xét người rất lâu rồi Người thật sự có sao?.

Âm thanh của hắn cũng trở nên lạnh lùng:

- Thái độ của ta chỉ cần một câu là đủ, chỉ cần người chứng minh người thật sự có người trong lòng, vậy ta nghĩ cách khác cự hôn - ta sẽ không làm khó một đôi uyên ương! Nhưng nếu người không hề có người trong lòng, vậy xin thứ lỗi, tại sao người không thể lấy Francesca chứ?

Hai người cùng đứng lên, bật kiếm gương cung.

- Francis, hãy để ta thấy người trong lòng của người - hơn nữa ta dùng đầu thân huyết thệ mà bảo chứng nàng ta sẽ không gặp phiền toái!

Klap Gins mỉm cười:

- Nhưng người có thể kiếm ra "Nàng" sao?

240. Nàng

Đã nói dối thì cần phải nói dối thêm trăm ngàn lần nữa mới hoàn chỉnh.

Đỗ Trần hiện tại khắc sâu hàm ý của câu danh ngôn kiếp trước này, hẳn rất muốn nói cho Klap Gins, nan đề hẳn còn thâm, thâm hơn cả tu luyện môn đồng tử công xui xẻo!

Nhưng Đỗ Trần rất rõ ràng, một khi hẳn nói như vậy, vậy chưa cần nói đến gia tộc St. Darke, Tucker hai nhà biết mình bị lừa gạt phản ứng thế nào. Chỉ đơn giản khi nhược điểm này của mình truyền ra ngoài, nói khoa trương một chút, e rằng ngày hôm sau, trước cửa nhà xuất hiện hàng trăm hàng nghìn tuyệt đại mỹ nữ cởi áo nói thất lưng, chờ câu dẫn mình! Hoặc là, nuốt nước bọt, uống rượu cũng có thể phát hiện loại xuân dược mạnh mẽ cái gì "Ta yêu thanh củi dài" - người muốn thu thập Đỗ Trần quyết không ít, bọn họ một khi biết được nhược điểm của Đỗ Trần, sẽ ngu ngốc không dùng sao?

Cho nên Đỗ Trần tuyệt sẽ không đem nhược điểm của mình nói cho bất kỳ kẻ nào!

Hắn nói:

- Người muốn gặp người trong lòng của ta sao? Có thể, bất quá người phải đợi một khoảng thời gian, bởi vì nàng không có ở đầu thần đảo!

- Francis, ta xem ra cái "Nàng" kia căn bản là không tồn tại?

Klap Gins đột nhiên vùng tay, trong lòng bàn tay bay ra một kiện thánh khí nguyên trạng, trong chớp mắt biến thành hộp thánh khí thu hồi tửu cụ trên bàn, rồi thu vào trong tay áo.

- Thái độ của ta rõ ràng rồi, nếu hôm nay người không làm cho ta tin tưởng người đã có người trong lòng, vậy, phải đi xuống cầu hôn! Ropemi phu nhân hẳn là đang đợi người đó!

Dưới chân hắn dừng lại, Beirkesy chợt từ trên biển mây rơi xuống, như một ánh sao băng dài rơi xuống mặt biển.

- Cùng là nan huynh nan đệ, các hạ cần gì phải vất vả uy ép chứ?

Klap Gins nói thản nhiên:

- Ta hận kẻ nào không tôn trọng tình yêu, nhất là người loại gia hỏa tự vẽ ra người trong lòng! Hơn nữa không ép người... ta làm sao bây giờ? Huynh đệ, chúng ta cùng có điều không may, vì hạnh phúc sau này của ta, không thể làm gì hơn là ủy khuất người thôi, ha ha!

Klap Gins đứng ở đầu thuyền, hai tay duỗi thẳng, giống như một chữ thập thẳng đứng ngạo nghễ, mặc dù trên người tinh quang chói mắt, cương khí tràn bốn phía, lại không có ý xuất thủ. Hẳn rất rõ ràng, nếu bây giờ giết chết Francis, vậy còn có ai có thể thay mình lấp đầy vũng bùn Francesca đây?

Trong mắt thấy Klap Gins chỉ thủ không công, nghĩ bây giờ hẳn không có khả năng chân chính làm thương tổn mình, Đỗ Trần cũng không hoảng không vội!

Liếc mắt nhìn xuống dưới, nhìn toàn cảnh đầu thần đảo, với tốc độ và phương hướng hiện tại, rất nhanh, bọn họ sẽ rơi vào phía đông của đầu thần đảo gần Thanh Thạch đảo. Mà Thanh Thạch đảo này cách đầu thần đảo không quá vài trăm mét, phía trên có dựng lõi dài lớn nhất của đầu thần đảo, có cây cầu lớn vắt qua biển nối với đảo chính, là nơi học viện mỗi lần gặp sự kiện luận võ trọng đại thì ắt sẽ dùng.

Hiện tại, sau khi Ropemi phu nhân và giáo vụ trưởng thương lượng. Đem nơi này mượn tạm dùng làm hội trường đại hội kén rể.

Klap Gins là muốn đưa Đỗ Trần ép tới hội trường!

- Huynh đệ. Chúng ta đều cùng không may, vì hạnh phúc sau này của ta, không thể làm gì khác hơn là đành ủy khuất người thôi!

Đỗ Trần vuốt mũi nhắc lại câu nói vừa rồi của Klap Gins, khi trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc, hẳn phát mạnh tay, một thân ảnh từ trong tay áo bay ra ngoài!

- Người đã thương sự phụ của ta, món nợ này, nên tính toán rồi!

Nói xong, Đỗ Trần buông người bay khỏi Beirkesy, đem chiến trường để lại cho Dịch Cốt.

Dịch Cốt xuất thủ cực nhanh, Klap Gins còn chưa kịp nói cái gì, một mảng hàn quang buốt xương đã tới trước mặt, hấn hừ mạnh một tiếng, trên người tinh mang đại thịnh, dùng tinh quang đối hàn quang, mạnh mẽ ngăn một kích của Dịch Cốt, nhưng thân hình Dịch Cốt không ngừng lại, còn hấn bị ép tới đầu thuyền, bay ngược mấy bước mới miễn cưỡng tạm thời đứng vững.

Một lần giao thủ, Dịch Cốt rõ ràng chiếm thượng phong, trong đó tuy có phần đánh lén, nhưng sau đó Dịch Cốt từng bước ép đến, một chiêu chiếm thượng phong, từng bước thượng phong, có thể thấy, thật sự trở nên liều mạng, không tính giết người, kinh nghiệm tử chiến của Dịch Cốt phong phú vô cùng, ít nhất sẽ không thất bại!

Tinh mang và hàn quang tràn ngập, uy lực của cửu cấp đỉnh phong đấu thần quyết tử chiến hiển lộ ra ngoài, Đỗ Trần không lo lắng Dịch Cốt bại trận, liền rút người lùi về phía sau, đề phòng bị tai bay vạ gió.

Nhưng trong lòng buồn bực, Đỗ Trần không khỏi âm thầm thở dài, sư phụ ngày đó tay không ám khí, thần dũng không có bên người, kết quả là bị thua ở trong tay Klap Gins, một đời anh minh bị hủy diệt hết! Xem trận đánh hôm nay, nếu ngày đó sư phụ có Vân Vụ Tỏa Liên, cũng là Thệ Tuyết trong tay mình, chưa chắc đã thất bại a!

Có lẽ ngày đó khi cứu Helen, nên bỏ "Vân Vụ Tỏa Liên" xuống, dù sao đối với mình mà nói, thánh khí cũng chẳng hơn hàng tạp hóa trên đường, chỉ cần trộm vào tay là có thể sử dụng, nhưng đối với sư phụ mà nói, đó là bảo chứng cho anh danh cả đời a

Bất giác, trong lòng nổi lên một ý niệm, nhưng lúc này Klap Gins ở trong sự công kích mạnh mẽ liên tục của Dịch Cốt cuối cùng cũng nổi được một hơi, trong trận chiến truyền ra một tiếng cười lạnh:

- Francis, mới vừa rồi ta còn tưởng rằng ngươi đơn thân phó ước đảm sắc hơn người, không ngờ rằng

- Huynh đệ, ngươi bao nhiêu tuổi rồi? Hừ!

Đỗ Trần cười quái dị cắt đứt lời hấn, lớn tiếng trào phúng:

- Ngươi hấn là đã hiểu được đạo lý vũ lực không bằng thực lực chứ?

Những lời này Đỗ Trần nói thật âm dương quái khí, nhất thời làm Klap Gins không thể nói gì được.

Dịch Cốt lo lắng trận đánh ảnh hưởng đến Đỗ Trần, liền bỏ qua tiên cơ, đưa Klap Gins càng ngày càng xa, dần dần, hai người giống như hai vì sao nhỏ trên bầu trời, hoàn lẫn vào nhau.

Đỗ Trần đối với tốc độ của Dịch Cốt tuyệt đối tin tưởng, đảo mắt ứng phó với phiên toái trước mắt của mình.

Hấn hiện tại đang ở tầng mây trên trời cao, bên người còn có một chiếc thuyền.

Trên chiếc thuyền này được đặt rất nhiều ý nghĩa, phải đem nó hoàn hảo trở về, Đỗ Trần vận đấu khí lên, chuyển thân tới đáy thuyền, hai tay huyền hóa ra lớp băng liên miên buông xuống Beirkesy, dưới chân ngưng kết thủy khí tụ thành huyền không băng khối, từng bước từ trên trời rơi xuống.

Beirkesy quá lớn, Liên Hoa không bao bọc hết, không thể làm gì khác hơn là dùng đấu khí.

Trong khoảng khắc rơi xuống mấy trăm mét, Đỗ Trần mơ hồ nhìn thấy trên Thanh Thạch đảo đầu người nhưng nhúc, nói vậy đại hội kén rể đang hoành tráng triển khai, không biết bọn họ có phát hiện trận đấu trên bầu trời vừa rồi hay không. Quay đầu rời khỏi nơi này, Đỗ Trần tới phương hướng khác, nhưng hấn không tìm phiên toái, mà phiên toái lại tìm đến hấn, hai đạo nhân ảnh vọt lên trời, tới trước mặt Đỗ Trần.

- Francis, ngươi đến thật vừa lúc!!!

Là Betty và Ropemi, hai người dắt díu nhau đến, sắc mặt không hề vui vẻ.

Hai người các nàng đang ở phía dưới trông coi đại hội kén rể, đột nhiên phát hiện trên bầu trời đấu khí tụ họp, vội vàng đứng lên xem xét, kết quả phát hiện Đỗ Trần nâng Beirkesy từ trên trời giáng xuống.

- Chuyện này là thế nào?

Betty tò mò nhìn bộ dạng Đỗ Trần nâng thuyền, nhưng Ropemi phu nhân lại cắt đứt lời nàng, giận dữ nói:

- Francis, vừa rồi ta và Betty phu nhân nhận được một phong thư nặc danh, trên thư nói, người kỳ thực không có người trong lòng, những lời trước kia nói với chúng ta đều là lời nói dối!

Đỗ Trần nhú mày, không cần nói, đây chính là phiền toái của Klap Gins đưa cho mình, trước khi cướp Beirkesy trước hết đưa thư nặc danh cho Ropemi và Betty!

Nhưng lời nói dối đã nói rồi tình huống này, hắn chỉ có thể rắn mặt tiến tới:

- Hai vị a di nói cái gì? Ta như thế nào lại không có người trong lòng? Chẳng lẽ các người cho rằng ta lấy việc này làm trò đùa sao? Nếu như không có người trong lòng, ta vì sao buông tha cho hai cô gái ưu tú mà không lấy? Phong thư nặc danh này hừ! Người mà ngay cả tên cũng không dám lưu lại có thể nói gì?

Hai nàng nhìn nhau một cái, song song hỗ trợ Đỗ Trần nâng Beirkesy tới ngoài khơi, sau đó Đỗ Trần đi theo các nàng tới Thanh Thạch đảo.

Trên đảo, thanh niên tài tuấn các nước ngồi thành một vòng, Francesca ngồi ở chủ vị, tựa hồ đang thảo luận cái gì, thấy Đỗ Trần nâng thuyền từ trên trời giáng xuống, không khỏi hướng ánh mắt nhìn về phía hắn.

- Francis không phải đã nói rõ sẽ không theo đuổi tiểu thư Francesca sao? Hắn thế nào lại tới?

- Đúng a, chẳng lẽ lời hắn nói trước đây đều là đạn mù?

- Nhất định là thế, đây là tên tiểu nhân hèn hạ, hắn công nhiên vi phạm lời hứa trước mặt mọi người, tới tranh đoạt Francesca rồi!

Tiếng nghị luận vang lên, Ropemi ý bảo mọi người im lặng, tiếp tục làm việc của họ, sau đó mang Đỗ Trần sang một bên, nghiêm mặt nói:

- Đúng vậy, đó là một phong thư nặc danh, nhưng bên trên liệt kê tuyệt đại bộ phận trải qua sau khi người từ phế vật trở thành thiên tài, trong thời gian hai năm gần đây, cơ hồ không kết giao với một nữ nhân nào, càng dùng chứng cứ như thép phân tích ra người căn bản không có khả năng có người trong lòng! Hừ, hiện tại chúng ta không thể không hoài nghi, người thật sự có người trong lòng, chính là

Betty tiếp lời:

- Chính là đang lừa gạt chúng ta, miệt thị sự vinh diệu của Văn Thần ngũ đại gia tộc!

Klap Gins thật sự an bài mọi việc rất thỏa đáng a, Đỗ Trần chợt ý thức được, mục đích chân chính của Klap Gins là đưa mình đến Thanh Thạch đảo - nếu bên người mình có cao thủ, hắn sẽ tự mình đối phó, sau đó ép mình tới trước mặt Ropemi và Betty - mặt khác, hắn trước đó lại dùng một phong thư nặc danh làm hai nàng sinh ra hoài nghi

Vị nan huynh nan đệ này thật quá ác!

- Francis, hai người chúng ta cũng không làm khó người, chỉ cần người chứng minh người thật sự có người trong lòng, chúng ta đây sẽ xin lỗi vì hoài nghi vừa rồi, hơn nữa trước mặt người hai gia tộc cam đoan, sau này tuyệt sẽ không làm khó người cùng người trong lòng của người!

Ropemi sắc mặt xám xanh, đưa ra thông điệp cơ hồ giống Klap Gins như đúc!

Người trong lòng? Ta đi nơi nào tìm đây?

Xa xa ánh mắt các thanh niên tài tuấn vừa nghi hoặc vừa khinh bỉ, quỹ kế vừa rồi của Klap Gins, còn có hai vị phu nhân quý tộc độc đoán ép người. Cái này làm Đỗ Trần cười lạnh lùng, gờ Liên Hoa ở trong tay, mình căn bản tìm không ra người trong lòng, vậy hôm nay là một cục diện tuyệt vọng, nói không được chỉ đành

Nhưng lúc này, liên tiếp trên cầu lớn bắc qua biển truyền đến một tiếng gọi lo lắng:

- Francis!! Xin lỗi, xin nhường cho qua, ta là bằng hữu của Francis, tìm hắn có việc gấp

Xoạt, ánh mắt của mọi người đều tập trung trên thân người mới đến!

Francis cùng "Nàng" tay trong tay rời khỏi Thanh Thạch Đảo.

Betty:

- Francis quả thật không nói dối chúng ta, "Nàng" là bình dân thân phận cách biệt rất lớn, lại thích đọc sách, học vấn uyên thâm... dung mạo của nàng cũng thuộc loại hiếm có.

Ropemi:

Ài... đó hẳn là nguyên nhân Francis dù bị oan cũng không nói ra "Nàng" là ai...

Rốt cục "Nàng" Là ai?

241. Đôi Khi, Hiểu Lầm Thật Là Mỹ Diệu

Đỗ Trần cũng theo âm thanh nhìn lại, không khỏi sửng sốt, là Porter, hẳn sao lại tới?

Đại hội kén rể trên Thanh Thạch đảo do gia tộc St. Darke làm chủ. Betty vốn là tỷ muội thân thiết của Ropemi ngày trước đến giúp đỡ, cho nên lúc này Thanh Thạch đảo đã bị hai gia tộc liên thủ phong tỏa, trước khi đại hội kén rể kết thúc, không thể dễ dàng rời đi hay tiến vào.

Porter lo lắng đi tới thông đạo là chiếc cầu lớn bắc qua biển tới Thanh Thạch đảo, lập tức bị hộ vệ ngăn cản, hẳn vội vã giải thích với hộ vệ, nhưng ánh mắt lại nhìn Đỗ Trần, không ngừng vẫy tay để Đỗ Trần chú ý tới mình. Thở hồng hộc hô to:

- Francis, là ta Porter!

Ropemi thấy có người xông bừa vào hội trường, không khỏi không vừa lòng nói:

- Francis, để bằng hữu của ngươi chờ một chút, ngươi trước tiên giải thích rõ ràng cho chúng ta

Betty ở bên đột nhiên kéo nàng một cái, dùng ánh mắt ý bảo Ropemi chớ nóng vội.

Tiếp đó, Betty dùng một ánh mắt rất quý dị đánh giá Porter ở xa xa phải rồi, nàng chính là đỉnh phong tinh thần lực tông sư bất xuất thế của gia tộc Lôi Kích, càng giải thích vấn đề ký ức của Anne là chính miệng nàng nói cho Đỗ Trần, tinh thần lực giữa nam nữ khác biệt rất lớn, cơ hồ không cách nào giả mạo!

Bằng vào tinh thần lực cường hoành, Betty nhìn ra cái gì tự mình nghĩ tới một tình huống đặc thù.

Trước kia nàng chỉ nghe Anne nói qua có một đồng học như Porter, nhưng chưa bao giờ gặp qua Porter sống ản dật, hành tung thậm chí gọi là thần bí.

Nhưng giờ phút này, liên tưởng đến lời nói của Anne, đủ việc thú vị trong quá trình du học của các đồng học, ví như trong vong linh cổ bảo, Francis cùng Porter chung giường qua đêm, trong mê vụ thâm lâm hai người nắm tay nhau qua suối, còn có động tác Đỗ Trần thích nhất - vỗ vào ngực của Porter.

Đỗ Trần kiếp trước xuất thân từ trong bang hội, từ nhỏ đã bị truyền đạt quan niệm nghĩa khí huynh đệ, cho nên hơn một năm qua đối với tiểu đệ Porter cực kì chiều chuộng, khi ở chung càng không tự giác thể hiện sự tùy ý vào phóng túng giữa huynh đệ trong bang hội kiếp trước mà hết thấy, đều thông qua Anne lọt vào trong tai Betty.

Nhìn Porter một chút, nghĩ đến đủ loại tình huống, Betty đột nhiên quay đầu nheo mắt liếc Đỗ Trần, ánh mắt phi thường khác lạ:

- Francis, nàng ta là bằng hữu của ngươi!

Toàn bộ sự chú ý của Đỗ Trần đều ở trên người Porter, thuận miệng đáp:

- Đúng vậy! Hẳn là Porter là bạn tốt của ta! Việc của chúng ta đợi lát nữa hãy nói, Porter sẽ không dễ dàng tìm ta. Nhất định là phát sinh ra chuyện lớn rồi!

Betty gật gật đầu, trong lòng cẩn thận nghĩ về câu "Bạn tốt Porter" kia, thở dài, tựa hồ hiểu được cái gì.

- Ropemi để Porter đến đây đi!

Nàng cho Ropemi một ánh mắt nghi hoặc, lại lắc lắc đầu.

Trên không trung, ở độ cao cực cao, hai người Dịch Cốt cùng Klap Gins đã bay ra khỏi tầng mây, đánh nhau vô cùng thảm liệt, bất quá người phía dưới căn bản là không thấy được.

Klap Gins thân hóa tinh mang, trong trời đêm liên tục phóng ra tinh vĩ giống như một sao chổi xoay quanh chân trời. Lúc này tầng mây ở dưới chân bọn họ, ngân nguyệt bị mây đen che khuất tự nhiên nhô lên trên cao. Nhưng quang mang của ngân nguyệt tựa hồ hồ thẹn cùng tinh mang của Klap Gins tranh phong, chột lấp lóe, tựa hồ như né tránh.

Mà Dịch Cốt thu liễm dấu khí, toàn thân như một điểm hàn quang, vòng quanh tả hữu tinh mang mà đánh đột kích, đánh giết khó phân thắng bại.

- Thống khoái! Có thể gặp được cao thủ như vậy, không phí chuyến đi này rồi!

Klap Gins hưng phấn kêu to.

Dịch Cốt điều khiển cương câu không đáp lời, nhưng ý cười trên khóe miệng khó có thể che dấu, đánh lâu như vậy, giữa hai người đối với chi tiết của đối phương thăm dò không sai biệt lắm. Rất lâu trước đó Dịch Cốt từng nói về cao thủ thiên hạ với Đỗ Trần, ngoại trừ giáo hoàng, long thần, ngoại công của Francis ba người giống nhau, sẽ không dễ dàng xuất thủ với người ngoài, đương thời Roland mạnh nhất, Bác Bì và bốn người khác trong vạn lưu ngũ tuyệt phong thứ hai, tiếp theo đó là Trừu Cân, Hóa Thi Dịch Cốt!

Khi đó, Dịch Cốt khó khăn lắm mới được xếp hạng mười vị cao thủ tuyệt đỉnh, vậy mà hôm nay. Đột nhiên xuất hiện Klap Gins sánh với mười người trên, tiến vào năm người trước, nhưng Dịch Cốt cùng hắn ngang ngửa nhau! Có thể nói, tiến bộ khó hiểu kia thật sự làm cho hắn mạnh hơn không ít!

Ngoài trừ đi theo thiếu gia, Dịch Cốt so với trước kia không có gì khác biệt, có thể tưởng tượng, thiếu gia nhất định có thể liên qua đến sự tiến bộ của mình. A, đi theo thiếu gia không quá một năm, chẳng những hoàn thành giấc mộng cả đời, làm giáo chủ của giáo hội, hơn nữa thực lực đại tiến! Như thế, cho dù không có tinh thần khế ước, cũng cam tâm tình nguyện đi theo thiếu gia!

Nghĩ tới đây, trong lòng Dịch Cốt hào khí rung động:

- Quả nhiên là thống khoái, lại nào!

Tinh mang cùng hàn quang lại chạm vào nhau!

Nhưng tới lúc này, giữa tinh mang và hàn quang không hề có một dấu hiệu nào lóe lên một đạo đao quang màu đỏ, như ráng chiều như máu huyết, đao quang rung lên, tách hai người đang tử đấu qua một bên.

Một bóng người lẳng lặng xuất hiện, toàn thân bao phủ giữa sương mờ màu đỏ, dưới gió lạnh trên cao, chỉ mơ hồ có tiếng hắc bào lất phất, khuấy động gió trời:

- Dịch Cốt, xảy ra chuyện gì?

Là Bác Bì.

Dịch Cốt dùng ngôn ngữ đơn giản nhất trả lời chuyện vừa rồi hắn trong Liên Hoa nghe được, Bác Bì nghe xong, trong sương mờ tiếng cười âm lãnh.

- Lại tới một cao thủ nữa? Tốt!

Klap Gins nhìn chòng chọc vào Bác Bì.

Lăng không hư bộ, Bác Bì chậm rãi đi tới phía Klap Gins, đột nhiên, giữa sương mờ đỏ sậm lóe lên một đạo thất luyện hồng quang, Klap Gins sớm đã đề phòng, tinh mang tiến lên đón nhận. Keng, hồng quang tản ra, tinh mang lùi lại, hai người nhìn qua thì ngang tay, nhưng thật sự chỉ trong lòng hai người mới rõ.

- Người cũng chỉ có thể đánh bại Ziege không có thánh khí, không có thần sủng bên người!

Bác Bì hừ mạnh một tiếng:

- Người người muốn gặp đã tới, là muốn xuống xem náo nhiệt, hay ở đây chờ ta lột da người?

Ánh mắt Klap Gins qua lại giữa hai người, cười vang:

- Hai người đánh một, ở lại đây là đồ ngu, ha ha, huống chi ta cũng muốn thấy người trong lòng Đỗ Trần rốt cuộc là ai!

Nói rồi, hắn cúi người bay xuống tầng mây, rất nóng lòng đi xem náo nhiệt.

Dịch Cốt huyết một tiếng sáo dài thư sướng, tới bên người Bác Bì, ngạc nhiên nói:

- Thiếu gia nào có người trong lòng, người để hắn đi xem ai?

Sương mờ trên người tan hết, là dung mạo Friess, hắn nhún vai cười quái gở:

- Không có người trong lòng, chúng ta không thể làm ra một người sao? Ài, đôi khi, hiểu lầm thật là mỹ diệu

Hắn xoay người bay đi, trong giọng nói còn có vài phần lo lắng:

- Ta còn có chuyện quan trọng, người chú ý Klap Gins, coi chừng hắn làm loạn.

Dịch Cốt sững sờ, Bác Bì đã bay xa rồi.

Trên Thanh Thạch đảo. Những hộ vệ của Ropemi để Porter tiến vào bên trong, Đỗ Trần vội vàng tiến lên đón.

Thấy Porter thở hồng hộc, bộ dạng vội vàng, Đỗ Trần khẽ nhíu mày, có thể tưởng tượng, việc làm cho tam cấp đầu sĩ tràn đổ mồ hôi nhất định không đơn giản. Nói không chừng, Porter đã dùng toàn bộ đầu khí tới đây một cách nhanh nhất.

Việc hoặc người có liên quan đến mình và Porter Chẳng lẽ là sư phụ của Porter, Tuyết Ny a di của mình?

Đỗ Trần bị chính suy nghĩ của mình dọa nhảy dựng lên!

- Sao vậy?

Đỗ Trần nắm cánh tay Porter, lo lắng hỏi, đây là động tác rất bình thường khi người ta lo lắng. Nhưng rơi vào trong mắt Betty lại thay đổi mùi vị. Đáng chết, hai người bọn họ lờ lờ kéo kéo, nhưng không một ai cảm thấy không tự nhiên, điều này nói lên cái gì? Quan hệ giữa Francis và Porter dám chắc là không tầm thường a!

Đã hơn một năm nay Porter quen với việc lờ lờ kéo kéo của Đỗ Trần:

- Francis, Tuyết Ny sư phụ thổ huyết hôn mê rồi, tiểu Bối Bối nói chỉ có người mới có thể cứu được người!

Quả nhiên là Tuyết Ny a di!

Đỗ Trần rất sốt ruột, cầm tay Porter đi tới trước mặt Ropemi và Betty:

- Hai vị a di, vấn đề sống chết, ta trước hết phải đi cứu người. Việc khác ngày sau sẽ giải thích cho các người!

Nói rồi, hắn không đợi hai nàng đồng ý, theo thói quen trở tay vỗ lên ngực Porter.

- Đi mau!

Hoa tuyết tung bay, Đỗ Trần như luồng sáng nhắm Đồ Thư quán đầu thần đảo phóng tới.

Porter đuổi theo sát phía sau, nhưng với thực lực tam cấp đầu sĩ của hắn nào có thể truy theo ngũ cấp của Đỗ Trần:

- Chờ ta chút, sư phụ trong mật thất của Đồ Thư quán, không có ta dẫn đường người không tìm được đâu!

- Biết rồi!

Đỗ Trần hiềm Porter đi quá chậm, chuyển thân bay ngược lại, nắm lấy tay Porter, vận chuyển đầu khí hai người dắt tay nhau mà đi!

Trên Thanh Thạch đảo các thiếu gia không rõ kết quả, nhưng vừa thấy Đỗ Trần rời đi, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Chẳng còn cách nào, Francis bộ dạng tuần lãg tóc vàng áo trắng vừa đến Thanh Thạch đảo, đã làm cho bọn họ chịu áp lực quá lớn rồi!

Ropemi cũng thông tình đạt lý, hiểu được nhân mạng trọng yếu, cũng không cản trở Đỗ Trần rời đi. Nhưng sắc mặt nàng không vui, quát:

- Chư vị hiền chất tiếp tục tỷ thí đi!

Nói rồi, nàng kéo Betty vào góc phòng, thấp giọng nói:

- Đáng chết, ngày mai chúng ta đi tìm hắc bắt hắc nói rõ ràng, cuối cùng người trong lòng hắc là Betty, người làm sao vậy?

Betty buồn bã vỗ đầu, cười khổ:

- Không cần tìm nữa, ta biết rồi, Anne và Francesca thật sự không bị lừa bỡn đâu!

Ropemi ngạc nhiên nói:

- Người rốt cuộc đang nói cái gì? Cái gì không bị lừa bỡn?

- Vừa rồi Porter kia người có thấy không? Anne đã nói qua, nàng ta là "bạn tốt" trong hội học sinh của Francis, hơn nữa ngày thường Francis cực kỳ chiều cố Porter, có nhiệm vụ của hội học sinh nhất định đem nàng bên người, cho nàng thu được học phần cùng lợi ích! Trong quá trình du học, hai người chẳng những nắm tay nhau đối địch dị thú, thậm chí còn ở cùng phòng qua đêm

- Vậy thì làm sao? Cái này chỉ có thể nói giữa họ tình cảm thâm sâu a!

Ropemi càng thêm không hiểu.

Betty thờ dãi:

- Ropemi à, trí khôn năm đó của ngươi đi đâu mất rồi? Porter nếu là một đệ tử bình thường, vậy quan hệ giữa nàng và Francis chỉ là bạn học tốt, nhưng

- Nàng thì thầm bên tai Ropemi một câu "Còn chưa hiểu sao? Bọn họ từng cùng nhau ngủ trong một căn phòng!"

Ropemi kinh ngạc một hồi lâu:

- Người nói người không nhìn lầm chứ?

- Ta thật sự muốn nói là ta nhìn nhầm! Nhưng thực tế, tu vi tinh thần lực của ta người còn không rõ hay sao? Người xem bộ dạng bọn chúng tay nắm tay, Francis không hề cố kỵ, Porter vẻ mặt tự nhiên phụ thân của Francesca khi nắm tay người cũng như thế chứ? Giống như tay phải nắm tay trái!

Ropemi sắc mặt ửng đỏ, thấp giọng nói:

- Nói như vậy, Porter chính là người trong lòng của

Betty gật gật đầu:

- Francis quả thật không có nói dối, theo lời Anne nói, Porter chỉ là một bình dân - thân phận so với Francis chênh lệch cực lớn, hơn nữa học thức uyên bác, thích đọc sách, hiện tại mặc dù Porter thay hình đổi dạng, nhưng từ làn da và vóc dáng mà xem, dung mạo nàng ta hắc cũng là ít có bấy giờ suy nghĩ lại, người Francis hình dung ngày trước chính là Porter rồi!

Ropemi cũng cười khổ:

- Nguyên lai là chúng ta đều đoán sai! Xem Porter dịch dung đi học, như vậy ắt phải có gì đó bí ẩn khó nói - đây nhất định là nguyên nhân khiến Francis dù bị oan uổng không thể nói ra rồi! Ài, chúng ta đã nghi oan cho Francis. Nhưng Francesca và Anne phải làm sao bây giờ?

- Được rồi, được rồi!

Betty dường như hết sức mệt mỏi vẫy tay:

- Francis đã chứng minh người trong lòng của hắn, với thân phận hai nhà chúng ta, còn có thể dày mặt hủy đi thân phận, sau đó bức hôn sao? Hơn nữa vừa rồi chúng ta cũng nói, một khi Francis thật sự có người trong lòng, chúng ta tuyệt sẽ không làm khó hắn! Cái này chúng ta lấy thể diện hai nhà bảo chứng đấy!

Hai nàng than thở không thôi.

Hồi lâu, Betty nói:

- Ta đi nói rõ với Anne, ài, người nghĩ cách thu thập đồng hồ hỗn loạn này đi!

Ropemi cau mày cười khổ:

- Cái gì đồng hồ hỗn loạn, những thiếu gia này bất quá chỉ là những quân cờ... xem ra Francesca chỉ có thể gả cho "Hắn" thôi!

Mà "Hắn", lúc này đang tiềm phục ở xa, lẳng lặng nhìn thấy hết thảy.

Còn Dịch Cốt đang nhìn chăm chăm vào "Hắn", Klap Gins.

- Hừ, còn cần ta nói thêm sao?

Dịch Cốt y theo dặn dò của Bác Bì, hàm hồ trả lời Klap Gins!

- Ha ha, Francis giấu diếm thật tốt, ngay đến cả ta cũng bị lừa!

Klap Gins rất thản nhiên phát tay áo, nhìn tinh không đằng xa, quang mang trên người dần dần tràn ra.

- Thay ta xin lỗi thiếu gia của người, hắn đã có người trong lòng, lời của ta vẫn có hiệu lực như trước, phá hủy mười giáo đường, không hại một người thân Francesca đồng hồ hỗn loạn này, ta phải có trách nhiệm rồi!

Dịch Cốt bước sang ngang, ngăn cản Klap Gins đang muốn rời đi.

- Thế nào? Còn muốn đánh à?

Hai tay Klap Gins rung lên, tinh quang nhảy múa.

Dịch Cốt lạnh nhạt nói:

- Người muốn cứ như vậy mà đi sao?

242. Bác Bì Và Tuyết Ny

- Không như vậy rồi đi còn có thể như thế nào?

Klap Gins nhún vai.

- Không nhìn thấy thiếu gia của ta vội vàng rời đi sao? Nhất định là xảy ra chuyện lớn, trận chiến giữa ta và người đối sang ngày khác!

Khóe miệng Klap Gins lộ ra khỏi mặt nạ màu bạc khẽ nhếch lên một tia cười, rất đáng suy nghĩ:

- Nói cho thiếu gia của người, nan đề của ta Francis! Nan huynh của hắn Klap Gins, chuẩn bị mai danh ẩn tính, một mặt đào hôn, một mặt đi tìm tình yêu đích thực, muốn báo thù trước tiên tìm được ta hãy nói! Ha ha ha

Thân hóa tinh quang, Klap Gins cười dài nhanh chóng rời đi.

Dịch Cốt nhìn hẩn, hơi trầm ngâm, không hề ngăn cản, hẩn mặc dù cũng rất muốn ngăn cản Klap Gins tái chiến một hồi, nhưng Klap Gins nói đúng, bây giờ không phải lúc đánh nhau sống chết. Khi hai nhà Tucker và St. Darke hiểu lầm Porter, có thể có phản ứng gì bây giờ vẫn chưa xác định được, mình bảo vệ thiếu gia mới quan trọng!

Hẩn liền ẩn mình trong bóng tối, ngầm truy theo Đỗ Trần.

Nơi khác, Porter mặc dù bị Đỗ Trần kéo tay chạy vội thần sắc lo lắng, nhưng không có một chút hoảng loạn, đơn giản ngắn gọn làm sáng tỏ việc trải qua - vừa rồi. Đỗ Trần đi phó ước, đem tiểu Bối Bối ủy thác cho Tuyết Ny a di chiếu cố. Vốn là chuyện rất bình thường, tiểu gia hỏa đáng yêu rất vui thích, Tuyết Ny đang cùng Porter thỉnh giáo học vấn đều hết sức vui vẻ khi tiểu Bối Bối đến.

Nhưng khi Tuyết Ny đang ở họa thất vẽ tranh, liền để Porter dẫn tiểu Bối Bối trong Đồ Thư quán tùy ý xem một ít sách nhi đồng.

Thì một lát sau, trong họa thần truyền đến âm thanh khác lạ, Tuyết Ny miệng phun máu tươi, liền hôn mê. Porter tức thì vô cùng lo lắng, vội vã liên hệ với tế tự, bất quá trong lòng Porter hiểu rõ, trên đầu thần đảo tế tự mạnh nhất chính là bản thân Tuyết Ny, chính nàng còn không ý thức biết được thân thể mình xuất hiện dị thường, vậy tế tự khác có thể có bao nhiêu tác dụng chứ!

Hơn nữa bản thân Porter theo Tuyết Ny học qua phương pháp tế tự chữa bệnh, nàng trước tiên đưa Tuyết Ny vào mật thất đặc biệt của Đồ Thư quán, dùng khí tức trong mật thất bảo vệ sự phụ. Chuyển thân muốn đi tế tự sở, nhưng lúc đó tiểu Bối Bối chăm sóc Tuyết Ny hết to:

- Thánh khí của ba ba có thể cứu người, mau đi tìm ba ba!

Porter sững người, tiểu Bối Bối mặc dù thông minh, nhưng dù sao bây giờ là lúc sống chết, có thể tùy tiện tin tưởng một đứa nhỏ sao? Do dự trong chốc lát, Tuyết Ny hơi chút tỉnh lại, yếu ớt nói:

- Ta, ta thánh khí của cháu ta nuôi dưỡng vạn vật, có lẽ có thể

Nói xong. Tuyết Ny lại hôn hôn mê mê nhắm mắt lại, Porter có chỉ ý của sự phụ liền không hề do dự, Đến quan tinh dài dùng kính thiên văn nhìn khắp toàn đảo, vừa khéo thấy cảnh Đỗ Trần nâng Beirkesy từ trên trời giáng xuống, ngay sau đó hẩn "Trình diễn" trên Thanh Thạch đảo một màn. Bất quá Đỗ Trần còn chưa biết, Porter làm mọi thứ vì cứu sự phụ, lại dẫn tới một sự hiểu lầm hết sức mỹ diệu!

Tới Đồ Thư quán, Đỗ Trần do Porter dẫn đường xuống bầy, tám chỗ ngoặt, đi tới một gian mật thất dưới đất. Bốn bức tường đều treo tinh thạch màu xanh biếc - nơi này sắp đặt đầy sinh mệnh chi lực thực vật hệ. Đúng là nơi chữa bệnh trị thương có một không hai!

Đỗ Trần nhìn lướt qua tình hình của Tuyết Ny. Nhíu chặt mi. Dặn dò với đám người Harry: "Các người chờ ở bên ngoài, không cho bất cứ ai quấy rầy ta! Porter, người cũng vậy!"

Tuyết Ny yên lặng nằm trên giường, hai mắt nhắm chặt, bề ngoài không có chút vết thương, nhưng khuôn mặt như tro tàn, tựa hồ tính mạng nguy ngập tới nơi.

Niệm xuất pháp bảo, tổ hợp Liên Hoa thủy minh thuần. Đỗ Trần dùng thánh quang chiếu rọi lên trên người Tuyết Ny, trong lòng lại nghĩ, rốt cuộc là nguyên nhân gì, lại làm cho Tuyết Ny tinh thông tế tự thuật gặp cảnh ngộ nguy hiểm như thế này?

Làm cho Đỗ Trần kinh ngạc hơn còn ở phía sau, thánh quang của Liên Hoa pháp bảo chiếu rọi trên thân Tuyết Ny, là thánh quang đã cứu được không ít người tựa hồ không có bao nhiêu tác dụng, sắc mặt Tuyết Ny vẫn như tro tàn, chỉ là thoáng chút huyết sắc!

- Đáng chết, chuyện này là sao? Làm sao hiệu quả lại kém như thế?

Đỗ Trần tăng thêm sức mạnh, không chút do dự phóng thích toàn bộ lực lượng nguyên thần cùng Liên Hoa nội kinh! Đồng thời cũng nghi hoặc không thôi, trong thần niệm hỏi:

- Ngũ ca, người ra xem sao?

Lão ngũ có thể cảm nhận được lo lắng và khó chịu của Đỗ Trần, ngũ khí phi thường hòa hoãn, không hề có sự trơ tráo của ngày trước:

- Ta chỉ biết là, thánh quang của người khi tịnh hóa vong linh, phá giải tà ác thì có uy lực lớn nhất, tiếp theo là trị bệnh cứu thương thì hiệu quả cũng không tệ ta hoài nghi. Tuyết Ny không phải bệnh, cũng chẳng bị thương, mà là số trời đã tận, thọ mệnh không còn lâu nữa! thánh quang cũng chỉ có tác dụng như vậy thôi - nó không có trình độ mạnh tới mức có thể nghịch thiên cải mệnh!

Tuyết Ny a di không còn sống được bao lâu nữa?

- Điều này làm sao có thể? Tuyết Ny a di còn chưa tới năm mươi tuổi, Đối với một vị đầu thần mà nói chính là đang tráng niên a!

Đỗ Trần nắm chặt thuấn bài trong tay.

Trong lòng hắn có một nỗi đau xót không tên, đời này, phụ thân của Francis chỉ là một tên hồn trưởng, Mayfair còn chưa từng gặp mặt, chân chính đối tốt với hắn chỉ có Tuyết Ny và lão Fuye!

Già như lão Fuye thân thể còn tráng kiện như trước, nhưng Tuyết Ny đang tráng niên lại không còn sống bao lâu nữa!

Lúc này, Tuyết Ny lặng lẽ tỉnh dậy, cũng không biết là chút tác dụng của thánh quang, hay là nàng vốn đã tỉnh rồi. Khẽ mở hai mắt, thấy Đỗ Trần coi sóc bên người mình, cố cười nói:

- Là con cứu ta? A, may mắn là con nói cho a di, thánh khí của con vô vùng đặc biệt, ta mới nghĩ tới đi tìm con, nếu không hôm nay

- A di, người trước tiên cứ nghỉ đi, có việc gì đợi thân thể người khỏe lại hãy nói!

Đỗ Trần tuy trong lòng có trăm điều nghi vấn, nhưng cũng không dám quấy rầy Tuyết Ny. Hắn nhẹ nhàng đắp chăn lên người Tuyết Ny, xoay người đi ra.

Tuyết Ny không còn sức gạt đầu, khẽ nhắm mắt ngủ coi như là đáp lại.

Nhưng khi Đỗ Trần rời đi không lâu, hai mắt nhắm chặt của Tuyết Ny lại mở ra, thần thái ảm đạm, lại bao hàm tiếng thở dài bất đắc dĩ, nàng chậm rãi nói:

- Xin lỗi

Trong phòng không hề có ai.

Nhưng một âm thanh vang lên:

- Người phải nói xin lỗi, chính là ta!

- Không trách người, là ta cố sức giúp đỡ Francis, cưỡng ép dự đoán đường đến Vân Tiêu Kinh, kết quả Ài, Vân Tiêu Kinh ba chữ này tựa hồ nằm ngoài phạm vi năng lực của ta, cho dù ta đã dùng tới bí pháp "Quỷ Đồ", cũng không có kết quả gì!

- Vân Tiêu Kinh, đây rốt cuộc là địa phương nào? Mayfair tại sao lưu lại manh mối thần bí mà cường đại như thế?

Người nói chính là Bác Bì! Vừa rồi trong miệng hắn nói có sự tình trong yếu, chính là quay lại thăm Tuyết Ny thổ huyết hôn mê, sinh tử nguy cấp!

Thực tế, gần đây Bác Bì đều thường xuyên ở lại Đồ Thư quán.

- Người làm sao rồi? Cố dùng "Quỷ Đồ" dự đoán lực lượng thần bí, người nhất định hao tổn không ít?

Tuyết Ny cười thần nhiên:

- Chỉ là mấy năm thọ mệnh mà thôi, ta vốn là một người đáng chết! Bất quá rất đáng tiếc, Vân Tiêu Kinh tựa hồ ẩn chứa rất nhiều lực lượng thần bí, Quỷ Đồ của ta không được, e rằng thuật dự đoán độc bộ thiên hạ "Bạc Thần" cũng không có cánh nào dự đoán con đường dẫn tới nó! Ài

Nụ cười biến thành cười khổ:

- Green, dùng biện pháp dự đoán tìm ra đường tới Vân Tiêu Kinh không thể thực hiện được rồi, người chỉ có thể nghĩ biện pháp khác thôi!

Green, chính là tên giả năm đó Bác Bì dùng để tiến vào đầu thần học viện! Tuyết Ny xưng hô như với hân cũng không sai, nhưng Bác Bì lại quát lớn:

- Không được gọi ta là Green!

Ý thức được thái độ của mình quá ác liệt, ngữ khí của Bác Bì chậm lại, than:

- Ta đã nói rồi, Green đã chết, bây giờ chỉ có Bác Bì!

Thở ra một hơi dài, tiếng thở trầm trọng trong mật thất yên tĩnh trở thành vô vùng chói tai.

- Xin lỗi

Tuyết Ny cười sảo thâm:

- Ta cũng đã nói, người không cần phải xin lỗi, hết thấy đều là lựa chọn của ta, chỉ là ta muốn hỏi một câu, người vì sao nhất định phải tìm Mayfair, thậm chí không không tiếc để cho Francis đi trên con đường này, đưa mình vào chỗ hiểm?

Giọng của Bác Bì biến mất rất lâu, khi Tuyết Ny lại một lần nữa ho lên hân mới hạ giọng nói:

- Có một số việc, người không tìm nó, nó cũng tới tìm người! Francis nếu là một đứa ngu ngốc đã tốt, đáng tiếc Hân là Thiên Sư Thủy Thân, sau tinh không thời đại đệ nhất nhân!

- Ta không hiểu

- Đã không hiểu thì cũng không cần phải hiểu, dù sao Francis thích làm việc thiện, hân tìm được Mayfair cũng là một việc thiện vô cùng lớn, vậy cứ để hân tiếp tục đi!

Nhiệt độ trong mật thất tựa hồ tăng lên một chút.

Tuyết Ny biết điều này là ý gì, vội nói:

- Người phải đi sao? Không thể lưu lại

Bác Bì không hề đáp lại.

Tuyết Ny thần sắc buồn bã, lại mỉm cười ngang trái, lẩm bẩm:

- Người lại đi rồi, giống như năm đó, một câu cũng không nói, đã đi rồi

Tiếp đó, nàng lại cười vui mừng:

- Bất quá người so với năm đó thông minh hơn nhiều, lại dùng Porter tới giả mạo người trong lòng của Francis

Biểu tình của Tuyết Ny biến hóa phi thường nhanh, ý nghĩ trong tâm tư của nàng cũng rất hỗn loạn, tựa hồ nói với Bác Bì đã rời xa:

- Người không cảm thấy Porter và Francis với chúng ta năm đó rất giống nhau hay sao? Ngây thơ giống nhau, nhưng khi thời gian thay đổi, đến lúc hiểu được hết thấy thì lại thân hãm vào vũng bùn, không rút ra được

- Ài, hy vọng Francis không có trên người nhiều gông cùm như vậy, hi vọng kết cục của chúng nó sẽ tốt hơn với chúng ta, ít nhất, không phải khi bỏ đi, một câu giải thích cũng không có

Những lời này, Bác Bì không nghe được, hơn nữa, tựa hồ hân cũng không dám nghe!

243. Việc Thiện Lớn Bị Cắt Đứt.

Bên ngoài, Đỗ Trần đang trình bày đơn giản với Porter trạng thái thân thể của Tuyết Ny, sắc mặt vẫn rất âm trầm, cảm giác trong lòng, giống với khi sự phụ đạo môn kiếp trước của mình thân nhiễm trọng bệnh, sắp buông tay rời bỏ thế giới.

Trên ngực như có một khối đá lớn đè lên, Porter thấp giọng giải thích cho Đỗ Trần bệnh sử của Tuyết Ny, cũng không có bao nhiêu ý nghĩa, một là Đỗ Trần nghe không hiểu tên căn bệnh kỳ kỳ quái quái kia, hai là Tuyết Ny bị bệnh lâu năm tình trạng sớm suy sụp rồi, nếu tự nàng không có cao cấp đầu khí, hơn nữa tình thông y thuật, sợ rằng sớm đã

Tóm lại tình huống của Tuyết Ny là thiên mệnh đã cạn, vạn vật trong trời đất này không có cách nào trốn tránh được sinh lão bệnh tử, quy luật đó đang phủ xuống đầu Tuyết Ny.

Lúc sau, trong mật thất truyền đến một tiếng ho khan, Porter vội vàng chạy vào chăm sóc, Đỗ Trần không hề tiến vào, mà thấp giọng hỏi Dịch Cốt vừa tiến đến.

- Có cách nào có thể kéo dài thọ mệnh không?

Dịch Cốt cười bất đắc dĩ:

- Thiếu gia, người cách lực cấp đầu thần không xa nữa, hẳn là đã hiểu được, điểm cuối cùng của con đường đầu thần là vĩnh sinh bất diệt. Trước khi đi tới được điểm cuối của con đường đầu thần, không một ai có thể vĩnh viễn sống được!

Hắn thở dài mất mát:

- Ta sẽ chết, thiếu gia người cũng thế, thậm chí năm đó tục truyền thần hoàng Prince đã hợp nhất được năm nguyên tố, thống lĩnh thần thánh liên minh chiến thắng Vãn Thần đại chiến, không phải sau Vãn Thần đại chiến cũng thọ tàn an giấc sao?

- Vậy sau khi biến thành vong linh, ta dùng thánh khí chuyển hóa nàng thì sao?

Đỗ Trần nói ra, lập tức tự mình vứt bỏ cái tưởng đó - kỳ thực, người chết biến thành vong linh, điều kiện cực kỳ hà khắc - thực sự ngoài tầm thân thiên sứ thực vật, không một ai nắm chắc sau khi chết sẽ biến thành vong linh mà kéo dài cuộc sống. Nếu không mỗi người sau khi chết đều biến thành vong linh, vậy tam đại lực đã sớm biến thành thiên hạ của vong linh rồi, Phillip cũng không cần phí tâm chế tạo đại quân vong linh, những lão tổ mẫu năm đó vì trấn áp Mark Cuban mà chuyển hóa vong linh, cũng cần rất nhiều tướng quân thực vật hệ liên thủ làm phép.

Căn cứ vào lý luận đầu thần, Tuyết Ny là đầu thần hệ kim chúc, với điều kiện trực tiếp biến thành vong linh - đầu thần thực vật hệ nguyên tố hoàn toàn tương khắc, sau khi nàng chết, ngay cả cơ hội biến thành vong linh cũng không có!

Hơn nữa vong linh cũng không phải là vĩnh sinh bất diệt, bọn họ cũng chỉ là dạng năng lượng thôi, cũng có một ngày phải tiêu vong!

- Ài, vĩnh sinh bất diệt có ý nghĩ gì chứ?

Đỗ Trần đột nhiên lắc đầu thở dài.

Dịch Cốt ngạc nhiên nói:

- Thiếu gia vĩnh sinh bất diệt sao lại không có ý nghĩa chứ? Bao nhiêu năm nay, lịch đại đầu thần truy cầu chính là vĩnh sinh bất diệt a!

Đỗ Trần không giải thích, những lời này, Dịch Cốt không hiểu, mà bất luận kẻ nào cũng không hiểu, chỉ có chính Đỗ Trần mới trải nghiệm qua loại cảm giác này - ta không chết, nhưng người thân của ta sẽ chết. Đây chính là bi ai của kẻ vĩnh sinh bất diệt.

Ở lại Đồ Thư quán một đêm, ngày hôm sau thân thể Tuyết Ny đã tốt hơn một chút, được Porter chiếu cố nàng khôi phục rất nhanh, nhưng nhìn qua, bệnh của Tuyết Ny so với trước kia càng thêm nghiêm trọng.

Đỗ Trần tâm tình trầm trọng trở lại Beirkesy, nhưng theo đó tới một tin tức không tốt. Đại hội kén rể đêm qua không biết vì sao không có kết thúc, cuối cùng không một ai có thể cưới Francesca. Mà Betty và Ropemi cũng theo nhau rời khỏi đầu thần đảo, ngay cả dặn Đỗ Trần một câu cũng không, tựa hồ quên mất một người như hắn.

Đỗ Trần rất kỳ quái. Hắc, ta còn chưa đưa ra người trong lòng, các người sao đã đi rồi?

Hắn không biết, một sự hiểu lầm tuyệt vời đã xảy ra, mà sự hiểu lầm tuyệt vời còn đang tiếp tục. Sau này, nó còn dẫn tới "Hậu quả" còn tuyệt vời hơn, Đỗ Trần hiện tại càng không biết

Bất quá có thể thoát khỏi dây dưa với hai nhà, Đỗ Trần rất là vui vẻ.

Nhưng hắn cũng chẳng vui được bao lâu, tâm tình thoái mái của hắn bị một phong thư tiêu diệt triệt để

Tin không phải do bưu ký mang đến, mà là do một vị quan viên ở lãnh địa New Zealand tự mình mang đến tay lĩnh chủ!

Lúc này đây, quan viên kia đang run run rẩy rẩy dưới ánh mắt bạo nộ của Đỗ Trần:

- Lĩnh, lĩnh chủ đại nhân, ngài không có nhầm đâu, lãnh địa của ngài dịch xác biến thành như vậy!

Trời ạ, vì sao mình lại gặp phải cái nhiệm vụ xui xẻo - đem tình hình tệ hại trong lãnh địa trình bày với Đỗ Trần.

- Đáng chết!

Xem qua tình hình trình bày trên bức thư, Đỗ Trần luôn luôn cho ngoại nhân thấy một hình tượng lịch sự nho nhã, hòa ái tự nhiên cũng nhận không được chữ mắng. Bởi vì trên thư câu đầu tiên là Lĩnh chủ đại nhân tôn quý, thủ phủ của ngài, có hơn một nửa nhân khẩu của cảng New Zealand trải qua nạn cướp bóc, bình dân tử vong hơn một ngàn, người bị thương không kể xiết, hơn nữa nền kinh tế trong cảng vừa mới có chút khởi sắc đã bị trở lại nguyên trạng, thậm chí trước cả thủy tai cũng không bằng!

Có thể nói, Đỗ Trần không tiếc mồ hôi xương máu, vì bình dân hai bên bờ New Zealand, hơn mười vạn kim tệ phần lớn bị làm "sạch".

Đơn giản hơn, siêu cấp việc thiện Đỗ Trần "Để ba mươi vạn binh dân có cuộc sống hạnh phúc" cơ hồ bị người ta chặt ngang lưng, chết từ trong trứng nước.

Trời đất bao la, việc thiện lớn nhất của Đỗ Trần, sao có thể không giận!

Lén nhìn đánh giá khuôn mặt phần nộ của Đỗ Trần, viên quan thấp giọng giải thích:

- Đại nhân, ngài biết đó, duyên hải New Zealand luôn có ba vấn đề khó khăn lớn - đạo phi hoành hành, thủy tai không ngừng, còn có Ngư nhân quấy nhiễu. Lần này, chính là một lượng lớn Ngư nhân cướp phá thủ phủ của ngài

- Đủ rồi!

Đỗ Trần vỗ bàn, tức giận nói:

- Quân đội trong lãnh địa làm cái gì? Hải quân để quốc làm cái gì? Vì sao Ngư nhân ngu xuẩn cũng có thể công phá pháo đài phòng biển của cảng New Zealand, dễ dàng cướp phá trong thành? Còn cơ hồ hủy mất thủ phủ lãnh địa của ta? Chẳng lẽ quân đội của ta và hải quân để quốc đều là đồ trưng bày phải không?

Viên quan bị dọa tới mức không dám nói tiếp, mặc dù thiện danh của Đỗ Trần dương xa, nhưng là đối với bình dân mà thôi. Thái độ lĩnh chủ đại nhân đối với quan viên nghiêm khắc vô cùng, thậm chí nói là hà khắc. Đỗ Trần sau một lần xử quyết hơn mười tham quan, cũng ban bố pháp lệnh "Kẻ tham ô hơn mười kim tệ giết không tha", hắn trong lòng quan viên có thêm một danh xưng - lĩnh chủ đồ tề thiếu quý tộc!

Đỗ Trần nén hỏa khí, thấy viên quan này cũng không phải là thân tín xuất thân từ từ thiện cơ kim, liền không kiên nhẫn nói:

- Rất cục là xảy ra chuyện gì, người nói rõ ràng cho ta!

Viên quan cúi đầu nhỏ giọng:

- Mười ngày trước, không biết bao nhiêu Ngư nhân lợi dụng khả năng ẩn dấu khí tức của chúng lên vào vào gần bên cảng, đột nhiên làm loạn, khi quân đội bảo vệ bên cảng phát giác hải tộc đánh lén, chuẩn bị phòng ngự thì bọn họ lại phát hiện

Hắn sắc mặt nhăn nhó.

- Phát hiện cái gì?

Đỗ Trần không kiên nhẫn nói.

- Phát hiện được . trong lãnh địa của ngài bọn đạo phi đã tiềm nham trong thành, cùng Ngự nhân nội ứng ngoại hợp, không chế pháo đài phòng biển. Kết quả, kết quả sau nửa giờ cảng New Zealand thất thủ!

Dừng một chút, lén lút xem xét sắc mặt của Đỗ Trần, hần mau mẩn bổ sung:

- Bất quá quân đội của ngài dưới chỉ huy của chúng ta thực hiện nguyên tắc của ngài nhân mạng là quan trọng nhất, bỏ qua tài sản cùng công trình trọng yếu, bảo vệ bình dân triệt thoái, cho nên lúc đó chỉ có không đầy một nghìn binh dân gặp nạn

Đỗ Trần bị lời bổ sung của viên quan tức đến phát cười, đây là điển hình của việc trốn tránh trách nhiệm hơn nữa còn nhân cơ hội tâng công! Bất quá nếu tình huống theo lời viên quan này nói là thật, vậy sự tình thật sự không hề tầm thường rồi.

- Tình huống Ngự nhân nổi loạn ta có thể hiểu, nhưng những dã thú này trước kia nhiều nhất cũng chỉ cướp bóc thôn trang duyên hải, bắt nhân loại làm lương thực. Nhưng lần này tại sao bọn họ lại tập kích đại quy mô bên cảng, chẳng lẽ hải tặc muốn tuyên chiến với Lanning đế quốc sao? Còn nữa, hải quân đế quốc đâu? Việc này không liên quan đến các lĩnh chủ khác, họ không gửi quân đội chi viện còn có thể hiểu được, nhưng hải quân đế quốc vì sao không bảo vệ lãnh địa của ta? Điều này đã người tra ra rõ chứ?

Viên quan bị hỏi đến cứng họng không trả lời được:

- Cái, cái này, chúng ta đang điều tra!

Thấy sắc mặt Đỗ Trần không vui, hần cuống quýt bổ sung:

- Bất quá hải quân đế quốc giải thích với chúng ta - bọn họ cũng muốn bảo vệ bình dân, nhưng Baergena bệ hạ đối với việc Ngự nhân phương nam làm loạn duy trì chính sách "Kiên Bích Thanh Dã" (vườn không nhà trống), cho nên gần lãnh địa của ngài căn bản không có bao nhiêu chiến thuyền của hải quân, đợi hạm đội chi viện của hải quân đến, Ngự nhân đã triệt thoái rồi

- Sự thật thực sự là thế sao? Hừ! Baergena bệ hạ đối với sự kiện này có thái độ thế nào?

- Ài, Đại nhân, Ngự nhân làm loạn căn nguyên từ xưa, lần này chúng cấu kết với đạo phi trên mặt đất, mặc dù mang đến nguy hại rất lớn, nhưng bệ hạ cũng chỉ có thể trấn an phủ tuất (cho tiền người chết), ra lệnh cho hải quân đế quốc tăng cường bảo hộ gần cảng New Zealand

Lời hần nói rơi vào tai Đỗ Trần biến thành hai ý tứ khác - thứ nhất, Ngự nhân làm loạn với đế quốc nhiều năm, nếu có biện pháp giải quyết, Baergena bệ hạ đã sớm giải quyết rồi.

Thứ hai, Francis người là chủ nhân duyên hải New Zealand, hai chữ lĩnh chủ này là để người thể hiện khả năng, thân là lĩnh chủ, phải phụ trách bách tính trong lãnh địa. Bất quá việc này có chút kỳ quái, cứ phóng tay mà làm, đế quốc sẽ chống lưng cho người!

Đỗ Trần từ trong miệng viên quan hỏi không ra được bao nhiêu tin tức - đây là quan lại cũ trong lãnh địa, bản lĩnh kiếm gái uống rượu ai ai cũng tinh thông, nhưng nói đến quân chính đại sự, bọn họ không tăng thêm phiền toái cho chỗ này đã là tốt rồi.

- Đối với chuyện này, các người thương lượng giải quyết như thế nào? Có ý kiến như thế nào?

Đỗ Trần lại hỏi.

- Chúng, chúng ta hi vọng ngài tự mình trở về xử lý chuyện này, dù sao, lần này tổn thất phi thường lớn, xử lý cũng cần quyền hạn phi thường lớn. Trừ phi là ngài, nếu không chúng ta xử lý sẽ gặp nhiều chỗ không tiện!

Lời nói mặc dù hợp lý, nhưng nghe thế nào, cùng đều là đẩy đồng hồ loạn này cho Đỗ Trần.

- Ừm, ta biết rồi, người có thể lập tức trở về lãnh địa, ta sẽ tự mình đi xử trí chuyện này

Đuổi viên quan đi rồi, Đỗ Trần không nhìn được chữ mắng vớ họng:

- ***, cầu kết với đạo phi trên đất liền tập kích thành thị nhân loại, Ngự nhân - giống dã thú có thể làm ra chuyện này?

Hắn xoay người hướng ra cửa quát:

- Dịch Cốt, tìm Goethe đang làm việc thiện lại đây, ta muốn hỏi, hải tộc vương tử hắn giải thích như thế nào về việc Ngự nhân của hải tộc hủy đi thủ phủ của lão tử!

244. Goethe Hải Đồ

Rất nhanh, vẻ mặt kinh hoàng và bất đắc dĩ của Goethe liền bị ánh mắt âm sâm của Dịch Cốt tìm về, hắn từ miệng Dịch Cốt đã biết được sự tình gì, vừa thấy Đỗ Trần, liền lập tức hét lớn:

- Đỗ Trần thần tại thượng, Francis, ta bị oan a.

Ngay tiếp đó hai cái tay cá của hắn ôm trước ngực, tiểu vương tử hải tộc như một tín đồ trung thành với tín ngưỡng "Đỗ Trần", nhưng ý nghĩ thực tế trong lòng hắn, mỗi ngày gần đây làm việc thiện, thật là vất vả mới kiếm được chút thiện cảm của sư phụ Brook, nếu bởi vì việc này mà ảnh hưởng tới ấn tượng của sư phụ đối với mình, từ đó không chịu truyền thụ bí pháp, vậy chính mình chẳng phải chết oan sao?

Hắc, trời đất bao la, học được bản lãnh cao nhất! Nhanh hướng tín ngưỡng Đỗ Trần thần của sư phụ cáo tội a.

Hắn giải thích:

- Francis, cảng New Zealand của đại lục Beins tại góc đông nam, hic!

Hai tay giơ lên, huyền hóa ra thủy mạc hải đồ trước mặt Đỗ Trần:

- Ta trước hết giải thích rõ ràng phân bố thế lực của hải tộc...

Ba khối đại lục của đầu thần thế giới, tách ra tứ đại hải dương, trong đó cảng Antwerp của đại lục Beins, Emir của Ya Qin, còn có Kim Sa Giác của tiêu vân kinh, hợp thành đại tam giác hải vực do cha hắn khống chế. Đại tam giác hải vương uy danh hiển hách, nhưng nói rõ, bất quá là một đại lĩnh chủ dưới tay hải hoàng Sainz mà thôi, hắn nắm trong tay đại tam giác nhưng chỉ có thể nắm trong tay đại tam giác, ba hải vực khác không ai gọi hắn là vương, sự khác biệt, hải tộc tứ đại hải vương còn có cừu oán không nhỏ...

Mà cảng New Zealand của Đỗ Trần ở Đông Hải hải vực, không thuộc phần phụ thân Goethe quản lý, cho nên Đỗ Trần thực ra thật sự đổ oan cho tiểu vương tử, Ngự nhân căn bản không có liên quan gì tới hắn.

- Tình huống là như thế!

Goethe thân nhiên nhìn Đỗ Trần, hình dáng tựa hồ muốn nói. Xem đi, người đổ oan cho ta rồi, vậy còn không mau mời sư phụ truyền cho ta mấy chiêu bí pháp bồi thường bồi thường sao?

Đỗ Trần tựa hồ không nhìn ra ánh mắt Goethe, cười nói:

- Xem ra chuyện này đích xác không quan hệ với người. A, phải biết rằng, việc thiện ở New Zealand, sư phụ người cũng có phần, nếu chuyện này có quan hệ với đại tam giác hải vực của người, vậy sợ rằng sẽ ảnh hưởng tới quan hệ thầy trò các người à.

Đỗ Trần làm ra dáng vẻ lo lắng của Goethe. Tiểu vương tử cười hắc hắc, suy nghĩ chốc lát, đột nhiên hình như rất khó khăn nói:

- Người nói đi. Nếu ta có thể giúp người giải quyết Ngự nhân phiền toái này, sư phụ có phải sẽ thật sự dạy ta không?

Đỗ Trần tâm niệm chuyển động:

- Ta nghĩ hắn là sẽ, người thật sự có biện pháp giải quyết Ngự nhân không thuộc đại tam giác hải vực chứ?

Goethe gật đầu, lại lắc đầu:

- Francis, mặc dù ta rất muốn học bí pháp, nhưng ta sẽ không bán đứng lợi ích căn bản của chủng tộc chúng ta, càng sẽ không giúp nhân loại chia đồ đao vào đồng loại xuất sinh từ đại dương... cho nên, trước kia người hỏi ta làm sao giải quyết vấn đề Ngư nhân, ta đều từ chối, chỉ nói rất khó khăn. Nhưng lần này Ngư nhân tập kích thành thị nhân loại, nguy hại thật sự quá lớn - đáng chết, bọn họ giết hơn một ngàn nhân loại phụ nữ (phụ nữ trẻ em người già)! Ta... có lẽ có thể giúp người một phần.

- Điểm này ta hoàn toàn hiểu, tín đồ trung thành của Đỗ Trần thần, Goethe vương tử điện hạ, người có thể cho ta sự trợ giúp gì, xin nói ra, ba mươi vạn dân sông Newzeland cảm kích người.

Đỗ Trần trong lòng vui vẻ.

Goethe chần chừ nói:

- Tình huống phương nam Beins ta có nghe qua, so với tin tức nhân loại nắm giữ bất đồng, ta biết Ngư nhân nơi đó phi thường quái dị, hình như Đông Hải hải vương đều không có biện pháp bắt bọn họ! Nếu người hoàn toàn giải quyết bọn họ, ta có thể thể trợ giúp người chút ít.

Nói xong, hắn hai tay lại huyền hóa ra một bản đồ, nhưng có chút bất đồng, nó là một bản đồ lập thể biển sâu, triển hiện ra cảnh sắc thần bí dưới hải dương.

- Nhiều năm qua, cao cấp đầu thần trong các tộc, nhiều nhất là nhân loại không có cách nào bắt được hải tộc, trong đó có một nguyên nhân là không biết hoàn cảnh của biển sâu - ta nghĩ người hắn là hiểu được, trên chiến trường nếu có bản đồ tường tận thì có ý nghĩa trọng yếu thể nào! Đây là hải đồ hải vực phụ cận New Zealand...

Goethe nói đến nơi này, thần sắc buồn bã, thanh âm cũng nhỏ đi rất nhiều:

- Vốn Đông Hải hải đồ đối với vương thất đại tam giác chúng ta cũng là cơ mật, nhưng mười năm trước, đại ca đã qua đời của ta xảo hợp có được...

Đỗ Trần kinh hãi, ánh mắt tập trung vào hải đồ, cũng không có lưu tâm tới vẻ mặt Goethe khi nhắc tới đại ca đã khuất thế, hắn lập tức thúc đẩy trí nhớ lực siêu xuất thường nhân ghi nhớ mỗi điểm trên hải đồ vào trong trí nhớ - Goethe nói đúng, hải đồ cũng không rõ, phạm vi triển hiện cũng rất nhỏ, còn giấu đi nhiều địa phương trọng yếu đối với hải tộc, nhưng Đỗ Trần chỉ muốn biết tình báo của Ngư nhân, lại không muốn dụng binh đối với hải tộc, vậy hải đồ này đã là đủ rồi, đã quá trân quý rồi.

Có thể nói, nếu lãnh địa của Đỗ Trần là một căn phòng lớn, thì bây giờ, hắn rốt cục thấy rõ trước cửa phòng là cái dạng gì, cũng biết địch nhân của hắn - địa lý tình báo của đại bộ phận Ngư nhân.

Sau khi dụng tâm ghi nhớ, Đỗ Trần không đợi Goethe mở miệng, liền nghiêm túc nói:

- Goethe, phi thường cảm tạ tín nhiệm của người, ta với danh nghĩa Đỗ Trần thần, cả đời tuyệt không giao hải đồ cơ mật này của hải tộc cho người nào khác.

Goethe cười cười, không nói gì, nếu đại ca còn sống, biết mình giao hải đồ của hắn cho một nhân loại, sẽ phản ứng thế nào nhỉ?

Ai, đại ca a, bí truyền tuyệt kỹ của đại tam giác vương thất đều theo người biến mất, người lưu lại cũng chỉ có một phần hải đồ tứ hải...

Tổng đi Goethe, xoay người đi tìm thánh giáo gián điệp Mina, từ nàng, Đỗ Trần hiểu rõ không có từ trong miệng cự quan liêu của lãnh địa biết được tình huống chân thật, tiếp theo, lửa giận của hắn lại bốc cao lên một tầng - vốn lần này gặp nạn chỉ có cảng Antwerp, nhưng sau khi tai nạn phát sinh, quan viên cảng bỏ lại bình dân chạy trốn chết, đều chạy vào trong lục địa nơi không có nguy hiểm, kết quả trong lãnh địa không có nhân viên chính phủ duy trì trật tự, lúc ấy lâm vào hỗn loạn... tai họa Ngư nhân, biến thành nhân họa.

Trong lòng như có lửa đốt, Đỗ Trần ngày thứ hai liền xử lý hết thủ tục, bước lên Belkesi.

Trên sàn thuyền, Đỗ Trần cau mày nói với Dịch Cốt:

- Cái gì? Bác Bì nói hắn có chuyện gì, không theo ta đi sao? Đáng chết, sao lại bây giờ.

Dịch Cốt gật đầu một chút:

- Bác Bì chẳng biết suy nghĩ gì, thiếu gia giải quyết Ngư nhân cùng đạo phỉ trong lãnh địa, là tạo phúc cho dân chúng một phương, là thiên đại việc thiện, tán dương giáo nghĩa của Đỗ Trần thần giáo...

Hắn không tiếp tục nói nốt, mà sửa lời nói:

- Bất quá, Bác Bì còn chuyển cáo ngài một câu.

- Cái gì?

Dịch Cốt bắt chước ngữ khí của Bác Bì, lạnh nhạt nói:

- Do dự không nên thuộc về người, những lời này người hắn đã nhớ kỹ, vậy, nhớ kỹ câu thứ hai ta nói với người...

Hắn cao giọng:

- Francis, người đã phụ rất nhiều người, thủ đoạn quá ôn nhu... càng phải khôn ngoan, càng phải tâm địa cứng rắn, muốn đánh bại đối thủ, chỉ có càng tàn nhẫn so với đối thủ mà thôi.

Đỗ Trần trong mắt tinh quang chợt lóe, sờ sờ cái mũi.

Dịch Cốt tiếp tục nói:

- Đáng chết phải giết, đó là các thánh vương thượng cổ, cũng không phải là mẫn thủ huyết tinh sao, trải qua núi xương biển máu bước lên vương tọa sao? Người không giết địch, địch liền giết người, có đôi khi, một thành đồ đao so với trăm ngàn mưu kế hiệu quả hơn.

Đỗ Trần khép hờ hai mắt, suy nghĩ thật lâu, gật đầu lạnh nhạt nói:

- Ta biết rồi.

Biết rồi sao? Ý tứ gì vậy? Dịch Cốt trong lòng nghi hoặc, thiếu gia đến tột cùng là cùng quan điểm với Bác Bì, nhưng liệu nó có lọt tai không?

- Dát chi, dát chi!

Tiếng động vang lên từ Biekersi, Đỗ Trần nhìn biển rộng, chuẩn bị rời tới lãnh địa của mình, lúc này thì, trên bến cảng có người gọi:

- Francis, chờ ta.

Porter vác theo một túi nhỏ, mang theo một quyển sách từ xa chạy tới, đứng trên bến cảng, vỗ ngực thở dốc nói:

- Hoàn hảo tới kịp, thật sự xin lỗi, ta chuẩn bị một chút đồ vật, tới chậm một chút.

Đỗ Trần ngạc nhiên nhìn Porter:

- Người sao không chiếu cố Tuyết Ny a di, ngược lại tới nơi này?

- Thư ngốc tử (gã trai ẻo lả) này sao cũng muốn đi?

Chesini đang giúp Harry điều khiển thuyền cũng chỉ vào Porter kêu to - Đỗ Trần muốn cho Chesini tự mình thể hội một chút tật khổ của dân sinh, liền mang hắn bên người, dù sao mình có Liên Hoa bên người, tùy thời đều có thể đánh ngất hắn mang theo, không lo lắng tiểu tử phiền toái này gặp phải nguy hiểm.

Mấy ánh mắt tập trung vào, phản ứng của Porter so với tiểu nam sinh ngượng ngùng trước kia có chút bất đồng, hắn ngẩng mắt, mỉm cười:

- Thư ngốc tử không thể đi sao?

- Chúng ta muốn khai chiến cùng Ngư nhân, chiến tranh, đây là chiến tranh.

Chesini hưng phấn phất tay kêu to, khinh thường nhìn Porter yếu nhược:

- Thư ngốc tử, đối với chiến tranh không hữu dụng.

Porter trừng mắt liếc hắn:

- Người biết Ngư nhân phân làm ba loại không? Loại thích ăn rong biển, có thể dụng điểm này dẫn dụ bọn chúng tới? Biết không...

Porter liên tiếp nói mấy vấn đề, lại cười bĩu môi:

- Thư ngọc tử không hữu dụng sao? Tiểu bằng hữu?

Chesini á khẩu không trả lời được.

Porter cười với Đỗ Trần:

- Tuyệt Nỵ sư phụ biết Ngư nhân mang đến cho người phiền toái rất lớn, nên kêu ta theo người, có lẽ sẽ có trợ giúp chút ít.

Hắn mở túi nhỏ, bên trong có mấy bộ sách về hải tộc.

Từ trong đó lấy ra một phong thư, Porter lại nói:

- Ta đi tới túc xá của người trước, kết quả đã khóa cửa, ta phát hiện phong thư này.

Đỗ Trần chỉ sững sốt chốc lát, cười nói:

- Cũng tốt, người đi theo ta, ta sẽ chiếu cố người... bây giờ Tuyệt Nỵ a di ai chiếu cố?

Biekersi đã khởi hành, xa xa, dưới chân Ôn Tuyền sơn, trên quan tinh đài của Đồ Thư quán, Bác Bì đang đứng bên Tuyệt Nỵ:

- Porter này, thật sự có thể giúp Francis?

Khuôn mặt trắng bệch của Tuyệt Nỵ lộ ra vẻ tươi cười:

- Green, không nên đánh giá thấp đệ tử của ta, năm đó khi ta bằng tuổi nàng, cũng là một tiểu cô nương không hiểu gì cả.

Nàng thở dài:

- Hải tử này không thích chịu ân huệ của người khác, Francis giúp nàng cứu rất nhiều hải tử, nàng cũng mong thường hoàn lại một chút...

- Không nên gọi là Green, ta đã nói rồi...

Bác Bì lại nhắc lại câu nói mà hắn đã nói qua nhiều lần, bất quá, thanh âm rất nhẹ, rất nhẹ....

245. Lão Bằng Hữu

Biekersi thuận gió mà đi, Đỗ Trần trong lòng lại có vài phần mất mát, Porter chuyển giao cho hắn lá thư này là của Arthur lưu lại, rất xảo hợp Arthur vương tử hôm nay cũng muốn về nước, hơn nữa lại phi thường vội vàng, hắn tới túc xá mười tám bên Thượng Thủy hà tìm Đỗ Trần cáo biệt nhưng lại không gặp, không thể làm gì khác hơn là lưu lại phong thư này, chuẩn bị để quản lý viên giao cho Đỗ Trần, mà Porter xảo hợp lại thuận tay mang theo.

Trên thư viết, thực lực Arthur đã đạt tới ngũ cấp đấu sĩ, mà hắn không có đấu khí, tiếp tục ở lại học viện học tập năm ngũ cấp là vì bồi dưỡng đấu hồn mà không có ý nghĩa thực tế, cho nên, thời gian làm đệ tử của hắn xem như kết thúc, Đỗ Trần có thể trợ giúp hắn tới cuối, đường ngày sau phát triển thế nào, chỉ có thể để Arthur tự mình tìm kiếm - dù sao Đỗ Trần cũng không biết làm sao dùng ngoại công luyện xuất đấu hồn.

Lần từ biệt này, Arthur ở xa tới Tiêu Kinh đại lục, chẳng biết khi nào mới có thể gặp lại, bất quá trên thư Arthur còn nói, hắn sau khi về nước, việc đầu tiên phải làm là tham gia quân đội tại Kim Sa Giác phía bắc Tiêu Kinh đại lục, học tập tri thức quân lữ, chuẩn bị để ngày sau làm vương Renault, Kim Sa Giác cùng New Zealand cách biển, có lẽ, hắn sẽ có cơ hội gặp lại bạn tốt trên biển rộng.

Đọc đi đọc lại mấy lần, Đỗ Trần cho vào trong Liên Hoa tùy thân, đi tới bên thành thuyền hít thở không khí trong lành cùng hưởng thụ gió biển.

Alex đứng ở đầu thuyền, hai tay chống eo nhìn cảnh biển, phong phạm của cao thủ nhất thế không thể triển hiện trên khuôn mặt nhỏ nhắn, Andy ngủ bên người hắn, hai móng vuốt vô giác ôm lỗ mũi... nếu không có Ngư nhân đáng chết. cả nhà mình có thể an nhàn thích ý đi chơi trên biển.

Đỗ Trần thăm cảm thán, nhìn Porter đi từ trong thuyền ra gặt đầu.

Porter đang cầm một chồng sách, đi với bên Đỗ Trần nói:

- Ta đã sưu tập tổng hợp lại tình báo về sông New Zealand, theo như lời Goethe, Ngư nhân này ngay cả Đông Hải hải vương đều cảm thấy khó xử lý, chúng ta là nhân loại càng khó giải quyết...

Hắn hơi nghiêng đầu:

- Tổng hợp tư nguyên cùng tình báo người cung cấp, ta nghĩ bây giờ người có thể chú ý một phương...

- A? Nói nói xem.

Đỗ Trần kinh ngạc nhìn tiểu đệ của chính mình, chưa bao giờ nghĩ đến, Porter còn có bản lĩnh phân tích quân chính.

Porter bị Đỗ Trần nhìn chăm chăm, da mặt đỏ ửng, ngượng ngập nói:

- Ách, Francis, sự kiện lần này, trong là đạo phỉ cấu kết Ngư nhân cướp bóc thành thị nhân loại, mà Ngư nhân bất quá là dã thú bình thường không có khả năng làm ra loại hành động quân sự có dự mưu, có tổ chức này. Chính vì vậy, ta hoài nghi sự kiện lần này có chủ mưu. Ngư nhân, bất quá là một con bài mà thôi.

Đỗ Trần mỉm cười vỗ vỗ vai Porter, cười nói:

- Đúng vậy! Chủ mưu có thể vận dụng lá bài Ngư nhân này có thể là hai người ngoài Đông Hải hải vương thì còn có đạo phỉ.

Porter hơi nghiêng mình, để cho đầu vai tránh thoát khỏi "Ma trảo" của Đỗ Trần, gặt đầu nói:

- Đông Hải vương thân ở sâu trong đại dương, hải tộc bọn họ cũng không khuyết thiếu tài phú, ngược lại bởi vì hoàn cảnh sinh tồn hạn chế mà không có dã tâm đối với lục địa, ta thật sự nghĩ không ra Đông Hải hải vương sao lại tập kích lãnh địa của người, cho nên...

- Cho nên chuyện mấu chốt, hoặc là nói tin tức, là đạo phỉ trên lục địa.

Đỗ Trần mơ hồ hỏi, Porter ghé mắt đánh giá Đỗ Trần, đột nhiên thấy được trên người hắn có tia hàn ý, không khỏi nói nhanh hơn.

- Ân, ta có thể nêu ra phương hướng điều tra.

- Ta sẽ không buông tha đạo phỉ này, nhưng Ngư nhân...

Đỗ Trần sờ sờ cái mũi, thấp giọng nói:

- Vì con dân của ta không thể chịu được tập nhiều... chúng phải bị thanh trừ sạch sẽ.

Porter trong lòng phát lạnh, trên mặt lại hết sức bình thản, hắn quay đầu nhìn về hướng tây.

- Đích xác, Ngư nhân đáng chết...

Hốt, Porter nhìn bầu trời:

- Francis, người nhìn xem kia là gì? Hình như là...

Lời chưa dứt, trên bầu trời truyền đến tiếng kêu lớn:

- Thiếu gia, cuối cùng cũng thấy người.

- Là Ariza.

Đỗ Trần mừng rỡ, ngửa đầu nhìn lên, một điểm đen trên bầu trời cấp tốc bay qua, tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt liền tiêu mất:

- Brook, dẫn ta đuổi theo xem sao.

Thanh âm Ariza lại truyền đến, có chút ghen ngào:

- Thiếu gia, sự phụ muốn dẫn ta đi đánh nhau với cự long... ai nha, hần không cho ta nói. Thiếu gia người chờ Ariza, Ariza đã là đầu thần, rất nhanh có thể tốt nghiệp.

Dịch Cốt chạy tới bên người Đỗ Trần, nghe vậy thân thể run lên:

- Ariza trở thành lực cấp đầu thần rồi sao?

Đỗ Trần cũng khiếp sợ nhìn Dịch Cốt, hai người đều từ trong mắt đối phương nhìn ra ý tứ không dám tin, một năm năm tháng, bất quá là năm trăm ngày, một hải tử gốc từ nô đãi không có đầu khí tấn cấp thành lực cấp đầu thần... nếu Charleman còn sống, chẳng biết sẽ có cảm tưởng thế nào?

Năm đó, tình không hạ đệ nhất đầu thần, học viện anh hùng bằng đệ nhất nhân, cũng dùng thời gian một năm rưỡi mới làm được điều này.

Roland trên bầu trời mang theo Ariza đi xa, sau khi Ariza hô lớn, Đỗ Trần không đuổi theo nữa, mỉm cười, nhìn Porter nói:

- Hắc, nghe được không? Tình không hạ đệ nhất đầu thần Charlemagne bảo trì bản ghi chép ba trăm năm, giờ đã bị xé! Bất quá đáng chết, Roland sao lại mang Ariza đi mạo hiểm.

Porter nhíu mày suy tư, nói:

- Sự phụ nói, núi Miguel cùng giáo đình bởi vì chuyện phản nghịch cự long Constantine mà nổi lên xung đột, viện trưởng Ziege cũng tham gia đàm phán... chẳng lẽ, chuyện đã trở nên căng thẳng đến mức kiểm soát Roland phải ra tay trợ giúp?

Quan hệ giáo đình cùng núi Miguel là chuyện cao nhất tam đại lục, Đỗ Trần còn không có biện pháp tham gia, mang theo nỗi lo lắng cùng vui sướng đối với Ariza, Biekersi đi tới cảng Antwerp, sau đó Đỗ Trần thay đổi phục sức quý tộc, cùng đoàn người theo đường đại lục tiến vào lãnh địa New Zealand.

Hần muốn xem lãnh địa của hần đã biến thành dạng gì, mà không phải trở lại thủ phủ, nghe bọn quan liêu, chẳng biết đã che giấu bao nhiêu báo cáo thư.

Trên đường đi tới cảng New Zealand, sắc mặt Đỗ Trần càng ngày càng xấu, lãnh địa mặc dù lũ lụt khắp nơi, nhưng cũng không thể có vẻ hoang vu thế này, bình dân vẻ mặt tang thương cô đơn, càng tới gần cảng New Zealand, tình huống càng rõ ràng.

Cảng khẩu bị tấn công, như là phế khu kinh nghiệm qua một hồi chiến tranh thảm khốc, rách nát không chịu nổi, cảnh cảng khẩu phồn hoa ngày xưa đâu còn, giờ phút này người đã rất thưa thớt. Sau khi chịu đại nạn, kinh nghiệm qua thủy tai mới yên ổn, bình dân có một bộ phận bước lên con đường đào nạn, còn lại, cũng đang trong lo lắng và sợ hãi. Trên đường, có vài đội từ thiện cơ kim đang tự tập lại sửa chữa kiến trúc bị hao tổn, bình dân thưa thớt hoặc đang vây xem, hoặc tiến lên hỗ trợ, nhưng với một tòa thành thị mà nói, lực lượng của bọn họ thật sự quá bạc nhược.

- Sao lại ngay cả một lũ quán đều không mở cửa, hừ, sư huynh cũng không cho chúng ta sống trong thành phủ...

Chesini một mặt nhìn đông ngó tây đánh giá cảng New Zealand tàn phá, một mặt oán thán, thấy sắc mặt âm trầm của Đỗ Trần, con mắt hần chuyển, nhìn một người nằm bên cạnh đường.

Nơi nào đó, mấy tên khát cái đói gục dựa vào tường, không ngừng rên rỉ, trong đó có một kẻ bị Ngự nhân cắn đứt một chân, đây người máu me, dựa vào tường, mấy đồng bạn đang cho hần ăn.

Chesini vừa thấy hình dáng tên khát cái này không khỏi mừng rỡ, cười quái dị nói:

- Hắc, sư huynh người nói không sai, tên khát cái cũng có cấp bậc, ha ha, tại đầu thần đảo tuyệt đối không thấy được tên khát cái xui xẻo như vậy.

Hần từ trong bao lấy ra một phần thức ăn, chạy đi:

- Sư huynh, ta bố thí cho tên khát cái, hần là xem như việc thiện lớn lao a? Ô, tên khát cái đáng chết, thói quá.

Hắn che cái mũi, đặt thức ăn xuống liền lập tức chạy về, thấy tên khát cái này ăn thức ăn như hổ đói, không khỏi cười ha ha.

- Rất buồn cười phải không?

Đỗ Trần cúi người âm thầm nhìn Chesini, khiến hắn sợ đến ngậm chặt miệng lại. Đỗ Trần nhìn tiểu sư đệ từ trên xuống dưới, nhướn miệng cười:

- Chesini, sư đệ của ta, sư huynh nghĩ tới một chuyện rất thú vị, không biết, ngươi có hứng thú hay không?

- Không, ta không có hứng thú, sư huynh ngươi đừng cười với ta như vậy...

- Ngươi không có hứng thú, nhưng ta phi thường có hứng thú.

Đỗ Trần đột nhiên nắm gáy Chesini, kéo vào một góc phố, dụng đầu gối chế trụ miệng hắn, làm hai chân hắn không cử động được nữa:

- Ngươi không phải rất chán ghét tên khát cái này sao? Vậy ở chỗ này làm một tên khát cái bị bệnh đi.

Nói xong, Đỗ Trần xé rách quần áo Chesini, trên người hắn một tầng rách rưới, sau đó bỏ hắn lại đường trường.

- Ô! Ô!

Chesini tại góc đường, trợn mắt há mồm nhìn chằm chằm bóng lưng Đỗ Trần, kêu to không ngừng, nhưng hắn lại chỉ có thể phát ra âm thanh hàm hồ.

- Sư huynh, ngươi đừng đi, ngươi đi, ta tìm ai xin giải được, không có giải được, ta không thể làm nam nhân a!

Đỗ Trần sẽ không để ý tới sự phản đối của Chesini, hắn trở lại với mọi người, kêu Harry:

- Ngươi ở lại chỗ này âm thầm chiếu cố Chesini, những người khác theo ta đi xem tình huống.

- Đúng vậy chủ nhân, vừa rồi ta đã nghe qua, thành bắc tình huống tốt hơn một chút... lão thiên a.

Harry đột nhiên kinh ngạc há to miệng, chăm chú ngửi mùi trong không khí, chỉ chốc lát, hắn cuống quýt nhỏ giọng nói:

- Chủ nhân, ta ngửi thấy mùi của một vị bằng hữu của ngài...

246. Hiềm Nghi, Thất Ưc

Lão bằng hữu? Lão bằng hữu của mình cũng không nhiều lắm, trong đó để cho Harry kinh hoàng càng không có mấy người, Đỗ Trần mơ hồ nghĩ tới là ai, cấp Harry một ánh mắt giúp hắn trấn tĩnh, Đỗ Trần ý bảo hắn chứng thập đáp án của mình.

Harry hung hăng nắm bóp cái mũi, nói thầm:

- Loại mùi này hẳn là không thể nhầm, nhất định là hắn.

Nói tuy như vậy, nhưng Harry trong lòng không ngừng suy nghĩ, không muốn trước mặt chủ nhân phạm vào sai lầm ngớ ngẩn, hắn mạnh mẽ nắm lấy Andy, thấp giọng nói vào tai hắn:

- Khứu giác của ngươi so với ta chỉ kém chút, hơn nữa ngươi càng hiểu rõ người kia so với ta! Vậy, ngươi hẳn là cũng phát hiện ra ai tới.

Andy đang ngủ, mơ mơ màng màng đi theo sau Harry, bị bắt lấy, hắn sững sờ chốc lát, nói thầm:

- A, đại nhân Harry, ngươi không thể đối đãi với một tuyệt lang quý tộc có giấc mộng, có khẩu vị... a, được rồi, ta ngửi một chút...

Khiếp sợ tách ra khỏi Alex, đầu ngón tay móc từ lỗ mũi ra hai dòng nước, hắn hít sâu một hơi:

- Hô... đáng chết, là hắn, ta muốn giết hắn.

Andy nhất thời giận dữ, hung dữ hẳn lên, tứ chi đứng thẳng dậy, liền muốn tìm kẻ kia tính sổ.

Nhưng liền tiếp đó, hắn ngẩng đầu cười nói:

- Ách, nếu có thể, chủ nhân, chúng ta ăn đã rồi tìm hắn tính sổ a! Cái bụng Andy so với báo thù trọng yếu hơn...

Harry lập tức cầm bản nhân chuyên đánh vào đầu Andy, cười hì hì cúc cung với chủ nhân:

- Chủ nhân tôn quý, vừa rồi Harry còn có chút không dám xác định, nhưng có sự hiệp trợ của Andy, ta dám khẳng định, lão bằng hữu của ngài, thần tứ bá tước Brockman đại nhân ở ngay phụ cận.

Tiếp đó, hắn cười hề hề, vì cầu bảo hiểm, mà vừa rồi nguyên nhân không dám xác định là Brockman cũng nói ra:

- Chủ nhân, mùi vị của Brockman hình như không giống trước kia. Ách, là có chút khác biệt rất nhỏ, hơn nữa bên người hắn còn có mùi máu tươi phi thường nồng hậu, dưới sự che dấu của mùi máu này, người hầu trung thành nhất của ngài suýt nữa không ngửi được mùi vị của hắn, bất quá, chỉ cần mùi máu hoàn toàn lưu động, thì không có khả năng tránh được cái mũi của Tuyệt Bì nhân.

- Mùi máu tươi nồng đậm sao... chẳng lẽ gần đây Brockman giết qua không ít người?

Đỗ Trần sờ sờ cái mũi, vỗ đầu vai Porter:

- Nhiệm vụ của người cùng Harry thay đổi một chút, người ở chỗ này coi sóc Chesini, Harry theo ta đi gặp lão bằng hữu.

Nói xong, Đỗ Trần từ trong túi của Alex lấy ra mấy gói thức ăn giao cho Porter. Ghé tai nói công đạo với Chesini một phen, nhất thời, Porter trắng mắt, cổ quái nhìn chằm chằm Đỗ Trần:

- Dùng việc không thể làm nam nhân uy hiếp một hài tử, người làm sao nghĩ ra một biện pháp ác độc như vậy?

Đỗ Trần đột nhiên phát hiện, Porter trong khi trắng mắt thì hai con mắt to sau cái kính dài linh mẫn chớp động, hắn cười cười, cười rất xấu, kè tai thấp giọng nói:

- Tất cả mọi người là nam nhân, người hắn là rõ biện pháp này dụng thật là tốt chứ...

Hắn ghé miệng, nói mấy chuyện cười mập mờ của nam nhân.

Porter cúi đầu, phát tay khó chịu nói:

- Đừng nói nữa, mau đi làm chính sự đi.

Nàng nghĩ thầm rằng, nam nhân, cũng quả nhiên không phải thứ tốt, ngày thường Francis ôn văn nho nhã, sao lại khi nói chuyện này lại trở thành xấu như vậy?

Cùng Harry đi trước, Đỗ Trần trong lòng còn cảm thấy là lạ, từ khi rời đầu thần đảo, Porter hình như thay đổi rất nhiều, làm cho người ta có cảm giác... rất hoạt bát, sáng sủa.

Đi qua các con đường, Harry theo mùi, như chó dẫn đường đưa Đỗ Trần tới trước một giáo đường rách nát trong một con đường nhỏ, giáo đường thuộc thánh giáo này giờ phút này đang cấp phát lương thực miễn phí, người ra vào tấp nập, nhưng thật ra rất trật tự.

- Chủ nhân, Brockman ở ngay phía trước.

Harry dừng chân, chỉ vào mấy người xa xa run giọng nói, hắn trong lòng đang e ngại Brockman.

Đỗ Trần gật gật đầu, đứng vậy, phía trước hơn mười thước, bóng lưng Brockman rõ ràng, hắn cùng mấy người hình dáng cổ quái đang đánh một cỗ xe, đang chậm rãi chạy đi. Chính mình tuyệt sẽ không nhận lầm vị "Lão bằng hữu" này! Ánh mắt chăm chú, Dịch Cốt ở phía sau thấy thần thái của Đỗ Trần, trong lòng thầm nghĩ, thiếu gia tiếp thu ý kiến của Bác Bì - đáng chết liên giết! Ai, xem ra Bác Bì có lực ảnh hưởng với thiếu gia hơn mình a.

Bất quá, Brockman đích xác đáng chết, New Zealand bị tẩy kiếp, bình dân phụ nữ tử vong quá ngàn, hết lần này tới lần khác, trên người Brockman tràn ngập mùi máu tươi xuất hiện trong cảng New Zealand, lại liên hệ với thân phận cùng bối cảnh của Brockman, điều này sáng tỏ cái gì chứ, sợ rằng tiểu hài tử đều sẽ có chút liên tưởng phần nộ.

Ít nhất Brockman là nghi phạm tẩy kiếp cảng New Zealand.

Brockman sắp biến mất tại góc rẽ cuối đường, Đỗ Trần sắc mặt âm lãnh đổi thành uể oải cười khổ, hắn ôm Alex đi nhanh vài bước, đuổi theo Brockman, đưa tay lên muốn vỗ vai hắn chào hỏi.

Đột nhiên, Brockman xoay người nhìn thẳng Đỗ Trần, lùi một bước, lạnh nhạt nói:

- Các hạ muốn làm gì?

Nói xong, hai tay hắn cho vào trong tay áo, thần sắc đề phòng, nhìn hình dáng, chỉ cần một lời bất hòa liền cùng Đỗ Trần động thủ trên đường.

Đồng thời, mấy kẻ hình dáng cổ quái bên người hắn cũng lưu tâm đánh giá Đỗ Trần, dưới chân di động, ả ả muốn xông tới.

- A? Khiêu khích sao.

Đại cao thủ Alex vén tay áo, lỗ mũi hếch lên tận trời, khóe mắt dư quang quét qua mấy người.

Brockman liếc mắt nhìn Alex, tựa hồ chưa bao giờ gặp qua đại cao thủ xú thí như vậy, ngược lại phì cười:

- Tiểu tử kia rất thú vị.

Đỗ Trần sửng sốt, lập tức giao Alex cho Dịch Cốt, ngạc nhiên nói:

- Bằng hữu của ta, người không nhận ra ta sao?

Đánh giá Brockman một chút, đúng vậy, tóc vàng mắt xanh, da tay trắng hồng, vóc người cao ngất, ngoại trừ khí độ có vài tia tàn nhẫn cùng bạo lệ, hắn tuyệt đối là thần tứ bá tước đại nhân có phong độ kia.

- Chúng ta quen nhau sao?

Brockman trong mắt tinh quang chợt lóe, nhìn Đỗ Trần một chút, dĩ vãng Brockman dù thực lực cường đại, nhưng luôn giữ phong độ quý tộc, tuyệt đối sẽ không dùng ánh mắt thất lễ bực này nhìn mình.

Được rồi, Brockman bên người còn không có tiểu hài tử, chẳng lẽ, hắn không đến đây cùng tiểu thú Seattle Hohmann sao?

- Chúng ta đương nhiên quen biết, thần tứ bá tước thân ái các hạ, bạn tốt của ta, Brockman tiên sinh.

Đỗ Trần vừa nói vừa đánh giá phản ứng của Brockman.

Brockman nhú mày, thời gian quá ngắn, lại cười:

- Ha ha, nguyên lai là bằng hữu trước kia của ta, thật sự xin lỗi.

Hắn chỉ chỉ đầu mình:

- Ta gần đây bị trọng thương, quên rất nhiều chuyện, ngài là...

Hắn rất "quý tộc" hỏi, mặt khác, mấy người đi theo cũng thần thái hòa hoãn, cười ha ha gật đầu với Đỗ Trần.

- Trời ạ, ngài mất trí nhớ sao? Thật không tốt a, lúc trước chúng ta...

Đỗ Trần hàn huyên phụ diễn, tâm nhiệm lại nhanh chóng suy nghĩ, Brockman thật sự mất trí nhớ sao, hay là cố ý làm bộ không nhận ra mình?

Thân phận mình cũng không có lộ ra trong tổ chức thần bí kia, hắn không cần phải làm bộ nhận ra mình, chẳng lẽ trên người Brockman xảy ra sự tình gì?

Nghĩ vậy, Đỗ Trần kết thúc bài an ủi, tiếc hận nói:

- Ai, không thể tưởng người ngay cả Chels không nhận ra.
- Tên ngài là Chels sao? A, hết sức xin lỗi, ta thật sự không rõ lắm.

Brockman khiếm ý cúi mình, lại hỏi:

- Vậy vài vị bên người ngài cũng là bằng hữu trước kia sao?

Hoàn nhìn mấy người sau lưng Đỗ Trần, đôi mắt hạ xuống Dịch Cốt, một tia tình quái dị đều không có, tựa hồ, hẳn thật sự không rõ chuyện trước kia.

Đỗ Trần vuốt mũi, biên tạo cho mọi người một cái lai lịch, trộm đánh giá Brockman, chờ đến khi hẳn xác định, Brockman ít nhất trên biểu hiện đến hình dáng là thật không nhận ra những người này, hẳn trong lòng càng thêm nghi hoặc.

Brockman ảo não nhún vai:

- Ai, nói thật đi, ta cũng là mấy ngày trước gặp phải mấy vị bằng hữu này...

Hắn chỉ chỉ mấy người bên người:

- Mới biết ta trước kia tên là Brockman. Tiên sinh Chels, ngài rất hiểu rõ ta trước kia sao? Có thể nói cho ta một chút chuyện trước kia không? A, bây giờ từ lâu trong cảng còn không có buôn bán, không bằng chúng ta tới nơi ở của chúng ta một chút a.

Đỗ Trần cười nói:

- Như vậy cũng tốt, ta phi thường nguyện ý nói cho người biết hết thấy, đi, chúng ta trên đường nói.
- Tốt, chúng ta nói trên đường.

Một trăm lần thử, Brockman chẳng biết là quên thật hay là lừa người tới cảnh giới cực đạo, cũng không có lưu lại cho Đỗ Trần một tia sơ hở, thậm chí Đỗ Trần hàm hồ nhắc tới chuyện ba đầu mẫu bạo long núi Mi Geilie, chuyện thương đau nhất của thần tứ bá tước, nhưng nhân gia trên mặt cũng không có chút biến hóa.

Tại đại hạp cốc Auerbach, Brockman chính vì vậy mà bị Sonatta chọc giận, giết chết đấu thần tùy tùng để hả giận.

Brockman mỉm cười đi trước dẫn đường, giờ phút này đại tai qua đi, lưu dân cùng khát cái rất nhiều, không bao lâu, tiếng chuông giáo đường vang lên, ý nghĩa của tiếng chuông là thời gian phát lương thực chẩn tai kết thúc, người dân đang đứng chờ lĩnh lương thực trước giáo đường bỗng đứng lên, đều nhanh chóng rời đi, không cần thận mấy tên khát cái quỳ trước trước mặt mọi người, mùi hôi thối nồng nặc.

Brockman nhướng mày:

- Cút ngay.

Phát tay liền cách không đánh tên khát cái ngã xuống.

Đỗ Trần khẽ cau mày, thầm nói, Brockman xuống tay thật không tính là ngoan độc, đối phó với một tên khát cái, lại đánh gãy chân sao?

Trước kia Brockman hẳn là không như thế, hẳn hẳn cho rằng, tên khát cái quá ti tiện, động thủ với tên khát cái là mất thân phận.

- Hừ, tên khát cái đáng chết!

Brockman mắng một câu, lại cười với Đỗ Trần, giờ phút này, hắn nhìn qua không khác gì bọn tiểu quý tộc hỗn đản tại thành St.. John... nhưng mắt có tia âm lệ, làm cho người ta phi thường không thoải mái.

247. Brockman Cùng Brockman

Bọn người Brockman ở tại tạp viện thành bắc - lũ quán trong cảng New Zealand còn chưa xây xong, đây đã là nơi ở tương đối tốt. Ở chỗ này, Đỗ Trần tự tạo một lai lịch liên quan tới mình, hơn nữa thuận miệng nói

ra một chút mình biết, có thể nói ra một số việc mà Brockman đã trải qua, thấy vị thần tứ bá tước cuồng quát gật đầu, hí hửng không thôi.

Mà Brockman cũng nói những việc hắn trải qua, trước khi cảng khẩu bị Ngư nhân tập kích, hắn tỉnh dậy bên bờ biển, cái gì đều quên mất, độc thân đi tới cảng New Zealand thì được mấy dong binh bằng hữu nhận ra, thế mới biết mình tên là Brockman.

Mấy dong binh đang chấp hành nhiệm vụ giao hàng trong cảng New Zealand, rất bất hạnh là thành thị bị Ngư nhân cướp bóc, người nhận hàng của họ không biết tung tích, nếu trong vòng nửa tháng không ai nhận hàng, vậy nhiệm vụ này thủ tiêu, mà Brockman liền theo bọn họ ở cũng một chỗ, chờ dong binh hội họp tổng hành về nhà.

Nghe đến đó, Đỗ Trần hỏi:

- Brockman, bằng hữu tốt nhất của ta, nếu người không ngại, ta có thể...
- Không, ta còn muốn ở cùng mấy vị bằng hữu này, sẽ không phiền toái đến tiên sinh Chels.

Brockman không đợi Đỗ Trần nói xong, liền cự tuyệt "ý tốt" này.

- Như vậy cũng tốt, người có mấy vị bằng hữu chiếu cố, ta cũng yên tâm.

Đỗ Trần đứng dậy, theo nghi thức quý tộc muốn cáo từ.

Đứng dậy tiễn Đỗ Trần đi, sau khi đóng cửa, sắc mặt Brockman lập tức trầm xuống, ánh mắt âm độc đảo qua mấy dong binh trong phòng, cười lạnh nói:

- May mắn! Đương nhiên lão bằng hữu rất thân mật gặp "ta", để cho "ta" biết "ta" đã trải qua rất nhiều chuyện...
- Đích thật là thu hoạch lớn ngoài ý muốn.

Một vị dong binh đầu bóng cầm búa lớn trong tay:

- Chels này hình như rất giàu có đó, chúng ta có nên hay không...
- Ta, thần tứ bá tước, Brockman sao lại làm chuyện kiếp sát bằng hữu? Hừ!

Brockman cũng cười lạnh:

- Chúng ta còn có chuyện trọng yếu mà... đi, lập tức đi tới chỗ ở chính thức của ta.

Đỗ Trần rời đi tạp viện hồng kia, một tay ôm nhi tử, một tay sờ mũi:

- Xem ra Brockman thật sự mất trí nhớ, hắn tới cùng là xảy ra chuyện gì?
- Ba ba ngốc.

Alex trong lòng đột nhiên lắc đầu khinh thường:

- Brockman vừa rồi không phải Brockman.
- Alex, người nói gì? Brockman sao không phải là Brockman? Đối với Brockman ta thật sự quá quen thuộc, hình dáng, vóc người, khí chất không có gì bất đồng. Vừa rồi là - ngoại trừ khí chất có chút bất đồng biến hóa, nhưng cũng rất hợp lý, bởi vì hắn thật sự mất trí nhớ, vậy khí chất có chút biến hóa cũng là dễ hiểu.

Đỗ Trần ngạc nhiên nói.

Lúc này Harry vội la lên:

- Tiểu thiếu gia, Harry trên người hắn ngửi thật lâu, mùi vị của hắn cho thấy, hắn như là giả mạo Brockman. Ách, mùi máu tươi trên người hắn thật quá nồng, cơ hồ kích thích cái mũi ta sắp bệnh rồi.

Dịch Cốt cũng nói:

- Sẽ không sai, ta tại Thiên Vương sơn đã thấy qua Brockman ra tay, nhớ kỹ đấu khí ba động của hắn chứ, vừa rồi Brockman kia ngoại trừ càng thêm huyết tinh, giết rất nhiều người. So với trên Thiên Vương sơn không có gì khác biệt! Không có thể là giả, đấu khí cùng bí pháp đặc tính không thể giả.

Alex không thể kiên nhẫn hơn trèo lên vai Đỗ Trần:

- Không tin sao, cao thủ, không cần giải thích! Các người sau này không nên nói là quen biết ta, một đám ngốc.

Lại đi qua mấy con đường, Đỗ Trần trong lòng đột nhiên nghĩ ra, dừng lại. Quay về phát tay với Dịch Cốt:

- Người theo ta đi thăm dò, Harry mang theo Andy đi theo Chesini.

Dịch Cốt khẽ gật đầu, hai người vừa chuyển thân, đột nhiên, một người rất đột ngột chiếu diện, liếc mắt biết là ai, Alex khóc lóc cúi đầu, vừa rồi mấy người phản đối hắn đều chết lặng.

Phía trước người nọ cũng sững sốt, lớn tiếp tiếp đón:

- A, trời ạ, bạn tốt nhất của ta, Francis bá tước thân ái! Đã lâu không thấy người, ta thật sự rất nhớ ngài.

Giờ phút này, Đỗ Trần cũng không có dịch dung, chỉ là thay đổi trang phục bình dân, cam đoan bình dân gặp qua hắn một hai lần không nhận ra hắn mà thôi, nhưng lão bằng hữu quen biết hắn thì chỉ cần liếc mắt là nhận ra.

Brockman từ hướng tới, có chút cúi mình trước mặt Đỗ Trần, lại cho hắn một cái ôm, nhiệt tình cười nói:

- Francis, bằng hữu thân ái nhất của ta, nguyên lai người đã trở lại cảng New Zealand, ai, tình hình nơi này thật sự là cho người ta đau lòng a.

- A, a a, nguyên lai là Brockman.

Đỗ Trần sững sốt, liền lập tức hồi lễ, nghi hoặc đánh giá hình dáng hắn.

Tóc vàng mắt xanh, da tay trắng hồng, vóc người cao ngất, một thân trang phục tiêu chuẩn của thần tứ bá tước, Brockman trước mặt như là đã thay đổi, nhưng.. mình rõ ràng vừa mới chia tay hắn mà, hắn sao lại nói đã lâu không gặp? Chẳng lẽ trí nhớ của hắn đột nhiên khôi phục? Không phải xảo hợp như vậy chứ? Tiểu thuyết máu chó có khúc kể tiếp vậy sao?

- Bằng hữu của ta, người sao lại nhìn ta như vậy? Chẳng lẽ trên người ta có gì lạ sao?

Brockman rất ưu nhã nhìn lại trang phục rộng thùng thình của mình.

Cử chỉ cùng giọng nói của hắn, rất quý tộc! Hơn nữa mắt có khí độ cao quý trang nhã, cũng với cái hình dáng tàn nhẫn vừa rồi có bất đồng rất lớn.

Chẳng lẽ nhi tử nói thật, Brockman không phải Brockman? Đỗ Trần tựa hồ ý thức được cái gì.

- Người cũng không có gì không đúng, chỉ ta ta nghĩ tới thăm trạng của lãnh địa, có chút thất thần.

Đỗ Trần đạo diễn.

- Ai, cảng New Zealand thật sự có nhiều tai nạn, bất quá hoàn hảo, nơi này có một linh chủ thiện lương, tin tưởng người rất nhanh có thể gây dựng cho nó hòa bình chính thức, ta tin vào điều này.

Brockman lặng lẽ ngắm liếc Dịch Cốt, trong lòng thầm nghĩ, đáng chết, đương nhiên là trên đường gặp phải Francis, thật sự là quá xảo hợp, Trừu Căn ngay phụ cận, hơn nữa mình có rất nhiều điểm không thể để Francis phát hiện, giờ phút này tuyệt không thể cùng hắn nói chuyện nhiều, tách hắn ra sớm một chút thì tốt hơn.

Lại hàn huyên chốc lát, hắn nói:

- Thấy lão bằng hữu thật sự rất cao hứng, nhưng ta đang muốn xử lý một chút tư sự, ngài xem, ngài khi nào tiện, ta sẽ tới thành chủ phủ bái hội ngài...

- Bằng hữu của ta, người tùy thời đều có thể tìm tới ta, ta gần đây sẽ ở lại cảng New Zealand.

Đỗ Trần mỉm cười nhìn Brockman cúi mình lui ra, đi khá xa, mới thi lễ cáo biệt, biến mất tại góc đường.

Chỉ vào phương hướng Brockman biến mất, Đỗ Trần tựa hồ hiểu được gì đó, bật cười:

- Brockman, chẳng lẽ là...

Alex noi chen vào:

- Brockman này, mới là Brockman.

- Alex, bảo bối than ái, có thể giải thích rõ cho ba ba không?

Đỗ Trần nhéo cái mũi nhỏ của nhi tử.

Alex lắc đầu tránh khỏi tay Đỗ Trần, nhếch miệng nói:

- Cao thủ, khinh thường giải thích. Ta nói ba ba, các người thật sự quá choáng váng, đừng cho Alex ngốc nghếch giống các người có được không? Chúng ta không cùng một cấp bậc!

Tiểu tử kia dùng hình dáng đại nhân giáo huấn, khiến cho Đỗ Trần không thể không cúi gằm, hung hăng ném hắt.

Trong lòng thật sự nghi hoặc Brockman, Đỗ Trần mang nhi tử nơi tay, uy hiếp:

- Lập tức giải thích, nếu không, đêm nay để cho người ăn món thịt mà tỷ tỷ người làm, ăn không hết không cho người giặt quần áo.

- Trời!

Tiểu tử kia con mắt mở lớn, lập tức che miệng nói thầm:

- Trên thế giới căn bản là không tồn tại hai người giống nhau, cho dù là song bào thai, tất nhiên tồn tại chút khác biệt! Vừa rồi mùi vị Brockman kia, đầu khí, ngoại mạo đều giống Brockman thật như đúc, nhưng... tinh thần bọn họ có chút khác biệt.

Thấy Đỗ Trần có ý động, Alex liền nói:

- Còn có, Alex cảm giác được, Brockman chính thức trên người mang theo biến hóa của thú Seattle! Chỉ cần hắt ở phụ cận sử dụng đầu khí sẽ bị phát hiện.

Một chỗ khác nữa, vừa rồi Brockman cùng Trừu Cân hội hợp một chỗ, Brockman thấp giọng nói:

- Francis đã trở lại lãnh địa, vậy trên ý nghĩa nào đó mà nói, chúng ta bây giờ có cộng đồng địch nhân, Trừu Cân, người nói chúng ta có thể hợp tác không?

Trừu Cân cảnh giác đánh giá bốn phía, lắc đầu:

- Hợp tác sao, chúng ta trước mặt Francis lộ ra một ít bí mật, hợp tác qua loa, vậy không bằng không hợp tác. Cho nên... đại nhân, chúng ta tự mình làm đi.

Brockman đưa tay lắc lắc "Ba ba", trầm ngâm nói:

- Cũng tốt, vậy chúng ta tự mình làm.

Hắn đột nhiên cười:

- Francis đáng thương còn thật sự xui xẻo, tân tân khổ khổ tu kiến lãnh địa, cũng gặp phải tai ương vô vọng này... thật sự là đáng đồng tình! Ta nói trong lòng, không phải là có chút hả hê, tiểu tử đáng yêu này thật sự quá thiện lương, quá dễ tin người...

Trừu Cân cũng cười:

- Nguyên soái thường nói, mỗi việc đều có chánh phản hai mặt, bất đồng, chỉ là người nhìn ở góc độ nào đó thôi! Hiện suy nghĩ những lời này thật quá chính xác. "Đồ Lạ Mỗ chi tinh" bị người cướp đi, khiến cho Ngự nhân bạo động, kết quả Ngự nhân cuồng nộ đuổi giết cường đạo đi ngang qua cảng New Zealand... giúp chúng ta làm giảm bớt tiềm lực phát triển của Francis, ăn, thật sự là đại thu hoạch không thể tưởng được.

- Francis không vui, Phillip đại nhân sẽ vui vẻ, như vậy tốt lắm, không phải sao?

Nụ cười của Brockman vẫn quý tộc như trước:

- Trừu Căn, chúng ta cần đẩy nhanh tốc độ hơn nữa, Ngự nhân đã phần nộ tới cực điểm, đang chuẩn bị một lần hành động đại quy mô nữa - số lượng chúng nhiều lắm, nếu chúng ta không nhanh đoạt lại vật bị cướp, một khi chúng nó phần nộ ngoài khống chế của chúng ta, làm ra sự tình gì đó, sợ rằng sẽ mang lại ảnh hưởng bất lợi cho kế hoạch của tổ chức.

Trừu Căn gật đầu nói:

- Dích xác như thế, Brockman đại nhân, người định làm thế nào?

Brockman nhẹ nhàng mở tay ra, mỉm cười nói:

- Rất đơn giản, cường đạo cướp đi nửa khối "Đồ Lạp Mộc chi tinh", bọn họ nhất định sẽ ở chỗ này, nghĩ biện pháp cướp lấy nửa khối "Đồ Lạp Mộc chi tinh" còn lại, nửa khối "Đồ Lạp Mộc chi tinh" trên người ta...

- Chúng ta đây chờ bọn họ, bắt quá đại nhân, theo người sống sót của tổ chức, trong cường đạo có một người che mặt tiềm hành, nhưng bí pháp hắc sử dụng cùng "Lam hải gằm" của ngài cực kỳ giống, vì thế, người "Trong nhà" có một số lưu ngôn không tốt với ngài, cho nên ta đề nghị mau chóng bắt được cường đạo, đoạt lại Đồ Lạp Mộc chi tinh là tốt nhất.

- Hừ, để cho người "Trong nhà" nói đi, có Hohmann bên người, bọn họ cũng không dám chính thức động đến ta.

Brockman giơ ngón tay cái, ngón tay cũng dài ra rất nhiều, ra khỏi kết cấu thường, hắc ngẩng đầu nhìn trời, nói:

- Phỏng chừng một số người biết thân thế của ta muốn lấy cớ hại ta, dù sao, đệ đệ bảy năm trước ta đã tự thân giết, ngoại trừ hắc, trên đời không ai hiểu được thần kỹ bí truyền của gia tộc...

Trừu Căn nhún vai, trong lòng thầm nghĩ, mười ba năm trước, đệ đệ người chẳng phải "Thân thủ" giết người sao? Nhưng người được Phillip đại nhân từ huyết trì luyện ngục cứu ra, tại sao lại không ai có thể cứu song bào thai đệ đệ của người?

Brockman cũng nghĩ tới điểm này, hắc mười ngón tay lần lượt thay đổi:

- Nếu thân ái đệ đệ của ta còn chưa chết, ta sẽ lại một lần nữa giết hắc, hoàn thành lời thề ta đã lập năm đó.

Hắc hít thật sâu một hơi:

- Điểm này, ta đã hứa trước mộ phần cha ta...

Hai người vừa đi vừa nói, đi ngang qua một ngõ tắt nhỏ liền bước nhanh hơn, mà cũng chỉ cách mấy ngã tư đường, Brockman kia một tay ôm quyền, một tay xoa, chính đang cười lạnh lùng thương nghị gì đó với mấy dong binh....

248. Điều Giáo! Chesini

Ngay trong ngày gặp hai Brockman, thật sự là một cái vuốt mũi, trong lòng thầm cười lạnh.

Brockman chính thức bên người có thú Seattle nhỏ, không tiện theo dõi, mà tên giả kia cũng phi thường cẩn thận, Dịch Cốt mau mang tin trở về, hắc cùng mấy dong binh đã rời đi căn nhà nát kia, xuất hiện tại một cứ điểm khác, bất quá, chỉ cần bọn họ còn tại cảng New Zealand thì chạy không thoát, dù sao, tòa thành thị này đều là của Đỗ gia hắc.

Tai nạn đã qua đi hai ngày, hiểu rõ với tình hình xảy ra, quả nhiên, tràng cảnh so với quan viên miêu tả càng thêm tồi tệ, nhưng có chút làm Đỗ Trần phi thường nghi hoặc, kể cả những tên khất cái lưu dân đã trải qua tai nạn, tất cả mọi người đều nói, chưa từng thấy mấy vạn Ngự nhân tập kích thành thị, nhưng cuối cùng hơn ngàn lão nhược phụ nữ không kịp chạy nạn nên chết, mấy vạn đối với một ngàn, tỉ lệ này so

với kẻ khác không đáng là gì - dù cho năm ba Ngự nhân ăn thịt một người, vậy thương vong cũng vượt quá con số đó.

Chẳng lẽ Ngự nhân đối với việc lấy nhân loại làm thức ăn, đã đại phát thiện tâm, không động tâm với nhiều "Lương thực" như vậy?

Mặt khác còn thành trì bị tổn thất đích xác có, nhưng tổn thất tài vật chính thức cũng không nhiều, chỉ xem một chút, trong thành kim khối thậm chí không có dấu vết cướp bóc (cướp bóc)... ý tứ chính thứ là, tiền trong kim khối cũng không thiếu chút nào.

Xem ra không có giống tin tức mà quan viên hồi báo cho Đỗ Trần, bất quá nhớ kỹ mấy con số để thuận miệng nói lảo với linh chủ.

Đúng, Porter thức mắt kính nói:

- Một là không có giết người số lượng lớn, hai là không có cướp bóc kim khối, chẳng lẽ Ngự nhân cùng đạo phỉ cấu kết, chỉ là để đi dạo quanh cảng New Zealand một vòng? Hay là...bọn họ làm chuyện khác mà lại không cướp bóc một thành thị nhân loại?

Tình báo không đủ, Porter cũng không tìm ra nhiều manh mối, hần đứng sau Đỗ Trần, cùng mọi người hững hờ nhìn một tiểu khát cái ở xa xa.

Giờ phút này đã là đêm tối, sắc trời âm trầm, mây đen âm ám, gió lạnh, rác bụi nhảy múa trên đường, thỉnh thoảng, hạ xuống trên người khát cái, mà tiểu khát cái cả người quần áo rách nát, đầy người bùn đất, vẻ mặt sợ hãi ngây ngốc khóc bên đường, một đôi chân không thể cử động, môi chỉ có thể phát ra tiếng "Ồ ô".

Miệng hé ra lại ngậm lại "oa oa", tựa như một con cóc lạc đường.

Khóe mắt có hai hàng nước, hai má đen thui để lại hai vệt trắng nõn, hần cố sức cử động thân thể, muốn tách ra khỏi ánh mắt trào phúng của người đi đường, nhưng hình dáng của hần, lại thỉnh thoảng đổi được vài tiếng "Đỉnh dương" - lại có người bố thí cho hần mấy đồng tệ...

Ta, ta không muốn tiền, ta không phải tên khát cái.

Hần ngây ngốc nhìn hơn mười đồng tệ trước mắt, đầu óc trống rỗng.

- Đại nhân tôn quý, xin cho ta ít tiền...

Có mấy khát cái lớn tuổi ngồi bên người tên khát cái, bọn họ há mồm hướng người đi đường xin thức ăn, kim tệ, trong đó một người bần thủ, đang ăn như hổ đói, thấy tiểu khát cái ngây ngốc đáng thương, không khỏi mềm lòng, đẩy hần:

- Uy, nói chuyện nha, ngươi không nói hai câu dễ nghe được sao, ai có thể cho ngươi đồ ăn. Hiện tại dân trong thành nhiều, lương thực thánh giáo phát không đủ, chúng ta phải ăn cơm nếu không sẽ chết đói. phải...

Mạnh mẽ, tiểu khát cái hai mắt vô thần phần nộ trợn tròn, "oa oa" kêu lên, hồ loạn huy vũ hai tay.

Đáng chết, đáng chết! Ta là vương tử Nanotimor, Chesini sao có thể ăn thức ăn như các ngươi? Trời ạ, quá dọa người a.

Còn có, các ngươi hỗn trưởng tránh xa ta một chút, thôi chết mất.

Chesini miệng không thể nói, chân không thể đi, không thể làm gì khác hơn là huy vũ hai tay, đẩy mấy tên khát cái bên người.

- Hắc, ngươi xú tiểu tử này, ta thiện tâm nhắc nhở ngươi, ngươi còn dám đẩy ta?

Tên khát cái nhất thời giận dữ, nắm lấy Chesini:

- Thấy ngươi đáng thương, nhỏ tuổi như vậy phải xin cơm, mới cho chỗ địa phương "Nhiều người" của chúng ta, tốt lắm, còn dám dương oai sao, cút.

- Ô! Ô!

Chesini nằm trên đường, cường nộ đầm xuống đất, nhưng miệng nói không nên lời.

Francis, người dám để cho lão tử làm tên khát cái, người chờ đấy, lão tử không để yên cho người đâu, mẹ nó, ta không muốn làm tên khát cái.

Không ai phản ứng với sự rên rỉ của Chesini, a, trừ lão thiên, không bao lâu, sắc trời hôn ám trầm muộn, mưa nhỏ rơi tí tí tách tách trên mặt đất, rơi xuống đầu Chesini.

- Ô!

Chesini một tay bịt mũi, trên người hần đầy chất bẩn, giờ phút này nước mưa gột rửa, toàn thân tản ra mùi nôn mửa hôi thối, mà một tay lại giữ chặt lấy áo - bên trong là sự huynh cấp cho, "Giải được" trong mười ngày a, tuyệt không thể bị nước mưa làm ướt. Francis, người điên rồi! Lão tử, lão tử tuyệt sẽ không buông tha cho người! Người chờ sự trả thù của lão tử đi! Hần cắn chặt răng.

Xa xa, Porter có chút không đành lòng nói với Đỗ Trần:

- Như vậy được sao? Dù sao Chesini còn là một hài tử, người để cho hần làm tên khát cái, sao lại còn nhờ tiên sinh Brook dẫn động mưa trêu chọc hần.

Đỗ Trần nhún vai, cười nói:

- Như vậy tốt hay xấu, sau một đoạn thời gian sẽ biết.

Mưa trên đường càng lúc càng lớn, Chesini còn nằm trên đường, không cần thận bị người đi đường đá phải mấy cái, đau đến mức hần khóc lớn, nhưng thanh âm hần vẫn kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không hay... chỉ có tịch tịch cô đơn.

Cuối cùng, chính là một tên khát cái thấy hần đáng thương đi đến, mang hần về:

- Ai, nguyên lai là một kẻ tật nguyên liệt chân, quên đi, hình dáng của người cũng có thể khiến nhiều người đại phát từ bi, sau này theo chúng ta a, cam đoan người có khẩu phần ăn.

Chesini bị mấy tên khát cái kéo vào ngõ tắt nhỏ, cả kinh hai tay loạn trảo, ánh mắt sợ hãi bất an, hình như ngõ tắt nhỏ hôn ám là một quái thú ăn thịt thường nhân...

Nhìn thấy hết thấy, Đỗ Trần trong lòng nổi lên một cỗ cảm giác nao nao, năm đó, chính mình cũng như vậy mà tiến vào băng hội a. Tiếp đó, Chesini hần sẽ thấy sự âm u của tầng lớp thấp nhất xã hội, cũng có thể sẽ hiểu được sự khốn khổ của tầng lớp thấp nhất xã hội... về phần kết quả thì hần sẽ hận thấu xương, nhưng cũng có thể xúc động, chỉ xem vận mệnh nữ thần an bài. A, là tạo hóa.

Ở lâu trong thế giới đấu thần, chính mình cũng nhanh chóng bị nơi này đồng hóa.

Động thân đứng lên, cởi đi phục sức dân thường bên ngoài, sắc mặt Đỗ Trần trầm xuống:

- Tình huống không chút sai biệt, đi, về thành chủ phủ, tiếp quản tòa thành thị này.

Thành chủ phủ tọa lạc tại khu trung ương của New Zealand, là địa phương chịu tai nạn nặng nhất, nhưng cũng là nơi chữa trị xong thương tổn nhanh nhất, lúc này bốn phương hướng, một trang viên quý tộc, ngay cả cửa lớn đều thay mới.

- Đúng lại, nơi này là thành chủ phủ, người ngoài miễn tiến vào!

Hai hộ vệ ngoài cửa hoành mâu cản Đỗ Trần, vốn hộ vệ những hộ vệ đã gặp qua Đỗ Trần trong cuộc cướp bóc của Ngự nhân hoặc là bỏ mình, hoặc là chạy trốn, những người này được triệu tới cũng không nhận ra hần.

Đỗ Trần hừ một tiếng, trước người băng tuyết biến ảo, chấn lùi trường mâu, đi nhanh vào, âm thanh lạnh lùng:

- Để cho tất cả những người từ tử tước trở lên trong thành, những người có chức vụ trong phủ đều tới gặp ta, ta là Francis, chủ nhân của tòa thành này.

Harry ở phía sau lấy ra lệnh bài cùng tín vật, vệ binh cả kinh, lập tức mừng như điên, hét lớn:

- Linh chủ đại nhân hồi phủ! Toàn viên cung nghênh, truyền lệnh của linh chủ đại nhân, thành nội tất cả tử tước...

Sau khi thành trải qua đại tai thì cần cái gì nhất? Thực vật, vật tư, đội cứu viện... đây đều là thứ yếu, bây giờ mười vạn bình dân trong cảng New Zealand cần thiết nhất phải là một lãnh đạo có thể cho họ hi vọng, một người có thể cho họ thấy tương lai! Trong tai nạn, tinh thần chi trụ mới là trọng yếu nhất, điểm này, thánh giáo có thể cấp, chính phủ đế quốc có thể cấp, nhưng bọn hắn đều không bằng chủ nhân chính thức của New Zealand, Francis bá tước đại nhân.

Bởi vì chủ nhân của ba mươi vạn người dân New Zealand chỉ có một, Francis.

Rất nhanh, hai mươi mấy quan viên xuất hiện trước mặt Đỗ Trần, một bộ phận cúi đầu sợ hãi, một bộ phận xuất thân từ Liên Hoa từ thiện cơ kim lại hưng phấn nhìn đại nhân ngồi ở chủ vị.

Nhìn lướt qua các vị quan viên phía dưới, Đỗ Trần vỗ vào ghế, lạnh nhạt nói:

- Ta đã về ba ngày rồi, đều đã thấy hết, lần này Ngự nhân công nhập từ bến cảng phía nam, từ cửa đông đánh vào, cuối cùng tiến sâu vào New Zealand bốn mươi dặm mới rút vào hải dương... cướp bóc suốt một đêm, toàn thành mười sáu vạn dân thì tử vong hơn một ngàn, bị thương hơn một vạn, kiến trúc hai thành khu đông nam tổn thất vô số, tây bắc hai nơi coi như hoàn hảo.. từ lộ tuyến cùng thương vong cho thấy, lúc này đây tuyệt không phải đơn giản là Ngự nhân cùng đạo phỉ cấu kết, nếu không, tây bắc dân cư đông đúc, kim hành thành khu không có khả năng được Ngự nhân bỏ qua...

Đỗ Trần một mặt nói, một mặt lạnh như băng nhìn mười mấy kẻ cúi đầu không nói, nói xong tình huống thành thị, hần phát tay đối với quan viên:

- Ngược đầu lên, các ngươi có thể sau tai nạn cùng bình dân đồng cam cộng khổ, điểm này ta rất vừa lòng.

Tiếng thở phào nổi lên trong đại sảnh, sự sợ hãi linh chủ sẽ giết bọn họ tạo áp lực quá lớn.

Tiếp đó Đỗ Trần quát:

- Nhưng những người khác đâu? Ngự nhân đầu tiên, bọn họ đã bỏ chạy vào trong đại lục, bỏ lại bình dân đi tị nạn, thú vị nhất là, chương quản thành khu thủ bị của ta, hần cũng trở mắt nhìn pháo đài bị đạo phỉ công phá, sau đó để cho binh lính hộ tống thân quyến hần chạy ra khỏi thành! Kết quả ngày thứ hai sau tai nạn, bên trong không có người quản lý trị an, trật tự hỗn loạn, ngư tai biến thành nhân họa.

Các quan viên nhất thời không dám thở mạnh.

Đỗ Trần hừ một tiếng:

- Hần nếu đi, vậy không cần phải trở lại, từ hôm nay trở đi, lực lượng võ trang toàn bộ tám trăm dặm New Zealand do ta tự mình tiếp quản, ti lệnh trong cảng do đầu thần tùy tùng của ta Brook đảm nhiệm, thành chủ phủ nội vụ giao cho Porter cùng Harry chương quản... đồng thời, ta sẽ nhờ thánh giáo phái người hiệp phòng cảng khẩu, hiểu chứ?

- Rõ, hiểu rồi.

Mọi người thấp giọng ứng thanh, có mấy người xuất thân từ từ thiện cơ kim liếc mắt nhìn nhau, tuyển xuất một người thấp giọng nói:

- Đại nhân, thánh giáo dù sao không được can thiệp vào nội chính các nước, nhờ bọn họ hiệp trợ nhất thời có thể, nhưng không có khả năng vĩnh viễn nhờ vào họ... cảnh chịu đại nạn này, binh lực đã không đủ năm trăm người...

Đỗ Trần gật đầu:

- Đây là sự kiện thứ hai ta muốn nói...

hần liếc mắt nhìn Porter.

Porter tiến lên một bước, mở quyển tông trong tay, cao giọng nói:

- Bây giờ, ta tuyên bố kế hoạch khuếch trương quân lực của lãnh địa New Zealand...

249. Porter Xuất Sắc

- Khuếch trương quân?

Hai mươi mấy quan viên trong đại sảnh bàn tán, thanh âm ồn ào nổi lên, dù sao đây không phải là chuyện nhỏ.

- Ân? Các người có ý kiến gì không?

Đỗ Trần trầm giọng hỏi.

- Đại nhân, để quốc đối với lực lượng quân sự các lãnh địa có hạn chế nghiêm khắc, tám trăm dặm của ngài có thể được phê chuẩn danh ngạch binh lính là ba nghìn mà thôi, hơn nữa hiện tại chút danh ngạch này đã đầy rồi...

Quan viên này nói một nửa, đột nhiên phát hiện nam hài thân tín xinh đẹp bên người lĩnh chủ - Porter đang lạnh lùng nhìn chăm chăm hắn, lập tức cúi đầu. Porter nói:

- Vị đại nhân này, theo ta được biết, binh lính trong New Zealand thật sự là ba ngàn, nhưng ba ngàn người này căn bản là không có đủ quân số! Nhiều nhất cũng chỉ có một ngàn năm trăm, mà khi Ngự nhân cưỡi bóc, trong camp chỉ có tám trăm người, chỉ là một đám hỗn tạp.

Hắn cười khinh miệt:

- Loại tình huống này có một nguyên nhân trọng yếu, là những người này chỉ không có đủ quân lương... đại nhân, ý tứ trong câu nói của ngài, ta có thể hiểu là - lĩnh chủ đại nhân tự mình khuếch trương, bổ sung đủ ba ngàn danh ngạch, vậy những người này lấy đâu ra quân lương? ân?

- Tiên sinh Porter...

- Xin xưng hô ta là tổng quản nội vụ đại nhân Porter.

- A, là tổng quản đại nhân, ta thật sự không có...

Porter phe phẩy ngón tay:

- Ta cũng không đặc chỉ người! Ta chỉ muốn nói, trong pháp lệnh của New Zealand có một pháp lệnh rất rõ ràng, người tham ô hơn mười hai kim tệ.. chết.

Ngữ khí hắn âm trầm, lọt vào tai mọi người, các quan viên cảm giác được áp lực từ Porter, áp lực đến từ người hàng năm cao cao tại thượng, ảo giác sao?

- Khuếch quân lộ tuyển là tinh binh, hơn nữa nhân số cũng sẽ không vượt quá ba ngàn người! Quyết sẽ không vượt quá hạn chế của đế quốc, mọi người có ý kiến gì khác không?

Một người trong từ thiện cơ kim đứng dậy:

- Lương thảo, quân giới, huấn luyện, phí duy trì thành quân, đây là một khoản không nhỏ. Kinh nghiệm qua lần đại nạn này, tài chính trong lãnh địa sợ không chịu nổi.

Đối với thân tín của Đỗ Trần, Porter mỉm cười gật đầu:

- Người nói đúng, ba ngàn người một lữ đoàn chính quy, quân phí hàng năm cũng ít nhất ba vạn kim tệ, mà lĩnh chủ đại nhân vì để không phát sinh sự kiện cùng loại, kế hoạch tổ kiến tinh duệ binh đoàn, quân phí hàng năm cũng mất mười vạn kim tệ...

Số này ra vẻ thiên văn số tự nhưng sự thật cũng không khoa trương, ba ngàn người, mười vạn kim tệ, bình thường mỗi binh lính trung bình bắt quá ba mươi mai kim tệ. Mà ba mươi mai kim tệ này nếu phát quân lương, bao ăn uống, mua binh khí khôi giáp, khí tài huấn luyện, mặt khác một khi có thương vong, phủ tuất cũng xuất ra... thật sự là không nhiều. Hơn nữa trọng yếu nhất là, quân đội trong đấu thần thế giới cần chiến tranh thánh khí, loại này mới là thứ đắt tiền. Một kích pháo thánh khí bình thường giá hơn một ngàn kim tệ...

Chiến tranh cùng quân đội, là mua bán đắt tiền nhất.

Porter tiếp tục nói:

- Về vấn đề quân phí, lĩnh chủ đại nhân cơ bản sẽ không ảnh hưởng tới cuộc sống bình thường của người dân, mà đối thủ chủ yếu trước mắt của chúng ta là dã thú, Ngư nhân, cũng không cần thành lập thành quân đoàn chính quy có chiến tranh thánh khí đủ sức tham gia cấp chiến dịch như quân đoàn phương bắc Shigeru của đế quốc. Cho nên, đối với kế hoạch khuếch trương quân đội ta đưa ra ba đề nghị, đầu tiên, truân binh.. đệ nhị, đế quốc quân bộ trí hoán... đệ tam, dĩ chiến dưỡng chiến...như vậy quân phí sẽ giảm đi ba bốn thành, với tài lực của lĩnh chủ đại nhân, hoàn toàn có thể chống đỡ ba năm.

Porter đứng trong đại sảnh nói oang oang, thần thái bay bổng, thanh âm cao vút rõ ràng, những nội vụ New Zealand một điều khó nói, hẳn tựa như cao thủ đối địch, trong hỗn độn có thể tìm ra sơ hở của đối thủ, một chiêu định thắng bại! Một tiểu nam hài xinh đẹp có thể xuất sắc như vậy, khiến cho tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Đỗ Trần lẳng lặng nhìn Porter biểu diễn, trong lòng đột nhiên nổi lên một loại cảm giác như là... Ngư nhân về với biển rộng, hùng ưng bay lên trời, hết thấy đều là tự nhiên, tựa hồ, Porter trời sinh là để làm việc này, đây là thiên tài hành chính trong truyền thuyết sao?

Không, chỉ có thiên tài mới nói rõ, phải biết rằng, một nội chánh quan viên vĩ đại tuyệt không chỉ đọc tri thức trên thư tịch mà thành, hẳn còn phải có kinh nghiệm hành chính phong phú, kinh nghiệm của Porter từ đâu mà có?

Đỗ Trần lần đầu tiên cảm thấy hứng thú với Porter... ách, đúng là vì kinh nghiệm của tiểu đệ xinh đẹp mà nảy sinh hứng thú.

- Tiếp theo, chúng ta gặp một vấn đề, đó là sau khi tai nạn qua đi, lệnh trong lãnh địa phải sừng thông, nếu không chấp hành hữu hiệu, chúng ta ở đây nghiên cứu bao nhiêu pháp lệnh đều không có ý nghĩa thực tế...

Đỗ Trần cấp cho mọi người một hành động, ý bảo Porter chủ trì hội nghị nơi này, chờ khi hội nghị chấm dứt thì báo cáo, hẳn mang theo Dịch Cốt lẳng lẽ rời đi đại sảnh.

Nhìn chân trời âm u, Đỗ Trần từ tay áo lấy ra một phần danh sách, chuyển cho Dịch Cốt phía sau:

- Mọi việc đều có hai mặt, trước kia, trong lãnh địa có quan viên đế quốc nắm giữ đại bộ phận quyền lợi, ta mặc dù an bài không ít thân tín, cũng ban hành nhiều pháp lệnh, nhưng người dưới trưởng dương phụng âm vi, để cho ta không thể khống chế được lãnh địa.

Dịch Cốt tiếp nhận danh sách nhìn lướt qua, trên mặt viết tên những đại nhân vật của lãnh địa đã chạy trốn khi tai nạn tới, thủ ti lệnh vừa rồi bị Đỗ Trần nêu tên cũng có trong đó.

- Lần này Ngư nhân gây cho ta một đại phiền toái, nhưng cũng cho ta một cơ hội thật lớn! Bây giờ quyền lợi bên trong New Zealand tựa hồ không có gì, cho nên ta có thể dụng mấy câu mà nắm tòa thành thị trong lòng bàn tay...

Tay Đỗ Trần vươn ra ngoài hành lang, hứng mấy giọt nước mưa, nước mưa cũng lạnh như thanh âm của hắn:

- Dựa vào danh sách, cho bọn chúng một lý do hợp tình hợp lý để không quay về nữa, ít nhất, không để cho Baergena bệ hạ tìm ta phiền toái, hiểu chứ?

Dịch Cốt thần nhiên gật đầu:

- Thiếu gia, không có vấn đề, đây là việc ta am hiểu nhất.

- Ân, tốt lắm, hãy đi đi, trong vòng nửa tháng phải làm xong.

Đỗ Trần cùng Porter thương nghị bước đầu - hoàn toàn khống chế lãnh địa, đã áp dụng bước đầu! Chờ khi tinh duệ quân đội hoàn toàn thành lập, tám trăm dặm New Zealand hoàn toàn nằm trong tay ta.

Dịch Cốt biến mất, Đỗ Trần quay về, đi tới sân sâu trong thành phủ.

Cơ hồ tất cả mọi người trong thành chủ phủ đều biết, nơi này ngày thường chỉ có một người lưu lại, đó là lão Fuye - người giúp Đỗ Trần quản lý từ thiện cơ kim. Bất quá khi tai nạn phát sinh lão Fuye đang ở tổng bộ từ thiện cơ kim bàn chuyện New Zealand, xảo hợp không ở trong thành, coi như là vận hạnh tránh khỏi một kiếp. Mà chỉ có một số ít người biết, nơi này chính là cơ địa bí mật của Đỗ Trần, phía dưới, là người Orc xây dựng cho thần sứ Đỗ Trần của Auerbach.

Theo mật đạo đi tới, thủ lĩnh người Orc, lão Bibby đang đốt đèn trong mật thất, tiếp đón qua đi, Đỗ Trần hỏi:

- Lần này Ngự nhân tập nhiều rất không bình thường, các người có phát hiện gì không?

Lão Bibby thật đáng tiếc, rất ảo não lắc đầu.

Đỗ Trần lại nói:

- Không phát hiện gì, bất quá bây giờ có một nhiệm vụ phi thường trọng yếu giao cho người Orc.

Lão Bibby nắm chặt tay, trong lòng nổi lên cảm giác vui sướng, trời ạ, thần sứ muốn ban bố thân dụ! Hắn lập tức quỳ xuống.

- Ta muốn dưới đất cảng New Zealand xây dựng một bí mật cơ địa lớn, cùng bí mật địa đạo thông ra bốn phương tám hướng...

Lão Bibby sửng sốt, hỏi thăm:

- Không biết ngài muốn thế nào?

- Càng lớn càng tốt.

Đỗ Trần vỗ vỗ lão nhân Orc đang khiếp sợ, cười nói:

- Các người không cần vội, đây là một công trình trường kỳ, hơn nữa không có hạn định, yêu cầu duy nhất của ta là trong vòng ba năm, các người đào cho ta một địa đạo đi khắp thành! Nhưng, tuyệt đối giữ bí mật.

Đặt tay lên đầu lão nhân, hiền hòa hỏi:

- Có thể làm được không?

- Có thể! Ta dụng sinh mệnh của tất cả người Orc cam đoan với ngài.

Lão Bibby không chút chờ đợi rống lớn, tóc bạc già nua, mạch máu màu tím ẩn hiện.

Kiến tạo một thành phố ngầm thật lớn, chuyện này, chỉ có người Orc cùng Đỗ Trần biết...

Đỗ Trần làm bước đầu tiên tại lãnh địa cũng là lúc Brockman ôm thú Seattle con nhàn nhã ngồi ghế, uống hồng tửu:

- Tiên sinh Trừu Cân, thời gian lại qua đi ba ngày, cường đạo ti tiện thật sự khiến ta đợi rất sốt ruột.

Hắn cười rất thích ý.

Trừu Cân mới từ bên ngoài trở về, đẩy cửa nghe được thanh âm của Brockman, thích thú nói:

- Chẳng lẽ chúng ta che dấu tốt quá, để cho cường đạo không tìm được chúng ta sao?

Dừng một chút, hắn thần sắc trịnh trọng:

- Đại nhân, ta mới thấy qua tư lệnh Đồ Lạp Mỗ Cơ, ý tứ của hắn là, chúng phải nhanh một chút. Ngự nhân sau khi mất đi Đồ Lạp Mỗ chi tinh, trở nên điên cuồng vô cùng, người của chúng ta sợ rằng cũng chỉ có thể áp chế chúng mười ngày thôi... vận nhất Ngự nhân lại một lần nữa bạo động, vị trí mệnh môn rất có thể lộ ra - không lâu trước Ngự nhân vì truy kích đạo phỉ mà tìm ra, cơ hồ đã khiến cho hải tộc cảnh giác.

- Ai, người xem vị trí "Mệnh môn", thật sự là nơi kẻ khác không chú ý.

Brockman có chút lắc đầu, tựa hồ rất bất mãn, uống hồng tửu trong chén.

- Năm đó người của chúng ta đánh thông mệnh môn Đồ Lạp Mỗ, chẳng phải không nghĩ tới, bốn tộc nhân đáng chết thao tác sinh mạng trận có thật ngộ lớn, đương nhiên để cho Đồ Lạp Mỗ chỉ tính kích thích Ngư nhân phồn thực (mãn đẻ), ngăn ngừa vài chục năm, Ngư nhân phụ cận Đồ Lạp Mỗ đương nhiên nhiều tới mức hải tộc đều cảm thấy nhức đầu sao...

Brockman cười mà như không cười:

- Buồn cười nhất là, Ngư nhân này coi mệnh môn của chúng ta - Đồ Lạp Mỗ chỉ tinh là thánh vật, a, cũng không trách họ, một đám dã thú thấy một thứ gì đó có thể khiến tộc của chúng nhanh chóng sinh sôi cường đại, tự nhiên sẽ sinh ra loại sùng bái rất ngu muội.

Hắn dễ dàng thích ý, phảng phất không đặt chuyện này trong lòng khiến cho Trừu Cân nhú mày:

- Đại nhân, lúc này đây cường đạo đột nhiên tập kích Đồ Lạp Mỗ Cơ, cướp đi mệnh môn của chúng ta, khiến cho Ngư nhân đuổi giết, cũng trên đường đuổi giết mà mang đến tai nạn không nhỏ cho cả New Zealand. Chuyện này khiến nguyên soái dị thường phẫn nộ, chúng ta làm nhanh một chút a.

- Tốt, tốt lắm, ta biết rồi, nhiệm vụ của ta là đoạt lại nửa khối Đồ Lạp Mỗ chỉ tinh, chữa trị mệnh môn của chúng ta, đồng thời bình tức sự phẫn nộ của Ngư nhân.

Brockman lắc lắc chén hồng tửu trong tay, nhìn chăm chăm vào chất lỏng bên trong, chậm rãi nói:

- Được rồi, ta chủ động phóng ra, Trừu Cân, tư lệnh Đồ Lạp Mỗ Cơ còn có tin tức gì không? Ý ta là, về cường đạo có vóc người cùng bí pháp giống ta...

250. Người Học Cái Này Ở Đâu?

Brockman hỏi, thanh âm càng ngày càng lạnh, ngón cái cùng ngón trỏ tay phải của hắn chắm vào chén nước, móng tay chuyển sang màu trắng.

Trừu Cân chần chừ chốc lát, móng tay thon dài cọ cọ vào mặt, thấp giọng nói:

- Brockman đại nhân, thật đáng tiếc phải nói cho ngài, ta đã từng xem kiến trúc Đồ Lạp Mỗ Cơ bị hủy, thật sự là "Lam hải khiêu" của ngài mới có thể để dấu vết như vậy... sự thật chứng minh, trong cường đạo có một người giống ngài như đúc.

- Ba.

Chén rượu bị Brockman bóp nát, hắn có chút nghiêng người tránh khỏi hồng tửu rơi vãi, hừ một tiếng:

- Đây là một tin tức làm ta vô cùng chán nản.

Trừu Cân bổ sung:

- Bất quá đại nhân người yên tâm, Phillip đại nhân tự mình làm chứng cho người, chứng minh người cùng cường đạo này không có quan hệ gì...

- Để cho ta chán nản cũng không phải điều này, bọn họ bốn tộc nhân dụng điểm này công kích ta vốn trong ý liệu, chính thức để ta chán nản là...

Brockman cười lạnh nói:

- Song sinh huynh đệ thân ái của ta, Adams đương nhiên còn chưa chết! Trên đời, cũng chỉ có hắn mới có thân hình ngoại mạo giống ta như đúc, cũng chỉ có bí pháp của hắn "Lam sơn liệt" mới cùng "Lam hải khiêu" đồng căn đồng nguyên, uy lực như nhau không sai biệt.

Trừu Cân im lặng gật đầu, chẳng biết thế là tốt hay không nữa.

- Tốt lắm, ta đây sẽ lại giết hắn một lần là được.

Brockman cười thản nhiên nói:

- Bảy năm rồi, chẳng biết đệ đệ của ta bảy năm nay làm cái gì, lúc này đây sao lại tập kích cơ địa Đồ Lạp Mỗ! Bất quá, ta mấy năm nay tuyệt đại bộ phận thời gian đều trong căn cứ bí mật của đại nhân Phillip, hẳn hẳn là cũng không biết ta làm cái gì.

Brockman đứng lên:

- Nếu đã xác định trong cường đạo có đệ đệ của ta, vậy, kế tiếp nên làm thế nào đã rất rõ ràng. Đồ Lạp Mỗ chỉ tinh cùng ta xuất hiện, sợ rằng Adams sẽ điên cuồng, tin tưởng ta, ta thật sự hiểu quá rõ song bào thai đệ đệ của ta...

Sáng sớm, sau một đêm mưa nhỏ tại cảng New Zealand mặt trời trên cao chiếu ánh sáng ấm áp, tựa hồ lão thiên cũng hoan nghênh Đỗ Trần trở lại. Đại tai qua đi, cảng khẩu cũng có vài phần sinh khí, bình dân truyền lưu một tin tức - lĩnh chủ đại nhân đã trở lại, trên mặt mỗi người đều tràn đầy cảm giác vui mừng chờ mong hy vọng, mặc dù hẳn một người không có khả năng trong thời gian ngắn cải thiện cuộc sống khổ khổ của mọi người. Lĩnh chủ của chúng ta là Francis! Hai năm trước, nước sông New Zealand là ai trị lý? Gia viên ba mươi vạn bình dân là ai cấp? Là ai tan hết gia tài, bỏ hết tài lực trợ giúp chúng ta cuộc sống tốt hơn?

Đúng vậy, là Francis đại nhân, không phải thần, hẳn một người trong vòng vài ngày thay đổi được cái gì, nhưng, hẳn dụng hai năm, sáu trăm ngày đêm làm chứng, hẳn có thể cho chúng ta một hi vọng.

Để cho chúng ta có một người cầm đầu.

Mà lúc này, Đỗ Trần được coi là hi vọng của cảng New Zealand, lại đang trong thành chủ phủ của New Zealand xoa xoa cái trán.

Ai! nhân thủ không đủ a! Trước kia tại trường học không có cảm giác được nhân tài bên người không đủ, thật không ngờ tới trị lý nội vụ lãnh địa, đại phiền toái này lại hiện ra trên nét mặt. Trên lĩnh vực kinh tế, Liên Hoa từ thiện cơ kim trong vòng hai năm hoạt động đã bồi dưỡng không ít nhân tài chuyên nghiệp, bọn họ có thể làm được, nội chính có Porter là phát hiện ngoài ý muốn, nhưng chính phủ đế quốc cùng mấy lĩnh chủ, đại thương gia biết câu thông ai? Chiêu mộ tân quân tới thì ai huấn luyện? Người giám sát các thể lực lớn trong thành, cùng với tình hình bờ biển ở đâu...

Những người này thực ra thánh giáo có thể cung cấp, nhưng Đỗ Trần không muốn để thánh giáo mượn cơ hội an bài một số đồng nhân thủ trong lãnh địa của mình, nhưng trừ phương pháp này ra, còn có thể đi đâu tìm người?

Nhân tài khuyết thiếu, đây là một đại phiền toái.

- Lĩnh chủ đại nhân, danh sách tân quân đã đến, xin ngài xem qua.

Porter nhanh chóng đi vào đại sảnh, đặt một phần danh sách lên bàn trước mặt Đỗ Trần, rất nhanh nói:

- Một phương diện là nhờ danh vọng của ngài cực cao, một phương diện là vì ý niệm báo thù cho người nhà, thanh niên trai tráng trong thành báo danh tham quân vô cùng nhiệt tình, mặt khác, đây là họa đồ trọng kiến hai đại thành khu đông nam, xin xem duyệt...

- Ai, người xem xem, năng lực phương diện này người so với ta mạnh hơn nhiều lắm.

Đỗ Trần vô lực phát tay:

- Porter, nơi này không có ngoại nhân, người đừng gọi ta là lĩnh chủ.

Porter mỉm cười:

- Tốt lắm, ta thay người thông qua hai sự kiện này, bất quá thánh giáo chủ giáo khu New Zealand vừa mới phái người đưa tin tới, một nhóm đoàn tể tự đã chuẩn bị trấn an dân tâm trong lãnh địa, chuyện này người phải tự mình ra mặt...

- Biết rồi.

Đỗ Trần cười khổ nháy mắt với Porter, sau đó nhìn chằm chằm vào tiêu đề rất tuần tú này, ánh mắt rất quái lạ.

Porter trong lòng run lên, cúi đầu.

- Ta nói Porter, ta xem công văn đều lớn hơn núi, nhưng ngươi lại có thừa năng lực xử lý, sao trước kia ta không phát hiện ngươi còn có năng lực phương diện này?

Đỗ Trần thấy Porter còn cúi đầu, kéo một cái ghế lại, ý bảo hắn ngồi bên mình, cười hỏi:

- Thứ này ngươi học được từ đâu? Đừng nói với ta là Tuyết Nỵ a di truyền thụ...

Vỗ vỗ vai Porter, Đỗ Trần cười nói:

- Biết không? Quan viên trong lãnh địa có đàm luận, đều nói về ngươi đã tích lũy được nhiều kinh nghiệm, là thủ tướng mới a. Nhưng theo ta biết, Tuyết Nỵ a di mặc dù tri thức uyên bác, nhưng chỉ là tập học, mà không cải sách lược, nàng không có khả năng dạy ra một đệ tử các năng lực sách lược siêu quần như vậy! Hơn nữa, ngươi năm nay bao nhiêu tuổi?

Nói xong, Đỗ Trần cảm lấy quyển tông trước mặt, chậm rãi nhìn, cũng không vội để Porter trả lời.

Từ nơi nào học được? Porter trong lòng bồn chồn, ghé mắt tách khỏi cái nhìn thẳng trực diện của Đỗ Trần, nhìn ra bầu trời ngoài cửa sổ...

- Nếu xét từng từ thì sao? Đúng, "Quốc" là quốc gia? Tốt lắm, "Luận" là nói, chữ "Dân" ngươi cũng biết, vậy quyển danh thư này tên là "Quốc dân luận", nó là do thánh vương Lanning soạn ra, về tri thức làm sao để trị lý quốc gia, ngươi bây giờ không hiểu, nhưng cần cù nghiên cứu mỗi chữ, đem nó giải nghĩa...

Hình như, chính mình đọc sách không giống với những đứa nhỏ khác a? Porter tự giễu lắc lắc đầu.

- Bọn nhỏ của ta, các ngươi là huyết mạch của nữ thần chiến tranh cùng trí tuệ, trời sinh cùng đứa nhỏ khác bất đồng! Cho nên ta yêu cầu với các ngươi cũng không giống, bây giờ, các ngươi có thể nói cho cha ta, người Khắc Nhĩ Tư phương bắc thỉnh cầu thông thương nên đáp lại thế nào? Ân, thư ký quan, nói cho Liya nhớ kỹ, sau đó mang cho người Khắc Nhĩ Tư.

- Tay nắm dân tâm, ngồi nắm thiên hạ! Liya, nếu ngươi có thể hiểu được đạo lý này, vậy ngày mai theo ta tham gia nội chính.

Tựa hồ, tất cả huynh đệ tỷ muội mình là người đầu tiên có tư cách tham gia nội chính? Ngày đó, chính mình vừa mới tròn mười bốn tuổi...

Bùng bùng lửa cháy vô tình thiêu hủy tất cả, cung điện sụp đổ, vương thành phá hủy:

- Chủ nhân, tin tức tốt a. Tại phía bắc Yami hành lang, Liya điện hạ đi thị sát cùng quân đội đã về tới, đang suất lĩnh hạm đội phương bắc từ hơn ngàn dặm về nhà, bây giờ đã tới dưới chân thành, hơn nữa quân tiên phong cũng đã bắt đầu giao chiến với hải tộc.

- Đáng chết, Liya về làm gì? Chịu chết sao? Tất cả hài tử của ta đều có thể tử nạn, duy chỉ nàng không được! Nói cho Liya, nếu nàng còn thừa nhận mình là huyết mạch của nữ thần chiến tranh cùng trí tuệ, vậy lập tức mang binh lui lại, thay tổ tiên lưu lại một chi hậu duệ.

- Chủ nhân, không tốt rồi, lại có hằng hà sa số hải tộc từ dưới đất chui lên, đường lui của Liya điện hạ đã bị chặn đứt.

- Ai, lại là dưới đất, hải tộc đáng chết, tại sao có thể từ trong đất chui lên? Tại sao có thể vận dụng đại quy mô hỏa hệ thánh khí? Truyền lệnh, Vân Ma thần vệ không bảo vệ Thần Nữ cung nữa, không tiếc hết thảy, cứu ra Liya, đưa nàng tới đầu thần đảo! Tìm một người tên là Tuyết Nỵ thánh Batu Lu.

Ầm ầm một tiếng nổ, trung tâm thành, pho tượng tổ tiên cao hơn trăm thước sụp đổ rồi... phụ thân đứng trên tay pho tượng cao nhất, cũng tử nạn, xương cốt cha cùng đầu tổ tiên rơi xuống, đây... hình như là một tràng cảnh cuối cùng mình thấy về tổ tiên?

Sách lược của mình là từ nơi này học được? Ha ha.... thật sự là không quá khó giải thích a.

Porter suy nghĩ ngàn vạn lần, lẳng lặng rất lâu không nói gì, đang lúc Đỗ Trần xem qua một tờ trong quyển tông, lại nhìn phía hắn, Porter đột nhiên quay lại nháy mắt với Đỗ Trần, cười rất tinh quái:

- Lĩnh chủ đại nhân, người bây giờ rất đau đầu về nhân tài của lãnh địa không đủ phải không?

Đỗ Trần sững sốt, gạt đầu nói:

- Đúng vậy, ta bây giờ thật sự là quá thiếu người, thiếu nhân tài mọi phương diện! Porter, người còn không nói cho ta biết....

Porter phe phẩy ngón tay, cười nói:

- Ta đây có một cái đề nghị, đối với nhân tài, cần phải kiêm dung, không hỏi lai lịch bối cảnh, nhất luật dùng, để cho bọn họ cống hiến một phần sức lực cho lãnh địa, sau đó phái người âm thầm giám sát, nếu một khi phát hiện dị thường, lập tức nghĩ biện pháp thanh trừ - Brook tiên sinh hình như rất am hiểu chuyện này! Biện pháp này mặc dù có chút hiệu quả giải cơn khát nhất thời, nhưng chỉ cần người vững vàng nắm chắc ba điểm - quân quyền, tài quyền, dân tâm, vậy không có ai có thể dao động sự thống trị của người.

Đỗ Trần cũng tức cười:

- Tốt một câu kiêm dung, không hỏi lai lịch! Tiểu đệ Porter của ta, ý tứ của người có phải là nói, nếu ta còn muốn người giúp trị lý lãnh địa, thì không nên hỏi phải không?

- Tùy người giải thích thế nào.

Hai người nhìn nhau cùng cười, Porter đứng dậy chỉ chỉ vào cửa điện:

- Kế hoạch an dân của thánh giáo đã chuẩn bị xong, lĩnh chủ đại nhân, cần ngài ra mặt nữa.

Đỗ Trần theo hắn đứng dậy, hai người trong khi đi tới cửa điện, Porter đột nhiên hỏi:

- Francis, người năm nay... hắn là mười bảy tuổi a?

- Làm sao vậy?

- A, không có gì, ta chỉ muốn hỏi, kỳ thật... ta so với người còn lớn hơn một tuổi! Tiểu đệ Francis của ta.

251. Môi Dụ

Porter cùng Đỗ Trần ôm một quyển tông ra khỏi thành chủ phủ.

Thành chủ phủ, giải đất hạch tâm của cảng New Zealand, trước thành chủ phủ một sân rộng chật người, hôm nay thánh giáo cùng vệ binh cảng liên thủ tổ chức, đông đúc, không dưới vạn người đã tụ tập tại khoảng sân rộng này, bọn họ đều đang chờ lĩnh chủ sau khi trở về lần đầu tiên diễn giảng.

- Đại nhân đến rồi! Mau nhìn kìa, đại nhân đến rồi.

Theo Đỗ Trần đi ra từ nội phủ, thăm dưới chân tản ra quang hoa nhàn nhạt, bực diễn giảng đã sớm dựng xong cao hơn mười thước, bình dân tâm tình đề cao.

- Đại nhân Francis nhân từ mà duệ trí! Ca ngợi đại nhân.

Chẳng biết là ai bắt đầu một câu, theo đó "Ca ngợi lĩnh chủ đại nhân", thanh âm này vang lên không thể ngừng lại. Mà Đỗ Trần từ nội phủ đi ra, bình dân lập tức tinh thần kích động, đại đa số hưng phấn đỏ mặt tía tai, có mấy người, đương nhiên hưng phấn gơ tay hô lớn, thần thái điên cuồng.

Đỗ Trần thấy tình hình này, trong lòng đột nhiên run lên, chuyện gì xảy ra vậy? Mình sao lại có lực lan truyền lớn đến thế, lại nhìn bực diễn giảng, một tầng sương không một tiếng động, không gian trang trọng, mà vị trí mình đứng có quang hoa lóng lánh, khiến cho bình dân dưới đài chỉ có thể mờ mờ thấy hình dáng mình...

Porter đứng bên người Đỗ Trần, thấp giọng cười nói:

- Cao thủ tinh thần lực của thánh giáo tại phụ cận ẩn tàng rất nhiều tiểu hình tinh thần thánh khí, trợ giúp người phiến động tâm tình dân chúng, trong bình dân cũng an bài người phối hợp với người, mà bực diễn giảng này cũng được đặc chế, chỉ cần người tùy tiện nói vài câu để cho bình dân cảm động, cam đoan có thể khiến lực lan tỏa của người tăng mười lần, trăm lần. Hiệu quả trấn an dân chúng cũng đề cao hơn nhiều... chuyện này là chuyện thánh giáo am hiểu nhất.

Đỗ Trần trong phòng cười không thôi, quả nhiên là thuật ngữ chuyên tấn công a! Bất quá vậy cũng tốt, làm cho người ta không thấy rõ mình cũng bớt đi không ít phiền toái! Hắn hai tay giơ ra, ý bảo mọi người im lặng, chậm rãi mở miệng:

- Mọi người đều biết, chúng ta hai bên bờ sông New Zealand là một địa phương nhiều tai nạn...

Bên ngoài sân rộng một dãy lầu cao, mấy giáo sĩ trang phục đang bàn luận, nhún nhủ mệnh lệnh:

- Mau, bây giờ phải có là tâm tình bi thương, lập tức bắt đầu làm, phối hợp bạch y đại giáo chủ các hạ.

Không bao lâu, trong bình dân ẩn ẩn có tiếng khóc nhỏ.

Mà bên sân, một đám người có vài phần dẫn dụ, bởi vì nơi này tập trung một nhóm lớn khát cái, không khí tràn ngập sự khó chịu, mọi người tự nhiên cũng không muốn tới gần bọn họ. Mà linh chủ đại nhân diễn giảng ngay phía trước, vệ binh đều mặc kệ những tên khát cái này, cũng không ai dám đuổi.

Bọn khát cái này giống bọn khát cái khác, cũng bị bài diễn giảng có lực lan tràn rất mạnh của Đỗ Trần cùng hí kịch kích động của thánh giáo làm kích động, nhưng trong đó, có một tiểu khát ngồi trên lưng hai tay bám vào tên khát cái phía trước, phần hận nhìn chăm chăm vào đài diễn giảng, mặc dù quang vụ mông lung, căn bản không thấy rõ hình dáng linh chủ đại nhân.

- Francis đáng chết, người, người... đại hỗn đản! Người là cháu của một lão nhân hỗn đản hỗn đản, làm một hài tử tệ liệt tứ chi.

Nhưng, sư huynh hắn đang nói gì? Tại sao mình nghe cũng muốn khóc? Không, ta Chesini biết khuôn mặt thật của Francis, hắn là một hỗn đản giấu đầu giấu đuôi! Hắn nói, đều là gạt người.

- Trời ạ, các người có nghe không, kế hoạch của linh chủ đại nhân bước đầu là tu kiến bình dân, trị lý thủy tai, chúng ta những tên khát cái này cũng có thể báo danh làm lao công.

Một tên khát cái cụt tay khoảng năm mươi tuổi bên người Chesini hưng phấn rống lên, một tay còn sót lại vỗ vỗ Chesini, nhếch miệng cười nói:

- Hắc, tên khát cái tàn phế giống chúng ta cũng có thể đi hỗ trợ phân phát thức ăn, làm một chút việc đơn giản, ha ha, ta nói tiểu ba tang, người sau này không cần lo chết đói.

Tiểu ba tang, là ngôn ngữ phương nam Lanning, chỉ tiểu quỷ đầu ti tiện làm cho người khác chán ghét.

Mà bây giờ, nó là một cái tên mà tên khát cái cấp cho Chesini! Một tiểu quỷ đầu làm cho người ta chán ghét, nhưng tên khát cái tâm địa tốt thật sự không đành lòng bỏ tên tiểu quỷ đáng thương này.

Chesini dùng sức đẩy bàn tay to trên đầu, môi run run nhìn hướng bực diễn giảng, nhưng cũng không nói nên lời.

- Ha ha, tiểu ba tang, người sẽ không còn ảo tưởng cái gì vương tử của vương quốc chứ? Đủ rồi, mỗi ngày người có giấc mộng như tiểu ba tang người có mấy ngàn, người nên thành thật đi theo đại thúc Phillip này xin cơm a.

Phillip nghĩ đến không lâu trước, Chesini một thân rách nát nằm trong bùn đất, tưởng mình là vương tử một nước, không khỏi cười cằn lớn.

Lúc ấy, mấy đồng bạn dụng đá vụn ném tiểu ba tang mình mang về, tiểu tử còn không nghe dạy dỗ, tính tình ương ngạnh, chính mình đã giáo huấn hắn, sau đó xem lại thấy hắn cũng tàn phế, thật sự là rất đáng thương, nên lại chăm lo cho hắn. Hắc, không thể tưởng được tiểu tử này còn biết chữ, viết chữ lên đất. Hoàn hảo, chính mình trước khi tàn phế tại binh doanh đã học chữ từ đội trưởng hai năm, nên không còn xem thường tiểu tử này a.

Hừ hừ, tiểu ba tang tính tình tự đại cũng là mình dạy bảo không tốt? Thôi, tiểu tử này bây giờ có thể kiếm được cơm ăn rồi.

Phillip đặc ý nhìn Chesini.

Mà tâm tình Chesini lại dần dần trầm xuống, trầm xuống, tới tận đáy cốc...

Trời ạ, gia đình của mình ở một khối đại lục khác, nơi này ngoại trừ Francis căn bản không có ai biết mình, nếu Francis thật sự mặc kệ mình, vậy mình phải cả đời làm tên khất cái hôi thối sao?

Là thế này, khó trách mấy ngày hôm trước đột nhiên có người mạnh mẽ nhét "Giải dược" vào miệng mình, còn ám chỉ mình sẽ trong vòng nửa năm không cần giải dược, hôm nay nghĩ ra, điều này sáng tỏ là sư huynh trong vòng nửa năm sẽ mặc kệ mình! Có lẽ lâu hơn?

Chesini dù sao còn là một hài tử, hẳn không thể suy nghĩ được nhiều, chỉ nghĩ mình cả đời phải làm tên khất cái, hẳn càng nghĩ càng sợ hãi. Không bao lâu, khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn trắng bệch, kinh hoàng thất thố....

Cả đời làm khất cái, xong hết rồi, mình hoàn toàn xong hết rồi.

"Ta, ta không muốn nghĩ ban đêm trong căn nhà dột tránh mưa to, nằm trong góc tường lạnh, khắp bốn phía tối đen, ta ta không muốn sống đầu đường, gặp ai cũng phải kêu "Đại nhân tôn quý, phu nhân xinh đẹp", sau đó đổi lại một hai đồng tệ... nghe đại thúc Phillip nói, lúc mùa đông, chúng ta nếu tìm không được địa phương tránh rét, nói không chừng có thể chết."

Trong lòng nghĩ vậy, Chesini ngay cả ngày ngày cơm cũng không no bụng lại kêu "Cô cô".

"Trước kia, ba vị thúc thúc trong nước nói cho mình, tên khất cái lưu dân đều là đáng xấu hổ tệ nhất! Đối phó bọn họ, phải dụng roi da trong tay, bọn họ là sỉ nhục của vương quốc, không cần lo nghĩ... còn bây giờ ngươi là tên khất cái, đáng chết, binh lính thủ hạ dưới tay sư huynh có thể dùng roi da đánh ta không?"

Chesini trong lòng hỏi mình, hẳn lại nói với mình:

- Mẹ nó, ba vị thúc thúc nói xạo, ai nói tên khất cái là đáng xấu hổ nhất, ví dụ Phillip thúc thúc là người tốt, hẳn lắc đầu, tâm địa hẳn rất tốt, hôm qua hẳn còn chia cho ta nửa cái bánh bao, nếu không mình đã bị đói suốt đêm.

- Đáng chết, mình trước kia hình như đã đánh qua không ít tên khất cái giống thúc thúc Phillip, chẳng lẽ mình đã đánh sai người? Nhất định là đánh sai rồi, chính mình đã bị ba tên hỗn đản kia lừa! Ba tên đó cùng Francis đều hỗn đản.

Nếu Đỗ Trần đang diễn giảng trên đài biết ý nghĩ của Chesini, có thể sẽ vui mừng cười lên. Tiểu tử hết sức hỗn đản này đã nhận ra sai lầm? Tốt lắm.

Nhưng bây giờ Đỗ Trần đang diễn giảng, người New Zealand dưới đài cũng bị hắn cùng người thánh giáo liên thủ kích thích lúc vui lúc buồn, nhưng nội tâm lại tràn ngập hi vọng.

Ngay khi Đỗ Trần giảng tới đỉnh điểm, đột nhiên, dưới đài vang lên một tiếng tán dương uẩn hàm đấu khí, lớn quá vạn nhân, toàn bộ nghe rõ:

- Nói tốt lắm, Francis, bằng hữu của ta, ngươi thật sự khiến cho ta phải ca ngợi ngươi! A, xin cho ta đi qua được không? Ta là thân tứ bá tước Brockman, Francis các hạ là bạn tốt nhất của ta.

Brockman một thân một mình, Đỗ Trần cho phép đi lên bục diễn giảng, hẳn cùng với Đỗ Trần đứng sóng vai, cũng giải thích cho hành vi của mình:

- Ta thật rất xin lỗi, ta thật sự không thể không làm vậy, Francis, bằng hữu của ta. Ngày này ta đã thấy được thảm trạng của cảng New Zealand, không đành lòng. Mà ngài, là bằng hữu tốt nhất của ta lại nhiều lần trợ giúp ta, nếu ta không lên đây tỏ chút lòng, thật sự thẹn với tước vị tổ tiên lưu lại.

Hắn từ trong vạt áo lấy ra mấy quyển trục:

- Xin cho phép ta quyên hiến cho lãnh địa của ngài một khoản viện trợ kim tệ nho nhỏ, đây là ngân phiếu ba ngàn kim tệ, để trợ giúp bình dân nơi này trọng kiến gia viên.

Hắn giao quyền trực cho Đỗ Trần, đó là phiếu có thể đổi ra ba ngàn kim tệ a.

Dưới đài nhất thời hoan hô, ánh mắt bình dân nhìn Brockman lập tức thay đổi.

Brockman này muốn làm gì? Đỗ Trần ngạc nhiên không thôi, nhưng có chút dám chắc, Brockman nhất định có mục đích, mà hành vi của hắn là vì mình mà làm. Vậy khoản tiền này nói là làm từ thiện, mình cũng có phần! Trước tiên thu lấy! Hơn nữa, bình dân dưới đài đều đang nhìn, mình không thể cự tuyệt khoản quyên góp cho người dân New Zealand.

- Cảm kích ngài, thần tứ bá tước các hạ! Bằng hữu tốt nhất của ta, ta thay ba mươi vạn dân hai bên bờ New Zealand cảm tạ sự nhân từ của ngài.

Đỗ Trần lập tức nghĩ "Khoản lớn này, không đợi ta ra tay đã tự chạy vào hầu bao, lần này ta sẽ phá lệ không lột trần người."

- Bằng hữu của ta, ngài quá khách khí rồi!

Nụ cười của Brockman ưu nhã khiêm cung, mà trong lòng hắn lại nghĩ, tiểu bằng hữu đáng thương, người quá dễ tin người, ta lần này phá lệ dụng người, ta chỉ bắt quá là muốn mượn hoàn cảnh diễn giảng của người, để cho người trong cảng đều biết ta một chút. Như vậy, đệ đệ ta tất nhiên sẽ thấy ta xuất hiện, nhất định sẽ không chút do dự giết tới... nếu không ta đi tìm hắn, hoặc là đứng im chờ đợi, thật là phiền não a.

Ta chỉ biết tên đệ đệ của ta "đầu to óc bằng quả nho" chỉ biết phóng hỏa giết người, rất nhanh sẽ xuất hiện.

A a, nếu Adams bây giờ giết vào nơi này, vậy càng tốt, Francis nhất định trợ giúp ta. Ta lúc này đây là con mồi, mà đệ đệ ta không biết thân phận của mình bây giờ, nửa khối Đồ Lạp Mỗ chi tinh trong tay mình cũng đã giao cho Trừu Cân giữ, cũng không có lộ ra, vậy sẽ có một hồi loạn chiến, chính mình hoàn toàn có thể tìm lấy một cái cớ, lừa Francis tiểu bằng hữu đáng yêu.

Nếu trong loạn chiến mà Đồ Lạp Mỗ chi tinh rơi vào tay Francis, vậy cũng dễ, mình phải làm gì ư? Ha ha

Ba ngàn kim tệ mà thôi, mua hoàn cảnh của một người, thuận tiện còn có thể tăng thêm tinh "Hữu nghị" của chúng ta, quả thực là quá tiện nghi.

Mà trong khi này, bên ngoài sân rộng, tại một lầu các bí mật, Brockman kia - Adams đang nắm chặt tay:

- Mẹ nó, ta muốn giết Brockman.

252. Tam Gia Sắp Đến

- Người tỉnh táo một chút đi.

Dong binh to lớn bên người Adams nói:

- Có chuyện còn quan trọng hơn là bắt hắn.

Adams gỡ tay dong binh ra, cười nói:

- Đối với ta mà nói, giết Brockman mới là chuyện trọng yếu nhất, yên tâm, dụng thời gian không bao lâu, ta sẽ không chậm trễ cướp lấy Đồ Lạp Mỗ chi tinh.

- Đáng chết, người đã không gặp Brockman bảy năm, biết chi tiết bây giờ của hắn sao?

Dong binh to lớn chỉ vào phía xa, lơ mơ thấy được đài diễn giảng, cả giận nói:

- Có nghe hay không, Brockman bây giờ cùng chủ nhân thành thị này là bạn tốt, vừa mới quyên hiến một khoản lớn chẩn tai, nếu chúng ta bây giờ giết ra, vệ binh trong thành cùng người của thánh giáo nhất định sẽ ra mặt trợ giúp Brockman.

- Vậy giết sạch toàn bộ, ta không ngại giết ít người.

Adams bước tới cửa:

- Chúng ta có thực lực này.

- Người đứng lại, vừa rồi người chúng ta đi thám thính về nói, linh chủ Francis của cảng New Zealand cùng người chúng ta gặp ngày đó Chels rất giống nhau, chuyện này sợ rằng có điều cổ quái.

- A? Người xác định Francis là Chels?

- Cái này... chỉ là rất giống, thánh giáo vì trấn an dân tâm, tại phụ cận khu diễn giảng dùng tinh thần bí pháp cổ động, không thấy rõ người, nhưng thân hình cùng giọng nói không sai biệt.

Đây là bố cục được dựng sẵn khi Đỗ Trần lên đài, nhằm tránh phiền toái.

- Không phải? Chỉ là giống nhau mà thôi.

Adams mở cửa:

- Cho dù là thật có chút cổ quái, vậy trực tiếp giết chết không được sao?

Tay hắn nhẹ nhàng xẹt qua cổ, cười nói:

- Người chết sạch, sẽ không có phiền toái gì chứ?

"Dát chi", hắn mở cửa.

Dong binh to lớn vội la lên:

- Adams, người có thể không nghe chúng ta, nhưng tam gia nói gì? Đừng quên, năm đó là tam gia cứu người một mạng! Người báo ân như vậy sao?

Adams dừng chân, trên mặt âm tình bất định, thật lâu sau, hắn lạnh nhạt nói:

- Cái mạng này của ta là tam gia cứu, nếu hắn ở chỗ này, chỉ cần nói một câu, ta làm gì đều có thể, nhưng hắn bây giờ không ở chỗ này! Yên tâm, tam gia cần Đồ Lạp Mỗ chi tinh, ta nhất định sẽ đoạt về cho hắn.

Dong binh to lớn khổ sở khuyên nhủ:

- Đợi hai ngày nữa được không? Brockman nếu đã hiện thân, vậy không lo hắn chạy mất! Chúng ta hiện tại có nửa khối Đồ Lạp Mỗ chi tinh, phải nghĩ biện pháp tìm được nửa khối kia, cũng nên phòng bị người khác tới giết chúng ta.

Hắn tiến lên một lần nữa chặn Brockman lại:

- Tam gia cần Đồ Lạp Mỗ chi tinh, chúng ta không thể tạo phiền toái cho hắn... hơn nữa tam gia cũng nhanh chóng tới đây.

Adams căn bản không nghe, đẩy tên dong binh to lớn ra đi trước. Brockman quả nhiên hiểu rõ đệ đệ này của hắn "đầu to óc quả nhỏ", làm việc nóng nảy.

Dong binh to lớn bất đắc dĩ, dậm chân nói:

- Adams, nếu người cố ý, vậy đợi nửa ngày được không? Tối nay, chúng ta cùng người đi tìm Brockman - bây giờ trước mắt mọi người, nếu không có nhiệm vụ, chúng ta cướp bóc tòa thành thị này cũng chẳng là gì, nhưng bây giờ thật sự không được... người nên suy nghĩ cho tam gia, thân phận của hắn, thật sự chúng ta không thể gây phiền toái cho hắn.

Cước bộ Adams rốt cục dừng lại, hừ lạnh:

- Tốt, vậy tối nay đi giết Brockman, người phái người theo dõi hắn, tuyệt không để cho hắn chạy mất.

Hắn nhún vai:

- Tam gia cũng thật là, rõ ràng là tuyệt đỉnh đấu thần danh chấn tam đại lục, nhưng lại làm việc bí mật như thế...

- Tốt lắm, Adams, người cũng không nghĩ cừu gia của tam gia là ai sao? Tam gia là đấu thần hàng đầu, người biết hắn sợ rằng cũng không ít a, hắn có thể dễ dàng lộ diện sao?

Dong binh to lớn bất đắc dĩ thở dài, nghi hoặc nói:

- Được rồi, sáng nay ta nhận được tin tức tam gia sẽ đích thân tới đây, ta thật sự là nghi ngờ từ rất lâu rồi, sao hắn vừa nghe nói tin tức về Francis, lại tự mình chạy tới? Trước kia vì ẩn thân phận, hắn ngay cả chuyện cướp lấy Đồ Lạp Mỗ chi tinh cũng không có tự mình ra tay.

Adams cùng mọi người nhìn nhau, ai cũng không biết "Tam gia" cùng Francis có liên hệ gì...

Trong lúc này, bài diễn giảng của Đỗ Trần đã tới cao trào, Brockman lại nói vài câu tán dương Đỗ Trần, liền "Trước mọi người tỏ vẻ", chính mình còn có việc phải rời khỏi cảng New Zealand, xin Francis không thiết yển, càng không cần đưa tiễn, chính vụ bây giờ quan trọng hơn - đáng chết, Adams không có trong cảng, tình hình cần thay đổi? Hắn sao không có lập tức lao tới? Hừ, bây giờ không đến, nhưng ta trước mặt mọi người nói phải lập tức rời đi cảng New Zealand, không sợ người không cuống lên.

- Cuối cùng, ta không muốn nói lý gì nữa, mọi người nhớ kỹ một câu nói, vô luận là khi nào, ta - Francis cùng lãnh địa New Zealand cùng tồn tại! Khổ nạn của các người là khổ nạn của ta, cừu nhân của các người là cừu nhân của ta, Ngươi nhân đáng chết... phải trả giá! Máu phải trả bằng máu!

Đỗ Trần dùng một câu nói kết thúc bài diễn giảng, nương theo tiếng hoan hô, về trong thành chủ phủ.

Chờ đến khi bóng lưng hắn biến mất thật lâu, một vài bài "cài cắm" của thánh giáo mới dần rút, mà bình dân thần tình hưng phấn, trao đổi bài nói của linh chủ đại nhân, thật lâu không có rời đi.

Đi vào cửa phủ, Đỗ Trần ngoác tay gọi chủ giáo giáo khu New Zealand, cười nói:

- Lúc này các người làm tốt lắm, a, không cần khiêm nhường, ta còn có một việc khác muốn nhờ người, trong lãnh địa của ta hiện tại hết sức khuyết thiếu nhân tài, thánh giáo có thể giúp ta chiêu mộ một ít không? Yêu cầu rất đơn giản, không tham tài, có cố gắng, so với quan viên đế quốc thì chịu khó cải tạo hơn là được.

Đỗ Trần trầm nghĩ, trước khi diễn giảng Porter nói có vài phần đạo lý, dù sao mình cũng không có ý đồ tranh vương tranh bá, mục đích cải tạo lãnh địa này cũng là làm việc thiện, chỉ cần có thể mang tới cuộc sống an khang cho dân chúng, khiến cho mình mông đít nở hoa, vậy thánh giáo mượn cơ hội an bài nhân thủ thì sao?

Chỉ cần việc thiện tính lên đầu mình, bắt quân thánh giáo phải bao nhiêu người? Hắn lại nói cụ thể nhân tài mình cần là loại nào.

"Không tham tài, cố gắng, so với quan viên đế quốc trước đây chịu khó cải tạo một phương a? Có nhân tài như vậy sao? Yêu cầu như vậy còn gọi là đơn giản?" Đại giáo chủ nghe được nhếch miệng, gật đầu nói:

- Bạch y đại giáo chủ tôn quý, như ngài mong muốn, ta sẽ trong thời gian nhanh nhất làm tốt chuyện này. Ách, nhưng ta có việc cần nói trước với ngài...

- Người nói đi.

- Căn cứ tình báo của chúng ta, Ngươi nhân ở mặt nam gần đây có hành động rất không tầm thường, bọn họ như là... đang chuẩn bị một lần nữa bạo động. Nhưng ta gần nhất rất khó tập trung nhiều cao thủ tại các giáo khu phụ cận, mà xa xa tới không kịp, ngài phải tự mình chuẩn bị sớm.

Ngươi nhân còn muốn tới? Tân quân vừa mới chiêu mộ xong, còn chưa có trang bị chỉnh tề, huấn luyện không đủ a! Đỗ Trần nhướng mày:

- Cao thủ của thánh giáo ở phụ cận đâu? Tại sao không điều đến?

Đại giáo chủ nhìn hai bên một chút, với thân phận của hắn, thật sự là biết chuyện này:

- Các hạ, có một số việc thật sự không tiện nói rõ...

Hắn nhỏ giọng nói:

- Chuyện giữa thánh giáo cùng long tộc ngài đã biết chưa?

Đỗ Trần gật đầu:

- Biết rồi, nghe nói là long tộc chỉ trích giáo hoàng bệ hạ bao che cho phản nghịch cự long Constantine, yêu cầu bệ hạ giao hắn ra. Điều này khiến cho sự phụ tá viện trưởng Ziege cũng tham dự đàm phán.

Thanh âm của đại giáo chủ càng nhỏ:

- Đúng vậy, bây giờ chuyện huyền ảo thật sự càng lúc càng lớn, bệ hạ không lâu trước đã hạ nghiêm lệnh, cao thủ của các giáo khu tại đại tam giác hải vực toàn bộ quay về thần điện giáo đình, đề phòng bất trắc! Đáng chết, bệ hạ lúc nào lại bao che Constantine! Giao người? Chúng ta ngay cả Constantine chạy đi đâu đều không biết!

- Chuyện đã tới nước này rồi sao?

Đỗ Trần kinh hãi, vui là muốn đi, việc thiện nhiều hơn, kinh ngạc là bây giờ là cuộc chiến của giáo hoàng cùng long thần, mình không có biện pháp nhúng tay! Còn có sư phụ có thể gặp phải nguy hiểm? Dù sao, cự long núi Miguel mỗi người đều không dễ chơi.

Quên đi, trước tiên lo xong lãnh địa của mình đã.

Đỗ Trần đuổi đại giáo chủ đi, trở lại trong phủ, nhìn đồng công văn tích lại như núi, lại một lần nữa cảm thấy nhân thủ còn thiếu. Mẹ nó, đây là sau khi Porter đã sửa sang lại rồi, mình phải hạ án đồng ý với đồng công văn này, thật không biết bao nhiêu công văn hần đã xem qua?

Trong lúc ăn cơm chiều, Đỗ Trần ngồi ăn mà trước mặt còn cầm bút ký tên, bản thân lại than vãn:

- Người tranh vương trong thiên hạ nghĩ thế nào a? Một khối thổ địa tám trăm dặm đã có thể khiến người ta đầu đầu tới chết, nhưng bọn họ lại hoan hỉ thấy mấy ngàn dặm lãnh thổ là không đủ lớn.

- Hắc hắc, tục nhân sao so với cảnh giới cao thượng của chủ nhân?

Harry vỗ mông ngựa:

- Chủ nhân, ta thông qua mùi giám thị giả Brockman kia đã xuất hiện một chút vấn đề nhỏ, ta cần sự chỉ dẫn mưu trí của ngài.

Dịch Cốt không tiện phân thân, Brockman thật trong tay có thú Seattle, không cách nào giám thị, cho nên Đỗ Trần chỉ để cho Harry xa xa dụng mùi giám thị người nọ.

Đỗ Trần cười nói:

- Harry, trình độ vỗ mông ngựa của ngươi càng ngày càng dễ nghe.

Hần cười cười:

- Vừa rồi Brockman nói hần phải lập tức rời đi, có phải hần thật sự rời đi rồi không, Brockman giả kia có cử động dị thường gì?

- A, chủ nhân thông minh, thật sự là không có sự tình gì có thể giấu diếm ánh mắt nhạy cảm của ngài.

Harry mở to hai mắt, ngạc nhiên nhìn Đỗ Trần:

- Ý nghĩ thông minh của ngài nhất định cũng nghĩ tới, Brockman thật rời đi không tới hai mươi phút, Brockman giả kia cũng mang theo mấy cao thủ bên người rời đi, bọn họ đều đi về phía... cửa đông thành.

Đỗ Trần ngồi dậy, tình báo vài ngày gần đây xẹt qua trong đầu, hai Brockman không có liên lạc với nhau, nhưng bọn họ cơ hồ đồng thời rời khỏi thành, điều này cho thấy cái gì?

Hần lập tức phân phó:

- Người ngồi Á Long liên của ta đi về phía bắc ba trăm dặm, Dịch Cốt bây giờ hẳn là ở khu quý tộc, tạo lý do cho các đại nhân vật lý do không thể trở về... nói cho Dịch Cốt, dùng tốc độ nhanh nhất quay lại, sau đó bắt đầu từ cửa đông thành, người mang theo hần đuổi theo ta.

Harry mặc dù quên tính thời gian, nhìn lại sắc trời, chăm chú nói:

- Chủ nhân, với tốc độ của Á Long liên cùng tiên sinh Dịch Cốt, trong vòng hai giờ tiên sinh có thể trở về thành, rất nhanh có thể cùng ngài hội hợp, ngài muốn mang theo Andy lợi dụng mùi truy tung bọn họ sao?

- Ân, lập tức gọi Andy lại đây cho ta.

253. Người Xấu, Thật Sự Có Người Xấu.

Hai Brockman đều xuất hiện, trong đó người giả kia có mùi như đã giết qua không ít người, loại tình hình này không tra rõ, Đỗ Trần thủy chung không thể yên tâm.

Lúc này mang theo Andy, Đỗ Trần ẩn thân biến thành nhỏ nhất, ở trong Liên Hoa quả Khảm nhỏ như côn trùng, để cho Andy ngửi mùi, theo đó phi hành, theo mùi máu tươi trên người Brockman giả truy ra khỏi thành. Bây giờ Liên Hoa bay không cao, hơn nữa năng lực tiểu thú Seattle cũng còn không có đạt mức chuẩn, cho nên hẳn không có lựa chọn không trình sát trên không, mà chậm rãi truy tùy theo mùi.

Địa lý cảng New Zealand mặc dù đặc thù, sông New Zealand từ bắc xuống nam, trực tiếp đổ ra biển, trên đường bị ba ngọn núi cản trở, một núi ba sông trên mặt bản đồ vẽ lên một chữ hán trong kiếp trước của Đỗ Trần, chữ "Phong". Hai Brockman rời đi qua cửa thành đông, hướng Ấn Mãng sơn đi tới! Tên như nghĩa, Ấn Mãng sơn giống như một cự mãng dài hơn mười dặm tại phương nam Lanning, đuôi rắn tại cảng cửa thành đông, đầu rắn ở phương đông tiếp giáp biển rộng.

Lúc này, Brockman ngồi trên một Ấn Mãn Long của đầu thần thế giới làm xe lữ hành, bên người còn Trừu Cân với móng tay dài, chậm rãi tiến lên thân mình "Cự mãng". Ngoài ngàn thước, song sinh đệ đệ của hắn - Adams cùng mấy người mặc trang phục dong binh xa xa tiềm hành truy đuổi, cả đám đều mặc nhuyễn giáp, hưng phấn cười lạnh. Trong đó một dong binh cao lớn còn cầm viễn vọng kính quân dụng trong tay, tùy thời quan sát Brockman.

Rời khỏi thành thị, là lúc sáu bảy giờ chiều, tháng sáu ở cảng Newzeland, mặt trời rực rỡ, Đỗ Trần ở phía sau bay hơn một canh giờ, sắc trời dần dần tối sầm, mà sơn đạo phía trước tĩnh lặng trong đêm có vài phần quý bí. Mà lúc này, Brockman kia đã xuất hiện trong tầm mắt Đỗ Trần, nhìn kỹ một chút, bọn họ có cả thấy mười ba người, từ vị trí hành tẩu cùng tình hình phát lệnh cho thấy, Adams cùng dong binh to lớn kia là thủ lĩnh.

Trong tay bọn họ không có thú Seattle, Đỗ Trần không hề cố kỵ tiến lên, thủy sắc Liên Hoa tiến lại gần, nghe bọn họ đang thấp giọng nói chuyện.

- ... tốt, cứ như vậy! Baru, sắc trời tối rồi, chúng ta nhanh lên chút.

Đỗ Trần tới chậm một chút, cũng không có nghe được bọn họ thương nghị cái gì, chỉ thấy Adams cho một phần bản đồ vào ngực, nói với dong binh to lớn Baru gật gật đầu, cười lạnh nói:

- Tối nay, ta muốn phân thân đại ca Brockman thân ái, mang đầu hắn đi... tóm lại, tuyệt không thể để cho hắn giống như mười ba năm trước mà thoát chết.

Nguyên lai bọn họ thật sự là thân huynh đệ! Khó trách giống nhau như vậy. Đỗ Trần có được một phần tình báo.

Baru cười nói:

- Yên tâm, lần này chỉ cầu tốc chiến tốc thắng, không để lại hậu họa, chúng ta năm huynh đệ đều chuẩn bị toàn lực ra tay.

Hắn hơi trầm ngâm:

- Bất quá Adams, có một câu ta phải nói rõ! Năm huynh đệ chúng ta mệnh đều do tam gia cấp cho, càng chịu hậu ân của tam gia, được chỗ tốt lớn lao! Lúc này đây, chúng ta giúp người trong khi chấp hành nhiệm vụ đối phó với Brockman, là nhìn trên phần nhân tình huynh đệ....

Nhìn Adams không có chút cảm tình, Baru nói thẳng:

- Ngày sau nếu xảy ra chuyện gì, tam gia có nói gì xin huynh đệ Adams nói cho một tiếng! Mặt khác, tình huống của đối phương không rõ ràng, bên cạnh Brockman còn có một người nữa, nhưng thực lực người kia ta cũng nhìn không thấu, mặc dù năm huynh đệ chúng ta tự tin liên thủ bắt hắn, nhưng chuyện chỉ sợ vạn nhất, cho nên, một khi có chuyện gì ngoài ý liệu, chúng ta sẽ lấy mệnh lệnh tam gia làm trọng, đặt việc cướp lấy Đồ Lạp Mỗ chi tinh lên đầu.

Lời này nói xong, Adams tự nhiên nghe hiểu được, hần im lặng gật đầu:

- Tốt, chấp hành kế hoạch. Vạn nhất xảy ra chuyện gì, ta cũng không có mặt mũi đi gặp tam gia. Phiên các người mang đầu ta đi giải thích với tam gia.

- Thống khoái, chúng ta đi.

Đỗ Trần suy nghĩ một chút, đột nhiên nhếch miệng cười, huynh đệ đánh nhau, có ý tứ! Xem ra Brockman rất có nhiều chuyện xưa a. Bất quá cũng tốt, có Adams này trợ giúp, mình cũng có rất nhiều chuyện không phải làm.

Bọn người Adams vừa đi được một đoạn đường, nhưng vẫn bảo trì khoảng cách ngàn thước với Brockman, Đỗ Trần nghe xong một hồi, không có tin tức hữu dụng, liền tiếp tục thúc dục Liên Hoa bay nhanh về phía trước, tiến gần Brockman.

Brockman cùng Trừu Cân ngồi trên xe lữ hành, thản nhiên thích ý thưởng thức phong cảnh đêm, miệng còn đàm luận đề tài quý tộc.

- Ba ba!

Từ trong áo Brockman truyền ra một tiếng kêu, tiếp đó, một tai nhỏ chỉ cao bằng ngón tay của thú Seattle chui ra từ tay áo hần. Đúng là tiểu thú Seattle Hohmann - tùy ý biến hóa lớn nhỏ, đây là một trong những dị năng của chủng tộc Seattle, cũng là phát hiện gần đây nhất của Brockman.

- A, Hohmann bảo bối của ta, làm sao vậy?

Nụ cười trên mặt Brockman tràn đầy vẻ từ phụ.

- Phía trên có người xấu.

Tiểu Hohmann chỉ chỉ bầu trời cách đó không xa.

Brockman trong lòng mừng thầm, chẳng lẽ Adams truy đến đây rồi?

- Trừu Cân!

Hần mỉm cười chỉ chỉ bầu trời, nhưng Trừu Cân ngẩng đầu nhìn lâu, mờ mịt nói:

- Đại nhân, bầu trời không có người nào! Nếu có dấu thần phi hành trên trời, nhất định có dấu khí ba động, chỉ cần hần không có thực lực hơn ta nhiều, ta nhất định có thể phát hiện ra, nhưng bây giờ... thật sự không có ai.

Brockman sửng sốt, đương thời có thể giấu diếm con mắt Trừu Cân có thể đếm được trên đầu ngón tay, Adams tuyệt không có khả năng này! Vậy còn có thể là ai theo dõi mình? Hần lớn tiếng nói:

- Bằng hữu, ra đi, ta phát hiện người rồi!

Kêu vài tiếng, nhưng không có ai trả lời!

- Quái, Trừu Cân, người lưu ý xem, chúng ta tiếp tục đi.

Trên bầu trời, Đỗ Trần hít một hơi lạnh, tiểu thú Seattle này thật sự quá cường hãn! Vừa rồi mình lặng lẽ thúc dục Liên Hoa, đã phi thường cẩn thận, nhưng khoảng cách vừa thu lại năm mươi thước, lập tức bị phát hiện! Tiểu tử kia giờ bất quá mấy tháng tuổi, nếu để nó trưởng thành, tương lai ai có thể đánh lên Brockman chứ?

Trong đầu nhớ lại đánh giá của Bác Bì với thú Seattle:

- Thú Seattle năng lực cảm giác của chúng hơn cả dấu thần câu thông nguyên tố ba động làm trinh sát, Liên Hoa của người có thể ẩn đi khí tức của người, cơ hồ giấu diếm được tất cả dấu thần, nhưng không thể gạt được thú Seattle, bởi vì bọn chúng căn bản là không lợi dụng nguyên tố ba động mà phát hiện, mà là dùng cảm giác người thao túng thánh khí phi hành thì không khí chung quanh biến hóa, có thể nói, cho dù là thần, cũng không thoát khỏi sự dò xét của thú Seattle.

- Đáng chết.

Đỗ Trần hung hăng đánh vào người Andy đang ngủ gà ngủ gật, thần sủng của nhân gia lợi hại như vậy, mà Andy của ta lại chỉ biết ăn ngủ! Hắn không có cam lòng, lại một lần nữa giảm tốc độ, cẩn thận...

Còn chưa tới năm mươi thước.

- Ba ba, thật sự có người xấu, hắn lại từ trên trời tới.

Tiểu Hohmann kêu lên.

Trừu Căn lập tức động thân bay lên, thân hóa thành một đạo ám mang, bay một vòng trên bầu trời phụ cận, nhưng khi hạ xuống, hắn lắc lắc đầu với Brockman.

- Hohmann, người có đúng là cảm giác sai?

Brockman nghĩ, hài tử dù sao cũng còn nhỏ, dị năng nắm giữ còn không thuần thực, có lẽ thật sự sai.

Tiểu tử kia ủy khuất, hai cái lỗ tai cụp xuống, liền đó nó mở lỗ tai ra:

- Người xấu, thật sự có người xấu.

Brockman chần chờ một chút, nhưng ý bảo Trừu Căn phi thân điều tra, kết quả... vẫn không phát hiện cái gì.

- Ai, Hohmann, hài tử của ta, người có thể là một mối, có muốn đi ngủ một lúc không?

Brockman giờ phút này hoàn toàn là một phụ thân từ ái, nhưng tiểu Hohmann lại ủy khuất kéo đầu, nói thầm:

- Ba ba không tin Hohmann, Hohmann không vui...

- A a, tốt lắm, tốt lắm! Hohmann, người còn nhỏ, chờ khi lớn, ba ba nhất định tin người. Ngoan nào.

Brockman đùa với hài tử trên tay, tràn cảnh vui vẻ tươi đẹp. Nhưng trên không trung, Đỗ Trần lại nhìn chăm chăm tiểu thú Seattle, thầm nói:

- Mẹ nó, lão tử đã đem toàn lực, nhưng liên tục ba lần đều bị tra xét ra. Tiểu tử kia, người giỏi lắm! Lão tử chịu người rồi.

Màn đêm đã xuống, trăng dần lên cao chiếu cả hành tinh với ánh sáng như ngọc, quang huy của trăng và sao giao nhau! Tối nay, thiên khí tốt, mà Brockman cũng đã đi tới sâu trong Ấn Mã sơn, lúc này thì, tiểu thú Seattle lại một lần nữa kêu:

- Ba ba, người xấu, thiệt nhiều người xấu.

- Bảo bối của ta, ba ba còn có chuyện trọng yếu, người cũng nghỉ trước một chút đi được không?

Brockman nhìn bầu trời:

- Người xem, ánh trăng trên bầu trời xinh đẹp làm sao, sao lại có người xấu từ trên trời giáng xuống, tôi thương tổn ba ba.

- Ha ha, đại ca thân ái của ta, trên trời đích xác không có ai muốn giết người, nhưng trên mặt đất thì có.

Adams mang theo bảy người đột nhiên từ xa đánh tới, khoảng cách vài trăm thước với bọn họ mà nói chỉ là chuyện hít thở, trong chớp mắt, Brockman đã bị vây.

Náo nhiệt bắt đầu rồi! Đỗ Trần vô lương tâm ngồi trên Liên Hoa, từ trên cao nhìn xuống chiến trường...

Adams phóng thanh cười lớn:

- Brockman, đại ca của ta, người không nghĩ rằng ta còn chưa chết?

Xích, hắn mở vạt áo trước ngực, ngực to lớn có năm vết sẹo:

- Bảy năm trước, động tác của người chậm một chút, nếu người có thể móc tim ta ra... hừ hừ, tối nay người không cần chết ở đây.

Gió đêm thổi, Brockman tóc vàng phiêu dật, hắn vuốt vết thương trên cánh tay, mỉm cười nói:

- Adams, đệ đệ của ta, đại ca ta cũng không kỳ quái! Nếu mười ba năm trước đây cổ họng của ta sau khi bị người cắt đứt còn có thể sống sót, vậy người sao lại không thể thoát chết?

Hai người thích ý giống nhau, nhưng nội dung chuyện phiếm của bọn hắn lại khiến người ta khó tưởng tượng, đây là một đôi đồng bào huynh đệ a.

Adams song chưởng chấn động, thánh khí xuất hiện trong tay - là một đôi bao tay đỏ sẫm, mặt trên tung hoành mấy cái hắc tuyến, hợp lại trên tay, xoay quanh thành một đồ án cổ quái.

Thánh khí bao tay này không có ngón.

Cơ hồ là cùng lúc, thánh khí của Brockman cũng xuất hiện nơi tay, là mười căn chỉ sáo! Đỗ Trần đối với thánh khí của hắn đã phi thường quen thuộc, nhưng giờ phút này với ánh mắt chuyên nghiệp lưu tâm nhìn lại... thánh khí của đôi song bào thai huynh đệ này, tựa hồ có thể tạo thành một cái bao tay đầy đủ.

Đương nhiên, cần phải trải qua Đỗ Trần xử lý.

Đồng thời với sự xuất hiện của thánh khí của Brockman, tiểu thú Seattle thân thể càng trở nên nhỏ hơn, nhanh chóng chạy tới sau tai trái của Brockman, sau đó thân thể nhu nhuyễn, như là kiếp trước Đỗ Trần dùng bộ đàm áp sát tai, cố định tại tai trái của Brockman.

- Adams là của ta, những người khác giao cho người, trong lát nữa bắt luận ta sinh tử thắng bại, không nên can thiệp.

Trừu Cẩn hiểu ý gật đầu, với ánh mắt của hắn, tự nhiên nhìn ra ai mạnh ai yếu.

- Adams, còn nhớ kỹ chứ? Chúng ta khi mười sáu tuổi lần đầu sinh tử ác sát, cũng là tại một tòa núi lớn... thời gian thật mau, đã mười ba năm.

Brockman dưới chân bước theo một bộ pháp huyền diệu, hai vai có chút trầm xuống. Adams cơ hồ đồng dạng, hai người xoay quanh! Nhiều năm trước, hai người mười sáu tuổi là như thế này bắt đầu đấu thần huấn luyện... nhiều năm sau, bọn họ mấy lần sinh tử đối quyết, không hẹn mà phương thức khai chiến đều giống nhau.

Từ trên cao nhìn xuống, Đỗ Trần phát hiện lộ tuyến hai người đi đều là nửa vòng tròn, rất xảo hợp, bước tiến của họ cùng thu về, đương nhiên là một vòng tròn lớn! Một vòng tròn lớn hoàn chỉnh.

- Đương nhiên nhớ kỹ, lần đó, chính là ta thắng.

Adams cười ngạo nghễ, chân đột nhiên bước nhanh hơn.

- Đúng vậy, nhưng sau này, người chưa bao giờ thắng ta.

Brockman lạnh nhạt nói, cũng không vội vàng tiến công:

- Người không thấy tối nay rất lạ sao? Ta đối với việc người đột nhiên xuất hiện đều không cảm thấy bất ngờ, hơn nữa người bên người có khả năng nhìn thấu người phía ta sao? A a, còn có tiểu tử trên tai kia nữa, hắn là cháu người, gọi là Hohmann, người biết nó là chủng tộc gì chứ?

Adams sửng sốt, lập tức cười nanh ác:

- Đại ca, cha năm đó dạy chúng ta, trước khi chiến đấu cần làm nhiễu loạn địch, điểm này người nhớ rất kỹ a.

- Xem ra việc cha dạy chúng ta người quả thật nhớ kỹ, nhưng người còn nhớ kỹ một quy tắc cha đã dạy chứ? Đã làm bất cấp đỉnh phong đấu thần, ta chỉ thiếu một chút ngộ nữa là nhập cửu cấp, người hẳn là không khác lắm? Với thực lực của ta hôm nay, không cần sử dụng thủ đoạn.

Brockman bước nhanh hơn:

- Ta chỉ muốn nói cho người một sự thật, bảy năm qua, ta trải qua rất nhiều chuyện, đều là những chuyện người không cách nào tưởng tượng.

Hắn nói cũng nhanh hơn:

- Ha ha, cháu người Hohmann là Văn Thần thần dị thú trong truyền thuyết, năm đó thần hoàng dựa vào nó mà cùng Ma tộc tranh phong, quyết thắng ngàn dặm, hậu duệ thú Seattle.

Mắt Adams chợt lóe tinh quang.

- Mà người bên cạnh ta, là cửu cấp đỉnh phong đấu thần, đủ để tiến vào danh vị mười vị siêu cấp cao thủ trên tam đại lục! Mà ta lần này... là cố ý dẫn người tới! Mục đích là... thu hồi Đồ Lạp Mỗ chi tinh, mặt khác là cuộc chiến số mệnh của chúng ta hôm nay hẳn sẽ kết thúc.

Brockman dùng chiến thuật tâm lý, nhưng trên thực tế, Adams bị hắn liên tiếp nói cho khiếp sợ.

Brockman nhân cơ hội ra tay.

254. Huynh Đệ Tương Tàn - Thân Nhân Đắc Lợi!

Trong đêm tại hoang sơn, đột nhiên xuất hiện một hơi nước màu lam, vụ khí tràn ngập, Brockman nhanh chóng bước tới sau lưng Adams, chỉ sáo sắc bén không chút lưu tình chộp vào hậu tâm thân đệ đệ.

Động tác quỷ dị, huyền diệu tới cực kỳ bất ngờ.

- Mẹ nó! Chiêu thức màu xanh đẹp mắt của người lại hiện ra.

Song chưởng mở ra hợp lại, khí phách phiêu dật, trên khí thể hai huynh đệ Brockman đều là hai cái cực đoan! Chợt một tiếng quát khiến cử động của Brockman dừng lại...

Đỗ Trần vượt cái mũi xem náo nhiệt, khoe miệng liên tục cười lạnh...

Hai huynh đệ Brockman bắt đầu đánh nhau sống chết, ở một chỗ khác, Trừu Cân cũng ra tay, hắn nhanh chóng lách mình đánh về phía bảy tên dong binh đi theo Adams, trong bốn thánh đồ, Bắc Bì phát lực tàn bạo, sát thương lực mạnh mẽ! Dịch Cốt có tốc độ cùng kỹ xảo cực mạnh! Nhưng nói về đấu khí cường mãnh, khí thức bền bỉ, thì Trừu Cân xếp đầu.

Bảy người này không bằng Adams, trong đó bất quá chỉ có hai bát cấp đấu thần, còn lại là thất cấp, Trừu Cân một chiêu đánh thương nặng một người. Thân mình vừa chuyển, lại chém trúng sườn trái, máu tươi phun ra, hoàn toàn mất đi chiến lực. Năm người còn sống lúc này mới phản ứng, cuống quýt đổi lưng, làm thành một vòng tròn hợp lực chống trả Trừu Cân.

Đỗ Trần thấy vậy, không nhịn được nghĩ: "Khó trách Dịch Cốt vẫn muốn tăng cường tốc độ, vừa rồi với tốc độ của mình và Dịch Cốt so với Trừu Cân, vậy sẽ liên tục giết ba người rồi mới lâm vào tình trạng bị đối thủ hợp lực đánh lâu dài. Cũng không đúng, tốc độ nhanh, nhưng đấu khí sát thương lực cũng không đủ... ừ, đáng tiếc khi có cùng thực lực nhưng "Điểm số" phân phối thật sự có chút lo lắng quá mức."

Nghĩ đến "Điểm số phân phối", Đỗ Trần liếc mắt nhìn Andy bên người - hỗn đản này lúc trước điểm số phân phối là cực kỳ quái dị, lừa biếng, toàn bộ dồn cho tinh thần lực! Cho tới bây giờ tiểu Bối Bối còn nói, Andy mặc dù đã trải qua cải tạo biến thân, nhưng tinh thần vẫn lưu trữ một bộ phận nhỏ long uy, chỉ bất quá ngoại trừ tiểu Bối Bối một siêu thiên tài hạng nhất về tinh thần lực, không người nào có thể phát hiện, ít nhất, di mục Betty của Anne cũng không phát hiện ra.

Chiến đấu trong núi rừng càng thảm thiết, Trừu Cân chắc thắng, nhưng tâm tính trong chiến đấu lại là mèo già vờn chuột nhất, nguy hiểm do hắn tạo ra cũng nhỏ hơn nhiều. Nhưng phía khác, Brockman cùng Adams mới là đánh nhau liều mạng.

- Bên trái, sau lưng, dưới chân...

Thanh âm non nớt của tiểu Hohmann vang lên không dứt bên tai, phối hợp với Brockman thiên y vô phòng (áo trời khó lọt).

- Oanh long oanh long!

Nhiều tiếng nổ vang lên, đại địa phụ cận di động, hơn mười mũi đá bén nhọn từ dưới đất đâm lên, hướng vào Brockman, nhưng Brockman đã sớm nghe được dương tử cảnh báo, hai chân rời đất... chuyển thủ, hắn thúc dục hơi nước mông lung tấn công Adams.

Hai huynh đệ một mũi đá, một hơi nước, nhưng nhìn kỹ, bí pháp của hai người trên chiến trường mang tới thương tổn giống nhau! Đều là đánh cho đối phương tan nát thành bụi cám! Rõ ràng bí pháp hoàn toàn khác biệt, hiệu quả lại hoàn toàn giống nhau, quá quý dị.

Mà chiến trường của bọn họ, trong phương viên mấy chục thước, đỉnh núi đã thành ao.

Đỗ Trần cười trộm, "Tốt lắm, hắc hắc, kiến tạo lượng lớn đá vụn, đợi sau này kêu Porter tới nơi này vận chuyển đá."

Trừu Cân chắc thắng, lưu lại một vài tên sống sót để hỏi về kẻ tập kích Đồ Lạp Mỗ cơ địa, cướp lấy Đồ Lạp Mỗ chi tinh, nên nhanh chóng trợ giúp. Brockman bị trúng một quyền vào vai trái, miệng phun máu tươi, nhưng Adams cũng phải trả giá đắt, bị chỉ sáo sắc bén đâm vào bụng, song bào thai huynh đệ đều đạt được mục đích làm đối phương bị thương nặng:

- Đệ đệ thân ái nhất của ta, hôm nay ngươi tuyệt không có khả năng lại một lần nữa thoát chết! Khi chết đi gặp cha mẹ thì thay ta hướng họ vãn an a.

Brockman hưng phấn rống lên.

Nhưng Adams lại hét lớn một tiếng, liều mạng không để ý tới cái bụng chảy máu, cười lạnh kéo giãn khoảng cách với Brockman, ôm bụng nói:

- Đại ca của ta, ngươi đã cướp câu nói mà ta muốn nói, đại ca khi gặp cha mẹ thì xin thay ta hướng bọn họ vãn an a! Baru, các người có thể bắt đầu rồi?

Hắn ngửa mặt lên trời rống dài.

Đỗ Trần thần sắc biến đổi, tới rồi, vừa rồi mình rõ ràng thấy bọn chúng có mười ba người, nhưng cuối cùng ra tay chỉ có tám người, còn năm người đâu?

Hắn thúc dục Liên Hoa, cấp tốc bay lên không một đoạn.

Trong lúc này thì, trên đỉnh Ấn Mãng sơn cách xa chiến trường truyền lại:

- Tốt lắm! Các huynh đệ, chiến trận hợp kích đối phó cửu cấp cao thủ kia.

Chúng đang ở rất xa, chẳng những thú Seattle mà ngay cả Đỗ Trần đang xem náo nhiệt cũng không phát hiện bọn họ bố trí bí pháp loại nào.

Vừa dứt lời, hắc, lục, lam, hồng, hoàng! Năm đạo khí trụ phân biệt từ năm đỉnh núi phụ cận chiến trường mọc lên, trong bầu trời đêm hội tụ thành một dải mây. Tiếp đó, mây nổi lên thiểm điện, lôi điện tử hồng sắc từ trên trời giáng xuống, bổ về phía Trừu Cân.

- Đây là... đáng chết, chẳng lẽ là...

Trừu Cân đột nhiên nhớ tới cái gì đó, kêu lên:

- Brockman đại nhân, ta cản lôi điện lại, ngươi cẩn thận bản thân.

Cuồng lôi thiên hàng, Trừu Cân tránh không thể tránh, hai tay giơ lên, dùng đầu khí hùng hậu của cửu cấp liều mạng chống lại tử hồng thiên lôi.

Đỗ Trần chưa có nghe qua bí pháp này, nửa trước kế hoạch của Adams - hắn dẫn người công kích mặt trước, nhưng bọn năm người Baru "Chịu hậu ân của tam gia, được chỗ tốt lớn lao", lại phân biệt tới năm đỉnh núi, bày chiến trận hợp kích! Mặc dù bọn họ hao phí không ít thời gian, nhưng cuối cùng kịp thời hoàn thành.

Mà Adams vừa rồi làm chuyện này, bất quá là để Brockman dừng lại, để cho hợp kích chiến trận một khoảng thời gian hoàn thành.

Adams cười to:

- Bảy năm qua, ta thật sự kinh qua nhiều chuyện lắm, ngươi không cách nào tưởng tượng đâu! Đại ca yêu nhất của ta, ra đi.

Hắn phát tay, năm thủ hạ còn sống sót dưới tay Trừu Cân hợp lại, vây lấy Brockman.

Trừu Căn cùng thiên lôi đả đấu, đáng vẻ khốn khổ chống đỡ khiến Brockman phát lạnh:

- Tốt lắm, mấy năm nay ngươi quả nhiên cũng có tiến bộ lớn, còn biết dùng mưu kế.

Tà nhãn đánh giá thiên lôi:

- Không, ngươi sẽ không như vậy, biện pháp này hẳn là các bằng hữu của ngươi nghĩ ra a? Đệ đệ mãng phu của ta.

Adams cười không nói.

Thú Seattle nói bên tai Brockman:

- Ba ba, chạy mau, lôi điện nọ quá lợi hại, nó hội tụ năm loại nguyên tố biến dị mà thành... Hohmann thật sợ hãi.

Hợp kích chiến trận tụ tập năm loại nguyên tố biến dị mà thành, chẳng lẽ là...

Brockman nghĩ thầm, khó trách Adams không có chết, nguyên lai là được "Hắn" cấp cứu! Hôm nay cơ hội giết chết Adams là không có rồi, mau thoát thân, bấm báo "Tin tức" của hắn cho đại nhân Phillip, tin tức này so với Đồ Lạp Mỗ chi tinh trọng yếu hơn.

Nghĩ vậy, đột nhiên lớn tiếng quát hỏi:

- Adams, ngươi không phải muốn nửa khối Đồ Lạp Mỗ chi tinh sao?

Nói xong, hắn giơ cao lên một chuỗi vòng cổ, giương tay toàn lực ném về hướng thiên lôi, tiếp đó thân hình như tia chớp lao về phía đông:

- Trừu Căn, chạy.

Một quang hoa màu trắng hiện lên, nửa khối Đồ Lạp Mỗ chi tinh.

Adams kinh hãi, mặt khác nửa khối Đồ Lạp Mỗ chi tinh ở trên người Brockman? Đáng chết, hắn ném Đồ Lạp Mỗ chi tinh vào lôi điện hợp kích đại trận.

Thứ này mặc dù không dễ phá hủy, nhưng dưới sự oanh kích của hợp kích đại trận, ai có thể cam đoan nó bình yên vô sự? Có ai dám cam đoan?

Đồ Lạp Mỗ chi tinh, tam gia nhất định phải có, tuyệt đối không thể có hao tổn.

- Mau dừng tay! Dừng hủy Đồ Lạp Mỗ chi tinh, mau.

Adams thân chịu trọng thương, có lòng mà không đủ lực, chỉ có thể phái mấy người khác cướp lại Đồ Lạp Mỗ chi tinh, trong lúc nhất thời, mấy người đều lớn tiếng tiếp đón:

- Hãy làm uy lực đại trận yếu đi, dừng hủy Đồ Lạp Mỗ chi tinh.

Trên trời xuất hiện một cục diện kỳ dị, lôi điện từ trên trời giáng xuống, một đạo quang mang bắn về phía thiên lôi, mà sau quang hoa có mấy người liều mạng đuổi theo! Tại phương hướng khác, Trừu Căn cùng Brockman lại toàn lực lui lại.

Lúc này thì...

Trong nháy mắt khi Đồ Lạp Mỗ chi tinh tiếp xúc với thiên lôi, đột nhiên, nó như đâm vào một vách tường vô hình, bắn ngược theo một hướng khác, tiếp đó, quang hoa thối lui, mất tích.

Adams chết lặng, các dong binh lao lên cướp đoạt Đồ Lạp Mỗ chi tinh cũng chết lặng.

Chuyện gì xảy ra? Gặp quỷ sao?

Mà Brockman cùng Trừu Căn chạy trốn, sớm đã biến mất vô tung vô ảnh.

Trên Liên Hoa, Đồ Trần mạo hiểm lấy ra ẩn hình tấm chắn "lão tứ" trộm Đồ Lạp Mỗ chi tinh, tò tò nhìn lướt qua.

- Ha ha, Brockman thần tứ bá tước tôn quý lại tặng cho ta một lễ vật! Chính là một hậu lễ rất lớn a.

Đỗ Trần phi đi xa, cười dài, mặc dù nửa khối ngọc thạch tròn màu trắng trong tay có tác dụng gì còn không rõ, nhưng Brockman cùng Adams đánh nhau sống chết, tổ chức thần bí vì đoạt lại nó mà ngay cả cao thủ như Trừu Căn cũng phải xuất động, vậy nó nhất định là đồ tốt, nói không chừng còn là chí bảo.

Andy giương mắt nhìn chủ nhân bật cười, cũng cười hắc hắc:

- Chúc mừng chủ nhân, cung hỉ chủ nhân, thứ này nhất định là đồ tốt, ngài lần này được chỗ tốt lớn lao, có đúng nên trở về mở thịnh yến quý tộc chúc mừng không?

Miệng hắn giờ đã đầy nước miếng, tên này, cũng chỉ liên tưởng tới mỹ thực là cực nhanh.

Đỗ Trần liếc mắt:

- Ta không phải nói rồi sao? Trong lúc cứu tai phải cùng dân đồng cam cộng khổ, bọn họ ăn cái gì, chúng ta ăn cái đó sao? Ha ha!

Đỗ Trần tâm tình cực tốt, từ sau khi tai nạn phát sinh hắn còn không có thống khoái như vậy.

- Yên tâm, không thiếu phần cái bụng của người.

Đỗ Trần nói một câu liền khiến cho Andy hạnh phúc cười khúc khích, mà hắn lại thuận tay cho khối ngọc thạch vào không gian để đồ trong Liên Hoa:

- Đi, chúng ta về ăn mừng.

- Trở về cái rắm! Francis, người ném cái gì vào thân thể lão đại vậy? Muốn lấy mạng huynh đệ tỷ muội chúng ta sao?

Lão ngũ đột nhiên rống lên, thanh âm chấn động, như là khiếp sợ, lại như phẫn nộ, Đỗ Trần còn chưa bao giờ thấy ngũ ca tâm tình táo bạo như thế.

255. Nam Nhân Vô Uy Bất Lập

Bên ngoài, ngũ ca vừa dứt lời, Liên Hoa trong tay Đỗ Trần đột nhiên rung lên, Liên Hoa nội kinh cùng nguyên thần lực lượng vô mệnh tự động, nhanh chóng quán chú vào văn thân, toàn lực áp chế lực lượng cuồng bạo nộ.

Đỗ Trần chấn động, lập tức điều động toàn bộ lực lượng áp chế, miệng hỏi ngũ ca:

- Tới cùng là làm sao vậy? Ngũ ca, khối ngọc thạch có vấn đề gì?

Ngũ ca thật lâu không nói, tựa hồ đang bận làm gì đó.

Chấn động trên cánh tay Đỗ Trần lập tức đình chỉ, hắn truyền đến thanh âm phẫn hận:

- Francis, người sao lại làm loạn lên vậy? Đáng chết, người có đúng là muốn chơi đùa với sinh tử của chúng ta...

Vẫn lớn tiếng mắng chửi, ngũ ca tức giận dần bình tĩnh lại, phẫn nộ nói:

- Ta nào biết ngọc thạch này là thứ đồ vật gì? Ta chỉ biết, nó khi tới thân thể lão đại, hạt cây kia bắt đầu hấp thu lực lượng của nó, sau đó xảy ra nổ lớn! uy lực không thua gì thánh khí thủ hộ trên đầu thần đảo - lôi hỏa chích viêm pháo.

- Uy lực nổ có thể so với lôi hỏa chích viêm pháo sao?

Đỗ Trần cả kinh, mồ hôi lạnh trên người hắn toát ra như tắm, tên lôi hỏa chích viêm pháo sớm đã như sấm bên tai, chỉ một thánh khí pháo này có thể trở thành "Diêu lam của thiên hạ đầu thần", thủ hộ thánh khí của đầu thần đảo, vậy đủ nói lên uy lực của nó.

- Hoàn hảo lão đại áp chế lần nổ mạnh này của nó, nếu không hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Đỗ Trần lau mồ hôi lạnh.

- Áp chế cái rắm! Ta vừa rồi lợi dụng thân thể của lão đại làm thời gian bên trong đình trệ, làm dừng vụ nổ lại. Lực lượng nổ mạnh áp súc một chút, chỉ cần người dám mang cái lực lượng mà ta đã áp chế thành hình cầu ra.... đi? Được rồi, nơi này cách ỏ cảng New Zealand của người xa lắm không?

Đỗ Trần sững sốt, tư duy của ngũ ca chuyển đổi thật sự quá nhanh. Hắn nói:

- Ta vừa rồi bay rất nhanh, bây giờ đã có thể thấy thành tường của New Zealand.

- A, nếu người không muốn New Zealand nữa, vậy xuất ra khóa cầu lực lượng, như vậy, vụ nổ mất đi không chế, có thể hủy diệt nửa cái ỏ của người, người chết không dưới vài vạn.

Tựa hồ thấy vẻ mặt kinh nghi của Đỗ Trần, ngũ ca lại nói:

- Người còn không tin, ta bao lâu trước đã nói cho người, lực lượng tà ác của hạt cây đã vượt ra cảm giác cực hạn của ta, trong thiên hạ chỉ có nhờ vào thân thể lão đại cùng thần thánh lực lượng mới có thể áp chế nó, bây giờ thì tốt rồi. Người ném nó cho nổ mạnh, không kém đỉnh cấp đấu thần liều chết tung ra một kích tự bạo a, ta tính ra uy lực vụ nổ như vậy còn là nhẹ.

Điều này, điều này... Đỗ Trần cười khổ, không cần phải nói, bên trong đóa Liên Hoa thứ nhất có một vũ khí nhỏ hình tròn?

- Ta đang chứa thứ này sao?

Đỗ Trần nhú mày hỏi.

- Đại bộ phận đều bị hủy, bất quá động tác của ta rất nhanh, bảo vệ cho người một bộ phận, chờ chút, ta bắt bọn nó chuyển tất cho người. Người ngàn vạn lần đừng động tới lão đại, nếu không muốn động đến quả cầu năng lượng trong thân thể lão đại... hắc hắc.

Không bao lâu, hơn mười kiện vật phẩm bị chuyển qua giữa Liên Hoa của Đỗ Trần, mà Đồ Lạp Mỗ chỉ tinh cũng ra ngoài, ngũ ca giải thích:

- Ngọc thạch này bây giờ là cái xác chết không hồn. Lực lượng của nó đều giống hạt cây, bị áp súc trong quả cầu năng lượng bên trong.

Đỗ Trần lòng còn sợ hãi cầm lấy ngọc thạch nhìn chút, cũng không có phát hiện nó có gì khác trước, căn bản là giống nhau như đúc:

- Ngũ ca, quả cầu năng lượng áp súc xử lý thế nào? Không thể để nó ở lại trong thánh khí của ta a!

- Cho uy lực của vụ nổ thoát ra là được! Bất quá ta nhắc nhở người, vụ nổ này là thực vật vong linh hệ tự bạo, với vụ nổ bình thường không giống! Ở trong nước cùng đất, uy lực của nó tăng lên, hơn nữa dù cho nổ trên bầu trời, nó cũng sẽ tạo ra một trận mưa vong linh trên mặt đất, cho nên địa điểm dẫn bạo người phải chọn cho tốt.

Đỗ Trần hỏi:

- Phương pháp dẫn bạo thì sao? Trong khi nổ mạnh có thể thương tới lão đại cùng ta không?

- Người không cần phải động vào lão đại, hắn không dễ dàng chết vậy đâu, về phần người...

Ngũ ca đắc ý thích thú nói ra biện pháp của mình, lại dặn dò:

- Nhớ kỹ a, địa điểm dẫn bạo phải chọn tốt, nếu không là đại tai nạn.

Đỗ Trần ngạc nhiên trong chốc lát, đột nhiên vuốt cái mũi nở nụ cười, hắn trong lòng đột nhiên phát ra ý tưởng, không thể áp chế một ý niệm sinh ra trong đầu, ý niệm trong đầu khiến cho đáy lòng hắn run lên, lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh...

Ẩn Mãng sơn, bọn người Adams sững sốt một lát rồi khẩn trương tìm kiếm xung quanh, nhưng Đồ Lạp Mỗ chỉ tinh đang sờ sờ trước mắt lại biến mất một chút đầu mỗi đều không có.

Baru cùng bốn dong binh khác cũng từ đỉnh núi xa xa chạy tới, cả đám vẻ mặt đều mệt mỏi, Brockman ném Đồ Lạp Mỗ chỉ tinh vào lõi điện, bọn họ mạnh mẽ thu lực, cũng chịu chấn động không nhỏ. Mặc dù chiến lực còn, nhưng phải tĩnh dưỡng một chút.

Thương nghị một hồi, Baru thở dài:

- Đi thôi, chúng ta đã lục soát phụ cận mấy lần, xem ra Đồ Lạp Mỗ chi tinh không có ở chỗ này. Adams, tam gia cũng sẽ mau tới, chúng ta chuẩn bị đi nghênh đón ngài a.

Đoàn người giúp đỡ kẻ bị thương, rời khỏi Ấn Mãng sơn.

Tại một chỗ khác, Brockman cùng Trừu Căn mặc dù bình an vô sự nhưng cười khổ.

- Lúc này đây phiền toái thật lớn, ai, ta tự mình đi thỉnh tội với đại nhân Phillip a.

Brockman nâng tiểu thú Seattle trên tay, chậm rãi nói:

- Hai khối Đồ Lạp Mỗ chi tinh toàn bộ bị mất, với tính tình dụng binh cẩn thận của nguyên soái, sợ rằng sẽ hoàn toàn đóng cửa căn cứ Đồ Lạp Mỗ, không để lại dấu vết.

- Ta cũng nghĩ như thế, kế hoạch "Tử huyết" đã bắt đầu, nhưng lại đột nhiên bị tổn thất lớn như vậy, nguyên soái nhất định sẽ đại phát lôi đình, không ít người chịu xui xẻo.

Trừu Căn cũng than vãn.

- Quên đi, chúng ta trở về đi, ta có Hohmann, người là cao thủ hàng đầu trong quân, chúng ta nhiều nhất chịu mất vài câu thôi, không cần lo bọn nội tộc.

Brockman trong núi nhìn biển rộng xa xa, buồn bã nói:

- Ta lo lắng chính là, Đồ Lạp Mỗ chi tinh mất đi, căn cứ đóng cửa, Ngự nhân mất đi không chế, lại lâm vào trạng thái điên cuồng, không biết... sẽ chết bao nhiêu người.

Trong khi trở lại thành chủ phủ, Đỗ Trần gặp Dịch Cốt vừa ra ngoài chấp hành nhiệm vụ đang vội vã trở về, nghe Đỗ Trần giảng thuật xong một hồi đại chiến, Dịch Cốt có chút tiếc nuối. Đáng tiếc, không có thấy lôi điện đại trận có thể áp chế Trừu Căn, không thể nào phán đoán nó là bí pháp nhà nào.

Bất quá, chỉ năm người áp chế cao thủ đỉnh phong đương đại! Đương kim thế lực có thể vận dụng trận pháp uy lực như thế có thể đếm trên đầu ngón tay, Dịch Cốt cung cấp mười mấy mục tiêu lo lắng - Giáo đình, Miguel, đầu thần học viện, còn có Tiêu Kinh đại lục, Sư Tâm vương Alonso của đế quốc Renault cùng với "Vũ tôn" Robert, tân vương của đế quốc Sauber! Dịch Cốt nghĩ, đương kim chỉ có năm nhà này.

Những người khác không xứng.

Đỗ Trần kêu Dịch Cốt mang theo Andy cùng Harry đi tới chiến trường Ấn Mãng sơn một lần, từ mùi vị đoán xuất, Adams đi theo hướng bắc, ở lại một thôn nhỏ bên bờ New Zealand chữa thương, mà hướng Brockman đi lại khiến người ta giật mình không thôi...

Hắn cùng Trừu Căn đi về phía biển!

Hơn nữa là vùng biển có nhiều Ngự nhân nhất.

Đây có thể minh xác một vấn đề, Brockman cùng Ngự nhân rất có thể có liên lạc bí ẩn, nói không chừng, ngọc thạch màu trắng có quan hệ với Ngự nhân.

Kêu Dịch Cốt một mặt tiếp tục thanh trừ đại nhân vật, một mặt để ý Adams. Đỗ Trần lại sa vào sự vây bủa của công văn.

Thời gian vội vã qua đi hơn mười ngày, Porter chứng quản chánh vụ, đồng thời còn chủ trì tân quân tập huấn, nhưng khả năng có thừa. Mỗi ngày còn có thời gian cùng Đỗ Trần nói chuyện vài câu kế hoạch lớn cải tạo thủy tai đã tiến vào giai đoạn khảo sát thực địa, mấy nhân tài mà thánh giáo chiêu lãm cho Đỗ Trần cũng đã tới... bên trong lãnh địa đều đang phát triển theo hướng tốt, ngoại trừ...

Bến cảng phía nam New Zealand, pháo đài bảo vệ biển.

Porter mặc trường bào màu lam, ngồi trên đài quan sát của pháo đài, trong tay cầm một quyển sách chậm rãi đọc, nhưng dưới bình đài, ba đội tân quân tập huấn đang huấn luyện không ngừng, mặc dù thiếu đi sát khí của lão binh, nhưng quân trận cũng có dáng vẻ. Porter chưa bao giờ để tốc quá năm phân giờ đã để dài,

hôm nay tùy ý xõa sau lưng, mặc cho gió biển thổi tóc dài màu lam vũ động, một cặp mắt kính to, đúng là thủy tinh kính phiến.

Xa xa nhìn lại là một thiếu niên văn nhả đẹp trai.

Bên ngoài luyện binh trường phụ cận pháo đài, năm trăm người lúc trước bảo vệ cảng New Zealand, trải qua huyết tinh, lão binh có kinh nghiệm chiến đấu phong phú một mặt chỉ điểm tân binh, một mặt nghiêm mật giám thị ngoài khơi đang gợn sóng, một trọng giáp đấu sĩ bước nhanh lên lầu, chấp tay nói:

- Porter tổng quản đại nhân, điểm số sáu của pháo đài phát hiện Ngư nhân đánh úp lại từ hướng đông nam, số lượng đại khái khoảng ba ngàn.

Ánh mắt Porter nhìn chằm chằm thư quyển, lạnh nhạt nói:

- Đệ nhất liên đội thủ vệ các nơi quan trọng, đệ nhị liên đội đình chỉ huấn luyện, tập hợp xem chiến cuộc, đệ tam liên đội phân binh hai lộ xuất trận giáp công, trung lộ do thân vệ đội ngăn trở trì hoãn! Người tự mình đốc chiến, tân binh vào trung tâm trận kéo người chết ra, quân pháp từ sự! Người ra sức giết địch, trọng thưởng! Người giết được ba mươi Ngư nhân, đề bạt làm ngũ trưởng.

- Tuân mệnh.

Chiến sĩ ứng tiếng rời đi, Porter buông thư quyển, nhìn ra biển rộng, trong mắt hàn quang chợt lóe, đây là lần thứ ba! Ngư nhân đồng thời tập nhiều nhiều hải vực, hình dáng điên cuồng, chúng nhất định có điều gì đó.

Bất quá, hải tộc các người đến đây đi, tòa thành thị này giờ do ta thủ hộ, ta tuyệt sẽ không để cho như năm đó, thi cốt phụ thân cùng đầu pho tượng tổ tiên từ trên rơi xuống lại hiện ra.

Hải tộc đáng chết.

Hàn quang trong mắt hần càn thịnh, nhưng lại cúi đầu đọc sách.

Chiến sự nhanh chóng tái diễn, cổng bến cảng New Zealand lại mở ra, binh lính phân ba đường đón tiếp Ngư nhân hỗn loạn lao tới, một mặt lập quân trận, một mặt là đoàn dã thú toán loạn, hai bên giao chiến, tựa như cương đao đâm vào loạn ma.

- Giết! Giết ba mươi Ngư nhân, chúng ta từ binh lính có thể biến thành quan quân.

- Mẫu thân, hải tử của người tự mình giết hai mươi Ngư nhân, báo thù cho người.

- Đáng chết, là Ngư nhân các người ăn thịt muối muối ta...

Trong tân quân cảng New Zealand cơ hồ mỗi người đều có thù sâu như biển với Ngư nhân, bất cộng đái thiên, một hồi giao chiến, cừ hận trong lòng bọn họ bị áp súc bấy lâu bộc phát, mỗi lần huy vũ binh khí đều không chút lưu tình, hai mắt đầy máu, so với Ngư nhân càng giống dã thú hơn! Ngoại nhân vĩnh viễn không cách nào hiểu nổi bọn lính đã thấy cha mẹ huynh đệ tỷ muội thân tộc bị Ngư nhân ăn sống trước mắt mình.

Trên binh đài, Porter có chút lắc đầu, thở dài, hần cũng muốn tự thân giết chóc mấy Ngư nhân, phát tiết mối hận trong lòng! Nhưng thống soái có trách nhiệm của thống soái! Trận chiến này không có gì phải lo, phải lo lần công kích tiếp theo của Ngư nhân...

Trong lúc này thì, đấu sĩ đốc chiến bước nhanh tới, la lên:

- Tổng quản đại nhân, lại có lượng lớn Ngư nhân từ trong nước biển đánh tới, số lượng... không cách nào tính ra. Bọn chúng như là điên rồi, hoàn toàn điên rồi, không sợ chết.

Đang nói chuyện, biển rộng đối diện bến cảng như một núi lửa bộc phát, từng đợt từng đợt Ngư nhân từ ngoài khơi xông tới, liên miên bất tuyệt, số lượng Ngư nhân bằng mắt thường không tính được.

Binh lính đã gặp qua Ngư nhân tập kích không lâu trước nhất thời luống cuống, lúc ấy, cũng là tình hình này, Ngư nhân hằng hà sa số từ dưới nước xông ra, tiếp đó, là tập kích pháo đài, đánh vào thành khu, ăn thịt phụ mẫu già nua...

Cùng mấy ngàn Ngự nhân giao chiến, đối mặt với vô số Ngự nhân điên cuồng hoàn toàn là hai khái niệm, những kẻ này đều là tân binh a.

Thu hết tình hình trên biển vào mắt, Porter nhẹ nhàng ngẩng đầu lên:

- Trong Ngự nhân nhất định xảy ra biến cố gì đó! Lập tức thông tri lĩnh chủ đại nhân, lúc này cần hấn tự mình tọa trấn để ổn định quân tâm của tân binh.

Đặt quyển sách xuống mặt bàn, đối mặt với chiến dịch không có khả năng đánh thắng, tân binh sẽ ỷ vào công sự phòng ngự bảo vệ tính mạng, tuyệt không chủ động xuất chiến giết địch, nếu không, trong lòng bọn họ sẽ mất ý chí.

Porter trầm giọng nói:

- Truyền lệnh không thể cùng Ngự nhân cận chiến trên bờ biển, đội thân vệ cản phía sau, toàn quân bỏ qua công sự bờ biển, lùi vào phòng thủ pháo đài! Mặt khác, mời lĩnh chủ đại nhân dùng danh vọng của hấn, triệu tập trai tráng trong thành hiệp phòng, mời thánh giáo tham chiến... lại mang thụ cầm ra đây cho ta.

Đang lúc Đỗ Trần chạy tới pháp đài, đã thấy một tràng cảnh cực kỳ thảm thiết.

Ngự nhân cuộn cuộn không dứt đang tấn công pháo đài, bề ngang vài trăm thước, chiều cao mười thước, trên pháo đài, chiến tranh thánh khí tiểu pháo không ngừng oanh kích, mỗi phát pháo có hơn mười Ngự nhân hóa thành tro bụi, nhưng chúng vẫn không sợ chết, mất mười tên, lại có thêm trăm tên bổ sung.

Tân quân ỷ vào công sự phòng ngự, chống cự Ngự nhân tấn công, nhưng trên mặt bọn họ cũng lộ ra vẻ mặt kinh hoàng, ngược lại tự trấn định, đối mặt với vô số đối thủ, chiến dịch đánh không thắng phải lùi! Điều này đối với tân binh là hợp tình hợp lý.

Trên đỉnh pháo đài, tiếng đàn vang lên.

Porter đứng trên đỉnh pháo đài, hai mắt khép hờ, ngực ôm thụ cầm, tóc dài tung bay, ngón tay thon dài đẹp đẽ đặt trên huyền cầm gảy...

Nhưng sắc mặt hấn trắng bệch, tiếng đàn đã bắt đầu đứt quãng, khiến cho cảnh Ngự nhân công kích pháo đài hải phòng càng thêm bi tráng.

- Ba ba, là bí pháp trấn an tinh thần.

Tiểu Bối Bối nấp trong Liên Hoa bên người Đỗ Trần kinh hãi kêu lên:

- Porter thật là lợi hại, bắt quá ba ba nhanh lên một chút, Porter đấu khí không đủ, chỉ có thể ảnh hưởng tới binh lính, hơn nữa sẽ sớm không chi trì được nữa.

Đỗ Trần phi thân tới bên Porter, gật đầu với hấn, lúc này không phải lúc hỏi bí pháp của "Porter sao lại cường đại như vậy", hấn quát lớn:

- Binh lính của ta, sau lưng các người là đồng bào cùng gia viên của các người! Phía trước là Ngự nhân, nên làm thế nào, các người trong lòng hấn rất rõ ràng - không chống được Ngự nhân, đồng bào các người sẽ biến thành thực vật cho dã thú.

Nói xong, Đỗ Trần ôm eo Porter sắc mặt đã tái nhợt, thấp giọng nói:

- Đừng cố quá.

Porter có chút lắc đầu, dựa vào người Đỗ Trần, cắn môi thấp giọng nói:

- Francis, ta quyết không cho phép thành thị được ta thủ hộ bị hủy trong tay hải tộc.

Hấn cắn tức giật thụ cầm trong tay Đỗ Trần.

Hai người nhìn nhau, Đỗ Trần nhìn chằm chằm vào ánh mắt kiên định của hấn chốc lát, lại nhìn chiến trường thảm chiến cùng thành thị hỗn loạn, gật gật đầu.

- Giao ra thánh vật! Nhân loại đáng chết, giao ra thánh vật.

Trong lúc này, giữa loạn trận của Ngự nhân vang lên tiếng kêu liên miên, Porter sửng sốt, tiếng đàn không ngừng, trầm ngâm nói:

- Có Ngự nhân nói tiếng người? Hơn nữa thanh âm hỗn loạn cũng nhiều, chẳng lẽ lần công thành này của Ngự nhân cũng có nhiều Ngự nhân tử, ngũ cấp sao? Francis, cần cẩn thận...

Hắn nghi hoặc nhíu mày:

- Thánh vật? Thánh vật của Ngự nhân là thứ gì? Chẳng lẽ hành động dị thường của Ngự nhân là do cái này? Francis, người suy nghĩ gì vậy?

Hắn cảm giác được, cánh tay đang ôm lưng hắn có chút cứng ngắc.

Đỗ Trần nhìn chằm chằm Ngự nhân, quang mang trong mắt chợt lóe lên, lúc không đành lòng, lúc tàn nhẫn, lúc chần chờ...

Mấy ngày gần đây Đỗ Trần đã hiểu ra nhiều, thánh vật của Ngự nhân, rất có thể là khối ngọc thạch màu trắng trong tay hắn.

Ý nghĩ mấy ngày trước lại hiện ra trong đầu Đỗ Trần, bất quá, giờ phút này, ý nghĩ này đã không phải là tưởng, mà là một việc chỉ cần hắn làm, thì có thể đạt thành sự thật! Nhưng... mấy vạn, thậm chí mười mấy vạn, hơn mười vạn tính mạng a.

Porter đột nhiên phát hiện, đôi mắt màu lam của Đỗ Trần có chút đỏ lên, tay cũng bắt đầu run rẩy:

- Người phát hiện cái gì sao? Francis, nói mau, trên chiến trường chần chờ một chút, binh lính của người, con dân của người sẽ thêm một phần nguy hiểm.

Đỗ Trần hé miệng mỉm cười, nhìn chằm chằm Porter hỏi:

- Từng có người nói với ta một câu nói, đáng chết liền giết, có đôi khi, một thanh đồ đao so với trăm ngàn mưu kế còn công hiệu hơn! Người nói sao?

Porter nhìn chiến trường một chút, lại nhìn Đỗ Trần một chút, tựa hồ cảm giác được cái gì, chăm chú nói:

- Ta cũng nói cho người một câu, trên chiến trường, chỉ có người mạnh mới có tư cách nói chuyện, hơn nữa bất luận hắn đã làm gì, chỉ cần hắn là cường giả, điều hắn nói chính là chân lý! Francis, nam nhân vô uy bất lập.

- Nam nhân vô uy bất lập.

Đỗ Trần trong mắt hiện ra tinh mang, ngữ khí âm trầm, lạnh lùng nhìn Ngự nhân vây thành:

Porter, lệnh quân đội thay đổi chiến lược, phòng ngự các tai nạn đột ngột sẽ phát sinh trên đại dương là chính, Ngự nhân, không cần quan tâm.

256. Sinh Ly Tử Biệt

Porter cầm đàn trong tay, khiếp sợ nhìn khuôn mặt âm lãnh của Đỗ Trần, thấp giọng nói:

- Không cần để ý tới Ngự nhân công thành sao? Chẳng lẽ người có biện pháp trong nháy mắt hoàn toàn diệt Ngự nhân sao?

Đôi mắt Đỗ Trần sắc lạnh hạ xuống mặt Porter:

- Điều này người không cần biết, người chỉ cần biết, lát nữa bọn diên này, Ngự nhân sẽ đột nhiên lui lại, không nên hoài nghi! Tiếp đó, trong biển sâu sẽ phát sinh một chút chuyện vượt quá lẽ thường, có lẽ có thể có biến故而, một loại tai nạn tự nhiên, người chỉ cần chỉ huy quân đội ứng phó tai hại do tự nhiên hết mức có thể là tốt rồi, hiểu không?

- Người muốn làm cái gì?

Porter trong mắt hiện lên sự kinh nghi cùng kinh hãi, lập tức cười nói:

- Ta hiểu rồi, ngày mai, trên báo cáo đệ trình đế quốc cùng thánh giáo sẽ nói, linh chủ Francis của New Zealand đem người chống đỡ mười vạn Ngự nhân công thành, lúc chiến đấu, Francis thân lâm tiền tuyến, thủy chung trấn thủ tại pháo đài vận trù, hiệu lệnh ba quân! Dù là lúc nguy cơ sinh tử tới, cũng chưa từng rời đi một bước, ba quân tướng sĩ thân thụ ủng hộ của linh chủ đại nhân, phấn dũng giết địch! Nửa ngày sau, Ngự nhân đột nhiên nổi giận, toàn bộ lui lại, nguyên nhân không rõ... một lát sau, trong biển phát sinh dị biến... nguyên nhân cũng không rõ, xin hải quân đế quốc hiệp tra! Phải không?

Đỗ Trần vỗ vỗ vai Porter, cười nói:

- Không hổ là tiểu đệ thông minh của ta, Porter, hợp tác với người thật sự rất thông khoái... chờ tín hiệu của ta! Ngàn vạn lần không nên hoài nghi.

- Cũng cảm tạ sự tín nhiệm của người, nguyện ý nói bí mật như vậy với ta.

Porter cấp cho Đỗ Trần một nụ cười, bỏ thụ cầm trong tay xuống, lấy lệnh tiễn trên bàn, quát:

- Các tướng sĩ, linh chủ đại nhân ngay trong pháo đài nhìn các người! Hiện nghe mệnh lệnh ta, đệ tam liên đội trợ giúp đệ nhất liên đội phòng khu, lưu lại lỗ hổng để có thể cho một bộ phận Ngự nhân vào thành, giao cho dân binh thánh tráng hiệp phòng nội thành dựa trên ưu thế binh lực tiến hành tiểu sát, đệ nhị liên đội chuẩn bị...

Một lệnh điều quân chính xác vô cùng, tất cả đều là quyết sách anh minh căn cứ vào hình thức trên chiến trường, nhưng thực tế, chỉ có Porter rõ ràng trong lòng, hắn, đã an bài để có thể ứng phó với tai hại tự nhiên.

- Thân vệ đội nghiêm thủ cửa lớn pháo đài, bảo vệ linh chủ đại nhân.

Theo quân lệnh cuối cùng, Porter xoay người nhìn ra, Đỗ Trần cùng Dịch Cốt đã không thấy bóng dáng, nhưng tiểu Bối Bối đang không vui ngồi trên vị trí hắn mới đứng, nói thầm:

- Ba ba đi chơi rất rất vui, không mang Bối Bối đi, Bối Bối sinh tức giận! Bối Bối không để ý tới ba ba nữa.

Tiểu nha đầu kia còn không thể hiểu, phụ thân nàng, không muốn để nàng xem tràng diện... quá mức.

Loại chuyện này, có Đỗ Trần và Dịch Cốt là đủ rồi.

Cảng New Zealand có bố cục ba mặt là tường thành, mặt nam là một cảng ở giữa, pháo đài dài mấy trăm thước tọa lạc bên hải cảng, cũng là trực diện hải dương, ứng đối với Ngự nhân công kích! Nhưng Ngự nhân như dã thú, bây giờ lại phát điên, chúng phô thiên cái địa từ trong biển lao lên, vây công pháo đài ở gần nhất, nhưng sau khi gặp phải ngăn trở cường đại, bẻ vào bản năng của dã thú, lập tức phân tán, từ bốn phương tám hướng bắt đầu tập kích cảng New Zealand.

Ba mặt thành kia do thánh giáo cùng thanh niên trai tráng dân binh phụ trách hiệp phòng. Thánh giáo đóng ở hai mặt tường, cách ngoài khơi xa nhất, cũng là thành tường tương đối an toàn nhất, còn lại giao cho thanh niên trai tráng dân binh bên trong thành.

Nhưng bây giờ, tường thành nguy cấp nhất lại ở phía bắc! Chiến lực của dân binh thật sự không thể so với thánh giáo cùng quân chính quy! Bắt đầu chiến đấu được nửa ngày, đã bị cao cấp Ngự nhân phá hủy cửa thành, lao vào trong.

- Ngao... ngao...ti! ăn bọn chúng.

Cao cấp Ngự nhân hô lớn, bọn họ đã cực kỳ phẫn nộ, thánh vật có thể khiến cho tộc nhân nhanh chóng tăng lên, để cho tộc nhân không ngừng lớn mạnh đã bị cướp, bọn họ phải phát tiết! Phải cần mỹ vị của cơ thể nhân loại để bình tức tâm tình cuồng nộ! Hơn nữa, cao cấp Ngự nhân cũng đủ trí tuệ để nói cho chúng, bọn hỗn đản lần trước cướp đi thánh vật đã mất tung tích tại cảng New Zealand, nơi đáng chết đã thất tung thánh vật! Nhất định phải cướp bóc nơi này.

- Mau đứng lên phản kháng, tất cả thị dân, đều cầm lấy hết thấy có thể ngăn cản Ngự nhân đứng lên giết địch! Nếu không, thân nhân của chúng ta sẽ bị biến thành thực vật.

Dưới sự tổ chức của quan viên lãnh địa, dân binh ra sức ngăn cản, phụ nữ cường tráng một chút cũng gia nhập chiến đấu, giờ khắc này, là lúc sinh tử tồn vong, mỗi người đều bộc phát ra dục vọng muốn sống nguyên thủy, trong đầu mỗi người đều chỉ có một ý niệm, Ngự nhân không chết, chúng ta phải chết.

Không thể không nói, chống cự có tổ chức mạnh hơn chém giết hỗn loạn gấp trăm lần, lúc này đây, dưới sự tổ chức của quan viên, dân binh khó khăn ngăn cản Ngự nhân ở ngã tư phụ cận cửa thành bắc, cũng không có mang tới nhiều tai họa cho bên trong.

Nhưng cũng chỉ là tạm thời không có tai họa mà thôi, dù sao còn có một số Ngự nhân, vượt qua dân binh theo đường nhỏ trùng vào thành khu, bắt quá cư dân trong thành sớm đã đóng chặt cửa sổ, có địa thất đã sớm trốn vào, mà lượng nhỏ Ngự nhân cũng chỉ có thể mang đến cho kiến trúc một chút tổn thất. Mặt khác, chỉ có mấy tên khát cái trên đường không có lực phản kháng mới bị cắn xé...

- Đáng chết, tiểu ba tang, người nhẹ một chút! Chỉ cần đại thúc tại đây, thì người sẽ không có việc gì!

Trong một ngõ tắt nhỏ, đại thúc Phillip dụng cánh tay cụt của hắn ôm Chesini trong lòng, chạy thực mạng, Chesini nắm lấy Phillip, ngón tay đã bám vào da thịt:

- Đừng sợ, đại thúc biết một địa thất bí mật ở khu 3, chúng ta tới đó là an toàn rồi.

Trong lúc vội vàng, hai người chỉ nhìn ngõ tắt nhỏ một chút, phân biệt phương hướng, lại cầm đầu chạy đi. Tại một ngã tư đường xuất hiện trước mắt, hắn liếc mắt, liền chuyển mình! Một Ngự nhân đầu cá xuất hiện trước mặt hắn.

- Mẹ nó!

Phillip mắng một câu, nhanh chóng xoay người, thấy ngay một Ngự nhân xuất hiện sau lưng, liền che người bảo vệ Chesini.

- Ô! Ô!

Chesini nắm trên vai Phillip, nhìn hai hàm răng của Ngự nhân đang đuổi tới, sợ đến thất thần kêu lớn.

Bằng vào sự quen thuộc với đường nhỏ trong nhiều năm ăn xin, Phillip rút cục ôm được Chesini thoát được Ngự nhân, đột nhiên thở ra một hơi, ngồi vào một chỗ bí mật trong đồng rác.

Đột nhiên, thân thể hắn mềm nhũn, tùy ý để Chesini nằm trong lòng hắn. Cười khổ một chút, Phillip run giọng nói:

- Tiểu ba tang, đại thúc không thể đi theo người kiếm.... kiếm tiền nữa! Hắc, cũng không cần người phải dưỡng... dưỡng lão nữa.

Hắn khó nhọc rút từ ngực ra mấy tờ giấy:

- Cầm lấy, đây là phiếu báo danh làm công, tới đó làm việc cho tốt, lĩnh chủ đại nhân của chúng ta là người tốt, thủ hạ của hắn sẽ không sẽ không ăn bớt tiền công của người...

Chesini há to miệng, sắc mặt trắng bệch, ngây ngốc nhìn máu tươi chảy ra từ lưng đại thúc Phillip, còn một dòng máu đang chảy, trong đầu trống rỗng. Vừa rồi, Ngự nhân đã cắn rứt một khối thịt sau lưng hắn, có thể chạy tới đây, đã là cực hạn của sinh mệnh rồi.

- Ngự nhân đáng chết... tiểu ba tang, tương lai người kiếm tiền, cưới vợ... đáng chết! Ta đã quên...

Phillip quay đầu lại nhìn vết máu rơi rớt lại, cả kinh, cánh tay duy nhất vỗ vỗ Chesini đang ngây ngốc, liều mạng một hơi cuối cùng la lên:

- Mau, đi mau, Ngự nhân thích nhất là máu tươi! Chúng sẽ rất nhanh truy tới đây.

- Tì! Tì!

Phillip nói đúng, khá chậm chạp, Ngự nhân ở ngõ tắt nhỏ nọ đã theo mùi máu tươi tới...

Phillip thương tiếc nhìn thoáng quá Chesini, ôm hắn trong lòng:

- Tiểu ba tang, người không phải thường viết, viết người là vương tử sao? Sau này, nói không chừng người thật có thể làm vương tử.

Hắn cười lộ vẻ sâu thẳm, nhận mệnh.

- Ô!

Chesini kinh tỉnh lại, sợ hãi cực độ, thương tâm cực độ, tuyệt vọng cực độ khiến hắn kêu lớn.

Ngư nhân đến rồi...

Một thân ảnh tuyết trắng đột nhiên xuất hiện, chặn ngang Ngư nhân nọ. Cự lang màu trắng lẳng không lao đến, cắn vào gáy Ngư nhân, quăng thi thể Ngư nhân ra ngoài.

Andy mặc dù yếu, nhưng đối phó với một Ngư nhân còn không có vấn đề.

Harry từ trong góc phố đi tới, phía sau còn dẫn theo mấy binh lính tinh duệ, vỗ ngực nói:

- Ai nha, vương tử điện hạ của ta, hoàn hảo người không có việc gì, nếu không phụ vương của người không phải sẽ phái đại quân tuyên chiến với Lanning sao.

Hắn đi tới nhắc Chesini lên.

Chesini hốt hoảng, lẳng lẳng nhìn ánh mắt khiếp sợ của đại thúc Phillip, lệ rơi đầy mặt.

Phillip đại thúc vì bảo vệ mình mà bị Ngư nhân... đây là Phillip đại thúc, hắn mặc dù rất hung dữ, mặc dù thường xuyên đánh chửi mình, nhưng, hắn đã quan tâm mình, một đêm đói bụng, Phillip đại thúc... mình không ăn được cơm thừa canh cặn, một ngày đói bụng, đi tranh cướp với hai con chó hoang, đây người vết thương chính đại thúc Phillip đã làm thịt chó cho mình, cùng mình đi làm công kiếm tiền, còn dành tiền cho mình cưới vợ....

- Ô ô!!!

Chesini quay đầu cảm tức nhìn Harry, Harry lập tức rụt cổ.

- Người, người thật sự là, là vương tử? Thật vậy chăng?

Phillip run rẩy vươn tay.

Chesini cuống quýt, nghẹn ngào rơi lệ.

Phillip đại thúc nhếch miệng cười, máu phún ra, cười nói:

- Người hài tử này, tình tình xấu vậy, tương lai... quốc gia của người nhất định sẽ có không ít, không ít tên khát cái... giống như đại thúc vậy! Thật sự là...

Cánh tay đột nhiên hạ xuống, rốt cục không chút động đậy.

- A!!!

Chesini phát ra tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế.

Harry lo lắng nhìn thoáng qua phụ cận, thấp giọng phân phó mấy binh lính:

- Nhanh mang vương tử điện hạ trở về, hắn tuyệt không thể gặp nguy hiểm! Mau.

Chesini vẫn không nhúc nhích, mặc cho binh lính vác hắn trên vai, thân thể xụi lơ, nhưng đầu vẫn ngẩng cao, nhìn chăm chăm vào nụ cười dần cứng lại trên mặt Phillip...

Đại thúc, quốc gia của ta sau này tuyệt không có khát cái.

Chỉ cần tương lai ta là một hoàng đế tốt! Ngài chờ xem...

Đưa mắt nhìn Chesini rời đi, Harry đột nhiên cúi người cho một đợc hoàn vào miệng Phillip, thấp giọng cười nói:

- Người đã chịu khổ rồi, những ngày này người dạy dỗ Chesini tiểu tử này rất tốt, linh chủ đại nhân rất hài lòng, dưỡng thương cho tốt, linh chủ đại nhân đã an bài cho người một chức vụ tại ti hành chánh ở một trấn phía bắc...

Về mặt vốn đã cứng lại của Phillip, lại nhếch miệng! Không biết là đau hay là cao hứng...

Cũng một màn như Phillip, tại các nơi trong cảng New Zealand, chỉ cần xuất hiện Ngự nhân nhân, thì có sinh lý tử biệt... Ngự nhân đáng chết!

Cố sức không chết, hết thấy đều là bố cục của Đỗ Trần, nhưng một màn này cùng loại liên tục diễn ra tại cảng New Zealand, mở đầu giống nhau, quá trình giống nhau, duy nhất bất đồng là cũng không phải là bố cục, những người kia thật sự chết.

Chỉ cần có Ngự nhân xuất hiện, thì có sinh lý tử biệt... Ngự nhân đáng chết.

Trong lúc này, Đỗ Trần đã cầm trong tay Liên Hoa thánh khí được phong bế, xuất hiện giữa biển rộng mênh mang, ở ổ của Ngự nhân.

257. Bạo (nổ)

Biển xanh trời xanh trên dưới cùng màu, gió biển cùng hú, mây trắng nhẹ nhàng trôi chậm rãi, chim biển kêu to, ngoài khơi màu lam lại nổi lên một đám sương nhàn nhạt, tựa như màu xanh của trời, lại như màu xanh của nước, cấp cho cảnh sắc mê người này càng thêm một phần thần bí...

Nơi này tên là "Bạc Vụ hải", cách cảng New Zealand hai trăm dặm về phía bắc. Hai mươi năm trước, nó được các chủng tộc cho là Đông Hải đệ nhất thắng cảnh, đáng tiếc hôm nay sau hai mươi năm, trong nước biển ẩn hiện đầu cá, hoàn toàn hủy đi "Đông Hải đệ nhất thắng cảnh".

Đang cùng Dịch Cốt ẩn thân trong Liên Hoa, huyền phù giữa ngoài khơi, nhìn chăm chăm vào Ngự nhân đang không ngừng ẩn hiện trong sóng nước. Bay nhanh về phương bắc, Đỗ Trần vốn khi cùng Porter chia tay thì sắc mặt ngày càng xấu! Xác thực là ngày càng mê mang...

Xa xa, cảng New Zealand đã không còn trong tầm mắt, chỉ có thể mơ hồ thấy một lục địa tiếp giáp biển, cứ như vậy lảng lảng nhìn ngoài khơi hồi lâu, sắc mặt Đỗ Trần âm tình bất định, nắm chặt tay, hần đột nhiên hỏi:

- Dịch Cốt, người một lần nhiều nhất hủy diệt bao nhiêu tính mạng?

Dịch Cốt lạnh lùng đứng sau Đỗ Trần, bình tĩnh nói:

- Năm đó bốn thánh đồ quyết chiến, Phillip có một lần từng phái ba trăm người đi giết ta, trận chiến ấy, ta đem toàn lực, thân thụ trọng thương, nhưng ba trăm người không kẻ nào sống sót trở về! Mặt khác dư ba của cuộc chém giết đó hủy đi mấy thôn lạc phụ cận, tính ra... đại khái hơn ngàn nhân mạng.

- Hơn một ngàn tính mạng phải không? Ha ha!

Đỗ Trần đột nhiên cười điên cuồng, cười đến không thể ngậm miệng lại, chỉ vào ngoài khơi nói:

- Vậy người biết trong chốc lát sẽ có bao nhiêu sinh mạng bị hủy diệt không? Mười vạn, ít nhất mười vạn, thậm chí là tất cả Ngự nhân đáng chết.

Nói xong, Đỗ Trần ôn tồn, hai tay vuốt tóc dài màu vàng, im lặng không nói.

Đúng vậy, hần chỉ cần chung cực tạc đạn có thể so với lôi hỏa chích viêm pháo trong Liên Hoa có thể hủy diệt tất cả Ngự nhân.

Mặc dù bọn chúng là dã thú, mặc dù bọn chúng đáng chết, nhưng, bọn chúng cũng là sinh mạng, trong đó có kẻ nói ngôn ngữ nhân loại, là sinh mệnh thể có trí tuệ nhất định! Hơn nữa trên đường đi tới, Đỗ Trần dùng mắt tính toán, số lượng bọn họ chỉ ít có... mười vạn.

Chỉ chốc lát cướp đi mười vạn sinh mạng...

Đỗ Trần trầm nghĩ, chỉ chốc lát cướp đi mười vạn tính mạng, còn mặt không đổi sắc, thậm chí dường như gánh một gánh nặng trong lòng chưa từng có, không nên làm người, mà hẳn là.. thần.. hoặc là ma! Hoặc là... cổ máy giết chóc máu lạnh.

- Đáng chết liền giết, nam nhân vô uy bất lập!

Đỗ Trần mạnh ngược đầu lên, thân thể hiên ngang:

- Ngự nhân đích xác đáng chết, Brook, ta giết bọn họ, là tạo phúc cho bình dân phương nam Lanning! Đúng không?

Nghe thiếu gia hô tên mình! Dịch Cốt trong lòng vừa động, gật đầu nói:

- Đỗ Trần thần tại thượng! Dĩ thiện danh, vạn ác Ngự nhân đều đáng chết.

Mạnh mẽ, Liên Hoa biến thành lớn rơi vào trong biển, phốc thông, bọt nước nổi lên, Đỗ Trần vừa chìm vào nước, liền lệnh Dịch Cốt đại khai sát giới, chính mình cũng xuất Thệ Tuyết kiếm, trong nháy mắt cướp đi tính mạng bảy tám Ngự nhân.

- Giết, tới cảng New Zealand ở phương bắc, ăn sạch nhân loại nơi đó, đoạt lại thánh vật, sát.....đáng chết, có nhân loại tới.

Vốn đang sử dụng ngữ ngôn của Ngự nhân, thủ lĩnh Ngự nhân đang hô hào Ngự nhân cấp thấp đi trước tăng viện tại cảng New Zealand thì đột nhiên phát hiện, phía sau mình đột nhiên xuất hiện hai cường địch:

- Ăn bọn họ, mọi nhân loại đều đáng chết.

Đỗ Trần giết cực kỳ nhanh, như trâu biển, tới trước mặt Ngự nhân nói tiếng người trước mặt, nhưng hẳn không có ra tay giết hẳn, mà cước đạp Liên Hoa xẹt qua người hẳn, đột nhiên giơ cao tay trái, bàn tay là một khối ngọc thạch màu trắng hình nửa vòng tròn...

Thứ này, chính là ngũ ca mất không ít khí lực mới lấy ra được từ trong Liên Hoa, mặc dù nó bây giờ chỉ là cái xác chết, lực lượng bên trong đã cùng hạt cây bị áp súc trong viên cầu lực lượng! Nhưng nó chính là thánh vật mà Ngự nhân tìm kiếm, ít nhất bây giờ là vậy.

- Thánh vật! Là thánh vật, giết nhân loại đáng chết kia, đoạt lại thánh vật a.

Đầu lĩnh Ngự nhân vừa thấy Đồ Lạp Mỗ chi tinh, nhất thời lâm vào điên cuồng, hẳn hận, hận thánh vật của Ngự nhân lại rơi vào tay nhân loại, hai nhân loại kia phải bị hàm răng nhọn của chúng ta cắn xé, như vậy mới có thể bình tức lại sự phẫn nộ của chúng ta.

Các Ngự nhân đầu lĩnh mắt hồng lên, lân phiến toàn thân run lên nhẹ, răng sắc bén nghiêng "kèn kẹt", sừng sốt thất thần, bọn họ nhanh chóng lao về phía Đỗ Trần.

Dưới sự dẫn động của đầu lĩnh, thánh vật đột nhiên xuất hiện kích thích, vô số đôi mắt màu đỏ nhìn Đỗ Trần.

- Đến đây đi.

Đỗ Trần cắn răng, không chút ham chiến, đón Dịch Cốt rồi chuyển Liên Hoa bay ra ngoài khơi, nhưng lại bay không cao, ở cách mặt biển mười thước giơ lên Đồ Lạp Mỗ chi tinh, lạnh lùng nhìn đại lượng Ngự nhân đang hướng mình vọt tới. Muốn đoạt lại thánh vật sao? Vậy theo ta đến đây đi! Ta đã chuẩn bị cho các người cánh cửa lớn đi thông tới địa ngục, chuẩn bị bước lên đường tới hoàng tuyền, ba...

Ngự nhân vốn không có bao nhiêu trí tuệ, lại thấy Đồ Lạp Mỗ chi tinh liền nổi cơn điên, trong nháy mắt, tất cả Ngự nhân nhìn về hướng cảng New Zealand, kêu lớn truy đuổi Đỗ Trần! Còn có Ngự nhân đầu lĩnh kêu lên:

- Kêu tộc nhân phía trước trở về, thánh vật ở chỗ này, không cần ở cảng New Zealand nữa! Tập hợp toàn bộ nhân lực, nhất định phải đoạt lại thánh vật.

Ngày đó, Ngự nhân vì truy kích Adams mà có thể khuyh đảo, cướp bóc khi đi ngang qua cảng New Zealand, hôm nay, bọn họ cũng bị khuyh đảo, bỏ mạng truy đuổi Đỗ Trần.

Cảng New Zealand, pháo đài phòng thủ trên biển.

Porter lặng lẽ nhìn ngoài khơi, mặt không chút vui mừng! Cuộc tiến công của Ngự nhân đã bắt đầu sinh ra biến hóa rõ ràng. Mới đầu, Ngự nhân mặc dù thật sự loạn, không hề có chương pháp tấn công pháo đài, nhưng mục tiêu của chúng nhất trí là - cảng New Zealand! Nhưng bây giờ, Ngự nhân xa xa đã có một bộ phận đổi hướng. Hơn nữa Ngự nhân ở tiền tuyến cũng bắt đầu do dự. Loạn trận, rất nhiều Ngự nhân cường tráng phá lệ lớn tiếng hồng lên, tựa hồ tiếp đón cái gì, kêu gọi bọn họ, Ngự nhân bắt đầu lui lại... hoặc là nói hướng vào một mục tiêu khác.

Đỗ Trần dẫn Ngự nhân tới một đám vân vụ trên biển, lệnh Dịch Cốt giám thị khoảng cách với Ngự nhân, chính mình lại nhìn chăm chăm vào đám vân vụ ở phương nam...

Muốn tạo một lần nổ lớn trong lòng biển, cần phải lo nghĩ rất nhiều, một vụ nổ lớn sẽ mang tới cho đại dương một trận hư tổn, cũng liên lụy tới hải tộc Đông Hải, Đỗ Trần phải suy nghĩ kỹ càng, bất quá hoàn hảo, hẳn trong tay có một tiện lợi lớn lao.

Hải đồ của Goethe!

Bằng vào hải đồ của tiểu vương tử Goethe, Đỗ Trần biết rõ ràng, trong đám vân vụ ở nam hải, năm mươi dặm dưới biển sâu có một ngọn núi lửa cực lớn, nơi này hàng năm không ngừng gây hại, căn bản không thích hợp cho hải tộc sinh tồn, bởi vậy phụ cận vốn không có sinh vật trí tuệ, ngược lại Đông Hải vương vì bảo vệ tộc nhân, đã ra Phong Hải lệnh.

Chỉ non nửa ngày, Ngự nhân theo sau Đỗ Trần đã có hằng hà sa số. Không có thời gian tính toán, đủ rồi! Đỗ Trần tiến vào trong nước biển, Đồ Lạp Mỗ chỉ tinh nơi tay, Dịch Cốt mở đường, như lợi khí chém tách ra, lách sâu vào biển.

Ngự nhân nhanh chóng xông tới, Đỗ Trần lại giết một hồi, đợi khi Ngự nhân vây lại, hẳn cắn răng, hai mắt nhắm lại, Liên Hoa thủy minh thuẫn bao phủ mình cùng Dịch Cốt trong Liên Hoa, lạnh giọng nói:

- Ngươi ca, còn lại... giao cho người.

- Tốt, giao cho ta! Chuyện nhỏ, chỉ cần không có mặt trong vụ nổ, chuyện nhỏ! Không có gì.

Thanh âm rầm chó của ngũ ca lại vang lên...

- Oanh.

Hết thấy đều bắt đầu, đám vân vụ màu lam bao phủ trên mặt biển, đột nhiên bắn lên một cột nước, phương viên gần ngàn dặm, phẳng phất như một núi cao mọc lên từ đáy, dẫn động nước biển phụ cận trùng tới tận trời, tiếp đó, từng tầng từng tầng sóng lớn hướng tứ phương khuếch tán, sóng biển ngày càng cao, hình thành một tai hại kinh khủng trong tự nhiên... biển gầm.

Khoảng cách nơi này tới cảng New Zealand là ba trăm dặm, biển gầm tới đó hẳn là đã yếu đi, mà Porter cũng sớm chuẩn bị ứng phó tốt...

Nhắm chặt hai mắt, Đỗ Trần ngực bị ép khó thở, trong lòng trầm xuống, mơ hồ có một chút hưng phấn.

Loại cảm giác này không đến từ vụ nổ lớn, chấn động tự nhiên khác thường, kỳ thật là rất bình thường! Nhưng loại cảm giác này lại phi thường quái dị, giống như đánh tan ngàn cân sức nặng, dễ dàng đi ngàn vạn lần, nhưng, trên ngực có gì đó đè nặng, hình như, trong lòng hẳn có thứ gì đó...

Hơn cái gì? Đỗ Trần giờ phút này trong lòng cũng không rõ, nhưng trong lòng Dịch Cốt lại nổi lên một niềm vui sướng - có lần tẩy lễ này, từ hôm nay trở đi, những việc ngày sau thiếu gia làm sẽ tất nhiên càng tàn nhẫn quyết liệt! Thế chẳng tốt lắm sao, phải không?

"Nhất hoa nhất thế giới." thanh âm của lão tăng niệm kinh trong đầu đột nhiên thành lớn, như tiếng hồng chung, chấn làm cho Đỗ Trần tỉnh táo lại, lúc này thanh âm của ngũ ca cũng truyền đến:

- Còn lo cái gì? Đi mau! Đáng chết, ngươi sao lại chọn cái núi lửa làm địa điểm dẫn bạo? Bây giờ ngọn núi lửa bị vụ nổ mạnh dẫn phát! Người không sợ vong linh phát nổ, nhưng người không thể chống lại nham thạch từ núi lửa phun ra a.

- Biết rồi.

Đỗ Trần lắc đầu, thúc dục Liên Hoa lao ra khỏi biển, lúc này thì...

- Oanh!

Lại một loạt tiếng nổ mạnh cùng loại xảy ra, bất quá lúc này đây, tiếng nổ phát sinh trong đầu Đỗ Trần, xác thực, là Liên Hoa nguyên thần.

- A!

Đỗ Trần ôm đầu, vô lực hô:

- Ngũ ca, người tạm thời tiếp quản tất cả thánh khí, đáng chết, đây là làm sao?

Đầu đau kinh khủng, hai mắt vằn máu, nhưng cái này không đáng nhắc tới, chính thức khiến Đỗ Trần đau không muốn sống nữa là Liên Hoa nguyên thần của hắn cũng chấn động.

- Ai nha, xin lỗi...

Ngũ ca đột nhiên cười rộ lên:

- Quên nói cho người, người lần này giết chết tuyệt đại bộ phận Ngư nhân, bọn người kia...

Lão ngũ ca lẩm nhẩm, có chút chút dắc ý nói tiếp.

- Bớt nói nhảm đi, nói đơn giản thôi.

Đỗ Trần quát, đau đến khó có thể nhẫn nại.

- A, nói đơn giản một câu, việc thiện người làm lần này quá lớn một chút... nhiều chỗ tốt cùng lúc, người ăn nhiều mà không tiểu tiện đại tiện, chống chịu đi.

258. Việc Thiện To Lớn

... Có chống? Ví dụ của ngũ ca chỉ có thể khiến Đỗ Trần cười khổ không thôi! Có vẻ nhận được một tin tức cực tốt.

Đỗ Trần cố nén đau đầu, vừa định kiểm tra biến hóa của thân thể, nhưng nương theo cơn đau đầu, xương cốt toàn thân hắn cũng bắt đầu đau, giống như bị người ta cắt đứt rồi nối lại:

- Dịch Cốt...

Lời còn chưa dứt, hắn đã ngã quỵ trên đài, ngất ra, hoàn toàn mất đi tri giác.

....

Thời gian không biết đã qua bao lâu, Đỗ Trần mơ màng nắm tay... không có cảm giác,... hoàn toàn không có cảm giác.

Tay ta đâu?

"Mở" tròng "Con mắt", Đỗ Trần bàng hoàng, thân thể còn, nhưng tựa như trong suốt, không có cảm giác gì, bốn phía hoa quang nhàn nhạt, như là bầu trời đêm, sau lưng là đạo đạo kim quang phóng tới, trong lòng hắn thở phào nhẹ nhõm, "Trước mắt" là thế giới Liên Hoa nguyên thần mà Đỗ Trần đã một lần thấy.

Có thể trở lại thế giới nguyên thần, vậy mình dám chắc an toàn.

- Hắc, tỉnh rồi.

Một thanh âm vang lên sau lưng Đỗ Trần, quay đầu nhìn lại là một người đang tựa vào Liên Hoa nguyên thần, vẻ mặt thông thả tiếp đón mình! Trường bào màu trắng, tóc dài màu vàng, đôi mắt màu lam, khuôn mặt tuấn lãng khiến Đỗ Trần sinh ra một loại ảo giác...

Mình đang soi gương sao?

Trên nguyên thần, dọa người là có một Francis... hoặc là một Đỗ Trần.

Đỗ Trần cả kinh:

- Người là...

Francis kia gật đầu cười, không những hình tượng, ngay cả thanh âm đều giống Đỗ Trần như đúc, bất quá phương thức nói chuyện kém rất nhiều, rất vô lại:

- Kinh ngạc sao? Kỳ thật ta cũng rất kinh ngạc.

Hắn khoát tay với Đỗ Trần:

- Cái gì cũng không nên hỏi, nghe ta nói... lại nghe ta hỏi một vài chuyện.

Francis kia lắc đầu giải thích:

- Người hôn mê, từng đã diệt sát chín phần rưỡi Ngự nhân, kỳ thật Ngự nhân này ngày thường tao nhiều cảnh khẩu, tập kích nhân loại, đều là vì muốn no bụng, cũng là quy luật pháp tắc của tự nhiên, bảo giám cũng không có phán định bọn họ là ác đồ! Nhưng, không lâu trước Ngự nhân vì thánh vật của mình, ảnh hưởng tới người vô tội. Đồ lục cảng New Zealand hơn ngàn bình dân bên trong, cơ hồ hủy đi nửa tòa thành thị. Vậy, bọn họ là hỗn đản, đáng chết, người giết bọn họ là trừng ác, là một đại việc thiện! Việc thiện rất rất lớn.

Giết mười vạn sinh linh, đổi lại công đức, là việc thiện. Là việc thiện rất lớn...

Đỗ Trần trong lòng lại có cảm giác trầm mặc, nhưng đã tốt hơn trước nhiều, mặc dù hắn không từng nhìn thăm trạng trong đám vân vụ, nhưng không thể không thừa nhận, vô luận thăm thiết cỡ nào, đều là một tay hắn chế tạo.

Hét lớn "Bắt đầu" vậy cảm giác trong nháy mắt lại một lần hiện lên trong trí óc, Đỗ Trần đột nhiên hiểu được, hình như trong lòng hắn không có do dự như vậy.

Francis kia tiếp tục nói:

- Ngoại trừ trừng ác, người đã giải quyết tai ương nhiều năm cho phương nam Lanning, để cho bình dân Nam hải Lanning không chịu khổ "Tình hải" nữa, hải lộ thông suốt, mậu dịch phát triển, đây lại là một đại việc thiện! Cho nên lúc này đây, người đã làm hai đại việc thiện là trừng ác và tạo phúc một phương! Nhưng mọi việc đều không tuần tự mà tiến, lần này người được nhiều công đức quá, lại quá nhanh, kết quả thân thể người không cách nào thích ứng với lực lượng mạnh mẽ như vậy. Dụng từ của người để giải thích dễ dàng hơn, là người đã tẩu hỏa nhập ma, nhưng hoàn toàn không nguy hiểm, ngủ một giấc là tốt ngay thôi.

Hắn nói lại:

- Xác thực mà nói, thực lực trước kia của người chính thức là thất cấp đỉnh phong, nhưng trong nháy mắt diệt Ngự nhân, người đột nhiên thu được thực lực bát cấp đầu thần... bát cấp lực lượng trên thân thể thất cấp. Vậy hậu quả là gì?

- Bạo thể mà chết!

Đỗ Trần bình thần nói ra đáp án.

- Đúng vậy. chính là tự bạo mà chết, bất quá hoàn hảo, thân thể người tương đối đặc thù, có thể thừa nhận lực lượng này! Bất quá tinh thần của người lại thừa nhận không được sự đau đớn do cơ thể cường hóa, hoàn hảo là ta đã mang linh hồn của người tới nguyên thần thể giới, nếu không, tinh thần của người sẽ bị thất thường.

- Vậy người là ai?

Đỗ Trần hỏi.

- Ta ư? Đáng chết, người đương nhiên không nhận ra ta?

Francis này cảm tức nhìn Đỗ Trần, âm dương quái khí nói:

- Có chuyện gì, kêu ngũ ca, đúng vậy.

- Người là ngũ ca sao?

Đỗ Trần phì cười:

- Người sao có thể có cùng hình dáng giống ta? Trước kia, người có thể là một tị thể trùng tử gì đó.

Nói xong, Đỗ Trần cong ngón tay, làm động tác rất bí ối...

- Trời a, mắng ta là mắng người.

Lão ngũ trắng mắt, tiếp tục nói:

- Người vẫn liều mạng làm việc thiện, ta có thể tại nguyên thần hóa thân, bất quá khi đi ra ngoài phải dụng thân thể tị thể trùng...

Lão ngũ cũng làm một dấu hiệu, giống hệt như Đỗ Trần đã làm... cho nên cũng rất bí ối.

Hắn thu lại nụ cười, nói nhanh hơn:

Công đức lần này không nhỏ, lão cửu, lão thập, lão thập nhất cũng nhanh - chỉ cần người tùy tiện cứu giúp một trăm tám mươi người là được.

Vậy quả thứ 3 rất nhanh sẽ hoàn toàn nở? Đỗ Trần trong lòng muốn hét lên, tính toán một chút, trước khi tiêu diệt Ngự nhân hắn mới chỉ nở đóa thứ chín, bây giờ đóa mười một cũng chỉ thiếu chút nữa là nở, vậy lúc này đây hắn đã cứu mấy ngàn tình mạng. Bất quá cũng không khác biệt lắm, cấp cho bình dân một cuộc sống hạnh phúc kém hơn rất nhiều so với cứu một mạng, nhưng lần này Đỗ Trần giải quyết đại phiền toái cho hơn mười vạn dân a.

Hắc hắc, hai năm nở mười một đóa, hơn nữa năm nay Francis mới mười bảy tuổi, cứ như vậy tính tiếp, phỏng chừng không cần đợi mình chuyển sinh, đời này có thể cưới lão bà sinh hài tử rồi.

Đời này gặp không ít nữ tử tuyệt đại, ta cưới một người được rồi?

Đỗ Trần hưng phấn hỏi lại:

- Còn cái gì? Nói mau.

- Còn lại người hãy tự cảm giác bản thân, dù sao người bây giờ có thể phát huy tổng hợp thực lực bát cấp đỉnh phong, có thể cùng Brockman liều mạng! Được rồi, đấu thần thực lực của người khi dẫn động bảo giám, cũng đạt tới lục cấp, nhưng mất một năm bảy tháng mới đạt tới lục cấp đấu thần, so với Chalerman còn kém.

Ngũ ca oán thán sao, nhưng Đỗ Trần lại cất tiếng cười dài.

Thực lực chính thức của mình đã là bát cấp đỉnh phong, điều này có nghĩa gì? Hừ, chính mình có thể quang minh chính đại, trong lúc chính diện quyết đấu giáo huấn chủ nhân trang viên St. Kain, phụ thân của Francis, Angius! Mẹ nó, lần trước chơi hắn một lần, nhưng sao có thể so với dùng nắm tay trêu đùa hắn, vậy sáng khoái hơn a?

Đỗ Trần vuốt cái mũi, con mắt trừng ra.

- Đừng nghĩ chuyện xấu, nói cho người một tin tức thật xấu.

Ngũ ca khó mà nghiêm túc được:

- Đồ Lạp Mỗ chỉ tinh còn trong tay người, nhưng lực lượng của nó đã bị hấp thu, hạt cây bị biến thành tạc đạn... giết hại mười vạn Ngự nhân vẫn tồn tại.

- Cái gì? Hạt cây còn không có bị hủy diệt?

- Đúng vậy, bất quá nó đã bị yếu nhược đi rất nhiều! Trong khi người hôn mê, ta thừa dịp nó suy yếu mà nghiên cứu một chút, hạt cây này tựa hồ có tính mạng lực lượng kỳ lạ, ít nhất với năng lực của ta bây giờ nghĩ không ra thứ gì mới có thể chính thức giết chết nó, tánh mạng lực của nó thật sự quá mạnh mẽ...

Nói đến đây, ngũ ca đột nhiên rống to lên:

Đều tại người quá yếu, người... nhanh làm việc thiện! Đợi khi bát quái toàn bộ khai, ta đây một ngón tay có thể bóp chết hạt cây.

Từ khi cùng ngũ ca hỗn chiến, hoàn toàn biết ngũ ca cùng mình một thể, không phân lẫn nhau, Đỗ Trần nói cho hắn biết rất nhiều bí mật về mình, kể cả Bồ Đào cùng bát quái Liên Hoa! Cho nên ngũ ca bây giờ dùng ngôn ngữ thông dùng đại lục Beins, lẩm nhẩm lại danh từ bát quái mà Đỗ Trần nói.

Đỗ Trần cười a a:

- Biết rồi, ta so với người còn vội hơn! Một câu cuối cùng, lão cửu cùng lão thập có tác dụng gì, người nghiên cứu được chưa? Đáng chết, lão bát làm gì ta còn không biết!

Ngũ ca phát tay:

- Bây giờ ta chỉ biết lão bát có khả năng phóng hỏa, lão cửu tăng mạnh lực bạo phát của người trong nháy mắt, lão thập không rõ là... tác dụng chính thức của bọn họ, sau khi có thể tổ hợp mới rõ. Ta có dự cảm này! Đi mau, nhớ kỹ, việc thiện người làm càng nhiều, năng lực của ngũ ca ta cũng càng mạnh, mau đi làm việc thiện! Đừng giả làm chó chết nữa.

Lại là một câu rống to, tiếp đó cảm giác thiên toàn địa chuyển.

.....

Đỗ Trần mạnh mẽ mở to mắt, lúc này mở mắt ra - hắn đã bị ngũ ca đuổi về thế giới thật.

Nhìn lướt qua hoàn cảnh xung quanh, hắn lẳng lặng nằm trên giường lớn trong thành chủ phủ, chung quanh một người không có, tĩnh lặng, ngoài cửa sổ, ánh nắng rực rỡ! Mà bên mình còn có hai thứ...

Một đóa Liên Hoa màu đỏ, một cái dải mềm gì đó, đây là lão cửu cùng lão thập sao? Cùng thiêu hỏa còn ngăn ngừa lão bát liên lạc một chỗ, bọn họ có thể tổ hợp thành cái gì?

Còn liên quan tới hỏa?

Đỗ Trần thu chúng vào người, đánh cái chuông trên đầu giường.

- Ca ngợi hết thủy, lĩnh chủ đại nhân vô cùng anh dũng đã tỉnh lại.

Là thanh âm kinh hãi của người hầu, tiếp đó, bên ngoài vang lên tiếng bước chân hỗn độn, Dịch Cốt ôm tiểu Bối Bối vọt tới đầu tiên, Harry cùng Porter theo sát sau đó, trên mặt mọi người đều tràn đầy vui vẻ.

- Đỗ Trần thần tại thượng, thiếu gia khỏe rồi.

Dịch Cốt đặt tiểu Bối Bối bên Đỗ Trần, khuôn mặt xác chết lộ ra vẻ tươi cười.

Thân thể có chút hư nhược, Đỗ Trần khoát tay, ý bảo mình ổn, nhìn thoáng qua mọi người, đột nhiên phát hiện Harry cúi đầu, không dám nhìn thẳng mình.

- Sao vậy Harry? Chẳng lẽ nhiệm vụ người chiếu cố Chesini có sơ thất?

Đỗ Trần ngạc nhiên nói:

- Còn Andy đâu?

Harry cúi đầu, nhỏ giọng nói:

- Chủ, chủ nhân, Chesini ổn... nhưng đã đánh mất Andy rồi.

259. Bọn Cướp? Kẻ Hầu?

- Người nói là Andy đã mất tích?

Đỗ Trần nhìn Harry một cách cổ quái.

Tiểu Bối Bối ngồi trong lòng Đỗ Trần, gật đầu cười quái dị nói:

- Ân, ba ba, Andy vừa mất tích.

Harry nhận tội quỳ xuống, nhỏ giọng nói:

- Đúng vậy, Andy lại mất tích, ta biết bây giờ Andy rất trọng yếu, xin ngài trừng phạt ta đi...

Tại sao nói "lại"? Andy không phải là một tiểu lang rất đẹp, hành vi rất giống chó sao? Có chỗ nào trọng yếu? Porter bị làm cho hồ đồ.

Hào khí trong phòng ngủ rất cổ quái, Andy bây giờ danh phó kỳ thật là thần sủng, ít nhất là thần sủng tương lai! Một thần sủng như vậy chạy mất, chủ nhân hẳn là lo lắng hoặc phẫn nộ, nhưng Đỗ Trần hết lần này tới lần khác không có loại cảm giác này ngược lại cảm thấy buồn cười... còn có một tia chờ mong! Kinh nghiệm qua một lần Andy đi mất, trở về thành thần sủng chiến lực thông thần, tiềm lực vô hạn, lần này hẳn có thể có kỳ ngộ gì?

Về phần an toàn của Andy... nếu ai thật có gan giết Andy, vậy hẳn sẽ thể nghiệm, hoàng kim bỉ mông cùng quý tộc tuyết lang "Có giấc mộng, có khẩu vị" trong lúc sinh tử tồn vong, đạt thành hợp thể hiệp nghị tạm thời kinh khủng đến mức nào.

Phillip cùng Brockman dụng máu để chứng minh, Andy đã mất, xui xẻo nhất định không phải là Đỗ Trần.

Không đợi Đỗ Trần hỏi tới, Harry sợ hãi nói:

- Là ba ngày trước, a, chủ nhân ngài hôn mê đã bốn ngày... ngày đó, ta đang ở trong viện huấn luyện cho Andy một số công phu nhỏ, thì có một người bịt mắt đột nhiên từ trên trời hạ xuống, đoạt đi Andy, khi đó Brook đại nhân ở ngoài hiệp trợ thành phòng, Harry, Harry liều mạng cũng không có ngăn người kia lại được a.

Hắn ghen ngào, rơi lệ:

- Harry có tội, Harry không đúng, xin chủ nhân trừng phạt nặng Harry, Harry tuyệt không có gì oán hận...

Hắn nhìn trộm về mặt Đỗ Trần.

- Tốt lắm, đừng nói nữa! Nói như vậy, Andy là bị người cướp đi. Ân, lại một lần nữa bị cướp đi.

Đỗ Trần ôm nữ nhi ngồi trên giường, hỏi:

- Tiểu bảo bối, lúc ấy ngươi ở nơi nào? Thấy người kia không?

Tiểu Bối Bối cầm lấy bím tóc của mình, cuống quýt gật đầu:

- Bối Bối thấy, nhưng Bối Bối nhìn không thấu người kia, tinh thần lực của hắn rất kém, nhưng, nhưng trên người hắn có vật gì đó có thể khắc chế tinh thần lực của Bối Bối! Đồ vật rất lợi hại.

Tiểu nha đầu kia thân mật cầm lấy tóc Đỗ Trần:

- Ba ba, tiểu Bối Bối nhanh lớn một chút, như vậy, Bối Bối sẽ lợi hại hơn, có thể giúp ba ba nhìn thấu người kia.

- Bảo bối sẽ rất nhanh lớn lên.

Đỗ Trần thơm khuôn mặt bầu bĩnh của nữ nhi.

- A. vậy ba ba mua cho Bối Bối càng nhiều đồ ăn ngon, như vậy Bối Bối sẽ lớn nhanh hơn.

Tiểu nha đầu cười xấu.

Tiểu nha đầu này, Đỗ Trần cười ha ha:

- Người cướp đi Andy lưu lại đầu mối gì không?

Tất cả mọi người lắc đầu, chỉ có Harry nói:

- Chủ nhân, người nọ hình như có chuẩn bị mà tới, hẳn trên người mang Hải Lam thảo, người hầu ti bỉ của ngài cho dù thấy hắn cũng khó nhận.

Chẳng lẽ là thần bí tổ chức kia đã phát hiện ra bí mật của Andy, cho nên xuất động cao thủ cướp hắn đi? Đỗ Trần suy tư một hồi, phân phó:

- Brook, chuyện này giao cho người, gia tăng truy tra! Porter, bây giờ tình hình trong cảng thế nào?

Porter đứng cuối cùng, vẻ mặt bình tĩnh không có chút lo lắng hay khác thường, nói chuyện cũng rất giản lược nhanh chóng:

- Ngươi nhân không cần phải đàm luận nữa... ta đang cùng mấy vị lãnh chủ ở phụ cận thương nghị việc phát triển mậu dịch biển, mặt khác, hải quân đế quốc đồng ý trên nguyên tắc cho chúng ta mười hộ vệ hạm, để xây dựng hải quân New Zealand...

Porter miêu tả lại tình hình trong lãnh địa, mọi cảnh tượng đều hiện lên trong đầu Đỗ Trần, nhưng hắn càng lưu ý về mặt Porter, tên này một mình gánh trách nhiệm quân chính yếu vụ của lãnh địa New Zealand, thiếu niên quản lý tốt ba mươi vạn bình dân và mấy ngàn tân quân, tựa hồ đang có cái tâm sự gì, mí mắt dường như lộ ra vẻ mê mang khó hiểu.

Porter lại giao cho Đỗ Trần một phần quyền tông:

Ngươi nhân sau khi tuyệt diệt, ta viết một phần kế hoạch kiến thiết lại, nhưng chi phí rất lớn, phải có người đứng ra nhận...

Đỗ Trần tiếp nhận quyền tông, nhìn qua, ánh mắt càng ngày càng sáng, chờ khi hắn thấy một tờ cuối cùng, cả kinh nói:

- Porter, ngươi nghĩ có thể thực hiện không? Ta phải có một đáp án chắc chắn.

- Nếu ngươi có hứng thú, ta sẽ cho thực hành một phần kế hoạch.

Ngữ khí của Porter vẫn rất bình thản, mí mắt vẫn có chút mờ mịt.

- Tốt, ta làm! Harry, triệu tập bình dân tại quảng trường tại thành chủ phủ, lúc giữa trưa, ta có sự tình trọng yếu muốn làm.

Giao nữ nhi cho Harry, Đỗ Trần đứng dậy vỗ vỗ vai Porter, cười nói:

- Trước tiên, có hay không hứng thú cùng ta đi tới bờ biển một chút? Ta nghĩ, không có họa Ngươi nhân làm hại thì hải dương có đáng về gì.

Porter thất thần gật đầu.

Mà lúc này, Andy lại một lần nữa bị bắt đi, đang nằm trong một sơn động bí ẩn tại Ẩn Mãng sơn. Giống như tử cẩu, một đôi mắt màu vàng lợt mở lớn, đầu lưỡi thè ra, liếc mắt nhìn vật thực chất đồng bên cạnh, liền lắc đầu nhắm mắt, ngủ khò khò.

- Andy! Ngươi tới cùng muốn thế nào? Mau trả lời vấn đề của chúng ta!

Mấy người bên cạnh Andy, cầm đầu là huynh đệ song sinh của Brockman, Adams! Hắn phần nộ nhìn Andy, trong lòng tức giận vì trước khi chớp Andy tới đây thì đã có dáng vẻ đại gia, xem ai cũng không vừa mắt, ai nhìn hắn cũng không vừa mắt!

Andy vẫn không nói gì, ngược lại con mắt nhắm nhìn Adams, vẫy cái đuôi, lại ngủ tiếp.

Adams thịnh nộ không ngừng, mạnh mẽ nắm lấy cổ Andy, kéo hắn lên:

- Có nghe hay không...

- Tốt lắm, Adams! Ngươi muốn chết sao?

Baru phát động đại trận ngày trước, đang chế trụ cổ tay Adams, thả Andy xuống đất, thần thái... đương nhiên là rất cung kính! Thấp giọng nói bên tai Adams:

- Ngươi tuyệt không thể thương tổn hắn, ít nhất là khi chưa biết rõ...càng huống chi, nếu Andy thật sự là... chọc giận hắn thì hậu quả sẽ thế nào, ngươi không rõ sao?

Adams phần hận dậm chân, cũng thấp giọng nói:

- Đáng chết, nhưng phé vật này căn bản là không xứng với chúng ta, ba ngày rồi, hần cái gì đều không nói! Chúng ta còn không thể đánh chửi bức cung... Ai, thật... rắm thối! Sao lại gặp một tên hỗn đản như vậy.

Hần tức giận nắm chặt tay:

- Không thể tưởng được tam gia vừa nghe Francis trở về liền vội tới, đúng là vì Andy rốt cục có thể là.... gì? Adams sững sờ, bởi vì Andy trong tay hần.. truyền ra tiếng lẩm bầm.

Đúng vậy, Andy không phải bị mất, mà bị bắt cóc, bắt quá, hiện tại bọn bắt cóc đang thị hầu Andy ăn cơm, nhưng nhân gia Andy còn không thèm để ý tới chèn nhạt cơm chán của bọn kiếp phỉ, mơ mơ màng màng ngủ...

Andy đẹp trai mặc dù ăn ngon, mặc dù phản ứng chậm hơn trí tuệ một hai nhịp, nhưng không có nghĩa là nó ngu! Sự khác biệt là, con sói đẹp này rất thông minh...

Mấy ngày nay, ý nghĩ của Andy cũng rất sáng suốt... ngày đầu tiên, hừ hừ! Các người bắt ta tới đây, còn hỏi ta loạn lên, toàn động chạm vào những vấn đề vô nghĩa, vậy chuyện rất đơn giản - các người muốn từ ta biết được bí mật gì? Nhưng ta là ai? Ta là tuyết lang quý tộc có giác mộng, có vị khẩu, Chris Andy! Muốn ta tiết lộ bí mật? Không có cửa đâu.

Ách, điều kiện là không nghiêm hình tra khảo thì không có cửa. Được rồi, bây giờ các người không nghiêm hình tra khảo, ta sao lại chủ động xuất khẩu cung? Vậy thật lãng phí nước miếng, còn không bằng ngủ một giấc.

Ngày thứ hai, ý nghĩ của Andy biến đổi. Ách, bọn họ sao không nghiêm hình tra khảo ta, ngược lại cười thân thiện mà cung cấp vật thực cho ta? Còn nói chuyện phiếm, hỏi ta chuyện thường nhật trong nhà? Quên đi, không suy nghĩ, các người chưa đánh ta, ta sẽ không nói, ta là ai? Ta là... khò khò...

Ngày thứ ba, đáng chết, bọn bắt cóc là quỷ sao, ta là quý tộc tuyết lang, có vị khẩu phi thường tốt! Ta phải ăn bằng đường Yến Oa, ta phải ăn đường Thổ Thiên Cửu Sí, ta phải ăn... dù sao ta không ăn Hắc Diện Bao do các người cung cấp! Được rồi, ta thừa nhận, chịu không nổi sự "Ngược đãi" của các người, ta muốn khai cung, ta muốn trở lại trong lòng chủ nhân... ừ, tỉnh ngủ rồi ta lại nói chuyện với các người...bây giờ đói không để ý nữa...

Đây là ý nghĩ ba ngày nay cùng với kinh nghiệm của hần, bây giờ, Andy lại ngủ.

Adams cùng Baru vây quanh người hần, bốn mắt nhìn nhau, tràn đầy bất đắc dĩ, Baru nói:

- Không thể tưởng tượng được, Andy hoàn toàn không có lực lượng, lại có cốt khí, bị bắt ba ngày, hần không nói một lời, một miếng cơm cũng không ăn, cứ như vậy! Điểm này, thật ra đáng khâm phục.

Adams đồng ý gật gù đầu, lại nhíu mày nói:

- Chúng ta dựa theo mệnh lệnh của tam gia, bắt Andy tới, nhưng hần tuyệt thực kháng nghị, dù chết đói cũng không mở miệng... tam gia lập tức sẽ tới, chúng ta nói gì với tam gia đây.

Đạp, đạp! Cửa sơn động đột nhiên vang lên tiếng bước chân, tiếp đó là một thanh âm nghi vấn, lạnh như băng, không mang theo một tia cảm tình của nhân loại.

- Adams, các người còn không có tra ra chuyện của Andy sao?

Một người đi đến, hần toàn thân mặc hắc bào của giáo sĩ, thân hình cao lớn, khuôn mặt bao phủ trong miếng vải màu đen, không rõ dung mạo, lưng hần thẳng tắp, tựa hồ kiêu ngạo, hần không phải cúi đầu trước bất kỳ ai.

Adams cùng Baru lập tức theo tay đứng lên:

- Tam gia.

Tam gia bước chậm vào động, đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Andy đang ngủ:

- Tình huống thế nào?

Baru thấp giọng nói:

- Tam gia, Andy rất có cốt khí, bị bắt ba ngày, mặc dù chúng ta không dụng hình bức cung, nhưng hấn cũng tuyệt thực kháng nghị, một lời không nói! Chuyện ngài muốn biết, nhưng chúng ta còn không rõ.

Thanh âm tam gia mang theo kinh hãi cùng hài lòng:

- Tốt lắm, hấn nếu tùy tiện bị dọa sợ, ta thật ra xem thường hấn! Các người đi ra ngoài, ta tự mình hỏi hấn.

Tam gia phất phất tay, đợi thủ hạ ra khỏi, cước bộ hấn đột nhiên trở nên chần chừ, chậm rãi, từng bước từng bước đến gần, ánh mắt đột nhiên hạ xuống đầu Andy...

Tinh quang chớp động, trong sơn động trống rỗng đột nhiên xuất hiện một thanh âm chói tai, đánh úp về phía Andy.

260. Phụ Và Tử

- Âm!

Andy trong đầu như sét đánh, liền kinh hãi tỉnh lại, nhưng hấn nhìn thấy hắc y nhân, lại nhắm con mắt lại.

- Quá yếu! Sao có thể? Không... có lẽ vậy mới hợp lý.

Tam gia không thể tra lắc đầu, ngồi xổm xuống, tay áo dài vươn ra một bàn tay khô gầy, chậm rãi vuốt ve đầu Andy, trầm giọng nói:

- Andy, người năm nay bao nhiêu tuổi rồi?

Cho ta một chén huyết quỳnh trấp thì ta nói cho người, không cho... ta lại tiếp tục ngủ, dựa vào cái gì lãng phí nước miếng nói cho người, phiền toái! Andy nghĩ như thế, căn bản không đáp lời tam gia.

Tam gia lại nghĩ, tốt, có cốt khí, ngay cả "Hừ" cũng không "Hừ" một tiếng.

- Chúng ta bắt người cũng không có ác ý, chỉ là muốn biết rõ một việc... là về thân thể của người.

Tam gia nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông Andy, thanh âm rất ôn nhu, cầm lấy móng vuốt của hấn, cẩn thận nhìn, lợi trào màu vàng như kim thiết, thanh âm tam gia run lên:

- Trên người người có khí tức rất thần thánh, có thể nói cho ta biết, một đầu tuyết lang sao lại có loại khí tức này?

Hừ, chủ nhân nói, tinh hạch của ta được thánh khí của hấn cải tạo qua, tự nhiên mình có khí tức thần thánh, sao lại nói với người? Người lại không cho ta một mai kim tệ mua quả đề lý...

Bất quá, hấn có thể nhìn ra ta che giấu khí tức thần thánh... ần, rất lợi hại, so với Dịch Cốt còn mạnh hơn! Bởi vì Dịch Cốt nhìn không ra khí tức thần thánh của ta.

Tam gia hỏi vấn đề thứ ba:

- Người còn nhớ chuyện lúc nhỏ chứ?

Trả lời tam gia, lỗ mũi Andy hô xuất vài tiếng.

Hắc bào trên người tam gia không gió mà động, bắt đầu phồng lên.

- Không nói phải không? Ta đây tự mình xem! Cũng cho người kiến thức, bí pháp của núi Miguel.

Tam gia đột nhiên nắm lấy Andy, áp trán mình vào trán nó, thật lâu sau, hấn cười to:

- Đúng vậy! Người mặc dù biến yếu đi, nhưng trên thân thể người, còn có uy thế đặc hữu của long tộc. Thiên hạ chỉ có ba người có khả năng cảm ứng được long uy này, ta là một trong số đó! Ha ha! Khí tức thần thánh... long uy che dấu... vốn hấn là rất cường đại, lại bị hoàn toàn phong ấn, chính là tuyết lang xuất thân từ vân vụ sâm lâm... dám chắc là người! Ha ha ha ha...

Long uy cất dấu sâu trong thân thể là ngoài ý muốn - vốn có một đầu ngân long, nhưng sau khi phát hiện dị thường trong thân thể Andy, tam gia lại bắt đầu cười điên dại.

Tiếng cười điên cuồng của hắn chấn động sơn động, nhưng không chút lộ ra ngoài! Theo tiếng cười, hắn cỡi mũ, lộ ra khuôn mặt quắc thước già nua, mày kiếm ưng mục, cuối cùng, tam gia hạ Andy xuống, lại ôm chặt trong lòng, mắt ưng cũng chảy xuống hai hàng lão lệ...

Nam nhân không dễ có lệ, chỉ là vì thương tâm.

- Hải tử, ngươi biết ta là ai không?

Andy lắc đầu choáng váng, hắn hiểu được, ngủ là tốt nhất, đỡ phải lãng phí nước miếng cùng tên điên tương đối giống người này trao đổi:

- Khái! Ta, Chris Andy, là quý tộc tuyết lang có giấc mộng, mặc dù bị bắt, nhưng, yêu cầu của ta phù hợp với đãi ngộ cho thân phận tù binh...

Nước mắt trên hai má tam gia tiêu tán, từ ái nhìn chằm chằm Andy, gật đầu cười nói:

- Tốt lắm, yêu cầu của ngươi là thiên kinh địa nghĩa! Ngươi nên có phong độ quý tộc như vậy! Nhưng ngươi không phải tù binh, mà là... nhi tử của ta.

- Nhi tử?

Cái lỗ tai Andy lập tức dựng lên:

- Hắc! Không được nói lung tung, ta là nhi tử của ngươi sao? Vậy ngươi chẳng phải là cha ta sao?

Thật là một lời nói nhảm, bệnh phản ứng trì độn của Andy lại phát ra.

Tam gia cắn chặt răng, gắt gao nhắm lại hai mắt, lại mở ra:

- Đúng vậy.

Andy nóng nảy, cố gắng nhớ lại ba vấn đề tam gia vừa hỏi:

- Ngươi nên biết rõ, ta từ khi biết ăn cơm đã bắt đầu sống trong vân vụ sâm lâm, từ khi sinh ra chưa thấy qua phụ mẫu, hơn nữa, ta không biết tuổi chính xác, ngươi dựa vào cái gì nói phụ thân của ta?

Tam gia trầm mặc thật lâu, khi Andy hỏi tới đau thương thở dài:

- Ngươi không nhớ rõ là có nguyên do, sao ngay cả mẫu thân cũng không nhớ được? Andy, chẳng lẽ ngươi đối với phụ mẫu một chút ấn tượng đều không có?

Andy cố gắng nghĩ, cười nói:

- Hắc, phụ mẫu ta, ta nhớ kỹ, trong khi tại vân vụ sâm lâm, có ba mẫu bạo long nhận thân với ta, nói ta là biểu đệ của các nàng, còn nói phụ mẫu ta là... được rồi, là phản nghịch cự long Constantine cùng thần thánh cự lang Sophia! Nhưng các nàng đều không nói rõ, ta không rõ lắm... ừ, các ngươi sao phải bắt ta.

- Không rõ lắm, không rõ lắm...

Tam gia lui về sau vài bước, tâm tình cực kỳ kích động:

- Ta đây nói cho ngươi tại sao phải bắt ngươi. Mười ba năm trước đây, thê tử ta hoài dục tại và mất tích tại vân vụ sâm lâm! Ta bị người đánh thành trọng thương, bỏ chạy trốn chết. Ba tháng trước, ta nhận được tin tức truyền đến từ núi Miguel, ba nữ nhân của lão ngũ tại vân vụ sâm lâm phát hiện tuyết lang có long uy, hơn nữa xác định là hải tử của ta đã mất tích mười ba năm! Đó là ngươi, Chris Andy.

Nhưng khi đó ngươi ở tại đầu thần đảo, ta không thể tới đó tự mình nghiệm chứng.

- Khi ta nghe Francis tới cảng New Zealand liền tới nhìn ngươi, còn để cho Adams mang ngươi tới! Kết quả...

Tam gia chỉ vào Andy:

- Khí tức thần thánh, long uy ẩn giấu, hơn nữa xuất thân cũng là vân vụ sâm lâm nơi Sophia mất tích, hơn nữa ba chất nữ của ta mặc dù tham lam nhưng không ngu ngốc làm chứng! Thần thánh long lang phù hợp điều kiện này... ngươi không phải hải tử của ta còn có thể là hải tử của ai?

Nói xong, tam gia tựa như thoát lực, hai vai hạ xuống, lẳng lẳng nhìn Andy.

Một câu nói, khiến cho Andy đầu vầng mắt hoa, phản ứng của hắn càng thêm chậm:

- Vậy, vậy người nói là cái gì cái gì a, người là ai a.

Nói đến bước này rồi, người còn không biết cha người là ai?

Hài tử này... quá ngu ngốc.

Tam gia cũng nóng nảy, quát:

- Nhớ kỹ, cha người, là một trong vạn lưu ngũ tuyệt phong, đứng đầu năm đại thần thánh cự long của núi Miguel, trong vạn ngàn long tộc, đệ nhất nhân sau long thần, Constantine.

Danh hào liên tiếp khiến Andy không nhớ kỹ, hắn rất trì hoãn giờ chân, cười nói:

- A, Constantine a. Ha ha, người khỏe chứ.

Tiếp đó hắn chợt nhớ tới chủ nhân cùng Harry có nói qua...

Lão thiên, đây là Constantine trong truyền thuyết, năm đó tại Vạn Lưu sơn lo lắng long tộc đuổi giết, vì chưa đem hết toàn lực mà đánh ra ngũ tuyệt phong - phản nghịch cự long? Đại, đại nhân vật a.

Điều này, đại nhân vật này sao lại thành phụ thân của ta?

Andy mộng rồi, hồi lâu sau mới hỏi:

- Nhưng, bọn họ gọi người là tam gia.

Constantine lắc lắc đầu:

- Bởi vì ta là tam đương gia của Kinh Úc sơn cốc... chính là nơi dung nạp phản nghịch, ác nhân khắp thiên hạ. Nhưng Kinh Úc sơn cốc không thuộc thế gian! Năm đó, mẫu thân người Sophia mất tích trong vân vụ thâm lâm, ta bị long tộc đánh trọng thương, chạy vào...Quên đi, đây là chuyện xưa, Andy, trước tiên nói cho ta, tại sao người so với miêu tả của ba vị biểu tỷ không giống chút nào? Nếu không nhận biết Francis là đầu mối, ta cơ hồ bỏ qua người.

Nghĩ đến nguyên nhân biến hóa của thân thể mình, Andy nghiêng rằng, nhưng hắn còn ghi nhớ phân phó của đại nhân Harry - cũng là chuyện tuyệt đối cơ mật của chủ nhân có liên quan tới Brockman, người không thể nói bừa! Nếu không không có cơm ăn.

Bản nhân chuyên của đại nhân Harry, hình dáng hung dữ tựa hồ ngay trước mắt, Andy vừa chớp mắt, cười nói:

- Điều này, chuyện này rất phức tạp, người có thể đưa ta về với chủ nhân, sau đó chủ nhân chậm rãi nói. Còn nữa, ta đói...

- Chủ nhân? Hừ, đủ rồi!

Constantine đột nhiên hét lớn cắt lời Andy:

- Chris Andy, người là nhi tử của ta, là kế thừa nhân của người đứng thứ hai tại núi Miguel! Chủ nhân? Hừ, trên đời ngoại trừ thần, không ai có thể là chủ nhân của người.

- Nhưng, ta rất thích chủ nhân bây giờ a! Hắn cho ta rất nhiều món ngon, còn nữa, ta thật là đói...

Andy giải thích.

- Tốt lắm!!!

Constantine nhú mày phát tay, trong lòng có một nỗi đau - Andy đối với Francis, đương nhiên so với phụ thân còn thân hơn.

Không được, ta phải cho người chính miệng gọi ta một tiếng phụ thân.

Constantine lại hỏi Andy nhiều vấn đề, nhưng quý tộc tuyệt lang lại ôm một ý niệm trong đầu - không thể nhiều lời, nếu không Harry đại nhân cùng chủ nhân sẽ mất hứng, bọn họ mất hứng, Andy sẽ không có cơm ăn! Mà lại nói nhiều, tưởng nhiều chuyện thì càng phiền toái! Cho tới nay, Andy chỉ có một câu nói:

- Ta không rõ lắm, lúc ấy ta ngủ, đi hỏi chủ nhân ta! Còn nữa, ta rất đói...

Thật lâu sau, Constantine trong lòng bồn chồn, đây là chuyện gì? Nhi tử đối với nhân loại, còn thân hơn đối với thân phụ sao? Hắn vỗ vỗ đầu Andy, tức giận nói:

- Được rồi, nếu đã xác nhận thân phận của người, vậy theo ta đi gặp Francis, ta muốn xem hắn, hắn dựa vào cái gì làm chủ nhân của hậu duệ Constantine.

Lúc này.

Vệ đội thị hầu phía xa, Porter đi theo sau Đỗ Trần chậm rãi dạo trên bờ biển.

Công sự phòng ngự trên bến cảng New Zealand đã không còn tồn tại, chỉ có pháo đài cao lớn đứng đó nhìn ra vô tận hải dương. Trên bến cảng, lượng nhỏ thuyền chuẩn bị xuất hàng, động tác của các thủy thủ có chút sinh cơ, bọn họ vui vẻ chuẩn bị xuất hàng từ hải lộ cảng New Zealand, chuẩn bị cho vụ buôn bán sắp tới.

Gió biển mơn trớn, Porter nhẹ nhàng đẩy mắt kính, thanh âm chỉ Đỗ Trần nghe được:

- Bốn ngày trước, người giết chết tuyệt đại bộ phận Ngự nhân, bất quá ngoại trừ mấy người chúng ta, không ai biết là người làm... thánh giáo cũng không biết, bất quá bọn họ sẽ nhân cơ hội này, đại tứ tuyên dương chúng thần chúc phúc người, chúc phúc cho lãnh địa của người, giúp người giải quyết tai hại Ngự nhân... bây giờ người là sứ giả của thần trong lòng dân chúng New Zealand.

- Thánh giáo am hiểu nhất là cái này a.

Đỗ Trần cười lạnh, nhìn ra biển rộng, trong lòng trầm xuống, xa xa nước biển màu xanh được ánh nắng chiếu rọi, ẩn ẩn lộ ra ánh đỏ nhàn nhạt.

Bốn ngày nay, huyết sắc còn chưa tan hết.

Máu tươi của mười vạn sinh linh.

Nhưng chúng nó đáng chết, không phải sao? Hơn nữa... đáng chết không chỉ có chúng.

Hít sâu một hơi, Đỗ Trần dừng chân:

- Porter, người nghĩ cái gì thì nói cho ta? Không quan hệ tới cảng New Zealand chứ gì.

Porter ngậm miệng, nhìn Đỗ Trần một chút, đột nhiên cười nói:

- Là thủ khúc mà ta tấu trên pháo đài phòng biển chứ gì? Đó là Tuyết Ny sư phụ truyền thụ cho ta... kỳ thật ta còn có một vị sư tỷ rất thần bí, nàng đàn tấu so với ta hay hơn nhiều.

Đỗ Trần mỉm cười lắc đầu.

Porter nháy mắt, lại nói:

- Vậy người muốn ta giải thích, lai lịch năng lực quân chính của ta? Ta đã nói rồi...

Đỗ Trần phe phẩy ngón tay cắt đứt hắn nói, cười nói:

- Người không muốn hỏi, ta dựa vào cái gì để nháy mắt tiêu diệt mười vạn Ngự nhân sao?

261. Duerkesi Thành

Porter đột nhiên cúi đầu, trầm mặc hồi lâu, hắn khó khăn mở miệng:

- Chúng ta biết nhau đã lâu, nhưng ta có nhiều điều người hoàn toàn không biết về ta, cho nên, người cũng có nhiều chuyện không cho ta biết... như vậy không phải tốt sao? Cần gì phải hỏi?

- Porter, ta là huynh đệ của người...

- Ta biết, có thể giao quyền quản lý toàn bộ quân chính trong lãnh địa, sự tín nhiệm này, Porter vô cùng cảm kích.

Porter trong lòng hiểu rõ, mình trong khoảng thời gian này biểu hiện quá đột ngột, khiến Francis lưu lại một hình tượng không giống trước kia. Hôm nay, Francis không phải đợi mình hỏi hấn, mà là đợi mình cho hấn một câu giải thích.

Trong lúc nhất thời, Porter suýt nữa không kìm được xúc động, muốn hỏi Đỗ Trần, người đến tột cùng dùng lực lượng gì hủy diệt mười vạn Ngự nhân? Có thể nói cho ta biết không? Ta muốn dùng loại lực lượng này tìm hải tộc báo thù, vì binh dân vong quốc mà trọng kiến cố quốc...

Nhưng Porter rõ hơn, muốn nghe câu trả lời của Francis, mình phải cho hấn một giải thích hài lòng!

Thân phận mình quan hệ tới sanh tử của vong quốc di dân, trên lưng mình... càng đeo nhiều thứ, điều này, không thể nói với bất luận ai - Francis, ta cũng không muốn biên tạo một lời nói dối xinh đẹp lừa người...

Mê mang, đây là cảm giác bây giờ của Porter.

Đỗ Trần nhìn chằm chằm vào Porter thật lâu, chờ đến khi hấn không dám cùng mình đối diện, đột nhiên cười cười, chỉ vào phương xa nói:

- Ngày sau nói tiếp, Chesini tới rồi...

Đưa mắt nhìn Đỗ Trần đang đón Chesini chạy tới, Porter xoay người nhìn ra biển rộng, chậm rãi quỳ xuống, nâng lên một nắm cát nhiễm máu của Ngự nhân từ mấy ngày trước, nhẹ nhàng hôn lên.

- Francis, người giúp Liya cứu hai ngàn hải tử mất đi quốc gia, Liya trả lại người một lãnh địa phồn vinh, điều này rất công bình, không phải sao? Cần gì phải hỏi tới kỳ cùng...

Đỗ Trần nhìn Chesini đâm đầu tới, nụ cười trên môi càng nhiều hơn.

Tiểu tử hồn đản này đã thay đổi, khuôn mặt mặc dù rất non nớt, nhưng có một sự dẻo dai và chạm cuộc sống của tầng lớp nghèo khó nhất xã hội. Hơn nữa hình dáng hồn trưởng trước kia của hấn cũng không thấy đâu nữa, đầu lớn hơn, tâm sự trầm trọng của hấn cũng không xứng với tuổi của hấn.

Nghe được tin tức Đỗ Trần tới, Chesini vội vã chạy tới, hấn có nhiều vấn đề, ngửa đầu nhìn chằm chằm Đỗ Trần, lớn tiếng nói:

- Sư huynh, ta muốn làm một hoàng đế tốt, người nói cho ta biết, ta nên làm thế nào! Ta làm thế nào mới có thể là một hoàng đế tốt?

Đỗ Trần ngồi xuống trước mặt Chesini, cố ý nhìn phương tây:

- Quái, mặt trời hôm nay là mọc từ phía tây sao, tiểu sư đệ của ta, trước kia, người không phải cho rằng mình là một hoàng đế tốt trong tương lai sao?

Chesini hừ một tiếng, cúi đầu:

- Điều này không cần người quản, người nói cho ta biết làm thế nào là được! Sư phụ nói qua, người là một linh chủ tốt, trên linh thổ của người không có một tên khát cái chết đói! Đây là điều ta nhận ra, ta muốn biết người làm thế nào?

- A, quái sự, tiểu sư đệ của ta đương nhiên đã thay đổi tính tình.

Đỗ Trần vỗ vỗ đầu hấn, nhưng Chesini lại quật cường đẩy tay ra, hấn cười nói:

- Ta có thể nói cho người làm thế nào để trở thành một hoàng đế tốt, nhưng người trước tiên nói cho sư huynh, người sao lại biết tương lai mình sẽ không phải là một hoàng đế tốt?

- Ta, ta biết, người đừng nhiều lời, nói mau.

Chesini vội la lên, thấy Đỗ Trần mỉm cười không nói, hấn gấp quá, hô:

- Ta, ta trước kia không nên đánh khát cái, trước kia ta là hồn đản.

- Là như thế sao?

Đỗ Trần lắc đầu đứng dậy, vỗ vỗ đầu hấn:

- Muốn làm một hoàng đế tốt, bước đầu tiên, người trước hết phải hiểu được người trước kia có bao nhiêu hỗn đản! Cứ nghĩ từ đó...

Đỗ Trần mỉm cười:

- Ta trước kia đã cho người làm rất nhiều việc thiện, trợ giúp rất nhiều người, người thử nghĩ một chút, nếu người là người được trợ giúp, sẽ là cái dạng gì?

Chesini sững sốt đứng tại chỗ, lâm vào trầm tư.

Đỗ Trần chấp tay đi vào trong cảng:

- Chờ khi người nghĩ ra, đi tới quảng trường trước thành chủ phủ! Lúc giữa trưa ở đó sẽ phát sinh một sự tình... cẩn thận suy nghĩ những gì người nghe được, thấy được.

Porter cấp cho Đỗ Trần một phần kế hoạch kiến thiết lãnh địa, hiện tại Ngự nhân đã diệt tuyệt, là lúc bọn hấn chính thức bắt đầu.

Một tháng sau bài diễn văn của Đỗ Trần tại cảng New Zealand, quảng trường trước thành chủ phủ lại tụ tập hơn vạn bình dân, so với tràng diễn giảng tháng trước, bình dân tập trung không cần tinh thần bí pháp của thánh giáo, cũng đã lộ ra sự cuồng nhiệt.

Ngự nhân toàn bộ bị chết sạch, ha ha, chúng ta sau này rốt cuộc không cần lo lắng tới gần bờ biển sẽ bị dã thú đột kích ăn thịt, chúng ta có thể lại ra biển đánh cá, chúng ta có thể không cần đi quá ba ngọn núi, từ hải lộ chuyển hàng hóa ra ngoài... không có Ngự nhân, một tòa núi lớn trên đầu dân New Zealand cũng biến mất...

Mà hết thấy, đều là linh chủ đại nhân Francis cấp cho chúng ta.

Trong gần vạn bình dân, ầm ầm có tâm tình náo nhiệt hừng khởi! Mà tinh thần bí pháp của thánh giáo cùng phiến động tới cực hạn.

- Ca ngợi Francis đại nhân.

Bắt đầu từ trong hỗn loạn, dần dần cùng đồng thanh hô lên! Vừa rồi nghe người truyền lệnh của thành chủ phủ nói, linh chủ đại nhân trong chiến dịch chống Ngự nhân công thành bị thoát lực hôn mê, hôm nay mới tỉnh.

Linh chủ đại nhân triệu tập bình dân trong cảng, trong lúc giữa trưa, đối với chúng ta tuyên bố một sự tình trọng yếu, mà bây giờ, linh chủ đại nhân đang từ trên cảng phía xa đi tới...

Gần vạn người tự động tách ra, chủ động cấp cho Francis một đường, mắt nhìn hấn đi lên bục diễn giảng ở trung tâm.

Đỗ Trần mỉm cười phát tay, dưới quang hoa bí pháp của thánh giáo, mọi người an tĩnh lại, chỉ còn tiếng hít thở thô trọng:

- Một vạn tám trăm người.

Đỗ Trần với vài câu nói, bắt đầu bài diễn giảng:

- Trong bản ghi chép của thành chủ phủ, vài chục năm trở lại đây, một vạn tám trăm người dân New Zealand chúng ta đã táng mạng trong miệng Ngự nhân, đó chỉ là con số trong bản ghi chép... ở đây, chúng ta vì đồng bào đã mất mà mặc niệm....

Dưới ngữ khí bi thương của Đỗ Trần, bình dân trên quảng trường buồn bã cúi đầu. Rất nhiều người có thân nhân bị Ngự nhân giết chết, thất thanh khóc lớn.

- Nhưng là, ta hôm nay trịnh trọng tuyên bố với các người....

Mặc niệm kết thúc, Đỗ Trần cao giọng:

- Ngự nhân đáng chết, đã không còn tồn tại! Những đồng bào chết đi, đã được an nghỉ.

- Ca ngợi Francis đại nhân.

Thánh giáo nhân thủ trong đám người, tiếng hoan hô vang lên. Đỗ Trần mỉm cười chờ đợi tiếng hoan hô trầm xuống, lại nói:

- Nhưng không chỉ có nạn đề Ngự nhân làm khốn nhiều chúng ta nhiều năm qua. Mọi người xin nhớ kỹ, một tháng trước tập kích cảng New Zealand, khiến hơn ngàn thân nhân các người mất đi, còn có đạo phỉ trên lục địa.

Theo diễn giảng, ánh mắt Đỗ Trần lộ ra hàn quang. Đúng vậy, Ngự nhân đáng chết, Adams cùng tam gia thần bí, còn có Brockman đại biểu cho tổ chức thần bí, bọn họ đều đáng chết! Bởi vì đại tai nạn tháng trước, là ba nhà bọn chúng đồng thời gây ra.

Các người vì cái gì đánh nhau sống chết giành lấy Đồ Lạp Mỗ chi tinh không liên quan tới lão tử, nhưng người không nên mang họa tới cảng New Zealand, làm hại con dân của lão tử chết hơn ngàn, thương tàn quá vạ.

Cừu này, ta đã ghi nhớ! Các người, tất sẽ trả giá đắt.

Hít sâu một hơi, Đỗ Trần lớn tiếng nói:

- Hôm nay, ta không muốn nói gì cổ vũ mọi người, cũng không muốn nói lời phiến động mọi người... ta chỉ hỏi các người ba vấn đề.

Hắn giơ cao cánh tay:

- Đầu tiên, ta muốn hoàn toàn thanh trừ đạo phỉ hai bên bờ New Zealand, nhưng trong tay ta chỉ có ba ngàn tân quân, số này sợ không đủ, còn lâu mới đủ! Các người, có thể trong điều kiện tiên quyết được pháp luật đế quốc cho phép, cung cấp cho ta đủ số dân binh dũng sĩ không sợ chết không?

- Có!

Thanh âm rung trời.

- Thứ hai, ta muốn tu kiến lại sông New Zealand, cải tạo thủy tai, đây là một công trình to lớn, tiền ta không đủ, các người có thể nhận công thấp, cố gắng làm việc không?

- Có!

Thanh âm vang vọng cả tòa thành thị.

- Tốt lắm, chuyện thứ ba, Ngự nhân hủy đi nửa thành thị của chúng ta...

Đỗ Trần chỉ hướng hai thành khu đông nam tàn phá:

- Ta muốn trọng kiến tòa thành thị này, hơn nữa, không chỉ là một cảng khẩu hoang phế nhiều năm, ta muốn xây nó thành tòa đô thị phồn hoa nhất phương nam Lanning, nhất đại lục Beins.

Con mắt bình dân sáng lên, cư dân tiểu cảng khẩu, cùng dân đế đô, đều là có thân phận khác xa nhau.

- Vì trọng kiến thành thị, trong các người có thể sẽ có nhiều người phải rời gia viên, giao ra đất đai, mặc dù ta sẽ bồi thường cho các người đất tốt, nhưng ta muốn hỏi, các người nguyện ý không?

Lúc này đây, thanh âm ngừng lại một lúc, lúc này mới bộc phát:

- Nguyện ý!!! Nhà chúng ta, vốn là lĩnh chủ đại nhân cấp.

- Đúng, chỉ cần có bồi thường, chúng ta nguyện ý giao đất.

Thanh âm rất hỗn loạn, nhưng đại đa số ý kiến là nguyện ý.

Đỗ Trần thở phào nhẹ nhõm, khoách cảng này là một tờ cuối cùng trong đề nghị của Porter, đụng chạm vô số chuyện, hẳn thật sợ dân chúng sẽ oán thán sôi trào. Nhưng, một khi thành công...

- Tốt lắm, ta tuyên bố, từ hôm nay trở đi, cảng New Zealand đã trở thành lịch sử, tương lai chỉ có Duerkesi thành. (Duerkesi thành - thành của Đỗ Trần).

Trong tiếng hoan hô Duerkesi thành dẫn sinh, Chesini dưới đài lặng lẽ nhìn sư huynh, cẩn thận nghĩ lại ba vấn đề, nhưng hẳn dù sao mới mười hai tuổi, vấn đề phức tạp này khiến hẳn khổ công suy nghĩ, nhưng vẫn không có đáp án.

Hắn cứ như vậy khổ công suy nghĩ, chờ đến khi diễn giảng chấm dứt, bình dân tản đi, Đỗ Trần lặng lẽ tới sau lưng hắn, trầm giọng nói:

- Hiểu được ba vấn đề ta nói có ý nghĩa gì chứ?

Chesini mê mang nhìn Đỗ Trần.

- Sinh mạng, tiền và hàng hóa, đất đai, đây là căn bản của bình dân, nếu một linh chủ, có thể cho bình dân cam tâm vì hắn hiến xuất, vậy hẳn là một linh chủ tốt.

Chesini nắm chặt tay:

- Ta hiểu rồi, vậy làm sao để bình dân cam tâm nỗ lực?

Đỗ Trần hồ hững:

- Rất đơn giản, cho họ càng nhiều...

Hắn đi vào trong thành chủ phủ.

- Cho họ càng nhiều...

Chesini nhớ kỹ những lời này. Trong lúc đó, cảng New Zealand không, tại Ấn Mãng sơn ngoài thành Duerkesi, Constantine đang chuẩn bị đi tới để Đỗ Trần cho hắn một sự giải thích, nhưng bọn họ đi rất chậm, rất chậm, xác thực mà nói, là đi bộ tại chỗ.

- Andy, người...

Sau màn phụ tử nhận nhau đầy kịch động, Constantine đột nhiên phát hiện, "Nhi tử" mới gặp thật sự có chút...

262. Sự Cẩn Thận Của Constantine

Mặt trời đã chiếu lên núi, Andy nằm dưới một cây đại thụ, hữu khí vô lực hừ hừ nói:

- Ta chết đói mất, không động đậy được. Ta muốn ăn cơm...

Andy bây giờ, tựa như nhờ vẻ ngoài, mặc dù hẳn quả thật rất "đẹp trai"! Nhưng dù có đẹp trai, là một con chó có vẻ ngoài vô cùng đẹp trai, không, hẳn là "vẻ ngoài" của sói.

Hắn nghĩ, sao lại đột nhiên chui ra một phụ thân? Mặc kệ, dù sao người nói người là phụ thân của ta, vậy người phải... cho ta ăn. Chờ ta ăn no rồi đi tìm chủ nhân.

Constantine ngạc nhiên nhìn "nhi tử", thầm nói, đây là nhi tử của vạn lưu ngũ tuyệt phong, đệ nhị nhân vật núi Miguel ngày trước sao? Mới vừa rồi ta còn nhận hẳn cứng đầu, là hảo hán, nhưng bây giờ, hẳn sao lại giống một con chó chết? Hẳn, quên đi, hài tử này từ nhỏ đã mất đi phụ mẫu, lại làm sủng vật của một nhân loại tiểu nhược...

Hơn nữa, hài tử này ba ngày không ăn gì, cũng hẳn là đói đến chết mất rồi, bây giờ phụ tử nhận nhau, hẳn cũng không cần phải cứng đầu, Constantine đánh mắt với Baru.

Baru lập tức đưa bao thức ăn trên lên cho Andy:

- Thiếu gia, ngài ăn chút gì trước, ba ngày qua, huynh đệ chúng ta chưa xác định rõ thân phận ngài, thật sự là ngài đã chịu ủy khuất rồi.

Không nghĩ Andy chưa từng mở mắt, cái mũi ngửi một lúc, nói thầm:

- Hắc diện bao? Chẳng lẽ ngươi cho rằng thứ đó hợp với bữa ăn của một quý tộc sao?

Baru sững sốt, lập tức thu hắc diện bao lại, nhìn thoáng qua Constantine:

- Tam gia, đích xác những ngày này thiếu gia đã chịu ủy khuất, huynh đệ chúng ta lập tức tìm chút thực vật ngon miệng bồi tội với thiếu gia.

Nói xong, hắn chào Constantine quay người lao đi, trong lòng còn nói thầm, chẳng lẽ.. chẳng lẽ... thiếu gia mấy ngày nay một lời không nói, một miếng không ăn, cũng không phải hắn cứng đầu, mà là... hắn không ăn được mấy thứ thức ăn khó nuốt?

Lão thiên a, tam gia một đời anh hùng không có nhi tử như vậy chứ? Dám chắc là ta bị ảo giác, ta sao lại nghĩ như vậy?

Chỉ chớp lát, Baru trở lại trong tay nâng một con gà nướng, không đợi hắn đứng vững, thanh âm hữu khí vô lực của Andy lại vang lên:

- Lão thiên a, ngươi sẽ không cho rằng, thứ này là bữa ăn với một cao cấp quý tộc chứ?

Baru sững sốt, quay đầu xấu hổ nhìn chủ tử, Constantine nghĩ nhi tử đối bụng ba ngày, liền phát tay:

- Phụ tử ta gặp lại, còn không có chúc mừng, quên đi, Baru, chuẩn bị một quý tộc tửu yến, cũng là chúc mừng phụ tử ta gặp lại, chờ khi ăn xong, chúng ta đi tìm Francis.

Baru ngẫm lại, nghe nói năm đó trong lúc loạn chiến, Sophia phu nhân mang thai thiếu gia rồi mất tích trong vân vụ sâm lâm, nhaoáng cái đã mười ba năm, phụ tử chưa bao giờ gặp mặt! Hôm nay gặp lại, cũng nên ăn mừng một chút.

- Tam gia yên tâm.

Tam gia một đời anh hùng, dám chắc không có một nhi tử chỉ thích ăn uống? Hắn là như thế?

Lần này trôi qua nhiều canh giờ. Baru cùng mấy huynh đệ bên người mang theo một chút thực vật tinh mỹ về tới. Trong khoảnh khắc, một thịnh yến quý tộc hiện ra trước mắt Andy, Constantine giơ lên chén rượu, còn không có nói chuyện, mà nhìn Andy..

Andy của chúng ta mở mắt, ngắm liếc trung tâm bàn ăn, thịt bò non nướng đỏ hồng, còn bốn phía là các loại hoa quả, bữu môi:

- Trời ạ, chẳng lẽ ngươi cho rằng, thứ đó có thể làm bữa ăn cho quý tộc sao?

Nụ cười Baru hóa đá, trời a, chẳng lẽ tam gia một đời anh hùng, lại có một nhi tử thích ăn uống? Sao lại như vậy?

Constantine có chút nhíu mày, chén rượu dừng trên không:

- Andy, ngươi tới cùng muốn ăn gì?

Andy thuận miệng nói:

- Trước tiên là oản băng đường cùng yến oa khai vị, sau đó, ai, sơn cầu cũng không thích hợp, tùy tiện ăn đề lý quả, thiếu thiêu chín sí, huyết quỳnh tử hoa thang, ân, cái này, tương tự.

Mọi người nhìn nhau, có huynh đệ không nhận được nuốt nước miếng, thậm chí nói, thiếu gia ăn cái gì a? Ta, sao không có nghe qua?

Constantine xuất thân từ núi Miguel, kiến thức sâu rộng, thật ra biết Andy nói gì, nhưng... Andy lại mở miệng:

- Được rồi, ta cần trừ sư chuẩn bị đặc biệt, ai, Alex thiếu gia không có đây, vậy chỉ có thể tìm trừ sư làm tương tự.

Tương tự? Đây là tương tự sao? Constantine phản nộ bóp chén rượu trong tay nát bầy:

- Hừ, Francis mấy năm nay dạy người cái gì? Cũng nuôi người thành tính tình này? Không ăn sao, đi, chúng ta lập tức đi tìm Francis.

Hắn tự thân mang Andy, bước đi hướng về phía thành Duerkesi.

- Hắc hắc, ta còn không có ăn no... quên đi, tới nơi đánh thức ta dậy.

Andy cố gắng tiết kiệm thể lực.

Constantine càng nghĩ càng giận, hắn rốt cục nhận ra, nhi tử mình nào có cốt khí, rõ ràng là một cục điểm... phế vật.

Nhưng nhi tử mất tích mười ba năm dù là phế vật, cũng không thể bỏ được.

Đi tới ngoài thành, dừng chân, nhắc tay phân phó:

Các người ở chỗ này chờ, ta cùng Andy đi gặp Francis là được rồi.

Adams nói:

- Tam gia, chúng ta đi với người vào, Francis kia có chút cổ quái, không lâu trước, còn đổi tên thử chúng ta.

Baru nhẹ nhàng đẩy Adams, thấp giọng nói:

- Tam gia, ngài muốn chúng ta ở ngoài tiếp ứng ngài, đồng thời bày thần thánh thiên phạt đại trận sao?

Constantine khoát tay, kéo mũ lên, lạnh lùng nói:

- Theo ba chất nữ của ta nói, trong vân vụ sâm lâm, Francis triển hiện ra lực lượng cực kỳ cường đại, bên người có cửu cấp cao thủ, hơn nữa hắn là đệ tử của Ziege. Vậy, hắn thấy Constantine ta sẽ đãi như thượng khách hay lập tức hạ sát thủ, lấy đầu ta về núi Miguel lĩnh thưởng? Đây là chuyện có thể! Bất quá hắn trên danh nghĩa là chủ nhân của Andy, tiên lễ hậu binh.

Dừng một chút, hắn tiếp tục nói:

- Mặt khác, các người trong lúc cướp Đồ Lạp Mộc chi tinh, vì thoát khỏi Ngư nhân, đã gây họa thủy, làm hại chết quá vạn dân cảng New Zealand... điều này, Francis còn chưa biết rõ, nếu một khi hắn biết là chúng ta làm, thì thù không đội trời chung, ta còn phải phòng bị.

Adams phần nộ nói:

- Vậy tam gia người rõ ràng mang theo thiếu gia về Kinh Úc sơn cốc được rồi, còn gặp Francis làm gì?

- Các người xem hình dáng Andy, không thấy Francis, hắn có thể mở miệng sao? Hơn nữa nhiều chuyện cần Francis phối hợp điều tra. Còn có...

Constantine hừ một tiếng:

- Mặc dù ta bây giờ là phản nghịch cự long, nhưng tuyệt không cho phép một nhân loại nuôi nhi tử ta như súc vật.

Adams ngạc nhiên không nói gì, Baru nhìn thoáng qua sắc trời, nghiêm nghị nói:

- Vậy tam gia ngài lần này đi gặp Francis, một là thanh tra ra, việc thứ hai, là để Francis cấp cho thiếu gia Andy một công đạo, vậy đại khái mất nửa ngày... bây giờ là giữa trưa, nếu đến giờ Ngọ đêm nay, chúng ta không nhận được tin của ngài, lập tức phải động thủ! Mặt khác, căn cứ tình báo của ta, nguyên nhân Ngư nhân cướp bóc cảng New Zealand Francis chính thức không biết! Tam gia yên tâm.

Constantine tán thưởng nhìn Baru, trong lòng hài lòng, Baru trung tâm cảnh cảnh hơn nữa tâm tư kín đáo, không uống công ta năm đó cứu hắn một mạng, còn truyền cho huynh đệ hắn hợp kích chiến trận của ngũ đại thần thánh cự long.

Constantine nói:

- Không cần quá lo lắng, ta bất quá là vì cầu vạn toàn mà thôi. Hừ, khư khư máy ngàn thủ vệ cảng khẩu, có thể giam cầm ta sao?

Hắn mang theo Andy, đi vào thành Duerkesi.

Adams mắt nhìn tam gia, oán giận nói:

- Chúng ta trực tiếp bắt Francis tới tra khảo là được, tại sao tam gia còn muốn tự đi.

Hắn nhìn bóng lưng tam gia, trong mắt tràn đầy sùng bái:

- Long thần cùng giáo hoàng không động, Roland phong kiếm, Benz đao toái, hôm nay thì có ai là đối thủ của tam gia? Trực tiếp dẫn động sát trận phá hủy tòa thành thị này cũng không phải là không được...

Baru lắc lắc đầu:

- Adams, người nghĩ quá đơn giản, người không thấy sao? Thiếu gia đến nay không chịu kêu một tiếng phụ thân, nhưng lại kêu Francis vô cùng thân thiết! Tam gia nếu làm như người nói, đích thật có thể đoạt thiếu gia lại bên người, nhưng thiếu gia sẽ hận Tam gia cả đời! Đáng thương cho lòng phụ mẫu thiên hạ, tam gia vì chờ thiếu gia cam tâm tình nguyện gọi hắn một tiếng phụ thân, mới độc thân đi gặp Francis.

Adams không biết có hiểu không cũng gật gật đầu.

Baru liếc mắt nhìn hắn, than vãn:

- Quên đi, người chờ tại cửa thành, chúng ta đi chuẩn bị bày trận.

Sau khi diễn thuyết, Đỗ Trần trở lại thành chủ phủ tạ khách, sau đó hưng phấn gọi Dịch Cốt tới, hai người trong tình thất, Đỗ Trần mỉm cười:

- Chuyện sau khi ta tỉnh lại nhiều lắm, còn có việc chưa nói cho người, bây giờ, ta phải cần người chỉ giáo.

- Thiếu gia cứ nói.

Dịch Cốt đứng nhìn, trong lòng lại vài phần hưng phấn, mặc dù Bác Bì nói mấy câu có thể ảnh hưởng tới hành vi cùng tính khí của thiếu gia, nhưng, đạo sư trên con đường đấu thần của thiếu gia là ta Brook.

- Ta lại tấn cấp rồi.

Đỗ Trần thần nhiên nói một câu, nhưng lại khiến Brook cả kinh:

- Một năm bảy tháng...

- Tốt lắm, Ariza còn nhanh hơn ta, không có gì phải kinh ngạc.

Đỗ Trần khoát tay:

- Bây giờ nói cho ta biết chuyện lục cấp đấu thần phải biết.

Dịch Cốt trịnh trọng gật đầu, chậm rãi nói:

- Lục cấp đấu thần cùng nguyên tố câu thông đạt tới một cảnh giới nhất định, sanh thành đấu hồn, từ nay về sau, thiếu gia có thể dụng đấu hồn cùng Beigemende, Alex hai vị thần thú tiểu chủ nhân câu thông, hơn nữa không cần thiếu gia Alex tá trợ có thể vận dụng hồn khí "Thệ tuyết", mặt khác, có thể trên chiến trường dụng hồn lục...

Hắn nói rất nhiều chỗ tốt, dừng một chút, lại nói:

- Ngoài ra, trước kia thiếu gia là ma đấu sĩ, cùng thủy nguyên tố ngoại giới câu thông, bây giờ sinh thành đấu hồn là ma đấu hồn! Sau khi đạt tới lục cấp, người tốt nhất hoàn toàn dùng thủy nguyên tố chuy luyện bản thân, thân thể người cũng nhanh chóng mạnh tới một bước nhất định, sẽ nhanh thành vũ đấu hồn, đã có một đấu hồn, giai đoạn hai sẽ sinh ra một đấu hồn nữa, đây là đấu thần từ lục cấp tiến nhập cửu cấp.

- Mà cửu cấp đỉnh phong, là song hồn hợp nhất, với ngài mà nói, là ma vũ hai phương diện toàn bộ đều cùng thủy nguyên tố vô phân lẫn nhau, người chính là thủy, thủy là người.

- Cửu cấp đỉnh phong a? Ai, còn sớm mà.

Đỗ Trần nghe được tâm tri thần vắng, lại lắc đầu.

Dịch Cốt cười nói:

- Thiếu gia, không còn sớm! Ngài mặc dù giai đoạn đấu sĩ thua Charlemagne cùng Ariza, nhưng, giai đoạn đấu thần tốc độ tấn công, ngài nhất định là tình không hạ đệ nhất nhân. (Giải thích một chút cho bà con - đệ nhất nhân dưới vòm trời)

263. Tam Gia?

- Thật sự sao?

Đỗ Trần trước mắt sáng ngời:

- Người dựa vào cái gì dám chắc như vậy?

Dịch Cốt nói:

- Còn nhớ kỹ trước kia thiếu gia ngài thân là ma đấu sĩ, nhưng lại thích dùng Thệ Tuyết kiếm gần người tranh đấu thì ta có nói không? Ma đấu sĩ lại cận chiến, trong mắt người ngoài có vẻ buồn cười, thậm chí đấu sĩ bình thường sẽ vì chuyên tình không đủ mà phế bỏ.

- Nhưng vô luận là ta, hay là sư phụ ngài Ziege đều không ngăn cản ngài làm vậy, chính là vì chúng ta hai người đã đạt tới cảnh giới phong hào đấu thần, đối với hai giai đoạn đấu trên con đường đấu thần vô cùng hiểu rõ, thân thể ngài hơn xa thường nhân, tuyệt không phải đấu sĩ tầm thường, vậy trong giai đoạn ma đấu sĩ khổ luyện chiến kỹ thân thể có vẻ buồn cười, nhưng chờ khi ngài trở thành ma đấu thần, nó sẽ mang đến cho ngài chỗ tốt không thể tưởng tượng nổi!

Đỗ Trần sờ sờ cái mũi, cười nói:

- Ta hiểu rồi, đối với ta mà nói, từ lúc cấp tới cửu cấp là rèn luyện thân thể, đối với thân thể, ngay trong giai đoạn đấu sĩ đã bắt đầu rèn luyện, hơn nữa Liên Hoa thánh khí cũng có tác dụng cải tạo cơ thể, vậy, trong giai đoạn từ lục cấp tới cửu cấp, sẽ là tốc độ tấn công chưa từng có.

- Đúng vậy.

Dịch Cốt mỉm cười gật đầu, tính toán nói:

- Tương truyền, tình không hạ đệ nhất đấu thần Chalerman dùng một năm rưỡi trở thành đấu thần, sau đó dùng thời gian mười năm trở thành phong hào đấu thần... theo ta tính toán, thiếu gia ngài nhiều nhất là tám năm là đủ.

Nói xong, Dịch Cốt không khỏi suy nghĩ, thời gian tám năm, thiếu gia năm nay mười bảy tuổi, tám năm sau mới hai mươi nhăm tuổi! Chẳng biết thiếu gia sau này, sẽ là cảnh giới gì a... hơn nữa, hết thấy đều chưa tính tới thánh khí cùng nội kinh thần bí của thiếu gia.

Đỗ Trần cũng không quên pháp bảo của hắn, cười nói:

- Tính ra là mất tám năm a.... a a, còn không có nói cho người, sau khi giết Ngự nhân, thực lực chính thức của ta là... bát cấp đỉnh phong! Đủ để cùng Brockman tranh phong.

Dịch Cốt hai mắt tròn tròn, cũng không đặt câu hỏi. Hắn trong lòng rõ ràng, thánh khí của thiếu gia cùng nội kinh thần bí khó lường, mình tốt nhất không nên lắm miệng! Nhưng, trong vòng hai năm từ một kẻ ngu ngốc biến thành bát cấp cao thủ... Chalerman cũng phải tự thẹn không bằng! Không, hắn là đuổi không kịp! Cách biệt lớn lao a!

Đỗ Trần cười nói:

- Kế tiếp ta muốn ma luyện thân thể, sanh thành vũ đấu hồn, rồi lại cho song hồn hợp nhất, đúng không? Xong, sau khi nhận được câu trả lời thuyết phục, còn lại là bắt đầu hòa nhập đệ nhị nguyên tố. Với cấp bậc đấu thần mà phân, sau khi đạt tới cửu cấp, trước khi đệ nhị nguyên tố dung hợp hoàn mỹ, giai đoạn này trong Văn Thần đại chiến vẫn bị coi là cửu cấp, nhưng bây giờ chúng thần vẫn lạc, đấu khí lạc hậu, biến nó thành cảnh giới thập câu - phong hào đấu thần! Bây giờ bị kìm hãm trong giai đoạn này, có phản nghịch cự long Constantine, hải hoàng Sainz, thiên đạo Beinz không rõ sinh tử, đấu thần học viện viện trưởng Ziege, Bác Bì... đương nhiên, còn có người gần đạt tới cảnh giới này.

Dịch Cốt cười:

- Được rồi, còn có đệ nhất sát thủ cùng ngài cự hôn, thiếu niên kia rất giống Glagins.

Đều là một chút tên quen tai! Đỗ Trần đột nhiên phát hiện bên trong thiếu mấy người quen, hỏi lại:

- Ký danh sư phụ của ta Roland thì sao? Giáo hoàng cùng long thần là cảnh giới gì? Còn có gia gia của Arthur, Sư Tâm vương Alonso?

- Roland... ta thật sự không biết chính xác thực lực của hắn khi rút thánh khí kiếm, mà giáo hoàng cùng long thần, đều đã dung hợp đệ nhị nguyên tố, cùng tổ tiên Shigeru của ngài sóng vai! Nếu phân cấp bậc mà nói, bọn họ hẳn xem như mười một bậc.

Suy nghĩ một chút, Dịch Cốt đột nhiên nhún vai:

- Về phần Alonso.. năm đó hắn là thần, tiêu kinh song kiều - vũ tôn Robert, sư tâm Alonso khí phách uy phong, nhưng bây giờ.... hắn là một kẻ chó má không bằng, lão sư tử già không có răng mà thôi.

"Cực kỳ khinh thường", Đỗ Trần có chút nhíu mày, Dịch Cốt sao lại nói gia gia của bạn hắn như vậy, để cho hắn trong lòng có vài phần khó chịu, nhưng hắn càng tò mò:

- Sư tử không răng cũng là sư tử...

Dịch Cốt lắc đầu:

- Thiếu gia, ngài không cần phải động tới Alonso, năm đó sau khi Robert chết, Alonso chẳng những không nhân cơ hội thống nhất tiêu kinh, ngược lại chìm đắm trong tửu sắc, tùy ý quốc sự suy bại! Theo ta thấy, nhi tử của vũ tôn Robert, nghe nói là ngút trời kỳ tài, hùng tâm tráng chí không thua gì kỳ phụ thánh quân Robert, rất nhanh sẽ tấn công Renault!

Đỗ Trần cười khó chịu:

- Cục diện Renault thật sự suy bại tới bước này sao? Vậy bây giờ Arthur tham quân trên hải dương....

Đỗ Trần nhìn bầu trời phương nam ngoài cửa sổ, thu hồi ánh mắt, sự việc ở Tiêu Kinh đại lục, thánh giáo cũng không có biện pháp nhúng tay, mình cũng ở ngoài a.

- Thiếu gia, vừa rồi ta nói những người đó, là ta gần đây gặp qua, thực lực bọn họ ta có thể xác định, nhưng cũng chỉ là ta căn cứ vào biểu hiện của bọn họ năm đó mà suy đoán, giờ phút này những người đó có thể mạnh hơn...

Dịch Cốt chăm chú nói:

- Trong đó có một người khó đùng, đó là Constantine!

- A? Tại sao?

- Một kẻ vốn là thập cấp cao thủ, trước sự đuổi giết của vô số cự long núi Miguel trốn chết mười năm, kinh qua sinh tử quyết chiến vô kể vậy thực lực của hắn, sợ rằng ngoại trừ bản thân Constantine, chẳng ai biết hắn đã tiến bộ tới mức nào.

Constantine... Đỗ Trần ngạc nhiên.

- Chủ nhân vĩ đại mà nhân từ, thần sủng của ngài, Andy đã trở lại.

Harry hưng phấn kêu lớn từ xa chạy lại truyền tin, tiếp đó, tiếng bước chân cuống cuống của Tuyết Bỉ nhân vang lên, hắn hưng phấn chạy ra ngoài cửa nhưng lại ngừng lại, nhỏ giọng nói:

- Bất quá, còn có một người đang cùng Andy trở về, một nhân loại thoát nhìn rất bình thường! Nhưng, hắn tự xưng là phụ thân của Andy.

"Dát chi", Đỗ Trần mạnh mẽ mở cửa, tay phải vuốt mũi, tay trái vỗ vỗ đầu Harry, một mặt hướng tiền thính, một mặt trầm giọng nói:

- Người xác định, là một nhân loại tự xưng là phụ thân của Andy?

Harry gật đầu! Đỗ Trần lập tức nói:

- Dịch Cốt, người tạm thời không ra ngoài, nấp trong thánh khí của ta! Harry, trước tiên bế tiểu thư Beiermengde lại đây, sau đó bày tửu yến chiêu đãi khách quý.

A, Andy sao lại đột nhiên xuất hiện một phụ thân? Hơn nữa có dung mạo nhân loại! Nhưng nó không dễ bị lừa, là cường đại dị thú đã ngoài cửu cấp.

Ôm Beiermengde tới tiền thính, còn chưa đi đến cửa, tiểu Bối Bối liền nắm lấy tóc dài của Đỗ Trần, lại lắc đầu, ám chỉ Đỗ Trần, người ta không phải lừa gạt, hắc mạnh mẽ tới mức tiểu Bối Bối khó mà dò xét, rõ ràng là cao thủ!

Nếu tiểu Bối Bối không thể thăm dò, đương nhiên là tương đối mạnh! Đỗ Trần ngửa đầu hít sâu một hơi, khóe miệng hiện lên nụ cười thân thiện, giao tiểu Bối Bối cho người hầu dẫn đi, vén rèm liền tiến vào tiền thính:

- Ai nha, Andy, nguyên lai mấy ngày nay người đi gặp phụ thân, sao không nói ta ra tiếp đón? Ta cũng chuẩn bị chút lễ vật bái phỏng phụ thân người.

Nội thính, một hắc bào nhân ngồi trước bàn, không thấy rõ dung mạo, mà Andy đang ngủ trên đùi hắc, đang ngủ mơ.

Constantine liếc mắt nhìn Đỗ Trần, ánh mắt hạ xuống Andy:

- Người chính là Francis? Kêu bọn người dưới ra ngoài đi, ta có mấy câu muốn nói với một mình người.

Đỗ Trần mỉm cười, phát tay nói:

- Tất cả mọi người đi ra ngoài! Không có lệnh của ta, không cho tiến vào.

Có Dịch Cốt trong Liên Hoa, không cần phải để cho người hầu ở lại!

Constantine đợi khi trong phòng chỉ còn Đỗ Trần cùng Andy, mới lột mũ, mắt ưng nhìn Đỗ Trần, gật đầu nói:

- Thật có chút can đảm! Ta là phụ thân của Andy - Constantine.

Đỗ Trần trong lòng "ngiên ngang" một chút, phản nghịch cự long thực lực không lường được trong vạn lưu ngũ tuyệt phong? Hơn nữa hắc tự xưng là phụ thân của Andy! Đáng chết, chẳng lẽ mình tại vân vụ sâm lâm lừa ba mẫu bạo long nọ lưu lại hậu hoạn sao? Nhưng Constantine thế nào? Chẳng lẽ ta có Dịch Cốt đồng cấp với người, lĩnh chủ mấy ngàn quân Lanning, còn phải sợ người khi trên địa bàn của ta sao? Người hầu đều đi, Đỗ Trần ngồi đối diện Constantine, nhẹ nhàng rót hai chén hồng tửu, thản nhiên nói:

- Nguyên lai là một trong vạn lưu ngũ tuyệt phong, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.

Mắt ưng của Constantine hiện lên một chút kinh ngạc, cười nói:

- Trong dĩ vãng, mọi người nghe được tên ta, sẽ lựa chọn bỏ chạy, hoặc vô cùng cung kính, còn nếu huy đao liền giết... người, thật ra là dị loại!

- Các hạ nếu tự xưng là phụ thân của Andy, chúng ta liền không phải địch nhân, ít nhất tạm thời như vậy, phải không?

Đỗ Trần đưa chén rượu tới trước mặt Constantine, chính mình lại cầm một chén, bưng chén rượu nói:

- Nếu không phải địch nhân, ta vì sao phải bỏ chạy? Nơi này là thành chủ phủ của ta, ta thân là chủ nhà đãi khách, tại sao lại khiêm cung? Về phần huy đao liền giết... ta cũng không phải long tộc, lại càng không thiếu mà cần tiền thưởng của long tộc, giết đi cường địch, giết người làm gì... các hạ, ta chỉ là một kẻ hiếu lợi hại, không tính là dị loại!

- Tốt, Francis, người nói cho ta biết, chúng ta không có xung đột về lợi ích, ngược lại đều là thân nhân của Andy, vậy hoàn toàn có thể ngồi xuống nói chuyện, đúng không?

Constantine nghe ra một tầng ý tứ của Đỗ Trần, một lần nữa thấy được vị lĩnh chủ mười bảy tuổi này. Hắc vuốt ve bộ lông trên đầu Andy:

- Ba ngày trước, là người của ta bắt đi Andy, mục đích là để ta xác định thân thể của nó.

- Điểm này, ta hiểu.

Đỗ Trần nhún vai, hừ, Constantine ám chỉ, hẳn không phải là một kẻ có rất nhiều thủ hạ sao?

- Bây giờ các hạ tới đây, hẳn là đã xác nhận Andy là huyết mạch của ngươi rồi! Nhưng ngươi nhận đích xác sao? Thần sủng của ta cùng ngài có nhiều chỗ không giống!

- Đương nhiên, ta cũng có đủ chứng cứ.

Trong lúc này, Andy đã tỉnh ngủ, ngẩng đầu nhìn khắp nơi:

- Hắc hắc, rốt cục về nhà rồi.

Hắn nhào tới bên người Đỗ Trần, cười nói:

- Chủ nhân, Andy ba ngày không có ăn cơm...

Quay đầu nhìn thoáng qua Constantine:

- Cái kia... cơm của tam gia ta thật sự không có ăn, hắc hắc.

Tam gia? Andy kêu Constantine là tam gia?

264. Thổ Lão Mạo...(*)

Một cỗ áp lực cùng hận ý dâng lên trong lòng Đỗ Trần, tam gia này chính là tam gia cướp đoạt Đồ Lạp Mỗ chỉ tinh, làm hải bình dân trong lãnh địa của lão tử thương vong quá vạn sao?

Nếu vậy...

Chờ chút! Đáng chết, Đỗ Trần nhớ tới một chuyện khác, nếu Constantine này là thật, vậy sư phụ Ziege ở tít tận thánh sơn xa xôi, còn có giáo hoàng, long thần núi Miguel, tứ đại thần thánh cự long... bọn họ vì cái gì mà kiếm bặt cung giương, cơ hồ sắp khai chiến rồi?

Lúc trước sư phụ xuất linh nửa số tinh anh của đầu thần đảo đi tới trợ giúp giáo đình, sau lại mời Roland trợ chiến, bởi vì long thần chỉ trích giáo đình bao che Constantine, cũng ra yêu cầu, thánh giáo nếu không giao ra Constantine được giáo hoàng che giấu, vậy cũng là tuyên chiến với núi Miguel.

Nhưng giáo đình thật sự không có bao che cho Constantine, phản nghịch cự long ngay trước mắt mình - không thể giả mạo, thực lực đến mức tiểu Bối Bối cũng không thấu rõ, có thể giả sao? Hiện nay liệu có mấy cao thủ cỡ Constantine lại có ai nguyện ý giả mạo một cự long tùy thời có thể bị truy sát?

Giáo hoàng quả thật bị long thần vu oan...

Nhưng nhiệm vụ bây giờ là tra ra hẳn có đúng là "Tam gia" hại chết hơn ngàn bình dân không.

Đỗ Trần nhân cơ hội cúi người vỗ vào đầu Andy cũng là ẩn giấu đi hàn quang trong mắt, lúc ngẩng đầu lên, hẳn đã nụ cười đầy mặt. Constantine lại có chút xấu hổ, thầm nói, nhi tử không ăn cơm của mình, ngược lại hưởng một nhân loại nhận cơm! Thật sự là làm mất thể diện của long tộc.

Đỗ Trần cười nói:

- Tam gia? Thật sự xảo hợp a, ta cũng là Thập Tam gia của trấn York! Các hạ chẳng lẽ cũng là người trên đại đạo sao?

Andy vội la lên:

- Chủ nhân, tam gia này là tam đương gia của Kinh Úc sơn cốc, mau, Andy chóng chết đói rồi.

Hắn vẫy vẫy cái đuôi đi vòng quanh chân Đỗ Trần, tựa như một con chó nhỏ giục Đỗ Trần mau cho hắn ăn.

Constantine nhíu mày nhìn thoáng qua Andy, gật đầu nói:

- Kinh Úc sơn cốc, tam gia.

- Nguyên lai là tam gia của Kinh Ưc sơn cốc, a, Andy nóng nảy quá. Chúng ta đây vừa ăn vừa nói chuyện. Harry, bày yến ở ngay tiền thính, nói cho người tại cửa trước, ta hôm nay đóng cửa đãi khách.

Đỗ Trần lớn tiếng nói với người hầu bên ngoài, trong lòng lại tính toán.

Kinh Ưc sơn cốc, địa phương này thật ra có nghe Dịch Cốt nói qua, nơi đó được xưng là nơi dung nạp phản nghịch ác nhân thiên hạ, nhưng không chịu quản thúc của thế gian! Lúc đầu là một ngục giam từ thời đại Văn Thần. Sau Văn Thần, thần thánh liên minh giải tán, nhân loại cùng các thế lực lớn phân chia địa bàn, Kinh Ưc sơn cốc ngục giam cũng không ai để ý tới, dần dần, tù phạm bên trong tập hợp, hợp thành một thế lực không phải chuyện đùa.... nói đơn giản, đó là ác nhân cốc của thế giới này.

Hành lang ngoài tiền thính, Harry hơi có chút đau đầu chỉ huy người hầu mang rượu lên, nhìn qua thức ăn, hân hoan nước miếng, nhưng miệng lại thấp giọng phân phó:

- Đề nghị ta đây, trong khi bưng rượu nhất định trấn tĩnh. Tựa như là bữa ăn bình thường của chúng ta! Hiểu không?

Người hầu gật gật đầu:

- Quản gia đại nhân, cho dù trước kia, làm thế này cũng là lĩnh chủ đại nhân vào những dịp trọng yếu mới tiến hành, huống chi gần đây, lĩnh chủ vì lãnh địa mà tán gia bại sản, đã ra lệnh, trong phủ không được phung phí, ngài, ngài sao lại còn ra lệnh chuẩn bị thức ăn? Xem trang phục của khách nhân nọ, cũng không giống đại nhân vật a.

Harry hung dữ trừng mắt liếc hắn một cái hơi chút tự đắc nói:

- Hừ hừ, đây là việc quản gia ta có thể làm, mà người lại chỉ là một người hầu! Bớt nói nhảm đi, mau lên, nhớ kỹ những gì ta phân phó.

Hắn nghĩ thầm trong lòng, phụ thân của Andy tới, hắn tới làm gì? Dám chắc là cướp Andy của chủ nhân, vậy Harry phải nghĩ biện pháp chia bớt ưu phiền cho chủ, lưu trữ tâm của Andy! Hắc hắc, dù sao nếu lưu trữ Andy lại, ai có thể hiểu rõ Andy hơn Harry đại nhân chứ?

Chủ nhân, ngài yên tâm đi, bữa ăn này cam đoan khiến cho Andy ăn quên mất cha hắn tên là gì, có chết cũng không chịu rời đi.

Tất cả thức ăn bê lên, Harry sửa sang lại phục sức quản gia theo tiêu chuẩn quý tộc, đẩy một xe nhỏ chở rượu tới:

- Khách nhân tôn quý, món thứ nhất là khai vị đã chuẩn bị xong, xin ngài nhắm nháp.

Hắn ý tứ xấu xa cúi đầu, hơi có chút thất lễ nhỏ giọng nói:

- Xin tha thứ, thời gian gấp gáp, không có biện pháp chuẩn bị tốt, đều là một chút món ăn thường ngày, xin ngài lượng thứ...

Thấy Đỗ Trần thâm đưa ánh mắt tán thưởng, Harry trong lòng nở hoa.

Nhìn chằm chằm thức ăn đầy bàn, Andy hít một hơi thật sâu, miệng rộng hé ra:

- A ô, là vây cá nướng mà ta yêu nhất! Ha ha, đây mới là bữa ăn trưa quý tộc, hợp với ta.

- Là bữa ăn chính buổi sáng.

Harry cười ha ha nhìn Andy bị dụ hoặc.

- Hắc hắc, là ăn sáng, là ăn sáng! Ta nói sai rồi.

Vây cá kình, chân hạc nướng, chân gấu muối... Constantine nhìn bàn, khoé miệng khẽ nhếch lên, đã bao năm, từ khi bắt đầu con đường chạy trốn chết, không được hưởng thụ qua mỹ thực cấp bậc này a? Khó trách, khó trách Andy dù đói ba ngày, cũng không chịu ăn hắc diện bao! Đối là mình có lẽ cũng vậy a.

Constantine cầm lấy dụng cụ ăn, không chút do dự bắt đầu, hắn không chút lo lắng Đỗ Trần hạ độc vào rượu và thức ăn, bởi vì hắn là thần thánh cự long, trời sinh miễn dịch với độc vật.

- Khách nhân tôn quý, xin mời.

Một mùi thơm nồng bay vào mũi Constantine, trực bay lên não, đây là rượu gì vậy? Hắn nhìn chằm chằm màu lam trong chén, nhấm nháp, cảm thụ một mùi hương thuần khiết từ bụng lên tới yết hầu, nhin không được than:

- Rượu ngon.

Nhưng hắn vừa mở mắt, lại thấy Harry đang vỗ lên đầu Andy, mà Andy lại cũng đồng dạng uống một chén chằm chằm:

- Ai nha, Andy, ta nói người bao nhiêu lần rồi, trước khi uống rượu, không nên chảy nước miếng, người là quý tộc a!...a, khách nhân tôn quý ngài cũng uống đi.... ách, đây là rượu, là rượu ngon rất cao cấp, khách nhân ngài có muốn chén nữa không?

Xoát, mặt Constantine đỏ lên... mà Andy nhìn lão cha một chút, lắc lắc đầu.

Đột nhiên trong nháy mắt, Constantine cảm giác ngồi cũng không được tự nhiên, bốn phía như có vô số người lớn tiếng nói bên tai hắn... thổ lộ mạo hoàn hảo nhận nhĩ tử quý tộc sao? Định chiếm tiện nghi sao?

Bất quá thấy Andy đã ăn hết lượng lớn thức ăn trước mặt, Constantine trong lòng lại tự nói, ừ, cũng chỉ có huyết mạch long tộc, mới có bụng lớn như vậy.

Kỳ thật, thân thể Andy là áp súc lại, mức ăn chính thức của nó, là tính theo thân hình khổng lồ của tổ hợp dị thú to như pháo đài.

Chờ khi đã ăn điểm tâm, sau bữa chính, hai má Constantine nóng lên, ngẩng nhìn bữa chính trên bàn, một khối thịt bò nhỏ, cuối cùng là những thứ bình thường! Minh tuyệt sẽ không nhìn nhầm thịt bò! Hắn nhìn Andy ăn như rồng như hổ, khó chịu nói:

- Andy, mới vừa rồi ta lệnh người mua cho người thịt bò, người sao không chịu ăn? Ờn.

Andy cũng không ngẩng đầu lên, nói thầm:

- Giống nhau sao? Thiếu gia Alex tự chọn thịt bò, lại dụng hỏa hệ đấu khí để nấu, dùng hỗn hợp nước quỳnh tráp và máu linh dương, lại chọn mỗi con bò mới được ba tháng tuổi, chỉ cắt lấy một khối thịt nhỏ ở ngực để làm món ăn. phối với băng diêm xuất sản từ vân vụ sâm lâm để nướng...

Constantine nhìn khối thịt bò được đặt trước mặt, cảm thụ mỹ cảm cùng hương vị. Cẩn rằng... đáng chết, Andy đối với thịt bò này quá quen thuộc, chẳng lẽ Francis bọn họ thật là dùng món này làm bữa thường ngày sao.

Thổ lộ mạo còn muốn nhận nhĩ tử, người muốn chiếm chút tiện nghi sao? Chúng ta dám chắc một người ăn không nhiều cơm! Bên tai tựa hồ có thanh âm.

- Ách!

Andy kêu ách một cái, thỏa mãn vuốt bụng, nằm xuống, nhưng, hắn lại nằm bên chân Đỗ Trần, không liếc mắt nhìn Constantine lấy một cái.

Quản gia Harry thấy tình hình này, trộm đi tới góc, cười đến mức một thân béo núc rung rinh... cho dù Constantine thật sự là phụ thân của nó, Andy cũng quyết không chịu rời đi. Y theo lễ nghi quý tộc, sau bữa ăn chính là ăn điểm tâm sau đó, nhìn thức ăn trên bàn, Constantine lại không nói gì nữa, hắn cảm thấy rất vô lực! Áp lực quá lớn, hắn là một trong vạn lưu ngũ tuyệt phong, thực lực của hắn là tuyệt đối, nhưng, mỹ thực trước mắt, nói chuẩn xác, giá trị của mỹ thực khiến hắn chịu áp lực.

- Francis, nói chính sự đi, ta muốn biết, Andy sao lại thành thần sủng của người? Mặt khác, hắn từ khi bắt đầu hiểu chuyện đã trải qua những chuyện gì?

Xem ra Andy cái gì cũng không nói! Đỗ Trần cười:

- Lời này nói ra rất dài...

Hắn mơ hồ không giấu diếm, mang chuyện trên đường vào vân vụ sâm lâm đột nhiên hiện một đầu tuyết lang có long uy, sau đó tam tỷ muội nhận thân, lại đến Andy bị Brockman bắt đi...

Hết thấy hết thấy, đều là lời nói thật, nhưng mặt sau lại không giống:

- Theo Andy nói, đại hạp cốc Auerbach, Andy bị cải tạo, lại nhận một vị thần bí cao thủ là chủ, Andy còn nói, vị thần bí cao thủ kia ở cùng nó vài ngày, rồi cho nó ra ngoài, sau đó Andy chủ động tìm về với Đỗ Trần! Trong quá trình này, Đỗ Trần vẫn là thân phận sứ tiết của đế quốc Lanning trên đường đi thăm đại thảo nguyên Mc Allen, một mực không có trải qua.

Andy cũng ở một bên phụ họa:

- Ân, là như vậy, trước kia, ta đều nhờ long uy dọa động vật sợ chết ngất, chờ đến một ngày, ta gặp chủ nhân...

Hắn che giấu chuyện ăn thịt ngân long, chỉ nói long uy là có từ khi sinh, ngoài cái đó ra, đều là lời nói thật.

Constantine một mặt nghe, một mặt dụng ngón tay gõ lên bàn, trên mặt mặc dù không đổi, nhưng trong lòng lại tin bảy tám phần. Hắn gật đầu nói:

- Ân, nếu Francis các hạ thành thật dãi ngộ, vậy ta cũng không giấu, mười ba năm trước đây, ta cùng Sophia bị long tộc đuổi giết trong vân vụ sâm lâm, Sophia mang hài tử vào trong huyết động rồi mất tích... ba tháng trước, ta nghe mấy người trong núi Miguel truyền tin tới, nói ba chất nữ của ta phát hiện hài tử của ta đã mất tích nhiều năm...

Hắn nói phán đoán của mình cho Đỗ Trần, đích xác, đầu thần thể giới không có các điều kiện thực hành khoa kỹ như kiếp trước của Đỗ Trần, Andy biểu hiện đến đó đủ để nói rằng hắn là nhi tử của Constantine! Nhưng điều khiến Constantine tin tưởng còn có một chuyện khác, một chuyện Đỗ Trần đến giờ còn không biết...

Muốn sờ Andy một chút, hắn lại tách ra, Constantine thở dài nói:

- Có gì cần nói đều nói rõ rồi, Francis, ta chỉ có một câu, hậu duệ của ta tuyệt không thể làm sủng vật của nhân loại, ta muốn mang Andy đi! Nhưng để miễn cho phụ tử trong tương lai không hợp, để cho Andy cam tâm tình nguyện gọi ta một tiếng cha, ta không muốn dụng vũ lực mang hắn đi, mặc dù ta có thể làm được.

Constantine từ ái nhìn Andy.

Đỗ Trần chậm rãi cúi đầu, rất buồn bã nói:

- Ngài là một trong vạn lưu ngũ tuyệt phong trong truyền thuyết, là tuyệt đỉnh siêu cấp cao thủ, ta không có tư cách, cũng không có lý do hoài nghi ngài nói, nhưng là, Andy là thần sủng của ta, giống bằng hữu, huynh đệ của ta! Bản khoản duy nhất của ta là, ngài có thể chiêu cố cho Andy không? Có thể cho hắn cuộc sống vô ưu không?

Về mặt từ ái của Constantine đông kết lại, nhìn quy cách Đỗ Trần đối đãi Andy, chính mình còn không dám nói có thể làm được! Đây là quy cách a! Chiêu đãi long thần đại nhân cũng bất quá như thế thôi.

Lúc này...

- Không, ta quyết không ly khai chủ nhân! Đại nhân a, người ngàn vạn lần đừng bỏ Andy.

Andy hai chân trước ôm lấy đùi Đỗ Trần, cái đuôi cũng đập đập vào lưng Đỗ Trần:

- Ta không đi với người! Tuyệt không! ở lại bên người chủ nhân là giấc mộng lớn nhất của ta! Người nếu dám cướp ta đi, ta, ta nguyện rửa người."

Andy hô đến khàn cả giọng.

Constantine trong lòng đau xót, nhưng lại nói không ra lời! Mắt ưng hàn quang mạnh mẽ bắn về phía Đỗ Trần, áp lực bàng bạc, như muốn bức Đỗ Trần khuyên bảo Andy.

Áp lực thật lớn, đây là khí tức của vạn lưu ngũ tuyệt phong sao? Đỗ Trần nhẹ nhàng sờ đầu to của Andy:

- Andy, người nhất định phải nghe lời, Constantine không hiềm người có hay không có bản lĩnh, người hẳn là cảm thấy cao hứng, từ ái của hẳn không thể là giả, người chỉ cần nhớ kỹ, nơi này vĩnh viễn là nhà của người, vĩnh viễn hoan nghênh người về nhà. Nghe lời, ngoan.

Andy tràn ngập ai oán khóc lên oa oa, không dứt bên tai, vô luận thế nào cũng không chịu buông chân cùng đuôi không ngừng vậy.

Đỗ Trần "Bất đắc dĩ" hơi nghiêng đầu, cười nói:

- Constantine các hạ, thái độ Andy người cũng thấy rồi, vốn chúng ta hẳn là tôn trọng ý kiến của hẳn, nhưng, nhận tổ quy tông dù sao cũng là một đại sự, người trước tiên chờ chốc lát, ta nói chuyện với nó chút, thế nào?

Nói xong, Đỗ Trần dẫn Andy ra ngoài, đợi cho khi ra cửa, chỉ nghe Constantine lạnh lùng nói:

- Trước bữa ăn khuya ta cần câu trả lời thuyết phục, một câu trả lời thuyết phục khiến ta hài lòng.

Đỗ Trần khoe miệng lộ ra một nụ cười lạnh, lưu lại cho Constantine một bóng lưng thẳng, xuyên qua hành lang, hẳn thấp giọng phân phó:

- Harry, kêu Dịch Cốt, Porter, tiểu Bối Bối đều tới mật thất dưới đất.

Andy khiếp sợ đi theo Đỗ Trần tới mật thất:

- Chủ nhân, người sẽ không muốn Andy... ai nha.

Đỗ Trần cầm cổ kéo tuyết lang lên, cười rất thích ý:

- Trước tiên xác nhận một việc, Constantine có đúng là tên tam gia kia đã làm thương vong hơn vạn con dân của ta không?

- Cái này, Adams đi theo bên người hẳn...

- Vậy đúng rồi! A, ngày đó ta ẩn thân trong Liên Hoa cướp đi Đồ Lạp Mộc chi tinh, xem ra, Constantine còn tự tin ta không biết hẳn hại chết hơn ngàn bình dân.

Đỗ Trần nhẹ nhàng buông Andy ra, nhìn chằm chằm nó:

- Vậy việc thứ hai cần xác định, người tin tưởng Constantine thật sự là phụ thân của người?

Dịch Cốt cùng Porter tới, thấy Đỗ Trần nghiêm mặt hỏi Andy đầy hàn ý, Porter trong lòng cả kinh.

Andy lập tức lấp ba lấp bắp nói:

- Ta, ta cũng không rõ ràng lắm, hẳn là không phải đâu? Chủ nhân, chuyện này rất trọng yếu sao? Andy lại dói bụng...

Đỗ Trần nhìn Andy trước mặt lúc lắc ngón tay:

- Chuyện này rất trọng yếu! Trước khi cầm sát Constantine, ta phải có câu trả lời thuyết phục của người.

Chú thích:

(*): Thổ lão mạo: Thổ chỉ sự không ưa thích, lão chỉ lão giả, mạo chỉ che mặt --->>> Lão giả che mặt đáng ghét

265. Cầm Long (thượng)

Đỗ Trần có thực lực bắt Constantine sao? Đây là một câu nói nhảm.

Vạn lưu ngũ tuyệt phong rất cường đại, nhưng tính là cái gì? Chỉ tính gia cảnh Đỗ Trần, nếu thật sự liều mạng cùng Constantine, phải dụng Andy trì hoãn phản nghịch cự long, đồng thời gọi tới Bác Bì, Dịch Cốt là đủ.

Nhưng Đỗ Trần không muốn liều mạng cùng Constantine.

Andy cúi đầu, tránh ánh mắt Đỗ Trần, nhỏ giọng nói:

- Ta, Chris Andy, là tuyết lang có giác mộng, có khẩu vị, giác mộng lớn nhất là ăn ngon... chủ nhân.

Dưới ánh mắt Đỗ Trần chiếu vào, hắn cố gắng nhớ lại những chuyện mình trải qua...

Hình như, ta, Chris Andy hiểu được một việc là đói bụng, cần phải ăn... nhưng khi đó ta quá béo, cũng quá nhỏ, ngay cả dã quả trên cây cũng không hái được, lại càng không thể bắt được mỹ vị trường mao thảo (thỏ lông dài thịt ngon).

Hoàn hảo, trong vùn vụt sâm lâm còn có chút quả ở thấp, ăn quả có thể no bụng, bắt quả phải dựa vào vận khí.

Bấy lần? Tám lần? A, không nhớ rõ bao lần ta thiếu chút nữa chết đói, bắt quả ta nhớ kỹ, một lần hung hiểm nhất, Chris Andy ta đói đến mức không chịu nổi, uống một ngụm nước bụng lại sôi lên, kết quả là ngã vào trong nước, sau đó theo sông trôi đi, chỉ thấy trên đỉnh đầu một vầng trăng sáng... nhưng lúc này, một thương bối hùng xuất hiện bên bờ sông, liền môi nhím chăm chăm vào ta, nhìn vào ánh trăng.

Xong hết rồi, nguyệt thần nữ, phù hộ ta đi, để cho ta bị ăn trước khi chết đói, ta, ta nghĩ trước khi bị chui thương bối hùng, trước tiên cần hắn một miếng đã.

Tốt nhất... người để cho ta ăn nó cũng được.

Trong lúc này thì, ánh trăng chợt lóe, chẳng biết tại sao, thương bối hùng đã chết! Ha ha, hắn đã chết, ta đây Chris Andy chẳng phải là không cần chết đói? Ca ngợi ánh trăng.

A, còn có một lần, cũng là ánh trăng chợt lóe, một đầu kiếm xỉ hổ ta muốn ăn liền ngã xuống...

Ánh trăng chợt lóe, mỹ vị hỏa ngư ngã xuống... loại tình hình này phát sinh đã ba lần? Ân, ta tin chắc.

Cho nên, ta kiên trì tin tưởng, ta Chris Andy là sủng nhi của nguyệt thần nữ.

Cho nên, nhiều năm sau, ta béo quá không di động được, lại một lần trong khi sắp chết đói, lại hướng nguyệt thần nữ kêu cứu... kết quả, ta được ăn thịt ngân long!

Andy nhớ lại, trong trí nhớ của hắn không có một chút ấn tượng về phụ mẫu.

Đỗ Trần lần đầu tiên hiểu rõ thần sủng, hắn trừng con mắt nhìn Andy:

- Trước kia người chỉ là một tuyết lang chính thức! Mà chúng có để Constantine nhận người là nhi tử của hắn, toàn bộ đều là "Trùng hợp" mà thôi... Andy, ta đây bây giờ nhận định người không có quan hệ huyết thống với Constantine.

Andy suy nghĩ một chút, gật mạnh đầu:

- Ân, hắn dám chắc không phải phụ thân ta, dám chắc không có quan hệ tới ta.

Đỗ Trần đảo mắt nhìn mọi người, thấy Porter muốn rời đi, Harry hình dáng muốn ngăn lại, ngắt tay nói:

- Porter, chuyện này không có gì phải dấu diếm người, Constantine, hắn là một trong những cao thủ cực mạnh trên thế giới này, một trong "Vạn lưu ngũ tuyệt phong" trong truyền thuyết, làm sao cảm sát hắn, ta phải hỏi ý kiến người.

Hắn ẩn vai Porter để hắn ngồi xuống.

Harry ở bên giảng thuật chuyện trải qua, Porter trong lòng lại không hề bình tĩnh, đây là cơ mật quan trọng của Francis, hắn cho mình biết làm gì?

Cảm sát phản nghịch cự long thần bí trong vạn lưu ngũ tuyệt phong, Đỗ Trần thật sự rất cần ý kiến của Porter, hơn nữa hắn tin tưởng Porter, loại tin tưởng này, đến từ một câu nói của Bác Bì - Tuyệt Nỵ tuyệt sẽ không hại người! Tin tưởng quyết định của nàng! Mà Porter, là Tuyệt Nỵ phái tới.

Porter nhìn thoáng qua Đỗ Trần, Đỗ Trần nhìn hắn, bốn mắt gặp nhau, Porter đẩy mắt kính, cười nói:

- Đầu tiên, chúng ta phải minh xác, đối thủ phản nghịch cự long so với tiên sinh Brook mạnh hơn một chút, hơn nữa, hắn có thể chạy trốn long tộc đuổi giết hơn mười năm, vẫn bình yên vô sự, nhất định tâm tư kín đáo, làm việc không có sơ hở! Cho nên, lần này độc thân tới đây tìm người, nhất định có dựa dẫm, chúng ta, tuyệt không thích hợp động thủ ở đây.

Tựa hồ ẩn chứng lời nói của Porter, bốn phía Duerkersi thành, Baru mấy huynh đệ phát ra thần thánh thiên phạt đại trận bí pháp trần sơn của núi Miguel. Đại trận đã chuẩn bị xong, mà Constantine đang chờ ở tiền thánh, cũng đứng dậy nhìn sắc trời bên ngoài, hai tay dứt vào tay áo.

Chỉ đợi thành chủ phủ có động, vậy thần thánh thiên phạt đại trận liền oanh kích thành Duerkesi.

- Hơn nữa, Constantine là tam đương gia của Kinh Úc sơn cốc, nơi đó là nơi tị nạn của ác nhân thiên hạ! Chúng ta phải làm sao để không lưu lại một chút dấu vết, nếu chúng ta làm không được, Duerkesi thành sẽ bị Kinh Úc sơn cốc trả thù.

Porter chỉ vào bản đồ thành Duerkesi trên tường, tự tin tràn ngập hai mắt:

- Liều mạng, chúng ta rất có thể không phải đối thủ của Constantine, hơn nữa hậu hoạn vô cùng! Nhưng là, Constantine có một nhược điểm trí mạng, điểm này, là thường tình của mọi người, cho dù là một trong vạn lưu ngũ tuyệt phong cũng đừng nghĩ tránh khỏi...

Ánh mắt hắn nhìn Andy, mặc dù rất nhu hòa, nhưng tuyệt lang cũng dựng hết cả lông.

- Chỉ cần dụng tốt điểm này...

Thở nhẹ nhàng, Porter khép hờ hai mắt, đột nhiên lại chuyển lời:

- Francis, tiên sinh Brook, ta muốn biết, trong tay các người có bao nhiêu chiến lực.

Nghe Đỗ Trần cơ hồ nói hết ra không có để lại chút bí mật, Porter nở nụ cười, nhẹ nhàng đẩy gọng kính:

- Đối với Constantine, người muốn bắt giữ, hay là giết chết?

Màn đêm dần bao phủ thành Duerkesi, mười mấy vạn cư dân căng khẩu lại đốt đèn: "Đình đình đương đương" thanh âm vang lên trong mỗi ngõ ngách của thành thị, kế hoạch tái thiết thành thị chính thức khởi động, công tác như vậy, phải tới mười giờ đêm, trong cả tòa thành thị chỉ duy nhất có một địa phương an tĩnh, chỉ có trung tâm thành chủ phủ.

- Constantine các hạ, khiến người đợi lâu.

Harry đẩy cửa hồng mộc thiên môn, Đỗ Trần dẫn Andy đi nhanh vào.

Andy hình dáng thích thú, thần tình không tình nguyện, Đỗ Trần cũng vẫn nở nụ cười thân thiết như trước, thấy thế này, mắt ưng Constantine hàn quang thoáng hiện:

- Ta hy vọng nghe được tin tức tốt của người.

Đỗ Trần ngồi đối diện Constantine, cười cười:

- Constantine các hạ, chúng ta đều có chung một nguyện vọng, đó là hi vọng Andy sống thoải mái, hơn nữa, hi vọng hắn tương lai sẽ có thể có thành tựu, ít nhất cũng có thực lực cường đại, lúc này mới phù hợp thân phận hậu duệ của Constantine, đúng không?

Những lời này, nhận được sự tán thưởng của Constantine.

- Nếu người mang Andy đi, hơn nữa tự mình dạy nó, ta tin tưởng, dưới sự dạy dỗ của một trong vạn lưu ngũ tuyệt phong, thành tựu tương lai của nó không thể hạn lượng.

Đỗ Trần có chút lắc đầu:

- Nhưng người có thể cho Andy một cuộc sống thư nhàn không? Không nói tới tiếng xấu phản nghịch cự long mà người đeo trên lưng, thời khắc nào cũng lo lắng người khác đuổi giết, cuộc sống của Andy thật phí phạm, các hạ sợ rằng sẽ rất đau đầu a.

Ánh mắt Constantine cùng Đỗ Trần trong lúc đó đối tới đối lui.

- Người cũng thấy, khẩu vị cùng thực lượng của nó thật sự là... ta dám nói, dựa theo tiêu chuẩn ẩm thực của nó, trừ ta ra, khắp tam đại lục không có mấy người có thể nuôi nổi nó! Ít nhất, các hạ không nhất định có thể.

Đỗ Trần nâng cao giọng.

Nghĩ đến bữa ăn vừa rồi, Constantine im lặng chốc lát, trầm giọng gật đầu, nói:

- Nhi tử của ta, phải học chịu đau khổ...

Cái lỗ tai Andy lập tức dựng đứng lên! Ai oán nhìn chằm chằm Constantine, ánh mắt khiến cho Constantine, siêu cấp cường giả này da đầu tê dại, tâm tư xao động.

Tìm về nhi tử đã thất lạc mười ba năm, để nó bỏ đi cảm y ngọc thực, cuộc sống xa hoa, ngược lại đi theo chính mình chịu khổ... Constantine có chút nghiêng đầu tránh ánh mắt của Andy.

Đỗ Trần nở nụ cười, từ trong tay áo lấy ra ngân phiếu, đặt lên mặt bàn, chậm rãi đẩy tới trước mặt Constantine.

- Ngân phiếu một vạn kim tệ sao?

Constantine nhìn lướt qua, kinh ngạc nhìn Đỗ Trần, lập tức đứng dậy, cả giận nói:

- Người có ý tứ gì? Muốn dùng kim tệ mua Andy sao?

- Không, các hạ hiểu lầm rồi!

Đỗ Trần thở dài, lưu luyến nhìn Andy:

- Ta đã nói rồi, một hài tử mười ba tuổi, không thể không có phụ ái! Khoản kim tệ này mặc dù không nhiều, nhưng ít nhất cam đoan trong vòng mười năm tiền ăn của Andy cũng không thành vấn đề... Andy mặc dù đi với người, nhưng nó thủy chung là thần sủng của ta... cũng là bằng hữu, ta cũng không hi vọng hắn tương lai chịu khổ! Cho nên xin ngài thay Andy nhận khoản tiền này.

Constantine có chút sửng sốt.

Francis chẳng những đồng ý cho mình mang Andy đi, hơn nữa ngay cả cuộc sống tương lai mười năm của Andy cũng lo lắng tới.

Đỗ Trần vỗ vỗ đầu Andy:

- Người nói với hắn đi.

Dưới ánh mắt chờ đợi của Constantine, Andy lão đại không tình nguyện đi tới trước mặt hắn, thấp giọng gọi:

- Phụ thân...

- Oanh.

Đầu Constantine như bị chém rớt, kinh hãi, thương tâm, hoan hỉ, đủ loại tâm tình phức tạp nảy sinh trong lòng.

- Ngoan, hài tử ngoan...

Hắn cúi người vỗ Andy, cũng là không muốn Đỗ Trần thấy lệ quang trong mắt hắn.

Đỗ Trần lại nói:

- Người mang Andy đi, nhưng có ba việc ta phải nói rõ, đệ nhất, núi Miguel bây giờ biết ta thu dưỡng nhi tử của người, mặc dù giờ chưa có phản ứng, nhưng khó bảo toàn ngày sau không có hành động...

Còn không đợi Đỗ Trần nói xong, Constantine hừ lạnh nói:

- Biết rồi, ngày sau nếu ai vì chuyện Andy tìm người phiền toái, nhưng ta, Constantine tuyệt sẽ không để bị phát hiện.

Đỗ Trần cười nói:

- Đệ nhị sự kiện, bất luận là ở đâu khi nào, Andy thủy chung là bằng hữu của ta, nhà ta vĩnh viễn là nhà của Andy, nếu có một ngày, vô luận là an toàn của ngài hay Andy có vấn đề, ta đương nhiên không hi vọng có ngày này, cửa lớn nơi này vĩnh viễn mở rộng cho ngài cùng Andy.

- Hiểu rồi, phụ tử chúng ta thiếu người một nhân tình! Hơn nữa ta không có khả năng cả đời mang Andy bên người, chờ khi nó thành khí, nếu bản thân nguyện ý trở lại bên người người... ta không xen vào.

- Chuyện thứ ba... thiện đãi Andy.

Đỗ Trần cắn răng vỗ vỗ Andy, y thở dài một hơi:

- Đi cáo biệt tiểu thư cùng Harry, tối hôm nay bồi Bối Bối một đêm, đợi hừng sáng mai đi, nếu không, ta sợ tiểu Bối Bối sẽ không thả người đi! Ngày mai ta cũng không tiễn người. Bảo trọng!

Nói xong, Đỗ Trần buồn bã lắc đầu, đi hướng hồng mộ thiên môn.

- Chủ chủ nhân...

Andy đuổi theo, lại bị hồng mộ thiên môn cản trở, hần dùng sức đẩy hai cánh cửa, "Ồ ô" kêu lên hai tiếng, nhưng không ai trả lời! Thật lâu sau, Andy theo một cửa khác ra ngoài...

Constantine một mình đứng trong khách phòng cao cấp mà Harry chuẩn bị cho hần, cấp Baru hủy bỏ hành động đêm nay, nhưng thời khắc tín hiệu đề phòng, yên lặng nhìn chăm chăm ngân phiếu kim tệ trong tay, nhú mày.

Francis, đối với Andy thật ra rất tốt.

Thanh âm chán ghét lại vang lên, thanh âm rất thấp.

Thổ lão mạo thật sự mang quý tộc Andy đi, thật sự là không có thiên lý, nghe nói hần cùng mang đi của chủ nhân rất nhiều tiền, bởi vì hần là cái gì tuyệt đỉnh cao thủ, là cái gì "Vạn lưu ngũ tuyệt phong." là cao thủ trong truyền thuyết.

Phi, thật không biết xấu hổ, cao thủ thì sao, là một cây trúc mà thôi...

Những từ ngữ trong suốt một đêm "Thổ lão mạo" khó ngủ, tâm tình buồn bực tới cực điểm, cơ hồ là một đêm khó ngủ nhất trong những năm gần đây của hần.

- Bối Bối tiểu thư, Andy không được ở bên người nữa.

Trong viện truyền đến tiếng Andy ghen ngào...

Cuối cùng cũng hừng sáng, Constantine dẫn Andy rời phủ.

Nhưng.

Constantine trên lưng còn một cái bao lớn, Đỗ Trần không đành lòng ly biệt Andy, tặng cho hần rất nhiều, trong bao, là thực vật mà Andy ngày thường thích nhất, còn có đồ ngủ...

Giữa trưa, Constantine nhìn lại dãy núi sau lưng, lại nhìn đại bình nguyên trước mắt, còn có dòng sông ẩn hiện xa xa, thành thị ẩn hiện - cảng Antwerp đang trọng kiến, trầm giọng nói:

- Chúng ta đã rời khỏi lãnh địa của Francis.

Andy không chút cảm xúc đi theo sau Constantine, nhìn chăm chăm vào bao lớn trên lưng "cha", nuốt nước miếng, oán giận nói:

- Một chết mất, một đêm rồi, người chuyên đi theo đường nhỏ, còn nói chủ nhân có thể phái người theo dõi chúng ta, thật sự là dư thừa, chủ nhân là người như vậy sao! Hần là chủ nhân duệ trí nhất, nhân từ nhất, vĩ đại nhất...

Rất hiển nhiên, dưới sự đào luyện của Harry, công lực võ mông ngựa của Andy đã gần bằng sư phụ, tin tưởng có thể thanh xuất vu lam.

- Chỉ có cẩn thận mới có thể sống lâu! Andy, đây là ta dạy ngươi đó.

Constantine hít một hơi, thét dài, tiếng long ngâm du dương liên tục, xa xa truyền ra ngoài, nhưng thanh âm khổng lồ trong phương viên mười dặm, ngoài mười dặm tựa hồ dựng lên một bức tường cách âm, một chút tiếng long ngâm đều không lọt ra ngoài.

Tiếp đó, mấy bóng người đột nhiên từ bốn phía xuất hiện, rất nhanh tụ tập bên người Constantine, đúng là đám người Baru cùng Adams.

Bọn họ sau khi Constantine rời Duerkesi thành cũng không có lập tức hội hợp tam gia, mà phân ra mấy đường, xa xa truy theo Constantine, chỉ cần trên đường có gì phát sinh ngoài ý muốn, bọn họ sẽ là viện binh bất ngờ.

Đáng tiếc đến khi rời đi lãnh địa của Đỗ Trần, bọn họ cũng không gặp phải một chút tình huống ngoài ý liệu.

Nhìn lướt qua bọn thủ hạ, Constantine phân phó:

- Adams, đi tới phía tây bắc dò đường, hết thấy dựa theo quy củ cũ.

Hắn lỗ mãng mang theo bao lớn trên lưng:

- Baru, kiểm tra lễ vật Francis tặng cho ta, chỉ cần ngươi nghi ngờ, hủy hết! Những người khác cảnh giới.

266. Cầm Long (hạ)

- Tuân mệnh.

- Vâng! Tam gia.

Thủ hạ bắt đầu hành động, nhưng Andy lại nóng nảy, thấy Baru kiểm tra bao, hét lớn:

- Hắc! Đây là thực vật cùng đồ ngũ chủ nhân chuẩn bị cho ta, ngươi cẩn thận một chút, bị hủy một kiện, ngươi không bồi thường nổi đó.

Baru cung kính cười nói:

- Xin thiếu gia hiểu cho, thân phận của tam gia khiến chúng ta buộc phải làm vậy, ngài yên tâm, ta sẽ rất cẩn thận.

- Ca ba!

Baru làm gãy mấy bạch ngọc trụ, tiện tay làm gãy, chỉ vì trên mấy bạch ngọc trụ còn có mấy khóa tinh hạch dị thú, có thể sinh ra ba động, có thể dựa vào dị thú tinh hạch mà truy tung! Giá trị mỗi viên dị thú tinh hạch ít nhất cũng ba trăm kim tệ.

- Giường ngủ của ta.

Andy kêu thảm! Tiếp đó, hắn che cái mũi, khó chịu nói:

- Baru, người mang theo trên người nhiều Hải Lam thảo, đáng chết, đại nhân Harry sẽ không dùng khứu giác truy tung chúng ta...

Có lẽ, Constantine quá sức cẩn thận, nhưng, đối với một kẻ đã bị truy sát mười năm mà nói, đây là không quá, một chút đều không quá.

Lúc nào cũng phải cẩn thận cẩn thận, bọn người Constantine mang theo Andy đi bảy tám ngày, bọn họ chẳng những rời xa lãnh địa của Đỗ Trần, thậm chí đã không còn trên lãnh thổ Lanning, dần dần, Constantine đã tin, Francis đích thật là một nhân loại thật tình lo lắng cho Andy.

Andy vẫn ngoan ngoãn đi theo Constantine, nhìn qua là bởi vì rời xa chủ nhân mà tâm tình hơi kém, nhưng trong lòng hắn biết rõ, cái đêm "Cáo biệt" Bối Bối tiểu thư, tình hình phát sinh trong mật thất của thành chủ phủ... ngón tay thon dài của Porter xẹt qua bản đồ đại lục Beins, bình tĩnh nói:

- Andy, chuyện này giao cho người! Constantine có thể trốn thoát long tộc truy sát mười năm, sự cẩn thận nhất định vẫn siêu thường nhân! Ta cần người đi theo bọn chúng một đoạn đường dài, sau đó tìm cơ hội hành động, để cho trận chiến không nảy sinh trên lãnh thổ Lanning.

- A, Porter tổng quản, điều này có thể mệt chết không?

- Dám chắc sẽ mệt nhọc đôi chút, nhưng, chờ khi người thành công rồi, chủ nhân của người sẽ cho người rất nhiều thịnh yến đáp tạ người.

Porter cười nói:

Dukikat thành phía bắc là nội địa của Lanning, người nhiều, thể lực phức tạp! Vậy, hần sẽ đi về hoang địa phía tây, sẽ đi theo hải lộ về đông nam.

Ngày mai, Harry sẽ chuẩn bị cho người rất nhiều thức ăn tinh mỹ, cũng đủ cho người ăn nửa tháng! Người kìm lại thực lượng, ăn từ từ, không nên một lần ăn hết! Nhất định phải cho Constantine một ảo giác - thực vật này, cũng đủ cho người ăn một thời gian rất lâu.

Nếu Constantine đi theo hoang lộ này, người ngay ngày thứ hai sau khi tiến vào hoang địa đột nhiên buông thực lượng ra, ăn hết tất cả thực vật người nguyện ý ăn! Nếu Constantine không cho phép, người khóc "gọi" phụ thân. ta đói!... chờ khi người ăn xong rồi, lại quá nửa giờ, lại kêu bọn họ đòi thực vật! Kế tiếp...

... những ngày này, Constantine bọn người này từng người sẽ vào trong núi, khắp nơi chỉ toàn núi hoang cây cỏ, xem trên bản đồ, phụ cận phương viên trăm dặm ngay cả một thông trang thưa người còn không có.

Nơi này là, đại hoang địa.

Ở chỗ này, Andy sẽ nằm xuống kêu rên, kêu rên cuống quýt:

- Không đi nữa, đói chết mất, Andy sắp chết đói rồi.

Baru mấy huynh đệ hai mắt nhìn nhau, sắc mặt có chút khác thường.

Đáng chết, ngay nửa giờ trước, bụng Andy thiếu gia đột nhiên phát uy, thực lượng vượt quá thường nhân, ăn hết tất cả thực vật Francis tặng.

Nhưng vừa qua nửa giờ, hần lại đói bụng...

- Thiếu gia, ngài cố gắng, ta...

Adams vốn muốn đi tìm thực vật, Baru lắc đầu với hần, thấp giọng nói:

- Trong đại hoang mấy trăm dặm này nơi nào có thực vật hợp khẩu vị Andy thiếu gia chứ? Ai, ta tưởng rằng thực vật này đủ chống đỡ cho Andy thiếu gia qua khỏi phiên hoang địa này.

- Ta mặc kệ, ta muốn ăn! Ta không muốn hắc diện bao.

Andy như một tiểu hài tử làm nũng, lăn ra đất giãy đành đạch.

Nhưng trong đầu hần còn lưu mạng nhớ lại phân phó của Porter.

- ... kế tiếp, người đi khẩn cầu Constantine, để cho thủ hạ dưới tay hần đi tìm thực vật, hơn nữa với tư thái rất hiếu thuận nói với Constantine - người muốn tự thân làm thịt cho hần ăn để kính phụ thân.

Porter có chút bóp trán, như đang suy nghĩ gì đó, lập tức, khoe miệng hần xẹt qua một nụ cười thích thú.

- Trong lúc thủ hạ đi tìm thực vật là dễ nhất, nhất định phải giao nhiệm vụ đơn giản nhất, nhanh nhất có thể trở về... thân đệ đệ của Brockman, Adams! Chờ khi Adams trở về, người lại đuổi hần đi, sau đó làm thịt cho Constantine...

... Trong đại hoang, lang thang khắp nơi, Andy sừng sốt một chút, nhanh chóng đứng lên, chạy tới trước mặt Constantine nói:

- Ta đói... phụ thân.

Phụ thân?

Constantine vốn nhúu mày đột nhiên giãn ra. Ha ha, đây là lần thứ hai Andy sau khi rời khỏi thành chủ phủ gọi mình là phụ thân.

Andy mặc dù rất chậm chạp, hiển nhiên đã bị Francis làm hỏng, nhưng dù sao hắn cũng là hài tử của mình đã thất lạc mười ba năm.

Constantine hiền hòa nói:

- Andy, người xem, phụ cận thật sự không tìm được thứ người thích ăn...

- Ta đói,... ta không ăn hắc diện bao.

- Andy...

Constantine lại nhúu mày.

Andy chuyển động con mắt:

- Vậy có dã vị không? Đi lấy dã vị cho ta! Adams, người đi bắt một con cọp, Baru người đi bắt mấy con cá... người đi tìm thôn lang..

Chỉ chốc lát, hắn đã phân phối nhiệm vụ cho tuyệt đại bộ phận người, sau đó khiếp sợ dụng cái đuôi đập đập vào chân Constantine, thấp giọng nói:

- Ta cũng học từ thiếu gia Alex một chút kỹ năng nấu ăn, phụ thân, đợi lát nữa các nhân huynh về ta sẽ thi triển thủ nghệ, hắc hắc.

Đột nhiên, một cỗ nhiệt lưu từ sau lưng trùng tới Constantine.

Nhi tử muốn nấu cho ta? Ha ha, nhi tử muốn nấu cơm cho ta ăn? Ngày này có đúng là tới quá muộn, cũng quá làm cho người ta kỳ vọng.

Nhi tử thật là hiếu thuận.

Constantine lập tức nói:

- Còn lo lắng cái gì? Nhanh đi.

Nhìn thủ hạ tản đi, Constantine từ ái vuốt ve vuốt ve trán Andy, tiểu đắc rất vui mừng.

Andy cũng cười, nhưng hắn trong lòng chực run lên.

Nhưng những kẻ rời đi đã có kẻ khuôn mặt nghiêm túc tang thương trở lại, nhất là Baru. Đáng chết, vào núi hoang bắt cá sao? Thiếu gia sao lại nghĩ ra lệnh này? Mà Adams lại cười ha ha, đi bắt cọp? Quá đơn giản, ta vài phân thời gian là có thể trở về.

Lúc này trong đại hoang địa, Constantine bên người chỉ còn lại hai thủ hạ, Adams cùng Baru là cao thủ, đều bị đuổi đi.

Không bao lâu, Adams nhận nhiệm vụ đơn giản nhất - vào rừng bắt cọp đã về trước, nhưng Andy một câu nói "Cọp không đủ lớn" lại đuổi hắn đi. Andy hồ loạn xử lý con cọp đã chết một chút, mời Constantine đốt lửa.

Constantine cảm khái nhìn Andy nướng thịt, trong lòng thích thú.

- Cần thận một chút, đừng bị lửa tạt vào. Andy, ta là long tộc, ăn gì cũng được, người tùy tiện làm một chút là được, đừng cố gắng quá... Andy, cái lỗ tai của người sao vậy? Sao lại cụp tai lại?

- A, bị lửa tạt vào.

Andy quay lưng về phía Constantine, trên mặt lấm tấm mồ hôi lạnh. Đáng chết, mình lần đầu tiên làm loại chuyện này, tỉnh táo, nhất định phải tỉnh táo. Chủ nhân... người sao lại giao nhiệm vụ trọng yếu như vậy cho ta.

...nhiều ngày trước, trong thành chủ phủ, Porter nhìn Đỗ Trần:

- Francis, kiện thánh khí thứ năm của người có thể ở ngoài ngàn dặm, thay người thao khống thánh khí, hơn nữa hắn mặc dù không nói chuyện, nhưng có thể nghe hiểu ngôn ngữ nhân loại, đúng không?

- đương nhiên!

- Tốt lắm, hắn thao túng một đóa Liên Hoa thánh khí của người, sau khi nhỏ đi giấu trong tai Andy, cùng Andy ra đi! Đồng thời, cho tiên sinh Brook đi theo.

Đỗ Trần cùng Porter sổng vai mà đứng, nhìn chăm chăm bản đồ Lanning:

- Để cho Andy làm thịt, hơn nữa, nhờ tiên sinh Brook ẩn thân trong Liên Hoa... Porter, người muốn đưa Brook vào bụng Constantine sao?

Porter mỉm cười gật đầu.

Dịch Cốt lại lắc lắc đầu:

- Porter, từ bụng công kích Constantine căn bản không có khả năng.

Chờ khi người trở thành lực cấp đầu thần người sẽ hiểu được, lực lượng đầu thần, sẽ làm cho nội thể người cũng có phòng ngự hộ thuẫn! Hơn nữa lực phòng ngự không kém chút nào phòng ngự bên ngoài mười cấp đầu thần thân thể càng cùng nguyên tố hoàn toàn dung hợp, vô luận bên ngoài cơ thể, trong cơ thể, đều có thể điều động nguyên tố chiến đấu.

- A? Thật không?

Porter mỉm cười.

Dịch Cốt tiếp tục nói:

- Đúng vậy, từ trong công kích một chiêu, thiếu gia trước kia đã dùng quá, nhưng chỉ có thể đối phó với đấu sĩ, còn với đầu thần, nhất là cao cấp đầu thần... vốn không có tác dụng.

- Vậy, tiên sinh Brook, người cùng Constantine chiến đấu, vô luận phát sinh trong hay ngoài cơ thể hắn, quá trình này hắn không sai biệt?

- Đúng vậy.

Porter cười nói:

- Ta hỏi lại tiên sinh Brook một vấn đề, người cùng Constantine đồng cấp, mặt trước giao phong không thắng hắn, nhưng, nếu cho người một cơ hội hoàn mỹ đánh lên hắn thì sao?

- Tùy xem cơ hội này hoàn mỹ thế nào, Constantine đã tới cảnh giới đấu khí hộ thuẫn tự hành, cho dù đánh lên trong cơ thể cũng không có mười phần nắm chắc! Chỉ cần đấu khí vừa động, hộ thể khí thuẫn của hắn sẽ tự hành thúc đẩy! Hơn nữa hắn là thần thánh cự long am hiểu kim chúc âm ba, tốc độ phản ứng có thể so với ta ra tay còn nhanh hơn, phát sau mà tới trước, phong kín ta trong bụng hắn.

- Tốt, vậy người nghe xem cơ hội này có đủ hoàn mỹ không.

Porter tỉnh táo chỉ hướng tuyệt lang:

- Andy, Brook tiên sinh người sẽ ở trên người Andy cùng Liên Hoa thánh khí lẩn vào thịt trước, người làm một chút chân tay, người chốc lát sẽ nhìn thoát giống như trúng kịch độc, sau đó người muốn làm là...

...đại hoang địa.

Thời gian trôi qua thật lâu, Andy hít mấy hơi thở, cười ha ha chạy tới trước mặt Constantine, trong miệng còn cắn một khối thịt cạp lớn, hắn nhảy dựng lên, đưa thịt cạp tới trước miệng Constantine.

Constantine cũng không có tị hiềm rộng miệng nuốt xuống. Andy vôi la lên:

- Alex thiếu gia nói, loại thịt cạp này phải nuốt mới ngon...

Nhìn chăm chăm, Constantine thuận theo ý kiến của "Nhi tử", ngay lập tức nuốt thịt cạp xuống, Andy phảng phất như thoát lực, nhu nhuyển nằm bên người Constantine, không ngừng thở hổn hển, bản thân cũng ăn một khối thịt cạp.

Hô! Cuối cùng cũng thành.

Tiên sinh Brook cũng động tay chân trên người mình... Constantine chép miệng, nói thật, bọn người Baru đi còn chưa về, nửa đời không quen ăn thịt cạp thật sự khó nuốt, nhưng hắn là long tộc, ăn thức ăn, cũng không biết là thủ nghệ của Andy cỡ nào. Ngược lại, hắn cẩn thận trở về chỗ cũ cảm nhận mùi vị, vui vẻ nói:

- Ha ha, Andy, tay nghề của ngươi thật sự tốt lắm, sắp vượt qua mẫu thân ngươi rồi...

Nhắc tới Sophia, hắn buồn bã cúi đầu, cắn răng nói:

- Chờ ta truyền thụ cho ngươi toàn bộ bí pháp của núi Miguel, chúng ta đi tìm mẫu thân ngươi, đến lúc đó, chúng ta một nhà đoàn tụ... Andy.

Đắm chìm trong ảo tưởng đoàn tụ, Constantine tràn ngập cảm giác gia đình ấm áp, nhưng đột nhiên lúc này... "A"

Andy kêu thảm một tiếng, bốn chân ôm bụng, đau đến lăn ra đất, khoé miệng không ngừng xuất huyết.

Xem hình dáng, hắn cơ hồ đã ở bên bờ sinh tử.

Tâm của Constantine, lập tức chết lặng, lúc này hai thủ hạ cũng tới:

- Thiếu gia làm sao vậy?

Andy thống khổ giãy dụa, dùng một tia khí lực cuối cùng hô to:

- Adams, ngươi cho gì vào trong thịt cạp vậy? Tại sao ta ăn một miếng mà bụng đau?

Adams?

Constantine thần sắc chấn động, trong lòng nói với mình, không có khả năng, Adams sẽ không phản bội, cho dù phản bội, hắn cũng sẽ không ngu ngốc dùng thủ pháp hèn kém đó?

Không đúng, Adams vốn là một kẻ ngu xuẩn quyền to không não... trong đầu Constantine nháy mắt hiện lên nhiều ý nghĩ, nhưng tâm của hắn, lại lo cho Andy! Không chút do dự, Constantine dụng toàn bộ đấu khí, dụng bí pháp núi Miguel bảo vệ tính mạng, trước tiên bảo hộ trái tim Andy, chỉ cần độc không chạy tới tim thì không có nguy hiểm.

.. mấy ngày trước đó, đêm khuya thành chủ phủ.

- Chuyện tới nước này, Constantine hắn là tâm thần đại loạn, ý niệm trong đầu phức tạp, mặt khác lòng nghĩ tới thủ hạ dưới tay không trung tâm.

- Mấu chốt là, chú ý lực của hắn đặt tất lên người Andy, đấu khí toàn thân cũng dùng để bảo vệ nhi tử nghi là trúng độc, đồng thời, hắn tự tin thân là thần thánh cự long, đối với độc vật miễn dịch, nhất định sẽ không lưu tâm chiếu cố tới "Thịt cạp" mình đã ăn.

Dùng một chút, Porter giương mắt cười nhìn Brook cao hơn hắn một cái đầu:

- Loại tình huống này, ngươi từ bụng hắn đột nhiên làm khó dễ! Phi thường phi thường bất ngờ, chiêu thức sắc bén, tốc độ nhanh vô cùng, dụng đấu khí đồng cấp bậc với Constantine công kích nội tạng hắn... như vậy, đủ để hoàn mỹ chứ???

Dịch Cốt bĩu môi:

- Nếu như vậy mà ta còn không thể đắc thủ, vậy không còn mặt mũi về gặp thiếu gia nữa.

Hắn cười âm hiểm.

Porter hạ mắt kính xuống xuống, nhẹ nhàng lau qua.

- Sau khi an bàn xong, Francis, người còn không có nói cho ta biết, đối với một trong vạn lưu ngũ tuyệt phong, đứng đầu ngũ đại thần thánh cự long, người muốn giam giữ, hay là giết chết.

...Trong khi toàn lực bảo toàn cho Andy, Constantine đột nhiên thấy bụng mình đau đớn.

- Đáng chết, chẳng lẽ Adams mang tới thịt cạp thật sự có vấn đề? Không, ta là thần thánh cự long, đối với tuyệt đại đa số độc vật miễn dịch. Đây là cảm giác gì, quá nguy hiểm rồi!

Nhưng bản năng của long tộc nói cho hắn biết, có nguy hiểm.

Có đồng cấp cao thủ với mình đánh lén, là nguy cực sinh tử.

- Andy cẩn thận! Bảo vệ thiếu gia.

Constantine như tia chớp vung đầu lên, ngửa mặt lên trời tê hống, âm ba điếc tai nhức óc phảng phất thực chất hóa, ngưng kết thành mấy bức tường đồng vách sắt bảo vệ phụ cận Andy. Cuối cùng, hai huynh đệ lưu lại cũng chủ động, bọn họ mỗi trái một phải, nhanh chóng tiến vào trạng thái chiến đấu.

Nhưng, hai vị huynh đệ lại thấy được tràng cảnh không dám tin...

- Ngao

Constantine kêu lên thê lương thảm thiết, song chưởng chấn động, y bào sau lưng vỡ vụn, hai cánh cự long màu vàng phá thể chui ra! Tiếp đó, thân hình hắn biến ảo, cũng biến thành một đầu cuồng bạo cự long dài hơn trăm thước bay lên trời.

Sau đó... một tiếng rền rĩ, rơi xuống.

Constantine, thất bại rồi! Đứng đầu ngũ đại thần thánh cự long, không hề chiến đấu một chút đã thất bại.

Nhưng kế tiếp càng khiến bọn chúng không thể tư nghị.

Trên lưng cự long phun ra một đạo huyết quang, máu tươi trên màu trời bích lam có chút chói mắt! Tiếp đó, kim quang chọi lóe, bọn họ vừa định nhìn kim quang là gì, bầu trời xuất hiện hắc vụ - vụ khí của Dịch Cốt.

Vụ khí mông lung, nhưng theo vụ khí, kim quang, Constantine, toàn bộ tiêu thất.

- Lão thiên, tới cùng là xảy ra cái gì? Chẳng lẽ có thần tới bắt tam gia?

Hai vị huynh đệ mờ mịt bốn mắt nhìn nhau.

- ... Người muốn giam giữ Constantine? Cũng tốt!

Porter một lần nữa đeo kính lên:

- Vậy xin tiên sinh Brook cắt đứt xương sống của Constantine, phế đi chiến lực của hắn, sau đó dụng Liên Hoa thánh khí mang trở về!

Andy vội la lên:

- Ta thì sao? Xong việc ta cũng trở về chứ?

Porter vỗ vỗ đầu tuyệt lang:

- Người không thể cùng tiên sinh Brook trở về, người còn có một nhiệm vụ trọng yếu.

... nhiệm vụ vô cùng trọng yếu! Andy nhớ kỹ phân phó của Porter, trong lòng lại oán thán đáng chết.

Vì để có chút giống thật, Dịch Cốt đại nhân thật sự hạ độ! Ai u, bây giờ ta đang học máu.

Hoàn hảo, Constantine trước khi bị bắt đã đem toàn lực chữa thương cho ta, dụng bí pháp của thần thánh cự long khu trừ độc tính.

Kêu rên một trận, nhìn Baru cùng Adams nghe được tiếng long ngâm, chạy tới trợ giúp, Andy suy yếu đứng lên, đối với hai huynh đệ còn đang sưng sờ rổng to:

- Còn lo lắng cái gì?

Hắn giơ móng vuốt, chỉ vào Adams đang ở trên trời bay tới.

- Không nghe được câu nói cuối cùng của phụ thân ta sao? Chẳng lẽ thịt Adams mang về thật sự có chuyện.

Hai vị huynh đệ thần sắc biến đổi:

- Baru đại ca, bắt Adams, tam gia bị người bắt đi rồi.

- Adams có thể có chuyện.

Baru đã sớm nghe Andy rống to, trở nên điên cuồng, quát to:

- Bày trận!

- Ta, ta có chuyện?

Adams như mộng:

- Thiếu gia Andy, tới cùng xảy ra chuyện gì?

- Người mau thúc thủ chịu trói, nói rõ cho ta.

Không có Constantine, Andy tự nhiên là chủ tử của mọi người, hắn lớn tiếng ra lệnh, đừng nói, quý tộc tuyệt lang mất cha bạo nộ, thiếu gia muốn bắt phản đồ thì rất linh hoạt.

- Đáng chết, ta cái gì cũng không có làm?

Adams bắt đắc dĩ, cắn chặt răng, bản năng muốn sống khiến hắn xoay người bỏ chạy! Baru lưu lại hai người bảo vệ Andy, lập tức dẫn người đuổi theo, mà Andy quát mắng thúc dục, nằm một chỗ, sợ hãi nói:

- Các người, các người mau mang ta về nhà! Nơi này không an toàn, mau mang ta trở lại bên người chủ nhân! Đây là lệnh, mệnh lệnh của thiếu gia Andy! Phụ thân không có, các người phải nghe ta.

Hắn run run một hồi, lại nhớ tới phản phó của Porter, vội vàng bổ sung:

- Có nghe hay không, Adams có chuyện, chúng ta không thể dựa theo kế hoạch cũ hồi Kinh Úc cốc, tìm đại đương gia hỗ trợ cứu phụ thân ta.

... Nhiều ngày trước trong thành chủ phủ, Porter thu hồi bản đồ trên tường, cười với Andy nói:

- Như vậy, người mới có thể về, hiểu chưa?

Andy sắc mặt trắng bệch:

- Thật phức tạp, ta ngẫm lại a... người để cho ta gần nhất, giao nhiệm vụ đơn giản nhất cho Adams trong nhóm bọn hắn, là vì hãm hại hắn? Để cho bọn họ nội bộ loạn, sau đó ta lấy cớ trở lại.

- Đúng vậy, cho nên chờ khi chủ nhân người đi gặp Constantine, sẽ biểu hiện ra, hắn là người Constantine hoàn toàn tín nhiệm, là thật tâm lo lắng cho người... Francis, người không nên nhìn ta như vậy, ta biết, người vốn là một người tốt như vậy, a!

Porter vuốt ve nhung mao trên đầu Andy:

- Bất quá, ta còn có một ý tứ - để cho chiến đấu phát sinh ngoài Lanning, ngày sau cũng là vì ý ngày, người có thể nghĩ ra chứ?

Andy suy nghĩ một chút, trước mắt sáng ngời:

- Như vậy, Kinh Úc cốc đại đương gia tuyệt đối sẽ không hoài nghi chủ nhân, hắn sẽ... theo đầu mối Adams điều tra! Hắn có thể hoài nghi Adams đảo chính, hoặc là có người giả mạo Adams - thì đó là đại ca giống hắn như đức, Brockman... trời a, Brockman đáng thương! Hắc hắc, dù sao chủ nhân không có chuyện gì a.

- Andy, kỳ thật người chính ra rất thông minh.

Porter nở nụ cười.

Đỗ Trần nhún vai:

- Mọi người bắt đầu hành động! Porter, hoàn hảo người là nội vụ tổng quản của ta.

- Lợi dụng lòng ái tử của một người "Phụ thân" mà thôi!

Hắn đưa mắt nhìn Đỗ Trần rời đi, Porter mỉm cười nhún vai.

Không bao lâu, Đỗ Trần trở lại, thích ý ngồi xuống ghế, nhìn Porter cười nói:

- Toàn bộ đều bắt đầu rồi, ai, lần này không cần ta ra tay sao?

Hắn sờ sờ cái mũi:

- Thật có chút nhàn nhã a.

- Nhàn nhã?

Porter lấy thụ cầm từ trên tường xuống:

- Nếu người không có việc để làm, vậy có hứng thú nghe ta gảy một khúc đàn?

Đỗ Trần cười ranh mãnh:

- Nghe cầm, có thể khiến một trong vạn lưu ngũ tuyệt phong, thần thánh cự long đứng đầu sanh cầm trở về, cuộc sống thật là thoải mái! A, nếu người chơi cầm là một mỹ nữ thì càng tốt.

- Mỹ nhân!

Porter liếc mắt nhìn Đỗ Trần, trong lòng lại nổi lên một cảm giác buồn cười.

Francis, như người mong muốn... Trong mật thất dưới thành phủ thành Duerkesy, vang lên tiếng đàn du dương

267. Song Trọng Chiêu Lệnh

Vị trí địa lý của lãnh địa sông New Zealand được xưng là "Cô thành vọng bích hải", một sông ba núi, chính là nói sông New Zealand từ bắc hướng nam trải dài ngàn dặm, Duerkesi thành hoành quán ba ngọn núi bên bờ Đông Hải nhập biển.

Mặc dù gió biển trong lành, nhưng Ấn Mang sơn bên bờ biển lại ngăn trở đại bộ phận, khiến cho trung tuần tháng tám thành Duerkesi như một "lò lửa", hôm nay, cư dân trong thành được sự chỉ huy của quan viên lãnh địa dưới ánh nắng mặt trời chói chang lao động tại các nơi, vì trọng kiến thành thị mà đổ mồ hôi như mưa. Dưới đại thụ là các lão nhân cùng hài tử tiếp lương thực, cũng thấy một cỗ nhiệt khí nổi lên từ đáy lòng, trên trán đầy mồ hôi.

Thành chủ đại nhân của bọn họ, Francis bá tước giờ phút này trên trán cũng vã ra mồ hôi hột, nhưng lấy tay lau đi.... Mấy phút trước, Đỗ Trần đang trong phòng làm việc tại thành phủ vùi đầu vào công án, phê duyệt những quyển tống cuối cùng do Porter mang tới... cũng chính là mấy từ - đồng ý, Francis.

Nhưng lúc này, "Đồng đồng", có người vỗ lên bàn của hắn.

- Công văn đều đặt ở đây, mặt khác nói cho Harry, công việc của bình dân bá tánh có thể làm sau, trời quá nóng, khiến cho lão công dễ bệnh...

Đỗ Trần còn tưởng rằng tổng quản của hắn, cũng là Porter, cũng không ngẩng đầu lên nói. Tiếp đó, hắn ngẩng đầu liếc mắt... thấy rõ người vỗ lên mặt bàn là ai, Đỗ Trần cứng lưỡi:

- Lão thiên...

Trước mắt hắn, là một nam nhân.

Một người không mặc gì, xích lõa, nam nhân toàn thân trần truồng như nhộng.

Hơn nữa tóc dài màu vàng, đôi mắt màu lam, khuôn mặt tuấn lãng, vóc người to lớn... Đây lại là một Đỗ Trần nữa! Một Francis linh hoạt trăm phần trăm.

Xoát Đỗ Trần đổ mồ hôi lạnh.

Mình đang trần truồng... Đỗ Trần kia có bộ dáng của người chết, không có chút vẻ mặt, chỉ đứng đối diện công án, có đến nửa ngày, hần không nhúc nhích! Dùng lời giáo thụ Demis mà nói, là một nhân thể nghệ thuật, nhân thể nghệ thuật tiêu chuẩn, triển hiện ra nhân thể nghệ thuật hoàn mỹ với vóc người nam tính tiêu chuẩn.

Đỗ Trần kinh ngạc, đứng dậy nhìn chăm chăm vào "Chính mình" ở trước mắt, thử nói:

- Ngũ ca?

Đỗ Trần đỏ mặt miệng ngậm chặt, nhưng Đỗ Trần trong đầu lại nghe được thanh âm một người, một tiếng nói làm hần hận không đá cho hần hai cước.

- Hắc hắc, là ta.

Đỗ Trần thở phào nhẹ nhõm, cũng không vội vàng hỏi ngũ ca vì sao xuất hiện như vậy. Liếc mắt nhìn ngũ ca:

- Nếu ngươi trở lại, Constantine dám chắc đã bị bắt giữ

- Đúng vậy, vừa rồi hần nháy mắt bị áp giải vào thành chủ phủ, việc thiện này xem như hoàn toàn thành rồi! Ân, quả thứ 3 cũng đã hoàn toàn mở.

- Hoàn toàn mở? Ta sao không có cảm giác? Lão thập nhất đâu? Hần...

Đỗ Trần giờ phút này đã lập tức cởi quần áo xem xét, nguyên thần thần niệm của hần vừa chuyển. Đóa Liên Hoa thứ mười một trên móng đất mình... đương nhiên không thấy đâu nữa.

- Đừng tìm, lão thập nhất ẩn hình, ngay cả người đều nhìn không thấy! Chờ ta nghiên cứu được làm thế nào tổ hợp quả thứ 3 thì sẽ nói tỉ mỉ với ngươi.

Ngũ ca - Đỗ Trần kia như là cương thi cất bước, xoay người ngồi lên bàn, nhếch miệng cười, nụ cười phi thường cứng ngắc:

- Phúc của ngươi không sai, sau khi quả thứ 3 hoàn toàn nở, ta có thể lợi dụng thân thể nhu nhuyễn của lão ngũ bên ngoài để hóa hình, bất quá ngươi cũng thấy...

Hần nhún nhún vai:

- Bây giờ chỉ có thể biến thành như vậy, so với thực vật không mạnh hơn bao nhiêu! Hơn nữa không thể nói chuyện, chỉ có thể dùng thần niệm trao đổi với ngươi! Thực lực càng là kém cỏi...

- Nguyên lai ngươi là hóa thân của ta, đáng tiếc thực lực quá kém! Thật sự quá kém.

Đỗ Trần nhìn ra được, lão ngũ mặc dù ngoại mạo thay đổi, nhưng bản chất là nhu nhuyễn, không có lực công kích gì, nhưng, người bình thường cũng đừng nghĩ giết chết hần.

Đỗ Trần nhìn chăm chăm hai cái chân thật to của hần, nói:

- Người đều có thể thay đổi, ngươi không thể biến xuất ra một bộ quần áo sao? Vừa rồi lúc ngươi tới không có bị người khác...

- Thấy thì làm sao? Hắc, ta còn sợ bị nhìn thấy sao?

Lão ngũ hắt đầu lên, tiếp đó, hần thân thể khê biến, thu nhỏ lại, lại biến thành hình dáng nhu nhuyễn:

- Yên tâm, ta cứ thế này đi tới, sau đó mới biến hóa. Được rồi, có một số việc đã nói với ngươi, ngươi đã rõ ràng rồi chứ.

Ngũ khí của hần bắt đầu nghiêm túc:

- Sau khi quả thứ 3 hoàn toàn khai mở, thực lực của ngươi phi thường đáng xấu hổ - bát cấp đầu thần không phải đối thủ của ngươi, nhưng cửu cấp đầu thần ngươi còn chưa đánh lại được, cho nên, trong khi chiến đấu lưu tâm tới điểm này. Mặt khác, ta bây giờ vô cùng hoài nghi, bất quá trên móng đất ngươi chính thức không phải bất quá, nhiều nhất chỉ là hình bát quái.

- Bát quái không phải bát quái? Đây là ý tứ gì?

- Ta cũng không rõ nữa, bát quái thứ 4 đã bắt đầu nổ, ta từ từ cảm giác được lão thập nhị đã động, từ khi quái thứ 4 bắt đầu, bảo giám sợ rằng sẽ có biến hóa trọng đại, mà biến hóa này chính là... chờ ta nghiên cứu đã rồi nói cho người.

Đồng!

Đỗ Trần đánh lão ngô một quyền.

- Không rõ thì không rõ, nói lời thừa làm gì! Hai sự kiện, đệ nhất, nếu người có thể hóa hình hiện diện bên ngoài, vậy có chút khác biệt, ta cho người một cái tên, gọi là... Đỗ Tư! Thứ hai, ngân phiếu 1 vạn kim tệ ta cho Constantine giao ra đây.

- Ngân phiếu tại Liên Hoa, chờ khi người tiếp thu Constantine thì cũng tiếp luôn! Đỗ Tư.. hắc hắc.

Lão ngô chỉ suy ngẫm chốc lát, thân thể khẽ động:

- Tốt, tên rất hay.

Với thông dụng ngôn ngữ của đại lục Einstein, Đỗ Tư, thật là một cái tên quý tộc ưu nhã.

Nhưng Đỗ Trần lại lớn tiếng phân phó với bên ngoài:

- Harry, nói cho thiếu gia Alex, trưa này, chúng ta ăn... đồ ti.

Đồ Ti này, là Đỗ Trần dùng tiếng thông dụng của đại lục Einstein nói ra... dù sao lão ngô cũng không rõ ý nghĩa chính thức của tên hân.

Sau khi vào mật thất kiểm tra biến hóa thân thể, Đỗ Trần từ trong tay Dịch Cốt tiếp nhận Liên Hoa thánh khí, cẩn thận tra xét Constantine đã bị Đỗ Tư lợi dụng thời gian tĩnh chi phong ấn, hân vuốt mũi nở nụ cười.

Tiếp đó, Đỗ Trần từ trong Liên Hoa lấy ra kim phiếu, thu vào trong túi... trước kia Đỗ Trần không bao giờ để một vạn kim tệ vào mắt, nhưng bây giờ không được, hân kỳ thật sắp chết.

Trọng kiến một tòa thành thị, tu kiến lớn lao, chống đỡ tân quân huấn luyện... tám trăm dặm sông New Zealand cơ hồ khắp nơi ăn tiền, Đỗ Trần có trăm vạn kim tệ bây giờ cơ bản đã hết. Tiền, tiền, tiền, Đỗ Trần giờ phút này hận không thể trộm đi toàn bộ quốc khố Lanning.

Đáng tiếc, hành thiện thì không thể có tà niệm, Đỗ Trần phán định trộm tiền quốc khố làm việc thiện, không tính là công đức.

Cho nên Đỗ Trần bây giờ thấy một vạn kim tệ, so với thấy một vạn mỹ nữ đều thích mắt hơn.

Trong mật thất, Dịch Cốt giao trả nhiệm vụ, đột nhiên thở dài:

- Không tưởng được, Constantine một đời hào kiệt, đương nhiên lại rơi vào cảnh này.

Đồng cấp cao thủ với hân, hết sức hiểu sự không cam lòng của Constantine, nhưng chỉ hỏi:

- Thiếu gia, người định khi nào bí mật xử quyết Constantine? Lúc đấy, ta sẽ lấy đi thứ tốt trên người hân... long cốt, tinh hạch, long tâm toàn bộ lấy ra.

Đỗ Trần giơ một ngón tay, phe phẩy với Dịch Cốt, khoe miệng mỉm cười:

- Ta nếu muốn giết Constantine, ngay tại đại hoang nguyên đã cho người xuống tay rồi...

Dịch Cốt sững sốt:

- Thiếu gia, người không giết hân? Hân đã giết hại hơn ngàn con dân a!

- Constantine tại sao lại cướp đoạt Đồ Lạp Mỗ chi tinh, chuyện này ta còn không rõ, nhưng cũng không muốn biết rõ.

Đỗ Trần nhìn chằm chằm bản đồ tam đại lục trên vách tường, đầu ngón tay điểm nhẹ lên một hòn đảo trên đại tam giác hải vực:

- Sẽ có người giết Constantine, nhưng trước đó, thần thánh cự long các hạ còn giúp ta làm một việc thiện.
- Thật lâu trước kia, ta nghe qua một câu nói - chỉ kiên qua, thượng thiện vô toán.
- Thiếu gia, người cần phải nghĩ kỹ, lúc này đã là thần.

Ánh mắt kiên định của Đỗ Trần khiến cho Dịch Cốt có chút lắc đầu:

- Chúng ta lúc nào đi tới rừng Thiên Mục?
- Không vội, chúng ta không thể chủ động áp tổng Constantine tới rừng Thiên Mục, như vậy, bí mật không bảo toàn được.

Đỗ Trần chấp tay hướng thông đạo mặt thất:

- Rất kỳ quái a, lẽ ra phải tới từ sớm, nhưng giờ này sao còn chưa tới?

Cái gì tới? Dịch Cốt nghe được khó hiểu... chờ đến nửa tháng sau, hẳn rồi cục hiểu được thiếu gia đợi cái gì ngày một tháng chín, hai quyển tông màu vàng đặt lên mặt bàn Đỗ Trần.

Một phần đến từ núi Miguel, ấn tín của long thần Samuel, đứng đầu thống suất vạn ngàn long tộc.

Mặt trên chỉ một câu nói, một câu phi thường bá đạo - Francis, người thu dưỡng Chris Andy, nhi tử của phản nghịch Constantine của tộc ta. Vua của ta từng chiếu cáo tam đại lục, người bao che cho Constantine, là tử địch của long tộc, chiếu lệnh cho người nhanh chóng tới rừng Thiên Mục nhận tội.

Một cái đến từ thánh sơn giáo đình, do thần còn sống, mười một bậc đầu thần, giáo hoàng Samar IX tự thân viết, ngữ khí rất thân thiết - Francis, sủng nhân của thần! Khi thấy thư này của ta, vậy người đã thấy chiếu lệnh của long thần Samuel.

Samuel vì chuyện của phản nghịch Constantine coi là một chuyện đại sỉ nhục bình sinh, hôm nay, hẳn không tìm được Constantine tất nhiên trút phần nộ lên người cùng Andy.

Ta, đại biểu chúng thần trên trời, đã hết sức mức trách người, trì hoãn hồi lâu! Bất đắc dĩ Samuel dụng cứng rắn bức bách, cường phát chiếu lệnh... Francis, hải tử của ta, đi một chuyến tới rừng Thiên Mục! Chiếu lệnh, Samar IX tự thân hạ thư.

Cuối cùng còn một nhóm chữ nhỏ - sự phụ người Ziege cũng ở đây.

Porter, Harry, Dịch Cốt, thân tín của Đỗ Trần đều vây quanh bàn, nhìn chăm chăm hai chiếu lệnh.

Đỗ Trần nhìn qua, đột nhiên phì cười:

Ta nói chuyện Andy làm sao mới bộc phát được, nguyên lai là giáo hoàng bề hạ giúp ta trì hoãn... hẳn muốn mượn cơ hội giúp cho cao thủ thần bí mơ hồ sau lưng ta a? A a! Như vậy cũng tốt, hẳn thật sự đã lâu không có xuất tràng rồi.

- Francis, người sao còn cười được?

Porter nhú mày:

- Long thần gây bất lợi với người, có thể nói cục diện tới mức sinh tử tồn vong trước mắt.
- Ta không cười thì long thần không muốn thu thập ta cùng Andy sao?

Đỗ Trần cười rất vui vẻ, đặt hai quyển tông vào tay Porter:

- Porter, huynh đệ của ta, người thu thập Constantine, có thể cho ta một chủ ý nữa, để ta thu thập long thần không? Tốt nhất... ta muốn có thể cho long thần xuống hạ phong.

268. Cột Cờ, Mây Trắng, Mặt Hóa Xanh!

Porter hung dữ ném quyển tông lên mặt bàn:

- Francis, ta thay người lo lắng, người sao lại còn nói giỡn?

- Được, tiểu đệ của ta! Thật sự không có biện pháp sao?

Ranh mãnh nhìn Porter, lại nhìn nhìn vào ngực hắn, tay đâm lên...

Porter tức giận, mở tay Đỗ Trần ra:

- Long thần không giống Constantine, hắn có mục tiêu rõ ràng, chính là bắt người hối tội! Ta xem ra, lần này nếu không có giáo hoàng nhúng tay vào, thì không phải chiếu lệnh, mà là cao thủ của long tộc rồi.

- Ân, đúng vậy!

Đỗ Trần nói tiếp:

- Long thần phát chiếu lệnh mà không phải phái người tới bắt ta, còn thật sự nể mặt giáo hoàng.

Porter trắng mắt liếc hắn:

- Người hiểu là tốt rồi, long tộc núi Miguel, ngoài long thần còn có tứ đại thần thánh cự long, mười hai long thần, một chính biên chi tinh duệ long thần cận vệ, còn có hàng hà cao cấp cự long! Trừ phi người có thể chứng minh Andy không phải nhi tử của Constantine, nếu không, mưu kế gì đều không có thể đối kháng với thể lực cường đại như thế.

Đỗ Trần ngẩng đầu nhìn lên một chút, than vãn:

- Nhưng nếu ta chứng minh Andy không phải nhi tử của Constantine, vậy lửa gạt tam tỷ muội, thành viên long tộc hoàng thất, tội này cũng thật, long thần cũng sẽ có lý do đầy đủ để thu thập ta.

- Đúng vậy, đối với Constantine, người có thể trước tiên kết bằng hữu, sau đó âm thầm xuống tay! Nhưng đối phó với long thần, người ngay từ đầu đã đứng phe đối lập với hắn, chuyện không có đường để giảng hòa.

Porter nhíu mày suy nghĩ một chút:

- Ta không từng gặp qua long thần, càng không có nghe nhiều lời đồn về hắn, căn bản là không rõ tính tình của hắn, như vậy, rất nhiều chuyện đều không thể làm được.

Đỗ Trần thích ý gác chân lên bàn, cười nhìn Porter đang bồi hồi suy tư, trên mặt lộ ra nụ cười lạnh nhạt.

- Người sao lại còn cười?

Quân tâm sẽ loạn! Porter giận dữ hỏi một câu sau khi giật mình phản ứng:

- Francis, người có chủ ý rồi sao? A a, ta cũng nghĩ tới...

Đỗ Trần nhảy xuống bàn, vỗ vai Porter:

- Ta sẽ không tính tới ý nghĩ của long thần, không biết hắn sẽ gỡ thủ đoạn gì đối phó ta, càng không rõ thủ đoạn nào có thể đối phó long thần! Người biết một số chuyện, ta có thể cho Giáo hoàng giữ vững áp lực với long hoàng và bảo hộ ta, hết sức đáng giá là... hơn nữa ta còn có vốn lớn, Constantine còn sống.

- Khoản vốn này rất tốt, người có thể để cho long thần, giáo đình, các thế lực tại rừng Thiên Mục chuyển chú ý vây bắt người! Nhất là người còn có một trợ thủ giúp người có được khoản vốn này! Tuyệt đối không ai dám động tới viện thủ.

Porter tức cười thất tiếu:

- Vừa rồi nóng lòng rồi, đương nhiên không nghĩ ra chúng ta có thể lợi dụng thế lực của hắn kết hợp với giáo hoàng đi đối phó long thần.

Hào khí trong lòng theo tiếng cười của Porter dễ dàng nổi lên.

Đỗ Trần cười nói:

- Ai nha, Porter, xem ra ta sau này tận lực tránh gặp phiền toái, nếu không, người luôn lo lắng, chẳng phải là ngốc lắm sao? Ha ha!

Một câu tức cười này, nhận lại cái trừng mắt của Porter.

Tiểu Bối Bối trong lòng Harry đột nhiên gật đầu với Dịch Cốt, lại lè lưỡi, cười xấu.

Dịch Cốt cũng thần nhiên, quay đầu nhìn quyển tông trên bàn, làm bộ không phát hiện vẻ mặt của tiểu thư...

Nhưng ý tứ bọn hắn đã trao đổi qua - "Hi hi, Porter thay ba ba lo lắng! ăn, tiểu Bối Bối chính là không nói cho ba ba, tinh thần ba động của Porter kỳ thật là...."

"Tiểu thư yên tâm, cho dù không có tinh thần khế ước của ngài, ta cũng không nói ra chuyện hai người chúng ta nhìn ra..."

Đỗ Trần trước sau quên một chút, thu liễm nụ cười, phân phó:

- Andy, Brook, tiểu Bối Bối cùng ta đi rừng Thiên Mục, Porter... Chesini giao cho các người Duerkesi thành.

- Yên tâm đi, Chesini rất thông minh, bây giờ đang cố gắng theo ta học chính vụ, bắt quá việc kiến thiết thành Duerkesi...

Porter đột nhiên vươn tay, nhìn Đỗ Trần, u oán nói:

- Người tốt nhất nghĩ ra biện pháp kiếm một chút tiền trở về! Kiếm thêm mấy trăm vạn nữa là được rồi, đương nhiên, nếu có thể nhiều hơn thì càng tốt.

Đỗ Trần xanh mặt, mấy trăm vạn là đủ rồi, người coi ta là ai?

Mấy tháng trước, long thần chỉ trích giáo đình bao che phản nghịch cự long Constantine, bởi vậy làm khó dễ, song phương quan hệ vốn coi như hài hòa biến thành lạnh băng.

Long thần Samuel thịnh khí, giáo hoàng Samar IX biết rõ chính mình hàm oan, nhưng khổ nỗi không tìm ra chứng cứ, nhưng hắn là kẻ tác động tới tín ngưỡng nhân loại thì hắn cũng là chẳng phải loại thường! Song phương không ai nhường ai, tranh đấu diễn ra, cho đến nhiều ngày trước, giáo hoàng triệu viện trưởng đấu thần học viện Ziege tới trợ chiến, Ziege lại triệu kiếm hoàng Roland viện thủ để phòng bắt trắc...

Nhưng song phương đều là người thông minh, ai cũng không chịu để chuyện huyền ảo quá lớn, đều phòng ngừa diễn biến hóa thành chiến tranh chủng tộc giữa long tộc cùng nhân loại, vì vậy, vốn hắn là chiến đấu oanh oanh liệt liệt lại trở thành hình thái song phương đàm phán, nhưng tròng đàm phán này cũng hung hiểm vạn phần.

Mà địa điểm đàm phán, tại trung điểm giữa núi Miguel cùng thần điện - Ngân Nguyệt đảo, rừng Thiên Mục.

Đỗ Trần trong lòng nhớ lại tin tình báo mấy ngày đây, cười ngựa trắng, mang tiểu Bối Bối tiến trên con đường âm u.

Andy phe phẩy cái đuôi, ở phía sau, liếc mắt nhìn hàng tường cùng đất màu vàng phía trước, thở ra một hơi:

- Ca ngời nguyệt nữ thần, rốt cục cũng tới cảng Hongkong, kế tiếp không cần đi bộ, ngồi thuyền là được... móng vuốt đáng thương của ta.

- Lại làm trò quỷ! Andy!

Tiểu Bối Bối nhìn tuyết lang, khinh bỉ sự lười biếng của hắn! Nàng đột nhiên nói:

- Ba ba, Bối Bối muốn cưới Andy đi dạo.

- Không nên đi, nơi này không thể so với lãnh địa của ta.

Đỗ Trần nghĩ, thuận miệng đáp, không chú ý tới nữ nhi ủy khuất cúi đầu, tựa như nghĩ gì đó.

Andy cười, đi tới bên ngựa Đỗ Trần:

- Chủ nhân, chờ khi đại nhân vật của giáo đình tới nghênh đón người, sau đó theo lễ nghi giáo đình dẫn người đi gặp giáo hoàng, vậy... có phải sẽ có tiệc lớn? ăn, đại nhân vật giáo đình, nhất định sẽ không đối đãi tồi với chúng ta.

Đỗ Trần lạnh lùng nhìn hắn:

- Andy đáng yêu của ta, ta nghĩ người gần đây phải giảm ăn, người đầu tiên phải ăn được hoàng kim bửu môn! Nếu không...

Hừ một tiếng, Đỗ Trần lắc đầu:

- Andy, cảng Hongkong là nơi ta sẽ đến trước khi tới Ngân Nguyệt đảo, nhưng hải vực phụ cận Ngân Nguyệt đảo bị phong tỏa, chỉ có được thần điện cùng núi Miguel phê chuẩn mới đi được. Bây giờ, nơi này tụ tập không ít thế lực đàm phán tại rừng Thiên Mục chú ý! Sau khi vào cảng người lưu ý, đừng để người khác bắt đi.

Andy lè lưỡi cười khúc khích:

- Ta, Chris Andy, là quý tộc tuyết lang có giấc mộng, có vị khẩu! Tuyệt sẽ không bị người ta liên tục bắt đi ba lần.

Nó nhìn trộm tiểu Bối Bối một chút:

- Cho dù tiểu thư thông minh bị người ta bắt đi, ta cũng sẽ không bị! Chỉ ăn ít là được, chủ nhân nhân từ của ta, có phải vậy không?

Tiểu Bối Bối vừa nghe xong, bĩu môi, dựa vào lòng Đỗ Trần, ủy khuất nói:

- Ba ba sẽ không để cho Bối Bối bị cướp đi, có phải không?

Tiểu nha đầu kia thanh âm dễ thương khiến cho thân thể Đỗ Trần mềm nhũn, tiểu nha đầu này cười thật đáng yêu.

- đương nhiên sẽ không, ai dám cướp người đi, ba ba sẽ trộm sạch nhà hắn! Để cho hắn trần truồng! Ha ha!

- A, ba ba rất tự tin. Bối Bối tin tưởng thực lực của ba ba.

Tiểu nha đầu kia chỉ tay, cười xấu:

- Vậy để cho Bối Bối cười Andy đi chơi a, Bối Bối sẽ không đi đâu, có bị bắt cóc, ba ba cũng có thể tìm về.

Đỗ Trần ngạc nhiên, theo hướng ngón tay của tiểu nha đầu, không khỏi than vãn:

- Thật đẹp, là cột cờ sao?

Mới vừa rồi Đỗ Trần quá mải suy nghĩ, không có chú ý, cách đó không xa có một cột cờ cao vút tận mây, cùng với đất đen và tường đất có vẻ nổi bật.

Cột cờ màu trắng, đứng ở mặt thành tường đông của cảng Hongkong, tới gần bờ biển. Xa xa nhìn lại, phẳng phất như một cây bạch tuyết nơi chân trời.

Mà "Cột cờ" này ẩn ẩn không nhận ra chân, nhưng hết sức đẹp đẽ, mặt trên nó không giắt cờ, mà là một đoàn mây mù màu trắng, tựa hồ là một bức tranh miền duyên hải, có mây trắng! Ánh nắng chiều chiếu xuống, cảnh tượng này cực kỳ tráng lệ.

Khó trách tiểu Bối Bối muốn tới xem.

Nhưng Đỗ Trần lại nói:

- Bảo bối, bây giờ cảng Hongkong rối loạn, nói không chừng, đây là dấu hiệu của một thế lực lớn, dám chắc không phải món đồ chơi, hơn nữa ba ba lập tức sẽ đi hội kiến...

Nhìn hình dáng nữ nhi cúi đầu buồn rầu, Đỗ Trần nở nụ cười, đặt tiểu nha đầu lên lưng Andy:

- Đi đi, Andy nhớ kỹ, trước khi trời tối phải tới giáo đường tìm ta! Nếu không, quá bữa tiệc chiều dài của giáo đình, người sẽ hối hận.

- Ta, giấc mộng của Chris Andy là để cho mình tuyệt không hối hận.

Tuyết lang đại nghĩa lâm liệt.

Đỗ Trần lại thả ra một đóa Liên Hoa, giấu Dịch Cốt vào trong nói:

- Người đi theo tiểu thư! Tận lực không nên chọc vào phiền toái.

A a, mình cũng quá cẩn thận? Đỗ Trần lập tức bật cười, cười ngựa tiến vào cảng Hongkong.

Đây là một cảng nhỏ với mấy ngàn người, làm đường thông tới rừng Thiên Mục, nó đã bị các thế lực lớn chiếm cứ, điểm này từ đại lượng dung mạo khác nhau cùng trang phục cổ quái của người trên đường có thể nhìn ra - bọn họ tuyệt không phải bình dân! Rất nhanh, Đỗ Trần đã tìm tới giáo đường trung tâm thành.

- Cung nghênh bạch y đại giáo chủ các hạ.

Hai hàng giáo sĩ từ nội đường đã sớm đứng chờ, thần thái cung kính, cúi đầu cúi cung.

- Ha ha, tiểu huynh đệ của ta, rốt cục người cũng tới.

Thủ trưởng trực tiếp của Đỗ Trần, chấp pháp đầu thần giáo phụ cấp, Thomas râu đỏ đã vọt lên, ôm chặt hân.

- Thomas lão đại, nhẹ chút, nhẹ chút.

Lên tiếng rồi, Đỗ Trần kỳ thật rất chán ghét người giáo đình, nhưng duy đối với Thomas xuất thân cường đạo, hào sảng thống khoái, sự tình gì đều lộ trên mặt này là có chút hảo cảm.

- Cái gì cũng đừng nói, càn đừng hỏi.

Thomas phát tay, lôi kéo Đỗ Trần đi vào trong:

- Ziege lão tử, đáng chết, lỗ sâu bọ cánh dài khiến cho bộ hạ hạ lệnh sẵn sàng chiến đấu, nghiêm cấm uống rượu tiêu khiển! Lão tử một tháng không có uống rượu, ha ha, lần này thật vất vả nhờ cơ hội tới đây đón người, mới được uống thống khoái.

Uống rượu? Đỗ Trần cho tới giờ không có sợ.

Hai người từ hoàng hôn uống tới đêm khuya, Thomas không cần đấu khí giải rượu, mắt mơ hồ, nhưng hân cười rất vui:

- Tiểu tử, người hầu kia của người Ariza cũng tại rừng Thiên Mục, tiểu tử đó vừa nhìn là biết uống được... ách, người nào?

Cửu cấp đầu thần Thomas phát hiện dị trạng trước.

- Thomas các hạ, Francis các hạ, không tốt rồi.

Một giáo sĩ vội vàng chạy tới, nhìn thoáng qua Thomas, ánh mắt dừng lại trên người Đỗ Trần:

- Bạch y đại giáo chủ các hạ, ngài, thần sủng cùng nữ nhi của ngài đã trở lại, nhưng... nhưng lập tức có mấy người tới cửa đòi người, khiến cho, bắt đi tiểu thư Bối Bối...

- Oanh!

Thomas một quyền đâm nát bàn rượu:

- Dám đụng đến chất nữ của ta? Người đó gọi tên là gì? Cùng ta đi diệt bọn chúng.

- Không, không thể.

Giáo sĩ sắc mặt nhanh chóng biến xanh:

- Người bắt tới bắt người, là mấy vị tiểu thư có vận kỳ.

- Dương.

Thomas đang say ngồi phịch xuống ghế, sắc mặt... cũng nhanh chóng xanh lét.

269. Ác Nữ! Đoạt Nữ

- Thomas lão đại, người phải coi chừng! Người làm sao vậy?

Đỗ Trần tiến lên muốn đỡ hấn.

Thomas hai tay vung lên, đẩy Đỗ Trần, tiếp đó đầu khí màu đỏ trên người hiện ra, tử khí tận trời, theo đó tử tinh trong cơ thể toàn bộ bị đẩy ra, sau khi hoàn toàn thanh tỉnh Thomas vỗ vỗ trán, đi vòng quanh cái bàn đã nát bấy, cau mày.

- Chẳng lẽ các nàng coi trọng tiểu chất nữ của ta, điều này, điều này quá con mẹ nó... đi con mẹ nó.

Thomas khản trương nhưng không chửi người.

Hấn sàu mi khốn khổ đặt tay lên vai Đỗ Trần:

- Huynh đệ, nữ nhi của người ta đã thấy qua, lớn lên đích xác rất nhiều người thích, làm cho người ta nhìn thấy là muốn ôm nàng thơm một cái, nhưng, nhưng nàng lớn lên đáng yêu làm gì?

Chẳng lẽ nữ nhi đáng yêu là sai? Đáng yêu là một loại tội sao?

Đỗ Trần bủn môi, nhưng cũng từ phản ứng của Thomas nhìn ra, chuyện tuyệt đối không đơn giản.

Thomas là ai? Hấn là một trong cửu đại giáo phụ của giáo đình, mặc dù thực lực không tính là cao nhất, nhưng được giáo hoàng tín nhiệm, chủ quản được xưng: "Luật pháp của đầu thần thế giới." chấp pháp thần điện! Có thể khiến hấn trở nên như vậy, mấy vị tiểu thư có vận kỳ đến tội cùng là ai?

- Đáng chết, huynh đệ, lần này phiền toái lớn rồi! Người cùng ta đều gặp đại phiền toái rồi.

Thomas vỗ vỗ đầu mình.

Nói thật, Francis này chính là một huynh đệ trong chấp pháp thần điện của mình, có người muốn bắt nữ nhi của hấn, vậy mình là lão đại tự nhiên phải ra mặt! Nhưng đó là mấy vị tiểu thư có vận kỳ... mình làm sao thay Francis nói ra? Cái miệng đáng chết này.

Francis là người đặc thù mà giáo hoàng bệ hạ phải chiều cố.

Nhưng mấy vị tiểu thư ngay cả giáo hoàng bệ hạ đều không dám dễ dàng đắc tội! Hoặc là nói không dám đắc tội.

Bây giờ bọn họ hai phương nổi lên xung đột...

Mình nên làm gì bây giờ? Ý nghĩ của Thomas lão đại cơ hồ đều lộ trên mặt, sàu mi khốn khổ vò đầu, trầm mặc không nói! Thật lâu sau, lão nghĩ ra một biện pháp không tính là hữu hiệu, hai tay ôm đầu:

- Ai nha, vầng đầu quá, chắc là uống nhiều qua, ta đi nghỉ chốc lát, các người đều nghe lệnh bạch y đại giáo chủ các hạ.

Hấn thoát rồi.

Con mẹ nó giáo đình không có một kẻ tốt lành! Đỗ Trần lạnh lùng liếc Thomas lão đại rồi đi.

Lúc này, Andy công tiểu Bối Bối dưới sự hộ tống của giáo sĩ chạy tới, Andy vẻ mặt bối rối, tiểu nha đầu kia còn cười ha ha, nhưng đầu bù mặt nhọ, hiển nhiên, hai người vừa rồi chạy rất gấp! Nhưng không phải là mẩu chốt, mẩu chốt là, trên lưng Andy, tiểu Bối Bối còn mang theo một tiểu nha đầu tầm một hai tuổi, nhìn qua là con gái chỉ một hai tuổi, hay là nói nữ anh.

Nữ anh này trên người khoác một lụa mỏng màu trắng, đỉnh đầu tóc thưa thớt, mặc dù còn khóc oa oa, nhưng nhìn trên mặt lại thấy đó là một tiểu nha đầu phi thường đáng yêu.

Tất cả giáo sĩ đều không chú ý tới, cái bóng phía sau Đỗ Trần đột nhiên nhúc nhích - Dịch Cốt bảo vệ tiểu Bối Bối cùng trở lại rồi. Hấn truyền âm cho Đỗ Trần, dụng ngữ ngôn đơn giản nhất thuật lại sự tình đã trải qua.

Mới vừa rồi, tiểu Bối Bối cười Andy chạy tới dưới vân kỳ (cờ mây), vốn vân kỳ nhìn qua cũng không xa, ngay trên bờ biển phụ cận cảng Hongkong. Nhưng Andy dưới sự thúc dục của tiểu Bối Bối đã dùng hết khí lực, chạy hơn hai mươi chung thời gian mới tới gần phụ cận vân kỳ! Điển hình của ngắm núi khiến cho ngựa chạy tới chết, không, là ngắm núi sói chạy tới chết.

Dịch Cốt thiện dụng ẩn mình tuân theo phân phó của Đỗ Trần, cũng không có hiện thân, mà ẩn thân phụ cận không đi quấy rầy tiểu thư chơi đùa.

Xa xa nhìn lại, vân kỳ hết sức tráng lệ, đi tới gần nhìn, phía dưới vân kỳ càng nhiều sương trắng, thần bí đẹp mắt, tiểu Bối Bối lập tức vỗ tay nở nụ cười:

- Andy, đẹp quá a?

Còn không đợi Andy trả lời, nàng lập tức nhú mày:

- Di? Bên trong có bát cấp đầu thần! Hơn nữa cột cờ thật quái dị, hình như cất đầu đồ vật gì đó... Andy, chúng ta trở về đi, không nên gây phiền toái cho ba ba.

Tuyệt lang vừa mới chuyển thân, sương trắng dưới vân kỳ đột nhiên nhạt đi, một bạch y trung niên nữ tử từ trong đi ra, dung mạo đoan trang, nhưng lộ ra một cổ ngạo khí cao cao tại thượng! Nàng bất động, ánh mắt hạ xuống tiểu Bối Bối, tiếp đó, trong mắt nàng hiện lên một thần sắc kinh ngạc:

- Tiểu nha đầu thật đáng yêu, thật sự là quá đáng yêu.

Nàng đi tới trước tiểu Bối Bối, ánh mắt khôi phục lại vẻ lạnh như băng, trong lòng thích thú, tiểu Bối Bối hẳn là ba bốn tuổi, hẳn sẽ là chẳng biết gì, liền mở miệng hỏi:

- Tiểu nha đầu, người tên gì?

- Tỷ tỷ, Bối Bối gọi là Beiermengde, vừa rồi cười chó đi chơi, thấy cột cờ đẹp nên chạy tới. Xin lỗi, quấy rầy tỷ tỷ, Bối Bối muốn về nhà ăn cơm.

Tiểu Bối Bối rất lễ phép nói.

Không nghĩ bạch y trung niên nữ tử lại chặn đường, ngăn Andy, nói:

- Lớn lên xinh đẹp, lại thông minh hiểu chuyện, là bại hoại tốt. Đi, cùng ta đi vào trong ăn cơm, tỷ tỷ có thiết nhiều món ngon, không nên về nhà.

Ngữ khí của nàng bá đạo phi thường, cũng rất hấp dẫn, cơ bản là mệnh lệnh hấp dẫn tiểu Bối Bối.

- Không quấy rầy tỷ tỷ, ba ba còn ở nhà chờ Bối Bối.

Tiểu tiểu thúc giục Andy đi mau.

- Hừ.

Trung niên nữ tử hừ một tiếng, thuận tay cản trước mặt Andy, tuyệt lang nhất thời cảm thấy một cỗ lực lượng mạnh mẽ nắm lấy đuôi liền vô ý thức giục xuống hướng cột cờ. Nó quay đầu nhìn lại, một đạo thủy quang đã quần quanh đuôi.

- Theo ta đi, là ân tứ của thần cho ngươi. Không được từ chối.

- Bốn lang, dừng lại.

Tiểu Bối Bối khẩn trương, thấy đạo thủy quang nọ, hai hàng lông mi đen lại nhú, ra sức hô:

- Đốt người.

Phốc, phụ cận thủy quang xuất hiện một đoàn lửa cháy, một chiêu này, Demis cùng lão Bowen đã ném thử quá nhiều lần, không gặp bất lợi, nhưng lúc này đây, lại mất đi hiệu lực.

- Đương nhiên tiểu nha đầu này là Thiên Sứ Hỏa Thân, ha ha, thật sự là việc mừng ngoài ý muốn.

Trung niên nữ tử mắt càng sáng, phát tay tản ra vân vụ dưới vân kỳ:

- Tiểu nha đầu, từ hôm nay trở đi, người gọi là Mel, là người hầu của thần của ta.

- Ta gọi là Beiermengde, không gọi là Mel ai nha, đừng nhúc nhích.

Tiểu Bối Bối hình như kêu to với Andy, nhưng thực tế, nàng mệnh lệnh Dịch Cốt âm thầm chuẩn bị ra tay.

Bởi vì tiểu nha đầu biết, Dịch Cốt ra tay, vậy có thể lấy một cái mạng.

Tiếp đó, tiểu nha đầu kia thấy rõ sự "Cổ quái" của vận kỳ, sợ ngây người.

- Oa... mù mù.

- Oa oa, ta muốn ba ba.

- Đói, oa, đói.

- Oa oa!

Những đứa trẻ tuổi không lớn, lớn nhất nhìn qua không hơn kém Bối Bối, chỉ có dáng vẻ ba bốn tuổi, nhỏ nhất, là trẻ con! Trên cán vận kỳ màu trắng, tựa như là xỏ chó, xuyên sáu bảy tiểu cô nương.

Các tiểu cô nương này đều có vòng cổ màu bạch ngọc, một cây cột cờ hỏa hệ, trước mặt còn có thức ăn. Một chút chất lỏng màu trắng, chắc là sữa mẹ! Nếu không phải các nàng trên người còn mặc bạch y bằng lụa mỏng, sợ rằng sẽ nhớ tới những hỗn huyết nhân được nuôi dưỡng.

Nhưng tiểu Bối Bối có thể nhìn ra, các nàng là nữ hài nhân loại.

Trung niên nữ tử từ phụ cận cột cờ cầm lấy một vòng, hướng tiểu Bối Bối đi tới:

- Mel, các nàng sau này đều là tỷ muội của ngươi, cũng là người hầu tương lai của thần của ta, từ hôm nay trở đi, ngươi chính là đại tỷ của các nàng! Bởi vì ngươi vĩ đại nhất.

Tiểu Bối Bối vỗ khuôn mặt mình, chỉ vào bạch y nữ tử mắng:

- Bại hoại, ngươi là bại hoại.

- Hừ, tiểu nha đầu không biết tốt xấu, dám mắng ta sao? Muốn chết.

Nàng vung một tay lên, nhưng trong lòng lại nghĩ, thông minh lanh lợi, lại là Thiên Sứ Hỏa Thân, cực kỳ khó tìm, quên đi, cấp nàng một chút giáo huấn, để cho nàng nghe lời là được! Bạch y nữ tử để lại vài phần lực.

Lúc này thì, một bóng ma từ trong xẹt qua, tiếp đó nghe tiểu Bối Bối hô lớn:

- Đừng giết, cứu muội muội này.

Sanh tử của bạch y nữ tử trong tầm tay, Dịch Cốt hừ lạnh một tiếng:

- Cút.

Chấn cho bạch y nữ tử kinh hãi biến sắc, tiếp đó, Dịch Cốt lao người đánh về phía cột cờ, đầu khí tản ra, dụng một cử động này cuốn đi tiểu cô nương đang được nuôi như chó.

Nhưng biến dị đột sinh, cán cờ bạch ngọc đột nhiên toả ra một đám hơi nước, bức lùi Dịch Cốt.

Đầu khí thu hồi, Dịch Cốt ngăn chặn chấn động phệ phủ, nhìn lại trong tay, một đứa nhỏ được hất cứu ra.

Tiếp đó, mây mù toát ra từ cột cờ tản ra, đương nhiên chủ động công kích Dịch Cốt.

- Thật lợi hại! Brook đi mau, Bối Bối nhìn không thấu cột cờ này! Nó cùng đệ đệ lợi hại như nhau! Thật lợi hại.

Tiểu Bối Bối khiếp sợ nhìn cột cờ nọ:

- Đi mau, tìm ba ba! Ba ba có biện pháp.

Dịch Cốt không cam lòng liếc nhìn cột cờ, hừ lạnh, che chở tiểu Bối Bối rời xa cột cờ, sau đó cầm trong tay nữ hài rồi đặt lên lưng Andy, âm lãnh nhìn chăm chăm bạch y nữ tử nói:

- Tiểu thư đi trước, ta cản phía sau.

- Ân, người đừng giết người lung tung.

Tiểu Bối Bối thúc dục Andy chạy về hướng cảng Hongkong.

Hết thấy phát sinh tại điện quang hỏa thạch, bạch y nữ tử nhìn chăm chăm Dịch Cốt, lúc này mới phản ứng, cả kinh nói:

- Người có thể cứu người dưới vân kỳ, cứu đi một đứa nhỏ sao?

Nàng hít thở sâu mấy hơi, khôi phục bộ dáng lãnh ngạo:

- Mặc kệ người là ai, người chết chắc rồi! Mel đã là người hầu của thần.

- Hừ, nếu không phải tiểu thư tâm địa thiện lương, người đã chết rồi.

Vừa dứt lời, Dịch Cốt đột nhiên biến mất vô tung.

Bạch y nữ tử nhìn chăm chăm nơi Dịch Cốt biến mất, cắn chặt răng, ngửa mặt lên trời quát:

- Các tỷ muội, không nên tiếp tục tìm tằm thần phó, đều trở về.

Nàng phi thân tới dưới cột cờ, nắm lấy một hạng quyển - nó vốn thuộc về nữ anh được Dịch Cốt cứu đi.

- Đã bị thần của ta hạ lạc ẩn lên người thì không chạy thoát được đâu.

Nhìn mấy bạch y nữ tử đang bay tới trên trời, nàng mệnh lệnh:

- Có người tiết độ thiên uy của thần, đi, mang theo vân kỳ thánh khí, đi tới giáo đường trong thành! Phải mang Mel về.

Chuyện trải qua rất phức tạp, nhưng Dịch Cốt nói phi thường nhanh, Đỗ Trần nghe xong, một tay vuốt mũi, một tay ôm lấy nữ anh được cứu về:

- Bối Bối, người làm đúng.

Tiểu nha đầu kia cúi đầu:

- Vẫn là mang lại phiền toái cho ba ba, phiền toái rất lớn, phiền toái rất rất lớn a...

- A a, đây không phải là phiền toái, là việc vui, đại hỷ sự. Chỉ cần là việc thiện thì không phải phiền toái! Người làm phi thường tốt, vậy mới là hảo nhi nữ của ta.

Đỗ Trần sờ sờ khuôn mặt của tiểu nha đầu, lúc này, ngoài giáo đường vang lên thanh âm hỗn độn.

- Ai nha, mấy vị tiểu thư, chúng ta đã đi thông báo các vị chủ giáo, các ngài chờ...

- Hừ, không ai có thể cản bước chân người hầu của thần, tránh ra, hoặc là chết.

270. Nghe Đại Giáo Hoàng Nói

- Dương!

Cửa lớn nơi Đỗ Trần cùng Thomas uống rượu đã bị người khác đá tung, bốn bạch y nữ tử chấp tay tiến vào, mấy giáo sĩ tóc rối mặt lấm lem theo vào, vẻ mặt ngượng ngập nhìn Đỗ Trần.

Vừa vào cửa, bốn bạch y nữ tử liền dễ dàng cho thấy thân phận, đầu lĩnh kia đã đặt tên cho tiểu Bối Bối, còn lại ba người đi theo sau nàng! Đầu lĩnh bạch y nữ tử kia liếc mắt nhìn tiểu Bối Bối một cái, trong lòng cười lạnh, "Người hầu của thần của ta, không chạy thoát được đâu."

Tiếp đó, nàng nhìn Đỗ Trần... tóc vàng thả sau lưng, mắt xanh linh động, khuôn mặt tuấn lãng, một thân bạch y trường bào hợp với chủ nhân tạo nên vẻ phiêu dật bất phàm.

Đáng chết, chẳng lẽ là người đó?

Bạch y nữ tử cước bộ có chút khó khăn, thân mình lung lay, cả kinh, so với bóng ma tử vong của Dịch Cốt càng mãnh liệt hơn.

Không, sẽ không phải, bạch y nữ tử chăm chú đánh giá Đỗ Trần, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, đúng vậy, dung mạo người trước mắt này, cùng với người trên bức tranh trong phòng ngủ của thần ta cũng thật sự quá giống, nhưng nhìn kỹ, còn là có khác biệt rất lớn, nhất là tuổi tác.

Người trước mắt bộ dáng bất quá hai mươi tuổi, mà "Người kia" dù là có trứ nhan thuật, sống tới nay, ít nhất cũng hơn ngàn tuổi rồi! Trên mặt ít nhất sẽ không có nét thanh xuân đặc hữu.

Trở lại thực lực, người trước mắt mặc trang phục giáo sĩ bạch y tiêu chuẩn, ngực mang dấu hiệu lục cấp đầu thần. Người nọ, không, xác thực là vị thần kia, hẳn tuyệt sẽ không cam chịu hạ phong, dùng dấu hiệu của một lục cấp đầu thần châm biếm thân phận mình.

Hơn nữa, khí chất của người trước mắt cùng người trên bức họa khác nhau quá lớn, quả thực là hai cực đoan - người trước mắt là một bộ dáng chính nhân quân tử điển hình, hòa thiện thân thiết, người kia chỉ là giống mà thôi, trên thế giới người tương tự quá nhiều.

Nghĩ vậy, vẻ mặt cao ngạo lãnh khốc lại hiện lên trên mặt bạch y nữ tử.

Đỗ Trần cũng đánh giá nàng, khoảng bốn mươi tuổi, nhưng da tay được bảo dưỡng phi thường mịn màng.

Dung mạo đoan trang, một đầu tóc dài màu tím buông xõa sau lưng, cũng không có sơ kế - theo lễ nghi quý tộc, cho thấy đại mụ hơn bốn mươi tuổi này còn chưa lập gia đình, vẫn bị xưng là "Tiểu thư".

Mà bạch y trên người nàng cũng rất có ý tứ, không phải y phục của nữ quý tộc phương tây mà Đỗ Trần thường thấy.

Cùng một loại với loại quần ống tú vào thời cổ đại kiếp trước của hắn, loại quần áo này phối với cái mũi cao mắt sâu trên người nàng có vẻ không thích hợp! Nhất là, khí chất cao ngạo của nàng làm cho người ta chán ghét.

Đỗ Trần mở miệng:

- Mấy vị tiểu thư có ý gì vậy? Xong vào giáo đường là xúc phạm thánh giáo pháp điển. Mấy vị tự xưng thần phó, sẽ không hiểu quy củ của giáo hoàng Samar IX, đại biểu cho chúng thần trên trời chứ? Hắn nói, rất cứng rắn, với thân phận bạch y đại giáo chủ của Đỗ Trần, hắn có tư cách nói cứng.

Không nghĩ bạch y nữ tử càng cứng rắn hơn, nàng thấy bộ dáng tiểu Bối Bối dựa vào người Đỗ Trần, lạnh nhạt nói:

- Người chính là phụ thân của Mel sao? Giao ra Mel, sau đó để cho kẻ vừa tập kích vãn kỳ tạ tội! Như vậy người có thể tránh khỏi tội danh quản lý thủ hạ không nghiêm, đây là phạt nhẹ nhất rồi, dù sao người cũng là phụ thân của Mel.

Nói xong, nàng giơ tay chỉ Đỗ Trần, ngón tay thon dài khiết bạch chui ra từ trong tay áo, bàn tay còn nắm một cán cờ nhỏ, giống hệt như vãn kỳ trên bờ biển cảng Hongkong, ngoại trừ lớn nhỏ khác biệt.

Mặt khác tam nữ cũng đề phòng, đề phòng cao thủ đã cứu đi một đứa nhỏ dưới chân vãn kỳ xuất hiện! Bạch y nữ tử dùng tiểu kỳ chỉ Đỗ Trần:

- Người nghe hiểu chứ? Còn không mau chấp hành, ta đã rất nhân từ rồi.

- A! Ha ha!

Đỗ Trần đột nhiên nở nụ cười, hai tay chấp sau lưng, bởi vì, hắn có chút ngứa ngáy không chịu nổi, trong tâm, cũng ngứa ngáy.

Ai dám cướp người đi, ba ba sẽ trộm sạch bách cả nhà hắn! Lời nói khi vào thành vang vọng bên tai... mà bạch y nữ tử cầm trong tay một kiện thánh khí! Từ khả năng bức lui Dịch Cốt mà thấy, đây là một kiện thánh khí cường đại.

Đỗ Trần nghiêng đầu, tà nhãn đánh giá bạch y nữ tử:

- Thật bá đạo, ta nếu không làm theo lời người thì sao? Ta là một bạch y đại giáo chủ lại có thể chịu uy hiếp sao?

Hắn nhẹ nhàng điểm chân trái, điểm lên cái bóng - Dịch Cốt chính là ẩn thân chỗ này.

- Cơ hội của ngươi đã qua, đi tìm chết đi.

Bạch y nữ tử đột nhiên giơ cao vãn kỳ.

Đỗ Trần cũng quát:

- Động thủ.

Chuyện tới bước này, không có gì phải lo lắng! Bốn nữ tử có thể không nhìn tới sắc mặt xám ngắt của Thomas, hơn nữa trong ngôn từ tựa hồ không quá coi trọng giáo hoàng Samar IX, càng rõ thực lực của Dịch Cốt còn dám tới, vậy thân phận các nàng nhất định không tầm thường! Nhưng, ta quản tới người là ai sao?

Dám nuôi nữ tử nhân loại như nuôi chó, còn dám cướp bảo bối trong lòng lão tử, hôm nay lại đánh tới cửa, vậy đừng trách lão tử không khách khí.

Lúc này thì, một tiếng hét lớn truyền tới:

- Dừng tay! Nếu không giáo hoàng sẽ tự mình ra tay trừng phạt.

- Oanh!

Một người từ trên trời hạ xuống, đánh vỡ nóc nhà giáo đường, một luồng lực quang hạ xuống giữa Đỗ Trần cùng bạch y nữ tử, lúc này, vãn kỳ trong tay bạch y nữ tử đã huyền hóa ra hơi nước, mà Dịch Cốt đã thôi tiếm hành rút ra thiết câu hàn quang rợn người, quang mang, tập trung vào cổ bạch y nữ tử...

- Hô, hoàn hảo, chuyện còn chưa tới bước không thể vãn hồi.

Người đến thở ra một hơi dài, lại nhìn hai phía:

- Mấy vị, nghe ta một câu được không?

- Nguyên lai là Bairu giáo phụ đại nhân, đã lâu không gặp, nguyện thần phù hộ ngài.

Đỗ Trần nhận ra người đến là lão bằng hữu của hắn, năm đó tại Thiên Vương sơn khi đối phó Phillip đã gặp qua! Hắn thủ thế, để cho Dịch Cốt xuất hiện từ chỗ ẩn mình.

Bạch y nữ tử một phương dù thu tay lại, nhưng cười lạnh nói:

- Giáo hoàng của các ngươi dám ra tay trừng phạt chúng ta sao?

Bairu mặc hồng y mỉm cười:

- Mấy vị tiểu thư thứ lỗi, không phải mới vừa rồi chuyện quá khẩn cấp sao? Ta cũng chỉ xuất ra hạ sách này, nói câu nói kia, nếu không, còn có ai có thể khiến các ngươi tạm thời dừng tay?

Hắn lại đánh mắt cho Đỗ Trần, ý bảo hắn an tâm, mình sẽ giải thích cho hắn vừa lòng.

Tiếp đó, Bairu dùng nghi lễ giáo đình, hướng mấy bạch y nữ tử cúi mình, nói phi thường lễ nghi.

- Giáo đình thần điện giáo phụ Bairu ra mắt các vị thần sứ! Hôm nay, Bairu phụng giáo hoàng bộ hạ thần dụ tới cảng Hongkong nghênh đón các vị thần sứ, không nghĩ vừa đi thuyền tới cảng, lại thấy vãn kỳ của thần sứ biến sắc, lại hướng nơi này. Bairu biết có chuyện ngoài ý muốn. Cho nên lúc này mới tới giáo đường xem xét, không nghĩ lại xảy ra tình hình này. A a, vừa rồi mạo muội, xin thần sứ thứ lỗi.

Tiếp đó, hắn ngạo nghễ đứng thẳng, chính sắc nói:

- Đại giáo hoàng bộ hạ hoan nghênh các vị thần sứ.

Bạch y nữ tử đầu lĩnh hừ mấy tiếng, chỉ vào Đỗ Trần nói:

- Thần của ta ân điển vinh quang vô hạn, tứ phong nữ nhi của hắn là thần phó, cũng tứ danh Mel! Nhưng thủ hạ dưới tay kẻ này tập kích vãn kỳ, còn cướp đi một thần phó tương lai của thần ta! Bairu, nếu người bây giờ nói đại biểu giáo hoàng, chúng ta liền thu vãn kỳ, chờ người giải thích.

Bairu một mặt nghe, khóe miệng co quắp, đáng chết, Thomas đi nghênh đón Francis làm cái gì vậy? Sao lại để cho hai phương đánh nhau?

Hắn nhướn mày, nghĩ đến thủ đoạn làm việc có thù tất báo của các thần sứ, cố ý lược qua lai lịch cùng tính danh của Đỗ Trần, chỉ nói:

- Vị này cũng là khách nhân của giáo hoàng bệ hạ, đồng thời, hắn cũng đảm nhiệm chức vụ trọng yếu trong giáo đình, là một bạch y đại giáo chủ! Mấy vị thần sứ, hôm nay Bairu thay giáo hoàng bệ hạ nói, xin mấy vị tạm thời mang theo thần phó bị cướp đi trở về dưới vãn kỳ, kể cả chuyện Mel cùng tập kích vãn kỳ, giáo hoàng bệ hạ sẽ tại rừng Thiên Mục chính miệng nhờ các vị chuyển cấp Quý chủ nhân.

Bairu làm theo một phương án tạm thời trì hoãn.

Bạch y nữ tử hừ một tiếng, xem như chấp nhận ý kiến của Bairu - cũng là cho giáo hoàng một chút thể diện.

Đỗ Trần trừng mắt, đánh giáo bạch y nữ tử một phen... thánh khí trong tay! Đột nhiên nở nụ cười, cười rất thân thiết:

- Nếu Bairu giáo phụ thay bệ hạ nói vậy, ta sao dám không nghe?

Hắn đưa nữ hài trong tay tiểu Bối Bối cho Bairu, để hắn chuyển cho bạch y nữ tử.

Nhưng, tắc tởm tông còn làm gì đó, ai mà biết được?

Bạch y nữ tử sẽ... chuyện nhất định rất thú vị! Đỗ Trần mỉm cười.

Cung kính tiễn bước thần sứ, Bairu nhìn lại Đỗ Trần, thật lâu thở dài, sau đó cười nói:

- Thomas đâu? Đáng chết, tên kia vắng mặt, nhiệm vụ của hắn chẳng phải là giao cho ta sao?

Cười ha ha, mời Đỗ Trần vào một tĩnh thất, sau khi ngồi xuống, hắn tiếp tục nói:

- Trước tiên đừng động tới mấy thần sứ kia, Francis, người bây giờ có thể liên lạc với vị bằng hữu trên Thiên Vương sơn có thể một chiều hạ gục Phillip chứ?

Đỗ Trần trong lòng cười lạnh, khó trách Bairu lại khách khí với thuộc hạ kém hắn một bậc như vậy, hơn nữa vừa rồi nghiêng về phía mình, cũng là bởi vì giáo hoàng muốn tìm cao thủ hư cấu kia tới?

Hắn cười nói:

- Hắn là có thể, hơn nữa ta lần này tới, cũng mang đến một món lễ vật nhỏ của vị bằng hữu kia nhờ đem tới cho giáo hoàng bệ hạ.

Bairu cười ha ha:

- Vậy là tốt rồi, minh nhân không nói ám thoại, tất cả mọi người đều là người thông minh, không cần phải nói tránh! Long thần từng bước bức tới, bệ hạ rất cần sự trợ giúp của vị bằng hữu của người.

- Ta nghĩ, vị bằng hữu của ta cấp cho giáo hoàng phần tiểu lễ vật là để giải quyết hết thảy, sẽ rất dễ dàng.

Đỗ Trần nhìn chằm chằm Bairu, thầm nói, huynh đệ, ta đã nói cho người, ta đối với các người thật sự có giá trị lợi dụng rất lớn, vừa rồi người dụng danh nghĩa giáo hoàng giúp ta không chịu thiệt, vậy, cho ta một cái lí do giải thích về mấy mục đàn bà kia?

271. Lưu Môn Khiêu Tỏa Cực Phẩm

Trong lòng nghĩ, tiểu Bối Bối trong ngực Đỗ Trần cười híp mắt nhìn Bairu.

Bairu tự nhiên biết Đỗ Trần đang đợi cái gì, nhưng hắn vẫn cười, cười có chút khó coi:

- A a, Francis huynh đệ, ta Bairu tự xưng một câu đại ca, huynh đệ, ai, lần này người sao lại mang theo chất nữ? Như thế nào lại còn bị mấy...

Hắn thấp giọng nói, cười quái dị:

- Còn bị mấy lão yêu bà biến thái thấy được!

Lão yêu bà? Lại còn biến thái?

Đỗ Trần trong lòng biết Bairu ý chỉ mấy bạch y nữ tử là vì mình có quan hệ gần gũi, còn cảm thấy kỳ quái là Bairu không có nói thẳng ra như Thomas vô lo vô nghĩ, có thể để hắn nói ra "Lão yêu bà" ba chữ, vậy, mới rồi bốn bạch y nữ tử kia mười phần thì có tới tám chín là lão yêu bà! Hơn nữa dám chắc không phải cấp bậc bình thường.

Đỗ Trần cười nói:

- Tiểu Bối Bối nhà ta đáng yêu như vậy, ta không thể tách ra khỏi nàng.

Hắn nói lời nói thật, - thú vị lắm, quân đội nhà ta chẳng lẽ không mang theo lôi đạn? Hơn nữa đây là một tiêu chí tiêu chuẩn - ta không có tâm xấu, ta mang theo tiểu nhà đầu không có sát thương lực tới.

Hắn thấp giọng nói:

- Lão yêu bà? Các nàng thoát nhìn không quá già, cái từ "Yêu kia"... có chút giống thôi.

- Cái gì mà giống, căn bản là vậy.

Một kẻ mà mồm miệng kín như bưng lại phá lệ nói vậy, nguyên lai, Thomas lão đại vừa rồi không có biện pháp đã trở lại, hắn ngồi giữa Đỗ Trần cùng Bairu, sắc mặt cũng đỏ như râu mép, rụt cổ nhìn Đỗ Trần, cũng tính là hành động xin lỗi.

Sau đó nói:

- Người ngấm lại, một mẹ mìn, từ nhỏ bị người nuôi như nuôi chó, lớn lên, trong đầu chỉ biết chủ tử các nàng nói là chân lý, lại cả đời chưa từng gả ra ngoài, vậy khi nàng mười bảy tuổi, không phải là lão yêu bà thì còn là gì? Nói lão yêu bà đều là tiện nghi cho các nàng rồi!

Nói xong, Thomas cười ha hả.

Bairu cũng ở bên gật đầu, hé miệng cười, đồng ý với cách nói của Thomas.

Đỗ Trần cùng tiểu Bối Bối có chút ngạc nhiên.

Bairu cười giải thích, nhưng hắn dụng từ ngữ nho nhã hơn Thomas:

- Francis huynh đệ, đại ca biết người rất muốn biết rõ mấy lão bà kia có thân phận lai lịch gì, nhưng là,... giáo đình có quy củ của giáo đình, thân phận chính xác của họ là cơ mật thủy tinh cấp, chỉ có người trên giáo phụ mới biết được... a, cho nên đại ca bây giờ chỉ có thể nói cho người một bộ phận, đó là, phải theo lệnh của giáo hoàng bề hạ.

- Ta hiểu, người cứ nói.

Lỗ tai của Đỗ Trần nghe Bairu, con mắt lại nhìn chằm chằm Thomas, lão đại râu đỏ này vô cùng không tự nhiên.

Tiểu Bối Bối cũng nhìn hắn.

Bairu chậm rãi nói:

- Các nàng tự xưng thần phó bắt nha đầu! Thần phó hai chữ này, các nàng nên gọi như vậy, bởi vì chủ nhân của các nàng đích thật là... thần! So với giáo hoàng bề hạ còn mạnh hơn một chút.

Đồng tử của Đỗ Trần có chút co rút lại. Trùng con mắt suy tư:

- Khó trách kiêu ngạo như vậy, thế lực các nàng đại biểu, ngay cả long thần cùng giáo hoàng bề hạ cũng không dám dễ dàng đắc tội?

Bairu gật đầu:

- Nghe nói, vị thần kia tính tình hết sức cổ quái, mà tính tình của đông đảo thần phó dưới tay nàng đều có vài phần tương tự nàng! Hơn nữa thế lực bọn họ ở một địa phương kỳ dị, toàn bộ do nữ nhân tạo thành,

các nữ nhân cả đời không cho xuất giá, nếu không, thần phó kia cùng trượng phu của nàng, thậm chí kể cả hài tử, đều phải chết dưới thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn.

- Trên đời không có ai có thể sống suốt đời mà không chết, vậy các nàng cướp đoạt nữ tử là vì kéo dài...

Bairu gật đầu nói:

- Đúng vậy, vị thần kia mặc dù mạnh mẽ vô cùng, thọ lâu dài, nhưng thủ hạ dưới tay nàng lại sống không lâu! Vì cam đoan thế lực kéo dài, các nàng cứ cách mười năm lại tới tam đại lục một lần, sưu tập tiểu cô nương thiên tư xuất chúng trở về bồi dưỡng - về phần phương pháp bồi dưỡng, giáo đình mặc dù không biết tỉ mỉ, nhưng đại khái hiểu rõ một chút, Thomas nói đúng.

Đỗ Trần đột nhiên phát hiện một chút nghi hoặc:

- Các nàng không ở tam đại lục mà ở một địa phương khác phát triển thế lực sao? Cũng không có tin tức về căn cứ sao?

- Đúng vậy, địa điểm của thế lực kia cực kỳ thần bí, đại ca nói cho người một câu nói thật, về cứ điểm của các nàng, các đại giáo hoàng đều điều tra, cho tới giờ không ai thành công, hơn nữa người phái đi dò xét, kể cả cử cấp đầu thần đều chưa có ai còn sống trở về.

Đỗ Trần lại hỏi:

- Vậy... các nàng hình như rất quen thuộc với giáo đình?

- A a, đây là tự nhiên, giáo hoàng bề hạ thân là thần, đại biểu chúng thần trên trời... các đại giáo hoàng đều có chút liên lạc với thế lực kia.

Thomas ngắt lời:

- Đúng vậy, hơn nữa nói cho người, giáo đình còn ngầm hiệp nghị sưu tập các tiểu cô nương cho các nàng, lần này thời gian mười năm lại tới, Bairu tới đón các nàng, chính là mời các nàng tới Thiên Mục lâm để nghiệm thu các tiểu nha đầu mà giáo đình đã thu được những năm gần đây! Tiềm đường lợi dụng chủ nhân của các nàng hù dọa long thần một chút... Bairu người nhìn ta cái gì? A, đáng chết, đây là chuyện cơ mật thủy tinh cấp, Francis không thể biết...

- Ha ha! Ha ha.

Đỗ Trần đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to.

Đây là thần? Giáo hoàng thần này bằng vào uy vọng không người có thể so sánh, sưu tập tiểu cô nương còn không hiểu sự, sau đó đưa cho một vị thần khác đổi lại chỗ tốt... mà vị thần kia cường đại hơn, nuôi các tiểu cô nương như nuôi chó, từ nhỏ tẩy não, để cho các nàng cả đời ngu trung với một lão yêu phụ, cuối cùng biến thành những kẻ có bộ dáng như bốn bạch y nữ tử sao?

Bọn họ có nghĩ tới phụ mẫu mất đi hài tử không?

Vạn hạnh a, hôm nay con cho Dịch Cốt âm thầm bảo vệ tiểu Bối Bối, nếu không Bairu dụng ánh mắt quát bảo Thomas ngưng lại, để cho hắn dừng chỗ miệng vào, cười nói:

- Francis huynh đệ, vừa rồi đại ca dùng danh nghĩa giáo hoàng khuyên mấy lão yêu bà trở về, bắt quá các nàng nhất định không chịu từ bỏ ý đồ, còn có thể tìm tới tiểu chất nữ đáng yêu! Nhưng người yên tâm, các nàng mặc dù không dễ chọc, nhưng nơi này là địa phương mà giáo hoàng bề hạ thống trị, bề hạ tuyệt sẽ không cho loại chuyện này phát sinh.

Dừng lại một chút, hắn nói một câu không có đầu óc:

- Giáo hoàng bề hạ cùng vị thần rất cường đại kia có quan hệ hợp tác giả...

Gần là ba chữ "Hợp tác giả", đã tiết lộ cho Đỗ Trần nhiều tin tức hữu dụng.

Thomas mặc dù thấy được ánh mắt của Bairu, nhưng không nhận được nói:

- Nhưng, người yên tâm đi! Bề hạ sẽ không mặc kệ người hay bốn mẫu môn thần sứ kia, nhưng người cũng đại biểu cho một cao thủ có thể nhất chiêu diệt Phillip a.

Chờ! "Cao thủ thần bí" sau lưng ta, vậy giáo hoàng bệ hạ mới có thể giúp, thương lượng với hợp tác giả, thay ta gánh chuyện này, đúng không?

Nếu sau lưng ta không có vị cao thủ thần bí này, vậy giáo hoàng bệ hạ có phải sẽ giết ta, sau đó tặng tiểu Bối Bối làm thần phó?

Đây là thần!!!

Đỗ Trần trong lòng cười lạnh, nhưng còn tính toán tới tình báo mới nhận được - nguyên lai bốn bạch y nữ tử là thần phó còn có sáu bảy tiểu cô nương, các nàng sẽ đi tới Thiên Mục lâm tiếp nhận nhiều "Thần phó" tương lai... đáp ứng câu nói với nữ nhi còn vang bên tai - ai dám cướp người đi, ba ba sẽ lột sạch cả nhà hần để cho hần trần truồng... ha ha.

Ai, đã lâu không có ra tay, tựa hồ chính mình đều chóng quên mất rồi... lão tử là ngàn năm đạo môn, nhất thế vô song thiên tài!

Đỗ Trần trong lòng hạ quyết định.

Sau khi hàn huyên với bọn họ một hồi, Bairu cùng Thomas đứng dậy cáo từ, mà Đỗ Trần càng cẩn thận, cho tiểu Bối Bối vào trong Liên Hoa, các thần sứ có thể được gọi là "Lão yêu bà", vậy còn có gì làm không được? Trong lúc này cẩn thận một chút là tốt nhất.

Tiểu Bối Bối vào trong Liên Hoa, Andy đang che mũi cùng Dịch Cốt thủ bên ngoài! Mà Đỗ Trần... hần tắc mi thử nhân, nhìn trái nhìn phải, dưới ngọn đèn leo lét, cho tay vào trong quần, như lấy gì đó... thật lâu sau, Đỗ Tư không tình nguyện bị Đỗ Trần bắt từ trên người xuống, "Ba tức" một tiếng nằm trên bàn Đỗ Trần, rất khó chịu:

- Đỗ Tư, đừng giả chết, biến thành hình dáng của ta! Có chuyện gì người nói đi.

Đỗ Tư hừ hừ hai tiếng, thân thể nhu nhuyễn bất động.

Đỗ Trần đảo mắt, hận không thể rút ra Thệ Tuyệt kiếm bấm hần thành mảnh nhỏ, nhưng Đỗ Trần biết, lão ngũ với thân thể này không có bản lãnh gì, ngoại trừ có một chút chỗ tốt là tổ hợp thánh khí, không sợ bị đánh! Hoặc là nói người làm thế nào hần cũng đều chấp nhận, chỉ cần Đỗ Trần không chết, người dù chém lão ngũ nát như tương, nhân gia cũng có thể mở miệng phun nước bọt, đứng lên... cam đoan giống hệt trước kia.

Nếu dụng lời Bồ Đào nói, đây là thân ngoại hóa thân, nguyên thần bất diệt, phân thân bất tử.

- Đỗ Tư, a, là ngũ ca, giúp chút được không?

Đỗ Trần bất đắc dĩ đầu hàng.

- Làm gì? Không thấy ta đang giúp sao? Quẻ thứ 3 lập tức nghiên cứu ra...

Hần một mặt nói, thân thể một mặt thiên biến vạn hoá, tự nhiên không có quần áo.

Đỗ Trần tiện tay móc ra một bộ quần áo phủ lên người hần, sau đó nhìn Đỗ Tư từ trên xuống dưới, miệng than thở không thôi:

- Thật tốt, thật sự quá tốt! Ca ngợi Bồ Đào sư phó, Đỗ Tư quả thực là lưu môn khiêu tảo, đạo kim thiết ngân tất bị pháp bảo.. chỉ cần ta tay chân sạch sẽ, không bị bắt quả tang, vậy có chứng cứ vắng mặt hoàn mỹ.

- Ta chỉ biết, người tìm ta không có chuyện tốt.

Đỗ Tư hai mắt vừa mở, phi thường cứng ngắc.

Đi tới đi lui vòng quanh Đỗ Tư, Đỗ Trần vuốt mũi cười nói: "Đỗ Tư, người nhớ kỹ, bây giờ người biến thành hình dáng của ta, động tác phi thường cứng ngắc, vậy, người khi xuất hiện bên ngoài trước mặt người khác, sẽ...

Hần thấp giọng nói vào tai Đỗ Tư.

- Tốt, cứ như vậy, người nhớ kỹ.

Đỗ Trần nói xong, lại đặc ý đánh giá Đỗ Tư, một chứng cứ hoàn mỹ, quả thực là một pháp bảo mơ tưởng của tiểu thân.

Nhưng Đỗ Trần còn lẩm bẩm:

- Đáng tiếc, người chỉ là hóa thân, mà không phải là bảo bối có bảy mươi hai phép biến hóa như sư huynh của ta, nếu không...

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe lão ngô nói thăm:

- Sao? Nhớ lấy một chuyện, ta có thể biến hóa thành một người khác...

272. Dẫn Sanh! Đỗ Trần Thân!

Đỗ Trần ngạc nhiên nhìn Đỗ Tư:

- Người còn có thể biến thành một người khác? Người không phải là hóa thân của ta sao? Sao lại có thể biến thành hình dáng người khác? Không có khả năng?

Đỗ Tư nhếch môi cười, cười khúc khích vô cùng cứng nhắc, phối với khuôn mặt tuần lãng của hắn, càng phát hiện ra khuôn mặt hắn thật sự có chút ăn không tiêu:

- Đúng vậy, nhất định có thể, ta nhất định có thể biến hóa thành người kia.

Đỗ Trần vội hỏi:

- Người còn có thể biến thành ai? Chẳng lẽ Bò Đào sư phó?

Đỗ Tư đặc ý lắc đầu:

- Ta còn có thể biến thành người, chính là... Đỗ Trần.

Ba! Đỗ Trần một chương vỗ lên đầu Đỗ Tư, đương nhiên đánh cho đầu hắn biến dạng, nhưng nhân gia Đỗ Tư vẫn cười khúc khích, miệng vẫn phun tiếng người, càng làm cho cái đầu biến dạng... quý dị.

- Đỗ Tư, ta nói với người chính sự, đừng nói đùa, làm sao ta có thể biến thành một người khác? Người đừng coi ta là kẻ ngu!

Đỗ Trần trừng mắt.

- Ha ha, người tên ngô! Ta thật sự có thể biến thành Đỗ Trần... là Đỗ Trần!

Đỗ Tư tăng thêm ngữ khí, thần niệm chấn cho đầu Đỗ Trần ong ong.

Đỗ Trần... Đỗ Trần ý thức được Đỗ Tư nói cái gì.

Ha ha, nguyên lai hắn có thể biến thành hình dáng mình kiếp trước, đúng a, bộ dáng của hóa thân chính là căn cứ hình dáng mình, nhưng mình có hai ngoại mạo! Một là Francis, một là người kia, trong linh hồn, tiểu thân kiếp trước! Tiểu thân cao nhất, vĩ đại nhất... .

Đỗ Tư tiếp tục nói:

- Hiểu chưa? Francis tiền sinh hồ đồ, ta còn có thể biến thành Đỗ Trần, mà không phải Francis, kẻ bị người chiếm lấy thân thể.

- Mau, người lập tức thử một lần.

Đỗ Trần khó dằn nổi thúc dục.

Đỗ Tư chậm rãi ngược đầu lên - động tác của hắn bây giờ chẳng những cứng ngắc, hơn nữa phi thường thông thả. Hai tay trên mặt xoa xoa, thân thể cũng chậm rãi biến hóa, từ từ màu da từ trắng biến thành màu cổ đồng mà Đỗ Trần vô cùng quen thuộc, vô cùng thân thiết, mà một đầu tóc dài màu vàng, chậm rãi ngắn lại, thành tóc ngắn đen tuyền không bao lâu, một người xuất hiện trước mặt khiến cho Đỗ Trần trong lòng phát run.

Thân cao bảy thước, tứ chi thon dài, vóc người to lớn, bàn tay nhẵn nhụi bóng loáng, xủ tử ôn nhuận, chỉ có các đốt ngón tay so với thường nhân nổi lên thiếu hứa - đây là chứng cứ hắc là đạo môn thiên tài! Cơ ngực tám khối rõ ràng, nổi lên - đây là thành quả hàng năm rèn luyện! Sau lưng nhìn lại, cơ hồ là một cơ thể bắt đầu từ hai vai, liên miên cho đến nội khối, hồn nhiên thiên thành - kết tinh của đạo môn bí pháp.

Da tay cổ đồng, tràn ngập tính bộc phát của lực lượng thân thể... sư phụ đạo môn kiếp trước có cười nói "Đỗ Trần, nếu ngươi vào một viện bảo tàng ăn trộm bị lộ, vậy lập tức thoát quang quần áo đứng trên đài, như vậy, cảnh vệ nhất định sẽ nhận thân thể ngươi là một bức điêu khắc nghệ thuật hoàn mỹ, đi lục soát nơi khác.." giờ phút này Đỗ Trần nở nụ cười, nhưng lập tức lại biến thành cười khổ - hắc nhớ tới nửa câu sau của sư phụ... "bất quá có một điều kiện tiên quyết, là các cảnh vệ không thấy được mặt ngươi, ha ha!"

Tóc đen tuyền, mũi cao.. tóm lại dung mạo kiếp trước mặt dù không tính là xấu xí, nhưng cũng không thể phân biệt trong đám thường nhân, so với vóc người nghệ thuật của hắc cực kỳ không hợp.

- Hoàn hảo ta kiếp này có một khuôn mặt tốt.

Đỗ Trần một tay vuốt mặt mình, một tay vuốt mặt Đỗ Tư, cảm khái một hồi, sau đó linh quang chợt lóe, vội la lên:

- Đỗ Tư, còn có một việc ngươi phải nhớ kỹ...

- Từ hôm nay ngươi khi dụng hình dáng của ta trong kiếp trước xuất hiện, chính là Đỗ Trần! Tín ngưỡng chí cao của thần giáo, dạy người hướng thiện.... Đỗ Trần thần.

Đỗ Trần nắm lấy mái tóc vàng trên đầu, ngưng băng nhận chặt đứt, dán lên đầu "Đỗ Trần", để cho hắc phù hợp đặc thù của người của thế giới này.

- Đồng thời, ngươi cũng là vị siêu cấp cường giả một chiêu phá hư Phillip tự bạo, càng là tại đại hạp cốc Auerbach, một câu nói liền thu phục được tổ hợp dị thú...

- Hiểu rồi! Từ hôm nay trở đi, ta chính là Đỗ Trần thần?

Đỗ Tư chậm rãi đáp lời, lập tức thích thú nói:

- Dù sao ta cũng không chết được, vậy hắc oa kia của ngươi trước kia, ta đều cắt xuống.

... Có lẽ Bairu thay giáo hoàng cam đoan, một đêm này, bốn bách y nữ tử cũng không tới làm loạn, sớm ngày thứ hai, Đỗ Trần từ trong Liên Hoa bế ra tiểu Bối Bối, đứng bên cửa sổ, lại phát hiện bầu trời phụ cận cảng Hongkong vẫn có mây trắng phiêu đảng như trước, nhưng khuyết thiếu một phần mỹ lệ, đóa vân kỳ đã mất.

- Chạy, người xấu mang theo thật nhiều muối muối đáng thương chạy.

Tiểu Bối Bối trong lòng Đỗ Trần oán giận nhìn ba ba:

- Ba ba nói qua, các nàng muốn cướp tiểu Bối Bối, ba ba sẽ lột sạch cả nhà các nàng, để cho các nàng trần truồng mà.

Tiểu nha đầu kia đầm đầm ngực Đỗ Trần, mếu máo nói:

- Bối Bối không thích lão yêu bà, ba ba trộm các muối muối đáng thương về được không?

Đỗ Trần vỗ vỗ nữ nhi trong lòng, nhìn chằm chằm phương hướng vân kỳ từng xuất hiện, từ ái cười nói:

- Bảo bối, thả dây dài, bắt cá lớn! Ngươi còn nhớ kỹ câu hán ngữ ba ba dạy cho ngươi chứ?

Tiểu nha đầu kia gật gật đầu, tiếp đó mắt to mở lớn, cười xấu:

- Bố bối biết, ý tứ của những lời này giống như câu nói của thú nhân Từ gầy không thể ăn, bởi vì chúng còn chưa đủ béo.

- Ân, bảo bối của ta ngươi thật thông minh! Quá đáng yêu.

Đỗ Trần nắm lấy chóp mũi tiểu nha đầu, cười rất thân thiết:

- Vậy ba ba sẽ dạy Bối Bối một câu hán ngữ nữa, "thiện chiến giả, tất kỳ công vu nhất dịch."

- Ân, Bối Bối hiểu rồi, những lời này nói, tặc thông minh, chỉ trộm một lần, nhưng lúc này khiến cho kẻ mất cả đời đều không thể quên! Đúng không a?

Đỗ Trần cười càng hiền lành, thầm nói, nha đầu kia, "Nhận giặc làm cha" bốn chữ này, căn bản là vì nàng mà thành...

- Huynh đệ, thuyền đã chuẩn bị xong, chúng ta có thể đi.

Thanh âm to lớn của Thomas làm rối loạn "thiên luân chi nhạc" của hai phụ tử.

Từ khi Ngân Nguyệt đảo, Thiên Mục lâm trở thành chiến trường của long tộc cùng thánh giáo tới nay, tất cả thủy đạo phụ cận đều bị hai vị thần cấp cao quý hạ lệnh phong tỏa, hôm nay chỉ có một đường từ cảng Hongkong đi thông tới Ngân Nguyệt đảo, nhưng hôm nay gần thủy đạo đó rất lạnh lùng, hai con thuyền màu vàng cùng ba phàm thuyền rẽ sóng ra khơi cách nhau mười hải lý.

Phía trước, trên thuyền có một đóa vân kỳ, đúng là thần sứ mà Bairu tới nghênh đón.

Mà mặt sau, tự nhiên là Thomas tới hoan nghênh Đỗ Trần.

Đỗ Trần ôm nữ nhi đứng trên sàn thuyền xem cảnh biển, lại nhìn thần sứ ngồi thuyền phía trước, Andy nằm trên sàn thuyền ngủ say, mà Dịch Cốt lại đứng đón gió, hai mắt khép hờ, cả người lạnh như một khối thiết bản, hình như tùy thời có thể đông toái, bắn ra mảnh băng thiết sắc bén.

Thomas ở không xa, một mực nhìn trộm Dịch Cốt, hắn không rõ, cao thủ trước mặt này đã hơn một năm không gặp, ngày trước tại Thiên Vương sơn đã gặp qua, khi đó hắn mặc dù hơn xa mình, nhưng không giống như hôm nay, đương nhiên để cho mình run sợ, không dám nhìn thẳng.

Là cái gì có thể khiến hắn một thời gian ngắn ngủi tiến bộ lớn như thế?

Dịch Cốt tự nhiên biết Thomas quan sát hắn, khóe miệng nở nụ cười lạnh, khí thế càng thẳng hơn, nhưng trong lòng lại nhớ lại phân phó của thiếu gia:

- Dịch Cốt, sau khi rời cảng Hongkong, người không cần giữ lại, xuất ra khí thế của phong hào đấu thần, người biểu hiện càng mạnh, ta trong lúc giao thiệp với giáo hoàng có khoản vốn càng lớn.

- Lúc này đây, nguyên tắc tại rừng Thiên Mục là có lễ có tiết, nhưng tuyệt không phục, bởi vì chúng ta đại biểu Đỗ Trần thần.

Trong lòng nghĩ, Dịch Cốt nhìn khí tức ba động kịch liệt phía đông nam, nhìn thoáng qua thiếu gia ở đầu thuyền, Đỗ Trần đang chú ý tới Bối Bối, sau đó hắn ngẩng đầu một chút, ánh mắt xẹt qua bầu trời.

Một đỏ, một lam, một lục.

Đám mây phiêu lãng trên trời, mây trắng tản ra, ba cự long dài mấy chục thước bay tới.

Ba con cự long từ phương hướng Ngân Nguyệt đảo mà đến, trên đường hai cánh xua mây, nhưng khi cách thuyền của mấy thần sứ, đột nhiên cũng gập đầu, ý bảo sau đó phân hai đường lách qua vân kỳ, lúc này trực tiếp bay tới thuyền Đỗ Trần ngồi.

Đỗ Trần cũng không nhận ra ba con cự long này, tiểu Bối Bối trong lòng lại nói:

- Ba ba, là ba con mẫu bạo long trong vân vụ sâm lâm nọ.

Long tộc đến sao? Đỗ Trần quay đầu lại quát:

- Brook, thu liễm khí tức của người, nếu không, dọa ba vị tiểu thư là không tốt.

Ba vị tiểu thư mà sợ hãi, Đỗ Trần làm sao có thể thấy rõ ý đồ chân thật của nàng?

Theo thanh âm của hắn, cự long màu đỏ từ trên trời lao xuống, hạ xuống sàn thuyền, biến thành một nữ nhân xấu xí tóc vàng, đúng là lão đại trong tam tỷ muội, Jennifer.

- Francis đã lâu không gặp.

Jennifer không có thân thiết nhận thân, ngược lại vẻ mặt xúc phạm bá đạo.

- Tiểu thư Jennifer!

- Nhìn nàng vẫn... như xưa!

Đỗ Trần cười nói:

- Tiểu thư tới nơi này có việc gì? Đây là giáo hoàng đón khách.

- Còn con mẹ nó có sự tình gì?

Thomas chạy nhanh tới, căm tức nhìn Jennifer:

- Lão tử, các người long tộc là có ý tứ con mẹ gì? Chúng ta không phải đã nói rồi sao? Trước khi ngũ chiến chi ước chấm dứt, song phương...

- Thomas, miệng người sạch sẽ gồm.

Jennifer phẫn nộ cắt đứt lời Thomas, chỉ vào Đỗ Trần nói:

- Hắn là hiềm nghi phạm của long tộc chúng ta, ta phải mang hắn về mời thần của ta xử phạt.

- Hừ, con mẹ nó thú lắm.

Thomas trước mặt thần sứ rất "kém cỏi", nhưng lúc đó là không có biện pháp, nhưng không có nghĩa là hắn e ngại long tộc, mắng:

- Giáo hoàng bệ hạ cùng long tộc đã đàm phán rồi, Francis tiến vào Ngân Nguyệt đảo trước, chúng ta song phương ai cũng không thể động tới hắn! Sau khi tiến vào hải vực Ngân Nguyệt đảo, Francis trước hết đi gặp giáo hoàng bệ hạ.

Đỗ Trần nghe được thầm cười, có ý tứ, mình còn chưa tới, nhân gia giáo hoàng cùng long thần đã đạt thành hiệp nghị, cho mình chỗ tốt.

Jennifer cười ngạo nghễ:

- Thomas, hiệp khi đạt thành, các người chưa nói, mấy vị thần sứ cũng muốn tới Thiên Mục lâm, bây giờ, các người đã nghênh đón các thần sứ làm khách, thần của ta cũng nói... Samar IX muốn nương nhờ vị thần hùng mạnh kia hù dọa ngài, tốt lắm, hiệp nghị về Francis trước kia phế bỏ! Samuel của chúng ta cũng không phải là một quân vương sợ chiến tranh.

Nàng chỉ Đỗ Trần:

- Chúng ta không ngăn cản thần sứ, nhưng, Francis trước hết theo ta đi gặp long thần bệ hạ.

273. Vì Nể Mặt Long Thần, Lưu Lại Nàng Một Mạng

- Lão tử!

Thomas thần sắc phẫn nộ, trở tay lấy ra hai khối thiết bản nguyên thái thánh khí ở sau lưng từ trong chiến giáp màu đỏ, hai tay huy vũ che ngang ngực, nguyên thái thánh khí biến thành hai cái đại phủ! Quát:

- Toàn thuyền chuẩn bị chiến đấu, con mẹ nó! Kim phạm thánh khí pháo chuẩn bị.

Hắn một mình chống lại ba kẻ cử cấp sơ giai cao thủ ngang ngửa với mình, nhưng vẫn không ngại, thậm chí không mời Brook ở bên Đỗ Trần ra tay, mà dựa vào thủ hạ trên kim phạm thuyền do giáo hoàng thân phái đi đón khách, xác thực nói là chiến tranh thánh khí mặt trước.

- Ngao! Ngao!

Hai cự long khác trên trời ngậm lên, lão nhị Linda hóa thành hình người, đứng thẳng trên đầu lão tam Betty, tiếp đó, Betty từ trong miệng phun ra hai đạo quang hoa, một lục một lam, cũng là hai kiện thánh khí! Lam quang trong tay Linda hóa thành trường mâu, mà lục quang, biến thành một cây thiết tác, quán quanh cổ rồng Betty.

- Dát chi, dát chi.

Thanh âm mặc dù chói tai, nhưng dị thường nhanh chóng, hạ xuống kim phàm thuyền mà Đỗ Trần đang ngồi, con thuyền cũng như tia chớp biến hóa, cũng biến thành ba hàng pháo, phân biệt hướng tam tử muội.

Vốn Dịch Cốt đứng trên kim phàm thuyền, theo phàm bố hạ xuống, lạnh lùng nhìn một khẩu pháo bên người, nhìn Đỗ Trần khí định thần nhàn.

- Hồng! Khai triển!

Thomas cầm phủ, một tay vuốt râu mép, một tay cầm búa rồng lớn.

Thấy Thomas không dần nổi muốn khai chiến, Jennifer khoe miệng lộ ra nụ cười lạnh đắc ý.

Nàng nhìn chiến tranh thánh khí pháo trước mặt trong lòng cũng phát lạnh, nhưng nàng cắn chặt răng, thầm nói, long thần hạ tử lệnh, hôm này, dù gì cũng phải mang Francis trở về. Tốt nhất để cho bọn Thomas động thủ trước! Bởi vì... lúc này trên thuyền có người hô to:

- Thomas đầu thần, chúng ta không thể ra tay trước! Bệ hạ cùng long thần có công ước, trước khi ngũ chiến chi ước kết thúc, phe nào ra tay trước là tội a.

Chiến phủ trong tay Thomas lập tức hạ xuống:

- Nhưng, nhưng bọn chúng tới khiêu khích trước.

- Nhưng các nàng còn không có động thủ trước.

Thomas tay cầm búa lớn, gãi gãi đầu, á khẩu không trả lời được, mà Jennifer lại âm thầm thở dài, hừ, tính người vận khí tốt, không có ra tay trước.

Mà Thomas, bất quá là một mãnh tướng, hấn sao có thể ngồi ở vị trí chấp pháp đầu thần chứ? Tiểu Bối Bối trong ngực Đỗ Trần, đánh thức Andy chạy tới bên Dịch Cốt, đi tới sau Thomas, vỗ vai hấn nói:

- Giao cho ba ba của ta.

- Jennifer tiểu thư, long thần bệ hạ muốn gặp ta, rất xảo hợp, ta cũng đang muốn gặp hấn.

Đỗ Trần nhìn hình dáng a đầu trước mặt, trong lòng đột nhiên nhớ tới Brockman có thể làm "hầu nhân" trong vân vụ sâm lâm... Thu liễm tư duy, hấn tiếp tục nói:

- Nhưng bây giờ ta không có thời gian, ta phải đi gặp giáo hoàng bệ hạ trước.

- Hừ! Bây giờ là tình huống chiến tranh, chúng ta tam tử muội đã lập hạ quân lệnh trạng trước mặt thần của ta - phải mang người trở về! Nếu không thể không đánh, thì không cần giữ quy củ nữa.

Trong khi Jennifer hung hăng giáo huấn, Betty cùng Linda đã bay tới chỉ cách mấy chục thước.

Nhưng các nàng cũng không có nóng lòng ra tay, mời vừa rồi song phương nhắc tới công ước "Ai động thủ trước là tội nhân", còn có chút lực ước thúc.

Nhưng cũng chỉ là "Có chút"! Cuối cùng, nếu có thể dẫn dụ Thomas ra tay trước là tốt nhất, nếu không thể, chúng ta mau đi ra ngoài phá hư công ước này, ra tay trước.

Nếu long thần có thể phái chúng ta đi bắt người, tự nhiên đã chuẩn bị hoàn hảo trước khi phá vỡ ước định.

- Sao? Nguyên lai là ba vị tiểu thư vì Francis ta mà tới, đương nhiên ngay cả quân lệnh trạng đều đã lập, có thể để cho ba vị tiểu thư "Mỹ mạo" thế này lập hạ quân lệnh trạng, Francis thật sự vinh hạnh.

Đỗ Trần cười rất thân thiết, nhưng trong lời nói có ý trào phúng khó chịu, ngoại trừ Thomas, những người khác đều nghe ra.

Lời vừa dứt, Đỗ Trần lại hỏi:

- Ngũ chiến chi ước là ý gì? Thomas đầu thần?

Thomas nhìn chằm chằm Jennifer, hừ lạnh nói:

- Còn có thể là ý gì, hai bên đàm phán không có kết quả, tự nhiên là dùng nắm tay giải quyết! Hai thấng trước giáo hoàng cùng long thần định ra công ước, song phương cử ra năm người, năm đánh ba thắng, ai thua thì rút! Bây giờ đã đánh xong bốn trận, là ngang tay.

Đỗ Trần gật đầu:

- Vậy, trước khi đệ ngũ chiến chấm dứt, ai động thủ trước, chính là tội nhân, vừa rồi các người nói là ý này sao?

Thomas hạ búa lớn trong tay xuống, xem như thừa nhận.

- Francis, bớt nói thừa đi.

Jennifer đứng đối diện khó chịu, kéo giãn khoảng cách với thánh khí pháo, quát:

- Nói cho ba tỷ muội chúng ta một câu chuẩn, người có theo chúng ta đi hay không? Không đi, chúng ta sẽ động thủ.

Lão nhị Linda trên trời bổ sung:

- Francis, người nghĩ rõ ràng chưa, chúng ta ba tỷ muội nhận được quân lệnh, hôm nay nhiệm vụ làm trọng, không chết không về.

Nàng nói mềm, uy bức rồi lợi dụng:

- Kỳ thật, thần của ta dù hận Constantine thấu xương, nhưng cũng là một minh quân giảng đạo nghĩa, hẳn vốn không có muốn lấy mạng người cùng Andy...theo chúng ta trở về, nhận tội, mọi người là thân thích, điều này có gì khó khăn chứ?

Linda một mặt nói, ánh mắt lại nhìn Dịch Cốt, thời gian dài như vậy, tam tỷ muội cũng không thể quên được, lúc trước tại vân vụ sâm lâm, Đỗ Trần có gì dấu diếm, phản phác quy chân tuyệt đỉnh cao thủ a! Căn bản là tam tỷ muội tình nguyện, tự mình đa tình! Francis chính thức để bài giữa, bất quá là một hán tử cao gầy có thể mạnh hơn các nàng một chút, hai sư phụ sau lưng hắn - Roland, Ziege.

Nhưng vì thể diện, tam tỷ muội tự nhiên không chịu nói thật cho người khác, các nàng trước mặt long thần đã sớm nói, là Francis giả mạo siêu cấp cao thủ, lừa các nàng.

Lần này chủ động xin đi bắt Đỗ Trần, tam tỷ muội chính là muốn khống chế Đỗ Trần, để tránh ngày sau lời nói dối của các nàng bị lộ.

Tam tỷ muội đằng đằng sát khí thành hình tam giác ở trên kim phàm, thánh khí pháo trên kim phàm cũng tùy thời điều động.

- Ai, có sự tình gì không thể ngồi xuống nói chuyện sao? Đánh đánh giết giết, quá xấu phải không?

Đỗ Trần điểm vào chóp mũi của nữ nhi, nhạt giọng nói:

- Ta thân là bạch y đại giáo chủ của giáo đình, tự nhiên không thể trái công ước của giáo hoàng bề hạ, giáo hoàng bề hạ nói là làm, ta nhận được sự dạy bảo của giáo hoàng bề hạ, cũng là cùng quy củ! Thomas đầu thần, đừng để ý tới các nàng, khai thuyền! Chỉ cần các nàng dám động thủ trước, đạo lý thuộc về chúng ta.

Mặt Jennifer hồng lên, Đỗ Trần này là trực diện chửi các nàng không hiểu quy củ, ngay cả long thần đều bị chửi một tội danh là quân thủ hạ không nghiêm.

- Không đi được đâu.

Jennifer cắn răng nói:

- Hai vị muội muội, động thủ! Các người đối phó kim phàm thánh khí, ta cuốn lấy đầu thần tùy tùng của Francis!

Nói xong, nàng chuyển thân đánh tới, mà Linda cùng Betty trên trời cũng đồng thời động.

- Hừ!

Dịch Cốt trong lòng phì cười, lần trước tại vân vụ sâm lâm, tam tỷ muội này chưa có kiến thức qua thực lực chính thức của mình, bây giờ, mình càng tiến gần tới thần cảnh... khư khư một Jennifer dám chọc vào mình? Không phải là muốn tìm chết sao?

Nhìn ba điều mẫu bạo long tới gần, Đỗ Trần quát:

- Brook, đừng Dịch Cốt kim vụ của người bao phủ thuyền, ba điều mẫu bạo long này không hiểu quy củ, chúng ta nhân loại, khinh thường cùng các nàng đối đầu.

- Tuân mệnh, thiếu gia.

Theo thanh âm âm lãnh của Dịch Cốt, trên người hắn đột nhiên tản ra một tầng sương khói màu đen, trong nháy mắt liền bao phủ toàn thuyền.

Khí tức cường đại, cũng lan tràn.

Jennifer ở trong đó, cảm nhận được xương sống buốt lạnh, âm thầm nói:

- Lão thiên, đây là, khí tức của Roland đánh bại cha mình trong ngũ chiến chi ước không thể so với khí tức này.

Xong hết rồi, tỷ muội mình không biết rõ con bài chính thức của Francis.

Nhưng sự tới giờ, tỷ muội mình nếu xoay người chạy trốn, thể diện ở đâu? Mặc kệ, ít nhất cũng phải thử năng lượng chính thức của vụ khí này đã.

Jennifer bay được nửa đường đột nhiên huyền hóa long hình, hai cánh lớn phiến động, nhưng sương khói vẫn vững vàng bao phủ toàn thuyền, vẫn không nhúc nhích, nàng thân mang cốt nhục cường mãnh đặc hữu của long tộc tiến lên thử... đáng chết! Căn bản đây không phải vụ khí! Hắc vụ như hư vô, huyền phù không phải do thủy nguyên tố ngưng kết mà thành tiểu dịch tính, mà là mảnh sắt lớn nhỏ tạo thành! Mà mảnh sắt nhỏ này, còn mang theo đặc tính của kim chúc hệ đỉnh phong đã bắt đầu dung hợp đệ nhị nguyên tố, thủy.

Đây là cảnh giới so với cha mình còn cao hơn một tầng, trước Văn Thần đại chiến, nó được xưng là cửu cấp đỉnh phong, sau Văn Thần đại chiến cho tới giờ là cảnh giới của thập cấp phong hào đầu thần.

Jennifer tư duy tới đó liền ngừng lại.

Bích hải lam thiên, hắc vụ bao phủ kim thuyền, một đầu cự long cố gắng đánh thuyền, nhưng hắc vụ cứ phun ra lại nuốt vào, cự long kêu rên một tiếng, hai cánh nghịch chuyển, "Phốc" rơi vào biển! Xem hình dáng dù không chết cũng đã hoàn toàn mất đi tri giác.

- Tỷ tỷ!!!

Betty cùng Linda lao được nửa đường sợ ngây người.

Thanh âm Đỗ Trần từ trong hắc vụ truyền ra:

- Vì thể diện của long thần bệ hạ, ta lưu nàng một mạng! Chuyển cáo long thần bệ hạ, ta giáo đình bạch y đại giáo chủ Francis sẽ chọn ngày tới bái kiến người.

Nói xong, Đỗ Trần cho Dịch Cốt một ánh mắt tán dương, lại cúi đầu trầm tư...

Những lời này nói ra, long thần sẽ biết, Francis bên người có cao thủ không dưới thần thánh cự long. Hơn nữa, hắn tự xưng bạch y đại giáo chủ, nghĩa là giáo hoàng sau lưng ủng hộ hắn. Vậy muốn động tới hắn, trước hết hãy lo lắng một sự tình... mà Thomas cũng sẽ chuyển cáo hết thấy vừa rồi cho giáo hoàng. Giáo hoàng sẽ biết, ta Francis có cao thủ cấp Roland, hơn nữa quan hệ với long tộc rất không hữu hảo, chúng ta có cộng đồng địch nhân, là có thể hợp tác! Mặt khác, ta tự xưng bạch y đại giáo chủ, chính là tổ vệ, ta ít nhất mặt ngoài nguyện ý tiếp nhận sự thống trị, nghe lời, có giá trị lợi dụng... tam tỷ muội, tới thật sự đúng lúc.

Đỗ Trần nở nụ cười, hỏi Thomas:

- Giáo hoàng bệ hạ lúc nào triệu kiến ta?

A, lúc này có giá trị lợi dụng còn chưa đủ, giáo hoàng, chúng ta còn phải nói chuyện thân thiết nữa chứ.

274. Ngũ Chiến Chi Ước, Thuyết Thư Nhân Thomas

Ngân Nguyệt đảo, danh như ý nghĩa, tên của nó tựa hồ như có quan hệ với ánh trăng trên trời đêm.

Sự thật, tên đảo này hình dáng cùng địa lý hoàn toàn không tương đồng! Từ trên cao nhìn xuống, Ngân Nguyệt đảo chẳng những không phải có hình viên nguyệt, ngược lại nó có một cạnh thẳng, một cạnh dài lõm chằm. Nó trông giống như một thanh cứ xỉ đại đao (Đại đao có răng cưa) hơn là nguyệt loan đao.

Ở trung tâm "Cứ xỉ đại đao", có một mảnh rừng rậm phương viên diện tích chừng hơn mười dặm. Cây cối ở đây phần lớn rất thấp, cũng có cùng độ cao với hoàng kim bỉ mông trên Mc Allen thảo nguyên, mà cao nhất là trong truyền thuyết là thái thần cự nhân (giant - người khổng lồ) cao vượt lên hẳn.

Ở trung tâm khu rừng rậm là một cái đầm, thủy tuyến (dòng nước) từ dưới đất phun lên xung quanh tạo thành một hồ nhỏ, tên gọi "Nguyệt hồ", đây cũng là một danh cảnh trong tam đại lục tối thần kỳ. Mỗi khi bóng đêm phủ xuống, vô luận bầu trời đêm có hay không có trăng, mặt hồ vẫn thông thả gợn sóng, tổng hợp ánh sáng xuất ra một vòng ánh trăng màu bạc.

Đây chính là lý do đảo mang tên Ngân Nguyệt đảo!

Lấy Nguyệt hồ làm biên giới, phía bắc Ngân Nguyệt đảo là khu vực long tộc lập trại. Mà bây giờ, Đỗ Trần đang tới bờ nam Nguyệt hồ nơi giáo đình hạ doanh.

Lấy vàng và bạc làm hai sắc chính trang trí trong đại doanh, Thomas đưa Đỗ Trần tới một tòa trưởng phòng trang kim cao lớn nằm ở bên rừng ải mộc, chỉ vào mặt trước "cung điện di động", cười nói:

- Huynh đệ, người chờ một chút, bệ hạ đang tiếp kiến một lão yêu hắc, là tiếp kiến thần sứ môn!

Xung quanh khu vực doanh địa rõ ràng tụ tập ít nhất hơn ngàn người, nhưng lại tĩnh lặng làm cho người ta có thể nghe được tiếng chim hót trong rừng, cành lá trong rừng Thiên Mục ngăn trở ánh mặt trời, nhưng tại doanh địa là một mảnh sáng rõ, dưới đất đang có một màn vụ khí màu vàng chậm rãi bay lên, bao phủ cả tòa doanh địa. Đi vào hoàn cảnh thần thánh bí ẩn như vậy, cái miệng của Thomas miệng cũng bớt đi rất nhiều.

Đỗ Trần theo Thomas tới một tòa tiểu trưởng phòng cạnh "Cung Điện Di Động", đem tiểu Bối Bối giao cho Dịch Cốt, cười nói:

- Thomas lão đại, thời gian còn sớm, người kể lại ta một chút, cục diện bây giờ rốt cuộc phát triển đến bước gì rồi?

- Ài, quên đi! Dẫu sao giáo đình chúng ta cũng chịu oan uổng chó chết!

Thomas khoanh chân ngồi đối diện Đỗ Trần đối diện, phần hận nói:

- Năm trước, giáo phụ của giáo khu Yaqin gửi tới giáo hoàng một thư trình báo nói hẩn tại Yaqin cảnh nội phát hiện tung tích Constantine, hẩn chắc nghĩ bắt được lão này có thể bắt long tộc nợ bệ hạ một cơ hội nhân tình. Vì vậy quy tập cao thủ Yaqin giáo khu giám sát Constantine, đồng thời thỉnh bệ hạ phái người tăng viện!

Thomas từ một cạnh bàn lấy một bình đại tửu to hơn đầu hẩn, uống một ngụm lớn, bất quá không có một tia tửu khí - trong khi chiến tranh cấm rượu, chỉ có thể uống nước lã.

Kết quả người đoán thế nào? Lão tiểu tử kia lại gặp được đúng một thần thánh cự long kim chúc hệ, Lúc ấy điều long kia không phải mang nhân hình, nhưng nhìn qua thì đúng là hình thái của Constantine! Hai phương lập tức khai chiến Chó chết. Yaqin giáo phụ lão tiểu tử kia không may chết trận sa trường, kết quả hẩn chẳng những mất mạng mà còn để cho Constantine trốn thoát, người nói oan hay không oan?

Ba! Thomas bóp nát tửu đàn, hừ hừ tức giận.

- Không bao lâu, long tộc thượng môn nói giáo hoàng bảo hộ Constantine, lại yêu cầu bộ hạ giao người, nếu giao không ra được thì khai chiến!

Sự tình có chuyện này sao?! Đỗ Trần nhú mày lắm lắm.

- Ai nói không phải đây? Thomas ta là người thô lỗ, mà cũng nhìn ra chuyện này không đúng! Giáo hoàng bộ hạ hạ huyết lệnh truy tra, nhưng đều không có tra ra tung tích!

Thomas xoay hông đứng lên, chỉ về phía bắc rửa xả:

Bọn Trùng cánh dài này càng ăn não tử càng tắc đầy phân ỉ! Bọn họ một mực nhận định bộ hạ bao che Constantine

Chờ một chút, long thần chỉ trách giáo hoàng - hai vị thần lúc đó muốn khai chiến, nhưng chuyện này là thiên đại sự tình, long thần có cái gì chứng cứ chức trách bộ hạ bao che Constantine!? Đỗ Trần trầm ngâm nói:

- Với thân phận long thần, không có khả năng vô chứng mà trách a!

Chứng cứ? Chứng cứ cái của khi! Thomas mắng:

- Long thần nói, có một thần thánh "Trùng" tự mắt nhìn thấy Constantine sau khi bị thương, được vài giáo học đưa vào giáo đường, là Nano chỉ quang đại giáo đường!

Võ đầu, Thomas bổ sung:

- Hoàng cung nhà của Chensini tiểu sư đệ của người đứng là đối diện Nano chỉ quang đại giáo đường!

Đỗ Trần gật đầu, hiểu được ý nghĩa của Nano chỉ quang đại giáo đường - nó cũng như thánh giáo St. John đại giáo đường tại thủ đô của Lanning đế quốc, là do một trong chín đại giáo phụ giáo đình, À, bây giờ là một trong tám đại giáo phụ quản lý, chức trách là giám thị thao túng cả một đại lục địa... có thần thánh cự long tận mắt nhìn thấy, người của giáo đình đưa Constantine nhập giáo đình - tối hạch tâm cơ cấu của Yaqin đại lục.. chuyện này đã cũng đủ kích khởi long thần tức giận!

Sau đó thì sao? Đỗ Trần hỏi.

Sự tình tuyệt đối trên người, Andy từ miệng Baru đã tra ra xuất sự thật, nửa năm trước, Constantine phát hiện Đồ Lạp Mỗ chi tinh cùng Sophia mất tích tại huyết động có liên quan đến một tổ chức bí mật, nên khi đó hắn đang ở Kinh Úc sơn cốc tính chuyện cướp Đồ Lạp Mỗ chi tinh! Tuyệt không có khả năng xuất hiện tại Yaqin đại lục!

- Hiện tại biến thành tình trạng quái quỷ!

Thomas thông thả nói:

- Hai bên ám địa giao thủ vài lần, không ai chiếm được tiện nghi, lại đều không muốn mở chiến dịch toàn diện, rõ ràng chỉ còn cách cùng ngồi xuống đàm phán!

Đỗ Trần bật cười nói:

- Bởi đàm phán không ra kết quả, song phương đành phải lại dụng nắm đấm giải quyết vấn đề, vì vậy định hạ ngũ chiến chi ước!

- Đấy, chuyện là vậy!

Thomas vuốt râu nói:

- Ở Ngân Nguyệt đảo này có Nguyệt hồ, khi không có ánh trăng nó có chút cổ quái trên người, có thể trợ giúp đấu thần tăng lực! Vì vậy lão Đại ca của chúng ta cùng long thần thương định, vào ngày trăng non mỗi tháng, đứng vào khi không có ánh trăng phái người ra Nguyệt hồ quyết đấu, phát huy tối đa chiến lực của song phương

Đỗ Trần thấy Thomas dài dòng, giữ hắn lại và bảo:

- Người trực tiếp nói cho ta biết kết quả là được!

Thomas có chút thất vọng gật gật đầu:

- Ài, cũng được! Đầu hai tháng trước, Trùng Thần kia xuất ra hai đầu thần thánh Trùng, phế đi của chúng ta một chấp sự giáo phụ và tài phán sở Georgia I!

Thomas gác chân lên mặt bàn nói:

- Lão Đại thấy vậy thì không được a, tổng cộng có năm vòng đấu, chúng ta vừa đến đã bị người ta phế đi hai cao thủ, không được! Nếu có thể bí mật xuất thủ để không thất bại, người ấy hẳn phải là người sư phụ người Ziege mới đến!

Đỗ Trần nghe được mỉm cười, Thomas này, rất có thiên phú ngâm thơ! Phỏng chừng, từ nay về sau không thành đầu thần cũng không chết!

- Ziege này lão tiểu ách, này lão tiên sinh quả thực có bốn sự, bằng cửu cấp thánh khí mới có được kinh ức (bụi gai) thủy hệ, hẳn biến hải thủy cùng thiên không xung quanh Ngân Nguyệt đảo chế tạo thành một bụi gai huyền tượng đại trận! Hắc, người đoán thử xem, lão Nhị của thần thánh Trùng cực mạnh về pháp trận ở trong đó vòng vo ba thời thần, mà hẳn không ra được ha ha!

Đỗ Trần cũng cười lớn theo.

Nhưng đệ tứ chiến lại phiền toái, thần thánh Trùng kém nhất là lão Ngũ, cũng chính là cha của ba điều mẫu bạo long kia, lão tiểu tử này mặc dù kém nhưng cũng là thần thánh cự long a! Thủ hạ của lão Đại ở đây không ai đáng là đối thủ hẳn kết quả lão Đại cùng Ziege thương lượng, mời Roland đến đây! Thomas cũng không rửa xả nữa, ngược lại hưng phấn hoa tay múa chân nói.

Kiểm hoàng ngày trước đúng là kiểm hoàng, màn đêm buông xuống, Roland thượng đài liếc mắt ngắm thần thánh Trùng, hẳn nói một câu người đoán nói cái gì? Thomas xoay lưng lạnh lùng nói:

- Người đã là thổ hệ cự long cực mạnh phòng ngự, trong vòng ba chiêu, nếu ta không đánh rách hộ thuẫn của người, coi như ta thua!

Đỗ Trần cả kinh:

- Ba chiêu đánh bại một thần thánh cự long?

Đúng, chỉ ba chiêu! Thomas phát tay chủy hung:

- Đệ nhất chiêu, kim chúc hệ Roland huyền hóa ra một đạo kiếm quang, đánh lên đầu thần thánh Trùng, hiệu quả chưa có thấy đệ nhị chiêu liền theo sát, đạo thứ nhất kiếm quang kia lại đột nhiên vỡ vụn, một khối đích toái tiết vòng quanh hộ thuẫn thần thánh Trùng, ngành thị làm hộ thuẫn hẳn ra vết rách

Nói đến nơi này, Thomas đột nhiên im lặng.

Tiểu Bối Bối trong lòng Dịch Cốt nghe được náo nhiệt, vội la lên:

- Nói mau đi, tiếp tục đi!

Thomas mỉm cười:

- Xong, hết rồi, không còn gì!

- Không còn gì? Bối Bối không tin!

- Đúng vậy, Lúc ấy trường quyết đấu này liền đã xong! Sau khi Roland dụng xong đệ nhị chiêu liền xoay người hạ đài, Lúc ấy tất cả mọi người choáng váng ta cũng choáng váng!

Thomas cười nói:

- Có thể theo sát chỉ có lão Đại chúng ta, giáo hoàng mỉm cười nói, hảo một chiêu thiết lệ nhiều chỉ nhu, ba chiêu đã qua, long thần, trận chiến thứ tư này chúng ta thắng vậy đưa thần thánh long kia xuống đi!

Hình ảnh Roland trong đêm đi xuống tựa hồ ở trước mắt, Đỗ Trần nghe được phũ phàng cười khê.

Ở bên Dịch Cốt nghiêm túc nói:

- Dùng kim chúc hệ bí pháp dẫn động thủy nguyên tố thắm thấu thổ hệ hộ thuẫn, từ bên trong dẫn nổ ngày mà Roland thành thần không xa nữa rồi!

Ai nói không phải đây! Ta cũng là sau lại nghe lão Đại nói, mới hiểu được là thế nào! Thomas tiếp tục nói:

- Lúc ấy a, long thần hoàng xem như có khí độ, lược hạ câu nói đầu tiên đã đi rồi - đáng tiếc a, đáng tiếc không thể tận mắt thấy được kiếm hoàng dùng Hận Thủy kiếm diễn hóa chiêu này!

Dịch Cốt cả kinh nói:

- Roland còn chưa có xuất kiếm mà ba chiêu đánh bại thần thánh cự long sao?

Thomas gật đầu nói:

- Đúng vậy, kiếm quang của Roland, toàn bộ chỉ dùng quyền sáo huyền hóa ra hấn căn bản là không có mang Hận Thủy kiếm đi cùng!

Dịch Cốt đột nhiên thở dài lắc đầu:

- Đúng đầu vạn lưu ngũ tuyệt phong quả nhiên danh bất hư truyền! Thomas đấu thần, Roland bây giờ ở trường bông nào? Ta muốn đi gặp hấn! yên tâm, không phải đến khiêu chiến! Ta cùng hấn đều xuất thân là kim chúc hệ, đều đang ở đệ nhị quan khẩu của dung hợp nguyên tố, có chút vấn đề muốn thỉnh giáo hấn!

Đỗ Trần nghe Dịch Cốt không phải đến khiêu chiến, không tiện ngăn trở. Hiếm khi thấy được lạnh như băng như Dịch Cốt cũng chủ động thỉnh giáo người khác.

Thomas tiện miệng vô tâm nói:

- Roland à! Cừu gia của hấn đến đây, trước khi ta đi tiếp người, hấn bỏ mạng chạy trốn... so với tam nhân thổ còn nhanh hơn a!

275. Lão Tiểu Tử, Ta Tiễn Người!

Từ ngày đầu tháng, tận mắt thấy được Roland ba chiêu đánh bại thần thánh cự long, Thomas trong lòng vô cùng kính nể, đang lúc đó, hấn lại thấy Roland không đánh mà chạy, nên cũng cảm thấy khinh thường, câu này là vô tâm nói không suy nghĩ, chỉ là buột miệng nói ra, có thể tạm hiểu là khinh thường vậy!

Dịch Cốt lắc đầu không dám tin tưởng, lấy bản thân hấn mà so, hấn nghĩ bậc này cao thủ cỡ này đều có chút tôn nghiêm, đối thủ đến đây, trừ cấp bậc như long thần và giáo hoàng, chính mình thật sự không phải đối thủ, sẽ lập tức thoái lui. Còn Roland hấn có gặp cường địch lẽ ra cũng phải nói vài câu, giao thủ vài chiêu rồi mới bỏ chạy chứ?

Vừa nghe thấy tên cừu gia đã chạy như chó nhà tang, ngay cả chào cũng không dám chào một tiếng, đây là cái chuyện gì a?

Khó trách trên đầu thần đảo mọi người kêu hấn một tiếng lão điên a!

Đỗ Trần nhú mày suy tư nói:

- Đi tới Ngân Nguyệt đảo chỉ có một đường. Roland được người ra biển đón trước khi ta đến, mà trong khoảng thời gian này chỉ có hai người từ cảng Hongkong đến Ngân Nguyệt đảo, một là ta, một là cừu gia của Roland đúng là lão yêu bà này chẳng?

Thomas sững sốt cười:

- Hắc, cùng người thông minh nói chuyện đúng là thích, ta còn chưa nói, người lại đã đoán được cả!

Cái này tính là thông minh cái gì, bất quá chỉ là phép suy luận logic đơn giản mà thôi, Đỗ Trần đột nhiên hiểu được phương thức tư duy của Thomas không giống người thường, hấn cười nói:

- Thomas đấu thần, người có biết Roland cùng lão yêu bà này kết thù như thế nào vậy? Năm đó hấn là vì cái gì phong kiếm, người có biết không?

- Ân, trên mặt quyền của chấp pháp thần điện, hình như là Roland vì lão yêu bà đó mà tự mình phong bế Hận Thủy kiếm

- Ba!

Thomas đột nhiên hung hăng trách mình lắm miệng, cười nói:

- Hắc, huynh đệ! Vì người hỏi, lão đại ca cho người một câu trả lời thật, việc ta biết này là cơ mật cấp thủy tinh! Người không được biết!

Tên quỷ nhỏ mọn! Tiểu Bối Bối nén giận giương mắt nhìn Thomas!

Đỗ Trần cười cười:

- Được rồi, ta không thể để thượng cấp khó xử, có phải không? A a, Roland đã đi rồi, còn huynh đệ Ariza của ta đâu?

Roland có nói, Ariza đã xuất sư, nên lưu ở chỗ này chờ người! Bây giờ hấn đang cùng với sư phụ của người là Ziege ở bên Nguyệt hồ giám thị động tĩnh của long tộc! Thomas dường như nhớ tới cái gì đó, kéo Đỗ Trần rồi hạ giọng nói:

- Đây, người làm bạch y đại chủ giáo, kẻ âm thầm sưu tập tin tức tình báo tại học viện, sư phụ người còn không biết chuyện này a!

Đỗ Trần cười khổ nói:

- Đâu chỉ có việc này a! Ta có cao thủ Brook, sau lưng lại có một vị thần bí bằng hữu, sư phụ ta cũng chưa biết!

- Làm sao bây giờ?

Thomas vội hỏi:

- Giáo hoàng lão Đại cố ý mời Ziege hôm nay đi giám thị long tộc, là để chúng ta có thời gian thương lượng, việc này giải quyết như thế nào a!

Giải quyết như thế nào? Đỗ Trần đột nhiên thở dài:

- Nói sự thật!

Trước kia, Đỗ Trần đã giấu Ziege tất cả bí mật. Một là sợ Ziege ngoan sẽ cố truy cứu thực lực hấn cùng lai lịch, từ đó mà tra ra chuyện Da Tát giáo hội năm xưa toàn bộ thâm nhập để giám thị học viện! Chẳng những gây phiền toái cho chính mình mà đại ca Steven cũng có thể bị điều tra!

Hai là còn sợ ảnh hưởng đến chuyện học nghệ!

Nhưng bây giờ hoàn cảnh bất đồng, Thứ nhất, Đỗ Trần đã chính thức hư cấu ra một "Đỗ Trần thần" tên là Đỗ Tư. Đem tất cả bí mật gán cho hấn! Mà Da Tát thánh giáo cũng đã hoàn toàn cải tổ thành Đỗ Trần thần giáo, đem quá khứ xóa đi không còn một mảnh. Chính vì vậy Đỗ Trần có thể dùng bảy thành sự thật, ba thành giả dối, để thay cho thập phần tội lỗi khi xưa!

Thứ hai là cây cao gió cả, cây cao đến một mức nhất định, gió lớn sẽ không tha mà khuấy động!

Thực lực của Đỗ Trần mặc dù không phải lớn lắm, nhưng cũng không nhỏ, huống chi hấn lại có chỗ dựa.

Suy nghĩ trước sau một chút, thấy không có gì thiệt hại, Đỗ Trần quay sang Thomas đang có đôi mắt âu sầu, cười nói:

- Không cần lo lắng, ta biết trong ý niệm của sư phụ cùng giáo hoàng có chút xung đột nhỏ, ngày thường họ không quá hòa thuận, nhưng dù sao cũng là cùng một phe, bằng không, lần này long tộc khiêu chiến, bọn họ cũng sẽ không liên thủ đối địch?

Thấy Thomas còn có chút lo lắng, Đỗ Trần thần nhiên nói:

- Được rồi, sau khi diện kiến giáo hoàng bề hạ, ta sẽ tự thân giải thích cùng sư phụ! Thôi, nhờ người kêu người đi tìm Ziege sư phụ, về chuyện này, rất may giáo hoàng bề hạ đang ở đây, ta sẽ tự thân nói rõ ràng!

Người tự mình cùng Ziege giải thích, hắc, chuyện này tốt a! Nhớ kỹ, cái gì đều có thể nói, chỉ là không thể nói người đến để thu thập tình báo! Thomas hưng phấn đi ra tìm người đi mời Ziege.

Sau một lát, giáo hoàng đã tiễn lão yêu bà ra khỏi trường, Thomas đến đưa tin, Ziege đang mang theo Ariza ra ngoài, giờ có thể đi gặp giáo hoàng bệ hạ!

Lệnh cho Dịch Cốt cùng tiểu Bối Bối ở lại trường bỗng, Đỗ Trần mang theo Andy đi vào "Cung điện di động" trong đại trường, Đỗ Trần hít sâu một hơi, đưa mắt nhìn bốn phía, trong doanh địa của giáo đình, thần thánh khí tựa hồ nồng đậm hơn xung quanh một chút. Mà xa xa, tại phía bắc dựng lên một đóa vân kì, xem phương hướng cùng khoảng cách là ở phụ cận "Nguyệt hồ".

Lão yêu bà hạ trại tại Nguyệt hồ! Nghe Thomas nói, Nguyệt hồ kia có chút cổ quái, chính mình xuống tay trước... Đỗ Trần đang suy tư, đại trưởng nội truyền đến thanh âm thô cuồng của Thomas, phi thường đồng dục:

- Giáo hoàng bệ hạ ra chiếu lệnh, tuyên chấp pháp thần điện bạch y đại chủ giáo Francis cùng thần sủng Andy tấn kiến!

Đại tiệc a, đại tiệc a! Ta, Chris Andy, đúng là chuyên vì đại tiệc mà sống!

- Hắc hắc, các cuộc tiếp kiến bình thường đều sẽ có tiệc lớn. Đỗ Trần đã sớm thay trường bào bạch y đại chủ của giáo đình, tay phải phủ kín, cúi đầu cung kính đi vào kim đỉnh đại trường (đại trường dát vàng).

- Andy, nhớ kỹ lời ta kêu người nói! Nếu nói sai một chữ thì giảm một tháng tiền ăn!

Kim đỉnh đại trường từ ngoài nhìn vào là một tòa cung điện di động cực lớn khiến Đỗ Trần kinh ngạc không thôi. Đi vào trong, Đỗ Trần phát hiện trước mắt là những trường bỗng lớn nhỏ - trực tiếp đi qua một hành lang, xuyên qua tiền thính, lại rẽ tiếp qua một hành lang nữa, hẳn lúc này mới đến được nơi giáo hoàng bệ hạ tại rừng Thiên Mục - Thiên Mục thần điện!

Cúi đầu, chỉ thấy dưới chân là thảm đỏ thêu hoa, Đỗ Trần bước nhanh tiến lên, khom người nói:

- Tham bái bệ hạ!

- Hải tử, thần sủng của ta, ngẩng đầu lên để đại biểu chúng thần trên đời nhìn người một cái!

Theo một thanh âm hòa ái thần thánh, Đỗ Trần chậm rãi ngẩng đầu lên, nơi cuối thảm đỏ trước mắt là một thân ngọa y màu vàng, trong kim quang nhàn nhạt, một vị tráng niên ước khoảng ngũ tuần, đầu đội bội đài kim hoàn, khoác giáo bào màu đen đang dùng ánh mắt thập phần thân thiết ôn hòa chăm chú nhìn hắn - đây là thần!

Một cơn xúc động phát ra từ đáy lòng, Đỗ Trần cơ hồ lại cúi người triều bái!

Ngay lập tức, thanh âm lão Ngũ trong thần niệm của hắn vang lên.

- Quả nhiên bá đạo! Đây là tinh thần áp lực thuần túy, so với Tiểu nha đầu kia của người mạnh hơn một chút! Francis, vận nguyên thần, bằng không người sẽ bị hắn đánh bại!

Lực lượng Liên Hoa nguyên thần bắt đầu khai động!

Đỗ Trần mỉm cười, nhìn lại giáo hoàng. Trong lòng quả nhiên không còn cảm giác xúc động triều bái - giáo hoàng, bất quá là thập nhất cấp đầu thần mà thôi!

Có thể thấy rõ dung mạo giáo hoàng, Đỗ Trần trong lòng sợ hãi than!

Thánh giáo pháp điển ghi lại chính xác, Giáo hoàng Samar IX năm nay đã một trăm sáu mươi bảy tuổi. Ziege đã năm mươi năm làm viện trưởng đầu thần học viện còn lớn tuổi hơn, nhưng bộ dáng hắn mới khoảng năm mươi tuổi, so ra với Ziege thì còn trẻ nhiều lắm.

Giáo hoàng cũng đánh giá Đỗ Trần, thấy ánh mắt hắn phủ một màn mê mang trong suốt như nước, thông thả vượt cảm gạt đầu. Lục cấp đầu thần tâm thường nếu sơ kiến đại biểu chúng thần trên đời bị ép tới cúi đầu triều bái khiêm cung vô cùng. Francis lại duy nhất không bị, chuyện này tuyệt không phải do ý chí kiên định của hắn mà được!

Hắn, nhất định nhờ vào bí pháp nào đó đến từ vị thần bí bằng hữu kia!

Thanh âm ôn hòa của Giáo hoàng truyền đến tai Đỗ Trần:

- Thomas đã đem sự tình đều cùng người giảng qua rồi, Francis, trên đường đến đây người làm tốt lắm, không làm mất uy nghiêm của thánh giáo chúng ta, lại khiến long tộc tự trối mình!

Hắn thầm nghĩ, cho dù là người lệnh cho tùy tùng của người triển hiện ra thực lực, hơn nữa nhận ta là người lãnh đạo đối với người, điểm này là tốt nhất a!

Đỗ Trần cười nói:

- Francis thân là giáo đình bạch y đại chủ giáo, chỉ là làm một ít việc vì bệ hạ phân ưu! Huống hồ, sự tình này dù sao cùng ta quan hệ không nhỏ, là ta cấp cho thánh giáo thêm phiền toái!

Giáo hoàng đạm cười nói:

- Dưới vinh quang của thần, không tồn tại hai chữ phiền toái! Francis, có chuyện gì khó xử đem hết ra nói cho đại biểu chúng thần trên đời biết!

Trong lòng hắn nói "Ta tận mắt nhìn thấy Francis, so với sự hồi báo của Bairu giống nhau, quả nhiên là một gã lanh lợi, lại có thể lực, là một gã có thể hợp tác, có thể tiếp tục cho hắn ta chỗ tốt có lẽ, Francis sẽ khẩn cầu mình giúp hắn giải quyết sự tình long tộc trách phạt a!

Như giáo hoàng đã đoán trước, Đỗ Trần đột nhiên tình chân ý thiết, cảm khái vạn phần nói:

- Bệ hạ, Francis đích xác có chuyện tương cầu! Cầu bệ hạ, cầu vinh diệu ánh sáng của bệ hạ chiếu sáng New Zealand duyên ngàn, để cho cuộc sống mọi người nơi đây an khang hạnh phúc

Giáo hoàng trong lòng dấy lên nghi hoặc, Francis không cầu ta giải quyết phiền toái với long tộc sao? Ngược lại giống như các tín đồ cầu ta ban phúc bình dân không, Francis tuyệt đối không phải là bình dân tín đồ, hắn là người hiểu được lòng người, vậy, hắn vừa rồi ý tứ là muốn tiền? Chẳng lẽ yêu cầu đơn giản như vậy?

Nghĩ vậy, giáo hoàng nói:

- Francis, người tại New Zealand xưng hào, quả nhiên là một vị linh chủ tốt trong lòng bình dân! Vinh quang chúng thần chiếu sáng tại duyên ngàn New Zealand! Được rồi, cho người tiền! Giáo đình không thiếu tiền!

Đỗ Trần lại nói:

- Bệ hạ, Francis thay con dân cảm kích ngài! Tối nay, ta cả đêm viết thư, đem tin tức tốt này nói cho con dân trong lãnh địa!

Đừng phỉnh ta, người đưa ra số lượng, ta cho người chuẩn bị lập tức!

- Thật a, con dân của người sau khi nghe được tin tức nhất định sẽ hưng phấn phi thường! Francis, nghe nói người đồ thuật xuất chúng, từng nhất cử lấy được trăm vạn kim tệ, mà người nguyện tan hết gia tài trợ giúp bình dân dựng lại gia viên, thật sự là như thế này sao?

Ách, cho người một trăm vạn kim tệ a? Số lượng này đối với giáo đình mà nói cũng không nhỏ!

Đỗ Trần lắc lắc đầu, thở dài một tiếng:

- Đích xác là thế này, bệ hạ có điều chẳng biết, Francis thâm hận chính là gia tài của mình không đủ lớn a! Ta trong lãnh địa xây dựng đê đập, khai thông đường thủy, phát triển thành thị ai, Francis thẹn với con dân a!

Mẹ nó! Cấp phát cho ta chỉ một trăm vạn sao? Giáo đình các người kế thừa toàn bộ tài sản từ thời Văn Thần thần thánh liên minh, tích lũy tài phú ngàn năm không nói, hàng năm hơn trăm vạn người cung phụng cho người, lại không bù được số này sao?

- Ca ngợi bệ hạ!

Đỗ Trần thành kính nói. Mịa kiếp, ta mang đến một cao thủ cỡ như Roland bán mạng cho người, hơn nữa phiền toái của ta cũng không cầu người giải quyết, người phải đối xử đặc biệt chứ!

276. Tiểu Lễ Vật, Đỗ Trần Thần Đưa Lên

Giáo hoàng sắc mặt bình tĩnh, nụ cười hòa ái như trước đọng trên mép, nhưng trong lòng hẳn có chút ngạc nhiên, thậm chí, có một tia mừng rỡ.

Francis tham tài, hẳn đương nhiên sẽ là một người tham tài, thật sự là một người thiện lương a.

Nhưng người hạ khẩu vô bằng nói mấy câu đã muốn mang đi một khoản lớn tài phú từ nơi ta sao?

Giá trị của người bây giờ trong lòng ta, chỉ là một trăm vạn kim tệ, nếu muốn nhiều hơn, vậy triển hiện ra giá trị lớn hơn nữa đi.

Vì vậy giáo hoàng cười nói:

- Ta tiếp nhận sự ca ngợi của người, sủng nhân của thần. Ta đại biểu cho chúng thần trên trời cho rằng, bình dân hai bên bờ sông New Zealand đã chịu nhiều khổ đau, thánh giáo chẳng những muốn chúc phúc cho họ, hơn nữa, sẽ trợ giúp họ trọng kiến gia viên! Bất quá bây giờ nói chuyện này còn có chút quá sớm, chờ khi sự kiện long tộc lắng xuống, Bairu sẽ thương đàm với người.

Hừm, lão tiểu tử này là một tên gian thương, còn phải đàm phán.

Đỗ Trần lại ca ngợi giáo hoàng, kết thúc một vòng giao phong - chiến quả, mình cùng Dịch Cốt gia nhập trận doanh của giáo hoàng, tham gia chiến dịch đối kháng với long tộc của hắn, từ đó đổi lại được một trăm vạn kim tệ trợ giúp cho bình dân trong lãnh địa.

Hai người nói chuyện tiếp.

Thomas đứng một bên lại thừa dịp ánh mắt giáo hoàng không để ý tới mình, gãi gãi đầu, trong lòng nói thầm: "Đáng chết, giáo hoàng lão đại cái gì đều tốt, nhưng lại thích nói nhảm! Francis cũng thật là, người nói hai người kia ta ta ngài ngài một hồi, có tác dụng rầm thối a?"

Đỗ Trần một mặt ứng phó câu hỏi của giáo hoàng, một mặt nói thầm trong lòng: "Lão tiểu tử này là kẻ không thấy cỏ không thả chim ưng, nhưng bây giờ đã chịu chi cho mình một trăm vạn! Mẹ nó, lão tử chỉ đáng giá như vậy thôi sao? Hai bên bờ New Zealand nhiều núi ít đất, ba mươi vạn dân có tới mười vạn nông phu, lão tử đang chuẩn bị kiếm một khoản lớn kiến tạo lâm hải thê điền, giải quyết chén cơm cho dân chúng, khoản tiền ấy quyết không có đủ a...."

Lúc này giáo hoàng nói:

- Sủng nhân của thần! Vị bằng hữu nọ của người, chính là người đã trợ giúp Thomas cùng Bairu phá giải vong linh tự bạo sao, hiện ở đâu? Có tiện cùng ta gặp mặt một lần không? Ta đại biểu cho chúng thần trên trời cảm thấy cần phải tự mình cảm tạ hắn đã cứu hai vị nhân tài hiếm có của giáo đình.

Đỗ Trần khom người nói:

- Bệ hạ, vị bằng hữu của ta biết được ta sắp báỉ phỏng ngài, đặc ý nhờ ta ân cần thăm hỏi ngài, mặt khác ngài có thể xưng hắn là Đỗ Trần.

A a, Francis lộ ra tên của vị bằng hữu thần bí kia rồi! Tốt lắm! Francis nếu nguyện ý dẫn kiến vị bằng hữu kia với giáo hoàng, vậy, giá trị của hắn tăng lên rồi.

Giáo hoàng nói:

- Nguyên lai bằng hữu của người tên là Đỗ Trần! Ta cũng đại biểu chúng thần trên trời ân cần thăm hỏi hắn, đồng thời, mang cho hắn một phần lễ vật nho nhỏ...

Ấn, Francis thích số tròn, giáo hoàng bổ sung nói:

- Thiên hạ có năm loại nguyên tố cơ bản, chẳng biết hắn là đầu thần hệ nào?

"Ta cho người thêm năm mươi vạn!"

Năm mươi vạn? Không... tính.

Đỗ Trần cười nói:

- Bẩm cáo bệ hạ, vị bằng hữu của ta đã dung hợp nguyên tố thứ hai...

"Ta cần người hai cái năm mươi vạn."

- A a, không thể tưởng được vị bằng hữu của người là thập nhất cấp đầu thần, đồng cấp với các thần trên trời mà ta đại biểu. Ân, cũng chỉ có như vậy, hần mới có thể nhắc tay phá giải Phillip tự bạo! Sau Vãn Thần chiến, chúng thần điêu linh. Thần tung đều là khó gặp a!

"Hừm, ta cho người hai cái năm mươi vạn, nhưng người mau để cho ta nhìn thấy hần."

Người bây giờ đã nghĩ gặp Đỗ Tư? Điều này có thể không làm được, tên kia thân thể cứng ngắt, chỉ có thể linh quang chợt lóe, tuyệt không thể tế thủy trường lưu! Đỗ Trần nói:

- Nhưng theo như lời ngài, vị bằng hữu của ta hành tung thần bí, là khó gặp...

Giáo hoàng sắc mặt không đổi, nhưng ánh mắt nhìn Đỗ Trần có chút sắc bén.

Đỗ Trần vội hỏi:

- Ai nha, bệ hạ thứ tội, Francis sơ kiến thần uy của bệ hạ, hoảng sợ đã quên mất một việc - Đỗ Trần, cũng chính là vị bằng hữu kia của ta, còn ủy thác ta mang tới cho ngài một phần lễ vật "Nhỏ".

- A? Hần quá khách khí rồi! Thomas, mang lễ vật của Đỗ Trần tiên sinh lên đây.

Thomas ngậy ngốc nhìn hai tay trống trơn của Đỗ Trần:

- Lễ vật? Francis không có nhắc tới với ta a.

Đỗ Trần cười nói:

- Bệ hạ, kiện lễ vật "Nhỏ"... a a, Thiên Mục thần điện của ngài sợ rằng không chứa nổi!

Thomas nhìn lại thần điện có thể chứa cả trăm người một chút, nhú mày nói:

- Nơi này không chứa được, vậy mà coi là "Tiểu lễ vật" sao?

Đỗ Trần cười không đáp.

Giáo hoàng lặng lẽ nhìn Đỗ Trần, đột nhiên vung tay lên:

- Nói rộng toàn bộ đại thần điện, người không phạm sự tránh lui.

Theo lời hần nói, vách tường bằng gỗ của thần điện màu vàng đột nhiên hiện ra hai đội trọng giáp võ sĩ, động tác cực kỳ nhanh chóng, chốc lát đã tổ hợp lại tường gỗ của thần điện, lui về sau mười thước, Thiên Mục thần điện cho người ta cảm giác như tự khoách lớn lên mấy lần.

Đỗ Trần lại lắc đầu:

- Bệ hạ, còn phải lớn hơn chút nữa.

Võ sĩ lại tăng khoảng cách.

- Không đủ, lớn chút nữa.

Thomas vội la lên:

- Francis, tới cùng là lễ vật gì? Hiện tại hoành thụ của thần điện đã dài hơn một trăm năm mươi thước rồi. Làm lớn nữa, thì giáo hoàng phải ngự trên tường ngoài mất thôi.

- Cứ như vậy đi.

Đỗ Trần cười mỉa hoặc vươn nắm tay, mở năm ngón tay trước mặt giáo hoàng, mặt trên có một đóa Liên Hoa nhỏ màu vàng xán lạn:

- Bệ hạ, đây là một thứ mà vị bằng hữu của ta dùng bí pháp chế thành, chuyên môn để chứa tiểu lễ vật.

Đôi mắt giáo hoàng đảo qua Liên Hoa, không ngừng gia tăng - tất cả áp lực đều ép lên Đỗ Trần, nhìn Liên Hoa thoát nhìn đẹp mắt, không có gì đặc dị, nếu không, hoài bích kỳ tội a.

- Bệ hạ, địa phương không đủ lớn, xin ngài dời bước.

Theo một tiếng của Đỗ Trần, quát khê... hô!

Cuồng phong nổi lên trong thần điện.

Theo đó, một cự long dài hơn trăm thước xuất hiện trong thần điện, oanh một tiếng, hạ xuống trước mặt giáo hoàng, lún sâu xuống thảm sàn màu đỏ.

Tiếp đó, Liên Hoa trong tay Đỗ Trần hóa thành nhiều điểm kim quang, nhìn qua, cực kỳ mê mỵ tiêu tán đi... Đỗ Trần thở dài:

- Tiểu tử xinh đẹp kia đã hoàn thành sứ mạng, cũng trở về với bốn nguyên.

Giáo hoàng cùng Thomas căn bản là không có chú ý tới Liên Hoa trong tay Đỗ Trần, cự long xuất hiện trước mắt, Thomas sợ ngây người.

Mặt giáo hoàng không chút dao động, nhưng không biết trong lòng chấn động đến mức nào, hần chậm rãi đi vòng quanh thân thể cự long một vòng, bước tới nhìn miệng vết thương sau lưng, lạnh nhạt nói:

- Một trong vạn lưu ngũ tuyệt phong, đứng đầu thần thánh cự long ngày trước,... Constantine.

Đứng từ trên cao mười mét nhìn xuống miệng vết thương, vẻ mặt giáo hoàng vẫn bình thản như trước:

- Miệng vết thương quái dị, mặt trên có dấu hiệu đả thương của kim chúc hệ, lại có tính hủ thực của thủy hệ từ kim chúc diễn hóa ra, càng có một loại lực lượng thần bí cực kỳ thần thánh trong đó... thật là có chút,... không, là thần! Dụng ba loại lực lượng hỗn hợp thành sắt chiêu, một chiêu kích tàn Constantine! Khiến hần ngay cả phản kháng cũng không có.

Đỗ Trần không thể không bội phục nhãn lực của giáo hoàng.

Nhưng hần càng bội phục sự hiểu biết của Dịch Cốt với cơ thể long tộc - một chiêu của hần, cắt đứt xương sống của Constantine, hơn nữa miệng vết thương trong ngoài như một, làm cho người ta nhìn không ra là từ trong, hay là từ bên ngoài hạ thủ.

Đồng thời, còn khiến cho lão long trở thành rồng thực vật - nếu để Constantine còn tỉnh sẽ nói là bị người đánh lén từ bên trong, mà không phải nói dối:

- Với thần uy của Đỗ Trần thần, nhất chiêu kích tàn Constantine.

Chết, hần nếu vận khí tốt có thể biến thành vong linh sao? Cho nên, không chết mà sống thực vật long là kết quả tốt nhất.

Đương nhiên, Đỗ Trần còn phải bội phục Đỗ Tư dụng Liên Hoa pháp bảo xử lý miệng vết thương, miệng vết thương thần thánh này, cho thấy người xuống tay cường đại tới mức nào.

Giáo hoàng thu hồi ánh mắt, chậm rãi đi tới ghế ngồi màu vàng:

- Hơn nữa Constantine trên mặt còn lưu lại vẻ mặt kinh hoàng, nhất định là trước khi chiến đấu hần đã cực kỳ lo lắng, gặp phải chuyện cực kỳ đáng sợ. Ngoài điều này ra, miệng vết thương của Constantine là từ lưng kéo dài tới nội phủ, miệng vết thương mượt mà đều tăm tắp. Hồn nhiên nhất thể, có thể thấy được vị thần xuống tay đã sớm đùa bỡn với Constantine. Cho nên mới công kích như thế, không một chút trở ngại cùng do dự...

Hai mắt khép hờ, nói xong, giáo hoàng Samar IX ngồi xuống ghế:

- Francis, bằng hữu của người tặng ta một lễ vật phi thường tốt a.

Hần hai mắt khép hờ đã hoàn toàn nhắm lại.

Đỗ Trần rất nhanh nói:

- Vị bằng hữu của ta không lâu trước nghe nói bệ hạ hàm oan, long tộc càng bức người, liền tự thân chuẩn bị tiểu lễ vật này cho bệ hạ hệ giải ưu!

Thomas cả kinh nói:

- Một chiêu tiêu diệt Constantine, lão đại cũng làm không được! Vị bằng hữu nọ của ngươi cũng là thần ư? Là vị nào? Giáo đình thần điện tất cả các pho tượng thờ phụng...

Hắn thấy Đỗ Trần khoát tay với hắn, lắc đầu buồn bã:

- Xin lỗi trước lời nói không cung kính, thần mà giáo đình cung phụng, cũng có thiếu sót...

- Francis!

Giáo hoàng đột nhiên phát ra thanh âm lạnh như băng, nhưng nội dung, lại khiến cho lòng Đỗ Trần nóng lên:

- Ta đại biểu chúng thần nói, hai bên New Zealand được chúng thần chúc phúc! Thành Duerkesi, không lâu sau sẽ trở thành thành thị phồn hoa nhất tam đại lục.

Thomas còn hồ đồ, hỏi:

- Có thiếu sót, chẳng lẽ thần điện không có thờ phụng hắn?

- Thomas.

Giáo hoàng mở mắt, lập tức mỉm cười:

- Vãn Thần đại chiến, chúng thần vẫn lạc vô số, nhân lực giáo đình có hạn, lúc kiểm định chúng thần thì khó tránh khỏi thiếu sót... Francis, bằng hữu của ngươi có bằng lòng là tân thần điện cung phụng không.

Hắn liệu có chịu thừa nhận địa vị thống trị của giáo hoàng ta, có nguyện ý tiếp nhận quan hệ hợp tác với ta không?

- Bằng hữu của ta còn nói một câu...

Đỗ Trần bắt chước thanh âm một cao thủ thần bí cao ngạo:

- Samar IX đại biểu chúng thần trên trời, mà ta, diệc vị thần.

Như người mong muốn.

Giáo hoàng cười dài.

Đỗ Trần nhân cơ hội nói:

- Bệ hạ, bằng hữu của ta không cầu điều gì, chỉ nguyện mỗi người đều hướng thiện! Mà ta, cũng nghe lời dạy của hắn, hành thiện.

- Bằng hữu của ngươi là thần, vậy lời hắn nói, là thần dụ.

Giáo hoàng bình thản nhìn kỹ Đỗ Trần:

- Giáo đình đang sửa lại thánh giáo pháp điển, pháp điển mới, sẽ gia nhập thêm nội dung mới, tỷ như, thần quyền thiên, đệ tam chương sẽ viết, Đỗ Trần thần nói, phạm là tín đồ của ta, tất hành thiện, hành đại thiện giả, tất được ta chúc phúc. Tín đồ của ta phải làm việc thiện, người làm nhiều việc thiện, tất được ta chúc phúc.

- Hậu ân của bệ hạ, Francis thiết tình ca ngợi.

Đỗ Trần khom người hô to.

Nhưng giáo hoàng lại lắc lắc đầu:

- Phổ định chúng thần phải do ta cùng hắn ở đương trường quyết định, Francis, mau liên lạc với bằng hữu của ngươi.

Đỗ Trần nở nụ cười:

- Tự nhiên rồi, bệ hạ rất nhanh sẽ thấy hắn...

- Phục hồi thần điện như cũ, Thomas, mang Constantine xuống.

Giáo hoàng cũng cười, nhìn về tuyết lang đang ngủ:

- Andy, nếu Constantine bị bằng hữu của chủ nhân ngươi cầm phế, vậy, ngươi quyết nhiên sẽ không phải nhi tử của Constantine, yên tâm đi, đại biểu chúng thần trên trời, tuyệt sẽ không cho long tộc thương tổn ngươi.

.. Thomas tổ chức nhân thủ tin cậy, tạo thành một cái đại trường trong điện, tạm thời giấu Constantine đi:

- Lão tử a, cái lỗ tai ta đều muốn chết rồi, lão đại cùng Francis nói nhảm nhiều vậy làm gì?

- Thomas, ngươi chừng nào thì mới có thể thông minh một chút?

Bairu lắc đầu đi tới, trợ giúp Thomas chỉ huy người che dấu đi Constantine.

- Ta sao lại không rõ?

Thomas oán giận nói:

- Lão đại cùng Francis không phải nói nhảm cả ngày sao? Hơn nữa đông một câu, tây một câu nói loạn lên.

- Ai!!!

Bairu bắt đắc dĩ thở dài:

- Vừa rồi, giáo hoàng bệ hạ cùng Francis làm một cuộc mua bán, một khoản mua bán rất rất lớn, một khoản có thể ảnh hưởng tới bố cục tương lai tam đại lục.

Thomas trừng lớn ngươi nhàn, nhìn chăm chăm Bairu.

Bairu lắc đầu giải thích:

- Vừa rồi, Francis dụng thực lực của Brook làm vốn, lấy của giáo hoàng không ít chỗ tốt. Sau đó hắn đột nhiên tăng lên, chứng minh sau lưng mình có một cường giả có thể nhất chiêu kích tàn Constantine, bức giáo hoàng nỗ lực càng nhiều quên đi! Trực tiếp nói cho ngươi kết quả là được.

- Ngươi phải nhớ kỹ! Francis cùng tùy tùng của hắn, cùng với vị Đỗ Trần thần kia, sẽ quy phục sự thống trị của giáo hoàng, ngày thường không tham bái, nhưng xuất sự sẽ tới viện trợ! Hắn, xem như thành một bộ phận của giáo đình, ngày sau sẽ bán mạng cho giáo hoàng.

Thomas sững sờ:

- Francis thật sự làm được sao?

- Đúng vậy, nhưng giáo hoàng bệ hạ phải trả giá cũng không ít.

Bairu tính toán nói:

- Bệ hạ cần lượng kim tệ vô hạn ủng hộ việc kiến thiết thành Duerkesi, hơn nữa, hắn sẽ thừa nhận địa vị chính thống của Đỗ Trần thần, mặc cho hắn truyền bá giáo nghĩa không nguy hại tới thánh giáo.

Thomas nghe cả nửa ngày, cười nói:

- Hắc, bệ hạ tiền còn nhiều mà, thừa nhận một tiểu giáo phái cũng dễ, xem ra, chúng ta lần này kiếm lớn rồi, chẳng những có được Constantine sống dễ chết dễ, còn được một vị thần cấp cao thủ ủng hộ! Francis chịu thiệt rồi.

- Francis thật là chịu thiệt! Nhưng, hắn có biện pháp gì sao?

Bairu cười nói:

- Thứ hắn muốn trong mắt giáo hoàng bệ hạ không tính là cái gì, nhưng, thứ này - kim tệ vô hạn lượng, vị trí chính thống được thánh giáo thừa nhận, đối với hắn bây giờ mà nói, cũng là cao không thể hơn được! Muốn, phải nỗ lực thật lớn.

Lạnh lùng cười, Bairu dụng một câu nói tổng kết:

- Đây là quyền lợi, bệ hạ có quyền, có thể làm ra những hành động có hại cho sinh ý của Francis.

Bairu bổ sung:

- Mặt khác, ta vừa rồi nghe ra một điều kiện tiên quyết trong vụ mua bán, là Francis phải để cho bộ hạ thấy Đỗ Trần thần kia, xác thực mà nói, là thấy thực lực của Đỗ Trần thần.

Thomas gật đầu:

- Đúng vậy, không thể để cho Francis là cái thùng rỗng, lão đại là không thấy thỏ không thả chim ưng!

...Trong Thiên Mục thần điện.

Đỗ Trần lại cười trộm, giáo hoàng lão tiểu tử người không thấy thỏ không thả chim ưng có phải không? Nhưng lão tử ta cũng không phải là cái thùng rỗng. Đỗ Trần thần? Rắc rối, tìm một cơ hội cho người gặp Đỗ Tư là được... để cho thánh giáo xuất ra thủ đoạn lừa gạt bọn ngu dân cung phụng, đi giúp binh dân Duerkesi thành, chờ khi trọng kiến xong, bảo giám hắc sẽ phán định đây là một việc thiện lớn lao! Mặt khác, Constantine mang đến, giáo hoàng một khi dụng Constantine bình tức tràng tranh đấu này, công đức cũng tính cho ta.

Nhưng, giáo hoàng làm sao dùng Constantine bình tức tràng tranh đấu này, cũng đáng giá chú ý a.

Đỗ Trần đang thích thú mơ tưởng, lại có chút cảm thấy kỳ quái - sư phụ Ziege sao còn chưa tới a?

Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng gọi âm ỹ:

- Bẩm báo bộ hạ, long thần tự mình dẫn người tới trước cửa khiêu khích, hôm nay bị viện trưởng Ziege ngăn trở ở Nguyệt hồ, xin ngài lập tức phái người tăng viện.

277. Long Thần, Samuel!

Giáo hoàng ngồi tựa trên ghế, nhẹ nhàng sờ kim hoàn trên đầu, ôn nhu nói:

- Long thần Samuel không chịu nổi một chút ủy khuất, Francis, tùy tùng trên đường của người đã kích thương Jennifer, bây giờ, chủ tử của nàng đã nổi giận.

Đỗ Trần không hoảng hốt không vội vàng, cười nói:

- Xin bộ hạ làm chủ.

Ấn tượng trong lòng của hắc đối với long thần có một sự khinh thường không nhỏ, đại trượng phu có khuất thân đôi chút, bây giờ thể cực hết sức rõ ràng, Đỗ Trần mang theo Dịch Cốt là thập cấp đầu thần chính thức gia nhập trận doanh của giáo đình, thánh giáo đã chiếm ưu thế tương đối so với long tộc, dưới loại tình huống này, đương nhiên phải nhẫn nhịn, bằng vào nghĩa khí nhất thời tìm tới cửa tính sổ, tuyệt không phải là chuyện một quân chủ anh minh làm.

Giáo hoàng có chút nhắm hai mắt lại, nhẹ nhàng hít lấy mùi đàn hương hòa trong không khí của thần điện, lạnh nhạt nói:

- Truyền lệnh, thần điện mười hai đầu thần thủ hộ với diễm hỏa mệnh đăng xuất trận, Thomas tiên phong, dẫn chúng thần kim liên.

Vừa dứt lời, Đỗ Trần đột nhiên nghe được tiếng kim chúc ma sát trên đỉnh đầu, ngẩng đầu nhìn lên, cung điện di động của giáo hoàng đã tự động tách ra, mở ra một lỗ hổng thật lớn lộ ra cảnh lá xuất hiện trên bầu trời Thiên Mục lâm.

Tiếp đó, lỗ hổng càng ngày càng to, vách tường màu vàng của Thiên Mục thần điện hai phía tách ra, một đại lộ có trải thảm đỏ hướng thẳng ra ngoài trường, Thomas đã bỏ qua chuyện trong đầu, mặc chiến giáp màu đỏ, cầm trong tay hai thanh đại phủ, ngồi trên một chiến xa điều khiển nhân tượng.

Cung điện di động này thật sự là đồ tốt.

Chiến xa bên ngoài do mười sáu thớt độc giác thú màu trắng kéo. Toàn thân màu vàng kim loại, hai bên thành cắm hai cây đại kỳ, một mặt đen là giáo hoàng kim hoàn kỳ, một mặt là chúng thần chúc phúc kỳ... lại càng là đồ tốt.

Đỗ Trần có chút ngửa tay.

- Xin bệ hạ lên xe.

Thomas lập tức hầu hạ, khom người nói.

Giáo hoàng bệ hạ chậm rãi đi về phía kim liên:

- Francis, ta đại biểu chúng thần tại nhân thế, ban cho người quyền được ngồi lên kim liên của thần.

- Cảm tạ thần ân, quang huy của chúng thần không đâu không có.

Đỗ Trần ứng thanh, theo sát giáo hoàng tiến lên kim liên, theo pháp tắc sa trường, người đi cùng có chức trách yểm hộ hai bên cánh của chủ tướng, quan sát tình thế chiến trường, nhưng giáo hoàng tự nhiên không cần Đỗ Trần bảo vệ, ngược lại, đang tính toán, kim liên quá lớn, tốt nhất cho vào cái Liên Hoa to nhất, sau đó dụng Liên Hoa vận tẩu...

- Bệ hạ xuất hành!

Thomas ngửa mặt rống to, hai thanh búa lớn gõ vào nhau, phát ra tiếng lôi điện giao kích ầm ầm, đột nhiên từ trong đất trước mặt doanh địa của giáo đình chui lên mười hai cự mãng làm cầu, trên cây cối, đường nhiên còn có lửa cháy bốc lên, hơn nữa mỗi con đều có một vị kim giáp đầu thần.

Mười hai đầu thần thấp giọng hô hát, phía trước mở đường, bỏ ra cự mộc che trời trong rừng Thiên Mục, vì kim liên của giáo hoàng khai xuất một đại lộ, mà trong doanh địa bí ái đã tụ tập hơn một ngàn hắc giáp võ sĩ, bước tiến chỉnh tề, theo tiếng trống trận rầm rập theo sát chúng thần kim liên.

Máu của Đỗ Trần cũng theo đó mà sôi trào lên.

Quân đội của mình, lúc nào mới có thể có loại uy thế này? Ngẫm đến sẽ rất hưng phấn.

Không bao lâu, cảnh sắc Nguyệt hồ hiện ra trước mắt Đỗ Trần, nhưng hắn chưa kịp quan khán một kỳ cảnh của tam đại lục thì trên bầu trời, hơn trăm cự long vũ cánh kêu thét, thân thể vô cùng khổng lồ. Mười hai đầu thần dọn dẹp cây cối, ánh sáng vừa mới chiếu xuống cơ hồ bị chúng toàn bộ che mất.

Bầu trời Nguyệt hồ, sự phụ Ziege đến đã lâu, một thân áo bào trắng, tựa hồ đang cùng một người trước mặt giao thiệp, mà hài tử ngốc khiến cho Đỗ Trần nhớ bấy lâu nay Ariza cũng đang đứng sau hắn.

- Lão đầu, thiếu gia tới, thiếu gia tới.

Ariza thấy Đỗ Trần, hưng phấn vẫy tay kêu lớn, cũng mặc kệ tình hình bây giờ, nhanh chóng bỏ chạy.

Tại thế giới xa lạ này, thân nhân trong lòng Đỗ Trần chỉ có ba, đại ca Steven, lão bộc Fuye, huynh đệ Ariza.

- Hắc hắc, thiếu gia cao lớn rồi.

Ariza lau nước mắt, vỗ vỗ đầu Đỗ Trần cười nói.

Đỗ Trần lại đắm nhẹ Ariza, ngẩng đầu nhìn thân cao hơn hai thước của hắn, cười lớn ha ha không thôi.

Nhưng lúc này một tiếng quát lạnh không hợp thời truyền đến, như tiếng sấm động.

- Người là Francis?

Đỗ Trần quét mắt nhìn lại, nhận ra Ziege mặc một bộ trường bào bạch y đại giáo chủ màu trắng nhìn vào một trung niên đại hán cực kỳ bá đạo, cực kỳ mạnh mẽ, đứng lập đứng đó.

Hắn so với Ariza còn cao hơn nửa cái đầu, thân dưới đi giày vàng khó đen, nửa thân trên trần, hai vai rộng lớn, lưng hùm vai gấu, cơ thể như kim thiết, không hề che dấu vẻ cuồng dã mạnh mẽ của hắn.

Mà dung mạo hắc... khiến cho Đỗ Trần nghĩ tới một kẻ tay đầy máu tươi, như từ Tu La sa trường tới, cự nhân rút ra từ thân thể địch nhân! Tóc dài màu đỏ, mắt ưng... cả người như một cao ngạo chiến thần có thể tùy thời ra tay đánh nát mặt đất.

- Thiếu gia, người to lớn này là long thần

Đỗ Trần nhìn long thần, dời bước đi tới trước người Ariza, mà lúc này, Dịch Cốt ẩn trong chiến trận giáo đình cũng đi tới bên người Đỗ Trần.

Ziege nhìn thoáng qua bạch y đại giáo chủ trường bào trên người Đỗ Trần, nói:

- Long thần miện hạ, với thân phận của ngươi, sẽ không cùng một hài tử mười bảy tuổi so đo tính toán, phải không?

Ánh mắt sắc bén của long thần đảo qua Đỗ Trần, dừng lại nửa khắc trên người Dịch Cốt, hạ xuống trên người Ariza:

- Ngươi có tư cách nói thế với ta! Ngày trước, phụ thân ngươi bằng một thanh Thiên đao, tới nguyệt cốc đánh bại thần thánh cự long núi Miguel của ta, giết ba mươi bảy long vệ! Hôm nay, anh hùng hậu duệ, tự có anh hùng quyền lợi.

Đỗ Trần mạnh mẽ quay đầu nhìn lại Ariza, hắc là nhi tử của thiên đao Benz?

Roland! Ngươi có nhiều chuyện không nói cho ta.

Nhưng bây giờ không phải lúc để hỏi.

Tiêng nói như sấm của long thần lại truyền tới:

- Francis, người nọ bên người ngươi, chính là kẻ kích thương Jennifer?

Dịch Cốt nắm chặt tay, thu tay vào trong tay áo! Tiến lên một bước quát:

- Là ta.

- Tiếp ta một chiêu.

Long thần đột nhiên tiến nhanh lên, thân ảnh như một cuồng long xuất thủy, không, hắc vốn là long thần! Lửa cháy lên, nắm tay của long thần như chùy đã tới trước mặt Dịch Cốt.

Lúc này Đỗ Trần mới phản ứng! Nhưng lại không kịp tránh, càng không có năng lực ngăn cản.

Nhưng thanh âm nhu hòa thân thiết của giáo hoàng lại vang lên không chút khác lạ, cơ hồ cùng lúc với nắm tay của long thần đang tới:

- Không nên cử động, long thần nói một chiêu, vậy chỉ có một chiêu.

Một chiêu? Dịch Cốt cho dù thấp hơn long thần một bậc, vậy cũng không thể yếu hơn tới mức ngay cả một chiêu đều không tiếp được?

Đỗ Trần trong lòng an tâm hơn một chút! Chỉ nghe thanh âm vang lên bên tai...

- Oanh long!

Một quyền của long thần nhắm vào mặt Dịch Cốt! Dịch Cốt không có lựa chọn phải cùng hắc chính diện tranh phong, thân thể run lên, tách khỏi quyền phong của long thần, sau đó hai tay như tiễn, hướng cổ tay của long thần.

Long thần trong mắt tinh quang chợt lóe:

- Tốt!

Mặc cho Dịch Cốt nắm lấy cổ tay mình, dưới chân bất động, một tay nắm thành quyền từ hông xuất ra.

Dịch Cốt cắn răng, hai tay như dính vào cổ tay long thần, không thể làm gì khác hơn là chịu khuất tất tung đùi lên, tránh thoát nắm tay phía dưới của long thần.

Quyền phong cùng đầu gối chạm nhau, Đỗ Trần nghe được một tiếng vang.

Nhìn lại, long thần bất động, Dịch Cốt "đông đông" lui lại sau vài bước, đùi phải run nhẹ, thân không vết thương, nhưng lại cười lạnh.

Long thần cũng quả nhiên thủ tín, nhất chiêu qua đi, hấn chấp tay nhìn thẳng Dịch Cốt:

- Jennifer bị thương không oan! Tứ đại thần thánh cự long của núi Miguel chúng ta, chỉ có Liege có thể cùng người tranh phong.

Nói xong, long thần không hề nhìn Dịch Cốt mà là nhìn giáo hoàng.

- Samar, người mời thần sứ tới Nguyệt hồ là muốn làm gì? Hù dọa Samuel ta ư?

Giáo hoàng mỉm cười nói:

- Long thần, chỉ là tấu xảo (trùng hợp) thôi, ngày ước định mười năm đã tới, mà long tộc của người lại bức người, đại biểu cho chúng thần trên đời tại Thiên Mục lâm, vậy không thể làm gì hơn là mời các thần sứ tới...

Bọn họ hai người một cương một nhu, bắt đầu chỉ trích nhau.

Đỗ Trần đi tới bên Dịch Cốt, thấp giọng nói:

- Thế nào?

Dịch Cốt cũng thấp giọng nói:

- Chẳng biết long thần có xuất toàn lực hay không, nếu từ cường độ một chiêu vừa rồi phán đoán, hấn muốn giết ta, ít nhất phải ngoài mười chiêu, hơn nữa tốc độ của hấn chỉ là biến hiện đến như vậy, ta có tám phần nắm chắc thoát thân.

Long thần có xuất toàn lực hay không? Đây là một đáp án mà Đỗ Trần không thể truy tra.

- Nếu Bác Bì cùng người liên thủ thì sao? Có mấy phần thắng?

Đỗ Trần sắc mặt âm trầm hỏi.

Dịch Cốt do dự thật lâu, không cho Đỗ Trần đáp án.

Đỗ Trần sờ sờ cái mũi, liếc mắt nhìn long thần cùng giáo hoàng đang giao thiệp, tựa hồ nói chuyện, từ việc long thần trách vấn mà hiểu được, long thần căn bản không có quan tâm tới chuyện Dịch Cốt kích thương Jennifer, hấn hôm nay tới, là chỉ hướng thần sứ này.

Con mẹ nó, giáo hoàng còn nói long thần tới tìm mình tính sổ, còn làm ra vẻ lão đại thay người xuất đầu... thật sự là lão hoạt đầu (lão già giảo hoạt).

Hết thấy, đều phát sinh trong khu rừng phía nam nơi trận doanh của giáo đình, ánh mắt Đỗ Trần nhìn xung quanh tìm kiếm, phát hiện vân kỳ của thần sứ mọc lên tại tây ngạn của Nguyệt hồ, nương tựa hồ nước, nhưng phụ cận vân kỳ đã có mấy mù bao phủ, thấy không rõ động tĩnh bên trong.

Thấy không rõ nên không khẩn trương, chỉ cần vân kỳ này là thánh khí, vậy các người chạy không thoát. Đỗ Trần mỉm cười.

Lúc này, trận đấu võ mồm giữa long thần cùng giáo hoàng đang diễn ra, đột nhiên Samuel hét lớn, âm ba cuồn cuộn bạo vang vọng Nguyệt hồ:

- Mấy vị thần sứ, ta Samuel kính trọng thần của các người, nhưng, các người trước mắt ta đi tới Thiên Mục lâm là có ý gì? Ta Samuel cần một lời giải thích từ các người.

Đến cả giáo hoàng đều không dễ dàng đắc tội với mấy thần sứ, thật khí phách a. Tiếng hét lớn khiến hai tai Đỗ Trần ong ong, nhưng hai mắt lại nhìn chằm chằm hướng vân kỳ.

Đây là lần đầu Đỗ Trần thấy vân kỳ biến hóa... dụng thuật ngữ chức nghiệp của hấn, tên là di chân vào đĩa!

278. Quyết Định Của Long Thần, Quá Khứ Của Francis

- Long thần! Chúng ta không cần giải thích cho người.

Trong vãn kỳ truyền ra một thanh âm, cũng rất bá đạo.

Nhưng long thần càng bá đạo:

- Đến giải thích, hoặc là, khai chiến.

Hắn xoay người vung tay hô lớn, quần long trên bầu trời vỗ cánh:

- Thần dân của Samuel ta, có ai e ngại chiến tranh?

- Ngao...

Quần long tê hồng, uy thế tràn ngập trời đất.

Long thần quát lên:

- Long tộc cùng giáo đình sớm có công ước, trước khi ngũ chiến chi ước chấm dứt, thế lực nào có ý đồ tiến vào Thiên Mục lâm, cần phải có sự chấp thuận của long tộc ta? Nếu không! Đó là miệt thị Samuel ta! Mặc dù các người là thần phái tới, long tộc ta cũng liều mạng đánh một trận.

Một tiếng hừ lạnh, tiếp đó dưới vãn kỳ thật lâu không nói gì.

Dùng sự trầm mặc biểu lộ bất mãn ư? Hoặc là không có gì để nói?

- Hừ!

Long thần lạnh lùng liếc mắt cùng nói nhỏ nhẹ, giáo hoàng cười ôn nhu, chậm rãi giơ tay phải lên:

- Liege, chuẩn bị công kích, trong Thiên Mục lâm, ngoại trừ long tộc ta, bất luận giết chết.

Giáo hoàng khinh thường:

- Long thần, ngũ chiến chi ước còn chưa chấm dứt...

- Giáo hoàng, ta cùng thần sứ kia nói chuyện! Cũng không có mời người gia nhập! Trong lúc nói chuyện, ngữ ngôn của người cái gì cũng là bất kính với long tộc của ta, là chiến thư! Sol, cự dực trận triển khai, yểm hộ Liege trùng kích.

Giáo hoàng vẫn bình tĩnh nhìn long thần, ánh mắt không giao động nhìn không ra hắn nghĩ gì.

Hừ, Samuel, người rất mạnh! Nhưng... người tuyệt không thể tưởng được, ta đã có Constantine trong tay.. vậy không cần phải cùng người nhất thời tranh đoạt.

Quần long trên bầu trời vũ động, đã tuân lệnh triển khai, một đội cự long trực chỉ giáo hoàng, một đội, trực chỉ vãn kỳ thần sứ.

Mà càng nhiều cự long, mở ra long khẩu, xuất xong tức đánh về phía bờ Nguyệt hồ.

Cánh tay long thần chỉ tới điểm cao nhất:

- Pi Lesie, truyền long thần lệnh, trong doanh địa của long tộc tại Thiên Mục lâm, tộc nhân cả ta tất cả lên không... toàn tộc núi Miguel nghe lệnh, long thần Samuel tuyên bố, chiến tranh...

- Long thần bớt giận.

Dưới vãn kỳ rốt cục truyền ra một thanh âm, Đỗ Trần nghe ra thanh âm hô lớn của vô số người, hắn đang khẩn trương cũng nhẹ bớt.

Đáng chết, xem tình thế long thần thật dám khai chiến.

Thở dài một hơi, Đỗ Trần lập tức nhìn chằm chằm vãn kỳ.

Mây mù màu trắng trên bầu trời đột nhiên tách làm hai, tựa như có thứ gì từ trên đám mây theo cột cờ hạ xuống, hạ xuống mặt nước, tiếp đó, hơi nước đậm hóa, hiển lộ ra tình hình bên trong.

Thấy tình hình này, giáo hoàng bình thần như trước, long thần cùng Ziege khinh thường hừ một tiếng, mà Đỗ Trần lại nhiệt huyết dâng trào.

Dịch Cốt nói, trong khi ở cảng Hongkong, trên cột cờ dùng dây xích chó nhốt sáu bảy tiểu cô nương, nhưng bây giờ, Đỗ Trần đếm một chút, bên trong đương nhiên đã có mười ba.

Giáo hoàng đã "giao hàng"! Chính mình đã xác định ra tay.

Ngoại trừ tiểu cô nương, dưới vãn kỳ còn có bốn trưởng bông khéo léo màu trắng, từ trong đó có một người đi ra, đúng là trung niên nữ tử đầu lĩnh ngày đó muốn cướp đi tiểu Bối Bối... Thomas nói, kỳ thật nàng ít nhất đã bảy mươi tuổi, bất quá vì bí pháp trụ nhan thuật của vị thần kia, cho nên thoát nhìn hình dáng mới bốn mươi.

- Donna ra mắt long thần.

Bạch y nữ tử không chấp tay, ngạo nghễ nói:

- Thay mặt thần của ta ân cần thăm hỏi long thần bệ hạ.

Cánh tay giơ cao của long thần, lúc này mới hạ xuống, nhưng cự long vẫn đề phòng như cũ.

Donna nhìn thoáng qua giáo hoàng, nói:

- Ta cùng với ba vị tỷ muội phụng mệnh của thần ta, cùng mấy người hầu của thần đi tuyển thần phó và giao thiệp với bằng hữu, đã mười năm qua...

- Ta muốn nghe một câu thôi!

Long thần dụng tiếng hét lớn cắt đứt lời nàng, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Donna:

- Giúp giáo đình hay trung lập, các người lựa chọn đường nào?

Donna cùng giáo hoàng liếc nhau, nhưng thủy chung không từ ánh mắt giáo hoàng thấy được điều gì, nàng phần nhiên nói:

- Long thần! Ta kính trọng người cũng là thần, cho nên mới khách khách khí khí cùng người nói chuyện! Bất quá, không ai có thể dạy chúng ta làm việc.

Mấy động tác nhỏ này khiến Đỗ Trần hiểu được, thần sứ cùng giáo hoàng quả nhiên có hiệp nghị bí mật nhằm vào long thần. Long thần....

- Lựa chọn, hoặc là chiến tranh.

Long thần bay lên trời, cánh tay lại chậm rãi giơ lên.

- Hừ!

Donna dậm chân:

- Chúng ta không giúp cả hai bên.

- Tốt lắm, Liege, đưa ấn tín của long tộc ta cho mấy vị thần sứ! Thiên địa chứng kiến, với tôn nghiêm của thần! Các người, không được giúp hai bên.

Long thần trên cao nhìn xuống, ngạo nghễ nhìn thần sứ:

- Hy vọng, các người không nên đánh mất thể diện của quý thần.

Donna tức giận khòe miệng trực co quắp lại, cả giận nói:

- Dùng tôn nghiêm thần của ta làm chứng, chúng ta tuyệt sẽ không ra tay hiệp trợ giáo đình! Nhưng chúng ta phải ở lại chỗ này, ta muốn thấy, người trong trận chiến thứ năm thảm bại thế nào.

- Bại?

Long thần phóng thanh cuồng tiếu, tóc đỏ bay loạn, đột nhiên nhìn giáo hoàng:

- Samar! Độ ngũ chiến, ta sẽ tự mình ra tay! Các người, ai tới ứng chiến?

Ánh mắt mọi người đều tập trung trên người giáo hoàng, ngoại trừ Đỗ Trần còn đang đánh giá vân kỳ, nhưng trong lòng Đỗ Trần lại nghĩ, long thần lời này nói ra, giáo hoàng hẳn là tự mình nghênh chiến?

Nhưng giáo hoàng lại phát tay, mỉm cười nói:

- Ngày mai trước lúc mặt trời lặn, đáp án sẽ đặt trên bàn của người. Chiến thư cùng tồn tại. Thomas, thu binh.

Đỗ Trần sửng sốt, Ariza thúc hấn đi mau, nhưng trong lòng hấn đột nhiên nổi lên một câu nói:

- Cao! Là cao! Có thể "Sách lược hoãn binh" trong truyền thuyết - tiếp lời khiêu chiến mà nói lời uy phong khí phách như thế, giáo hoàng không hổ là giáo hoàng.

Long thần sau khi quân đội giáo đình triệt thoái, xoay người phát tay, quát:

- Hồi doanh.

Thanh âm cuồng phách, chấn cho Nguyệt hồ gợn sóng.

Sau một khắc, long thần chấp tay đứng ở bờ bắc Nguyệt hồ nơi doanh địa của long tộc, trước mắt, hành cung của long thần không kém cạnh giáo hoàng kim đỉnh đại trưởng! Hấn nhìn lên pho tượng cự long màu đỏ trên hành cung...

Không một tiếng động, bốn điều cự long hóa thành nhân hình, lẳng lặng quỳ gối sau lưng hấn, cùng hấn nhìn pho tượng cự long màu đỏ.

Thật lâu sau, long thần nghiêm nghị nói:

- Các ngươi muốn nói gì?

- Cái này.. bệ hạ, hành động hôm nay, thật sự quá mạo hiểm, nếu bức bách thần sứ cùng giáo đình liên minh, chúng ta đây...

- Hừ! Mạo hiểm? Người nghĩ rằng ta không bức bọn họ, bọn họ sẽ không kết minh sao? Ta đang ép họ giải tán đồng minh.

Long thần lớn tiếng, lập tức bước nhập hành cung:

- Từ hôm nay, Liege thay ta làm việc, ta phải toàn lực chuẩn bị cho đệ ngũ chiến cuối tháng này.

- Bệ hạ.

Một người đứng lên, còn muốn nói gì đó, mà ngân phát lão nhân lại ngăn hấn lại:

- Pi Biesi, quên đi! Người không hiểu sao? Vừa rồi giáo hoàng lão mưu thâm xa vởi, cái gì cũng chưa từng biểu hiện ra. Nhưng động tác nhỏ của Donna đã nói rằng! Thần sứ đã kết minh với giáo hoàng.

Lục phát Pi Biesi cường ngạnh nói:

- Cho dù bọn họ đã kết minh, vậy bệ hạ hôm nay cũng quá mạo hiểm, vạn nhất khai chiến...

- Hừ! Khai chiến thì khai chiến! Pi Biesi, nếu thần sứ cùng giáo hoàng đã kết minh, vậy từng bước, mấy người bất quá chỉ là bất cấp thần sứ dám chắc sẽ đi tìm thần kia xin viện binh ủng hộ giáo hoàng! Đến lúc đó, chúng ta sẽ đối mặt với địch nhân càng cường đại! Sớm muộn cũng phải đánh một trận, chúng ta không tránh khỏi. Đã như vậy, không bằng hôm nay mạo hiểm khai chiến, chúng ta cũng sớm có chuẩn bị. Đối thủ cũng ít! Còn có thời gian chuẩn bị cho việc vị thần kia trả thù! Nếu hôm nay thật sự để bệ hạ bức bách các thần sứ công khai biểu hiện không giúp hai bên, chúng ta đây bỏ đi một cường địch. Hôm nay bệ hạ vô luận chiến hay không chiến cũng không chịu thiệt.

Ngân phát lão nhân cười lạnh lùng:

- Hôm nay thần sứ mặc dù đại biểu vì thần kia, nhưng, các nàng dù sao chỉ có bốn người, cực mạnh cũng chỉ bất cấp, cho dù có thấm thủy vân kỳ hộ thân. Vậy sao đánh được mấy ngàn đại quân của long tộc chúng ta! Vị thần kia thực lực mặc dù cường đại, nhưng là nước xa không cứu được lửa gần... bệ hạ lựa chọn thời cơ này bức bách bọn họ là thích hợp nhất.

Mà bệ hạ lại nắm được một đạo lý chết người - các thần sứ phá hủy công ước Thiên Mục lâm trước, không có ẩn tẩn của long tộc mà tự tiện tiến nhập Thiên Mục lâm, với tính tình ưa thể diện của vị thần kia, thần sứ của nàng hôm nay dám chắc tự chịu thiệt, trong khi bệ hạ chiếm đạo lý bức các nàng không lùi phải chiến, vậy... a a, hiểu chưa?

- Nguyên lai như thế.

Pi Biesi gật đầu, vội nói:

- Nhưng đệ ngũ chiến bệ hạ cũng không cần phải tự mình...

- Đúng vậy, bệ hạ vẫn che dấu lá bài đệ ngũ chiến, không cần phải tự thân cùng giáo hoàng liều mạng! Nhưng hôm nay phản ứng của giáo hoàng người có thấy không? Có đúng là quá kỳ quái? Hẳn cũng tùy ý để bệ hạ bức thần sứ giải tán đồng minh... điểm này chỉ có thể nói rõ một chuyện - giáo hoàng vốn không để ý tới thần sứ! Bệ hạ nếu không tự mình ứng chiến, người có thể an tâm sao?

Liege đột nhiên thở dài một tiếng.

- Ai, khiến bệ hạ toàn lực ra tay đi! Bốn mươi năm rồi, bệ hạ nằm mơ cũng muốn bắt lấy Constantine, lúc này đây khó phát hiện tin tức, người khuyên người không ra tay, vậy sao khiến cho nỗi hối hận trong lòng bệ hạ phát tiết...

Pi Biesi buồn bã gật đầu, nhìn lại pho tượng cự long màu đỏ, thần nhiên nói:

- Đúng vậy, từ đêm tân hôn mà phản nghịch cự long giết chết thê tử của người, muội muội duy nhất của người...

- Đừng nói đến nữa, các người muốn phạm vào kiêng kỵ sao?

Ngân phát Liege phát tay:

- Đi đi, đều đi đi, chúng ta phải nhớ kỹ, Constantine tâm bệnh cuồng loạn, tội không thể tha! Trận chiến này, long tộc ta tất thắng.

- Tất thắng! Tất thắng.

Cự long tề hồng oanh minh doanh địa, chấn động Nguyệt hồ, thậm chí truyền tới kim liên của chúng thần tại phía nam.

Giáo hoàng lắng nghe, chỉ cười nhạt không đáp.

Trên kim liên có thêm một người, là sư phụ của Đỗ Trần, Ziege! Giờ phút này sắc mặt hắn không dễ chịu, nhíu mày nói:

- Francis, Brook bên người người là chuyện gì xảy ra? Người vừa rồi vì sao mặc trường bào bạch y đại giáo chủ?

Rốt cục cũng tới, Đỗ Trần trong lòng sớm đã thủ nói nhiều lần, khiếm ý nói:

- Sư phụ, chuyện là thế này, ngài còn nhớ kỹ lão nhân giúp ta biến thành Thiên Sứ Thủy Thân chứ?

Ziege trong lòng nghi hoặc, nhưng cũng không có đối với đệ tử "Hoàn mỹ" của mình phát tiết tính tình, gật đầu nói:

- Đương nhiên nhớ kỹ, lúc ấy người tại New Zealand chấn tai, trợ giúp một vị lão nhân, hắn võ người một chưởng, cho người một chén nước, lập tức người biến thành Thiên Sứ Thủy Thân.

- Vị lão tiên sinh kia tên là Đỗ Trần, hắn giúp ta biến thành Thiên Sứ Thủy Thân xong, kỳ thật cũng không giống như lời ta lúc trước, biến mất vô tung.

Đỗ Trần áy náy cúi đầu, thấp giọng nói:

- Kỳ thật, kỳ thật hắn một mực chiếu cố ta, còn truyền thụ cho ta một chút bí pháp hết sức cường đại... Sư phụ, xin lỗi. Con đã hứa với Đỗ Trần lão tiên sinh, không nói chuyện này cho bất luận kẻ nào, kể cả ngài, xin lỗi...

Mắt Ziege càng tỏa sáng:

- Nói như vậy, người thiện hữu thiện báo! Vậy quần áo trên người người giải thích thế nào?

- Ziege, huynh đệ của ta.

Giáo hoàng mở miệng rồi:

- Chuyện này phải trách huynh trưởng ta,... Francis bây giờ thật là chấp sự bạch y đại giáo chủ của ta...

Hắn thay đổi chức vụ rồi, tuyệt không đề cập tới cơ quan gián điệp - chấp pháp thần điện.

- A a, người là huynh đệ của ta, vậy huynh trưởng ta liền nói thẳng.

Giáo hoàng trong lòng rõ ràng, "Thần thuyết" hư vô mờ ảo tuyệt không lừa được Ziege, dùng tư thái công bố nói:

- Vị Đỗ Trần kia cũng là một vị thần cường đại như ta, mà Francis là đại biểu của hắn! Chuyện này, ta xảo hợp biết được... nói như vậy, người hắn đã minh bạch?

Ziege hừ nói:

- Samar huynh trưởng, ta hiểu rồi! Hừ! Với thủ đoạn nhất quán của người, đương nhiên là không lúc nào quên thu phục Đỗ Trần thần kia, mà Francis là cây cầu, người tự nhiên sẽ khống chế hắn trong tay! Nói vậy uy bức lợi dụng hắn, bất quá với cách làm người của Francis, người dám chắc là lợi dụng sự thiện lương của hắn để dẫn đường cho hắn, để cho hắn không nói cho ta?

Giáo hoàng lắc đầu cười khổ:

- Chuyện, là thế đó.

Giáo hoàng lão tiểu tử, người có ý tứ! Người vừa nói như vậy, lão tử thành ra bị ép từ hai phía, như tiểu nam hài chịu ủy khuất, ha ha.

Đỗ Trần cười trộm, nhưng làm bộ đau khổ, nói:

- Sư phụ, giáo hoàng bề hạ nói, nếu ta nguyện ý làm bạch y đại giáo chủ, hơn nữa không nói với ngài, hắn, hắn sẽ toàn lực ủng hộ việc kiến thiết thành Duerkesi, cũng chính là lãnh địa của ta, ta đã đổi tên của nó...

- Brook kia thì sao?

- Hắn là thần phó của Đỗ Trần tiên sinh, bây giờ đang giúp ta hành thiện.

Đỗ Trần trước mắt sáng ngời, vui vẻ nói:

- Sư phụ, ý niệm của Đỗ Trần tiên sinh cùng lời thề đầu thần của ta cực kỳ tương tự đều là làm việc thiện cho thiên hạ! Trợ giúp người cần giúp.

Đỗ Trần buồn bã cúi đầu, áy náy nói:

- Xin lỗi, sư phụ.

Ziege trầm mặc thật lâu, không biết Đỗ Trần cùng giáo hoàng liên thủ nói dối có khiến hắn tin hay không, hắn vỗ vỗ vai Đỗ Trần:

- Mặc kệ thế nào, bây giờ có ba mươi vạn bình dân đặt hy vọng vào người trong cuộc sống... bằng điểm này, người là đệ tử vĩ đại nhất của ta.

- Hô.

Đỗ Trần cảm thấy dễ dàng vô cùng, qua một cửa Ziege, vậy mình ngày sau đối với mấy chiếc gai vô hình, làm việc, tiện lợi hơn.

Ziege lại nói:

- Samar huynh trưởng, sau này, Francis đảm nhiệm chức vụ trong giáo đình, là giúp người liên lạc với vị Đỗ Trần thần kia, thế nào?

Giáo hoàng cười nói:

- Thật không dám giấu, ta đã liên lạc với vị Đỗ Trần thần kia, hơn nữa hắn đã đưa về giáo đình thần địa! Thân phận của Francis... là dựa theo huynh đệ Ziege mà làm. A a, hắn thủy chung vẫn là đệ tử của người.

Ziege không hề đáp lại giáo hoàng.

Đỗ Trần có chút xấu hổ, cười nói:

- Sư phụ, nói cho người một tin tức tốt, Chesini sư đệ bây giờ biến hóa phi thường lớn.

Ziege trong lòng vui vẻ:

- Hắn không còn hình dáng ngoan liệt chứ?

- Sư đệ mặc dù có đôi khi phát ra tính tình tiểu hài tử, nhưng đã hiểu chuyện hơn, bây giờ đang học tập chính vụ trong lãnh địa của ta, chuẩn bị làm một vị hoàng đế tốt trong tương lai...

Đỗ Trần hưng phấn nói, là vui vẻ phát ra từ chân tâm - Chesini biến tốt, vậy việc thiện đều tính lên đầu hắn.

Nhưng lúc này.

Nguyệt hồ, dưới vãn kỳ.

Donna thăm mắng long thần một trận, đột nhiên vỗ mạnh cái trán mình, vội la lên:

- Ba vị muội muội, vừa rồi ta hồ đồ rồi.

- Làm sao vậy tỷ tỷ?

- Francis! Là Francis!

Donna cuống quýt kêu lớn tên Đỗ Trần vài lần, dậm chân nói:

- Long thần gọi cha của Mel là Francis.

- Làm sao vậy? Chúng ta dưới vãn kỳ đều nghe thấy.

- Đáng chết, lão tam, lão tứ, cũng không có thấy qua chuyện năm đó, nhị muội người còn không biết sao? Francis.

Nàng lại kêu tên Francis một lần nữa.

Nhị muội giật mình hiểu ra, lập tức sắc mặt thảm biến, tự an ủi:

- Không có khả năng, tam đại lục người gọi Francis nhiều lắm.

- Đáng chết, người tên Francis đích xác nhiều, nhưng người vô cùng giống bức họa mà tên là Francis có mấy người?

Donna chăm chú nói:

- Chúng ta phải đi xác minh, Francis này có đúng là... tam tử của Mayfair, có phải Francis ngu ngốc kia.

- Mayfair? Mayfair kẻ trá tử lừa gạt thần của ta sao, lại chạy tới tận tiểu vãn kinh sao?

Tam muội cả kinh nói:

- Không có khả năng, hai vị tỷ tỷ, chuyện này ta cùng tứ muội mặc dù không có ý kiến, nhưng cũng nghe tỷ muội trong hồ nói qua lúc Francis mới sinh, thần ta đã tự thân biến hắn thành ngu ngốc, hắn, hắn không có khả năng phục hồi như cũ, còn trở thành lục cấp đầu thần! Không ai có thể phá giải bí pháp của thần! Tuyệt đối không có!

Nàng thần thờ kêu lớn.

- Cho nên chúng ta phải đi thăm dò rõ ràng.

Donna sắc mặt âm trầm, hung hăng nói:

- Lập tức đi, đi.

279. Ngọn Nguồn Của Hết Thảy Mọi Thứ Đều Do Tài Năng Xuất Chúng Của Franciss.

- Được rồi, trước khi ta rời đi khỏi lãnh địa, Chesini sư đệ chủ động yêu cầu được cùng bá tể New Zealand làm lao công! Hẳn nói, hẳn khí lực tuy nhỏ nhưng có thể mang cơm đưa nước cho mọi người, có thể học được nhiều tri thức trị thủy hữu dụng, tin tưởng rất có lợi cho tương lai trị quốc của hẳn...

Đỗ Trần đang giảng thuật lại biến hóa của Chesini với Ziege, Ziege nghe được cuống quýt gật đầu, trên mặt nụ cười ngày càng nhiều.

- Không thể tưởng tượng được a, không thể tưởng được Chesini đương nhiên chủ động đi lao công cùng bá tể, thật sự là khó có thể tưởng tượng nổi... đáng vui đáng mừng, thật sự là đáng vui đáng mừng a.

Ziege cười khiến cho bộ râu sơn dương rung động, có thể nhìn ra, hẳn thật tâm vui mừng cho biến hóa của đệ tử:

- Francis, người sao có thể dạy Chesini như vậy? Để cho hẳn trong vòng mấy tháng biến hóa lớn tới như thế? Đương nhiên khẳng khái trợ giúp tên khất cái! Ha ha!

Là bởi vì cái tên "đã chết" kia, nhưng "đại thúc Phillip" còn đang làm phó trấn ti hành chính ở bắc trấn.

Đỗ Trần tự nhiên không nói ra lời nói thật, hẳn cười nói:

- Là như thế này, trong mấy tháng thời gian, ta thường xuyên dẫn hẳn đi thể hội dân gian tật khổ, để cho hẳn...

- Đứng lại.

- Giáo hoàng bề hạ xin đứng lại.

- Francis, người đứng lại đó cho ta.

Thanh âm quát tháo của kẻ khác từ sau truyền tới, vừa nghe đã biết là mấy lão yêu bà! Đỗ Trần nhú mào, nhìn giáo hoàng một chút.

Giáo hoàng đánh giá một phen bốn vị thần sứ đang vội vã tới, trong lòng cũng nghi hoặc.

Các nàng tới làm gì? Nếu nói là chỉ trích giáo hoàng mới rồi ra vẽ hồ đồ, khoanh tay đứng nhìn các nàng bị long thần áp bách còn có chút đạo lý, nhưng sao các nàng lại gọi to lên Francis, khí thế lại hung dữ, tựa như tới tầm cừu?

Chẳng lẽ chuyện dưỡng nữ của Francis, thật sự khiến các nàng hận tới bước này? Được rồi, trong hiệp nghị mới rồi với Francis có nói, mình phải thay hẳn giải quyết phiền toái này.

Nghĩ vậy, giáo hoàng giơ tay phải lên, lệnh cho Thomas dừng xe, chậm rãi nói:

- Donna thần sứ, các người muốn làm gì?

Donna mang theo ba thần sứ phi thân hạ xuống trước kim liên chúng thần của giáo hoàng, ánh mắt hung dữ tập trung nhìn chằm chằm Đỗ Trần. Donna nói:

- Giáo hoàng bề hạ, chúng ta phải mang Francis đi! Còn có dưỡng nữ Mel của hẳn nữa.

- Ta một lần nữa nhắc lại, dưỡng nữ của ta tên Beiermengde.

Đỗ Trần tức giận nói, nhìn chằm chằm bốn thần sứ, trong lòng nổi lên sát ý! Nếu không phải bây giờ không hợp lúc, phỏng chừng Đỗ Trần nhất định sẽ cho Dịch Cốt giết chết bốn lão biến thái này.

Giáo hoàng phát phát tay, hắc giáp võ sĩ của giáo đình ở phụ cận toàn bộ tản ra, làm thành một vòng vây lớn trong Thiên Mục lâm, cam đoan không ai nghe lén, cũng cam đoan hắc giáp võ sĩ không nghe được.

Bây giờ giáo hoàng mới chậm rãi nói:

- Về Mel, hoặc là Beiermengde, đại biểu chúng thần trên trời nói, mấy vị thần sứ, dưỡng nữ của Francis từng thụ quốc quân của Lanning Baergena phong làm công chúa New Zealand, mà đại biểu chúng thần trên trời cũng đã chúc phúc cho nàng... mấy vị, Beigemende đã là thần phó của một vị thần khác, không tiện làm thần phó của quý thần.

Dừng lại một chút, giáo hoàng ôn văn nho nhã đẩy kim hoàng trên đầu:

- Tam đại lục nhân loại gần 1 tỷ, tin tưởng có rất nhiều người may mắn trở thành quý thần phó, mấy vị cần gì Beiermengde?

Ý tứ rất rõ ràng, các người buông tha nàng, ta sẽ cung cấp cho các người nhiều cô nương tốt bồi thường.

Đỗ Trần trong lòng thầm nghĩ, giáo hoàng thật ra làm một đồng bọn tốt! Nhưng người dụng cô nương khác thay thế Beiermengde cũng thật sự quá thất đức.

Donna sửng sốt, người thường nàng không để mắt, nhưng với thần kia - giáo hoàng, nàng rất có lễ phép! Khom người nói:

- Giáo hoàng bộ hạ đã nói vậy, chuyện Mel thì thôi đi.

Nhưng tiếp theo đó nàng lại chỉ vào Đỗ Trần lớn tiếng quát:

- Tên đầy đủ của người là Francis St. Shigeru Kain đúng không? Là con trai thứ ba của Angius cùng Mayfair đúng không?

Đỗ Trần trong lòng cảm thấy bất ngờ, vuốt mũi nghĩ thầm:

- Ngày đó tại cảng Hongkong, Bairu vì mục đích bảo vệ không có nhắc tới tên mình, hôm nay, thần sứ căn bản không liên hệ với bên ngoài lại gọi ra lai lịch của mình...chuyện này có chút kỳ quái.

Nhưng với thân phận danh vọng hiện tại của Đỗ Trần, chuyện này hẳn muốn giấu cũng không giấu nổi, hẳn thừa nhận:

- Đúng vậy, mấy vị thần sứ có gì chỉ bảo?

- Đáng chết, người không phải ngu ngốc sao?

Một vị thần sứ thất thanh kêu lên.

Donna đánh mắt trách cứ nàng, đáng chết, chuyện này là chuyện tuyệt đối cơ mật của thần ta, người sao có thể lộ ra đầu mối? Nàng hừ một tiếng:

- Cái này đúng rồi, người phải theo chúng ta!

Mặc dù Donna bá đạo như trước, nhưng trong lòng nàng thật luống cuống...

Nàng sống hơn bảy mươi năm rồi, trong đầu chỉ có một tín niệm - thần của chúng ta, là vô cùng cường đại, không ai có thể địch nổi.

Nhưng nàng biết rõ ràng, mười bảy năm trước, thần của nàng đã từng thấy Francis xuất sinh, hơn nữa dụng đại thần uy, phong ấn Thiên Sứ Thủy Thân của Francis, để cho hắn từ thiên tài thành ngu ngốc! Hơn nữa nói cho Mayfair, muốn cho nhi tử của người khôi phục Thiên Sứ Thủy Thân, thì giao ra thứ ta muốn! Nếu không, cho dù người có thể để cho đại nghị trưởng năm đó, thần hoàng sống lại, cũng không thay đổi được vận mệnh làm kẻ ngu ngốc của nhi tử người! Người trên thế giới này không ai có khả năng mạnh hơn ta gấp ba lần.

Nhưng bây giờ, bí pháp của thần đã bị người khác phá giải.

Tín ngưỡng nhiều năm đã bị đả kích trí mạng, Donna sao không hoảng hốt?

Phải bắt Francis trở về, để cho thần của ta tự mình thẩm vấn, tra thanh đến tột cùng là... tại sao?

- Để cho ta đi cùng các người sao? Đi làm gì?

Đỗ Trần vịn tay vào thành kim liễn, cười mỉa hoặc nhìn chằm chằm các nàng, nụ cười này bị Chesini xưng là nụ cười ác ma.

Donna cười lạnh:

- Người không cần biết tại sao, người chỉ biết rằng, hôm nay không mang người trở về, chúng ta tuyệt không bỏ qua.

- Các người dám khi dễ thiếu gia? Đáng đánh.

Ariza vẫn đi theo sau chúng thần kim liên thốt nhiên giận dữ, giơ lên thiết quyển tiến lên muốn đánh các nàng. Ziege trong lúc này một tay đặt lên đầu hắn, chậm rãi từ trên kim liên đi xuống, lạnh lùng nói:

- Donna thần sứ, Francis là đệ tử của ta, các người muốn trước mặt ta mang hắn đi, có thể, nhưng phải nói rõ mọi chuyện với ta đã.

Ziege lạnh lùng nhìn chằm chằm Donna, không giận mà uy.

- Ziege viện trưởng, ta kính người cũng là phong hào đầu thần, là người sắp thành thần! Nhưng người cũng phải hiểu một việc - bây giờ thần của ta chỉ danh Francis bắt trở về!

Donna uy hiếp nói:

- Tốt nhất, người nên quý trọng hết thấy. Không nên can thiệp! Giáo hoàng bệ hạ, chuyện này là chuyện cơ mật của thần ta, chúng ta không tiện nhiều lời, nhưng cũng xin ngài không nên can thiệp.

Giáo hoàng bình tĩnh đứng trên kim liên, vẫn bất động, nhưng trong lòng hắn, đã bắt đầu suy tư chuyện nguyên do, hơn nữa về quyền hành lợi hại.

Bộ râu sơn dương của Ziege rung lên nhẹ nhẹ, hình dáng có vài phần tức cười, nhưng Đỗ Trần biết, lão nhân đã phát hỏa rồi.

- Hừ! Nếu mấy vị thần sứ không nói rõ ràng với ta. Vậy, mơ tưởng trước mặt ta mang đi đệ tử của ta đi.

Đỗ Trần nhìn thoáng qua giáo hoàng vẫn không giao động, phân phó:

- Brook.

Dịch Cốt dời một bước, Ziege đánh ánh mắt sắc bén với hắn:

- Brook tiên sinh, xin người tạm thời không nhúng tay! Ta biết thực lực của người không dưới ta, nhưng là, chuyện này giao cho ta giải quyết! Francis là đệ tử quan trọng nhất của ta.

Đỗ Trần trong lòng âm áp, lão nhân này muốn thay mình gánh lấy chuyện này! Sau này, vị thần kia muốn tìm mình tính sổ, cũng phải qua Ziege đã.

- Người giải quyết? Người giải quyết được sao

Donna châm chọc:

- Xem ra người muốn khai tội với thần của ta?

"Cầu trưởng nhân thế gì đó!" (chó cậy uy chủ), tay áo bào rộng thùng thình của Ziege không gió mà rung, bay lên, lộ ra một kinh ức viên hoàn màu lam trong tay (bụi gai quấn tròn màu lam), phần nộ giáo huấn:

- Mới rồi long thần suất lĩnh đại quân khiêu chiến, uy phong của các người chạy đi đâu rồi? Ta Ziege tự nhận không thể so với long thần, nhưng cũng không phải bọn hạ nhân mà các người có khả năng uy hiếp.

Nói xong, hắn quay mình trở lại kim liên, cầm lấy tay Đỗ Trần dắt xuống, bước đi vào doanh địa của giáo đình. Quay lưng về phía thần sứ quát lạnh:

- Ta Ziege truyền nghệ sáu mươi năm, chưa bao giờ để cho một đệ tử ở trước mặt ta bị người khác bắt đi! Muốn mang Francis đi, thì phải nói rõ, gọi chủ tử của các người tới! Người không đủ tư cách cùng ta bàn bạc.

Từ đầu tới đuôi, giáo hoàng một mực ở bên xem náo nhiệt.

Một mặt là Đỗ Trần thần, một mặt cũng là thần, chính mình phải hiểu rõ hơn mới tốt.

- Ziege! Người thật vô lý.

Donna lớn tiếng hét lên, vừa rồi long thần khiến nàng tức giận còn chưa tiêu, bây giờ Ziege lại nói tới long thần, nàng nhịn không được quát to:

- Francis cùng long thần bất đồng, chúng ta không cùng long thần tranh đấu, vì không có lệnh của thần ta, không tiện vượt quyền cùng vị thần kia khai chiến, người nghĩ rằng ta sợ long thần sao? Francis bất đồng, ta rất rõ ràng, thần của ta nhất định sẽ không tiếc tất cả cũng phải bắt Francis về. Cho dù cùng đấu thần học viện, cùng giáo đình khai chiến.

- Francis tan hết gia tài, tạo phúc một phương, thiên hạ xưng tụng! Đệ tử như vậy nếu hôm nay bị các người vô cớ bắt đi, ta Ziege làm sao có tư cách làm thầy! Càng phải xin lỗi ba mươi vạn dân chúng New Zealand.

Ziege căn bản không để ý tới nàng, tiếp tục đi nhanh không ngừng lại:

- Mặt khác chuyển cáo quý thần, chỉ có người xúc phạm vô lý mới khiến người khác phẫn nộ! Có chuyện gì, tới gặp ta, sư sanh của thiên nô đấu thần học viện thẹn với tên anh hùng của nàng năm đó.

- Ziege! Đáng chết, bọn tử muội, thẩm thủy vân kỳ.

Theo một tiếng gầm nhẹ, ba thần sứ khác đột nhiên chạy tới, tiếp đó, vân kỳ bên Nguyệt hồ liền tỏa ra hơi nước, mây trắng đột nhiên phóng lớn.

- Đây là thẩm thủy vân kỳ được xưng tương đương với chiến lực thập cấp đỉnh phong sao?

Ziege cũng không quay đầu lại, tay trái vung lên, thánh khí mới có được kinh ức thủy hoàn bắn nhanh ra, xoay quanh vân kỳ trên trời, theo đó, thủy hoàn đột nhiên mở rộng gấp trăm lần, vây lấy đám mây trên vân kỳ.

Trên mây trắng tản ra hơi nước, nhưng thủy hoàn của Ziege cũng nổi lên vô số gai màu lam, trong lúc nhất thời, vầng vàng khốn trụ mây trắng, không để cho nó tiếp tục biến hóa.

Thấy tình hình này, Dịch Cốt buồn bã thở dài, cúi đầu.

Nói về thực lực, hẳn không dưới Ziege, cho dù có không bằng cũng không kém bao nhiêu, nhưng không lâu trước, hẳn đã tự thân chịu uy lực của vân kỳ, kết quả... không thể tránh được, vân kỳ không thương tổn được hắn, nhưng hắn cũng đừng nghĩ công phá vân kỳ.

Nhưng bây giờ Ziege bằng chân bản lĩnh, mặt trước đối kháng áp chế vân kỳ.

Chỉ có một giải thích - thánh khí! Siêu cấp thánh khí!

280. Nguồn Gốc Của Tất Cả Mọi Thứ Bắt Đầu Từ 17 Năm Trước

Tay áo trường bào của bạch y đại giáo chủ vốn rộng thùng thình, Đỗ Trần có chút ngứa ngáy, tay trái rứt vào trong tay áo, một đóa Liên Hoa lặng lẽ kẹp giữa hai ngón tay.

Thần niệm phân phó Đỗ Tư:

- Nấp trong Liên Hoa, thừa dịp vân kỳ toàn bộ mở ra, nhân cơ hội lộ ra khe hở lên vào doanh địa của các nàng.

- Làm gì? Nhìn lên các lão nương này tắm rửa sao? Thật ác tâm, các nàng căn bản là đều biến thái, ta không đi

Đỗ Tư phản đối mãnh liệt.

- Đỗ Tư đại ca,... ngũ ca, giúp được không? Không phải để cho ngài đi làm việc đó đâu.

Đỗ Trần không có biện pháp với Đỗ Tư, người này, lúc nào cũng nhanh không chậm, làm cho người ta hận không thể đá hắn hai đá, nhưng nguyên thần bất diệt, phân thân bất tử, cho dù là long thần cùng giáo hoàng cũng không đánh chết hắn được.

- Ai, lúc này mới ngoan nói "Ngũ ca", thư thả chút đi.

Đỗ Tư ngồi vào trong một đóa Liên Hoa, dùng thần niệm trả lời:

- Ta hiểu rồi, xem ra, hôm nay mấy lão nương này không có khả năng mang người đi, vậy các nàng sau khi trở lại doanh địa đảm chắc sẽ thương lượng nên làm gì bây giờ, đảm chắc sẽ xử trí người vài câu.
- Đúng vậy, lúc này thì, ta muốn người nghe lấy, nghe toàn bộ và nói cho ta biết! Ta phải biết, năm đó trên người Francis rốt cục đã xảy ra chuyện gì.
- Có chuyện gì, kêu ngu ca, đúng vậy! Người quay lưng về phía giáo hoàng, thực lực lão già này phi thường cường đại, đừng cho hắn phát giác ta bay ra...
- Còn có chuyện người phải nhớ kỹ, bọn thần sứ cũng không mạnh, người phỏng chừng đều có thể giám sát các nàng, vân kỳ nhìn qua là mười cấp thánh khí mà chúng ta chưa thấy bao giờ, người lưu tâm để ý, nếu có thể, sưu tập một chút tình báo về nó.

Đỗ Trần dụng thần thể che tầm mắt giáo hoàng, phóng ra Đỗ Tư.

Có một phân thân, thật là rất tiện lợi.

Ánh mắt Đỗ Trần nhìn lên người sư phụ, thấy Ziege chống lại vân kỳ, trán có chút mồ hôi, sự áy náy trong lòng lâu nay càng tăng thêm.

Mặc dù không thật sự quá quen thuộc, nhưng Đỗ Trần không thể không thừa nhận, Ziege mặc dù ngoan cố, có đôi khi còn không thông tình đạt lý, nhưng hắn chính thức là một sư phụ rất tốt.

Nhất nhật vi sư! Chung thân vi phụ! Những lời này là một cái bang quy đầu tiên mà Đỗ Trần phải nhớ khi nhập đạo môn.

Nhưng mình nếu không phải trộm đi thánh khí của hắn, Vân vụ toả liên, mà bây giờ là Thệ Tuyết kiếm, làm hại sư phụ thua thiên hạ đệ nhất sát thủ, thua trong tay Glagins, anh danh một đời trôi theo dòng nước.

Không tự giác, tay Đỗ Trần sờ Thệ Tuyết kiếm bên hông.

Lúc này đây, giáo hoàng hiểu được chuyện rất rõ ràng, trong lòng cũng nghĩ tới lợi hại, hắn nhẹ nhàng hạ kim hoàn trên đầu xuống, tiện tay ném ra ngoài:

- Thần sứ, Ziege huynh đệ, cần gì phải thương tổn hòa khí! Nghe đại biểu của chúng thần trên đời khuyên bảo một câu a.

Kim hoàn nọ phiêu phiêu bay tới phụ cận vân kỳ cùng thủy hoàn dây dưa, nhẹ nhàng rung lên. Đột nhiên đánh vào mây trắng, đám mây bình yên vô sự, nhưng kinh ức thủy hoàn của Ziege lại bị đẩy ra.

- Bệ hạ dùng thập cấp thánh khí Chúng Thần Kim Hoàn thật danh bất hư truyền!

Donna thở hổn hển, phần nộ nhìn chăm chăm giáo hoàng.

Ziege yên lặng thu lại thủy hoàn, lạnh lùng nhìn chăm chăm Donna.

Mẹ nó, vương miện của giáo hoàng là thập cấp thánh khí sao? Đáng chết, mình đương nhiên bỏ qua... giáo hoàng thật sự có không ít đồ tốt a.

Đỗ Trần thở than trong lòng, tay lại ngứa ngáy! Không có biện pháp, phản xạ có điều kiện a.

Giáo hoàng ôn nhu nhỏ nhẹ nói:

- Donna thần sứ, Quý thần cùng thánh giáo vốn là một thể, mà Ziege là huynh đệ của ta. Chuyện của hai nhà cần gì phải dùng binh đao? Đại biểu chúng thần trên đời nói, Francis kỳ thật cũng là một vị thần sứ...
- Người nói cái gì? Điều này sao có thể?

Donna giật mình.

Đỗ Trần thâm hận, giáo hoàng lão tiểu tử người, tiếp theo sẽ nói muốn bắt Francis, vậy tìm chủ tử của các người gặp Đỗ Trần thần mà đàm phán, cho nên mau chuyển cáo chủ tử của người, không nên tranh đấu ở đây! Mặt khác, Francis a, bằng hữu Đỗ Trần của người cũng đừng giấu mặt, cho ta xem đi.

Giáo hoàng một mặt bình tức sự việc, một mặt bức "Đỗ Trần thần" sớm ngày hiện thân.

Cũng quả nhiên, giáo hoàng nói ra những lời như Đỗ Trần dự đoán, bất quá ngôn từ lại chính thức hơn! Thần thánh hơn:

- ... Ziege huynh đệ, người nói phải không?

Ziege cũng biểu đạt thái độ nói:

- Vị Đỗ Trần thần kia thế nào, cùng Ziege ta không quan hệ, nhưng ta tuyệt sẽ không để cho đệ tử bị người nào đó bắt đi.

Donna trên mặt âm tình bất định, giáo hoàng lại bổ thêm một câu:

- Chúng thần sứ có thể yên tâm, Francis sẽ ở lại Thiên Mục lâm, chúng ta có thể chậm rãi thương lượng một biện pháp giải quyết.

Hắn không chạy thoát được đâu, trước tiên, nếu giáo hoàng ta phát hiện "Đỗ Trần thần" là giả, hoặc thực lực không đủ, vậy trở tay bán đứng Francis cũng dễ dàng.

Đỗ Trần vuốt mũi thầm nghĩ, giáo hoàng cũng quả nhiên không dễ lừa a. So với đối thủ trước kia đều gian ngoan xảo quyệt hơn! Xem ra, thật phải để "Đỗ Trần thần" lộ diện rồi. Donna nhìn giáo hoàng một chút, gật gật đầu, mang theo ba tỷ muội rời đi.

Đỗ Trần cùng Ziege một lần nữa trở lại chúng thần kim liên, không đợi Ziege mở miệng hỏi tại sao thần sứ lại bắt Đỗ Trần, giáo hoàng nhân tiện nói:

- Huynh đệ của ta, không nên hỏi ta, ta trước kia đích xác nói nhiều lời không đúng với người, nhưng lần này, huynh trưởng ta cũng thật nghĩ hoặc a.

Hắn đối với Ziege biểu lộ thái độ "Khai thành bố công" (mở thành công báo).

Ziege lại nhìn Đỗ Trần.

Đỗ Trần cười khổ lắc đầu:

- Sư phụ, ngài biết không, mẫu thân ta mười bốn năm trước qua đời, mà phụ thân... ta cái gì cũng không rõ ràng.

- Vậy chuyện xảy ra vừa rồi thì sao?

Ziege nhíu mày nói:

- Tựa hồ, Francis từ ngu ngốc biến thành Thiên Sứ Thủy Thân, chuyện này phi thường xúc nộ vị thần kia.

Giáo hoàng khép hờ hai mắt:

- Huynh đệ của ta, huynh trưởng thật ra muốn ra mặt... Francis, thật không dám giấu, người sau khi gia nhập thánh giáo, chấp pháp thần điện từng điều tra qua lai lịch của người...

- Điều này ta hiểu.

Đỗ Trần rất phối hợp cười nói.

- Đúng là bởi vì chấp pháp thần điện tra qua, hơn nữa thánh giáo lại tương đối hiểu rõ hành tung của các thần sứ, cho nên, ta có thể cam đoan, từ khi người đầy tháng - cũng là ngày cha người chính phạt Mc Allen trở về, từ khi hắn nhìn thấy người, người chưa bao giờ cùng thần sứ phát sinh quan hệ gì! Cho nên, thần sứ gây nên chuyện này, hẳn là phát sinh mười bảy năm trước, trước hoặc ngay sau khi người xuất sinh.

- Mười bảy năm trước?

Ziege giật mình cả kinh:

- Vậy đúng là khi Roland bị thần sứ bức phong kiếm.

Giáo hoàng gật đầu:

- Đồng thời, cũng là lúc Renault xảy ra biến đổi lớn, Alonso nổi giận.

Hắn nhìn thoáng qua Ariza:

- Cũng là lúc mọi người tại đế quốc Renault thấy những mảnh nhỏ thánh khí của thiên đạo Benz, phán đoán hắn khổ chiến thân tử! Mà nhi tử duy nhất của hắn, Ariza lần đầu xuất hiện tại chợ nô đai trong bản ghi chép giao dịch.

Đỗ Trần nghe được như lọt vào sương mù, cười khổ:

- Tựa hồ, mười bảy năm trước đã phát sinh ra đại sự gì đó

Ziege nhìn giáo hoàng:

- Người nói đi, tin tức mà chấp pháp thần điện của người nắm giữ nhiều hơn nhiều so với ta biết.

- Nhưng đây đều là cơ mật thủy tinh cấp, chỉ có thần chức nhân viên ngoài cấp giáo phụ mới có thể biết...A a, không lâu trước giáo phụ Ya Qin lúc đuổi bắt Constantine bị chết trận, bây giờ chỉ còn lại tám vị giáo phụ, Francis. Quý xuống.

Giáo hoàng mơ hồ hiểu được, chuyện này có thể đào móc ích lợi thật lớn, cho nên không chút do dự lệnh cho Đỗ Trần cúi mình theo lễ nghi của thánh giáo ngay trên kim liên, tay đặt lên trán hắn, trên người phát ra kim quang, trầm giọng nói:

- Ngàn năm qua, thánh giáo ta có tất cả chín đại giáo phụ các ti, trợ chúng thần trên đời đại biểu ban phát thần ân, hôm nay, giáo phụ Ya Qin bất hạnh thân tử, chúng thần thống nhất phân phó! Francis, người có nguyện là đại giáo phụ Ya Qin ban phát thần quang?

Francis, ta nói cho người, ích lợi trước mắt, ta tuyệt không thể bắt người trả giá cao, cho nên, người mau cho ta thấy "Đỗ Trần thần", nếu không, ta có thể lập người, cũng có thể phế người.

Một cái chức vụ giáo phụ địa phương mà thôi.. Đỗ Trần tự nhiên hiểu được ý tứ của giáo hoàng, nhưng tâm trạng còn có chút vui mừng - Francis giáo phụ! Nghe thật con mẹ nó thích chí a.

Đầu cúi xuống, Đỗ Trần nói:

- Thần ân của bệ hạ, Francis tất đem toàn lực, trợ bệ hạ truyền bá thần quang.

Tiếp đó, hắn mừng rỡ ngước đầu lên, tựa như một hài tử được bảo bối:

- Ta, ta sẽ viết thư cho gia đình.

"Được rồi, người rất nhanh sẽ nhìn thấy Đỗ Trần thần."

Giáo hoàng cũng Đỗ Trần nhìn nhau cười, hết thấy đều không nói.

Ziege đột nhiên bổ thêm một câu:

- Để cho hắn làm ám điện chấp sự giáo phụ được rồi, chức vụ của hắn không nên cho hắn làm! Samar huynh trưởng, chuyện này người làm loạn cả rồi, không nên dụ hoặc đệ tử của ta.

Lão nhân này, ám điện chấp sự giáo phụ, vừa nghe là một chức vụ không có thực

- Được rồi, cứ như vậy! Hết thấy, Francis giáo phụ người có thể từ thủy tinh thần điện truy tra.

Giáo hoàng cười nói.

- Thủy tinh thần điện? Bệ hạ, có thể để cho Thomas đấu thần cùng ta đi thủy tinh thần điện? Ta còn không quen đường...

Đỗ Trần cười như một hài tử ngoan.

... Gọi Thomas, đích xác là có nguyên nhân, Đỗ Trần không quen đường, nhưng càng là vì... người này dễ dàng tiết lộ nhiều bí mật. Hơn nữa, hắn thật sự rất có thiên phú ngâm du thiên nhân... Thomas không thẹn với đánh giá trong lòng Đỗ Trần, nghe xong lệnh, hắn liền vui mừng kéo Đỗ Trần tới sâu trong "Cung điện di động" của giáo hoàng, cùng mấy vị hắc bào lão nhân giao thiệp xong, được phê chuẩn, dẫn Đỗ Trần tiến vào một thần điện giản dị.

- Đây là thủy tinh thần điện sao?

Đỗ Trần nhìn gian đại điện bày hơn nghìn pho tượng, sợ hãi không thôi! Đại điện chia làm năm tầng thứ, từ vào cửa, tầng thứ nhất thờ phụng các tiểu thần tượng ước chừng bảy tám trăm năm, toàn bộ điêu khắc bằng đồng vàng (đồng thau).

Tầng thứ hai, có trăm pho tượng bạc.

Tầng thứ ba cũng không giống các pho tượng trước, cung phụng một loạt đại thần, nhưng số lượng cũng rất thưa thớt, chỉ có hai ba mươi người, cũng là do hoàng kim đã tạo nên.

Pho tượng tầng thứ tư càng thêm xa hoa đắt tiền do tinh hạch của ma thú điêu khắc thành, thần tượng cũng không ngoại lệ! Mà số lượng pho tượng của tầng này càng ít, chỉ có chín vị. Nhưng rất kỳ quái, y theo thánh giáo pháp điển ghi lại, trong chúng thần cung phụng, vị trí giữa cao Quý nhất, nhưng vị trí trung ương chín vị thần không có thần tượng.

Mà tầng thứ năm chỉ có một pho tượng, chẳng biết là cái gì điêu khắc thành, toàn thân quang hoa chói mắt, làm cho người ta không thấy rõ dung mạo hẳn. Bất quá, có thể được cung phụng ở vị trí cao nhất chỉ có một thần - đi tới cuối con đường đầu thần trong truyền thuyết, chỉ kém bất tử nửa bước, đại nghị trưởng của thần thánh liên minh, thần hoàng Prince.

Thomas cười nói:

- Kinh ngạc sao? Đây là giản dị thần điện theo giáo hoàng viễn chinh, thần điện chính thức trên thánh sơn người còn chưa thấy, pho tượng kia, năm đó dọa ta suýt ngất.

Thân ở thần điện, Thomas cũng cười to vài tiếng nói:

- Đây không phải thủy tinh thần điện, mà là cung phụng thần điện! Nhưng, người phải biết một chuyện, có thể ở nơi này, là chuyện từ xưa lâu lắm rồi...

Trong khi Thomas nói, tặc nhân của Đỗ Trần lai cận thận đánh giá đông đảo thần tượng, liếc mắt thấy vị trí trống rỗng ở trung ương tầng bốn, hẳn lại phát hiện mấy vị trí không có tượng, không biết đại biểu ý tứ gì.

Rất nhanh, Đỗ Trần tại trung tâm tầng hai phát hiện một pho tượng cực kỳ quen mắt... toàn thân chiến giáp, lửa cháy phần thể, trường mâu đâm thủng ngực, nhưng vẫn cầm kiếm không ngã, đúng là tổ tiên St. Kain. Shigeru.

Không nói cũng biết, tầng thứ của thần điện này đại biểu địa vị, mà các lão tổ mẫu nói, Shigeru năm đó trong quân giữ chức đốc kỵ đại thống lĩnh chiến khu Beins, tam tinh trung tướng! Vậy, đệ nhất đệ nhị tầng thần điện hẳn là chuẩn tướng, thiếu tướng, trung tướng một loại, bọn họ do mấy người Shigeru cầm đầu.

Mà tầng ba, hẳn là thượng tướng, về phần tầng bốn, nhất định là tổ tiên của Văn Thần ngũ gia tộc, đại nguyên soái của thần thánh liên minh.

- Uy, Francis, chú ý nghe.

Thomas thấy Đỗ Trần lưu tâm tới pho tượng, có chút không thích nói.

Đỗ Trần cười, nói đùa:

- Người không phải nói về thật lâu trước kia sao? Vậy phỏng chừng đã rất lâu rồi, ta đợi người giảng tới chính đề sẽ nghe.

Thomas trắng mắt liếc hẳn, nói:

- Thật lâu trước kia là chính đề! Francis... giáo phụ các hạ! Lão tử, người nói cho lão tử trước, năm nay là năm nào?

- Văn Thần lịch 1279 năm!

Đỗ Trần rất kỳ quái hẳn hỏi làm gì.

Thomas gật đầu:

- Vậy, chuyện này bắt đầu từ một ngàn hai trăm bảy mươi chín năm trước...

281. Thomas Nói Chuyện Quá Khứ - Căn Nguyên Mọi Chuyện.

Thomas tìm một chỗ ngồi ngồi xuống rồi mới giảng giải:

- Năm đó, thần thánh liên minh cuối cùng cũng chiến thắng Ma tộc, nhưng các thần đều vẫn lạc rất nhiều! Những người may mắn không chết, thương tàn cũng có ba bốn mươi người! Hơn một ngàn thần a, chỉ còn lại ba bốn mươi người mất tay, gãy chân, ngay cả thần hoàng Prince cũng vì lần quyết chiến cuối cùng mà hao tổn tính mạng, nằm trên giường không dậy nổi, người có thể tưởng tượng được Vãn Thần đại chiến thảm thiết tới trình độ nào?

Thomas lớn tiếng chất vấn, lập tức cười hắc hắc nói:

- Nhưng đánh thắng rồi, phải nói về thưởng công! Vì vậy các thần còn sống, còn có hậu duệ của các thần bắt đầu thương lượng một lần nữa phân chia địa bàn...

Đỗ Trần nghe được thú vị, nghe Thomas nói tiếp.

- Qua việc phân định địa bàn, nhưng vấn đề này ai cũng nghĩ địa bàn mình lớn, ai cũng không muốn ở nơi sa mạc khắc nghiệt, người nói đúng không? Kết quả là, phân chia không được, các thần bị khuyết tật đánh không được, mà lúc này, tổ tiên của giáo hoàng lão đại, giáo hoàng đời thứ nhất sau khi thần hoàng Prince chết trở thành đại biểu cho chúng thần, hẳn muốn ngăn lại tranh đấu của thần, còn không có bản lãnh.

Thomas lau miệng:

- Người đừng tưởng rằng tổ tiên lão đại không còn dùng được, nếu so vai có thể lợi hại hơn hẳn, cũng chỉ bất quá là các thần mới từ chiến trường trở về, người nói đúng không?

- Kết quả lúc ấy tam đại lục một mảnh hỗn loạn, rối loạn chừng hơn trăm năm, lúc này trong lúc đại loạn tổ tiên Lanning của các người, Bowen lão tiểu tử chẳng biết cẩn vận rầm rầm gì, bằng một bộ hắc thiết khải giáp khởi gia, tiêu diệt bốn thần, sáng lập Lanning đế quốc.. cuối cùng, tới Vãn Thần hậu năm 130, xuất hiện một lão nương, lão nương nọ xuống tay ngoan độc, nhất chiêu đánh chết chín thần, bình tức trảng hỗn loạn này...

Chú ý lực của Đỗ Trần lập tức tập trung lại.

- Nhắc tới lão nương là ai...

Thomas đột nhiên ngậm miệng nhắm mắt, đứng lên, đi tới trước chín thần ở tầng bốn, chỉ vào chỗ khuyết ở trung ương nói:

- Nàng được ghi lại trong Vãn Thần chiến sử, vốn đã chết trận... đứng đầu chín vị nguyên soái thần thánh liên minh, tổng đốc tiêu vân chiến khu đại nguyên soái, thần tứ hoàng tước, Thẩm thủy thần nữ, Magarret.

- Ta kháo con mẹ nàng.

Đỗ Trần đột nhiên chửi một câu thô tục.

Thomas sững sờ, cười to nói:

- Đúng, kháo con mẹ lão yêu bà.

Kỳ thật, Đỗ Trần là bất bình thay các lão tổ mẫu, năm đó các lão tổ mẫu đúng là vì Margaret, mới phải ở lại cổ堡 ngàn năm! Hôm nay xem ra, Margaret không chết, đương nhiên một ngàn năm không đi cứu các lão tổ mẫu, thật con mẹ nó hỗn đản! Các lão tổ mẫu là người tốt a.

Thomas tiếp tục nói:

- Margaret sao lại không chết, điều này không ai biết được, nhưng giáo đình biết, nàng ở một địa phương thần bí sáng lập một tổ chức quỷ bí là Thẩm Thủy Hồ, chuyên môn bồi dưỡng biến thái lão yêu bà! Còn muốn mấy thế lực giúp nàng tìm tiểu nha đầu, thánh giáo chính là một trong đó... bây giờ người hiểu lão đại sao có chút sợ thần sứ chứ? Các nàng chính là thần phó của Margaret.

Nhỏ lớn lên đều là biến thái.

Đỗ Trần đồng ý gật đầu.

Thomas giọng chân nói:

- Tổ tiên của giáo hoàng lão đại thấy Margaret, đều cung kính gọi một câu nguyên soái, cha lão đại có thể trách sao? Người nói! Mấy vị đại giáo hoàng thấy thẩm thủy vân kỳ đến thờ còn không dám thờ mạnh, rầm không dám đánh, hoàn hảo bây giờ đã hơn ngàn năm, giáo đình cũng biết tính tình Margaret, lão đại bây giờ dám làm cứng.

- A? Tại sao rõ ràng tính tình cùng thực lực Margaret, giáo đình ngược lại dám cứng rắn?

Đỗ Trần ngạc nhiên.

Thomas thấp giọng nói:

- Ta Thomas là người thô tục, chỉ biết vậy, lần này giáo hoàng lão đại hình như bán thần sứ cho long hoàng... lão đại dám làm thế, kỳ thật hẳn phi thường hiểu rõ Margaret, lão yêu bà, không để tâm tới thần phó của mình, chết thì chết! Chỉ cần có nhiều thần phó cấp cho nàng là được... tựa như nuôi chó, người đã làm chết sủng vật của nhân gia, vậy phải bồi thường tiền, phải xin lỗi, lại tặng một con chó tốt, vậy ai còn vì một con chó mà phát hỏa?

Đỗ Trần phì cười:

- Nhưng thẩm thủy thần phó còn coi Margaret là thần.

Thomas bĩu môi:

- Sau đó, giáo đình lại phát hiện mấy thần còn chưa chết, đại bộ phận không tiện đặt bài vị, người nói đúng không?

Hắn vỗ vỗ mấy chỗ thần điêu khuyết:

- Vì vậy nơi này trống! Tương lai bằng hữu Đỗ Trần kia của người cũng sẽ ở chỗ này, về phần đặt ở tầng mấy, phải xem thực lực của hắn.

... Tặc nhân của Đỗ Trần nhanh chóng đảo qua thần tượng, âm thầm nhớ kỹ vị trí trống này. cười nói:

- Đa tạ người, ta bây giờ đã hiểu rõ lai lịch của thần sứ Thẩm Thủy Hồ, vậy, chuyện này liên quan gì tới chuyện mười bảy năm trước?

Ngữ khí của Thomas biến đổi, cũng nói nhanh hơn:

- Tiêu Kinh đại lục, đông giao thành bác cương sư khiêu đế quốc Renault, Vạn Lưu sơn! Địa phương này người hẳn rất quen thuộc?

- Dương nhiên, nơi vạn lưu ngũ tuyệt phong dẫn sinh.

- Hai mươi năm trước, Thẩm Thủy Hồ Margaret đặc phái ra hai đệ tử cực mạnh tới tam đại lục xử lý sự vụ cơ mật, cũng chiếu hội giáo đình, Văn Thần ngũ gia cùng nàng có hiệp nghị hiệp trợ hai vị đệ tử, nhưng, không có cho hỏi tại sao.

- Trước khi ta xuất sinh ba năm...

Đỗ Trần lẩm bẩm.

- Đúng vậy, lúc ấy không ai biết hai vị nữ đệ tử tới tam đại lục làm gì, nhưng kế tiếp phi thường thú vị, hai nữ đệ tử không có bị Margaret nuôi như nuôi chó, mà thật sự là nhập thất đệ tử, các nàng cũng không giống các lão yêu bà hỗn trưởng này, ngược lại đều là đại cô nương rất tốt...

Thomas cười mập mờ:

- Hai đại cô nương chưa từng thấy qua nam nhân, đi lại khắp Tiêu Kinh đại lục được xưng là nơi của anh hùng người nói sẽ phát sinh chuyện gì?

Đỗ Trần nghiêm nghị cả kinh:

- Không thể nào...

- Đúng! Các nàng coi trọng hai nam nhân! Hơn nữa thay đổi hình dạng để thành thân, hai nam nhân một là Roland, một là kết bối huynh đệ của Roland, nhi tử của Alonso, vương tử Renault Choba.

- Choba? Là phụ thân đã quá thế của Arthur?

Đỗ Trần hiểu được chuyện có chút ý tứ:

- Anh hùng phối giai nhân, một kiếm hoàng, một vương tử, hai cặp này thật là đẹp đôi.

- Đúng vậy còn nhớ kỹ quy củ Thảm Thủy Hồ ta đã nói với người chứ?

- Đệ tử không được xuất giá, nếu không chết?

Đỗ Trần ẩn ẩn biết ý Thomas.

Thomas vỗ đùi:

- Đúng vậy, Margaret con mẹ độc ác. Trước tiên nói về Roland, biết hắn tại sao phong kiếm không? Bởi vì lão bà cùng hài tử của hắn đều chết dưới Hận Thủy kiếm! Roland bản thân bị Thảm Thủy thánh quang đánh cho sống dở chết dở ở Vạn Lưu sơn, cuối cùng may có bằng hữu Ziege rút đao tương trợ, liều mạng già, không tiếc tất cả xuất động năm trăm đầu thần tinh duệ của đầu thần học viện mới cứu được hắn.

Đỗ Trần trầm mặc chốc lát, gật gật đầu.

Khó trách năm đó tại Thiên Vương sơn, Roland bị thần thánh quang mang của mình khiến cho nổi điên... nhìn ra thánh quang từ Liên Hoa hắc là rất giống Thảm Thủy thánh quang.

Hắn thấp giọng nói:

- Vậy Choba thì sao? Arthur nói cha mẹ hắn cùng chết. Chẳng lẽ.. Sư Tâm vương Alonso cũng không có bảo trụ nhi tử duy nhất của mình?

- Rắc rối a, lúc ấy thê tử của Roland chết trước, nhưng hắn còn có một huynh đệ tốt là thiên đạo Benz! Roland tự biết hắn phải chết, để cho Benz tới cứu viện thừa dịp chạy thoát, đi cấp báo Choba, nhưng khi Benz tới để đồ đệ quốc Renault, lại phát hiện Choba đã chết.

Đỗ Trần cả kinh:

- Margaret xuống tay thật nhanh.

- Rắc rối, vốn không phải Margaret giết! Là Alonso tự thân giết nhi tử.

- Người nói cái gì? Gia gia Arthur giết cha Arthur sao? Arthur biết không?

- Tiểu tử hắn là còn chưa biết.

Thomas cũng thở dài, thăm sự nhân gian a.

Alonso vì sao giết nhi tử của mình, giáo đình còn không rõ! Nhưng giáo đình biết, khi thiên đạo Benz tới để đồ đệ Renault, thê tử Choba bị giải vào tử lao.

Benz là một anh hùng, một kẻ nhất tự thiên kim! Hắn cùng Choba không quen biết, nhưng bằng một câu nhờ vả của Roland, hắn đơn đao cơ nhân sát nhập tử lao Renault, trong thiên quân vạn mã chiến giáp võ vụn, cứu được thê tử của Choba đang mang thai! Sau đó, Alonso tự mình truy tung, chỉ tìm được vài mảnh đao nhỏ ở phía bắc.. thánh khí vỡ, đầu thần chết, đây là định lý! Cho nên, mọi người đều cho rằng Benz chết rồi, sau đó Ariza với thân phận nô lệ xuất hiện, càng khiến cho Ziege cùng Roland tin tưởng, Benz quả thật đã chết.

- Nhưng thực tế thì sao? Giáo đình biết hắn là càng nhiều? Còn có, người nói chuyện mười bảy năm trước, còn không có liên quan tới ta?

Đỗ Trần hỏi.

- Đừng vội, ta nói thiếu người có thể hiểu sao?

Thomas không hờn giận nói:

- Dích xác, giáo đình lúc ấy cũng tưởng rằng thiên đạo đã chết, nhưng sau từ miệng thẩm thủy thần sứ biết, kỳ thật hấn sợ bị người ta truy tung, cho nên tự hủy thiên đạo, sau đó ẩn tính mai danh mang theo thê tử Choba đi tới đại lục Einstein, Lanning để quốc, thành St. John...

- Aaa!!!

Đỗ Trần cười khổ không thôi:

- Khi đó, cha ta Angius công tước viễn chinh Mc Allen, mà ta, cũng sắp xuất sinh sao

- Hắc, biết kể tiếp xảy ra chuyện gì không? Margaret tự thân trọng phản nhân gian, trong khi quý tộc thành St. John bắt thiên đạo Benz cùng thê tử Choba, hơn nữa mang về Thẩm Thủy Hồ, nghe nói bọn họ bị ngũ mã phân thây... nhưng không lâu sau, Arthur mới sinh được đưa về trước cửa thành để đô Renault, tùy thân có một điều lam, chứng minh thân phận hấn, nhưng, huyết thống thần của Arthur đã biến thành một phế vật ngu ngốc.

Thomas nghiêm nghị nói:

- Mười năm trước, thẩm thủy thần sứ ngẫu nhiên nhắc tới chuyện này với giáo hoàng bệ hạ, giáo đình mới biết, Arthur vốn cũng là Thiên Sứ Thủy Thân, nhưng Margaret dùng bí pháp phong ấn thiên phú của hấn! Để cho hấn biến thành ngu ngốc không có đấu khí! Francis, lại nói cho người một việc, khi bắt thiên đạo Benz, mật thám của giáo đình tại trang viên St. Kain có báo cáo... một đoạn thời gian này, Mayfair mất tích, hơn nữa khi nàng xuất hiện trong lòng ôm người mới sinh không lâu, bất quá, người cũng là phế vật không có đấu khí cùng ngu ngốc, tình hình giống hệt Arthur.

- Đáng chết, rõ rồi, ta đều rõ rồi.

Đỗ Trần nắm tay nói:

- Margaret bắt thiên đạo Benz cùng mẫu tử Arthur, chẳng biết sao lại bắt cả mẫu tử ta, sau đó, Margaret cùng lúc biến ta và Arthur thành phế vật - nàng còn dùng bí pháp cực mạnh của nàng! Bây giờ, Arthur là phế vật, nhưng ta lại được giải mở bí pháp... khó trách thẩm thủy thần sứ muốn bắt ta.

Thomas gật đầu:

- Ân, lão tử cũng thấy thế... Arthur có một gia gia là thần, Alonso phí mười năm mới để Arthur không phải ngu ngốc, nhưng vẫn không tu luyện được đấu khí! Nhưng người... mười lăm tuổi đã giải mở được bí pháp của Margaret, còn thành lục cấp đấu thần! Vậy Margaret dám chắc muốn biết, là cái gì có thể phá giải bí pháp của mẹ.

Cái gì có thể phá giải bí pháp của Margaret? A a, sai rồi, sai lầm lớn rồi.

Thiên tài Francis căn bản đã chết, đứa nhỏ đáng thương này, bản thân Thiên Sứ Thủy Thân còn chưa có tỉnh táo lại... chính thức phá giải bí pháp của Margaret, là bảo giám cải tạo Đỗ Trần! Hoặc là nói, pháp lực của Bồ Đào đánh bại bí pháp của Margaret.

Tiếp đó, Đỗ Trần trong lòng còn có nghi vấn.

Đến tận cùng là cái gì, để cho Margaret động tới Francis cùng Mayfair?

Thomas cũng không biết đáp án.

Đỗ Trần vỗ vỗ vai Thomas:

- Lại cảm tạ người, đấu thần Thomas, chuyện xưa người giảng rất dễ nghe... a a, nếu ngày nào người thất nghiệp, tới lãnh địa của ta làm bộ trưởng bộ tuyên truyền nhá?

- Francis, ta cảnh cáo người, người dám đào góc tường lão đại, búa của ta không để người yên đâu.

Thomas đột nhiên thay đổi sắc mặt, lập tức cười hắc hắc nói:

- Được rồi, bộ trưởng tuyên truyền của người đã có người rồi! Hơn nữa người còn không thể không cần! Ha ha, mặc kệ thế nào, lão đại đều cho người vô số kim tệ, vậy phải phái người ở bên người, xem kim tệ của lão đại dùng để làm gì, người nói đúng không?

- Ta hiểu rồi, giám thị ta.

Đỗ Trần phát phát tay, đi ra ngoài:

- Thomas lão đại, ta bây giờ không phải người chấp pháp thần điện, nhưng trước kia là thủ hạ của người, trước lộ ra một chút, ai dám giám thị ta.

- Hắc hắc, lão đại lần này muốn biến Duerkesi thành cứ điểm trọng yếu giúp hấn nắm lấy năm phương đại lục Einstein, chấp pháp thần điện của ta cũng phải đi theo... xuất ra thủ hạ đắc lực nhất của ta.

- Dương.

Đỗ Trần một cước đá tung cửa.

Thủ hạ đắc lực nhất dưới tay Thomas, sẽ không là... lão thiên a.

Lúc này, lão ngũ truyền đến thần niệm cắt đứt suy nghĩ của Đỗ Trần.

- Francis, nói cho người một tin tức tốt cùng tin xấu... tin tức tốt là, lão tam cùng lão tứ trong bốn thần sứ không quá hiểu rõ sự tình, Donna giải thích rõ ràng cho bọn nó, ta cũng nghe được.

- Mà tin xấu là, ta càng hiểu được Bác Bì trước kia sao vẫn bức người tìm Mayfair, bởi vì nếu chủ tử của thẩm thủy vân kỳ phát hiện người không ngu ngốc như trước, tìm không được Mayfair hoặc ngoại công Bailu của người! Vậy người sẽ biết qua, Vãn Thần nguyên soái không biết là bao nhiêu cấp đầu thần, mang theo vô số lão yêu bà... tự thân tới giết người.

282. Thần Thâu Đại Đối Quyết, Thực Lực Chênh Lênh Một Trăm Năm

Rời khỏi cung phụng thần điện, Đỗ Trần đi tới thủy tinh thần điện hỏi một số giáo phụ về tin tình báo, sau đó về tới trường bỗng của mình cùng Ariza gặp mặt.

Suốt thời gian này, Đỗ Trần nhận được tin tức từ Đỗ Tư, cũng từ miệng Đỗ Tư biết được tình báo mà hấn nghe lên được.

Trình độ kể chuyện xưa của Đỗ Tư còn lâu mới bằng Thomas, căn bản là không cùng một đẳng cấp, nhưng hấn lại hơn cái giản lược, thật sự là quá tinh giản, nói mấy câu là mọi chuyện đều rõ ràng...

- Đầu tiên, Da Tát giáo hội cùng Thẩm Thủy Hồ là có liên quan sâu xa, thánh vật của Da Tát giáo - Bi Minh Chi Lệ, chính là Da Tát thần cướp được từ tay Margaret! Mà Margaret còn có một bảo vật không kém Bi Minh Chi Lệ - Dong Hỏa Tâm.

- Năm đó Da Tát cướp đi bí pháp dụng Bi Minh Chi Lệ, nhưng... Phá Khí huyền! Thứ đồ này, Margaret cũng phi thường muốn! Chuyện này quá là trâu người, nghịch thiên a.

- Cuối cùng, Margaret bắt được mẫu tử Arthur cùng thiên đạo Benz, phát hiện Mayfair là truyền nhân của Da Tát giáo hội, cho nên liên lụy tới mẫu tử các người...

Đến tận đây, Francis trải qua từ thiên tài biến thành ngu ngốc, Đỗ Trần đã hoàn toàn hiểu rõ... Margaret vốn muốn giết mẫu tử Arthur, nhưng bất giác phát hiện họ là hậu duệ của cừu nhân nhiều năm trước, thuận tay bắt Mayfair, bức vãn hạ lạc của Bi Minh Chi Lệ cùng Phá Khí huyền.

Nhưng Bi Minh Chi Lệ quả thật hạ lạc nơi nào không rõ, Mayfair đích xác cũng có Phá Khí huyền, tình quái đã lừa Margaret, nói hai kiện đồ vật này đều đã đánh mất! Nhưng Margaret tâm tư độc ác, năng dụng lực của ngọn lửa trong Dong Hỏa Tâm, phong ấn Thiên Sứ Thủy Thân của Francis, hơn nữa đường kim chỉ có Margaret tự thân sử dụng Bi Minh Chi Lệ mới có thể phá giải! Hai cái thiếu một không thể, nếu không, Francis vĩnh viễn là ngu ngốc.

Vì vậy, Mayfair được thả ôm nhi tử về, bắt đầu tìm kiếm Bi Minh Chi Lệ, dùng làm điều kiện để Margaret cứu nhi tử... trong lúc này, nàng sợ Margaret lục soát phát hiện Phá Khí huyền, cho nên, giấu Phá Khí huyền trong mộ Auerbach có quan hệ cực tốt với Margaret - Margaret dù có độc ác hơn nữa, cũng sẽ không đi đào phần mộ lão chiến hữu sinh tử.

Thời gian lại qua ba năm, khi Francis ba tuổi, Margaret liên lạc Mayfair, nói Da Tát giáo chủ Bairu mất tích nhiều năm lại xuất hiện tại Tiêu Vân kinh! Hơn nữa bức Mayfair dẫn nàng đi tìm Bairu.

Mayfair sẽ không bán đứng phụ thân mình! Nàng giả chết lừa Margaret, lưu lại cho hậu nhân đầu mối tìm tới Tiêu Vân kinh rồi một mình đến đó! Mà Margaret tự tin chỉ có mình mới có thể cứu Francis, Mayfair mặc kệ thế nào cuối cùng đều sẽ mang Bi Minh Chi Lệ cùng Phá Khí huyền tới cầu mình, cho nên, cũng không có làm khó một nhà Angius.

Nghĩ vậy, Đỗ Trần chỉ cười khổ:

- Khó trách Mayfair lưu lại đầu mối cổ quái như vậy.

Đầu tiên là phần mộ của mình, sau là phần mộ Auerbach... đáng chết, đều là vì lão biến thái Margaret này bức.

Lão ngừ trong thần niệm nói:

- Hiểu chưa? Người không hề ngu ngốc, vậy, Margaret cũng mất đi đầu mối Bi Minh Chi Lệ cùng Phá Khí huyền, cho nên, nàng phải bắt người về, dùng người uy hiếp Mayfair cùng Bairu.

- Hơn nữa, đương kim chỉ có Margaret cầm trong tay Bi Minh Chi Lệ mới có thể hoàn toàn giải thoát cho Francis, Margaret nếu thấy người là lục cấp đấu thần, vậy nhất định cho rằng Bi Minh Chi Lệ đã xuất hiện, hơn nữa nắm trong tay một vị thần cường đại không kém gì nàng! Vì Bi Minh Chi Lệ, nàng sẽ điên cuồng truy nã người - so với truy nã Thiên Dao giống nhau.

Hắn dừng một chút, lại nói:

- Theo ta thấy, chẳng những người có nguy hiểm, Angius, Charles,... hai vị này sinh tử không liên quan tới người, nhưng, Margaret khi cực đoan có thể bắt đại ca người, Steven.

- Lão tử bị truy đuổi điên cuồng thế sao.

Đỗ Trần vuốt cái mũi, thanh âm lạnh lùng:

- Chúng ta bây giờ không còn cách nào, buộc phải chính diện đối kháng Margaret, vậy phải để cho Margaret không cách nào biết ta đã không hề là ngu ngốc nữa. Đỗ Tư, còn tin tức gì nữa không?

- Nói cho người một tin tức rất hữu dụng - cũng là bọn Thảm Thủy Thần Sứ nói - kỳ thật, tam đại lục không phải là toàn bộ của đấu thần thế giới! Ngoài nó ra còn mấy địa phương thần bí... dụng lời người mà giải thích, chính là bầu trời cùng thế giới ngầm! Mà cánh cửa đi thông các nơi này, được gọi là "Mệnh môn".

Đỗ Trần đột nhiên nở nụ cười, hỏi:

- Thảm Thủy Hồ ở một địa phương gần cách với thế giới sao?

- Đúng, mà Tiêu Vân kinh kia, kỳ thật cũng là một tòa mệnh môn! Bất quá phải có thực lực hơn phong hào đấu thần mới có thể tiến xuống mệnh môn dưới đây! Đây cũng là nguyên nhân Mayfair an bài Francesca làm vị hôn thê của người.

- A a, chuyện này đơn giản hơn rồi.

Đỗ Trần nhún vai, biện pháp cũng có rồi.

Đầu tiên, không cho Thảm Thủy Thần Sứ trở lại Thảm Thủy Hồ.

Thứ hai, mình có thể căn cứ vào tình báo của giáo đình, tra ra chân tướng phản ứng của thần sứ, vậy giáo hoàng nhất định cũng có thể, cho nên, phải để giáo hoàng hiểu được, ích lợi của việc giữ bí mật cho Francis, còn hơn cả việc cáo mật cho Thảm Thủy Hồ.

Quan trọng là, không có ai để truyền tin cho Margaret.

Nghĩ vậy, Đỗ Trần cười vuốt mũi.

- Thiếu gia, người nghĩ gì vậy? Cười xấu thế?

Ariza lớn tiếng nhắc nhở Đỗ Trần, người còn phải cùng huynh đệ gặp mặt chứ.

- A a, không có gì, ta nghĩ với một chút chuyện thú vị.

Nói xong, Đỗ Trần vỗ vỗ vai Ariza, nói một câu nói mà đứa nhỏ ngốc này không thể hiểu:

- Ariza, chúng ta cùng Arthur có cùng địch nhân a.

- Địch nhân? Đâu? Ariza sẽ đi đâm vỡ mồm hắn!

Ariza ồn ào hồi lâu, sau khi được Đỗ Trần trấn an, cười nói:

- Thiếu gia, nghe nói người có mấy ngàn quân, vậy, có thể cho Ariza làm một quan nhân, hắc hắc, sau này Ariza trở về thành St. John, nói cho gia tướng ngày trước khi để chúng ta, ta đây cũng là quan rồi.

- Được rồi, ta đây còn có thể kiếm quân lương, mua cho bá bá Fuye một bộ răng giả.

- Muốn làm quan nhân, để cho ta thử thực lực của người, ha ha, người chính là hậu tinh không thì đại đệ nhất tấn cấp tốc độ a...

... Lúc đêm khuya, Đỗ Trần cùng Ariza dìu nhau về trường bông, hậu duệ thiên đạo Benz, huyết mạch thú tộc hoàng kim Saran quả nhiên bất phàm, Đỗ Trần không dụng Liên Hoa nội kinh, cũng là lực cấp đầu thần bị Ariza đánh cho chỉ thủ không công, hơn nữa, Đỗ Trần dụng Thệ Tuyết kiếm mà Ariza chỉ với hai tay không.

Ziege đang xem chỉ đạo cuộc chiến còn nói, huyết mạch của hoàng kim Saran cùng hoàng kim bất diệt thể cường đại hơn so với thú nhân cuồng hóa, Ariza cùng thiếu gia tỷ thí, căn bản còn chưa có biến thân hoàng kim bất diệt thể... lực cấp Ariza có thực lực chính thức, hoàn toàn đạt tới chiến lực thất cấp đỉnh phong.

Sau đó, nguyện vọng gây thơ của đứa nhỏ này cũng được thỏa mãn, quân hàm của Lanning có chế độ, tương, điều, úy, binh ngũ đẳng, thủ hạ của Đỗ Trần chỉ có một binh đoàn ba ngàn người, có khả năng thụ dư quân hàm cao nhất là tam đẳng binh điều, Đỗ Trần không chút do dự thụ dư quân hàm này cho Ariza. Đồng thời hắn cũng hiểu giáo hoàng là một người tinh minh, vì sao dụng Thomas là chấp pháp thần điện... dùng tâm đánh giá tâm, tương lai bất luận thể nào, tương khi Đỗ Trần khai cương tác thổ, nhưng thủ tịch võ tướng của phủ bá tước New Zealand, cũng vĩnh viễn sẽ là Ariza.

Hai người phi thường đơn giản, chỉ có tín nhiệm.

Gặp mặt đã qua, nên làm chính sự rồi! Đỗ Trần ngồi trong trường, nhìn ra bóng đêm bên ngoài:

- Ariza, người đi mời Thomas đấu thần tới, nói ta mời hắn tới uống rượu, đáp tạ việc hôm nay hắn kể chuyện xưa.

- Nhưng giáo hoàng có lệnh cấm rượu.

- Không sao, nói ta sẽ trước mặt giáo hoàng thay hắn nhận trách nhiệm, hãy đi đi.

Đưa mắt nhìn Ariza ra khỏi trường bông, Đỗ Trần lại lấy ra toàn bộ ba đóa Liên Hoa, một là chứa đồ, một để dưới chân, một đóa để trong miệng! Sau đó kêu người hầu đi chuẩn bị rượu ngon và mạnh nhất.

Không bao lâu, Thomas hưng phấn chạy nhanh tới, vào nhà vừa nhìn vào rượu như thấy thân nhân, ôm lấy uống sạch không còn một giọt, sau đó tiếp đón Đỗ Trần cùng Ariza chúc rượu.

Đỗ Trần cho toàn bộ rượu vào trong miệng, kỳ thật là toàn bộ đổ vào trong Liên Hoa trong miệng, trên mặt nụ cười không bao giờ tắt, nhưng thần niệm lại phân phó:

- Đỗ Từ, Thomas đấu thần có thói quen khi uống rượu, tại cảng Hongkong người cũng thấy rồi - hắn không cần đấu khí giải rượu, vậy đợi lát nữa ta sẽ cho hắn say, sau đó người giả mạo ta say ngã ra, ngay trước mặt Thomas hồ đồ giả bộ ngủ.

- Biết rồi, người muốn đi nhìn lên lão yêu bà tằm, nếu có thể, còn cho lão yêu bà không có biện pháp về nhà, mà ta Đỗ Tư cùng Thomas là chứng cứ người trong sạch! Chứng cứ rất hoàn mỹ vắng mặt tại hiện trường.

Đỗ Trần "uống hết" một vò rượu, nở nụ cười.

... lúc này, bóng đêm bao phủ xuống Thiên Mục lâm, một mảnh đen tối, cành lá rậm rạp che đi ánh trăng, nhưng phụ cận Nguyệt hồ ánh trăng đẹp đẽ, cảnh sắc mê người, hồ nước như trăng rằm, gợn sóng phiêu đảng, tán phát ra quang hoa nhàn nhạt.

Sương ban ngày đã tản đi, nhưng phía tây Nguyệt hồ dưới vãn kỳ, trong vụ khí, lại ầm ầm có tiếng mắng, đối tượng là hai người, một là Francis, người kia là long thần Samuel.

- Quái, Thảm Thủy Thần Sứ mắng Francis làm gì? Tiểu tử nọ là người tốt không làm gì sai a?

Một vùng nước màu lam di động trên mặt đất, chẳng biết tại sao, càng không ai biết từ đâu tới, nhưng vùng nước này lại biết tư duy.

- Ba ba, cẩn thận, mặt đông hai trăm trước có thất cấp đầu thần thủ vệ đang cười, phía bắc còn có mấy cự long, bọn họ đang nhìn chăm chăm vào Nguyệt hồ.

Trong thần niệm vang lên thanh âm, vùng nước xanh nghe vậy lặng lẽ ẩn sâu vào đất chút nữa, tránh thoát khỏi tiếng cười được nhắc tới kia, trong thần niệm vui vẻ nói:

- Hohmann, có người, "nghệ thuật cao nhả" của ba ba đã đạt tới cảnh giới hoàn mỹ, người thật sự là hài tử tốt.

Vùng nước này, là Brockman dùng bí pháp "Lam hải khiêu" của hắc biến thành.

Tiểu Hohmann ẩn trong nước, ngạc nhiên nói:

- Nhưng có nhiều người nói ba ba bị một nghệ thuật gia "càng cao nhả" hơn lột sạch trần như nhộng...

- Ách, đừng nghe bọn hắc nói vậy! Lúc ấy ba ba là quá khinh thường, căn bản không dụng bí pháp cao cấp "Lột sạch" Francis, khi trở về có thể kinh động tới "Nghệ thuật gia" nào đó.

- Mặc dù nghệ thuật lần trước quả thật phi thường cao minh, bất quá nếu bằng chân bản lĩnh, ba ba sẽ không vậy! Ít nhất sẽ làm việc không có phong độ như vậy.

- Ba ba không thể chiến bại.

Hohmann tán tụng:

- Ba ba, tới Thảm Thủy Vân Kỳ rồi, ta trước tiên xem xét... oa nga, thật lợi hại, Phá Khí huyền của ba ba sợ rằng không thể mở ra lá cờ này.

Brockman nói có chút uể oải:

- Đúng vậy, Phá Khí huyền của ba ba bây giờ chỉ có thể phá bát cấp thánh khí, nhưng ta có bảo bối Hohmann, ha ha.

Hohmann nở nụ cười:

- Ân... Hohmann so với vãn kỳ lợi hại hơn, hắc, Hohmann biết, bên trong có bốn thần sứ, một quá yếu, địa phương nàng khổng chế có một chỗ bạc nhược, rất nhỏ, nhưng ba ba có thể đi vào...

Nếu Đỗ Trần ở chỗ này, nghe thế, hắc sẽ nói... thú Seattle đáng chết, có người, vốn kỹ thuật trộm cắp lạc hậu của Brockman kém ta năm trăm năm, bây giờ bớt đi bốn trăm năm rồi.

Brockman đi tới phụ cận vãn kỳ, nhưng không có lập tức xuống tay:

- Chúng ta trước không vội! Bảo bối, người xem thập cấp Thảm Thủy Vân Kỳ, cùng Phillip bá bá, ai lợi hại hơn?

Brockman suy tư gì đó.

- Nếu chỉ dựa vào cường độ đấu khí, đó là Phillip bá bá lợi hại hơn.

Hohmann nghe Trừu Căn bá bá nói, trên Thiên Vương sơn, Phillip bá bá một người đầu ba a.

Dừng lại chốc lát, tiểu tử kia lại nói:

- Nhưng vân kỳ này hình như còn có Thảm Thủy thánh quang, có cái này, Phillip bá bá phải chạy trốn chết...
- Hừ, phải nghĩ biện pháp hủy diệt Thảm Thủy Vân Kỳ.

Brockman hạ quyết tâm.

- Tại sao phải hủy diệt nó? Ba ba, chúng ta chẳng phải tới trộm "Thảm Thủy Hồ mệnh môn bản đồ" sao? Tiểu Hohmann không giải thích được.

Brockman trầm giọng nói:

- Cái gì uy hiếp tới an toàn của đại nhân Phillip, chỉ cần có cơ hội, phải hủy diệt.

Bình tĩnh tâm tình đôi chút, Brockman nói:

- Hohmann, người nhớ kỹ, bây giờ bốn tộc nhân nhìn năng lực của người, muốn lừa mang người đi, không cho phụ tử ta theo đại nhân Phillip! Nhưng, bất luận họ nói gì, người đều đừng tin! Bởi vì Phillip bá bá là người tốt, mạng của ba ba, là Phillip bá bá cấp.

- Ân, Hohmann nhớ kỹ, không có ba ba thì không có Hohmann, không có Phillip bá bá không có ba ba, cho nên mệnh của Hohmann, cũng là Phillip bá bá cấp.

Lam thủy có chút ba động, Thảm Thủy Thần Sứ đã ngủ, Brockman trong thần niệm cười dài:

- Tốt lắm, nửa năm trước, thần sủng của nguyên soái U Minh long giả mạo Constantine, dẫn phát giáo đình cũng Long tộc tranh đấu, để cho bốn tộc nhân nhất thời kiêu căng vô hạn! Chúng ta ngoại lai hộ cũng không thể mất thể diện, chúng ta đi vì đại nhân Phillip mang về "Bản đồ mệnh môn Thảm Thủy Hồ".

"Đi, có bản đồ này, Phillip bá bá có thể nghĩ biện pháp có được Thảm Thủy Khôi Lỗi binh đoàn, sau đó cải tạo thành Thảm Thủy Vong Linh binh đoàn.

- Đúng vậy, thần tộc binh đoàn của Margaret sẽ thành của chúng ta, mở đường cho kế hoạch "Tử huyết" binh đoàn.

Trước khi Đỗ Trần động thủ, có một chuyện ngoài ý muốn xảy ra...

283. Cuộc Gặp Gỡ Của Các Đệ Nhất Ưu Nhã Nghệ Thuật Gia

Trăng đã lên giữa đỉnh, Thomas uống đã khá nhiều, hai mắt đỏ lên như xuất huyết, hần lúc này vừa kéo Ariza lại, vừa nói:

- Thật không hổ là con trai của Thiên đạo, nào, chúng ta mang bình lớn ra.

Ariza cũng say, gục gặc đầu nói:

- Thiếu gia thật lợi hại, mặt còn không đỏ lên.

Đỗ Trần mỉm cười, đột nhiên chỉ vào trưởng bối bên ngoài cả kinh nói:

- Nhìn kia, đĩa bay.

- Đĩa bay? Cái gì thế?

- Thiếu gia, đĩa bay là vật gì vậy!

Hai gã say dìu nhau ra cửa, mông lung nhìn ra ngoài trưởng, bầu trời lúc này ngay cả quỷ ảnh cũng không có, phía sau họ bỗng nghe có thanh âm đổ xuống, Thomas quay lại, cười to:

- Ariza huynh đệ, người còn nói thiếu gia người lợi hại, nhìn xem, hần say rồi, còn ngã xuống đất.

Ariza trừng con mắt, đánh giá Đỗ Trần đang say một chút, đẩy một hồi cũng không tỉnh, lắc đầu:

- Thiếu gia tửu lượng không thể say được, thôi Thomas, chúng ta uống tiếp đi.

- Đông!

Hai bình rượu chạm vào nhau, một đóa tiểu hoa sen lúc này lén lút từ khe hở bay ra ngoài.

Mà Đỗ Tư lúc này cũng ngắc gĩa mạo Đỗ Trần đang say rượu.

Đối với Giáo hoàng thực lực có chút lo lắng, Đỗ Trần không từ cửa lớn đi ra mà là đi đường xa, từ phía tây Thiên Mục lâm đến gần Thảm Thủy Vân Kỳ ở Nguyệt hồ.

Một mặt phi hành, Đỗ Trần bắt đầu chuẩn bị cho "chức nghiệp", bắt đầu sửa sang lại hoa sen, sắp xếp chỗ cho đồ lấy được. Đây là thói quen nghề nghiệp của Đỗ Trần, hơn nữa, hẳn còn có chút việc khác phải chuẩn bị.

Chỉ một lát sau, tay Đỗ Trần đã có một giường lớn cho trẻ con, trải nhung lụa, thủy tinh giá...

Nhìn chiếc giường trẻ con, Đỗ Trần không nhịn được cười nói:

- Cái này là do hai năm chiếu cố tiểu Bối Bối cùng Alex, dù chẳng có trường lớp, ít ra cũng là một ba ba có tiêu chuẩn nhất định.

Hắn cũng chuẩn bị sẵn bình sữa, đồ chơi, thức ăn ở trên giường. Sau đó, đưa giường trẻ con vào hoa sen, bắt đầu đi thu thập...

- Định!

Đỗ Trần xuất ra một đồ vật.

"Đây là của Constantine" Đỗ Trần cầm lấy đồ vật nhìn 1 lúc, lúc Dịch Cốt giam cầm Constantine, đồ vật của phản nghịch cự long tự nhiên thành chiến lợi phẩm của Đỗ Trần, bắt qua rất tiếc bên trong ngoại trừ nửa khối Đồ Lạp Mộc chi tinh cũng không có nhiều đồ vật giá trị lắm.

Bây giờ nửa khối Đồ Lạp Mộc chi tinh này vốn nguy hiểm đưa cho Đỗ Tư giữ, mà một kiện Đỗ Trần cảm thấy hứng thú, chính là pho tượng thủy tinh hồng long này.

Pho tượng chỉ bằng nắm tay trẻ con nhưng trông rất sống động, hồng long nọ thần thái thanh tú đoan trang, nhưng tại lưng hồng long cắm 1 thanh kiếm, thẳng vào tim...

Constantine sống thực vật nên không có khả năng nói cho Đỗ Trần biết hồng long này đại biểu cho việc hắn 1 đời chuyển từ thần thánh long sang phản nghịch! Có điều, Đỗ Trần cũng không hứng thú biết, nó bây giờ là một trong những món đồ chơi tiểu Bối Bối thích nhất.

Đỗ Trần đã đi đến phụ cận Thảm Thủy Vân Kỳ.

Một đoàn vụ khí mông lung, không thấy rõ tình hình bên trong thảm thủy, Đỗ Trần đi vòng quanh Vân Kỳ, bắt đầu phân tích kết cấu của thánh khí thập cấp này...

Đỗ Trần lý luận về thánh khí - Thánh khí cùng đấu thần liên lạc đến từ khí hồn và đấu hồn, chỉ cần nhận định chuẩn vị trí khí hồn của Vân Kỳ, hơn nữa không đụng vào nó, hoàn toàn có thể tại lúc Thảm Thủy Thần Sứ ngủ mà hủy đi thập cấp thánh khí này, đương nhiên, lý luận này chỉ áp dụng được với hắn.

Đối với tước đoạt thánh khí, cái này mới là mục đích tồn tại lớn nhất của Đỗ Trần tại đấu thần thế giới.

Chỉ trong chớp lát, Đỗ Trần từ vị trí cột cờ phán đoán kết cấu của Vân Kỳ. Nó không then là thập cấp thánh khí, bên trong cấu trúc khóa nếu dùng từ ngữ chuyên môn của Đỗ Trần mà nói, chính là "Nhị thập bát linh càn khôn hồi toàn tỏa". Ở đạo môn kiếp trước của hắn, cũng không có mấy người có khả năng mở được!

Đỗ Trần hừ nhẹ một tiếng đi tới! Bởi vì đối với kỹ xảo của "Nhị thập bát linh càn khôn hồi toàn tỏa", hắn kiếp trước năm 18 tuổi đã hoàn thành xong, đối với Đỗ Trần mà nói, thật đơn giản, rất đơn giản!

Động tác của hắn nhẹ nhàng và mềm mại, Liên Hoa khí tức thu liễm, Liên Hoa của Đỗ Trần lúc này có thể so sánh với muối, mặc dù thật có muối bay đến thì thanh âm so với hắn còn to hơn! Bởi vì kỹ thuật của Đỗ Trần đã đạt đến mức hoàn mỹ, vô thanh vô tức!

Nguyệt hồ hoàn toàn yên tĩnh, Giáo Hoàng không biết chuyện nơi này, Long thần cũng không phát hiện, thậm chí ngay cả Thảm Thủy Thần Sứ cũng đang phát ra tiếng ngáy nhẹ...

Nhưng!!!

Bác Bì đã nói qua, hoa sen của người có thể giấu được thiên hạ, nhưng không thể gạt được dị chủng Tyre thú

- Ba ba, có người đến!

Tại bên trong Thảm Thủy Vân Kỳ, thần sứ doanh địa, nhân lúc thần sứ ngủ say, Brockman lúc này nghe con mình thông qua đầu hồn truyền đến trong lòng kinh hãi "Có người đến, nhưng không ai phát hiện ra, vậy người đến cũng là cao thủ a".

Brockman lập tức lạnh lùng cười, thông qua đầu hồn nói:

- Hohmann, người đó thực lực thế nào?

- Hohmann hoàn toàn không cảm ứng được đầu khí của hắn, chỉ có thể từ biến hóa của khí lưu phụ cận phát hiện hắn đến. Cha, người nọ quá lợi hại, nếu không nhất thiết thì chúng ta không nên trêu hắn, thật đáng sợ.

Hohmann bỗng kinh hoàng:

- Cha, hắn không phải từ khe hở kia tiến đến, hắn là đang ở cổng!

Cổng của thập cấp thánh khí Thảm Thủy Vân Kỳ!

Sắc mặt Brockman nhất thời trắng bệch, khe cắn môi, ánh mắt nhanh chóng đảo qua doanh địa thảm thủy.

Tại cột cờ trung tâm, bốn trướng bông tạo thành bốn góc, trên cột cờ là nơi 13 cô bé bị thu thập đang ngủ, mà bốn tòa trướng bông là nơi ở Donna và Thảm Thủy Thần Sứ, Brockman giờ này đang đứng ở trướng bông của Donna, sờ sờ bản đồ vào thảm thủy mệnh môn.

Nhưng là Brockman tìm đã ba lần vẫn không được.

Đỗ Trần vừa lúc đang ở phía trên trướng bông của Donna, mở ra 1 lỗ hổng bé bằng móng tay, không dễ bị phát giác, nhưng cũng đủ để hắn phi hành Liên Hoa vào!

- Đáng chết thật! Ta tìm nhiều lần, bản đồ...

Hohmann nắm chặt cha hắn:

- Trước tiên chúng ta tránh một chút.

Brockman không dám cùng cao thủ có thể cường gian thập cấp thánh khí tranh phong liền hóa thành lam thủy, nằm ở một góc trướng bông Donna!

Tiếp theo, Brockman thấy được một cảnh suốt đời không quên được

Theo lời Hohmann, Brockman chú ý đến một đóa sen nhỏ màu vàng, nhưng giờ phút này lơ mơ không có ánh sáng, chỉ bằng con muỗi. Đóa sen này lặng lẽ đi vào trong trướng bông, đi đến chỗ hành lí, sau đó hành lí bỗng vô thanh vô tức biến mất...

Tiếp theo, đồ vật của Thảm Thủy Thần Sứ, lương thực... hết thấy đều bị lấy đi!

Lấy đi tất cả mọi thứ, cũng là một kỹ xảo trong ăn trộm, lấy 1 đồ vật là tổ cáo động cơ của mình, còn lấy đi tất cả... a a... các người chậm rãi cứ điều tra đi!

Lúc này Brockman choáng váng!

- Ba ba...mặt trước, phía trên...

Hohmann cũng ngốc trệ kêu lên

Brockman lúc này là khối lam thủy, không ngẩng lên, thần niệm chuyển liền thấy... trướng bông vốn không biết làm bằng vật gì, có công năng phòng ngự lớn, đang bị người kia khe khẽ cuốn lên, từ từ biến mất.

Cuối cùng, một tòa trưởng bông lớn, chỉ còn lại trên mặt đất Donna đang ngủ.

- Trời ạ, nghệ thuật quá hoàn mỹ, có khả năng cao nhả đến thế này sao?

Brockman thì thảo sợ hãi "Không thể nào..."

Hắn cơ hồ không dám tin vào mắt mình. Donna, tại phía sau của Donna, thân thể hơi nhích nhẹ, cách mặt đất 1 móng tay, sau đó khi nàng hạ xuống tấm thảm cũng không thấy đâu.

Chậm rãi thả Donna ra, Đỗ Trần lau mồ hôi lạnh, động tác vừa rồi của hắn là cố hết sức, Donna dù sao cũng là bát cấp đầu thần, trộm cả tấm thảm phải cực kì cẩn thận, nhưng Đỗ Trần tài cao gan lớn, thừa dịp Donna xoay người dùng công phu nâng nàng lên, trộm đi tấm thảm, sau đó trả Donna về chỗ cũ.

Rất hài lòng, Đỗ Trần liếc 1 cái, trưởng bông ngoài Donna, còn có 1 vũng nước... Chẳng lẽ Donna ban đêm không ra ngoài mà giải quyết ngay trong lều. A, vừa rồi cũng không phát hiện có chỗ đó.

Dù sao Đỗ Trần cũng không quá quan tâm với vũng nước! Hắn nhắm vào mục tiêu kế tiếp.

Chung quanh Donna hoàn toàn tĩnh lặng, chỉ có tiếng ngày nhẹ... cùng với một đôi phụ tử đang đối thoại qua linh hồn!

- Cha, tại sao hắn không trộm quần áo của Donna? Hắn làm được đúng không ạ.

- Hohmann, trộm quần áo thật ra dễ hơn, trộm quần áo chỉ cần dùng dao...khái, đối với chúng ta là nghệ thuật gia cao nhả, không phải dễ tiện hái hoa đạo tặc... Không đúng rồi!

Brockman đột nhiên bình tĩnh, nếu người nọ thực sự mạnh mẽ phải phát hiện ra mình, nhưng hắn chút hoảng sợ không thấy, lúc đó mình đang là vũng nước?

Chẳng lẽ thực lực hắn không phải hết sức cường đại?

Về phần thu thập cấp thánh khí... có lẽ hắn dùng bí pháp tương tự mình, tìm được chỗ yếu, hoặc vì nguyên nhân khác mà không phải thực lực hắn cường đại.

- Hohmann, tiếp tục giám thị hắn.

Giờ phút này, trong lòng Brockman có chút hồ nghi nhưng không dám tiến lên thử.

Tòa trưởng bông thứ 2 bị trộm sạch, 3, thứ 4... cuối cùng, các cô bé ngủ say tại dưới cổng Vân Kỳ cũng biến mất không thấy vết!

- Hắn mang Vân Kỳ bay đi!

Hohmann nhắc nhở, Brockman khẽ mím môi, hắn chính mình còn không tìm được bản đồ cổng vào Thảm Thủy Hồ, đồ vật này tuyệt không thể rơi vào tay kẻ kia, thôi, vì Phillip đại nhân, ta Brockman liều chết thử 1 lần!

- Hohmann, xuất ra toàn bộ thực lực, nhưng không lên tiếng, chúng ta động thủ ngăn cản hắn.

Đỗ Trần đưa mười ba tiểu cô năng đặt ở trên giường, nhìn tư thế ngủ điềm tĩnh của các cô bé, từ đáy lòng nở nụ cười!

Tốt rồi, ngủ 1 giấc đi, chờ các người tỉnh lại, tương lai sẽ không đối mặt với vận mệnh làm thần phó, mà sẽ trở lại với cha mẹ...

Qua nhiều năm làm việc thiện, nhưng lần này là một trong hai việc mà Đỗ Trần vui nhất "việc kia là diệt Susanna, trả huyết hải thâm cừu cho người Orc".

Hít một hơi thật sâu, Đỗ Trần quay về bọn trẻ đang ngủ say cười nói:

- Nhị thập bát tinh cần hôn hồi toàn tảo, phải đồng thời điểm vào mười hai tâm khóa, xoay tròn tầng thứ hai bên trong khóa...

Hắn nhắm mắt:

- Tầng thứ hai của khóa cùng khí hồn thông với nhau, nó sẽ báo động khí hồn... vì vậy, thúc thúc chỉ có nháy mắt công phu bức thắm thủy khí hồn nhận chủ, sau đó lập tức chạy trốn đến giữa Nguyệt hồ trốn, nếu không, bị kinh động đầu hồn, Thắm Thủy Thần Sứ sẽ phát hiện dị thường... các người có thể về nhà hay không, là nhìn vào nháy mắt công phu này!!!

- Hô!!!

Hít một hơi thở dài, Đỗ Trần nhắm mắt:

- Đáng tiếc, bây giờ còn chưa giết Thắm Thủy Thần Sứ, thúc thúc để các nàng còn sống giúp ta ít chuyện, nếu không sẽ tiện hơn.

Hắn đột nhiên mở, đánh về phía tầng khóa thứ nhất của Thắm Thủy Vân Kỳ.

Tại thời điểm này!

Liên Hoa nguyên thần, Liên Hoa nội kinh, Liên Hoa pháp bảo, cả ba cùng xuất động!

Cảm giác này giống như hắn tại đấu thần thể giới lần đầu tiên tham gia tiệc rồi sau đó bị Frisbie đánh lén giống nhau... đều là cảm giác tử vong đến gần!

Một đạo thủy tiễn bắn nhanh đến, Đỗ Trần dùng toàn công lực, Liên Hoa vất vả lắm mới tránh né! Thủy tiễn nọ đến sát hoa sen, thật quá hiểm nguy!

Vốn không có một tiếng động!

Lúc này, thủy tiễn từ bên cạnh hoa bay qua đột nhiên chia làm hai, quay đầu làm hai đường đánh về phía Đỗ Trần! Trên có thủy tiễn, dưới có địch thủ...

Đỗ Trần đã có chuẩn bị, một mặt tránh né, một mặt đưa toàn bộ đám trẻ cùng đồ vật vào trong 1 đóa hoa sen ẩn giấu, sau đó cước đạp Liên Hoa, tay trái 1 đóa, tay phải thủy minh thuần xuất ra, dùng chức năng phản xạ của kính đưa toàn bộ tiễn thủy trở lại.

Lúc này, Brockman thấy thủy tiễn quay lại, hai tay chấp trước ngực thu lại thủy tiễn!

Hai người giao phong 1 vòng, đương nhiên không phát ra 1 chút tiếng động nào, ngay cả pháp bảo cùng thủy tiễn, cũng là phát ánh sáng mờ mờ.

Thú vị! Đương nhiên gặp đồng hành! Nhìn tự thân, hắn là Brockman? Thật là đại ý, có hắn chuẩn bị còn tốt hơn.

Hành tung đã lộ, không cần phải giấu, Đỗ Trần phóng lớn hoa sen, khôi phục chân thân, chỉ là trang phục hắc y che kín mặt.

Một vòng giao phong, hai người trong lòng đều có ý, đối thủ đối với mình thắng bại khó rõ.

Đỗ Trần thực lực là giữa bát và cửu cấp, Brockman là bát cấp đỉnh phong, nhưng có Tyre thú trợ giúp. Hai người thắng bại, không phải dựa vào đấu khí, mà là kỹ xảo.

Brockman chưa bao giờ nhìn thấy Liên Hoa pháp bảo, giờ phút này chỉ cảm thấy thánh khí dưới chân đối thủ hết sức cổ quái, hắn cầm thánh khí ở tay, dùng đạo môn thủ ngữ (cách nói của bọn trộm) nói:

- Bằng hữu, theo quy củ hôm nay ta gặp người, ta chỉ cần 1 đồ vật, còn lại là của người.

Giờ phút này hắn đã tin rằng người này cũng không quá cường đại, lấy đi thập cấp thánh khí là Hohmann đã cảm ứng sai.

Đỗ Trần tại trấn York đã học qua lời nói kiểu này, trả lời:

- Ta muốn tất cả!

Chuyện khác còn có thể, chứ chuyện này Đỗ Trần quyết không nhượng.

Brockman khóe miệng cười lạnh, dùng thủ ngữ:

- Vậy ra cũng chỉ có dùng thực lực nói chuyện, bất quá bằng hữu, ngươi và ta đều không muốn khinh động Thẩm Thủy Thần Sứ đúng không?

- Nếu khinh động, cả ta và ngươi đều không có lợi.

Vậy đến đây đi!

284. Thần Thâu Đối Quyết, Bí Pháp Cự Mạnh Dẫn Sanh

Trong bóng đêm, cây cao trong Thiên Mục lâm che trời, Nguyệt hồ cảnh sắc huyền mỹ mê người, bên hồ, cạnh Vân Kỳ có một làn hơi nước làm người ta không nhìn rõ bên trong!

Bên trong hơi nước, bốn người đàn bà mặc trường bào trắng đang mộng đẹp. Nhưng là trên đầu các nàng, hai hắc y nhân đang quyết đấu sinh tử với nhau.

Brockman trước tiên ra tay, hai tay thập phần linh mãnh xảo diệu vũ động, mỗi ngón tay đều liên miên xuất ra một đạo thủy quang, mười đạo thủy quang này xoay quanh, trông như bức họa trên bầu trời, huy động bút mực!

Chính là chiêu đặc ý nhất trong bí pháp "Lam Hải Khiếu" của Brockman:

- Hủy bút hội thải cảnh.

Bí pháp đại biểu thân phận, ít người biết được bí pháp của Brockman, chiêu thức tuôn ra bất tận. Nhưng Đỗ Trần lại không dám xuất ra bí pháp Thệ Thuyết, chỉ bằng Liên Hoa pháp bảo nghênh chiến, không phải chiêu thức tinh diệu.

Mười đạo thủy đài đến gần, ngoài để lại một đóa sen bảo vệ mười ba ấu nữ cùng tang vật, hai đóa còn lại của Đỗ Trần đều xuất hiện, thủy minh thuần nhanh chóng hoá giải, năm kiện pháp bảo hạ các đạo thủy đài, tổng cộng mười lăm đạo âm đạo đấu khí cùng pháp bảo đan đấu tại bầu trời, tạo ra cảnh tượng chói mắt.

Nhưng vẫn là như trước không có tiếng động!

Không khí yên lặng đáng sợ, quỷ dị dọa người.

Toàn bộ tinh thần chăm chú thao thống pháp bảo nghênh địch, Đỗ Trần tâm vô tạp niệm, nhưng vào lúc này

Không hề có chút dấu hiệu, vai phải Đỗ Trần đột nhiên trầm xuống.

Làm sao vậy? Chính mình thân thể tại sao lại tự động như thế? Trong lòng có chút nghi hoặc, Đỗ Trần phát hiện một đạo thủy đài từ bên phải hần bắn nhanh qua.

Nếu vừa rồi không phải có bản năng phản ứng như vậy... chính mình cho dù không bại cũng chật vật phi thường!

Quái thật, thân thể chính mình sản sinh bản năng tránh né sát chiêu của đối thủ.

Đây là chuyện gì xảy ra?

Cả hai tranh phong sa trường, hai người sau giao phong thì tách ra, chính là tránh cho khi chiến đấu phát ra tiếng động!

Tại không trung cách đất ba thước, Brockman thủ ngữ châm chọc nói:

- Ngươi sợ bí pháp lộ thân phận nên không dùng phải không? Vậy, bằng loại... này chiến pháp không có kỹ xảo, hôm nay người chết là ngươi!

- Cái này không nhất định, đánh xong rồi hẵng nói.

Đỗ Trần khổ sở khó nói! Không thể làm gì khác là tiếp tục đánh, dùng 1 đóa hoa sen mở đường, thủy minh thuần xoay tròn đuổi đến.

- Tốt, đến đây.

Chiêu thứ hai của Brockman cũng đến!

Hắn trên không, lúc tưởng sẽ tiếp xúc tay với Đỗ Trần thì mười ngón đột nhiên biến tướng, mười ngón tay dài ra trông giống chủy thủ, nhìn kĩ lại là băng nhận.

Như đao phong cắt vào đá, Brockman quỹ dị cúi xuống, tách ra Liên Hoa cùng tấm chắn, sau đó thập chỉ hướng vào 2 chân Đỗ Trần

Linh động, kỹ xảo, tỉ mỉ tạo ra thành một kẻ hoàn hảo.

Brockman lúc này, kỹ xảo hai tay linh động không khác gì một vị điêu khắc đại sư.

"Đá bị cắt khi điêu khắc chính là cảm giác này sao?" Đỗ Trần động thân phi cao tránh né, trong lòng đột nhiên nổi lên ý niệm.

Hai người lại tách ra, Brockman hai tay ưu nhã sau lưng, như điêu khắc gia thưởng thức tác phẩm nghệ thuật của mình! Hai chiêu đã qua, hắn biết hôm nay dựa vào bí pháp và kỹ xảo của mình, chắc chắn thắng.

Tiểu thú Tyre- Hohmann trong đấu hồn khen:

- Cha thật lợi hại, Hohmann muốn học chiêu "Băng đao tố mỹ thể!" này!

Brockman đắc ý cười, đấu hồn đáp lại:

- Con còn nhỏ chưa dùng được chiêu này.

Nhìn qua Đỗ Trần chật vật tránh né, từ ái nói với Hohmann:

- Nhưng là Hohmann, có một chiêu con có thể học được, tên là "Thanh huyền giáo thủy âm"! Con nhớ kĩ, chiến đấu, cũng là một môn nghệ thuật, dùng chiêu này, con sẽ tưởng tượng một vị âm nhạc gia diễn tấu thụ cầm siêu phẩm, ưu nhã!

Một mặt, Đỗ Trần nhìn thấy Brockman như Porter đánh đàn giống nhau, sử dụng mười ngón tay, ưu nhã cực kỳ, mặt khác, hắn cảm thấy sát khí sắc bén đầy trời hướng hắn bay tới!

Tránh không được, Liên Hoa thủy minh thuần bảo vệ toàn thân, Đỗ Trần tựa hồ lạc vào cảnh không thể phản chiêu!

Lúc này...

Phản ứng bản năng cổ quái lúc này lại xảy ra. Đỗ Trần không tự giác hướng về phía đông nam lao đi, vừa lúc đó chỗ hắn vừa rời đi đầy trời sát chiêu hướng hướng vào.

- Cao nhã nghệ thuật của Brockman quả nhiên lợi hại, hắn thấy Đỗ Trần tách ra toàn thân không hề sơ hở, bao phủ bên trong một màn hào quang, thần nhiên đối với Hohmann cười nói:

Con ta, nhớ kỹ, vừa rồi ta dùng "Thủy Bút Hội thải cảnh", còn có một tác dụng, đó là phát ra toàn thân một hộ thuần phòng ngự.

Thủy đài lại hiện ra!

- Hohmann, thấy không? Đối phó loại địch thủ muốn đào tẩu này, như một vĩ đại tác gia cầm bút lông trong tay, trong một bố cục kinh diệu là giống nhau, đó là người chưa nhìn thấy chiêu thức này bao giờ - Lam hải khiêu Chi vũ mặc khẩu tâm tỏa!

- Con ta, trí tuệ của con làm ta kinh ngạc, đúng vậy, đối thủ tránh né công kích của chúng ta, Có điều, nói như vậy không văn nhã, phải là Khổ lệ thi (nước mắt vì thơ).

Trận chiến vẫn như cũ, nhưng bí pháp tinh diệu hơn, chiêu thức xuất a bất tận, nhưng mà người kia dù đã vài lần suýt lâm tử, nhưng tựa hồ không hề lo lắng!

Thật đáng chết!

Brockman gia trì cường độ đấu khí! Pháp bảo của hắn kém hơn so với thánh khí của mình, nhưng mình lại bị kỹ xảo của Brockman hoàn toàn áp chế! Nếu không dùng Thệ Tuyết, Táng Hoa, tối nay mình có thể gặp nạn!

Nếu hôm nay dùng Thệ Tuyết kiếm, Brockman lập tức có thể biết đối thủ của hắn là Francis.

Cái này giống như Đỗ Trần đã xác định đối thủ là Brockman, Đỗ Trần chính là đã thấy bí pháp của Brockman, thậm chí còn có thể nói ra tên bí pháp của hắn!

Đỗ Trần trong lòng uể oải nhưng có chút mê hoặc!

Hắn không ngừng hỏi chính mình: "Thân thể của ta như thế nào lại có thể tự nhiên dễ dàng tự động tránh né thế công của Brockman? Trái lại nếu ta có ý tránh né lại không thoát! Cái này hình như là bản năng phản ứng! Như thế nào vậy? Hai người chúng ta kỹ xảo kém nhau nhiều!"

"Không nên vì tránh hết hiềm nghi mà để Dịch Cốt tiếp Bairu "Đỗ Trần trong lòng cảm thán" Trước kia thấy bí pháp của Brockman, nghĩ là không có gì, có thể chống lại, bây giờ mới biết vị nghệ thuật gia nhiều lần bị mình bán đứng cao cường ra sao."

Trong lòng suy nghĩ nhưng tay Đỗ Trần không dám chậm trễ chút nào!

Brockman lại cấp Hohmann giảng giải:

- "Thủy bút hội thủy cảnh" công hiệu thứ ba.

Mục tiêu, đương nhiên là Đỗ Trần

Lần thứ ba chứng kiến mười thủy bút xuất hiện, Đỗ Trần có chút thông dong, chăm chú nhìn vào chiêu thức đối phương. Thủy Bút hội thủy cảnh lúc đầu Adams chỉ dùng chiêu cái gì mà "Phá giáp liệt cốt tảo" mới phá được! Đối với người làm sao có phá giáp liệt cốt tảo? Không đúng a!

Cùng nhất chiêu này, Đỗ Trần đột nhiên phát hiện một vấn đề, một cái vấn đề lớn!

Đáng chết Ta biết ta tại sao sẽ có phản ứng bản năng kì quái như vậy rồi, chân bản lãnh không thoát thế công của Brockman nhưng bằng thân thể phản ứng lại dễ dàng hóa giải... nguyên lai là như vậy!

Mười ngọn thủy đài của Brockman vũ động, quỹ tích của chúng nó... mẹ kiếp, cái này là mở khóa thủ pháp! Chính là "Tam tâm toàn chuyển tảo".

Đúng vậy, cách thứ nhất trong mở khóa!

Nghệ thuật cao nhã của thần tứ bá tước Brockman, kì thật là...

Đỗ Trần chợt hiểu ra!

Đáng chết, cái gì Băng đao tố mỹ thể căn bản là tiểu thủ dùng đao rạch ví!

Vũ mặc khẩu tâm tảo... tại cửa hàng là làm cho điểm chủ dời đi lực chú ý!

Toàn phương vị sát trận, chiêu thức Thanh huyền giáo thủy âm làm cho mình không tránh được...là cùng nhau "Tác chiến".

Về phần cái gì "Khổ lệ thi", huynh đệ, người trốn thoát sao, gọi tên này làm gì? Người là vũ nhục thi nhân, hay là vũ nhục đạo môn đồng nghiệp a...

Brockman hết thấy chiêu số biến hóa chính là thủ đạo kĩ thuật. Kĩ thuật này lạc hậu, chính là mình tại kiếp trước rót vào thân thể thành bản năng, suốt đời không quên, nên lão tử mới có thể bằng bản năng tránh né thế công hoa lệ của hắn!

- Ha ha...

Vừa thông suốt, hai người lại tách ra lần nữa, Đỗ Trần nhớ lại kinh nghiệm chiến đấu vừa rồi của mình, vừa nhìn, Brockman chiêu thức tinh diệu vô cùng, biết bản chất của hắn, trong mắt của tặc tổ tông... cái này quả thực không đáng a! Dọa người, chính mình đương nhiên sẽ không bị chặt vật như vậy, không thể để cho "Bạn đồng hành" biết...

Tại thủ đạo, Đỗ Trần chính là thiên tài trong thiên tài. Nhưng, mà tại đấu thần thể giới, hắn là Thiên Sư Thủy Thân, tốc độ tấn cấp cùng Ariza và Charleman cùng là thiên tài!

Thiên tài trong thiên tài là cái gì... Đỗ Trần nở nụ cười, chính mình trước kia như thế nào không nghĩ đến chuyện này? Hoàn hảo, hôm nay Brockman cấp cho mình cái đáp án!

Vậy, chiến đấu bây giờ một lần nữa bắt đầu!

Quái dị nhìn chằm chằm Brockman, Đỗ Trần dùng thủ ngữ:

- Chờ 1 chút, sư phó người là ai?

Brockman sững sốt trả lời:

- Các hạ không hiểu quy củ sao! Lúc này giờ phút nào hỏi ta sư môn, ngu xuẩn quá!

- Không nói quên đi, ta bắt quá hoài nghi người là văn bối đồng môn của ta thôi.

Đỗ Trần huy động 2 tay, hần chính là thủy hệ đấu thần, dễ dàng xuất "Tam tâm toàn chuyển tỏa" thủ pháp, huyền hóa ra mười thủy đài!

Mười thủy đài giống của Brockman như đúc, mặc dù có lay động, không vững chắc, nhưng là trong lòng Brockman đã nổi lên sóng gió!

Lam Hải Khiếu! Đối thủ cũng dùng Lam Hải Khiếu!

Phải biết, tu luyện Lam Hải Khiếu có hai mẫu chốt, thứ nhất là thuộc tính thủy, chính mình gia tộc thần duệ huyết mạch, thứ hai là cần phải có rất cao "Nghệ thuật thủy bình" (xoay ngang nghệ thuật, ám chỉ mở khóa), đối thủ không có khả năng có hai điều kiện này à!

Chẳng lẽ hần là bàng chi thất lạc của gia tộc mình? Brockman đổ mồ hôi! Hohmann đề tỉnh:

- Cha!!!

Vai phải hần trầm xuống.

Một chiêu bức khai Brockman, Đỗ Trần rất muốn ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng.

Nhưng là bây giờ không thể phát ra âm, nếu không kinh động Thẩm Thủy Thần Sứ rất không tốt

- Tiếp đến thử một lần đao pháp...Năm đó lão tử trộm của Bồ Đào chính là dùng đao cắt đứt ngọc bội a.

Đỗ Trần xuất ra lão lục dạng đao phiên, trong lòng cuồng tiếu không ngừng "Bồ Đào còn không tránh thoát đao của ta, người Brockman là cái quái gì?"

Băng đao tổ mỹ thể! Đáng chết, đúng là Băng đao tổ mỹ thể của mình!

Brockman choáng váng, thân thể y mang Tyre thú chạt vật chạy trốn, trong lòng tưởng lại: "Không đúng, Băng đao tổ mỹ thể chỉ có 6 chủng biến hóa! Sao của hần có quá nhiều chủng loại? Mười loại, mười lăm loại?... hai mươi loại??"

Chớ quên bọn họ hai người kĩ thuật chênh lệch ít nhất năm trăm năm!

"Ân, khó tìm được một hảo đối thủ, tại hần nóng nảy quá!" Đỗ Trần âm hiểm cười, buông tha truy kích Brockman, vừa huyền hóa ra thập điều thủy đài của Brockman để luyện bí pháp mới!

Hai người chiến đấu một chỗ, Brockman hiểu được, bí pháp của đối thủ so với mình mặc dù rất giống, nhưng trong tâm không dám chắc! Bởi vì....

Kĩ xảo của hần sao với mình còn cao mình hơn? Hơn nữa cao mình hơn nhiều lắm! Không chỉ là hơn một cấp! Thân a, điều này sao có thể?

Phải biết rằng, việc này đồng thời đại biểu cao nhã nghệ thuật thủy bình của đối phương so với mình cao hơn không biết bao nhiêu bậc!

Đỗ Trần càng đánh càng thuận tay!

"Hắc, đúng vậy, mở khóa không nhất định dùng mười ngón! Brockman đánh giá chiêu này có mười thủy căn, đó là bởi vì đấu thần thể giới thấu đạo thủ nghệ quá lạc hậu, chỉ dùng mười ngón tay..." Đỗ Trần một mặt

đánh một mặt nghĩ "Tại sao ta chỉ dừng ở đây? Ta dùng miệng dùng dây thép, dùng chân, cùi chỏ cũng mở được khóa! Ân, thử một lần."

Đột nhiên, trên tay Đỗ Trần mười thủy căn thu hồi toàn bộ, Brockman thở dài một hơi, chỉ nghe Hohmann vội la lên:

- Cha, chạy bên trái mau!

Hắn vừa nhìn

Trăm ngàn thủy dãi đang từ trên người Đỗ Trần phát ra... mạnh hơn không biết bao nhiêu lần so với Thủy bút hội thảo cảnh!

Đỗ Trần cười nhìn Brockman chạy trốn, thầm nghĩ: "Hiệu quả không sai, đúng rồi! Được rồi, Brockman là chiêu Khai tam tâm tỏa thủ pháp, tam tâm, quá lạc hậu! Thay bằng cửu tâm thủ pháp cho người thấy... haha"

Thủy dãi đầy trời nhảy múa, Đỗ Trần tâm tư đã hoàn toàn không đặt trên người Brockman, "Bí pháp này, phỏng chừng Dịch Cốt cũng kinh ngạc than thở, phải nghĩ một cái tên rất rất hay mới đúng. Tên gì hay bây giờ nhỉ?"

285. Ta Xin Lỗi, Ta Lại Ưc Hiếp Người

Chế tạo bí pháp, nhưng Đỗ Trần lại sảo muộn! Khi hắn thành công mang Liên Hoa, thánh khí, nguyên thần, đấu hồn, pháp bảo - hết thấy đủ loại hoàn toàn dung hợp, thô sơ giản lược chế xuất một bộ bí pháp, thì phương đông đã hừng sáng.

Thệ Tuyệt kiếm trước kia, trường kiếm là bí pháp chính, nhưng hôm nay Đỗ Trần không thể sử dụng, suýt nữa chịu đau khổ, cho nên bí pháp này, hắn phải dùng Liên Hoa pháp bảo làm chính.

Brockman kinh nghi không ngừng, mặc dù hiểu được đối phương học trộm bí pháp của mình, đồng thời khai phát ra bí pháp cường đại hơn, nhưng cũng không có biện pháp gì đối phó! Tiếp tục, hắn chỉ có thể dựa vào sự hiệp trợ của Hohmann duy trì một cục diện bất bại.

Nhưng thời gian không cho phép hai người đánh tiếp, Thẩm Thủy Thần Sứ sẽ nhanh chóng tỉnh dậy.

Đỗ Trần thở dài trong lòng, hôm nay không có biện pháp tự thân giết Brockman! Vậy.... lại tha hắn một lần.

Nghĩ vậy, Đỗ Trần lại thừa dịp hai người tách ra, dùng tay nói:

- Đánh tiếp, địch nhân phía dưới sẽ tỉnh dậy.
- Hừ, lấy không được thứ ta muốn, người đừng nghĩ chạy thoát.
- Được rồi, người muốn cái gì? Ta cho người, nhưng ngoại trừ hơn mười tiểu cô nương.

Đỗ Trần trả lời.

- Bỏ bản đồ ra đây.

Đỗ Trần sững sờ:

- Vừa rồi khi ta xuống tay, căn bản là không phát hiện bản đồ nào.

Brockman mới vừa rồi kỳ thật cũng tìm mấy lần, đồng dạng không tìm được bản đồ hắn muốn, hắn nói:

- Người sẽ phải tìm, dù sao không có bản đồ, ta sẽ lưu người ở lại đây, chờ đến khi Thẩm Thủy Thần Sứ tỉnh lại.

Brockman thật sự là liều mạng! Đỗ Trần cẩn thận nhớ lại, nhưng hắn thật không trộm bản đồ gì:

- Người một mực ở đây, nói vậy cũng tìm thật lâu, vậy người hẳn là rõ ràng, ta thật sự không phát hiện bản đồ.

- Ta mặc kệ, bây giờ thẩm thủy doanh địa có gì thì tất cả đều trong tay người, bản đồ, nhất định cũng ở đó. Đỗ Trần có chút nhú mày, ánh mắt liếc qua doanh địa, đột nhiên, trước mắt sáng ngời, chỉ chỉ thứ duy nhất còn lại... bọn người Donna.

Brockman đồng dạng nhìn, trước mắt cũng sáng ngời, không có khả năng là bản đồ, vậy quần áo?

Brockman vội vàng dùng tay ra hiệu:

- Người không nên cử động, chỉ cần người vừa động, ta lập tức ra ngoài liều mạng, đánh thức Thẩm Thủy Thần Sứ.

Nói xong, hắn hướng về phía mấy thần sứ, vận chỉ như tiễn, nhẹ nhàng mở vạt áo của các nàng! Phi thường cẩn thận.

Đỗ Trần đảo mắt, xoay người, lão thiên a, bản đồ là cái gì? Một kiện trường bào lụa trắng! Minh nếu thâm đi, có tính là thân cận nữ sắc không?

- Ha ha, thật là họa tại quần áo.

Brockman trong lòng mừng như điên dùng thủ tiễn cắt nát quần áo thần sứ. Sau đó dùng thủ ngữ nói với Đỗ Trần:

- Để chúng ta đều yên tâm, chúng ta cùng đi ra ngoài, giám thị nhau, chờ khi rời khỏi Ngân Nguyệt đảo thì tách ra.

Đỗ Trần nở nụ cười, mới vừa rồi, Brockman vội vã dây dưa mình, hơn nữa không tiếc mạng sống, đó là vì hắn còn chưa có cái hắn muốn.

Bây giờ Brockman có rồi, vậy hắn trong lòng không phải liều mạng, mà là lập tức chạy trốn chết. Còn sống mang thứ đó trở về - đây là điều mà cả hai đều nghĩ, Đỗ Trần rất rõ ràng.

Vậy bây giờ nếu phát sinh chuyện ngoài ý muốn này, Brockman tuyệt sẽ không giống vừa rồi dây dưa mình.

Nghĩ vậy, Đỗ Trần chỉ chỉ lỗ nhỏ trên Vân Kỳ.

Dùng tay nói:

- Ta đồng ý ý kiến của người, bất quá, chúng ta đi đường nào rời đi? Người thấy được, đường của ta chỉ đi được một lần một người! Vì vậy ta đề nghị, nếu ta đi đường của ta, vậy vì công bình cho người đi trước, ta đợi người phát tín hiệu bình an thì mới rời khỏi hiểm địa này.

Nhưng, nếu người đi ra ngoài mà sau mười phút còn không cho ta tín hiệu, ta lập tức đánh thức Thẩm Thủy Thần Sứ, mọi người vỗ tay.

Nếu đường của người cũng không có thể cho hai người đi, vậy nói biện pháp cho ta! Đương nhiên, nếu đường của người có thể đồng thời qua được hai người thì càng tốt.

Đỗ Trần trong lòng cười âm hiểm, thần tứ bá tước thân ái, vừa rồi ta tiến đến là kiểm tra Vân Kỳ mấy lần a, nhưng hơi nước của Vân Kỳ không có động khẩu gì, vậy, người nhất định là nhờ vào thú Seattle, dụng bí pháp từ nơi hơi nước yếu nhược mà vào.

Như vậy, nếu đi đường của người, người nhất định lại dụng độc môn bí pháp, nhưng người vừa bị người khác phục chế bí pháp, lại dám dụng bí pháp tiềm hành sao? A a, đáp án của người là, dựa theo ta xếp đặt.

Brockman dùng tay nói:

- Người nói rất công bình, đi theo lối của người, nhưng ta khi thoát hiểm sẽ chờ người bên ngoài, sau đó chúng ta từ góc đông nam rời khỏi Ngân Nguyệt đảo.

- Chấp nhận! Bất quá sau khi người rời khỏi đây mười phút còn không cho ta tín hiệu, vậy đừng trách ta cũng không liều mạng phóng ra.

Brockman hóa thành một vũng nước, lơ lửng bay tới lỗ nhỏ, theo đó bay ra ngoài, trước tiên che dấu mình, sau đó tính thời gian, một đoàn thủy quang lạng lẽ từ lỗ nhỏ đi ra - đây là tín hiệu cho Đỗ Trần.

Theo kế hoạch, lúc này Đỗ Trần cũng đến, sau đó hai người rời đảo, đều bình an rời đi, tiểu thú Seattle ở một bên báo cáo hành tung của Đỗ Trần:

- Ba ba, người nọ dường như trở nên nhỏ đi, hẳn là cũng muốn bay ra, Hohmann không biết hẳn làm thế nào, thật lợi hại.

Brockman gật gật đầu.

- Đi? Người nọ sao lại bay về phía cột cờ... ba ba! Chạy mau người nọ mở cột cờ, sau đó trốn trong cát. Thần sứ tỉnh cả rồi.

- Đáng chết, rút lui.

Brockman kinh hô.

Nhưng hẳn muốn rút lui cũng không được, bởi vì hẳn biết căn bản hoàn toàn đánh bại đối thủ là không tưởng, sao có thể đột nhiên biến quái, "Cường gian" thập cấp Thảm Thủy Vân Kỳ?

Đây là tư tưởng thiếu sót, khiến cho Brockman... vừa thấy hơi nước đột nhiên toàn bộ biến mất không thấy đâu, Brockman đang lơ lửng giữa không trung, chỉ thấy Thảm Thủy Vân Kỳ cao sừng sững biến mất trong hư vô, Thảm Thủy Thần Sứ bình tĩnh.. chớ quên, Đỗ Trần, có thể trong nháy mắt phá giải Thảm Thủy Vân Kỳ.

Thảm Thủy Thần Sứ bình tĩnh, trước mắt phát hiện thân thể trần truồng, sau đó nhìn lại một mảnh trống trải, ngay cả Thảm Thủy Vân Kỳ cũng không thấy đâu.

Trong lúc này, trên bầu trời một đoàn nước xanh hết sức chạy trốn, ai còn chú ý tới Liên Hoa nhỏ bé trốn trong cát?

- Các tỷ muội, giết.

Thảm Thủy Thần Sứ nổi giận rồi.

Brockman bên tai nghe thú Seattle nói:

- Ba ba, mau chạy về phía đông.

Rồi trong lòng nảy sinh ác độc, hô lớn:

- Trong cát còn có chủ mưu ẩn nấp.

Thảm Thủy Thần Sứ sững sốt, Donna hô:

- Lão tam, lão tứ theo ta đuổi, nhị muội kiểm tra bãi cát.

Donna trần truồng, chạy trên đất đuổi giết Brockman, còn Đỗ Trần?

Hẳn là một cao thủ đứng giữa bát, cửu cấp, dựa vào Liên Hoa không lộ khí tức, nếu ngay cả một bát cấp thần sứ mất đi thánh khí, trần như nhộng còn không lừa được, vậy sao làm được tặc tổ tông?

Trước khi dị biến nảy sinh, thú Seattle bắt đầu tìm kiếm lộ tuyến chạy trốn tốt nhất, không bận tâm tới hẳn, mà thần sứ chú ý lực tập trung lên đoàn nước xanh trên bầu trời, còn Đỗ Trần cùng Liên Hoa chui vào trong Ngân Nguyệt hồ.

Ngoại trừ Brockman ra, toàn bộ kế hoạch của mình hoàn toàn thành công, trốn trong nước, Đỗ Trần vuốt mũi cười xấu:

- Thu hoạch ngoài ý muốn, khai phát một bộ "bí pháp" cao nhã, còn biết một bộ phận kế hoạch của Phillip. Kiểm lớn rồi! A, trọng yếu là, tôi đã có người chủ động gánh vác! Trong trường lại có Đỗ Tư giả mạo, nơi này còn có Brockman chạy trốn, nếu có người hoài nghi thì cũng sẽ không đổ lên đầu ta... nếu không vậy thì thật không có thiên lý a.

Tiệc nuôi duy nhất là để cho Brockman thấy được Liên Hoa của ta, còn cho hẳn biết ta có thể phá thập cấp thánh khí, theo hẳn suy đoán, dù sao cũng không thể tưởng tượng đến ta! Hành động lần này, trốn ở giữa hồ, Đỗ Trần tính toán, theo kế hoạch, trong nháy mắt khi Vân Kỳ biến mất, Thiên Mục lâm nhất định đại

loạn! Long thần cùng giáo hoàng đều sẽ triển khai bí pháp dò xét, trong khi mình ngự một đóa Liên Hoa, giả mạo một con muỗi bay loạn khắp nơi, vậy quả thực là muốn chết... địa bàn Long tộc là nơi không thể có côn trùng sinh sống.

Cho nên, dù sao nên tránh, vậy mình trước tiên ở trong ngân Nguyệt hồ tránh né, những nơi nguy hiểm nhất thường là an toàn nhất.

Khoảnh khắc, Nguyệt hồ vốn yên tĩnh náo động, chỉ nghe thần sứ rống to:

- Bắt lấy, có người trộm đi Vân Kỳ rồi.

- Không chỉ Vân Kỳ, thần phó tương lai, còn có cống phẩm của các thế lực lớn kính tặng cũng bị trộm sạch rồi.

- Quần áo, trước tiên cho ta một bộ quần áo.

- Nhị muội, đừng tìm nữa, thủy quang nọ! Tặc nhân nhất định là bát cấp đầu thần trở lên, có thể thân hóa hình thái nguyên tố! Hắn nhất định là tạm thời dụng cái gì đó chứ, dụng hình thái thủy nguyên tố, nhưng, người sống cùng Vân Kỳ thì không thể chuyển hóa, hắn nhất định có đồng bọn, mau tìm.

Cuối cùng, tứ tỷ muội hô to:

- Long thần, giáo hoàng! Thánh khí của thần ta đã bị trộm, các ngươi nếu không muốn thần ta thân tới nhân gian tìm các ngươi hồi tội, phải lập tức bắt trộm cho chúng ta.

Thiên Mục lâm, loạn rồi! Đỗ Trần, cười đến nổi đau cả bụng, vì an toàn, hắn vẫn lẩn trốn sâu trong ngân Nguyệt hồ, tốt nhất có thể phát hiện một thủy đạo để hắn trực tiếp "dời đi".

Dần dần, càng ngày càng sâu.

Có chút bất thường, Nguyệt hồ, không đáy sao?

- Ha ha, ngũ chiến chi ước đánh tới náo nhiệt... cũng chính là Nguyệt hồ có chút cổ quái, có thể hấp thu được đầu khí của cao thủ đỉnh phong, nếu không... Ngân Nguyệt đảo sớm đã bị hủy diệt rồi.

Đỗ Trần đành chỉ Liên Hoa, đúng vậy, chiến trường của ngũ chiến chi ước há có thể là nơi tầm thường.

Cho dù không có những lời của Thomas, mình cũng không nên xuống sâu.

Tang vật còn bên người, mình cẩn thận một chút tốt hơn. Đột nhiên thấy ngân Nguyệt hồ không đáy xạ lên một đạo ngân quang, trực lao thẳng vào Liên Hoa.

286. Tang Vật

Nguyệt hồ này thật cổ quái, nhưng Liên Hoa tại sao không xuất hiện cảnh báo? Mới vừa rồi Brockman đánh lên thì Liên Hoa nội kinh, nguyên thần, pháp bảo ba cảnh giới a. Theo thực lực tăng lên mà ngày càng theo tâm tính chiến đấu mà phát huy tác dụng, Đỗ Trần sau khi cả kinh liền nhìn chăm chăm vào ngân quang, nhìn quỹ tích của nó, dưới chân thúc giục Liên Hoa nghiêng người tránh đi.

Đột nhiên, lại một đạo ngân quang từ đáy hồ phóng tới.

Đạo thứ ba, thứ tư...

Khoảnh khắc Nguyệt hồ, giống như quang đạn màu bạc nổ ra trong nước, phô thiên cái địa lao đến "Đạn phiến", khiến cho Đỗ Trần tránh cũng không thể tránh! Liên Hoa của hắn bây giờ chỉ lớn như côn trùng.

Liều mạng.

Liên Hoa thủy mình thuần toàn thân triển khai, bao phủ toàn thân mình không chút sơ hở, bí pháp mới ngộ ra cũng lập tức thi triển một thức, tá trợ thủy lực của Nguyệt hồ, ngàn vạn thủy tiễn từ người Đỗ Trần bắn ra, đánh vào "Đạn phiến" lao tới, chia sẻ bớt áp lực trên thủy mình thuần.

Nhưng... một sự việc vô cùng quỷ dị xuất hiện trước mắt Đỗ Trần.

Một đạo thủy tiên của hắc gặp phải một khối "Đạn phiến", "Đạn phiến" ngân quang chói mắt, nhưng không có thực chất, cũng không xuyên thủng thủy tiên, trực tiếp lao thẳng tới Đỗ Trần, sau đó... xuyên qua thủy minh thuẫn, xuyên qua cánh Liên Hoa, xuyên qua... thân thể Đỗ Trần.

"Đạn phiến" phảng phất không gặp phải ngăn trở, trực tiếp bay thẳng về mặt hồ.

Khối đạn phiến như thế, cũng không có gì ngoại lệ, đương nhiên không có thực thể, tựa như xuyên qua hồ nước.

"Gặp quỷ rồi?" Đỗ Trần nhìn thân mình không chút thương tổn mà kinh hãi không hiểu, không có khả năng a, vừa rồi rõ ràng có vô số tiểu "Đạn phiến" bắn xuyên qua cơ thể mình, mình lẽ ra phải bị xuyên thủng phân thân toái cốt mới đúng chứ.

Vậy chỉ có một giải thích...

"Đạn phiến" này, căn bản đều là ảo tượng! Cũng căn bản không có tồn tại.

Cho nên Liên Hoa không có cảnh báo.

Đỗ Trần trong lòng kinh nghi không ngừng, dưới chân đã không có đạn phiến bắn tới nữa, hắc ngẩng đầu nhìn lên, lúc này mới rõ, tất cả ngân quang "Đạn phiến" đều cùng một bộ dáng - tựa như một vòng trăng rằm. đẹp mắt, cực mỹ lệ.

Vô số trăng rằm nhỏ nhanh chóng bay tới mặt hồ hội tụ, bay lên, khi tới mặt hồ, ánh trăng lại tản vào núi.

"Biết tại sao Nguyệt hồ được gọi là một trong những kỳ cảnh của đại lục không? Chính là bởi vì bầu trời đêm nơi này khi không có ánh trăng. Nguyệt lượng (ánh trăng) trong hồ liên chiếu rọi Thiên Mục lâm."

Đỗ Trần lại muốn hỏi Thomas: "Đầu tháng và cuối tháng, những ngày này, bầu trời đêm đều không có trăng, vậy ánh trăng trên Nguyệt hồ sẽ lóng lánh suốt đêm! Lúc này Nguyệt hồ hấp thu đầu khí đạt công hiệu lớn nhất, cho nên chiến trường trong ngũ ước chỉ chiến được chọn đặt ở đây..."

Ngẩng đầu nhìn sắc trời, Đỗ Trần cười khổ:

- Đáng chết, bây giờ mới là giữa tháng, cho nên ta mới lựa chọn Nguyệt hồ làm đường rút, nhưng không nghĩ tới, ngày có trăng, nhưng ánh trăng khi xuống núi rồi thì Nguyệt hồ cũng có sự tình cổ quái phát sinh! Thật sự là đáng tiếc.

Cúi người nhìn chỗ sâu trong Nguyệt hồ, hồ nước xanh thẳm càng xuống màu nước càng thẳm, bằng mục lực thấy được nơi sâu nhất, là một mảng đen thần bí, cái gì cũng không thấy, càng làm cho người ta có cảm giác chân thật phát ra từ đáy lòng - Nguyệt hồ này, thật sự là hồ không đáy.

"A a, có lẽ Andy sẽ thích nơi này?"

Cảnh sắc ngân Nguyệt hồ khiến cho Đỗ Trần nhớ tới Andy, cái chuyện xưa "Ánh trăng chợt lóe, vật thực đưa lên" thật buồn cười! Nhưng Andy có thể cảm thấy hứng thú thì tuyệt không có nghĩa là Đỗ Trần cũng cảm thấy hứng thú.

Nguyệt hồ có gì đó cổ quái là chính xác, nhưng cứ lỗ mãng mà đi xuống dò xét, vậy là tự tìm phiền toái! Muốn điều tra, cũng phải hiểu rõ một chút tình báo mới được.

Hắn xoay mình quay lại tới một nơi gần mặt hồ, dán mình lên tảng đá nghiêng, quan sát tình hình bên ngoài.

Lúc này cả Thiên Mục lâm đã thành loạn cục, cự long trên trời ngậm lên, hắc giáp võ sĩ của giáo đình truy tầm, thỉnh thoảng, còn có thể nghe được tiếng kêu giận dữ của Thẩm Thủy Thần Sứ.

- Đáng chết! Đau chết mất! Vân Kỳ, thần phó, cống phẩm... mất hết rồi! Chúng ta sẽ bị thần lột da.

Xa xa, Đỗ Trần thấy nam bắc hai phía Nguyệt hồ phân biệt là nơi đóng quân của giáo đình cùng Long tộc, thẩm thủy doanh địa thanh khiết cũng đã bị đông đảo binh lính phong tỏa, bảy tám người được một giáo phụ của giáo đình xuất lĩnh đi dọc theo ngân Nguyệt hồ kiểm tra hồ nước

Xem ra, Brockman đương nhiên còn không có bị bắt. Cha con thú Seattle này, "nghệ thuật gia" cao nhã nhất thật ra có hai.

Đợi khi Thiên Mục lâm hỗn loạn tới cực điểm, Đỗ Trần thừa dịp loạn mà bay ra khỏi mặt nước, dính vào một võ sĩ giáo đĩnh, theo hắn về doanh địa.

Cẩn thận cẩn thận trở lại trường bông của mình. Hắn còn chưa về, Đỗ Trần đã ngửi thấy mùi rượu cay xè, đẩy khe hở trường bông nhìn vào, nữ nhi tiểu Bối Bối đang đứng giữa hai vò rượu, một tay bịt mũi, một tay chỉ chỉ nhiều điểm:

- Bốn mươi bảy, bốn mươi tám, bốn mươi chín... Ariza thúc thúc, người uống năm mươi chén, so với Thomas bá bá nhiều hơn hai chén! Hì hì, thúc thúc thắng.

Ariza sắc mặt đỏ đậm, đã ngồi không vững, mơ mơ hồ hồ mở rộng miệng lè nhè nói:

- Ta đây thắng, ha ha, Thomas người thua.

Thomas nhìn chằm chằm Ariza, một chút phản ứng đều không có... đương, hắn gục đầu xuống! Say, say tới bất tỉnh nhân sự.

Tiểu Bối Bối ra sức nhảy tránh qua vò rượu, cười hì hì vươn tay với Ariza, cười ngọt ngào:

- Thúc thúc, người uống rượu lợi hại nhất, người thắng, Bối Bối làm chứng cho người. Hì hì...

Nàng cười rất xấu, nhưng rất đẹp mắt! Thật sự rất đẹp mắt.

Vừa muốn mở miệng, thì "Đương" một tiếng, Ariza cũng gục đầu ngã quy, tiểu Bối Bối thống khổ ôm đầu:

- Trời a, không muốn! Bối Bối còn chưa nói muốn hồng bao mà (lì xì)! Ariza thúc thúc, tỉnh tỉnh có được không... đi? Ba ba trở lại rồi.

Tiểu nha đầu kia bằng tinh thần lực siêu tuyệt của nàng cảm giác được Đỗ Trần đứng sau lưng nàng, nàng trừng lớn con mắt, xoa xoa bàn tay nhỏ bé, cười ngọt ngào:

- Ba ba...

- Người nha, nha đầu xấu! Món đồ chơi gì cũng mang về cho người rồi, bọn muội muội cũng đều được cứu trở lại rồi.

Đỗ Trần cúi người thân thiết thơm tiểu nha đầu kia một cái:

- Người trước tiên chơi mấy món kia đi, chờ khi ba ba sửa sang lại thì cho người! Ngoan.

Tiểu Bối Bối mắt to sáng ngời, cầm lấy bím tóc chạy ra ngoài:

- Vậy Bối Bối giúp ba ba canh phòng để ba ba an tâm sửa sang đồ chơi... a, Thomas hoàn toàn say xỉn rồi, đến sét đánh cũng chẳng biết.

Cười Andy ở ngoài trường, tiểu nha đầu kia tặc mi thử nhân (mi gian mắt chuột, hiểu nôm na là: mắt la mày lém) bắt đầu canh phòng...

Bất quá Andy thì cực khổ, trên lưng nó còn hai túi lớn đồ chơi mà tiểu Bối Bối thích nhất.

- Đỗ Tư, đừng giả ngủ nữa.

Đỗ Trần đánh thức phân thân, thuật lại chuyện vừa trải qua, nhú mày nói:

- Brockman đột nhiên xuất hiện. Nhưng lại tìm một cái bản đồ gì đó, chuyện này tuyệt không đơn giản! Người có ý kiến gì không?

- Tình báo quá ít, không có đáp án gì hết.

- Vậy Nguyệt hồ đích xác hết sức kỳ quái, ta hoài nghi trong hồ có cái gì đó, tựa như giống Thiên Vương sơn! Người nói sao?

-Cái này người phải hỏi Thomas.

Đỗ Tư lơ đãng đáp lời, ngũ ca với tính tình hỗn trướng này, Đỗ Trần nhú mày, hấn lại dán lên người, đảo mặt nhìn lại tang vật trong Liên Hoa, mặt lại đánh giá.

Vừa rồi mơ hồ nghe được, đây là cống phẩm mà các thế lực lớn tặng cho Margaret.

Ngẫm lại cũng là, mượn giáo hoàng mà nói, lão gian cư hoạt ngoại việc đưa mấy tiểu cô nương, dám chắc còn có chút "Ý tứ" với các thần sứ, mặt khác, Margaret mười năm mới một lần thông tin, dưới loại tình huống này, cho dù không muốn kết hảo hữu, vậy vì nhân tình thế thái, hấn cũng phải tặng chút lễ phẩm cho Margaret mới đúng.

Giáo hoàng ra tay, lễ vật có thể nhẹ sao? Hơn nữa lễ vật không chỉ do giáo hoàng tặng.

- Vừa rồi vội vã, thấy đồ là lấy, còn không có cẩn thận nhận diện... hắc, bây giờ...

Đỗ Trần đưa tay tự thân nhìn túi lớn lấy được từ phòng Donna, một viên đá quý đã điêu khắc to bằng nắm tay:

- Xem ra Margaret thích nghệ thuật phẩm! Thứ này không dễ tẩu tán a.

Hấn bỏ lại vào Liên Hoa, những "món đồ chơi" mà ngày thường tiểu bối thích đều đặt trong trướng - đồ chơi của nữ nhi nhiều lắm, phụ thân phải lao tâm lao lực, thay đứa nhỏ thu thập a! Tiếp đó, trong Liên Hoa chỉ còn lại có tang vật, hấn bắt đầu thu dọn lại trong pháp bảo.

Trong lúc đang đánh giá tang vật, còn chưa có chỉnh sửa, Đỗ Trần tuyệt sẽ không mang tang vật ra khỏi Liên Hoa.

Ha.. hô!

Tiếng lẩm bẩm của Thomas vang lên rung trời, Ariza ngáy như sấm rền.

Bên ngoài hơn mười thước, âm thanh của tiểu Bối Bối cùng vệ binh đều nghe được, Dịch Cốt đang cùng Bairu đi tới nơi này nghe được rõ ràng! Hấn khiếm ý nói:

- Tiên sinh Brook, Thomas thật sự quá dọa người, đương nhiên trong trướng của giáo phụ Francis uống rượu say sưa.

Dịch Cốt lạnh lùng gạt đầu, xem như đáp lại, trong lòng hấn thì biết rõ, thiếu gia vì muốn hoàn toàn không bị liên quan, để cho mình cùng Bairu hàn huyên một đêm về lịch sử huy hoàng của giáo đình, nhưng Bairu người này mặc kệ thế nào, nói chuyện còn muốn moi tin, mình cùng hấn câu tâm giác đầu suốt đêm... thật sự là nhàm chán.

Bairu cười mỉa hoặc, thấy tiểu Bối Bối nụ cười càng thịnh, cố ý khiến tiểu nha đầu kia vui vẻ, tiến lên hành lễ:

- Bairu giáo phụ ra mắt công chúa New Zealand điện hạ! Ai nha, các món đồ chơi của tiểu công chúa đều rất điểm lệ!

Tiểu Bối Bối đang cầm trong tay một chuỗi đá quý "Thiên lam tinh" chơi, thúc Andy chạy nhanh, thấy Bairu đi tới, cười hì hì nói:

- Đúng vậy, ba ba hiểu tiểu Bối Bối nhất. Brook, ba ba mới tỉnh ngủ, đang tìm người! Bairu bá bá, Bối Bối cho người xem món đồ chơi của ta nha?

Ta giữ Bairu lại, người đi báo tin cho ba ba, Dịch Cốt tự nhiên hiểu được ý tứ chính thức của tiểu thư, gạt đầu, vào trong trướng.

Nụ cười đáng yêu vô hại của tiểu Bối Bối khiến Bairu không chút nào nghi ngờ, hấn cười mỉa hoặc nhìn từng kiện đồ chơi của tiểu nha đầu lấy ra từ túi trên lưng Andy, trước mắt hấn hiện ra - vòng cổ, điêu khắc, một bức tranh ầu nữ đồ chỉ tám chín tác rất khéo léo...

Chờ một chút! Ấu nữ đồ?

Bairu trong lòng nổi nên sự kinh hãi, nhìn trộm ấu nữ đồ, đúng vậy, bức họa chín tắc, trên cánh biển trời chiều, một hồng y tiểu cô nương quay lưng về phía cát, đang hướng nắng vàng trời chiều tiến ra khơi chạy, nhưng mình gặp qua tiểu cô nương này rồi sao? Sao có thể, được rồi, cái này hẳn là "Ấu nữ tịch dương đồ"

Chính phúc đồ, để cho người xem sinh ra một loại cảm giác từ ái tận đáy lòng. Nằm trên ghé bên bờ biển, nhìn nữ nhi đáng yêu vui vẻ chạy, tận hưởng vui thú nhân sinh.

Lại nhìn khoảng trên góc bức họa không có thơ đề, chỉ có một cái ấn là hai cái thiết câu song song.

Đúng vậy, đây là "Thiên đồ" của họa thần, đồ thật, vạn kim khó cầu vô giới chi bảo! Cũng là nghệ thuật cực cao mà Margaret thần thích, họa gia mà nàng hâm mộ nhất, càng...

Bairu sắc mặt không đổi, cười nói:

- Tiểu công chúa, bức họa này thật đẹp, ba ba người từ đâu mà mua cho người? Bá bá cũng muốn mua một bức.

"Di? Tinh thần ba động của người này thật nhanh nha! Nhưng thần tình còn cười hì hì, vậy thật không phải ý tốt. Hì hì, bức họa này là món đồ chơi cũ, đã có hơn một năm, đều là để chơi! Mà ba ba đang sửa sang lại món đồ chơi mới trộm được, chờ ba ba sửa lại xong, Bối Bối có đồ chơi mới rồi."

"Nhưng Bairu không phải kẻ tốt đẹp gì, Bối Bối sẽ không nói thật."

Tiểu nha đầu kia cười khiến cho người ta ý loạn thần mê, để cho Bairu hận không được muốn hôn lên cái má lúm đồng tiền của nàng một cái. Tiện tay bỏ ấu nữ đồ vào trong túi của Andy, nàng cười nói:

- Món đồ chơi của Bối Bối nhiều lắm, không nhớ rõ, Bairu bá bá, người theo ta đánh cờ được không?

Bairu lắc lắc đầu:

- Điều này không được, bá bá còn muốn tìm giáo hoàng bệ hạ tiếp nhận nhiệm vụ! Hôm nào khác được không?

Hắn xoay người rời đi, đợi khi đi xa, phát tay kêu một thủ vệ, thấp giọng nói:

- Âm thầm phong tỏa trưởng phòng của Francis, nhưng không được tới gần, càng không thể để cho hắn phát giác.

Hung dữ trừng mắt nhìn thị vệ:

- Người không có tư cách biết tại sao! Mau đi làm việc! Mặt khác, đi mời Cloud, để hắn cuốn lấy Ziege, nhất định không được cho Francis tìm Ziege cầu cứu.

Nói xong, hắn thần sắc âm trầm bước nhanh vào kim đình đại trưởng của giáo hoàng.

Một lát sau, giáo hoàng Samar IX nghe được một tin tức:

- Bệ hạ, "Ấu nữ tịch dương đồ" mà ngài tặng cho thần Margaret, đêm qua bị lấy trộm, giờ xuất hiện trong tay đường nữ của Francis.

287. Ấu Nữ Tịch Dương Đồ

Sắc mặt bình tĩnh của giáo hoàng không chút nào thay đổi, lắc đầu:

Đêm qua chuyện mất mát sẽ không phải Francis làm! Một tên trộm, sẽ không ngu ngốc đến nỗi ngày thứ hai mang tang vật ra dùng! Hơn nữa thần sứ nói, thập cấp Thẩm Thủy Vân Kỳ đồng thời bị bức bách nhận chủ, Francis căn bản không có thực lực như vậy - cho dù là Đỗ Trần thần sau lưng hắn cũng không có khả năng cường đại vượt quá tưởng tượng - chỉ có thần hoàng Prince năm đó mới làm được.

Bairu khom người nói:

- Bệ hạ thánh minh! Ta cũng cho rằng như vậy, cho nên chỉ phái người âm thầm lưu ý Francis, mà không kinh động hắn... nhưng, bút pháp của họa thần không thể bắt chước, Bairu mặc dù vô năng, nhưng cũng

có chút hiểu biết nghệ thuật, tuyệt sẽ không nhìn lầm. "Ấu nữ tịch dương" trong tay Beiermengde, tuyệt đối là bút tích vạn kim khó cầu của họa thần.

Thần điện tĩnh lặng, Bairu cũng cúi đầu trầm mặc không nói, không dám cắt đứt sự suy tư của đại biểu chúng thần trên đời.

Thật lâu sau...

- Đêm qua, thám thủy doanh mất trộm, hôm nay, Beiermengde cầm trong tay một bức họa thần "Ấu nữ tịch dương"! Điều này sáng tỏ điều gì...

Giáo hoàng bình tĩnh nói:

- Bairu, đại biểu chúng thần trên trời muốn nghe cái nhìn của người.

Bairu mỉm cười:

- Bệ hạ, Francis có hay không có liên quan tới vụ trộm, điều này không trọng yếu! Về phần Beiermengde trong tay vì sao có một bức họa của họa thần điều này cũng không phải trọng điểm.

- A? Tiếp tục nói.

Giáo hoàng trong mắt lộ ra ý cười.

Bairu cười nói:

- Trọng điểm chính thức là - Bairu thấy được cơ hội, một cơ hội có thể nghiệm chứng Đồ Trần thần có thật sự tồn tại hay không, và hẳn rất cực cường đại tới mức nào.

Không đợi giáo hoàng đặt câu hỏi, Bairu nói tiếp:

- Ngày trước, Thám Thủy Thần Sứ cố gắng bắt Francis, Ziege ra mặt bảo vệ! Lúc này đầu thần học viện còn quan trọng hơn so với Thám Thủy Hồ hự vô mờ mịt xa xăm, mười năm mới tới nhân gian một lần, người không cho rằng Thám Thủy Thần Sứ quá trọng yếu. Cho nên, bệ hạ ra mặt giúp đỡ Ziege, bảo vệ Francis.

Tiểu ý trong mắt giáo hoàng càng rõ.

Bairu nhìn trộm, phản ứng giáo hoàng khiến hắn mừng rỡ trong lòng, lập tức tiếp tục:

- Nhưng, bệ hạ trong lòng vẫn hiểu được, nếu lúc ấy Ziege không ra mặt bảo vệ Francis thì có bao nhiêu cái tốt? Như vậy, Francis bị Thám Thủy Hồ, Thám Thủy Thần Sứ áp bức tới cực điểm, nhất định toàn lực phản kháng, nhưng với tùy tùng Brook của hắn không thể phá Thám Thủy Vân Kỳ, cho nên, Francis nhất định tìm Đồ Trần thần cầu cứu, kể từ đó, ngài có cơ hội nhìn thấy con chủ bài của hắn - thực lực của Đồ Trần thần, tới cùng tới cảnh giới gì.

- Đáng tiếc, Ziege lại ra mặt, đại biểu chúng thần trên trời cũng chỉ có thể lựa chọn giúp Ziege, bỏ qua cơ hội quan sát Francis! Quả thật có chút tiếc nuối!

Trên mặt giáo hoàng không lộ chút vẻ đáng tiếc, ngược lại mỉm cười.

Lúc ấy tâm tư giáo hoàng đích xác là như thế.

Bairu nói:

- Vậy lúc này đây, cơ hội bức Đồ Trần thần ra mặt lại tới...

Hắn hít sâu một hơi, rất nhanh nói một đoạn thoại thật dài:

- Bệ hạ, mặc kệ Francis có đúng là kẻ trộm hay không, dù bức họa trong tay Beiermengde có phải là bức bị mất hay không, nhưng bởi vì nó quả thật là thủ bút của họa thần, đó đủ làm chứng cứ to như núi cho các Thám Thủy Thần Sứ! Ta đã nhờ giáo phụ Cloud cản trở Ziege, bệ hạ có thể ngồi xem Thám Thủy Thần Sứ cùng Francis đánh nhau...

Giáo hoàng tựa hồ có ý trách:

- Thăm Thủy Thần Sứ một khi biết tin, sẽ cùng Francis thế bất lưỡng lập, cũng sẽ đánh lớn! Nhưng, các nàng mất đi Thăm Thủy Vân Kỳ, chỉ cần Brook cũng có thể giết bọn họ, Francis còn không cần mời Đỗ Trần thần ra mặt.

- Bệ hạ, Thăm Thủy Thần Sứ đích xác không đủ uy hiếp tánh mạng Francis, nhưng mà để bức bách Đỗ Trần thần lộ diện bảo vệ Francis... nếu có thêm Long tộc thì sao?

Bairu cúi đầu cười khẽ.

Giáo hoàng cười không ra tiếng:

- Chuyện này giao cho người đi làm.

- Bệ hạ yên tâm, Bairu nhất định làm cho Francis thân hãm hiểm địa, sinh tử tồn vong, đồng thời dẫn xuất Đỗ Trần thần! Đường nhiên, hết thầy cùng thánh giáo sẽ không liên quan.

Ngồi trên bảo tọa, thấy Bairu hưng phấn rời đi, giáo hoàng khép hai mắt lại...

Bairu không thẹn mình dễ bại hần nhiều năm nay, khả năng làm việc cũng tốt! Đáng tiếc, đáng tiếc tâm tư của hần nhiều một chút! Nếu Thomas có một nửa tâm cơ của Bairu, hoặc Bairu có một nửa sự trung thành của Thomas... vậy thật tốt.

Nhưng đêm qua đến tột cùng là ai đã hạ thủ? Phá giải thập cấp thánh khí, thực lực này ra sao chứ? Nhưng tên trộm chạy trốn chỉ có thực lực hóa thân thành thủy quang, rất nhiều người đều xác nhận hần không phải hết sức cường đại... điều này sáng tỏ cái gì?

Bí pháp! Trên người tên trộm có một loại bí pháp có thể dùng thực lực thấp để phá giải cao cấp thánh khí.

Giáo hoàng mở con mắt, tinh quang chớp động...

Thật lâu sau.

Giáo hoàng mở miệng phân phó:

- Chuẩn bị! Đại biểu chúng thần trên đời muốn tự mình thẩm tra vụ mất trộm ở Nguyệt hồ! Mặt khác, nếu bắt được tên trộm hóa thân thành lam thủy kia, nhất định phải bí mật không nói ra ngoài, mang hần tới gặp ta! Ta muốn tự mình thẩm vấn hần.

Bairu nói mấy câu, khiến cho Nguyệt hồ mới khôi phục bình tĩnh lại hỗn loạn.

Hần nói với thần sứ:

- Mấy vị, ta vừa rồi phát hiện trong tay dưỡng nữ của Francis một bức họa của họa thần "Ấu nữ tịch dương đồ"! Tỉnh táo, xin mấy vị tỉnh táo! Nghe Bairu nói xong đã... Giáo hoàng bệ hạ công chính vô tư, lần này, hần tuyệt sẽ không bao che cho Francis! Nhưng là, cũng không thể loại trừ có người cố ý mang tang vật hãm hại Francis! Mà Nguyệt hồ bị mất trộm, Thiên Mục lâm lại chỉ có thể lực ba nhà, cho nên, công bình mà nói, giáo đình cùng Long tộc bây giờ đều có hiềm nghi! Vì tra rõ chân tướng, xin mấy vị thần sứ dùng danh nghĩa Quý thần, mời Long tộc hiệp tra! Thánh giáo chúng ta cũng sẽ toàn lực phối hợp.

Sau đó, Thăm Thủy Thần Sứ chạy tới doanh địa Long tộc.

Long thần Samuel bề quan, quyền lớn nhất là Liege nói:

- Đích xác, Thiên Mục lâm chỉ có thể lực ba nhà, trước khi kẻ trộm bị bắt, trên lý luận của vụ mất trộm tại Nguyệt hồ, chúng ta cùng thánh giáo đều có hiềm nghi! Long thần bệ hạ đã cấp đại án cho mấy vị Long thần, vậy các người chính là khách nhân của Long tộc tại Thiên Mục lâm! Sự kiện Nguyệt hồ Long tộc tuyệt không khoan tay đứng nhìn, nếu đã có tin tức, ta tự mình suất lĩnh Long thần cận vệ trợ giúp các người điều tra.

Cuối cùng, cùng Long tộc hội họp, Bairu nói:

- Vì công bình, chúng ta gọi Francis vào giữa giới tuyến thế lực hai nhà - Nguyệt hồ để điều tra, hai nhà cùng thánh thẩm.

Hết thầy đều làm hết sức bí ẩn nhanh chóng, mà Đỗ Trần còn đang sửa sang lại tang vật.

Nhưng lúc này, tiểu Bối Bối chạy trở về, cẩn thận nhìn Thomas đang ngủ say, hai tay nhỏ bé che miệng, nhỏ giọng nói:

- Ba ba, nói cho người một chuyện phi thường không tốt a.

Đỗ Trần nhướn mày, nhìn một chút Dịch Cốt đang ở bên giúp hắn sửa sang, hai người cười khở.

- Bảo bối, có chuyện gì không tốt?

Đỗ Trần cười nói.

Tiểu Bối Bối lấy ra "Ấu nữ tịch dương đồ", nói chuyện vừa rồi Bairu tinh thần dị thường! Đỗ Trần một mặt nghe, một mặt sửa sang lại tang vật:

- Phúc đồ này khiến cho tinh thần Bairu dị thường... đáng chết! Đây là...

Lúc này Đỗ Trần mở một cái bao, sợ hãi phát hiện, bên trong cũng có một bức "Ấu nữ tịch dương đồ".

Cơ hồ trong nháy mắt, Đỗ Trần biết chuyện không ổn rồi.

Sao lại xảo hợp như vậy chứ? Đương nhiên có hai bức họa giống hệt nhau, trong đó một là tang vật, cái kia bị Bairu thấy được... bây giờ giáo đình sợ rằng đã bí mật bao vây, muốn thu thập mình.

- Ba ba người đã quên rồi sao? Hơn năm trước, tại đấu thần đảo...

Đỗ Trần vỗ cái trán:

- Đáng chết, ba ba muốn bắt đi.

Hắn đột nhiên nói:

- Brook, theo ánh mắt ta mà làm việc. Bối Bối, mấy món đồ chơi của người đâu? Toàn bộ mang tới đây... Andy, tới hỗ trợ, trong kho còn nhiều đồ chơi của tiểu thư, người mang hết ra đây.

Chỉ chớp lát, bên ngoài có người tới:

- Francis giáo phụ, Thomas đấu thần! Giáo hoàng bệ hạ lệnh các người lập tức tới Nguyệt hồ, không được chậm trễ.

Đỗ Trần nhìn qua thấy đã chuẩn bị tốt lắm, liền phân phó:

- Đánh thức Thomas dậy, Andy, người mang những thứ vừa chuẩn bị lên lưng, đừng bí xị như vậy, thứ này nhẹ mà, không khó khăn cho người đâu.

Đỗ Trần ôm tiểu Bối Bối, trong khi Dịch Cốt dẫn Thomas mơ màng đi tới Nguyệt hồ, phát hiện hào khí nơi này hoàn toàn không bình thường.

Ngay phụ cận doanh trại thẩm thủy, mấy trăm Long tộc cùng hơn ngàn hắc giáp võ sĩ cùng đối diện phái xa, sát khí ập tới, kim liên của giáo hoàng đứng ở bên bờ rừng. Đối diện trên không trung, Liege cũng đang ngồi trên một cự long màu vàng.

Ánh mắt mọi người, tập trung lên Đỗ Trần.

Nguyệt hồ tĩnh lặng.

Donna mấy thần sứ vừa thấy Đỗ Trần tới, đột nhiên đứng dậy bay tới, các nàng không có thánh khí, tay không chỉ Đỗ Trần, mắng:

- Francis! Mau nhận tội, giao ra tang vật! Chúng ta có thể ban cho người một cái chết có thể diện.

Bairu đi theo bên người Donna, bên cạnh còn có một trung niên trắng hán mà Đỗ Trần cũng không nhận ra, chắc là người của Long tộc, Bairu nghiêm mặt:

- Francis giáo phụ, bệ hạ đang nhìn người, người mau nói thật đi.

Đỗ Trần "ngây ngốc" đưa mắt nhìn bốn phía, khó hiểu nói:

- Bairu các hạ, làm sao vậy?

- Người còn dám không nhận tội? Bọn tử muội, giết hần.

Donna nhảy lên, đưa tay muốn giết Đỗ Trần.

Dịch Cốt cười lạnh, chuẩn bị ra tay, chỉ nghe Liege quát:

- Thần sứ, chuyện này hỏi rõ mới được! Dù sao trước mắt không thể xác nhận Francis là tên trộm.

Donna hạ xuống đất, chỉ vào Đỗ Trần mắng:

- Francis, đem qua thẩm thủy doanh bị trộm, mời vừa rồi, dường như ngươi cầm trong tay một bức họa mà chúng ta bị mất, người giải thích thế nào?

288. Truyền Thuyết Họa Thần

- Họa? Họa nào?

Đỗ Trần trên mặt mờ mịt, cơ hồ khiến cho tất cả mọi người tin tưởng, hần thật sự thật tình không biết.

- Bối Bối có rất nhiều bức họa, nhưng đều là ba ba dùng tiền mua được, không có trộm! Các người đồ oan ba ba.

Tiểu Bối Bối phản nộ kêu lên.

Donna thốt nhiên biến sắc, nàng vốn sắc mặt âm trầm như sắp bão gió nổi lên, ngón tay trở Đỗ Trần:

- Bằng chứng như núi, còn tra cái gì? Liege, giáo hoàng., thần của ta muốn các người lập tức giết Francis! Tìm về đồ bị mất.

Lão yêu bà này còn không quá ngốc, biết giờ phút này không có đại bình phong Thẩm Thủy Vân Kỳ, với thực lực kinh người của Dịch Cốt, cơ hồ có thể nhắc tay là giết được các nàng, cho nên lấy giáo hoàng cùng Long tộc làm chỗ dựa để phát tiết.

Đỗ Trần càng "bối rồi":

- Ai có thể nói cho ta biết tại sao? Muốn hỏi tội, ít nhất cũng phải cho ta biết tại sao?

Bairu ho nhẹ, nói với tráng hán bên mình:

- Bi Pie các hạ, Francis là người giáo đình, vì công bình, ta Bairu không nói nhiều, để người nói đi? Yên tâm, nếu tra ra chuyện này là thật, giáo đình ra sẽ giao ra bại hoại, vậy bệ hạ tuyệt sẽ không bao che Francis.

Nói xong, hần lui ra sau một bước, để chủ vị cho tráng hán tóc xanh biếc Bi Pie.

Bi Pie gật gật đầu, nghiêm mặt nói với Đỗ Trần: "Francis, đem qua Thẩm Thủy doanh trại mất trộm! Trong số vật phẩm bị mất có một bức ấu nữ tịch dương đồ! Đó là một bức họa thần, sáng này, một bức họa của thần cũng có nội dung đồng dạng xuất hiện trong tay nữ nhi của người! Bằng chứng như vậy, rất khó chứng minh người cùng án mất trộm đem qua không có liên quan, xin người giải thích..."

- Chờ một chút! Bi Pie người đừng có nói láo.

Thomas mơ mơ hồ hồ, nhưng vừa nghe Bi Pie chỉ trích Đỗ Trần tội danh, lập tức vận chuyển đấu khí, đẩy toàn bộ tử khí ra ngoài. Đi nhanh đến, đứng giữa Bi Pie cùng Đỗ Trần.

Lớn tiếng nói:

- Tối hôm qua ta cùng Francis uống rượu cả đêm, hần không có rời khỏi tầm mắt ta. Trộm đồ? Hừ, trộm cái rắm.

A, Thomas lão đại cũng quả nhiên có ý tứ.

Đỗ Trần "cảm kích" nhìn hần.

Thomas lại nhìn Đỗ Trần, ương ngạnh kêu lên:

- Một bức họa có thể nói lên cái rắc rối a! Ta Thomas là người thô tục, nhưng cũng rõ hơn các người. Danh họa nhận phẩm trên tam đại lục còn nhiều mà, chất nữ Beiermengde của ta trong tay không chừng là nhận phẩm (hàng giả).

- Bút tích của thần có thể bắt chước sao?

Donna cả giận nói:

- Nếu là họa của người khác, vậy có thể là đồ giả. Nhưng chuyện bức Ấu nữ tịch dương đồ, là ba trăm năm trước, họa thần Authetic thủ bút! Vậy không thể có người dám làm giả. Là căn bản không có ai có thể làm giả.

- Họa thần cái quỷ gì? Còn là thủ bút? Ta Thomas không hiểu cái này! Dù sao ta làm chứng! Francis đem qua căn bản không có rời khỏi doanh địa.

Thomas hừ hừ nói:

- Muốn vu oan cho huynh đệ của ta? Muốn chết?

- Ách, Bi Pie các hạ, ta thay ngài giải thích cho Thomas về họa thần được không?

Bairu chờ khi Bi Pie gật đầu mới cười nói:

- Thomas, họa thần người không có lưu ý qua, nhưng tên "Thiên Đồ" của người kia người đã nghe chưa?

Thomas sửng sốt, cả kinh nói:

- Chính là ba trăm năm trước, "Thiên Đồ" của tinh không hạ đệ nhất đấu thần Charleman sao?

Bairu gật đầu.

- Là hần sao?

Thomas kêu lên:

- Ta biết, trong thủy tinh thần điện ghi lại! Charleman mới vào đấu thần học viện đã bị Thiên Đồ tính sổ, nhưng lão tiểu tử cấp Charleman một bức họa, Charleman nhìn một chút, cầm họa quay đầu bỏ đi.

- Đúng, chính là bức Thiên Đồ này.

Bairu nói:

- Mặc dù Thiên Đồ có ẩn hàm cả bí pháp đấu khí nên cũng có chút danh khí. Nhưng chính thức khiến nó lưu danh bách thế, là nó có họa công vô cùng đặc sắc...

- Không phải là vẽ vẽ thôi sao.

Thomas nhếch mép nói, nhất thời, vô số ánh mắt kinh dị, khinh thường hạ xuống người hắn.

Thậm chí Đỗ Trần cũng có chút cảm thán, tố chất văn hóa của lão đại này thật sự không có chút nào - mặc dù mới chuyển sinh hai năm, chưa từng gặp qua thủ bút của họa thần, nhưng Đỗ Trần cũng biết họa thần Authetic tương đương với cấp bậc tông sư nghệ thuật của hần trong kiếp trước! Thậm chí cao hơn.

Bất quá, Đỗ Trần trong lòng càng thêm nghi hoặc một việc khác... hần nhớ tới lai lịch chính thức của bức họa đồ trong tay tiểu Bối Bối! Vậy ai là họa thần?

Bairu cười khổ nói:

- Thomas! Authetic hai trăm sáu mươi năm trước đã mất, nhưng hần cả đời chỉ vẽ có bảy bức truyền lưu đời sau, bảy bức này cũng được xưng là họa thần thất đồ, mỗi bức đều là bảo bối vô giá....

Thấy Thomas khinh thường, hần liền nói:

- Bốn mươi năm trước, tại đại lục Ya Qin, gia tộc Naryn vong quốc, hậu nhân bọn họ mang một bức họa được tổ tiên cất kỹ ra, tại đại lục Einstein thành St. John đấu giá, sau đó dụng tiền đó chiêu binh mãi mã, thuê lượng lớn cao cấp đấu thần, từ đó mà phục quốc thành công, thậm chí còn dư giả...

- Đây là một câu ngạn ngữ của Ya Qin "Nhất đồ địch quốc, có được họa thần Authentic là có thiên hạ"! Bây giờ, người hiểu được giá trị của họa thần chưa?

- Trời ạ.

Thomas vỗ trán kinh hô:

- Bán một bức họa, có thể xây dựng quân đội phục quốc? Bức họa này quá có giá trị rồi.

Đỗ Trần trong lòng càng đánh giá bức họa Authentic, nhưng hắn càng thêm nghi hoặc. Bức họa trong tay Bối Bối rõ ràng là...

Họa thần? Có thể sao?

Bairu tiếp tục nói:

- Bức họa của Authentic sở dĩ có giá trị như thế, trong đó có một nguyên nhân là, hẳn họa ý cảnh rất cao, ba trăm năm qua chưa có ai có thể bắt chước được làm cho người ta không nhận ra thật giả! Ta biết, đương kim một vị họa gia cực giỏi cũng chỉ có thể bắt chước tám chín phần mà thôi! Mặc dù đã rất giống, nhưng ý cảnh còn có chênh lệch.

Chẳng biết Tuyệt Ny a di có thể bắt chước bao nhiêu? Đỗ Trần trong lòng nghĩ, đột nhiên phát hiện, Bairu khi nhắc tới người bắt chước, đột nhiên sắc mặt không đổi. Nhưng trên mặt tứ muội lại hiện lên thần sắc quái dị.

Thần sắc này chợt lóe qua, cực nhanh.

Bairu nói về chính đề:

- Bây giờ người hiểu được chưa? Bức họa trong tay Beiermengde nhất định là thần tích - với con mắt của ta đảm bảo, vậy, thật sự không thể nào nói rằng Francis cùng vụ mất trộm không có liên quan! Bi Pie các hạ, ta nói xong rồi, mời người tiếp tục.

Từ đầu tới đuôi, Bairu đều không thiên vị, hoàn toàn giữ thái độ khách quan.

Thomas mặc dù không tin Đỗ Trần là tên trộm, nhưng ở đây kể cả giáo hoàng đều nhận định là họa thần không thể bắt chước, Đỗ Trần nhất định có quan hệ với thiết tặc, vậy hẳn cũng chỉ có thể không nói gì được.

Bi Pie nói:

- Long tộc ta cũng không thấy qua bức họa trong tay nữ nhi của người, bây giờ người mang bức họa ra, trưởng lão Liege đã từng nhìn thấy một lần.

Đỗ Trần để cho tiểu Bối Bối mang hai cái bao từ trên lưng Andy xuống lấy ra bức họa mà Bairu đã thấy, giao cho Bi Pie, Bi Pie chuyển cho nhóm nhìn một chút, trầm giọng nói:

- Đích thật là họa thần! Francis, sự cho tới nước này, người còn gì để nói không? Trộm của Thảm Thủy Thần Sứ khi đang là khách nhân của Long tộc, người đã miệt thị vạn ngàn Long tộc núi Miguel chúng ta.

Bi Pie tiếp đó quát to:

- Chúng có xác đáng, người đâu, bắt Francis lại.

Bairu trầm mặc, nhưng trong lòng hắn lại cười âm hiểm, Long tộc cực kỳ quý thể diện, mình chỉ cần liên hệ thể diện Long tộc cùng vụ mất trộm, vậy chuyện thành - Bệ hạ, Bairu đã thành công để cho Long tộc làm khó dễ Francis, ngài chờ Đỗ Trần thần xuất hiện đi.

Bairu lui về phía sau vài bước, trong miệng nói:

- Francis, lúc này đây chứng cứ rõ ràng, mặc dù người là người của thánh giáo, nhưng giáo đình tuyệt không bao che cho một tên trộm như người! Liege, chuyện này thánh giáo ta vì công bình, không giúp hai bên! Nhưng, các người chỉ truy cứu tội trộm của Francis. Tuyệt không thể can thiệp tới Andy - chuyện Andy, sẽ giải quyết trong ngũ chiến.

Nói xong, hắn cũng gọi người bảo vệ Andy.

Đỗ Trần vuốt mũi, nhìn phản ứng của mọi người.

Có Long tộc hiệp trợ, Donna sĩ khí cao vọt, kêu lên:

- Các tỷ muội, động thủ.

- Ngao!

Cự long ngâm lên, hơn mười con cự long nhanh chóng bay vòng, trên bầu trời vây lấy Đỗ Trần! Liege cũng đứng lên trên đầu cự long màu vàng, lạnh lùng nhìn chằm chằm Dịch Cốt.

Dịch Cốt nhìn thoáng qua Đỗ Trần, lập tức nhìn thẳng Liege! Hắc vụ trên người chậm rãi bay lên.

Andy nhìn hai bên, hấn bị người giáo đình "bảo vệ", cái gì cũng không làm được.

Tiểu Bối Bối khó mà nghiêm túc, tinh thần lực cũng dò xét đối thủ, đấu hồn nói:

- Ba ba, không tốt, chúng ta đánh không lại bọn họ.

Đỗ Trần vẫn lẳng lặng đứng nhìn.

Dịch Cốt đã bị Liege tập trung, Donna cùng ba vị thần sứ khác an chí vọt tới. Mấy cự long phối hợp, chiêu thức sắc bén, khí thế bức người, xem hình dáng không phải muốn bắt Đỗ Trần. mà là muốn... giết hấn.

Mà người giáo đình, lại lãnh nhàn bàng quan.

Nhanh nhất, Donna - người đầu tiên vọt tới trước mặt Đỗ Trần...

Lúc này thì...

- Donna, người đã làm mất hết thể diện của thần Margaret rồi.

Đỗ Trần lớn tiếng hét lên, hét lớn khiến Donna sững sờ dừng lại, đứng tại chỗ.

Tạm thời an nguy không lo, Đỗ Trần chỉ vào Donna cùng Long tộc lớn tiếng giáo huấn:

- Chẳng biết phân biệt xanh đỏ trắng đen, lại không có tu dưỡng nghệ thuật! Dụng một việc chưa rõ, trách oan Francis ta, cái này là thủ đoạn làm việc của Long tộc cùng Thẩm Thủy Hồ các người sao?

Còn có đại quân Long tộc, Đỗ Trần đại nghĩa lẫm nhĩ, cả giận nói:

- Nếu thật như vậy, vậy hôm nay, ta cùng giáo hoàng bệ hạ, cùng mấy ngàn đồng nhân thánh giáo, cộng đồng chứng kiến sự ngu si, vô sỉ, vô năng của các người.

Liege bị Đỗ Trần giáo huấn khiến tóc bạc phiêu vũ, phần nộ quát:

- Francis, người nói rõ ra! Người có chứng cứ gì mà nói chúng ta vô tri, vô sỉ, vô năng! Nói không rõ, hôm nay Long tộc ta bầm thây người vạn đoạn.

- Hừ, nói rõ ràng sao? Cần chứng cứ sao, ta nói cho các người rõ, cho các người chứng cứ tốt nhất.

Đỗ Trần tiêu tan cơn giận còn sót lại, đẩy vô sĩ giáo đình đang "bảo vệ" Andy, hai túi trên lưng hấn xuống:

- Các người chỉ trích ta là trộm hèn hạ vô sỉ, chứng cứ là tang vật xuất hiện trong tay dưỡng nữ của ta - bức họa của thần... Bairu, người vừa rồi nói họa thần thất đồ không ai có thể bắt chước có phải không?

Tình thế biến đổi lớn, Bairu suy tư, nói:

- Đấu thần không quan tâm tới nghệ thuật có thể không biết, trong giới nghệ thuật, họa thần không thể làm giả là một chân lý.

- Ba!

Đỗ Trần từ túi lấy ra một bức họa, giận dữ ném xuống đất:

- Nhìn rõ đây là cái gì? Liege trưởng lão, người vừa rồi xem họa thần thật trong tay dưỡng nữ của ta, vậy nói vậy nghệ thuật tu dưỡng của người phi thường "cao" sao? Nhìn xem, đây có đúng là họa thần hay không.

Liege hạ xuống từ đỉnh đầu cự long màu vàng, nhặt bức họa trên mặt đất lên, nhìn lướt qua, Liege cả kinh nói:

- Lại là một bức ấu nữ tịch dương đồ? Không đúng, mặc dù cũng là tiểu cô nương này, nhưng bờ biển này, nhưng góc độ hội họa không giống... nhưng từ phương pháp vẽ, không thể nghi ngờ đây là họa thần? Chẳng lẽ là họa thần được công khai sao?

Đỗ Trần cười lạnh, lại rút ra một bức họa, đưa cho Liege, trào phúng:

- Trưởng lão lại nhìn bức này. Hừ!

- Đây.. chính là ấu nữ tịch dương đồ? Nhưng góc độ lại khác, nhưng cũng là của họa thần cùng lạc khoản của họa công trước.

Việc ngoài ý muốn, Donna, Bairu, Bi Pie cả bọn toàn bộ tụ lại bên Liege, nhìn chăm chăm ba bức họa trong tay hắn.

Ngay cả giáo hoàng cũng lưu tâm tới.

Đỗ Trần tiếp tục rút từ trong túi ra các bức họa:

- Cho các người, đều cho xem.

Một bức lại một bức, cuối cùng, trước mặt mọi người có tổng cộng mười tám bức ấu nữ tịch dương đồ, nhưng góc độ mỗi bức lại khác nhau, có mặt sau, lại có mặt bên, có bầu trời... lại không có mặt trước.

Từ phong cảnh bức vẽ cho thấy, mười tám bức họa căn bản là một nhóm, họa gia đồng thời vẽ trong một buổi tịch dương, từ các góc độ khác nhau vẽ một hồng y tiểu cô nương chạy bên bờ biển.

Trọng yếu nhất là mấy vị nghệ thuật gia ở đây mặc kệ nhìn thế nào, mười tám bức họa này đều là... họa thần tự thân vẽ ra.

Đỗ Trần như chịu ủy khuất lớn lao, không cam lòng nắm chặt tay, cả giận nói:

- Xem hết chưa? Các người xác nhận đây đều là thủ bút của họa thần chứ?

Liege gật đầu, Donna gật đầu, Bairu cũng gật đầu... bọn họ đều có nghệ thuật tu dưỡng rất cao.

Nhất là Donna, Margaret yêu thích nghệ thuật phẩm, ngay cả Thẩm Thủy thần phó đi theo thì tu dưỡng nghệ thuật cũng cực kỳ cao minh. Thẩm Thủy thần phó phải xem qua nghệ thuật gia, đây là không có gì phải nghi ngờ.

Đỗ Trần cười cực kỳ oan khuất:

- Hiểu chưa? Mười tám bức họa là một nhóm, chúng nó được vẽ xong một năm trước! Căn bản là không có khả năng cái gì mấy trăm năm trước họa thần tự thân vẽ ra - không tin, ta còn có thể xuất ra chứng cứ khiến các người câm miệng, không nói được! Thậm chí có thể tìm họa gia tới vẽ tại chỗ, chứng minh chúng nó tuyệt đối không phải là cái gì họa thần tự thân vẽ.

Đỗ Trần lấy ra bức họa thứ mười chín, là mặt trước, nhưng cũng không có mở.

- Liege trưởng lão, Donna thần sứ, các người đường đường là thần thánh cự long đệ nhất nhân, có quyền lớn dưới mỗi Long thần, người kia là thần sứ của Margaret, đều là đại nhân vật, nhưng các người tùy tiện xem mấy bức họa rồi nói là họa thần tự vẽ. Là vô tri!

- Càng là vô lễ! Không biết mà phán đoán rồi hướng Francis ta hỏi tội, là vô sỉ!

- Bắt không được tên trộm, hồ loạn chỉ trích, còn vu oan bắt ta nhận tội, ý đồ dụng chiêu bài lấy sai làm đúng để bình tức sự phẫn nộ của Thẩm Thủy Hồ Margaret thần, là vô năng!

- Ta nói các người vô tri, vô sỉ, vô năng, nói sai sao? Oan uổng ta trộm doanh địa Margaret sao? Hừ, ta Francis lại là người như vậy sao?

Đỗ Trần đại nghĩa lẫm liệt.

289. Liên Hệ Thần Bí

Nói xong, Đỗ Trần cực kỳ không khách khí, thậm chí có thể nói là trách mắng trắng trợn.

Nhưng Đỗ Trần biết, chính mình biểu hiện càng kích phẫn, lại càng chứng minh mình vô tội. Hơn nữa, hắn còn đang diễn kịch cho giáo hoàng xem - có thấy không? Ta dám cường ngạnh đối với Long tộc, điều này chứng tỏ chỗ dựa sau lưng của ta cực kì to lớn.

Đồng thời Đỗ Trần phi thường chú ý ngôn từ, đều không chỉ trích thẳng Bairu đã bán đứng hắn, cấp giáo đình lưu lại chút thể diện, để cho mọi người không bị ê mặt, sinh ý làm không được! Về phần Long tộc cùng Margaret, đều là khiến địch nhân không lối quay về, chửi hay không chửi kết quả đều giống nhau, vậy không bằng nhân lúc có lý chửi cho sướng miệng.

Mà Long tộc cùng Thẩm Thủy Thần Sứ mặc dù bị chửi tới mặt đỏ tía tai, nhưng vẫn phải nhẫn nhịn sự tức tối, tất cả mọi người đại biểu cho thần, dưới tình huống đối phương chiếm đạo lý, mình nếu như không để ý tới thể diện, chẳng phân biệt được xanh đỏ trắng đen, mà cứ lao lên đánh giết một trận, vậy chuyện này truyền ra, thể diện của thần sẽ mất hết.

Muốn chinh Francis cũng phải có lý a! Nếu Đỗ Trần không chửi mắng bọn họ, bọn họ cũng sẽ không nghĩ cách chinh lại Đỗ Trần sao? Cho nên, Đỗ Trần mắng không chút cố kỵ.

- Không có khả năng!

Donna phản ứng trước, cả giận nói:

- Bức họa này rõ ràng là bút tích của họa thần! Ta từ khi tám tuổi đã được thần giáo huấn, khổ công nghiên cứu đánh giá nghệ thuật, đến nay đã hơn bảy mươi tuổi! Đường kim tam đại lục có thể vượt qua ta chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, ta không thể nhìn lầm.

A! Lão yêu bà này cũng quả nhiên tám mươi tuổi rồi.

Sau khi chửi một hồi, lửa giận của Đỗ Trần tiêu tán đi không ít, trên mặt cũng bình tĩnh lại - đương nhiên, đều là hắn biểu hiện ra.

Liege trầm giọng nói:

- Donna thần sứ, chuyện này có vấn đề! Mười tám bức họa này ta xem ra đều là bút tích thật của họa thần! Nhưng họa thần truyền thể chỉ có bảy bức họa, sao lại đột nhiên biến thành nhiều vậy?

Hắn nhìn từ góc độ các bức họa ấu nữ tịch dương đồ, một mặt xem, một mặt nói với Đỗ Trần:

- Francis, ấu nữ tịch dương đồ là hai trăm sáu mươi năm trước, cũng là một năm trước khi họa thần qua đời - kể tiếp không có nữa, theo ghi lại, một năm tình không hạ đệ nhất Charleman tung hoành tam đại lục không có địch thủ, anh hùng cô tịch, cao thủ tịch mịch, hắn chuẩn bị mang theo một nữ nhi đột nhiên xuất hiện quy ẩn đầu thần đảo, sau khi nhập đảo, hắn nghĩ tới năm đầu mới vào học viện được họa thần tặng bức vẽ, liền đi tìm họa thần cũng đang ở tại đầu thần đảo mà tính sổ... nói là tính sổ, nhưng chỉ là trêu đùa với lão hữu mà thôi! Bất quá phản ứng của họa thần phi thường cổ quái, hắn tặng cho Charleman hai bức họa, một bức không ai biết là vẽ cái gì, nhưng sau khi thấy bức họa này, Charleman bỏ rơi nữ nhi, sau đó mất tích - nó được xưng là tam đại lục huyền án bí đồ thứ tám của họa thần. Mà Charleman trước khi rời đi, họa thần cấp cho nữ nhi kia một bức họa, vẽ bối cảnh trời chiều đầu thần đảo, nhân vật tự nhiên là nữ nhi của Charleman! Sau ba ngày, nữ nhi của Charleman mất tích, họa thần quá thế, cho nên, ấu nữ tịch dương đồ là bức họa cuối cùng của họa thần trước khi lâm chung...

Liege nói ra nhiều như vậy, mới đầu còn không ai hiểu được ý tứ của hắn, nhưng nghe đến đó, Đỗ Trần hiểu được rồi.

Liege tiếp tục nói:

- Người nói ấu nữ tịch dương đồ này là người khác phỏng theo, vậy thử hỏi, mô phỏng giả, sao lại thấy được trân phẩm giấu sâu trong bảo khố của giáo đình? Không có chân phẩm, hắn muốn mô phỏng lại sao lại giống thế, vậy phải thấy qua bức họa kiệt tác của Authetic mới có nhân vật cùng cảnh sắc giống nhau, trọng hiện lại tình hình năm đó! Người nói đúng không?

Nhưng, tịch dương nam hải đầu thần đảo ba trăm năm qua không có thay đổi, cảnh sắc này vẫn thế, nhưng còn nhân vật? Chẳng lẽ hẳn lúc mô phỏng, còn tìm tới một tiểu cô nương giống hệt nữ nhi của Charleman? Cho nên, bức họa này ta nhận là bút tích thật của họa thần, vậy tồn tại khả năng - Francis người cất giấu mười bảy bức họa khác, chỉ thiếu một bức này, cho nên đêm qua người sau khi trộm đi bức họa, hôm nay hợp thành trọn vẹn đầy đủ.

Đỗ Trần nở nụ cười:

- Người nói có chút đạo lý, đối với người mà nói, ta có thể xuất ra đủ chứng cứ chứng minh, bức họa này không phải họa thần, mà là một bức họa khác, mà cũng vẽ nữ tử...

Đỗ Trần lấy ra bức họa thứ mười chín, một bên, tiểu Bối Bối khó chịu cúi đầu.

- Chính là vẽ Beiermengde?

Liege trợn mắt há mồm.

Đỗ Trần nhún vai:

- Một nhóm bức họa này, là một tên vô lại thiếu ta tiền, cho nên vẽ cho dương nữ của ta để trả nợ, rất xảo hợp, cảnh sắc chính là bờ biển đầu thần đảo, nhưng nhân vật là dương nữ của ta.... Liege trưởng lão, người xem bóng lưng dương nữ của ta, có lẽ nó thật sự rất giống bóng lưng của đứa nhỏ Charleman, nhưng không có lớn như tiểu nha đầu, giống nhau đôi chút cũng bình thường mà! Mà người vẽ cho nữ nhi của ta là một tên vô lại, hẳn ngay cả lạc khoản (chữ ký) của họa thần đều có thể bắt chước, dù sao hẳn không phải họa thần hoặc là nói rõ một chút, người cho rằng họa thần có thể sống lại sau hai trăm sáu mươi năm, sau đó vì thiếu ta mấy ngàn tệ, mà thi triển quý phủ thần công "Nhất đồ địch quốc", vẽ cho ta để trả nợ? Mà theo lời ta, có thể tìm được hơn trăm chứng nhân, nếu các người không tin, ta cũng các người chậm rãi điều tra.

Nhìn mọi người không có gì để nói, Đỗ Trần cười cười:

- Tốt lắm, chuyện này đều hiểu cả rồi! Bức họa này đích xác không phải họa thần vẽ, chỉ là một bức hình xảo hợp giống ấu nữ tịch dương đồ bị mất mà thôi, ta nói vậy, mọi người thấy thế nào?

Nói xong, Đỗ Trần ôm lấy nữ nhi, xoay người rời đi.

- Chờ một chút! Bức họa này là ai vẽ?

Donna vội la lên, nàng nghĩ thầm rằng không ai có thể bắt chước họa thần đến nước này, vậy bắt hắn về, chuyên môn vẽ cho thần của ta.

Đỗ Trần nhìn thấu tâm tư của nàng, nói:

- Một vô lại mà thôi, hẳn cùng một tên vô lại khác được ta nuôi hai năm nay! Chuyện này các người có thể tìm sự phụ tá Ziege điều tra, hai tên vô lại nọ là cấp dưới của sự phụ tá! Được rồi, hẳn là một nam nhân.

Donna cảm thấy thất vọng, Thẩm Thủy Hồ không cho phép nam nhân tiến vào! Hơn nữa họa gia kia thuộc đầu thần học viện, do Ziege bảo vệ! Không có khả năng bắt hắn đi.

Liege thở dài, suất lĩnh đại quân Long tộc rời đi.

Bairu sắc mặt trắng bệch - ý đồ bức bách Đỗ Trần thần ra mặt của hắn hoàn toàn thất bại, còn khiến mình đánh mất thể diện, giáo hoàng bệ hạ nhất định sẽ trách phạt.

Nhưng thật ra Thomas vô cùng cao hứng, đi theo sau Đỗ Trần:

- Ha ha, ta chỉ biết người dám chắc không phải tiểu thần! ư, người nói vô lại kia, có đúng là Demis không?

Đỗ Trần mỉm cười gật đầu, chuyện cũ lại xét qua trong đầu...

Đã hơn một năm, L"Griffin đồ đầu tam đại lục đi tới đầu thần đảo khiêu chiến Bi Pie, Bi Pie cả mạng cũng thua vào tay hắn! Nữ nhi của hắn Christina tìm Đỗ Trần cầu cứu, nếu không đáp ứng hắc bang đại tiểu thư thì...

Christina bắt đắc dĩ, cuối cùng bắt lão Bowen, bức bách Demis tới cầu Đỗ Trần, Đỗ Trần nhân cơ hội lừa hắn không ít bức họa, đây là một bộ phận nhỏ trong số đó.

Lấy được bức họa của Demis, Đỗ Trần lại thắng được L”Griffin, có thể nói là kiếm lớn.

Được rồi, lúc ấy tiểu Bối Bối còn đốt tiểu huynh đệ của Demis, ha ha, ngấm lại thật thú vị.

Chuyện hôm nay, bất quá là một chuyện nhỏ giữa hai thế lực lớn tại Thiên Mục lâm, nửa năm qua, sự kiện cùng loại phát sinh nhiều lắm, qua vài ngày mọi người sẽ quên nó...

Nhưng!

Chuyện này không trọng yếu, trọng yếu là... Đỗ Trần từ chuyện này được một tin tức.

Mặc dù luôn miệng nói Demis là họa theo, mọi người cũng đều tin người trong bức họa là tiểu Bối Bối - dù sao họa thần không có khả năng vẽ một nhân vật sau hơn hai trăm năm a! Nhưng Đỗ Trần lại tin vào ánh mắt của đồng đảo nghệ thuật gia.

Các lão tổ mẫu có thể sau ngàn năm trở thành giáo sư vĩ đại của đấu thần học viện, vậy họa thần sao không thể sau hai trăm sáu mươi năm đứng trước cửa nhà mình làm vô lại chứ?

Ba trăm tuổi, đối với một đấu thần cường đại mà nói căn bản không là cái gì, Dịch Cốt có thể sống lâu như vậy.

Nếu Demis thật sự là họa thần ba trăm năm trước, thật có ý vị a.

Một con đường tròn vẹn hình thành trong đầu Đỗ Trần.

Đệ nhất, Charleman khi vào học, được Demis chọn.

Thứ hai, Charleman bên người đột nhiên xuất hiện một nữ nhi.

Thứ ba, Charleman vì Demis mà bỏ rơi nữ nhi mất tích, đây là bức mật đồ thứ tám của họa thần.

Thứ tư, Demis cùng nữ nhi ”không thấy đâu” của Charleman.

Thứ năm, nhiều năm sau, họa thần xuất hiện với thân phận Demis, trọng hiện đấu thần đảo.

Thứ sáu, Francis khi mới vào học, bị Demis lựa chọn.

Thứ bảy, Francis trong mắt người ngoài đột nhiên xuất ra một nữ nhi...

Đỗ Trần đột nhiên nổi lên một ý niệm cổ quái trong đầu, nếu Demis cũng cho mình một bức ”Họa thần mật đồ thứ chín” mình có thể cũng bỏ nữ nhi đi mất tích không?

Nghĩ vậy, Đỗ Trần đột nhiên có cảm giác nổi da gà.

Được rồi, còn có một chút, Charleman kia đột nhiên xuất hiện nữ nhi, cũng chính là tiểu Bối Bối của mình... phi thường giống.

Ít nhất bóng lưng cùng vóc người như thế.

- Nhất định là có liên lạc! Đáng chết Demis giả trang thành vô lại, dù chết cũng không nói.

Đỗ Trần trong lòng nói với mình:

- Chính mình cùng Charleman khi đó, hẳn là có chỗ giống nhau, chỗ giống nhau này, đều khiến cho Demis hứng thú.

- Còn có, Demis cấp mình một bức ấu nữ tịch dương đồ nữa là có ý gì? Bây giờ xem ra, hẳn không phải vì trả nợ, mà là có thâm ý.

Người trần truồng, trên người có vết sáng, luôn kêu ”Ta vì nghệ thuật hiến thân.”... hình tượng vô lại này hoàn toàn khiến Đỗ Trần điên lên mất.

Tiếp đó, hình tượng người kia xông ra - miệng đầy răng vàng, lưng đeo bao bố, cười mỉa hoặc nói:

- Ai nha, ẩn đường có màu đen, gần nhất sợ rằng có đại nạn.

Lão Bowen! Hẳn cùng Demis là đồng đảng, vậy thân phận bọn hắn...

Đỗ Trần vỗ vỗ Thomas đang vui vẻ đi bên cạnh:

- Thomas lão đại, có hứng thú giăng cho ta về mấy chuyện xưa không?

290. Thomas Giăng Cổ Sự

Thomas xoay tay vỗ mạnh lên vai Đỗ Trần, nhếch miệng cười nói:

- Tâm tư tốt, người thích nghe chuyện gì? Chuyện xưa của lão tử sao.

Hắn lập tức hưng phấn mặt hồng lên, dụng lời Đỗ Trần mà nói, Thomas lão đại là một người có dục vọng rất mạnh.

Đỗ Trần bị Thomas vỗ một cái lão đảo, cười khổ nói:

- Người hẳn biết, Demis cùng Bowen hai tên vô lại này những năm gần đây một mực sống trước cửa nhà ta ăn chùa uống chùa, trước kia ta thấy bọn họ đáng thương, cũng dung dưỡng.

- Chuyện hôm nay người cũng thấy được, mặc dù Demis tặng ta bức họa suýt khiến ta chịu oan, nhưng ta cũng phải thừa nhận, hẳn rất có thể là họa gia kiệt xuất nhất sau họa thần! Nhưng hẳn năm nay bao nhiêu tuổi? Nhìn qua còn không tới ba mươi, tuổi trẻ mà họa công như thế, điều này làm ta vô cùng tò mò với hắn.

- Người muốn nghe về chuyện xưa của Demis sao? Yên tâm, chi tiết mỗi sự phụ của đấu thần học viện đều được ghi lại trong chấp pháp thần điện, lão tử ta biết rõ.

Thomas vỗ vỗ ngực, cười hề hề liếm môi.

Đỗ Trần cười to:

- Tốt, ta gọi người chuẩn bị rượu ngon, lại kêu Ariza, sau đó chậm rãi nghe người kể chuyện xưa.

Lúc này Bối Bối cười trên lưng Andy, tức giận vì tai họa đột ngột ập xuống, hạ túi trên lưng tuyết lang xuống, làm bộ sẽ hủy hết đồng tranh kia đi!

- Hừ, tặng ba ba cái gì thì phá đi cái đấy! Làm hại ba ba bị người ta đổ oan! Demis trần truồng, Bowen răng vàng cũng không phải thứ tốt, hẳn cũng không thể loại trừ.

Demis trần truồng, Bowen răng vàng, là hai cái phong hào mà Bối Bối cấp cho hai tên vô lại.

Thomas bị hai chữ "rượu ngon" của Đỗ Trần chọc cười nhẹ, vừa thấy tiểu Bối Bối đang lấy ra những thứ đồ đó, vội nói:

- Ai nha, ta nói tiểu chất nữ này, đừng vậy, những thứ này đều là bảo bối đáng giá.

Đỗ Trần cười nói:

- Vật hiếm thì quý, bút tích của họa thần giá trị liên thành, cũng bởi chỉ có bảy bức họa truyền lưu đời sau! Nhưng tác phẩm của Demis lại có gần trăm bức, cho dù có ý cảnh rất cao. Họa công xuất chúng, nhưng cũng không đáng tiền.

- Đáng tiếc, nếu không người thiêu hủy bớt, chỉ để lại một hai bức thôi được không? Gì? Hoàn Nguyên chỉ? Lão thiên! Hoàn Nguyên chỉ!

Thomas cả kinh trợn mắt há mồm, theo ánh mắt hắn nhìn lại, Đỗ Trần thấy nữ nhân cầm một đoạn chỉ tự gì đó.

Hai chỉ, mười chỉ... mặt trên có vẽ mấy phù tự, chỉ thấy đã ố vàng, giống như răng vàng của lão Bowen.

Thomas như phát hiện trân bảo, đoạt lấy thảo chỉ trong tay tiểu nha đầu (quên mất, chỉ ở đây là giấy, mảnh giấy), nhìn chằm chằm. bắt đầu đánh giá:

- Một, hai... ba mươi mốt, ba mươi hai... Francis, lão đại thương lượng với người một việc được không?

Hắn cười nói như tiểu hài tử:

- Chuyển hai lão vô lại trước cửa nhà người, để lão đại ta nuôi hai ngày...

Đỗ Trần phì cười nói:

- Thomas lão đại, người xem trúng mảnh giấy bỏ đi này sao? Chúng nó là của bọn người hầu trong vườn quả của ta tại thành St. John, có được từ trong tay Bowen, chỉ dùng để trả tiền hoa quả thôi.

- Quả? Người bán thủy quả bằng ma tính quý nhất tạo tạo thành sao?

Thomas kêu lên:

- Đây là Hoàn Nguyên chỉ! Hơn vạn kim tệ một Hoàn Nguyên chỉ! Nó để cho "Bạc thần" chiêm tinh cho người một lần, tính cho người một việc quan trọng trong tương lai.

Đỗ Trần cùng tiểu Bối Bối cổ quái đánh giá Thomas.

Thomas lắc đầu thở dài, kéo Đỗ Trần đi về phía trước:

- Huynh đệ, chuyện xưa người biết quá ít! Hôm nay lão đại nói cho người biết, một kẻ là... Bạc thần (thần bói) lánh đời, dẫn mười tám hào kiệt nhập thần viện.

- Bạc thần, chẳng lẽ người nó là lão Bowen?

Thomas cười he he:

- Chính là hắn, rất nhiều năm trước, Bowen trên đường có phong hào là Bạc thần! Hơn nửa tư liệu của hắn trong chấp pháp thần điện là thủy tinh cấp, nếu không phải người cũng là giáo phụ, ta còn không dám nói chuyện xưa này cho người.

Đỗ Trần cười nói:

- Vậy lão thầy bói... lão tiên sinh chiêm tinh thuật ta biết, chưa bao giờ ứng nghiệm a!

- Chiêm tinh thuật của hắn không linh? Trời ạ, không có khả năng! Năm đó hắn xem tướng cho giáo hoàng lão đại, dọa lão đại sững sốt, sao có thể không linh?

Thomas cuống quýt lắc đầu, kéo Đỗ Trần vào trường.

Việc này, Đỗ Trần chú ý ngồi nghe chuyện xưa, nhưng một mặt, Bairu lại đang như con kiến chịu giày vò.

Chuyện hôm nay đều là do hắn dựng lên, nhưng cuối cùng, sự thật lại chứng minh hắn là một đại ô long, chẳng những lao sư động chúng mất thể diện, lại khiến Francis thấy giáo đình biết chết không cứu - giáo hoàng nhất định sẽ trừng phạt hắn.

"Đáng chết, tuyệt không thể ngồi đợi! Phải hướng bệ hạ chứng minh giá trị."

Bairu trái lo phải nghĩ, trong tai nghe được có người gọi hắn đi diện kiến giáo hoàng, nhưng hắn lại cơ trí, quay đầu chạy vào trường bỗng chấp pháp thần điện:

- Mau, mau mang tư liệu đấu thần học viện tới cho ta... á gì? Lão đại các người kể chuyện xưa, không có thời gian phê duyệt sao? Đáng chết! Ta là Bairu giáo phụ, trưởng quan của các người Thomas đấu thần là bạn tốt lâu năm của ta! Mau tìm cái gì đó cho ta.

Dụng tốc độ nhanh nhất tra xét trong chấp pháp thần điện một chút tư liệu, Bairu lúc này mới khí định thần nhàn, nhưng lại hấp tấp chạy tới gặp giáo hoàng.

Thiên Mục thần điện, giáo hoàng từ khi Bairu tới, cao giọng gọi, chờ đến khi hắn quỳ lạy, ngay cả mặt cũng không dám ngẩng lên.

Bairu tiến lên, cung thanh nói:

- Bệ hạ, Bairu hôm nay tội đáng chết vạn lần.

Giáo hoàng trầm mặc thật lâu, chờ khi hắn dụng đấu khí bức Bairu quỳ lạy, mới lạnh nhạt nói:

- Nếu đã biết tội, còn không tới ám điện nhận tội? Ở đây làm gì?

Bairu vội la lên:

- Hôm nay Bairu làm việc bất lực, tổn hại tới thần uy của bộ hạ, đích xác tội đáng chết vạn lần! Nhưng xin bộ hạ nghe Bairu một câu...

Trầm mặc chốc lát, giáo hoàng không phản đối, Bairu vui vẻ nói:

- Bộ hạ, mới rồi Bairu đã tra rõ lai lịch họa gia vẽ tặng Beiermengde! Hắn tên là Demis, theo sổ sách ghi lại, hắn năm nay chỉ có hai mươi chín tuổi, là nghệ thuật giáo thụ cùng quản lý nhân viên Thượng Thủy các.

- Bairu người nói ngắn gọn chút.

Giáo hoàng lạnh nhạt nói.

- Vâng! Bộ hạ anh minh, Bairu đã dài dòng.

Bairu nói nhanh hơn, la lên:

- Nói tới Demis, cần phải nói tới một người khác, chính là người đã đoán vận mệnh cho bộ hạ mười bảy năm trước. nói ngài "Hai mươi năm sau, trừ Long tộc, không ai có thể cùng người tranh phong", Bạc thần Bowen.

Bàn tay giáo hoàng đang đặt trên ghế có chút nhúc nhích:

- Bairu, người nói lại một chút xem.

- Tuân mệnh.

Bairu an tâm hơn chút, chậm rãi nói:

- Hơn bốn mươi năm trước xuất sư, ba mươi năm trước Bạc thần Bowen cao ngạo, mặc dù chiêm tinh thuật tuyệt thế xem vận mệnh cho nhiều người, Bowen nhận danh Bạc thần, nhưng cũng đắc tội với nhiều người khác, sau mười năm hắn thay hình đổi dạng, trốn vào đấu thần học viện, thỉnh cầu Ziege giúp đỡ.

Giáo hoàng trong lòng cười lạnh, Bowen người này, không tìm một tòa núi để dựa thì sớm đã chết! Chẳng nói tới người ngoài, đơn đơn là hai mươi năm trước khi hắn chiêm tinh cho ta, trước câu "Hai mươi năm, trừ Long tộc không ai có thể cùng người tranh phong", để cho mình mừng rỡ không thôi, nhưng nửa câu sau - "Sau hai mươi năm, bộ hạ tự cầu phúc cho mình."

Ta Samar IX đương nhiên không phải lòng dạ hẹp hòi, nghe được lời khó nghe, nhưng mấu chốt là, nửa câu đầu của Bowen đã ứng nghiệm! Vậy nửa câu sau của hắn "Tự cầu phúc" khiến cho người ta phải kinh ngạc nhảy dựng lên.

Mình hôm nay, không tiếc hết thủy phục cao thủ, mở rộng thực lực, nhưng một phương diện, vẫn lo lắng một câu của Bowen "Tự cầu phúc"? Hừ, nếu Bowen không trốn trong đấu thần học viện, mình đã sớm bắt hắn, để cho hắn nói rõ vận mệnh sau hai mươi năm - mấy chốc đã qua mười bảy năm, vậy, ba năm sau ta đại biểu chúng thần trên đời, Samar IX sao lại cầu phúc cho mình?

Bairu tiếp tục nói:

- Năm đó, Bowen mặc dù đắc tội với nhiều người, nhưng chiêm tinh thuật của hắn cũng cứu được không ít người, trong đó có mười bảy vị đấu thần chịu đại ân của hắn tâm tâm đi theo Bowen, những người này, cuối cùng đều theo Bowen quy ẩn đấu thần đảo! Nhưng là, trong khi Bowen quy ẩn ở đấu thần đảo, lại dẫn theo mười tám người.

Người này trong bản ghi chép khi ấy chỉ có mười chín tuổi, nhưng họa công xuất chúng là Demis! Hắn đột nhiên xuất hiện trước khi Bowen nhập đấu thần đảo, lai lịch không rõ, nhưng Bowen cùng hắn hết sức thân cận, còn chính miệng khẩn cầu Ziege cho Demis làm giáo thụ Thượng Thủy các.

Giáo hoàng có chút gật đầu:

- Nói vậy, giữa Demis cùng Bowen lúc đó hẳn là tồn tại bí mật gì đó.

Bairu nói:

- Đúng vậy, chiêm tinh thuật của Bowen hiệu quả cực kỳ kinh khủng, muốn giám thị khổng chế bí mật của hần căn bản là không thể, cho nên mấy năm nay, dù là gián điệp vĩ đại nhất chấp pháp thần điện - "Mân Côi" cũng lao lực vô công, nhưng...

- Trong bản ghi chép "Mân Côi" gửi lên, nàng có báo lại hết thấy về Bowen cùng Demis, chỉ là toàn bộ là báo cáo thường nhật, cho nên bị chấp pháp thần điện cho vào thanh đồng cấp, cũng không có báo cho ngài! Nhưng hôm nay, xem ra, tình báo ghi chép sự vụ thường ngày này, lại có thể chứng minh một việc.

- Nói!

Giáo hoàng không chút dao động.

- Nó chứng minh... Bậc thần Bowen, cùng họa công sánh ngang họa thần Demis, rất thấy hứng thú với Francis. Hơn nữa, chẳng những Demis tặng Francis một đồng tác phẩm cấp họa thần, mà Bậc thần Bowen, cũng dùng một loại phương thức tức cười, cho Francis rất nhiều Hoàn Nguyên chỉ để xin hần chiêm tinh.

Bairu hết lời, trong lòng hần rõ ràng, nói đến đây, giáo hoàng bệ hạ đã biết rõ mình muốn biểu đạt gì! Biểu lộ trí tuệ của mình, như vậy, cũng nhận được sự sủng ái của chủ.

Giáo hoàng tự hỏi thật lâu, không phải hần tư duy chậm, mà là hần đang suy nghĩ rất nhiều.

Hần chậm rãi nói:

- Bairu, Demis không đủ quan trọng! Quan trọng là Bậc thần Bowen! Hoàn Nguyên chỉ còn truyền lưu trên tam đại lục chỉ còn bảy cái, nhưng, hần lại cho Francis một lúc đại khái hơn hai trăm.

- Điều này nói rằng, Bowen nguyện ý vì Francis chiêm tinh nhiều lần! Ngược lại, Francis cũng đủ vốn, để cho Bowen cảm thấy hứng thú! Mà vốn của hần, so với ta năm đó nỗ lực nhờ Bowen còn nhiều hơn nhiều! Francis a, ta không tin Đỗ Trần thần sau lưng người còn cường đại hơn ta, vậy, ngoại trừ Đỗ Trần thần, người nhất định còn che giấu gì đó so với Đỗ Trần thần càng cường đại, càng hấp dẫn Bậc thần Bowen.

Bairu dồn toàn bộ tinh thần chăm chú lắng nghe, nghe đến đó, hần tiến lên một bước, lớn tiếng nói:

- Bệ hạ, Bairu nguyện vì ngài tra rõ chuyện này.

Giáo hoàng có chút gật đầu, Bairu lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, mặc kệ thế nào, mình hướng bệ hạ chứng tỏ mình có năng lực! Có được một cơ hội đoạt công chuộc tội.

Giáo hoàng khi thấy Bairu xoay người ra cửa, đột nhiên gọi hần lại nói:

- Chuyển tình báo của "Mân Côi" thành thủy tinh cấp, trình ta xem! Mặt khác, "Mân Côi" lần này làm phi thường tốt, thưởng! Mấy năm nay, Mân Côi chịu không ít khổ cực, cho ả một hoàn cảnh thoải mái một chút a! Bairu, người biết ta nói hoàn cảnh gì chứ.

Bairu sửng sốt, lập tức cười nói:

- Bệ hạ, Mân Côi đã nhận điều lệnh, theo cái hoàn cảnh ngài nói! Thomas đấu thần đã an bài.

- Thomas? A a, kẻ thô tục này, hần lầm lẫn hết cả, xảo hợp là thuận theo tâm tư của ta? Ai, hần vẫn có loại vận khí tốt.

Nhắc tới Thomas, giáo hoàng bất giác thoải mái hơn, khóe miệng nhếch lên.

Ngay khi Bairu rời đi, giáo hoàng đứng lên, phân phó:

- Người đầu, chiếu lệnh cho Francis tới gặp đại biểu chúng thần trên đời...

"Bairu, người quá khôn! Bất quá vậy cũng tốt, người nếu nghĩ nếu giáo hoàng ta cần người để lấy tin tình báo, ta đây lo lắng là làm sao cho mi cơ hội lấy công chuộc tội, mà là làm sao để phế bỏ thế lực của người..."

"Ai, nếu hôm nay chấp pháp đấu thần Thomas mang tới tin tình báo này thì tốt biết bao, như vậy, vị trí sở trường tài quyết của chúng thần chọn được người rồi, đáng tiếc, lại bị Bairu đào móc ra..."

Trong lòng cảm thán, giáo hoàng lại ra lệnh:

Đồng thời mời Ziege đến Thiên Mục điện! Tất cả nhân viên từ cấp giáo phụ trở lên, các nhân viên trừ cảnh vệ toàn bộ tới, lệnh này tới nơi, trong vòng một khắc, ai không đến là độc thần, luận tội xét xử.

291. Kết Thúc Cố Sự Của Thomas

Bên trong trường, Đỗ Trần nghe Thomas giảng về chuyện xưa của Bặc thần Bowen, theo như tư liệu trong chấp pháp thần điện, tự nhiên cũng giống như lời Bairu.

Nhưng nhờ tửu trợ hứng, Thomas nói xong, miệng toàn: "Lão tiểu tử" lời lẽ thô tục, khiến cho Đỗ Trần nghe được cảm thấy thân thiết - từ khi hắn chuyển thể thành quý tộc, vô luận bản thân hay bằng hữu tất cả đều há mồm mở miệng "các hạ, nữ sĩ", văn chất đầy mình, điều này khiến cho một kẻ làm tiểu thâu hơn hai mươi năm như Đỗ Trần cảm thán không thôi...

Lão tử nằm mơ đều nghĩ chỉ vào chiêu bài trên đường, chửi mắng lão nương.

Nhưng "Vinh diệu thành St. John", "Ánh sáng New Zealand, Lanning bá tước, lĩnh chủ đại nhân thành Duerkesi", là tuyệt đối không thể nói nửa lời! Cho dù muốn nói, vậy cũng phải dùng biện pháp tu từ rất "quý tộc"! Tựa như hắn hôm nay chửi Long tộc.

Cho nên, Đỗ Trần nghe xong chuyện xưa, rất quý tộc oán thán:

- Đáng chết, không thể tưởng được Bowen hai mươi năm trước đương nhiên là đại nhân vật cấp truyền thuyết! Hai năm nay hắn lừa ta đến khổ, thật sự khiến cho người ta mệt mỏi! Người khác sao không ai nói cho ta biết?

Thomas ôm vò rượu, cùng Ariza cạn chén, cười to nói:

- Năm đó Bowen lão tiểu tử nọ bị người ta truy giết bỏ chạy, nếu không phải còn có tư liệu trong nội khố, vì vậy mà tìm ra thì không có biện pháp, sau khi vào đấu thần học viện thay đổi hình dạng, là một lão tửu quý tuyệt đối vô lại! Bây giờ tuy nói Ziege bảo hộ hắn, nhưng hắn sao dám nói cho người hắn và bằng hữu của hắn là ai, vậy mới là gặp quý.

Đỗ Trần cười vui vẻ:

- Bất quá nói vậy, thể lực Bowen cũng không nhỏ a, chỉ nhìn vào mười bảy vị cao cấp đấu thần năm đó theo hắn vào đấu thần học viện! Được rồi, những người này bây giờ làm gì?

Thomas hai mắt đảo qua:

- Bowen đã đuổi họ đi!, lão tiểu tử này nói, lão gia tử ta lánh đời trốn tội, nhưng các người đều đang tráng niên, tiền đồ vô lượng, sao lại theo ta? Đều rút đi cho ta.

Thomas làm dáng vẻ đuổi đi, lập tức cười nói:

- Nhưng sau bệ hạ nói cho ta biết, đây là thủ đoạn giáo hoạt của lão Bowen.

Đỗ Trần cười nói:

- Đúng vậy, Bowen cũng quả nhiên giáo hoạt! Mười bảy vị đấu thần đối với hắn trung tâm cảnh cảnh, cho dù không có bên người, cũng cam nguyện nghe lệnh! Bowen đuổi họ đi, thực tế là cho bọn họ tự phát triển, chờ tương lai khi cần, chỉ viết một bức thư, là có thể tụ tập mười bảy thể lực không nhỏ! Một người che dấu thể lực như vậy, người có thể động và dám động vào hắn thật sự không có mấy người.

- Ai nói không phải, mười bảy người này có dòng binh, có thương gia, có quan quân... thậm chí có cả người có mấy ngàn dặm đất đai trong tay, có kẻ kiến lập tiểu quốc gia.

Thomas nói:

- Các người là người thông minh, bụng mỗi ngày đều nảy sinh ý tưởng, mệt hay không vậy?

- Uống rượu, uống rượu.

Ariza kêu to.

Tiểu Bối Bối cũng thêm náo nhiệt:

- Uống rượu không tốt, tổn hại thân thể.... Thomas bá bá, người còn phải kể chuyện xưa cho Bối Bối mà.

Thomas vỗ đầu, cười không ngậm miệng lại được, trước kia người giáo đình giáo hoạt gian trá, nói chuyện gì âm lý dương lý mang theo mấy tầng ý tứ, thấy hắn đều gật đầu cúi mình, cung kính, sợ đến rằm không dám đánh! Làm sao có thể "thính chúng"? (nghe mọi người), nếu là trước kia a, lão tử đã phá hủy.

- Tốt, kể chuyện xưa. Cái... được rồi, hôm nay Liege lão tiểu tử nhắc tới Charleman, lão tử sẽ giảng về Charleman... cùng mười ba bà mẹ của hắn, nói rằng...

Lúc này thì, chiếu lệnh của giáo hoàng cắt đứt chuyện xưa của Thomas, vừa nghe nội dung chiếu mệnh, Thomas lập tức bắt đi:

- Đi mau, trong vòng một khắc không tới không được, giáo hoàng lão đại thật dám giết người! Lão thiên a, hạ lệnh này, dám chắc là có đại sự.

Đỗ Trần cũng từ trong chiếu lệnh cực kì nghiêm của giáo hoàng cảm giác được cảm giác mưa bão sắp nổi lên.

Thiên Mục thần điện.

Vừa tiến vào nơi này, áp lực trong lòng Đỗ Trần càng thêm trầm trọng, thần điện đã mở rộng sang hai bên năm mươi thước, thăm đỏ trải trên đất, kim đỉnh quang hoa lấp lánh, giáo hoàng cũng không ngồi trên lư hành ngọa y, mà ngồi trên vương tọa màu vàng.

Ziege ngồi bên giáo hoàng, trên một cái ghế màu bạc, so với vương tọa của giáo hoàng nhỏ hơn, những người khác đều không có chỗ ngồi, lẳng lặng đứng đó, mắt không nhìn xiên xẹo, bên chân mỗi người đều có một viên điểm màu vàng lợt.

Đỗ Trần thấy hai người xa lạ trong thần điện, Thomas nghe hắn thấp giọng hỏi, liền chỉ chỉ cho Đỗ Trần viên điểm màu vàng lợt thứ ba, sau đó ngoảnh đầu về vị trí thứ hai bên tay trái.

Đây là vị trí của mình tại giáo đình ư? Đỗ Trần thừa dịp mọi người còn chưa đến đông đủ, trộm đánh giá mọi người trong thần điện.

Kết cấu bên ngoài giáo đình do tam đại hệ thống tạo thành.

Hệ thống thứ nhất chính là giáo đường cùng giáo sĩ mà bình dân thường thấy, bọn họ phụ trách truyền giáo, giáo hóa cùng tín đồ, nhưng âm thầm thao khống thế cục tam đại lực, làm một chút chuyện của chính khách! Hệ thống này do tứ đại giáo phụ chưởng quản, trong đó ba giáo phụ bên ngoài, chưởng quản ba đại giáo khu, lão bằng hữu của Đỗ Trần, giáo phụ thành St. John - Ferdinand chính là một trong số đó.

Bất qua Tiêu Vân đại lực hết sức đặc thù, giáo phụ nơi đó không thể công khai truyền giáo, chỉ có thể ngầm tổ chức một chút liên lạc với gián điệp, trong tất cả các giáo phụ thì quyền năng thấp nhất.

Hệ thống thứ hai dụng lời Đỗ Trần mà nói, đó là "đả thủ", chủ yếu có tam đại thần điện - chấp pháp, thủ hộ, chiến thần điện! Xem tên thì biết chức trách của bọn họ, mà Thomas là lão đại của chấp pháp thần điện, đồng cấp giáo phụ.

Hệ thống thứ ba, chính là ám điện nơi làm việc hiện tại của Đỗ Trần, bên trong có các trọng tài sở của thánh giáo, ám điện kiểm tra tổ, tu sửa pháp điển,... rất nhiều các tổ chức phụ thuộc, cũng là hệ thống hỗn loạn nhất giáo đình! Mà thủ lĩnh của ám điện, được gọi là ám ảnh giáo phụ, là cánh tay phải của giáo hoàng, thân phận cực kỳ thần bí, ngày thường không gặp được!

Mà dưới ám ảnh giáo phụ, là nhân vật ám điểm thứ hai - ám điện chấp sự giáo phụ, đó là Đỗ Trần.

Tam đại hệ thống này, chín đại giáo phụ, cùng quản lý kết cấu bên ngoài, nhưng ai có thể ngờ trong tay giáo hoàng còn một con bài siêu cấp trong ám điện....

Đỗ Trần nghĩ một chút, văn chức giáo phụ đều đứng bên tay phải giáo hoàng, tam đại giáo phụ bên ngoài không có mặt tại Thiên Mục lâm, vậy hẳn đứng ở vị trí thứ ba cạnh giáo phụ, hẳn là người có chức vụ nhỏ nhất! So với Bairu còn thấp hơn một chút.

Chỉ chốc lát, ngoại trừ ám ảnh giáo phụ, các giáo phụ tại Thiên Mục lâm đều đến đông đủ.

Ánh mắt giáo hoàng chậm rãi đảo qua mọi người, cuối cùng hạ xuống trên người Ziege bên cạnh:

- Huynh đệ của ta, người có gì muốn nói sao?

Hắn cũng không phải thật sự muốn hỏi ý kiến Ziege, mà là chấp hành quy củ - sự kiện trọng đại trước tiên hỏi viện trưởng đầu thần học viện, tổ vệ thánh giáo tôn trọng học viện, cùng với học viện là một.

Ziege lắc đầu.

Giáo hoàng vuốt cằm cúi đầu, lúc này mới nói:

- Điều ngời đi! Gọi chư vị lại đây, là có một việc - hôm nay là ngày 21 tháng 9, đệ ngũ chiến còn chín ngày nữa là bắt đầu! Hôm qua đại biểu chúng thần trên trời lại chính miệng đáp ứng Long thần, tối nay, thánh giáo chọn người ứng chiến cùng chiến thư sẽ đặt trên bàn hắc.

Không cần vòng vo mấy câu, xem ra giáo hoàng định đánh thắng trận thứ năm trước, kiếm đủ thể diện, sau đó lại dựng Constantine bịt miệng Long thần! Đỗ Trần nghĩ thầm, mặc kệ thế nào, chỉ cần Constantine xuất hiện là có thể bình tức cừ hận, vậy mình kiếm lớn rồi.

Thần điện tĩnh lặng, không ai dám mở miệng trước.

Giáo hoàng lại nói:

- Đệ ngũ chiến, Long thần sẽ tự mình ra tay, thánh giáo ta chọn người cho đệ ngũ chiến, các người có thể cho đại biểu chúng thần trên đời một ý kiến chứ?

Thomas vỗ ngực, cả giận nói:

- Long thần con mẹ hắn! Lão đại, người tự mình ra tay sửa hắn là được.

Đệ nhất võ tướng đứng trước mặt Thomas, thánh chiến đầu thần của chiến thần điện toàn thân bao phủ trong kim giáp, thấy không rõ dung mạo, hắn trầm giọng nói:

- Bệ hạ, bí pháp của Long thần Samuel giống như thân thể, cường mãnh sắc bén, bá đạo vô cùng! Sợ rằng chỉ có chúng thần kim hoàn của ngài mới có thể thắng được.

Võ tướng thứ ba, đầu thần thủ hộ đứng sau Thomas lắc lắc đầu, hắn toàn thân giáp trụ màu đen, một lão già râu bạc mập mạp:

- Khó nói lắm! Long thần cùng bệ hạ chưa bao giờ giao thủ, chúng ta không biết rõ về hắn! Hơn nữa Long thần quyền trượng của Samuel, lại không yếu hơn thập cấp thánh khí chúng thần kim hoàn của bệ hạ. Trận đánh này, dù bệ hạ có tự mình ra tay, chúng ta cũng không nhất định nắm chắc thắng lợi! Cho nên ta đề nghị, đã có Constantine, vậy đệ ngũ chiến, không đánh cũng được.

Thomas nghe vậy cả giận nói:

- Lão béo, người không phải tiêu diệt uy phong của lão đại sao?

Đầu thần thủ hộ nhíu mày, nhưng không cùng tranh cãi với Thomas! Tranh cãi với kẻ thô tục, vậy cũng biến mình thành "Thô tục".

- Tốt lắm, chấp pháp đầu thần! Thủ hộ đầu thần cũng là lão thành trị quốc mới nói thế!

Ánh mắt giáo hoàng lại hạ xuống một văn chức giáo phụ:

- Ý kiến các người là gì?

Bairu khom người nói:

- Bệ hạ, nửa năm trước giáo đình cùng Long thần xảy ra xung đột, hôm nay đã đánh bốn trận, thánh giáo cùng Long thần đánh hai hòa hai, cho nên, ý nghĩa của đệ ngũ chiến không cần phải nói...

Hắn đương nhiên bắt đầu từ nửa năm trước, ngoài miệng tuyên truyền một hồi, nhưng thực tế trong lòng lại nhân cơ hội thăm dò tâm tư của giáo hoàng.

Nhưng tâm tư của giáo hoàng dễ đoán vậy sao?

Bairu còn không có đủ thời gian.

Hắn nói nhảm ngày càng nhiều, mọi người ở đây nghe sắp phát ngán, Thomas thậm chí mở miệng oán thán, Bairu đột nhiên phát hiện, trong khi mình nói nhảm, giáo hoàng lại ba lần đảo mắt qua Francis...

Hiểu rồi! Ha ha, ta Bairu hiểu được tâm tư của bệ hạ rồi.

Hắn đột nhiên ngừng nói nhảm, cất cao giọng nói:

- Đệ ngũ chiến, thánh giáo ta tuyệt không thể yếu thế, chư vị, xin nghe ý của ta, nếu đệ ngũ chiến ta thắng, lợi dụng Constantine chứng minh ngũ chiến chỉ ước kì thật là Long tộc nói đùa, vậy, lúc này đả kích với Long tộc tượng đối lớn.

- Lời này nghe được.

Thomas nói thầm.

Bairu mỉm cười cảm tạ, nói ngay:

- Chư vị còn muốn nghĩ, nếu đánh trận này, bệ hạ người cực mạnh của thánh giáo ta không ra tay, Long thần đã thất bại... vậy cự long núi Miguel sẽ có vẻ mặt gì? Ha ha!

Bairu cười mà không đáp, ánh mắt hạ xuống người Đỗ Trần.

Đúng vậy, ngoại trừ giáo hoàng, ai còn có khả năng đối phó Long thần? Đáng chết... Đỗ Trần trong lòng ầm ầm có một dự cảm không tốt.

292. Ván Bài Lớn

Theo ánh mắt Bairu, mọi người trong Thiên Mục thần điện đều nhìn về vị trí Đỗ Trần bên tay phải giáo hoàng.

Giáo hoàng cùng Ziege cũng không ngoại lệ.

Ziege trong lòng mơ hồ hiểu được ý tứ của giáo hoàng, nhưng hắn nghĩ, chống Long tộc là trách nhiệm của thánh giáo cùng học viện, nếu giáo hoàng thật sự mượn lực Francis, hơn nữa Francis cũng thật có năng lực này, vậy mình phải ủng hộ giáo hoàng Samar! Dù sao, Francis cũng là một thành viên học viện, có nghĩa vụ kháng kích Long tộc.

Ziege trầm mặc.

Giáo hoàng nhìn chằm chằm Đỗ Trần, một lời không nói! Hào khí lạnh ngắt đáng sợ.

Đỗ Trần cúi đầu vuốt mũi, khoé miệng mỉm cười, nhưng là cười khổ.

Thiên Mục thần điện tĩnh lặng.

- Uy, các người sao lại nhìn ta không nói?

Tiếng nói sang sảng của Thomas phá tan sự yên tĩnh:

- Nói chuyện đi, nhìn Francis làm gì? Chúng ta còn không có thương lượng xem ai sẽ thu thập Long thần

Động tác mọi người đều đồng nhất - nhìn lại Thomas, rồi lại nhìn Đỗ Trần.

- Bệ hạ, sư phụ, còn có các vị giáo phụ.

Đỗ Trần biết không tránh khỏi, đứng dậy nói:

- Francis gia nhập thánh giáo không lâu, còn có nhiều chuyện phải cần có bề hạ cùng chư vị giáo phụ chỉ điểm, cho nên việc thảo luận đệ ngũ chiến này, Francis không dám tự tiện xuất ý kiến, nhưng đệ ngũ chiến vô cùng quan trọng, bề hạ nếu có gì phân công, Francis vạn tử bất từ.

Dừng một chút, đánh giá phản ứng của giáo hoàng, Đỗ Trần bổ sung:

- Đệ ngũ chiến này, chúng ta không thể bại, nếu không, chẳng phải chứng minh là Trùng cánh dài so với nhân loại cao quý hơn sao, càng mạnh hơn sao?

Thomas nghe được cười to ha ha, nhưng ngoại trừ hắc, không ai cho rằng một câu nói này của Đỗ Trần là nói đùa.

Ý đồ chính thức của giáo hoàng, là để cho Đỗ Trần thần sau lưng Francis đi đánh trận thứ năm.

Mà một câu nói của Đỗ Trần là nói cho giáo hoàng nghe, được rồi, Đỗ Trần thần sẽ đánh trận thứ năm! Mà câu thứ hai của hắc là cam đoan với giáo hoàng, Đỗ Trần thần dù không thể thắng, nhưng cũng sẽ không thua.

Cũng quả nhiên, sau khi Đỗ Trần biểu lộ thái độ, giáo hoàng có chút gật đầu, vẻ mặt thân thiết:

- Francis giáo phụ có lòng dạ như thế, thật là may mắn cho thánh giáo, may mắn cho nhân loại! Vậy, người có thể mời vị bằng hữu nọ tham gia đệ ngũ chiến này chứ?

- Francis nghĩa bất nan từ.

Đỗ Trần nói rành mạch.

Giáo hoàng lại hỏi:

- Đại biểu cho chúng thần trên đời cảm tạ Đỗ Trần thần vì nhân loại, vì thánh giáo cống hiến! Francis, đệ ngũ chiến sắp bắt đầu rồi, người mau đi mời Đỗ Trần thần tới Thiên Mục lâm, thánh giáo ta sẽ vì hắc chuẩn bị một chút trước trận đấu.

Bây giờ sao? Vậy không được.

Đỗ Trần thần cơ thể cứng ngắc, vẻ mặt ngây ngốc, chẳng khác gì cương thi, nhưng lại không nói chuyện được. Hắc nếu lại hiện ra, Francis ta chẳng phải rất nhanh sẽ bị lộ sao?

Giáo hoàng, đối với Đỗ Trần thần chỉ có thể từ xa nhìn, không thể ở chung.

Đỗ Trần cười nói:

- Bề hạ, bằng hữu của ta tính tình cô tịch, không thích gặp người, hơn nữa hắc thường nói chiến giả tùy tâm, vô nhu khắc ý (chiến do tâm không cần chuẩn bị), cho nên không phiền thánh giáo vì hắc chuẩn bị! Bất quá bề hạ yên tâm, Francis dùng tính mạng cam đoan, ngày diễn ra đệ ngũ chiến, bằng hữu của ta nhất định xuất chiến.

Giáo hoàng liền nói:

- Francis, bây giờ là trạng thái chiến tranh! Bất luận kẻ nào nói gì trong Thiên Mục thần điện, đều phải lập quân lệnh trạng.

Đỗ Trần nhìn thẳng giáo hoàng, cất cao giọng nói:

- Lời của Francis, xem như quân lệnh trạng.

Giáo hoàng gật đầu, không hỏi gì nữa.

Thomas vội la lên:

- Huynh đệ, bằng hữu nọ của người có đến thật không? Vạn nhất hắc không tới, đệ ngũ chiến không tham gia, bề hạ sẽ chém đầu người đó.

- Bằng hữu của ta nhất định đến.

Đỗ Trần nhấn mạnh.

Nhưng hắn lập tức cười ha ha:

- Bệ hạ, bằng hữu của ta không cần chuẩn bị trước trận chiến, nhưng ta lo lắng cho bằng hữu, vì bệ hạ phân ưu, còn có chuyện muốn nói rõ với ngài. Mặt khác, mấy ngày nay xin Thomas đầu thần hiệp trợ ta xử lý mấy chuyện...

- Được.

Giáo hoàng không đợi Đỗ Trần nói xong, liền lạnh nhạt nói ra một chữ.

Hội nghị cao cấp của thánh giáo trong Thiên Mục thần điện không tới một khắc đã giải tán.

Đỗ Trần mỉm cười rời đi, những người khác cũng lục đục ra về, Thomas muốn đuổi theo Đỗ Trần thì Bairu đứng ở cửa thần điện giữ hắn lại.

- Việc gì? Không nghe bệ hạ nói, mấy ngày ta ta phải giúp Francis sao?

Thomas trừng mắt liếc Bairu.

- Người vội vã đi uống rượu sao? Hiện trong Thiên Mục lâm, cũng chỉ có nơi của Francis có thể tìm thấy rượu ngon.

Bairu nói ra tâm tư của Thomas, cười nói:

- Bệ hạ có mấy câu chuyện cáo với người, ngàn vạn lần nhớ kỹ.

- Là mệnh lệnh sao?

Thomas lập tức nghiêm chỉnh.

- Xem như mệnh lệnh.

Bairu giải thích:

- Vừa rồi bệ hạ phê chuẩn người hiệp trợ Francis, nhưng sợ là người không hiểu rõ ý của ngài, cho nên để ta giải thích cho người.

Thomas mặt đỏ lên, lập tức chăm chú nghe:

- Hắc, Bairu huynh đệ, người cũng biết, ta Thomas là kẻ thô lỗ... người nói mau, đừng chậm trễ chuyện của lão đại.

- Thô lỗ cũng có chỗ tốt của thô lỗ.

Bairu vô ý nói một câu, tiếp tục nói:

- Nhớ kỹ, vừa rồi trên hội nghị, bệ hạ bức Đỗ Trần thần xuất chiến bao hàm hai ý nghĩa...

- Bức Francis? Ta vừa rồi nghe rõ là Francis chủ động yêu cầu xuất chiến! Ngữ khí của lão đại là thương lượng mà.

Thomas gãi đầu.

Bairu trừng mắt liếc hắn:

- Người sao ngay cả điều này đều không thấy? Bệ hạ đúng là bị Francis làm cho bất mãn vì nhiều lần không xuất ra Đỗ Trần thần, vừa rồi là nước bài cuối cùng của Francis! Francis nếu không chủ động xuất chiến, bệ hạ sẽ lập tức hủy bỏ tất cả viện trợ với lãnh địa của hắn, hơn nữa sau này chẳng những một đồng tề không cho hắn, ngược lại còn phải nghĩ biện pháp thu thập hắn! Người nói Francis dám không chủ động sao?

Thấy Thomas đã hiểu đôi chút, Bairu tiếp tục nói:

- Ý tứ tiếp theo của bệ hạ là, đầu tiên, bệ hạ bức Đỗ Trần thần xuất chiến, là mượn tay Long tộc tra rõ con bài lớn nhỏ của Francis.

- Cái này ta hiểu được, thứ hai?

- Thứ hai, là trí tuệ của bệ hạ...

Bairu cười lạnh:

- Đệ ngũ chiến này do Đỗ Trần thần đánh. Thắng, đó là uy phong của thánh giáo -- đừng quên, Đỗ Trần thần đã quy nhập thánh giáo! Nếu Đỗ Trần thần thất bại...

- Lão tử hiểu rồi.

Thomas vỗ đùi, la lên:

- Tam đại lục ai biết Đỗ Trần thần là ai? Hắn nếu thất bại, mọi người cũng sẽ nói, Long thần bắt quá đả bại một vô danh tiểu tốt của thánh giáo, nếu Đỗ Trần thần có thể chống đỡ tám chín mươi chiêu, vậy sẽ nói - có thấy không. một vô danh tiểu tốt của thánh giáo đều có thể chống Long thần cả nửa ngày... Hắc hắc, lão đại, thật giáo hoạt.

- Không những như vậy, vừa rồi trong hội nghị, Âm Ảnh giáo phụ không có mặt trong đó, người biết hắn làm gì không?

Bairu thấy Thomas không nói được gì, cười nói:

- Hắn bây giờ mang theo Constantine, đi tới ngoài núi Miguel! Chờ khi đệ ngũ chiến, cấp giáo hoàng một sự chúc mừng xin lỗi.

- Cho nên đệ ngũ chiến có kết quả thế nào, thì thánh giáo chỉ tổn thất một vô danh tiểu tốt, sau đó Long thần sẽ xin lỗi. Mà kết quả tốt nhất, là thánh giáo ta phải ra một vô danh tiểu tốt đánh thắng Long thần, sau đó Long thần sẽ cúi mặt xin lỗi.

Thomas nghe được cuống quýt gật đầu, mặt mày hớn hởi! Nhưng kết quả sẽ thế nào?

Bairu vỗ vỗ vai hắn:

- Mà nhiệm vụ của ngươi là, để ý tới Francis mấy ngày này. Nếu thật có một Đỗ Trần thần đủ để chống lại Long thần - người thỏa mãn hết yêu cầu của Francis - dù sao tất cả mọi người hi vọng Đỗ Trần thần có thể thắng! Nếu Đỗ Trần thần không có tồn tại hoặc là có một thực lực không đáng để ý, vậy Francis đã lập quân lệnh trạng nhất định sẽ nghĩ biện pháp chạy trốn. Đến lúc đó, người sẽ vận dụng toàn bộ lực lượng chấp pháp thần điện, hoặc bắt, hoặc giết, tóm lại không để cho Francis chạy mất.

Thomas vuốt râu mép đỏ của hắn, thở dài:

- Chỉ mong Đỗ Trần thần thực lực cường đại thật sự tồn tại a. Ta còn không đành lòng để máu Francis nhiễm râu mép! Tiểu tử kia thật tốt...

- Nhanh đi chấp hành nhiệm vụ.

Bairu phất tay từ biệt Thomas, nhưng trong lòng hắn còn nghĩ đến chuyện của mình.

Đáng chết, hôm nay giáo hoàng bị hạ sở dĩ dùng nước bài cuối cùng này, bức Đỗ Trần thần ra mặt, chỉ sợ là tin tình báo mình đưa lên mất tác dụng.

Bệ hạ vẫn tin vào sự chuẩn xác của chiêm tinh thuật do Bắc thần Bowen xem. Bây giờ, hắn biết Bowen đi theo Francis, vậy nhất định sẽ nghĩ đến, Bowen là ai? Bắc thần, Bắc thần chăm một người, vậy chứng minh người này tương lai đã được Bắc thần Bowen đoán ra, là một đường quang minh, tiền đồ vô lượng.

Cho nên, Francis sẽ không bị Long thần chém đầu. Vậy ngược lại, Francis nhất định có biện pháp khiến Long thần chiến bại, đó sẽ không phải tuyệt lộ. Như thế, đó là một phương thức bức hắn sao?

Đỗ Trần trở lại trường của mình, nói chuyện này với mọi người, Dịch Cốt nhíu mày:

- Chuyện này thật phiền toái! Không thể tưởng giáo hoàng đương nhiên dụng Long thần để dò thực lực Đỗ Trần thần! Đối với Đỗ Trần thần của chúng ta, hay là Đỗ Tư giả mạo! Thật sự là Đỗ Trần Da Tát thần đã qua đời, Đỗ Tư vô luận thế nào cũng không phải đối thủ của Long thần a

- Phiền toái lần này thật sự lớn, lại bị người ta theo sát, thật không muốn lên đánh với Long thần.

Tiểu Bối Bối cũng mặt mày âu sầu.

Đỗ Trần cười lạnh lùng:

- Giáo hoàng cũng quả nhiên gian trá, ta vốn muốn tìm cơ hội cho Đỗ Tư mờ mờ ảo ảo lộ diện, dụng khí tức thần thánh của hủ dọ giáo hoàng một chút để vượt qua kiểm tra! Nhưng không nghĩ tới giáo hoàng lại lợi dụng Long thần... hừ!

Nhún vai, Đỗ Trần quả quyết nói:

- Phú quý cầu trong hiểm nguy! Nếu giáo hoàng làm một, ta liền trả hủ mười.

Andy ngáp dài, nói thầm:

- Cái gì mà một ăn mười?

Đỗ Trần vỗ vỗ tuyết lang, cười giang ra hai tay, rất thân thiết nói:

- Ý tứ là, giáo hoàng chơi ta, ta cũng chơi hủ, xem cuối cùng mèo nào cắn mỉu nào...

293. Phục Hợp Thánh Khí

Đỗ Trần trong lòng cảm thán, có thể là thần đứng đầu tam đại lục, nhân vật đơn giản sao! Giáo hoàng như thế, vậy Long thần Samuel tuy nói là vô cùng bá đạo, cương mãnh nóng nảy, nhưng đáy lòng, nói không chừng cũng cất giấu sự bình tĩnh.

Lúc này nghe bên ngoài truyền đến thanh âm hò hét của Thomas, Đỗ Trần ngồi trên giường ăn thịt bò cùng Ariza:

- Người đi bồi Thomas uống rượu, trước tiên chúc hủ say, ta có một số việc muốn xử lý.

Ariza rời đi, Đỗ Trần gọi ra Đỗ Tư, do tiểu Bối Bối canh phòng, bắt đầu thương nghị với Đỗ Tư chuyện "Đỗ Trần" nghênh chiến Long thần.

Chuyện này, hai người thảo luận nhiều canh giờ! Trong trường, tiếng nói nhỏ nhẹ nhưng vô cùng nặng nề.

Cuối cùng, Đỗ Tư dụng thanh âm đặc chí của hủ, nói một câu tổng kết:

- Dù sao chỉ cần người không chết, vậy ta dù bị ai làm khó, cũng chẳng chết được...

Nghe thế, Đỗ Trần nở nụ cười, sau khi quyết định xong, ngay cả Dịch Cốt cô hồn dã quỷ cũng phì cười.

Sự nặng nề trong trường lập tức tan biến.

Còn có vài câu nói đùa, Đỗ Trần đột nhiên lại nghiêm túc. Lấy ra một đóa Liên Hoa, ngồi trên ghế, lấy những thứ trong đó ra, nhú mảy:

- Dịch Cốt, tất cả những thứ có được từ Thảm Thủy doanh đều được ta xử lý rồi, nhưng có một thứ, ta không biết an trí vào đâu...

Dịch Cốt bỗng nhúc nhích, muốn nói lại thôi, cúi đầu, sắc mặt biến đổi không ngừng.

- Margaret thích nghệ thuật phẩm, ta trộm đi phần lớn đều là tinh mỹ điêu tỗ tự họa (điêu khắc phẩm tinh mỹ) có giá trị liên thành, chỉ cần hai năm sau, chờ khi chuyện này vãng đi, ta đem nó ra ẩn danh bán đấu giá là được. Nhưng duy có thập cấp thánh khí - Thảm Thủy Vân Kỳ...

Đỗ Trần từ trong Liên Hoa lấy ra một kim chúc cầu từ trong một bao lớn, dụng thủy hệ đấu khí nâng lên, huyền phù trước mặt mình:

- Nó xử trí thế nào?

Trống ngực càng kịch liệt, Dịch Cốt cực kì không tình nguyện nói:

- Thiếu gia, Thảm Thủy Vân Kỳ đã nhận ngài làm chủ, ngài chỉ cần bắt nó thay đổi hình dạng, là có thể dùng. Có gì không tiện chứ?

- Đây là lời thiệt tình của người sao?

Đỗ Trần đứng dậy vỗ vỗ vai Dịch Cốt.

Dịch Cốt cười hai tiếng, đôi mắt lại nhìn chăm chăm kim chúc cầu, nhưng lộ ra một cổ khát vọng mãnh liệt - Ziege có thực lực tương đương mình, bởi vì có một kiện thánh khí cửu cấp Kinh Ưc thủy hoàn, liền có thể cùng thập cấp thánh khí Thâm Thủy Vân Kỳ tranh phong, nếu thập cấp thánh khí này rơi vào tay mình...

Lực hấp dẫn của thập cấp thánh khí với dấu thần, không kém quyền trượng quốc vương đối với chính khách có tham vọng quyền lực, trăm triệu kim tệ với một tên khát cái vô danh.

Nhưng Vân Kỳ đã nhận thiếu gia làm chủ, Dịch Cốt không thể làm gì khác hơn, cười nói:

- Thiếu gia là thủy hệ dấu thần, mà thập cấp thánh khí Thâm Thủy Vân Kỳ này lại là thủy hệ thánh khí cao nhất, thiên hạ, rốt cuộc tìm không ra thánh khí thích hợp với ngài hơn nó.

- Đối với người khác thì thánh khí này có nhiều ý nghĩa.

Đỗ Trần cầm lấy kim chúc cầu, chậm rãi đánh giá quang hoa nhũ bạch trên mặt nó.

- Ta có Liên Hoa thánh khí, thập cấp Thâm Thủy Vân Kỳ này đối với ta mà nói bất quá là vật làm đẹp. So với tặng đi tốt hơn... Bác Bì là hỏa hệ, đang dung hợp thổ hệ, thủy hệ Vân Kỳ đối với hắn vô dụng...

Dịch Cốt tay nắm chặt, trống ngực đập tới một tốc độ mà một cao thủ như hắn không thể có được.

- Ariza mặc dù là Thiên Sứ Kim Thân, nhưng khoảng cách diễn hóa thủy hệ còn quá sớm. Mà Lucy lão tổ mẫu chỉ là thất cấp, dung thập cấp thánh khí thật sự không phát huy được uy lực lớn nhất của nó...

Đỗ Trần tà nhãn liếc Dịch Cốt:

- Người nói Thâm Thủy Vân Kỳ này cho ai?

Dịch Cốt mừng như điên! Cúi mình, vẫn run nhè nhẹ, nói không ra lời.

Đỗ Trần vuốt kim chúc cầu, hồ hững:

- Người muốn thập cấp thánh khí có hình dạng gì? Cầu? Dao? Kiếm, hay là hình khác?

- Đại ân của thiếu gia, Brook, cả đời khó báo.

Dịch Cốt huyết khí dâng lên, rốt cục phun ra một câu nói trong lòng, cúi đầu, la lên:

- Loại hình gì thiếu gia cũng có thể làm ra sao?

Đỗ Trần phe phẩy ngón tay:

- Chỉ cần có quan hệ tới thánh khí, không nên hoài nghi năng lực thiếu gia của người.

Dịch Cốt bật thốt lên:

- Loan đao! Sa cứ loan đao.

Hắn chần chừ nói:

- Thiếu gia, thập cấp Thâm Thủy Vân Kỳ tuy mạnh, nhưng nó dù sao cũng là thánh khí đơn thuộc tính... chẳng biết thiếu gia có thể cho nó cùng bát cấp kim phách Dịch Cốt của ta trước kia...

- Ý người là hợp hai kiện thánh khí làm một, biến thành thánh khí phức hợp song thuộc tính?

Đỗ Trần giơ ngón cái tay phải quệt mũi, bất ngờ nói:

- Đưa thánh khí của người cho ta.

Cầm thiết câu của Dịch Cốt, Đỗ Trần nhẩy vào trong Liên Hoa, bắt đầu nghiên cứu.

Dịch Cốt lo lắng chờ đợi, còn thỉnh thoảng tự trào phúng mình, bằng thực lực của mình cùng tuổi tác, sớm đã là tâm thần kiên định, không vì ngoại vật mà động lòng! Nhưng sao lại giống một tiểu tử chưa hết lông

tơ (mao đầu tiểu tử) tư lự bất an, lo có lo mất? Đã bao nhiêu năm nay, bao nhiêu năm rồi mình chưa trải qua tâm tình chờ đợi bức bách thế này chứ?

Nhưng hôm nay thật sự không giống, ngoại vật không có bình thường, là một kiện thánh khí thập cấp, thập cấp thánh khí có thể giúp mình mở ra cánh cửa lớn của thần cảnh.

Thần - một chữ thôi.

Tôn vị cao nhất trong cuộc sống, có lẽ không lâu sau sẽ phủ xuống người mình.

Như thế, sẽ thế nào?

Lý luận về thánh khí của gia tộc họ Đỗ - hạch tâm của thánh khí là khí hồn! Hợp hai thánh khí làm một, đầu tiên phải dung hợp khí hồn.

Đây là ý tưởng trên lý luận của Đỗ Trần, thật không dễ dàng, trong tay một đen một trắng, hai cái khí hồn lại khiến cho Đỗ Trần không biết làm sao! Hai cái đồ vật này không như khóa, mà là hai cái quả cầu năng lượng thật tâm. Sao có thể cho hai quả cầu năng lượng dung hợp cùng một chỗ, vậy không phải chuyện Đỗ Trần nghiên cứu qua.

- Đáng chết, lần này sợ rằng phải tổn hao tâm lực a.

Đỗ Trần khó có một lần đỏ mặt, hoàn hảo hẩn trong Liên Hoa, không ai thấy, Đỗ Trần lại nghĩ: "Nếu lão tử không có biện pháp dung hợp chúng lại, vậy làm một thánh khí có kết cấu đồng tâm song tỏa, mỗi bên một khí hồn thì sao? Đúng, cứ như vậy."

Nghĩ đến liền làm, Đỗ Trần phá Thảm Thủy Vân Kỳ bạch ngọc cùng vỏ ngoài thiết câu của Dịch Cốt, dùng một bộ phận nhỏ tài liệu làm ra một cái đồng tâm song tỏa - hai thánh cùng một chỗ, tổ hợp thành một kiện thánh khí.

Bên ngoài, Dịch Cốt lo lắng chờ đợi tới khi mặt trời lặn, không ngừng đi tới đi lui trong trường bông, tai nghe được tiếng Đỗ Trần, lập tức

Nhìn xem!

Chỉ thấy trong tay Đỗ Trần cầm một thanh loan đao, chuôi đao bạch ngọc, thân đao màu bạc, lưỡi đao cong lớn, như trăng rằm, lưỡi đao sắc bén sáng loáng. mà phía trong lại như răng cá, vừa thấy lưỡi cửa này, Dịch Cốt trong lòng vui vẻ, dụng thứ này đi cắt cổ người, rớt xương thịt địch nhân, là tốt nhất rồi...

Tiện tay cầm loan đao của Dịch Cốt trong tay, Đỗ Trần cười nói:

- Ta đã giải trừ quan hệ với Thảm Thủy Vân Kỳ trong đó, bây giờ nó thuộc về ngươi.

Dịch Cốt tiếp tới tay, Kim chúc khí hồn toả bên trong vẫn liên lạc với mình như trước, nhưng có thêm một thủy hệ khí hồn thập cấp vô chủ.

- Đa tạ thiếu gia.

Hẩn mừng như điên.

- Chọn cái tên hay đi. Đây là kiện phục hợp thánh khí đầu tiên mà ta chế tác.

Thấy bộ dáng mừng như điên của Dịch Cốt, Đỗ Trần mỉm cười không nói, nhưng Dịch Cốt lại nói một câu khiến nụ cười Đỗ Trần cứng lại...

Cầm chặt loan đao trong tay, Dịch Cốt nói:

- Ta có thể cảm nhận được thủy hệ lực lượng. Đúng vậy, thủy... cho ta mười năm, ta nhất định có thể đột phá thập nhất cấp, đến lúc đó, giáo hoàng, Long thần...hừ!

- Một kiện thánh khí, đương nhiên có thể khiến cho Dịch Cốt ngươi tự tin trong vòng mười năm đạt tới cảnh giới thập nhất cấp?

Đỗ Trần vội hỏi.

Dịch Cốt có chút mơ hồ:

- Thiếu gia, còn nhớ kỹ nửa năm trước ta đột nhiên tiến bộ không? Lúc ấy, ta đã đạt tới đỉnh của kim chúc hệ, muốn tiến thêm một bước, phải diễn sinh, dung hợp đệ nhị nguyên tố - thủy.

- Ta đương nhiên nhớ.

- Dung hợp đệ nhị nguyên tố có thể trở thành thập cấp phong hào đấu thần, đây là điều mà đệ tử một ngũ cấp trong đấu thần học viện đều biết, nhưng dung hợp thể nào?

Dịch Cốt tâm tình hết sức kích động, thậm chí có thể nói là thất thố.

Hắn lớn tiếng nói:

- Ngoại trừ thân có nhiều thuộc tính khoáng thể thiên tài, chúng ta đơn thuộc tính đấu thần muốn dung hợp đệ nhị nguyên tố, phải thay đổi thuộc tính thân thể mình! Chống lại quy luật tự nhiên, nghịch thiên cải mệnh.

Điều này, quá khó...

Nhưng nửa năm trước, kim chúc đấu hồn của ta đình trệ nhiều năm không tiến, đột nhiên cảm ứng được thủy nguyên tố trong thiên địa kêu gọi, kêu gọi phi thường mãnh liệt! Tiếp đó, thân thể ta sinh ra thủy nguyên tố, thành thập cấp đấu thần... vốn ta tưởng rằng, với tốc độ bây giờ, ta ít nhất cần thời gian trăm năm mới có thể hoàn toàn dung hợp thủy nguyên tố, nhưng có nó...

- Ba!

Dịch Cốt giờ cao lên loan đao màu bạc, nhất thời hàn quang chói mắt.

- Thập cấp thủy hệ Thảm Thủy Vân Kỳ, có thể cho ta dùng tốc độ hấp thụ thủy nguyên tố gấp mười lần, mười năm, chỉ cần mười năm ta liền có thể... thành thần.

Lão thiên a.

Đỗ Trần bình sanh lần đầu tiên ý thức được, những thứ tùy ý trong tay hắn, thánh khí hắn chẳng cần tới, đương nhiên đối với một đấu thần sinh ra trợ giúp lớn đến thế, hay là sự hấp dẫn... Chờ chút! Đỗ Trần vội la lên:

- Bác Bì thì sao? Với tốc độ bây giờ của Bác Bì phải bao lâu thành thần?

Dịch Cốt còn đang đắm chìm trong sự vui sướng dị thường, sững ra nói:

- Hắn ư? Đại khái cũng phải mất tầm mười năm.

- Nếu ta có thể cho hắn chúng thần kim hoàn trên đầu giáo hoàng thì sao?

Dịch Cốt bừng tỉnh:

- Cái gì? Trộm của thần? Thiếu gia, chúng thần kim hoàn của Samar IX luôn không rời thân, ngàn vạn lần không thể mạo hiểm a.

Đỗ Trần nhún vai, khoát tay nói:

- Cũng là, ai da, Samar lão nhi, nguyện chúng thần phù hộ ngươi, ngàn vạn lần đừng hạ chúng thần kim hoàn trên đầu xuống...

Không sợ trộm, chỉ sợ bị trộm để mất.

Hôm nay Samar IX bị trộm để mất tới, đang nhẹ nhàng dùng hai ngón tay vuốt ve kim hoàn trên đầu, đang hỏi kim giáp đấu thần mà Đỗ Trần đã gặp qua lúc ban ngày:

- Kẻ trộm Thảm Thủy doanh đã bắt được chưa, còn chưa bắt được sao?

- Bệ hạ, chẳng những chúng ta không bắt được, mà mật thám trong Long tộc cũng báo cáo, Long tộc đem hết lực lượng, cũng không bắt được tên trộm kia.

Thánh chiến đấu thần nghi hoặc lắc đầu, kim giáp trên đầu ma sát với giáp trên mình, đinh đinh vang lên.

- Chuyện hết sức cổ quái! Tên trộm nọ đào tẩu biểu hiện thực lực không tới cứu cấp, bắt quá lại có bí pháp cổ quái gì đó, hoặc là vận khí, thoát qua tầng hộ vệ thứ nhất của thánh giáo mà không bị bắt tại chỗ. Nhưng hắn cũng bị trọng thương, không có khả năng chạy xa! Mà chúng ta liên thủ với Long tộc, lục soát mọi góc ngách Ngân Nguyệt đảo, đều không tìm ra tung tích của hắn?

Giáo hoàng bình tĩnh nói:

- Chỉ có hai khả năng, một là, hắn có bí pháp thần bí để chạy thoát, hai, có ít nhất một cao thủ không kém Ziege tới cứu hắn...

- Ba ba, người rốt cục tỉnh lại rồi! Người phía trước cứu người, hắn thật mạnh, so với Thẩm Thủy Vân Kỳ còn mạnh hơn.

Một người âm u, Brockman ngày trước khi chạy trốn bị đánh thành trọng thương, sắc mặt trắng bệch, nằm trên mặt đất mở con mắt, nghe được thú Seattle con - Hohmann nhắc nhở, hắn hai tay cử động được, đầu vai lại đau, vô lực ngã quỵ, không thể làm gì khác hơn là đứng dậy, gương mặt đánh giá bóng đen trước mặt.

Không một chút ánh sáng, Brockman mở to mắt nhìn cũng chỉ thấy bóng lưng người kia, tiếp đó, hắn thấy mình trần truồng, cuốn băng đầy mình, trong lòng cả kinh, dùng đầu hôn hỏi:

- Hohmann, mảnh bản đồ Phillip bá bá cần đâu?

- Không còn.

Hohmann ủy khuất nói:

- Mảnh bản đồ nhỏ bị người nọ cầm đi, chỉ có Hohmann tránh trong tai ba ba, không bị hắn phát hiện. Người nọ thật lợi hại.

Brockman khẩn trương, không để ý tới thân thể suy yếu không chịu nổi, cường ngạnh nói:

- Các hạ...

Bóng đen nọ nghe tiếng động, lạnh lùng nói:

- Tỉnh rồi sao? Người bản lãnh khá thật.

Brockman nói:

- Ân cứu mạng của các hạ, ta ghi khắc trong lòng! Ngày khác nhất định báo đáp...

Hắn thở ra một hơi:

- Nhưng ta khi đêm ấy đã phải liều mạng với Thẩm Thủy Thần Sứ, rách nát quần áo bọn họ, theo quy củ của nhóm chúng ta, mảnh nhỏ quần áo này là kỷ niệm phẩm rất trọng yếu, các hạ có thể trao lại nó cho ta?

- Ha ha, ha ha

Người nọ đột nhiên ngửa đầu cười lớn! Hai vai rung lên, dường như người điên.

- Còn muốn gạt ta? Người lấy đi thứ này trên người các nàng vì nó là bản đồ mệnh môn Thẩm Thủy Hồ.

Lời quái nhân khiến Brockman khiếp sợ.

294. Bức Bí Đồ Thứ Chín Của Họa Thần

- Nếu đã tỉnh, vậy cút đi, nơi này là huyết động dưới hải vực Ngân Nguyệt đảo, người bơi lên mặt nước rồi chạy theo hướng đông là có thể tìm được đường thoát.

Brockman chẳng biết từ đâu có được lực lượng dư thừa, giãy dụa:

- Các hạ, sự quan trọng của bản đồ này, ngài có phải cũng...

- Cút.

Quái nhân lạnh lùng quát:

- Ta cứu ngươi một mạng, là vì thấy ngươi đã trộm sạch Thảm Thủy Thần Sứ, Thảm Thủy bản đồ tất nhiên rơi vào tay ngươi! Cứu một mạng, ngươi dụng bản đồ này báo đáp ta, cái này không phải rất công bình sao! Còn không cút mau? Chẳng lẽ muốn đoạt lại bản đồ trong tay ta? Ngươi nghĩ rằng ta cứu ngươi, nhất định ta sẽ không giết ngươi sao?

Brockman hơi khó khăn nói:

- Các hạ cứu ta một mạng, ta tuyệt không dám quên, nhưng không có bản đồ, ta cũng không có thể diện về nhà! Không bằng, ta liều chết cùng các hạ đánh một trận, cho dù đoạt lại hay không, coi như là trả cái mạng này lại cho các hạ, hai bên không thiếu nhau nữa.

Nói xong, hắn thật sự lắc lư đứng dậy, đi về phía quái nhân, cước bộ tuy loạn, nhưng cũng không có chút chần chừ.

- Ha! Ngươi cũng có chút cốt khí.

Quái nhân thấy Brockman một lòng muốn chết, cười quái dị nói:

- Ta muốn bản đồ này để đi báo thù! Ngươi cần bản đồ này làm cái gì?

Quái nhân vừa dứt lời, Brockman lập tức hỏi lại:

- Các hạ cùng Thảm Thủy Hồ có cừ oán?

- Thù sâu như biển! Bất cộng đái thiên.

Quái nhân như phát bệnh điên, dễ dàng nói ra bí mật của chính mình, nghiêng răng, ngữ hàn ngôn lãnh.

- Nói, ngươi muốn bản đồ này làm cái gì?

Brockman hơi trầm ngâm:

- Để diệt Thảm Thủy Hồ.

Đây là một lời nói vô cùng thật.

- Ha ha, ha ha.

Quái nhân lại cười lên điên cuồng:

- Như thế cũng nói ra rồi, chúng ta thật ra cùng có cùng địch nhân.

- Đúng vậy.

Quái nhân thực lực siêu trác, Brockman có ý muốn chiêu lãm cho tổ chức, liền thử hỏi:

- Margaret tại Vãn Thần thời kỳ là nguyên soái liên minh. Độc môn bí pháp Thảm Thủy Thánh Quang tung hoành tam đại lục, uy danh ngàn năm! Các hạ một người thế cô lực mỏng, không cần một ít bằng hữu hiệp trợ sao?

Quái nhân thốt nhiên giận dữ:

- Ngươi cho ta là ai? Bằng ngươi cũng muốn chiêu lãm ta? Hừ, cút.

Brockman còn muốn nói nữa, quái nhân nộ đột nhiên cúi đầu trầm tư, hồi lâu, hắn bắn ra một miếng vải rách:

- Bản đồ này vốn của ngươi. Giờ nó là của ta, nhưng ta cho phép ngươi giữ lấy một bản sao.

Brockman kinh hãi nhìn, lập tức cầm lấy mảnh vải rách, một mảnh nhỏ, dùng máu cẩn thận vẽ lại! Kỹ thuật trộm của hắn toàn bộ diễn hóa thành nghệ thuật cao nhã, họa công tự nhiên không kém, chỉ chốc lát liền thấy được bản gốc và bản sao giống hệt nhau.

Quái nhân thu hồi bản đồ, lạnh lùng nói:

- Cút đi, ngày nào đó các ngươi bằng bản đồ này giết tới Thảm Thủy Hồ, thay ta giết mấy yêu phụ biển thái! Nhưng, trong Thảm Thủy Hồ có hai phần mộ, một lớn một nhỏ, toàn bộ màu bạc, các ngươi nếu dám chạm một chút vào hai phần mộ, ta dù phải tìm khắp thiên hạ, cũng phải cho ngươi thịt nát xương tan.

Brockman lập ngay lời thề đầu thần:

- Ta Brockman, với đầu thần huyết thệ làm chứng, nếu thật có ngày này, hai phần mộ nhất định sẽ hoàn hảo không hảo tổn gì.

- Cút đi.

Quái nhân giơ lên cánh tay dài, một đoàn đầu khí cuốn Brockman đi, tổng hấn một đoạn đường, đưa tới ngoài khơi phương đông xa xôi.

Thu hồi đầu khí, quái nhân đi vào trong động khẩu dưới biển sâu, nương theo ánh sáng màu lam trong nước, dung mạo hấn hiện ra trong nước biển...

Cùng Margaret có thù sát thê tử, Hận Thủy kiếm hoàng Roland.

Nhìn chằm chằm lam thủy, một tràng cảnh mười bảy năm trước vô ý xẹt qua trước mắt...

- Ta Margaret, tứ độc thần giả Roland chết... Thảm Thủy thánh quang!

Quang hoa màu vàng suốt đời khó quên bao phủ lên thân thể Roland, thê tử mình, nhi tử mình, bị trói vào cây thiết mộc sam, mình muốn đi cứu, nhưng Thảm Thủy thánh quang đáng chết hoàn toàn chế trụ mình.

Tay mất không chế, giơ kiếm giết chết vợ, giết con...

Vợ con chết thê thảm dưới kiếm của mình, lúc ấy mình còn sưng sốt, mơ hồ, chỉ nghe tiếng cười lạnh của yêu phụ:

- Mùi vị tự thân giết chết vợ con mình thế nào, có phải rất thú vị? Độc thần giả Roland.

Nghĩ vậy, Roland che mặt, quỳ gối trước động khẩu, khóc lớn.

- Tuyết Lan! Trọng phu của nàng quá vô dụng, mỗi lần thấy thảm thủy yêu phụ lại chạy trốn! Kuzak, cha ngươi đáng chết! Biết rõ bốn yêu phụ mất đi Vân Kỳ, ta một tay có thể giết chết các nàng, nhưng... ta lại không làm gì

Roland nổi giận tự đánh vào đầu mình! Sau đệ tứ chiến, hấn sợ uy danh của Thảm Thủy Thần Sứ mà thoát khỏi Thiên Mục lâm, nhưng cũng không chạy xa.

Sau nữa ngay chạy trốn, Roland quái dị ngược đầu lên, cổ cứng ngắc, một đôi mắt... biến thành màu máu, hai má đầy nước mắt, cũng đỏ tươi, cực kỳ quỷ dị.

Tuy quỷ dị, nhưng hết sức kiên định, Roland tựa hồ làm ra một quyết định! Hấn lại nghĩ tới mười bảy năm trước, thê tử sau khi chết thảm có xảy ra một việc, một việc mà hấn chôn chặt trong lòng...

Lúc ấy ta được Ziege liều chết cứu về, nhưng một thân đầu khí bị phế đi, vốn định tự sát tại Bích Thủy hàn đàm, thì lúc này một người xuất hiện sau lưng, không một tiếng động.

- Ta thấy được ham muốn ở sâu trong đáy lòng ngươi, ngươi muốn báo thù cho thê tử, đúng không? Ta có thể cho ngươi một cơ hội... Ta tự giới thiệu một chút, ta là một người đã chết trong mắt ngươi, ngươi có thể gọi ta là Demis, cũng có thể gọi ta là.... họa thần Authetic.

- Không cần kinh ngạc, đúng vậy, ta không chết! Chỉ bất quá năm đó ta cùng Charleman làm một giao dịch... tựa như hiện tại, ta cho Charleman cơ hội thỏa mãn ước muốn trong lòng hấn, mà hấn tiếp nhận một bức họa của ta, hơn nữa...

- Xem ngươi đang rất bối rối, đây là bức bí đồ thứ chín, ngươi trước tiên thu lấy, lúc nào ngươi hạ quyết tâm, không còn gì bứt rứt, hãy dùng máu của ngươi vẽ lên cuối bức họa này - đại biểu ngươi đã tiếp nhận tất cả điều kiện của ta, hơn nữa nhận được một cơ hội báo thù.

Nghĩ vậy, Roland rống lên, không giống thanh âm của loài người.

- Là lúc này đây... dạy Ariza, trợ chiến Thiên Mục lâm! Hậu ân của thiên đạo Benz cùng Ziege viện trợ ta đã hoàn thành! Thê tử của ta, nhi tử của ta, trượng phu cùng cha của các ngươi rốt cục không còn gì vương vãn, vậy có thể bỏ qua hết thấy báo thù rồi... ha ha ha ha.

Tiếng cười của hắn trở nên quỷ dị, ngửa mặt lên trời gào thét, một quyền oanh nát cả huyết động dưới đáy biển:

- Họa thần nói đúng, chỉ cần có thể giết Margaret, vậy đi lên con đường giống Charleman có sao đâu?

Huyết động sụp đổ, nước biển không ngừng ào vào, lúc này trong nước chảy hỗn loạn, kẻ đứng đầu vạn lưu ngũ tuyệt phong, kiếm hoàng Roland ngày trước, đã mất tích...

Hai ngày sau, Bích Thủy hàn đàm tại đấu thần học viện bị thiên lôi đánh xuống, trở thành một phế khu, trong hàn đàm, Hận Thủy kiếm ngày trước từng khiến cho đấu thần thiên hạ táng đảm kinh hồn, không thấy đâu nữa...

Sau Charleman, kiếm hoàng Roland mất tích thần bí.

Cùng lúc đó, trong một tửu quán rách nát trên đấu thần đảo, ngõ ngách tù mù.

Thầy bói răng vàng vuốt ve thủy tinh cầu, trong miệng còn đang nhóp nhép hàm ngư kiện (món ăn nổi tiếng của đấu thần đảo) giá một đồng tệ, hàm hồ nói:

- Hắc hắc, hôm nay Hận Thủy kiếm bị lấy đi, Roland do dự mười bảy năm, cuối cùng cũng tới rồi.

Khuôn mặt hèn mọn của hắn cười, dưới ngọn đèn u ám, có vài phần âm trầm đáng sợ.

- So với Charleman, thực lực Roland còn kém hơn nhiều, bất quá cũng tốt hơn trước - lúc đó chúng ta từ khi Charleman bắt đầu đi học, theo hắn mười năm, mới để cho tinh không hạ đệ nhất đấu thần cam tâm dụng máu hoàn thánh bức bí đồ thứ tám của ta.... ai, nghệ thuật nhân sinh luôn thế! Đi, chúng ta đã ba trăm năm rồi, từ sau Charleman, rốt cục lại cạ chén vì một cao thủ.

- Cạn chén! Ha ha, Francis tiểu tử nọ sợ còn tưởng rằng, năm đó Roland thu hắn làm kí danh đệ tử bởi vì được hắn tặng lễ vật - nhưng trên thực tế... là số 9 Roland thấy được bức họa của người trên người số 10 Francis... phi, rượu gì chán thế? Ta nói lão đồ quỷ, người năm chắc sẽ chiêu mộ được Francis à? Không có tiểu tử này, tiền rượu cùng tiền đánh bạc tìm ai giải quyết?

- Gấp cái gì? Năm đó Charleman không có tránh được bức họa đồ thứ tám của ta, bây giờ Roland cũng nhận bức bí đồ thứ chín. Vậy Francis cầm trong tay bức bí đồ thứ mười... hắc hắc, tiểu tử kia không chạy thoát được đâu.

Demis - giáo thụ nghệ thuật lại uống một ngụm rượu, cười hắc hắc cực kỳ tục tĩu, nhưng nụ cười lại lay động dưới ánh sáng le lói nơi ngõ tối, làm cho người đối diện thấy hắn càng âm trầm, có vẻ dữ tợn âm lãnh:

- Thực lực của tiểu huynh đệ tăng lên, hắn rất nhanh sẽ phát hiện, dưỡng nữ ma quỷ của hắn bắt đầu không giống với một món đồ chơi...

- Lão đồ quỷ... người cười thật âm hiểm! Chúng ta không thể là người xấu như vậy a.

- Đúng, chúng ta đương nhiên không phải người xấu! Dám chắc không là người xấu! Gì? Không đúng, người cùng ta, có ai như người sao?

Chuyện trên đấu thần đảo Đỗ Trần muốn biết thì còn lâu mới biết được.

Mà bây giờ, hắn đang trong trường giúp nữ nhi thu thập đồ chơi, trong miệng còn thương nghị với Dịch Cốt mới làm việc trở về, về chuyện đệ ngũ chiến.

- Trở lại? Người dò xét địa điểm đệ ngũ chiến chưa - thu hoạch Nguyệt hồ thể nào?

Dịch Cốt mới từ địa điểm đệ ngũ chiến trở về - Nguyệt hồ, gật nhẹ đầu:

- Thiếu gia, Nguyệt hồ ta cơ bản đã tra rõ.

- Đáy Nguyệt hồ có một khối nham thạch màu đen lớn, ngày ấy thiếu gia ngài thấy huyền tượng dưới đáy Nguyệt hồ, chính là từ tảng đá màu đen phát ra! Ta dụng Minh Nguyệt Tử Thủy đao do thiếu gia tặng cho

thử chút, nham thạch nọ cứng rắn lại có công năng hấp thu đầu khí, bằng vào lực lượng của ta trên mặt đất, phỏng chừng cũng khó có thể phá vỡ để xem xét nó tốt cùng là cái gì. Theo ta thấy, sợ rằng dùng Long thần cùng giáo hoàng tự mình ra tay đều khó có thể đánh nát khối nham thạch.

- Giáo hoàng cùng Long thần cũng không thể hoàn toàn đánh nát? Thú vị!

Đỗ Trần trầm ngâm nói:

- Vậy người phỏng chừng biết được sự cổ quái của Nguyệt hồ, có thể có ảnh hưởng tới kế hoạch của ta hay không?

Dịch Cốt lắc đầu nói:

- Sẽ không! Không nói tới bốn trận chiến trên Nguyệt hồ trước đều không có ảnh hưởng, theo ta thấy, nham thạch màu đen có thể là chiến tranh thánh khí Vãn Thần thời kỳ bị hư tổn! Hấp thu đầu khí, hơn nữa ánh trăng lưu lại một bộ phận công năng trên thánh khí, một kiện thánh khí tàn hủy, ngay cả khí hồn đều không cảm ứng được, tuyệt không có thể phá rối kế hoạch của chúng ta.

- Vậy tốt rồi! Đáng tiếc, là một kiện thánh khí đã tàn hủy, bằng không...

Đỗ Trần mở túi, thu thập tất cả món đồ chơi bừa bãi vào:

- Đệ ngũ chiến ngày mai sẽ bắt đầu, đợi ta tự mình đưa Đỗ Tư ra Nguyệt hồ, người cũng chuẩn bị đi.

Dịch Cốt xoay người ra ngoài, mà Đỗ Trần chuyển đầu, nhìn lại túi phát hiện một vài món đồ mà tiểu Bối Bối tiện tay ném, không nhận được nhú mày cười khổ:

- Tiểu Bối Bối, món đồ chơi của người ngàn vạn lần không nên ném loạn.

Đỗ Trần cầm lên một bức họa trên mặt đất, đúng là ấu nữ tịch dương đồ vẽ chính diện của Bối Bối.

Cát, bóng lưng ấu nữ, sóng biển màu vàng, ánh mặt trời lặn còn sót lại...

Ánh mắt nhìn lên món đồ chơi này, tay Đỗ Trần đột nhiên khựng lại một chút.

Rất kỳ quái, một nhóm bức họa về tiểu Bối Bối có mười chín bức, nhưng chỉ có một bức này là vẽ bóng lưng, có thể dẫn động tâm tình của Đỗ Trần, để cho đáy lòng hắn nổi lên một cỗ cảm giác từ ái của người cha! Tựa như, bức họa này có ma lực.

Lúc ban đầu, Đỗ Trần còn tưởng rằng cảm giác này là do họa công siêu tuyệt của Demis gây ra, từ vệt sáng biểu hiện nghệ thuật ý cảnh cực cao, nhưng tiếp đó càng ngày càng hiểu rõ Demis, hắn nghĩ lại cảm giác từ bức họa này, hoàn toàn không giống.

Tiểu Bối Bối như sống động chân thật, quay lưng về phía Đỗ Trần, vui vẻ chạy ra biển rộng, mắt nhìn nữ nhi, thiên luân chi nhạc của từ phụ làm người ta say mê, nhưng.... tiểu Bối Bối càng chạy càng xa, càng chạy càng xa...như muốn đi không trở lại, vĩnh viễn rời xa Đỗ Trần.

Ý thức được, Đỗ Trần nhìn bức họa trước mặt, nảy sinh một ý niệm buồn cười trong đầu - muốn vào trong bức họa đuổi theo tiểu Bối Bối.

Đột nhiên bừng tỉnh, nhìn thoáng qua nữ nhi đang nằm trên giường mơ mơ màng màng sắp ngủ, hắn không hiểu sao thở phào nhẹ nhõm, lập tức tự giễu:

- Thật sự là gặp quỷ, bức họa của Demis lão đồ quỷ này, bây giờ thoát nhìn không giống trước kia?

Chờ chuyện Thiên Mục lâm chấm dứt, lập tức tới đầu thần đảo gặp Demis.

Đỗ Trần thu ấu nữ tịch dương đồ vào trong Liên Hoa, vén màn trướng, nhìn ra ánh trăng đầy lui bóng đêm:

- Đỗ Tư, ta bây giờ đưa người ra Nguyệt hồ, ngày mai trông vào người đó.

- Có chuyện gì, kêu ngũ ca. Đúng vậy.

Vãn Thần lịch năm 1279 tháng 10 ngày mồng 1, đêm!

Đệ ngũ chiến tại Thiên Mục lâm giữa Long tộc cùng giáo đình bắt đầu...

295. Ước Định Ba Chiêu Vì Ta Không Muốn Đả Thương Người

Trời không trăng, ánh sáng các vì sao lấp lánh, bầu trời đêm quang đãng không mây, ánh sáng đêm nay phá lệ chiếu sáng Ngân Nguyệt đảo lấp lánh, dù là Thiên Mục lâm cây cối cành lá tươi tốt cũng khó mà ngăn tinh quang xuyên thấu, không thể làm gì hơn là để tinh quang tùy ý chiếu xuống.

Bùn đất cùng lá rụng lộ ra trước tinh quang, phẳng phất như có linh tính, hội tụ lại trung tâm của Thiên Mục lâm - Ngân nguyệt huyền tượng tại Ngân Nguyệt hồ, mà ánh trăng diễm lệ trong hồ nước sớm đã chiếu lên từ đáy, giờ phút này, trên mặt hồ có một bình đài kim loại, bốn phía bình đài, mấy trăm cự long kêu rống, hơn ngàn hắc giáp đầu thần nhìn vào, một mảnh sát khí ép tới từ bốn phía, áp lực khiến người ta khó thở.

Một nam một bắc, giáo đình cùng Long tộc giằng co hơn ba canh giờ, song phương kiếm bạt cung giương, nhưng chú ý điểm của đêm nay, Long thần, Đỗ Trần thần ai cũng chưa xuất hiện.

Giáo hoàng đỉnh lập trên kim liên, thanh âm bình thần truyền khắp Thiên Mục lâm, tự nhiên cũng truyền tới bờ đối diện Nguyệt hồ, truyền vào tai Liege đang đứng trên đầu cự long màu vàng:

- Còn có một khắc nữa là tới trận quyết chiến, Long thần vì sao còn chưa hiện thân?

- Hô! Hô!

- Đông Đông!

Theo thanh âm của giáo hoàng, đội hình rẽ quạt triển khai, trung tâm của đội hình là quân trận võ sĩ với thánh khí chỉ hướng Nguyệt hồ, thánh khí chính tề, biểu lộ thần uy của đại biểu chúng thần trên đời.

- Ngao...

Long tộc đối diện không chút yếu thế, đồng loạt ngâm lên, thanh âm chấn động trời cao, Liege cũng cười sang sảng nói:

- Giáo hoàng bệ hạ, Đỗ Trần thần không phải cũng chưa tới sao? Yên tâm, giờ ngọc đêm nay, bệ hạ nhất định sẽ tới, còn Đỗ Trần thần của các người, có khiếp sợ mà không dám ứng chiến không đó?

Giáo hoàng lạnh nhạt không đáp, ghé mắt nhìn thoáng qua Đỗ Trần cũng đang ngồi trên kim long liên. Đúng vậy, vì sao Đỗ Trần thần bây giờ chưa có tới? Francis, ta đã giao người toàn quyền xử lý trận quyết đấu này, bất quá hỏi dù người có kế hoạch gì, nhưng, tối nay người ngàn vạn lần đừng làm cho ta thất vọng, nếu không...

Đỗ Trần cúi mình, thi lễ giáo hoàng, cao giọng nói:

- Hừ, Liege trưởng lão thật sự nhân lực tinh tường, Đỗ Trần thần sớm đã tới! Người không thấy sao?

Lời vừa nói ra, Long tộc khiếp sợ, giáo hoàng càng khiếp sợ.

Ngày trước, Francis mang tới Constantine, chứng minh Đỗ Trần thần một chiêu liền chế phục phản nghịch cự long, nhưng điều này không nói lên cái gì, ta Samar IX còn không e ngại cao thủ một chiêu diệt sát vạn lưu ngũ tuyệt phong - bởi vì, ta cũng là thần! Dưới trướng tùy thời có thể vận dụng trăm vạn đại quân.

Nhưng bây giờ, Đỗ Trần thần thật sự tới rồi sao? Nếu hần tới thật, hơn nữa giấu được tai mắt của ta, vậy thực lực của hần... lại một lần nữa lộ ra.

Đỗ Trần cao giọng:

- Long thần tới thì thần của ta sẽ tự động hiện thân! Liege trưởng lão, người gấp cái gì?

Liege hừ lạnh một tiếng, ngẩng đầu nhìn thoáng qua tinh không, không nói gì.

Cũng dưới một mảnh tinh không, doanh địa của Long tộc, hành cung của Long thần, Long thần Samuel đang quỳ gối trước cửa hành cung, lẳng lặng nhìn pho tượng cự long màu đỏ trong cung.

Doanh địa tĩnh lặng, tinh duệ đã ra ngoài Nguyệt hồ xem cuộc chiến, còn lại thủ vệ thì không ai dám quấy rầy thói quen của Long thần trước mỗi lần đại chiến - tế bái muội muội duy nhất, cự long màu đỏ, cùng Samuel sống chung trăm năm, cuối cùng bị Constantine trong đêm tân hôn giết chết.

Thời gian cứ thế trôi đi, bầu trời không có ánh trăng, Samuel lẳng lặng quỳ gối...

Nhưng giờ ngo một khắc đêm nay đã tới.

Tí tách.

Một giọt lệ từ má Long thần chảy xuống, cùng với thanh âm thê lương thanh thúy của cánh cửa thủy tinh phát ra, các thủ vệ của Long tộc không dám tin, mạnh mẽ vô cùng, bá đạo tung hoành, Long thần Samuel, đương nhiên cũng có một khoảnh khắc thương tâm rơi lệ.

Tiếng lệ rơi, người đã đi rồi.

Cơ hồ cùng lúc, ầm một tiếng, kim chúc bình đài trên mặt hồ có một thân ảnh cuồn cuộn đã hạ xuống.

Bình đài rung rẩy, chấn động trời cao.

- Ta Long thần Samuel ở đây, Đỗ Trần thần tiến lên nhận chết.

Nói xong, hỏa phong trong tay Long thần chớp động, một cây quyền trượng thô dài có một con cự long màu đỏ ở trên nằm trong tay hắn, đập mạnh xuống đất.

- Ngao! Thần của ta tất thắng.

Quần long điên cuồng gào thét.

Đỗ Trần gật đầu với giáo hoàng, ánh mắt tự tin vô cùng, hắn đi xuống kim liên, đi tới trước bình đài, không sợ không vội, cất cao giọng nói:

- Long thần bệ hạ, Đỗ Trần thần của ta chờ ngài đã lâu.

Long thần cầm quyền trượng, thần sắc bất động, hai mắt khép hờ ngạo nghễ nhìn Đỗ Trần:

- Tốt, đương nhiên có thể giấu diếm tai mắt ta, Đỗ Trần thần là đấu thủ tốt.

Đỗ Trần nghiêm mặt nói:

- Bệ hạ, trước cuộc chiến ta thay thần của ta có vài câu muốn nói rõ - đánh trận này, thần ta thắng thì sao, thua thì sao?

- Đỗ Trần thắng, ta lập tức lui binh, tội người nuôi Andy xóa bỏ, ta thắng, các người giao ra Constantine cùng Andy, lập tức rút lui Thiên Mục lâm.

- Thần của ta đã rõ.

Đỗ Trần gật đầu, khom người lui lại, trong miệng ngâm dài:

- Cung nghênh thần của ta.

Theo lời hắn nói, Nguyệt hồ vốn bình ái đột nhiên nổi sóng.

Bình đài quyết đấu lơ lửng giữa bầu trời Nguyệt hồ, cách mặt nước khoảng bảy tám thước, mà gợn sóng Nguyệt hồ càng lúc càng lớn, sóng chậm rãi nổi lên cuộn cuộn, trăm ngàn cột nước theo ánh trăng chậm rãi bay lên không, cũng từ bốn phương tám hướng tiến tới bình đài, tụ tập phía trên bình đài, trên đầu Samuel.

Cột nước dần tụ lại.

Khi nó trở thành một thể, đột nhiên kim quang cùng quang hoa đại thịnh, khí tức đầy trời dày đặc thiên địa, như hư vô, như thực chất, bao phủ lấy mấy trăm cự long cùng ngàn hắc giáp vô sĩ trong đó.

Một cỗ cảm giác, thần bí, ảm áp, khiến cho người ta thư sướng từ trong đáy lòng bộc phát, tí tách, tí tách, trên bầu trời Nguyệt hồ xuất hiện một cơn mưa nhỏ màu vàng.

Nước mưa hội tụ thành một cột nước, chậm rãi biến thành nhân hình, như lá rụng phiêu vũ, đứng trước mặt Long thần.

Đỗ Trần đứng xa xa chấp tay cười khẽ, nghi thức xuất chiến này, hẳn đã phải dụng tất cả các công năng của pháp bảo, mới một tay đạo diễn ra một tảng lớn bạch kim.

Hai mắt đỏ như máu của Long thần đang khép hờ cũng trợn tròn:

- Cũng quả nhiên là đối thủ tốt.

Thân hình người này bao phủ trong vụ khí màu vàng nồng đậm, khuôn mặt không rõ, chỉ có thể qua vụ khí thấy được đầu hắc tóc đen phiêu dật, còn có... quý phủ thần công, thân hình hoàn mỹ khiến cho vô số đại sư điêu khắc phải xấu hổ.

Đỗ Tư dụng bộ dáng kiêu trước của Đỗ Trần, vóc người tự nhiên hoàn mỹ như linh vật của thiên địa, hàm nghĩa một chữ thần.

Long thần trong lòng chiến ý nồng đậm, nhưng lông mày giáo hoàng lại dựng lên cực kỳ hiếm thấy.

Khí tức thật thần thánh! Khí tức này, so với Thảm Thủy Thánh Quang của Thảm Thủy Hồ Margaret giống bảy phần, còn lại ba phần không giống, bởi vì nó so với Margaret càng thêm thần thánh! Phải nói là thần thánh vô cùng! Cho nên không thể so sánh được.

Phải một lần nữa đánh giá lại giá trị của Francis.

Long thần Samuel gầm nhẹ một tiếng, giữ nguyên khoảng cách, tay cầm quyền trượng:

- Đến đây đi.

- Chờ một chút.

Đỗ Trần đột nhiên mở miệng - đúng vậy, Đỗ Tư sẽ không nói chuyện, chỉ có thể dùng thần niệm trao đổi, nhưng Dịch Cốt có thể tựa như Mayfair lưu lại thủy kính tượng, dùng mấy trăm kim chúc lưu lại tiếng, cơ hồ hàm chứa tất cả tình hình mà Đỗ Trần nghĩ có khả năng xảy ra, cũng đủ để Đỗ Tư ẩn trong kim vụ vận dụng.

- Samuel bệ hạ, ta và ngươi cũng không thù oán, hôm nay ta Đỗ Trần cũng không muốn làm thương tổn hòa khí.

Thanh âm thần bí mờ ảo, khiến lòng người nghe như bị chịu một cỗ áp lực.

- Ngươi muốn thế nào?

Long thần thu trượng hỏi.

Đỗ Trần thần ngạo nghề đứng trên lôi đài, thân hình vững như núi Miguel!

- Nghe nói đệ tứ chiến Roland cùng đệ ngũ thần thánh cự long có ước định ba chiêu, song phương phân thắng bại, lại không thương tổn hòa khí, chẳng phân biệt được sinh tử! Chúng ta cũng nên như đệ tứ chiến được không? Ngươi công, ta thủ, ba chiêu định thắng thua, Long thần có dám ứng chiến không?

Lời vừa nói ra, Long tộc mỗi người đều cười nhạo, ba chiêu ước định của Roland, là muốn trong ba chiêu công phá hộ thuẫn của thần thánh cự long, nhưng thần thánh cự long có thể hoàn thủ, có thể né tránh, vậy nói ngược lại, là chỉ cần thực lực của thần thánh cự long không quá kém, đem hết toàn lực, tránh được ba chiêu cho dù thắng...

Chỉ cần nghĩ tới tránh được ba chiêu của Long thần là thắng, Âm Ảnh giáo phụ trong tay ta cũng làm được, điều này không nói rõ thực lực của Đỗ Trần thần, giáo hoàng có chút lắc đầu.

Nếu Long thần đáp ứng, thì phải chịu thiệt nhiều.

Nhưng Long thần ngạo nghề quát:

- Có gì không dám?

- Không hổ là Long thần Samuel.

Vụ khí màu vàng trên người Đỗ Trần thần bắt đầu xoay tròn:

- Đã như vậy, ta sẽ đứng đây, đón đỡ bệ hạ ba chiêu! Trong vòng ba chiêu, Long thần có thể tùy ý, ta nếu ra tay phản công, đó là thua! Nếu Long thần trong vòng ba chiêu có thể cho ta lắc mình né tránh, không dám ngạnh tiếp chiêu công của bệ hạ, cũng là ta thua! Sau ba chiêu, chỉ cần trên người ta có một vết thương, vậy cũng là ta thua... Nhưng trong vòng ba chiêu mà bệ hạ không thể làm ta bị thương chút nào, thì người thua.

Thiên Mục lâm mọi người chấn động.

Ý tứ của hắn khi nói ước chiến ba chiêu! Lão thiên a, trốn tránh ba chiêu cùng ngạnh tiếp ba chiêu hoàn toàn là hai khái niệm bất đồng a! Trốn tránh tốc độ nhanh là được, nhưng ngạnh chống, vậy phải có đấu khí cường đại không dưới Long thần mới có thể làm được, nếu không, Long thần một chiêu có thể làm hắn nổ tan xác.

Hơn nữa hắn nói gì? Lắc mình tránh né cũng tính là thua? Vậy chẳng phải Đỗ Trần thần sẽ đứng tại chỗ bất động, mặc cho thập nhất cấp Long thần đánh ba chiêu? Hơn nữa hắn còn không thể bị một chút thương tổn?

Giáo hoàng mất lộ vẻ kinh ngạc khó có thể che giấu! Thật không nghĩ ngờ, mình tuyệt không dám đứng bất động cho Long thần đánh ba chiêu, một chiêu cũng không dám, Đỗ Trần thần đương nhiên có tự tin như thế? Chẳng lẽ hắn thật sự mạnh hơn giáo hoàng Samar IX ta đây? Chẳng lẽ thực lực hắn thực sự kinh khủng như vậy?

Long thần nếu nhận, là chiếm đại tiện nghi, lợi thế lớn.

Long thần cầm cự trượng trong tay:

- Ta quyết không chiếm tiện nghi như tiểu nhân, Đỗ Trần thần, người và ta cứ thoải mái ra tay.

Đỗ Trần có chút lắc đầu, rất chậm, nhưng rất thần bí:

- Long thần bớt giận, thật không dám giấu, ta từng thề với thiên địa, kiếp này trừ hành thiện, tru sát ác nhân, tuyệt không đả thương người khác! Cho dù đại biểu cho ta trên đời cũng không ngoại lệ... tối nay, thật sự là thịnh tình của giáo hoàng không thể chối từ, ta cũng chỉ miễn cưỡng xuất chiến, nhưng, ta tuyệt sẽ không ra tay đả thương người! Long thần, chỉ ba chiêu định thắng bại.

Long thần cầm chắc quyền trượng, hừ lạnh một tiếng:

- Tốt lắm, vậy thì ba chiêu, nhưng ta cũng không chiếm tiện nghi của người... Chiêu thứ nhất.

296. Tam Chiêu Chi Ước, Ta Bắt Đầu Nghĩ Tới Chuyện Xưa...

- Chiêu thứ nhất

Thanh âm cuồng phách của Long thần vang lên làm lỗ tai đau nhức, trận trận tiếng vọng vang lên trong rừng Thiên Mục.

Long thần quát lên một tiếng, lửa bốc lên xung quanh hắn, quyền trượng trên tay trái đeo lên lưng, chậm rãi bước tới, hướng Đỗ Trần thần, tay phải nắm lại, tùy thời đâm ra.

Mặc dù ước định ba chiêu, nhưng chiêu thứ nhất của Long thần thực sự không có chiếm tiện nghi của Đỗ Trần thần.

- Chiêu thứ nhất của ta, chỉ dùng một tay, sẽ đánh vào vai phải của người! Ngoại trừ thập nhất cấp hỏa hệ đấu khí, không có biến hóa gì hết, người tiếp được, cho qua chiêu thứ nhất.

Long thần nói rõ ý đồ của mình, rất đơn giản, một câu thôi.

- Chiêu thứ nhất, ta không chiếm tiện nghi của người, chỉ ngạnh đấu sống chết.

Nói xong, Long thần đi tới trước mặt Đỗ Trần thần, một quyền cuồng vũ chém ra.

Quyền động, gió nổi lên, lửa bốc lên, sương mù trên Nguyệt hồ đồng thời hấp thu đầu khí khuyếch tán.

Giờ khắc này, mọi người đều trầm tư, nhưng tâm bất đồng, Long tộc cười nhạo Đỗ Trần thần cuồng vọng tự đại, mà giáo hoàng, lại tĩnh lặng tính toán trong lòng, một chiêu này nếu mình ở vào cảnh ngộ của Đỗ Trần thần, sẽ ứng đối thế nào? Thắng bại thế nào?

Đáp án là... mình sẽ hội tụ lực vào hữu quyền, ngưng kết thổ nguyên tố trong hai nguyên tố, dùng đại địa quyền ngăn tiếp Long thần, cuối cùng, có lẽ mình chỉ bị bức lui nửa bước tới một bước! Hẳn là sẽ không bị thương...

Đây là phương thức chiến đấu mà giáo hoàng lựa chọn cùng chiến quả đoán định, nhưng Đỗ Trần thần...

Quyền phong tới gần, vụ khí màu vàng trên người Đỗ Trần thần đột nhiên trở nên nồng hậu vô cùng, làm cho người ta thấy không rõ hết thấy xung quanh, tiếp đó, một đạo thủy sắc quang hoa bao phủ tất cả vụ khí, bảo vệ toàn thân - Liên Hoa thủy minh thuẫn.

Nắm tay cùng Thủy minh thuẫn va chạm, tựa như sét đánh sấm rền, Samuel cảm thấy hộ thuẫn vô kiên bất tồi, không thể phá. Khí tức thần thánh dị thường, hơn nữa... một cỗ phản lực cực lớn bắn ngược lại! Đây là lực lượng phòng ngự gì vậy? Điều này sao có thể? Hẳn đương nhiên thật sự không có ra tay chống đỡ.

- Đông, Đông, Đông.

Lực phản chấn đẩy Long thần lùi về sau ba bước, hai mắt đang khép hờ trợn tròn. Có chút lay động, thủy hộ thuẫn trong vụ khí có chút lay động, nhưng hẳn bị đẩy lùi ba bước, trong khi Đỗ Trần thần tựa như đinh cắm trên lôi đài, không lui về sau một chút.

- Tốt! Quả nhiên là đối thủ tốt.

Long thần ngửa mặt lên trời cười to, lập tức nhanh chóng rút ngắn khoảng cách:

- Chiêu thứ nhất, người qua.

Long tộc trầm lặng, giáo đình hoan hô, nhưng đồng tử của giáo hoàng lại co rút lại.

Đáng chết! Kết quả là Long thần bị chấn lui ba bước, mà Đỗ Trần thần vẫn đứng yên tại chỗ? Mình không làm được như vậy, tuyệt không làm được... Giáo hoàng hiểu rõ, Long thần bị lực lượng của mình phản chấn lại bức lui, nhưng, giáo hoàng không có bản lãnh làm ra hiệu quả phản chấn đồng dạng.

Điều này chứng minh, trình độ đầu khí của Đỗ Trần thần, đương nhiên đủ để sau khi hóa giải quyền kinh của Long thần, còn thừa lực phản chấn Long thần, bức hẳn liên tục lui ba bước! Đây là cảnh giới tu vi gì? Margaret có thể làm được không?

- Bồ Đào phù hộ, ngũ ca người nhanh hồi phục như cũ a.

Người bên ngoài đều bị kim vụ lừa gạt, chẳng biết Đỗ Trần thần trong kim vụ thâm thúy thế nào, nhưng Đỗ Trần trong lòng rõ ràng.

Xa xa, bởi vì giáo hoàng ở đây mà tiểu Bối Bối không dám lạm dụng tinh thần lực, dùng đầu hôn hời tình huống, Đỗ Trần lo lắng nói:

- Bối Bối, Long thần quá lợi hại, Đỗ Tư thúc thúc của người bề ngoài là bình thường, thậm chí dùng thủy minh thuẫn bức lui Long thần ba bước lớn, nhưng thực tế lực lượng truyền vào, bây giờ...

Đỗ Tư thúc thúc của người đã bị đánh nát như tương! Nếu không phải vừa rồi kim vụ che giấu, dùng cửu tử ti tuyến, cùng công năng hấp thu của tấm chắn, hẳn bây giờ không biết đã bay đi đâu rồi.

- Đỗ Tư mặt dày cổ lên.

Tiểu Bối Bối khấn trương hô.

Lúc này đây, Đỗ Trần thu được thần niệm của Đỗ Tư:

- Samuel quả nhiên trâu bò! Nếu Francis người tiếp chiêu này, ngũ ca ta cũng phải chuyển sinh cùng người.. Hắc hắc, nhưng lão tử ta lại càng tròn! Samuel người, tiếp tục dày xéo ngũ ca ta đi. Ta đợi người đây.

Trên lôi đài, hộ thuẫn của Đỗ Trần thần biến mất tăm hơi, vụ khí màu vàng cũng ảm đạm không ít, thân hình hắc ẩn xuất hiện trước mắt Long thần, không chút thương tổn! Thanh âm hắc Vãn Thần bí như trước:

- Samuel bệ hạ, ta đang đợi chiêu thứ hai của ngươi đây.

Long thần đột nhiên bay lên cao, hỏa quang trên người tán đi, nhưng bụi đất tựa hồ bốc lên, bắt đầu chỉ là tro bụi rất nhỏ, dần dần, hình thành sương khói nồng hậu, tiếp đó, sương khói tụ lại càng lúc càng nhiều, đương nhiên thành một núi đất.

- Chiêu thứ hai, ta sẽ dụng nguyên tố thứ hai - thổ! Với thập nhất cấp như núi đất đè xuống đầu ngươi, mà chiêu này tên gọi là trọng hổ núi Miguel.

Vừa dứt lời, thổ nguyên tố trong thiên địa tựa hồ toàn bộ bị Long thần thao khống, hội tụ trước mặt hắc thành một ngọn núi nguy nga, từ trên trời giáng xuống, đè xuống Đỗ Trần thần.

Áp lực thật mạnh... chiêu thứ hai của Long thần cũng không dám coi thường, hắc vận dụng bí pháp rồi.

Giáo hoàng tâm niệm tính toán nhanh, chiêu này nếu mình ngăn cản, vậy có hai biện pháp, đầu tiên, lợi dụng Nguyệt hồ rẽ nước bỏ chạy, thứ hai, dụng một thuộc tính nguyên tố của mình - kim, trực tiếp bổ núi trên đầu ra làm hai, công kích Long thần! Mặc dù không nhất định chém đôi được, nhưng bảo trì bất bại có thể.

Nhưng Đỗ Trần thần thứ nhất không tránh, thứ hai, không thể phản kích... đáng chết, mình nếu là hắc, sẽ làm thế nào? Chờ chết?

Nháy mắt, giáo hoàng không nghĩ ra biện pháp, hắc biết, nếu khi thân trên lôi đài, cũng tuân thủ quy củ ước chiến ba chiêu, vậy nhất định đã bại rồi.

Giáo hoàng chăm chăm nhìn Đỗ Trần thần.

Chỉ thấy, vụ khí chậm rãi tập trung trên đầu Đỗ Trần thần, liếc mắt nhìn ngọn núi trên đầu, mơ hồ thấy vẻ mặt cực kỳ tự tin, cực kỳ dễ dàng, tựa hồ có một con muỗi nhỏ bay trên đầu! Thủy minh thuẫn lại hiện ra, bao phủ toàn thân Đỗ Trần thần, giáo hoàng rốt cục không thấy rõ tình hình trong vụ khí, nhưng hắc đã thấy, một đóa Liên Hoa bay lên xuất hiện trên đầu Đỗ Trần thần, càng lúc càng lớn, bay múa tuyệt đẹp, càng lúc càng đẹp, cuối cùng như một cái bồn lớn, tiếp núi cao trên đầu.

Tiếp đó...

Liên Hoa tiêu thất, núi cao cũng theo đó tiêu thất.

Lão thiên! Trọng thổ của Long thần còn có thể phá giải như vậy sao? Tiếng kinh ngạc, tiếng hít thở, tiếng hô lớn không thể tin tưởng, thanh âm hỗn độn vang lên khắp một vùng Thiên Mục sơn.

Vô thanh vô tức phá giải bí pháp của Long thần? Hơn nữa dễ dàng như thế, thích ý như thế, ưu nhã thần bí như thế, ngoại trừ khiếp sợ, không có ý nghĩ gì khác! Giáo hoàng thần tình dù không dao động nhưng cũng có đôi chút kinh hãi, nháy mắt lại như thường! Nhưng trong lòng hắc đã hạ quyết định...

Buộc Đỗ Trần thần xuất chiến là đánh cuộc lớn nhất của mình, nhưng tròng đánh cuộc trước mắt đối với thánh giáo tuyệt đối có lợi.

Vậy là đủ rồi, Đỗ Trần thần đã chứng minh rõ thực lực kinh khủng của hắc, giá trị lợi dụng của Francis một lần nữa phải nâng lên.

Ẩn thân trong vụ khí, không biết ngũ ca bây giờ là cái dạng gì?

- Vừa rồi Long thần dùng chiêu Thái Sơn áp đỉnh, ta dụng Liên Hoa thu núi của hắc, sau đó trong nháy mắt cho núi cao nhỏ đi, để cho người khác thấy ta dễ dàng phá giải sát chiêu của Long thần. Nhưng...

- Long thần cũng quá trâu bò! Núi cao sau khi vào trong Liên Hoa, trọng lực ép xuống không hề yếu đi. Ép Liên Hoa tới đỉnh đầu - ta ngay cả thời gian tránh cũng không có! Bây giờ, ngũ ca ta bị Liên Hoa đè từ đỉnh đầu tới đất... bị ép dẹp lép như con tép rồi.

Nói xong, trong vù khí màu vàng nát cổ gắng vận động, biến thành hai phiến thân thể, hợp lại một chỗ! Không thể không bội phục "Ngũ ca", hấn nháy mắt đã phục hồi như cũ.

Xa xa, Đỗ Trần âm thầm than:

- Đáng chết, tạc đạn ngày đó diệt sát mười vạn Ngự nhân cũng không có làm người thành dạng này.
- Ai nói không? Bất quá cũng không khó khăn lắm! He he! Theo ta thấy, Long thần này so với giáo hoàng mạnh hơn một chút, giáo hoàng có thể nhất chiêu diệt sát một thành thị, vậy Long thần đánh ta thành thị nát cũng không kém a.
- Được rồi, còn một chiêu, xem ngũ ca tiếp tục bị ngược đãi a.

Núi cao bị thu lại, đứng giữa không trung hồi lâu không có cử động.

Tâm tình khiếp sợ tại Thiên Mục lâm dần lắng xuống, Đỗ Trần thần lại lần nữa mơ hồ lộ ra thân hình hoàn mỹ, nhưng không chút thương tích.

- Long thần, còn một chiêu cuối cùng! Đây là cơ hội cuối cùng của ngươi! Xin ngươi nắm chắc.

Samuel chậm rãi hạ xuống bình đài trước mặt Đỗ Trần:

- Miệng hạ quả nhiên lợi hại! Mới vừa rồi một câu không muốn đả thương ta cũng không phải là không thật. Nhưng ta Samuel tung hoành tam đại lục mấy trăm năm, chưa bao giờ bại! Tối nay, ta cũng không thua.

Hắn cầm Long thần quyền trượng trong tay, giơ cao lên qua đỉnh đầu:

- Tổ tiên của giáo đình các ngươi, thần hoàng Prince, học được tuyệt học bí pháp vô số...

Hắn trong lòng còn bất ngờ về việc Đỗ Trần thần dụng Liên Hoa thu núi cao của hắn, đó là bí pháp thánh giáo che giấu.

- Với tổ tiên núi Miguel Mu Tuo, cùng thần hậu, thủ hộ dấu thần của nguyệt thần nữ! Nếu các hạ dùng bí pháp của thần hoàng Prince nghênh chiến, vậy, ta Samuel cũng không ẩn giấu nữa, xin miệng hạ gặp lại một lần nữa tuyệt học của thần hậu năm đó - thương nguyệt tinh hỏa vũ.

Nói xong, Long thần quyền trượng trong tay bắt đầu xoay tròn.

Thần hậu gì đó? Chính là ngoài ý muốn a! Đỗ Trần sờ mũi, thầm nghĩ, Đỗ Tư hắn là chịu được, dù sao nguyên thần bất diệt, phân thân bất tử là Bồ Đào lão gia này, Bồ Đào hắn so với thần hậu mạnh hơn nhiều!

Đỗ Trần nhìn lơ đãng, nhưng trong tai lại nghe được tiếng Andy trong dấu thần oán thán:

- Ta, sủng nhi của nguyệt thần nữ, Chris Andy là quý tộc tuyết lang có khẩu vị, có giấc mộng, mà giấc mộng lớn nhất bây giờ của ta là... chủ nhân tôn quý mà vĩ đại, Andy đã hai canh giờ không có gì ăn... ngài có thể phát từ bi a.

Andy cũng là ma sủng của Đỗ Trần, tự nhiên cũng có thể liên lạc với Đỗ Trần bằng dấu hồn.

Đỗ Trần không tức giận khiển trách:

- Ngươi nhẩn nại một chút, bây giờ là lúc nào? Là quyết định vận mệnh đó, đối bụng? Vậy trước tiên nhìn ánh trăng đi, hy vọng ánh trăng chợt lóe, sẽ có thực vật miễn phí đưa tới.

297. Tam Chiêu Ước, Dĩ Nguyệt Chi Danh

Dịch Cốt nghe vậy, nhú mày, nói thật, hắn vốn xem thường, mỗi ngày đều hao phí hơn mười kim tệ, nhưng một đồng tệ cống hiến của quý tộc tuyết lang đều không có! Nhưng là, con tuyết lang này tương lai nhất định sẽ là một vị thần có chiến lực kinh khủng, cường giả tương lai, vậy hắn phải có sự tôn trọng cơ bản.

Dịch Cốt mâu thuẫn nói:

- Muốn ánh trăng? Có thể, ta nói cho ngươi, ánh trăng thuộc loại thổ hệ hấp thu chiết xuất ra hỏa hệ quang hoa mà hình thành, ngươi hiện trong người mang theo thổ hỏa hai nguyên tố mà Long thần đang chế tạo

ánh trăng, nếu người có bản lĩnh tiến vào trong phạm vi nguyệt chúc bí pháp của hắn, vậy muốn bao nhiêu ánh trăng đều có thể có! Nhưng người có bản lĩnh này sao?

Andy "Ồ ô" một tiếng, lại cúi đầu.

Đỗ Trần cũng trong đầu hồn cười nói:

- Mặt khác, nếu người có thể hoàn toàn ăn hoàng kim bửu mông nọ, vậy không cần người khác, bản thân có thể chế tạo ánh trăng rồi... Nhưng người bây giờ ăn được bao nhiêu rồi? Ngày trước tiểu Bối Bối nói cho ta biết, đã hơn một năm nay, người chỉ cắn rớt của hoàng kim bửu mông mấy cái lông.

- Ô!

Andy hoàn toàn nằm trên mặt đất, cúi đầu vẫy đuôi - hắn chỉ so với con người nhiều hơn cái đuôi.

Nhưng ngàn vạn lần đừng tưởng rằng Andy vì xấu hổ mà nằm xuống, hắn chỉ tưởng, nếu không có ánh trăng, vậy không có thực vật, mình còn cố sức đứng làm gì? Không bằng nằm xuống, tiết kiệm thể lực...

Nhưng sủng nhi của nguyệt chi nữ thần thật chóng đói a.

Quên đi, Andy không ngốc, Andy còn có thể thấy, trong tình huống này, chủ nhân, Dịch Cốt, Bối Bối tiểu thư, không có thời gian cho Andy ăn. Ai, dụng phương pháp Bối Bối tiểu thư nói cho, đi vào linh hồn thể giới cắn hoàng kim bửu mông mấy miếng - mặc dù không thể chính thức no bụng thực tế, nhưng thỏa mãn tinh thần cũng tốt mà, hắc hắc!

Andy tiến vào thể giới linh hồn.

Hoàng kim bửu mông uy nghiêm ngạo nghễ đứng trong không gian mờ ảo, vừa thấy Andy xuất hiện trước mặt, hắn một câu nói nhảm đều không, tiến lên giơ cự trảo bổ vào đầu Andy.

Andy cũng không nói nhiều, cao cao nhảy lên, né tránh cự trảo của hoàng kim bửu mông, quay đầu cắn vào vai... hai vị này đều là lão đối thủ tranh đấu hơn năm nay, nói gì, chửi gì, đều sớm đã nói chửi hết rồi, giờ phút này không cần nhiều lời, lập tức bắt đầu đánh nhau.

Bên ngoài, Andy trong mắt mọi người đang ngủ cực kỳ ngoan, không chút nói mơ thậm chí có vài phần dễ thương, nhưng chú ý lực của mọi người đều tập trung vào Long thần cùng Đỗ Trần thần, không có ai để ý tới, một đầu tuyết lang cùng một đầu hoàng kim bửu mông trong thể giới linh hồn cũng bắt đầu đánh nhau.

Phụ cận lôi đài, Long tộc mỗi người đều vui mừng, "Thương nguyệt tinh hỏa" của bộ hạ uy lực kinh thiên động địa, nhưng có một khuyết điểm lớn, đó là chiêu này là một bí pháp của thần hậu, với đầu khí thấp nhất cấp của Long thần bộ hạ muốn phát động nó phải có thời gian súc lực thật dài.

Cho nên chiêu này trong thực chiến hiệu suất có thể nói là phi thường thấp, nhưng hôm nay bất đồng, Đỗ Trần thần dám định hạ ước định ba chiêu, mặc cho Long thần thoải mái tay chân, không hề cố kỵ, dụng thời gian sung túc súc lực... hừ, Đỗ Trần thần đích xác rất mạnh, nhưng người thắng hôm nay cũng không nhất định là người.

Nghĩ vậy, Liege nhớ lại bộ hạ đã nói qua uy lực của một chiêu này, đột nhiên đang đứng trên đỉnh đầu cự long màu vàng, giơ tay hô lớn:

- Toàn tộc nghe lệnh, toàn bộ lên không trăm thước, Bi Pie, suất lĩnh Long thần cận vệ bố trí ẩn thủy trận Miguel.

Cơ hồ là đồng thời, thanh âm bình thần của giáo hoàng truyền khắp Nguyệt hồ:

- Thần điện mười hai kim giáp đầu thần nghe lệnh, bãi bỏ trận tiền, hắc giáp thần quân lui ra sau năm mươi bước, trọng thuấn hộ vệ.

Bọn họ đều lo lắng một việc...

Chiêu này của Long thần uy lực quá lớn, Nguyệt hồ thần bí không cách nào hoàn toàn hấp thu hóa giải đầu khí cuồng bạo tới cực điểm! Chỉ có mấy phần đầu khí bị Nguyệt hồ thần hạn chế, vậy... cao thủ cấp giáo hoàng có thể không sợ, nhưng binh lính bình thường, sẽ gặp nạn trước mắt rồi.

Đỗ Trần một mặt lui về sau, một mặt trong thần niệm hô lớn:

- Ngũ ca, thế nào? Có thể kháng một chiêu này của Long thần không?

Đỗ Tư hồi lâu sau mới nói ra một câu:

- Trong thổ chứa hỏa, trong hỏa chứa thổ, với việc liên tục diễn hóa liệt hỏa hóa thổ, dùng thổ thúc dục hỏa thể, Francis, ánh trắng nọ thực tế là ngọn lửa màu bạc có nhiệt độ cực cao! Bất quá...

Theo lời nói của Đỗ Tư, Long thần trên trời cao vũ động quyền trượng, quyền trượng trong tay hần cấp tốc xoay tròn, nhanh chóng vẽ thành một vầng trăng tròn màu đỏ, dần dần, trăng tròn ngày càng đậm, cuối cùng không khác gì ánh trắng màu bạc trong Nguyệt hồ.

- Đỗ Trần thần, đệ tam chiêu của ta công kích tổng thể lôi đài trên Nguyệt hồ, ngươi phải cẩn thận.

Long thần điên cuồng hét lớn một tiếng, ép "Trăng tròn" trong tay xuống, nhất thời ánh trắng chuyển động, tựa như trăng rơi xuống, ánh trắng màu bạc bao phủ khắp bầu trời Nguyệt hồ.

Mắt thấy ngọn lửa màu bạc tới đỉnh đầu Đỗ Tư, Đỗ Trần vội la lên:

- Ngũ ca, còn không mau dùng Thủy minh thuần hộ thân?

Không nghĩ ngũ ca hừ một cái mới nói:

- Các huynh đệ đệ nhị quái đều là thủy hệ, trong chiêu thứ nhất, hỏa thể của Long thần không mạnh, ta dụng thủy thuần chẳng những có thể phòng hấn, thậm chí còn có thể phản chấn hấn, nhưng chiêu này... hỏa thể quá mạnh mẽ.

Đỗ Trần cả kinh, đúng vậy, ngọn lửa một nắm tay của Long thần, dùng thủy minh thuần thủy hệ lực lượng tự nhiên có thể hiệu quả tốt, nhưng Long thần dùng bí pháp của nguyệt thần, xuất ra ngọn lửa màu trắng nóng rực thể này thủy diệt hỏa, nhưng hỏa thể quá mạnh, cũng có thể làm hóa hơi thủy a! Ngũ ca lại nói:

- Nếu ta tiếp tục sử dụng đệ nhị quái, mặc dù Long thần không có năng lực bốc hơi huynh đệ nhị quái, nhưng cũng có thể áp chế toàn bộ thủy trên người bọn họ - khiến cho kim vụ tiêu tán! Như vậy, tất cả mọi người sẽ biết, ta kỳ thật bị Long thần đánh thành biến dạng, kỳ thật ta giả mạo thần chỉ có năng lực khôi phục siêu cấp, nhưng không có lực lượng công kích.

Đỗ Trần sờ cái mũi:

- Ngũ ca, chuyện thành bại chiêu này, nếu ngươi thật sự không cách nào bảo trì hình tượng một chiêu kháng trụ, vậy lập tức nhận thua, chuyện còn lại giao cho ta.

- Nhận thua? Hừ, ta Đỗ Tư năm nay một tuổi rưỡi, còn không biết bị người ta đánh chết có tư vị gì? Ngươi xem, ta sẽ bảo trì hình tượng Đỗ Trần thần, có thể kháng trụ Long thần.

Thần niệm hai người trao đổi trong nháy mắt kết thúc, lúc này, ngọn lửa bạc ngân của Long thần đã tới.

- Francis, ngũ ca ngươi đã nói! Thứ không sợ hỏa thiêu là gì?

Đỗ Trần lập tức sững sốt, lập tức phì cười...

Đỗ Tư cũng cười hắc hắc, chỉ thấy nháy mắt trước liệt hỏa, bên người hần đột nhiên bay ra vài món vật - một đóa Liên Hoa, một viên bóng (gậy tròn).

Loáng cái, bên ngoài có một đồ vật ẩn hình thần bí.

Đây là toàn bộ pháp bảo quả thứ 3.

Với viên bóng kia để chống, Liên Hoa bay lên hạ xuống gắn vào viên bóng, ẩn hình kia, ngay cả Đỗ Trần cũng không nhìn thấy.... chớp động một chút hỏa quang.

Quả thứ 3 tổ hợp xong.

Đăng tọa, đăng thai, đăng tâm, hỏa miêu... đây là quả thứ 3 - hỏa liên đăng.

Không sợ hỏa thiêu nhất, đương nhiên là ngọn lửa.

Long thần sau khi phát ra Thương nguyệt tinh hỏa, cũng không có một chút cuồng vọng cùng coi thường, hắn tiếp tục xoay tròn quyền trượng, một đôi mắt sắc bén nhìn chăm chăm Đỗ Trần thần.

Thực lực của Đỗ Trần thần này thần bí khó lường, Thương nguyệt tinh hỏa mặc dù cường đại, nhưng đấu với hắn vẫn không biết thắng bại! Đỗ Trần thần không thể tránh né, không thể bị thương sẽ ứng phó thế nào a.

Long thần thu hết nhất cử nhất động của Đỗ Trần thần vào trong mắt - ngọn lửa trước mắt, Đỗ Trần thần đột nhiên triệt đi hộ thuẫn màu lam, lấy ra vài món đồ nhỏ, sau đó, mấy món này dung hợp lại, nhất thời hỏa quang màu đỏ đại thịnh, ngay con mắt của Long thần cũng bị kích thích nheo lại.

Trong nháy mắt

Long thần nhìn lên, Đỗ Trần thần đang ngồi trong một Liên Hoa thánh khí, trên người kim vụ dày đặc, nhưng bên người lại lộ ra một tầng hộ thuẫn, hỏa diễm hộ thuẫn màu đỏ.

Nguyệt hỏa ngân bạch cùng Liên Hoa màu đỏ đan vào nhau, bọn họ không giống như tranh đấu, mà là như nước hợp vào, không phân biệt, phủ lên đối phương...

- Dùng hỏa khắc hỏa? Dĩ hỏa nộ hỏa? Đỗ Trần miện hạ cũng quả nhiên là thủ đoạn cao cường.

Bất giác, Long thần kính trọng, nhưng thanh âm của hắn vẫn khí phách như trước:

- Hỏa đấu hỏa, vậy xem ngọn lửa của ai mãnh liệt hơn! Đến đây đi, xem là liên hỏa của ngài phong trụ ta hay là nguyệt hỏa ta đồng hóa liên hỏa của ngài.

Nói xong, quyền trượng trong tay Long thần vũ động nhanh hơn, nguyệt hỏa càng mạnh.

Đỗ Trần nhắm lại con mắt, thầm nói: "Ngũ ca khổ cực rồi." quả thứ 3 hỏa liên đăng mặc dù không như thủy minh thuẫn bị luyện thành hơi nước, nhưng cũng sẽ bị bại lộ bộ dáng chính thức của Đỗ Trần thần, nhưng, nguyệt hỏa của Long thần nhiệt độ rất cao. Đỗ Tư tránh trong hỏa liên đăng, chẳng biết đang chịu sức nóng thế nào.

- Ba ba, thế nào?

Tiểu Bối Bối hỏi trong đấu hồn.

Đỗ Trần có chút không đành lòng:

- Thúc thúc mặt dày của ngươi mặc dù tựa như hỏa quang che dấu, nhưng... nhìn xem lôi đài kim chúc sắp bị thiêu thành nước thép, thì biết thúc thúc của ngươi bây giờ thế nào.

Long thần cùng Đỗ Trần thần chống nhau! Nguyệt hỏa ngân bạch cùng Liên Hoa màu đỏ giao tranh, giằng co trên bầu trời Nguyệt hồ.

Tí tốp.

Xuy!

Mọi người đột nhiên nghe được tiếng động quái lạ, thu hồi ánh mắt trên hai người đang quyết đấu nhìn lại... lôi đài đã bị lửa hòa tan, đang chảy thành nước thép, mà nước thép rơi vào nước trong hồ, vang lên tiếng "Xèo xèo", nhưng, một lượng lớn nước hồ bị nhiệt cao biến thành hơi nước.

- Lôi đài hấp thu đấu khí bị hòa tan. Tộc ta nghe lệnh, lùi hai trăm thước, Bi Pie, ngươi giúp ta lập thần thánh thiên phạt đại trận.

Long tộc Liege hô lớn.

Giáo hoàng ngựa đầu nhìn chăm chăm Đỗ Trần thần đang lơ lửng trong không trung vì bình đài đã bị hòa tan, lạnh nhạt nói:

- Lôi đài hòa tan, Nguyệt hồ cũng khó mà phòng ngừa đấu khí khuếch tán! Hắc giáp võ sĩ triệt hồi, thánh chiến đấu thần, chấp pháp đấu thần, thủ hộ đấu thần, liên thủ bày trận, phòng ngừa đấu khí khuếch tán đả thương người.

Lúc này, Long thần trên trời hô lớn:

- Đỗ Trần miện hạ, lôi đài bị nung chảy rồi, hai ta khổng chế ngọn lửa, chỉ tranh đấu trên mặt Nguyệt hồ, thế nào?

Đỗ Trần thần không đáp, chỉ chậm rãi gạt đầu - lưu thanh kim chúc cầu bên trong không có khả năng ứng đối tình huống này.

Hai người khổng chế ngọn lửa toàn bộ tập trung trong Nguyệt hồ, cứ như vậy, không người nào đang xem cuộc chiến dám tới gần, nhưng nhiệt độ vẫn toàn bộ tập trung trong Nguyệt hồ.

Xích! Xích! Thủy khí bay lên, lôi đài sau khi hóa thành nước thép, Nguyệt hồ trực tiếp thừa nhận sức nóng... mực nước của nó bắt đầu giảm xuống, tốc độ giảm xuống cực nhanh.

- Ách, lão tử, cứ như thế, cả Nguyệt hồ đều bị luyện a.

Chẳng biết là ai sợ hãi than.

Khoảnh khắc, nước Nguyệt hồ vì nhiệt độ cao mà hóa khí rất nhanh, giảm xuống ít nhất hai bảy, hai tám thước.

Lại tiếp tục đấu, Nguyệt hồ thật sự có thể biến thành một cái bồn đất, nhưng lúc này ai dám thu tay? Bây giờ là chiêu cuối! Ai dám thu tay, đó là thất bại, hơn nữa rốt cục không có cơ hội luận bàn tiếp theo.

Sắc mặt mọi người đều ngưng trọng, chỉ có tiểu Bối Bối đáng yêu đang nói thầm với Đỗ Trần:

- Thiệt nhiều hơi nước a, ba ba, có đúng là người nói, cảm giác tắm hơi không?

Lúc này thì, trận đấu của hoàng kim bỉ mông cùng Andy đã tiến vào điên cuồng.

Hoàng kim bỉ mông "Ai u" hét thảm một tiếng, vai hắn đã bị Andy cắn rớt một miếng.

- Đáng chết, người sao lại biến mạnh như vậy? Trước kia người không có khả năng thương tổn ta.

Andy trong lòng cũng lạ, hắn nghĩ, quái, ha ha, vừa rồi bên ngoài hình như có ai mang ánh trăng tới, ánh trăng thật mạnh, ha ha, ánh trăng chợt lóe, hoàng kim bỉ mông trong mắt Chris Andy ta bị biến yếu đi? Ân, bởi vì ta là sủng nhi của nguyệt thần, đúng vậy.

Tính toán, chủ nhân Francis, Andy của ngài đã cắn rớt bảy tám khối trên người hoàng kim bỉ mông, vậy thực lực cũng có thể đề cao mấy bậc a? He he, Andy muốn được thưởng, muốn ăn bữa tiệc lớn...

Nghĩ vậy, Andy cùng phát lực tấn công.

- Hắc, người sao lại yếu đi vậy?

Andy hưng phấn kêu to.

Chẳng lẽ lại có ánh trăng mạnh xuất hiện sao? Ngoại trừ Long thần cùng nguyệt hỏa, nơi nào có ánh trăng?

Đáy Nguyệt hồ.

Theo hồ nước cạn dần, phé khí của chiến tranh thánh khí - nham thạch màu đen lộ ra, thu nhận nguyệt hỏa của Long thần... Nhưng, nó cũng tản ra ánh trăng huyền tượng! Hơn nữa vì không có hồ nước ngăn trở, huyền tượng này giống như ánh trăng thật, trong lúc Đỗ Trần thần cùng Long thần đang đối quyết, tự nhiên chiếu lên người Andy...

Long thần nguyệt hỏa, ngân nguyệt huyền tượng, sủng nhi của nguyệt thần Andy... hết thấy đều phát sinh bên bờ Nguyệt hồ.

298. Kết Cục Của Tam Chiêu Chi Ước? Sự Khởi Đầu Mới.

Hồ nước đã hoàn toàn bị bốc hơi không còn một giọt. Đáy hồ nứt nẻ.

Trong lúc này, Đỗ Tư đang thích thú nói với Đỗ Trần bằng thần niệm:

- Francis, vốn ta chỉ định vượt ba chiêu là được, nhưng ai biết Long thần đương nhiên dụng hỏa luyện hóa ta,... đây là một cơ hội tốt, người có nghĩ là...

Đỗ Trần càng nghe con mắt càng sáng, cuối cùng, thần niệm quát to:

- Đốt Long thần con mẹ hần, lão ngu, cứ theo người nói mà làm, phế đi Long thần!

Phế đi Long thần?

Đỗ Tư cười hắc hắc:

- Hỏa liên đăng a, hỏa a, đương nhiên dùng để đốt lửa chứ còn gì nữa...

Phạm là đầu thần lấy hỏa hệ làm chủ, mặc dù có thể chịu nhiệt độ rất cao, nhưng cũng không phải là không có cực hạn - tựa như nhất cấp hỏa hệ đầu sĩ, hần không sợ ngọn lửa mấy trăm độ, nhưng nếu như ném hần vào nham thạch, vậy hần cũng bị thiêu chết thôi.

Long thần bây giờ cũng cùng loại tình hình, hần am hiểu hỏa, hơn nữa có thể chịu được độ nóng của lửa, là nguyệt hỏa có thể đạt tới mười vạn độ.

Nhưng hần có thể chịu được nhiệt độ còn cao hơn nguyệt hỏa sao? Nhìn Long thần vận dụng "Thương nguyệt tinh hỏa" cần thời gian dài sức lực, vậy chiêu này, đây đã là bí pháp cực mạnh của hần, nguyệt hỏa cũng là nhiệt độ cao nhất mà hần có thể thừa nhận.

Một người có thể chịu được độ nóng mười vạn độ, nếu hần vào ngọn lửa có độ nóng mười vạn lẽ một độ... hắc hắc.

Đỗ Tư ẩn trong hộ thuẫn, cười xấu:

- Các huynh đệ quẻ thứ 3, các người không phải được xưng là không cái gì không thể đốt? Mau, tăng thêm nhiệt độ cho nguyệt hỏa! Dù sao ngũ ca người cũng không sợ cháy, sao lại không cùng Long thần bị nướng chứ.

Ngày thường, muốn dùng hỏa liên đăng chế tạo nhiệt độ có thể đốt cháy Long thần, đó là nằm mơ, nhưng hôm nay, nguyệt hỏa đã có độ nóng nhất định. Long thần chỉ chịu được nhiệt độ cực hạn là nguyệt hỏa, lúc này chỉ cần cho nguyệt hỏa tăng nhiệt độ lên một chút... dụng lời Đỗ Trần mà nói, đây là cho thêm lên lưng con lạc đà đã chở nặng một cọng cỏ.

Long thần đang vũ động quyền trượng, đột nhiên, hỏa quang trên quyền trượng truyền tới sự đau đớn! Xích, xích, một luồng khói đen bay ra từ hai tay Long thần! Lòng bàn tay hần, thịt bị nướng chín.

- Ngao.

Long thần ngửa mặt lên trời phát ra tiếng long ngâm, nhiệt độ của nguyệt hỏa, dần dần vượt quá cực hạn chịu đựng của hần! Khiến hần đang sống sờ sờ mà hai tay bị nướng.

Cẩn rằng, Long thần thầm nghĩ, nguyệt hỏa không có khả năng đột nhiên tăng thêm nhiệt độ. Nhất định là Đỗ Trần thần phản chấn lại công kích. Nhưng, Đỗ Trần thần không tránh né, hai là không chủ động công kích, chỉ là phản chấn mà thôi! Vậy, Đỗ Trần thần không có phạm quy! Ta Samuel tuyệt không thể buông tay, nếu không hôm nay sẽ thất bại.

Long thần khổ sở nhẫn nại chịu đựng nhiệt độ cao! Đồng thời, hần còn phải khống chế phạm vi nguyệt hỏa - không thể để tộc nhân đang xem cuộc chiến bị thương.

Rốt cục, "Ba ba" một tiếng vang lên, nương theo đó một tiếng kêu đau đớn vang lên! Tiếp đó, giáo hoàng thấy được Long thần Samuel rơi từ trên trời xuống, tâm loạn như ma! Tượng trưng cho quyền uy núi Miguel, thập cấp Long thần quyền trượng cũng rơi tay Samuel.

Quyền trượng rơi xuống đất, Long thần đã bại.

- Long thần thất bại rồi sao? Đỗ Trần thần thậm chí không có ra tay, Long thần đã hoàn toàn thất bại?

Khóe miệng giáo hoàng co quắp, hần không ngừng hỏi chính mình.

Ý nghĩ luôn rõ ràng rành mạch, giờ khắc này, ngẩn ngui lâm vào cảnh đầu óc trống rỗng.

Long thần bại, nguyệt hỏa nọ còn không tiêu tán. Cơ hồ nháy mắt, ánh trăng ngân bạch đột nhiên khuyếch tán, đại địa nứt nẻ, cành lá khô héo, bay loạn khắp nơi... mắt thấy sắp lan tới những người quan chiến. Khí lưu nóng rực, đã lan tới rất nhiều binh lính thực lực không đủ mạnh.

Đỗ Trần trong thần niệm dặn dò:

- Ariza, ôm chất nữ của người, Dịch Cốt, bảo vệ tốt Andy! Tất cả mọi người không nên hoảng loạn! Hỏa liên đăng của ta nếu phóng hỏa được, vậy cũng có thể hấp thu ngọn lửa không ai thao khống.

Người phía Đỗ Trần đều không hoảng hốt, không vội vàng, bởi vì họ biết nguyệt hỏa tuy mạnh, nhưng thực tế tuyệt không nguy hiểm! Nhưng người khác lại không biết.

- Bệ hạ! Mau cứu bệ hạ!

Liege lớn tiếng hô hét, người thứ nhất bay đi.

- Diệt hỏa, mau nghĩ biện pháp diệt hỏa.

- Mau, Long thần thất bại, nguyệt hỏa không ai khống chế, Thiên Mục lâm sẽ bị thiêu thủy! Mau chạy.

Hiện trường nào loạn.

Lúc này thì, dị biến đột sinh.

Nguyệt hỏa vốn bị khống chế trong phạm vi Nguyệt hồ, trong nháy mắt khi Long thần bại đột nhiên bộc phát, mất đi chủ nhân khống chế, cuồng bạo bay ra bốn phía, cắn nuốt hết thảy! Ngân quang đầy trời! .. Nhưng liền đó, hỏa quang tán loạn đầy trời, như bị cái gì hấp dẫn, đầu chuyển hướng, hội tụ lại...

Một đoàn ngân hỏa trên trời, xoay quanh, như một dòng suối lửa, dần dần bị cái gì đó hấp thu, cảnh sắc tuyệt mỹ.

Thấy tình hình này, Đỗ Trần cười nói:

- Ngũ ca, làm tốt lắm! Tròng đại hỏa này cũng có trách nhiệm của ta, nếu không đây hẳn là đại việc thiện! Nhanh một chút hấp thu hoàn toàn ngọn lửa còn thừa, tiếp tục lừa giáo hoàng. Ha ha, lão tiểu tử bây giờ đã nhìn tới choáng váng rồi.

- Francis, nói cho người một tin tốt cùng một tin xấu.

Ngũ ca đột nhiên âm dương quái khí nói.

- Tin tốt là, kế hoạch lần này hoàn toàn thành công, mà tin xấu là... có người cướp sinh ý, nguyệt hỏa này, không phải ta diệt.

- Đó là...

Đỗ Trần sững sốt, ngoại trừ ngũ ca, còn ai có đủ năng lực để hấp thu nguyệt hỏa cường đại của Long thần?

Hắn ngẩng đầu cẩn thận nhìn phương vị của dòng lửa, từ ánh mắt nhìn tới, nguyệt hỏa xoay quanh trên trời, hạ xuống không bay quanh Đỗ Trần thần, mà chui xuống... đấy Nguyệt hồ, chui vào khối nham thạch màu đen phát ra ngân nguyệt huyền tượng.

Đỗ Trần trong lòng cười thầm, mình quá mức khẩn trương, công năng hấp thu đầu khí của Nguyệt hồ là do khối nham thạch này mà có, vậy nó hấp thu nguyệt hỏa dù quá cường hãn một chút, nhưng cũng không phải không thể.... mặc kệ thế nào, dù sao kế hoạch của mình cũng thành công rồi.

Hấp thu toàn bộ nguyệt hỏa, nham thạch nọ đột nhiên đình chỉ phát ra ngân nguyệt huyền tượng, nhưng quang mang của nó không chút nào yếu bớt, ngược lại chợt lóe lên ánh trăng lóng lánh, hơn nữa lớn lên, như là... một mẫu thể đang dựng dục một tân sinh mạng.

Hết thảy gió êm sóng lặng,. mọi người một lần nữa hợp lại bên bờ Nguyệt hồ.

Long tộc theo Long thần, thấy hỏa quang biến mất, bọn họ đi lên bảo vệ Samuel, cũng không có quân nham thạch phát ra dị trạng nọ, nhưng giáo hoàng lại dẫn người tới, đứng bên bờ Nguyệt hồ, nhìn chăm chăm nham thạch nọ nhũm mây suy tư.

- Không thể tưởng nham thạch này đương nhiên cường hãn như thế. Đương nhiên có thể hấp thụ bí pháp nguyệt hỏa của thần hậu! Trước kia đánh giá thấp khối nham thạch này! Chấp pháp đấu thần, lần trước không phải người báo cáo, công năng hấp thụ của nham thạch này không đạt tới trình độ này, cho nên đề nghị ta trên mặt hồ xây dựng lôi đài phối hợp với nó sao?

Giáo hoàng chất vấn Thomas! Thực tế hắc đang chất vấn, đáng chết, nham thạch này nếu có thể hấp thụ nguyệt hỏa, thì phải là bảo bối tốt a, người không nên bỏ sót.

Mắt to của Thomas tròn tròn, giải thích:

- Lão đại, cái này không trách ta a, lúc ấy ba giáo phụ đồng thời tra cứu Nguyệt hồ, tất cả mọi người không thấy nham thạch này có gì cổ quái.

Giáo hoàng phát tay:

- Phái người bao vây Nguyệt hồ, sau này điều tra nham thạch cổ quái này.

Nói xong, hắc chấp tay với Đỗ Trần thần đang ngồi trên hỏa liên đăng ở đáy hồ, cười nói:

- Đỗ Trần miện hạ, đại biểu chúng thần trên đời Samar IX ân cần thăm hỏi ngài! Hôm nay đánh một trận, miện hạ thật mạnh.

Đỗ Trần liếc mắt nhìn nham thạch dưới đáy hồ, dãn dò ngũ ca:

- Ngũ ca, trước đừng động tới nham thạch, dựa theo ta dạy mà ứng phó giáo hoàng.

Đỗ Trần thần ngồi trên hỏa liên đăng, chậm rãi bay lên từ đáy hồ, vẫn là kim vụ bao bọc, mơ hồ khó thấy rõ bộ dáng thần thánh! Hắc không có đáp lại giáo hoàng, mà quay mặt hỏi Long tộc:

- Long thần bệ hạ tốt chứ?

Liege đã đỡ Long thần đứng dậy, Samuel hai tay đều cháy đen, mặt không chút máu, da trên người đều phồng rộp, nhưng vẫn động thông nói:

- Miện hạ một chiêu không xuất, một bước không dời, chỉ dựa vào đấu khí phản chấn mà đánh bại ta, ta Samuel thua tâm phục khẩu phục.

- Long thần quá lời. Đỗ Trần ta thật là hối tiếc, ta từng thề với thiên địa, ngoài hành thiện trừ ác tuyệt không dả thương người, không nghĩ tới hôm nay...

- Hôm nay là ta không tinh bí pháp, tự chuốc đau khổ, không liên quan tới miện hạ.

Long thần vô lực khoát tay.

Đỗ Trần thần phi thường thông thả cúi mình, lại hành lễ với giáo hoàng:

- Bệ hạ, người cùng Francis thương đàm, ta đã biết, ý tứ của Francis, là ý của ta.

Giáo hoàng hồi lễ cười:

- Miện hạ mới đại chiến một hồi, xin vào Thiên Mục thần điện nghỉ tạm, ngoài ra, ta còn muốn cùng miện hạ thương nghị đại sự - thần hào của miện hạ phải được cung phụng trong thần điện thể nào mới tốt?

Nói xong, giáo hoàng liếc mắt nhìn Long thần.

Long thần cắn răng, hừ một tiếng, nhắm mắt điều tức.

Đỗ Trần thần nói:

- Chuyện thần hào, do Francis thay ta xử trí, khư khư hư danh mà thôi, không đáng gì cả! Bệ hạ, ta sanh bình không có ý nguyện này, chỉ cầu dạy người hướng thiện...

- Sự bác đại hùng hoài của bệ hạ làm cho người ta kính nể! Dạy người hướng thiện cũng là chức trách của thánh giáo, như thế, người và chúng ta thật ra cũng có chung nguyện vọng.

Giáo hoàng cười cười:

- Thật không dám giấu, thánh giáo đang tu sửa thần dụ của đại chúng thần, trọng biên pháp điển, ta cảm thấy tam đại lục gần đây tranh chấp quá nhiều, đang muốn đại chúng thần giáo hóa tín đồ hướng thiện, miện hạ thần uy lớn lao, cần phải trợ ta hoàn thành công trình lớn lao này.

- Đồ Trần ta nghĩa bắt từ nan.

Liên Hoa dưới chân Đồ Trần thần chậm rãi bay lên cao:

- Bệ hạ, ta có chút việc khẩn cần phải tới Tiêu Kinh đại lục, Thiên Mục thần điện ta không đi nữa, vậy xin cáo từ! Bệ hạ có việc cần tìm ta, cứ đi tìm Francis.

- Miện hạ không đi Thiên Mục thần điện nghỉ tạm sao? Cũng tốt, hắc giáp võ sĩ nghe lệnh, cung tống Đồ Trần thần miện hạ.

Giáo hoàng đối với hành động Đồ Trần thần không chịu ở lại cũng không có ngăn trở, tư duy chớp nhoáng, hẳn xác định hai chuyện....

Đầu tiên, Đồ Trần thần mạnh hơn mình rất nhiều, thậm chí có thể, Đồ Trần thần đã đạt tới cảnh giới thập nhị cấp đầu thần. Nhưng hẳn lại thể đơn lực mỏng, không bằng thể lực khổng lồ của giáo đình, cho nên, mình có điều kiện để hợp tác với hắn.

Thứ hai, mặc dù mình chiêu lãm Đồ Trần thần vào thánh giáo, bản thân hắn không có mâu thuẫn. Nhưng, Đồ Trần thần thật sự quá mạnh, một vị thần như vậy, mặc dù không thể làm địch nhân, nhưng cũng không thể làm bằng hữu thân mật - nếu thật sự để cho Đồ Trần thần làm một chức trong thánh giáo, bằng vào thực lực của hắn, chẳng phải sẽ uy hiếp địa vị giáo hoàng của Samar IX ta sao?

Cho nên giáo hoàng đối với thái độ của Đồ Trần thần là kính, nhưng là kính nhi viễn chi.

Chờ đến khi quang hoa màu vàng của Đồ Trần thần biến mất tại chân trời, giáo hoàng mới thu hồi ánh mắt, quay đầu lại mỉm cười với Đồ Trần đang đứng bên Nguyệt hồ.

- Francis, chuyện chúng ta đàm phán trước kia, toàn bộ thánh giáo, từ hôm nay trở đi, cửa lớn kim khố giáo đình mở rộng với người, muốn bao nhiêu kim tệ, tùy ý.

Đồ Trần cũng cười, trong lòng thở phào nhẹ nhõm một hơi, lừa giáo hoàng thật không dễ dàng a.

Bất quá, mặc kệ thế nào, lão tử còn nuôi một tuyệt lang bụng không đầy a.

Ước chiến năm trận của giáo đình cùng Long tộc đã qua, đến tận bây giờ giáo đình toàn thắng, mà chấm dứt. Nhưng, chuyện Thiên Mục lâm còn chưa có chấm dứt, cho qua chuyện của Constantine! Còn chuyện đáy Nguyệt hồ, phế khí của chiến tranh thánh khí có thể hấp thu nguyệt hỏa của Long thần.

Đối với người khác thì không có gì, bất quá là ánh trăng bình thường, có chút chói mắt thôi, nhưng...

Trong linh hồn thế giới, hoàng kim bí mông đang đấu với Andy nổi giận rồi.

Ánh trăng chớp một cái, lực lượng của hắn liên tăng lên, trong thời gian ngắn ngủi, hoàng kim bí mông mất cánh tay trái, nửa chân trái, đang chạy trốn thực mạng.

- Hắc, đừng chạy, ta còn chưa có ăn no?

Andy đuổi riết không tha:

- Ta mới ăn một cái chân cùng một cái tay, người để cho ta cắn hai miếng nữa đi.

Đột nhiên Andy nghe được thanh âm tiếu Bối Bối bên tai:

- Andy lắm mồm, đừng đuổi nữa! Người bây giờ đã đạt tới thực lực bát cấp dị thú, thân thể đã bắt đầu xuất hiện đặc thù của tổ hợp dị thú rồi.

- A? Ta đã là bát cấp rồi sao? Không chỉ là khí thế sao? Mà là thật sự là bát cấp?

Andy chậm lại, cười khúc khích:

- Vậy chủ nhân sẽ thưởng cho ta bao nhiêu bữa tiệc lớn a. Hắc hắc hắc.

- Ba ba nói, dù sao hoàng kim bí môn đã trọng thương, chạy không thoát! Mà Đỗ Tư mặt dày đã thành công lừa gạt giáo hoàng, vậy người không cần phải biến thân chỗ này, mau đến đây, sau này hãy biến thân, làm con bài bí mật của ba ba... hi, ba ba nói, giáo hoàng lão tiểu tử nọ quá giảo hoạt, chúng ta phải lưu thủ.

Andy gật đầu:

- A, Andy lập tức ra ngoài.

- Ân, người đi ngủ đi, Dịch Cốt đã dùng hắc vụ giúp người che dấu thân thể đang biến hóa... hi hi, Andy, Bối Bối trộm được thịt bò của thúc thúc Ariza, chờ lát cho người ăn được không... bất quá chờ người sau này có cánh, phải để cho Bối Bối cười người bay lên trời chơi.

Sau khi Andy đáp ứng, từ thế giới linh hồn về tới thân thể, nhưng ánh trăng nọ vẫn chớp động, Andy hiểu được, hết thấy đều thoải mái...

Ánh trăng trên tảng đá chớp động càng nhanh, so với người nháy mắt còn nhanh hơn, nhưng tựa như là một sản phụ, mặc dù mỗi người đều có cảm giác nó đã bộc phát tới cực điểm, nhưng vẫn có chút cổ quái, sinh không ra.

Lúc này thì, "Ánh trăng chợt lóe, thực vật đưa lên", Andy đã ăn no bụng, ngáp một cái, chuẩn bị ngủ một giấc ngon lành.

- Ô!

Một tiếng sói tru phát tiết ra cảm giác tuyệt vời cùng thực lực cường hãn, Andy đang ngủ.

Lúc tiếng sói tru vang lên.

Nham thạch màu đen phát ra ánh trắng giúp Andy thực lực bạo tăng, tiếng sói tru của Andy như báo đáp đại ân của nham thạch này, như kêu gọi nham thạch... dù sao sau tiếng sói tru, nham thạch "Nan sản" (khó đẻ), bộc phát tới đỉnh điểm.

"oanh" một tiếng, nó vỡ ra.

299. Tân Thánh Khí

Ánh trăng màu trắng từ trên tảng đá bắn ra tứ tán, đá vụn phô thiên cái địa, Long thần thương thể không nhẹ chỉ có thể nhờ vào sự bảo hộ của cận vệ trợ mắt nhìn dị biến đột sanh, thúc thủ vô sách.

Nhưng giáo hoàng lại đang ở đỉnh trạng thái, hắc chỉ cười nhẹ, ném ra chúng thần kim hoàn trên đầu, bùn đất phụ cận Nguyệt hồ phóng lên cao, tạo thành tầng tầng tường đất, làm cho lực phát nổ kinh khủng kia tiêu thất vô hình, quả thật không thẹn mỹ tự đại biểu chúng thần trên đời.

- Nguyệt hồ này thật là địa phương kỳ quái... gì? Thánh chiến đấu thần, lập tức vây lấy Nguyệt hồ.

Giáo hoàng nhiều năm qua trái tim như nước hồ thu, hôm nay lại bị rung động quá nhiều... đầu tiên là Đỗ Trần thần cao thâm khó lường, tiếp đó là sau khi nham thạch nổ mạnh, khiến thần cảm giác được tràng diện có biến đổi lớn.

Cơ hồ là cùng lúc, Long thần chống đỡ bệnh thể, lớn tiếng hô:

- Liege, suất lĩnh Long thần cận vệ vây lấy Nguyệt hồ.

- Chờ chút.

Sau khi quyết chiến bắt đầu, Thẩm Thủy Thần Sứ một mực trong doanh địa mới dụng xem cuộc chiến đột nhiên xuất hiện, Donna chạy vài bước tới bên Nguyệt hồ, nhìn chằm chằm vào thứ gì đó xuất hiện sau vụ nổ, hồ lớn:

- Nó là của thần ta.

Tam gia đồng thời chú ý tới đáy Nguyệt hồ, nhất thời kiếm bặt cung giương.

Tràng tranh đấu vừa mới lắng xuống lại âm âm nổi lên, hơn nữa, lúc này đây thần sứ của Thảm Thủy Hồ Margaret gia nhập.

Hết thấy, đều là vì một kiện đồ vật sau khi nham thạch vỡ ra xuất hiện trước mặt mọi người.

Nham thạch màu đen, phế khí của chiến tranh thánh khí vốn là một cự dẫn đen kịt, nằm ngang tại đáy Nguyệt hồ, sau khi vụ nổ qua đi, cự dẫn một nửa hoàn hảo không tổn hại gì, nhưng một nửa lại bị tạc thành một bình thai bóng loáng, một đồ vật nhỏ cổ quái.

Đồ vật này màu đen, lớn như đầu người, nhưng là một vòng tròn bóng loáng, cạnh ngoài sắc bén, bên dưới như một thiết bồng vững vàng tiến vào cự dẫn, mà trung tâm của vòng tròn màu đen có một bức đồ án màu ngân bạch, một kiếm một búa gác chéo, người xem cảm thấy lạnh gáy.

Nếu chỉ có vậy, thì không khiến người ta kinh ngạc.

Mà là đồng thời xuất hiện với vòng tròn, chúng thần kim hoàn trên đầu giáo hoàng, Long thần quyền trượng mới được Long thần nhặt lên, còn có Minh Nguyệt Tử Thủy đao bên hông Dịch Cốt, kinh ức thủy hoàn của Ziege, Thệ Tuyết kiếm của Đỗ Trần, huyết phủ của Thomas, kim đao của Liege.. tất cả thánh khí, đều vang lên tiếng lách cách, là tiếng lách cách thần phục.

Giờ khắc này, tựa như vương giả của thánh khí lâm thế, thánh khí thiên hạ đều bái phục.

Đỗ Trần cũng nhìn vào thứ mới xuất hiện, chỉ nghe tiểu Bối Bối nói:

- Ba ba, tại sao Andy tru lên, nham thạch lại phát nổ?

- Là Andy khiến cho nó phát nổ sao? Điều này không có thể, vừa rồi thanh âm lẫn tạp, người hô to nhiều lắm, không phải là Andy chứ?

Đỗ Trần, ánh mắt một chút cũng không dời đi vòng tròn kia:

- Bối Bối, trước tiên đừng động tới Andy! Người để cho Ariza thúc thúc mang Andy đi, mang hắn tới địa phương an toàn để ngủ! Sau đó cùng Brook tới... hửn! Ba ba nếu không thấy tận mắt, thứ cao cấp thánh khí này so với Thảm Thủy Vân Kỳ, Long thần quyền trượng, chúng thần kim hoàn còn cao cấp hơn.

Một kiện cửu cấp thánh khí, khiến cho thực lực Ziege hồi phục, thậm chí còn hơn xưa, một kiện thập cấp thánh khí, khiến cho tốc độ thành thần của Dịch Cốt tăng mười lần! Vậy sau khi thánh khí cao hơn thập cấp xuất hiện, mọi người sẽ thế nào?

Siêu giai thánh khí xuất thế, thái độ của chúng thần ra sao? Rất đơn giản, hai chữ - điên cuồng.

Donna thần sứ động trước, năng hưng hăng nhìn chăm chăm hai phương khác:

- Nếu nó xuất hiện trước mặt ta, thần của ta có tư cách thử câu thông nhận chủ - đây là quy củ của đấu thần! Giáo hoàng, Long thần, xin giúp ta mang đồ vật này vào doanh địa. Chờ chúng ta tìm được bản đồ, tự mình đem nó tới trước mặt thần của ta.

Long thần trọng thương khó đi, hửn nhìn Liege với ánh mắt sắc bén, Liege lập tức quát to:

- Donna thần sứ, người quên ai là chủ nhân Thiên Mục lâm sao? Thánh khí xuất hiện trong nhà chủ nhân, khách nhân có tư cách gì thử câu thông nhận chủ trước?

Nói xong, mấy trăm cự long trên trời chậm rãi hạ xuống âm âm bao phủ bầu trời Nguyệt hồ, càng ngày càng tới gần tân thánh khí.

Giáo hoàng hình dáng vẫn hòa ái thân thiết như trước, nhưng trong lòng cười lạnh, thần sứ mất đi Vân Kỳ, Long thần trọng thương, Đỗ Trần thần vận khí không may, không thấy được tân thánh khí xuất thổ! Hừ, giờ phút này trong Thiên Mục lâm, Samar IX, mới là người mạnh nhất.

Hắn chậm rãi giơ tay lên:

- Donna thần sứ, Margaret thần tôn quý bất phàm, ta hết sức kính ngưỡng! Nhưng nàng cũng giảng đạo lý! Liege nói đúng, khách nhân, sao có thể cướp đồ trước mặt chủ nhân?

Cánh tay trầm trọng hạ xuống, hắc giáp võ sĩ của giáo đình hò hét...

Giáo hoàng lại nói:

- Long thần, ước định năm trận Long tộc đã bại, theo ước định trước khi chiến đấu, đây là lúc li khai Thiên Mục lâm. Lúc này, lĩnh thổ Thiên Mục lâm do thánh giáo độc hưởng.

Đỗ Trần bề nghệ nhìn Donna, đứng bên giáo hoàng:

- Donna thần sứ, bệ hạ nói có lý, nếu theo lời người, ta là Đỗ Trần thần sứ, Francis chẳng phải có tư cách mang thánh khí này hiến cho Đỗ Trần thần trước sao?

Dịch Cốt đi tới sau Đỗ Trần, Minh Nguyệt Tử Thủy đao bên hông quang minh chính đại hiện ra trước mặt Thẩm Thủy Thần Sứ.

Long tộc tới gần tân thánh khí, giáo đình tới gần tân thánh khí, Donna không chịu dừng bước, Đỗ Trần cũng lạnh lùng nhìn chằm chằm vào vòng tròn!

Mắt thấy một hồi hỗn chiến sắp xảy ra, Đỗ Trần đột nhiên ho khan một tiếng, vẻ mặt hài hòa nói:

- Bệ hạ, Long thần, Donna thần sứ! Ba vị đều là thần, hoặc là đại biểu thần, nhưng ta có chút bất kính nói - thánh khí này cuối cùng do ai không chế không phải các người định đoạt...

Vài đạo ánh mắt sắc bén đồng thời nhìn chằm chằm Đỗ Trần, Donna lạnh lùng nói:

- Chẳng lẽ là người định đoạt?

- Ta nói đương nhiên càng không tính! Định đoạt chính thức, hẳn là bản thân thánh khí mới đúng.

Đỗ Trần vuốt mũi, đi vào giữa ba thế lực, chỉ vào vòng tròn trung tâm nói:

- Tất cả mọi người đều thấy đây là một kiện thánh khí vô chủ, ai muốn có nó, ít nhất phải cùng đấu hồn câu thông thành công mới được, đúng không? Ai có thể nắm chắc nói rằng thành công câu thông một kiện thánh khí như vậy? Cho nên, ta nói thánh khí thuộc về ai là do bản thân nó quyết định.

Đích xác như thế, cho dù Dịch Cốt có được Thẩm Thủy Vân Kỳ, cũng không chắc câu thông được thánh khí trước mắt. Bất quá dưới sự trợ giúp của Đỗ Trần thì câu thông chỉ là trình tự mà thôi.

Nhưng nếu không có sự trợ giúp của Đỗ Trần, câu thông một kiện thánh khí, chẳng những cần thực lực, còn cần vận khí.

Bây giờ mọi người tranh đoạt, chính là tranh đoạt quyền câu thông thánh khí trước.

Donna cười chế nhạo, hừ lạnh nói:

- Toàn bộ người nói đều là nói nhảm, thần của ta có quyền câu thông trước.

Đỗ Trần cười cười:

- Donna thần sứ, chú ý từ người dùng, nếu không, Đỗ Trần thần sẽ trách người nhục mạ thần sứ của hắn...

Những lời này hôm nay nói ra, Đỗ Trần lý trực khí tráng:

- Khái! Chư vị, đại chiến tối nay liên tiếp xảy ra, Thiên Mục lâm cũng bị hủy, Nguyệt hồ càng thâm... mọi người đều mệt mỏi, không bằng nghỉ ngơi một đêm, ngày mai lại thảo luận chuyện thánh khí này, thế nào?

Trước hoãn lại, chuyện tối nay xảy ra quá nhiều, tất cả mọi người cần thời gian để suy nghĩ về tình thế mới, đưa ra phán đoán, hơn nữa nếu lập tức khai chiến, không chỉ có nhân vật đầu não hỗn chiến, vậy tuyệt không phù hợp với ích lợi mọi người.

Muốn đánh, phải một lần nữa lập bang kết phái, phân rõ địch ta mới đánh, nếu không bốn thế lực nơi này, cứ đánh tùy tiện sẽ rối loạn.

Donna trước mắt thế lực yếu nhất, nàng là người đầu tiên gật đầu.

Long thần trọng thương, đánh mất cho Liege đồng ý! Giáo hoàng phân tích được mất lợi hại, tối nay dù mình chiếm cứ thượng phong tuyệt đối, nhưng nếu cần phải cướp thánh khí, thì sẽ cùng Long tộc toàn diện khai chiến... nghĩ vậy, hấn gật đầu.

Giám thị nhau, mọi người rời Nguyệt hồ, nhưng giáo đình lưu lại thánh chiến đấu thần cùng năm trăm hắc giáp võ sĩ đóng ở bờ nam Nguyệt hồ, Long thần lưu lại một trăm Long thần vệ đóng ở bờ bắc. Mà Thảm Thủy Thần Sứ rõ ràng ngự ở giữa.

Trở lại Thiên Mục thần điện, giáo hoàng như quên đi chuyện tân thánh khí vừa rồi, cùng Đỗ Trần nói chuyện hòa ái, tán dương Đỗ Trần thần.

Hai người đang nói chuyện, Thomas ôm đầu đi tới, hình dáng có chút tức cười:

- Lão đại, ta tới nhận tội.

- A? Người có tội gì?

Giáo hoàng thần nhiên hỏi.

- Ta, ta không tra rõ chi tiết Nguyệt hồ, kết quả gây ra chuyện ngoài ý muốn đêm nay.

Thomas nhỏ giọng nói thầm:

- Nhưng, thật cũng không thể trách ta, lúc ấy ba giáo phụ mang theo mấy trăm người đồng thời truy tra, ai cũng không phát hiện trong nam thạch màu đen có cất giấu thánh khí.

Không thể trách người, thật sự không thể trách người! Đỗ Trần thầm nghĩ, ngay cả Dịch Cốt đều bỏ qua, người chỉ là đấu thần mới nhập cửu cấp sao có thể nhìn ra?

Giáo hoàng phát tay:

- Đi xuống đi, nhớ lại tình hình vừa rồi, nam thạch màu đen hẳn là bảo vật cấp độ cực cao, thậm chí có thể giấu diếm tai mắt ta... nếu không phải nguyệt hỏa của Long thần kích thích nó, sợ rằng chúng ta còn không nhìn ra tân thánh khí a.

- Ta đây không việc gì sao? Hắc.

Thomas gãi ót vui mừng đi ra:

- Ai nha mẹ ơi? Ai! Đi đường không có mất sao?

Thomas bị va lão đạo, lúc nhận rõ là ai, bộ dáng nào, Thomas cả kinh:

- Âm Ảnh giáo phụ, người không phải mang theo Constantine đi tới chỗ Long tộc sao? Sao lại một thân bị thương trở về? Còn các huynh đệ theo người đâu?

Âm Ảnh giáo phụ căn bản không để ý tới Thomas, lão đạo chạy tới trước mặt giáo hoàng, khó khăn nói:

- Bệ hạ, ta ở bên ngoài núi Miguel bị đánh lén, ba trăm âm ảnh quan của ta toàn quân bị tiêu diệt! Constantine bị cướp đi rồi! Đối thủ...

300. Một Người Diệt Ba Trăm Âm Ảnh Quân, Thần Cũng Vị Tất Có Thực Lực Đó.

Từ mặt sau đi lên, nắm lấy Âm Ảnh giáo phụ, hô lớn:

- Ba trăm người bị tiêu diệt? Nhưng đó là huynh đệ tinh duệ nhất Âm Ảnh điện! Đối thủ xuất động bao nhiêu? Một vạn? Hai vạn?

Âm Ảnh giáo phụ vốn trọng thương, bị Thomas vỗ kêu vừa nắm lấy, càng cuống càng đau đớn, hấn lắc lắc đầu:

- Không phải quân đội nhân loại...

- Vậy là đại quân Long tộc đóng ở núi Miguel phát hiện các người sao? Nhưng huynh đệ Âm Ảnh quân ba người có thể đấu với một cự long! Chẳng lẽ Long tộc suất lĩnh mấy trăm Trùng bay tới?

Âm Ảnh giáo phụ thở dài một hơi, đẩy Thomas ra.

Thomas vội la lên:

- Người nói mau! Chẳng lẽ đối thủ dùng đại quy mô chiến tranh thánh khí?

Âm Ảnh giáo phụ miễn cưỡng đẩy Thomas ra:

- Chấp pháp đấu thần, đối thủ không phải quân đội, cũng không phải bọn cự long... đối thủ chỉ có.... một người.

Âm Ảnh giáo phụ nói nhưng chữ cuối cùng lạnh như băng, sau đó...

Thiên Mục thần điện tĩnh lặng, rất tĩnh lặng! Thật sự rất an tĩnh.

Giáo hoàng chậm rãi ngược đầu lên, quang mang của thủy tinh kim đang trên đỉnh thần điện khiến hần có chút nhắm mắt.

Tối nay, là một đêm rất thú vị! Đầu tiên là Đỗ Trần thần bất ngờ đánh bại Long thần Samuel, tiếp đó, ba trăm Âm Ảnh quân bị diệt tuyệt... nhận được một vương kỳ, lại mất đi ba trăm binh kỳ! Được? Mất?

Người chết đi có thể tìm người thay thế, nhưng, bọn họ chết rất bất ngờ, cũng quá không đúng lúc.

Giáo hoàng thu hồi ánh mắt đang nhìn thủy tinh kim đang trên đỉnh điện, hỏi:

- Âm Ảnh, nói chuyện đã trải qua cho đại biểu chúng thần trên đời! Francis, người cũng cùng nghe với ta.

Âm Ảnh giáo phụ là một lão nhân cao gầy, mặc dù là mặc một kiện trường bào màu đen, dung mạo ẩn hiện, thấy không rõ, nhưng từ tóc bạc rũ xuống có thể phán đoán tuổi của hần, mà giờ phút này hắc bào trên người hần đầy vết rách, máu đỏ, nước, nước hủ thực hắc bào, ẩn ẩn có thể nhìn cả da tay đang rửa nát của Âm Ảnh giáo phụ.

Âm Ảnh nói hết sức giản lược, hần nói:

- Bệ hạ! Năm ngày trước, ta suất lĩnh ba trăm Âm Ảnh quân tới Bàn Thạch sơn ngoài núi Miguel, đang chuẩn bị chấp hành kế hoạch của ngài - chế tạo cảnh giả là Constantine chưa bao giờ cùng thánh giáo phát sinh liên lạc, từ đó bức bách Long thần xin lỗi.

- Lúc màn đêm buông xuống Bàn Thạch sơn, một người đột nhiên xuất hiện trong sơn động bí mật của chúng ta, không nói một lời, động thủ giết người! Không tới nửa khắc, ba trăm Âm Ảnh quân toàn quân chết sạch, thuộc hạ liều chết đón đánh, nhưng chỉ ba chiêu đã bị đánh bại, may mắn nhờ bí pháp mà bệ hạ tặng cho nên chạy thoát trở về! Xin bệ hạ trách phạt.

- Ba chiêu?

Giáo hoàng mắt trợn lên, ngay vừa rồi Đỗ Trần thần định hạ ba chiêu, mình còn suy nghĩ, Âm Ảnh giáo phụ hần là có thể cản Long thần ba chiêu, nhưng bây giờ, có người trong vòng ba chiêu đánh bại Âm Ảnh . Vậy, thực lực người này...

Âm Ảnh giáo phụ thở ra mấy hơi mệt mỏi, bình tĩnh chữa trị thương thế, lại bổ sung:

- Đối thủ vóc người trung bình, gầy! Trang phục rất giống hồng y giáo sĩ của giáo đình! Đầu một thân trường bào màu hồng, giấy cao màu đen, đai lưng bạch ngọc! Nhưng trên đầu hần mang theo hắc thiết quân khôi rất kỳ quái, như là trọng khôi thường gặp trong quân đội, nhưng lại lớn hơn, che mất nửa mặt hần, thuộc hạ chỉ có thể thấy một bộ phận mặt hần rất đặc thù - môi bạc, da tay rất trắng.

- Ngoài cái này ra, bí pháp của người nọ, chiêu thức cực kỳ tàn nhẫn, hần dụng mười ngón tay giết người, một ngón giết mấy mạng, thuộc hạ không thấy rõ lắm, chỉ có thể tính toán ra, hần nhiều nhất dùng hai mươi tới ba mươi chỉ, liền giết sạch ba trăm Âm Ảnh quân.

Nói xong, Âm Ảnh giáo phụ rên lên, trường bào trên người lộ ra một cánh tay nát bấy:

- Quần áo của thuộc hạ cùng miệng vết thương, chính là người nọ dùng ngón tay điểm tới, xin bệ hạ xem! Ngoài ra, thuộc hạ còn mang về toàn bộ tình báo.

Ám Ảnh giáo phụ này thật sự là thuộc hạ đặc lực, trong lúc sinh tử còn có thể mang về tin tức như thế, khó trách giáo hoàng có thể để cho hắn ngồi vào vị trí đứng đầu cứu đại giáo phụ.

Đỗ Trần theo giáo hoàng đứng dậy, xem xét thương thế của Ám Ảnh giáo phụ.

- Là bí pháp kết hợp của thực vật hệ cùng thủy hệ! Người động thủ thân kiêm hai loại nguyên tố, ít nhất đã ngoài thập cấp... nhưng chỉ ba chiêu đánh bại Ám Ảnh, hẳn ít nhất cũng đồng cấp với ta cùng Long thần.

Giáo hoàng chậm rãi đi vòng quanh Ám Ảnh giáo phụ, hắn một mặt nói, một mặt có người ghi chép lại.

- Miệng vết thương hủ nát hết sức nghiêm trọng, nhưng chỗ da tay bị xuyên qua chỉ có mười ngón tay lớn nhỏ, điều này cho thấy, chỉ pháp của đối thủ tầng tầng phát lực, gây nhiều thương tổn! Từ xưa tới nay, thể lực am hiểu loại chỉ pháp này cũng không nhiều, chủ yếu có, hậu duệ thái dương thần Micheal, gia tộc St. Darke "Thái dương lệ"... lời kích Tucker "Quang lôi thiểm"...

Một mặt bội phục kiến thức uyên bác của giáo hoàng, Đỗ Trần một mặt lại cảm thấy da đầu tê dại khi nghe thấy mấy cái tên giáo hoàng nhắc tới.

- Cho những người ta vừa nói vào trong nhóm hiềm nghi chính, triệt để điều tra động thái gần đây của họ.

Giáo hoàng xoay người ngồi trên ghế, phát tay:

- Thomas, đưa Ám Ảnh giáo phụ tới đại trưởng của ám điện chữa thương, lần này chiến bại, không đáng truy cứu, Ám Ảnh đã làm mất ba trăm tinh duệ.

Trong Thiên Mục thần điện chỉ còn lại Đỗ Trần cùng giáo hoàng hai người.

Giáo hoàng ngồi lại trên ghế màu vàng, thở dài, rất đau thương:

- Đáng tiếc ba trăm tướng sĩ trung dũng của thánh giáo! Francis, lễ an táng Ám Ảnh quân thuộc Ám Ảnh điện, ngày mai do người chủ trì nghi thức tế tự với bọn họ.

- Francis thân là ám điện chấp sự giáo phụ, vì tướng sĩ tống hành cũng là chuyện nên làm.

Đây là giáo hoàng sau khi kiến thức thực lực của Đỗ Trần thần, bắt đầu cho mình thực quyền tham dự sự vụ của giáo đình.

Giáo hoàng lại nói:

- Constantine là do Đỗ Trần thần tự thân bắt tới, hôm nay hắn bị người khác cứu đi, giáo đình lại bị Long tộc dây dưa, tạm thời không có nhiều nhân thủ, chẳng biết Đỗ Trần thần có thể lại ra tay hiệp trợ hay không?

Đỗ Trần hơi trầm ngâm:

- Ta sẽ mời Đỗ Trần thần ra tay, bất quá thần của ta lúc này ở títt Tiêu Kinh đại lục, sợ rằng phải một đoạn thời gian nữa mới có thể...

- Đỗ Trần thần cần xử lý chuyện hết sức khẩn yếu, vậy cũng không phiền toái hắn.

Giáo hoàng nói chỉ là thể diện thôi, Đỗ Trần thần rút đi càng xa càng tốt.

Thời khắc mấu chốt tranh đấu kiện thánh khí kinh khủng nọ, sỏi nhiều thật ít.

- Bệ hạ.

Đỗ Trần dò hỏi:

- Về chuyện Constantine bị cứu đi, ngài vừa rồi nói ra mấy hiềm nghi có thể ra tay, vậy ngài cho rằng, trong bọn họ ai bị hiềm nghi lớn nhất? Có thể là Kinh Úc sơn cốc hay không?

Lòng hắn còn thích thú, Constantine còn chưa chết, chỉ biến thành thực vật long mà thôi, vạn nhất ngày nào đó hắn thật sự tỉnh lại, phiền toái của mình nhất định không nhỏ a.

Bất quá cũng không cần quá lo lắng, với trình độ xuống tay tàn nhẫn của Dịch Cốt khi ấy, xác suất Constantine có tỉnh lại so với Thomas dùng âm mưu quỷ kế còn nhỏ hơn.

- Khó nói lắm, Âm Ảnh mặc dù xuất toàn lực, nhưng tin tức hấn mang về quá ít! Bất quá Kinh Ưc sơn cốc không nhiều khả năng có thể. Bọn họ sẽ không cứu đi người bị bắt, chỉ bảo vệ ác nhân khi ở trong trong sơn cốc không bị bắt đi mà thôi.

Giáo hoàng nói một câu, quay về chính đề, nói ra ý đồ chính thức của hấn:

- Francis, về thánh khí mới xuất hiện, người cùng Đỗ Trần thần có ý kiến gì không?

Về mặt giáo hoàng hòa ái dễ gần, nhưng trong lời nói lại thêm vào áp lực lớn lao.

- Mới vừa rồi người nói Đỗ Trần thần tựa hồ với thánh khí này cảm thấy hứng thú, thật sao? Đỗ Trần thần không muốn tranh đoạt thánh khí với ta, thật không?

Đỗ Trần cười lạnh trong lòng, theo tân thánh khí xuất hiện, tiêu điểm tranh chấp của Long tộc cùng thánh giáo, đã không quan hệ tới Constantine nữa, mà là... tân thánh khí.

Vậy muốn "Vượt qua ải này", mấu chốt là tân thánh khí thuộc về ai.

Đỗ Trần liếc nhìn chúng thần kim hoàn trên đầu giáo hoàng, âm thầm khinh thường "Phì" một tiếng, cười nói:

- Bệ hạ hiểu lầm rồi, Đỗ Trần thần với tân thánh khí không hề hứng thú! Vừa rồi ta nói vậy, là vì bịt miệng Donna mà thôi! Theo ta thấy, tân thánh khí ngoại trừ bệ hạ, không ai thích hợp là chủ nhân của nó cả.

Giáo hoàng gật đầu, mỉm cười nói:

- Vậy ngày mai chuyện thương nghị cùng Long tộc và Thẩm Thủy Hồ, người có ý kiến gì không?

Đỗ Trần nhấn giọng, cao giọng nói:

- Margaret tuy mạnh, nhưng ở tít tận Thẩm Thủy Hồ, Donna thần sứ không đủ lực! Đại quân Long tộc ngay bên, nhưng Long thần thương thế không nhẹ, tự nhiên không đủ lực! Vậy ngày mai bệ hạ muốn làm gì, chỉ cần không để họ kết minh! Mà ta vừa rồi giả vờ đối với tân thánh khí có hứng thú, thật ra là vì bệ hạ mà lo lắng.

- A? Lo cho ta?

Giáo hoàng điềm tĩnh, trên mặt ý cười càng nhiều, hấn biết rõ còn hỏi.

- Ta nói rồi, Thiên Mục lâm này vốn là cục diện bốn nhà tranh đoạt một kiện thánh khí, trong đó bệ hạ thế lực lớn nhất, Long tộc tiếp theo, ta Francis lại đứng tiếp, Donna yếu nhất. Bây giờ ta vờ như có hứng thú với tân thánh khí, đại biểu thần của ta thành một trong bốn nhà, vậy trong mắt Long thần cùng Donna, ta chính là địch hữu khó phân, bởi vậy ta có thể giả ý cùng họ kết minh, đối phó bệ hạ có thực lực cực mạnh, nhưng trên thực tế...

Nói xong, Đỗ Trần hơi khom người, lớn tiếng nói:

- Ngày mai, Francis nhất định hiệp trợ bệ hạ là người đầu tiên câu thông thánh khí.

- Làm phiền Francis giáo phụ rồi, thay ta hướng Đỗ Trần thần cảm tạ! Ngày mai nếu người trong thánh giáo không ai có thể câu thông, thì nó, chính là, của Đỗ Trần thần.

Đỗ Trần đi ra Thiên Mục thần điện, đi ngang qua bên người hai tên thị vệ, hấn mặc trường bào tuyết trắng, ưu nhã, tuấn lãng, mỉm cười thân thiết:

- Mọi người khổ cực rồi.

Tóc vàng theo gió đêm bay bay, nhất thời nhận được sự thân thiện của vô số binh sĩ đối với tân nhiệm giáo phụ.

Nhưng vừa quay đầu, Đỗ Trần đột nhiên khước miệng nhếch lên trào phúng:

- Samar lão nhì, yên tâm, ngày mai lão tử nhất định ủng hộ người lấy được tân thánh khí chỉ cần tân thánh khí còn tại đó.

Trong trường phòng của hắn, Dịch Cốt dùng hắc vụ bao phủ Andy tuyết lang đang ngủ khò khò, Ariza ôm tiểu Bối Bối cùng ăn thịt bò, vừa thấy Đỗ Trần tiến tới, Dịch Cốt nói:

- Thiếu gia, xin lỗi, ta đêm qua dò xét Nguyệt hồ đã sơ suất.

- Không quan hệ! Ngay cả giáo hoàng đều bị lừa, người tự trách cái gì?

Đỗ Trần từ tay Ariza cầm lấy mấy miếng thịt bò, nhưng không cho vào miệng mà nói:

- Xuất hiện đại sự rồi.

Dịch Cốt nói:

- Đích xác, tân thánh khí nọ khiến cho Minh Nguyệt Tử Thủy đạo của ta rên rỉ thần phục, vậy cho thấy nó tuyệt không phải thánh khí bình thường! Sợ rằng ngày mai Thiên Mục lâm sẽ xảy ra một hồi đại chiến.

Đỗ Trần vươn một ngón tay, phe phẩy:

- Đối với thiếu gia ta mà nói, chỉ cần có quan hệ tới thánh khí, thì là chuyện nhỏ, không đáng nhắc tới! Đại sự của ta chỉ là... Constantine bị người cứu đi.

Dịch Cốt có chút sững sờ, lập tức cười lạnh nói:

- Đừng nói hắn cơ hồ không thể tỉnh lại, cho dù tỉnh lại, ta bây giờ tự tin cùng hắn chính diện giao phong mà bất bại.

Đỗ Trần hai tay ôm mặt, trầm giọng nói:

- Constantine dù khả năng tỉnh lại phi thường nhỏ, nhưng chúng ta không thể không đề phòng! Dịch Cốt, hôm nay đánh một trận, Long thần thương thế không nhẹ, ta nghĩ tứ đại thần thánh cự long nhất định đi bảo vệ Long thần! Trong cả hành cung núi Miguel không có ai là địch thủ của người.

- Người mang Đỗ Tư theo một chuyến, cần phải tra rõ tất cả về Constantine, ta muốn xem, ngoại trừ Kinh Úc sơn cốc mà giáo hoàng nói không có khả năng, hắn tới cùng còn có bằng hữu nào, có thể vì hắn ra tay mà cùng giáo đình thành địch! Hừ, giáo hoàng không nói, ta không thể tra ra sao?

301. Ta Thật Sự Chỉ Muốn Trộm Một Kiện Thánh Khí Nhỏ Mà Thôi

Dịch Cốt vừa muốn xoay người rời đi, Đỗ Trần đột nhiên khoát tay:

- Chờ chút, nếu không mang theo Đỗ Tư, người có nắm chắc không?

Dịch Cốt rất cẩn thận nói:

- Cho dù không có Đỗ Tư giúp ta biến hóa lớn nhỏ, Long thần hành cung giờ phút này, Samuel chữa thương, tứ đại thần thánh cự long thủ hộ mà xem, ta cho dù không thành công, nhưng an toàn trở ra cũng mười phần nắm chắc, hơn nữa có thể cam đoan không để lại dấu vết gì.

- Vậy là tốt rồi, Đỗ Tư lưu lại, ta cần hắn giúp một việc khác... nhưng người cũng phải lưu lại một chút dấu vết! Để cho người ta biết có cao nhân tới bãi phóng mới tốt! Làm người phải biết như vậy, không nên khiêm nhường.

Đỗ Trần cười rất chân thành, thật sự phi thường chân thành.

Dịch Cốt cũng mơ hồ.

- Nếu người có được tin tức chính xác về Constantine, nhớ kỹ tại phụ cận hành cung Long thần tạo xuất một chút hỗn loạn, trọng yếu một chút, cần dùng thủy hệ dấu khí chế tạo một chút hỗn loạn... nhất định phải làm cho nước sôi trào, sang trọng suốt, càng giống bí pháp của Brockman tại Thẩm Thủy doanh ngày trước càng tốt... nếu như không có tin tức của Constantine, vậy không cần chú ý với Constantine nữa, chỉ cần chế tạo cho ta một chút hỗn loạn là được, hiểu chứ?

Dịch Cốt cười lạnh, có ý vị du hí:

- Ta hiểu rồi, ta chẳng những cho Brockman thêm chút phiền toái, hơn nữa còn chế tạo cho thiếu gia một cơ hội đục nước béo cò.

Dịch Cốt lưu lại một đoàn hắc vụ tiếp tục che giấu Andy đi biến, sau đó tiến hành cuộc "bái phỏng" của hắn.

Đỗ Tư lại thích thú nói:

- Francis, người lại có ý tưởng xấu xa gì hả? Chẳng lẽ lưu ta lại giúp người tạo bằng chứng giả, mà người thừa dịp hỗn loạn trộm đồ?

Đỗ Trần lấy thân thể nhu nhuyến của ngũ ca xuống, nặn nặn nơi tay:

- Cái gì mà ý tưởng xấu? Ta đang làm việc thiện! Ai nha, ta vì làm việc thiện mà trộm đồ, vậy bảo giám có thể tính là công đức không?

Đỗ Trần vỗ vỗ cái trán của mình, nghĩ tới điều này rất có thể a.

Câu hỏi khiến cho Đỗ Tư có chút phát mộng, hắn suy nghĩ một chút, nói:

- Tính cái rắm! Cái gì gọi là trộm? Lấy thứ người khác còn không nói cho người ta, cái gì gọi là thâu! Nhưng người muốn trộm đồ đã có chủ sao? Người bắt nó về, vậy gọi là nhờ bản lĩnh của mình có được thiên tài địa bảo, nhân gian thánh khí! Đây không phải là trộm.

Đỗ Trần suy tư một chút, cười tự giễu, thói quen chức nghiệp, a a, vậy thánh khí mới xuất thế ngay trước mặt là vật vô chủ, ai có bản lĩnh sẽ thuộc về người đó, vậy mình bằng chân bản lĩnh lấy về, quan hệ cái rắm gì đến trộm chứ.

Đúng vậy, Đỗ Trần chuẩn bị trước khi thương đàm ngày mai đã bức thánh khí nhận chủ.

Nhưng không thể đi bây giờ, mới vừa rồi giáo đình cùng Long tộc đối với Nguyệt hồ bố trí phòng thủ nghiêm mật, cho nên hắn để Dịch Cốt đi chế tạo một hồi hỗn loạn. Sau đó mình thừa dịp loạn mà xuống tay.

Chờ khi hỗn loạn kết thúc, mình lập tức...

Đỗ Trần ngồi bên Ariza, một mặt cùng hắn ăn thịt bò, một mặt tính toán kế hoạch của mình.

Nhưng tiểu Bối Bối cắt đứt suy nghĩ của Đỗ Trần, dứt một khối thịt bò vào miệng hắn:

- Ba ba ăn! Hi, ba ba, Andy bây giờ thật lợi hại! Ít nhất cũng có thực lực bát cấp rồi! Ariza thúc thúc cũng đánh không lại Andy rồi.

Ariza vừa nghe, ngẹn luôn miếng thịt bò to tướng trong miệng.

Một bên, tiếng lẩm bẩm của Andy từ trong hắc vụ truyền ra. Tuyệt lang ngủ rất không thành thật, lăn bên này lật bên kia, hắn xoay người, lộ ra một bộ móng vuốt màu đen.

Đỗ Trần nhú mày nói:

- Andy dám chắc phải tái kiến giáo hoàng vài lần, bộ dáng của hắn bây giờ đã thay đổi, sợ rằng khiến cho giáo hoàng sinh lòng nghi ngờ.

- Bị thấy thì sao! Sao phải sợ!

Ariza khó hiểu nói:

- Bộ dáng tiểu cầu của hắn so ra uy phong hơn trước kia, thiếu gia lo hắn làm người ta sợ hãi sao?

- Không phải sợ bị người ta thấy, mà là ta không muốn bị người khác thấy! Lần này ta dụng Đỗ Trần thân mớ hồ lừa giáo hoàng, cơ hồ mọi người đều biết, hơn nữa giáo hoàng biết trong tay ta còn một Bác Bì! Càng từng trợ giúp các lão tổ mẫu nhập học... vậy cứ như thế, toàn bộ thực lực của ta đều được ghi trong chấp pháp thần điện...

- Nhưng ngày sau cùng giáo hoàng phải giao tiếp trong cuộc sống, ta phải che giấu một vài quân bài mà không muốn người ta biết.

Đỗ Trần nhéo nhéo mũi nữ nhi:

- Bối Bối, tình huống của Andy bây giờ tới cùng ra sao?

Tiểu Bối Bối gơ hai cái tay nhỏ bé trắng trẻo, tròng to mắt, khoa trương:

- Andy vừa rồi không biết bị cái gì kích thích, đột nhiên tinh thần lực tăng vọt, cuối cùng lực lượng linh hồn của hắn nhanh chóng vượt qua Bối Bối... một nửa! Tiếp theo, tiếp theo cần dứt một cái chân cùng một cái tay của con gấu lớn ngốc, bây giờ đại khái là bát cấp dị thú! Bất quá thân thể hắn cũng xuất hiện một chút đặc thù của tổ hợp dị thú... đáng tiếc không có cánh dài, còn không thể để Bối Bối cười bay lên trời.

Đỗ Trần nhìn hắc vụ, mơ hồ có thể thấy một thân thể lớn gấp đôi bình thường:

- Vậy hắn bây giờ có thể biến thân giống tổ hợp dị thú sao?

- Còn chưa được, hắn phải ăn được ít nhất một nửa thân thể của gấu lớn ngốc nghếch mới được.

- Bối Bối, người xem bây giờ thực lực của Andy cùng hoàng kim bỉ mông như thế nào? Andy hoàn toàn ăn được hoàng kim bỉ mông cần bao nhiêu thời gian?

Tiểu Bối Bối ngẫm nghĩ, rất lâu, nói:

- Khó nói, gấu ngốc thông minh hơn Andy, chạy trốn chết, nếu Andy may mắn, một lần bắt được hắn, lập tức nuốt nó, nhưng Andy ngốc, bắt không được hắn, không biết là bao lâu nữa! Có lẽ là một ngày, có lẽ là cả đời.

Đỗ Trần hơi gật đầu, trong lòng hiểu được trạng thái của Andy - quý tộc tuyệt lang bây giờ có thực lực của bát cấp dị thú, hơn nữa tùy thời có thể nuốt hoàng kim bỉ mông, tiến hóa thành thân cấp tổ hợp dị thú, nhưng phải xem lang phẩm thể nào, còn có hoàng kim bỉ mông kia có phối hợp không.

Suy nghĩ một chút, Đỗ Trần dụng Liên Hoa thu lấy Andy:

- Quên đi, nếu giáo hoàng hỏi thì nói Đỗ Trần thần mang Andy đi, thế là được! Sau này nói tới chuyện của Andy sau.

Hắn vỗ vỗ Ariza, cười nói:

- Huynh đệ, ăn thịt bò mà không uống rượu thật vô vị a? Người đi gọi Thomas tới, chúng ta cùng nhau uống.

Ariza ngơ ngác lên tiếng, đi tới cửa trưởng thì đột nhiên quay đầu, nhếch miệng cười:

- Thiếu gia, người không phải lại muốn tìm Thomas giúp người làm chứng nhân chứ?

Đỗ Trần sững sốt, huynh đệ ngốc không có trì độn như tưởng tượng a.

Hết thấy đều là giống như mấy ngày trước, Đỗ Trần cùng Thomas uống rượu tới ba bốn giờ sáng, tính toán thời gian, Đỗ Trần dụng rượu rời khỏi trưởng phòng, bay tới bên Nguyệt hồ.

Thấy Nguyệt hồ bị tầng tầng trọng binh vây quanh, bờ bắc là mấy nhân hình cự long suất lĩnh năm trăm cự long bay trên trời, vừa nhìn thấy hai người tới, Đỗ Trần nở nụ cười! Nguyên lai mình theo giáo hoàng trở về, Long tộc lại tăng thêm binh lính ở chỗ này, hơn nữa điều hai thần thánh cự long tới coi sóc tân thánh khí. Phòng ngự trong hành cung Long thần nhất định càng bạc nhược, Dịch Cốt lại thêm vài phần nắm chắc! Nhưng khó khăn cũng tăng thêm.

Bờ nam Nguyệt hồ, thánh chiến đấu thần, thủ hộ đấu thần, Bairu ba vị giáo phụ suất lĩnh bốn ngàn hắc giáp võ sĩ chú mục mà đứng, mà điều binh, đương nhiên có cả viện trưởng đấu thần học viện, Ziege.

Xem ra phía giáo đình cũng cất cử trọng binh trấn giữ.

Bờ tây, Donna thần sứ chỉ có bốn người, thế đơn lực mỏng, nhưng cũng đứng bên, không chịu rời đi! Nói ra, phòng thủ ở mặt đông của Nguyệt hồ là yếu nhất.

Đây toàn bộ là thủ vệ, Đỗ Trần trong lòng kích động phát run, một thập cấp Ziege, hai thần thánh cự long, ba giáo phụ, còn có mấy trăm cự long mấy ngàn võ sĩ, trước mắt bọn họ trộm đi bảo vật mà chúng thần tranh đoạt... kích thích! Khiêu chiến, đã lâu không có khiêu chiến như vậy, quá kích thích, chỉ có một từ để hình dung - sướng khoái.

Tâm thần kích động, nhưng ý nghĩ của Đỗ Trần lại phi thường tỉnh táo, tiếp đó hắn nhìn quanh, Nguyệt hồ sâu tới ngàn thước, hình thành một cái hồ phương viên ba bốn trăm thước, hôm nay bên bờ bị mười mấy tầng oanh địa vây lấy, bên trong không cho ai tiến vào - mà mấy nhà đã đạt thành hiệp nghị, ngày mai bắt đầu thương đàm, bất luận kẻ nào dám tiến nhập hồ thì giết không cần tra xét.

Hơn nữa nguyệt hỏa của Long thần vừa mới tẩy lễ Nguyệt hồ, vậy nước trong hồ toàn bộ bốc hơi, bên trong đừng nói nhân loại, ngay cả côn trùng, thảo mộc đều không có.

Có thể tưởng tượng, nếu lúc này Đỗ Trần thao khống Liên Hoa bay vào, dù chỉ nhỏ như côn trùng, vậy cũng sẽ bị Ziege cùng thần thánh cự long cùng các cao thủ khác phát hiện, sau đó giết chết.

Thấy rõ tình thế, kế hoạch của Đỗ Trần cũng thành hình.

Dịch Cốt còn không có truyền tin đến, Đỗ Trần nhìn bố cục Nguyệt hồ, sau khi ghi nhớ tình hình mỗi nơi, thúc dục Liên Hoa tới gần Nguyệt hồ, bất quá hắn không có từ phía đông, mà đi tới phía tây nơi phòng ngự bạc nhược nhất tiến vào, lặng lẽ trốn trên người thần sứ Donna...

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Nguyệt hồ tuy có mấy ngàn người ở, nhưng lại không chút tiếng động, chỉ là ngẫu nhiên nghe được tiếng Donna thần sứ, mà nham thạch màu đen sau khi vỡ ra, bầu trời không có ánh trăng, trên mặt đất cũng không có ngân nguyệt huyền tượng, chỉ dựa vào những tinh tú mỏng manh chiếu sáng, Nguyệt hồ một mảnh hôn ám. Đúng lúc này thì phương đông vang lên tiếng hò hét, tiếp đó, phía bắc Nguyệt hồ xuất hiện một đoàn quang mang màu lam, thoáng chốc chiếu rọi một mảnh Thiên Mục lâm.

Dịch Cốt động thủ rồi.

Đỗ Trần hai tay run lên, kim chúc ti, vạn năng thước, bách hợp tảo, nhuyễn giao, đao mỏng nhọn,... các công cụ mở khóa xuất hiện trong tay hắn, theo đó...

Đỗ Trần thành thật nấp trên người Donna, căn bản là không có ý động thủ.

302. Song Tỏa Đồng Tâm

- Bi Pie đại ca, là hướng hành cung của Long thần bệ hạ, dị biến đã đột sinh, bây giờ bệ hạ trọng thương, Liege trưởng lão đang hiệp trợ bệ hạ trị thương, người và ta lại cùng Long thần vệ ở chỗ này, phòng ngự hành cung phi thường bạc nhược.

Bi Pie hung hăng trừng mắt liếc nhân mã giáo đình ở bờ đối diện, suy tư một chút nói:

- An nguy của bệ hạ trọng yếu hơn mọi chuyện! Ta lập tức dẫn ba trăm Long thần vệ trở về, người chú ý giáo đình, nếu bọn họ có dị động, không cần xin ý, lập tức khai chiến.

Cơ hồ trong nháy mắt, đại quân Long tộc chia làm hai đội, đại bộ phận bay về hành cung ở phương bắc.

Một mặt, thánh chiến đấu thần vừa thấy sự thế như thế, vội la lên:

- Ziege viện trưởng, giờ phút này chỉ còn lại hai trăm Long thần vệ, bọn họ căn bản không chống được đại quân ta, không bằng chúng ta trực tiếp đoạt lấy thánh khí, dù sao đạo lý cũng thuộc về chúng ta.

Ziege hừ một tiếng:

- Thừa dịp người khác nguy nan tính gì là đấu thần? Nếu ta lập tức giết tới đoạt thánh khí, vậy so với cường đạo thô phi có gì khác? Nếu đã quyết định ngày mai thương nghị, vậy đợi ngày mai giải quyết trên bàn thương thuyết.

Bairu cũng nói:

- Không ổn! Long thần hành cung xảy ra dị biến, Long tộc dám chắc đầu tiên sẽ hoài nghi giáo đình chúng ta, nếu chúng ta bây giờ giết xuống, chẳng phải là nhận lấy "Tội danh" "Chế tạo hỗn loạn, dẫn khai thần thánh cự long, đồng thời nhân cơ hội cướp lấy thánh khí" sao?

Thánh chiến đấu thần vỗ ngực:

- Là ta thiếu suy nghĩ... Cái gì kia? Ziege viện trưởng người xem, thủy quang bay lượn trên bầu trời kia... cực kỳ giống tên trộm Thảm Thủy doanh ngày đó.

Ziege ngày ấy chưa từng tham dự cuộc đuổi bắt cho nên lúc này Dịch Cốt thực lực tăng rất mạnh, cũng rất dễ dàng khiến cho Ziege không phán đoán được tác giả của thủy quang.

Lão nhân không chút do dự lớn tiếng phân phó, thanh âm phi thường lớn khiến cho Long tộc ở bờ đối diện cùng thần sứ ở bờ tây đều nghe được rõ ràng:

- Hắc giáp quân nghe lệnh! Phát hiện kẻ trộm ngày trước, lập tức phân ra hai ngàn người đuổi bắt, đồng thời bẩm báo huynh của ta giáo hoàng Samar.

Lão gia tử này, thật sự là quá đáng yêu. Ít nhất Đỗ Trần nghĩ như thế... phòng thủ Nguyệt hồ bỗng chốc ít đi hai ngàn.

- Kẻ trộm xuất hiện rồi, tỷ tỷ, tên trộm đáng chết kia lại xuất hiện rồi.

Trong đám thần sứ một người hô lớn.

Donna vội la lên:

- Ta ở chỗ này, ba vị muội muội, các người lập tức trong khoảnh khắc bắt lấy kẻ trộm đáng chết, đoạt lại bản đồ thần vực.

Nàng quay đầu lại hô to với giáo đình cùng Long tộc:

- Có nghe thấy không, kẻ trộm trộm đi thánh khí của thần ta trên địa bàn các người lại xuất hiện, các người đã đáp ứng, phải bắt hẩn cho thần của ta! Nhanh lên chút, nếu không thần của ta sẽ không tha thứ cho các người.

Ziege sớm phái người truy kích, mà Long tộc bên bờ Nguyệt hồ chỉ còn lại một thần thánh cự long, chỉ đành chờ chốc lát nói:

Donna thần sứ, tên trộm xuất hiện cùng phương hướng với hành cung của Long thần chúng ta, nói vậy hộ vệ hành cung sớm đã phát hiện, giờ phút này đã đuổi theo, chúng ta không cần đi.

- Các người! Các người quái lắm.

Donna hung dữ dậm chân, cũng không có biện pháp, liền tự mình thủ hộ Nguyệt hồ, sau đó phái ba người đuổi bắt.

- Biết đạo vương cùng tiểu mao tặc khác nhau chỗ nào không? Kỹ thuật? Cái này chỉ là một phương diện! Đạo tặc chính thức, là phải biết lợi dụng tất cả tình thế, điều động hết thủy tư nguyên đạt thành mục tiêu cuối cùng mới là một chiến thuật gia hoàn mỹ.

Đỗ Trần nhớ kỹ sự phụ đạo môn kiếp trước có nói, nhớ lại.

Dịch Cốt gây một hỗn loạn nhỏ đã khiến thủ hộ Nguyệt hồ giảm bớt một nửa.

Giờ phút này, tình thế Nguyệt hồ biến thành... bờ nam Ziege suất lĩnh hai ngàn người đồn trú. Thánh chiến đấu thần cùng Bairu mang theo hai ngàn người khác đi bắt trộm. Bờ đối diện, Long tộc chỉ có một thần thánh cự long, còn có hai trăm Long thần vệ.

Bờ đông vốn không có bao nhiêu, giờ phút này chỉ còn mấy người trông chừng mà thôi.

Thảm Thủy ở tây ngạn chỉ có một Donna ở lại! Mất đi Vân Kỳ, còn kém hơn thực lực chính thức của Đỗ Trần nửa cấp. Mà Đỗ Trần, ngón tay hẩn mang theo các loại công cụ mở khóa, lòng bàn tay còn cầm hỏa liên đăng, hỏa liên đăng mấy giờ trước đã phế bỏ Long thần, như cơn trùng vẫn đậu trên vạt áo sau lưng Donna.

- Bước đầu kế hoạch thành công rất hoàn mỹ, vậy bắt đầu bước hai.

Đỗ Trần nhắm liên đăng vào lưng Donna, nhưng lửa cháy trên hỏa liên đăng nhanh chóng tiêu diệt.

Hắn âm trầm nghĩ:

- Đỗ Tư sớm nói qua lão bát có thể tăng cường lực bạo phát trong nháy mắt, nhưng lão tử còn chưa thử qua! Hôm nay mượn Donna khai màn vậy.

Đỗ Trần nắm lấy đế hỏa liên đăng, chậm rãi, truyền nguyên thần, nội kinh, đấu khí... đủ loại hội tụ lên liên đăng, sau đó tống vào lưng Donna...

Ziege cùng thần thánh cự long duy nhất còn lại của Long tộc giằng co, thỉnh thoảng, còn nghe tiếng hô bắt trộm hỗn loạn từ xa truyền lại.

- Tốc độ của tên trộm thật nhanh! Các người tới mặt đông cảnh vệ.

- Người của giáo đình cũng tới? Bairu, tốt lắm, chúng ta bây giờ đều vì bắt trộm, nước giếng không chạm nước sông, mọi người phối hợp. Chúng ta đi về phía tây, các người tới mặt đông.

- Bi Pie, quân đội của người tránh đường, yên tâm, chúng ta vì bắt trộm, tuyệt không bước nửa bước vào hành cung cấm địa của các người.

- A!

Ziege lão tử đột nhiên nghe được tiếng đàn bà kêu lên thê thảm! Lửa cháy, tựa hồ là một nữ nhân bị thương nặng! Tiếp đó, hắn thấy Donna ở bờ tây lao về phía trước...

Donna bị người đánh bất ngờ.

Trước mắt, nàng cơ hồ vẫn ổn, chỉ có thân thể theo bản năng lao tới - nàng không muốn chạy về phía trước cũng không được, bởi vì sau lưng một cỗ lực lượng thật lớn đẩy nàng bay về phía trước.

Nhưng phía trước là đâu? Nguyệt hồ, bị coi như cấm địa, bất luận kẻ nào trước khi đàm phán tiến vào đều bị giết chết.

Donna bất đắc dĩ tiến vào cấm địa Nguyệt hồ, cũng tới gần tân thánh khí.

Thần thánh cự long của Long tộc quát trước:

- Donna thần sứ, xin dừng lại đáng chết! Ngăn trở Donna tiến vào Nguyệt hồ.

Trăm điều cự long bay vào Nguyệt hồ.

Ziege nhướng mày, phát tay ra lệnh cho quân đội:

- Không nên khinh cử vọng động, đệ tam tiểu đội xem xét Donna vì sao kêu thảm, đệ nhị tiểu đội tiến vào Nguyệt hồ bảo vệ thánh khí, cần phải đảm bảo thánh khí an toàn! Không tiếc hết thảy.

Người thánh giáo cũng tiến vào Nguyệt hồ.

Vừa đây không có bóng người, không có một ngọn cỏ rơi vào Nguyệt hồ, giờ khắc ngắn ngủi này lại lâm vào hỗn loạn.

Trong nháy mắt khi Donna kêu thảm thu hút chú ý lực của mọi người, Đỗ Trần đã giá ngự Liên Hoa bay sát đất tiến vào cấm địa Nguyệt hồ, dùng tốc độ nhanh nhất của mình.

Mục tiêu, đương nhiên là tân thánh khí đủ để cho chúng thần kim hoàn cùng Long thần quyền trượng rung lên bá phục! Mà tất cả công cụ sớm đã chuẩn bị thỏa đáng nằm trong tay hắn.

Nguyệt hồ hỗn loạn, một đóa Liên Hoa nhỏ như côn trùng dễ dàng thoát qua sự chú ý của mọi người, tiến gần tân thánh khí... vòng tròn, hắc ngân lưỡng sắc, trên có đồ án đao búa giao nhau, dưới có một cây thiết bồng tiếp lấy tảng đá.

Bay quanh thánh khí một vòng, Đỗ Trần trầm nghĩ: "Là nhị thập tứ tâm tỏa! Ổ khóa là vòng tròn được điêu khắc phủ đao giao nhau, nhưng... không đúng a."

Hắn phát hiện tân thánh khí này có chút cổ quái.

Theo "Đỗ Thị lý luận thánh khí" - thánh khí tỏa càng cao cấp, tỏa tâm càng phức tạp! Cửu cấp Vân vụ tỏa liên của Ziege là "Mười tám tâm", thập cấp Thẩm Thủy Vân Kỳ là "Hai mươi bốn tâm"! Vậy, suy đoán theo lẽ thường, tân thánh khí này hẳn là phải cao cấp hơn "Hai mươi bốn tâm" mới khiến cho thập cấp thánh khí tái phục, nhưng nó sao lại chỉ có trình độ "Hai mươi bốn tâm" như thập cấp thánh khí?

Thời gian gấp gáp, Đỗ Trần không thể suy nghĩ vội vàng, dù sao thủ vệ của Nguyệt hồ không phải kẻ ngu, sau khi hỗn loạn qua đi, bọn họ sẽ phát hiện Donna không phải chủ động khiêu khích, mà là bị người bức bay vào hồ tạo hỗn loạn, phản ứng đầu tiên dám chắc - người đến mặc kệ làm gì, đánh lén là ai, nhưng mục tiêu nhất định là tân thánh khí.

Hai tay vươn ra khỏi Liên Hoa, chớp mắt mở ra thánh khí tỏa.

- Ca ba!

Tiếng động rất nhỏ quen thuộc khiến Đỗ Trần biết, mình thành công.

Hắn đưa tay thử lấy thánh khí, nhưng...

Thánh khí không động.

Nó là một kiện thánh khí vô chủ, vốn không từ chối thủ đoạn của Đỗ Trần, nhận Đỗ Trần là chủ.

"Đáng chết, thủ pháp hai mươi bốn tâm tỏa không có khả năng sai." Đỗ Trần trong lòng khó chịu, hắn không cam lòng, tiến lên kiểm tra.

Đúng vậy! Thánh khí tỏa đã bị phá giải, nhưng, khí hồn không có nhận chủ.

Điều này sao có thể?

Ngón tay Đỗ Trần run lên một chút, ánh mắt quét qua tân thánh khí một vòng, cuối cùng hạ xuống bộ phận thiết bồng chôn sâu trong nham thạch.

"Chẳng lẽ là song tỏa đồng tâm? Đáng chết, nhất định là vậy! Thánh khí này có hai thánh khí tỏa, nhưng tỏa kia lại chôn trong nham thạch! Giống như Minh Nguyệt Tử Thủy đao lão tử cấp cho Dịch Cốt, phải đồng thời mở hai tỏa mới có thể phá giải cái thánh khí này."

Tân thánh khí cũng quả nhiên so với thập cấp còn cao cấp hơn, thập cấp thánh khí là "Hai mươi bốn tâm", nhưng vô luận bao nhiêu tâm, nó đều thuộc phạm trù thánh khí tỏa, nhưng tân thánh khí này, nó hẳn là có hai tỏa! Nhất định vậy.

Muốn hoàn toàn phá giải thánh khí này, phải thấy được một bộ phận chôn sâu trong nham thạch mới được.

Nhưng nham thạch này ngay cả Dịch Cốt đều không phá được, mình sao có thể trong thời gian ngắn ngủi trong lúc hỗn loạn lấy được thánh khí, sau đó đồng thời mở ra hai tỏa.

Trong lúc này, Đỗ Trần nghe được tiếng Donna hét lớn:

- Đừng hiểu lầm, ta không làm bộ bị tập kích, sau đó mượn cơ hội tới gần thánh khí! Ta thật sự bị người ta tập kích.

Không vội, nếu tối nay không lấy đi thánh khí này, mình rốt cục không có cơ hội nữa! Bởi vì ngày mai chính là thời gian thương đàm thánh khí thuộc về ai.

Đỗ Trần cắn răng:

Con mẹ nó! Lão tử đời này không có thất thủ bao giờ, hôm nay cũng sẽ không thất thủ! Phú quý cầu trong hung hiểm, việc thiện làm trong nguy nan! Lão tử phải ra khỏi đây.

303. Thật Sự, Ta Trộm Một Kiện Thánh Khí Nhỏ Là Đủ Rồi!

Đúng là không có cách nào đập vỡ nham thạch để lấy ra đạo thánh khí tỏa chôn sâu trong đó.

Ngay cả một mảnh vụn cũng không được.

Thiên hạ có cái gì mà ta - đệ nhất thiên tài ngàn năm của đạo môn không dám trộm? Có cái gì mà ta trộm không được.

Đỗ Trần nhanh như chớp lấy ra tất cả công cụ mở khóa trên tay, gọi lão Tứ ra, chính là thuấn bài ẩn hình, còn có lão thập nhất, chính là ngọn lửa vô hình ngay cả hắc cũng không nhìn thấy.

Tiểu Bối Bối ở xa tận trong căn lều ở Thiên Mục lâm, lúc này Đỗ Trần mới là lực cấp đầu hồn còn chưa thể liên lạc với nàng trong khoảng cách xa như thế, bỏ qua đầu hồn, thay vào đó một đạo thần niệm của Liên Hoa nguyên thần, Đỗ Trần quát:

- Đỗ Tư, Nguyệt hồ sẽ lập tức có đại loạn, người dùng hình tượng Francis tới tiếp ứng, đồng thời bảo Bối Bối dùng tinh thần khế ước thông tri cho Dịch Cốt, tới tạo ra hỗn loạn để thu hút Ziege sự phụ.

Vừa nói, Đỗ Trần vừa không ngừng hai tay, lão Tứ giống như một chiếc xẻng nhỏ, nhẹ nhàng phóng tới đầy khối nham thạch, lão thập nhất ẩn trong chỗ lõm của thuấn bài, chuẩn bị tùy thời tăng thêm sức nổ.

Đỗ Trần thả người bay về phía phòng ngự yếu nhất, chỉ có mấy ám tiêu của bờ đông.

Lúc này, Donna đã giải thích rõ chân tướng sự việc, Long tộc và Ziege bất luận tin hay không tin, nhưng đều đánh ánh mắt về phía kiện tân thánh khí so với Chúng Thần Kim Hoàn còn cao cấp hơn kia.

Long tộc thần thánh cự long lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Donna:

- Donna thần sứ, ta lúc này tạm thời tin lời người nói, Ziege viện trưởng chúng ta theo từng phương vị tiến gần tới thánh khí, bảo vệ ở gần đáng chết, toàn quân bảo vệ thánh khí.

- Đoàn!

Dị biến đột sinh, khối nham thạch to lớn kia phẳng phát như đặt trên họng của thánh khí pháo, bị một lực lượng mạnh mẽ bắn thẳng lên cao, nhưng, nó cũng chỉ bay lên, còn không hề hao tổn chút nào.

Chỉ trong khoảng khắc khối nham thạch bay lên cao hơn mười thước, đã có rất nhiều sự tình phát sinh

Mọi người đều trơ mắt nhìn, khối nham thạch khổng lồ kia biến mất không dấu vết, thực lực hơi mạnh một chút, còn có thể mơ hồ thấy được thực tế là khối nham thạch kia nhanh chóng nhỏ đi, cuối cùng nhỏ tới mức mắt thường khó có thể phân biệt.

Mà với thực lực cực mạnh của Ziege, ông rõ ràng thấy được, khối nham thạch kia giống như bị một cái gì đó đỡ lấy, sau đó thứ ấy trườn lên khối nham thạch rồi mạnh mẽ ép nó nhỏ đi, tiếp đó, thấy khối nham thạch bay về bờ đông! Đây là lực lượng gì có thể làm ra chứ?

Thấy rõ điều này, Ziege ép sóng âm, trong khoảng khắc ông đã phóng ra một câu mệnh lệnh hoàn chỉnh, gầm lên:

- Truy theo phía đông! Lệnh cho đông cảnh, đưa cho ta Kinh Ưc Thủy Hoàn để mở một con đường!

Nói rồi, Ziege vẫy tay phóng ra một đạo thủy quang, phong tỏa khối nham thạch kia!

Với thực lực của Ziege, Đỗ Trần một khi bị Kinh Ưc Thủy Hoàn của ông phong tỏa, thì tuyệt đối không thể trốn thoát.

Nhưng chính lúc đó, truyền tới một tiếng cười quái dị "khắc khắc", một đạo thủy quang xuất hiện ngang trời mạnh mẽ đánh rơi Kinh Ưc Thủy Hoàn của Ziege xuống đất.

Ziege trong lòng kinh ngạc, ông cảm nhận được, thủy quang của đối thủ không hề thuần túy, nói thẳng ra hẳn ta đối với khả năng khống chế thủy hệ không hề làm chủ được, nhưng, thủy quang của đối thủ tràn ngập mệnh mông, hoàn toàn đánh rơi Kinh Ưc Thủy Hoàn của mình, vậy hẳn nhất định có thủy hệ thánh khí mạnh hơn Kinh Ưc Thủy Hoàn, trợ chiến!

Là Dịch Cốt đối giọng dịch dung mà đến!

Cảm nhận được sát khí đầy trời tập kích tới, ép cho mình không còn cách nào khác đành phải nghênh chiến. Ziege lại ép sóng âm, cấp tốc quát to:

- Long tộc hướng tới mặt đông truy kích, chú ý khối nham thạch kia đã biến thành cỡ con muỗi, nhất định phải lưu tâm xem xét, ta đối phó với cao thủ này!

Như thế, có thể làm cho Đỗ Trần không thể đào thoát khỏi Ziege, đang bị Dịch Cốt quần lấy!

Đỗ Trần dùng lão Tứ bọc lấy khối nham thạch bay theo phía đông hướng tới trại của giáo đình, thần thánh cự long mang theo năm sáu mươi cự long phía sau chân long dục, kêu gào đuổi bắt! Thần thánh cự long truy theo Đỗ Trần chính là cha của ba mẫu bạo long kia, mặc dù hắn là kẻ yếu nhất trong thần thánh cự long, nhưng Đỗ Trần lúc này cũng tuyệt không có khả năng đối phó.

Đỗ Trần ẩn thân trong Liên Hoa, hắn sợ Liên Hoa bị thần thánh cự long thấy, chỉ có thể duy trì tình trạng nham thạch bay song song ở một khoảng cách xa, mà không dám thu vào bên người, bên tai gió kêu vù vù, cây cối lù lù lại. Tốc độ của hắn đã tăng tới mức cực hạn, nếu không dựa vào năng lực tăng cường trong nháy mắt của lão Bát, hắn có thể sớm đã bị thần thánh cự long chặn lại rồi, dù sao Long tộc cánh dài, là bá chủ không cần tranh cãi của không trung.

Tình thế nguy cấp!

Đáng chết! Trong Liên Hoa sao không có thứ tăng cường tốc độ? Bồ Đào sư phụ a, lão nhân gia ngài cho sư huynh một Cân Đầu Vân bay một vạn tám ngàn dặm, lại chẳng cấp cho tiểu đệ một ít bảo bối tăng tốc! Đỗ Trần trong lòng âm thầm nguyền rủa!

- Sao nhanh vậy? Vừa mới mở quỹ thứ tư, huynh đệ phía sau còn chưa ra nữa!

Âm thanh âm dương quái khí của Ngũ ca, lúc này lại như âm thanh trên trời.

Chỉ thấy một đội nhân mã phát hiện biến loạn của Nguyệt hồ, đang gấp rút hướng tới nơi này, Thomas dẫn đầu cười trên Độc giác tê ngư màu đỏ, mà "Francis" say rượu ghé ghóm, cũng bay đến, hắn nép trên lưng Ariza. Mặc kệ Ariza công hắn theo Thomas.

Đỗ Trần mừng rỡ, vội vàng dặn dò:

- Đỗ Tư, để Ariza cách xa đám người kia một chút, ta trốn trong túi áo hắn, sau đó đổi chỗ với người!

Sự tình tiếp theo chính là thuận lý thành chương rồi, truy binh của Long tộc cùng quân đội của giáo đình gặp nhau, đang khi Long tộc còn chăm chú vào nham thạch kia, Đỗ Trần bay tới sau lưng Ariza, tiếp theo ánh sáng hoàng kim kia của hắn che phủ thân hình, đổi chỗ với Đỗ Tư.

Sau đó, Francis vốn say rượu tựa hồ có chút tỉnh táo, hắn một mặt âm thầm điều khiển lão Tứ bọc khối nham thạch tiếp tục phi hành, một mặt dùng dáng vẻ rất tiêu chuẩn thiện lương để Thomas hiệp trợ Long tộc, nhưng Thomas thô lỗ làm mọi việc hỏng bét. Thừa loạn, Đỗ Trần thu hồi lão Tứ

Mọi thứ đều rất hoàn mỹ, nếu có ai dám nói Đỗ Trần và vụ án trộm cắp này có quan hệ, hắn dám chỉ trời mà phát thệ, "Các người quá vô sỉ rồi, Thomas đầu thần, doanh trại bảo vệ ngoài mấy trăm dặm, còn có mấy ngàn quân đội giáo đình đều thấy ta đêm qua đầu tiên là uống rượu, sau đó cùng Thomas đầu thần đi bắt thiết tặc Kết tội ta ăn trộm đồ? Francis ta "Vinh diệu của St. John, "Ánh sáng của New Zealand" là người vô sỉ như vậy sao?"

Oaaa , sau một đêm lộn xộn, Đỗ Trần mỉm cười trở về căn lều của mình, cứ mặc cho bên ngoài đi mà hỗn loạn, hỗn loạn này liên quan gì tới ta? Ta được thiên hạ xưng tụng là đại thiên nhân hơn nữa còn có pháp điển giáo đình chứng nhận, trở thành đại thiện nhân được pháp luật ghi nhận.

Tất nhiên, mặt này phải có một điều kiện tiên quyết, là bí mật Dịch Cốt không bị bóc trần.

Lo lắng đợi tới giữa trưa, Dịch Cốt đẩy cửa bước vào, khoe miệng còn mang theo một tia cười đắc ý.

- Thế nào rồi? Có để lộ dấu vết hay không?

Đỗ Trần vội hỏi.

Dịch Cốt nhẹ nhàng vuốt ve Minh Nguyệt Tử Thủy đao bên hông, trong ánh mắt có sự vui mừng không nói lên lời!

- Thiếu gia yên tâm, trước kia ta toàn dùng bí pháp kim chúc hệ ra tay, lần này đột nhiên dùng thủy hệ nghênh chiến Ziege, hẳn tuyệt đối không hoài nghi thân phận của ta Đa tạ thiếu gia ban đao.

Hắn trịnh trọng cúi mình.

- Ta quyết không phải là đối thủ của Ziege cầm trong tay Kinh Ưc Thủy Hoàn, nhưng đêm qua, bên bờ sông ta ngạnh tiếp hơn trăm chiêu không phân thắng bại! Sau đó thấy viện binh của Long tộc và giáo đình đến, ta triệt tẩu từ phía đông, dựa vào Minh Nguyệt Tử Thủy đao dẫn động nước biển Đông Hải, bình yên chạy mất!

- Thế thì tốt rồi, người không đả thương sư phụ của ta chứ?

Đội Dịch Cốt mỉm cười lắc đầu, Đỗ Trần lười biếng đuổi người ra, cười nói:

- Vậy đêm qua thu hoạch ở Long thần hành cung thế nào?

Dịch Cốt đột nhiên từ túi bên hông lấy ra một pho tượng thủy tinh cự long màu đỏ:

- Thiếu gia, đêm qua phi thường may mắn! Ta vốn muốn đi thăm dò thương thế Long thần rốt cục như thế nào, không tưởng được rằng tại chỗ Long thần liệu thương, phát hiện ra một tòa linh đường bí mật!

Hắn đưa pho tượng màu đỏ cho Đỗ Trần.

- Đây là . trong đồng chiến lợi phẩm của Constanine cũng có một cái như vậy, chẳng lẽ

- Đây là thân muội muội của Long thần, cũng là thê tử của Constantine.

Ở thế giới đấu thần khi cúng tế người chết có một tập tục, giống như trang viên St. Kain đặt pho tượng Shigeru trước cửa, hơn nữa khắc bia ghi lại công tích dưới pho tượng, người khi còn sống có chút thân phận, sau khi chết người thân hân sẽ khắc sự tích của hắn lên pho tượng, cho hậu nhân chiêm ngưỡng!

Do đó Long thần với muội muội của mình cũng như thế, mặc dù muội muội của hắn không có thân phận anh hùng cùng địa vị, nhưng cũng là công chúa của Miguel, tuyệt đối có tư cách lập bia lưu truyện.

Đây là tiểu sử trong linh đường, làm Dịch Cốt hiểu được không sai biệt lắm quá khứ của Constantine

-----
Việc của Constantine phát sinh ba, bốn mươi năm trước, nhưng ngọn nguồn lại có từ ngàn năm!

Văn Thần thảm chiến, Thần hoàng Prince thống lĩnh thần thánh liên minh cứu nhân loại trên bờ diệt vong, thay đổi lịch sử. Được các đại chủng tộc cùng xưng là Vạn Cổ Thần Hoàng, mà thê tử của ông, Nguyệt Nữ thần tự nhiên cũng trở thành thần hậu mẫu nghi thiên hạ.

Thần Hoàng Prince trong lịch sử là người tiếp cận gần nhất tới vĩnh sinh bất diệt, điểm cuối cùng của con đường đấu thần. Mà bí pháp của Nguyệt thần tuy không hơn được thần hoàng, nhưng lại trên chín nguyên soái Văn Thần, so với Thẩm Thủy nữ thần Margaret ngày nay còn mạnh hơn!

Tuy là phu thê, nhưng Nguyệt thần lại không theo Thần Hoàng, mà tự thành lập một phái thế lực. Trong đó, Long tộc tiên tổ Mutuo, tiên tổ của Thần thánh cự lang nhất tộc Tây Luân, được xưng tụng là cánh tay trái tay phải của Nguyệt thần, Một long một lang theo Nguyệt thần vào sinh ra tử trong Văn Thần đại chiến, trải qua vô số trận chiến sinh tử, tự nhiên trở thành một đôi huynh đệ đồng mệnh sẵn sàng chết vì nhau.

Mutuo và Tây Luân trước sau bỏ mình trong Văn Thần đại chiến, nhưng sau trận chiến, Long tộc và thần thánh cự lang nhất tộc vì tình cảm của bọn họ mà trở thành bằng hữu vô cùng tin cậy của nhau, hai tộc này thậm chí còn gọi nhau là huynh đệ.

Thời gian lững lờ trôi qua ngàn năm, nội bộ thần thánh cự lang nhất tộc chia rẽ, dần dần sa sút. Kẻ cao quý trở thành băng sương thánh lang, kẻ thấp kém thậm chí thoái hóa thành tuyết lang người người coi thường! Mà lúc này, Long tộc lại thành bá chủ không thẹn trên bầu trời của tam đại lục.

Dưới biểu tượng Long tộc hùng mạnh, ba trăm năm trước, cũng chính là ánh sáng huy hoàng của vô số đấu thần anh hùng tam đại lục, thời mà trong khi Charlemagne vẫn còn âm đạm vô quang, tôn tử của Mutuo

không có người nối tiếp, dẫn tới nội loạn của Long tộc, lúc đó, trong chiến loạn một nhánh hoàng thất toàn gia bị tru diệt, nhưng có hai đứa nhỏ thoát khỏi tai kiếp, nữ nhân gọi là Garcia, nam nhân theo đó được gọi là Samuel.

Samuel thiên sinh hào dũng vô song, với sức lực của một mình tiêu diệt cừu gia, leo lên bảo tọa Long thần, hơn nữa đem uy thế của Long tộc lên đỉnh cao hơn ngàn năm. Đến bốn mươi năm trước, Samuel gả muội muội cho thủ hạ tin cậy nhất của hắn là Constantine. Hơn nữa tứ phong cho Constantine, kẻ theo hắn hơn trăm năm, khi Samuel đoạt vị đã cùng hắn vào sinh ra tử, đại chiến vô số lần làm kẻ đứng đầu thần thánh cự long.

Nhưng tại hôn lễ của Constantine và Garcia, huynh đệ của Long tộc, thần thánh cự lang nhất tộc phái đến một người chúc mừng, tại thời khắc sứ giả Sophia và Constantine gặp nhau, tất cả cuộc đời hắn rời khỏi quỹ đạo vốn có.

Ngay trong đêm đó, Constantine hồi hôn giết vợ, thanh đao trên tay đã giết thê tử tân hôn, lại cũng giết hơn mười huynh đệ núi Miguel đến chúc mừng, cùng với Sophia đồng thời ruồng bỏ chủng tộc của mình, trở thành kẻ phản nghịch hàng đầu trên tam đại lục.

Trong khi Dịch Cốt nói, tất cả mọi người yên lặng lắng nghe, đợi hắn nói xong, Ariza nhỏ phỉ một cái:

- Hồn trưởng ngoài dự liệu, vì một con ả mà phản bộ chủ tử, còn giết lão bà của mình, ngay cả những huynh đệ đến uống rượu mừng với hắn cũng không buông tha, tên gia hỏa này chớ rơi vào tay ta đây, bằng không ta đây cho hắn rằng lợi đây đây.

Đỗ Trần cười nhạt nói: "Khó trách Constantine vì một cái Đồ Lạp Mỗ Chi Tinh, lại dám làm ra kế hoạch, dùng con dân của ta trì hoãn Ngự nhân đuổi bắt. Nguyên lai bốn mươi năm trước hắn đã ngoan độc thế rồi! Không hổ là tam đương gia của Ác Nhân cốc.

Bối Bối hiểu kỳ nói:

- Nhưng vì sao hắn giết nhiều người vậy a? Còn đang khi kết hôn? Lén lút trốn đi với Sophia là được rồi, vì sao giết người nữa? Bối Bối ghét hắn!

Dịch Cốt nói:

- Tiểu thư, đây là việc xấu của Long tộc, không thể khắc lại chân tướng trên bia đá, ta cũng không có cách nào biết được!

Nói xong, Dịch Cốt khẽ lắc đầu với Đỗ Trần:

- Thiếu gia, ngoại trừ tấm bia đá này, ta còn âm thầm tra xét sách mật, mặc dù những thủ hạ cũ của Constantine năm đó ở núi Miguel vẫn bí mật truyền tin tức cho hắn, mặc dù hắn đích xác có một ít lão bằng hữu, nhưng không hề có một ai có thực lực làm ra việc tiêu diệt Âm Ảnh quân, cứu Constantine!

Đỗ Trần chợt nói:

- Có thể là Sophia hay không?

- Trừ phi Sophia mất tích mấy năm nay có kỳ ngộ gì đó, thực lực bạo tăng, bằng không, không có khả năng là nàng!

Dịch Cốt có hơi chút cười mỉa:

- Thật sự là ngoài ý muốn, vốn tưởng rằng đã biết rõ Constantine, không ngờ, ngay cả tộc phở của Andy cũng không tra ra!

Đỗ Trần sững sốt, lập tức cười ha hả.

Đúng rồi, sự tình Long tộc và Lang tộc dây dưa không rõ, vừa rồi theo lời của Dịch Cốt, há chẳng phải là chuyện của tổ tiên Andy sao?

Cần thận nghĩ lại, vô luận là Andy, bằng sương thánh lang, hay là thần thánh cự long, Long thần. Và thậm chí chính mình sau khi tới Thiên Mục lâm tất cả mọi việc! Tựa hồ hết thấy đều cùng có bóng của một người sau lưng - Nguyệt thần!

Nguyệt thần Đứng rồi, vậy khối nham thạch màu đen cũng là do Nguyệt hỏa gây ra, mới phát nổ xuất hiện tân thánh khí!

Đến lúc nên nghiên cứu khối nham thạch màu đen đó một chút rồi!

Lời của người dịch:

Trong đây Ariza không xưng mình là "Ngã" = tôi, ta mà xưng là "yên" cũng có nghĩa tương tự tuy nhiên ta không tìm được từ nào thay thế cho kiểu xưng hô đặc biệt này của Aliza nên để là "Ta đây". Sau này Ariza vẫn luôn xưng là "yên"

+++ Đỗ Trần vốn chỉ định trộm kiện tân thánh khí này nhưng không ngờ nữ thần vận mệnh lại bôn cợt hần

+++ Một hán tử không rõ tuổi tác, chiều cao vượt quá Dịch Cốt, tầm vóc hùng tráng hơn cả Ariza, toàn thân mặc hắc sắc thiết giáp, mặt đeo hắc sắc thiết cụ, tóc vàng rối loạn che nửa khuôn mặt, tay cầm thánh khí giống như phương thiên hoa kích, còn muốn mạnh hơn cả quyền trượng của Long thần. Khí tức âm lãnh mờ mịt khiến người ta ngạt thở, đến trước mặt Đỗ Trần quỳ xuống: "Nghĩa phụ!"

Bối Bối nói: Ba Ba, đây là tiểu đệ đệ..."

Hán tử đó tới tột cùng là ai??

+++ Thảm Thủy Thần Sứ Donna cao ngạo ngang ngược không ngờ có ngày bị Đỗ Trần ngàn dặm "Truy sát", lẩn trốn như đàn chuột hoang, nhưng rốt cuộc lưỡi đao của vận mệnh cũng giáng xuống

304. Trò Đùa Của Nữ Thần Vận Mệnh

Theo như mọi khi, Ariza ôm tiểu Bối Bối ra ngoài trông coi, trong khi đó Đỗ Trần và Dịch Cốt, trốn trong phòng nghiên cứu kiện tân thánh khí và khối nham thạch màu đen chứa nó.

Một phần tân thánh khí lộ ra bên ngoài Đỗ Trần đã nghiên cứu qua, hần đặt trọng điểm ở khối nham thạch màu đen, cũng chính là mặt trên thứ phế vật bị bỏ quên của chiến tranh thánh khí.

- Rầm! Rầm!

Đỗ Trần dùng Bạo Phong chùy thủ sớm được cải tạo thành công cụ mở khóa đập lên mặt ngoài của nham thạch, tai nghe được âm thanh vô cùng trong trẻo:

- Chất liệu không giống với thánh khí bình thường bọc bên ngoài là kim chúc, nhưng cũng không giống với độ vững chắc đất đá của nham thạch!

- Thiếu gia, ta dùng hai mắt đảm bảo, thứ này tuyệt không chứa kim chúc nguyên tố và thủy nguyên tố!

Dịch Cốt nói một cách nghiêm chỉnh.

- Ta cũng dùng tặc nhãn của chính mình cam đoan, nó tuyệt không phải là loại cứng rắn của kim cương trân bảo!

Ngón tay Đỗ Trần vuốt lên khe hở khối nham thạch, nhìn chằm chằm vào khe hở, thậm chí có chút mê ly:

- Đời này ta còn chưa từng thấy qua loại thánh khí có chất liệu thế này! Bình thường thánh khí đều là kim chúc làm ra, cao cấp cũng bắt quả là chứa bộ phận nguyên tố kết tinh, nhưng nó Ta nhìn không ra, nhưng cũng có thể nói chắc chắn rằng

Đỗ Trần hưng hăng đập xuống khối nham thạch, cười to nói:

- Thứ gia hỏa này là đồ tốt, nếu có thể đập nó ra, ta dùng loại nguyên liệu này luyện lại Minh Nguyệt Tứ Thủy đao cho người.

Con mắt nhỏ dài của Dịch Cốt trợn ngược lên, không tự giác sờ lên thánh khí nguyên trạng ở bên hông! Trong lòng không khỏi vui mừng, ngày đó Bác Bì còn ngăm cười nhạo ta bị tinh thần khế ước đè ép, làm

người hầu cho một mao đầu tiểu tử! Nhưng hôm nay nhìn lại, hai việc mình mong ước cả đời - Vị trí giáo chủ, cảnh giới của thần, đều là vì đi theo thiếu gia mà trong thời gian ngắn ngủi hai năm, giấc mộng đã sắp thành sự thật!

Hơn nữa người khác mơ tưởng cầu mong, phí hàng triệu kim tệ cũng khó thấy được thập cấp thánh khí, nó lại trong đến trong tay mình. Không được, chất liệu không hợp. Có thể bị đào thải khi thay đổi quá lớn

Dịch Cốt đang đắc ý suy tưởng, bên tai chợt nghe Đỗ Trần cười.

- Đồ vứt đi, đúng là đồ vứt đi!

Đỗ Trần sau lại kiểm tra mấy khe hở nhỏ, không nhìn được bữu môi dè bữu. Từ một ít vết tích còn sót lại hẳn nhìn ra, thánh khí này trước khi bị bỏ quên chính là một món đồ bị khóa cực kì tinh xảo, có thể nói thứ này nếu hoàn hảo không tổn hao gì đặt tại tiền thế của Đỗ Trần, cũng là một thứ tác phẩm đại biểu cho sự kết tinh của văn minh cơ giới.

Cho nên trong đầu Đỗ Trần lòng vòng hiện ra một bức tranh

Một cỗ máy chiến tranh cực kỳ tinh vi vốn đang nuốt nhả quang mang, cắn nuốt tính mạng đối thủ như gặt lúa, nhưng khi đó, một áp lực khổng lồ xuất hiện gần, sau đó bốn phương tám hướng uy ép khí giới chiến tranh. Vốn là một binh khí chiến tranh uy phong bá khí, trong chớp mắt bị ép thành một quả trứng hình tròn.

Nham thạch màu đen chính là hình thành như thế!

- Đáng chết! Một kiện thánh khí đã bị ép thành một khối nham thạch, kết cấu phong tỏa bên trong đều bị phá hỏng rồi! Bằng không. Con mẹ tên nào đã hạ thủ? Quả thật là phá hoại nghệ thuật!

Đỗ Trần ảo não gất lên cái, lúc này hẳn lại có vài phần giống với nghệ thuật gia Brockman.

Dịch Cốt nói:

- Thiếu gia, thánh khí này người cũng không có cách nào mở sao?

- Mở cái rắm á, ngay cả kết cấu phong tỏa cũng không có, ta còn có thể làm sao bây giờ?

Đỗ Trần nhú mày:

- Dịch Cốt, người thật sự một chút cũng không thương tổn được khối nham thạch này à?

- Cũng không phải một chút cũng không được, nếu ta toàn lực ra tay mà nói, cũng có thể lưu lại trên khối nham thạch này vài vết xước

- Vết xước? Vậy cũng được, người dùng Minh Nguyệt Tứ Thủy đao làm cho ta! Từ thiết bổng tân thánh khí mà giáng xuống! Chỉ cần có thể đào thánh khí này ra là được!

Đỗ Trần hung hăng nói:

- Lão tử không tin, lần thứ nhất là vết xước, người chém nó hơn mười vạn đao còn không thể đào nó ra!

Khóe miệng Dịch Cốt nhếch lên, thâm nghĩ, thiếu gia cái gì cũng tốt, chỉ là khi xử lý những việc liên quan đến thánh khí không còn giống với hắn nữa.

Có lẽ, nếu Steven ở đây, hẳn có thể hình dung tâm tình của Đỗ Trần bây giờ. Là một tên "dụ gian" vô số hoa quý thiếu nữ, là tay sành sỏi đưa ra yêu cầu vô hạn truy lục với hoa cô nương, quý đối trong sắc giới, đột nhiên gặp được một nữ tử tuyệt mỹ tiên tử mặc một nội khổ bằng sắt, vị tiên tử này nguyện ý cùng hắn "thông gian", nhưng có một lớp khổ sắt ngăn cản

Vậy Đỗ Trần không đem khổ sắt đó xé ra mới là lạ!

Yêu cầu Đỗ Tư điều khiển pháp bảo, Đỗ Trần quả nhiên để Dịch Cốt ở trong Liên Hoa ra tay đổ tể! Kỳ thật đôi khi những biện pháp thô thiển lại có tác dụng lớn nhất! Với tốc độ và đao pháp của Dịch Cốt, trong

một giờ toàn lực chém ra mấy vạn đao mà nói, nếu có thể để Dịch Cốt làm thợ đá một ngày mà cái giá là lấy ra tân thánh khí, vậy sao phải phí sức đi tìm phương pháp dễ dàng khác?

Trời tối, Thiên Mục lâm rối loạn cả ngày cũng trở nên yên lặng, khi Đỗ Trần muốn hỏi tiến độ công tác của Dịch Cốt thì Thomas tìm đến quấy rối, không nói đến hai lời, đầu thần Thomas đã kéo Đỗ Trần chạy tới Thiên Mục thần điện.

- Đầu thần Thomas, chậm một chút, chậm một chút, người làm gì thế này?

Trước mặt ngoại nhân, Đỗ Trần chính là thiếu niên tuấn lãng phong độ tiêu sái, một câu thô tục đều không có!

- Hắc, chạy theo ta đi, chuyện tốt!

Đỗ Trần tăng tốc đuổi kịp hần, hỏi:

- Bây giờ còn có thể có chuyện gì? Tân thánh khí đêm qua đã bị trộm mất, giáo hoàng bề hạ sợ là đang đại phát lời đình?

- Ài, Lão đại không biết người kia, hần cho dù tận đáy lòng hận không giết sạch được người trong thiên hạ, trên mặt cũng mỉm cười!

Thomas quay đầu nói với Đỗ Trần:

- Vừa rồi lão đại nói, tân thánh khí mặc dù bị trộm mất, nhưng việc Đỗ Trần thần cũng không thể bỏ qua, đi, muốn cho Đỗ Trần lập thần vị cung phụng thần điện, nhưng Đỗ Trần thần của các người toàn thân sương mù màu vàng, chưa từng làm người ta nhìn rõ bộ dạng, người có thể vẽ ra bức tranh, làm cho những công tượng lập thần vị cho Đỗ Trần!

Trong lòng Đỗ Trần xuất ra một cỗ cảm giác quái dị tuyệt luân, lập thần vị cho Đỗ Trần? Ha ha, những lời này nghe sao mà... Làm cho người ta bay bổng muốn lên tiên!

- Ta sẽ hỗ trợ cho các công tượng, mặc dù đại thể ta đều nói hết với giáo hoàng bề hạ rồi, nhưng chi tiết ngoại trừ việc lập thần vị ra, còn muốn ta làm gì nữa?

Thomas dừng cước bộ, nói thầm:

- Cái này còn khá hơn người tưởng a! Đỗ Trần phong thần rồi, pháp điển theo đó cũng được cải tiến, ít nhất thêm một chương "Đỗ Trần thần dụ", Đỗ Trần nói qua điều gì, người cho chúng ta một bản! Còn nữa, bây giờ tam đại lực ngoài Thương Lan

Đỗ Trần càng nghe con mắt càng sáng, cơ hồ hần có thể tưởng tượng, không cần lâu lắm, chỉ mấy tháng sau...

Sáng sớm ở thành St. John, vô số cha mẹ ngoài cửa sổ tử nữ gọi:

- Bảo bối, Đỗ Trần thần nói, các người nên rời khỏi giường đến trường rồi... Trước tiên chớ vội ăn sáng, còn không hướng Đỗ Trần thần vĩ đại cầu khẩn!

Tới trường học, các sư phụ đứng trang nghiêm trên bục giảng cầm roi dạy học:

- Hèm! Hôm nay chúng giảng tới bài thứ ba, lý luận thật sự của Đỗ Trần thần, bây giờ đọc theo ta, Đỗ Trần thần duệ trí nói

Bên ngoài cửa sổ, trên quảng trường đặt tượng thần Đỗ Trần, mà đối diện với tượng thần là cung Jules Verne. Giáo phụ Ferdinand chỉ vào mũi Baergema bề hạ:

- Bề hạ, thánh giáo pháp điển làm ra bản luật, mời xem thử "Thần dụ quyền chi Đỗ Trần thiên" Theo Đỗ Trần thần phân phó xây dựng lại ba khu bình dân

Chuyến đi Thiên Mục lâm của Đỗ Trần, rốt cuộc bắt đầu thu hoạch rồi... cái này trên chi tiết vẫn chỉ là món lợi nhỏ như đầu ruồi, thỏa mãn một chút hư vinh của nhân loại mà thôi, để sau khi hai chữ "Đỗ Trần" tôn xưng là thần, hần có được cái gì còn tùy vào cuộc đời của hần, từng bước được hần chậm chậm đào bới...

Theo Thomas chuẩn bị chu đáo mọi chi tiết nhỏ nhất của lễ phong thần, lại từ giáo hoàng có chút chỗ tốt, khi Đỗ Trần trở lại lều của mình, đã là sáng hôm sau rồi!

Dịch Cốt còn ở trong Liên Hoa chưa ra, Đỗ Trần gõ khoang kín, cũng tiến vào Liên Hoa, vừa thấy Dịch Cốt đứng trên tảng đá sừng sờ, hần thông thả cúi mình, cười rất quý tộc:

- Tiên sinh Brook tôn kính, công tác của ngài đã kết thúc sao? Nếu kết thúc ta có một tin tức tốt nói cho ngài!

Ngoài dự đoán, Dịch Cốt vẫn sừng sờ trên khối nham thạch, dưới chân hần xuất hiện một cái động khẩu kích cỡ một cái nắp giếng, mà toàn bộ phận thiết bồng tân thánh khí ở giữa động khẩu, xem ra, công tác của Dịch Cốt mau kết thúc rồi.

Đỗ Trần nhảy lên khối nham thạch, vừa đi vừa cười:

- Giáo chủ Đỗ Trần thần giáo - Brook, đang nhìn cái gì? Hiện tại chính là thời khắc quan trọng nhất trong cuộc đời của người - nghĩ về một cái tên uy phong đỉnh đỉnh sao?

Hần phát hiện Dịch Cốt có chút không đúng, sắc mặt phi thường phi thường tệ!

Dịch Cốt thuận miệng đáp:

- Thiếu gia, nghĩ tên làm cái gì?

- Thân là Đỗ Trần giáo chủ, cái tên Brook này sao có thể tịch tịch vô danh giống như trước chứ?

Đỗ Trần đi tới bên người Dịch Cốt:

- Giáo hoàng bề hạ ứng thuận, Brook tiên sinh, ngày mai ngài chỉ cần thể hiện thực lực bình thường, chứng minh ngài có thực lực thập cấp, vậy có thể được phong hào, trở thành phong hào mãi ghi trong sử sách...

Đỗ Trần nhìn thấy tình hình cái động khẩu xuất hiện, cũng ngăn ra.

Dịch Cốt nhìn chăm chăm vào cửa động, lẩm nhẩm:

- Phong hào đầu thần? Được rồi, ta biết rồi, ngày mai sẽ chứng minh thực lực của mình...

Ngữ khí của hần phi thường bình thản, hình như trước kia hần chưa từng sinh ra dục vọng với bốn chữ "Phong Hào đầu thần" này, cũng như không quan tâm việc ẩn trong bóng tối ở quá khứ, bị ai không thể thấy ánh sáng của thánh giáo đồ, càng không thèm để ý đối với địa vị "Phong hào đầu thần" đủ để ngồi ngang hàng cùng quân vương các nước, được loài người kính ngưỡng

Bởi vì việc hần phát hiện ra càng đáng kinh ngạc hơn.

Đỗ Trần gật gật đầu.

- Vậy người chuẩn bị một chút đi... Đáng chết! Người nói xem đây là chuyện gì?

Hần chỉ vào cái động khẩu.

- Thiếu gia, nửa khắc trước khi ta đào ra cái động này, tình hình chính là như thế, người không có ở đây, ta cũng không dám tiếp tục đào xuống

Đỗ Trần cười khổ:

- Ta thật ra chỉ nghĩ trộm một món tiểu thánh khí mà thôi! Nhưng cái này... Nữ thần vận mệnh đùa ta sao?

305. Người Bên Trong Thánh Khí

Đỗ Trần quả thật đang nghĩ chỉ là trộm một món thánh khí nhỏ, nhưng Dịch Cốt đào xuống, đợi tới khi đào được một cái động nhỏ sâu nửa mét, thiết bồng kia còn chưa thấy gốc, nhưng, trên thiết bồng lại nằm

Một bàn tay!

Bàn tay này mang hắc sắc thiết thủ sáo (bào tay sắt màu đen), rất bình thường, chính là thủ sáo thường thấy của trung phong kỳ sĩ, lấy da thú nguyên liệu chính, mặt trên khảm vào phiến sắt dày, tại chỗ các đốt ngón tay, còn có gân thú dẻo dai mà giàu tính đàn hồi kết nối.

Trên thủ sáo có rất nhiều vết xước, nhưng đều rất nông, Dịch Cốt vô tình phát hiện bàn tay này. Nhưng Dịch Cốt dùng toàn lực xuất một đao không hủy diệt được chiếc thủ sáo, điều này đủ để chứng minh chất liệu của nó và khối nham thạch màu đen giống nhau, đều là tài bảo thiên địa cực kỳ cao cấp.

Thủ sáo chỉ lộ một phần ra bên ngoài, nắm chặt tân thánh khí, nhưng hoàn toàn có thể tưởng tượng được, bên trong nham thạch màu đen có một người giơ cao tay phải, trong bàn tay nắm chặt đó rất có khả năng là thập nhất cấp, thậm chí là thập nhị cấp, khiến Chúng Thần Kim Hoàn, Long Thần Quyền Trương phải bái lạy là tuyệt thế thánh khí.

Chiến giáp khiến cho Dịch Cốt cũng không có cách nào phá hủy, thánh khí khiến thần cũng phải phát cuồng... người này rốt cục là ai?

- Dịch Cốt, ngươi không tiếp tục đào xuống nữa là đúng!

Đỗ Trần lặng lẽ ngồi bên tân thánh khí, nhìn hắc sắc thiết giáp thủ sáo, lẩm nhẩm nói:

- Nếu người này còn sống, vậy không phải bị phong ấn trong thánh khí hơn một ngàn năm sao? Nếu một lão quái vật bị chúng ta thả ra, có trời mới biết sẽ xảy ra chuyện gì!

Hắn quay đầu dùng ngón út quẹt qua cổ, xéo mắt nói:

- Ngươi nói sau khi hắn cởi bỏ phong ấn, sẽ cảm kích ơn cứu mạng của chúng ta, hay là giết chúng ta?

Dịch Cốt hai mắt âm lãnh nhìn vào thủ sáo:

- Nếu hắn là Văn Thần anh hùng, chúng ta chính là ân nhân của hắn. Nhưng nếu hắn là Đại tướng thống binh của Ma tộc, giống như nguyên soái Cuban... e rằng Thiên Mục lâm sẽ gặp phải một tai nạn lớn!

Vừa rồi chính là vì sự lo lắng này nên hắn mới không tiếp tục đào xuống.

Trên Liên Hoa đài sáng lấp lánh, khối nham thạch màu đen đặt ở giữa, mặt trên cắm một món thánh khí hình tròn, hai bên thánh khí, Dịch Cốt và Đỗ Trần đứng đối mặt với nhau, đều không biết tiếp theo nên làm thế nào mới tốt.

- Thiếu gia bây giờ chúng ta nên làm như thế nào? Thủ sáo của người này cùng chất liệu với nham thạch, ta không có cách nào xuyên qua thủ sáo kiểm tra trạng thái của hắn!

Đỗ Trần dùng Thệ Tuyệt khẽ đập vào chiếc thủ sáo, tay kia vuốt mũi:

- Đầu tiên, đầu tiên chúng ta xác định xem hắn còn sống hay không, nếu còn sống, thực lực của hắn cường đại đến mức nào

Hắn xoay người rời khỏi Liên Hoa:

- Ngươi đợi ở đây, ta tìm Bối Bối và Ariza tới!

Bối Bối vừa thấy thủ sáo, con mắt liền trợn lên thật to, tựa hồ như phát hiện được món đồ chơi mới thú vị! Tiếp theo nàng khẳng định chắc chắn nói cho Đỗ Trần. Người này toàn thân ba động mặc dù mỏng manh, nhưng tuyệt đối tồn tại - hắn, vẫn còn sống!

Quả nhiên là lão quái vật sống hơn ngàn năm.

Đỗ Trần vỗ vỗ nữ nhi vẫn luôn nhìn chăm chăm vào cái thủ sáo kia:

- Bối Bối, con xem xem, thực lực của người này rốt cuộc đã tới mức nào, hoặc nói cách khác, cường độ đấu khí của hắn còn nằm trong phạm vi cảm giác của tinh thần lực của con hay không?

- Một cái tay thật là to!

Tiểu gia hỏa hiếu kì chạy vòng quanh thủ sáo kia vài vòng, lại nhảy vào trong hố, từ bên trong chiếc yếm nhỏ trước ngực lấy ra hai khối ma tinh toàn thạch, gõ lên cái thủ sáo rồi đột nhiên ngẩng đầu lên, thần sắc ngưng trọng!

- Ba ba, người muốn đào người này ra sao?

Đỗ Trần gật gật đầu:

- Người này và thánh khí đều bị chôn trong nham thạch, lấy được tân thánh khí nhất định sẽ đào hắn theo ra ngoài... Bảo bối, thực lực của hắn rất cuộc như thế nào? Nếu hắn quá mạnh mẽ, chúng ta tạm thời không thể không chế được, vậy đợi sau này hãy nói tiếp!

Tiểu Bối Bối cầm lấy bím tóc nhỏ suy nghĩ, nói phi thường chậm:

- Có thể đào hắn ra, nhưng sau khi đào hắn ra, ba ba giao cho Bối Bối, để Bối Bối và đệ đệ Alex cùng nhau xem xét hắn!

Nói rồi, tiểu gia hỏa nằm ngang, người che trước mặt thủ sáo:

- Nếu ba ba không đáp ứng, Bối Bối sẽ không cho ba ba đào hắn!

Mở tay hai mắt, phi thường nghiêm trọng, thập phần khoa trương:

- Bằng không sẽ quá nguy hiểm!

Nữ nhi rất ít khi có biểu hiện khẩn trương như thế, Đỗ Trần trong lòng nặng nề.

- Có thể đào ra phải không? Dịch Cốt tiếp tục đi!

Tiểu gia hỏa kia trở về trong lòng Đỗ Trần, nắm một làn tóc của hắn, lại một lần nữa rất nghiêm túc nói:

- Ba ba, sau khi đào ra, nhất định phải giao cho Bối Bối nhé!

Dịch Cốt lập tức tiếp tục đào lên, nửa ngày sau, kiện tân thánh khí kia và người trong nham thạch xuất hiện trước mặt Đỗ Trần! Trong nháy mắt hắn hoàn toàn giải thoát khỏi trói buộc của nham thạch thì tiểu Bối Bối nhảy lên, ôm chặt đùi của hắn!

Phần trên tân Thánh khí là một hình tròn, mà phần dưới là yển nguyệt đại đao, chuôi đao như một cái châm nhọn, nhìn qua giống như mũi nhọn trọng giáp của trung phong kỵ sĩ dùng trên chiến trường để trừng kích, mà người kia...

Với thủ sáo phối hợp với nhau, hắn toàn thân hắc sắc trọng giáp! Khổ người phi thường cao, cơ hồ cao hơn Dịch Cốt không ít, là kích cỡ hiếm có trong nhân loại! Nhưng so với vóc người gầy gò của Dịch Cốt lại không giống, hắn cực kỳ hùng tráng, eo hùm lưng gấu, hai vai so với Ariza còn phải rộng hơn, cả người vừa đứng trước mặt, lại hợp với vẻ thà chết không chịu buông tân thánh khí, uy phong lẫm lẫm, giống như một vị thống soái vô song điểm binh sa trường, hò hét ngàn quân.

Nhưng người này hai mắt nhắm chặt, giữ vững tư thái khi ra khỏi lòng đất, thánh khí lơ lửng cao, đứng ngạo nghễ.

Bất động, ngay cả hít thở cũng không có....

Nhìn dung mạo của hắn... nhìn không rõ - tóc tai rối loạn màu vàng đất che mắt một nửa, trên mặt đeo một chiếc hắc sắc diện cụ (mặt nạ sắt màu đen).

- Hảo gia hỏa, so với ta đây còn mạnh mẽ hơn! Hắc hắc, nhưng hắn không có giỏi bằng ta!

Ariza được sự đồng ý ngầm của Đỗ Trần gõ vào ngực người này, lại tự tay lấy ra mặt nạ của hắn, nhưng vừa lấy mặt nạ của hắn ra, thấy được dung mạo chân chính của người kia, Ariza "Má ơi" một tiếng, lại đeo mặt nạ vào.

Quay đầu lại về mặt đau khổ nói với Đỗ Trần:

- Thiếu gia, ta đây biết hắn vì sao đeo mặt nạ rồi, người này bị hủy dung mạo, hủy đến... ta đây bảo chứng, mẹ hắn cũng chẳng nhận ra!

Đỗ Trần tiến lên hơi hé mặt nạ vừa nhìn... Hắn nhắm mắt lại, đồng thời che lại hướng tới Bối Bối đang giương mắt tò mò:

- Bối Bối, đừng nhìn nữa!

Ariza lại động thủ cởi khỏi giáp của hắn, khỏi giáp kia là hắc sắc chiến giáp thường thấy của tướng quân, rất dễ dàng tìm ra được cơ quan sau lưng, nhưng Ariza vừa mở cơ quan, khỏi giáp không có phản ứng gì, hắn nâng khe hở khỏi giáp lên, muốn nhìn đến tận cùng...

- Má ơi! Thiếu gia, khỏi giáp của người này và thân thể của hắn dính vào một chỗ rồi!

Ariza chỉ vào khe hở, không nhẫn tâm lại vén lên vết sẹo của người ta nữa.

Dịch Cốt vội tiến lên xem xét, giọng lạnh lùng nói:

- Thiếu gia, người này nhiều năm trước nhất định khi đang mang trên mình thiết giáp thì lạc vào hỏa diễm đại trận, mặc dù không thiêu chết hắn, nhưng luyện hóa da và thiếp giáp, dung hòa nước thép và da hắn. Sau khi nguội... liền dính vào nhau, hắn đời này đừng nghĩ tới thoát khỏi giáp trụ nữa...

Đỗ Trần đánh giá trên dưới người này một phen, thiết giáp tướng quân vẫn không nhúc nhích, lẳng lẳng đứng, như một vũng nước đọng, nhưng tùy thời có thể cuốn lên sóng lớn ngất trời! Lại như thiên quân vạn mã ẩn núp trong một sơn cốc vào đêm tối, chỉ đợi một tiếng ra lệnh, liền hô chém giết, xả địch nhân thành từng mảnh nhỏ!

- Nói vậy năm đó hắn cũng là một vị tuyệt thế mãnh tướng tung hoành sa trường a! Đáng tiếc, Bối Bối, chẳng phải con nói, sau khi đào người này ra sẽ có nguy hiểm sao? Tại sao đến bây giờ hắn còn không có phản ứng? Là con và Alex áp chế hắn à?

Tiểu Bối Bối vẫn đang ôm chặt đùi tướng quân, nghe vậy nghiêm túc nói:

- Ba ba, hắn đã tỉnh rồi, nhưng không nói! Ừm... Người thử lấy đi thánh khí của hắn thử xem, hình như hắn rất quan tâm đến thứ này!

Dừng một chút, tiểu gia hỏa kia đột nhiên cười hắc hắc.

- Yên tâm đi, bây giờ không có nguy hiểm nữa... Ba ba vừa rồi đã nói rồi nha, người này là của tiểu Bối Bối!

Nói rồi, tiểu gia hỏa buông tay ra, núp ở phía xa!

- Ta tỉnh rồi sao?

Âm thanh kim qua thiết mã bên tai còn đó, thánh khí vẫn như cũ ở trong tay:

- Quân đội của ta đâu?

Hắn cố gắng ngẫm nghĩ, một bức tranh hiện lên trong đầu.... giống như một cánh tay kia, trong lúc ta cùng quân trận huyết mạch tương liên của mình tung hoành mở toang trận địch, trông nghiêng tám hướng, chân đạp trên máu tươi, chém rụng đầu địch nhân! Quân đồng minh... hừ! Bọn chúng vừa mới ra trận mà thôi!

Âm thanh kim qua không ngừng bên tai, trong gió lẫn mùi máu tươi nồng nặc...

"Một trận này, chúng ta đại phá ba mươi bảy vạn liên quân, chém chết hai thượng tướng bốn sao, bảy trung tướng ba sao, thiếu tướng chuẩn tướng hai mươi tám người, bắt tám vạn tù binh... Tám vạn đánh ba mươi bảy vạn, có thể có chiến quả như thế, chúng ta đã giành được thắng lợi to lớn!"

- Đây là ai nói chuyện với ta?

- Ta? Ta là ai?

- Vì sao, vì sao ta cái gì cũng không nhớ được? Đáng chết, tên của ta là gì?

Hắn mơ hồ cảm thấy đầu âm ỉm đau, mỗi khi một cái tên thoáng hiện ra, đau nhức xuyên tim, lập tức làm cho cái tên thoáng hiện ra lại tiêu tán vô hình...

Tất cả, hẳn đều không nhớ được nữa, ngoại trừ... quân trận bất bại cùng hắc huyết mạch tương liên.

Hắn suy nghĩ rất lâu, vẫn luôn đứng yên bất động,

Nhưng lúc đó...

Có người muốn đoạt thánh khí của ta? Hừ, muốn chết!

Nếu "radar mini" Bối Bối nói không có nguy hiểm nữa, vậy Đỗ Trần để Dịch Cốt tập trung vào thiết giáp tướng quân, mà hắn và Ariza ra sức tách ngón tay tướng quân, muốn lấy kiện tân thánh khí kia!

Xoạt! Hai mắt của hắc sắc diện cụ mở ra, là hai tròng mắt màu đỏ như máu!

- Kẻ phạm quân uy của ta! Chết!

Hắc giáp tướng quân ngạo nghễ gầm lên, trùng kích nhận cán dài trong tay như một cơn gió lốc, chém ngang đầu Đỗ Trần! Đầu gối phải nhấc lên, mũi nhọn trên chiến giáp đâm thẳng vào Ariza!

Tình thế dị biến, Dịch Cốt ra tay sau đến trước, loan đao chém về phía sau cổ thiết giáp tướng quân.

- Bối Bối? Con chẳng nói hẳn không có nguy hiểm sao?

Đỗ Trần trong đấu hồn vội nói.

Mà lúc đó, tiểu Bối Bối lại ở một bên ôm bụng, hắc hắc cười rất xấu, nhưng rất đáng yêu...

306. Nguyên Mượn Ba Ngàn Hồ Bi (tỉnh Bình)

Nụ cười của nữ nhi khiến cho Đỗ Trần hiểu được điều gì đó!

- Bối Bối, xú nha đầu, bây giờ cũng học cách trêu đùa lão gia ngươi sao?

Đỗ Trần trong nháy mắt thiết giáp tướng quân động thủ, đột nhiên cười rộ lên, vẫy ngón tay xuất ra một đóa Liên Hoa, dễ dàng ngăn cản đòn công kích của thiết giáp tướng quân.

Ariza song quyền ép xuống, ngăn cái đầu gối đang vọt tới rồi lùi lại, mà Dịch Cốt "Keng" Một đao, tuy không kích phá được chiến giáp của hắn, nhưng đủ mạnh làm thiết giáp tướng quân quy xuống!

Thiết giáp tướng quân này... Chẳng phải rất cường đại sao!

- Bối Bối, ngươi chẳng phải nói hẳn rất nguy hiểm, phải do ngươi và Alex tự mình trấn áp sao? Nhưng không chịu nổi đòn?

Ariza gãi gãi đầu, nhìn tiểu gia hỏa kia rất cổ quái!

Tiểu Bối Bối hai tay nắm lấy cái yếm vân vê, cúi đầu nhỏ giọng lảm bảm:

- Xin lỗi, Bối Bối thông đồng với Đỗ Tư lừa ba ba đó.... hi hi, thực lực của người này nhiều nhất cũng chỉ là thất cấp đầu thần!

Đỗ Trần và Dịch Cốt khóc cười không được! Nhất là Dịch Cốt, hẳn bởi vì hắc thiết giáp tướng quân kia cả người chiến giáp cổ quái mà không kiểm tra thực lực của hắn, kết quả... đã bị lừa rồi!

Ariza khó hiểu nói:

- Xú nha đầu, ngươi lừa ba ba ngươi làm gì?

- Hi!

Tiểu Bối Bối vẫn cười xấu, cũng phát ra mị lực đáng yêu vô cực hạn của nàng.

Đỗ Trần không hề tức giận nói:

- Nha đầu này là nhìn trúng tên gia hỏa kia rồi, muốn thu lại làm đồ chơi, nhưng nó lo lắng ta không cho, mới nghĩ biện pháp lừa ta! Nói người này cường đại vô cùng, nguy hiểm vô cùng, phải giao cho nó và Alex hai đỉnh cấp thần thủ mới có thể áp chế! Sau đó...

- Sau đó ba ba đáp ứng cho Bối Bối rồi!

Tiểu gia hỏa kia nhảy lên lưng hắc thiết tướng quân mới ngã xuống kia, nằm xuống, làm nũng nói:

- Ba ba, nói phải giữ lời, bằng không sẽ dạy hư con nhỏ!

- Tiểu nha đầu này!

Đỗ Trần bắt đặc dĩ lắc đầu.

Tiểu Bối Bối mừng rỡ vỗ vỗ mũ giáp của thiết giáp tướng quân:

- Ê, đầu to, người là của ta!

Thiết giáp tướng quân lại nhắm mắt lại, cảm thấy thánh khí còn trong tay, hần thở phào nhẹ nhõm:

- Ta, ta là của ngươi? Ngươi biết tên ta là gì sao?

- Ủmmm Ngươi gọi là Đỗ Đức!

Tiểu gia hỏa thuận miệng lấy một cái tên!

- Ta là Đỗ Đức... Vậy ta làm cái gì?

- Ngươi là món đồ chơi của ta!Ồ, không, là đệ đệ của ta nha! Chuyên môn theo tiếp ta chơi đùa!

Tiểu Bối Bối nói rất tha thiết:

- Từ nay về sau nha, ngươi gọi ta là tỷ tỷ, giống với Alex, hiểu chứ?

Thiết giáp tướng quân... À, là Đỗ Đức, trong đầu hần là một mớ hỗn loạn, ôm đầu tự hỏi!

Thừa lúc hần suy nghĩ, Đỗ Trần ôm Bối Bối lên yên lặng đi ra xa, khóc cười không được nói:

- Bảo bối, con sao lại đột nhiên muốn một món đồ chơi như thế? Hần chẳng thú vị chút nào! Hơn nữa thân phận của hần chúng ta còn chưa tra rõ ràng!

- Ba ba! Nhưng tinh thần lực của tên gia hỏa này rất thú vị a! Bối Bối thích!

Tiểu Bối Bối ép nhỏ giọng, ở trong lòng ngực Đỗ Trần giải thích:

- Xin lỗi, ba ba, vừa rồi đã lừa người! Thực lực chân chính của Đỗ Đức chỉ có thất cấp đỉnh phong, nhưng hần không giống với tuyệt đại đa số thất cấp đầu thần - nhục thể mạnh, nhưng tinh thần yếu! Thân thể và tinh thần của hần đều là thất cấp! Phi thường cân bằng! Nhưng, ba ba người có hiểu điều này nghĩa là gì không?

Đỗ Trần suy tư một chút:

- Một thất cấp đầu thần không thể chia điểm bình quân như thế, vậy phải là.... Trước kia Đỗ Đức phi thường cường đại, tất cả các mặt đều đã vượt xa thất cấp. Nhưng bởi vì nguyên nhân nào đó, thực lực của hần bị thoái hóa, tất cả thực lực tạo thành bộ phận - đầu khí, tinh thần lực, tốc độ... Toàn bộ đều thoái hóa tới mức chỉ còn bình quân thất cấp!

- Ủ, chính là như thế, nhưng ngoại trừ kinh nghiệm!

Tiểu Bối Bối gật đầu:

- Tinh thần lực còn có thể thoái hóa! Cái này làm Bối Bối rất hiếu kỳ, cho nên Bối Bối muốn hần làm món đồ chơi...

Ngắm nhìn thiết giáp tướng quân một cách thích thú, tiểu Bối Bối tiếp tục nói:

- Hơn nữa bây giờ tinh thần lực của hấn rất là vui, loạn đến hồ đồ, có thể ngay đến mù mù của hấn cũng đều quên rồi!

Đỗ Trần rốt cục cũng làm rõ trạng thái của Đỗ Đức!

Bị hủy dung mạo, mất đi trí nhớ, hơn nữa vĩnh viễn không thể tháo rời thiết giáp trên người, thực lực cũng thoái hóa tới thất cấp - nhưng bởi vì các phương diện của hấn đều phi thường cân bằng. Còn nữa, Dịch Cốt cũng không cách nào công phá chiến giáp của hấn, cùng với thánh khí cường đại, cho nên thực lực tổng hợp phi thường khó đánh giá!

Hiểu được tình trạng, Đỗ Trần âm thầm suy nghĩ cách xử trí tướng quân này:

- Bối Bối, con nghe ba ba nói, người này lai lịch không rõ, nhưng có thể khẳng định hấn bị phong ấn trong nam thạch nhiều năm, con muốn lưu hấn lại...

Nói còn chưa hết, chỉ thấy tiểu nha đầu tinh quái nháy đôi mắt to, ngọt ngào cầu khẩn:

- Ba ba... Bối Bối thực sự phi thường phi thường tò mò với tinh thần lực của hấn! Người cho Bối Bối đi, Bối Bối cam đoan hấn sẽ không gây ra phiền toái!

Nói rồi, tiểu gia hỏa chớp chớp mắt, khéo léo ám chỉ Đỗ Trần:

- Hấn bây giờ chỉ có thất cấp tinh thần lực a... Bối Bối nói nói gì, hấn cũng sẽ tin cái đó!

- Thất cấp tinh thần lực? Ha ha, bảo bối, hấn là của con rồi đó!

Đỗ Trần đột nhiên cười không ngừng, đặt Bối Bối trên đất, tùy ý để tiểu Bối Bối từng bước đi tới trước mặt Đỗ Đức. Đỗ Đức vẫn đang khổ sở suy nghĩ, mà Dịch Cốt, lặng lẽ kéo Ariza tránh ra, tiểu gia hỏa kia tiếp theo đến làm gì, đời này Dịch Cốt cũng không nghĩ có thể nhìn thấy được lần nữa...

Đỗ Trần ở xa xa nhìn, nữ nhi "chơi đùa" rất vui vẻ, hấn thâm nghĩ, kỳ thực phương pháp xử lý Đỗ Đức chỉ có ba cách - giết, thả, lưu lại.

Ba chọn một, rất dễ dàng chọn ra đáp án "lưu lại", nhưng lưu lại một người lai lịch không rõ bên người, tất phải có chút bảo đảm... cho nên Đỗ Trần để mặc cho nàng dùng tinh thần lực khủng bố đi "chơi đùa".

Bất quá dấu vết có liên quan trên người Đỗ Đức phải xóa đi, ví như thánh khí của hấn, thứ này, tồn tại ở trong lòng mình là đủ rồi, mà chính mình cũng chỉ có thể ghi tạc trong lòng, sau đó ngậm tra ra lai lịch của Đỗ Đức!

Đang suy nghĩ, Đỗ Trần thấy Đỗ Đức đột nhiên đứng lên, một tay nắm thánh khí, hai mắt nhắm chặt, đi nhanh tới trước mặt mình.

- Bối Bối, muốn Đỗ Đức làm gì đây?

Tiểu Bối Bối còn chưa kịp trả lời, đột nhiên, Đỗ Đức quỳ đầu gối, tay trái dựng thánh khí, tay phải ép vào ngực trái, lớn tiếng nói:

- Nghĩa phụ!

- Nghĩa phụ?

Đỗ Trần vốn đang mỉm cười xem náo nhiệt một chút phản ứng cũng không có!

Đỗ Đức nói xong, ngạo nghễ ưỡn ngực đứng ở sau lưng Đỗ Trần, không hề nói gì, một thân hắc giáp còn có hắc sắc diện cụ, lộ ra khí tức âm lãnh mờ mịt! Hai mắt khép hờ ảm đảm vô quang, nhưng tựa hồ bất kể lúc nào cũng đều bộc phát ra hung mang nuốt người.

- Ba ba! Bối Bối chỉ nói cho Đỗ Đức, Bối Bối là tỷ tỷ của hấn, người là dưỡng phụ của Bối Bối... Còn lại đều là do hấn tự hiểu ra!

Tiểu gia hỏa kia nói rất bất đắc dĩ.

Đỗ Trần lạnh như một khối băng, không nói cái gì, cũng không phản đối gì!

- Vậy ta đây chẳng phải là thúc thúc của ngươi sao?

Ariza há cái miệng rộng, đập vào ngực Đỗ Đức, nhưng Đỗ Đức nhắm mắt không nói!

Dịch Cốt tiến lên hỏi, Đỗ Đức cũng chẳng để ý đến hắn, tựa hồ Đỗ Đức chỉ chấp nhận nghĩa phụ... Đỗ Trần?

Đỗ Trần đột nhiên cảm thấy không biết đặt tay vào đâu. Khẽ ho một tiếng:

- Đỗ Đức à, thánh khí của con thật sự là rất khó coi, ta... sửa lại cho con được không?

Đỗ Đức trầm mặc không nói, nhưng hai tay nâng thánh khí lên! Cho tới khi Đỗ Trần thay đổi hình dáng thanh trường kích giao lại cho hắn, thì nó phảng phất giống như phương thiên họa kích ở tiền thế. Đỗ Đức theo phép tắc quân đội gặm nhẹ:

- Đa tạ nghĩa phụ!

Khóe miệng Đỗ Trần nhếch lên, lắc lắc đầu, không có đáp lời. Không khí phi thường ngưng ngập.

- Thời gian không còn nhiều lắm, Dịch Cốt chúng ta đi, Dịch Cốt ngươi còn phải chuẩn bị việc tứ phong phong hào...

Đỗ Trần vừa mới động cước thì "rầm" một tiếng, trường kích nện lên mặt đất, Đỗ Đức nâng kích mà đi, giống như cái bóng theo sau Đỗ Trần!

Không khí bên trong Liên Hoa có chút cổ quái, Đỗ Trần trở nên lúng túng:

- Đỗ Đức, con... con có yêu cầu gì sao?

Đỗ Đức hơi lắc đầu, môi vẫn ngậm chặt.

- Bây giờ con đợi ở đây mấy ngày, đợi ta ly khai Thiên Mục lâm, sẽ để con xem xét thế giới bên ngoài được không?

Đỗ Trần cảm thấy càng ngày càng không tự nhiên, lắc đầu muốn ra khỏi Liên Hoa.

Trong lòng Đỗ Đức cũng có chút không đúng, nhưng không ngưng ngập giống như Đỗ Trần, hắn cảm thấy hoàn toàn trống rỗng! Lại phảng phất như mất đi một tay, lại giống như người bạn nhiều năm, chưa từng chia cách tới một ngày đột nhiên không thấy nữa.

Loại cảm giác này làm trong lòng hắn mất mát rất khó chịu!

Đáng chết, ta biết rồi, ta tên là Đỗ Đức, là nghĩa tử lĩnh chủ thành Duerkesi thu dưỡng, cho nên không lâu trước ta thụ trọng thương trong lần đầu tiên chiến đấu, bởi vì lần trọng thương này, ta đã quên đi hết thấy, trên người cũng phải vĩnh viễn mang thiết giáp...

Nghĩa phụ cho ta sinh mệnh, ban cho ta thánh khí, ban cho ta chiến giáp, cái này đều không sai, đều là sự thật vô cùng chính xác.

Những thứ quên đi nghĩa phụ cũng sẽ từ từ nói cho ta.

Nhưng ta tóm lại vẫn cảm thấy thiếu cái gì... hơn nữa thứ thiếu mất đó, là thứ quan trọng nhất trong đời ta!

Linh quang chợt lóe lên, đúng rồi, ta thiếu nó!

Ta vì sao hiểu được cái này? Không biết! Nhưng ta biết, ta không thể không có nó!

Lẳng lặng đi theo Đỗ Trần, Đỗ Đức đột nhiên mở miệng, âm thanh vẫn lạnh như băng y như trước:

- Nghĩa phụ phải chăng có binh mã?

Đỗ Trần sững sốt, thuận miệng nói:

- Có! Trong lãnh địa của ta có ba ngàn tân quân nhân loại...

Đỗ Đức quỳ mạnh xuống đất, dừng trường kích bên cạnh, hai tay giơ cao, đầu cúi xuống... Đỗ Trần nhận ra, đây chính là lễ tiết trước khi thượng tướng trong quân thụ mệnh xuất chính, nhận hỏ phù quân lệnh trong tay quân chủ.

- Con, thế này là...

- Đỗ Đức nguyện mượn ba ngàn hỏ bí, vì nghĩa phụ san bằng thiên hạ!

Hắn muốn quân quyền? Đỗ Trần nhú mày thâm nghĩ, mặc dù Đỗ Đức nhìn qua giống như một tướng quân, nhưng ai mà biết tướng quân mất trí này có mấy phần bản lĩnh? Hơn nữa hắn mới đến, mặc dù biết hắn trung thành không có vấn đề, nhưng trong quân nói chuyện tư cách và thực lực, ba ngàn quân giao cho hắn, ai có thể thành thành thật thật nghe hắn a?

Từ chối nói:

- À ừm... ta không cần thiên hạ!

- Đỗ Đức nguyện mượn ba ngàn hỏ bí, chiếm thành giữ đất, rước nghĩa phụ trông nghiêng danh tướng thiên hạ sát vũ nhi quy!

Đỗ Trần rất bất đắc dĩ nhún vai, chẳng lẽ Đỗ Đức này là tên cuồng chiến tranh? Nên đành phải giải thích:

- Trong lãnh địa của ta mặc dù có mấy đám đạo tặc, nhưng tổng thể là rất yên bình, càng không có đại quân sẽ đi công kích lãnh địa của ta...

- Vậy Đỗ Đức nguyện lấy ba ngàn hỏ bí, luyện thành hùng sư bất bại, nghĩa phụ có thể dùng uy nhiếp tam đại lục, khiến các nước trong thiên hạ nhìn vào!

Đỗ Đức ngẩng mạnh đầu, mắt máu đột nhiên mở ra, nhìn thẳng Đỗ Trần! Áp lực hiệu lệnh thiên quân vạn mã, lạnh lẽo liếc quần địch, làm cho Đỗ Trần nhất thời không dám đối mắt.

- Ài, Đỗ Đức, con muốn lên chiến trường, đây là việc tốt, nam nhân tốt công danh ở chiến trường! Nhưng ba ngàn tân quân của ta thật sự không đưa ra được, bọn họ vừa mới thành quân kì mấy tháng, Ngư nhân nhỏ nhoi cũng có thể xông loạn vào quân trận của bọn họ...

Đỗ Trần còn chưa nói hết, Đỗ Đức trầm giọng chậm rãi nói:

- Thiên, địa, tướng, khí, thú! Năm thứ này có một thú là tinh binh, có hai đã là hùng binh, có ba là thiết huyết hùng sư! Nghĩa phụ trong quân không có thánh khí, không có chiến tranh!

- Nhưng có thống soái vô song, thiên dùng thiên thời địa lợi, năm thứ có ba, đã đủ làm binh!

Nói xong, hắn không hề nhúc nhích nhìn chằm chằm vào Đỗ Trần!

Ariza đột nhiên lại gần bên người Đỗ Trần, nhỏ giọng thì thầm:

- Thiếu gia, có phải trong đầu hắn có bệnh, dùng ba ngàn người đánh thiên hạ, ta đây ngu, nhưng hắn so với ta đây còn ngu hơn!

Dịch Cốt cũng nhích tới nói:

- Thiếu gia, lòng trung thành của Đỗ Đức vì có khế ước của tiểu thư nên không có chuyện gì, nhưng quân đội của người có Porter thống soái. Chiến lực đang từng bước tăng cường, chỉ cần đợi một hai năm sẽ có thể huấn luyện ra một đội quân không tề, nếu lúc này lấy đi quân quyền Porter đã dùng trận chiến tiêu diệt Ngư nhân chứng minh năng lực, sau đó giao cho một người không lai lịch bất minh, năng lực quân lữ chưa rõ ràng...

Đỗ Trần hơi lắc đầu, lại nhìn con người huyết làm người ta e dè của Đỗ Đức, một cô khát vọng và chấp ảo sâu sắc, làm Đỗ Trần bất đắc dĩ nói:

- Được rồi, cho con một nhánh quân đội, nhưng ba ngàn nhân mã trước mắt không thể giao cho con, ba trăm người đã là cực hạn rồi! Ta muốn thấy được thành quả!

- Đỗ Đức tuân mệnh!

Đỗ Đức nắm kích đứng dậy, trong lòng cổ cảm giác trống rỗng kia biến mất! Thay vào đó, là một loại tự do của hồ sa trở lại đại hải, khoái sướng của cự long bay lên thiên không.

Ba trăm người? Đích xác hơi ít một chút, nhưng... thống soái của bọn họ gọi là Đỗ Đức!

Con người máu của hắn nhắm lại!

Tân thánh khí thuộc về Đỗ Đức, mà lúc này Đỗ Đức lại vì Đỗ Trần mà ra sức, Đỗ Trần rốt cục cũng không có ý đoạt lấy thánh khí của Đỗ Đức, chỉ là lấy để nghiên cứu qua một chút!

Tiểu Bối Bối mệnh danh "trường kích bất phàm" kia là "Sự chúc phúc của Beiermengde", phán đoán ban đầu của Đỗ Trần hoàn toàn đánh giá nó không đúng mức! Kết cấu của trường kích này là tam tảo đồng tâm, trong hàm chữ mộc, hỏa, thổ ba nguyên tố lớn, phân chia ra ở ba tảo tâm, có ba cái khí hồn!

Đáng tiếc, Đỗ Đức bây giờ chỉ có thất cấp thực lực hoàn toàn không phát huy được uy lực của thành khí, kỳ thực Đỗ Trần đã suy nghĩ cẩn thận, trong tay hắn căn bản không một ai có thể phát huy được năm thành uy lực của thánh khí này!

Sau khi Đỗ Đức có được quân quyền, yên yên tĩnh tĩnh đứng trong Liên Hoa, phảng phất như một pho tượng không nhúc nhích, mà Đỗ Trần và Dịch Cốt cũng vì việc hàng ngày của Thiên Mục lâm mà bắt đầu bận rộn.

Nửa tháng sau, pho tượng Đỗ Trần thần xuất hiện tại thần điện cung phụng của giáo đình, mà vị trí của nó lại đặt bên cạnh Shigeru, chiếm chỗ dưới thượng tướng bốn sao Vãn Thần.

Dịch Cốt cũng được phong hào - Minh Dao! Tên Brook lập tức khắc trong thánh giáo pháp điển, dương danh thiên hạ!

(danh hiệu Minh Dao của Brook thì Minh không phải là sáng đối nghịch với ám mà là Biển Dao)

Bất quá đao của hắn đã được Đỗ Trần dùng mảnh vụn của nham thạch cải tạo lại một phen, mặc dù vẫn như cũ là loan nguyệt đao, xương sống đao răng cá, nhưng chuôi đao, hộ thủ, thân đao không thể nói giống như trước, vì thế Dịch Cốt còn từng cười thầm, từ nay ám sát đánh lén ta đây không cần lo lắng để lại dấu vết nữa, giết một lần, đổi một lần, cam đoan không một ai có thể từ dấu vết thánh khí truy ra ta được!

Đỗ Trần thần giáo chính thức trở thành một giáo phái nhỏ của thánh giáo, có thể danh chính ngôn thuận truyền bá giáo nghĩa, thu nhận giáo đồ, điểm này là điều Đỗ Trần vui sướng nhất!

Đỗ Trần nửa tháng này cười tới mức chưa từng ngậm miệng, nhưng cùng lúc đó, thánh giáo và Long tộc cũng bận rộn đến rối loạn, ngay một vụ án mất trộm làm cho Long thần và giáo hoàng không hiểu gì cả, chỉ có một manh mối duy nhất là một cao cấp thủy hệ đấu thần, có lẽ hắn còn có đồng bọn, cho nên bọn họ có thể tra được Brockman và lai lịch của Brockman hay không là điều Đỗ Trần không thể đoán trước được! Phỏng chừng hy vọng cũng không lớn!

Constantine được người khác cứu thoát, tân thánh khí bị người khác trộm mất, mặc dù giáo hoàng và Long thần âm thầm ghi nhớ oán hận với đối phương, nhưng ai cũng sẽ không ngu ngốc đánh tiếp ở Thiên Mục lâm, vì vậy sau ngày 11 đầu tháng, hai bên chính thức lui binh!

Nhưng lúc này, Đỗ Trần lại không cười nổi nữa!

Ariza và Dịch Cốt đang thu thập mọi thứ, trong thần niệm Đỗ Trần oán trách:

- Đỗ Tư à, không phải nói đừng can qua, là việc tốt không đếm xuể sao? Tính một chút, quẻ thứ tư giải cứu một vạn nhân mạng mới nở một đóa hoa, vậy ta ngăn cản hai tộc tranh đấu, bằng cứu bao nhiêu người a! Như thế nào... mới nở hơn nửa đóa hoa!

Lão ngũ lại dương dương nói:

- Đúng vậy, ngăn cản can qua là việc tốt vô cùng. Nhưng người đã chính thức chấm dứt được can qua chưa? Người chỉ trì hoãn tranh đấu giáo đình và Long tộc, làm bọn họ không có đánh nhau ở Thiên Mục lâm mà thôi!

- Nhưng về sau này? Long tộc và giáo đình mấy năm nay vẫn luôn không ngừng chiến tranh lạnh, hai bên sớm đã là tử địch rồi! Lúc này không đánh, sau này khẳng định vẫn phải đánh! Chân chính ngừng can qua, là người hóa giải được cừ oán của bọn họ, trọn đời hữu hảo...

- Ài, đích xác là đạo lý này, nhưng nỡ hơn nửa đoá hoa thật sự là quá ít!

Đỗ Trần chẳng biết thỏa mãn nói.

Đỗ Tư khinh miệt nói:

- Ít? Người tự mình tính xem, lần tới Thiên Mục lâm này người được bao nhiêu thứ? Chỉ bằng giáo đình xuất tiền không giới hạn giúp người làm việc thiện hạng nhất, người đã được bao nhiêu chỗ tốt rồi?

Đỗ Trần bĩu môi cười, không oán tránh nữa, ánh mắt đột nhiên trở nên lạnh lẽo, đứng dậy phân phó:

- Dịch Cốt, bỏ việc trong tay đi, đừng quên, chúng ta còn việc chưa làm... một việc đủ làm cho ta chết không chỗ chôn thầy!

307. Mũ Giáp Nhà Binh!

Dịch Cốt đặt túi lữ hành trong tay xuống, khuôn mặt âm lãnh, theo Đỗ Trần cùng tới lưu vực Nguyệt hồ cạn khô.

Đỗ Trần vẫn còn mang trang phục áo trắng, Dịch Cốt dĩ nhiên không giống, hắn bỏ đi y phục chiến đấu màu đen bó sát người thường mặc trên thân mình nhiều năm, thay vào đó là trường bào giáo chủ lấy hai màu đen và vàng làm chủ, bên hông dây lưng trắng bạc, đỉnh đầu mũ miện vòng vàng ngọc đen, y phục long trọng trang nghiêm mặc dù không hợp với khuôn mặt người chết âm khi thâm trầm của hắn, nhưng trên đường đi, chỉ cần chỗ nào hắn đi qua, nhất định có người khom người hành lễ, miệng xưng "Giáo chủ"!

Điều này làm trong lòng Dịch Cốt rất đặc ý.

Đứng ở trên một hòn núi nhỏ nổi lên bên bờ Nguyệt hồ, Đỗ Trần nhìn như hân thương cảnh sắc mặt trời xuống núi, thực tế đang ngấm nhìn Thẩm Thủy doanh địa, nói đùa:

- Người nói xem sau khi Thẩm Thủy Thần Sứ trở về, nói cho Margaret tin tức ta không hề ngu ngốc, Thẩm Thủy Hồ sẽ có bao nhiêu người đến bắt ta? Ta đánh cuộc, sợ rằng Margaret sẽ tự mình xuất thủ, tự thân suất lĩnh đại quân giết tới Duerkesi của ta! Bởi vì ta chứng minh Đỗ Trần thần có tồn tại!

Con mắt dài hẹp của Dịch Cốt cũng nhìn vào doanh địa:

- Yêu phụ này thật sự là một phiền toái lớn!

- Đúng vậy! Văn Thần "đại" nguyên soái, tự nhiên cũng là "đại" phiền toái!

Đỗ Trần nói:

- Ba ngày trước, giáo hoàng kiểm soát ép sự phụ Ziege tiếp hân rời khỏi Thiên Mục lâm trước, điều này sáng tỏ thái độ của hân sẽ không giúp bên nào, tùy chúng ta tranh đấu rồi! Lão gia hỏa này đợi giá mà bán, không chịu tỏ thái độ sớm, đôi chúng ta mà nói cũng không phải là chuyện xấu, ít nhất hân sẽ không quấy nhiễu chúng ta đối phó với Thẩm Thủy Thần Sứ!

Dịch Cốt thu hồi ánh mắt âm lãnh từ Thẩm Thủy doanh địa:

- Thiếu gia, nếu thế thì đối phó với Thẩm Thủy Thần Sứ như thế nào?

- Người nói đi?

Đỗ Trần mỉm cười liếc mắt nhìn Dịch Cốt.

- Ta thấy các nàng ấy không thể giết, bằng không Margaret thấy nàng quá hạn không về, nhất định sẽ phái người tìm kiếm, đến lúc đó chúng ta đều không tránh khỏi! Nhưng cũng không thể để các nàng tùy ý trở về, nếu không, lập tức sẽ có thêm nhiều thần sứ đến bắt người!

- Tốt nhất là có một biện pháp trung hòa - làm cho các nàng trở về, nhưng cũng không bán đứng chúng ta... Tinh thần lực của tiểu thư có lẽ có thể làm được điều này, nhưng chính là không biết có thể qua mắt được Margaret hay không?

- Không thử một lần làm sao mà biết được?

Đỗ Trần dựng ngón giữa với Thẩm Thủy doanh địa xa xa, nhưng vẻ mặt thần thánh nho nhã - thế giới này không ai hiểu được ý tứ của dấu hiệu đó.

- Đúng rồi! Hôm qua ta từ trong miệng của Thomas moi ra một tin tình báo rất thú vị! Biết các nàng vì sao mang bản đồ Thẩm Thủy Hồ mang bên người, cho nên cuối cùng bị Brockman trộm mất không?

Đỗ Trần thu ngón tay lại vuốt mũi, giải thích:

- Thiên Vương sơn, Auerbach đại hạp cốc, và thậm chí Vân Tiêu Kinh, Thẩm Thủy Hồ! Những nơi này là "Thiên ngoại thiên không" ở trên tam đại lục, cách chúng ta không chỉ có một đạo mệnh môn. Sau mệnh môn, tục truyền rằng còn có một mê cung phức tạp vô cùng, với mức độ nguy hiểm và phức tạp của mê cung này, nếu trong tay không có bản đồ, cho dù là thần cũng chẳng tìm được đường về nhà!

Dịch Cốt đột nhiên đặt tay trên thánh khí nguyên trạng bên hông, lệ mang lóe lên, nhú mồm nói:

- Nói như vậy Donna các nàng ấy không đi về nhà được nữa?

- Không sai, bây giờ mấy người Donna chỉ có thể ở tiếp tục đợi ở tam đại lục. Đợi phản xử mới của thần sứ tới đón các nàng về nhà, đồng thời, các nàng sẽ tiếp tục sưu tập các tiểu cô nương... Với tập quán của Thẩm Thủy Hồ được thánh giáo ghi lại mà xem xét, thần sứ tới tiếp đón đám người Donna trở về nhà, sẽ đến sau ba tháng!

Đỗ Trần nở nụ cười thân thiết hòa ái hướng về phía Thẩm Thủy doanh địa, rất thiện lương, rất quý tộc!

Nhưng ngón giữa của hắn lại gợn lên!

- Ba tháng, trong ba tháng này chúng ta nhất định làm Donna nghe lời, để nàng sẽ không bán đứng Francis ta trước Margaret!

Ngón cái tay phải quẹt mũi, rất ưu nhã thuận thế lật bàn tay về phía trước nhẹ nhàng gảy ra ngón giữa, một đóa Liên Hoa bắn ra!

- Đỗ Tư, theo sát Donna! Hồi báo hành tung của các nàng bất kì lúc nào!

Theo kế hoạch ban đầu, Đỗ Trần sau khi kết thúc chuyến đi Thiên Mục lâm sẽ tới Đẩu thần đảo một chuyến, chủ yếu có hai việc - Tìm Demis bàn việc họa thần, cũng hoàn thành khảo nghiệm tốt nghiệp. Bất quá Ziege bị giáo hoàng ép kéo tới thánh sơn của giáo đình. Đạo sư không có mặt, thời gian tốt nghiệp của Đỗ Trần cũng theo đó mà trì hoãn, đành phải dựa theo giáo quy tới tháng một sang năm, cùng đồng học khác tham gia đại khảo tốt nghiệp.

Mà bức vẽ bí mật của Demis dù sao cũng chưa tính là việc khẩn yếu, Đỗ Trần cũng không vội tới Đẩu thần đảo, mà nghiêng ngang tiếp bọn người Donna chơi đùa.

Đồ Khoa cảng, cửa duy nhất tiến xuất Ngân Nguyệt đảo, Đỗ Trần lần thứ hai tới đây thì vẫn còn gió thu, nắng hè tháng chín chưa mất, nhưng khi lần này tới đây, đã là trung tuần tháng mười một nên tuyết bay đầy trời, đã đầu mùa đông rồi.

Bến tàu Đồ Khoa cảng bao trùm một tầng tuyết trắng mỏng manh, hai chiếc thuyền buồm cánh vàng đón khách của giáo đình cơ hồ cùng lúc trước sau cập bờ. Đỗ Trần xuống thuyền, chấp tay cười với Donna đang ở một bên thuyền khác ở phía xa, nói:

- Donna thần sứ, thật sự là khéo a, chúng ta cùng đến, cùng rời! Không biết mấy vị thần sứ tiếp theo sẽ đi đâu? Có thể đến thành Duerkesi của ta mấy ngày hay không?

Donna lạnh lùng liếc qua Đỗ Trần, hừ một tiếng:

- Ta đi đâu chẳng cần đến người quan tâm. Francis, người tự cầu thêm vận may đi!

Nàng dẫn ba vị thần sứ bước nhanh lên bến tàu, đi ngang qua người Đỗ Trần, vắn cao ngạo như ngày nào!

Nhưng trong miệng nàng lại thấp giọng dặn dò:

- Ba vị muội muội, giáo hoàng bởi vì việc chúng ta và hấn tranh đoạt tân thanh khí đã tức giận rồi, kiếm có không quan tâm đến chúng ta nữa! Chúng ta phải cẩn thận với Francis, phải còn sống để trở về đưa tin tức hấn không hề ngu ngốc.

Quay đầu lại liếc mắt ngắm Đỗ Trần:

- Bắt đầu từ bây giờ, bốn người chúng ta không nên đi riêng một mình, chỉ đi đường lớn nhiều người! Gian khổ một chút, buổi tối cũng không ngủ nữa, tìm một nơi nhiều người mà đi!

- Tỷ tỷ, chúng ta ít nhất phải đợi ba tháng, ba tháng này, chúng ta còn vì thần của ta tìm kiếm tân thanh phó, khó đảm bảo sẽ không cho Francis cơ hội a!

Donna xua xua tay, càng ép giọng nhỏ xuống, cước bộ nhanh hơn:

- Thần của ta năm đó cứu được tính mạng của thần thái dương Michael, vì điều này, hậu duệ của Michael, gia tộc St. Darke thủy chung tôn chúng ta là thần! Bây giờ chúng ta đi tìm hậu duệ của Michael, để bọn họ bảo vệ chúng ta, đồng thời giúp chúng ta tìm thần phó!

- Từ nơi này tới St. Darke chỉ cần nửa tháng lộ trình, nửa tháng này, chúng ta ủy khuất một chút, không nên thuê xe ngựa để đi, cần chen chúc với những tiện dân trên các long xa đường trường, chỉ cần tới St. Darke an toàn! Hừ, ta không tin Francis sẽ động thủ với chúng ta ở nơi công cộng!

Nói xong, nàng quay đầu lại lén nhìn Đỗ Trần, thấy thiếu niên tuổi teen Francis vẫn đang cười nhìn các nàng, không nhin được trong lòng run lên, kéo ba tỷ muội tiến vào trong đám người, lẩn trốn như chuột hoang!

Ở bên tàu xa xa, Đỗ Trần khóc cười không được, Đỗ Trần đã nghe nguyên lời Đỗ Tư chuyển cho hấn, nhưng... St. Darke! Đáng chết, bởi vì việc cự hôn Francesca, quan hệ của mình và gia tộc St. Darke đã đóng băng. Mặc dù chưa còn được xưng là địch nhân, nhưng gặp mặt cũng lạnh mặt mà nhìn "chẳng phải bạn" nữa rồi.

Nhất định phải động thủ trước khi đến gia tộc St. Darke!

Bằng không, một khi các nàng được gia tộc St. Darke bảo hộ, mình còn muốn hạ thủ, vậy chính là khai chiến với Vắn Thần ngũ đại gia tộc!

Nghĩ đến đây, Đỗ Trần quay đầu cười với Dịch Cốt nói:

- Brook, cười một cái đi, người bây giờ đã là giáo chủ Đỗ Trần giáo danh mãn tam đại lục rồi, phải có một hình tượng thân dân.

Dịch Cốt cười một cách cứng ngắc:

- Ừm, rất tốt, từ nay về sau luyện tập thêm chút nữa! Đi, chúng ta bây giờ chính đại quang minh truyền bá giáo nghĩa, phát triển tín đồ!

Không lâu sau tại trạm xe của Đồ Khoa cảng, một chiếc xe mãnh long vận chuyển khách lữ hành đường dài, khi chiếc xe khách đường dài rời khỏi Đồ Khoa cảng, bốn người ở bên đường vẫy tay muốn lên xe, một tráng hấn, một cô gái nhỏ, còn có hai đại nhân vật mặc trang phục nhân viên cao cấp thần chức của giáo đình.

Chốc lát, trong chiếc xe chứa hơn trăm người trở nên náo nhiệt, tiếng người ồn ào, âm thanh kinh hãi liên tục vang lên không dứt bên tai!

- Ca ngồi chúng thần, ngài chính là "Minh Đạo" Brook giáo chủ?Ồ, không, không những bình dân chúng con làm sao dám kiểm tra thứ chúng nhận thân phận của ngài.

- Trời, thật quá mức tưởng tượng, phong hào đầu thần và chúng ta ngồi cùng một chiếc xe!

- Miệng hạ tôn quý, ngài thu đệ tử sao? Ài, không thu sao? Cái gì? Ngài sẽ tuyển trong giáo đồ của thần giáo tín đồ tư chất hiếm có? Ca ngồi Đỗ Trần thần, tiêu chuẩn thần giáo chúng ta thu nhận tín đồ là gì ạ?

- Chỉ cần phẩm hạnh đoan chính, nguyện làm việc thiện là được? Giáo chủ đại nhân ngài thu nhận con nhé! Con phù hợp với hết thấy yêu cầu của ngài!

Cơ hồ chỉ vài phút, tín đồ của Đỗ Trần thần giáo tăng thêm bốn mươi người, bất quá thực tế, những người này mặc kệ Đỗ Trần thần là ai, bọn họ chỉ nghĩ tới tiền đồ đi theo một phong hào đầu thần mà thôi, bất quá thế này cũng đủ rồi, chỉ cần có thể làm cho những người này mỗi ngày thuận tay làm chút việc như giúp các bà cụ qua đường là được, Đỗ Trần không cần nhiều, thật sự không cần nhiều!

Dịch Cốt một mặt nói chuyện với những bình dân, một mặt nỗ lực luyện tập "Nụ cười thân dân". Mà ở chỗ khác... vây quanh Đỗ Trần thần mặc bạch y đại giáo chủ ngược lại là mười mấy tín đồ chính thức của thánh giáo - Đỗ Trần y theo phân phó của Ziege, tịnh không hề công bố tới việc được ngầm thăng lên giáo phụ. Các tín đồ phi thường thành kính, cũng phi thường chăm chú lắng nghe Đỗ Trần tự mình truyền bá thần dụ - của tân thần Đỗ Trần.

- Ca ngồi thiện mỹ, trừng phạt ác ôn! Đỗ Trần thần nói, làm việc thiện tất sẽ được ban phúc, làm việc ác tất chịu trừng phạt nghiêm khắc của ta...

Những tín đồ lập lại thần dụ, một nhóm người ở gần phát ra khí tức thần thánh, nhưng lúc này, một vị tín đồ thâm niệm phát hiện ra bên cạnh hắc mấy nữ tử áo trắng vẻ mặt coi thường, tựa hồ như đang khinh miệt tân thần!

Lão nhân giáo huấn:

- Các vị tiểu thư! Khi nghe thần dụ phải có thái độ trang nghiêm! Các ngươi cho dù tự có thần trong tín ngưỡng của mình, nhưng cũng không thể đang khi một vị giáo sĩ truyền bá tân thần dụ bày ra vẻ mặt này a? Ta nhiều hơn các ngươi mấy mươi tuổi, tự xưng một câu lão bá, lão bá khuyên các ngươi...

Mấy nữ tử áo trắng này chính là Thẩm Thủy thần sứ, các nàng tính ngồi trên xe khách đường dài tới pháo đài St. Darke, nhưng không nghĩ tới, khi xe sắp đi thì Đỗ Trần dẫn người đuổi đến, hơn nữa vừa lên xe, bọn họ lại truyền bá giáo nghĩa, hoàn toàn không để ý mấy người mình.

Donna đã nghĩ tới việc xuống xe, nhưng lúc này xe lữ hành đã đi tới ngoại thành, tiếp đó là vùng đất tuyết không người, trên xe lại còn có hơn trăm bình dân, thấy rõ tình thế này, nàng thành thành thật thật lưu lại trên xe.

Lúc này, Donna bị một lão nhân còn ít hơn mình chục tuổi giáo huấn, trong lòng bốc hỏa muốn phát tác, nhưng nhìn thấy Đỗ Trần, đành nhịn xuống - mình ngồi xe khách là vì ép Francis không dám động thủ ở chốn công cộng, nếu mình làm thương tổn đến bình dân trên xe, giáo phụ hẳn có quyền tuyên bố tội của mình tại chỗ, để cho Brook giết sạch mấy tỷ muội mình.

Donna đang nhịn, mà Đỗ Trần lại đang cười thầm:

- Ài, lão bá bớt giận, mấy vị tiểu thư này dù sao tuổi còn nhỏ, mọi người nên cùng giúp các nàng, mà đừng trách các nàng ấy...

- Ngài nói quá đúng, mấy vị tiểu thư, chúng ta sẽ giúp đỡ các ngươi!

Mấy mấy tín đồ tông giáo vây quanh Donna...

Xe khách đường dài đang đi tới sơn mạch hướng tây nam của đại lục Beins, tuyết bay toán loạn, trong xe thần âm vang vọng...

Nhưng lúc đó!

- Xoạt! Xoạt!

- Xoạt...

Nghe được một chuỗi âm thanh có tiết tấu truyền đến, tiếng truyền giáo trong xe, tiếng thu nhận tín đồ, tiếng sùng bái với Dịch Cốt âm thanh của hơn trăm người, không ngờ không che được tiếng bước chân đạp tuyết mà đến kia!

Dịch Cốt vốn đang luyện tập "Nụ cười thân dân" liền biến đổi thần sắc, nhẹ nhàng vẫy tay ý bảo các tín đồ bên người im lặng, nghiêng tai lắng nghe một lát, nhủ mầy nói với Đỗ Trần:

- Người tới không hề đơn giản!

Không cần Dịch Cốt giải thích, Đỗ Trần đã cảm giác được, con đường này hai bên là sơn cốc, con đường xe khách phía trước, một cỗ sát khí phô thiên cái địa tiến tới! Trong không khí bay lên một vị máu tanh nhàn nhạt.

Donna phản ứng hơi chậm, đợi khi nàng cảm giác được khí tức khác biệt, cảnh sắc ngoài cửa xe đã thay đổi... bởi hoa tuyết bị gió lạnh thổi tung bay chậm chậm rơi xuống, giống như không khí bên trong sơn cốc này dính đầy dầu! Bông tuyết bay múa rất chậm, nhưng phương hướng giống nhau, toàn bộ hướng về phía chiếc xe khách lữ hành tấn công!

Rất nhanh, xa phu ở khoang điều khiển sợ hãi hô lớn:

- Brook miện hạ! Phía trước có một người, hấn, hấn dùng tuyết gom lại dựng lên một bức tường ở phía trước... ngài, xin ngài!

Xa phu không biết khí thế của người đến tột cùng đại biểu cho cái gì - trong mắt còn kiến thì sài lang và cự long đều giống nhau! Nhưng kinh nghiệm đánh xe nhiều năm nói cho hấn, thật sự là phiền toái rất lớn, đây là thủ đoạn chặn đường của thổ phỉ a!

Hành khách bên trong xe nhất thời trở nên hỗn loạn.

Đỗ Trần tách đám người ra đi tới đầu xe, Ariza ôm tiểu Bối Bối cũng theo phía sau, bốn người lẳng lẳng đánh giá người chân đạp tuyết mà tới ở phía trước kia...

Một thân trường bào thường thấy của giáo sĩ giáo đình, giày cao màu đen, đai lưng bạch ngọc... trên đỉnh đầu còn đội mũ giáp nhà binh, che nửa khuôn mặt, bên trong sơn cốc hoa tuyết tung bay, rất khó thấy rõ dung mạo chân chính của hấn.

Đỗ Trần nhìn Dịch Cốt một cái, một tia cười khổ ở bên mép:

- Trang phục của người này, người có thấy rất quen hay không?

- Constantine được một người như vậy cứu đi!

Dịch Cốt chậm rãi rút thánh khí nguyên trạng nắm trong tay...

308. Hắc Bào Y

Sau khi xe khách dừng lại, gió tuyết chậm rãi khôi phục lại trạng thái bình thường, bay trong gió lạnh.

Trong xe đều là bình dân, lúc này đều nghĩ gặp phải tặc phỉ khó chịu, nhưng sau hỗn loạn, bọn họ đều an tĩnh trở lại, mấy trăm con mắt lập tức nhìn về phía Dịch Cốt!

- Ha ha, chúng ta sợ cái gì? Trên xe chúng ta có một vị phong hào đầu thần a!

- Phong hào đầu thần làm cái gì chứ? Chẳng phải chính là bảo vệ nhân loại và bình yên trên tam đại lục sao?

Dịch Cốt vung mạnh tay lên, một tầng hắc vụ bao phủ xe lữ hành:

- Tất cả ở lại trên xe, không ai được lộn xộn!

Hấn theo Đỗ Trần nhảy xuống xe lữ hành, Ariza ôm tiểu Bối Bối theo sau.

Donna thấp giọng cười nhạo:

- Ba vị muối muối, xem ra người tới là cừu gia của Francis rồi, tập trung vào, nếu có khả năng, chúng ta sẽ bắt lấy Francis rồi đi ngay, đồng thời cũng phải nhớ kỹ hết thấy dấu vết của người này!
- Đại tỷ yên tâm! Hừ, Francis còn muốn đối phó với chúng ta? Đại nạn của chính hắn đã tới trước mắt rồi!
- Ha ha, đúng là thần của ta phù hộ a! Francis, đồ đáng chết!

Ngoài xe, gió lạnh thét gào, Đỗ Trần và người kia đứng cách nhau không đến hai mươi bước, đều đã thấy rõ đối phương!

Không đúng a! Đỗ Trần nhíu mày, theo Âm Ảnh giáo phụ nói, người cứu đi Constantine vóc người tầm trung, hơn nữa lại môi mỏng cảm nhọn, nhưng người này so với Dịch Cốt hơi thấp hơn một chút, cũng là một chiều cao hiếm có trong nhân loại rồi! Hơn nữa mặc dù môi hắn không dày lắm, nhưng cũng tuyệt đối không thể nói là môi mỏng!

Bên cạnh đó, người cứu đi Constantine kia mũ giáp trên đầu màu đen, trường bào trên người màu đỏ, người này lại tương phản, mũ giáp thì màu đỏ, trường bào thì màu đen, bất quá kiểu cách và trang sức đều giống nhau như đúc!

Cái này nói lên điều gì?

Trái tim của Đỗ Trần, hơi trầm xuống một chút!

Cứu thoát Constantine không phải chỉ là một người, mà là một người trong một tổ chức! Hơn nữa trang phục của thành viên tổ chức này toàn bộ đều như thế!

Ừm, rất có khả năng như thế!

Người kia không dừng bước, hướng thẳng lên xe lữ hành!

Đỗ Trần cất cao giọng nói:

- Các hạ vì sao chặn xe? Với tự thân của các hạ, nghĩ rằng ngàn vạn gia tài cũng dễ dàng có được, tuyệt đối không phải người vì tiền mà chặn xe, mà trên xe chỉ có hơn một trăm bình dân, cũng không đáng để các hạ huyền hóa tường tuyết!

- Ta đến để giết người!

Hắn vẫn thong thả bước về phía trước.

- Giết người?

Đỗ Trần đưa tay ngăn Dịch Cốt, không cho hắn tùy tiện xông lên:

- Các hạ muốn giết ai? Sẽ không phải muốn giết sạch mấy trăm bình dân trên xe chứ? Với tự thân của các hạ, không giống loại người làm ra việc mất mặt đầu thần!

Đỗ Trần dùng lời xem thường để khích tướng hắn, muốn trước khi động thủ lôi thêm được chút gì đó!

Nhưng người kia nói vô cùng đơn giản, âm thanh trầm thấp:

- Ta không giết bình dân, ta chỉ giết bốn người!

Nói rồi, hắn hơi quay đầu, Đỗ Trần phảng phất cảm thấy, hai đạo mục quang nuốt người sau quân khôi (mũ giáp nhà binh) quét qua mình, quét qua ba người khác bên mình!

Không tính Andy và Đỗ Đức trong Liên Hoa, còn có mười ba tiểu cô nương được giải cứu. Rất khéo, phía bên mình hiện giờ chính là có bốn người!

Chẳng lẽ là Constantine thức tỉnh rồi, mới bằng hữu của hắn tới báo thù?

- Giết bốn người? Là kẻ thù của người sao?

Đỗ Trần lùi về phía sau, đi tới nấu mình sau Dịch Cốt, trong tay ngằm lấy ra một đóa Liên Hoa:

- Trước khi giết người, thế nào cũng phải nói rõ vì sao chứ! Nếu không những người chết không rõ ràng, chẳng phải là oan uổng sao!

- Đúng vậy, ta chính là đến báo thù!

Bình dân trong xe thở phào nhẹ nhõm:

- Hắn chỉ giết bốn người... Brook tiên sinh bọn họ vừa đủ bốn người, xem ra là cừu nhân của Brook tiến sinh đến. Mặc kệ như thế nào, chúng ta không nguy hiểm rồi, vẫn nên thành thành thật thật trốn trong xe!

Donna trào phúng:

- Quả nhiên là cừu nhân của Francis! Chúng ta chuẩn bị, tiếp theo bọn chúng tốt nhất là lưỡng bại câu thương!

- Đại tỷ, nếu không thì... chúng ta thừa dịp Francis bị người ta cuốn lấy, trước tiên lùi

- Bốp!

Nói còn chưa hết, Donna đã hung hăng tát nàng ta một cái vang tai.

- Hồn trưởng, thần của ta như thế nào có loại người lâm trận bỏ trốn như ngươi? Nhớ kỹ, xem tình thế tiếp theo...

Một mặt nói, các nàng một mặt đi tới đầu xe, xuyên qua hắc vụ đánh giá tình hình, tùy thời chuẩn bị "ném đá xuống giếng" (bơm đếu)!

- Báo thù... Báo thù!

Người mới đến giọng lạnh như băng, không mang một chút khí tức nhân loại, âm thanh vang dội sơn cốc. Lúc này khoảng cách hắn với Đỗ Trần không đến mười bước!

Hoa tuyết chợt tan ra, người đến khom người phóng về phía trước, cả người như một con giao long đánh về phía Đỗ Trần.

Mắt Đỗ Trần nheo mắt, Thủy Minh thuần và một đóa Liên Hoa chia ra tay phải và trái. Đương nhiên, ngại tiếp với người đến đó là việc của Dịch Cốt, Đỗ Trần muốn làm chính là thu tiểu Bối Bối vào trong Liên Hoa, sau đó cùng Ariza hiệp trợ Dịch Cốt!

Nhưng hắn vừa muốn động thủ, đột nhiên, Dịch Cốt nắm lấy cổ tay Đỗ Trần, quay về phía Đỗ Trần cười quái dị:

- Thiếu gia, không nên cử động!

Phảng phất như đang ấn chứng sự tự tin của Dịch Cốt, người kia tung người đánh tới, tốc độ trên người không giảm, lướt nhẹ qua bên người Đỗ Trần, hướng thẳng xe lửa hành đường dài:

- Giáo sĩ cao gầy kia, ngươi chuẩn bị cản trở ta báo thù sao?

Dịch Cốt lạnh lùng đáp:

- Ta có năng lực đó! Nhưng ta sẽ không ngăn cản ngươi báo thù! Xin ngươi không nên làm thương tổn bình dân!

Nói rồi, hắn thu lại hắc vụ trên xe lửa hành!

- Đa tạ!

Khi người đến nói ra hai chữ này, đã đối diện với bốn người...

Chính là bốn người Thẩm Thủy Thần Sứ đang ẩn nấu tại đầu xe, chuẩn bị "ném đá xuống giếng"!

- Đáng chết, mục tiêu của hần không ngờ là chúng ta! Tam muội!

Donna vội phi thân tránh khỏi, nhưng vừa cử động, liền không tự giác rên lên bị thương, không thấy người kia có dị động gì, tam muội kia của nàng liền đầu rơi xuống đất, hoa tuyết bắn tới, mi tâm lưu lại một điểm hồng

(Aa !!! phải chăng hần là Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng)

Người tới như một tia chớp giết lão tam, chiếm vị trí đầu xe, hơi ngẩng đầu nhìn ba thần sứ đang đào tẩu tứ tán, đột nhiên uốn ngón tay, lúc này Donna mới nhìn rõ hần giết người như thế nào!

Ngón trở tay phải bắn ra, giống như có một chiếc gong đồng thời trói lấy lão nhị và lão tứ, theo đó tay trái người nọ bắn ra, "Phụt, phụt" hai tiếng, hai cổ thi thể rơi xuống, đều có một vết đỏ trên mi tâm giống nhau...

Donna thấy được gan mật đều như bị xé ra, trong lúc sinh tử, nàng không quay lại thi thể của ba muội muội, xoay người muốn chạy trốn.

- Người

Người nọ chẳng biết khi nào, đã tới sau lưng nàng!

Khẽ chụp một cái, như chậm nhưng rất nhanh, người nọ nắm lấy cổ Donna, sau đó chậm rãi vặn rất có phân tặc, thân hình của Donna liền xụi xuống, nhưng chưa hề chết, mà là bị hần đỡ trong tay!

Người nọ lật tay nâng Donna lên vai, rơi xuống đất tuyết. Lúc này, Dịch Cốt vừa nói xong với Đỗ Trần một câu ngắn ngủi:

- Thiếu gia, mục tiêu khí tức của hần không phải là chúng ta, mà là Thảm Thủy Thần Sứ...

- Chết người rồi!

Những bình dân trên xe cơ hồ chưa bao giờ gặp qua cảnh tượng máu tanh liền kinh hoàng thất thố, dù rằng ba vị thần sứ chết một cách cực kỳ đẹp, mi tâm tuyết đỏ, tuyết trắng khắp nơi

-----

Sau khi người nọ rơi xuống đất một câu cũng không nói, khiêng Donna đi về hướng đã tới, khi đi ngang qua bên người Dịch Cốt, Dịch Cốt cười lạnh lẽo:

- Kim chúc hệ, sắt chấn động. Còn có sóng âm khóa! Ta thấy được bí pháp giết người của các hạ, các hạ không định có chút giấu giếm sao?

Người nọ dừng bước:

- Muốn truy ra ta, cứ việc tới!

Hần tiếp tục đi về phía trước.

Quả nhiên là một tên quái nhân, người bình thường giết thần sứ của Margaret, sợ nhất là từ bí pháp truy ra hần, cho nên hần nhất định sẽ giết người bịt miệng! Nhưng người này tựa hồ không sợ hãi!

Hần đã đi ngoài bảy tám bước, Đỗ Trần quay lưng với hần cao giọng nói:

- Các hạ không sợ Margaret truy ra?

- Chẳng cần mụ ta truy ra, ta sẽ tới trước Thảm Thủy Hồ tìm mụ!

Người đến dừng một chút, lại nói:

- Hơn nữa người cũng là địch nhân của Margaret. Người sẽ bán đứng ta sao?

Trong mắt Đỗ Trần tình mang chột lóe, quay ngoắt người lại:

- Người hình như hiểu rất rõ ta, biết rất nhiều việc của ta! Người là ai?

- Francis!

Người kia miệng nói ra tên Đỗ Trần:

- Đôi khi biết quá nhiều, ngược lại không phải là điều tốt với người!

Nói rồi, cước bộ của hắn nhanh hơn, thân hình nhanh chóng mờ đi..

- Constantine là người cứu sao?

Đỗ Trần vội hỏi.

Nhưng người kia tốc độ nhanh vô cùng, trong chớp mắt đã biết mất rồi, căn bản không cho Đỗ Trần đáp án nào. Đỗ Trần vội vàng bổ sung đầu khí, phát lời nói ra xa:

- Nếu chúng ta có chung địch nhân, ta hy vọng, Margaret không muốn chú ý tới ta, điều này có thể làm mình hữu của các người!

Âm thanh traten traten vang lên, không biết người kia có nghe được không.

Thân hình xuyên núi vượt sông, gió lạnh róc thịt khắc xương. Chẳng biết qua bao lâu, trên vai hắn, Donna lặng lẽ tỉnh lại, cả kinh nói:

- Người là ai? Người dám giết ta thần sứ trung thành nhất của thần phó, thần của ta sẽ không buông tha cho người!

Người kia không trả lời mà hỏi lại:

- Quy củ của Thảm Thủy Hồ các người, là qua một tháng thần sứ không trở về giao nhiệm vụ, Margaret sẽ phái tốp thần sứ thứ hai, tốp thần sứ này qua mệnh môn, hai tháng sau sẽ đến tam đại lục, đúng không?

Donna càng thêm kinh hoàng:

- Người cuối cùng là ai? Vì sao biết quy củ của thần của ta?

- Không có gì, đa tạ người đã nói cho ta biết hiện tại quy củ này còn chưa có thay đổi!

Thân hình đang bay lượn trên trời của hắn độ nhiên rơi xuống, hạ xuống một thung lũng, nơi này, không ngờ còn có một người giống hắn như đúc đang đứng đó.

Bất quá người này so với hắn thấp hơn một chút, nhưng cũng cường tráng hơn một ít!

- Các người, các người rốt cuộc muốn làm gì?

Donna hét to.

Hắc y nhân vác nàng vẫn để Donna trong tuyết, nói với người cũng mặc mũ giáp nhà binh kia nói:

- Điều tra rõ rồi, ba tháng sau tốp Thảm Thủy Thần Sứ sẽ từ mệnh môn Thảm Thủy Hồ tiến đến!

Người còn lại cười quái dị:

- Vậy còn chờ gì nữa? Tới mệnh môn của Thảm Thủy Hồ chứ! Tới một người chúng ta giết một người, đến khi làm cho Margaret tự mình tới nhân gian...

- Các người, các người rốt cuộc là ai?

Donna lâm vào cảnh tuyệt vọng, mục tiêu của những người này không ngờ lại là người đứng đầu cứu đại nguyên soái Văn Thân Thảm Thủy nữ thần, Margaret!

Lúc này, Đỗ Trần còn không biết thần sứ của Margaret sẽ không trở lại nữa, ít nhất trong vòng thời gian dài sẽ không xuất hiện! Nhưng hắn nhủ mảy mảy tự hỏi, cũng có thể suy đoán ra có một tổ chức phi thường cường đại nhắm vào Margaret, vậy khi Thảm Thủy nữ thần gặp phải cường địch, có thể tạm thời bỏ qua mình!

Đáng tiếc a, đáng tiếc kế hoạch để cho tiểu Bối Bối "chơi đùa" Donna, sau đó kêu Donna đi lừa gạt Margaret, bị một người áo bào đen mặc mũ giáp nhà binh làm loạn rồi.

Nhiều may lại, Đỗ Trần chợt phát hiện, còn có một xe dân chúng bình dân đang chờ hần đi an ủi!

- Cái này rất cuộc là chuyện gì a? Đó không phải là đứng đầu cứu đại thần vương sao?

Sau khi thoát hiểm, những bình dân nháo nhào như một nồi cháo!

309. Nan Đề

- Mọi người đừng rối loạn, vừa rồi có một chút hiểu lầm.

Đỗ Trần thông thả, bay lên nóc xe, hướng về phía bình dân đang rối loạn vẫy vẫy tay, nở nụ cười thân thiết với bọn họ.

- Thật ra lần này ta và Brook giáo chủ tới đây, đầu tiên là vì việc truyền bá ân đức của Tân Thần cho mọi người, ngoài ra chúng ta còn có vài việc nhỏ của Giáo Đình, chính là truy bắt bốn người mạo danh thần sứ của Margaret thần.

Cách xa chỗ đó, Ariza nghe được một tràng ba hoa, nói riêng với tiểu Bối Bối:

- Đại chất nữ (cháu gái cả), lão cha ngươi quả thật có khả năng xảo biện nha.

Tiểu Bối Bối đảo đôi tròng mắt thì thầm:

- Ngươi bây giờ mới biết sao?

Ariza vỗ vỗ cái đầu, cười ngờ nghếch nói:

- Ân, thật là ta đây biết hần đã hơn mười năm, hắc, tới bây giờ mới chân chính biết hai năm vừa qua hần thật sự có thay đổi rất lớn, vừa nói hần vừa hoa tay múa chân.

Đúng vậy, Đỗ Trần chuyển sinh tới Đẩu Thần Thế Giới từ Văn Thần Lịch năm 1277, tới nay là cuối năm 1279, đích xác đã hai năm. Trong ấn tượng của Ariza, từ hai năm trước, sau cái đêm Bác Bì gây huyết án tại đại giáo đường St. John cho tới nay, tất cả đều thay đổi.

Vừa trấn an bình dân, vừa bảo Dịch Cốt thu thập ba thần sứ, đoàn người Đỗ Trần được bình dân cung kính tiễn đưa cùng tiếng ca tụng.

Một hành trình du sơn ngoạn thủy, vượt qua dãy núi phía tây nam đại lục Einstein, qua con sông chính Mẫu Tinh Hà của đại lục Einstein, vòng qua địa bàn hoang dã trước đây đã thu thập Constantine.

Trung tuần tháng 12 đoàn người Đỗ Trần tới được pháo đài quan trọng nhất phía tây Lanning, Toái Tinh Bảo. Tại đây, hần thu lại Á Long liễn, trực tiếp bay thẳng về Đẩu Thần đảo.

Ngoài Demis cùng lão Bowen còn có kỳ thi tốt nghiệp đang đợi Đỗ Trần. Bất quá, trước đó hần cần xử lý một vài việc nhỏ...

Trên Á Long liễn, Đỗ Đức cầm trường kích đứng sau lưng Đỗ Trần, đôi mắt khép hờ, không nói một lời. Mà Đỗ Trần đứng ở tại trước bạch ngọc đại sàng (Giường lớn bằng ngọc trắng) cau mày nhìn chằm chằm nhìn vào nan đề trên giường, im lặng không nói gì.

Ariza ôm tiểu Bối Bối đứng một bên mặt mày nhăn nhó, tiểu gia hỏa thậm chí không dám tiếp tục nhìn cái nan đề nhắm hai con mắt lại.

- A!!!

Đỗ Trần thở dài một tiếng, phá tan sự yên lặng:

- Ta biết mọi người đối với chuyện này đều cảm thấy khó xử, nhưng là... ta thừa nhận rằng ta thiếu kinh nghiệm, rất nhiều sơ sót trong việc này, nhưng bây giờ không thể cứ để bọn nhỏ thế này phải không?

Đỗ Trần thanh âm càng ngày càng nhỏ, câu cuối hần vịn phần ngưỡng ngượng ngịu cất lời:

- Ai trong số các người sẽ làm bảo mẫu?

Tại Á Long liền hoàn toàn im lặng, chỉ có bọn trẻ cất tiếng khóc thật to. Trên chiếc giường lớn chính là mười ba tiểu cô nương được Đỗ Trần cứu từ trong tay Thảm Thủy Thần Sứ ra.

Mới rồi Đỗ Trần thấy đã ra khỏi phạm vi Thánh Giáo liền đưa từ trong không gian Liên Hoa pháp bảo ra ngoài cho bọn nhỏ thay đổi chút không khí, nhưng không tưởng được là vừa được đưa ra, bọn hài tử kia đáng yêu khôn tả, khiến ngay cả Dịch Cốt cũng nở nụ cười. Chẳng mấy chốc, mười ba tiểu hài kia nối nhau vừa tiểu ra đầy tã vừa cất tiếng khóc lớn,

Đỗ Trần thầm đoán rằng chúng đang đói bụng.

Dù sao bây giờ không ai nhần tâm mặc kệ mười ba đứa trẻ vừa đói vừa khát vừa bình ra đó mà không để ý tới. Chỉ có duy nhất Andy biến dị cùng Liên Hoa Pháp Bảo là bất động.

- Nói đi, tại sao tất cả lại im lặng vậy?

Đỗ Trần ánh mắt đảo qua mọi người, định lựa ra một người làm bảo mẫu cho bọn trẻ.

Ariza chỉ là một tiểu tử to xác, tiểu Bối Bối cũng vậy, vẫn chỉ là một tiểu hài nhi, Dịch Cốt..., bỏ qua hẳn, chẳng đời nào một Phong Hào Đấu Thần chịu làm bảo mẫu?

Nhìn tới khối băng Đỗ Đức, tay chân hẳn vụng về vậy sao có thể làm bảo mẫu... tiếp theo hẳn chỉ vào bọn nhóc trên giường:

- Bọn nhỏ này đang kêu khóc vì đói, khát, ai trong các người sẽ nhận coi sóc chúng.

Mấy nam nhân đều ngao ngán lắc nhanh cái đầu, tiểu Bối Bối cười xấu xa nấp phía sau ba ba.

Sau một hồi suy nghĩ cật nhọc, Đỗ Trần bất lực ngồi xuống đất, mắt nhìn chăm chăm vào đại sàng, ngoại trừ Đỗ Đức, mọi người đều bất lực, thập cấp phong hào đấu thần cũng không ngoại lệ.

Nhưng trên đại sàng, mười ba tiểu hài tử càng nổi loạn tựa như cuộc nổi loạn của Ngư nhân.

- Kết hôn sinh hài tử thật là một tai họa a.

Đỗ Trần bồi hồi cảm thán:

- Ta nuôi dưỡng tiểu Bối Bối và Alex cũng không phiền hà như vậy.

Bối Bối thầm nghĩ "Khác biệt, ta cùng tiểu đệ nấu cơm, giặt quần áo, khâu vá, rất hữu ích cho ba ba, kỳ thật ta và tiểu đệ đệ chăm sóc cho ba ba."

Ariza bất lực nói:

- Thiếu gia, hay là trả bọn chúng về với gia đình?

- Trả về với gia đình? Các tiểu nữ nhi này được thu thập lại từ khắp nơi trên đại lục, ai biết được gia đình của chúng ở đâu?

Đỗ Trần tức giận nói.

- Không nói tới địa điểm, Giáo Đình Âm Điện ra tay thu thập chúng lại nhất định không để lại dấu vết, muốn điều tra ra cũng không được.

- Vậy thiếu gia thu chúng làm nữ nhi, bất quá ta không thể giúp gì được.

Ariza nhỏ giọng nói thầm.

- Nữ nhi? Ta đây bỗng nhiên có thêm mười ba nữ nhi sao?

Đỗ Trần lắc đầu cười khổ.

- Việc này có tính là việc thiện không?

Bất chợt bên cạnh có người nói:

- Ngay cả mười ba tiểu nha đầu nào loạn cũng không thể giải quyết, sao ta lại có thể có người cha như vậy?

Đỗ Trần vô tình kêu ra hai từ "Nữ nhi" chính là kêu ra Alex.

Sau đó tiểu tử trừng mắt nhìn chúng nhân, cuối cùng nhảy lên trên đại sàng, quét mắt nhìn qua mười ba tiểu nữ hài hỗn loạn, đột nhiên chỉ tay lạnh lùng nói:

- Quần tã không phải như vậy.

Hắn thất lại đai lưng, xắn tay áo lên, sau đó nhanh chóng thay tã rồi ngẩng đầu kiêu ngạo nhìn Đỗ Trần:

- Vậy mới là thay tã.

- A, tiểu thiếu gia biết trông trẻ? Người học được từ đâu vậy?

Ariza trợn mắt ngạc nhiên nói.

- Cao thủ, không cần lý do.

Đỗ Đức im lặng bất ngờ mở miệng nói, thanh âm trầm đục:

- Mười ba tiểu nữ có tư chất rất tốt, nếu được nghĩa phụ nuôi dạy cẩn thận, mười lăm năm sau chúng trưởng thành thì có thể tung hoành sa trường.

Dịch Cốt con mắt sáng lên, vội la lớn:

- Thiếu gia, mười ba tiểu hài này trong vòng mười năm trở lại có tư chất tốt nhất trong tam đại lục a.

Hắn cân nhắc một chút, nói:

- Trên chiến trường, quan trọng nhất là sự phối hợp, nếu để cho mười ba tiểu nữ này từ nhỏ tập luyện tổ hợp sát trận...

- Đúng vậy, từ nhỏ gian nan tập luyện chiến trận, còn truyền hắc ám thánh hình, bọn chúng sau này sẽ là một trợ lực rất lớn cho chúng ta, bởi vì bọn chúng đều có tư chất thiên tài trong vòng mười năm qua. Bây giờ chúng ta khổ cực một chút cũng đáng phải không?

Dịch Cốt nở một nụ cười, nói tiếp:

- Thiếu gia quyết định đi.

Đỗ Trần đột nhiên bế một đứa trẻ đang khóc lên, cười nói:

- Chiến trận, thánh hình, nghiêm khắc dạy bảo bọn chúng, hơn nữa ta thu dưỡng chúng từ nhỏ, cơ hồ không cần lo lắng về lòng trung thành, trong tương lai chúng sẽ không phản bội ta...

Dịch Cốt mỉm cười gật đầu:

- Thiếu gia nói rất đúng.

Đỗ Trần đột nhiên trầm sắc mặt xuống nói:

- Nếu là như thế thì ta và yêu phụ Margaret nợ đâu có gì khác biệt?

Dịch Cốt sững sờ, chỉ thấy Đỗ Trần bế đứa nhỏ đến bên cửa sổ phóng mắt nhìn ra bầu trời trên biển đẹp đẽ, vẻ mặt điềm đạm nói:

- Ra khỏi Hongkong tới không phận cảng Antwerp, Dịch Cốt và Alex ở lại, đồng thời dẫn theo Andy và những đứa trẻ này đến phủ thành chủ, hết sức tìm kiếm cha mẹ bọn chúng... nếu tìm không được, kêu Harry tại vùng phụ cận thành chủ phủ, xây một Cô Nhi viện, để cho những người lương thiện có lòng sẽ tới nhận về nuôi dưỡng...

- Thiếu gia, ngài nguyện để chúng thành bình dân tiểu hài nhi? Điều này thật là quá lãng phí tư chất của chúng.

Nhẹ nhàng, âu yếm dụi trán đứa nhỏ vào lòng, Đỗ Trần nhìn chân trời tại mặt biển, bình thản nói:

- Đây là mệnh lệnh!

- Đây là mệnh lệnh! Mọi người trên Á Long liền sẽ không hiểu được đạo mệnh lệnh này, bởi vì bọn họ chưa bao giờ làm cô nhi, không hiểu được hoàn cảnh thật sự của một cô nhi khi đã bị đưa vào một môn phái thần bí, tiếp nhận một huấn luyện vô đạo đức.

Đỗ Trần tin tưởng, mười năm sau, nếu bọn nhỏ này có cơ hội lựa chọn một lần nữa, các nàng vẫn lựa chọn vòng tay che chở của cha mẹ và vô tư chơi đùa cùng những đứa nhỏ chứ không phải tại mặt thất Thần Giáo tiếp nhận huấn luyện, dùng vô số thân thể tử tù luyện cái Hóa Thi bí pháp chó má.

Thân nhân có đôi khi so với quyền lực còn quan trọng hơn.

Tại Đấu Thần đảo, thực lực tồi tệ, chỉ cả ngày say rượu, trêu gái... đại ca của hắn...

Bầu trời Đấu Thần đảo, Á Long liền được kim sắc Liên Hoa bao bọc không bị ngăn trở gì, trực tiếp bay tới Liệt Hỏa cốc rồi hạ xuống.

Đỗ Trần một mình tới khu ký túc xá tại Liệt Hỏa cốc, liếc mắt nhìn quanh nhận ra, không cần suy xét, tại Đấu Thần đảo, kẻ lưu trữ bán khóa thân mỹ nữ họa đồ chỉ có một người, Steven.

Cách cửa phòng đang đóng một quãng, Đỗ Trần đã nghe được bên trong có âm thanh của cả nam lẫn nữ.

"Chẳng lẽ đại ca lại đang công khai tụ tập?"

Nhìn lên cánh cửa đang đóng, Đỗ Trần lắc đầu cười khổ "Đại Ca a" rồi tiến lên gõ cửa.

- Xoạt!

Một âm thanh xé lụa vang lên, bức tranh vẽ mỹ nữ bán lỏa thể bị xé tiện tay vứt qua cửa sổ rớt xuống.

Sau đó tiếp theo một loạt những sắc tình họa sách (sách tình dục), đồ chơi người lớn, danh sách kỹ viện tốt nhất... của Steven đều bị vứt qua cửa sổ chất đống, tiếp theo bị đốt.

- Đồng học bên ngoài, thu dọn tất cả những vật vừa vứt ra, đốt hết đi.

Người đang ở bên trong nói tiếp:

- Mau thu dọn chỗ tập vật này.

- Vâng, Francesca hội trưởng.

Vài người lên tiếng, tiếp theo ánh lửa trong sân bốc mạnh hơn.

- Là xú nha đầu Francesca đang hỏa thiêu bảo bối của đại ca?

- Dương!

Đỗ Trần đẩy cửa, trầm mặt đi vào sân trong, cứu được một số bảo bối của Steven, lạnh lùng nhìn thoáng qua mấy đồng học đang không biết làm sao nói:

- Người hỏa thiêu đồ vật của đại ca ta là có ý tứ gì?

- Francis?

Francesca đi gấp xuống lầu, tới phía trước cửa phòng, vừa thấy Đỗ Trần đứng trong sân, sắc mặt lập tức âm trầm:

- Ta chỉ là theo mệnh lệnh của hội học sinh tự quản làm việc, Steven đã bị khai trừ, hắn tự nhiên phải thu dọn rời khỏi túc xá.

- Đại ca ta bị khai trừ? Tại sao? Cho dù hắn bị khai trừ cũng có quyền lấy đi đồ vật tùy thân, người hoàn toàn không có quyền hỏa thiêu.

Đỗ Trần chỉ Francesca quát.

Francesca cau mày, nàng không muốn trả lời câu hỏi này, lần trước Đỗ Trần và Glagins cự hôn, thêm Đỗ Trần và Porter tay trong tay bỏ đi, làm nàng trở trời trên chiếu hôn lồi đài, vị đại tiểu thư cao ngạo này đã rất tức giận.

- Francis đồng học, ta lập lại lần nữa, ta chỉ là chấp hành công vụ. Hôm nay bất luận ai tới cũng đều làm như vậy.

Sắc mặt Francesca so với Đỗ Trần còn muốn khó coi hơn, nói tiếp:

- Steven không phải vi phạm nội quy của Đấu Thần đảo mà bị khai trừ, mà là vi phạm quy định pháp luật Lanning, bây giờ đã được đưa tới tử lao tại thành St. John.

Nàng nhìn thoáng qua đồng bảo bối này của Steven:

- Hẳn lưu lại những đồ vật này, đều là vật cấm trong giáo quy minh văn, ta thiêu hủy chúng cũng là công vụ.

Đại ca bị phán tử hình?

310. Kẽ Hở Lớn Của Hung Ân

Tin tức này như sét đánh bên tai.

Máu như sôi lên trào lên não, Đỗ Trần cắn cắn răng, bình tĩnh lại, Francesca đích xác là hết thấy đều theo quy củ cùng tình lý làm việc, mình tính toán với "Nhuộc nữ tử" làm gì?

Đỗ Trần nói chậm lại:

- Francesca đồng học, đại ca ta đến tội cùng phạm vào tội gì? Hẳn là trưởng tử của gia tộc thần duệ, trừ phi phản quốc, độc thân hai tội lớn này ra, không có một pháp luật nào có thể phán hấn chết! Mà gia tộc St. Kain ngàn năm thần phục Lanning, đại ca ta càng không có dã tâm, hẳn không có khả năng phản quốc, nếu không phản quốc, thì là "Độc thân"?

Francesca lập tức gật đầu:

- Đúng, hấn phạm vào tội độc thân.

Ngón tay chỉ vào "bảo bối" của Steven:

- Francis, bây giờ ta có thể thiêu hủy "tay chơi" này chứ?

Nhân mạng quan trọng, Đỗ Trần rất cực không có tâm tình đi quản vật ngoài thân, xoay người liền đi ra ngoài, thái độ của Francesca không lạnh không nóng, không có khả năng kể lại chuyện cho mình, nhưng tìm nhân viên tình báo của thánh giáo truy tra tường tận mới được.

Đáng chết, đại ca xảy ra chuyện mình một chút lời đồn cũng không biết, xem ra chuyện này phát sinh chưa lâu, là lúc mình đang ở trên Á Long liên.

Baergena, người nếu thật sự dám giết đại ca ta, lão tử dám mang theo Dịch Cốt tới cướp pháp trường, hoàn toàn trở mặt với người. Đế quốc Nanotimor của Chesini, đế quốc Renault của Arthur, hải tộc của Goethe, công quốc Cem... đường lui của lão tử còn nhiều mà! Đỗ Trần trong lòng nảy sinh ác độc.

Vừa mới khỏi cửa lớn nhà Steven, Đỗ Trần ngửi thấy một mùi hương đặc biệt, mùi hương này không đậm không nhạt, rất đặc biệt, tựa hồ mùi hoa trong tự nhiên, ngửi vào, nhất thời khiến lòng người bình tĩnh đi không ít.

Một người đang tới nơi này, một thân bì y bó sát lộ ra đường cong lả lướt, tóc vàng tùy ý tán loạn sau lưng, theo gió bay bay, tai dài đặc hữu của tinh linh tộc lộ ra, theo thân hình rực lửa của nàng vẩy vẩy run lên:

- Ai yêu, tiểu soái ca của ta, về mặt tức giận mà làm gì? Ai chọc giận người sao

Đỗ Trần liếc mắt nhìn trên xuống dưới người mới tới, nhúu mày nói:

- Mina Giáo thụ, người tới đúng lúc lắm, ta đang muốn tìm người.

Mina tiến lên, nhẹ nhàng kéo tay Đỗ Trần:

- Ai nha, vậy tỷ tỷ chẳng phải là tới giúp người tiêu hỏa sao? Được rồi, đi, đi tới phòng ngủ của tỷ tỷ, để tỷ tỷ chậm rãi giúp người tiêu hỏa.

Bộ dáng mị hoặc của nàng, khiến cho người khác trong lòng run lên.

Đỗ Trần tiện tay đẩy ngọc thủ của Mina ra, tiếp đó đi theo sau.

Mina quay đầu lại nhìn sắc mặt âm trầm của Đỗ Trần một chút, đột nhiên tay đặt lên vai Đỗ Trần, cười duyên:

- Tiểu soái ca, tỷ tỷ hôm nay vì gặp người, đặc ý dùng nước hoa chế theo phương thức bí mật của tinh linh tộc "Bách Hoa Túy" đó, người không thể cho ta một chút thể diện sao, ngủ chút đi?

Đỗ Trần nhú mày, bước nhanh hơn, nhưng mùi hoa sâu kín của "Bách Hoa Túy" vẫn theo gió chui vào mũi hắn, nhất thời linh thai đột nhiên thanh minh, thần thanh khí爽. Tâm tình táo bạo lo nghĩ đại ca bị bắt cũng bình tĩnh được ba bốn phần.

Lời Mina theo mùi nước hoa lọt vào tai:

- Tiểu soái ca, Bách Hoa Túy này của tỷ tỷ chẳng những là nước hoa, hơn nữa còn là dược tài hiếm có. Nó chẳng những có thể giúp ta ngưng thần tĩnh khí, tâm bình khí hòa, càng giúp người tiêu hỏa khu nhiệt...

Ngón tay nàng dí vào trán Đỗ Trần:

- Trong đầu người đang suy nghĩ mông lung.

Nàng hít thật sâu mùi mái tóc vàng dài mượt của mình, thể thái nhu nhược, kiều mị vô cùng:

- Miên mang suy nghĩ, nộ hỏa lớn, không tốt với thân thể, cho nên người nên ngủ một chút.

- Mân... côi!... tỷ nói chuyện phức tạp vậy.

Hắn thấp giọng nói:

- Người nói chuyện đại ca ta rất phức tạp, nếu ta tùy tiện làm việc, thậm chí có thể tai gặp họa, cho nên ta nhất định phải tâm bình khí hòa một chút. Đúng không.

- Tỷ tỷ chính là thích người - cái loại người thông minh này, lại thích nói chuyện phiếm với người đẹp trai.

Mina đột nhiên so chiều cao với hắn:

- Ô! Lâu không gặp, tiểu đệ người so với tỷ tỷ - một tinh linh tộc mỹ nữ đã cao hơn rồi a.

- Đúng vậy, ta cao hơn người, vậy người có thể bớt nói nhảm được không? Ta đã nói rồi, ta bây giờ tâm tình không thật tốt.

Đỗ Trần bực tức nói.

- Được rồi, giáo phụ đại nhân còn cao hơn ta, bạch y đại giáo chủ Mina tuân mệnh.

Mina thầm oán thán, lập tức thấp giọng, phi thường giản lược nói:

- Đại ca người phạm vào tội độc thần - hắn giết trưởng tử của một thần duệ, mà người bị đại ca người giết tên là Sharon, là vương tử đế quốc Mc Allen với trăm vạn cuồng thú đại quân.

Quả nhiên là... phiền toái.

Mina tiếp tục nói:

- Sáu ngày trước là đại thọ 70 tuổi của lão thái hậu Lanning, đại ca người thân là trưởng tử gia tộc St. Kain, đương nhiên phải về thành St. John chúc thọ! Trong lúc thọ yến, Steven cùng Sharon phát sinh xích mích.

- Khi đêm xuống, trong dịch quán của Sharon vang lên tiếng kêu thảm thiết, các hộ vệ phá cửa mà vào, phát hiện đại ca người cầm trong tay trường kiếm vấy máu ngồi trên ghế, mà Sharon đã chết... Steven lập tức bị vệ sĩ Verne mang đi, trong quá trình thẩm vấn, hắn một lời không nói, cam chịu tất cả tội danh.

- Ngay sáng nay, tin tức truyền tới Đâu Thần đảo, giáo vụ trưởng Ricardo theo giáo quy, khai trừ Steven khỏi học tịch, đệ tử hội lập tức phái người tới thanh tẩy túc xá của hắn.

- Cùng lúc đó, Mc Allen truyền tin tới, thú hoàng Barton nghe nói trưởng tử bị giết liền thống khổ một đêm, sau đó Hoàng Kim Bửu Mông chiến trận Mc Allen rời khỏi vương đô, đi đâu không rõ! Nhưng sáu đại quân đoàn khu chiến phủ, cộng với 83 vạn thú nhân đại quân đã tiến vào trạng thái chiến tranh.

- Tình báo là vậy sao?

Mina hai tay xòe ra:

- Trước mắt chỉ có vậy thôi.

Đỗ Trần phì cười:

- Hết thấy đều bắt đầu từ việc đại ca ta giết Sharon! Nhưng, trước không nói đại ca ta tại sao muốn giết vương tử Mc Allen, cũng không nói hắn sao lại ngốc đến nỗi chọn thời gian thọ yến của thái hậu, trong dịch quán của công quốc tại thành St. John địa điểm này để giết Sharon, ta chỉ muốn hỏi một vấn đề, một vấn đề rất trọng yếu...

- Đại ca ta bất quá là một ma đầu sĩ cấp thấp, tửu sắc quá độ, hắn có thể giết thú nhân vương tử, thất cấp đầu thần, Sharon Barton? Đại ca ta nhiều nhất chỉ có thực lực tứ cấp, có thể giết sao? Mina tiểu thư cũng là thất cấp đầu thần?

Trận đánh đại hạp cốc Auerbach, Đỗ Trần từng thấy được thực lực nhất tộc thú hoàng Barton.

Mina mở to hai mắt nhìn Đỗ Trần, cười rất thông cảm, lắc đầu:

- Francis giáo phụ đại nhân, quá trình hung án, thuộc hạ không có thấy qua, thuộc hạ chỉ nhận được tin tức của tình báo nhân bên thành St. John truyền tới nói cho ngài! Đương nhiên, trong tình huống bình thường, ta một tay có thể dễ dàng bắt giữ đại ca ngài.

- Nhưng bây giờ thuộc hạ có thể dám chắc, một lời Steven cũng không nói mà cam chịu tội danh, Baergena giờ có hai lựa chọn - sẽ cùng thú nhân khai chiến, bảo vệ gia tộc St. Kain! Hai là dụng máu của gia tộc St. Kain để bình tức sự phẫn nộ của thú nhân! Trước mắt Baergena không có cho ra lựa chọn.

- Được rồi, nhị ca của người đã khẩn cấp hồi thành St. John! Bất quá bởi vì địa vị của ngài tại thánh giáo cùng việc ngài bị trục xuất khỏi gia tộc là thật. A a, cho nên chuyện này không quan hệ tới ngài! Ngài sẽ không bị liên lụy.

- St. Kain đích xác không liên quan tới ta, bất quá Steven là đại ca ta.

Đỗ Trần hừ một tiếng:

- Thánh giáo đối với chuyện này có thái độ gì?

- Giáo hoàng bệ hạ đã tự mình hạ tuyệt mật thần dụ, bệ hạ nói, thánh giáo không có khả năng công khai can thiệp nội chính giữa hai đại cường quốc, chuyện này phải dựa vào thái độ của người, nếu người không quản việc của Steven, vậy thánh giáo cho bọn hắn tùy ý đánh nhau. Nếu người muốn cứu Steven, thánh giáo mặc dù không thể ngoài mặt hỗ trợ, nhưng có thể âm thầm hiệp trợ lớn nhất có thể, bất quá lại có hạn định - thánh giáo sẽ không trợ giúp người ngoài mặt đối kháng một cường quốc! Cho dù ngài là đại biểu Đỗ Trần thân trên đời, đây là thái độ của thánh giáo.

Đỗ Trần gật đầu, đối với kết quả này hắn đã phi thường hài lòng, dù sao, thực lực Đỗ Trần thân giáo cường thịnh, vậy chỉ là giáo phái nhỏ có mấy cường giả, nhưng không thể so với được ngàn dặm ranh giới, cường quốc có trăm vạn đại quân.

Mina lại nói:

- Giáo phụ đại nhân, ngài bây giờ có phân phó gì?

Đỗ Trần sờ mũi nói:

- Xin thánh giáo hỗ trợ trì hoãn thời gian một chút, ta ngay đêm nay sẽ chạy về thành St. John.

- Ân, thánh giáo có thể tạo áp lực nhất định với Baegerna, để cho hắn trì hoãn lại thời gian quyết định, Lanning một mặt chúng ta có thể trì hoãn, nhưng thú hoàng Barton tính tình nóng nảy, muốn trì hoãn hắn... chúng ta chỉ có thể cam đoan cố hết sức. Người muốn làm gì thì nhanh lên.

”Đại ca đến tốt cùng là nghĩ gì? Nhân rồi không có việc nên trêu chọc vương tử Mc Allen làm gì?”

Đỗ Trần suy nghĩ mãi mà không hiểu, tính tình Steven hắn quá rõ, đó là một người tốt mà ngoài mỹ nữ cùng huynh đệ trong gia tộc, cái gì đều cũng không quan tâm, một người như vậy, sao lại gây ra đại họa, kéo cả gia tộc xuống bùn?

Hơn nữa thời gian hung án, địa điểm, động cơ, về phần năng lực... đều có chuyện, nhưng hết lần này tới lần khác đều chỉ nói - Steven cam chịu tội hành.

Thật là quái.

Đỗ Trần đi về tức xá mười bảy của mình, nhú mày, hắn cảm nhận áp lực.

Lần này cứu ra Steven, đối thủ là thú hoàng Barton, đối thủ này không thể dùng sức mạnh giải quyết. Thực lực của mình trước mặt trăm vạn đại quân quả là không đáng nhắc tới! Thậm chí phái Bác Bì cùng Dịch Cốt đi ám sát thú hoàng, tạo thành thú tộc hỗn loạn đều không chắc chắn làm được, vì...

Sau lưng hoàng tộc Mc Allen là hậu duệ bất diệt tử thần, gia tộc St. Barton.

- Xem ra lần này phải cùng Văn Thần ngũ gia chính diện giao phong rồi.

Đỗ Trần nói thầm trong lòng, đột nhiên, hắn phát hiện Mina một mực đi sát theo sau mình:

- Mina giáo thụ, người còn đi theo ta làm gì?

Con mắt to của tinh linh mỹ nữ mở rộng, nói nhỏ nhẹ:

- Nhân gia bây giờ chẳng những phải đi theo người, sợ rằng... đời này đều là người của người.

311. Tam Phong Tín

Mina khom lưng, hai tay hoa trương, ngọc thủ lan hoa chỉ, theo lễ tiết ưu nhã của một nữ tử quý tộc thi lễ với Đỗ Trần, một đôi mắt to xanh biếc nhìn lên, mị nhãn hàm tình trộm đánh giá hắn, lại nhanh chóng lộ ra vẻ xấu hổ, sắc mặt đỏ bừng, thi triển hết vẻ kiều mị như hoa hải đường mùa xuân.

Đầu hoài tổng bảo, vũ mị ngưng ngừng khiến người động tâm.

Đỗ Trần mỉm cười, cúi mình hoàn lễ:

- Vậy, thánh giáo phái người tới thành Duerkesi làm giám sát viên... hay là người tự mình đi?

Mina nháy mắt khuôn mặt đẹp đỏ bừng:

- Francis thiếu gia, sau này phiền ngài chiếu cố ta.

Nói xong, nàng dựa vào người Đỗ Trần:

- Tân thủ trưởng của ta, ngài, không cần thuộc hạ tỏ vẻ trung tâm một chút đó chứ?

Đỗ Trần đột nhiên nhìn chằm chằm khuôn mặt tươi cười của nàng, lạnh như băng nói:

- Mina nữ sĩ, với tuổi của người, làm ra tư thái quý tộc nữ tử, có đúng là không hợp thời không? Tuổi của người cũng không nhỏ, có đúng là nên trang trọng một chút không?

Mina nhất thời cứng họng, khuôn mặt tươi cười cứng đờ, hừ lạnh một tiếng.

Đỗ Trần bữu môi, lưu lại cho Mina một bóng lưng:

- Mân Côi tiểu thư, người đang bộc phát tính tình sao? Người giáo hoàng phái tới ta không có biện pháp cự tuyệt, nhưng sau khi tới lãnh địa của ta, hy vọng người tự trọng một chút! Người với bộ dáng này, không được thể hiện ra trước mặt ta.

Người đồ ác nhân! Mina trong lòng mắng to, lão nương, tuổi lão nương tính theo nhân loại, cũng chỉ là hai mươi tuổi! Người dám nói ta già.

Bất quá thủ pháp tự tin nhất của mình sao lại vô dụng? Không đúng, mình khổ tâm nghiên cứu Francis, hẳn đối với tư thái thanh nhã của quý tộc nữ tử hẳn là vô lực chống cự - Avril cùng Anne làm chứng! Nhưng mình sao lại vô dụng như thế?

Nàng vội vã đón đầu Đỗ Trần:

- Uy, ta đã làm tốt thủ tục bàn giao, khi nào tới lãnh địa của ngươi? Bên ngoài phải đảm nhiệm chức vụ gì chứ?

Đỗ Trần quay lưng phát phát tay với nàng:

- Trước tiên giải quyết chuyện của đại ca ta, sau đó ngày mai theo ta đi tới thành Duerkesi, về phần chức vụ bên ngoài của ngươi... đốc công công trình tổng giám.

Mina thần sắc lại biến đổi, đốc công tổng giám.... vậy không phải là đi đào đất sao? A, là giám đốc đào đất!

Thượng Thủy các là địa phương náo nhiệt, Thượng Thủy hà lại là thánh địa nơi những đệ tử tình lữ ước hội, trước cửa lại có Demis cùng Bowen hai người sống, tưởng không nhiệt náo cũng không được.

Lúc Đỗ Trần trở lại túc xá, đã là tám chín giờ tối, trong khi trước cửa túc xá của hắn lẽ ra phải náo nhiệt, nhưng ở chỗ này lại yên tĩnh dị thường.

Bên bờ sông tình lữ chậm rãi bước đi nói chuyện, một loạt cao cấp túc xá ở hai bên, nhưng không có thanh âm tụ hội như ngày xưa, hai tòa trường bằng trước cửa túc xá mười tám...

Nơi này làm gì có trường bằng? Trước cửa túc xá mười bảy trống trơn. Demis cùng lão Bowen cũng vô tung.

Đây là làm sao? Đỗ Trần ẩn ẩn hiểu được có chút kỳ quái.

Lúc định đi lên lầu thì có người nhỏ giọng gọi:

- Francis tổ trưởng, người đã trở lại?

Quay đầu nhìn lại, là hàng xóm cách vách, trưởng tử của gia tộc, Jason mập mạp.

Đỗ Trần lớn tiếng trả lời:

- Jason, hai vị trước cửa nhà ta đâu? Thượng Thủy hà làm sao vậy?

Jason ra hiệu nhỏ giọng, thân hình núc ních từ trên lầu chạy xuống, vội vã kéo Đỗ Trần vào túc xá của mình, thấp giọng nói:

- Toàn khu túc xá Thượng Thủy hà bây giờ trong trạng thái giới nghiêm, ban đêm nghiêm cấm lớn tiếng và ngoài... các lão thái giám sát đội xuất quỷ nhập thần không ai biết được.

- Tối cùng là làm sao?

Đỗ Trần cũng nhỏ giọng nói.

Jason sợ hãi vỗ vỗ ngực:

- Một tháng trước, Roland miện hạ đột nhiên mất tích, thiên lôi oanh kích Bích Thủy hàn đàm, ngay cả Thượng Thủy hà cũng nổi lên sóng gió động trời mang theo sát thương lực kinh người, không ít đồng học bị thương.

- Bích Thủy hàn đàm của Roland? Thiên lôi bình thường tuyệt đối không gây thương tổn được tới Bích Thủy hàn đàm, chẳng lẽ có người tập kích?

- Ai nói không phải chứ! Việc này khiến cho giáo vụ tra xét một tháng rồi, Thượng Thủy hà cũng đã giới nghiêm một tháng.

Jason một mặt nói, một mặt lấy ra một phong thư rách nát:

- Hai ngày sau khi thiên lôi oanh kích Bích Thủy hàn đàm, hai lão trước cửa nhà người... hắc hắc, lão tiên sinh cũng thu dọn trường bông rồi biến mất, bắt quả bọn họ nhờ ta giao cho người một phong thư.

Đáng chết, Demis cùng Bowen đương nhiên mất tích?

Đỗ Trần cầm lấy phong thư trong tay Jason, mở ra xem, nhất thời khóc cười không được.

Trên thư chỉ có ba câu, xem ra có bảy tám chữ, hẳn là thủ bút của lão Bowen.

Một câu là, hắc hắc, tiểu huynh đệ, hai lão ca ca của người bơi ra ngoài.

Câu thứ hai... phỏng chừng mười năm, tám năm sẽ trở về, nếu người có hứng thú du lịch tam đại lục, không chừng có thể gặp chúng ta.

Câu thứ ba là... phí đi lại... hắc hắc, người hiểu chứ.

Đỗ Trần trước mắt biến thành màu đen, không cần phải nói, tức xá của mình dám chắc bị hai lão già này chuyển sạch đi rồi.

Hai lão hỗn đản này, có đúng là đoán chắc lão tử muốn tìm các người, nên sớm gói gém rời đi?

Trong lòng mắng vài câu, Đỗ Trần lại hỏi:

- Vậy Martin thường xuyên đi cùng bọn Demis đâu?

- Martin? A, người nói tới tên kia sao! Nghe nói hần sau khi nhập học thành tích tiến bộ nhanh chóng, được giáo vụ trường đặc ý tuyển vào tiểu đội tinh anh, hai tháng trước phải đi ra ngoài đảo tập huấn rồi.

Đỗ Trần yên lặng gật đầu, cáo biệt Jason, về tới tức xá của mình. Đúng như dự đoán, hai lão già này quả nhiên là lấy đi đại bộ phận những thứ đáng tiền trong tức xá! Đúng trên lầu, Đỗ Trần hận tới hàm răng nghiến kèn kẹt, mình bên ngoài đi trộm của mọi người, nhưng không tưởng, tức xá lại bị người trộm sạch! Lão tử cật lực làm việc, lại bị hai tiện nhân cướp sạch. Hắc hắc! Lão tử là tặc tổ tông, tặc tổ tông lại dễ bị trộm như vậy sao?... nụ cười quỷ dị của Đỗ Trần đã lâu không xuất hiện nay lại hiện ra, xem ra lại có người xui xẻo rồi.

Đỗ Trần trong lòng buồn bực chờ mong, rời khỏi tức xá, đi thẳng tới Đồ Thư quán của Đẩu Thần học viện.

Ngoài ý liệu, Tuyết Ny thân thể yếu đuối nhiều bệnh đương nhiên đã không còn trên Đẩu Thần đảo, chỉ lưu lại cho Đỗ Trần một phong thư, một phong thư Tuyết Ny tự thân viết.

"Francis, a di có một số việc phải đi xa, có thể rất lâu sau mới trở về, người bây giờ tốt rồi, a di không lo lắng cho người, nhưng a di không yên tâm về Porter... vậy phiền người chiếu cố hần."

Đỗ Trần xem thư phì cười:

- Ta chiếu cố hần? Hần chiếu cố ta thì đúng hơn.

Tĩnh tâm cho đọc xong phong thư, trịnh trọng thu lấy, lúc định nhét vào trong áo, Đỗ Trần đột nhiên phát hiện mặt sau phong thư có vẽ một thanh Bức Bì tiểu đao.

Đây là ký hiệu của Bức Bì.

Trong lòng chớp động, Đỗ Trần dụng nước làm ướt phong thư... hần thu được bức thư thứ hai, thư của Bức Bì.

"Ta có việc phải ra ngoài, tự mình bảo trọng."

Bức Bì cũng đi? Hơn nữa thư hần cùng chỗ với thư của Tuyết Ny a di...

Tới cùng là tại sao?

Roland, đại ca, Bức Bì, Tuyết Ny, Demis, Bowen... hình như tất cả người mình muốn tìm, đều trong một đêm rời khỏi Đẩu Thần đảo.

Không chỉ những người này, ngay cả Lucy cùng Lily hai vị lão tổ mẫu, cũng là một người đi Tiêu Kinh điều tra tin tức Văn Thần, người kia dẫn đội đi tập huấn, không có mặt trên Đẩu Thần đảo.

Sáng sớm, Đỗ Trần mang theo ba phong thư về tới Á Long liên tại đầu thần thai thì Mina đã chờ dưới đài, vừa thấy Đỗ Trần trở về, tiến lên nghênh tiếp:

- Ta đã liên lạc thánh giáo, sẽ tận lực giúp ngươi trì hoãn.

Đỗ Trần gật gật đầu:

- Đi thôi, trước tiên tới lãnh địa của ta.

Mới bước một chân bước lên Á Long liên, hắn đột nhiên xoay người mỉm cười:

- Được rồi, trên liên còn hai người, Ariza ngươi đã biết, nhưng còn một người khác là nghĩa tử ta thu nhận trong chuyến lữ hành vào hoang địa... hắn có chút lãnh khốc.

- Lãnh khốc? Hi! Tỷ tỷ ta là một ngọn lửa, còn chưa có nam nhân không thể bị ta hòa tan.

Mina sau đó lên liên, sâu kín liếc mắt nhìn Đỗ Trần:

- Ngoại trừ... người.

- Ai nha nha, tên to lớn này là nghĩa tử của ngươi?

Đỗ Đức cùng thiết giáp, trường kích, mặt nạ che mặt, hình dáng khiến cho Mina giật mình kinh hãi.

Đỗ Trần nhún vai:

- Hắn gọi là Đỗ Đức, không thích nói chuyện, lúc ta tại hoang địa cứu hắn, lúc ấy...

Á Long liên từ Đầu Thần đảo bay tới Duerkesi thành ở đối diện chỉ mất nửa ngày, nửa ngày Đỗ Trần cũng nhờ thánh giáo biên tạo cho Đỗ Đức một lai lịch.

Đi tới thành chủ phủ, Đỗ Trần không có thừa thời gian giải thích, để cho Porter phân phối thủ hạ tâm phúc quản lý từ thiện cơ kim, đồng thời an bài cho Mina chức vụ hữu danh vô thực. Hắn kéo Porter lên Á Long liên, Dịch Cốt, Harry, Ariza, tiểu Bối Bối cũng đi tới. Nhưng trừ Andy, hắn bây giờ còn không thể tùy ý khống chế ngoại hình, được an trí trong mật thất, do người Orc chiếu cố, hưởng thụ cuộc sống ăn uống nằm dài không cần vận động, đúng là hạnh phúc tuyệt vời.

Ngoài ra, Đỗ Trần thực hiện lời hứa, thật sự cho Đỗ Đức một nhóm quân đội ba trăm người, để cho hắn luyện binh trong lãnh địa. Bất quá trong lòng, Đỗ Trần không có quá coi trọng, từ sau khi nghe Đỗ Đức nói dùng ba ngàn người đánh khắp thiên hạ, Đỗ Trần đã liệt hắn vào loại người si chiến.

Ba ngàn đánh thiên hạ? Không phải nói đùa chứ? Hơn nữa, Đỗ Trần đối với xưng vương tranh bá ngay cả một chút hứng thú cái rắm còn không có! Bởi vì chiếm một mảnh lãnh thổ lớn hơn, cũng không bằng nổ một đóa Liên Hoa! Hơn nữa chiến tranh xảy ra, vậy sẽ có bao nhiêu dân chúng phải chết? Không có hứng thú, hoàn toàn không có hứng thú.

Ba trăm dân binh mà nói, Đỗ Đức thất cấp đầu thần dẫn dắt bọn họ, có thể tiêu diệt một vài đạo tặc đoàn là mình thỏa mãn rồi.

Á Long liên toàn tốc phi hành, Đỗ Trần đặt tất cả tin tình báo được phi hành thú (một kiểu giống chim đưa thư) của thánh giáo đưa tới liên tục lên bàn của Porter, lẳng lặng chờ kết quả phân tích của "hắn" - bao lâu nay, mỗi đạo sắc lệnh thành Duerkesi, đều là như thế.

Tóc dài tùy ý buông sau đầu, Porter nằm trên giường, đeo kính, tay cầm bút nhẹ nhàng đánh dấu lên các tin tình báo. Thật lâu sau, hắn ngước đầu lên, trong mắt mang theo một tia bất đắc dĩ:

- Francis, chuẩn bị chiến tranh đi.

312. Lựa Chọn Của Baergena

- Ngươi cũng cho rằng phải khai chiến sao?

Đỗ Trần ngồi đối diện Porter, ngửa mặt lên trời thở dài! Sau khi tỉnh táo lại, hắn trước tiên suy tư tính toán họa sự của đại ca lần này, mơ hồ cảm giác được... dân chúng xui xẻo rồi.

- Phải chiến tranh rồi sao?

Harry gắt gao đứng sau Đỗ Trần, da mặt trắng bệch hết sức khó coi:

- Chủ nhân duệ trí, ta... chúng ta hẳn sẽ không ra chiến trường chứ?

Đỗ Trần phát tay chỉ Porter, kêu hắn giải thích. Porter dọn mặt bàn, chỉ để lại một chén hồng tửu, nói chắc nịch:

- Cuộc chiến này sợ rằng khó tránh khỏi.

Hắn dùng hồng tửu vẽ lên bản đồ sơ lược đông đại lục Einstein, phía bắc là Mc Allen, phía nam là Lanning, trung gian là cổng biên giới Drownning.

- Quan hệ Mc Allen cùng Lanning không cần nói nữa, Harry quản gia người hẳn là cũng nghe nói qua.

- Đúng vậy, Harry biết bọn họ thường xuyên phát sinh chiến tranh, cuộc chiến tranh đại quy mô gần nhất giữa hai nước là mười bảy năm trước khi chủ nhân xuất sinh, Angius đại công tước xuất quân viễn chinh Mc Allen, thu được toàn thắng.

Ngón tay Porter chỉ lên bản đồ Lanning, lại nói với Harry:

- Cho nên hai nước dám chắc không phải bằng hữu, chỉ là tạm thời không có trở mặt thành địch. Bây giờ Steven giết vương tử Mc Allen, thú hoàng Barton điều động sáu đại quân đoàn uy hiếp cổng biên giới Drownning, người nói Baergena sẽ lựa chọn thế nào?

Harry suy nghĩ một chút, con mắt sáng ngời, tựa như thấy bảo bối, la lên:

- Sẽ cùng thú nhân đánh một trận hoặc dùng gia tộc St. Kain để bình tức lại cơn giận của thú nhân... Baergena chỉ có hai đường này thôi.

Porter gật đầu:

- Từ tình báo trong tay cho thấy, nếu cùng thú nhân khai chiến, Baergena trước mắt chuẩn bị không đủ! Nhưng bán đứng gia tộc St. Kain thì cái giá phải trả cũng không nhỏ. Truyền thống ngàn năm St. Kain, không nói tới đại công tước Angius là thủ lĩnh quân đoàn tinh nhuệ thiện chiến với hai mươi vạn đại quân ở phía bắc Lanning, ngay trong các quân đoàn trưởng của các đại quân đoàn Lanning, cũng không ít người là gia tộc St. Kain đề bạt, Baergena nếu bán đứng gia tộc St. Kain, vậy phải lo lắng tới phản ứng của quân đội! Xử lý không tốt, sẽ khiến cho...

Harry há mồm, lại ngậm lại, chờ khi Đỗ Trần ý bảo hắn tùy ý, hắn mới nói:

- Porter tổng quản, giết chết Sharon chính là một người Steven. Baergena cùng Angius thương lượng một chút, chỉ cần giao ra Steven cho thú nhân không được sao? Như vậy, thú nhân không có cớ khai chiến, gia tộc St. Kain bắt quả chỉ mất một con trai, nhưng còn nhị thiếu gia Charles có thể kế thừa tước vị.

Porter có chút lắc đầu, rút ra mấy tờ hắn mới phân tích đưa cho Harry. Harry vừa nhìn, ai nha một tiếng:

- Nguyên lai thánh giáo pháp điển quy định, Steven trong tình huống này, chẳng những hắn bị xử tử, hơn nữa gia tộc St. Kain cũng bị bác đoạt quyền lợi thần duệ - độc thần giả không xứng hưởng thần ân.

Đỗ Trần chen vào:

- Còn nhớ ta một lần tại thành St. John, đối phó với lễ pháp đại thần Videnov không? Cuối cùng Videnov phạm một tội, toàn tộc bị châm biếm cả thần duệ Aloman cũng bị trục xuất khỏi chính trường Lanning, bởi vì ta dụng luật này.

Bây giờ thú hoàng cũng lợi dụng pháp luật, công nhiên tuyên bố, để họ lui binh, mượn máu tươi của gia tộc St. Kain để đổi, dụng đại ca ta một người, không được.

Ariza suy nghĩ hồi lâu, cười nói:

- Tuyệt Bĩ nhân ngọc ngà, sao có thể hiểu được tâm tư của đế vương?

Porter nở nụ cười:

- Harry quản gia, kỳ thật người đã nghĩ đến đáp án - Baergena sẽ lựa chọn khai chiến.

- Bởi vì nếu hấn lựa chọn bán đứng gia tộc St. Kain, vậy đã mất đi sự ủng hộ của rất nhiều quân đoàn trưởng trong quân đội, hơn nữa, binh phong bắc phương Lanning do quân đoàn Shigeru gia tộc St. Kain trấn thủ, cũng sẽ không cam lòng nhìn Angius chờ chết mà bình biến! Lanning sẽ rơi vào nội chiến nguy hiểm.

- Hơn nữa dù Baergena có bán đứng gia tộc St. Kain, vậy thú nhân thấy binh phong phòng ngự bọn họ ở phía bắc Lanning biến mất, vậy lập tức lấy cớ khác tới đánh, người nói đúng không?

Harry giật mình hiểu ra, cười nói:

- Ta hiểu rồi, lựa chọn của Baergena, là khai chiến, hấn sẽ tham gia một cuộc chiến chưa chuẩn bị đầy đủ! Mà nếu lựa chọn bán đứng gia tộc St. Kain, hấn sẽ tự chém đứt một tay của mình đưa cho địch nhân, cánh tay này từng đánh bại địch nhân! Nếu cắt cánh tay sẽ khiến bản thể trọng thương, mình cuối cùng cũng sẽ bị địch nhân lợi dụng cơ hội tấn công! Vậy... dù là tiểu hài tử đều biết lựa chọn thế nào.

Porter thu liễm nụ cười, đẩy nhãn kính, tổng kết:

- Cho nên kết luận của ta là, Baergena nhất định sẽ chọn khai chiến, chiến tranh đã không thể tránh khỏi! Mà tội chính thức của Steven, không phải hấn giết vương tử Mc Allen! Mà là hấn gây ra khi Baergena còn chưa chuẩn bị sẵn sàng cho chiến tranh, là nhân vật thêm lửa cho chiến tranh! Một tội này, đủ để hấn chết một ngàn lần.

Đỗ Trần gõ gõ cái bàn, ý bảo Harry mang hồng tửu cho Porter, trầm ngâm:

- Lựa chọn của Baergena cũng là đáp án của ta! Nhưng cứ như vậy, đại ca ta càng nguy hiểm.

Harry khó hiểu, vội hỏi tại sao.

- Bức tường phương bắc để quốc, ngàn năm gia tộc St. Kain được Baergena bảo hộ ngàn năm! Nhưng Baergena cũng phải trừng phạt kẻ khiến đế quốc rơi vào chiến tranh - đại ca ta! Hơn nữa đại ca ta giết chết một vương tử một nước, các nước trên tam đại lục sẽ nhìn vào Baergena, Baergena vì uy tín của mình, phải cấp cho Lanning, thánh giáo, tam đại lục một cái công đạo.

- Công đạo này, tự nhiên là để cho gia tộc St. Kain buông bỏ Steven.

Đỗ Trần đứng dậy đi tới bên cửa sổ, nhìn ra thành St. John đã xuất hiện xa xa.

Porter đi tới bên hấn, thấp giọng nói:

- Nếu người cũng đồng ý với phân tích của ta, vậy chuyện kể tiếp thuận lý thành chương - Baergena bây giờ hấn là cùng Angius đàm phán, hấn thậm chí hứa hẹn cấp gia tộc St. Kain một chỗ tốt lớn lao, nhưng Angius phải buông bỏ Steven, đồng thời chuẩn bị tác chiến với Mc Allen! Mà chúng ta...

Hấn chỉ hướng một đám mây, rất hình tượng nói:

- Chúng ta sẽ vén bức màn chiến tranh, cấp cho Steven một ánh mặt trời, chứng minh hấn vô tội.

Đỗ Trần đột nhiên phì cười:

- Nhưng không biết, Angius sẽ tiếp nhận chỗ tốt Baergena đưa cho, hay là liều chết bảo vệ đại ca? Theo ta thấy, lão gia này có thể buông bỏ đại ca?

Thành St. John, trong phòng khách bí mật của trang viên St. Kain.

Thủ tướng đế quốc Antoine đứng bên bàn, khó khăn nói:

- Angius đại công tước, Angius lão đệ.

Lão đi tới đi lui vòng quanh Angius đang nhắm mắt không nói gì:

- Lời phải nói ta đã nói rồi! Người trên quan trường Lanning đã vài chục năm, cho dù không là bằng hữu cũng chẳng phải địch nhân! Ta hôm nay không nói quan thoại, như người lớn tuổi nói với người trong nhà... tiếp nhận điều kiện của bộ hạ đi.

Angius có chút lắc đầu.

Antoine khó khăn nói:

- Lúc này là lúc nào rồi? Tiên phong của Mc Allen đã tới cách cổng biên giới Drowning không quá ba trăm dặm! Người suy nghĩ đề nghị của bộ hạ đi... người buông bỏ Steven, bộ hạ cho người một nhà vương tước, ba ngàn dặm lãnh địa. Sau đó người lưu lại Charles, mang binh xuất chinh Mc Allen, khả hoàn trở về. Gia tộc St. Kain chính là đệ nhất gia dưới hoàng tộc a.

Angius vẫn lắc đầu.

- Lão đệ, Steven mặc dù là trưởng tử, nhưng hấn chẳng có gì, ngoài háo sắc, sao xứng với gia tộc St. Kain? Hơn nữa hấn quả thật đã phạm tội. Người buông bỏ hấn ra, đổi lại vinh diệu của gia tộc, chẳng lẽ không đáng giá sao?

Angius đột nhiên khoát tay:

- Người đâu, tiền khách.

- Người...

Antoine phất tay áo rời đi.

Mấy gia tướng tiền Antoine rời đi xong, nhìn nhau, đề cử một người đứng ra:

- Chủ nhân, quyết định của ngài là...

- Steven là nhi tử của Mayfair, có ta ở đây một ngày, hấn sẽ không chết.

Angius đứng phắt dậy:

- Ta mặc kệ Steven đã làm gì! Phạm tội gì! Nhưng ta đã đáp ứng Mayfair, gia tộc St. Kain nhất định từ tay ta sẽ truyền tới Steven, các người hiểu ý ta chứ?

- Chúng ta... hiểu rồi.

Gia tướng rất khó khăn đáp lại.

- Tốt lắm! Charles cũng nhanh chóng trở về thành St. John chứ? Nói cho thánh viêm kị sĩ bảo vệ nó, tìm người giả mạo Charles vào thành! Sau đó hộ tống Charles tới cổng biên giới Drowning. Nếu thành St. John có biến, ta cùng Steven đều không có quay về... để cho quân đoàn Shigeru do Charles làm chủ, theo cổng biên giới Drowning đi tới Monaco!

Ngoài dự đoán của Đỗ Trần, Angius độc ác vô cùng, giờ phút này lại làm ra một quyết định làm hấn kinh ngạc không thôi.

Gia tướng ghi nhớ mệnh lệnh, do dự nói:

- Chủ nhân, lúc thủ tướng Antoine rời đi, có nhờ ta chuyển cho ngài hai câu...

- Nói đi.

- Câu đầu là, Steven cùng Francis huynh đệ tình thâm, hấn tuyệt sẽ không ngồi nhìn mặc kệ chuyện này, vài ngày tới, hấn nhất định sẽ dùng thái độ cực kỳ mạnh mẽ trọng phản thành St. John, dùng thánh giáo uy áp Baergena bộ hạ... ngài cùng Francis mặc kệ là oán hận cỡ nào, giờ khắc này, mục đích của các người giống nhau...

- Nói đùa, ta cứu nhi tử của ta, còn muốn nhờ một người đã bị trục xuất khỏi gia môn, lực lượng của ngoại nhân? Câu thứ hai là gì?

- Thủ tướng đại nhân nói, hành tung của Francis phiêu hốt, nếu tạm thời không cách nào về thành St. John, vậy còn có một biện pháp, có thể trì hoãn thời gian bệ hạ quyết định, tìm được đường sống, ít nhất không khiến đại thiếu gia lập tức bị đưa lên đài hỏa thiêu...

Trang viên St. Kain bắt đầu rục rịch, bình dân thành St. John kinh ngạc phát hiện, một kỳ cảnh bọn họ chỉ có thể nhìn thấy một lần, xuất hiện trên quảng trường Shigeru...

Mà lúc này, Đỗ Trần đã bay tới bầu trời thành St. John, Harry hỏi:

- Là đáp xuống vườn quả lần trước sao?

Porter khẽ cười khoát tay:

- Không, chúng ta muốn cho Steven ánh mặt trời, ánh mặt trời, luôn rất nóng.

Đỗ Trần nhìn qua cửa kính:

- Quả viên cái rắm, đối gia huy bên ngoài thành Đỗ Trần thần thượng của thánh giáo! Trực tiếp bay qua cung Verne, sau đó đáp xuống trước cửa đại giáo đường St. John đối diện cung Verne, nói cho giáo phụ Ferdinan, đại biểu Đỗ Trần thần trên đời, Francis giáo phụ, cùng giáo chủ thần giáo Brook giá lâm thành St. John.

313. Hiểu Lâm Ngoài Ý Muốn

Harry bị lệnh của Đỗ Trần dọa cho rụt cổ lại, lắp bắp hỏi lại:

- Chủ nhân, đây là hoàng cung Lanning a, hơn nữa trên Á Long liễn của ngài còn có tiểu hình thánh khí pháo... mang theo chiến tranh thánh khí bay trên bầu trời hoàng cung Verne, điều này, điều này...

- Chẳng lẽ người cho rằng chủ nhân của người không có tư cách? Giáo định của đại giáo phụ cùng vương tướng, cùng Baergena bình khởi bình tọa! Đại biểu tâm thần trên đời, như Đỗ Trần thần thân tới, các quốc vương tất tự mình xuất nghênh! Đây là thánh giáo pháp điển.

Đỗ Trần không có tư cách sao?

Lanning vương cung, Baergena sắc mặt phần nộ, cau mày, thủ tướng Antoine mới phản hồi từ trang viên St. Kain đang cúi đầu không nói, hắn vừa chuyển đạt thái độ cường ngạnh của Angius cho bệ hạ.

- Angius quá ảo tưởng! Dùng ba ngàn dặm thổ địa thế tập thân vương đổi lại một trưởng tử phạm tội, chuyện tốt cỡ này hắn còn không chịu đáp ứng?

Baergena hừ lạnh một tiếng.

- Bệ hạ bớt giận!

Antoine nhỏ nhẹ nói:

- Steven tội ác chí cực, nhất định phải bị trừng phạt. Nhưng mấy ngày trước trong mật hội nội các bệ hạ cũng nói qua, cùng Mc Allen đánh một trận là không thể tránh khỏi! Nếu phải khai chiến, vậy cần đánh giá nặng nhẹ đối với nguyên soái Angius, người đã hai mươi năm phòng ngự thú nhân tộc, đối với chiến pháp hành quân của thú nhân tộc rõ như lòng bàn tay, lại từng đánh bại thú tộc, lúc này, thật sự không nên hoàn toàn trở mặt với Angius.

- Không trở mặt? Hừ, ta là quân hãn là thần! Hiện tại, ta một tay nâng đỡ hắn lên đại nguyên soái, đương nhiên trong hợp nội các nói - không tha Steven, quân đoàn Shigeru của hắn cũng không xuất binh! Đáng chết!

Baergena bóp nát chén rượu trên bàn, trước mặt tâm phúc Antoine, Baergena không che giấu sự phần nộ của mình.

- Angius, hãn tướng Lanning ta chỉ có một danh tướng, chỉ có hắn là có thể tiến hành chiến dịch cấp quân đoàn sao?

Baergena phần nộ:

- Thay ta viết chiếu thư, cấp Angius cơ hội cuối, buông bỏ Steven, chỉnh binh chuẩn bị chiến đấu! Gia tộc St. Kain sẽ không suy thoái! ý tứ này, dụng từ của người viết cho uyển chuyển.

- Còn nữa, nói cho lễ pháp bộ, ngày mai, không, tối nay, mang Steven lên giàn hỏa thiêu.

Antoine yên lặng, nhưng nhìn nét mặt Baergena, mượn cơ hội tới gần Baergena, nhỏ giọng nói:

- Bệ hạ... Steven tuyệt không thể giết, ít nhất không thể bây giờ! Thánh giáo đã ngầm ám chỉ trong nội các, phải tạm thời lưu lại tính mạng Steven.

- Thánh giáo? Hừ, nơi này là cung Verne! Thánh giáo nhiều nhất chỉ ám chỉ, bọn họ còn không dám lộ mặt can thiệp nội chính. Mặc kệ bọn họ...

- Đông! Đông! Đông!

Ba tiếng chuông vang lên, Baergena cùng Antoine đồng thời biến sắc.

Antoine lột bỏ trường bào thủ tướng, lộ ra đầu thần chiến giáp bên trong, quát:

- Vệ sĩ Verne, vì sao gõ chuông báo động?

Cơ hồ trong nháy mắt khi chuông vang lên, Baergena bên người xuất hiện mười mấy hắc bào lão nhân, hơn nữa nhìn kỹ, cái bóng của hắn dĩ nhiên chia làm ba, mỗi động tác đều khác thường - ảnh ảo võ sĩ Verne.

- Bệ hạ, có Á Long liền bay qua bầu trời cung Verne, mang theo chiến tranh thánh khí.

Antoine quát:

- Còn do dự cái gì? Đánh rơi hắn.

- Nhưng thủ tướng đại nhân, tiêu chí trên Á Long liền là của tân thần Đỗ Trần được thánh giáo cung phụng vào tháng trước! Đối phương cũng không biểu hiện rõ địch ý, vệ sĩ cung Verne không thể chặn lại, càng không thể công kích thần tượng của thánh giáo.

Đỗ Trần? Vậy chẳng phải là thần Francis đại biểu sao? Nguyên lai như thế.

Antoine cười khổ, thâm nghĩ, tiểu hồ ly thật sự giảo hoạt, biết Steven tội không thể tha. Cầu tình vô dụng, hắn, đương nhiên cùng bệ hạ cứng rắn, dụng cường lực bức bệ hạ tạm thời không dám giết Steven...

Á Long liền bay qua cung Verne, đáp xuống đại giáo đường thành St. John...

Tiếng chuông từ cung Verne vang vọng ra, tuyên bố giải trừ báo động, cả cung điện tựa hồ thở phào nhẹ nhõm, chỉ có Baergena hắng giọng.

Antoine thâm nghĩ, như vậy cũng tốt! Francis dùng thánh giáo ngạnh áp. Angius dụng "Biện pháp gốc" mềm mỏng của mình, có lẽ thật sự khiến bệ hạ cố kỵ một chút, không đối phó gia tộc St. Kain - mình hữu lớn nhất của mình.

Đỗ Trần hạ xuống hậu viện đại giáo đường St. John, vừa ra khỏi Á Long liền, hắn không còn bộ dáng hung hăng vừa thấy, mà chỉ là một bộ dáng ôn văn nho nhã, nụ cười thân thiết hòa ái của "Vinh diệu của thành St. John."

Ferdinand sớm thấy Á Long liền đã chờ ở chỗ này, hắn cười nói:

- Francis lão đệ, nhiều ngày không gặp, giờ người đã thành thần tượng của lão ca rồi đó.

Lão già này bắt đầu xưng huynh gọi đệ với mình.

Đỗ Trần cười đáp:

- Lão ca nói gì, là ân điển của giáo hoàng bệ hạ, Francis mới có thể có hôm nay.

Hai người tay trong tay đi vào trong đình, Ferdinand khách sáo một phen, đột nhiên thấp giọng hỏi:

- Bây giờ lão đệ đã tấn thăng giáo phụ, chuyện còn không có truyền ra, Baergena chỉ biết ngươi là thần sứ của Đỗ Trần thần, bạch y đại giáo chủ! Mặt khác... thánh giáo "Ứng hộ" lãnh địa của ngươi kiến thiết tốt nhất không nên nói ra tại thành St. John.

Đỗ Trần gật đầu, điều này tự nhiên rõ ràng.

Ferdinand cười to:

- Lão đệ, Á Long liên của ngươi vừa bay qua bầu trời cung Verne và tới đây đúng không? Bây giờ Baergena chuông báo động vang lên! A a, chờ lát nữa Baergena nhất định phái người tới hỏi, ngươi tự mình giải thích, hay lão ca thay ngươi giải thích?

Đỗ Trần rất vô tội nhún vai, sắc mặt sợ hãi:

- Ai nha, lão ca ngươi nên giúp ta giải thích! Á Long liên của ta dù sao cũng là dã thú kéo, vừa rồi mấy đầu dã thú đột nhiên nổi điên, mang theo thánh khí pháo bay qua hoàng cung ta đang sợ hãi. Đây là hiểu lầm, là ngoài ý muốn, thật sự.

Ferdinand "Giật mình hiểu ra":

- A, nguyên lai là hiểu lầm, là ngoài ý muốn.

Hắn khoát tay áo:

- Các ngươi đều nhớ kỹ, nếu Baergena phái người hỏi, các ngươi không cần phiền ta, tùy tiện tìm nhị cấp giáo sĩ nói cho khâm sứ Lanning, nói là... vừa rồi vì Á long trên Á Long liên xuất hiện ngoài ý muốn, thần sứ Francis các hạ cùng chiến tranh thánh khí pháo bay qua cung Verne, kinh nhiều bộ hạ, thánh giáo cùng Francis các hạ biểu lộ sự xin lỗi, hơn nữa nghiêm lệnh trừng phạt xa phạm lỗi... ân, cứ nói vậy đi, hãy đi đi.

Nhị cấp giáo sĩ vâng mệnh nhếch miệng, đi ra ngoài chờ khâm sứ Lanning.

Đỗ Trần cùng Ferdinand nhìn nhau cùng cười, rất quý tộc ngồi xuống.

- Lão đệ, tình báo trước kia ta đã phái phi hành thú mang cho ngươi, ngươi... có ý kiến gì không?

Ferdinand nghiêm túc, chăm chú hỏi.

Đỗ Trần nhìn Porter cười, nói:

- Quân sư của ta đã tính toán kỹ lưỡng, chiến tranh không thể tránh khỏi, mà tội của đại ca ta khiến Baergena giận dữ, là hắn đã khiến Lanning rơi vào vùng bùn chiến tranh quá sớm, Baergena còn chuẩn bị chưa đủ, có thể chịu tổn thất rất lớn.

Ferdinand theo ánh mắt Đỗ Trần ngắm liếc Porter vẫn nhúc nhích đứng sau, lông mày nhướng lên:

- Lão đệ có quân sư tốt a. Nói thẳng ra thì đại ca ngươi lần này tội không thể không giết, Lanning sáu tỉnh phương bắc lại chưa chuẩn bị sẵn sàng cho tình huống gặp phải đại quân thú nhân tộc, hơn trăm vạn binh dân khẩn cấp sơ tán, đây đều là... đều là đại ca ngươi tạo thành! Vì thế Baergena lửa giận tận trời, muốn giết đại ca ngươi cho hả giận, cấp cho binh dân sáu hành tỉnh, cấp cho Lanning, cấp tam đại lục một cái công đạo, cũng không phải là không được.

Đỗ Trần bình tĩnh gật đầu, mặt lạnh như nước hồ thu:

- Ta biết, chuyện này vô luận thế nào ta đều không chiếm đạo lý, nhưng có một điều tiên quyết, đại ca ta có đúng là hung thủ?

Lông mày đỏ của Ferdinand nhướng lên:

- Án hung sát đích xác vô cùng đáng ngờ, nhưng mấu chốt là, Steven hắn cam chịu tội trạng! Bằng điểm này, ngươi khó có thể lật án.

Đỗ Trần không nói, Ferdinand biết hắn đang chờ cái gì, vỗ tay, lệnh cho người hầu đưa tới một quyển tông:

- Đây là chi tiết tỉ mỉ tất cả chuyện xảy ra giữa đại ca ngươi cùng Sharon...

Bảy ngày trước, trong thọ yến của thái hậu Lanning, sứ thần các nước, quý tộc Lanning tập trung tại cung Verne. Tình báo thánh giáo kể lại cực kỳ rõ ràng, thậm chí tra xét tới cả một vài động tác nhỏ của các nhân vật trọng yếu trong bữa tiệc, Đỗ Trần tiếp đón Porter ngồi bên cạnh, nhìn lại.

Đột nhiên, ngón tay Porter chỉ vào đồng văn tự, nhúu mày nói:

- Trước khi đại ca người cùng Sharon xung đột, Sharon từng hướng Yuna công chúa cầu hôn! Mà gần đây Baergena cố ý truyền ra tin tức cho Yuna làm nữ vương, cho nên các vương tử Lanning đều hợp sức, xúc thành hôn sự, cũng là trục xuất Yuna khỏi Lanning.

Yuna?

Porter lại nói:

- Hôn sự miệng thành lập không lâu, Sharon tính cách trực sảng ô miệt Angius từng đánh bại quân đội thú nhân, đại ca người phản nộ, lập tức cùng hãn phát sinh đấu khẩu...

- Sau tửu yến, Sharon trở về dịch quán, thăm án lập tức phát sinh, khi hộ vệ lao vào, phát hiện đại ca người ngay hiện trường cầm trường kiếm vấy máu trong tay, tình trạng ngây ngốc... Francis, người chú ý tới những chi tiết tỉ mỉ chúng ta không biết - Sharon trở lại dịch quán thì có dấu hiệu suy yếu, sau đó nghiệm thi chứng minh, hãn từng bị hạ độc.

Đổi lại câu này, chi tiết tỉ mỉ sáng tỏ Steven sao có năng lực giết chết thất cấp đầu thần.

Xem đến cuối, Đỗ Trần giao quyền tông cho Porter thu giữ, hừ nói:

- Tốt lắm, Sharon ô miệt Angius, là Steven vì vinh diệu của gia tộc mà tại chỗ trở mặt, lập tức âm thầm hạ độc thủ hại Sharon, nhưng Sharon cơ thể cường kiện, không bị độc chết, chỉ là thực lực giảm đi! Cho nên Steven lên vào dịch quán, tự thân sát hại Sharon. Nhưng Sharon một kích lâm tử cũng khiến cho Steven trốn không thoát... cuối cùng Steven nhận tội, bị áp vào tử lao, nghiêm cấm bất luận kẻ nào tới thăm.

Đỗ Trần cười lạnh, ít nhất như vậy, hung án hình như không có chuyện, nhưng...

Hãn đứng phắt dậy:

- Ta muốn gặp đại ca, nhưng pháp luật Lanning quy định, bất luận kẻ nào đều không thể gặp Steven đã nhận tội, Ferdinand lão ca, người có biện pháp gì để ta có thể gặp trong tình huống không phát sinh xung đột, có thể không bị mấy trăm hộ vệ nhìn thấy, nói với đại ca vài câu?

- Cái này... thánh giáo không thể mặt ngoài công nhiên chống lại luật pháp Lanning.

Lông mày đỏ của Ferdinand nhướng lên:

- Bất quá, người còn nhớ một người không?

314. Là Ta Giết

- Khiêu khích! Đây là khiêu khích trắng trợn.

Baergena vỗ bàn kêu to, khâm sứ của hãn trở lại, nói lại một câu của Ferdinan... hiểu lầm, à, ngoài ý muốn!

Cho dù là tiểu hài tử cũng không tin điều này là ngoài ý muốn! Baergena không thể nuốt nổi cơn giận, bàn đá kim cương đã bị hãn đập vỡ, thực lực của Lanning vương cũng không kém.

Antoine yên lặng nhìn bộ hạ phát hỏa, trong lòng không chút nóng nảy, Baergena mặc dù xem ra kém thượng cổ thánh vương, nhưng cũng không phải hôn quân, điểm này, hãn từ trạng thái cuồng nộ cũng không có hạ mệnh lệnh gì là có thể nhìn thấy mình không cần phải lo.

Chỉ chốc lát, hỏa khí của Baergena nhỏ đi, Antoine tiến lên một bước, thì lễ:

- Bộ hạ, đích thật là Francis khiêu khích ngài, nhưng.

Baergena vừa mới bình tĩnh một chút lại bị một câu nói này làm phát hỏa ngàn ngút, oanh một tiếng, một chưởng vỡ tan cái bàn. Nhưng hãn cắn răng, phần nộ ngồi trên vương tọa, hừ lạnh nói:

- Francis giỏi lắm, hẳn một bá tước nho nhỏ, linh chủ tám trăm dặm, dám thị uy với ta.
- Quan tước của Francis trong đế quốc tự nhiên không cao, nhưng thân phận bên ngoài của hắn...

Antoine cúi đầu nói:

- Vừa rồi người từ giáo đường trở về nói, Francis lần này thân phận là Đỗ Trần thần sứ, bạch y đại giáo chủ trở về, hơn nữa, phong hào đầu thần "Minh Đạo" Brook cũng bên người hắn...

Khóe miệng Baergena run run, tức giận tự giễu:

- Đích xác, bằng thân phận của hắn cùng phong hào đầu thần, Francis có vốn để thị uy với ta, nhưng mang theo thánh khí pháo bay qua đầu ta là "Ngoài ý muốn"... hừ! "Ngoài ý muốn" này là nói cho ta biết - Steven bây giờ không thể giết, nếu không, bạch y đại giáo chủ các hạ sẽ mang theo một phong hào đầu thần tìm ta gây phiền toái.

Hắn cúi người cầm lấy hoàng quyền trên mặt đất - lại viết mấy dòng vào cuối thông điệp giết Steven, nhẹ nhàng bóp nát.

Antoine hô to:

- Bệ hạ thánh minh.

Baergena cười lạnh nói:

- Nếu ngay cả một chút đều không nhìn nổi, ta sao có tư cách sánh cùng vĩ nghiệp của thượng cổ thánh vương? Antoine, người tự mình đi một chuyến tới đại giáo đường, hoan nghênh Francis linh chủ hồi đế đô thuật chức, cũng biểu dương công hiến của hắn cho việc kiến thiết lãnh địa. Được rồi, đem công lao Ngự nhân bị diệt tính lên đầu hắn, cho hắn tiến thêm một bậc, tứ phong tam đẳng Duerkesi hầu.

- Ai nha, bệ hạ thánh minh!

Dáng vẻ Antoine suy nghĩ một lát, lại giật mình hiểu ra, vui vẻ nói:

- Bệ hạ ngài biểu dương Francis, lại cho hắn gia quan tiến tước, cứ như vậy, Francis nếu dám cùng ngài vô lý động thủ, ý đồ xúc phạm cứu di Steven là có tội, vậy bốn sự lớn nhất của hắn là - dân vọng cũng sẽ hoàn toàn bị hủy.

Antoine là một lão già lẩn lộn quan trường có thể thấy chuyện nói ra, đổi lại được một nụ cười đắc ý của Baergena.

- Hãy đi đi.

Baergena trong lòng cười lạnh:

- Còn có một việc, người chuẩn bị một chút, nhưng không vội - ta phải công thẩm Steven, để cho tất cả bình dân chứng kiến, nhất là bình dân đại biểu sáu đại thành tỉnh phương bắc. Bởi vì Steven mà mất đi gia viên, bọn họ sẽ nghe thính thắm... ta muốn xem, linh chủ đại nhân được "Bình dân đế quốc kính ngưỡng nhất" sẽ làm gì dưới tình huống này, cứu một người gây ra chiến tranh bị bình dân phương bắc hận thấu xương sao? Hy vọng của thành St. John, ta muốn cho hắn tuyệt vọng.

Antoine lĩnh mệnh rồi đi, đi ra cửa cung thì, quay đầu lại liếc mắt nhìn Baergena ngồi trên vương tọa, thầm nói. "Bệ hạ, đừng đắc ý quá sớm, lợi dụng bình dân, đích xác có thể kiềm chế Francis, nhưng đối thủ của người không chỉ là một Francis, lão thần... "Biện pháp ngược" của một lão thần có thể bị Angius dùng làm thật tiền rồi?"

Đại giáo đường thành St. John, Đỗ Trần nghe Ferdinand nói sơ lược lại hiển thị sự đắc ý có chút sừng sốt:

- Tại Lanning còn có ai có năng lực lớn như vậy?
- Ilan!
- Ilan!

Đỗ Trần suy nghĩ đã lâu, mới nhớ ra lúc trước khi mình ở thành St. John, Thomas nhờ mình chiếu cố một tân tinh chính khánh có dung mạo dễ nhìn, tiểu tử nọ đã bái mình làm lão đại, dụng Đỗ Trần nói, trên danh nghĩa là tiểu huynh đệ! Được rồi, lúc ấy Ilan còn là thư ký quan của lễ pháp bộ Lanning, nói trắng ra là, chính là một tiểu bí thư.

Ferdinand cười nói:

- Năng lực của Ilan rất tốt, dưới sự chiếu cố của ta, hẳn trong thời gian hơn một năm đã làm tới hình ngục quan lễ pháp bộ, bây giờ tử lao của Lanning cũng do hắn không chế! Mặt khác, đại ca người sau khi bị quan áp cũng được hắn chăm lo, chịu ít đau khổ.

Đỗ Trần gật đầu, nếu tiểu tử người tại tử lao chiếu cố đại ca ta, ta ngày sau cũng không quên người.

Bất quá tiểu tử này tiến thật nhanh. Hình ngục quan, vậy là du thủy phong hậu, trung cấp quan viên nắm thực quyền.

Tử lao Lanning, một thân thư quyền.

Tiến vào một tầng tử lao, sau một hồi phân phó, nhìn tù phòng, Ilan tiến lên mở khóa, cung kính đưa một hắc bào nhân vào phòng tù.

Trong tù phòng có giường lớn trải đệm nhung, bàn hồng mộc, khắc hoa văn, thảm màu hồng, đèn thủy tinh... như một căn phòng của quý tộc, một tử tù còn được đãi ngộ như vậy, Ilan không thể không có tác động.

Nhưng Steven cũng không có hưởng thụ.

Hắn nằm trong một góc tù phòng, thân thể không chút nhúc nhích, hai mắt nhắm chặt, mặt không chút máu, tóc rối bời, trường bào quý tộc cũng rách nát như tên khát cái, dính đầy thức ăn... nhìn qua, như một tên khát cái bị bệnh nặng.

Hắc bào nhân tiến tới bên người, thấp giọng gọi:

- Đại ca.

Steven không có lên tiếng, vẫn nằm như chết co ro bất động, nếu không phải ngực phập phồng, sợ rằng bị coi là một người chết rồi. Thấy vậy Đỗ Trần trong lòng đau xót, quá nhỏ:

- Ilan, đại ca ta làm sao vậy?

Ilan tiếc hận nhìn thoáng qua Steven:

- Đại nhân, Steven tiên sinh khi bị bắt bộ dáng đã thế này, vẻ mặt hoảng hốt, một từ không nói, chỉ có khi bệ hạ thân thăm, hắn mới nói hàm hồ vài tiếng, thừa nhận... tội của mình.

Hắn bổ sung:

- Mặt khác người thánh giáo cùng Lanning đều hoặc ám hoặc minh kiểm tra trí não Steven, thân thể Steven hết sức khỏe mạnh, cũng không có dấu hiệu bị người khác dùng bí pháp hoặc độc vật hãm hại.

- Người ra ngoài trước đi.

Đỗ Trần khoát tay, lại gọi đại ca vài tiếng, Steven vẫn nằm đó, một đóa Liên Hoa lặng lẽ đặt sau gáy Steven, thần niệm phân phó:

- Đỗ Tư, dùng thánh quang lão lục xem qua thân thể đại ca ta một lần, Bối Bối, kiểm tra tinh thần của đại bá người xem có bình thường không.

Steven luôn luôn vui vẻ lạc quan giờ phút này thất hồn lạc phách, Đỗ Trần không tin là không có cổ quái.

- Francis, đại ca người thân thể khỏe mạnh, cũng chỉ có vài vết thương rất nhẹ, hơn nữa nhanh chóng khỏi thôi, xem hình dáng hẳn là hộ vệ Sharon lúc bắt hắn gây ra, hẳn sau khi vào tử lao cũng không có chịu hình phạt gì cả, cũng không có nội thương trước kia lưu lại.

- Ba ba, tinh thần đại bá thật loạn a.

Tiểu Bối Bối một câu nói khiến Đỗ Trần hứng thú, nhưng liền đó, tiểu nha đầu nói:

- Nhưng đại bá, loại tình trạng này... ờn, kinh hoàng, sợ hãi, lo lắng... dù sao do tâm tình hoảng hốt, ngoài ra, tinh thần đại bá không có bị bất luận kẻ nào thương tổn.

Tâm tình của Steven quá nghiêm trọng? Đây là chuyện gì? Chẳng lẽ đại ca có gì khó nói, hoặc là hấn chịu nhiều áp lực?

Bất quá có chút có thể dám chắc, trạng thái của Steven bây giờ, không phải bị người làm hại.

Steven đột nhiên ngừng co quắp, Đỗ Trần nóng nảy, kéo Steven dậy, quát:

- Đại ca, là ta, Francis, người nói gì đi.

Thanh âm ẩn chứa dấu khí, như sét đánh bên tai, Steven mở ra hai mắt, một đôi mắt ảm đạm vô thần, mặc dù hai mắt nhìn Đỗ Trần, nhưng đồng tử tán loạn, cho thấy hấn vốn không lưu ý tới thân đệ đệ.

Ilan nghe được tiếng hô của Đỗ Trần, vội tiến đến, khó khăn nói:

- Đại nhân xin cẩn thận một chút... xin ngài mau một chút, mặt trên tử lao là thẩm phán sở Lanning, bọn họ nghe được thanh âm của ngài sợ rằng rất nhanh sẽ tới xem xét.

- Giúp ta ngăn trở bọn họ.

Đỗ Trần vung tay lên:

- Bối Bối, có thể dụng tinh thần lực trấn an tâm tình đại bá không? Nào, mau chút.

Steven thanh tỉnh một chút, tinh thần lực của Bối Bối bắt đầu phát huy tác dụng rồi.

Đỗ Trần vội la lên:

- Đại ca, cho ta một câu nói chuẩn xác, Sharon có đúng là người giết? Nếu người bị oan, tam đệ ta giúp người tiêu diệt cừu nhân, mặc kệ hấn là ai.

Steven đồng tử tụ thần, thấy rõ Đỗ Trần, nhưng hấn liền run run, thoát khỏi tay Đỗ Trần, hét lớn:

- Là ta giết, ta, ta giết Sharon.

Nói xong, hấn ngã quỵ trên mặt đất, lại khôi phục hình dáng co quắp, trong miệng còn lẩm bẩm:

- Ta, là ta, là ta giết Sharon...

Tiểu Bối Bối không đành lòng:

- Ba ba, đại bá sau khi tâm tình bị ép dễ chịu hơn chút, vì hấn cái gì đều không biết. Nhưng bây giờ hấn đã thanh tỉnh, cũng rõ ràng cảm nhận được tâm tình này... càng, càng khó chấp nhận.

Đỗ Trần ngửa mặt lên trời thở dài:

- Bối Bối, giúp đại bá người khôi phục hình dáng vừa rồi...

Steven rốt cục an tĩnh lại.

Đỗ Trần không cam lòng, nhẹ nhàng cởi vạt áo Steven, xem xét thân thể hấn, lắc lắc đầu, Steven đích xác không bị người ta hãm hại! Đột nhiên, đầu ngón tay Đỗ Trần huyền hóa ra một đạo băng nhận, dài hai tấc, sắc bén vô cùng, nhắm vào ngực Steven.

315. Ân Nhân

Nhẹ nhàng cắt một khối da nhỏ trên người Steven, Đỗ Trần dùng thánh quang khép lại miệng vết thương:

- Đỗ Tư, người tạm thời ở lại thân thể đại ca, một khi đại ca gặp nạn, người dùng Liên Hoa cứu hấn đi! Nếu ta cuối cùng không thể thành công giúp đại ca thoát tội, đại ca bị đưa lên hỏa hình... người hiểu nên làm gì rồi chứ!

- Hiểu, ta là con bài cuối cùng của người, cam đoan khi Steven phải chết sẽ lộ ra vương bài.

Đỗ Trần hít một hơi, mùi vị hôi thối của tử lao cùng bộ dáng thất hồn lạc phách của đại ca khiến hắn có chút đau xót, cắn răng, xoay người rời khỏi tử lao.

Xe ngựa đợi trước cửa lễ pháp bộ, sau khi xử lý sự vụ Ilan lên xe:

- Đại nhân, hết thấy đều an bị tốt, Lanning không ai biết hôm nay ngài tới gặp Steven.

Tâm tình chịu áp lực nặng nề, Đỗ Trần điều chỉnh một chút, nụ cười lại hiện trên mặt, vỗ vỗ đầu vai Ilan:

- Tốt lắm, Ilan người làm phi thường tốt, chuyện hôm nay ta sẽ nhớ kỹ.

- Đây là việc Ilan phải làm, đại nhân quá khen rồi.

- Ta nói lời nói thật! Ngắn ngủi một năm mà có thể từ thư ký quan thành hình ngục quan, năng lực của người khiến cho người ta không thể không sợ hãi mà than thở.

Đỗ Trần lấy ra mấy ngân phiếu, nhét vào tay Ilan.

- Đại nhân, ngài làm gì vậy? Có thể vì đại nhân ra sức là vinh hạnh của Ilan...

Thấy rõ trong tay là hồng sa kim phiếu, còn có số trên mặt là bao nhiêu, Ilan nuốt nước bọt, không từ chối nữa.

Đỗ Trần cười nói:

- Khư khư mấy kim tệ thôi, quan trường Lanning ta hiểu rõ, thánh giáo dù tài bởi người, nhưng người trên mình cũng cần chút tiền, trên dưới tạo nhân tình không phải tốt sao? Đừng cự tuyệt, đại ca ta sợ rằng phải phải ở nơi của người lâu dài, người giúp ta chiếu cố hắn cho tốt.

Nói xong, Đỗ Trần phủ lên hắc bào, xuống xe.

Ilan nhìn cư phiếu trong tay, không thể tư nghị cười nhạt:

- Mấy "Kim tệ"? Đổi "Mấy kim tệ" này thành kim chuyên có thể đè chết người... danh hào "thủ phú" của Francis tại Lanning quả không hư a.

- Ô! Không đúng a.

Ilan bừng tỉnh:

- Francis sớm vì lãnh địa của mình tán gia bại sản, tiền của hắn... không phải đều lấy từ thánh giáo sao?

Dụng tiền của giáo hoàng thu phục mật thám của thánh giáo, điều này khiến cho tâm tình của Đỗ Trần tốt hơn rất nhiều! Có thể tưởng tượng hình dáng vừa rồi của Steven, hắn vô luận thế nào cũng không cười nổi.

Đại ca không có bị người hại, hơn nữa trong trạng thái coi như thanh tỉnh cũng thừa nhận tội trạng, dưới tình huống này khiến cho khả năng lật lại án khó bằng lên trời a.

Bất quá điều này có ý nghĩa sao? Cho dù thật sự đại ca giết Sharon, vậy không có biện pháp sao? Diên đảo hắc bạch, hỗn hào thị phi, chẳng phải là chuyện Đỗ Trần thân luôn dạy người hướng thiện am hiểu nhất sao?

Đỗ Trần vuốt mũi, khóe môi nhếch lên nụ cười được Chesini xưng là "Tượng trưng cho ác ma", rời khỏi khu hành chính, kéo hắc bào trên người xuống, một mặt về tới quảng trường Bowen khu trung tâm, trên đường được bình dân mỉm cười tiếp đón.

- Không phải là đại ca Russo sao, bệnh cha người đã khá chưa?

- Ai nha, là Francis đại nhân, ngài đã về thành rồi sao? Là vì đại ca ngài... hắc hắc, toàn nhờ vào từ thiện cơ kim của ngài, cha ta bây giờ thân thể đã khỏe mạnh.

Bình dân được Đỗ Trần trợ giúp vội vã chạy về phía tây, vừa thấy Đỗ Trần, lập tức dừng lại nhiệt tình hành lễ, tựa như gặp thân nhân.

- A, tốt rồi! Chuyện đại ca ta người cũng nghe chứ? Điều này không có gì kiêng kỵ. Đại ca ta phạm tội, tin tưởng bộ hạ nhất định xử công bằng, ta mặc dù đau lòng, nhưng cũng không thể phạm vào pháp luật quốc gia, ta tới để đô nhận chức.

Lời nói này nếu nói trong miệng quý tộc khác, sợ rằng sẽ nhận được những câu chữ thâm "dối trá", nhưng trong miệng Đỗ Trần, bình dân hoàn toàn tin tưởng.

Không có biện pháp a, ai kêu Đỗ Trần dùng vô số sự thật, "Francis là người tốt nhất trên thế giới này" công thức đã ghi khắc vào cốt tủy của bình dân?

Đỗ Trần đột nhiên phát hiện, chẳng những Russo chạy về phía tây, hơn nữa rất nhiều người, bất luận bình dân, quý tộc, hay là quan viên đều chạy về phía tây, phía tây, khu quý tộc thành St. John.

- Điều này, đây là làm gì?

Đỗ Trần kéo một người lại hỏi.

- Ngài không biết sao? Ngay trên quảng trường tổ tiên ngài Shigeru, Angius đại nhân hấn... ách, ta cũng không nói rõ được, ngài mau đi xem, hiện tại đó là địa phương náo nhiệt nhất để đô.

Angius làm gì? Trong khi hấn phải tính toán bán đứng Steven, sau đó nhận lại lợi ích mới hợp lý! Đỗ Trần nghi hoặc chạy tới quảng trường Shigeru.

Thần tượng, thật nhiều thần tượng, thần tượng rậm rạp bày đầy quảng trường Shigeru, chừng hơn trăm.

Quảng trường lấy tên thần, lại là trước cửa trang viên St. Kain, quảng trường Shigeru rộng lớn có thể dung nạp ngàn người không vấn đề. Nhưng giờ phút này, nơi nào cũng người ra vào tấp nập, thật không thể len vào, có vẻ quảng trường phải trọng kiến mới được.

Đỗ Trần khi đi tới đầu đường đã bị chặn lại, không thể đi vào, không thể làm gì khác hơn là đứng ngoài xa xa nhìn vào thần tượng cao lớn, cũng may không lâu sau đó có mấy giáo sĩ tới tiếp đón hấn lên một tầng lầu cao gần đó, từ cao nhìn xuống thấy hết tình hình.

Ferdinan, Porter, Dịch Cốt, đều ở trên lầu, vừa thấy Đỗ Trần đi lên, Porter nói:

- Chuyện Steven thế nào rồi?

Đỗ Trần lắc lắc đầu:

- Rất khó! Trở về rồi nói, các người sao lại đều tới đây?

Ngón tay Porter chỉ hướng thần tượng, nói:

- Vừa rồi chúng ta tại đại giáo đường nghe được tin, là Angius muốn công khai tế tổ, xin các vị tổ tiên anh linh tha thứ cho tội của Steven, cho phép Steven sau khi bị xử quyết có thể nhập tổ phần! Ặc, mang tượng các vị tổ tiên gia tộc tới, bày trước Shigeru, phụ mẫu hấn, ngay cả mẫu thân người, pho tượng của Mayfair cũng được mang tới.

"Angius hồ đồ rồi sao? Có đúng là sợ trong nhà thiếu tượng, nên mang tất cả ra đây?" những lời này chỉ là trong lòng Đỗ Trần, nhưng cũng không có nói ra, dù sao những lời này là bất kính với tổ tiên trên danh nghĩa của hấn.

Trong lòng thầm mắng Angius vài câu, Đỗ Trần linh quang chợt lóe, ý thức được Angius này đã cự tuyệt.

A!

Ferdinand cười nói:

- Lão đệ, hiểu được ý của Angius chưa? A a, thật sự là thú vị, chiêu số tinh minh nhưng mặt dày này không ngờ Angius cũng nghĩ ra! Ta xem ra là lão quỷ Antoine lập mưu, hấn thích nhất là làm thế này.

Cũng quả nhiên là vậy.

Đỗ Trần phì cười:

- Ta hiểu rồi! Phương án này đích xác không phải Angius là loại võ tướng có thể nghĩ ra.

Hắn nhìn chăm chăm pho tượng:

- Ta đã trở lại, mượn binh dân cùng thánh giáo tạo áp lực cho Baergena, Angius này chỉ dùng quý tộc cùng quân đội tạo áp lực cho Baergena! Nói như vậy... Angius muốn bảo vệ đại ca sao? Quái, chẳng lẽ hắn chuyển đổi tính tình? Hắn sao lại làm như một người trọng thân tình vậy.

Harry nghe được như lọt vào sương mù, hắn nghĩ thầm muốn được chủ nhân coi trọng, phải học tập nhiều a, kéo Porter đứng bên, hắn cầu khẩn Porter giải thích.

Porter thấp giọng cười, giải thích:

- Angius nói là tể tử, nhưng thực tế là cầu nhân! Người chú ý tới các quý tộc trên xe ngựa...

Porter tùy tiện chỉ một quý tộc:

- Vừa rồi giáo phụ Ferdinand nói cho ta biết, vị lão bá kia là thượng tướng trong quân đội, nhất đẳng hầu tước! Trước đây cha của Angius trên chiến trường đã cứu hắn một mạng! Người nói hắn bây giờ thấy Angius quỳ gối trước tượng cha, khốn khổ cầu khẩn cho Steven được khoan thứ, vậy lão bá này sẽ nghĩ thế nào?

- Vậy dám chắc là trong lòng phải suy nghĩ, nếu có năng lực, phải giúp đỡ a.

Harry nói chắc chắn.

- Lại nhìn lão phụ trên xe ngựa kia, nói về bối phận bà ta là cô mẫu của Angius, hiện tại nhi tử của bà là quân đoàn trưởng quân đoàn thứ sáu của Lanning, giáo phụ Ferdinand nói, lần này Steven gây ra phiền toái quá lớn, nhi tử bà ta vốn không muốn nhúng tay vào, nhưng bây giờ, người nói vị phu nhân này thấy linh vị của thân đại ca, nghĩ đến trường tồn của đại ca mình sẽ bị xử tử, nàng có thể không khuyên nhi tử nàng ra tay giúp không?

- Cùng loại tình huống thật sự rất nhiều...

Porter cười nói với Harry:

- Angius làm thế này, đầu tiên là gây áp lực cho Baergena, cũng là cho Baergena một thái độ rõ ràng - ngàn năm St. Kain đại nghiệp, môn sinh trải rộng thiên hạ, muốn giết Steven, trừ phi nhổ tận gốc gia tộc St. Kain.

- Thứ hai, hắn muốn cho quý tộc đang xem tạo áp lực, nếu không có hành động hôm nay, quý tộc này có thể tìm cái cớ từ chối, việc ngoài thân, nhưng hôm nay hắn tể tử, chính là sáng tỏ phát tín hiệu cầu cứu cho toàn Lanning! quý tộc muốn từ chối sẽ không thể giả vờ không biết, nhưng kẻ có quan hệ với gia tộc sẽ phải hỗ trợ.

Harry lấy cớ nói:

- Nhưng quý tộc đều nghĩ tới thể diện, ta thấy, sợ rằng bọn họ sẽ không chịu tận lực, bề ngoài là giúp đôi chút! Hắc hắc, Harry hiểu rồi, mặt khác Angius còn muốn nói cho bình dân phần hận Steven - các người có thể hận nhi tử của ta, nhưng đừng quên, tổ tiên chúng ta là thần... đây là tạo áp lực với nhiều phương. A, Porter tổng quản, xin cho phép Harry ca ngợi trí tuệ của ngài.

Porter tức cười:

- Đừng nói giỡn, ta không thể như chủ nhân của người, càng không đỡ nổi hai từ trí tuệ này, lời này nên lưu lại cho chủ nhân của người.

Angius làm rất hợp tâm tư Đỗ Trần, hắn cũng mừng rỡ xem náo nhiệt.

Nhưng, một phía trên quảng trường Shigeru, cách xa Đỗ Trần hơn ngàn thước, lại xuất hiện ba người.

Khoảng cách này, vượt ngoài khứu giác của Harry.

Một nữ tử mười lăm tuổi, một nữ tử mười tám mười chín tuổi, người kia là tráng hán bốn năm mươi tuổi, ba người này ở trong đám đông, hai người trong xe, đều mặc trang phục bình dân, dung mạo tầm thường, không hề khác dân địa phương, trong đám đông, như một vị cha mang theo hai nữ nhi tới xem náo nhiệt.

Nhưng...

Nữ tử mười tám mười chín tuổi lại đi lại rất nhanh trong đám đông, lẩn như trạch, nhưng trước sau không có ai có thể chạm vào người nàng, hơn nữa không ai phát hiện ra nàng có chút dị thường.

Nữ tử đi tới sau lưng nữ tử kia, vỗ vai nàng, thấp giọng nói:

- Susan, người vừa đây sao lại bỏ chạy đi xem náo nhiệt? Đi mau, chúng ta phải lập tức lên đường ra đại hoang.

Susan lè lưỡi, cười rất ngượng ngập, đây là đặc thù chủng tộc của loài rắn:

- Helen tiểu thư, Susan vừa xem náo nhiệt của nhân loại. Hơn nữa, đây là nhà của Francis.

Helen nhú mày:

- Nhà của Francis có chuyện gì? Vị thần nhiều lần cứu chúng ta không phải chính thức là Francis, bắt quá mượn thân phận tên ngu ngốc kia thôi... đi mau, cha đang chờ sốt ruột.

Susan lại lè lưỡi:

- Chủ nhân Ted cũng tới sao? Chúng ta đi mau.

Nàng cùng Helen xoay người rời khỏi đám đông, đi tới bên người Ted, Helen nói:

- Cha, chúng ta có thể ra đi... ngài, ngài nhìn gì vậy?

- Là nàng! Helen, người xem pho tượng ở cuối góc kia.

Ted có chút thất thần, lặng lẽ chỉ vào một pho tượng.

Helen vừa nhìn cả kinh:

- Hình như! Cha, pho tượng phu nhân kia, giống hệt vị phu nhân đã cứu chúng ta! Nhưng... nàng rõ ràng còn chưa chết a, sao lại có người làm linh vị cho nàng?

Ted có chút lắc đầu, ánh mắt thâm thúy, nhìn chằm chằm pho tượng:

- Việc lạ, nếu nói chỉ là trùng hợp - trang viên St. Kain có một vị phu nhân qua đời có dung mạo giống hệt ân nhân của chúng ta! Nhưng cũng không có khả năng giống tới mức này.

- Đúng vậy.

Susan cuống quýt gật đầu:

- Chủ nhân người xem khí chất của pho tượng kia, rõ ràng giống ân nhân của chúng ta! Chủ nhân người chờ chút, ta đi thăm dò phu nhân kia rốt cục là ai.

Ted thở dài:

- Ai, hai năm trước vị phu nhân kia đã cứu một nhà chúng ta, còn đưa chúng ta tới tam đại lục, nhưng không chịu lưu lại tính danh, nếu hôm nay pho tượng kia thật là nàng, có thể biết tính danh của nàng, vậy thật tốt quá.

Helen gật đầu tán đồng.

Không bao lâu, Susan trở về, la lên:

- Chủ nhân, tiểu thư, tra rõ rồi! Kia là phu nhân của Angius, mẫu thân của Francis, Mayfair.

316. Green Đã Chết!

Mayfair?

Phụ tử Ted cùng Helen liếc nhau, Ted nói:

- Chúng ta trước tiên tra rõ, Mayfair phu nhân có phải là ân nhân của chúng ta không, hay là chỉ xảo hợp giống ân nhân như đức mà thôi! Làm sao xác định...

Helen nhú mào, con mắt chuyển, cười nói:

- Cha, hai năm trước vị phu nhân kia lúc cứu chúng ta mặc dù không chịu lộ ra tính danh, nhưng lúc trong căn nhà gỗ nhỏ chữa thương cho chúng ta, nữ nhi, nữ nhi thừa dịp nàng bất cẩn, triệt để kiểm tra gian nhà gỗ nhỏ...

Ted biến sắc phần nộ, giận dữ nói:

- Ân nhân cứu mạng của chúng ta người cũng dám tra xét sao? Quả là hư hỏng.

Helen lập tức nói:

- Cha, lúc ấy ta không thể xác định nàng thật tâm cứu chúng ta, hay là vì thứ gì đó trên người chúng ta mà hạ bẫy, không thể không phòng người. Chẳng phải mẫu thân trước khi mất đã nói với chúng ta những lời này sao?

Nàng liếc mắt nhìn đám đông, thanh âm càng nhỏ:

- Bây giờ thảo luận không có ý nghĩa nữa, con đã tra rồi! Cha, trong tư vật của vị phu nhân kia có hai vật rất đặc thù, bây giờ là đầu mối quan trọng...

Helen ngoắc tay lệnh cho Susan ghé tai vào, nói tiếp:

- Một thần tượng cung phụng, cùng vị phu nhân kia có dung mạo giống phi thường, lão nhân khuôn mặt quốc thước, có thể là cha nàng hoặc trưởng bối! Mặt khác còn một linh vị, mặt trên viết tên... Green!

Susan khó hiểu nói:

- Tiểu thư, đây là đầu mối a.

- Susan, đương nhiên là đầu mối.

Tà nhân Helen nhìn chằm chằm pho tượng Mayfair, nói:

- Thần tượng, chứng minh tổ của ân nhân là thần! Mà linh bài, lại chứng minh nàng có một thân nhân đã chết tên là Green - mặc dù người tên là Green thật sự nhiều, nhưng nếu bây giờ gia tộc St. Kain có một phần mộ tổ cho người tên là Green, hơn nữa dung mạo nàng lại giống, vậy đủ để chứng minh nàng là ân nhân của chúng ta.

- Ân, Susan hiểu rồi.

Nàng xoa người dời đi thăm dò.

Ted cùng Helen đứng trong phòng chờ đợi, năng lực tình báo của Susan là rất kinh khủng, không bao lâu nàng hồ nghi trở về.

- Chủ nhân, tiểu thư! Ta nhờ mấy tiểu bằng hữu đi thăm dò tộc phổ cùng truyện ký gia tộc St. Kain, mặt trên ghi lại, tổ tiên của phu nhân Mayfair là một tiểu quý tộc bình thường, hơn nữa cha nàng Bairu là một huân tước, đã qua đời hơn ba mươi năm. Bất quá...

- Tùy tùng của Mayfair tại Đẩu Thần học viện tên là Green! Nhưng Green đã mất tích rất lâu rồi, trong truyện ký có ghi lại, lần cuối xuất hiện là trước khi Francis ra đời.

Helen mắt sáng lên, nàng chậm rãi đi lại.

- Điều kiện còn thiếu, tổ tiên là thần, trọng yếu hơn, Green chỉ là mất tích, mà không phải chết, vậy hoàn toàn không thể đảm bảo Mayfair phu nhân là vị đại ân nhân kia.

Susan lại nói:

- Được rồi tiểu thư, ta còn nghe lén được mấy gia tướng trong trang viên St. Kain nghị luận, nói đại thiếu gia của họ gây họa...

Nàng kể chuyện của Steven một lần.

- Gia tướng còn nói, Francis từ đêm qua đã về tới thành St. John, hơn nữa dụng thân phận thánh giáo gây áp lực với Lanning vương, nói rõ sẽ cứu đại ca hần. Nói không chừng, hần cùng Angius một đôi phụ tử ân oán sâu đậm có thể hợp tác.

- Francis?

Helen nháy mắt cảm giác được tình báo của mình có vẻ hết sức hỗn loạn, nàng chậm rãi ngẫm lại...

Đầu tiên Mayfair có thể là ân nhân cứu mạng của mình.

Tiếp đó Francis chính thức là một kẻ ngu ngốc, gã Francis có thể tạo ra uy áp với Baergena, nhất định là cao thủ thần bí kia làm.

Nhưng thần bí cao thủ sao lại cứu một Steven không quan hệ với hần?

Vấn đề này không trọng yếu, trọng yếu là... kết luận.

Helen nói ra phán đoán của chính mình, nói với Ted:

- Cha, ngài xem thế nào?

Ted phát tay:

- Còn do dự cái gì? Hai năm nay chúng ta bình an vô sự, người cũng bình an vô sự, cái này chứng minh vị phu nhân kia là ân nhân của chúng ta, mà không phải L Griffins ngấm làm trò. Mà vị thần bí cao thủ giả mạo Francis kia vì cứu chúng ta, điều quân đối nghịch L Griffins, người cùng Susan đều thiếu hần một cái mạng, ta càng thiếu hần hai cái mạng! Chúng ta phải báo đáp lại cái gì chứ?

Ted thần nhiên nói:

- Nếu Mayfair là ân nhân của chúng ta, chúng ta phải cứu Steven trả lại ân tình này cho nàng! Nếu không phải, vậy vị thần giả mạo Francis sẽ nghĩ cách cứu Steven, chúng ta giúp hần! Mặc dù, với thực lực kinh người của vị miện hạ kia cũng không cần viện thủ, nhưng chúng ta sẽ hỗ trợ theo năng lực của chúng ta.

Vừa vặn đây là kết luận của Helen.

Susan do dự nói:

- Nhưng L Griffins bây giờ đang điều quân lòng bắt chúng ta, Trừu Cân cùng Hóa Thi hai tên ngoại lai hộ này đang liên tục tìm chúng ta không chịu bỏ qua, chúng ta tựa hộ không nên tìm thêm cho mình phiền toái, chúng ta có đủ thực lực thì...

Helen lắc đầu:

- Susan! Chúng ta không thể dễ dàng tin tưởng bất luận kẻ nào! Nhưng nhất định phải ân oán rõ ràng.

- Francis nếu dùng thủ đoạn uy áp, vậy chứng minh hần không muốn dùng vũ lực cướp ngục cứu đi Steven, mà đang nghĩ biện pháp giúp Steven thoát tội... người lập tức giám thị các ngành lớn trong chính phủ, thu thập tất cả tin tức liên quan tới Steven.

- Susan phải đi, nhưng tiểu thư, chúng ta có nên là liên lạc trước với vị miện hạ Francis kia hay không?

Không đợi trả lời, nàng lè lưỡi, cười nói:

- Được rồi, người kia đã nói qua, hần không muốn gặp chúng ta nữa.

Helen cười nhạt:

- Một người phải nhờ người ta ra tay hỗ trợ, một người đến việc của mình còn lo không xong! Người nói tầm quan trọng của ai cao hơn?

Lúc từ biệt Susan, nàng lại phân phó:

- Nhớ lấy, đồng thời lưu ý tình báo về Mayfair, tốt nhất biết rõ chuyện Green mất tích trước khi Francis xuất sinh có đúng là đã chết! Nếu hần thật sự đã chết! Vậy linh bài của ân nhân chính là lập cho hần, ân

nhân cũng rất có thể là phu nhân Mayfair! Thậm chí, vị miện hạ kia cũng rất hứng thú với việc của phu nhân Mayfair, người nhớ rõ chưa?

Nói xong, Helen thừa dịp xung quanh yên tĩnh, nhẹ nhàng gỡ mặt nạ, thay vào dung mạo một thiếu mỹ phụ hai bảy hai tám, không thuộc dung mạo bình dân tầm thường, lập tức biến mất....

Xem nghi thức trên quảng trường Shigeru một lúc lâu, Đỗ Trần quay về đại giáo đường, trên đường, Ferdinand đi trước, Đỗ Trần cùng người nhà ngồi trên xe ngựa, nhưng lại cho Dịch Cốt xuống đi bộ - mở rộng một chút ảnh hưởng lực của Đỗ Trần thần giáo.

Dịch Cốt hiện thân ở chỗ có đông người vây xem. Nhìn thấy nụ cười kinh khủng của hắn khi cổ làm vể thân dân, Đỗ Trần ở trong xe lặng lẽ nói với Porter:

- Để cho Porter chịu thống khổ thường ngày của ta a! Đi tới đâu cũng bị người ngăn lại chào hỏi vây xem, thật khó chịu - nhưng không có biện pháp, ai kêu nhân duyên của ta tại đây đồ thật tốt.

Porter trắng mắt liếc Đỗ Trần:

- Người xú mỹ.

"Vinh diệu thành St. John." lập tức che miệng cười khê:

- Bất quá, ta nghĩ Brook tiên sinh bây giờ trong lòng nhất định đắc ý, hẳn cả đời cầu mong, chính là cảnh tượng được người người tôn kính đó sao?

Đỗ Trần trắng mắt liếc lại Porter:

- Đáng tiếc Bác Bì không biết đi đâu mất,...

Rồi lại vỗ vai Porter:

- Được rồi, Bác Bì cùng Tuyết Ny a đi mất tích, người nói...

Hắn cười mập mờ:

- Bọn họ có thể đi ra ngoài hắc hắc, Dịch Cốt nói quan hệ của hai người rất mập mờ.

- Người không thể nghĩ nghiêm chỉnh chút sao? Sao lại dễ dàng để cho Đỗ Tư bảo trụ Steven?

Porter dựng ngón trỏ hung hung dí vào trán Đỗ Trần:

- Tiên sinh Green cùng Tuyết Ny sư phụ hơn nhau hai mươi tuổi.

Đỗ Trần bĩu môi cười:

- Tình yêu mà, tuổi không phải vấn đề, chủng tộc không trọng yếu! Năm đó Bác Bì dùng tên giả là Green thì bộ dáng cũng rất dễ nhìn, ta đã xem qua bức họa.

Porter đột nhiên hạ kính xuống, nhẹ nhàng cắn kính.

- Nghĩ gì?

Đỗ Trần ngạc nhiên hỏi.

- Ta đang nghĩ... quên đi, không có gì.

Porter không có khả năng biết một việc, nhưng lại đột nhiên nhớ tới, Bác Bì tại sao thường xuyên nói với sư phụ là Green đã chết?

Bác Bì rõ ràng sống rất tốt, sao tự xưng nguyên rửa mình đã chết làm gì?

Chỉ là chuyện này "Porter" không nên biết, cho nên hắn không có nói với Đỗ Trần.

Porter đang nghĩ tới, đột nhiên bị Đỗ Trần vỗ vai:

- Uy, ta nói huynh đệ, người có thể bỏ kính xuống không? Hình dáng này của người rất là nữ tính đó.

- Người mới nữ tính.

Hai người trong xe bắt đầu đấu khẩu, Harry ở bên sớm đã không thấy quái lạ, nhưng thật ra tiểu Bối Bối nằm trong lòng Ariza lại tròng to mắt, cười rất đáng yêu.

Khi trở lại giáo đường, Đỗ Trần kinh ngạc phát hiện thủ tướng đế quốc Antoine đang đợi mình, hắn vốn không nghĩ gặp gia gia Avril, nhưng lão già này đương nhiên dùng danh nghĩa thủ tướng Lanning, trực tiếp mang công văn ngoại giao, yêu cầu cùng Francis bạch y đại giáo chủ tới gặp.

Bất đắc dĩ gặp mặt, không nghĩ Antoine lại mang tới tin tức tốt lành, gia quan tiến tước cho Đỗ Trần! Nhưng lập tức Đỗ Trần hiểu được ý tứ của Baergena.

Đang cùng Antoine đàm luận, Ariza đột nhiên đẩy cửa lớn "ầm" một tiếng, thích thú, lao tới kêu lớn:

- Thiếu gia, bá bá Fuye tới! Đùng cùng lão già này nói chuyện, đi mau.

Hắn vội kéo Đỗ Trần chạy ra.

Antoine nhất thời háng giọng:

- Đỗ Trần thật sự bỏ lại thủ tướng của đế quốc mà đi sao?

Đế quốc thủ tướng là cái gì? So với dưỡng phụ đã nuôi lớn thân thể Francis này của ta thì đáng gì?

Nhưng Fuye bá bá không phải đang dưỡng lão tại trang viên ở nam hải sao? Lão sao lại đột nhiên tới thành St. John?

317. Tử Lao Dạ Yến, Nghi Vấn Của Hung Án

Thoảng chốc đã chia tay gần năm, lão Fuye xương cốt đã yếu không còn như trước nữa, trường bào xám trắng, thân hình đơn bạc, tay chống gậy gầy trơ xương, bước đi cũng không vững, một đầu tóc dài hoa bạch, khuôn mặt già nua tiều tụy.

Trong nội đường thành St. John, Đỗ Trần vừa thấy bộ dạng già yếu của lão Fuye, không hiểu sao thấy đau xót.

Lão Fuye được một tể tự diu, lão đảo nắm lấy hai vai Đỗ Trần, làm bộ muốn quỳ xuống, lão lệ tuôn rơi:

- Thiếu gia, chuyện của Steven đại thiếu gia lão bộc đều nghe rồi, sao lại như vậy, Steven thiếu gia là một người rất tốt a...

Lời còn chưa dứt, lão đã khóc không thành tiếng.

- Lão mau đứng lên.

Đỗ Trần xuất ra một đạo nhu thủy, nhẹ nhàng nâng lão dậy:

- Bá bá sao lại tới, bây giờ để đô đang loạn.

- Đại thiếu gia cũng sắp bị đưa lên giá hỏa hình rồi, lão bộc sao có thể ngồi yên được?

Lão Fuye nắm chặt lấy tay Đỗ Trần, run rẩy:

- Đại thiếu gia là người thân nhất của chúng ta, năm đó nếu không có đại thiếu gia chiếu cố, ngài cùng lão bộc, còn có đứa nhỏ Ariza này sợ rằng không sống được tới hôm nay...

Lão nhân nghẹn ngào không nói nổi nữa, dưới sự nâng đỡ của Đỗ Trần ngồi xuống, nhưng hai tay vẫn nắm chặt không chịu buông ra, lão lệ tiếp tục tuôn rơi, cầu khẩn:

- Thiếu gia, đại thiếu gia bị giam ở đâu? Lão bộc bây giờ muốn đi gặp hắn.

Đỗ Trần khó khăn nói:

- Đại ca bây giờ đã bị định tội, nhốt trong tử lao, không ai có thể vào thăm hắn, bất quá...

Lão Fuye khóc ròng:

- Đại thiếu gia cũng bị thiêu chết rồi sao, lão bộc nghĩ, nghĩ sẽ gặp hắn trước khi lên giàn hỏa hình...

Nói xong, lão lại quỳ xuống, khốn khổ cầu khẩn:

- Thiếu gia, lão bộc còn không có già tới hồ đồ, biết đại thiếu gia lần này phạm vào tội lớn, mặc cho ai cũng không cứu nổi hần, nhưng, lão bộc muốn gặp hần lần cuối trước khi hần bị thiêu.... ô ô, lão bộc, lão bộc đã tới tuổi này rồi, cũng không dám thấy bộ dáng đại thiếu gia bị thiêu thành tro.

Nguyên lai lão nhân gia vội vàng tới, là vì muốn gặp mặt Steven lần cuối.

Đỗ Trần thăm than, đưa Fuye bá bá tới gặp đại ca thật ra dễ dàng, nhưng bộ dáng của đại ca bây giờ... Fuye bá bá tuổi này rồi, sao có thể chịu kích thích lớn như vậy?

- Bá bá người yên tâm, kỳ thật vừa rồi ta tìm người giúp, cũng đã gặp qua đại ca. Đại ca bây giờ tốt lắm.

Đỗ Trần cười nói:

- Đại ca còn nói cho ta biết, trong khi án hung sát phát sinh, hần mơ mơ màng màng, rất có khả năng có thể bị người vu oan, một mặt uống rượu oán giận, một mặt nhờ ta giúp hần lật lại án.

- Thật sao? Nhưng...

Lão Fuye hồ nghi nhìn chằm chằm Đỗ Trần.

- Dương nhiên là thật, ta ai cũng có thể lừa gạt nhưng sao lại lừa gạt người. Ariza, người nói đúng không?

Đỗ Trần mỉm cười đỡ lão nhân:

- Bá bá, người trước tiên nghỉ ngơi chỗ này một chút, Ariza bồi tiếp người, ta lập tức đi nghĩ biện pháp giúp đại ca rửa sạch tội danh. Lão cứ yên tâm a.

Khóe mắt có chút ướt át, Đỗ Trần xoay người với nụ cười đầy mặt, một bộ dáng tự tin rời đi.

Lão Fuye nhìn chằm chằm bóng lưng Đỗ Trần, thăm nói: "Hài tử này, ngay cả Fuye bá bá đều dám lừa gạt? Steven bây giờ sao lại như vậy được? Không có khả năng có tâm tình uống rượu! Hần bây giờ..."

"Có thanh tỉnh hay không còn là vấn đề."

"Thôi, hài tử này nhất định sợ ta thấy Steven thì càng "thương tâm", cho nên mới tìm cơ chối từ, cũng tốt, tối nay mình tự đi một chuyến tới tử lao Lanning."

Tự đi một chuyến? Lão nhân gia quá chín mươi muốn đi dò xét tử lao ban đêm sao?

Đúng vậy.

Lão Fuye đánh mất phòng của giáo đường, chỉ thở dài chốc lát, lại nói:

- Ariza, người không cần đi theo bá bá, thiếu gia bây giờ đang cần dùng người... bá bá ở chỗ này cũng vô dụng, ngược lại thêm phiền toái. Người kêu mấy người đưa ta tới trạch viện ở thành nam. Ai, năm đó Steven thiếu gia giúp chúng ta xây căn nhà nọ a.

Nói xong, lão nhân lại khóc rống lên.

Porter cầm trong tay một quyển tông đưa cho Đỗ Trần:

- Francis, ta đã tra rõ hết thấy chi tiết án hung sát.

Hần thấy sắc mặt Đỗ Trần không tốt, nói nhanh hơn:

- Đầu tiên từ bản tính của Steven mà suy đoán, mặc dù hần cam chịu nhận tội, nhưng ta vẫn bài trừ khả năng Steven có thể giết Sharon, vậy chỉ có hai tình huống...

- Đầu tiên, đại ca ta bị người đổ oan, thứ hai, đại ca ta thay người lĩnh tội.

Đỗ Trần nhanh chóng tiếp lời:

- Vừa rồi ta thấy đại ca, cơ bản loại trừ khả năng hần bị người vu oan! Vậy, hần nhất định là thay người nhận tội.

Porter gật đầu:

- Với tính tình của đại ca người, có thể dễ hấn nhận tội thay chỉ có hai loại người, một là thành viên quan trọng của gia tộc - nhưng Angius cùng Charles dám chắc không phải hung thủ, cũng không cần hấn nhận tội thay! Đó là loại người thứ hai... là đàn bà... là đàn bà phi thường xinh đẹp.

Đỗ Trần nhanh chóng nhìn ra phía ngoài:

- Tỉu yến ngày đó, nữ nhân xinh đẹp duy nhất đáng để đại ca nhận tội thay, hơn nữa có lý do giết Sharon, nữ nhân có tư cách như thế, tựa hồ chỉ có công chúa Yuna.

Đỗ Trần cười khỏ nhún vai, nói thầm:

- Chỉ mong đại ca không thật sự thích Yuna, nếu không, ta thật không biết làm sao mới tốt?

- Đúng vậy, Steven vì Yuna công chúa mà nhận tội thay là phi thường có khả năng...

Porter đột nhiên như ăn phải cái gì đó, cái gì? Francis nói cái gì?

Chỉ mong đại ca không thích Yuna, nếu không hấn không biết làm cái gì bây giờ? Những lời này có uẩn hàm ý nghĩa, chẳng phải có ý... những năm gần đây hấn vẫn cự tuyệt tất cả mỹ nhân, kỳ thật là vì thích Yuna?

- Còn đứng đó làm gì?

Đỗ Trần nói lớn, Porter thất thần kêu lớn, bước nhanh ra phía sau.

Tìm công chúa Yuna thật sự làm Đỗ Trần gặp không ít phiền toái, vị trưởng công chúa Lanning cung với các công chúa khác bất đồng, nàng có biệt viện riêng tại cung Verne, lại có một thế lực của mình, ngày thường cũng không sống chung với các công chúa chưa xuất giá.

Đỗ Trần đi tới biệt viện của trưởng công chúa, với danh nghĩa thánh giáo đi vào cung Verne tìm nàng, nhưng vệ sĩ cung Verne lại nói với hấn, trưởng công chúa đang ở chỗ lão thái hậu.

Chuyển đường tới chỗ lão thái hậu, lúc này mới thấy Yuna công chúa.

Trong hoa viên tẩm cung của thái hậu, Yuna quần áo màu đen đang đi tới, nụ cười tiêu chuẩn của công chúa động trên khóe môi, vừa thấy Đỗ Trần vuốt cằm, ánh mắt hạ xuống người Porter:

- Vị này là...

Porter đứng lên, quần áo trắng đối lập với quần áo đen của Yuna, hấn đẩy kính mắt, cúi mình thi lễ:

- Nội vụ tổng quản thành Duerkesi Porter bái kiến công chúa điện hạ.

Yuna chậm rãi đánh giá Porter, thầm nói, đây là sao

Nghe nói Duerkesi có thủ tướng mới, quản lý rất tốt tám trăm dặm New Zealand, chẳng lẽ là thiếu niên này? Tuyệt đối là một nhân tài, hơn nữa mới đầu nhập Francis không lâu... nếu từ thời gian tính ra, ta nhất định sẽ tìm phương pháp chiêu lãm hấn.

Porter đồng dạng đánh giá Yuna, thầm nói, nàng nhìn qua phi thường xinh đẹp, nhưng ánh mắt thâm trầm, nghe đồn nàng có dã tâm.... Francis sao lại coi trọng nàng?

Chẳng lẽ Francis thích loại hình nữ vương. Nữ vương? Lão thiên, Francis sao lại thích loại này? Ta trước kia vẫn tưởng rằng, hấn là đại thiện nhân như bề ngoài, nội tâm âm u, nhưng bản chất kỳ thật là đại thiện nhân, hấn là thích loại hình ôn nhu hiền thực, hiền thê lương mẫu.

Quần sẫm màu, áo bào trắng, hai người nhìn nhau mà cười, tư thế này duy trì rất lâu.

Yuna công chúa phá tan yên lặng, nói khách sáo với Porter mới lần đầu gặp mặt vài câu, nàng ngồi trên ghế đá đối diện Đỗ Trần, hai tay nắm vào nhau, rất ưu nhã thở dài:

- Gần đây quá nhiều chuyện, ta thật sự không có bao nhiêu khí lực chu toàn cho người.

- Tất cả mọi người đều hiểu, đơn giản chút! Francis, ta rất rõ, bây giờ chẳng những là người, sợ rằng không ít người trong đế đô hoài nghi, ta vì không muốn tới Mc Allen, cho nên nhờ Steven giết Sharon! Đối với điều này, ta chỉ cho người một đáp án cùng vấn đề.

Porter đột nhiên đẩy mắt kính, cười nói:

- Đối với đáp án cùng vấn đề của công chúa điện hạ, chúng ta sợ rằng chỉ có thể trả lời ngài một câu.

Ánh mắt hai người đan vào nhau, mỉm cười đối thị, một chữ không nói.

- Xoát.

Hai người không hẹn mà cùng nhìn chằm chằm Đỗ Trần, Yuna nói:

- Ý tứ của Porter tổng quản là ý tứ của người sao?

Porter ngậm miệng không nói, nhưng ánh mắt nhìn Yuna cùng Đỗ Trần bồi hồi, bồi hồi rất lớn mật. Đỗ Trần thậm chí có vài phần kỳ quái, trước kia Porter là một tiểu nam sinh văn tĩnh, hôm nay sao lại không bình thường?

Tại sao?

Không khí hoa viên trầm xuống quỷ dị.

Đỗ Trần vỗ vỗ vai Porter:

- Hắn nói, chính là ta nói.

Lần thứ ba Porter đẩy mắt kính, mỉm cười với Yuna:

- Đáp án của công chúa là, chuyện Steven cùng người không quan hệ! Mà vấn đề của ngài là, Francis các hạ có thể giúp ngài bãi bình nguy cơ gả tới Mc Allen- bởi vì danh phận của ngài cùng Sharon xem như đã định, cho dù Sharon đã chết, ngài cũng phải là vợ góa của vương tử Sharon, cũng phải tới Mc Allen làm quả phụ. Đúng không?

Yuna nhìn chằm chằm Porter, cũng mỉm cười:

- Mà một câu nói các người cho ta là, các người căn bản không tin chuyện ta cùng Steven không có liên quan! Đúng không?

Nói xong, nàng đứng lên, cuống quýt lắc đầu:

- Francis, mặc kệ người tin hay không, ta mặc dù đích xác rất muốn giết Sharon, nhưng chuyện Steven không quan hệ tới ta. Lời đã hết, ta còn muốn tiếp tục nói chuyện với lão thái hậu, tranh thủ người giúp ta thoát khỏi nguy cơ, đối phó các huynh đệ của ta, ta nghĩ ta không thể cung cấp nhiều trợ giúp, xin lỗi! Không tiền.

Rời khỏi cung thái hậu, đi về quảng trường St. Bowen, Đỗ Trần liếc mắt đánh giá Porter, ánh mắt rất quái dị:

- Người nói đi, nàng nói có thể tin được mấy phần?

Porter nhíu mày đánh giá cái liếc mắt của Đỗ Trần, cười thần nhiên:

- Ta lựa chọn tin ba thành, mặt khác bảy thành là Yuna nói xạo với chúng ta. Người tin mấy thành?

Đỗ Trần bĩu môi, tặc mi thử nhìn phụ cận yên tĩnh, thấp giọng mắng:

- Một thành... đều không có! Đánh chết ta cũng không tin hôn trưởng nữ nhân này không có liên quan tới chuyện của đại ca ta! Bất quá hôm nay, chúng ta còn có thời gian, chậm rãi điều tra nàng.

"Hôn trưởng nữ nhân?"

Porter đột nhiên quay lại vỗ vai Đỗ Trần, động tác rất vội vàng:

- Francis, người cho rằng Yuna - loại nữ vương tương lai này rất hôn trưởng?

”Chẳng lẽ người không thích loại nữ vương này sao?”

- Đúng vậy.

Đỗ Trần thành thật gật đầu:

- Ta gần đây một mực suy nghĩ, nếu đại ca thích một nữ nhân như vậy, ta nên làm gì mới tốt? Kêu Yuna là đại tẩu? Ngẫm lại đều khó!

Porter đột nhiên lộ nụ cười rất thích thú, một mực gật gù theo sau Đỗ Trần.

Một đoạn đường xa, hắn đột nhiên nói:

- Người tại sao chán ghét công chúa Yuna như vậy?

- Lão thiên! Người nghĩ gì vậy, một kẻ miệng đầy lời lẽ chính khách, gặp mặt là tính toán người có cái gì để lợi dụng, nữ nhân như vậy không đáng ghét sao? Một người lập tức sẽ bị gả tới đại thảo nguyên, nhưng lại lo lắng lợi dụng lão thái hậu giúp nàng tranh đoạt vương vị, không tính là hỗn trướng sao?

Đỗ Trần đối với Porter không hề kiêng kỵ, bật thốt ra ý nghĩ chính thức của mình.

- Vậy... vậy người không chán ghét loại nữ nhân gì?

Porter rất tò mò hỏi.

Đỗ Trần bị hỏi tới mức sững sốt, Porter thật sự là hồ đồ tới không thể hồ đồ hơn, bây giờ Liên Hoa mới khai tới quẻ thứ 4 a! Nhưng chẳng lẽ, đời này gặp phải nữ nhân như cười ngựa xẹt qua trước mắt, hắn không khỏi lắc đầu thở dài.

Nói thật, đời này gặp phải đàn bà thực ra đều xinh đẹp, ấn tượng cũng tốt! Nhưng các nàng đều là xuất thân quý tộc, làm gì đều nghiêm nghị liếc mắt, giảng cứu phong phạm thực nữ quý tộc. Vậy một kẻ xuất thân tiểu tiểu như mình, cho dù có thiện cảm với họ, thậm chí cảm động, nhưng cũng không có khả năng nói tới chữ thích này.

Đỗ Trần vuốt mũi suy nghĩ hồi lâu không nghĩ ra chuẩn xác trả lời vấn đề của Porter thế nào, hắn hàm hồ nói:

- Không nhất thiết, bất quá, chỉ cần không giống Yuna cái kiểu chính khách, ta cơ bản không chán ghét.

- Vậy nghĩa là, người thích nữ nhân ”là chính mình”? (là phụ nữ có cá tính, có cái tôi, không gian dối mập mờ)

Porter bước nhanh đuổi theo Đỗ Trần, sóng vai mà đi, nghiêng đầu đánh giá hắn.

Đỗ Trần nghe Porter dụng từ, gật đầu:

- Ừm, là chính mình! Porter a, người không hổ là đầu quân sư của ta, nói chuyện so với đạo tặc ta còn có ý tứ hơn. Đi, chúng ta đi tìm đầu mối.

Nhẹ nhàng sờ lên kiện áo vải đen bó sát người, Porter cười. Là chính mình, àn, từ khi mặc vào quần áo do tổ tiên lưu lại, mình đã bao lâu không phải là chính mình?

Là chính mình, là Lya, là... người từ ba tuổi đã nói về quốc dân, sáu tuổi dụng mưu kế trong sách để đốt râu sư phụ... thiên tài tiểu ma nữ của Nữ Thần cung?

”Không nên nghĩ lại, tên ngu ngốc có thể bóp mũi đau chết mất.” Porter cắn môi, cúi đầu với nói mình, cười thích thú... so với tiểu Bối Bối còn xấu hơn, cũng càng đáng yêu, thật sự rất đáng yêu.

Bóng đêm chậm rãi phủ xuống thành St. John, Đỗ Trần nhanh như lưu tinh chạy tới khu sứ quán ngoại quốc, trên đường không ngừng được người dân mỉm cười chào đón. Mà Porter sau lưng hắn như một con mèo nhỏ nhẹ nhàng bước theo, con mắt kính sờ sờ chớp mũi, một đôi mắt to trong suốt nhìn từ dưới lên, tinh quái nhìn bóng lưng Đỗ Trần.

Địa điểm hung sát, dịch quán ngoài thành xuất hiện trong mắt Đỗ Trần, hắn quay đầu lại tiếp đón Porter:

- Chờ khi màn đêm buông xuống, thẩm tra tất cả thủ vệ. Người... Porter, người cười cái gì? Hơn nữa sao cười cổ quái như vậy?

Porter nhún vai, nụ cười khoe môi lập tức biến mất, vô tội nói:

- Ta cười sao?

Quái, sao lại không chút giống cấu đầu quân sư của ta nhỉ?

Đỗ Trần đang nghĩ, đột nhiên, bên tai tiếng "Long long" vang lên, nghe như ngựa chạy như điên, nhưng nếu không phải tiếng vó ngựa, thì là tiếng gì? Theo tiếng nhìn lại, là một thú cưỡi đặc hữu của thú tộc - cự hùng (gấu lớn), toàn thân lân giáp, miệng đỏ lôm.

Kỵ sĩ cưỡi chiến giáp thú, mỗi người đều mặc trọng giáp, thấy không rõ dung mạo, nhưng từ thể hình có thể thấy rõ là sứ giả thú nhân Mc Allen.

Sứ giả thú nhân từ ngoại quốc sứ quán phi ra về hướng đông, ngoặt qua hướng nam, từ lộ tuyến này, cho thấy mục tiêu của bọn họ là cung Verne Lanning.

Mắt nhìn qua đội kỵ sĩ này, Porter nhíu mày:

- Rất cổ quái phải không? Bây giờ sáu đại quân đoàn Mc Allen áp sát cổng biên giới Drowning, sứ tiết thú nhân Mc Allen sao lại dám phóng túng cưỡi thú chạy như điên... cho dù hai nước giao chiến không chém sứ giả, nhưng dám tại đế đô địch quốc kiêu ngạo như thế, bọn họ nhất định có gì đó để ý trọng vào.

Lúc này lại có một đội kỵ sĩ thú nhân từ trong sứ quán phi ra, đồng dạng là chạy tới cung Verne, Porter gật đầu nói:

- Chỉ có hai loại, một là trên chiến trường Mc Allen giành được ưu thế tất thắng, khiến Lanning nghĩ rằng chiến là bại. Thứ hai, trong thú nhân có đại nhân vật tới...

Chính khi đang nói chuyện, đội thú nhân kỵ sĩ thứ ba lao qua, tiếp đó, một đội xa liền đi tới, nguyên lai ba đội kỵ sĩ đi trước đều là mở đường.

- Thật sự là có đại nhân vật tới.

Đỗ Trần đánh giá chiếc kim sư trưởng (xe mang biểu tượng sư tử vàng) đi trung tâm trong xa đội, thấp giọng nói với Porter:

- Là vương thất Mc Allen hoặc gia tộc St. Barton, trong thú nhân chỉ có hai nhà bọn họ là có tư cách dùng dấu hiệu sư tử màu vàng.

- Dát chỉ!

Kim sư trưởng xa đi tới đại lộ cách không xa Đỗ Trần thì đột nhiên dừng lại một chút, nhưng rất nhanh, trong trường vườn ra một cánh tay lông lá, khoát tay, trưởng xa tiếp tục đi.

Đỗ Trần xoay người:

- Porter, chúng ta về đại giáo đường, thú nhân phát sứ giả hoàng thất tới thành St. John, dám chắc là vì chuyện đại ca ta! Bọn dã man này làm cái gì, trước tiên bỏ qua hộ vệ, đi tìm Ferdinand cản lại thú nhân.

Trong kim sư trưởng xa có hai thú nhân, một thú nhân mặc trọng giáp đầu thần, dung mạo ẩn trong quân khôi, mà một người khác là hồ tộc có trình độ nhân hóa phi thường cao, tỏ ra thực lực cũng rất mạnh, hấn một thân hắc bào, khuôn mặt già nua, nhưng tinh thần quắc thước.

- Christian đại chủ tế, chúng ta cùng Lanning mặc dù là địch quốc, nhưng gia tộc St. Barton lại thiếu Francis một mạng! Bây giờ trên đường ngẫu nhiên gặp mặt, ngay cả một cái chào cũng không, thật sự là không nói tình lý.

Sư tộc thú nhân nói chuyện đương nhiên là lão bằng hữu của Đỗ Trần - Hawkin của gia tộc St. Barton.

Vừa rồi kim sư trưởng xa dừng lại một chút, chính là vì hấn nhận ra Đỗ Trần.

Hồ nhân già nua đó là đại chủ tế của Mc Allen, Christian. Hấn lắc đầu:

- Đây là chuyện bất đắc dĩ. Gia chủ St. Barton cùng bộ hạ Barasaba cùng hạ chiếu lệnh quan trọng, không được sơ suất chút nào! Các hạ phải giấu diếm thân phận, không công khai lộ diện tại thành St. John. Ít nhất mặt ngoài như vậy.

Hawkin trong lòng cảm thấy khó chịu, nhưng không phản bác Christian.

Tinh quang trong mắt hồ ly của Christian chợt bắn ra bốn phía, vén màn xe nhìn cung Verne trước mặt:

- Hawkin các hạ, cũng nhanh tới, chúng ta theo kế hoạch - ta đi gặp Baergena, giúp người điều vệ binh từ tử lao Lanning đi! Mà người cùng bốn vị hồng y lảng vệ âm thầm lén vào tử lao, điều tra Steven.

Hawkin vỗ chiến giáp:

- Yên tâm, chỉ cần đại chủ tể có khả năng điều khai một nửa hộ vệ, ta sẽ tuyệt không thất thủ.

Hắn phản nộ chữ:

- Người Lanning ti tiện, bọn họ chẳng những giết hại Sharon cháu ta, hơn nữa ngay cả di vật của hắn đều không buông tha. Đáng chết, nếu không phải thú nhân chúng ta có tập tục thiên táng bí mật, thì không phát hiện ra người Lanning hỗn trưởng lấy đi di vật. Hừ, nhờ có mấy con kền kền ăn thi thể Sharon.

Christina khoát tay:

- Ta đã nói qua, hắn là không phải người hoàng thất Lanning làm, bọn họ căn bản không biết tầm quan trọng của di vật Sharon vương tử, hơn nữa sau khi hung án phát sinh, ta quốc công sứ thần vẫn giữ thi thể vương tử, người của Lanning Baergena căn bản không có cơ hội xuống tay.

- Cho nên... thời gian di vật vương tử bị mất, chỉ có thể là một khắc sau khi hung án phát sinh, muốn tìm hồi di vật, chỉ có thể trong tình huống Lanning không bị kinh động, xin các hạ cùng bốn vị trưởng lão hồng y lảng vệ xuất cốc.

Hawkin nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ:

- Tốt lắm, tới địa điểm hành động rồi, đại chủ tể yên tâm, nếu có thể, ta sẽ bắt Steven về nước. Cho dù không thể bắt giữ, ta cũng nghĩ biện pháp bức hỏi ra nơi hạ lạc của di vật.

Hawkin cùng bốn trưởng lão hồng y lảng vệ tiến vào tử lao điều tra Steven. Mà lúc này, trong một căn nhà cũ tại thành St. John, lão Fuye một mình đi bộ ra ngoài, không có mang theo người hầu, hắn nói là đi gặp các lão bằng hữu trong tử thiện cơ kim, đi không xa.

Ngay trên quảng trường St. Bowen, lão Fuye chậm rãi chống gậy, mà một chỗ khác, một trung niên nhân dẫn hai nữ tử tuổi không lớn, như một nông hộ vào thành.

Một nữ tử trong đó nói:

- Chủ nhân, tiểu thư, các bằng hữu của ta vừa mới nói cho ta biết, bên người Steven có rất nhiều hộ vệ, vừa mình vừa ám ít nhất ba trăm đầu thần cùng đầu sĩ. Vậy... chúng ta có nên đi gặp không?

Helen thấp giọng nói:

- Muốn giúp một phạm nhân lật án, vậy phải thấy tình huống của phạm nhân mới được! Cha, nếu tối nay chúng ta chỉ đi xem tình hình Steven, ta cùng Susan đi là đủ rồi, chúng ta hai người có bí pháp ẩn hình phối hợp, hắn không có vấn đề gì - dù sao chúng ta không phải đi liều mạng cứu người.

- Cũng tốt, ta ở bên ngoài tiếp ứng các người.

318. Tử Lao Dạ Yến, Tân Khách Tề Tụ

Như đã định, đôi mắt đẹp của Helen chậm rãi đảo qua xung quanh - nếu khi hành động xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, nơi này sẽ là địa điểm hỗn loạn nhất, cũng là ngọn nguồn bộc phát nguy cơ trước hết.

Quảng trường thánh Bowen là nơi trung tâm của hoàng khu thành St. John, chiếm diện tích hơn ngàn thước, ở trung ương là pho tượng thánh Bowen cao lớn, với pho tượng thánh Bowen này làm trung tâm, cơ cấu chủ yếu của chính phủ Lanning làm thành một vòng xung quanh.

Phía bắc là cung Verne, phía nam là đại giáo đường thành St. John, thực lực hai nơi này đều không cần phải nói. Phía tây là Cảnh Ti Lệnh bộ của đế đô (ti cảnh sát), bên trong là nơi đóng quân của thành vệ đội đế đô cùng cảnh vệ đội bên ngoài cung Verne. Bên trong mặc dù không có bát, cửu cấp đấu thần cường đại, nhưng hơn ở nhân số đông đảo.

Mà mặt đông quảng trường Bowen có một tòa đại lâu màu ngân bạch ở trung tâm, chính là mục tiêu hành động lần này - thẩm phán sở lễ pháp bộ Lanning, mà tử lao ngay dưới thẩm phán sở! Vừa rồi Susan đã tra rõ ràng, nơi này có hơn ba trăm đấu thần cùng đấu sĩ.

Helen thu hồi ánh mắt, lạnh lùng cười, chỉ điểm địa hình các nơi:

- Cha, ta cùng Susan cẩn thận tiến vào từ dưới đất, cha đi tới phụ cận Cảnh Ti Lệnh đế đô chờ đợi, nếu xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, bằng hữu của Susan sẽ cổ động chiến mã trong Cảnh Ti Lệnh bộ bạo loạn, tràng bạo loạn này sẽ giúp chúng ta bình yên rời đi.

Hai người một thú thương nghị thỏa đáng, tìm một góc vắng vẻ thay đổi ngoại mạo, sau đó Helen cùng Susan tay trong tay tiến vào trong đất, mà Ted mặc trang phục bình dân tựa như vô tình đi tới Cảnh Ti Lệnh bộ đế đô.

Một chỗ khác.

Hawkin nhẹ nhàng nằm trên lầu một hộ dân cư, mặc kim chúc giáp trụ, nhưng cũng không có chút tiếng động, bốn vị hồng y thú nhân lão giả bên người hắn, ngày đó đánh một trận tại đại hạp cốc Auerbach, đầu lĩnh của hồng y lãng vệ, lão viên nhân (người khi) cũng ở trong đó.

Cách đó trăm bước là thẩm phán sở Lanning.

- Dát chi!

Cửa thẩm phán sở Lanning mở, Ilan dẫn theo hơn trăm hộ vệ đi ra, tiếng bước chân rầm rập trầm trọng nhưng không chút tạp âm, toàn bộ bọn họ tiến vào cung Verne.

Ngạo nghễ cười mỉm Hawkin nói:

- Các vị trưởng lão, Christian đại chủ tế đã giúp chúng ta điều đi một bộ phận thủ vệ - nhân loại ngu ngốc luôn cho rằng thú nhân chúng ta sẽ không dụng mưu kế, bọn họ mới là ngốc nhất.

Viên nhân trưởng lão lạnh nhạt nói:

- Vậy không phải tốt lắm sao? Đúng là nhân loại coi thường trí tuệ của thú nhân chúng ta, bọn họ mới càng dễ rút lui. Những năm gần đây bệ hạ cùng gia chủ gia tộc St. Barton đi khắp nơi thu thập tình báo, không phải là chuẩn bị cho tình hình này sao?

Chỉ có Hawkin cười, hắn nhẹ nhàng vung tay lên:

- Vậy theo kế hoạch, các vị trưởng lão giúp ta dụng Thú Hoàng Tuyệt Bích trực tiếp xuyên tường tiến vào trung tâm tử lao! Các người khống chế hộ vệ còn lại, ta tự mình bắt Steven kia, sau đó hoàng gia sứ tiết đoàn của Mc Allen sẽ yểm hộ chúng ta triệt ly.

Bọn họ chính là đi xuyên tường.

Nơi thứ ba, lão Fuye đang đi bộ, lúc chống gậy đi đường cũng được bình dân chào đón, cơ hồ trong nháy mắt khi Hawkin hành động, lão đi tới một con đường nhỏ vắng vẻ:

- Ai, lớn tuổi rồi, chân mềm gối mỏi thật sự không dùng được nữa rồi...

Tựa hồ cảm thán thân thể già nua, đột nhiên, áo bào trắng trên người lão Fuye rơi xuống, theo đó, bóng người biến mất tại chỗ.

Những khách nhân đa phần đều tới yến hội, thịnh đại yến hội tại tử lao Lanning, cũng sắp bắt đầu rồi.

Đỗ Trần kéo Porter vội vã chạy về đại giáo đường thành St. John. Ferdinand sau khi nghe được tin tức thì nường mảy, không nói nhảm, lập tức dùng thân phận giáo phụ Lanning đi tới hoàng cung, chuẩn bị tự mình gặp sứ tiết thú nhân một lần, muốn thăm dò ý đồ của thú nhân.

Trong phòng, Porter ngồi trên ghế, con mèo nhỏ nằm ngủ trong lòng, hai tay cầm lấy miếng quả trên bàn, từng miếng từng miếng, điềm nhiên lê lưỡi, hạnh phúc liếm môi cảm nhận hương vị, bộ dáng này, khiến người hận không thể cắn nạng một miếng, đồng thời cùng đưa tới ánh mắt quái dị của Đỗ Trần.

- Uy, người có biết ánh mắt người rất quái lạ không!

Porter thích thú ăn miếng quả, nhìn thấy hỏi.

- Ta xem tiểu tử người càng lúc càng quái

Đỗ Trần đoạt lấy miếng quả của Porter, nhìn chăm chăm hẳn.

- Hư...

Porter nguyền dài hờn giận, đứng lên, ngược nhìn Đỗ Trần, ngoắc ngón tay, chờ khi Đỗ Trần trả quả cho hẳn, Porter hai tay cầm lấy cắn miếng lớn, hài lòng hạnh phúc nói:

- Sau này không nên cướp! Phải để cho cầu đầu quân sư của người, ta phải ăn nhiều, rất nhiều, rất rất nhiều để bổ não...

Lại cầm quả lên cắn hai miếng, hẳn nhồm nhoàm, nói:

- Cảm giác của người, trọng điểm lần này không phải đoàn sứ tiết thú nhân, mà là "Hoàng gia" sứ tiết đoàn của thú nhân! Người hiểu chưa?

Porter thuận tay đưa một quả cho Đỗ Trần.

Đỗ Trần cắn một miếng:

- Hoàng gia? Ta hiểu rồi...

Đột nhiên, trong lòng hẳn chợt động, vội la lên:

- Đỗ Tư truyền tin cho ta! Tình huống đại ca ta thế nào?

Porter vừa nhắc đầu, đẩy mắt kính lên.

Không có ngoại nhân, Đỗ Trần trong thần niệm nghe được, trong mắt lệ quang chợt lóe, thuật lại tin tức Đỗ Tư truyền đến cho Porter:

- Bây giờ bên trong tử lao đã loạn rồi! Lúc trước, Ilan mang theo một nửa hộ vệ tiến vào cùng Verne, nhưng theo đó, năm đầu thần thực lực cường đại đột nhiên xuất hiện trong tử lao, trong đó có đầu thần cửu cấp, bốn người kia đều là bát cấp, hơn nữa còn có trận pháp.

Porter hạ kính xuống, nhẹ nhàng lau:

- Sau đó thì sao?

Đỗ Trần trong mắt lệ quang càng thịnh, thanh âm càng lạnh, một mặt nghe một mặt nói:

- Bốn người chế trụ hộ vệ, cửu cấp đầu thần kia muốn bắt đại ca ta! Bất quá dưới đất đột nhiên chui lên hai người, chiến đấu cản trở hẳn, trong đó một người là cửu cấp, một người kém hơn một chút... bốn đầu thần chế trụ hộ vệ đồng thời dùng bí pháp ngăn cách âm thanh, xem bộ dáng không muốn kinh động hộ vệ... con mẹ hẳn, dám động tới đại ca của lão tử, muốn chết!

Đỗ Trần cuồng nộ, "oanh", trọng quyền đánh tan cái bàn, xé rách trường bào, lộ ra trang phục chiến đấu màu đen, quát: - Dịch Cốt theo ta, Porter người ở đây.

Porter đột nhiên nhảy dựng lên, cánh tay gầy yếu ngăn lại Đỗ Trần lửa giận tận trời:

- Chờ chút! Người muốn đi bảo vệ Steven, còn muốn thừa dịp cứu hẳn sao?

- Nói nhảm! Nếu bây giờ cứu đại ca, vậy hần sẽ chịu tội đào phạm - tiền đồ của đại ca đời này đều bị hủy! Porter, người làm cái gì?

Porter hai tay đưa lên, buộc chặt chiến đấu phục cho Đỗ Trần, bỏ thêm rất nhiều đồ vật lên người hần, động tác rất nhanh, cũng rất nhẹ, thanh âm cũng mềm mại:

- Xem ra người không có giận quá mà hồ đồ! Bây giờ chiến đấu cũng không có kinh động thẩm phán sở, nếu người cứ đi như vậy, vậy người làm sao giải thích khả năng "Dự đoán trước sự việc" tình hình tử lao chứ?

- Ta trước tiên kinh động hộ vệ thẩm phán sở, để cho bọn họ phát hiện tử lao bất thường, sau đó danh chính ngôn thuận theo hộ vệ tiến vào.

- Như vậy sau khi bắt được địch nhân, cũng thuộc về Lanning, người một câu cũng đừng nghĩ hỏi được từ miệng bọn họ.

Nhẹ nhàng lấy ra mặt nạ dán lên mặt Đỗ Trần, Porter nói:

- Dịch dung nữa! Ta giúp người chuẩn bị một chút, cam đoan không có bất luận kẻ nào nhận ra người.

Sau khi chuẩn bị tốt cho Đỗ Trần, Porter lại mang cho mình một mặt nạ, là dung mạo của Francis, hần mỉm cười, hai tay vũ động một vòng tròn:

- Người cùng Dịch Cốt âm thầm rời đi, Ariza cùng tiểu Bối Bối lưu cho ta. Vạn nhất trận đánh kinh động thẩm phán sở, khiến cho quảng trường Bowen đại loạn, "Francis" sẽ lập tức ôm nữ nhi cùng huynh đệ chạy ra quảng trường - đây mới là tình hình hợp lý nhất.

Đỗ Trần có chút sửng sốt, vỗ vỗ vai Porter, cười nói:

- Không hổ là đầu quân sư của ta! Dịch Cốt, chúng ta đi.

Porter ôm đầu vai "ai nha" một tiếng, nói thầm:

- Đại ngu ngốc, bị người đánh cho choáng váng rồi.

Hần lại bổ sung:

- Cẩn thận một chút, đừng miễn cưỡng! Nếu chuyện không lớn, đưa hộ vệ thẩm phán sở cùng vệ sĩ cung Verne tới, sau đó đục nước béo cò.

Đỗ Trần đã biến mất, Porter mặc trang phục cho mình, ngưng thần suy nghĩ, lại nói:

- Harry, phái một chiếc xe ngựa ra khỏi thành, trên xe dựng dấu hiệu phong hào của Brook! Được rồi, phiền người trở về thì mang cho ta ba bao, không, năm bao ô mai!

Hần xòe năm ngón tay.

Làm xong hết thấy, Porter vỗ vỗ tay, lại ngồi trên ghế, hai tay cầm một điềm quả bắt đầu ăn, mắt nhìn quảng trường ngoài cửa sổ, đột nhiên, hần vỗ trán:

- Quả nhiên là bị Francis đánh cho choáng váng rồi.

Hần cuống quýt nhảy lên, vọt tới cửa sổ...

- Harry! Sáu bao.

Ẩn vào Liên Hoa đã thu nhỏ, theo đường lần trước Ilan dẫn, Đỗ Trần cùng Dịch Cốt lặng lẽ tiến vào tử lao Lanning.

Tử lao dưới đất tổng cộng có chín tầng, theo tội hành mà định, Steven bị giam ở tầng sâu nhất, tầng chín, bên người luôn có trăm tên hộ vệ chăm sóc trọng phạm của đế quốc, đúng là thủ vệ sâm nghiêm như thế, khiến cho lần trước Đỗ Trần tới đây chỉ có thể nhờ vào hỗ trợ của Ilan.

Nhưng lúc này trở lại, số thủ vệ ở mấy tầng sau đã giảm bớt rất nhiều, khi Đỗ Trần đi tới thông đạo giữa tầng tám và tầng chín thì Dịch Cốt đột nhiên khoát tay:

- Thiếu gia, chờ chút, là trận pháp của Auerbach...

Nhắm mắt cảm ứng, hần chắc chắn nói:

- Đúng vậy, trong trận đánh tại đại hạp cốc Auerbach, ta đã từng gặp qua loại bí pháp này, bên trong tuyệt đối là hồng y lãng vệ thú tộc.

Chỉ điểm cho Đỗ Trần mấy vị trí trong thông đạo:

- Cụ trận này cùng xuất xứ với Thú Hoàng Tuyết Bích, đều là cường lực bí pháp dùng không gian hình thành chân không, hiện tại cửa vào đã bị trận pháp ngăn cản, có thể cách âm, lại ngăn cản ngoại nhân tiến vào! Nếu chúng ta tùy tiện đi vào, sợ rằng sẽ rơi khốn trong trận.

- Thú nhân?

Đỗ Trần âm thầm nghiêm mặt, đánh giá thông đạo trống rỗng, thần niệm hỏi Đỗ Tư, miệng nói:

- Bây giờ bên trong tổng cộng có bảy, bốn liên hợp dụng bí pháp không chế thủ vệ - bọn họ nhất định là hồng y lãng vệ, người kia hai nữ đánh một nam, nam nhân kia còn chiếm thượng phong...

- Như vậy, chúng ta trước tiên ngồi trên lão lục xuyên tường, phá trận tiến vào... nhớ kỹ, an nguy của đại ca ta là thứ nhất, sinh cầm thú nhân là vấn đề thứ hai.

319. Tử Lao Dạ Yến, Ai Biết Người Là Ai.

Trong phòng tù trung tâm, Steven xụi lơ nằm trên đất, trong miệng thì thảo

- Là ta giết...

Về mặt hần ngự ngẩn, còn tiêu tụy hơn tình hình Đỗ Trần đã thấy.

Nhưng tại một chỗ áo rách, da tay hần có chút bất thường, một giọt chất lỏng chảy ra, chi tiết nhỏ nhất này nếu không chú ý thì không thể phát hiện ra, chi tiết nhỏ này tự nhiên là Đỗ Tư, hần đang quan sát tình thế, chuyển cáo hết thấy tình hình trong tử lao cho Đỗ Trần.

Trong tù phòng, đầu thần cao lớn toàn thân giáp trụ đang cùng hai nữ nữ thôn dân bình thường đả đấu, mà lối vào, bốn quái nhân mặc trường bào, mang mặt nạ sắt, theo một trận thế cổ quái huyền phù giữa không trung, trong đó một người không nhúc nhích - đang cách âm, mà ba người khác không ngừng biến hóa thủ thế, nhanh chóng phát động trận pháp Auerbach giết chết hộ vệ tử lao đang bị hãm trong trận.

Dựa vào hồng y lãng vệ cách âm, Hawkin toàn lực xuất ra, một đôi trọng quyền vũ động, khí phách tận trời, nhưng giờ phút này, trong lòng hần lại hết sức lo lắng, "Đáng chết, hai nữ nhân này rốt cục là chui ra từ đâu? Xem bộ dáng các nàng là nha đầu thôn dân bình thường, lại liên thủ đả đấu với tử tôn St. Barton mạnh hơn các nàng không ít..."

Hawkin cũng bị hai thôn nữ làm cho không có biện pháp! Bên tai tựa hồ nghe được thanh âm.

Hần điên cuồng hét lớn tăng thêm lực đạo.

Helen cùng Susan cũng khó mà chịu nổi, trong đấu hồn, Susan nói:

- Tiểu thư, bốn quái nhân kia đã giải quyết mười mấy hộ vệ, chờ khi bọn hần giết sạch hộ vệ, chúng ta sẽ gặp phiền toái lớn... lão thiên, quyền phong của đại đầu này quá trầm trọng.

- Cố chống một lúc.

Helen thực lực hơi yếu, vẫn là Susan chính diện chống Hawkin, mà nàng một bên phối hợp:

- Cha đã biết tình hình nơi này, người đang tới! Chờ khi cha tới, người trước mặt này chết chắc.

Susan lè lưỡi:

- Tiểu thư, mùi vị mấy người này thật quái dị, bọn họ trên người có mùi khác nhân loại, lại có mùi của động vật, chỉ sợ bọn họ không phải nhân loại, mà là thú nhân hoặc dị thú đã hóa hình.

Lúc này thì, hồng y lãng vệ đang bắt động quan sát xung quanh đột nhiên phát hiện, vách tường mặt đông mấy khối đã rơi xuống, hấn vội vàng quát:

- Cẩn thận.

Đỗ Trần tới rồi.

Nháy mắt khi đất đá rơi từ vách tường xuống, một đạo kim quang cùng một đạo hắc quang đồng thời từ trong vách tường lao ra, phân biệt đánh về Hawkin cùng Helen - Đỗ Trần tạm thời không nghĩ Helen kỳ thật bảo vệ Steven, hấn còn coi hai thế lực vì muốn cướp Steven nên xảy ra xung đột, đều coi là địch nhân - hơn nữa Đỗ Trần tại Thiên Vương sơn chỉ gặp qua Susan động thủ trong hình răn, đối với bí pháp của Helen càng chỉ thấy qua tinh thần lực, giờ phút này thấy hai đối thủ mặc trang phục thôn nữ, lập tức hạ thủ không lưu tình.

Dịch Cốt khôi phục thể thái bình thường, nhanh như điện chớp lao tới sau lưng Hawkin, theo đó một ánh đao bổ xuống đầu.

Hawkin hoảng loạn nghênh chiến, trước có Helen, sau có Dịch Cốt, cơ hồ lâm vào tuyệt cảnh phải chết! Bằng vào trực giác đấu thần, hấn cảm nắm chắc nếu trúng đòn của hai thôn nữ phía trước sẽ không chết chỉ bị thương, nhưng người đằng sau mạnh hơn mình rất nhiều, đấu với hấn, kết quả chỉ có chết.

Trong nháy mắt có quyết định, Hawkin đột nhiên nhảy lên cao, hai chân xoay tròn...không vội rơi xuống, hấn hai tay giang ra giữa không trung, cúi đầu xuống đất - "Thú Hoàng Tuyệt Bích" lập tức xuất thủ.

Mặc dù chỉ có nửa chiêu, nhưng Hawkin không có cổ quái như vô lại đồ quỷ Demis, càng không phải cái loại thực lực không đủ liều chết sử dụng! Hấn cũng đủ thực lực để phát huy uy lực chính thức của Thú Hoàng Tuyệt Bích.

- Lại là chiêu này, tiểu thư tránh ra mau.

Susan vừa chịu khổ bởi một chiêu này, giờ phút này kéo Helen cuống quít lùi ra, càng không dám nhân cơ hội cường công.

Hawkin cũng không phải muốn đối phó các nàng, hấn cúi đầu nghiêng người, hai tay phẳng phất như xé rách con mồi không khí trước mặt, một đạo không gian đen ngòm ngăn cách hấn cùng Dịch Cốt.

Dịch Cốt cười ngạo nghễ, tay kia cũng cầm chuôi đao, trầm mình vọt tới, ngân quang chợt lóe, ánh đao chạm vào khe không gian màu đen run lên, sau đó hoa phá không gian lao tới.

Hawkin cả kinh, thú hoàng bắt diệt thể lập tức bảo vệ toàn thân! Nhưng ánh đao của Dịch Cốt đã bức tới gần, "Phốc" khảm vào vai trái hấn. Tiếp đó, Dịch Cốt thu hồi loan đao, thân thể lại quỷ dị nghiêng như bị thổi đi, tay phải cầm đao, tay trái chém vào vai trái Hawkin...

Dát ba một tiếng, cánh tay trái Hawkin hoàn toàn bị phế.

Giờ phút này, trong đầu hấn chỉ có một ý niệm - có thể phá Thú Hoàng Tuyệt Bích được tổ tiên truyền thừa, lại dễ dàng phá thú hoàng bắt diệt thể. Đây là thánh khí gì?

Cùng lúc Dịch Cốt phế bỏ Hawkin, Đỗ Trần cũng khôi phục, hấn dùng lão lực, mà không phải liên đài mà Helen đã thấy, nhất thời song phương đều không nhận ra đối phương là ai.

Xuống tay không chút lưu tình, Đỗ Trần đồng thời dụng hai ngón cái ở hai tay.

Bốn ngón tay, nhanh chóng đặt trước ngực theo thứ tự, như liên điệp phóng ra, cùng hỏa long bao phủ Helen cùng Susan hai người. Đúng là một chiêu khiến Brockman khóc không ra nước mắt. Bất quá Đỗ Trần cũng không phải nghệ thuật gia, "Thủy bút" cường hóa của hấn có cái tên càng không liên quan tới nghệ thuật, tên là "Thiện niệm thiên ti tỏa." (thiện niệm ngàn khóa).

Chiêu này vừa hiện, Susan sửng sốt:

- Thủy hỏa song hệ? Nhưng cường độ đấu khí miễn cưỡng tới cửu cấp, đây là đối thủ loại gì vậy?

Nàng ý vào thân thể mạnh mẽ chắn trước Helen, dùng đầu hôn nói:

- Tiểu thư thu nhỏ thân thể, ta ngăn trở thủy hỏa.

Dù sao Susan là cứu cấp dị thú, hai tay nàng che chở, dễ dàng hứng lấy tên nước cùng hỏa long, bản thân cũng liều mạng chống lại, kiên cường đứng cản.

Đỗ Trần cười lạnh, hai tay trước ngực khoa lên, một viên kính xuất hiện, nước cùng hỏa quang chưa tiêu tán, theo mặt kính phản xạ, số lượng nháy mắt tăng thêm không biết bao nhiêu lần, lại đồng loạt quay đầu đánh lên người Susan. Lúc này đây số lượng thật sự nhiều lắm, cơ hồ mỗi tác thân thể Susan đều bị đánh trúng, mà nàng đem hết toàn lực cũng vẫn để vài đạo hỏa quang đánh lên người Helen.

- A!

Helen kêu lên một tiếng đau đớn, biểu hiện đã bị thương.

- Đáng chết, liều mạng với người.

Susan giận dữ, lúc này thì...

Bốn phương tám hướng như có vách tường vô hình, khóa cứng nàng tại chỗ, động cũng không thể động - ẩn hình tầm chắn sớm đã âm thầm mai phục.

Ông ông. Xoay xoay đầu ngón tay, Đỗ Trần tâm tình thư sướng:

- Sau khi quẻ thứ 4 mở hơn phân nửa, mình đã có thể dễ dàng chiến thắng cứu cấp sơ giai đấu thần.

Đạn chỉ vung lên, liên tiếp bay tới tòa trụ Susan, mà hỏa liên đang trong hỏa quang dưới chân Susan cũng đang nhả ra hoa lửa.

Cơ hồ đồng thời, Đỗ Trần cùng Dịch Cốt hai tuyến đều toàn thắng, kế tiếp hấn và Dịch Cốt thu thập hồng y lãng vệ. Đỗ Trần dụng Liên Hoa mang đi tất cả tù binh, sau đó đem về chậm rãi thẩm vấn! Lúc Đỗ Trần đã có thể hoàn toàn đánh bại đối thủ, Dịch Cốt cùng mấy hồng y lãng vệ giao thủ...

Dưới đất đột nhiên vang lên tiếng gầm, một nhân ảnh phá đất chui lên, hai mắt nhìn lướt qua tình hình tử lao, hấn bay đến hai tay chộp vào hư không khiến Đỗ Trần nhất thời không thể khống chế được ẩn hình tầm chắn. Hấn muốn cứu đi Susan cùng Helen đang bị tầm chắn chế trụ.

- Dám dă thương nữ nhi của ta? Muốn chết.

Ted rốt cục cũng tới, hấn một tay kéo Susan, một tay thành quyền lăng không tung đòn mạnh mẽ, "Đông" đánh mở tầm chắn, cứu nữ nhi cùng Susan. Sau khi để cho Susan chiếu cố Helen, tiếp đó đánh tới Đỗ Trần.

Một năm không gặp, thực lực Ted đã khôi phục hoàn toàn, tuyệt không phải hán tử bệnh tật phải cứu mà Đỗ Trần biết.

- Mẹ nó? Người này đương nhiên có thực lực thập cấp?

Đỗ Trần không dám liều mạng, trong lòng thầm kêu lên, nương theo hỏa liên đang phát lực tách ra, đảo mắt hướng Dịch Cốt cầu cứu nhưng lúc này, Hawkin bị phế, bốn tên bát cấp hồng y lãng vệ phát động hợp kích chiến trận, đang phát điên quần lấy Dịch Cốt...

- Lão tử không tin, ngay cả vài chiêu cũng không tiếp được người!

Đỗ Trần cắn răng, quay đầu lại liều mạng.

Ted nội tiểu khinh thường, tiểu nhi bực này, ta ba chiêu liền diệt sát người.

Rối loạn, tử lao rốt cục phát sinh rối loạn!

Nhưng tựa hồ hỗn loạn chưa đủ, Ted hai chiêu bức lui Đỗ Trần, đang muốn đánh ra chiêu thứ ba, đột nhiên, hàn quang chớp động trên đỉnh đầu, tiếp đó một tiếng cười vang lên:

- Chờ chút, ta xem hồi lâu, hình như các người không phải là địch thủ.

Hấn tay trái bắn ra, một đạo khí trụ dễ dàng đẩy Đỗ Trần, coi như cứu hấn khỏi quần cảnh, mà một quyền lại ngạnh tiếp bức lui Ted, bất quá bản thân cũng lui một bước.

Người đến mặc hắc y che mặt, không thấy rõ dung mạo, vóc người cũng chỉ tầm thường trung đẳng, bộ dáng nam nhân, quanh thân không có chút thần kỳ, hần thắm than trong lòng:

- Ai, quả thật già rồi, gối mỗi xương mềm không còn dùng được nữa, nếu là năm đó, mình sẽ không bị bức lui một bước.

Nhất thời tứ phương tề tụ trong tử lao, tất cả đều thay hình đổi dạng, Đỗ Trần dụng tân bí pháp, Dịch Cốt càng là tân thánh khí, lão Fuye hàng năm an dưỡng tại Nam Hải, không gặp Đỗ Trần đã hơn năm...

Ngoại trừ Đỗ Trần biết rõ thân phận bốn hồng y lãng vệ, mọi người chưa từng nhận ra ai tới.

Dịch Cốt cùng hồng y lãng vệ dây dưa, còn ba người đứng thành hình tam giác, Ted lạnh lùng nhìn lão Fuye:

- Các hạ hẳn không phải là hạng vô danh.

Tiếp đó lại giận dữ liếc Đỗ Trần:

- Câu vừa rồi của ngươi có ý gì?

Lão Fuye cười nói:

- Ta tới thì hai nha đầu kia chiến đấu cùng người khác, mới đầu ta còn tưởng hai nha đầu cũng tới bắt Steven, đang chuẩn bị chờ bọn hắn đánh mệt rồi chiếm tiện nghi! Nhưng không tưởng, tiểu tử này lại tới.

Hắn dùng một ngón tay chỉ Đỗ Trần.

320. Tử Lao Dạ Yến, Vô Ảnh Vô Tung

- Tiểu tử không vội vàng bắt Steven, ngược lại muốn bắt giữ hai nha đầu. Điều này làm cho ta hiểu được... hẳn là bằng hữu của Steven! Mà người xuất hiện sau lại quát to một tiếng "Nữ nhi", sau đó hung hăng báo thù, cũng đặt Steven ở vị trí thứ hai. A a, tựa hồ nói rằng các ngươi không phải tới đối phó Steven, đúng không?

Tiếng cười của lão Fuye sang sảng, lực lượng sung túc, không giống lão già ngày thường một câu nói đều thở hổn hển.

Đỗ Trần sờ cái mũi, nói:

- Các hạ ra tay trợ giúp ta, cho thấy ngươi không phải địch nhân của Steven.

Lão Fuye có chút gật đầu, giơ tay cười nói:

- Nếu mọi người cùng mục đích, vậy còn đánh làm gì? Chúng ta có cùng bằng hữu là Steven, vậy cũng nên có cùng địch nhân.

Mọi người đồng thời liếc nhìn bốn hồng y lãng vệ đang bị Dịch Cốt bức vào hiểm cảnh, còn có Hawkin đang gục trên mặt đất...

Hawkin đã hôn mê bất tỉnh, đang chờ bị bắt làm tù binh, tựa như không nghe được những lời này, nhưng bốn hồng y lãng vệ lại nghe được rõ ràng, bọn họ đều toát ra một ý nghĩ - hôm nay khó thoát chết, chỉ là không muốn bại lộ thân phận mới tốt.

Ted đột nhiên hừ lạnh một tiếng, hần thắm nghĩ, thế tục hôm nay, an nguy của Steven nhất định vô ưu. Nhưng nữ nhi của ta thì sao? Hắn quay đầu nhìn thoáng qua Helen trong lòng Susan, trang phục thôn nữ, nhưng vẫn là nữ tử xinh đẹp tuyệt luân đang nhắm chặt hai mắt, cắn răng chịu đau, bụng vẫn có một vết cháy xém, là do hỏa quang của Đỗ Trần gây thương tích.

Ái thì chết thì thảm, mình bỏ qua địa vị tôn quý "dưới một người trên vạn người", quyền bính hô hét thiên quân vạn mã, chẳng phải là vì hạnh phúc cùng bình an của nữ nhi sao? Nhưng Helen hôm nay đương nhiên bị một tiểu tử chẳng biết từ đâu chui ra đả thương... Ted nắm chặt tay, tiếng rắc rắc phát ra, nếu Steven bình an, vậy thanh toán huyết trái của nữ nhi

- Không phải địch nhân, nhưng cũng không nhất định là bằng hữu, tiểu tử, người đã thương nữ nhi của ta, trước tiên cho ta một cái công đạo.

Nói xong hắn lại đánh tới Đỗ Trần.

Lão Fuye động thủ ngăn Ted lại, miệng cười nói:

- Cần gì chứ? Nữ nhi của người thụ thương không nguy hiểm đến tính mạng, sao không để tiểu tử này bồi chút được phí, hơn nữa, người xem cao thủ chống lại bốn quái nhân kia, hắn tựa hồ so với người và ta đều mạnh hơn một chút, các hạ cần thêm cường địch làm gì?

Ted không nghe, vẫn cường công.

Đỗ Trần liếc mắt nhìn Helen, chấp tay với Ted đang chiến đấu:

- Vị tiên sinh này, tình hình mới rồi người cũng rõ rồi chứ, lúc ấy dưới loại tình huống này ta cũng là bất đắc dĩ! Không bằng thế này, ta có thể lập tức trị lành thương thế cho nữ nhi của người, mặt khác bồi tội với các hạ, chỉ cần ta có thể.

Lúc này, từ chỗ khác truyền đến tiếng "Rầm, rầm", tiếng người ngã xuống đất, Dịch Cốt đã giết một hồng y lãng vệ, phá trận pháp Auerbach, sẽ hoàn toàn chiến thắng trong chớp lát.

- Tuyệt lắm.

Ted cùng lão Fuye tuy đang đối chiến, nhưng cũng không thể không nói mấy câu khen công phu phá trận của Dịch Cốt. Hắn thu tay, hừ lạnh nói:

- Người có thể lập tức trị lành thương thế cho nữ nhi của ta? Tốt lắm, lập tức trị liệu, sau đó bồi lễ xin lỗi nữ nhi của ta, chuyện này cho qua.

Đỗ Trần mỉm cười, người này thật hiểu tình thế. Mặc dù ngoài mặt mình chiếm ưu thế, nhưng bọn hắn tới bảo vệ đại ca, tính ra cũng có ân với mình, vậy xin lỗi có là sao, lão lục từ tay bay ra, Liên Hoa thánh quang bao phủ Helen, miệng nói:

- Hôm nay phía trên thẩm phán sở Lanning còn chưa có bị kinh động, ta nghĩ các vị đều không muốn để Steven rời tử lao, lưng đeo một mụ danh đào phạm cả đời, không thể trở về tổ quốc?

- Đúng vậy, chúng ta hết sức giúp hắn thoát tội.

Ted đáp.

- Chúng ta đã nhất trí.

Đỗ Trần trở tay giết một người, chỉ còn hai hồng y lãng vệ, âm nghiêm nói:

- Vậy hai vị mau giải quyết chiến đấu, chúng ta ra ngoài từ từ nói chuyện, sao? Nếu hai tên kia tự bạo, kinh động thủ vệ, vậy sợ rằng ngày mai mọi người sẽ nói, đường đường ba cao thủ cấp bậc phong hào đấu thần, đương nhiên để cho mấy bát cừu cấp đấu thần nhất kích lâm tử.

- Ai cần bọn họ ra tay.

Dịch Cốt nhẹ nhàng thu loan đao tiến tới, sau lưng, "Đông, đông"! Hai cổ thi thể âm âm ngã quỵ.

- Tốt! Chúng ta nói mấy câu, các hạ đã phá siêu cấp trận pháp của thú tộc - trận pháp Auerbach, quả nhiên công phu rất tuyệt.

Lão Fuye cười ha ha, nhưng mọi người lại kinh hãi.

Người này đương nhiên nhận ra bí pháp bất truyền Auerbach của thú nhân?

Ted nhìn chằm chằm hắn nói:

- Những người này là thú tộc?

Lão Fuye nở nụ cười:

- Quả thật là thú tộc, hơn nữa là hồng y lãng vệ trưởng lão của thú nhân, không tin người lộ mặt nạ của bọn họ ra, người thứ nhất ngã quỵ, chính là đại tể tự hồng y lãng vệ, viên nhân, Smiry! Mà người mặc trọng giáp vừa rồi dụng Thú Hoàng Tuyệt Bích, hẳn là một cao thủ hàng đầu của hoàng thất Mc Allen hoặc gia tộc St. Barton.

Đồng tử Ted co rút lại, nhưng không nói gì. Mà Đỗ Trần kinh ngạc không thôi, hắc y bịt mặt này là ai? Hắn đương nhiên có thể xuất ra nhiều thứ như thế, Vậy... hẳn nhất định phi thường hiểu rõ thú tộc.

- Thương thế của tiểu thư đã lành rồi, tiểu thư không có việc gì.

Susan kinh hãi nhìn, Helen trong lòng chậm rãi đứng lên, vui vẻ nắm chặt tay, nhảy dựng lên:

- Đây là quang mang gì vậy? Thật lợi hại, trị lành tiểu thư nhanh như vậy.

Ted thấy nữ nhi thật sự khỏi hẳn, khoe miệng lộ ra một nụ cười, nhưng Helen sau khi đứng lên, một đôi mắt đã cải trang thành màu xanh biếc nhìn chằm chằm Đỗ Trần.

- Vị tiểu thư này, mới vừa rồi chỉ là hiểu lầm mà thôi.

Đỗ Trần khiếm ý cười, chỉ chỉ Hawkin hôn mê:

- Tử lao không phải là nơi nói chuyện, chúng ta dẫn theo người sống ra ngoài trước!

Helen hừ một tiếng, nhưng tiếng hừ của nàng bị một tiếng kêu to làm át che đi.

- A!

Lúc này thì, Steven đột nhiên lớn tiếng gào lên:

- Là ta! Không phải ta!

Hắn đột ngột nhảy dựng lên, điên cuồng đánh mạnh vào song sắt, trạng thái điên cuồng, một đầu rối bời không ngừng lắc lư. "Đông, đông, đông", hắn liên tục đâm mạnh vào song sắt.

- Steven.

Đỗ Trần thần sắc biến đổi, lão Fuye giữ chặt tay cản Đỗ Trần, vội la lên:

- Đi mau, vì phòng ngừa tù phạm đào thoát, song sắt phòng giam kéo dài từ dưới đất tới giám thị thất của thẩm phán sở, Steven cứ đánh vào song sắt như vậy... bây giờ bọn hộ vệ nhất định toàn tốc chạy tới! Hơn nữa, cơ quan trong tử lao của Lanning cực kỳ lợi hại, nếu chúng ta không thể ra ngoài trước khi cơ quan hạ xuống, sợ rằng phải liều mạng, sẽ gặp phải chiến tranh thánh khí cỡ lớn.

Tựa hồ ẩn chứng lời lão Fuye, dất chi, dất chi. Vách tường bốn phía tử lao chậm rãi hạ xuống mấy tầng bản tử tử màu đen, thạch bản đỉnh đầu cùng dưới chân cũng hiện lộ ra vô số lỗ nhỏ.

Đỗ Trần vội la lên:

- Nhưng Steven bây giờ đến tột cùng làm sao?

- Yên tâm, chờ lát nữa hộ vệ sẽ xuống bảo vệ Steven, chúng ta đi.

Đỗ Trần kinh ngạc lo lắng liếc mắt nhìn bộ dáng điên cuồng của Steven, cắn răng:

- Tốt, chờ khi tử lao Lanning đại loạn, chúng ta tự dùng phương pháp của mình rời đi, hội hợp tại đường thứ ba ở thành nam, được không?

Mọi người gật đầu, chỉ có Helen nói:

- Vậy người sống duy nhất ai mang ra ngoài?

Đỗ Trần phất tay, một đóa Liên Hoa bay ra, thu Hawkin cùng thi thể bốn hồng y lãng vệ.

- Giao cho ta.

Nói xong, hắn cùng Dịch Cốt thân hình thu nhỏ lại, trống rỗng tiêu thất.

- Ô?

Tình hình này khiến Helen, Susan cùng sửng sốt, nhưng cơ quan tử lao đã phát động, nàng không vội suy nghĩ, cúi mình chui xuống đất. Lão Fuyet thật ra không có gì - lão chưa bao giờ gặp qua Liên Hoa của Đỗ Trần...

- Oanh!

Theo cơ quan hạ xuống, tầng thứ chín tử lao hoàn toàn trở thành không gian phong bế.

Rất nhanh, hộ vệ Lanning vây quanh tầng tử lao sâu nhất, hơn mười hộ vệ mang trọng thuẫn từ thông đạo tầng tám và chín, đằng sau không ngừng có người tới tiếp ứng.

Ngoài địa lao bị bịt kín, có hộ vệ hô to:

- Bên trong còn huynh đệ mình không? Đáng chết, xem ra là chết sạch rồi. Người bên trong nghe đây, các người đã bị vây, giờ phút này cảnh vệ để đô cùng vệ sĩ cung Verne tại Cảnh Ti Lệnh bộ để đô đã xuất động, hai nơi này đều đã có trọng hình chiến tranh thánh khí, các người tuyệt đối không chạy thoát được đâu. Lập tức đầu hàng.

Thật lâu sau, không ai trả lời.

- Đông, đông, đông.

Tiếng bước chân trầm trọng, vệ sĩ cung Verne nhảy vào tử lao, hộ vệ nhường đường, thống lĩnh hộ vệ vội la lên:

- Đại nhân, cơ quan tầng thứ chín đã hoàn toàn phát huy tác dụng toàn diện, địch nhân dám chắc bị vây bên trong.

Tướng đầu lĩnh quát:

- Tốt, mở thông đạo vận binh, trước tiên dụng thần nổ mở đường, sau đó chúng ta đánh vào. Chú ý không nên thương tổn Steven, đó là trọng phạm của bộ hạ.

Hơn trăm đạo quang mang xẹt lên, vệ sĩ Verne trùng kích vào tầng tử lao thứ chín. Khắp nơi là thi thể hộ vệ cùng máu tươi, một người có thể đứng thẳng đều không có.

Khoảnh khắc sau...

Chuông báo động cung Verne.

Thành St. John rối loạn.

Quảng trường thánh Bowen rối loạn.

Vệ sĩ Verne xuất binh phong tỏa sân, tướng lĩnh tại đế đô Cảnh Ti Lệnh bộ lớn tiếng hò hét:

- Tất cả mọi người trên quảng trường không được nhúc nhích, phải qua kiểm tra của thành vệ đội mới có thể rời đi, người tự ý động dậy sẽ bị giết chết bất luận ra sao...

Trong cung Verne, Baergena phấn nộ vỗ bàn:

- đương nhiên có người dám xông vào tử lao? Tra cho ta, để đô toàn thành giới nghiêm, thống lĩnh Verne, ta giao người toàn quyền, mặc cho người lục soát khắp các ngõ ngách trong đế đô.

Đang cùng công sứ thú nhân Christian đối thoại, giáo phụ Ferdinan vội la lên:

- Ta lập tức chạy về đại giáo đường.

Christian mỉm cười điềm đạm, nhưng trong lòng cũng thầm lo cho Hawkin.

Mà lúc này, nghe tử lao xảy ra chuyện, thân đệ đệ của Steven là Francis nhất định không có khả năng không có động tĩnh, hẳn vội vã, thân tình lo lắng từ nội đường đại giáo đường vọt đến, tiểu Bối Bối, Ariza, Harry... ngoại trừ giáo chủ Brook mới "ra khỏi thành" làm việc thì tất cả đều đến.

Nhưng lúc này "Francis" thở ra mùi khó chịu, hình như.. vừa mới ăn xong rất nhiều ô mai.

Đi tới trước cửa thăm phán sở "Francis" còn cười trộm tên ngốc kia đã kinh động thủ vệ, bắt quá xem tình hình lòng bất toàn thành, hẳn dám chắc là đã bình an rồi đi. Tốt mà.

Nhưng vừa nghe tình huống vệ sĩ Verne báo cáo, "Francis" thần sắc đột biến:

- Người nói gì? Các người tiến vào tử lao, bên trong không một bóng người? Vậy tù phạm Steven...

Đáng chết, Francis không có khả năng cứu đi đại ca hắn! Sự thật đích xác như thế.

Nhưng vệ sĩ Verne đáp:

- Đúng vậy đại nhân! Bên trong không một bóng người... kể cả trọng phạm Steven.

321. Bộ Ngựa Rình Bắt Ve Sâu, Chim Sẻ Ở Phía Sau?

Bí pháp có bất đồng, phương pháp triệt ly cũng không giống, lão Fuye trực tiếp bay lên trời, tựa như một làn khói xanh chìm vào trong mây, mặc cho phòng không bộ đội thành St. John lợi hại thế nào, dù có cánh cũng không phát hiện ra thân ảnh của lão.

Chỉ là lão thầm nghĩ trong lòng "Vừa rồi đã từng thấy Steven, không ngoài sở liệu, hẳn quả nhiên cũng bị chuyện kinh khủng kia kích động, tinh thần hoảng loạn.... ai, làm sao thì tốt đây?"

- Còn có, hai hảo nhân kia là ai?

Lão Fuye cau mày:

- Dụng Liên Hoa thánh khí thu người sống mang đi... Liên Hoa! Francis hài tử thật sự phi thường thích Liên Hoa, mặc dù hài tử này cũng đủ lý do tới bảo vệ Steven, nhưng điều này không đủ nói rằng người vừa rồi là hắn. Ít nhất hắn không có thực lực đánh bại cửu cấp sơ giai đấu thần.

Vậy phụ tử ba người kia càng cổ quái! Nhất là tráng hán, hẳn không cần thánh khí mà dụng nắm tay...

Nắm tay... trong Văn Thần ngũ gia, hậu duệ của tinh không chiến thần thật ra am hiểu dụng thân thể đấu đấu, không cần thánh khí liền có thể cùng đấu thần có thánh khí tranh phong! Nhưng hậu duệ tinh không đấu thần chịu hạn chế huyết mạch, tuyệt không có khả năng có nữ nhi! Ngoại trừ bọn họ... tựa hồ không có người khác.

Lão Fuye tránh trong đám mây suy tư, mà phụ tử Ted ba người cũng cực nhanh động thổ mà chạy, rời khỏi phạm vi tử lao, từ một tiểu viện ở thành nam chui lên mặt đất, đôi mắt đẹp của Helen lóe lên không ngừng:

- Susan, người xem động tác cuối cùng của người nọ, dụng Liên Hoa thu thú nhân mang đi, có đúng là nhìn rất quen mắt không?

- Đúng vậy tiểu thư, vừa rồi ta thiếu chút nữa bị dọa chết.

Susan lè lưỡi sợ hãi nói:

- Quả thực là quá giống.

Ted khó hiểu, nhíu mày nói:

- Các người nói gì vậy.

- Cha, còn nhớ kỹ vị thần giả mạo Francis mà ta đã nói chứ? Lần trước tại Thiên Vương sơn, rồi thực nghiệm thất của Phillip! Nữ nhi từng hai lần ngồi trên Liên Hoa của hắn, hơn nữa Liên Hoa thánh khí này tùy ý biến hóa lớn nhỏ, kỳ diệu phi thường! Tựa như người nọ mang thú nhân đi.

- Người muốn nói, những kẻ vừa rồi có thể là ân nhân phái tới?

Ted trầm ngâm nói:

- Rất có thể như thế! Vị thần giả mạo Francis nếu muốn cứu Steven, vậy hẳn phái người tới bảo vệ Steven cũng đúng.

Helen gật đầu nói:

- Đúng vậy, ta hoài nghi người đả thương ta là hậu duệ hoặc đệ tử của ân nhân, bí pháp của bọn họ thật sự quá giống! Nếu không phải thực lực của hắn kém đến mức cha có thể ba chiêu đánh bại, sợ rằng nữ nhi sẽ hoài nghi hắn là vị miện hạ ân nhân của chúng ta.

Ted nhíu mày suy nghĩ:

- Helen, người nghĩ chúng ta có nên đi phó ước không?

Helen lắc đầu, chậm rãi nói:

- Không đi! Chúng ta là vì báo ân mới bảo vệ Steven, không cần phải cùng nhiều người tạo quan hệ, kiếm thêm phiền toái. Dù sao chúng ta còn không thể hoàn toàn xác định thân phận những người đó, bọn họ có mục đích giống chúng ta, nhưng không có nghĩa chúng ta có thể tin tưởng bọn họ.

Thương lượng thỏa đáng, phụ tử ba người lại dịch dung hoá trang, Susan kêu tiểu bằng hữu của nàng giám thị các bộ ngành lớn của Lanning, sưu tầm chứng cứ có lợi cho Steven, nhưng bản thân bọn họ lại thừa dịp đêm tối trực tiếp rời khỏi thành St. John, trốn trong rừng ở ngoại ô.

Rời khỏi tử lao, Đỗ Trần mặc dù nghi hoặc đại ca vì sao lại đột nhiên nổi giận, nhưng có Đỗ Tư chiếu ứng, hắn cũng không đặc biệt lo lắng. Ngự Liên Hoa cùng Dịch Cốt tới địa điểm hội hợp, chuẩn bị cùng hai người đột nhiên xuất hiện, cực hữu cơ thể trở thành thập cấp cao thủ trợ lực thương nghị chuyện Steven.

Nhưng trong lòng dù sao vẫn không yên tâm chuyện đại ca, lo lắng chuyện tử lao, Đỗ Trần liền dùng thần niệm hỏi Đỗ Tư:

- Đỗ Tư, đại ca ta tới cùng làm sao vậy?

- Người hỏi ta, ta hỏi ai?

Thanh âm Đỗ Tư vẫn vô lại như trước:

- Thân thể Steven vừa rồi không có biến hóa gì, nhưng hắn đột nhiên nổi giận, đây là nguyên nhân phương diện tinh thần, người phải hỏi nha đầu của người, đừng hỏi ngũ ca, he he. Bất quá yên tâm đi, hắn kêu lớn hai tiếng xong thì an ổn.

Đỗ Trần nở nụ cười nhẹ nhàng, cảm giác như một tảng đá lớn trong lòng đã rơi xuống đất, lại hỏi tình hình tử lao.

Ngũ ca nói:

Cũng không có gì lớn, khi bốn tám tường bảo hộ hạ xuống, từ dưới đất nứt ra mấy động khẩu, chui lên mấy tên bát, cửu cấp đầu thần. Hắc, nhưng thật thích thú... trên vách tường lại chui ra một chiến tranh thánh khí dạng nổ.

Sách, sách, chiến tranh thánh khí nổ bắt đầu công kích bao trùm, oa nga, ngoại trừ đại ca người bị tù ở đây, các địa phương khác đều có biến. Trong tình thế này, bọn họ chuẩn bị dùng chiến tranh thánh khí yểm hộ tiến vào.

- Hắc, tiến vào, tiến vào! Ô? Đây là,.... ai nha, má ơi.

Một tiếng kêu, Đỗ Tư cùng Đỗ Trần đang lúc công thông bị đứt đoạn.

- Đỗ Tư, ngũ ca.

Đỗ Trần lập tức kêu lên vài tiếng, nhưng không có tiếng gì đáp lại, hắn thần sắc biến đổi:

- Dịch Cốt, chúng ta quay lại, chỗ đại ca xảy ra chuyện rồi.

Liên Hoa chuyển hướng phi hành, Đỗ Trần khoát tay:

- Không có gì, nếu đã loạn, chúng ta lập tức tới giáo đường, ta cùng Porter đổi chỗ, sau đó chính đại quang minh tiến vào.

Đỗ Trần lòng như có lửa, nếu nói liên lạc của hắn cùng Andy bị chặn đứt, vậy còn có nguyên nhân, dù sao chỉ là liên lạc với thần sủng! Nhưng vừa rồi bị chặt đứt, Đỗ Trần cùng lão ngũ dùng thần niệm trao đổi.

Có thể chặn đứt loại trao đổi này, là lực lượng loại gì a?

Đỗ Trần cấp tốc thao khống Liên Hoa, như tia chớp bay về đại giáo đường thành St. John, khi giáo đường xuất hiện trước mắt Francis, thanh âm Đỗ Tư lại vang lên, liên lạc cuối cùng cũng khôi phục.

Nhưng thanh âm Đỗ Tư phi thường yếu nhược:

- Francis...

- Cám ơn trời đất, người cuối cùng cũng khôi phục, tối cùng xảy ra chuyện gì?

- Cái này... không nói chính xác được. Vừa rồi có một lực lượng cường đại tấn công ta, à không, Steven, bao vây bắt đi Steven, trong nháy mắt, ta cùng Steven như xuyên qua cái gì đó, xuyên qua chấn động thật lớn, làm ngũ ca ta xóc nghiêng ngã, thân thể bị tản ra.

- Người chính là vì bị đánh tan ra mà mới mất liên lạc trong thời gian ngắn? Đại ca ta sao?

Đỗ Trần khẩn trương, Đỗ Tư bị đánh tan, vậy đại ca thân là ma đầu sĩ cấp thấp, chẳng phải bị chấn động thành bột sao?

Thanh âm Đỗ Tư dừng lại chốc lát, tựa như kiểm tra cái gì đó, thật lâu sau, hắt lại nói:

- Đừng lo đại ca người, hấn không có việc gì, có quân thì quân ngũ ca người đi.

Đại ca không có việc gì là tốt rồi, Đỗ Trần nóng lòng hỏi:

- Người cần ta quân sao? Nói mau, các người đến tột cùng thế nào? Còn trong tử lao chứ?

- Tử lao? Không, chúng ta đang bay.

Đỗ Tư hình như đang phi hành siêu tốc trên cao, thanh âm của hấn liên tục rè nhiều, nói nửa ngày mới nói rõ tình huống của Steven.

- Có thể biết người cùng đại ca bây giờ bay đi đâu không? Biết là ai bắt các người không...

Đỗ Trần liên tục hỏi nhiều vấn đề, nhưng Đỗ Tư vừa bị hỏi là chẳng biết, chỉ có một đáp án:

- Đừng hỏi nữa, ngũ ca của người không biết trời cao bao nhiêu, bốn phía đều là không phải, ta sao mà biết đi đâu?

Đích xác, vấn đề này có chút khó khăn, Đỗ Tư bị nhốt trong cơ thể Steven, một chút lực công kích cũng không có.

Dặn dò Đỗ Tư tùy thời hồi báo tình huống, Đỗ Trần khó nén nổi kinh ngạc, cười khổ với Dịch Cốt:

- Vừa rồi trong tử lao còn có người khác sao?

Dịch Cốt lắc đầu:

- Những người khác? Không có khả năng. Lúc ấy có chúng ta có ba phong hào đầu thần ở đó, thiên hạ ngoại trừ nhân vật cấp độ Long thần cùng giáo hoàng, cơ hồ không ai có thể đồng thời tránh thoát tai mắt ba người chúng ta! Trừ phi là Bác Bì, Roland, nhưng bọn hấn ở đâu. Thiếu gia, sao vậy.

- Đại ca ta bị bắt đi rồi, hơn nữa ngay khi chúng ta rời đi, vệ sĩ cung Verne nhảy vào tử lao, trong thời gian ngắn như vậy.

Steven bị ai bắt đi, đi đâu? Đỗ Trần giờ phút này căn bản không thể nào tra rõ, bầu trời thành St. John quá rộng lớn, ngay cả ngũ ca đều không phân biệt được tình thế, vậy nói gì là Đỗ Trần.

Nhưng lúc này...

Lão Fuye đang nấp trong một đám mây trên không, trong lòng tính toán chuyện tới phó hội, đột nhiên hấn cảm thấy một cỗ lực lượng từ cách đó không xa xẹt qua, ngẩng đầu nhìn lên, một đoàn vụ khí màu đỏ ửng hiện, trong đó còn có một bóng người.

Bóng người này phi thường quái dị, đầu thần binh thường khi phi hành đều là thân thể có phi hướng nghiêng về trước, hoặc là bình hành với mặt đất - như vậy mới nhanh nhất, thoải mái nhất! Nhưng người kia trong khi bay lượn lại đứng thẳng, tựa như một phong tranh, phía trước có lực lượng kéo hẳn đi.

Steven?

Lão Fuye cả kinh:

- Đáng chết, xem tình hình này... tình huống ta lo lắng nhất cũng đã xảy ra.

Ngắm nhìn thành St. John phía dưới, hẳn ngẩng đầu nhìn bóng người, phi thân đuổi theo.

322. Chiến Tranh.

Thân hình lão Fuye như làn khói xanh, phiêu đảng, bay lượn khúc chiết, cũng không thẳng tắp, nhưng không chút cản trở tốc độ của lão, ngược lại mỗi lần bẻ khúc, lão Fuye càng tiến gần tới đám khói đỏ đen phía trước.

Cách xa năm mươi thước, ba mươi thước, hai mươi thước... đột nhiên, vụ khí đỏ đen kia chuyển hướng, đánh thẳng vào lão Fuye.

Lúc này đây, đại đội nhân mã để đô Cảnh Ti Lệnh bộ xuất động, hỗn loạn trong thành St. John đã được áp chế, nhưng lập tức một không khí sát phạt bao phủ để đô Lanning.

Tứ đại cửa thành phong tỏa, vệ binh bắt đầu lục soát các hộ dân. Porter giả mạo Francis, trên quảng trường tiếp tục biểu diễn các biểu hiện thường có của Francis, không có sơ suất, tiểu Bối Bối cùng Harry giúp hắn xóa đi sơ hở...

Mà Francis chính thức - Đỗ Trần giờ phút này đang tránh trên quảng trường St. Bowen, trên pho tượng cao lớn, nghe Đỗ Tư từ hiện trường hồi báo.

- Hình như có người đuổi tới, thật nhanh... Ô? Đại ca người quay ngược lại, hình như muốn đánh một trận với hắn.

Trạng thái của Đỗ Tư lúc này là bị chế trụ chặt trong thân thể Steven, chỉ có thể bằng vào năng lực cảm giác dò xét chung quanh xảy ra chuyện gì - dụng lời Đỗ Trần mà nói, ngũ ca bây giờ là một "nhiệt cảm" an trí trong cơ thể Steven.

Hắn nói:

- Ai, đừng chỉ đánh nhau, không bay nhanh thật tốt. Francis, ngũ ca biết rõ rồi, bây giờ thân thể Steven có hai cỗ lực lượng, một phi thường yếu - đại biểu Steven, một cỗ lực lượng khác phi thường cường đại - hẳn là kẻ bắt đại ca người, hơn nữa dụng lực lượng vây khốn người! Người truy tung phía sau, cũng rất mạnh, bây giờ hẳn đang cùng tặc phi đánh nhau.

Đỗ Trần vội la lên:

- Bọn họ ai mạnh ai yếu?

- Khó nói.

Thanh âm Đỗ Tư biên mất hồi lâu:

- Ta cảm giác được, lực lượng của đại ca người cùng lực lượng của tặc phi phi thường gần, gần tới cơ hồ cùng một chuỗi tựa như... tặc phi công đại ca người chiến đấu.

Đỗ Trần giận dữ:

- Có xác định được phương vị không?

- Không, bay rất cao rồi, ta không nhìn ra vật tham chiếu,... Ai nha! Francis, trước tiên không nói, cái tên tặc phi kia như không muốn đánh nữa, công đại ca người chạy trốn.

- Người lưu tâm một chút, chỉ cần phát hiện tình huống dị thường, lập tức nói cho ta biết.

Đỗ Trần phân phó một câu, ngẩng đầu nhìn trời, lại "Đông" một quyền nện lên Liên Hoa.

Thành St. John rối loạn một đêm, chờ đến khi sáng thì thành vệ đội vẫn đang lục soát, tứ đại cửa thành đều phong bế khiến binh dân để đô không tiện xuất hành - nếu bọn họ lúc này còn dám xuất môn.

Đỗ Trần đi tới địa điểm ước hẹn trước, nhưng Helen cùng lão Fuye tự nhiên đều không tới phó ước. Đỗ Trần cảm thấy thất vọng, bất quá an ủi đáng giá duy nhất là, Đỗ Tư báo cáo, năng lượng của người bắt cóc Steven cùng Steven vẫn rất gần, tựa như là một mực công Steven phi hành, xem ra, trong thời gian ngắn này, tính mạng Steven được an toàn.

Mà người đuổi bắt, thì buổi sáng đã không dây dưa với tặc phủ, biến mất không thấy đâu.

Lúc trời đã sáng tỏ, trật tự tại đế đô dần dần khôi phục, Porter trở lại nội phòng trong đại giáo đường thành St. John, đẩy cửa bước vào, chỉ thấy vẻ mặt Đỗ Trần tức giận đang đứng bên cửa sổ, đang âm lãnh nhìn chằm chằm cung Verne đối diện.

- Francis, là người cứu đi...

- Không phải ta.

Không đợi Porter hỏi xong, Đỗ Trần lạnh lùng cắt đứt, hỏa khí đè nặng trong lòng dùng lời lẽ ngắn gọn kể lại, cuối cùng "Đương" một cước đá vào song cửa:

- Ta thay hắc nuôi chó (đổ vỏ).

Tựa hồ sau khi tới thế giới này, Đỗ Trần cho tới giờ chưa có tức giận như vậy. Vừa bước chân rời đi, chân sau chưa kịp rút ra, đại ca đã bị người bắt đi, ngoại trừ khuất nhục, còn có thể nói là cái gì? Nếu là khuất nhục rõ ràng thì cũng có thể quên đi, mấu chốt là hậu quả quá nghiêm trọng, tối nay, ai dám tin đại ca bị người cướp đi? Sợ rằng tất cả mọi người sẽ nghĩ hắc "cứu" đi.

Hung hăng xông vào tử lao Lanning, cướp đi tội phạm trọng yếu của quốc gia, tội danh này đồng nghĩa với việc phản quốc.

- Hừ!

Dịch Cốt tức giận hừ một tiếng, "Ba" đập nát cái bàn, rất rõ ràng, người tới cướp đã sớm tiềm phục trong tử lao, nếu không thời gian cướp người không có khả năng xảo hợp như vậy, nhưng mình không có phát hiện? Thế diện của phong hào đấu thần đều mất hết rồi.

Hai người đều phát hỏa, nhất thời không khí trong phòng trầm xuống.

- Sao đều không nói.

Porter thay trang phục, tay cầm một quả ô mai, đi bộ tới bên Đỗ Trần, tay Porter nhấc lên nhét ô mai vào miệng Đỗ Trần. Mắt mở to, nói:

- Thường thức đi, ô mai ăn rất ngon.

Không có mùi vị, Đỗ Trần ói ô mai ra, liếc nhìn Porter, nhưng Porter lại cầm tay Đỗ Trần xem xét, thích thú như chơi đồ chơi, chỉ ngón trỏ "Một", hắc rất chăm chú đếm, lại chỉ vào ngón giữa "Hai", ngón vô danh, "Ba"...

Porter nữ lý nữ khí, lại vạ phần chăm chú, tựa như tiểu hài tử chơi đồ chơi, khiến Đỗ Trần khóc cười không được:

- Làm gì vậy?

Porter tà nhãn nhìn Đỗ Trần:

- Tính toán tình thế.

Hắc chỉ ngón trỏ Đỗ Trần:

- Đầu tiên, Đỗ Tư còn trong thân thể đại ca người, chờ khi hắc hạ xuống, chúng ta có thể biết vị trí đại khái của Steven.

Chỉ ngón giữa:

- Thứ hai, chuyện đêm qua đã xảy ra, ta bị người võ đầu đến ngốc nghếch cũng nghĩ ra được, đại ca người dám chắc liên quan tới đại bí mật gì đó! Mà người có bí mật, bình thường đều rất an toàn.

- Porter, những lời người nói đều nhằm nhí.

Đỗ Trần bị Porter sờ tay phát ngứa.

Porter lại chỉ ngón vô danh (áp út) của Đỗ Trần:

- Thứ ba, ai cũng biết là ta nói nhằm, nhưng hử vì lời nói nhằm này mà không cần phát hỏa, người nói, hử có đúng là một tên ngu ngốc không?

Đỗ Trần gơ tay cốc trán Porter, nói:

- Người xu tiểu tử này, khuyên người giảm nóng lại khuyên như người sao?

Porter cười, ôm đầu:

- Có thể bớt nóng chưa! Người bây giờ không nên nghĩ chuyện tối qua, mà kế tiếp nên làm gì, đúng không?

Đích xác, chuyện đại ca có vội cũng không được, mới vừa rồi thật sự lo lắng cho đại ca mà sinh hỏa khí.

Bình tức hỏa khí, Đỗ Trần rõ ràng có chuyện phải làm:

- Dịch Cốt, Hawkin giao cho người, cần phải hỏi hử sao lại muốn bắt đại ca! Phải đánh lừa con mắt hử, không nên bại lộ thân phận! Mặt khác kẻ này rất có cốt khí, người mang theo tiểu Bối Bối đi.

Sau khi có tin tức chúng ta muốn có, người để cho tiểu Bối Bối khống chế Hawkin, sau đó người giúp hử chạy khỏi thành St. John. Nhớ kỹ, nhất định để cho thành vệ đội Lanning phát hiện, nhưng phải cam đoan hử cuối cùng có thể đào thoát... a a, như vậy có thể khiến người khác nghĩ, chuyện đại ca ta mất tích liên quan tới thú nhân. Sau đó ta sẽ tìm người tán phát lời đồn, nói thú tộc thấy Lanning chậm giao ra Steven, cho nên phái người tới bắt hử.

- Ân, Francis, kỳ thật ta phát hiện người không còn là đại ngu ngốc.

Porter ăn ô mai, vẻ mặt và bộ dáng lại thỏa mãn.

- Người tiểu tử lúc nào phát hiện ta ngu?

Đỗ Trần tâm tình đã tốt hơn nhiều, đột nhiên đánh giá Porter từ trên xuống dưới, âm dương quái khí:

- Tiểu tử, ta phát hiện một chuyện...

Nhìn trái, nhìn phải:

- Tối hôm qua khi gặp Yuna, tiểu tử người sao lại càng ngày càng nữ tính thế?

Ariza vội nuốt vào một miếng thịt bò lớn, cuống quýt gật đầu:

- Đúng, tiểu tử này nhìn như một cô nương.

Harry cười hắc hắc:

- Porter tổng quản đại nhân đích xác thanh tú hơn nhiều. Thật sự tốt, thật sự là tốt lắm.

Ba người đồng thời nhìn chăm chăm Porter, đích xác, tiểu tử này, sau một đêm biến hóa thật quá lớn.

Porter đứng lên, tà nhãn khiêu khích Đỗ Trần:

- Gì? Điều này người cũng phát hiện ra sao? Người phát hiện ra cái gì nữa?

Đỗ Trần đột nhiên đưa tay ra, chỉ chỉ ngực Porter, nghiêng đầu kinh ngạc:

- Lão đại ta còn phát hiện, người rất có thể là nữ nhân chưa phát dục.

Nói xong, hử cười to ha ha, Ariza cùng Harry cũng cười khúc khích.

Porter trở tay lấy một túi ô mai ném vào đầu Đỗ Trần, hù hù nhìn chăm chăm Đỗ Trần:

- Francis, người cẩn thận tay chân một chút! Trước kia vì huynh đệ nên ta nhẫn nhịn, nhưng từ hôm nay trở đi, người còn dám dùng chiêu ấy với ta, ta không để yên cho người đâu.

- Ha ha, các người có thấy không, tiểu tử này bây giờ phát hỏa cũng giống nữ nhân.

Đỗ Trần chỉ vào Porter cười quái dị, nhưng đáy lòng chẳng biết sao lại nổi lên một ý niệm, muốn bóp mũi hắn... tiểu tử này phát hỏa thì cũng rất khả ái.

Đỗ Trần bị ý niệm trong đầu mình dọa nhảy dựng lên.

Thần sắc nghiêm túc, Đỗ Trần vỗ vỗ vai Porter:

- Uy, không nói giỡn nữa, nói thật, người có đúng là gặp biến cố gì không? Có việc cần cứ nói với ta, lão đại giúp người.

Đỗ Trần hiểu được, một người tính tình đột nhiên đại biến, vậy nhất định là bị cái gì đó kích thích.

- Người xem ta như là so phiền toái sao?

Porter đeo kính lên, mắt to không chút biểu tình nhìn Đỗ Trần đang đặt tay lên vai hắn. Đột nhiên, lửa giận trên mặt hắn tắt đi, sâu kín dựa vào Đỗ Trần, như thâm khuê oán phụ, ngón tay dí vào trán Đỗ Trần, thấp giọng nỉ non:

- Đại ngu ngốc, không nên đụng vào thân thể ta, ta đối với nam nhân không có hứng thú, hiểu chưa?

- Lão thiên!

Đỗ Trần toàn thân nổi da gà, vội vàng khoát tay:

- Ta, ta cũng không có hứng thú với nam nhân.

- Vậy người xem ta bây giờ giống nam, hay là giống nữ nhiều hơn?

Porter sâu kín đi gần tới, ánh mắt ai oán.

- Giống nam nhân, người là huynh đệ của ta.

Đỗ Trần nuốt nước miếng, lập tức tránh thoát đề tài này.

- Hừ!

Porter như là tướng quân đắc thắng, bước đi nhẹ nhàng trở lại trên ghế, hai tay cầm điểm quả cười hắc hắc bắt đầu ăn. Đại ngu ngốc, người nếu có thể phát hiện ra ta là nữ, vậy hắc sa y của tổ tiên thẹn với tên nữ thân chiến giáp.

Đỗ Trần bị khí chất biến đổi nhất thời của Porter khiến cho mờ mịt khó hiểu, hắn nghĩ thầm rằng, Porter nhất định là gặp phiền toái không nhỏ, nếu không tính tình cũng không biến đổi lớn vậy, bất quá hắn không nói thì đừng hỏi, chẳng lẽ mình còn có thể dùng đao kẻ cổ bức vấn?

Dù sao tiểu tử này là Porter, chính là cầu đầu quân sư của lãnh địa New Zealand. Trọng yếu nhất là, Đỗ Trần dụng đôi tặc thủ cùng tặc nhân thủ, vóc người Porter tuyệt đối là nam nhân trong nam nhân mặc dù thiếu một chút.

Án, Đỗ Trần đã sờ qua nhiều lần.

Dịch Cốt cùng tiểu bối bối ra ngoài làm việc.

Đỗ Trần một mặt nghe Đỗ Tư tùy thời hồi báo tình huống, một mặt tán phét với Porter:

- Porter, tiểu tử người nguyện ý nương nường khang thì nương nường khang, chỉ cần đầu người không biến ngược là được! Ai gõ cửa? Tiến vào đi.

Một vị hắc y giáo chủ nhẹ nhàng đẩy cửa ra, nụ cười siểm nịnh khiến người cảm thấy có chút ác tâm:

- Francis giáo phụ, giáo phụ Ferdinand lệnh ta thông tri ngài, đêm qua huynh trưởng của ngài Steven bị người ta cứu đi, Baergena bạo nộ không ngừng! Ngay vừa rồi, thành vệ đội tại nhai khu thứ hai phát hiện cao thủ thú nhân...

Dịch Cốt động tác quả nhiên rất nhanh.

Đỗ Trần trên mặt cũng thu vẻ vô lại với Porter, tức mục đoan trang, hỏi:

- Baergena bệ hạ có phản ứng gì?

- Baergena bệ hạ mới đầu hoài nghi là ngài cứu Steven, bất quá sau khi cao thủ thú tộc xuất hiện trong đoàn sứ tiết, các ý kiến nội bộ chia làm hai phái, nhất phái hoài nghi ngài, một phái hoài nghi thú nhân làm.

- Hoài nghi ta? Điều này không phải là câu nói đùa buồn cười sao!

- Giáo phụ, ta, ta chỉ chuyển đạt nguyên thoại của giáo phụ Ferdinand.

Hắc y giáo chủ nóng nảy, giải thích hồi lâu, mới nói:

- Bất quá, mặc kệ thế nào, có cao thủ thú nhân xuất hiện, nhưng không có trong danh sách đoàn sứ tiết, điều này khiến bệ hạ càng thêm phần nộ, hấn lập tức trực xuất đoàn sứ tiết, hơn nữa lệnh cho nội các lập tức thảo luận phương án phòng chống Mc Allen xâm lấn...

- Giáo phụ Ferdinand nói, chiến tranh lập tức sẽ xảy ra, xin ngài sớm chuẩn bị - bởi vì trong luật của Lanning, mỗi vị linh chủ đều có nghĩa vụ cống hiến lực lượng của mình khi quốc gia bị xâm lược, cho nên...

Hắn cười hắc hắc, không có nói hết.

- Ta biết rồi, cảm tạ tin tức của người, hải tử của thần.

Đỗ Trần phát tay đuổi hắn, lập tức thay đổi sắc diện, nói với Porter:

- Xem ra, tràng chiến tranh này ta dù không tự mình theo quân xuất chinh, cũng phải có chút "Ý tứ".

Porter bỏ điềm quả nói:

- Đây là đương nhiên! Cho dù trong mắt người không có pháp luật, nhưng người trăm phần trăm phải làm, tổ quốc của người sắp bị xâm lược, người nếu không có chút phản ứng thì ngàn vạn lần người dân Lanning sẽ chỉ vào mũi người, chửi mắng người là kẻ bất trung bất nghĩa.

Lời tuy khó nghe, nhưng là thật! Đỗ Trần bĩu môi, thần sắc buồn bã.

Lanning, là do người tóc vàng mắt xanh tạo thành quốc gia cho mình - Đỗ Trần kỳ thật một chút quan hệ đều không có, bản thân căn bản là không cần bán mạng, nhưng mình bây giờ - Francis dù sao cũng là một nhân vật hàng đầu của Lanning. Nhân vật đầu não một nước không để ý tới, loại hành vi này không thể nghi ngờ sẽ hủy đi mỹ dự của Francis, khiến địa vị của hắn trong lòng bình dân Lanning rơi xuống đáy cốc.

Nhưng tham chiến phải vận dụng quân đội trong lãnh địa, vậy ba ngàn tân quân vừa mới lập vài ngày thì sao? Lên chiến trường cùng thú nhân liều mạng, chẳng phải là đi chịu chết sao? Dựng táng mạng con dân của mình đổi lấy danh dự, Đỗ Trần không đành lòng.

Porter cúi đầu, chuyên tâm ăn quả, đột nhiên thấp giọng nói thầm:

- Lúc này thú nhân đánh tới trước, Lanning chịu xâm lược, vậy mỗi người Lanning hẳn đều phải góp một phần lực, quân đội của người dù chiến lực không mạnh, nhưng bọn hắn cũng là quân nhân Lanning...

- Quân nhân? A!

Đỗ Trần cười khở, phân phó:

- Harry, người cười Á Long liền về thành Duerkesi, truyền mệnh lệnh của ta...

Đầu tiên, toàn quyền kiến thiết trong lãnh địa giao cho người của từ thiện cơ kim xử trí. Chỉ cần người của thánh giáo can thiệp vào cuộc sống của người dân mà không đoạt quyền của ta thì mặc kệ, tùy bọn hắn làm.

- Thứ hai, chiến tranh xảy ra, Duerkesi thành tại nam hải phải tăng cường phòng bị, lệnh hạm đội tuần tra tùy thời khắc tuân hành.

Harry chăm chú ghi nhớ, trong lòng lại lo lắng, trời ạ, thật sự khai chiến rồi, chủ nhân sẽ không mang Harry ra chiến trường chứ?

Lúc này Đỗ Trần ban bố mệnh lệnh thứ ba:

- Lệnh, đệ nhị, đệ tam liên đội thuộc thành phòng quân thành Duerkesi lập tức bắc thượng.

- Vâng, chủ nhân.

Harry run giọng tuân mệnh, nhưng nhìn chằm chằm Đỗ Trần.

- Yên tâm, người sẽ không ra chiến trường. Người cùng tiểu thư trở về, trong lúc chiến tranh thì yên tâm ở lại lãnh địa.

- Chủ nhân thông thái ngài vô cùng anh minh! Hắc hắc, bất quá... hai liên đội bắc thượng, vậy hậu cần là để quốc quân bộ cung cấp, hay là chúng ta tự bị? Mặt khác lộ tuyến hành quân thế nào? Cuối cùng là tập hợp ở đâu, thống suất hành quân là ai...

Harry rút cổ nói một hồi, cuối cùng cúi đầu không dám nhìn Đỗ Trần, thanh âm cũng nhỏ đi rất nhiều.

Bản thân hình như không cấp cho chủ nhân thể diện... nhưng việc này không hỏi không được.

Đỗ Trần hừ một tiếng:

- Người hình như hỏi sai người rồi?

Porter cười hì hì ngoắc tay:

- Harry tiên sinh, chủ nhân duệ trí anh minh của ngài không hiểu, nhớ kỹ...

Nhanh chóng bổ sung cho mệnh lệnh của Đỗ Trần, hần đột nhiên ngẩng đầu:

- Uy, Đỗ Đức người mới mang về chỉ huy liên đội hai, thống lĩnh ba trăm người, hần thân có thực lực đích xác rất mạnh, nhưng thống lĩnh ba trăm người ra chiến trường... Hần, làm được không?

Trong số tướng lĩnh thành phòng quân Duerkesi đều do Porter một tay lựa chọn, hần tự nhiên với những người này tự tin! Nhưng đột nhiên xuất hiện một Đỗ Đức chỉ gặp mặt một lần, hơn nữa thời gian cũng chưa quá ba ngày...

Porter cũng phải hỏi một câu.

Năng lực thống binh của Đỗ Đức? Đỗ Trần nhất thời không đáp nổi.

Thần sắc nghiêm nghị, Porter nghiêm túc nói:

- Một tướng vô năng có thể làm chết ngàn quân, người ngàn vạn lần đừng dùng tính mạng quân nhân làm trò đùa.

Đỗ Trần sững sốt, nhớ tới Đỗ Đức nói lãnh khốc, phản ứng trì độn, nửa ngày không nói một câu, lại cười nói:

- Hần là có thể? Để hần làm mãnh tướng trùng phong hãm trận người thấy sao?

Porter trợn hai mắt:

- Francis! Đây là chiến tranh, ta không nói giỡn với người, người cũng đừng nói giỡn với ta.

- Mãnh tướng trùng phong hãm trận? Đó là chuyện mấy ngàn năm trước! Từ sau khi chiến tranh thánh khí xuất hiện, trên chiến trường đánh nhau dùng quân lược, không phải ai có khả năng trùng phong! Cho dù Đỗ Đức là thất cấp đỉnh phong đầu thần, người để cho hần lĩnh ba trăm quân hồ loạn trùng kích, vậy cũng bị chiến tranh thánh khí bắn thành cám thôi.

Đỗ Trần sờ mũi, thuận miệng nói:

- Vậy người có ý kiến gì?

Porter tính toán một chút, than vãn:

- Quên đi, quân đội lãnh địa có thể tự mang binh lương, trước tiên cho đội ngũ của Đỗ Đức đi cuối vận binh lương - dù sao hành quân trên lãnh thổ Lanning, cho dù không biết mang binh cũng không có xảy ra chuyện gì, chờ hần tới, ta tự mình nói chuyện với hần, rồi mới quyết định hần có thể làm gì.

Đỗ Trần tự biết, phương diện này một khiêu không thông, nhún vai đáp:

- Được, để cho hần làm hỏa đầu quân.

Cũng quả nhiên, ba ngày sau lệnh động viên của Baergena truyền xuống, trong đó điều ba là triệu tập các vị đại lĩnh chủ công hiến, lệnh cho mỗi vị lĩnh chủ điều quân tới phía bắc thành St. John tập hợp tại thành Turku, phối hợp quân chính quy tác chiến.

Mà chuyện Steven mất tích, vẫn giữ hai quan điểm, một là bị Đỗ Trần cứu đi, hai là bị thú nhân bắt, nhưng hai quan điểm này không có chứng cứ, chỉ dừng lại tranh luận tốn nước bọt.

Đối với việc này, Đỗ Trần chỉ cười.

Nhưng thật ra Baergena thật có chút bản lĩnh, chuyện "Steven bị cướp" nhanh chóng bị hần chuyển hóa thành công cụ ám chỉ Angius "Có thấy không, có thể là thú nhân bắt nhi tử của ngươi! Còn không mau mang binh đoàn liều mạng với thú nhân?"

Cho nên ngày thứ ba khi lệnh động viên chiến tranh được phát ra, quân đoàn Shigeru ở cổng biên giới Drowning bắt đầu lấy công làm thủ, quân đội Lanning nghênh đón thống suất của bọn họ, để quốc đại nguyên soái, Angius.

Nhất thời từ khắp nơi trên đất Lanning quân đội được điều động cuộn cuộn nối đuôi, mặc dù còn chưa chính thức tuyên chiến, nhưng tiền tuyến đã có liệt hỏa bốc cao tận trời, quân chính quy đã hoàn thành tập kết tiến ra tiền tuyến, mà tập quân của các đại lĩnh chủ còn chưa tập kết xong, chuẩn bị làm nhóm thứ hai.

Mà lúc này quân đội của Đỗ Trần đã xuất phát, nhưng hần cùng Porter một mặt ăn ô mai, một mặt nghe Dịch Cốt hồi báo kết quả thẩm vấn Hawkin.

- Không thể tưởng bọn họ cũng vì di vật của vương tử Sharon mà tới.

Đỗ Trần cổ quái, thuận miệng:

- Di vật của Sharon tốt cùng là cái gì?

323. Một Trong Bốn Mảnh Địa Đồ

- Di vật của Sharon cũng là...

Đỗ Trần không thể tin liếc mắt nhìn Dịch Cốt, lại nhìn Porter một chút:

- Một miếng da.

- Ân, là một miếng lớn bằng bàn tay trẻ con, là da ở ngực trái!

Porter xác nhận Đỗ Trần không có nghe lầm:

- Nguyên nhân chết của Sharon là bị trúng độc và bị đâm xuyên qua họng, quan nghiệm thi nói ngực trái hần huyết nhục mơ hồ, vậy thiếu một miếng da thú nhỏ rất là bình thường, tiên sinh Brook, chẳng lẽ miếng da thú này có bí mật gì?

Đỗ Trần cảm thấy nực cười, vì một miếng da thú nhỏ mà hưng sư động chúng, đổi lại bốn nhân mạng cùng một thân đệ đệ của gia chủ gia tộc St. Barton, vụ mua bán này có đúng là lỗ vốn không?

- Ta nghĩ trước hết, thú nhân sao lại biết Sharon thiếu đi một miếng da?

Dịch Cốt nói:

- Thú nhân có tập tục bí mật thiên táng thành viên hoàng thất, chính là để kền kền ăn thi thể! Trừ điều này ra, bọn họ còn có một tập tục khác, là thích xăm mình.

Theo Hawkin nói, mới đầu quan viên nhật xác của thú tộc cũng không có để ý một miếng da nhỏ. Nhưng tình cờ, trên miếng da của Sharon có hình xăm, mà hình xăm của thú tộc chỉ dùng mực xăm đặc biệt chế thành, kền kền không dám ăn. Tám ngày sau, thú tộc tìm mảnh da có xăm hình còn lại của Sharon cho thú hoàng, thú hoàng liếc mắt liền nhìn ra hình xăm trên da của Sharon thiếu một miếng.

Đỗ Trần phản bác:

- Bất quá là thiếu một miếng da mà thôi, vậy miếng da đó có thể là khi Sharon bị giết thì cũng bị xé nát, cũng có thể đã thối rữa, lại phải nỗ lực lớn như vậy...

Đột nhiên hần bừng tỉnh:

- Chẳng lẽ trọng điểm là miếng hình xăm đó.

Dịch Cốt gật gật đầu:

- Đúng vậy, miếng hình xăm đó có vấn đề! Theo Hawkin nói, hình xăm trên thân bất quá rất bình thường, nhưng thực tế nó lại là bộ phận của một bản đồ.

- Bản đồ xăm lên người, hần nói, bản đồ họ tổng cộng có bốn phần, thú hoàng, Sharon, còn có gia chủ gia tộc St. Barton cùng người thừa kế. Mà trên người bốn người này có bốn bộ phận, đồng thời bản đồ này chỉ hướng nào, cũng chỉ có bốn người này biết.

Đỗ Trần sờ cái mũi, tổng kết:

- Nói như vậy chuyện này ta đã hiểu, có người lợi dụng đại ca ta giết chết Sharon, cướp đi một phần bốn bản đồ trên người hần.

Nhìn qua, sự thật là thế này.

Đỗ Trần xoa cái trán:

- Có rất nhiều nghi vấn, người họ tại sao còn muốn bắt đi đại ca, hơn nữa công đại ca ta chạy trốn, là ai đuổi bắt hần! Mặt khác hai người bảo vệ đại ca ta là ai? Cái này... sợ rằng phải bắt được bọn chúng mới có thể biết rõ.

Dịch Cốt nói:

- Thiếu gia, Hawkin đã chạy tới bốn năm trăm dặm về phía bắc, giờ có thể bắt hần, hoặc tùy ý để hần trở về?

Đỗ Trần bĩu môi:

- Để cho hần trở về đi, Hawkin đã không còn giá trị lợi dụng!

Dịch Cốt do dự một chút, bổ sung:

- Thiếu gia, Hawkin mặc dù bị tinh thần của tiểu thư mị hoặc nhưng ý chí cực kỳ kiên định, là cường tín đồ của Auerbach, tiểu thư chỉ có thể tạm thời mị hoặc hần, mà không thành công hạ tinh thần khế ước.

- Tinh thần khế ước của tiểu bối bối cũng có lúc mất linh nghiệm sao? Tín ngưỡng của thú nhân với Auerbach thật sự điên cuồng.

Đỗ Trần khoát tay:

- Vậy cứ thả hần trở về, dù sao chúng ta không có bại lộ thân phận, vậy Hawkin thiếu ta một cái mạng để hần trở về sẽ có giá trị lớn hơn là giết hần.

Dịch Cốt im lặng gật đầu, khóe miệng nổi lên một nụ cười lạnh:

- Thiếu gia, thi thể bốn hồng y lãng vệ...

- Là của người.

Đỗ Trần thản nhiên đáp ứng.

Dịch Cốt lập tức khom người cảm tạ:

- Ta sẽ chăm chú nghiên cứu xương đầu của bọn họ! Sẽ rất có ý nghĩa.

Đỗ Trần vỗ vỗ hai chân, rất mệt mỗi ngồi lên ghế:

- Harry đã ôm tiểu bối về lãnh địa rồi, Fuye bá bá cũng lưu thư cho ta, tiếp tục đi liệu dưỡng. Bây giờ chúng ta chỉ còn hai việc, đầu tiên mà mau tìm đại ca, thứ là làm sao ứng phó trường chiến tranh này.

Dịch Cốt ngạc nhiên nói:

- Thiếu gia, bây giờ Steven còn ở vào hiểm địa, ngài thật sự muốn tự thân tham gia tràng chiến tranh này sao? Tuyệt đại bộ phận lĩnh chủ đều chỉ phái quân đội “trên danh nghĩa” mà thôi.

- Hai việc này bây giờ xem như một.

Đỗ Trần chỉ chỉ cái lỗ tai của mình, cười khổ nói:

- Vừa rồi Đỗ Tư nói cho ta biết, năng lượng người nọ tiếp xúc với đại ca ta cùng một chỗ, bây giờ đã hạ xuống một thảo nguyên... vương bát đản cướp đi đại ca ta, đi tới đế quốc Mc Allen! Thảo nguyên mênh mông ngàn dặm giống nhau, khắp nơi đều là người, không bằng ta theo quân đội đi tìm.

Đỗ Trần quyết định tự mình tham gia chiến tranh, trọng yếu có một nguyên nhân là đi tìm Steven. Nhưng mặt khác còn một nguyên nhân trọng yếu.

Chiến tranh a! Một hồi đại chiến diễn ra, thương binh bao nhiêu? Đến lúc đó Liên Hoa thánh quang chiếu ra... hắc hắc. Đỗ Trần cơ hồ có thể nhìn thấy mông đít mình sẽ liên tục ngứa ngáy nở hoa.

Lĩnh chủ to nhỏ trong Lanning tổng cộng có bốn mươi tám người, trong đó tự mình mang binh tới thành Turku chỉ có bảy người, trong đó sáu người là lĩnh chủ của mấy đại hành tỉnh phương bắc, chiến tranh thắng bại trực tiếp quan hệ tới tánh mạng thân gia bọn họ. Lĩnh chủ cuối cùng, là lĩnh chủ của chúng ta, Đỗ Trần.

Thành Turku là một tòa pháo đài bán quân sự, thành đủ chứa mười vạn đại quân, nhưng Đỗ Trần cùng Porter, Ariza, Dịch Cốt ba người chạy tới nơi này, bên trong pháo đài đã có đầy quân đội, thậm chí ngoài thành cũng đã dựng lên vô số trường phòng quân dụng.

Đỗ Trần bình sinh lần đầu nhìn thấy quân đội đông thế, qua cửa thành đi trên đường lớn, hai bên binh lính uy nghiêm ép tới hần sườn nữa khó thở:

- Porter, người xem, nơi này chỉ ít cũng có tới hơn hai mươi vạn người.

- Là hai mươi một vạn ba ngàn người.

Porter tính cực kỳ chuẩn xác, bởi vì hần trong tay còn cầm một quyển tông cơ mật:

- Lần này bốn mươi tám lĩnh chủ toàn bộ xuất binh, nhiều nhất xuất một vạn hai ngàn người, ít cũng có biên chế ba trăm, cuối cùng tập kết tổng số sợ rằng vượt quá ba mươi vạn, bây giờ xem ra chỉ là một bộ phận, còn gần mười vạn quân đội đang trên đường tới tập kết, tỷ như quân đội của người.

Đỗ Trần ngạc nhiên nói:

- Hơn nữa quân đoàn Shigeru đã có mặt tại chiến trường, còn có năm đại quân đoàn khác, lần này Lanning vận dụng tổng binh lực sợ rằng vượt qua trăm vạn. Trong thời gian hơn tháng điều tập nhiều quân như vậy, Baergena sao còn nói chuẩn bị không đủ?

Porter tiếp tục ăn ô mai, viết viết lên quyển tông, nghe vậy nói:

- Đại ngu ngốc, Lanning dân cư tổng số có sáu ngàn vạn, điều tập trăm vạn đại quân tự nhiên cũng không phải một việc khó. Chuẩn bị không đủ không phải binh lực, mà là hậu cần bổ cấp! Đây mới là nan đề lớn nhất.

Nuốt xuống ô mai, ngón tay chỉ đại quân liên miên:

- Theo bình diện này tính toán, một chiến sĩ cường tráng một ngày phải ăn hơn một cân diện phần mới có thể no bụng! Người tính toán xem một trăm vạn người một ngày ăn bao nhiêu? Một cuộc chiến tranh kéo dài cần bao nhiêu lương thực.

Hai người đang nói, cửa thành đột nhiên mở rộng ra, một đội kỵ sĩ chạy vội ra, đi tới gần, một lão nhân quý tộc lập tức nhảy xuống:

- Ai nha, Francis các hạ rốt cục tới! Hoan nghênh hoan nghênh, ta là tổng liên lạc quan đệ nhị lộ quân theo lệnh của nguyên soái Angius, Zach...

Hắn nhẹ nhàng phát vai trái, mặt trên có hình hai thanh đoản kiếm màu vàng “trung tướng.”

Nói xong, Zach cười mỉa hoặc nhìn Đỗ Trần.

Đỗ Trần lông mi nhú lại, cười nói:

- Nguyên lai tướng quân Zach, nguyên Đỗ Trần thần ban phúc cho người.

Zach cất tiếng cười lớn hơn nữa:

- Mời vào trong! Angius nguyên soái rất lo lắng việc xây dựng đệ nhị lộ quân chúng ta, đang tự mình tọa trấn thành Turku, bây giờ đang ở trong chờ ngài.

Angius cũng ở chỗ này?

Đỗ Trần nhú mày, theo Zach tiến vào thành Turku.

Chỉ huy cao nhất đệ nhị lộ ở trong pháo đài cao nhất trong thành, bên trong đã có hơn trăm tướng lĩnh, thấy Đỗ Trần tới đều rất khách khí thi hành quân lễ. Đi tới ngoài cửa sổ chỉ huy, Zach đi vào thông báo, một lát sau vệ binh hét lớn: -- Nguyên soái triệu kiến Francis.

Vệ binh này là thân binh của Angius, lúc Đỗ Trần đi vào, hắn đột nhiên giơ tay chặn Porter cùng Dịch Cốt ở phía sau.

- Quân trưởng của nguyên soái, tướng lĩnh dưới chuẩn tướng không được vào.

Đỗ Trần thần sắc biến đổi, Dịch Cốt đã hừ lạnh nói:

- Ta là giáo chủ Đỗ Trần thần giáo, không phải quân nhân Lanning.

Vệ binh cúi đầu, không dám nhìn Dịch Cốt, nhưng vẫn quát như cũ:

- Nguyên soái ra quân lệnh, Brook giáo chủ là giáo chức thần giáo tới bái hội nguyên soái, sau đó, chờ nguyên soái triệu gặp hạ chức của Francis, sẽ tự mình xuất nghênh giáo chủ.

Đỗ Trần ra hiệu với Dịch Cốt, vừa muốn nói chuyện, vệ binh lại quát:

- Nguyên soái quân lệnh, thánh giáo cùng các quốc gia sớm có công ước, người kiêm chánh giáo hai chức tham dự chiến tranh, trong lúc chiến tranh giáo chức tạm thời đình dụng, Francis nếu là dùng thân phận thần giáo bái hội nguyên soái, xin trình thư cho bề hạ, người rời khỏi trường chiến tranh này, sau đó tới phòng khách chờ nguyên soái theo lễ tiết cung nghênh thần sử.

Nếu không, Francis đó là tướng lĩnh dưới trướng nguyên soái, sẽ chấp hành theo quân lệnh của nguyên soái, nếu như kháng mệnh, Quân Pháp Xử Tự hội xử trí.

Vệ binh này hét lớn ba tiếng, khiến ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Đỗ Trần.

Dịch Cốt cười lạnh, Đỗ Trần cắn răng, Angius, ngay cả thánh giáo đều dám không để vào đâu, người thật là ngoan độc.

Porter tiến bước tới bên Đỗ Trần, Đỗ Trần phát tay ý bảo hắn không phải nói gì, đột nhiên cười:

- Angius nguyên soái vì nước chinh chiến, giờ phút này thống suất trăm vạn đại quân địa vị tôn sùng, ta Francis vì quốc gia, giáo chủ Brook cũng đại biểu Đỗ Trần thần tới tứ phúc cho các tướng sĩ, mà không phải tới đây với thân phận huyền diệu.

Hắn cười nói:

- Francis tuân mệnh! Porter, Ariza, các người ở chỗ này chờ ta.

Tiến bước vào chỉ huy thất, chỉ huy sở của Angius hết sức đơn giản, chỉ có bản đồ trên tường, bốn cái giá áo, bản đồ của Lanning đại nguyên soái, đang chờ Đỗ Trần.

Chỉ huy sở bên trong rất cực không có người ngoài.

Vào cửa, sắc mặt Đỗ Trần lập tức trầm xuống, Angius quay lưng về phía mình, hừ một tiếng! Lại lớn tiếng nói:

- Lĩnh chủ New Zealand Francis, phụng mệnh vào báo cáo.

Angius đối với tiếng hừ lạnh của Đỗ Trần không chút động đậy, nhìn bản đồ hồi lâu, lạnh nhạt nói:

- Vào quân doanh, hình dáng phải có chút quân nhân! Francis lĩnh chủ, đây là lần cuối ta gọi người là lĩnh chủ! Từ giờ trở đi, người biên nhập đệ nhị lộ quân binh đoàn bốn sư đoàn dã chiến, thống lĩnh binh lực hai liên đội, tạo thành sư đoàn dã chiến đệ nhị lữ đoàn! Mà quân hàm của người là nhất đẳng binh đô, hiểu không.

Ngay cả tướng quân đều không phải sao? Đỗ Trần ngáp một cái, lại chấp tay:

- Tuân mệnh, nguyên soái đại nhân.

- Sau khi phát ra lệnh động viên chiến tranh, quân đội của các lĩnh chủ phải trong vòng một tháng tới thành Turku, Francis binh đô, nếu quân đội của người dám can đảm cản trở chiến cơ, cẩn thận quân pháp.

- Hiểu rõ, nguyên soái đại nhân còn gì phân phó?

- Công ước của thánh giáo cùng các nước, là không được tham dự chiến tranh, người là Đỗ Trần thần giáo thuộc thánh giáo nếu không muốn bị thiên hạ các nước chỉ trích, thì không nên nói tới Đỗ Trần thần kia trong quân doanh. Nơi này chỉ có quân nhân.

Angius xoay người:

- Hiểu không?

Đỗ Trần phì cười:

- Nguyên soái, một binh lính nhỏ bé cũng có quyền lợi tín ngưỡng thần, Brook giáo chủ thừa hành thần giáo, giáo nghĩa, với thân phận tư nhân tới cứu trợ thương binh, tuyệt sẽ không ra chiến trường tham chiến! Chuyện này thánh giáo đã phát thông cáo, ngài không cần lo lắng các nước chỉ trích! Mặt khác, xin ngài tôn trọng Đỗ Trần thần một chút! Nếu không ta có quyền hướng tông giáo thẩm phán sở tố cáo người! Không tin vào quang huy của Đỗ Trần thần, người rất nhanh sẽ biết.

Angius cười độc ác:

- Có bản lãnh người đi tố cáo ta xem.

Đỗ Trần nhún vai tại chỗ:

- Có trăm vạn đại quân a! Khách khách, nguyên soái đại nhân cũng quả nhiên cứng rắn.

- Francis, chú ý quân dung quân kỷ của người, bây giờ người là quân nhân.

Angius vỗ bàn “Rầm”.

- Biết rồi, ta trở về, nguyên soái đại nhân, ngài cũng biết, quân ta là tạp bài quân.

Đỗ Trần âm dương quái khí thêm một câu, lại nói:

- Vậy ta... a, đệ nhị lữ đoàn trước mắt có nhiệm vụ gì? Xin nguyên soái hạ lệnh.

324. Tỉnh Bình

- Ăn một viên, bớt bớt nóng a.

Dịch Cốt khoát tay.

- Ai nha, loại tình huống này không phải sớm đã đoán trước sao? Angius nhất định sẽ làm khó Francis...
bất quá ta không nghĩ tới bọn họ đương nhiên đối địch tới bước này.

Porter đẩy mắt kính lên:

- Nhưng hẳn là không sao, bọn họ hai người rất là biết trái phải, ai cũng sẽ không đùa với sự tồn vong của dân chúng, quốc gia luôn đặt lên hàng đầu, bọn họ nhiều nhất là làm xấu mặt nhau. Người không nhẫn cũng phải nhẫn một chút, coi như làm việc thiện.

Dịch Cốt đối với Porter phi thường khách khí, hừ nói:

- Ta bây giờ đường đường là giáo chủ một giáo, đương nhiên ngay cả cửa còn không thể vào! Angius thật đáng chết.

Ariza tiếp tục ăn thịt bò, đột nhiên nói:

- Porter, chúng ta khi ra chiến trường, Ariza sẽ lập công làm đại quan.

Porter cười nói:

- Người vội cái gì? Quân của chúng ta còn chưa tới, ta tính toán xem... Ân, với tố chất của bọn họ, đại khái phải đợi một tháng nữa, đợi khi kỳ hạn tập kết là một tháng sắp hết bọn họ mới có thể tới đây.

Ariza đến ngón tay tính toán:

- Vậy còn phải đợi mười ngày, trời ạ.

Hắn vô cùng thất vọng, lại lo lắng nói:

- Bọn họ sẽ không tới chậm chứ? Ta nghe nói, khi Angius cầm binh, rất lợi hại, chậm một chút hẳn dám giết đó.

- Sẽ không đâu...

Porter gõ đầu mình:

- Chỉ cần Đỗ Đức hỏa đầu quân kia đừng làm toàn quân mệt mỏi là được...

Trong sở chỉ huy.

Angius khinh thường cười lạnh, chỉ vào bản đồ Lanning:

- Nhiệm vụ? Vài tập quân của người còn muốn nhận nhiệm vụ gì sao?

Hắn phân biệt chỉ thành Duerkesi ở cuối phương nam và thành Turku ở phương bắc:

- Bọn họ có thể trong vòng mười ngày tới đây, không lẽ kỳ hạn, người nên cảm tạ trời đất! Người với tập quân của người có thể so sánh với quân đoàn tinh duệ Shigeru sao?

- Yên tâm, ta biết người đang chờ quân đội của ta chậm tham chiến, sau đó mượn cơ hội danh chính ngôn thuận thu thập ta. Đáng tiếc...

Đỗ Trần hai tay gơ lên:

- Người nhất định sẽ thất vọng - chỉ cần người không vô sỉ lệnh cho các tỉnh trên đường cản trở hành trình quân đội của ta.

- Người cho ta là loại tiểu nhân vô sỉ này sao?

Angius gầm lên:

- Quốc gia hàng đầu, ta không có thời gian lãng nhăng chơi đùa kiểu chính khách với người! Một câu nói thôi, mười ngày nữa là tới kỳ hạn một tháng, khi đó bọn họ không tới, người sẽ bị xử theo quân pháp.

- Không vấn đề!

Đỗ Trần xoay người đi ra ngoài, thăm nghĩ, quân đội do Porter huấn luyện, ta rất tự tin! Bọn họ đã chứng minh năng lực khi đối diện Ngự nhân.

Angius cả giận nói:

- Quay lại, người quên quân lễ cáo từ với nguyên soái.

- Xin lỗi, ta lập tức trở về học tập.

Lúc này thì, trung tướng Zach gõ cửa.

- Vào đi.

- Nguyên soái...

Hắn nhìn thoáng qua Đỗ Trần:

- Báo cáo cho biết ngoài năm mươi dặm, quân đội của Francis đã tiến vào vùng đất thành Turku...

Đỗ Trần sững sốt? Nhanh như vậy sao? Porter huấn luyện người thật sự là tốt, hắn thích thú, nhìn Angius một cách khiêu khích.

Angius mặt không chút biểu cảm, phì cười:

- Nói đùa, lệnh động viên vừa mới phát ra hai mươi ngày, hai mươi ngày hành quân từ thành Duerkesi tới đây, Lanning chỉ có quân đoàn Shigeru của ta may ra có thể làm được! Nói chi là một nhóm quân nhỏ lẻ bạc nhược?

Hắn ngao nghê nhìn Đỗ Trần:

- Tìm mấy tướng lĩnh có thực lực tới trước quân kỳ, đếm cho ta, hai liên đội một ngàn năm trăm người, thiếu một cũng tính là chưa tới.

Zach cuống quýt đánh mắt với Angius:

- Nguyên soái... một ngàn năm trăm người, hai liên đội... toàn bộ đều tới rồi.

Angius thoáng sững sốt, lập tức cười lạnh:

- Francis, người giàu nhất Lanning quả nhiên không giả! Lần này tốn bao nhiêu kim tệ mới thuê được lượng lớn xe vận chuyển? Khoản tiền này, quân đội sẽ không trả cho người đâu.

Nguyên lai có khoản tiền cho thuê xe nữa, không sao, vấn đề mà tiền có thể giải quyết thì không phải vấn đề! Đỗ Trần cười lạnh nói:

- Ta tự mình bỏ tiền vì quốc gia, không vi phạm quân quy chứ? Đại nguyên soái!

Zach lập tức cướp lời Angius nói:

- Nguyên soái... không có dấu vết của xe chuyên chở. Bọn họ, bọn họ đi bộ tới đây... hơn nữa tiền tuyển báo cáo, tốc độ hành quân của bọn họ tuyệt đối không kém một chi quân đội tinh duệ của đế quốc!

Hắn chấp tay:

- Xin nguyên soái an bài doanh trại cho bọn họ.

Angius nhìn Zach một chút, lại xem xét Đỗ Trần:

- Ta tự mình đi xem.

Những con đường đất quanh thành Turku, hôm nay trên đường phía nam bụi đầy cuộn cuộn, một chi đội như như hoàng long xuất thủy, đón nhận hăng ha sa số ánh mắt trong ngoài thành tiến bước.

- Là quân đội của ai?

- Hắc giáp hồng phi phong, đầu vai có chiến ký Liên Hoa... là quân thành Duerkesi. Lão thiên, bọn họ tới trước mười ngày sao?

- Không có khả năng, quân đội của lĩnh chủ Francis sau khi trừ đi họa ngại Ngự nhân mới thành lập, cho tới hôm nay chưa tới nửa năm! Người xem bọn hắn, rõ ràng là tinh duệ lão binh thân kinh bách chiến, điều này cũng chưa tính là gì, hỏa đầu quân phía sau... sát khí của bọn họ so với lão binh phía trước cũng quá nặng...

Quân đội đi tới phụ cận doanh trại ngoài thành, đột nhiên như thương ưng thu cánh. Vốn tám đoàn hành quân thu lại quân trận chia thành bốn nhóm đoàn, hợp thành một chỉnh chỉ đội ngũ với mỹ cảm quỷ dị, xếp hàng hai, nối liền giữa quân doanh với đại lộ tới cửa thành.

Đi tới vùng đất trống trước cửa thành, đội ngũ lại một lần nữa tản ra, trong mười chung thời gian toàn quân xếp thành phương hình quân trận tiếp thu kiểm duyệt.

- Đông! Đông!

Cùng dừng bước, một ngàn năm trăm người ngẩng cao đầu, không một tiếng động.

Toàn quá trình, không có một tướng lĩnh nào phải phát ra mệnh lệnh...

Angius sớm đi tới cửa thành, thấy chỉ quân đội trước mắt, trước mắt sáng ngời! Thân là thống binh đại nguyên soái của Lanning, hắn thấy qua binh pháp của mọi nhà, tự nhiên có thể nhìn ra thực lực chỉ quân đội này.

Đỗ Trần cũng thấy trước mắt sáng ngời, thấp giọng hỏi:

- Porter, đây thật sự là quân đội của ta sao?

Porter cắn ngón tay, mở to hai mắt nhìn:

- Đúng vậy, đúng là những người này, nhưng, nhưng bọn họ thật sự là quân đội do ta huấn luyện ra sao?

Lúc này, một nhóm thống binh binh đồ chạy nhanh ra chỗ đội ngũ, đi tới dưới chân thành, nghiêm nghị hành lễ:

- Thành vệ quân thành Duerkesi đệ nhị, đệ tam liên đội phụng mệnh báo cáo!

Tiếp đó, phía sau chạy lên một đội binh lính, trên lưng đều mang bao vây, binh đồ lại nói:

- Thành vệ quân thành Duerkesi trên đường tiêu diệt đạo tặc đoàn tổng cộng năm ngàn chín trăm tên, xin nghiệm thu.

Porter tiếp tục đứng ăn ô mai, mắt mở to nhìn hết thấy, nói thầm với Đỗ Trần:

- Ta không nghe lầm chứ? Một mặt hành quân. còn một mặt tiêu diệt sơn tặc, kết quả tới sớm mười ngày... Francis, có đúng là thánh giáo cho họ ăn được liệu gì đó?

Đỗ Trần từ xa nhìn lại, trong cả quân đội lộ ra một cỗ sát khí lẫm liệt khiến hắn cũng âm thầm kinh ngạc, nói một cách chế nhạo:

- Nguyên soái, quân đội của ta đã tới.

Angius sửng sốt hồi lâu, phát tay có chút cứng nhắc:

- Tiến vào trú ở khu doanh trại thứ ba.

Thành phòng quân thành Duerkesi vẫn không nhúc nhích.

Zach lại nhíu mày, quát:

- Tiến vào khu doanh trại thứ ba.

Nhưng vẫn không chút động tĩnh.

Đỗ Trần mỉm cười, nhìn chăm chăm Angius quát:

- Thành phòng quân thành Duerkesi nghe lệnh, tiến vào khu doanh trại thứ ba.
- Tuân mệnh.

Tiếng hô như sơn hô hải khiếu đồng thời bộc phát, hắc giáp quân trận như giao long nhập hải, tiến nhập vào khu doanh trại, nhất thời khiến cho các tướng lãnh tạp quân khác mặt mày trắng bệch, mà Angius bề mặt hăng giọng.

Đỗ Trần nhú mày nói:

- Nguyên soái đại nhân, có thể an bài nhiệm vụ cho đệ nhị lữ đoàn của ta chứ?

Angius khóe miệng co quắp:

- Cũng quả nhiên là tinh binh! Nhưng một ngàn năm trăm người cũng chỉ là hai liên đội tinh duệ, nếu người có thể mang tới ba vạn bộ đội như vậy, ta có thể cho người đi tiên phong. nhưng bọn họ...

Đỗ Trần cướp lời nói:

- Nguyên soái, ta hiểu được, ta mang binh phụ trách hậu cần cùng y liệu.

Nói xong, hắn nhìn thoáng qua Angius, tựa như Angius chẳng chút khiến hắn tức giận, sau đó xoay người rời đi.

Đỗ Trần vừa đi vừa cười thầm, chẳng lẽ quân đội của lão tử ăn thuốc sao? He he, bắt quá mặc kệ bọn họ binh duệ tới trình độ nào, ta không thể cho bọn họ đi liều mạng. Hỏa đầu quân a, an toàn đệ nhất.

Angius hừ một tiếng, Francis tạp chủng này! Hừ, ta vốn muốn nói quân đội của người đứng trong lộ quân thứ hai thật quá đáng tiếc, chuẩn bị cho người tham gia quân chính quy đảm nhiệm việc tao nhiều quân đối phương, nhưng người cướp lấy làm hỏa đầu quân. Ta đây cũng không cần giải thích nữa, làm ác nhân một lần, cho người làm hỏa đầu đệ tiện nhất trong quân.

Trên tường thành, có mấy gia tướng lão thành của gia tộc St. Kain thầm thở dài, tới cùng là sao vậy? Lão gia cùng tam thiếu gia vừa thấy mặt đã đánh nhau, hơn nữa càng lúc càng lợi hại... nếu tam thiếu gia cùng lão gia có thể liên thủ, vậy gia tộc St. Kain sẽ cường thịnh tới mức nào? Đáng tiếc, tam thiếu gia không phải tam thiếu gia nữa, từ rất lâu trước đã không phải.

Xuống dưới chân thành, Porter kéo Đỗ Trần vội vã chạy tới quân doanh. Hắn so với Đỗ Trần còn vội hơn.

Phất tay kêu phong binh binh đồ tới, Đỗ Trần hỏi:

- Chuyện gì xảy ra? Quân đội của ta tại sao đột nhiên trở nên cường thịnh như vậy? Còn nữa, các người sao có thể trong vòng hai mươi ngày vừa tiêu diệt vừa tới nơi này?

Binh đồ bị hỏi đến sững sốt, quay đầu lại nhìn thoáng qua an doanh hậu cần bộ đội:

- Đại nhân, chẳng lẽ ngài còn không biết năng lực của binh úy Đỗ Đức sao?

Đỗ Đức, nói thật, Đỗ Trần thật sự không biết năng lực quân sự của nhi tử lãnh khốc này...

Nhìn Đỗ Đức ở xa xa hắc giáp thiết diện, cảm kích chỉ huy hậu cần bộ đội đáp kiến doanh trại, còn có ánh mắt kính sợ của các chiến sĩ nhìn hắn. Đỗ Trần chỉ nghe binh đồ dụng ngôn ngữ đơn giản nhất giải thích:

- Đại nhân, binh úy Đỗ Đức tự mình thông binh nửa tháng, suất lĩnh ba trăm thuộc hạ trong vòng mười ngày tiêu diệt tam đại đạo tặc đoàn trong lãnh địa, hai mươi ngày trước nhận được mệnh lệnh của ngài, hắn suất hỏa đầu... hậu cần bộ đội đi trước, dọc đường không mang theo hậu cần bổ cấp gì.

- Không có hậu cần bổ cấp cho các người thì làm sao tới được?

- Binh úy Đỗ Đức nói, mang theo hậu cần bổ cấp sẽ ảnh hưởng tới tốc độ hành quân, hơn nữa các huynh đệ trở thành quân nhân chưa lâu, thật sự khuyết thiếu rèn luyện... cho nên hắn suất quân đi trước, bằng vào tình báo thánh giáo cung cấp, dọc đường tiêu diệt mười bảy đoàn đạo tặc lớn nhỏ, hậu cần bổ cấp của

chúng ta đều cướp được từ tay đạo tặc. Đỗ Đức bình úy nói cái này gọi là dĩ chiến dưỡng chiến! Chúng ta là quân chính quy... kỳ thật dọc đường đều khổ khổ đuổi theo bước tiến của lính hậu cần.

Đỗ Trần sờ sờ mũi, cùng Porter nhìn nhau không nói gì...

Không nghĩ binh đô còn chưa nói hết:

- Ngoài ra, Đỗ Đức bình úy trên đường bắt hai ngàn bốn trăm tù binh, trong đó hai mươi tám người bổ sung vào vị trí các huynh đệ tổn thất khi tiểu phi, còn lại đều ủy thác cho quan viên địa phương áp giải về lãnh địa, tù binh này hoặc là xử quyết hoặc là biên nhập quân đội. Xin đại nhân xem! Còn nữa, năm ngày trước chúng ta thu được hai khẩu thánh khí bách kích pháo, đã mang tới.

Đỗ Trần đột nhiên hiểu được, nhi tử lãnh khốc đã nói, ba ngàn quân bình thiên hạ này căn bản không phải là một câu nói đùa...

- Đại nhân, Đỗ Đức bình úy có thủ đoạn luyện binh cực kỳ kỳ diệu, từ hít thở, tới tiến bước trên chiến trận, tới khí thế sát phạt thật sự là bình sinh ta mới gặp, cho nên, thuộc hạ tự tác chủ trương, xin Đỗ Đức bình úy thay ta luyện binh, cho nên hôm nay ngài mới có thể thấy hơn ngàn huynh đệ đều bộ dáng này.

Binh đô nói xong, nghiêm túc nói:

- Ta thỉnh cầu nhường chức thống suất, do bình úy Đỗ Đức đảm nhiệm.

Porter lắc lắc đầu, đi bộ tới bên Đỗ Đức, hàn huyên một hồi, sau khi trở về, vẻ mặt hạnh phúc:

- Francis, xem ra ta có nhiều thời gian ăn linh thực (ô mai), tin tức tốt cỡ nào a...

Porter nhường quyền chỉ huy hai lữ đoàn, làm tham mưu quân sự. Hơn nữa hắn đề nghị cấp toàn quyền cho Đỗ Đức, thỏa mãn hết yêu cầu của hắn! Đỗ Trần không nói hai lời, nhưng Đỗ Đức lộ ra cái gì, muốn cái gì, có thể liệt kê ra, có thể mua tới ta mua cho người, cái gì có thể cho ta cho người, mua không được thì... ta đi trộm cho người.

Chỉ cần người luyện cho ta một chi tinh binh.

Bởi vì chỉ có tinh binh chính thức, mới có thể sống sót trên chiến trường lâu dài, mới có thể sống về nhà gặp cha mẹ thê nhi! Mới có thể cho Đỗ Trần dám quay về giao lại trọng phụ nhi tử cho dân chúng bình dân của hắn.

Thời gian mười ngày loáng chốc đã qua, mười ngày này, Đỗ Đức ban ngày thay Đỗ Trần chủ động tranh thủ chức vụ hỏa đầu quân, mà ban đêm lại điên cuồng huấn luyện, cho quân nhân hành quân hơn mười dặm, ban đêm trận tiếng hô sát vang trời, làm cho người ta lạnh gáy.

Vẫn thần lịch 1280 tháng một, thành Turku thuộc Lanning, quân, ba mươi vạn đại quân theo một hiệu lệnh, từ giờ phút này tiến vào Mc Allen đại theo nguyên, băng thiên tuyết địa.

Quân tiên phong lớp lớp, mà trung lộ đại quân, Đỗ Trần mang theo một ngàn năm trăm người có thể là tinh duệ nhất trong ba mươi vạn đại quân... nấu cơm cùng chiếu cố bệnh nhân.

Cổng biên giới Drowning ngay trước mắt, Đỗ Trần đi giữa binh sĩ, cùng các chiến sĩ chịu nóng bức:

- A a, ta biết mọi người không phục, đệ nhị lộ quân không tìm ra một chi quân đội nào mạnh hơn các người, nhưng ta cùng đại nhân Đỗ Đức, giáo chủ Brook, tham mưu Porter, Ariza binh đô chẳng phải cũng ở chỗ này sao? Yên tâm, các người sẽ có cơ hội lập công...

Vốn định làm yên lòng mọi người, để cho mọi người bình an về nhà, nhưng không nghĩ tới bọn xú tiểu tử này không lĩnh tình ý, Đỗ Trần trong lòng bĩu môi, lúc này thì, thanh âm Đỗ Tư vang lên trong đầu hắn:

- Francis, người cướp đi đại ca người cùng kẻ đuổi bắt lại đánh một trận, người cướp đi đại ca người lại đào thoát rồi...

- Lần thứ mấy rồi? Có tin tức gì mới không?

- Người đừng quản là lần thứ mấy, ngũ ca vừa rồi nghe được tiếng kẻ đuổi bắt kêu lớn với người cướp đi đại ca người đi... những lời này người nhất định cảm thấy hứng thú.

325. Thực Sự Là ... Chiến Tranh.

- Nói gì? Nói mau.

Lão ngũ học khẩu âm của một người đang lo lắng:

- Green, Steven vô tội.

- Một câu như vậy?

- Một câu đó.

- Vậy người tiếp tục giám thị! Một khi xác định phương vị cụ thể của bọn họ, lập tức nói cho ta biết.

Đỗ Trần ngoắc tay với Dịch Cốt trong trường, mang theo hấn đi ra ngoài doanh trại, ngoài trời tuyết rơi, bắt đầu dĩ nhún vai:

- Người bắt đi đại ca ta...

Hấn thở ra một hơi dài.

- Là Bác Bì.

Dịch Cốt cả kinh:

- Bác Bì bắt Steven làm gì?

Hấn cũng thở ra một hơi dài, hơi chút tự giễu, cười nói:

- Nếu thật sự là Bác Bì cướp Steven từ trong tử lao, vậy không cần lo lắng.

Đỗ Trần cười khở vồ cái trán:

- Nên xem là tin tốt hay xấu? Bất quá mặc kệ thế nào, đại ca ta tuyệt sẽ không gặp phải nguy hiểm tới tính mạng! Bác Bì cho dù có không bình thường, hấn cùng người cũng là thủ hộ đầu thần của huynh đệ chúng ta, không có khả năng thương tổn đại ca ta.

Dịch Cốt gật đầu nói:

- Điểm này thiếu gia có thể yên tâm, mấy năm nay mặc dù Bác Bì trở nên vô cùng kỳ quái, nhưng sự trung thành của hấn với thần giáo tuyệt không có chuyện.

Đỗ Trần vuốt mũi, nhìn cảnh tuyết rơi, từ trong Liên Hoa lấy ra một phong thư, đốt đi.

Người trên đầu thần đảo lưu lại cho hấn ba phong thư, đã xác định được hạ lạc một người trong số đó.

- Chuyện bây giờ càng ngày càng khiến người ta đau đầu. Bác Bì lợi dụng đại ca ta, lấy đi một phần bản đồ trên người Sharon... sau đó công đại ca ta chạy tới đại thảo nguyên, mặt sau còn có một truy tung giả thần bí!

Đỗ Trần lè lưỡi liếm một bông tuyết, cảm nhận vị lạnh của nó:

- Hấn đến tốt cùng muốn làm gì?

Đỗ Trần trầm tính tới hành động của Bác Bì, cố gắng từ đó tìm ra đầu mối...

Bác Bì lúc thiếu thời đứng đầu tứ đại thánh đồ Da Tát giáo, thực lực siêu quần, địa vị tôn sùng! Da tát thánh vật - Bì Minh Chi Lệ sau khi mất tích, hấn tìm Bairu giáo chủ, lên vào đầu thần học viện truy tra. Nhưng tiếp đó Bairu cùng L'Griffin mất tích, Da tát giáo rung chuyển, lúc này Bác Bì với thân phận thủ hộ đầu thần của Mayfair ở lại đầu thần học viện... kế tiếp bốn thánh đồ tranh đấu, Bác Bì không địch lại được Phillip, mang theo Mayfair tiến vào gia tộc St. Kain.

Mayfair bị Margaret bắt giữ, ba năm sau giả chết rời đi Tiêu Vân Kinh, mà Bác Bì không có truy tìm Mayfair đi tới Tiêu Vân Kinh, mà lại ở lại trang viên St. Kain, làm thủ hộ đầu thần của Francis! Kế tiếp, Dịch Cốt cũng đi tới thành St. John, Bác Bì ra tay đánh bại hấn...

Không lâu trước, Bác Bì cướp đi Steven.

Đỗ Trần thông thả nói:

- Bác Bì trước đây, so với mười năm qua, hết thấy Dịch Cốt người đều thấy. Nếu nói hẳn có chuyện gì khác lạ, nên phát sinh mười tám năm trước khi ta xuất sinh tới mười một năm trước khi Bác Bì bị đánh bại...

Dịch Cốt nhíu mày:

- Bác Bì trong bảy năm nay, tất cả đều là bình thường, khó nói hẳn rốt cục xảy ra cái gì.

Đỗ Trần nhíu mày suy tư, lẩm bẩm:

- Xác thực mà nói, là Bác Bì cùng đại ca ta trong lúc đó xảy ra chuyện gì! Để cho đại ca ta cam nguyện thay Bác Bì nhận tội - đáng chết, điều này nói rằng đại ca ta sớm biết tới sự tồn tại của Bác Bì! Dịch Cốt, người từng thủ hộ đại ca ta cùng Charles nhiều năm, người có phát hiện nơi nào khả nghi không?

Dịch Cốt chậm rãi lắc đầu.

Mang theo nghi vấn với Bác Bì, Đỗ Trần tiếp tục chấp hành chức trách hỏa đầu quân.

Địa hình toàn chiến trường cổng biên giới Drowning, phía bắc là băng thiên tuyết địa, đại thảo nguyên vô tận, mà phía nam là doanh trại Lanning liên miên, cổng biên giới Drowning là quan ải, nhưng thực tế nó rộng hơn trăm dặm, cũng có pháo đài dài hơn ba mươi dặm! Đỗ Trần nguyên vốn tưởng rằng, chiến tranh, một nhóm trong hơn tám mươi vạn đại quân của thú nhân tới cổng biên giới Drowning trước, sẽ lao lên công phá quan ải, mà trăm vạn đại quân Lanning lại tử thủ trong pháo đài tiêu hao lực lượng thú nhân...

Nhưng ý nghĩ này bị Porter đánh giá bằng con mắt trắng dã, lại ăn một viên ô mai nhỏ, hơn nữa nói với Đỗ Trần:

- Từ khi chiến tranh thánh khí xuất hiện, cái loại tác chiến dã man đã sớm bị đào thải khỏi đầu óc con người! Đại ngu ngốc.

Tình huống thực tế là, đệ nhị lộ quân cùng quân chính quy sau khi hội hợp, lấy cổng biên giới Drowning làm trung tâm, trong phương viên ngàn dặm lãnh thổ toàn bộ thành chiến trường, quân đội Lanning cùng Mc Allen tán lạc, trên vùng đất này, loạn và co lại như cát - ít nhất trong mắt Đỗ Trần là thế! Mà Angius cùng thú hoàng Basaraba như đang đánh cờ tranh cao thấp.

Khắp nơi là chiến trường chém giết, Đỗ Trần cùng đệ nhị lộ đoàn của hắn đều được án trí trong một tòa pháo đài lớn tại cổng biên giới Drowning, làm công tác hậu cần, căn bản không cần ra chiến trường. Đương nhiên, một ngàn năm trăm người của Đỗ Trần không có khả năng phụ trách tất cả hậu cần quân đội, bọn họ đi theo bộ chỉ huy hành động của quân đoàn, nói đơn giản là, cấp cho quân đội trực tiếp chịu sự điều hành của Angius thức ăn.

Sáng sớm, gió thổi nhẹ nhẹ, Đỗ Trần thân mặc áo khoác lông cừu trắng, Đỗ Đức đi theo sau hắn, hai người đi qua một quảng trường đầy tuyết, tới trước cửa một giáo đường lớn, nơi này là trú địa của đệ nhị lộ đoàn.

Một mặt đi, Đỗ Đức khép hờ hai mắt, thanh âm so với bông tuyết đang bay kia còn lạnh hơn:

- Nghĩa phụ, hôm qua sư đoàn tám ở pháo đài mười bảy phụng mệnh ra quân, hậu cần của bọn họ không cần chúng ta chu cấp nữa.

- A a, tốt lắm! Lại có một sư đoàn không cần chúng ta quan tâm nữa.

Đỗ Trần xoa xoa tay, thở ra hơi lạnh, dễ dàng thích ý, có vài phần kỳ vọng hỏi:

- Nghe nói một chi quân đội thú nhân đã đánh tới ngoài trăm dặm, đánh nhau rất thảm thiết. Nhưng không biết thương binh khi nào tới...

Đỗ Đức lạnh như băng phun ra hai chữ:

- Nhanh thôi.

Đỗ Trần quay đầu lại nhìn thoáng qua Đỗ Đức, cười nói:

- Người có đúng là rất không cam lòng làm chuyện cấp dưỡng này?

- Lệnh của nghĩa phụ, Đỗ Đức không dám cự tuyệt.

Đỗ Trần khoát tay, nhìn tuyết bay đầy trời:

- Người chịu ủy khuất một chút! Một ngàn năm trăm huynh đệ đều là con dân của ta, ta muốn bọn họ còn sống về gặp phụ mẫu thế nhi... Thú nhân không giống đạo phỉ, ta sẽ không dụng sinh mạng tử dân của mình mạo hiểm.

Đỗ Đức trầm mặc hồi lâu, lạnh lùng phun ra một câu:

- Nghĩa phụ không thích hợp việc cầm binh.

- Ha ha, cho nên ta giao quân đội cho người.

Hai người đang nói, Đỗ Trần đột nhiên nhường mảy “Rầm rập” tiếng vó ngựa từ xa truyền tới, trong đó còn cả tiếng sư hổng liên hồi, tướng lĩnh ngồi trên hỏa hồng sư, chính là đại nguyên soái, Angius.

Sáng sớm mà gặp mặt một người như vậy, thật sự là xui xẻo.

- Francis! Mọi người đều bận bịu, chỉ có người ở chỗ này nhàn nhã:

Angius chỉ tay nhìn, uy nghiêm của một vị đại nguyên soái không lẫn vào đâu được.

- Nhóm thương binh đầu tiên đã đưa tới, những huynh đệ này nếu có một người bị trị liệu chậm trễ, ta chém đầu người.

Đỗ Trần đang muốn chọc hấn một câu, nhưng vừa nghe thương binh tới, trước mắt sáng ngời:

- Tới bao nhiêu?

Một ngàn ba trăm người.

Một ngàn ba.

Một ngàn ba... chiến tranh cũng quả nhiên là cơ hội chế tạo việc thiện! Đỗ Trần bỏ qua Angius tiến vào trú sở:

- Yên tâm, vinh quang của Đỗ Trần thần sẽ che chở cho họ.

Angius nhảy xuống khỏi sư tử, bước nhanh lên trước Đỗ Trần tiến vào trú sở, một đội tướng lĩnh phía sau hấn nhanh chóng theo sát, ngăn Đỗ Trần lại để cho Angius đi trước:

- Lớn mật, đương nhiên dám cướp đường của đại nguyên soái.

- Đại nguyên soái tiến tới nơi nhỏ bé của ta làm gì?

Đỗ Trần bước còn nhanh hơn Angius.

- Hừ, đây là nhóm huynh đệ đầu tiên bị thương vì quốc gia, ta thân là nguyên soái, tự nhiên phải tới thăm hỏi bọn họ.

- A?

Đỗ Trần gật gật đầu:

- Nguyên lai là thu mua nhân tâm a.

Hắn bước nhanh hơn, đại việc thiện, lão tử tới đây.

Hậu viện trú sở đã dựng lên các trường bông, lúc này đây thương binh được đưa tới chừng hơn ngàn người, Porter đang chỉ huy binh lính cứu trị, chiếu cố bọn họ. Angius phát tay cho mọi người không cần hành lễ, tùy tiện tới một trường bông, sắc mặt thân thiện cảm kích phát tay:

- Các huynh đệ khổ cực rồi.

- Nguyên... nguyên soái, chúng ta...

Một lão binh gần Angius nhất, chân trái hắn bị thú nhân xé rách một khối thịt, mắt thường có thể thấy không động được, nhưng vẫn cố chống tay muốn ngồi dậy, hơn hai mươi thương binh trong trường cũng đều muốn đứng dậy hành lễ.

Angius chờ khi lão binh ngồi ổn định, cũng ngồi bên giường, vỗ vỗ vai lão binh bị đau tới mức mồ hôi lạnh đầm đìa đầy mặt, buồn bã thở dài:

- Người vì quốc gia bị thương, nhân dân Lanning cảm kích người.

Hắn vung tay lên, mấy tùy tùng tiến lên đưa cho hắn vài ngân tệ:

- Nguyên soái, đây là...

- Người vì quốc gia bị thương, cái chân này... ăi, yên tâm! Nếu người không đứng lên nổi, ta Angius sẽ không khiến người lo lắng cuộc sống sau này! Nhưng nếu người có thể đứng lên...

Sau lưng Angius, một thân binh lạnh lẽo nhìn lão binh.

Lão binh ngạc nhiên gật đầu, bộ dáng có vài phần kích động:

- Nếu ta còn có thể đứng lên, ta, ta thay nguyên soái giết mấy thú nhân.

Angius vui mừng nở nụ cười, lại vỗ vỗ vai hắn:

- Không phải thay ta, chúng ta đều vì quốc gia mà chiến đấu, để đồng bào phụ mẫu thê nhi chúng ta không bị thú nhân cướp phá! Mọi người nói có đúng không...

- Đúng...

Lão binh hữu khí vô lực trả lời.

Đáng chết, nguyên soái người đi mau, chúng ta biết, trưởng quan thị sát nhóm thương binh đều là quán lệ, nhưng... chúng ta đang chờ thay thuốc! Chúng ta không muốn quan liêu, chúng ta chỉ cần... được phẩm.

Đỗ Trần bên ngoài dặn dò Porter vài câu, lại nhìn vết thương đang xuất huyết trên đùi lão binh, đang kiên cường cảm kích Angius, lập tức thần sắc biến đổi:

- Nguyên soái, xin chờ một chút.

Hai tay nhẹ nhàng đỡ lão binh nằm xuống, Đỗ Trần dụng áo khoác ngoài của mình nhẹ nhàng lau đi mồ hôi lạnh trên trán lão binh, ra vẻ kinh ngạc nói:

- Lão ca, đồ vật gì tạo cho người một vết thương lớn vậy?

Lão binh nhếch miệng cười, nhưng nhanh chóng thu liễm nụ cười, cung kính đáp:

- Đại nhân, là hùng tộc.

Thấy nụ cười thân thiết của Đỗ Trần, hắn bất ý nhếch miệng bỏ thêm một câu:

- Bọn họ không phải đồ vật.

Đỗ Trần cười ha hả, động thủ lau vết thương của hắn.

- Đại, đại nhân, ngài sao lại tự mình thay thuốc cho ta! Đại nhân!

Lão binh lại nhìn Đỗ Trần tự mình động thủ, nhất thời thần tình hoảng sợ, nghiêng rằng có đứng lên.

- Ta lệnh cho người cho người nằm xuống.

Đỗ Trần lạnh lùng quát, thăm nói, người con mẹ nó dám cắt đứt việc thiện của lão tử sao? Muốn chết phải không?

Lão binh nuốt nước bọt mấy lần, cổ há mồm, lại ngậm lại, cuối cùng thật sự không thể chịu nổi, nhỏ giọng nói:

- Đại nhân, ta còn có thể...

Đỗ Trần nhẹ nhàng vỗ cái chân bị thương của lão binh, nhất thời khiến đau đến nỗi mồ hôi lạnh lại toát ra, nhưng Đỗ Trần cười nói:

- Ta vỗ người như vậy người còn có thể đứng lên không?

Nói xong, tay Đỗ Trần kim quang thoáng hiện, lão binh nọ mới đầu không hiểu gì cả, dần dần, con mắt hắn trừng càng lúc càng lớn:

- Chân của ta... khỏi rồi sao?

- Vinh quang của Đỗ Trần thần không đầu không có.

Đỗ Trần mỉm cười gật đầu, lại vỗ vai hắn:

- Đứng lên, tự mình đi tới trường số ba lĩnh bổ phẩm! Người là một người rất mạnh khỏe, đừng cướp chỗ của thương binh.

Đỗ Trần cười.

- Ha ha, ha ha!

Lão binh cười điên cuồng hai tiếng, lao xuống giường, “đông, đông” làm hai quân lễ với Đỗ Trần:

- Đại nhân, ta cảm ơn ngài.

Lão hưng phấn chạy ra ngoài, kết quả, quên mất cả Angius...

Vị đại nhân này là ai? Hắn nhìn qua so với nguyên soái thuận mắt hơn.

Angius biến sắc hắng giọng, cười hai tiếng, đi về phía thương binh kế tiếp, thân thiết nắm tay:

- Vị huynh đệ này, người vì quốc gia chinh chiến...

- He he, nguyên soái, ta hiểu, vì quốc gia chinh chiến, ta chết cũng không kêu ca, trúng một đao không sao...

Hắn trực tiếp nhìn chằm chằm kim quang trên tay Đỗ Trần.

- Nhìn cái gì? Người tránh ra cho ta! Lão ca này so với người còn thương nặng hơn! Ta Francis giảng quy củ ở đây.

Đỗ Trần trừng mắt giáo huấn hắn, đưa tới tiếng cười to ầm ầm.

Bất quá thương binh Đỗ Trần đang cứu trị chỉ có thể dồn khí vào hai nắm, hắn bị đâm xuyên qua ngực, giờ phút này chỉ còn chút hơi thở thoi thóp.

- Điều cam miệng cho ta, cười nhiều miệng vết thương vỡ ra đừng trách Francis ta không nhắc nhở.

Đỗ Trần ngoác miệng mắng to, kim quang lại hiện ra, thương binh nọ khởi tử hồi sinh.

Thanh âm nhất thời nhỏ xuống, trường bông im lặng, an tĩnh, vắng ngắt... nổi lên một loại tâm tình cổ quái...

- Ngài chính là Francis đại nhân sao? Vinh diệu của thành St. John?

Binh lính được trị liệu đột nhiên nắm lấy tay Đỗ Trần, trợn mắt há mồm, không còn chút nào bộ dáng thoi thóp tử khí đầy mình vừa rồi.

Hắn kinh ngạc nhìn thần kỳ giúp hắn nháy mắt lành lại vết thương, nhưng càng khiếp sợ cái tên Francis.

Đỗ Trần sững sốt:

- Đúng vậy, ta lãnh suất đệ nhị lữ đoàn phụ trách cứu trị thương binh.

- Lão thiên, các huynh đệ, đây là quân đội của đại nhân Francis.

Hắn nắm chặt tay Đỗ Trần, nức nở nói:

- Đại nhân, ngài còn nhớ kĩ lão Bean ở thành St. John không? Chính là người suýt nữa bị người ta đánh chết, cuối cùng lão hán đó được ngài cứu... chúng ta, phụ tử chúng ta hai người thiếu ngài hai cái mạng.

Đỗ Trần bị hấn nắm chặt tay, thầm nói, huynh đệ, buông tay được chưa? Ta bận làm việc thiện. Lão Bean nào? Ai còn có thể nhớ ra hấn là ai chứ.

Nhưng binh lính nọ lại nắm chặt không chịu buông, ngược đầu lên:

- Đại nhân, quân đội ta đã bị đánh tan, phải vào biên chế mới, ta, ta có thể tham gia đoàn quân của ngài không?

Ánh mắt kiên định:

- Ngài yên tâm, ta thay ngài giết chết thú nhân! Lấy lại thể diện.

Lính của ta đều là tinh binh do Đỗ Đức huấn luyện, người nói vào là vào được sao? Đỗ Trần thầm bĩu môi, trong miệng lại ôn nhu nhỏ nhẹ:

- Không phải thay ta, chúng ta đều vì quốc gia mà chiến, cho đồng bào phụ mẫu thê tử của ta, không bị thú nhân cướp bóc mà chiến. Mọi người nói có đúng không...

- Đúng.

Thanh âm rung trời, nếu không tận mắt nhìn thấy, không ai có thể tưởng tượng được, tiếng hống khiêu rung động này phát ra từ miệng hơn hai mươi thương binh.

Mặt Angius đã xanh rồi... những lời này hấn nghe có chút quen tai.

Đỗ Trần hướng tới thương binh kế tiếp, người nọ bị liệt hỏa đốt cháy, da tay đỏ bừng, Đỗ Trần mở to hai mắt, ngạc nhiên nói:

- Huynh đệ, người bị sao?

Có người hô lên:

- Đại nhân, hấn bị chích viêm pháo của thú nhân tấp phải.

- Người biến đi, Francis đại nhân quan tâm tới ta, thì phải ta được hưởng. ha ha ha ha...

Trong trường bỗng bắt đầu huyền ảo, Angius yên lặng đứng lên, chân có chút cứng ngắc, một từ không nói, âm trầm đi ra ngoài.

Hơn ngàn thương binh, Đỗ Trần mới đầu còn trị liệu từng người, nhưng hồi lâu sau, hấn thật sự không chịu nổi tốc độ chậm chạp, mang theo lão lục bay lên không, một mặt nói thầm vinh quang của Đỗ Trần thần, một mặt phát ra kim quang chữa trị cho thương binh, mà Dịch Cốt cũng phối hợp tuyên dương sự thiện lương của Đỗ Trần thần...

Rất đáng tiếc thánh quang của lão lục dù công hiệu thần kỳ, nhưng không đủ cho đoạn chi tái sinh, bạch cốt sống lại, hấn chỉ có thể đáp cứu người trọng thương bên bờ sinh tử, nếu binh lính trên đường đưa tới tuyệt khí, hoặc tàn phế, Đỗ Trần cũng không có biện pháp.

Một ngày đã qua, hơn chín trăm thương binh một lần nữa gia nhập chiến đấu, nhưng còn hơn ba trăm thương tàn thân thể, lên đường hồi hương... bất quá trong tay mỗi người đều có một phong bì có ấn chương Liên Hoa, bên tai còn có tiếng nói rõ ràng của Đỗ Trần:

- Đế quốc sẽ phủ tuất cho các người, nhưng nếu các người không bằng lòng, vậy chỉ bằng tín kiện trong tay tới thành Duerkesi, nhập dân tịch lãnh địa New Zealand... trong lãnh địa của ta Francis, tuyệt không có người chết đói.

Tổng đi thương binh ngày đầu, Đỗ Trần cảm khái, lại vỗ vỗ mông đít cười hắc hắc, hơn ngàn thương binh! Mở hơn nửa đóa Liên Hoa thứ mười hai, dùng mắt thường cũng có thể thấy được tốc độ nở hoa.

Đây là ngày đầu tiên.

Chiến tranh từ trung tuần tháng một kéo dài tới đầu tháng ba, Lanning vương Baergena chuẩn bị không đủ quân lương, lương thực trong quốc khố không đủ, cấp cho Angius một đạo mệnh lệnh, trong vòng nửa tháng, trăm vạn đại quân của người ăn hết lương thực dự trữ của mười sáu thành tỉnh! Đế quốc nhiều nhất

chỉ có thể chống đỡ tới tháng tư, nhưng lương thực ở phương nam xuân tháng năm mới có thể vận chuyển tới. Đây chính là ép Angius, trong vòng một tháng phải đánh thắng cuộc chiến này.

Một đạo mệnh lệnh làm tiền tuyến càng trở nên thảm thiết, Angius trên chiến trường đích xác nổi danh phong phạm, hắn ta nhờ địa hình có lợi của cổng biên giới Drowning làm tiêu hao hết duệ khí của thú nhân, theo đó liền toàn lực thôi tiến, trong thời gian ngắn ngủi, tiến lên đẩy lùi ba trăm dặm, từ cổng biên giới Drowning tiến vào lãnh thổ Mc Allen. Mà Đỗ Trần, tự nhiên cũng theo bộ chỉ huy tiến vào sống trong trướng hành quân trên thảo nguyên đầy tuyết.

Bất quá lúc này Đỗ Trần đang nằm trên giường, chung quanh đều truyền tới một tin tức - Francis đại nhân liên tục nửa tháng, cơ hồ không ngừng cứu giúp thương binh, hao hết thần lực mà Đỗ Trần thần thiện lương và vĩ đại trao cho hắn, mệt quá mắc bệnh.

Trong trướng, bếp lửa nổ lách tách, Porter mang một tướng lĩnh vào xem, ai oán thở dài nhìn Đỗ Trần nằm trên giường sắc mặt trắng bệch, mặt không chút máu. Đột nhiên cúi người nắm lấy mũi Đỗ Trần kéo hắn đứng lên:

- Đừng giả vờ nữa.

Đỗ Trần xoay người ngồi dậy, động tác khỏe khoắn - Liên Hoa nội kinh đến từ việc thiện, một mặt làm việc thiện thì Đỗ Trần sao có thể mệt chứ? Hắn cười nói:

- Porter đừng nhìn lão đại của ngươi như vậy! Không có biện pháp. Ta cả ngày chữa trị cho bao nhiêu thương binh, thật sự là quá mệt. Lúc này có chút tốt hơn! Hơn nữa...

Hắn nhẹ nhàng móc ra thanh kiếm sáng như ngọc:

- Không giả vờ lao khổ, sao ta có thể nhanh có được chức quân quan chuẩn tướng?

Porter liếc mắt nhìn Đỗ Trần, bó tay đi ra ngoài.

Đỗ Trần cười ha ha, lại đột nhiên nhú mày, trong thần niệm hỏi:

- Đỗ Tư! Bác Bì còn công đại ca ta đi trên đại thảo nguyên chứ?

- A... hô!

Đỗ Tư như đang ngủ gà ngủ gật:

- Ân, Bác Bì vẫn công đại ca ngươi, ngay cả ăn cơm ngủ đều chẳng phân khai, ngũ ca hiện đang nghi bọn họ có thật là hảo hữu không! Nhưng thật ra truy tung giả kia một tháng rồi không có xuất hiện.

- Bác Bì đáng chết.

Đỗ Trần tâm tính lúc đầu lo lắng nghi hoặc, đã chuyển sang tò mò cùng sững sờ, Đỗ Tư hình dáng mặt dày vô lại:

- Francis, không có việc gì nữa chứ? Ngũ ca tiếp tục ngủ đây.

- Ai nói không có việc gì?

Đỗ Trần cao giọng:

- Sáng nay, đóa Liên Hoa mười bốn đã nở một chút! Những lão thập nhị, thập tam, hai người bọn họ đến giờ còn không thấy bóng dáng đâu cả.

Đúng vậy, ngắn ngủi nửa tháng, Liên Hoa nở ra hai đóa rưỡi! Lại nghĩ, trăm vạn đại quân cả ngày chém giết, mỗi ngày có bao nhiêu thương binh? Dù sao Đỗ Trần đã cứu qua bao nhiêu người, hắn chỉ biết, tốc độ Liên Hoa nở ra mỗi ngày đều mà có thể dùng mắt thường thấy được... hôm nay đã tới đóa mười bốn.

Nhưng có chút bất ngờ, lão thập nhị, thập tam, hai vị ca ca này trong nháy mắt khi khai hoa đã biến mất, mặc cho Đỗ Trần trăm phương ngàn kế tìm kiếm, nhưng tìm không thấy.

Đỗ Tư nói thầm:

Người hỏi ta, ta hỏi ai! Ta không phải sớm nói cho người sao? Sau đệ tứ quái sẽ có đại biến hóa, bây giờ ta còn không chính xác biết được biến hóa này là gì, chờ ta trở về chậm rãi nghiên cứu!

Hắn hỏi tiếp:

- Người bây giờ thực lực ra sao? Lão thập nhị cùng lão thập tam không thấy đâu, lực lượng nội kinh cùng nguyên thần của người cũng không có biến hóa sao?

Đỗ Trần cười ha ha:

- Thực lực thật ra tăng lên không ít, tối hôm qua ta cùng Dịch Cốt đánh một trận, Dịch Cốt nói, ta bây giờ có chín thành thực lực của Trừu Cân cùng Hóa Thi, nếu gặp phải bọn chúng, ta dù không thắng, nhưng cũng có lực liều mạng.

- Thực lực rõ ràng tăng lên, nhưng các huynh đệ của ta lại không thấy đâu...

Đỗ Tư nói thầm, loại tình hình cổ quái này...

326. Khởi Nguồn Của Chiến Tranh Thánh Khí Cùng Thánh Khí

Vén màn trưởng lên, nhất khinh nhất trọng, hai tiếng bước chân khác nhau truyền vào tai Đỗ Trần! Porter cùng Đỗ Đức tới.

Thiết diện Đỗ Đức sau khi vào cửa liền đứng sau Đỗ Trần, một lời không nói, nhưng thật ra Porter khoác áo lông cừu thì khuôn mặt đỏ bừng, hai tay xoa xoa:

- Đã tháng ba rồi, đại thảo nguyên sao còn có tuyết...

Hắn vỗ xuống bàn:

- Uy, vừa rồi mấy tướng lĩnh đệ nhị sư đoàn bị Ariza đánh rớt cả răng! Quân bộ đang chờ người giải thích.

- Ariza?

Đỗ Trần phì cười lắc đầu:

- Là người sư đoàn hai trên hắn chứ gì?

- Người thật sự hiểu rõ Ariza! Vừa rồi sư đoàn hai phái người tới tìm ta thương lượng, nói Đỗ Đức cướp được hai thánh khí bách kích pháo lại để trong tay hỏa đầu quân là quá lãng phí, không bằng cho bọn hắn sử dụng! Ta không đáp ứng, kết quả bọn họ phái người động thủ cướp đoạt...

- Đánh hay lắm.

Đỗ Trần vỗ án đứng lên:

- Mình không có bản lĩnh đi đoạt, thì đi cướp của ta! Hừ, sau này gặp phải tình huống này, nhất luận đánh cho ta.

Đỗ Đức nói đơn giản:

- Nghĩa phụ, đệ nhị lữ đoàn đích xác cần hai thánh khí pháo.

- Người sao lại nói giúp ngoại nhân?

Đỗ Trần khó chịu nói.

Đỗ Đức lạnh nhạt:

- Hôm nay đại quân xâm nhập cảnh nội Mc Allen, Angius nóng lòng công thành, mà chiến tuyến quá dài, binh lực phân tán! Hôm nay phụ cận bộ chỉ huy trăm dặm chỉ có ba vạn quân đội đồn trú, trong đội một vạn người sư đoàn hai phụ trách bảo vệ trắc dực bộ chỉ huy, quan hệ trọng đại, cần chiến tranh thánh khí trợ giúp! Giao thánh khí pháo cho bọn họ, cũng là bảo vệ bản thân chúng ta.

Porter gật gật đầu:

- Francis, Đỗ Đức thuần túy là từ góc độ quân sự lo lắng, hai khẩu thất cấp thánh khí pháo của người có thể áp chế ba ngàn thú nhân trùng phong, cũng khó trách sao sư đoàn hai trông mong đỏ mắt. Đỗ Đức, cha người không phải quân nhân, hẳn lại không muốn bỏ ra thứ gì, cho dù thần hoàng sống lại cũng đừng nghĩ tới lấy được bảo bối từ trong tay hắn.

Đỗ Đức nhắm mắt lạnh nhạt nói:

- Quyết định của nghĩa phụ, là sai lầm.

Đỗ Trần khoát tay cắt đứt lời Porter đang muốn nói, cười ha ha:

- Ta đã nói rồi, việc quân sự do Đỗ Đức quyết định! Nếu hắn nói thánh khí pháo cần phải cấp... vậy đợi lát nữa tổng đi cho ta, để bảo vệ tính mạng cho các chú tiểu tử sư đoàn hai, coi như ta làm việc thiện! Bất quá có một điều, không thể cho bọn họ khơi khơi lấy đi. Tuyệt không thể! Dừng xong bọn họ phải trả lại.

Porter nhìn lại, liếc mắt nhìn Đỗ Trần.

Đỗ Đức nhẹ nhàng đặt một tay lên ngực:

- Quyết định này của nghĩa phụ, sẽ làm chúng ta thêm ba thành an toàn! Đỗ Đức lập tức chấp hành mệnh lệnh.

- Chờ chút, ta nói đợi lát nữa hãy đưa đi! Porter người đi ứng phó với người của quân bộ, Đỗ Đức trước tiên mang hai thánh khí pháo tới chỗ ta.

Hai thánh khí pháo này tới tay, Đỗ Trần còn chưa có nghiên cứu qua - hắn vẫn bận làm việc thiện.

Hai chiến tranh thánh khí pháo thân màu đen, pháo có hình trụ tròn. Trên pháo một pháo đồng (ống pháo) thô to như cánh tay, dài hơn một thước, đặt trước mặt Đỗ Trần, như là hai cây sắt lớn, cũng không có chỗ nào thần kỳ.

Nhưng bọn chúng là thất cấp thánh khí pháo cũng có thể nhất pháo oanh thất cấp đấu thần thành nát như tương.

Porter từng thề với ô mai, Đỗ Đức có thể dạn tập hang ổ của đạo tặc đoàn lớn nhất phương nam Lanning, thu được hai khẩu thánh khí pháo, tuyệt đối khiến lực phòng ngự của thành phòng quân Duerkesi lên gấp đôi.

Nghiên cứu chiến tranh thánh khí này, không thể không nói tới khởi nguồn của thánh khí.

Đỗ Trần sau khi chuyển thế ba năm đã sưu tập lượng lớn tư liệu về khởi nguồn của thánh khí, nhưng giả thiết ngàn kỳ bách quái. Trong đó giả thiết của thánh giáo là buồn cười nhất - thánh khí, đó là lễ vật chúng thần ban cho các đấu thần. Mà thuyết pháp đấu thần thế giới công nhận là mờ ảo nhất - thánh khí là nguyên tố trong thiên địa kết tinh...

Trong đủ loại giả thiết bất đồng, còn có pha một chút trí tuệ triết học nhân loại, nhưng thực tế mọi kết luận đều khiến người ta phì cười - thánh khí, là từ những nơi đó tới mà có - đây không phải nói nhằm sao? Nhưng những lời này, đã tái tạo lịch sử, khiến cho mệnh mạch của nhân loại kéo dài cùng với Prince, vạn cổ thần hoàng - vị đấu thần tiền gần nhất tới sự bất diệt.

Vài loại kết luận này mới tới gần chân tướng, Đỗ Trần bây giờ biết, thánh khí như thế nào rơi vào tay đấu thần, lại càng thiên kỳ bách quái.

Như Kinh Úc Thủy Hoàn của Ziege, đó là động đất ở hải đảo, tiểu đảo sụp đổ, đột nhiên xuất thổ! Thánh khí của Da Tát thánh đồ, đó là tổ tiên truyền lại. Mà vị đấu thần có sắc thái truyền kỳ nhất trong sử sách đấu thần - Charleman, phương thức hắn thu được thánh khí càng khiến người khác không thể tưởng nổi.

Tương truyền, khi Charleman vừa mới tốt nghiệp vì tổ quốc của mình ra sức. Lao khổ công cao, được quốc vương ban cho một tòa trang viên xa hoa nhất trong nước, mà trong trang viên này có một quả thụ, mỗi ngày, Charleman đều tới đó, hái một quả ăn, kết quả hắn làm thế nào nó cũng bất động, cứng ngắc, dùng đầu khí thử một lần...

Thập cấp thánh khí uy chấn tam đại lục, Lưu Tinh Lệ được phát hiện.

Sau này được coi là thần thụ, ba trăm năm trôi qua, ánh mắt Đỗ Trần một lần nữa hạ xuống thất cấp thánh khí pháo trước mặt:

- Đỗ Đức, người là quân nhân, đối với chiến tranh thánh khí hiểu rõ nhất, nói cho ta về chúng.
- Vâng, nghĩa phụ.

Đỗ Đức thanh âm bình hòa lãnh đạm:

- Chiến tranh thánh khí cùng thánh khí của đấu thần có sự khác nhau lớn nhất là bọn chúng không cần đấu khí phát động, chỉ cần đấu khí dẫn đường! Nếu nói thánh khí đấu thần trợ giúp chủ nhân nhanh chóng tụ tập nguyên tố, vậy chiến tranh thánh khí, là người trợ giúp thánh khí nhanh tụ tập nguyên tố.
- Ta có đúng là có thể giải thích thế này, lực lượng căn nguyên của thánh khí đấu thần là người, mà lực lượng của chiến tranh thánh khí đến từ bản thân hân, người, chỉ bất quá là một công cụ phụ trợ mà thôi.
- Đúng vậy! Đúng là vì chiến tranh thánh khí bản thân mới là chủ đạo, không yêu cầu cao với người sử dụng! Cho nên bọn chúng nhận chủ cũng dễ dàng hơn rất nhiều, chỉ cần có thuộc tính tương xứng, đấu khí đủ mạnh để dẫn động chiến tranh thánh khí, vậy trên cơ bản là có thể sử dụng.

Chỉ thánh khí pháo nọ, Đỗ Đức nói:

- Như hai thánh khí pháo này, bọn chúng là thất cấp thánh khí pháo, một bằng sương cự pháo, một là hỏa diễm pháo! Chỉ cần người sử dụng lực lượng tương đương thất cấp đấu thần, hơn nữa thuộc tính tương xứng, vậy có thể sử dụng chúng - cũng không nhất định phải thất cấp đấu thần.

Đỗ Trần vỗ vỗ thân pháo:

- Khó trách thánh giáo cùng tam đại lực các nước quản chế chiến tranh thánh khí nghiêm ngặt thế, dân gian lưu tàng thánh khí là bị khép vào độc thần cùng phản quốc hai tội lớn a.

Đỗ Đức tiếp tục nói:

- Đúng vậy, chiến tranh thánh khí bởi vì dễ dùng, uy lực thật lớn, cho nên được các nước coi trọng! Một nước lấy chiến tranh thánh khí làm tượng trưng cho quốc lực.

Đỗ Trần thất vọng đá một cước vào thánh khí pháo, hân đã nghiền cứu hết. Kết cấu tỏa của thứ này, bất quá thật sự không chứa kỹ thuật gì, nếu nói thánh khí của đấu thần là tinh mật biến hình tiểu tỏa, phải dụng kỹ thuật cực cao mới mở nổi. Vậy chiến tranh thánh khí là đại tỏa thô tháo, chắc chắn, nhưng trình độ kỹ thuật lạc hậu.

Mặt khác Đỗ Trần còn phát hiện chiến tranh thánh khí cùng thánh khí đấu thần có một cái khác biệt nữa - kết cấu của chiến tranh thánh khí quá thô, ngay cả năng lực biến hình đều không có.

- Được rồi, người mang cho sư đoàn hai đi, nhớ kỹ nhất định bắt bọn họ trả lại.

Đỗ Trần lắc đầu nói:

- Trưởng quan sư đoàn hai ta đã gặp qua. tên đó tính tình nóng nảy, nhưng thật ra là một tướng quân tốt trung tâm vì quốc gia, phỏng chừng lần này cướp của ta cũng là vì quân lệnh của Angius bức bách...

- Francis nha!

Porter ôm một lọ nhỏ, cúi đầu tự cười mà không cười đi tới:

- Quân bộ ta đã bãi binh, bất quá còn nhận được một tin, chuẩn tướng Kefen của sư đoàn hai ngay trong hôm qua đã điều nhập binh đoàn tổng bộ, hôm nay người cướp đoạt thánh khí không phải hân.

- Không phải hân? Vậy Ariza đánh rớt răng của ai?

Trong phòng tác chiến của nguyên soái Lanning. Angius phần nộ nhìn chăm chăm tướng lĩnh trước mặt, phần nộ quát:

- Charles, là ai đánh người?

Charles mặc chiến giáp màu đen theo chế thức Lanning, nhưng mặt sưng húp, cúi mặt nói:

- Phụ soái, ta chỉ là trong lúc huấn luyện không cẩn thận bị thương! Ngài tìm ta có nhiệm vụ gì?

Steven gây tội, Charles được bí mật đưa tới cổng biên giới Drowning, giờ phút này sóng êm gió lặng, hấn tự nhiên cũng ở bên Angius giúp sức, hôm nay đã là sư đoàn trưởng, chuẩn tướng rồi.

- Huấn luyện? Huấn luyện có thể bị thương nặng như vậy sao?

Angius vỗ bàn "Rầm".

- Người nói thật đi.

Thấy Charles còn không chịu nói, Angius hồ nghi nhìn chằm chằm hấn:

- Gọi người quân bộ cho ta, người này rõ ràng là dùng phương thức sỉ nhục đánh, tổng đốc quân kỹ chiến khu quản lý quân pháp, người không nói, bọn họ sẽ nói cho ta biết.

- Phụ soái, người đừng gọi tới! Là ta kém cỏi!

Charles nghiêng đầu, phần nộ nhìn chằm chằm bản đồ trên vách tường:

Hôm nay chiến tuyến phân tán, khí trời rét lạnh, chiến hướng mặc dù là chúng ta chiếm ưu thế, nhưng tràn đầy ẩn họa! Phụ soái định thay đổi chiến cuộc thế nào!

- Người đừng đổi chủ đề! Nói, ai đánh người.

Charles hừ một tiếng, cúi mặt thấp giọng nói:

- Phụ soái chỉ để lại sư đoàn ba phụ cận chỉ huy sở, sư đoàn hai của ta một vạn người phải phụ trách phòng tuyến hai trăm dặm, binh lực cùng chiến tranh thánh khí căn bản không đủ dùng.

Hấn lại hừ một tiếng:

Francis trong tay có hai khẩu thất cấp thánh khí pháo. Ta muốn cướp về, nhưng không nghĩ rằng, bị Ariza đánh.

Hấn hé miệng cười đầu.

- Tạt chủng Francis này.

Angius phần nộ vỗ bàn:

- Charles, ta không phải nói qua với người sao? Francis tạt chủng kia mặc dù ngu ngốc, nhưng có cống hiến rất lớn với hậu cần y liệu! Chúng ta ngày thường xung đột với hấn, nhưng vì đại cục không nhẫn được cũng phải nhẫn. Người sao lại...ai.

Charles lạnh lùng nói:

- Nhưng hai trăm dặm phòng tuyến, trong tay ta một kiện chiến tranh thánh khí đều không có, một vạn huynh đệ có thể thủ được sao?

Hấn hừ vài tiếng, thanh âm nhỏ đi:

- Bây giờ chỉ có Francis dư thừa thánh khí pháo trong tay. Ta không đi cướp nơi hấn, vạn nhất thú nhân đột phá qua phòng tuyến của ta, đánh tới chỉ huy sở của phụ soái thì biết làm thế nào?

Angius đột nhiên nở nụ cười, vỗ vỗ vai Charles:

- Charles, nhi tử vĩ đại nhất của ta! Người tuổi còn quá trẻ, hơi chậm hiểu.

Charles sửng sốt.

Angius cười nói:

- Ta chính là muốn người không giữ vững được phòng tuyến, thả cho tinh duệ quân đội của thú nhân tràn tiến vào bộ chỉ huy của ta.

- Phụ soái...

Charles ngạc nhiên:

- Xin phụ soái chỉ điểm.

Angius từ ái nắm vai Charles, chỉ một điểm tại bản đồ trên tường:

- Bệ hạ bức ta trong vòng một tháng chấm dứt chiến tranh, muốn làm được điều này, phải binh hành hiểm diệu! Người vừa rồi cũng nói, ta để chiến tuyến quá sức dài, binh lực cũng phân tán, nhưng không chỉ người, mấy lão tướng quân cũng một mực chỉ trích ta về điểm này.

Charles cả kinh:

- Chẳng lẽ phụ soái cố ý bày ra chiến cuộc thâm mai ẩn hoạn này?

Angius cười nói:

- Thật sự chiến tuyến của chúng ta quá dài, nhưng thú nhân cũng tán dài ra như chúng ta! Chúng ta tán, nhưng thú nhân so với chúng ta ít hơn hai mươi vạn, cho nên binh lực của họ càng tán.

Hắn chỉ vào phương viên ngàn dặm chiến tuyến trên bản đồ:

- Bây giờ sở chỉ huy của ta chỉ còn lại ba vạn quân, người nói thú nhân biết tin này sẽ phản ứng thế nào?

Charles không chút do dự nói:

- Đương nhiên là điều Hoàng Kim Bĩ Mông chiến trận tinh diệu nhất đánh tới, sau đó tấn công phụ soái. Không thể tưởng phụ soái tự dùng bản thân là con mồi.

Charles trước mắt sáng ngời:

- Sau khi đại ca mất tích, phụ soái chỉ còn một người kế thừa, dưới loại tình huống này, thú hoàng Basaba Dayton (Barton) tuyệt không tin ngài dụng nhi tử duy nhất của mình làm mồi nhử! Cho nên hắn muốn rút lui cũng không được.

Angius cười nói:

- Đúng vậy, lần này ta dùng hai mồi lớn. Ta dẫn dụ thú nhân tới, mà người, khiến thú nhân tin tưởng ta không phải thiết kế bẫy, mà là binh lực thật sự quá tàn sát, không cần bận tâm tới tổng bộ.

Đầu ngón tay hắn chỉ vào dấu hiệu chỉ huy sở trên bản đồ:

- Nơi này, là phần mộ của chủ lực bộ đội tinh diệu của thú nhân! Chúng ta sẽ thủ thắng ở chỗ này, tiêu diệt Hoàng Kim Bĩ Mông chiến trận, thú nhân sẽ tổn hao toàn bộ nhân lực cùng chiến lực. Sau đó ta tập trung tiêu diệt binh lực Hoàng Kim Bĩ Mông, kích phá phòng tuyến đã tàn sát của thú nhân... a a, hiểu được chứ?

Charles gật đầu:

- Cứ như vậy, chúng ta thật sự có thể trong vòng một tháng chấm dứt chiến tranh! Phụ soái yên tâm, tuyến phía trước của ta nhất định hết sức giáo huấn thú nhân, để cho bọn chúng không nhìn ra bố cục của ngài.

Angius vui mừng cười cười:

- Chi tiết đã an bài tốt, người sẽ không chính thức gặp nguy hiểm, nhưng cũng phải cẩn thận hơn.

Hắn nhẹ nhàng thu hồi bản đồ:

- Tốt lắm, hành động lần này có tên là "Song sát", người đi ra tiền tuyến, phụ soái cũng phải rời đi khỏi đây, bày ra cái bẫy cho thú nhân.

Charles sửng sốt: "Song sát"? Tại sao dụng tên này? Ngoại trừ thú nhân chúng ta còn muốn giết ai?

Angius cười âm lãnh:

- Hành động lần này, ta sẽ không thông tri cho Francis! Hắn sẽ cùng hậu cần ở lại, dụng hai liên đội tinh binh của hắn cùng thương binh giúp ta có đủ thời gian, cũng là hắn tự mình... chui vào miệng thú nhân - bởi vì người sẽ có viện quân trợ giúp, mà hắn, không có.

Nhiệt độ trong sở chỉ huy có chút lạnh đi.

Charles sững sốt hồi lâu, vội la lên:

- Phụ soái, Francis mặc dù khiến ta nhìn không vừa mắt, nhưng hấn, hấn dù sao cũng là hài tử của người cùng mẫu thân! Ngài, bố cục lần này của ngài cũng muốn giết ngay cả hấn sao?

Mặt Angius nháy mắt biến sắc, gầm nhẹ:

- Hấn không phải hài tử của ta! Charles, lập tức chấp hành quân lệnh! Lúc đi nếu gây ra sơ hở, ta cũng sẽ dùng quân pháp xử trí người.

- Charles?

Đỗ Trần trong trường bất ngờ, tính toán hồi lâu, bất đắc dĩ phát phát tay:

- Quên đi, ta mặc dù nhìn tiểu tử đó không vừa mắt! Nhưng hấn bây giờ dù sao cũng là vì quốc gia chinh chiến, bình thường xung đột. Nhưng lúc này không cần so đo với hấn.

Có vài phần không cam lòng, hấn vỗ vỗ thánh khí pháo:

- Đỗ Đức, mang đưa cho Charles.

Đỗ Đức im lặng đi ra ngoài trường, nhẹ nhàng hạ rèm cửa, sau khi binh lính mang thánh khí pháo đi, hấn đi xa xa đột nhiên hướng trường bông quỳ xuống.

- Rầm!

Quỳ theo quân thức, hắc giáp thiết diện, hai tay Đỗ Đức run rẩy, đầu run lên, miệng phát ra tiếng kêu không giống loài người.

Hấn vô cùng đau đầu, tinh thần khế ước của tiểu Bối Bối đang trừng phạt hấn, bởi vì, hấn vừa mới nói xạo với Đỗ Trần, phản bội Đỗ Trần.

- Nghĩa phụ. Đỗ Đức có tội.

Hấn cố nén đau đớn, lẩm bẩm:

- Đỗ Đức khi biết Angius phân tán chiến tuyến, từ bố cục chiến tuyến trên bản đồ, cùng cách hành quân đã nhìn ra tất cả... cho nên Đỗ Đức an tâm làm hoả đầu quân này, là chờ cơ hội!

- Mấy ngày trước vài sư đoàn tại bộ chỉ huy đột nhiên rút khỏi danh sách cần bổ cấp, đã cho Đỗ Đức biết Angius muốn làm gì - hấn muốn phân tán binh lực thú nhân, tự nhân dự định xâm nhập, tiêu diệt quân chủ lực của địch, cuối cùng kích phá! Nhưng Đỗ Đức lại nhìn ngài cảm thán, các huynh đệ có thể quản bụng của mấy sư đoàn thôi sao...!

- Mới vừa rồi Porter đại nhân mang tới tin tức, nói Angius dụng Charles làm bình chương cuối cùng, lại chỉ cho binh lực một sư đoàn, điều này cho Đỗ Đức biết, ta không có nhìn lầm! Nhưng Đỗ Đức không có... nói thật với ngài.

- Đông, đông!!!

Dập đầu, đầu đau nhức khiến hấn khó có thể nhẫn nại:

- Nghĩa phụ, kế hoạch của Angius đã bắt đầu, nhưng ngài thân có huyết mạch của hấn, cũng là thủ tịch tướng lĩnh hậu cần y liệu, nhưng một chút tin tức đều không có nghe được, thương binh lại không ngừng đưa đến nơi này! Điều này cho thấy, Angius đã quyết định dùng ngài cùng thương binh làm mồi! Híc, híc híc! Hấn là còn có một bộ phận quan quan văn chức chỉ huy sở...

Tiếng kêu của Đỗ Đức lộ ra vài phần áy náy, trên mặt nạ sắt có vài giọt lệ.

- Nghĩa phụ, Đỗ Đức biết rõ ngài thân trong hiểm địa, nhưng một lời không nói, Đỗ Đức có tội! Nhưng...

Hấn kêu lên một tiếng, ôm đầu, ngửa mặt lên trời quát:

- Cự phong phi thiên, mới có thể là long! Hổ sa ngao du hải đế, mới là bá chủ của biển xanh! Đỗ Đức... thâm nghĩ chỉ có trên chiến trường mới tìm lại được trí nhớ đã mất thuộc bản thân... tròng chiến tranh này trong một tháng chấm dứt, Đỗ Đức chỉ có cơ hội này.

Dập đầu trên mặt đất! Đỗ Đức trong đầu có khát vọng mãnh liệt đối với chiến tranh, cũng áp chế tinh thần khế ước của Beiermengde.

Hắn ngao nghễ đứng lên, mắt nhìn đại trưởng của Đỗ Trần:

- Nghĩa phụ yên tâm, ta dưới trướng còn một ngàn năm trăm dũng sĩ, hai ngàn thương binh đã khỏi hẳn, ba ngàn hổ bì, Đỗ Đức mặc cho thú nhân Hoàng Kim Bửu Mông tới, tất đưa bọn họ toàn diệt, bảo vệ sự bình an cho nghĩa phụ!

Nhìn lại quân trưởng nguyên soái của Angius, hắn lạnh lùng cười:

- Nguyên soái đại nhân, hi vọng người thu lưới sớm chút...

Trường kích giắt phía sau, Đỗ Đức nhảy lên chiến mã, tinh hồng phi phong, giáo tuyết tung bay, ngựa hí dài, hàn kích lăm lăm, như cuồng long phá phong tuyết, tới trước doanh trại lữ đoàn hai:

- Francis đại nhân có lệnh, đệ nhị lữ đoàn tự tổ kiến biên doanh, lập tức bắt đầu, tất cả thương binh đã khỏi hẳn biên nhập vào liên đội ba do ta tổ kiến, không được trở về đơn vị cũ! Liên đội một nghe lệnh, mang chiến tranh thánh khí cho Charles xong quay về, liên đội hai, tối nay diễn luyện chiến trận dưới đất, đào bới...

Lúc Angius đi ra ngoài "Thị sát tiền tuyến" đi ngang qua doanh trại, đột nhiên phát hiện lữ đoàn hai trong trú sở đang làm gì đó, đang đào mồ, vận chuyển nhiều đất cát, có xây tường... nhìn qua bọn họ như bộ đội xây dựng, mà không giống tinh binh.

- Bọn họ làm gì vậy?

Angius hỏi.

Có thân binh tiến lên tìm hiểu, hồi bẩm:

- Nguyên soái, bọn họ đang luyện tập xây dựng công trình! Binh đô nói, năm năm phát triển thành Duerkesi thì phải tu kiến lượng lớn phương trận, cải thiện nông nghiệp, đồng thời trọng kiến thành thị, cho nên bọn họ thừa dịp bây giờ thanh nhàn luyện nhiều chút, cũng là sau này trở về lập tức có thể đầu nhập công cuộc kiến thiết lãnh địa.

Nhìn lại các động tác mau lẹ hữu lực của tinh binh, Angius có chút lắc đầu:

- Đáng tiếc... a, một chi quân đội tốt như vậy lại còn là thợ khéo, có đúng là rất đáng tiếc không?

Thân binh của hắn cười to, nhưng chỉ có trời mới biết Angius tiếc cái gì?

Vừa đi, một binh đô của lữ đoàn hai tiến lên ra mắt:

- Nguyên soái, trú địa của chúng ta thật sự quá nhỏ, không đủ để luyện binh. Ngài xem... hắc hắc, dù sao bây giờ thống soái ngài đã đánh tới lãnh thổ Mc Allen, bốn phía đều là đại thảo nguyên, thiếu công sự phòng ngự, vậy... không bằng để chúng ta tu kiến mấy công sự phòng ngự tại phụ cận chỉ huy sở, như vậy vừa để chúng ta luyện tay nghề, cũng có thể tăng cường sự an toàn cho bộ chỉ huy.

- Lớn mật, phòng ngự công sự của bộ chỉ huy há có thể cho các người tùy ý tu cải?

Angius khoát tay:

- Lữ đoàn hai một lòng vì nước, cứ theo ý kiến các người mà làm. Bất quá chú ý, tuyệt không thể phá hư phòng ngự công sự vốn có!

Hừ, các người xây càng nhiều, mỗi càng thơm, bất quá các người tuyệt không thể tưởng được, quá nhiều công sự phòng ngự sẽ biến thành thứ cản đường khi các người chạy trốn chết.

Đương nhiên, bọn chúng cũng có thể ngăn trở thú nhân! Cho ta thời gian.

Angius nở nụ cười.

Angius vừa mới rời đi, Porter đã đi bộ tới, vừa đi vừa ăn ô mai, bàn tay nhỏ bé đang ôm khuôn mặt đỏ bừng đi tới doanh trại, vừa thấy bộ dáng lữ đoàn hai, hắn kêu lên một tiếng "Gi?" đẩy mắt kính trên mặt, cúi đầu đánh giá:

- Xảy ra chuyện gì vậy? Đồ Đức, ngươi muốn làm gì?

327. Ba Ngàn Vs Mười Vạn? (i)

Đồ Đức phi ngựa tới, thi lễ với Porter:

- Porter tham mưu trưởng, huấn luyện thường ngày.

- Huấn luyện thường ngày sao?

Porter tò mò, đi xung quanh một vòng, Đồ Đức vẫn đi theo sau hắn, chỉ điểm vào vách tường hỗn loạn cùng đường hầm, Porter cắn móng tay nói thầm:

- Thật sự là đang huấn luyện...

Một ngón tay của hắn lại chỉ vào các thương binh mặc hắc giáp có ký hiệu Liên Hoa:

- Thế bọn họ làm gì vậy?

Đồ Đức trầm mặc không nói.

Porter trừng mắt với Đồ Đức:

- Ngươi huấn luyện thì không có gì, nhưng mở rộng lữ đoàn hai... thành Duerkesi có phúc lợi đãi ngộ tốt nhất Lanning, hiện người muốn gia nhập dân tịch New Zealand nhiều tới đâu! Người biết phụ thân ngươi vẫn phải nghiêm khắc khống chế dân cư lãnh địa. Ngươi lại tự ý phê chuẩn hai ngàn người biên nhập quân tịch đồng thời gia nhập dân tịch, Đồ Đức, ngươi đến tột cùng muốn làm gì? Vấn đề này vượt quá vấn đề quân sự.

Đồ Đức vẫn trầm mặc không nói.

Porter lại nói:

- Uy, lộ ra chút tin tức đi, ngươi nếu không nói, ta sẽ tìm phụ thân ngươi tới hỏi ngươi.

Hắn mở to mắt, nhìn chằm chằm Đồ Đức.

Đồ Đức đột nhiên lấy ra bản đồ từ lưng chiến mã:

- Cũng quả nhiên không có giấu nổi đại nhân Porter!

Hắn ngay lập tức mở ra bản đồ địa lý:

- Đây là bản đồ phát triển biến hóa chiến cuộc từ khi khai chiến tới này, đại nhân xin xem...

Porter nghe Đồ Đức giải thích, con mắt càng lúc mở càng lớn:

- Angius hỗn đản này, đương nhiên dùng chúng ta làm mồi nhử sao?

Porter giận tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng:

- Đồ Đức, ngươi lúc này mở rộng quân đội, tu kiến phòng ngự công sự, là vì...

Đồ Đức đột nhiên nói:

- Đại nhân đoán không sai, xin đại nhân thành toàn.

Porter gờ chân nói:

- Không được, ngươi sao có thể mang Francis ra mạo hiểm? Tên đại ngu ngốc kia vốn với quân sự một khiêu không thông.

Hắn phát tay:

- Đi, theo ta đi gặp Francis! Nhanh chóng an bài thương binh cùng lũ đoàn hai triệt ly.

Đỗ Đức không có đứng dậy, mà gầm nhẹ:

- Đại nhân, Đỗ Đức có mười phần nắm chắc tiêu diệt toàn bộ địch nhân xâm phạm.

Porter bị tiếng hồng của hắn chấn động tới sững sờ, xoay người nhìn hắn, Đỗ Đức nhẹ nhàng vỗ hông tuyết trên bản đồ, nói chiến cuộc thêm rõ ràng.

Hôm nay hai bên chiến tuyến trải dài hàng dặm, trên mảnh đất thế này, trăm vạn đại quân Lanning cùng sáu đại quân đoàn của thú nhân tổng cộng tám mươi ba vạn, không phải là chênh lệch lớn. Lúc này như cát trong loạn cục, địa hình phụ cận bộ chỉ huy Lanning cùng thế cục lại hết sức rõ ràng.

Loại rõ ràng đến từ địa hình đơn giản của đại thảo nguyên, một dòng Tinh Hà cung cấp nước cho đại quân, một vùng thảo nguyên, chỉ thế thôi, địa hình cũng không phức tạp.

Đỗ Đức thanh âm trầm thấp lãnh đạm:

- Đại nhân xin xem! Bộ chỉ huy của ta lưng dựa vào cổng biên giới Drowning, phòng ngự chiều sâu! Phương bắc có năm vạn hùng hổ hai tộc liên quân, phương tây là dòng Tinh Hà có hai vạn bộ đội xà tộc phong tỏa, mà mặt đông, còn lại sư đoàn hai của Charles phòng ngự bảy phần chủ lực thú nhân, trong đó có cả ba ngàn Hoàng Kim Bể Mông chiến trận.

Porter hứng thú, dừng chân, một mặt ăn ô mai, một mặt ân cần hỏi:

- Vậy thì sao?

Đỗ Đức bình thản nói:

- Với phán đoán của ta, một khi thú nhân rút lui, bọn họ sẽ điều xuất năm vạn hùng hổ hai tộc liên quân chặn đứt phòng ngự trận địa của ta, cùng hai vạn xà tộc ở phía tây hội hợp, thủy lục phối hợp, theo dòng Tinh Hà mà xuống! Mà bộ đội chủ lực ở mặt đông có Hoàng Kim Bể Mông chiến trận mở đường, toàn lực đánh vào sư đoàn hai của Charles, sau đó hai lộ sẽ từ hai hướng giáp công bộ chỉ huy của ta.

- Trừ thú nhân phải lưu lại một lượng ngăn cản viện quân bên ngoài của ta tới, lúc này đây, hẳn là sẽ có khoảng mười vạn thú nhân cường công bộ chỉ huy của ta, trong đó có cả Hoàng Kim Bể Mông chiến trận chuyên dụng với cửu cấp chiến tranh thánh khí - hậu thổ cự pháo.

Porter nhíu mày nói:

- Nhưng bộ chỉ huy của ta chỉ có một lũ đoàn trong tay người, trong đó còn một bộ phận là thương binh mới khỏi! Đỗ Đức, ba ngàn đánh mười vạn, người nói giỡn với ta sao, tự tin sáng tạo ra một kỳ tích trên chiến trường?

Đỗ Đức nhìn chằm chằm bản đồ, vẫn lãnh khốc như trước:

- Chiến tranh không tin vào chuyện cười, không tin vào kỳ tích! Đỗ Đức chỉ tin tưởng chính mình.

Porter vỗ bàn "Ba":

- Cho ta một lý do tin người.

Đỗ Đức có chút ngược đầu lên, hai mắt khép hờ lộ một khe hở, quang mang màu đỏ hiện ra:

- Porter đại nhân, xin ngài liếc mắt nhìn khí trời, lại nhìn địa hình, còn có công sự phòng ngự của Đỗ Đức...

Trong trường bóng, Đỗ Trần với việc phát sinh bên ngoài không hề hay biết. Hắn chỉ quan tâm tới một nhóm thương binh tới có thể khiến hắn mở hoa nhiều ít bao nhiêu?

Lúc này Angius nguyên soái phái người thông báo các tướng lĩnh bộ chỉ huy, bởi vì tướng lĩnh phía trước đốc chiến bất lợi, hắn bí mật đi ra ngoài thị sát tiền tuyến, đi theo chỉ có cao cấp tướng lĩnh cùng thân binh vệ đội, lúc nguyên soái rời đi cũng không lộ ra chút phong thanh.

Mệnh lệnh chiếu cố Đỗ Trần - nếu người dám xuất phong thanh, chờ nguyên soái về nhất định sẽ theo quân pháp xử trí.

Đối với việc này, Đỗ Trần chẳng quan tâm không thấy Angius vác cái mặt khó coi của hắn tới, thật sự là một chuyện may mắn a. Bộ chỉ huy Lanning quy luật vốn có gì biến động, hết thấy đều như dĩ vãng, không có gì gì dị thường. A, ngoại trừ lũ đoàn hai một mực "Huấn luyện thường nhật".

Vài ngày sau, màn đêm phủ xuống, Đỗ Trần vừa mới cùng Dịch Cốt truyền bá giáo nghĩa Đỗ Trần thần giáo, đang đi vào trường bông của mình.

Tuyết bay toán loạn, ngôi sao sáng như ngọc trên vai Đỗ Trần đã bị tuyết lấp mất, hắn nhẹ nhàng phải tuyết đi, nghe thanh âm ầm ầm từ ngoài truyền tới, tuyết dưới chân chấn động:

- Dịch Cốt, người xem Porter đâu? Tiểu tử này sao lại cả ngày không thấy bóng dáng?

Dịch Cốt nở nụ cười lạnh - hắn được tướng sĩ coi là thần tượng sùng bái hồi lâu:

- Sáng nay Porter đi tới doanh trại, hiệp trợ Đỗ Đức huấn luyện thường nhật.

Rồi lại nhíu mày:

- Thiếu gia, thanh âm chiến tuyến phía đông phi thường mãnh liệt, sư đoàn hai của Charles hẳn là chịu áp lực không nhỏ.

Đỗ Trần cùng nhìn phía tây, nhưng lại nói lời bất đồng với Dịch Cốt:

- Charles cách chúng ta năm mươi dặm, nhưng tiếng pháo truyền tới nơi này, có thể tưởng tượng trình độ thâm thiết tại chiến tuyến tới mức nào, đêm nay không được nghỉ ngơi rồi, nhất định có lượng lớn thương binh đưa tới...

- Ầm, ầm, ầm, ầm...

Liên tiếp những tiếng vang cắt đứt lời Đỗ Trần, tiếp đó, hai kỵ sĩ cười khoái mã toàn thân đầy máu tươi tiến vào doanh trại, tiếng vó ngựa hỗn độn kinh hồn lạc phách:

- Các huynh đệ, đi mau, phòng tuyến sư đoàn hai bị đột phá! Hoàng Kim Bửu Mông chiến trận cách chúng ta chưa tới ba mươi dặm.

Thanh âm tê tâm liệt phế, bọn họ là lính trinh sát bộ chỉ huy, đang lo lắng.

Cơ hồ đồng thời, hai gã thương binh mang trang phục binh lính hậu cần chạy từ phía tây bộ chỉ huy tới:

Thú nhân ở phía tây Tinh Hà đột nhiên tăng binh, mấy vạn thú nhân đã đột phá phòng tuyến đánh tới.

Đỗ Trần thần sắc biến đổi:

- Dịch Cốt, lập tức thông tri Đỗ Đức, để cho hắn mang binh phá vây. Một ngàn năm trăm huynh đệ của ta, ít nhất... cũng phải mang về cho ta một ngàn.

Hắn chạy về phía doanh trại, trên cao, cúi đầu nhìn xuống vách tường rầm rập như mê cung, nháy mắt, hắn ngẩng đầu, nhìn lên, chiến đội của thú nhân ẩn ẩn hiện ra, phần hận nói:

- Đáng chết, bọn này cản đường! Dịch Cốt, lát nữa ta cùng người liên thủ mở đường cho các huynh đệ.

Bầu trời u tối, mặt đông, một đội cự thú màu vàng dẫn theo quân đoàn thú nhân, tựa như cương thiết tiến tới, phía tây, ngàn vạn thủy xà ngẩng đầu thè lưỡi, theo dòng xuống, mà bên bờ sông mấy vạn hùng thú nhân rít gào thanh trừ các công sự phòng ngự Lanning, như đao sắt, chân không chút dừng! Nhưng mục tiêu bọn hắn là - bộ chỉ huy Lanning, chỉ có lũ đoàn hai cùng hơn trăm văn chức quan quân, còn có lượng nhỏ bộ đội cảnh giới bên ngoài, trong vòng một ngày, dụng băng tuyết đánh tan phòng ngự công sự.

- Con mẹ nó, bộ đội tại tiền tuyến làm cái gì vậy? Phụ cận bộ chỉ huy chúng ta còn có ba vạn đại quân a, sao lại để thú nhân mau chóng đánh tới?

- Bớt nói nhảm, đi mau! Vừa rồi huynh đệ đi điều tra nói, thú nhân tới có mười vạn. Mười vạn a.

- Xong hết rồi, chúng ta xong rồi, lai nhìn ánh sáng vàng nọ... là cứu cấp hậu thổ pháo! Là Hoàng Kim Bửu Mông chiến trận, chúng ta không chạy thoát được đâu...

- Ngừng khóc con mẹ nó đi! Còn không thấy sao? Chúng ta là mồi dụ! Đáng chết, liều mạng, chết cũng phải kéo theo hai tên bồi táng.

Vẫn chức quan quân cùng bộ đội cảnh giới tất cả đều rối loạn. Đúng vậy, bọn họ là quân nhân đã được huấn luyện, nhưng bị chủ soái ruồng bỏ, sắp gặp phải sự đồ lức của mười vạn thú nhân, còn phá hủy phòng tuyến trong lòng bọn họ. Trong chỉ huy sở, quan quân vẫn chức chạy ra khỏi trường bắn, tứ tán bốn đào, nhưng vừa ra khỏi cửa, bọn họ liền thấy được tường băng, đường hầm hỗn độn trước mắt.

Lúc này một thanh âm lạnh như băng truyền tới:

- Theo dấu hiệu trên tường băng, theo thông đạo đi về phía trước, địa đạo dưới đất sẽ đưa các người bình an rời khỏi đây.

Một tiếng này tuy lạnh, nhưng nghe trong tai lại như tiếng của trời cao.

Đỗ Trần cũng nghe được, hắn vừa mới tới doanh trại lữ đoàn hai, vừa thấy tình hình trước mắt, hắn cũng sốt một chút - tất cả thương binh đều thay đổi trang phục thành phòng quân Duerkesi với dấu hiệu Liên Hoa, cùng hợp với người lữ đoàn hai, mỗi người đều cầm một vũ khí quân dụng, cúi người đứng sau công sự phòng ngự, trong tay một thanh trường kích sắc bén, bên ngoài tiếng bước chân rầm rập của thú nhân, tiếng ầm ầm của pháo, nơi này vẫn không một tiếng động.

Đỗ Đức hai mắt khép hờ, cầm trường kích, đứng trước quân trận:

- Lữ đoàn hai, ba ngàn tướng sĩ ở đây, nguyện tiêu diệt hết thú nhân xâm phạm cho nghĩa phụ.

328. Ba Ngàn Vs Mười Vạn (ii)

Đỗ Trần lặng lẽ nhìn thoáng qua Đỗ Đức, lại nhìn lữ đoàn hai của mình một chút, đột nhiên chỉ vào Đỗ Đức lớn tiếng quát:

- Hồ đồ! Người muốn hại chết con dân của ta sao? Đỗ Đức, lập tức cho quân phá vòng vây.

Đỗ Đức không đáp, lúc này một người bước ra từ trong quân trận, đầu đội quân khôi lớn, mặc chiến giáp Liên Hoa màu đen theo tiêu chuẩn, đúng là Porter:

- Francis, bây giờ không phải lúc phát tiết tính tình, chuyện đã không thể vãn hồi, người để cho Đỗ Đức thỏa sức làm.

Porter một mặt kéo Đỗ Trần, một mặt nghe vào tai hắn nói nhỏ:

- Vô luận Đỗ Đức làm gì, đều là ta phê chuẩn, chờ khi đánh bại thú nhân rồi ta nhận tội với người. Bây giờ bỏ chạy trốn chết, so với chuẩn bị nghênh địch người hắn làm ra một lựa chọn chính xác.

Một binh lính trong quân trận gầm nhẹ:

- Đại nhân đối đãi với chúng ta như tay chân, huynh đệ ở đây đều ghi tạc trong lòng! Đối với quân nhân chúng ta, chúng ta không muốn bị đồng bào nhìn như một chỉ hỏa đầu quân vô dụng! Đỗ Đức đại nhân dạy chúng ta một việc - vinh dự của quân nhân, là dụng thi cốt của địch nhân ghi lại! Xin đại nhân ân chuẩn cho chúng ta xuất chiến.

- Xin đại nhân ân chuẩn chúng ta xuất chiến.

Ba ngàn người gầm lên.

Đỗ Trần bóp mũi, hừ lạnh nói:

- Tốt, tốt! Còn có thể nói cái gì? Đỗ Đức, ba ngàn huynh đệ, thiếu một người người cũng đừng trở về gặp ta.

Hắn phất tay áo rời đi, kéo theo Porter. Porter gầy yếu cước bộ lão đảo:

- Porter, người theo ta vào thông đạo dưới đất, Dịch Cốt, người ở lại đây, hết thấy nghe Đỗ Đức! Ariza... Ariza đâu?

Trên khóe miệng thiết diện của Đỗ Đức lộ ra một nụ cười lãnh đạm:

- Nghĩa phụ, Ariza binh đồ đang chấp hành nhiệm vụ!

Nói xong, hắn giơ cao lên trường kích:

- Lữ đoàn hai nghe lệnh, trong vòng nửa khắc toàn bộ thành viên xuống thông đạo dưới đất, dọc theo thông đạo... lui lại.

Thượng tướng Hamer là tổng tư lệnh quân đoàn ba của Mc Allen, là hoàng tộc trong thú nhân - một trong những tướng lĩnh vĩ đại nhất sử tộc, hôm nay đang ngồi trên lưng thú khoa đa khổng lồ, nhìn đoàn quân đang cuộn cuộn tiến đánh bộ chỉ huy Lanning, hưng phấn tru lên.

Tham mưu của hắn, chuẩn tướng hồ tộc cũng ngồi trên lưng thú khoa đa, cười thần nhiên nói:

- Tướng quân lần này bề hạ lệnh cho mười vạn đại quân thủ hạ hiệp đồng tác chiến, hơn nữa dùng Hoàng Kim Bĩ Mông chiến trận tinh duệ nhất cùng hậu thổ pháo đều cấp cho ngài...a. Chờ khi công phá bộ chỉ huy Lanning rồi, thuộc hạ sợ rằng ngài sẽ được xưng là nguyên soái.

Hamer vung tay lên, hàn khí trong mũi thở ra:

- Nguyên soái? Hừ, nhưng ta càng muốn Angius hơn.

Hắn rút ra bội kiếm, giơ lên cao nói:

- Mười tám năm trước, Angius đột phá phòng tuyến nơi tay ta, đánh thắng chúng ta! Hôm nay, ta phải bắt hắn hướng chí cao phụ thần Auerbach báo cáo! Toàn quân nghe lệnh, đẩy nhanh bước tiến. Giết!

- Giết!!!

- Hống!!!

Thú nhân rít gào điên cuồng vọt tới trước, một lát sau, chiến đội trên bầu trời báo cáo:

- Thượng tướng Hamer, Hoàng Kim Bĩ Mông chiến trận đã kích vỡ phòng tuyến cuối cùng của Lanning, bộ chỉ huy của địch nhân ở ngay trước mặt! Lộ quân thứ ba đã phối hợp với lộ quân thứ hai của ta, hoàn thành hợp vây bộ chỉ huy Lanning.

- Ha ha, tốt! Nói cho bộ đội tiên phong, sinh cầm Angius cho ta, nhất định phải bắt sống.

Hắn cười lạnh liếm môi, hưng phấn, hai mắt đỏ lên. Nhưng không mất đi lý trí phân phó:

- Gọi Hoàng Kim Bĩ Mông chú ý tốc độ tiến quân, không nên thoát khỏi đại quân, đồng thời chú ý phối hợp lộ quân thứ hai bên bờ Tinh Hà - nhất định phải bảo trì trận thế, không để một người Lanning nào chạy thoát.

Hồ tộc nói:

- Tướng quân duệ trí! Thật không biết tại sao, nhân loại luôn coi thường trí tuệ của thú nhân chúng ta! Bất quá, tướng quân hôm nay đánh bại Angius chiến công hiển hách là nói cho nhân loại, nhân tài thú nhân chúng ta mới là chủng tộc trí tuệ.

Hamer cười ngạo nghễ, nhưng hai tròng mắt đầy máu lại nhìn chằm chằm phía trước:

- Trí tuệ của chúng ta không dùng võ mông ngựa mà có được, không thấy được Angius bị trói tới trước mặt ta, chúng ta chưa lấy được thắng lợi cuối cùng.

Hamer lại hưng phấn, nhú mày nói:

- Không ai đóng ở công sự phòng ngự sao? Truyền lệnh, không cần sinh cầm Angius nữa, kêu Hoàng Kim Bĩ Mông dụng thổ pháo oanh nát nơi này cho ta! Đánh bộ chỉ huy Lanning thành đất bằng.

Chuẩn tướng hồ tộc ngạc nhiên nói:

- Tướng quân, sinh cầm Angius so với tìm được một cục thi thể nát thành mảnh nhỏ thì tốt hơn a.

Hamer lắc lắc đầu:

- Nhân loại luôn giảo hoạt, tiền tuyến đột nhiên xuất hiện nhiều phòng ngự công sự không người như vậy, nói không chừng có âm mưu gì, mục tiêu chủ yếu của chúng ta là phá hủy hệ thống chỉ huy của Lanning, mà không phải đi báo thù tuyết hận cho mình ta.

Hắn vùng bội kiếm:

- Lập tức sửa đổi mệnh lệnh của ta! Tiền tuyến tập trung thánh khí pháo, công kích bao trùm bộ chỉ huy Lanning.

Quang mang màu vàng lóng lánh tầng tầng lớp lớp. Phiêu tuyết đại thảo nguyên trong đêm khuya bị chiếu rọi như bạch trú. Thú nhân điên cuồng hoan hô, nhưng bộ chỉ huy Lanning không chút động tĩnh...

Lúc này thì, Hamer đang ngồi đột nhiên kêu lên một tiếng, thân thể khổng lồ lắc lư.

- Oanh!

Không phải hắn lắc lư, mà là cả mặt đất lắc lư.

Hamer cả kinh, lệnh thú tộc đứng vững, nhìn lên trời hỏi. Sư thú chiến đội đáp:

- Tướng quân! Bộ chỉ huy Lanning, trong phương viên mười dặm phụ cận mặt đất bắt đầu sụt lún.

Kỳ thật không cần phải nói, Hamer đang từng thấy được, phạm vi phương viên mười dặm, sau khi hắn tập trung thánh khí pháo oanh kích thì toàn bộ bắt đầu sập xuống, trong khoảnh khắc biến thành ao lớn.

Mười vạn thú nhân đại quân bị vây trong đó, tất cả đều đứng trong ao.

Hamer thần sắc biến đổi, đáng chết, hắn hét lớn:

- Bấy! Có bấy! Toàn quân bảo trì trấn tĩnh.

Vừa dứt lời, hai sư thú từ phía tây bay tới, phía trên còn mang theo kỵ sĩ, dáng vẻ thê thảm:

- Tướng quân! Vừa rồi lộ quân thứ hai bên bờ Tinh Hà bị chặn, bờ sông hơi lún xuống đột nhiên toát ra một đội lính Lanning, bọn họ không công kích chúng ta, chỉ dùng hai thánh khí pháo oanh kích bờ sông, bây giờ...

- Bây giờ làm sao?

- Bờ sông bị đánh sụp, nước sông theo thế mà vào, tiến vào trong ao lớn do động đất hình thành! Bây giờ, bây giờ các huynh đệ đều chìm trong nước sông sắp đóng băng, trên trời tuyết vẫn rơi... rất nhiều thân thể yếu đuối đã bị đóng băng chết lạnh.

Hamer thân thể nhoáng lên, suýt nữa ngã từ trên lưng thú xuống. Đội ngũ của hắn hô lớn:

- Nguyên soái, mau, mau nghĩ biện pháp rút lui.

Trên đại thảo nguyên, mười vạn thú nhân bị vây ở bộ chỉ huy, sau đó dụng thánh khí pháo oanh kích, không nghĩ, bọn họ lại tự mình đánh mình rơi vào ao, một mảnh hỗn loạn! Mà theo đó nước sông ào ạt theo tiến vào ao, khiến cho thú nhân thể nghiệm tư vị của nước sông đóng băng...

Mà lúc này, nơi thông đạo cách xa bộ chỉ huy, Porter chỉ vào bản đồ nói:

- Hi, là thế này! Theo đó Ariza ẩn dưới đất cạnh bờ Tinh Hà, đột nhiên chui từ dưới đất lên, băng hồng bờ sông, thú nhân bây giờ như là một đồng tượng băng.

Đỗ Trần vuốt mũi:

- Là bởi vì Đỗ Đức cho người một kế hoạch mà tin tưởng nhất định thành công, cho nên người đã phê chuẩn, ngay cả ta cũng gạt?

Hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm Porter.

Porter cười lè lưỡi, đi tới góc phòng, hai tay cầm lấy ô mai, quân mạo che nửa mặt hắn, nhỏ giọng nói:

- Nếu nói cho người, người dám chắc không thể cho con dân của mình đi mạo hiểm, ta chỉ có thể gạt người... Francis, đừng nhìn ta như vậy.

Hắn rút cổ:

- Tự mình phê chuẩn cho Đỗ Đức, lại không được sự đồng ý của lĩnh chủ đại nhân mà mượn lính lãnh địa mạo hiểm... Porter nhận tội! Người, người muốn thu thập ta thế nào?

Đỗ Trần trừng mắt với Porter:

- Chờ khi đánh xong rồi nói!

Ánh mắt hắn nhìn chằm chằm bản đồ:

- Quân đội của thú nhân đã tan, nhưng bọn họ còn không ít cao thủ, không có bị đóng băng như binh lính bình thường, cũng nhiều hơn chúng ta nhiều... Đỗ Đức muốn làm gì tiếp?

Porter lè lưỡi:

- Tên kia nói... lúc này phụ thân nhất định phái Dịch Cốt ra ngoài chặn lại cao thủ thú nhân bay lên trời, sau đó... hắc hắc, hắn dưới sự trợ giúp của Dịch Cốt, dùng một băng một hỏa, hai thánh khí pháo cho thú nhân trong nước hưởng một bữa tiệc lớn, tên là... băng hỏa nhị trọng thiên.

Trên mặt đất, thú nhân đã không còn trật tự nữa, quân đội tan tác, ngay cả tổ chức dân binh đều không bằng.

Hamer đem hết toàn lực cố gắng vãn hồi thế trận, nhưng hắn phát hiện, khi cao thủ thú nhân bay lên trời, một đoàn hắc vụ bắt đầu tùy ý cách sát, mà dưới đất lại có hơn mười tiểu đội Lanning, giết chết các thú nhân may mắn chạy từ trong nước lạnh ra, đang chạy trốn chết, thân thể còn run rẩy...

Lên trời không đường, xuống đất không cửa, đây là hiện trạng của Hamer, hắn đứng trong nước, thân thể so với nước băng còn lạnh hơn.

Hắn rất thất vọng, nhưng hắn vẫn bảo trì trấn tĩnh! Bởi vì băng vào kinh nghiệm nhiều năm cầm quân, Hamer nhảy cảm xem tình hình địch nhân cũng không nhiều, chỉ cần mười vạn đại quân có ba ngàn thú nhân khôi phục trấn tĩnh, bọn họ sẽ hoàn toàn có thể chiến thắng địch nhân:

- Hoàng Kim Bửu Mông chiến trận! Các ngươi là chiến sĩ tinh duệ nhất đế quốc, trấn tĩnh! Lợi dụng thân thể cao lớn của các ngươi, đập bằng băng giá đánh lên, huynh đệ khác theo Hoàng Kim Bửu Mông mở đường máu.

- Hống! Theo chúng ta đi. Vác hậu thổ pháo từ trong nước lên, bắn cho ta.

Một cự thú màu vàng hống lên, thú nhân bắt đầu tụ lại phía hắn, trật tự khôi phục rất nhiều.

Từ khi bị hãm vào trong ao, hết thấy đều phát sinh điện quang hỏa thạch, ngắn ngủi hơn mười miểu thời gian, đại quân thú nhân trải qua hãm địa, hồng thủy đổ vào, đột nhiên có quân đội tấn công, nhưng trong tình huống này, Hoàng Kim Bửu Mông trấn tĩnh đứng dậy, thú nhân đệ nhất binh quả nhiên danh bất hư truyền.

Lúc này thì, một thánh khí pháo chẳng biết từ đâu bắn ra, thất cấp, nói mạnh không mạnh, nói yếu không yếu! Nhưng nó oanh kích vào nước lạnh, hơn nữa lại là băng sương hệ...

Thất cấp thánh khí pháo băng sương hệ không đủ diệt sát mười vạn đại quân, thậm chí phạm vi công kích không đủ bao trùm ao lớn có phương viên mười dặm, nhưng nó có thể khiến nước lạnh lạnh thêm chút... biến thành băng. Một cây cỏ không cần nặng, băng sương cự pháo để đông kết ao rộng mười dặm cũng không cần cường đại cỡ nào - nó muốn làm, là mượn lực lượng đại tự nhiên, sau đó cường thịnh trở lại một chút...

329. Tương Lai Thành Duerkesi.

- Ầm!!!

Cùng với tiếng vang, một bức kỳ cảnh thú nhân mặc giáp băng xuất hiện! Nước ở nhiệt độ thấp trong nháy mắt kết băng, khôn trụ đại bộ phận thú nhân, kể cả Hoàng Kim Bì Mông chiến trận trong đó. May mắn có thú nhân trước khi đóng băng chạy thoát ra, nhưng biến đổi lớn liên tục xảy ra khiến tâm lý đã hoảng loạn, rốt cục không gọi là binh lính nữa...

Bọn họ bị đả kích đến mức biến thành những con trùng đáng thương mê hồ, sợ hãi, kinh loạn.

Nhưng lão thiên tựa hồ còn không chịu buông tha cho bọn họ, dưới sự yểm hộ của Dịch Cốt, một kiện hỏa diễm pháo cũng từ trên trời khai pháo, nhất thời trên mặt băng tuyết bao phủ, trên trời hỏa quang sáng lạng.

Hamer, tuyệt vọng! Hắn biết rõ, ngoại trừ những cao thủ, binh lính của mình đều đã bị đông cứng trong băng, chỉ có thể mặc cho ngọn lửa đốt cháy.

Nhưng hết thảy còn chưa có chấm dứt! Ngọn lửa từ trên trời giáng xuống, yểm hộ cho binh lính Lanning cước đạp băng diện mà tới, binh lính không vội vàng chặt bỏ đầu thú nhân lập quân công, mà là đặt mục tiêu ở các chiến tranh thánh khí, đoạt thánh khí, lập tức phối hợp thuộc tính sử dụng, sau đó chuyển hướng pháo oanh kích thú nhân! Mà hắc vụ trên bầu trời đã chém chết hơn ba mươi sáu thất cấp đầu thần - Hamer bản thân cũng bất quá là thất cấp mà thôi.

Binh bại như núi đổ, Hamer đau khổ nhìn một tiểu đội quân nhân Lanning, theo một chiến trận kỳ diệu đánh tới phía mình, chậm rãi đặt bội kiếm lên cổ, dụng ánh mắt chế trụ các thân binh đang định ngăn trở, cười khổ nói:

- Mười tám năm trước ta thua trong tay Angius, hôm nay, ta lại bại trong tay hắn, hơn nữa tổn thất Hoàng Kim Bì Mông chiến trận cùng mười vạn đại quân, ta, không có mặt mũi đi gặp bệ hạ... Angius, người thắng.

Cổ tay phát lực, một đạo huyết quang bắn ra từ cổ họng, có thể thấy trong nháy mắt khi cổ họng sắp bị cắt đứt, một thiết quyền đánh rơi kiếm của hắn, trên bao tay có dấu hiệu nói cho Hamer biết, đây là khải giáp của quân nhân Lanning.

Hamer ngã quỵ trên mặt đất, mắt nhìn thân binh của mình đều đã ngã quỵ, nghẹn ngào nói:

- Muốn bắt giữ ta sao? Nằm mơ...

Một thân ảnh cao lớn cùng thanh âm lạnh như băng đi tới trước mặt Hamer:

- Trước khi ngươi chết phải biết một việc... viện quân của Angius còn chưa tới, đánh bại mười vạn đại quân của ngươi, là ba ngàn thành phòng quân Duerkesi.

Hamer tròn tròn hai mắt:

- Ba ngàn... không tới ba phần.

- Đông!!!

Đầu lâu hắn rơi xuống đất, từ lúc mà ngọn lửa đánh nát đồng băng, một đội hắc giáp võ sĩ dụng thánh khí oanh sát thú nhân đã bị đông cứng, hắc giáp thiết diện, một thân ảnh cầm trường kích quét ngang... một màn cảnh sắc lại xẹt qua trước mắt, cuối cùng, một đôi huyết sắc song đồng khiến lòng người rét lạnh.

- Đại nhân không nên giết ta.

Thiếu tướng tham mưu thú nhân có một nửa thân thể nằm trong băng, nửa bước khó đi. Hamer đã chết, hắn cuồng quát hét lớn với binh lính Lanning:

- Hamer đã chết, ta là quân sự trưởng quan cao nhất ở đây... đừng giết ta, đừng, ngài thấy đó, thú nhân thật sự rất nhiều, bây giờ có nhiều kẻ còn chưa chết, đang hoảng sợ chạy loạn! Ngài không giết ta, ta lệnh bọn họ đầu hàng.

Đỗ Đức hạ trường kích, hành quân lễ với thi thể Hamer, chậm rãi đi tới trước tên chuẩn tướng, hần lập tức cười siểm nịnh:

- Nhiều thú nhân như vậy... ngài bắt về có thể làm nô lệ bán trên thị trường được giá cao, so với thừa dịp bọn họ hoảng loạn mà nã pháo, khiến bọn họ nát như tương thì tốt hơn chứ?

Trường kích nhẹ nhàng đặt lên cổ hần, Đỗ Đức lạnh lùng nói:

- Người không xứng làm quân nhân! Nhưng hạ lệnh đi.

Huyết sắc song đồng của Đỗ Đức chậm rãi nhắm lại.

Đánh thắng rồi, ba ngàn thành phòng quân Duerkesi đánh thắng mười vạn đại quân thú nhân! Nhưng, ta sao lại cảm thấy vô cùng mất mát?

Từ khi bắt đầu nhìn ra bố cục của Angius, ta tựa như cường hóa huấn luyện năng lực tác chiến thổ hệ của thành phòng quân, thậm chí truyền thụ cho bọn họ tiềm sơn sát trận, mới khiến cho bọn họ trong thời gian ngắn ngủi vài ngày đào móc một cái bẫy đủ để bẫy mười vạn đại quân, cũng đào ra đồng đất để cải tạo dòng chảy của sông Tinh Hà, hết thảy hôm nay, trước đây nhất định đã trải qua... ta đánh thắng rồi, nhưng không có cảm giác hưng phấn gì cả...

Đúng, đối thủ quá yếu! yếu đến mức thậm chí khiến ta không cảm giác một chút áp lực.

Bắt diệt tử thần, thẩm thủy thần nữ Margaret, ma soái L Griffins, yêu vương Cuban, nhất gia cửu thần tướng gia tộc Brockman... những cái tên này là gì a? Tại sao một chuỗi tên này lại xẹt qua trong đầu ta? Hơn nữa... vừa nghĩ tới bọn họ, trong lòng ta vốn đang trầm tĩnh, chiến ý cơ hồ không thể áp chế, bốc lên hừng hực?

Đỗ Đức nghĩ không ra, đầu hần lại ần ần đau đớn, chỉ có thể rống lên một tiếng phát tiết sự thống khổ của mình.

- Hống!

Theo mệnh lệnh của tham mưu quân đoàn, đại bộ phận thú nhân bỏ lại binh khí đầu hàng, nhưng cũng có rất nhiều thú nhân cương liệt quyết tử không hàng, chiến trường là địa phương vô tình. Chờ đợi bọn hần, là thánh khí đại pháo trong tay thành phòng quân Duerkesi.

Đỗ Trần cũng từ dưới hầm đất đi lên trên, một lần nữa đi vào trong quân trường, vẻ mặt âm lãnh ngồi trên ghế da thú, nhìn chằm chằm mấy người đứng trước bàn - Porter, Đỗ Đức, Ariza, còn có một binh đô trong thành phòng quân.

- Ba!

Đỗ Trần mở báo cáo, nhìn chằm chằm vào đồng thời thuận miệng nói:

- Tốt lắm! Từ khi thú nhân sụp bẫy, đến bây giờ Dịch Cốt áp trận bắt tù tinh, đoạt được chiến tranh thánh khí, các người dùng không hết mười chung thời gian, ba ngàn đánh thắng mười vạn thú nhân! Tốt lắm, thật sự tốt lắm.

Lại là "Rầm" một tiếng, Đỗ Trần đập mạnh xuống bàn:

- Nhưng ta không biết một chút nào! Đây là quân đội của ta sao? Còn là con dân của ta nữa sao?

Binh đô kia quỳ xuống đầu tiên, muốn nói gì đó, Đỗ Trần phát tay:

- Việc của người! Ta đã biết, mười lăm phút trước trận đánh các người mới biết đào hầm là vì cái gì, có thể trong thời gian ngắn ổn định quân tâm, hơn nữa đánh cho thú nhân toàn quân thảm bại! Người cùng ba ngàn huynh đệ có công không tội! Bỏ qua khoản thưởng của đế quốc, sau khi về nhà ta sẽ cho các người hưởng lấy vinh dự! Nhưng bây giờ, người cầm miệng cho ta.

Ánh mắt Đỗ Trần dừng lại trên người Ariza, đứa nhỏ này còn đang ăn thịt bò, vẻ mặt hưng phấn, đón ánh mắt của Đỗ Trần chỉ cười hờn hẫu cúi đầu:

- Ariza, người phụ trách mở nước sông Tinh Hà vào, nhấn chìm đại quân thú nhân, trong khi sư đoàn hai bại hần là biết sẽ hành động thế nào, tại sao không nói cho ta biết trước? Người cũng có đủ thời gian nói cho ta biết.

Ariza gãi đầu, bị Đỗ Trần hỏi đến khó nói:

- Ta nếu nói cho thiếu gia ngài thì sao có thể lập công lớn, sao có thể có tiền.

- Rằm, rằm.

Đỗ Trần cả giận nói:

- Làm quan? Kiếm tiền! Có ta ở đây người còn thiếu quân hàm cùng kim tệ sao? Kim khố của ta người có thể tùy tiện tới lấy tiền.

Ariza chăm chú nói:

- Nhưng, nhưng ta muốn dùng sức mình kiếm tiền mua cho bá bá một hàm răng giả.. bằng đá quý.

Đỗ Trần cười chán nản, phát phát tay:

- Được rồi, việc với người đã xong, đi ra ngoài hỗ trợ thu áp tù binh.

Nhìn thoáng qua bộ dáng hắc giáp thiết diện lãnh khốc của Đỗ Đức, Đỗ Trần lắc lắc đầu, bỏ qua hần trực tiếp hỏi Porter:

- Người nói sao?

Porter vẫn đứng trước bàn, hai tay cầm lấy hai lỗ tai, liếc đông một cái, liếc tây một cái, chờ khi Đỗ Trần đuổi tất cả mọi người đi rồi, hần mới dọn mặt bàn, từ tay áo lấy ra một viên ô mai:

- Có muốn thưởng thức không?

Hần nghiêng đầu nói thầm:

- Hỏi vấn đề này trước được không? Nếu ta nói cho người biết trước, người sẽ làm thế nào?

Đỗ Trần không chút do dự đáp:

- Ta sẽ dụng Dịch Cốt mang theo hai đóa Liên Hoa, lợi dụng tốc độ của hần mang ba ngàn huynh đệ thoát khỏi hiểm địa. Tuyệt sẽ không để bọn họ đi mạo hiểm đối kháng mười vạn thú nhân... Đáng chết, kế hoạch vừa rồi nếu có một sơ hở, ba ngàn người không có một người có thể sống về nhà! Ta cũng không có mặt mũi đi gặp phụ mẫu thê nhi của bọn họ.

Porter lại gật đầu:

- Ta chỉ đi hỏi người một vấn đề, phương hướng phát triển của thành Duerkesi đến tốt cùng là gì?

Đỗ Trần bị hỏi đến sững sốt:

- Nói nhảm, đương nhiên là trở thành thành trị trù phú nhất tam đại lục.

Porter liền hỏi tiếp:

- Nhưng sau đó thì sao? Với kim tệ không hạn lượng của thánh giáo bây giờ rót vào, còn có chính sách miễn thuế của Lanning, nhiều nhất là mười năm, thành Duerkesi sẽ có một bộ dạng khác! Nhưng sau đó thì sao? Là thánh giáo lợi dụng tòa thành thị này thao khống thế cục phương nam Einstein. Lanning là một quả ngon ngọt khiến người ta đổ mắt, tùy tiện tìm có thay thế phong địa của người thì sao?

Hừ, khi đó công đức làm việc thiện của mình đã tới tay, tòa thành thị này dù không có thì đã sao? Đỗ Trần sao lại không biết, hai đại án hoạn này, nhưng hần không để ý, tương lai sẽ thành tiên, một tòa thành thị ở thế tục làm gì chứ?

Nhưng chuyện bảo giám là cơ mật tuyệt đối của Đỗ Trần, hần sẽ không nói xuất từ điều này mà mượn tòa thành thị đối lấy công đức:

- Người nói tương lai thành Duerkesi sẽ thế nào?

Porter bỏ một viên ô mai vào miệng:

- Ta một mực nghĩ tương lai thành Duerkesi, có hai con đường mới có thể để cho tòa thành thị này vĩnh viễn mang họ St. Kain, vĩnh viễn thuộc về người! Đầu tiên, dụng nó khai cương thác thổ, người sau lưng có thánh giáo ủng hộ, thủ hạ có Đổ Đức thống soái bậc nhất, muốn tự lập làm vương, không phải là nói đùa...

Không đợi Porter nói xong, Đổ Trần cắt lời hẳn:

- Không có hứng thú, con đường thứ hai là gì?

Porter gật đầu nói:

- Ta nghĩ người không có hứng thú tranh đoạt đại lục, vậy con đường thứ hai giống như Văn Thần ngũ gia - siêu thoát các quốc gia tại đại lục, nhưng khiến các nước trên tam đại lục không dám khinh thường.

Đổ Trần vuốt mũi nói:

- Tiếp tục nói!

Porter nói:

- Với lệ của gia tộc St. Darke, bọn họ chỉ có một tòa Thành Emerald, tại sao có thể cùng đại lục các nước bình khởi bình tọa? Bởi vì bọn họ bản thân có mười vạn lính đình quân, càng là có hiệp ước đồng minh với hải tộc! Đồng dạng, Angius bất quá là một bát cấp đấu thần, nhưng hắn sao lại dám không nể mặt thánh giáo, cùng người tranh đấu? Bởi vì hắn có quân đoàn Shigeru hai mươi vạn quân, lượng lớn chiến tranh thánh khí! Mà Francis người có gì?

Porter tự hỏi:

- Người có một Đổ Trần thần hư cấu ra, một phong hào đấu thần, một tiểu giáo phái, còn có mấy ngàn nhân mã... nhưng đáng tính tới sao? Người khác chưa nói, một khi Lanning trở mặt với người, hơn mười vạn quân áp sát biên cảnh của người, người lấy cái gì chống cự? Nếu so chiến lực, người có Dịch Cốt có thể uy hiếp các cao thủ đơn độc, nhưng một người không thể so với một thế lực, Dịch Cốt cường thịnh trở lại, hắn cũng không có khả năng một người đối kháng cả đế quốc...

Đổ Trần nhíu mày nói:

- Ý tứ của người là, ta với căn cơ của thành Duerkesi, xây dựng một thế lực khổng lồ?

Porter gật gật đầu:

- Thế giới này nhược nhục cường thực, khi thành Duerkesi của người chính thức trù phú khiến mọi người nhìn vào đỏ mắt, mà không phải dạng hiện tại, nơi nơi đều điều linh tàn tạ... nếu người không có đủ thế lực bảo vệ nó, người sẽ gặp phải đại phiền toái! Đánh một trận vừa rồi, Đổ Đức cướp được cho người trang bị cùng chiến tranh thánh khí đủ để trang bị cho mười vạn đại quân, hơn nữa nói cho tam đại lục - thành phòng quân Duerkesi đến tốt cùng cường hãn tới bước nào.

Thở dài, Porter nhẹ nhàng cắn ô mai:

- Một trận đánh này, thành phòng quân Duerkesi bắt đầu uy hiếp tam đại lục, sau này ai muốn động tới lãnh địa của người, trước hết phải nghĩ tới kết cục của mười vạn thú nhân! Nếu ta nói cho người trước, người sẽ lui binh.. ta không biết lúc nào mới có cơ hội tốt như thế!

Đích xác, chỉ sợ mình biết có ích lợi lớn thế, cũng sẽ không dụng sinh mạng con dân đi đánh bạc... có lẽ Đổ Đức nói đúng, mình không thích hợp cầm quân.

Đổ Trần gõ trán Porter, cười a a:

- Xú tiểu tử, người nói có chút đạo lý! Bất quá... người hiểu ý ta chứ?

Porter vẽ mặt khốn khổ, tiếp tục ăn ô mai:

- Hiểu rồi, ta lần này dù sao cũng phạm lỗi.

- Hơn nữa ta càng phạm vào quy chế quân đội thành phòng quân thành Duerkesi, không thể không xử phạt... được rồi, người định thu thập ta thế nào?

Đỗ Trần ngấm liếc lò lửa trong trường bằng:

- Theo quân quy, Đỗ Đức công cao quá tội, người biết mà không báo, quân công không bằng Đỗ Đức, nhưng cũng lập đại công... người làm hỏa đầu quân cho ta.

Porter trừng hai mắt, hạ quân khôi xuống để xuống.

- Ai nha!

Một tiếng, vội vàng hô lớn với Đỗ Trần đang muốn ra khỏi trường:

- Đại ngu ngốc, cũng quả nhiên bị người đánh thành choáng váng! Ngàn vạn lần đừng quên, viện quân của Angius nhanh chóng tới! Lần này công lao quá lớn, nhân chứng nhiều lắm, hắn không có khả năng cướp công của người, bắt quá cẩn thận hắn cướp chiến lợi phẩm của người.

Nhiệt độ trong trường đột nhiên hạ xuống, Porter sợ run người, Đỗ Trần lạnh nhạt nói:

- Hắn không tới tìm ta, ta cũng phải đi tìm hắn... nếu Angius muốn giết ta, ta cũng không khách khí nữa.

330. Mười Bốn Tháng...

Sau khi hậu thổ pháo oanh kích bộ chỉ huy Lanning, quang mang màu vàng lấp lánh, lính của Angius đang mai phục liền biết thú nhân đã rơi vào bẫy, giờ phút này, Angius tự mình đốc trận, chỉ huy đại quân quay lại vây lấy binh đoàn thú nhân.

Charles cười trên một con sư tử màu vàng, vẻ mặt bối rối, Angius liên tục hạ ra vài quân lệnh sau đó vỗ vai hắn:

- Charles, phụ soái biết lần này vì cường thủ thú nhân, sư đoàn hai của người đã tổn thất thảm trọng! Nhưng đây là chiến tranh, hy sinh bộ phận nhỏ quân đội sư đoàn hai cùng bộ chỉ huy, chúng ta có thể đổi lại được thắng lợi toàn cục...

Charles rất không lễ phép cắt đứt lời Angius:

- Phụ soái, hy sinh một bộ phận nhỏ đổi lại toàn cục, đạo lý này ta hiểu, nhưng ta không rõ là... hành động lần này tại sao danh hiệu là song sát? Francis đích xác làm chúng ta chán ghét, nhưng...

- Đủ rồi.

Angius nhướng mày, cười nói:

- Charles, người năm nay mới hai mươi tuổi, có nhiều chuyện còn không rõ. Bất quá sau trận này... ha ha, người sẽ trở thành thiếu tướng trẻ nhất của đế quốc trong vòng hai mươi năm qua, thậm chí trung tướng! Vậy Charles tướng quân, nói cho nguyên soái của người, người cho rằng bước tiếp theo chúng ta nên làm thế nào?

Trên mặt Charles cũng không có bao nhiêu thần sắc vui mừng, nói:

- Thú nhân đã bị vây ở phụ cận bộ chỉ huy, chúng ta tiến tới cách bộ chỉ huy mười dặm, dụng thánh khí pháo, trận chiến này không còn gì phải lo nghĩ.

Suy nghĩ thêm một chút, hắn bổ sung:

- Nhưng phải chú ý tới lưu vực Tinh Hà, chúng ta không đủ để đánh bại thủy quân xà tộc, nơi này là một ẩn họa.

Angius thần sắc vui mừng:

- Charles, người dụng binh trầm ổn, tốt lắm! Mặt khác, chờ khi chiến tranh chấm dứt, người tới học viện tiếp tục hoàn thành học nghiệp, phụ soái nghe nói, trong học viện có một tiểu thư tên Francesca rất lợi hại! Ha ha!- lúc này Angius hoàn toàn là một từ phụ.

Đột nhiên, mặt đất chấn động, tiếng nước ầm ầm không dứt bên tai, phương hướng bộ chỉ huy Lanning quang hoa loạn xạ, dị biến đột sinh.

Angius trong mắt tinh quang chợt lóe, quát:

- Tình huống có biến. Đội tiên phong nhanh chóng tiến lên, binh đoàn hai theo sát, còn lại chú ý đề phòng bất trắc.

Chỉ chốc lát, một lính trinh sát cưỡi bộ lão đảo chạy tới, quỳ gối trước mặt Angius, miệng há hốc lúc sau mới ngậm miệng lại được:

- Nguyên, nguyên soái! Chiến sự tiền tuyến đã chấm dứt. Binh đoàn mười vạn thú nhân... toàn bộ diệt vong.

Angius nhao lên trên thân sư tử, trầm ngâm nói:

- Chẳng lẽ là có quân đoàn nào động thủ trước? Hành quân nhanh hơn, tiến tới.

Quân của Angius tới cách sở chỉ huy mười dặm, bị cảnh sắc trước mặt dọa cho khiếp sợ! Bộ chỉ huy Lanning sớm không còn tồn tại, mà lại xuất hiện một ao băng lớn. Trên băng còn có ngọn lửa cháy hừng hực, nước băng đã bị máu nhiễm hồng.

Ngoài ao, hơn mười tiểu đội hắc giáp chiến sĩ đang thao không chiến tranh thánh khí của thú nhân, pháo khẩu hướng thú nhân trong ao đang đào móc mặt băng, kéo ra thi thể thú nhân cùng quan quân giới của thú binh tù nhân, mà thú nhân này cứ mấy trăm người làm một đội, dụng xích sắt xích lại với nhau, chỉ cần trong đó một người dám có hành động khác thường, vậy cả đội sẽ gặp phải sự oanh kích của chiến tranh thánh khí! Nhưng so với chiến tranh thánh khí, Dịch Cốt đang lơ lửng giữa trời xung quanh hắc vụ, mới là tồn tại làm người ta sợ hãi nhất.

Giản lược nhìn lại, thú nhân bị bắt làm tù binh nhiều hơn hắc giáp chiến sĩ gấp mười lần.

Đỗ Trần thấy Angius tới, vuốt mũi, khước miệng mỉm cười bước lên tiếp đón:

- Nguyên soái đại nhân, người hình như đã tới chậm.

Angius khó tin, còn không đợi hắc hởi, một tướng lĩnh phía sau hô lớn:

- Francis chuẩn tướng, xảy ra chuyện gì?

- Rất đơn giản, các người đều thấy đó, mười vạn thú nhân đã bị quân đội của ta kích bại, trước mắt đang thu dọn chiến trường.

- Quân đội của người đánh bại mười vạn thú nhân?

Angius thần sắc biến đổi lớn, lập tức quát:

- Một chi quân nào không nghe lệnh, tới giúp Francis?

Hắn còn cố nhìn hai bên.

- Đừng nhìn nữa, chính là lũ đoàn hai của ta.

Đỗ Trần cười mỉa hoặc giơ ra ba ngón tay:

- Ba ngàn người.

Angius hừ một tiếng, lắc đầu nói:

- Ba ngàn đánh bại mười vạn thú nhân? Không có khả năng, là người tư tàng siêu giai chiến tranh thánh khí sao?

- Xin lỗi, trong tay ta chỉ có hai kiện thất cấp thánh khí pháo.

- Vậy người mời tới Đỗ Trần thần cùng đông đảo thần phó, đại lượng cao cấp đầu thần tiêu diệt thú nhân?

- Người lại nói sai rồi, một trận đánh này chỉ có tiên sinh Brook giúp chút ít...

- Vậy là thú nhân đột nhiên điên cuồng, chém giết lẫn nhau?

- Nguyên soái đại nhân, thú nhân hết sức tinh nhuệ, sao có thể trên chiến trường điên cuồng! Ba ngàn huynh đệ theo ta, đánh bại mười vạn thú nhân.

- Người nói sao!

Angius chỉ Đỗ Trần quát lớn, tướng quân Zach sau lưng hắn cũng âm dương quái khí nói:

- Francis chuẩn tướng, hoang báo chiến công bị chặt đầu đó...

Đỗ Trần phì cười:

- Đáng tiếc a, thú nhân quân đoàn thượng tướng Hamer đã chết, bất quá, hoàn hảo ta bắt được tham mưu trưởng quân đoàn thú nhân, hắn sẽ nói rõ cho các người. Nếu các người còn chưa tin, vậy, tù binh thú nhân nhiều như vậy, xin hỏi.

Angius một phương lâm vào trầm tĩnh lạ thường, ba ngàn người tiêu diệt mười vạn thú nhân, đánh gục quân đoàn trưởng thú nhân, bắt sống tham mưu trưởng, cướp được quân giới trang bị đủ để tổ kiến binh đoàn mười vạn người... đây là quân công cỡ nào?

Mấu chốt nhất là công lao này, là do Angius một tay hoạch định, trong lòng vô cùng rõ ràng, một trận tiêu diệt mười vạn thú nhân, là điểm trọng yếu của cả chiến dịch, là chìa khóa mở ra thắng lợi cuối cùng, là một chiến lược mang tới chiến thắng huy hoàng! Thú nhân một lần mất đi mười vạn quân, thực lực hai nước nháy mắt thay đổi, Baergena lần đầu tiên chiếm cứ địa vị ưu thế với Mc Allen...

Công lao này... toàn bộ tính vào đầu tập chủng Francis này! Vinh diệu này vốn thuộc về ta.

Angius thốt nhiên giận dữ.

Lúc này, thanh âm Đỗ Trần cũng lạnh lùng:

- Nguyên soái quả nhiên cao tay, một ván giết thú nhân, cũng giết Francis ta. a!

Đỗ Trần đột nhiên nở nụ cười:

- Đáng tiếc, ta sống khỏe lắm, nguyên soái có đúng là rất thất vọng không?

Angius sắc mặt dữ tợn:

- Đúng vậy, ta đích xác rất thất vọng.

Lời vừa nói ra, ba quân xao động.

Nơi này tụ tập mười mấy vạn người a, Angius nói ra lời này trước mặt mọi người... Zach vội thấp giọng nói:

- Nguyên soái, ngài thất thố rồi.

Angius cũng ý thức được vừa rồi lửa giận công tâm, nói lời không nên nói! Nhưng chỉ cần có quan hệ tới Francis, hắn tuyệt không thể nhẫn! Bởi vì chỉ cần thấy Francis, trong lòng hắn áp lực mười tám năm qua không thể áp chế xông ra.

Phất tay xua mọi người đi, tướng quân Zach hạ lệnh quân đội rời xa đôi phụ tử này, mà hắn cũng kéo Charles rời đi.

Không có ngoại nhân, Angius cười lạnh:

- Ta dụng người làm mồi nhử thì sao? Francis, loại việc này trên chiến trường rất thường gặp, hừ hừ! Chẳng lẽ muốn người vì quốc gia quyền mình, người có ý kiến sao?

Đỗ Trần cười lạnh:

- Ngài là nguyên soái, ta bất quá là một chuẩn tướng nho nhỏ, ta sao dám có ý kiến với ngài? Bất quá... Đỗ Trần thân giáo cùng thánh giáo rất có ý kiến! Angius, sau khi cuộc chiến này chấm dứt, ta sẽ cùng người tính toán tất cả đề khoản từ trước tới giờ.

Choeng! Angius rút ra trường kiếm sau lưng:

- Cần gì đợi sau khi chiến tranh chấm dứt? Francis, ta bây giờ cho người một cơ hội quyết đấu công bình với ta, sinh tử vô oán.

Đỗ Trần tà nhãn khẽ loáng lên, Angius, người một bát cấp đỉnh phong đấu thần muốn khiêu chiến ta sao? Nếu người muốn, vậy đừng trách ta không khách khí...

- Bá!

Thệ Tuyết kiếm hiện ra nơi tay.

- Dừng tay, đều dừng tay cho ta.

Charles hô to, đẩy Zach ra vọt tới, đứng giữa hai người:

- Cha, Francis! Các người tới cùng làm sao vậy? Bây giờ chiến tranh còn chưa chấm dứt, thú nhân còn bảy mươi vạn đại quân...

- Charles, tránh ra.

Angius lạnh lùng nói.

Đỗ Trần cười chế nhạo:

- Charles tướng quân.

- Francis, người cầm miệng cho ta! Cha cho dù không đứng, chẳng lẽ người dám giết cha sao?

Charles nhìn chăm chăm Angius:

- Cha, Francis cho dù làm cho người ta chán ghét, nhưng cũng là hài tử của ngài cùng mẫu thân, đừng đánh! Ngài đã trục xuất hẳn khỏi nhà, đã đủ rồi.

Angius gầm lên:

- Người cầm miệng cho ta, Francis không phải hài tử của ta. Hẳn là tạp chủng, tạp chủng.

- Người mới là tạp chủng.

Đỗ Trần từng bị người ta chỉ vào mũi chửi vậy sao? Hẳn không phải người không nóng giận, sự khác biệt là, hẳn là tên lưu manh, tên trộm sống trên đường phố.

Angius tựa hồ nhớ tới cái gì, hai mắt đỏ rực:

- Tạp chủng! Nói người là tạp chủng còn sai sao?

Hắn hai tay cầm kiếm, nhìn chăm chăm Đỗ Trần:

- Nếu không phải di ngôn Mayfair để ta không giết người, người sớm đã bị giết chết, hôm nay, ta đành phải xin lỗi Mayfair.

Hắn đẩy Charles ra, Charles lão đảo ngã xuống đất, mắt thấy hai người cầm kiếm đối nhãn, vội la lên:

- Cha! Tử tôn Shigeru chẳng lẽ phải tự giết hại lẫn nhau sau?

Angius rút gào nói:

- Hậu duệ Shigeru? Hừ, Francis không xứng! Hẳn vốn không phải nhi tử của ta, không phải hậu duệ của tổ tiên.

- Tại sao!

Charles lo lắng hô to.

Angius vọt tới đối diện Đỗ Trần, song kiếm tương giao, phần hận nói:

- Trước khi Francis xuất sinh mười tháng, ta đang ở thành Turku chuẩn bị viễn chinh Mc Allen...

Đỗ Trần hừ lạnh nói:

- Chỉ bằng điều này người hoài nghi ta không phải nhi tử của người sao? Không biết nhân loại cũng có người hoài thai tới mười một tháng sao?

- Nhưng trước khi ta viễn chinh Mc Allen, dù ở lại trang viên St. Kain, nhưng bạn chuẩn bị chiến tranh, trong vòng ba tháng không chạm vào Mayfair, chẳng lẽ nhân loại có người có thể hoài thai mười bốn tháng?

Angius rống giận:

- Cha của tạp chủng người làm ô uế Mayfair, hôm nay người lại đoạt đi vinh diệu của ta, đáng chết.

331. Ban Thưởng

Đỗ Trần đột nhiên muốn cười to vài tiếng! Angius bấy lâu nay cư xử tồi với Francis là vì cái này a.

Đích xác, một nam nhân, xa nhà đi viễn chinh bên ngoài gần một năm, khi trở về thì thê tử hoài thai mười bốn tháng, sinh hài tử tiếp theo, còn là tóc vàng mắt xanh mà trong lịch sử ngàn năm của gia tộc chưa hề có nam nhân tâm tình thất thố nói ra điều không thể lý giải - vô luận Angius có địa vị tôn sùng cỡ nào, thể lực cường đại cỡ nào, nhưng đầu tiên hắn là một nam nhân cực trọng thể diện.

Nhưng Đỗ Trần lại vẫn muốn cười, Francis không phải con của Angius sao? Chuyện hài hước gì thể này? Đầu tiên tính toán một chút về tổ phổ của Da Tát cùng St. Kain.

Da Tát thần là tổ tiên đầu tiên của Mayfair, tổ tiên đầu tiên của Angius là thần Shigeru. Trong đó các đại giáo chủ Da Tát thanh giáo vì thần lực truyền thừa, mà chuyện dung mạo phi thường giống, vậy với dung mạo của Francis, còn có đầu mối các lão tổ mẫu nói ra, tên của Da Tát thần là...

Wolfe.

Wolfe là ai? Đồng bào, thân đệ đệ của Shigeru - sự thật thì, Angius cùng Mayfair có quan hệ huyết duyên thân thích tương đối xa xôi.

Mà Angius cùng Mayfair sinh ra hài tử tóc vàng mắt xanh hết sức giống Wolfe, có cái gì phải hoài nghi chứ?

Hoài thai mười bốn tháng? Nhưng không nói Mayfair đã trải qua linh chủng của Phillip, đấu khí truyền thừa, Thẩm Thủy Hồ Margaret bắt giữ đủ loại chuyện, việc sinh ra một Francis chậm mấy tháng là hoàn toàn có thể, nhưng Mayfair là đấu thần cường đại, nàng không có thể sinh ra một đứa nhỏ đáng thương.

Đương nhiên là suy diễn, đây đều là suy đoán, nhưng Đỗ Trần có một nhân chứng - Bác Bì vẫn đi theo Mayfair, hẳn đủ chứng minh phụ mẫu Francis là ai.

- Đỉnh, đỉnh, đỉnh...

Hai thanh trường kiếm giao nhau, khoảng khắc Đỗ Trần cùng Angius đã xuất ra mấy chục chiêu sinh tử, Đỗ Trần không sử dụng bí pháp mới, càng không dụng Liên Hoa pháp bảo, chỉ dựa vào Thệ Tuyệt kiếm cùng nội kinh liên bức Angius lui về sau.

Hai thanh trường kiếm đang kìm nhau, Đỗ Trần âm lãnh nhìn chằm chằm Angius:

- Angius, người biết Wolfe chứ?

Angius rút gào một tiếng, trong lòng kinh ngạc trước thực lực của Đỗ Trần, miệng phần hận nói:

- Wolfe? Chẳng lẽ tên hỗn đản điểm ô Mayfair tên là Wolfe? Đáng chết.

Đỗ Trần trầm nghĩ, tổ tiên mình mà cũng không biết, người mới là kẻ đáng chết.

Song kiếm một lần nữa tương giao, Đỗ Trần hừ lạnh:

- Vậy người cũng biết thực lực chính thức của mẫu thân ta chứ?

Angius thoáng sửng sốt, trường kiếm trong tay đột nhiên gia tốc:

- Mayfair bất quá là lực cấp, nhưng sao lại nói tới thực lực chính thức?

Đỗ Trần bị phản nhìn hắn:

- Tên đáng thương, chuyện đó cũng không biết lại đoán hồ loạn, vu hãm Mayfair. Thật không biết mẫu thân năm đó sao lại coi trọng tên hỗn đản người, người cần bản là không xứng với Mayfair.

Nói xong, trường kiếm biến ảo, phương viên trăm mét biến thành thế giới băng tuyết, bông tuyết hình liên hoa từ trên trời rơi xuống. Đúng là, bí pháp - Thệ Tuyết .

Angius phần nộ quát lên một tiếng, trường kiếm giờ cao, ngọn lửa cuộn cuộn bốc lên, thanh viêm kiếm bí truyền của Shigeru đón nhận bông tuyết, băng hỏa đan xen, bông tuyết tiêu diệt ngọn lửa, hội tụ một đóa tuyết liên xoay quanh Angius, tuyết liên vừa nở ra rơi xuống, Angius ầm ầm ngã xuống.

- Nguyên soái thất bại rồi? Nguyên soái bát cấp đỉnh phong bại trong tay Francis chưa có tốt nghiệp sao?

Xa xa các tướng sĩ không biết bọn họ đang nói cái gì, nhưng trơ mắt thấy được Angius bại trong tay Đỗ Trần.

Angius trên người băng tuyết bao trùm, lạnh run lên, không thể tin nhìn Đỗ Trần:

- Người, thực lực của tập chủng người...

Đỗ Trần tiến lên cúi mình nhìn chằm chằm hắn:

- Ta nói rồi, người là tên đáng thương cái gì cũng không biết! Ta là Đỗ Trần thần sứ, có được thần lực bí truyền do Đỗ Trần thần ban cho, đánh bại người có gì không được?

Lại cúi mình nói nhỏ vào tai hắn:

- Tên đáng thương, thực lực chính thức của Mayfair còn hơn xa ta, nhưng người không hay biết, suy đoán loạn lên... ngu ngốc.

Charles ở bên cạnh kinh chết lặng, lúc này mới phản ứng nhào tới trước người Angius, ngón tay chỉ Đỗ Trần:

- Francis, người dám giết cha sao?

Trường kiếm nhẹ nhàng rung lên, băng tuyết chấn động, đánh vang Charles ra xa, Đỗ Trần cúi người tiếp tục nói:

- Angius, người nhắm mắt đợi chết sao?

Angius lạnh lùng hừ một tiếng, hai mắt nhắm chặt, Đỗ Trần cười nói:

- Yên tâm, ta sẽ không giết người. Giết người, ta chẳng phải sẽ mang một tội danh giết cha bị người đời chửi rủa sao, hơn nữa trăm vạn đại quân Lanning mất đi thống soái, tràng chiến tranh này Lanning mới chiếm được ưu thế sẽ biến mất, bình dân các đại hành tỉnh phương bắc sẽ chinh chiến mà không có chỉ huy...

Angius mở trừng mắt:

- Người tập chủng có ý tốt thế sao? Hừ!

Đỗ Trần nhún vai đứng lên:

- Ta có đúng là người tốt hay không không phải người định đoạt! Angius nguyên soái, cuộc đời còn dài, chúng ta chậm rãi chơi đùa a.

Nói xong, Đỗ Trần lạnh lùng liếc mắt, mấy vạn đại quân Lanning chuẩn bị cứu Angius, hừ lạnh một tiếng, bước về phía trường kiếm của mình:

- Angius nguyên soái, dựa theo quân quy Lanning, vì khích lệ lĩnh chủ anh dũng tác chiến, chiến lợi phẩm tư quan đoạt được tất cả quy lãnh địa của ta! Hy vọng người không nên cho nhiều người như vậy lại cướp đoạt một chút chiến lợi phẩm của người đáng thương bị người bán đứng.

Trong gió tuyết, Angius cơ đơn ngã trên mặt đất, bị mấy vạn quân đội của mình vây xem, thê lương, cô đơn, nhưng hắn đột nhiên bừng tỉnh:

- Mayfair, thực lực chính thức của Mayfair? Nhưng rốt cục là chuyện gì xảy ra?

Cung Verne, đại diện nghị sự.

Trên bàn Baergena có một phần quân báo. Các vị vương tử, Yuna công chúa, các đại thần trong triều toàn bộ nhìn chăm chăm quân báo. Một hồi lâu, Antoine hỏi:

- Bệ hạ, đây là quân báo sao? Ngài dĩ nhiên cũng triệu tập tất cả quý tộc để thông báo tại cung Verne, chẳng lẽ là đại hỉ từ tiền tuyến?

Baergena thủy chung vẫn duy trì nụ cười, giao chiến báo vào tay thủ tướng:

- Antoine, lớn tiếng đọc lên, cho mọi người nghe, tướng sĩ tiền tuyến đã đánh thắng một chiến dịch huy hoàng.

Antoine trước mắt sáng ngời, bắt đầu lớn tiếng đọc quân báo:

- Văn Thần lịch năm 1280 tháng ba ngày 12, lữ đoàn hai thuộc binh đoàn hai thuộc hạ của ta, cách cổng biên giới Drowning ba trăm dặm về phía bắc, với ba ngàn tướng sĩ kích bại binh đoàn thú nhân hỗn hợp tám, chín, mười ba, tổng cộng mười vạn ba ngàn người, tù binh có chuẩn tướng cùng ba vạn một ngàn tám trăm người... Lanning vạn tuế.

Còn chưa nói xong, Antoine hô lớn lên, khuôn mặt cương nghị hừng phấn hồng nhuận.

Baergena phát tay ý bảo mọi người không cần vội vã hoan hô:

- Antoine, tiếp tục đọc.

Antoine nhìn chăm chăm nội dung phía dưới trợn mắt há mồm, hồi lâu mới thì thầm:

- Phía đối phương, thú nhân đệ nhất binh đoàn Hoàng Kim Bửu Mông chiến trận thà chết không hàng, toàn quân bị tiêu diệt. Lữ đoàn hai đoạt được chín vạn sáu ngàn bộ chiến giáp, chiến tranh thánh khí từ lục cấp trở lên bốn mươi tám khẩu, trong đó kể cả... cứu cấp hậu thổ pháo!

Antoine nói có chút ngáp ngừng, nuốt nước miếng mới nói tiếp:

- Quân ta, quân ta bị thương ba người, trận vong... Không có.

Đại diện nghị chính vắng lặng, một lúc lâu, áp lực tựa hồ tới cực điểm, nháy mắt bộc phát ra:

- Lanning vạn tuế, tổ tiên thánh Bowen vạn tuế!

Cả triều hô to.

Baergena vỗ án đứng lên, quát:

- Tiền tuyến đã hoàn toàn khống chế chiến cuộc, sẽ thắng lợi trong cuộc chiến này, trong vòng một tháng. Truyền lệnh, Angius ở tiền tuyến, trong vòng một tháng, một mặt mạnh mẽ tấn công, một mặt bức thú nhân chỉ ra bồi khoản, kí minh ước dưới thành. Về phần chư vị

Hắn nhìn mọi người còn đang hưng phấn.

- Chuẩn bị khánh điển, khánh chúc Lanning ta khai cương tác thổ. Antoine, người lưu lại.

Các đại quan viên hoan hô rời đi đại diện nghị chính, nhưng khi mọi người vừa tản đi, cơ hồ sắc mặt mọi người đều biến sắc, âm trầm đi về phủ của mình.

Đại diện nghị chính chỉ còn lại Baergena cùng Antoine, không còn không khí vui vẻ vừa rồi. Nhìn thoáng qua Yuna đang chậm rãi chưa muốn rời đi, Baergena nói:

- Yuna, người còn không đi chuẩn bị hoan khánh sao?

Yuna trầm ngâm: "Hoan khánh? Ta còn có thân phận thê tử của Sharon, hoan khánh sao được?" Nàng lạnh nhạt cười nói:

- Chúc mừng phụ hoàng sắp khai cương tác thổ, vĩ nghiệp thánh vương thành! Nhưng nữ nhi có một câu muốn nói với ngài...

Nàng biết, sự kiện Sharon đã qua, cho nên không đợi biểu thái của Baergena, nhanh miệng nói:

- Phần máu chốt của quân báo, không phải thắng huy hoàng thế nào, mà là thế lực của Francis bạo tăng bao nhiêu.

Antoine gật đầu, hẳn sớm biết nội dung quân báo, mới vừa rồi bất quá là phối hợp Baergena diễn trò:

- Bệ hạ, trưởng công chúa nói đúng, Francis đánh một trận đoạt được mười vạn trang bị, bốn mươi tám chiến tranh thánh khí, hơn nữa thứ này trong lúc kiểm kê, thông qua thánh giáo vận chuyển về lãnh địa Ai, chỉ cần cho Francis mười năm, tụ tập dân cư, hẳn sợ rằng sẽ thoát khỏi tầm khống chế của bệ hạ!

Yuna lắc đầu:

- Không cần mười năm, nữ nhi vẫn chú ý tới thành Duerkesi, với đãi ngộ trong lãnh địa cùng tài lực của Francis, hẳn chỉ cần mở miệng thu nạp lưu dân, sợ rằng trong vòng hai năm sẽ tụ tập đủ dân để duy trì mười vạn dân cư...

Baergena nhú mày, cau mày lắc đầu:

- Nhưng đại thắng như thế, ta mặc dù biết phải hạn chế Francis, nhưng phải thưởng cho hẳn, vậy sẽ khiến hẳn như hổ thêm cánh.

Hắn nhìn ra đại giáo đường đối diện trước cửa:

- Francis sau lưng còn có một thánh giáo.

Ánh mắt bồi hồi nhìn Antoine cùng Yuna:

- Chỉ nói vậy thôi, nên thưởng cho Francis cái gì?

332. Phát Hiện Mới!

Yuna cùng Antoine bất giác đưa mắt nhìn nhau, tâm tư bất đồng!

Antoine thầm nghĩ Avril nhập học đã hơn một năm rồi mà cũng không thấy nàng cùng Francis quan hệ tiến triển gì, xem ra mối nhân duyên này không thể thành được, vậy mình không cần phải giúp Francis, đó là trung quân ái quốc, nói theo cách nghĩ của bệ hạ. Nghĩ vậy hẳn nói:

- Bệ hạ, Francis công lớn, không thể không thưởng, nhưng không thể trọng thưởng, ta đề nghị ban cho hẳn hư danh, nhưng không cho thực quyền.

Yuna trong lòng thầm nghĩ, để mình có thể không bị thân phận vị hôn thê của Mc Allen vương tử ảnh hưởng, một lần nữa tham gia tranh vị, thì thái độ của phụ hoàng thật sự là quan trọng. Nhưng Francis lại có bối cảnh thánh giáo chống lưng vậy tốt nhất là cả 2 bên đều không nên đắc tội. Nàng nói:

- Phụ hoàng, nữ nhi đề nghị thưởng, trọng thưởng, nhưng chỉ là tăng thêm danh tiếng cho Francis, không cấp cho thành Duerkesi.

Baergena chậm rãi nhắm hai mắt lại, trầm ngâm chốc lát, nói:

- Các người nói đều có lý, rất có lý! Nếu vậy, phá cách phong Francis làm tam đẳng công tước, cho hẳn thăng liền tam cấp, ngoài ra còn phong hàm! Sở bộ tướng quân của Francis, có công thì theo luật được thăng quan tiến tước, không công cũng được tăng thưởng tiền vàng, tuy nhiên, lãnh địa của hẳn thì không thêm, vẫn là tám trăm dặm duyên hải New Zealand!

Dừng một chút Baergena nói:

- Antoine, người thay ta viết một chiếu thư mật, trách cứ Francis chuyện tự ý khuyếch trương đệ nhị lữ đoàn! Luật đế quốc, lãnh địa 30 vạn dân chỉ có thể có 3000 quân chính quy, hẳn bây giờ tự ý khuyếch trương quân đội, đem thêm 1500 quân gia nhập quân đội của mình, do đó quân ở lãnh địa New Zealand đã đạt tới 4500, phạm vào luật đế quốc, nhưng giờ hẳn có công lớn với nước, vậy đưa ta chút tiền chuộc tội là được.

- Bệ hạ thánh minh!

Antoine danh chính ngôn thuận vỗ mông ngựa.

Baergena lại nói:

- Antoine, còn một việc người cần phải làm cho ta càng sớm càng tốt. Theo Shigeru quân đoàn nội tuyến báo cáo, trận này, kẻ dưới tay Francis là nội vụ tổng quản Porter, cùng nhất đẳng binh đô, quan chỉ huy đệ nhị lữ đoàn Đổ Đức, mới chính là tác giả. Nhanh chóng điều tra rõ chi tiết 2 kẻ đó, nhất là Đổ Đức! Nếu có thể, chia cắt quan hệ giữa chúng và Francis, rồi ta chiêu nạp bọn họ.

Antoine nghiêm sắc mặt, khom người cáo lui.

Yuna cười cười, biểu hiện tiểu nữ nhi thái độ, quay qua Baergana chấp tay:

- Papa, chúc mừng người mở mang bờ cõi, việc này đủ liệt vào nghiệp lớn của thánh vương.

Nha đầu kia muốn dụng thân tình lấy lòng ta? Baergena lạnh lùng cười nhìn Yuna đi ra ngoài, khe khẽ nhìn báo cáo tình báo về Đổ Trần

Chậm rãi gõ lên trán án, Baergena quay xuống đại điện trống trơn nói:

- Các vị lão tiên sinh, từ hôm nay trở đi, liệt Francis vào đối tượng cần theo dõi loại một, đem ảnh vũ quân đoàn đội hai tất cả thâm nhập vào Duerkesi, nhưng không nên cùng Francis phát sinh xung đột. Đầu tiên... trọng điểm theo dõi Francis làm gì với 3 vạn tinh tráng nọ, cho làm quân tinh nhuệ hay thực là tù nhân, để xử lý!

Khá tốt, có hơn 3 vạn tù binh chủ yếu là từ đại thảo nguyên phương Bắc, chuyển tới Duerkesi thành ở phương Nam, thế không thể đến một tiểu khu được, nguy hiểm quá lớn, an ninh phức tạp lắm. Hơn nữa hơn 30 vạn dân duyên ngạn New Zealand đột nhiên xuất hiện thêm 3 vạn thú nhân tù binh thì sẽ mang đến nhiều vấn đề xã hội, vấn đề thành trì quả thật là liên tục phiền toái!

Porter đưa mắt nhìn xuống trầm ngâm nói:

- Đối với tù binh, các quốc gia đều có bốn cách xử lý - sát, phóng, nô, binh! Các loại phương pháp này người chọn một loại để làm nguyên tắc xử lý.

Đổ Trần vuốt mũi nói:

- Giết ba vạn tù binh, Đổ Trần thần sứ tuyệt đối không thể làm ra loại chuyện này! Trong cuộc chiến, nếu ta thả, họ cầm lấy vũ khí sẽ trở thành ba vạn chiến binh thú nhân tinh nhuệ, vậy làm bá tánh Lanning thêm phiền toái! Đem tù binh bán lại cho người khác, ta không muốn làm điều này, chính mình sử dụng, ta chỉ có 30 vạn dân có thể quản lý 3 vạn thú nhân sao?

Porter cau mày nói:

- Vậy người chính là muốn dùng bọn họ thành binh? Việc đầu tiên nói không được là Baergena bệ hạ tuyệt sẽ không cho phép người sở hữu ba vạn thú nhân đại quân.

Đổ Trần đứng lên hướng đi ra ngoài căn lầu:

- Hướng phát triển tương lai Duerkesi thành cũng đủ lực uy hiếp! Với nguyên tắc này, biện pháp xử lý của ta là...haha, hãy nhớ kỹ ta đã đề cập qua với người trận đánh tại đại hạp cốc Auerbach không? Thú nhân cao cấp thì trí tuệ không thể coi thường, nhưng mấy thú nhân bình thường loại này thì giống mòng lừa - suy nghĩ một chút, kẻ dưới tay ta là người Orc!

Porter con mắt sáng ngời, trừng mắt nhìn chằm chằm Đổ Trần:

- Francis, có đôi khi người thật sự rất... quỷ quyệt

Đổ Trần cười cười:

- Chuyện này giao cho người và Dịch Cốt, tạm thời coi sóc các tù binh này, chờ Đổ Tư về chúng ta bắt đầu! Được rồi, cái đám tướng quân chết nhất kia, ta có thể lợi dụng một chút! Ta đi gặp bọn chúng!

Đang nói, Dịch Cốt đi đến, vẻ mặt nhạo báng, trong tay giữ một cái hộp nhỏ.

Đỗ Trần cười nói:

- Dịch Cốt sao về mặt thể này? Tôn quý phong hào đầu thần miện hạ, chẳng lẽ người thấy mấy tên tướng quân không thành thật sao?

Dịch Cốt cười khổ:

- Bọn chúng thực ra rất thành thật, hơn nữa chúng ham sống sợ chết, hiệp trợ chúng ta quản lý tù nhân, bán đứng tình báo thú nhân... Hết thấy đều tỏ ra rất tốt, hơn nữa vừa rồi chúng lại hiến lên lễ vật tôn quý nhất của thú nhân cho chúng ta...có lẽ Bác Bì thích món lễ vật này.

Hắn đưa cho Đỗ Trần cái hộp nhỏ.

Mở hộp, vừa nhìn Đỗ Trần cả kinh nói:

- Đây là...

Cái hộp chứa một khối da nhỏ, là da thú nhân, hơn nữa bề mặt đầy vết xăm, tỏa ra mùi "hương" nồng nặc.

Dịch Cốt giải thích:

- Thú nhân phong tục cổ quái, sau khi vương tử Sharon chết, thú hoàng Basarba Dayton an táng nhưng đem da giữ lại, sau đó đưa tặng các tướng lĩnh, để cho các tướng ai cũng có da của huyết mạch Auerbach chí cao phụ thần để chiến đấu... Thật ra bọn họ còn muốn tặng ta một đầu khớp xương.

Đây là da của Sharon?

Đỗ Trần tự nhiên có cảm giác buồn nôn, dù trước kia hắn cũng đã từng dùng qua mặt nạ da người, nhưng nó đã trải qua xử lý của Bác Bì, hiện cái khối da này là do đã thú cắn xé cho đến khi thành hình, thực là có điểm gọi là ác tâm!

- Cái này đưa cho hắn để làm gì! Thú nhân đúng thật là

Đỗ Trần dở khóc dở cười, trên người Sharon trọng yếu nhất là khối da đã rơi vào tay Bác Bì, còn lại thứ vô dụng này mình cầm cũng là vô ích. Bất quá thứ này cũng đến từ trên người Sharon, Đỗ Trần khe khẽ dùng hai ngón tay cầm khối da, nín thở, muốn chăm chú nhìn thử một cái coi điểm gì kì diệu của vết xăm rốt cuộc là gì, vừa lúc này thì...

Da Sharon cùng Đỗ Trần vừa tiếp xúc, lập tức bốc lên cuộn cuộn khói đen! Khối da này chỉ bằng nắm tay nhưng thoát ra lượng khói đen giống như quân doanh bị lửa thiêu vậy, cơ hồ trong khoảng khắc, căn lều liền bị khói đen tràn ngập!

- Đáng chết thật!

Đỗ Trần khua tay, Dịch Cốt cũng cố gắng xua tan khói đen, mà Porter đã bị kích thích nước mắt chảy giàn dụa, không ngừng ho khan!

Dịch Cốt cả kinh nói:

- Đây là...thiếu gia, hình như cực độ tà ác vong linh lực lượng gặp thần thánh lực thánh khiết nhất! Đáng chết thật, khối da này vừa rồi ta đã xem qua rất nhiều lần, cũng không có phát hiện dị thường! Porter, người trước hết hãy ra ngoài, khối da này có vấn đề!

Đỗ Trần nhìn chằm chằm khối da đã bị lửa thiêu một nửa trên mặt đất, ánh mắt chuyển động nhìn chằm chằm vào Dịch Cốt, nói một mạch:

Thần thánh lực lượng đương nhiên là ta, mà cực độ tà ác vong linh lực lượng...hắn là đến từ khối da này - Sharon trước khi chết thực là trúng phải loại vong linh bệnh độc cực kì bí ẩn, loại bệnh độc này thậm chí có thể qua mắt người! Nhưng là...ta thấy khói đen vừa rồi có chút quen mắt.

- Quen mắt!

Dịch Cốt sững sờ!

Đỗ Trần âm trầm nghiêm mặt nói:

- Đừng quên, ta từng là trợ thủ của Phillip, luyện kim thuật trình độ tuy không đạt tới cấp tông sư nhưng cũng hơn xa các học trò bình thường.

333. Tế Điện

Đỗ Trần kêu Dịch Cốt mang một mảnh da nhỏ tới, đặt trước mặt, "Xèo xèo", khói đen cuộn cuộn bốc lên, Đỗ Trần chăm chú nhìn khói đen, gật đầu nói:

- Đúng vậy, là vong linh bệnh độc của Phillip gặp phải thánh quang của ta thì phản ứng! Sharon trước khi bị đại ca ta hoặc Bác Bì giết đã trúng độc.

Đỗ Trần thở dài một tiếng, chuyện rất rõ ràng, Bác Bì cùng Phillip không có khả năng có liên lạc gì, vậy chuyện xảy ra hẳn là - Phillip hạ độc Sharon, Sharon tới Lanning sau tẩu yểm độc phát, nhưng lúc này Bác Bì lợi dụng Steven giết Sharon, cướp đi một phần bản đồ trên người hắn.

Hoặc là, hung thủ chính thức giết chết Sharon là Phillip, mà Bác Bì cùng Steven bắt quá là bất ngờ gặp được cơ hội, nhiều nhất xem như là một tiểu tốt - không có bọn họ, Sharon cũng phải chết! Có bọn họ, Sharon bắt quá ngoài việc tử vong mất thêm một miếng da.

Chuyện cơ bản là vậy, vấn đề thứ hai là

Phillip sao lại muốn giết Sharon?

Đỗ Trần ngẩng đầu nhìn chằm chằm ngoài trường:

- Với việc làm của Phillip trước kia, mục đích hẳn giết Sharon sợ rằng là vì thực nghiệm vong linh! Dịch Cốt, lập tức thẩm vấn tên tham mưu chuẩn tướng bắt được, nhất định phải hỏi rõ thi thể thú nhân đã bỏ mình được an táng ở đâu? Còn nữa, thi thể quân nhân Lanning trong tay bọn họ an trí nơi nào.

Tên tù binh kia hết sức phối hợp, một lát sau Dịch Cốt trở về bẩm báo:

- Thiếu gia, tang lễ của thú nhân hết sức đặc thù, nhưng bản chất chỉ có một câu, trở về lòng của chí cao phụ thần! Trong đó, thành viên hoàng thất sau khi thiên táng, tướng lĩnh cùng binh lính vì nước quên mình sau đó sẽ tiến hành địa táng! Chính là đưa thi thể bọn họ chôn xuống đất, không cần quan tài, cũng không cần lập bài vị, chỉ dùng thú khoa đa đập bằng nơi đất có chôn thi thể, mặc cho thi thể hủ lạn, nuôi lớn thảo nguyên.

Dừng một chút, Dịch Cốt lại nói:

- Về phần thi thể quân nhân Lanning rơi vào tay bọn họ, bị tụ tập lại và đốt đi, thú nhân làm cho linh hồn địch nhân không thể về quê cũ.

Đỗ Trần hỏi:

- Vậy địa điểm địa táng thi thể thú nhân ở đâu?

Dịch Cốt chần chờ chốc lát:

- Tại đại hạp cốc Auerbach cùng vùng núi A Mulang...

Vùng núi A Mulang? Địa phương này Đỗ Trần mặc dù chưa đi qua, nhưng trong trí nhớ đã khắc sâu, bởi vì các lão tổ mẫu đã chính miệng chứng thực, thời kỳ cuối Văn Thần đại chiến, thần thánh liên minh cùng Ma tộc lúc ấy triển khai đại chiến ở phụ cận đại hạp cốc Auerbach, một hồi thảm chiến kéo dài nhiều ngày. Chiến tuyến là một dải từ vùng núi A Mulang kéo dài tới đại hạp cốc Auerbach, một trận này, nguyên soái Auerbach, chôn cất vô số binh lính chết trận, trong đó kể cả Shigeru cùng Jolie tới trợ giúp vào thời kỳ cuối của chiến dịch.

Sau cuộc chiến, giống như Shigeru, tử tôn của đông đảo tướng lĩnh đến mang về cố thổ an táng, mà Jolie không có tử tôn cùng với các tướng lĩnh không có hậu đại được đời đầu của thánh giáo - thần thánh liên minh thu lại, nhưng có rất nhiều tướng lĩnh cùng binh lính thi cốt vô tồn. Những người này đều có công với nhân loại, sau khi chết không thể ngay bài vị đều không có, cho nên thánh giáo ngay tại vùng núi A Mulang tu kiến một tòa mộ viên, xem như một cái mộ lập cho bọn họ.

Sau ngàn năm, A Mulang đã nhập vào Mc Allen, trở thành một trong những thần mộ nổi danh tam đại lục. Nhưng vì thú nhân độc tôn Auerbach, không để ý chúng thần, lại thường xuyên không để ý tới thánh giáo khuyến ngăn. Bên ngoài thần mộ A Mulang xây dựng một tòa mộ viên cho các anh hùng thú tộc, cho nên bây giờ có hơi hướng bãi tha ma... đương nhiên, vùng núi A Mulang dù sao cũng là thần mộ, thánh giáo không có khả năng để cho nó chính thức biến thành bãi tha ma, ít nhất nó cũng phải là một bãi tha ma xa hoa được tu kiến.

- Vùng núi A Mulang! A, nơi này với Phillip quả là thiên đường!

Đỗ Trần bước tới, chậm rãi nói:

- Nếu ta suy đoán chính xác, vậy việc Phillip muốn làm tiếp là, nhất định có được thi thể mấy vạn thú nhân đã bỏ mình, sau đó thông qua nghi thức địa táng tại vùng núi A Mulang có được cả cụm thi thể này. Để bọn họ cải tạo thành vong linh binh lính. Dịch Cốt, bây giờ thi thể này thế nào?

Dịch Cốt nói:

- Y theo thông lệ xưa, thú nhân coi trọng việc an táng cho binh lính, cho nên các thi thể này vẫn an trí trong băng điều, cũng không có lấy ra. Porter nói, thi thể này cực hữu có thể trở thành vốn trọng yếu trong đàm phán với thú nhân.

- Ân, bây giờ tiết trời đã từ từ ấm lên, chú ý bảo vệ những thi thể này...

Đỗ Trần đột nhiên nhú mày, khoe miệng lộ ra một nụ cười:

- Chờ chút, nói cho Đỗ Đức tập trung thi thể này lại, Đỗ Trần thần giáo muốn long trọng tế điện bọn họ, thú nhân tù binh cũng tham gia nghi thức tế điện.

Vấn Thần lịch năm 1281 ngày 41, nơi hậu cần tổng bộ viễn chinh của Lanning nổi lên một tế đàn cao hai mươi thước, rộng trăm thước.

Tất cả thi thể thú nhân đều được đặt trên tế đàn, bên ngoài có một tầng tướng sĩ Lanning cùng chiến tranh thánh khí, ngoài ra, ba vạn thú nhân tù binh, cuối cùng, là một tầng tướng sĩ Lanning mang chiến tranh thánh khí gắt gao quan sát thú nhân.

Đội ngũ to lớn, tế đàn hoành vĩ, vô số thi thể người hợp vào một chỗ.

Trong hoàn cảnh này Đỗ Trần chậm rãi đi lên tế đàn, Dịch Cốt cùng tham mưu trưởng thú nhân, chuẩn tướng đã bị bắt, một trái một phải đi theo sát sau, ba người đều mặc lễ phục tế tự long trọng nhất.

Trước sự chứng kiến của ba vạn tù binh thú nhân: "Ai!" tiếng thở dài của Đỗ Trần truyền khắp nơi, tiếp đó, hần cúi mình thật sâu, liên tiếp vái ba vái, cúc cung với thi thể bốn phía, mỗi phía một vái, tiếc hận nói:

- Trên chiến trường, chúng ta là địch nhân, sinh tử bác sát không lưu tình! Nhưng bây giờ các vị vì nước quyền thân, đều là anh hùng của Mc Allen! Sau khi chết, phải có được sự kính trọng của một dũng sĩ.

Nói xong, hần quỳ xuống, dùng nghi thức tế lễ long trọng nhất của đầu thần tế bái tướng sĩ bỏ mình.

Thú nhân bình thường ý nghĩ đơn giản động dung, nhưng nhìn thi thể đồng bào như núi, thần sắc kích động biến thành phần hận, hung dữ, đặng đặng sát khí nhìn Đỗ Trần! Nếu không phải có chiến tranh thánh khí trước sau áp chế, bọn họ nhất định tiến lên xé xác tên ác ma này.

Chỉ huy thú nhân cười siểm nịnh:

- Francis thượng tướng, lễ của ngài quá nặng, chúng ta không chịu nổi, chúng ta là tù binh cùng nô đãi a.

Đỗ Trần phất tay, sau khi đứng dậy lại cúi mình:

- Vừa rồi, là Francis ta tế bái các vị dũng sĩ, mà hiện tại một lễ này, là Đỗ Trần thần tế điện các vị anh hùng này.

Đỗ Trần thần? Thú nhân sắc mặt lãnh đạm, bọn họ chỉ nhận Auerbach chí cao phụ thần.

- Có lẽ tất cả mọi người không nhận Đỗ Trần thần...

Đỗ Trần rất biết, cười cười:

- Nhưng các người còn nhớ kỹ việc mãnh thú nọ xuất hiện tại đại hạp cốc Auerbach? Suýt nữa hồng y lãng vệ bị diệt, hoàng thất Mc Allen tuyệt mạch?

Trong tù binh không thiếu binh lính xem chiến cuộc ngày đó, trong đó có người giận dữ hét lên:

- Hừ, chí cao phụ thần Auerbach hiển linh, sớm đã thu phục mãnh thú nọ, bây giờ mãnh thú nọ là nô phò của chí cao phụ thần, lại dùng sự phục vụ của hắn để chuộc tội. Francis, muốn giết cứ giết, la lối cái gì! Tử tôn của Auerbach chí cao phụ thần, không tiếp thu tế bái của Đỗ Trần thần.

Tham mưu trưởng thần sắc biến đổi, chỉ vào thú nhân rống giận mắng lớn:

- Hồn trưởng! Người, người...

- Ai!

Đỗ Trần lại thở dài một hơi, cắt lời:

- Chúng thần thánh giáo cung phụng quá ngàn người, các người có thể không tiếp nhận sự tế bái của các thần khác, nhưng phải tiếp nhận tế bái của Đỗ Trần thần, cũng không phải không được tiếp nhận.

Hắn cười khổ nhún vai:

- Nếu không phải Đỗ Trần thần mấy ngày trước truyền tin nói cho ta biết, ta cũng không biết một việc - Đỗ Trần thần, cũng Auerbach chí cao phụ thần, là huynh đệ tốt thân như tay chân.

Lời vừa nói ra, thú nhân bàn tán, chỉ huy suýt nữa quỳ xuống! Ngay cả Dịch Cốt cũng nhếch miệng, thầm nói, thiếu gia trước đổi tên cho Da Tát thần, lại dùng Đỗ Tư giả mạo, bây giờ.. thậm chí bắt đầu hồ loạn biên tạo bối cảnh Đỗ Trần thần, ai, việc độc thần của thiếu gia bao giờ mới có thể chấm dứt a?

Thú nhân chỉ khiếp sợ chốc lát, gầm lên:

- Francis, người nói bậy! Các huynh đệ, giết, chúng ta có thể tan thân dưới chiến tranh thánh khí, cũng tuyệt không cho phép ác ma tiết độc chí cao phụ thần.

Tham mưu trưởng vội quát bảo, lập trật tự.

Đỗ Trần thở dài nói:

- Ta biết chỉ bằng ta nói mấy câu các người sẽ không tin tưởng, đáng tiếc Đỗ Trần thần hiện đang bận ở tại Tiêu Vân đại lục, không có biện pháp tự mình giải thích, chỉ có thể nhờ người mang đến một tin... quên đi, ta cũng không cần các người tin tưởng, nhưng thời gian sẽ chứng minh hết thảy.

Một mặt nói, một mặt đi xuống tế đàn, Đỗ Trần giờ cao Liên Hoa thủy minh thuần, đi tới giữa tù binh thú nhân! Binh sĩ phía dưới lập tức khẩn trương, toàn bộ chăm chú nhìn phản ứng của thú nhân, Dịch Cốt cùng tham mưu trưởng càng theo sát, sợ thú nhân không để ý hết thảy bạo loạn công kích Francis.

Đích xác cũng có thú nhân định liều mạng cắn Francis một miếng, nhưng lúc này dị biến đột sinh, thủy minh thuần của Đỗ Trần tản ra quang mang lam nhạt, mà lưng hắn càng lóng lánh hộ thể kim quang, hai loại quang mang mơ hồ còn mang theo một chút hồng hồng, ba quang mang hợp một, tựa như bàn tay ôn nhu của mẫu thân, nhẹ nhàng mơn trớn thi thể thú nhân.

Có người nhận ra:

- Cái này, chẳng phải rất giống quang mang của chí cao phụ thần khi hiển linh trong trận đánh tại đại hạp cốc Auerbach.

- Không, có chút khác nhau, nó có một chút hồng mang cùng màu xanh của nước...

- Nhưng, nhưng người xem thi thể các huynh đệ bỏ mình, mùi hủ lạn trên thân thể bọn họ đã biến mất...

Trong tiếng kinh hô của thú nhân, Đỗ Trần thúc dục quang mang của Liên Hoa pháp bảo tới mức lớn nhất, đi vòng quanh các thi thể một vòng, vừa đi vừa nói:

- Quang mang này cùng quang mang chí cao phụ thần hiển linh rất giống, nhưng có chút bất đồng đúng không? Ai, đây là vì khi Đỗ Trần thần còn nhỏ từng cùng Auerbach chí cao phụ thần tập luyện bí pháp! Bọn họ là huynh đệ cùng lớn lên.

334. Thần Mộ A Mulang.

Ai, quên đi, ta biết các người cũng sẽ không tin tưởng, huynh đệ của Auerbach lại sát hại nhiều thú nhân như vậy? Ta chỉ muốn nói với các người, thần Đỗ Trần của ta sớm siêu thoát thể ngoại, không can thiệp vào tranh đoạt giữa các nước - cảnh giới thần của ta không phải các người có thể hiểu được. Đương nhiên, ta cũng không thể hoàn toàn hiểu! Nhưng so với chuyện thần sứ làm trên chiến trường, hậu duệ của thần Shigeru - hạ chúc của chí cao phụ thần Auerbach năm đó, Angius, không phải là làm càng quá phận sao?

Đỗ Trần khàn giọng hô to, trở lại tế đàn tổng kết:

- Mc Allen cùng Lanning là địch quốc, hai nước giao tranh binh lính chết là khó tránh khỏi! Còn sống thì các người cũng bị coi là địch nhân của Lanning, là đối thủ! Nhưng sau khi các người phân biệt trở về trong lòng của chí cao phụ thần cùng Đỗ Trần thần, sau đó trước mặt hai thần thân như tay chân... bắt tay, uống bát rượu, nói một câu, a, nguyên lai chúng ta đều là huynh đệ...

Outmore hô lên:

- Francis thần sứ, nguyên lai chúng ta là huynh đệ a.

Hắn nuốt mấy câu thóa mạ lại:

- Vậy ngài, ngài sẽ không đối với huynh đệ mình...

Đỗ Trần phát tay:

- Ta biết, mọi người còn rất nhiều người không tin lời ta, nhưng câu nói trước của ta - thời gian sẽ chứng minh hết thảy, ta Francis sẽ không đối xử tồi với huynh đệ mình.

Dừng một chút, Đỗ Trần cất cao giọng nói:

- Mặc dù các người bây giờ là tù binh của ta, nhưng xin yên tâm, chỉ cần các người không làm chuyện gây nguy hại tới Lanning, vậy các người sẽ nhận được tất cả mà một vị dũng sĩ cùng huynh đệ phải có.

Tay chỉ các thi thể, Đỗ Trần nói:

- Các người yên tâm, thi thể đồng bào của các người ta sẽ tận tâm giữ gìn, sau khi chiến tranh chấm dứt, ta sẽ trả lại Mc Allen vô điều kiện, để cho họ có thể được địa táng tại vùng núi Amulang, trở về lòng của chí cao phụ thần...

Outmore nức nở:

- Francis đại nhân, ân đức của ngài khiến cho Outmore cảm kích vô cùng.

Thú nhân trọng quy túc (thủ tục sau khi chết), Đỗ Trần làm ra hành động này thật sự khiến cho họ sinh ra hoặc nhiều hoặc ít một chút tâm tình khác thường.

Đỗ Trần tiếp tục nói:

- Về phần các người, sau khi chiến tranh chấm dứt các người tiếp tục ở lại đây! Chúng ta định sau khi chiến tranh chấm dứt sẽ đưa các người về nhà... nhưng bộ hạ Baergena của Lanning không cho phép loại hành vi tăng cường thực lực cho địch quốc, ta Francis tuy cố tình, nhưng vô lực - dù sao ta còn là công tước của Lanning, không thể không nghe vương mệnh! Cho nên các người không được rời khỏi Lanning, nhưng xin yên tâm, khi các người tiến vào Lanning tuyệt sẽ không bằng thân phận tù binh hay nô lệ, mà là khách nhân, là bằng hữu, là huynh đệ của Francis.

Một câu nói này của Đỗ Trần kết thúc lần tế điện này.

Thú nhân mang theo ánh mắt khác thường trở lại khu trại tù binh, mặc dù rất nhiều người không tin lời Francis. Mặc dù rất nhiều người vẫn cừ hận Đỗ Trần, nhưng thú nhân cũng hiểu được - tù binh thú nhân

chỉ có hai con đường, một sẽ bị giết, hai là làm nô đãi, chịu roi da của nhân loại cho tới chết. cho nên thú nhân cương liệt hỏa sảng, ân oán rõ ràng ít nhất còn nhớ kỹ, Francis xem như tha cho bọn họ một cái mạng.

Đỗ Trần cũng trở về quân doanh, Outmore cười hề hề đi phía sau:

- Đại nhân, ngài, ngài xem biểu hiện của ta phối hợp với ngài...

Đỗ Trần hung dữ trừng mắt với hắn:

- Làm! Hừ, người trời sinh không phải là võ mông ngựa sao! Sớm biết người ngu như vậy, ta đã cùng Á Long liền mang người tới lãnh địa để nói chuyện với quản gia Harry.

Lão hồ ly Outmore rút cổ lại, cúi đầu đi chậm lại vài bước, hắn trong lòng rõ ràng, Francis coi trọng ba vạn tù binh thú nhân. Vậy, làm trưởng quan cao nhất của ba vạn thú nhân, mình cũng đừng nghĩ được chuộc về, hãy thành thật theo tân chủ a.

Phải vì tiền đồ của chính mình mà lo lắng... nhưng mình bò lên vị trí tham mưu trưởng một là vì có thân phận là chỉ nhỏ của hoàng tộc, hai là có công phụ võ mông ngựa trong mắt thú nhân coi như được! Nhưng làm thủ hạ dưới tay tân chủ thì thân phận hoàng tộc dám chắc không hữu dụng, ngay cả võ mông ngựa... chí cao phụ thân a, Tuyết Bối nhân là vua võ mông ngựa, Harry kia sẽ là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của mình.

Outmore vì bản thân của mình mà rất lo lắng.

Đỗ Trần cùng Dịch Cốt đi phía trước, thấp giọng nói:

- Dịch Cốt, biết ta tại sao cử hành tràng tế điện này không?

Dịch Cốt gật đầu nói:

- Đây là bước đầu thiếu gia cải tạo tín ngưỡng của thú nhân, mặc dù hiệu quả bây giờ chưa rõ rệt, nhưng có một ngày, ba vạn thú nhân này dưới sự thống soái của Đỗ Đức sung sát sa trường chấn nhiếp tam đại lục.

Đỗ Trần bĩu môi:

- Nếu chỉ có thế này, ta sẽ không làm ra tế tràng lớn như vậy, cảm hóa thú nhân là chuyện lâu dài, không cần phải vội như thế.

Dịch Cốt bưng tỉnh, cười âm hiểm:

- Ta hiểu rồi, vừa rồi trọng điểm của tế điện là ngài tuyên bố trả lại thi thể thú nhân vô điều kiện, hơn nữa các thi thể này theo nghi thức sẽ bị thánh quang của thiếu gia ngài chiếu qua một lần, đến lúc đó Phillip nếu dùng thi thể này cải tạo thành vong linh... hừ hừ.

Đỗ Trần cười cười:

- Người có thể nghĩ ra thế là rất tốt, sau này suy nghĩ nhiều một chút ngoài việc giết người cùng đề cao thực lực... Brook, Porter sớm muộn gì cũng phải trở lại học viện hoàn thành học nghiệp, Bác Bì cổ quái, Ariza quá mức đơn thuần, Đỗ Đức lai lịch không rõ lại có khát vọng điên cuồng với chiến tranh. Hắn tạm thời bị tinh thần khế ước của Bối Bối áp chế... tương lai trọng trách cai quản thành Duerkesi sẽ đặt lên vai người.

Dịch Cốt trong lòng xao động, thiếu gia nói vậy, không nghi ngờ gì nữa, đích xác muốn lập mình làm nhân vật có địa vị thứ hai tại thành Duerkesi.

Đỗ Trần đột nhiên nói:

- Còn hận ta chuyện lúc trước ký tinh thần khế ước sao?

Dịch Cốt cười ha ha, cười rất tươi:

- Không có tinh thần thế ước của thiếu gia, Brook hôm nay không thể là một thánh đồ ngoài ánh sáng, sao có thể có uy danh hiển hách của một phong hào đầu thần, ngang hàng cùng các quân vương khắp tam đại lục?

Hắn lại sờ thánh khí bên hông:

- Hơn nữa không biết khi nào mới thấy cảnh giới thần.

Hai người đang nói chuyện, Porter từ quân doanh vội vã chạy tới, trong tay cầm một quyển tông, còn cách xa đã hô lớn:

- Francis! Bộ chỉ huy chuyển tới mệnh lệnh từ cùng Verne, để quốc lệnh cho người làm phó sứ phối hợp thủ tướng Antoine bắt đầu đàm phán với Mc Allen.

Sau trận đại thắng bên bờ Tinh Hà, quân đội Lanning hoàn toàn nắm trong tay quyền chủ động trên chiến trường, Angius nhân cơ hội cùng truy mãnh dã, rốt cục năm 1280 ngày 41 Vãn Thần lịch bức thủ hoàng Basaraba phải ngồi bàn đàm phán.

Có thể nói trong cuộc chiến này thủ nhân thảm bại, Lanning đại thắng, Baergena phái thủ tướng để quốc Antoine cùng lĩnh chủ Francis có cống hiến cho cuộc chiến lớn nhất chủ trì đàm phán, một văn một võ, lại có đại quân của Angius không ngừng tiến công, vốn tròng đàm phán này hẳn là hết sức đơn giản! Nhưng tình huống thực tế không phải như thế, trụ cột của đàm phán là thắng bại trên chiến trường, Lanning mặc dù đại thắng, nhưng bây giờ là thắng tư, Baergena tri thu gom khắp chốn, thậm chí mua lương thực với giá cao của các nước lân bang mới có thể miễn cưỡng gom nổi quân lương cho một tháng - thủ nhân tự nhiên thấy được ẩn họa của Lanning.

Rạng sáng trên đại thảo nguyên, một đội nhân mã hơn ngàn người đang chậm rãi tiến bước, đi đầu là ba con ngựa trắng, phân biệt là Antoine, Đỗ Trần cùng Dịch Cốt, đây là sứ đoàn đàm phán của Lanning đi tới để đô của thủ nhân.

Nhìn đại thảo nguyên, Antoine than vãn:

- Không dễ dàng a, trận chiến này đánh từ mùa đông tới mùa xuân, hao tổn toàn bộ lương thực trong kho của đế quốc, hơn mười vạn người thương vong... ai, cuối cùng cũng đánh thắng. Francis công tước, người trên chiến trường hung dữ chém cho thủ nhân gãy đao nát lòng, giờ trên bàn đàm phán cần phải cho bọn họ một đao nữa.

Đỗ Trần có chút buồn cười.

Antoine lại nói:

- Lần này ta cùng người hội hợp trong cuộc chiến với Mc Allen, thật sự là đáng tiếc, không thấy được thủ tướng Đỗ Đức thủ hạ của người, cũng không có thấy được Porter, người sao không mang họ đi đàm phán?

Đỗ Trần trầm nói, Đỗ Đức quân giáo tù binh, Porter chuẩn bị tiếp nhận tù binh tới, bọn họ nào có thời gian đi đàm phán?

Antoine cũng không có hỏi sâu vấn đề này, hẳn đột nhiên cười ha ha, như cố ý như vô tình nói:

- Ta già rồi, tương lai là của những người trẻ tuổi các người! Ai, cháu gái Avril của ta ngày nghỉ đều khổ luyện trong học viện, không có về nhà, tính ra, ta đã hơn năm rồi không thấy qua cháu gái bảo bối.

Hắn cảm thán nói.

Nói về Avril làm gì? Giết phong cảnh sao! Đỗ Trần nói toàn chuyện chính:

- Thủ tướng đại nhân, lần này chúng ta vì quốc gia mà đi sứ, lấy đại sự làm trọng, tư tình trong nhà bỏ qua một bên! Đại nhân, lần này tiến hành đàm phán tại khu giữa đại hạp cốc Auerbach cùng vùng núi AMulang, nơi đó là địa điểm tổ tiên bỏ mình, bây giờ cũng sắp tới rồi, ta phải chuẩn bị đại tế điện tổ tiên Shigeru.

Nhưng Đỗ Trần quát ngựa rời đi, Antoine hơi nhú mày, nhắc tới Avril với Francis thì hẳn tìm cơ tránh né, xem ra chuyện này không đàm phán được! Nhưng... vừa nghĩ tới ánh mắt ai oán của cháu gái bảo bối, mình sao lại không cam lòng?

Dịch Cốt ở phía sau, cũng tưởng rằng Đỗ Trần sẽ lấy cơ tách ra vấn đề Avril, nhưng sự thật thì, Đỗ Trần vì một chuyện khác mới né tránh.

- Ngũ ca, có tin tức gì không?

- Francis, thời gian gần đây năng lượng của đại ca ngươi cùng Bác Bì càng ngày càng gần nhau, đã vượt quá cảm giác công, hẳn là có điều cổ quái! Mặt khác ngũ ca ta còn phát hiện một chuyện, vài ngày gần đây Bác Bì một mực đi lại trong một ngọn núi, hình như tìm gì đó...

Đỗ Trần lập tức nói tiếp:

- Bác Bì chỉ kiếm được một bộ phận bản đồ, chẳng lẽ hẳn theo một phần bản đồ này tìm được vị trí đại khái, nhưng bởi vì bản đồ thiếu mà không thể xác định địa điểm cụ thể, ngươi có ý này sao?

Đỗ Tư lại thích thú nói:

Chính là thế. Hơn nữa sáng nay Bác Bì hình như trong khi đi loạn phát hiện một thủ mộ, hẳn nói một câu - trong thần mộ A Mulang ngoại trừ thủ mộ lão nhân (người trông mộ) cùng mộ phần thì không có gì, người nếu muốn tìm thứ gì, phải đi nơi khác.

335. Thủ Mộ Nhân (người Coi Mộ)

Bác Bì cùng đại ca ở ngay vùng núi A Mulang nơi mình sắp tới.

Đỗ Trần trong lòng vui vẻ, nơi chốn của bọn họ rút cục cũng được tra rõ, nhưng hai câu nói của Đỗ Tư mang tới sự lo lắng, hẳn nói:

- Năng lượng của Bác Bì cùng đại ca ta ngày càng gần, đây là ý gì? Còn có thủ mộ nhân kia có chút cổ quái? Nếu Bác Bì phi hành trên cao hoặc trong trạng thái tiềm hành bị hẳn phát hiện, thì thủ mộ nhân kia thực lực hẳn khiến cho ta phải lo nghĩ.

Đỗ Tư vô lại nói:

- Ngươi hỏi ta, ta hỏi ai? Francis, năng lượng của Bác Bì cùng Steven ngày càng loạn! Ngươi biết đó, ngũ ca ta là dựa vào lực lượng mạnh yếu bên ngoài mà xem xét, bây giờ ta bị năng lượng hỗn loạn trước mắt khiến cho "Trước mắt" rồi mù, có thể giúp người phán đoán bọn họ ở vùng núi A Mulang đã rất khó khăn rồi, đừng hy vọng ta nữa càng ngày càng làm khó ta a.

Đỗ Trần suýt nữa chấm dứt trao đổi với Đỗ Tư tại chỗ, hẳn sờ sờ mũi nói:

- Cái... truy tung giả kia đâu?

Đỗ Tư cũng ngạc nhiên kêu lên:

- Đã lâu cũng không thấy hẳn xuất hiện.

Đỗ Trần hừ một tiếng:

- Tiếp tục giám thị.

Kết thúc lên lạc với ngũ ca, trong lòng thầm nghĩ, cuối cùng là có người thấy đại ca cùng Bác Bì. Hẳn quát ngựa đuổi theo Antoine, ưu nhã cùng đau thương nói:

- Thủ tướng đại nhân, lại nghĩ tới tổ tiên chết trận tại vùng núi A Mulang, tử tôn chưa bao giờ tới tế bái thần mộ A Mulang, thật sự làm ta thẹn với tổ tiên.

Antoine sững sốt, nhìn không thấu ý đồ của tiểu hồ ly.

Đỗ Trần lại nói:

- Nếu dựa theo lễ nghi cùng tiến độ hành tiến của đoàn sứ tiết chúng ta, chúng ta cần thời gian vài ngày nữa mới tới địa điểm đàm phán tại vùng núi A Mulang, nếu ngươi thật sự muốn đi tế bái tổ tiên chết trận, không bằng ta đi trước được không?

Hắn cười mỉa hoặc vươn tay:

- Phiền toái đại nhân...

Antoine trầm nghĩ, chẳng lẽ ý tứ của tiểu hồ ly là phải đi tới do thám chi tiết của thú nhân trước? Như vậy cũng tốt. Lão liền dặn dò:

- Ý người là ta xuất ra văn thư sứ tiết, với danh nghĩa của đoàn sứ tiết yêu cầu bọn họ cho phép người tiến nhập vùng núi A Mulang.
- Đa tạ thủ tướng đại nhân.

Đỗ Trần phát tay kêu Dịch Cốt tăng tốc khoái mã, rời xa đoàn sứ tiết. hấn lạnh lùng nhìn chằm chằm núi non ẩn hiện phía trước:

- Dịch Cốt, người coi mộ A Mulang đã từng thấy đại ca ta cùng Bác Bì, chúng ta lập tức đi gặp hấn. Bất quá, năng lượng của đại ca ta cùng Bác Bì xuất hiện nhiều loạn, cảm giác Đỗ Tư bị yếu đi nghiêm trọng, không cách nào phán đoán thực lực của người coi mộ, đến lúc đó người lưu ý hấn một chút.

Vùng núi A Mulang trải dài từ tây sang đông, dài gần ngàn dặm, từ trên cao nhìn xuống, nếu nói đại hạp cốc Auerbach tại phương nam là một con côn trùng nhỏ thì dãy núi A Mulang là một thâm sơn cự mãng khổng lồ vô cùng.

Tại hướng chính bắc đại hạp cốc Auerbach, trên lưng cự mãng (dãy núi A Mulang) có ngọn núi cao ngút trời, thú nhân mệnh danh đơn giản cho nó là Tam Dao phong. Phân biệt là Trường Dao phong, Duệ Dao phong, Thiên Dao phong.

Từ trên đại thảo nguyên nhìn lại, Tam Dao phong cao vút sừng sững đứng độc lập, lại rất gần, nhưng thực tế ba ngọn núi cách xa nhau mấy trăm dặm, mà trung tâm đại tam giác lấy Tam Dao phong làm ba đỉnh này là một mảnh đất trống không người. Vùng đất này chính là thần mộ A Mulang.

Lúc Đỗ Trần cùng Antoine nói chuyện với nhau thì nhận được tin tức người coi mộ thấy Bác Bì, lo lắng Bác Bì mang theo đại ca đi xa, hấn sau khi rời khỏi đoàn sứ tiết không lâu liền bỏ ngựa phi hành, chỉ dùng thời gian nửa ngày tới được ngoại vi vùng núi A Mulang.

Giao ra văn thư sứ tiết, Đỗ Trần từ trong tay thú nhân lấy được một phần bản đồ A Mulang liền cùng Dịch Cốt tiến vào vùng núi lúc nửa đêm, thần mộ A Mulang xuất hiện trước mắt bọn họ.

Chứng kiến hoàn cảnh A Mulang, Đỗ Trần hối hận, trước kia nơi này là thần mộ, nói không chừng có vô số vệ binh thú nhân cùng thánh giáo bảo vệ, cho nên trịnh trọng cầm văn thư ngoại giao tới, cũng là để tiện hành động, nhưng thực tế nhìn qua tựa như một vùng núi hoang vắng.

Đứng trên ngọn núi nhìn mộ viên trước mắt. Đỗ Trần ngạc nhiên chốc lát:

- Đây là thần mộ sao?

Hấn liền tưởng tới bãi tha ma. Không thể không nghĩ tới bãi tha ma vì trong phương viên này, ngoài mấy ngôi mộ đầy hoa cỏ, thậm chí trong hơn mười cái mộ bia cho các tướng lĩnh, còn có một tòa kỷ niệm bia hùng vĩ cho các binh lính vô danh, cả thần mộ đều ngập mùi hoa cỏ, bách hoa đua nở, dưới ánh trăng chiếu rọi xuống u tĩnh thần bí, tựa như tiên cảnh nhân gian - ngay cả mộ bi cũng không hiện lên vẻ kinh khủng âm trầm.

Nhân gian tiên cảnh không có cửa lớn, chỉ có hai cây xanh nổi lên đầu núi, dưới tàn cây là một con đường nhỏ trải đầy đá vụn, xem như là con đường duy nhất tiến vào mộ.

Đỗ Trần đang nhìn một căn nhà gỗ nhỏ dưới tán của hai cái cây, "cột kẹt", một vị lão nhân một mặt mặc vào trường bào, một mặt đẩy cửa bước ra:

- Ai, có người tới tế bái chúng thần, hai vị cũng chỉ có hai vị thôi sao?

Vị... lão nhân già nua này thật thần kỳ, mặc trường bào màu xám trắng thường của các khổ tu sĩ thánh giáo, tóc đã bạc trắng, mặt đầy nếp nhăn, mở miệng cười, thậm chí răng trong miệng chỉ còn lại vài cái, lão chống quái trượng chào đón. Thấy Đỗ Trần thì chưa nói gì, nhưng thấy Dịch Cốt mặc trường bào của người Văn Thần chức cao nhất, lập tức quỳ bái.

Lão già này có thể phát hiện ra Bác Bì? Chẳng lẽ là Bác Bì không có tiềm hành hoặc phi hành cho nên mới bị một lão già thấy được?

Chân nhân không thể nhìn diện mạo, cần phải thăm dò rõ hơn rồi mới nói.

Đỗ Trần tiến lên nâng lão nhân dậy:

- Lão bá, chúng ta tới tế bài chúng thần, nơi này chỉ có một mình ngài thôi sao?

Lão nhân run rẩy nói:

- Ai nha, đại nhân a, lão nhân ta không dám tiếp một tiếng "lão bá", ngài gọi ta là Womar được rồi.

Lão gương mặt lên nhìn mộ bia bên ngoài, cảm thán:

- Ai, đây cũng không phải địa phương hiểm yếu gì, lão nhân ta một người có thể chiếu cố chỗ này, không cần dung nhiều người.

Đỗ Trần ngạc nhiên nói:

- Nhưng nơi này là thần mộ A Mulang, nơi đặt quan chủng của chúng thần sao lại chỉ có một mình ngài?

Lão Womar cười ngượng ngùng, cũng không có vội trả lời vấn đề của Đỗ Trần, mà mời bọn họ vào căn nhà gỗ nhỏ, mang đồ uống thơm mùi hoa hồng, liếc mắt nhìn qua thần bào trên mình Dịch Cốt:

- Vị đại nhân này, ngài là thánh giáo...

Đỗ Trần tự giới thiệu thân phận hai người, lão Womar nhân cơ hội bái chào thì nhìn thoáng qua Dịch Cốt có chút lắc đầu, thiếu gia, ta không thấy lão già này có gì cổ quái.

Lão Womar lấy một chút vật dụng tế bái:

- Hai vị đại nhân muốn tế bái chúng thần thì đi theo ta.

Một mặt đi trước dẫn đường, một mặt nói thầm, như là trả lời vấn đề vừa rồi của Đỗ Trần:

- Ai, chủ nhân của quan chủng này năm đó là đại anh hùng uy phong một thời, nhưng bây giờ, vài năm nữa đến xương cốt cũng không còn, chỉ là một người đáng thương. Nhiều năm trước, nơi này thực ra có rất nhiều thủ vệ, nhưng hơn ngàn năm sau khi Văn Thần đại chiến chấm dứt, bây giờ còn có mấy người có thể nhớ kỹ tên của các anh hùng này? Thú nhân chỉ tin tưởng vào thần Auerbach, mặc kệ nơi này là lăng mộ. Thánh giáo quản lý mấy trăm năm cũng phát hiện ra căn bản là các tín đồ không nhớ rõ thiếu tướng, chuẩn tướng, còn có các binh đô cấp thấp thần Auerbach, thần Shigeru cao cấp thần có thể được các tín đồ thánh giáo tôn trọng, nhưng những anh hùng vô danh này có thể cho thánh giáo cái gì? Không một chút hữu dụng, ai sẽ để ý tới chứ?

Lúc này lão Womar thoát nhìn như một lão nhân thông thái không thể nhìn thấu.

- Ta sớm đã tiếp thu thần mộ chỗ này, giáo phụ thánh giáo phụ trách quản lý nơi này có một tòa trang viên quý tộc bên ngoài sơn khẩu, hàng năm cầm tiền của thánh giáo duy tu thần mộ cũng như cuộc sống, sau đó cứ mười ngày nửa tháng tới kiểm tra, xem mộ của chúng thần có chỗ nào bị hư hại hoặc là có người tới tế bái, bọn họ mới làm ra vẻ, ai! Nếu không phải thần mộ rách nát sẽ ảnh hưởng tới thể diện của thánh giáo, chỉ sợ là người coi mộ như ta cũng không cần lâu rồi.

- Giáo chủ Brook, có cơ hội ngài nói với giáo hoàng bề hạ một chút, những anh hùng được tế điện nơi này dù có được tế bái hay không cũng là vì chúng cứu nhân loại mà xương cốt không còn, chỉ có quan tài đặt nơi đây! Hậu nhân sao có thể đối với họ như vậy?

Lão Womar cảm thán, Đỗ Trần xem xét khắp nơi, nhìn qua, nhân gian tiên cảnh đích xác hợp với hoàn cảnh của mộ địa của các anh hùng, ai có thể nghĩ được, dưới đất này còn có nhiều anh hùng bất đắc dĩ như vậy chứ?

Nếu không phải mình đột nhiên tới đây, chỉ sợ vừa nhìn qua, thực hiện nghi thức tế điện theo đúng quy củ của thánh giáo, mà không lộ ra chút vẻ của một vùng hoang vu.

Tế lạy chúng thần, Womar tiếp tục kể lể, Đỗ Trần khó mà nghe hơn được nữa:

- Lão bá, ta có hai vị bằng hữu không lâu trước đã đi tới vùng núi A Mulang, ngài đã gặp qua bọn họ chứ? Ân, bọn họ có thể là một người công người kia.

Nói xong, Đỗ Trần lạnh lùng nhìn chăm chăm Womar, Dịch Cốt mở tròng mắt, hàn quang lóe lên.

Lão Womar không hề có vẻ già nua, bình tĩnh nói:

- A, các người còn muốn tìm người nghĩ ra rồi, ban ngày có một tảng khói màu đỏ di chuyển ở phụ cận thần mộ, lúc ấy ta bị dọa sợ nhảy dựng lên. Nếu là bằng hữu các người muốn tìm, vậy đi về phía đông, đi tới Trường Đào phong xem, có thể tìm được họ.

Đỗ Trần con mắt sáng ngời, lại vuốt mũi cười nói:

- Lão bá thật sự là sáng mắt! Bằng hữu của ta hành động mau lẹ vô cùng, hẳn nếu bay sợ rằng người bình thường không thể thấy được, chỉ thấy một màn sương khói, còn lão nhân ngài...

Lão Womar hé miệng cười, mấy cái răng còn sót lại có vài phần đáng yêu:

- Đại nhân, ngài không hoài nghi lão nhân ta có bao nhiêu lợi hại chứ? A a, không phải mắt lão sáng, mà là bằng hữu của người di chuyển quá chậm, hẳn toàn thân bảo phủ trong sương khói nên lão nhìn không rõ, tựa như lão đạo, tựa như tìm vật gì đó, ta mặc dù già cả mắt mờ, nhưng cũng có thể thấy rõ.

Đỗ Trần sững sốt, bất quá nhìn lão Womar một chút, thầm nói, sau lưng Bác Bì còn một truy tung giả thần bí, hẳn sao có thể chậm rãi tản bộ gần thần mộ? Là lão nhân nói xạo, hay là Bác Bì xảy ra việc ngoài ý muốn?

Đáng tiếc, Đỗ Tư gặp năng lượng làm nhiễu loạn, nếu không hẳn có thể xem xét lão Womar này nói thật hay không.

336. Bác Bì Chân Thân, Thiên

Đỗ Trần chăm chú đánh giá lão Womar một phen, hẳn nhìn qua lão nhân già cả, ngay cả tuổi tác cũng khó đoán định, liền cười nói:

- Đa tạ tin tức của lão bá, chúng ta còn vội vã đi tìm bằng hữu, sẽ không quấy rầy ngài nữa.

Lão Womar đứng dậy tiễn, đi tới dưới hai gốc cây, miệng lộ ra nụ cười với mấy cái răng còn lại, khiêm cung nhìn Đỗ Trần mang phục sức công tước, cười nói:

- Đại nhân thật sự là người tốt, lão nhân ta còn chưa thấy qua một công tước khách khí với người coi mộ như thế, chúng thần sẽ ban phúc cho ngài.

Đỗ Trần mỉm cười, tâm trạng có chút không cam lòng buông tha cho lão già này như vậy, thử hỏi:

- Chúng thần ban phúc ta không dám nhận, ta tin Đỗ Trần thần, có được Đỗ Trần thần ban phúc là được rồi... lão bá tín phụng vị thần nào?

Lão Womar có chút lắc đầu:

- Lão nhân ta mặc dù là người coi thần mộ, tôn kính thần, nhưng không tin thần.

- A? Bây giờ bình dân không tin thần cũng không nhiều lắm a.

- A a, vị thần, bất quá là người có lực lượng mạnh mẽ mà thôi. Lão nhân năm đó cũng tin thần, nhưng sống quá lâu, chuyện này cũng hiểu được, cũng không tin thần nữa.

Lão Womar bình thần nói:

- Nhưng ta tôn kính thần, bởi vì họ là anh hùng vì nhân loại hiến thân, không có bọn họ, cũng không có lịch sử của tam đại lục ngàn năm qua. Từ này chỉ xứng với chủ nhân bốn mươi tám ngôi mộ trong thần mộ, còn có vô số mộ bị kỷ niệm các binh lính vô danh, đều xứng với chữ thần này.

Đỗ Trần nghe được sững sốt, Dịch Cốt hừ lạnh nói:

- Bọn lính này mặc dù đáng kính, nhưng đạt tới thập nhất cấp đầu thần mới là cảnh giới của thần. Chỉ mạnh hơn thường nhân một chút mà bọn họ được xưng là thần sao?

Lão Womar cười, xoay người chống gậy lão đảo tiến vào căn nhà gỗ nhỏ, thanh âm phiêu hốt tương xứng với hoàn cảnh thần mộ:

- Tinh không Charleman, thánh giáo giáo hoàng, Long thần núi Miguel. Thương khung song kiêu - vũ thần Robert cùng Sư Tâm vương Alonso! Mấy trăm năm qua cũng rất nhiều thần, nhưng...

Đi qua một bia kỷ niệm, lão vỗ vỗ:

- Bọn họ có thể sánh với mấy đứa nhỏ hơn mười tuổi đã chết trận sa trường, ngay cả tên cùng xương cốt cũng không còn, ai mới xứng với chữ thần hơn chứ?

Lão quay mình, cúi mình:

- Lão sống quá lâu, lão hồ đồ rồi, nói lời không nên nói, đại nhân ngàn vạn lần thứ lỗi.

Đỗ Trần khoát tay, không để cho Dịch Cốt không tiếp tục đặt câu hỏi, nói:

- Lão bá thực ra hết sức thấu hiểu chữ thần, thụ giáo.

Lão Womar phát tay từ biệt, về ngôi nhà gỗ nhỏ của mình.

Dịch Cốt hừ một tiếng:

- Tới thập nhất cấp đầu thần còn chưa tính là thần, cách nghĩ của lão già này thật là nực cười! Chẳng lẽ thập nhất cấp đầu thần không bằng cả một binh lính bình thường sao?

- Có lẽ thật sự không bằng.

Đỗ Trần lắc lắc đầu:

- Quên đi, bây giờ tìm được Bác Bì cùng đại ca mới là quan trọng, đi thôi.

Nhìn lại tính toán, khoảng cách với Trường Dao phong với thần mộ A Mulang ước chừng hơn hai trăm dặm đường chim bay, ngày thường dù cho phi hành Đỗ Trần cũng mất một giờ là có thể tới. Bất quá lúc này hắn cùng Dịch Cốt lại đi phi thường thông thả, Đỗ Trần thu nhỏ ẩn thân trong Liên Hoa bay lên trời cao, mà Dịch Cốt lại đi trên đường. Hai người một mặt đi, một mặt kiểm tra dấu vết Bác Bì lưu lại, tốc độ tự nhiên không cách nào so với phi hành.

Đỗ Tư nói, Bác Bì đi lại trong một phạm vi tìm thứ gì đó, vậy mục tiêu của hắn hắn là ngay phụ cận ba ngọn dao phong, cho nên Đỗ Trần cũng không vội, mà chăm chú tìm tòi Bác Bì với năng lực tiềm hành (ẩn giấu hành tung) rất mạnh.

Nhiều giờ sau khi hai người Đỗ Trần rời khỏi thần mộ A Mulang, ba thân ảnh như thiên tiên phiêu hốt xuất hiện dưới hai cái cây, quần áo trắng như tuyết, trên người mặc đầy sương, tựa nhìn cửu thiên tiên nữ hạ trần. Nhất là người đứng giữa, một đầu tóc dài đen vũ động theo gió, dung nhan tuyệt sắc làm cho người ta ngưng thần ngừng thở, không dám nhìn thẳng.

Mỹ phụ trung niên đứng bên tay trái nàng tiến lên gõ cửa căn nhà gỗ nhỏ, quát:

- Ra đây, có chuyện hỏi người.

- Dát chi!

Lão Womar đã ngủ, mơ mơ màng màng ra mở cửa, còn không thấy rõ trước mắt là ai, trung niên mỹ phụ lại quát:

- Nói, phụ cận có thấy người nào mặc áo đen, đầu đội quân khôi màu đỏ không?

Lão Womar tựa hồ bị dọa sợ, run rẩy nói:

- Vị phu nhân này, a, không, tiểu thư! Lão nhân ta chưa từng thấy qua người có hình dung như ngài nói.

Lão mới phát hiện trung niên mỹ phụ này là người chưa xuất giá.

- Hừ! Nếu để chúng ta biết người nói xạo, cẩn thận... tiểu thư?

Trung niên mỹ phụ lùi lại một chút, cúi mình - nguyên lai mỹ nhân tóc đen đã đi tới trước mặt lão Womar, nàng mỉm cười, nhất thời khiến cho tiếng chim hót cùng mùi hoa tại thần mộ nhất thời buồn bã mất sắc màu:

- Lão bá, xin lỗi, chúng ta ít khi giao thiệp với người khác, làm khó lão nhân gia.

Lão Womar thở ra một hơi, có thể là tuổi quá lớn, ý nghĩ dục niệm cũng ít, hẳn đối với mỹ nhân tóc đen cũng không chút động dung.

Mỹ nhân tóc đen cười nói:

- Lão bá, chúng ta tìm mấy vị bằng hữu, bọn họ ở trong vùng núi A Mulang này, mà phụ cận Tam Dao phong chỉ có ngài sống, cho nên chúng ta mới tới hỏi, nếu ngài chưa thấy qua, vậy sẽ không quấy rầy ngài nghỉ ngơi nữa.

Lão Womar lập tức hỏi:

- Không quấy rầy, không quấy rầy, mấy vị tiểu thư muốn tìm người đội quân khôi, mặc áo đen, lão nhớ rồi, nhất định lưu ý giúp ngài.

Mỹ nhân tóc đen nhẹ nhàng gật đầu, đưa cho lão Womar một viên đồng, động tác hết sức ưu nhã:

- Lão bá nếu thấy qua mấy bằng hữu của ta, nhớ rằng tính tình bọn họ cổ quái, không tiện kết giao, hơn nữa sẽ động thủ giết người, xin không nên trêu chọc họ, chỉ cần nhẹ nhàng sờ lên viên đồng này mấy lần là được.

Nói xong, nàng biểu diễn một lần, bên hông mỹ phụ gõ cửa trước vang lên tiếng "Đinh đang", thì ra thứ nọ là một đồ vật dùng để viễn trình thông tấn.

Lại để lão Womar dùng thử một lần, mỹ nhân tóc đen mới giương mắt nhìn mộ bia, bái một lễ, sau đó ba nữ nhân bay về phía đối diện Trường Dao phong - Duệ Dao phong.

Trên không trung, trung niên mỹ phụ không còn hình dáng bá đạo nữa, ngược lại như một tiểu nha đầu mừng rỡ nhìn quanh, mau mắn nói:

- Tiểu thư, đây là cảnh vật tam đại lục sao? Cũng quả nhiên không giống Thảm Thủy Hồ chúng ta, mặc dù không khí ô trọc, không có cảm giác thần thánh, nhưng cũng xem như tốt.

Mỹ nhân tóc đen hồ hững:

- Đừng nhìn cảnh sắc nữa, Donna ra đi chín tháng rồi không về, chúng ta đã hi sinh ba nhóm tỷ muội, thậm chí nhóm Thảm Thủy kiếm thứ tư cũng chỉ có thể miễn cưỡng chạy thoát về Thảm Thủy Hồ, nói rõ ra đối thủ có hình dáng gì rồi ôm hận mà chết. Có thể thấy được, đối thủ của chúng ta lần này phi thường cường đại, nên lưu ý một chút mới phải.

Mỹ phụ trung niên hừ lạnh nói:

- Lần này tiểu thư tự mình ra tay, sợ gì mấy tiểu mao tặc tép riu? Hừ, tiểu thư không thể vô dụng như mấy tên Thảm Thủy kiếm trận!

Mỹ nhân tóc đen có chút lắc đầu:

- Chín tháng, một trăm hai mươi tám tỷ muội, toàn bộ chết ở phụ cận mệnh môn vùng núi A Mulang, không có ai có thể sống sót mà ra khỏi! Điều này nói rằng địch nhân đã nắm giữ vị trí mệnh môn Thảm Thủy Hồ, chúng ta tuyệt không thể coi thường...

Nếu Đỗ Trần ở chỗ này, hẳn nhất định vui vẻ cả kinh, thích thú nhìn. Thoạt nhìn thế lực thần bí mặc áo đen đội quân khôi đã khai chiến với Thảm Thủy Hồ, hơn nữa giết chết không ít lão yêu bà! Hắc hắc! Cả kinh là, mấy lão yêu bà đã bảy tám mươi mà nhìn như xuân sinh đang theo một thuần tình tiểu nha đầu ở ngay phụ cận, nếu muện một giờ thì hẳn đã gặp đại phiền toái.

Hoàn hảo là vùng núi A Mulang thật sự rất lớn, ít nhất Trường Dao phong mà Đỗ Trần tới cách Duệ Dao phong mà người của Thảm Thủy thần nữ tới cách nhau mấy trăm dặm, mọi người không ai thấy được ai.

Nhưng thần mộ A Mulang lại phi thường nhỏ, tựa hồ tối nay nó nhất định không an bình.

- Dát chi!

Lão Womar mở cửa lần thứ ba, cúi đầu, thuận mắt nhìn một đôi giày đen, áo bào trắng bình thường, ngữ khí cũng không quá cung kính:

- Người trẻ tuổi, lão bá ta...ô?

Lão Womar day day con mắt mơ màng, cười hề hề, nụ cười với mấy cái răng có chút xấu hổ. lập tức sửa lời:

- Lão đệ, ta không thấy rõ, ngươi đừng để tâm a.

Người tới cũng là một vị lão nhân, hơn nữa so với lão Womar chẳng trẻ hơn mấy tuổi, đúng là người truy tung Bác Bì...

Lão Fuye.

Hắn thần sắc tiêu tụy, còn thở hổn hển, hồn nhiên không chút giống cao thủ, khách sáo nói mấy câu:

- Lão ca, ta tới tìm người, người có thấy một quái nhân bao phủ trong sương khói đen và đỏ không?

Lão Womar nói thầm:

- Thật sự quái, tối nay sao lại toàn người đi tìm kẻ khác?

- Chẳng lẽ còn có người có chung mục đích với ta sao?

Lão Fuye ngạc nhiên nói.

- Đúng vậy, có hai vị đại nhân vật của thánh giáo, trong đó một là đại công tước.

Lão Womar cũng không có giấu diếm chỉ ngọn núi phía đông:

- Ta ban ngày gặp qua người mà ngươi nói. Hắn đi về hướng Trường Dao phong, bắt quả đã đi hơn nửa ngày rồi, lão đệ ngươi muốn tìm hắn thì nhanh lên một chút... lão đệ.

Lời còn nói chưa dứt, chỉ thấy lão Fuye thần sắc khê biến, lặng yên xoay người.

Francis cũng tới? Năm đó mình chịu ơn cứu mạng của phu nhân Mayfair, hôm nay Francis còn coi mình là dưỡng phụ, hiếu kính với mình... mình thiếu mẫu tử bọn họ nhiều lắm, nhưng mình lại che giấu thân phận, ai! Nhưng không nên gặp Francis, nếu quyết định giấu diếm thân phận, vậy ngay cả Francis cũng phải giấu! Nếu không một khi thân phận mình bại lộ, Renault Alonso, Thẩm Thủy Margaret, thú hoàng Basarba Dayton... những người này sẽ biết ta là dưỡng phụ của Francis, sợ rằng sẽ gây cho đứa nhỏ đại phiền toái.

Hơn nữa chuyện năm đó, hết sức không cho Francis biết là tốt nhất, để cho đứa nhỏ này an phận làm đại công tước, hưởng thụ vinh hoa phú quý cả đời, được người tôn sùng không phải tốt lắm sao? Cần gì khiến hắn mang trọng trách này chứ?

Hai năm nay, lão Fuye một năm bận bịu với từ thiện cơ kim, một năm sau lại vì thân thể không khỏe mà tới Nam Hải điều dưỡng, cho nên hiểu biết rất ít về Đỗ Trần so với người khác - bởi vì thiện tâm được Đỗ Trần thần ủng hộ, một bước lên mây, tuổi còn trẻ mà có được gia nghiệp lớn - Đỗ Trần cũng không nói chuyện nguy hiểm của mình cho lão Fuye. Từ cảm tình của Francis cùng bản thân tôn trọng lão Fuye nên không muốn lão nhân này phải lo lắng.

Hai người tin tức câu thông có nhiều chút sơ thất, mới có hết thấy hôm nay.

Lão Fuye chậm rãi đi về hướng - Thiên Dao phong.

Hắn thầm nghĩ: "Francis sao lại biết Bác Bì chạy tới đây? Bắt quả đây không phải trọng yếu, trọng yếu là phải tìm được Bác Bì trước Francis, tuyệt không để cho Francis biết bí mật kia! ăn, phải tới Thiên Dao phong đón đầu."

Lão Womar nhìn Fuye rời xa, ánh mắt nhìn vào đại đạo màu vàng sau lưng, không khỏi cung kính ngạc nhiên:

- Nguyên lai ngài cũng là đầu thần, thánh khí của ngài sao lại không thay đổi a! Hả, thánh khí là bí mật của đầu thần, ta đây lẩm miệng, thật đáng chết.

Lão Fuye mỉm cười:

- Thánh khí của ta đã bị hủy nhiều năm trước, bây giờ chỉ còn lại một nửa, không thể biến được! Lão ca, không có gì đáng ngại, người không cần tự trách.

Lão Womar phát tay cất bước tiến vị đầu thần lão đệ rất khách khí, cười ha ha, hàm răng còn sót lại vài chiếc cười rất đáng yêu:

- Đêm nay thật sự là người tốt người xấu đều gặp... lão đệ, người đi làm đường, bằng hữu của người là đi hướng Trường Dao phong, không phải Thiên Dao.

Lão Fuye quay đầu cười:

- Đúng vậy, là Thiên Dao.

Hắn đứng dậy bay đi.

Lão Womar có chút sững sờ, lập tức lắc đầu cười khổ:

- Đúng vậy, là Thiên Dao.

Lão nháy mắt mấy cái:

- Quỷ đạo Green, Minh Dao Brook, Thiên Dao Benz, ba thanh đạo cực mạnh trong thiên hạ đã tới vùng núi A Mulang... bất quá không có liên quan tới thủ mộ lão nhân? A a, tiếp tục ngủ, ngàn vạn lần đừng có người quấy rầy lão nhân này! Tuổi lớn rồi, không chịu nổi sự phiền nhiễu...

- Cột kẹt!!!

Cửa của căn nhà gỗ đóng lại.

Không bao lâu, bên trong truyền ra tiếng ngáy, cái miệng còn lại vài chiếc răng cũng không ngừng hít vào thở ra, có tiếng lẩm bẩm rất đáng yêu.

Mà lúc này Đỗ Trần cùng Dịch Cốt đang vừa đi tới vừa thăm dò, hắn sợ kinh động Bác Bì, Liên Hoa trong không trung biến nhỏ phi thường, trong thiên hạ ngoại trừ thú Seattle, không có kẻ nào có thể phát hiện ra hắn. Mà Bác Bì cũng ẩn hình trên mặt đất, không để lại dấu vết trong núi rừng.

337. Bác Bì Chân Thân, Tất Cả Cùng Chạy Quanh

Liên tục lục soát bảy tám ao trên núi nhưng vẫn như trước không có phát hiện ra tung tích Bác Bì, đảo mắt đã là đêm khuya, cũng may Đỗ Trần cùng Dịch Cốt thực lực siêu tráng, ai cũng không cần nghỉ ngơi cùng ăn cơm, liền tiếp tục tìm kiếm.

Ngồi trên Liên Hoa, Đỗ Trần nhíu mày hỏi ngu ca:

- Đỗ Tư, chúng ta đã từ A Mulang thần mộ đi về phía đông, đại khái hơn một trăm dặm, bây giờ còn cách Trường Dao phong hai trăm dặm, phụ cận có cái ao lớn hình tròn, đầu mối này có thể giúp người xác định vị trí không?

Hồi lâu sau Đỗ Tư mới hồi âm:

- Francis, ngu ca thật không có biện pháp! Bây giờ năng lượng của đại ca người cùng Bác Bì càng ngày càng loạn, nhất là năng lượng của Bác Bì, hắn hoàn toàn quấy nhiễu cảm giác của ta, bây giờ ngu ca chỉ có thể nói cho người, mới vừa rồi Bác Bì hình như bơi vì không tìm được đồ vật nên phát hỏa, lại hình như đầu óc rối loạn, hắn đánh vỡ một khối đá để phát tiết! Mà ta thừa dịp hắn phát lực, loạn lưu yếu bớt nên "nhìn" được một chút, ta dám chắc là chưa có rời đi phạm vi Tam Dao phong, người tại phụ cận tìm tảng đá bị nát bấy là được.

- Tốt lắm, có tin tức mới lập tức nói cho ta biết.

Đỗ Trần khinh thường thở nhẹ ra một hơi, khoảng cách với đại ca và Bác Bì lại gần thêm một bước.

Tảng đá nát bấy, mục tiêu này ở trong núi đen tối mênh mang thật là không thể thấy, nhưng so với tìm Bác Bì thiện nghệ tiềm hành thì còn dễ hơn. Hai người lập tức đẩy nhanh tốc độ, rốt cục, tại địa điểm cách Trường Dao phong năm sáu mươi dặm đã tìm được khối nham thạch bị nát theo lời Đỗ Tư.

Đỗ Trần rút xuống, Dịch Cốt lập tức tiến lên chăm chú kiểm tra đá vụn.

Nhẹ nhàng vuốt ve bụi đá như bột phấn, bụi đá này bị gió núi thổi đi không ít, nhưng Dịch Cốt vẫn nhìn ra:

- Thiếu gia, từ mặt trên do dấu khí lưu lại cho thấy, đây là công phu do chân Bác Bì mang lại, ngài nhìn đá vụn này, mặc dù chúng nó bị gió núi thổi nên tản mát rất nhiều, nhưng vẫn chỉ hướng Trường Dao phong, hướng này có dấu lõm...

Hắn liền tiếp nói ra mấy dấu vết, cuối cùng tổng kết:

- Ta có thể xác định, Bác Bì đứng trên tảng đá này nhìn bốn phía, nhưng đột nhiên nộ bạo, phát lực chấn vỡ nham thạch, mà hắn theo lực phản chấn bay về phía...

Dịch Cốt tay chỉ hướng xa xa:

- Duệ Dao phong.

Đỗ Trần nhú mày nói:

- Đáng chết, Bác Bì còn có thể mang chúng ta tới đâu? Bất quá thời gian khối đá vỡ vụn chưa lâu, với tốc độ của Bác Bì, hắn bây giờ hẳn là đang đi hướng Duệ Dao phong, khoảng cách với chúng ta tầm trăm dặm - chỉ cần hắn không đổi hướng! Dịch Cốt, tốc độ người nhanh, lập tức đi hướng Duệ Dao phong đuổi theo. Ta ở phía sau kiểm tra dấu vết, để ngừa Bác Bì đột nhiên đổi hướng, đi nơi khác! Mặc kệ cuối cùng kết quả thế nào, hừng đông thì chúng ta hội hợp tại thần mộ.

- Tốt!

Thanh âm Dịch Cốt lưu lại nhưng bóng người đã tiêu thất.

Tam Dao phong tạo thành một tam giác đều, cứ hai ngọn núi lại cách nhau khoảng năm trăm dặm, năm trăm dặm này nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, cũng đủ cho một cao cấp đầu thần bay mấy canh giờ.

Nếu trăng trên trời có trí tuệ, nàng bây giờ nhất định bật cười, bởi vì nơi nàng chiếu rọi xuống, nhân loại ở phụ cận ba ngọn núi rất thú vị - lão Fuye tới Thiên Dao phong thì chuyển hướng tới Trường Dao phong, các lão yêu bà Thẩm Thủy Hồ đã tới Duệ Dao phong lại chuyển hướng đi Thiên Dao phong! Mà Dịch Cốt lại ở trung điểm của Trường Dao phong cùng Duệ Dao phong, về phần Đỗ Trần, tốc độ của hắn tương đối chậm. Trên đường truy tra dấu vết, cho nên giờ phút này còn đang loay hoay phụ cận Trường Dao phong.

Mấy người này đều ở rìa của "Hình tam giác", mọi người đồng thời đi nghịch hướng của nhau, nhưng trước mắt chưa ai phát hiện ra ai.

Thời gian từng phút trôi qua, tình hình mấy người lại xảy ra chút biến hóa...

Một mặt Đỗ Trần tìm kiếm một mặt lại trao đổi với Đỗ Tư, thăm tính: "Năng lượng của Bác Bì cùng đại ca càng lúc càng gần, vượt mức bình thường..." hắn suy nghĩ: "Chẳng lẽ bọn họ thật sự có loại chuyện này? Không đúng, đại ca dù háo sắc, nhưng cũng chỉ là nữ sắc a!"

Hắn ảo não thở dài:

- Sớm biết vậy mang Andy tới thì tốt, cái mũi của hắn đối với loại chuyện truy tung này thật là thích hợp.

Nghĩ đến Andy, Đỗ Trần không tự giác ngẩng đầu nhìn trăng sáng trên trời...

Nói tới ba lão yêu bà Thẩm Thủy Hồ, mỹ nhân tóc đen dẫn hai trợ thủ truy tra nơi đóng quân của tổ chức quân khôi nhưng tại Duệ Dao phong không kiếm được chút, chuyển hướng tới Thiên Dao phong.

Bay giữa không trung, chăm chú đánh giá tình hình trên mặt đất, trung niên mỹ phụ hừ lạnh nói:

- Đáng chết, bọn hỗn đản nọ đương nhiên làm con rùa đen không dám lộ diện! Đừng để ta bắt được, nếu không sẽ băm nát bọn chúng.

Mỹ nữ tóc đen hờ hững, ánh mắt lại đảo qua mặt đất:

- Không nên vội, lo lắng không có tác dụng gì, chúng ta đã liên tục tìm tòi tại vùng núi A Mulang này hai ngày rồi, nếu tối nay còn không có kết quả, vậy ngày mai chúng ta chủ động đi ra khỏi vùng núi A Mulang, khiến bọn họ hiện thân.

- Tuân mệnh, tiểu thư.

Hai trợ thủ đều cung kính đáp lời.

Lúc này thì, mỹ nhân tóc đen đột nhiên phát hiện một đạo hồng quang ở trên mặt đất hết sức dễ nhận, mà hình của hồng quang nọ, trên đầu đội quân khôi.

Trung niên mỹ phụ cũng phát hiện, vội hỏi:

- Tiểu thư xem! Chúng ta mau đuổi theo.

Ba lão yêu bà thay đổi hành động, từ "Rìa của hình tam giác" tiến vào bên trong.

Mắt thấy sắp hạ xuống đất, mỹ nhân tóc đen bình tĩnh phân phó:

- Hai vị tỷ tỷ coi chừng, đối thủ của chúng ta cường đại vô cùng, lần này đột nhiên bị chúng ta phát hiện thật sự có chút bất thường, không nên rời khỏi ta.

Đang nói, các nàng đã hạ xuống đất, nhưng tình hình trước mắt khiến bọn họ sửng sốt.

Một lão đầu miệng đầy răng vàng, thân mặc quần áo rách bươm của tên ăn mày, trên lưng còn mang bao tải, trên đầu cũng mang một cái xoong lớn màu đỏ, đang cầm mấy cái cánh gà rừng, tận hưởng hương vị.

Mỹ phụ trung niên lập tức tiến lên, phần nộ quát:

- Lão già này ở chỗ này làm cái gì, đỉnh đầu sao lại để cái xoong sắt, còn sơn thành màu đỏ?

Lão đầu nhếch miệng cười:

- Ta đang câu cá.

Tiếp đó hần tròng lớn hai mắt, nhìn chằm chằm mỹ nữ tóc đen:

- Ai nha, vị tiểu thư này, ần đường ngươi có vết đen, hai tai hồng, sợ rằng sắp gặp đại nạn. Bất quá ngươi yên tâm, lão nhân gia ta chỉ cho ngươi rõ, giúp ngươi chuyển nguy thành an, còn có thể gặp được lang quân như ý.

Mỹ phụ trung niên phóng chỉ đánh rớt cái xoong sắt trên đầu, nổi giận mắng:

- Ngươi lão bất tử, đang câu cá trong núi sao? Ngươi cho chúng ta là đứa nhỏ ba tuổi sao?

Nàng tiến lên muốn động thủ.

Mỹ nhân tóc đen nhìn nàng ra ý bình tĩnh, chậm rãi nói:

- Vị lão tiên sinh này đích thật là đang câu cá, bất quá hẳn là mồi, mà cá... là chúng ta! Đều ra đi, các người giết hơn trăm tỷ muội Thảm Thủy Hồ của chúng ta, nói vậy cũng không phải bọn ngốc dụng loại chiêu số ngu ngốc này. Bầy rập cùng viện thủ đều ra đi.

Lão đầu kinh dị nhìn thoáng qua mỹ nhân tóc đen, ngạc nhiên nói:

- Hắc! Chuyện lạ! Một trận trước các tiểu yêu bà xúc phạm bá đạo, đầu óc đại đột như đại phì trư, hôm nay sao lại có một kẻ khách khí như vậy? Lão đồ quỷ, xem ra lần này tiểu yêu bà có chút thủ đoạn.

Mỹ nhân tóc đen mỉm cười, nhìn một người trẻ tuổi có đuôi ngựa màu xanh đang cười mỉa hoặc bước ra từ trong rừng, cười nói:

- Mấy vị là đối thủ của chúng ta sao? Tiểu nữ tử Tuyết Cơ, đệ tử thứ chín của gia sư thần Margaret.

- Oa! Nghệ thuật nhân sinh quả là nhiều tư vị! Lão thầy bói, đã thấy chưa, tiểu yêu bà tới lần này không có bị nuôi như chó, mà là đại yêu bà Margaret tự mình nuôi lớn, bí truyền đệ tử... khách khách, ta thấy sao nhìn có chút quen.

Hai người này đúng là Demis cùng Bowen.

Bọn họ không vội vã động thủ, Tuyết Cơ cũng lạnh nhạt cười, lại nói:

- Hai vị tiên sinh có thể nói cho Tuyết Cơ, các ngươi vì sao sát hại thần phó của Thẩm Thủy Hồ? Mặc dù Tuyết Cơ hiểu được câu này là một câu nói nhảm, nhưng vẫn muốn hỏi.

Lão Bowen lắc đầu:

- Vấn đề này ngươi đừng hỏi chúng ta, mà phải hỏi người phía sau ngươi kia.

Phía sau?

Đôi mắt đẹp của Tuyết Cơ hơi nháy, thần hình tuyệt mỹ không chút động:

- Lão tiên sinh nói đùa, sau lưng ta hẳn là không có ai, mà ngươi muốn dời lực chú ý của ta, đúng không.

Demis đứng bên lão Bowen, hai người vẫn hèn mọn bỉ ổi như dĩ vãng, hẳn nói:

- Ai, ngữ ngôn của nghệ thuật gia luôn bị người hiểu lầm! Tiểu thư xinh đẹp, chúng ta lừa ngươi làm gì? Sau lưng ba người các ngươi thật sự có người.

Tuyết Cơ lắc đầu cười khê, hai trợ thủ không tin, hừ lạnh nói:

- Các ngươi nói loạn lên làm gì? Tuyết Cơ tiểu thư của ta được bí pháp thân truyền, là của thần ta Thẩm Thủy Hồ đệ nhất nhân ngàn năm qua truyền cho, cho dù giáo hoàng cùng Long thần, cũng đừng nghĩ không một tiếng động xuất hiện sau lưng nàng.

Lão Bowen há to miệng:

- Ai nha nha, lão đồ quỷ, ngươi nghe được không? Nha đầu kia tựa hồ có thể cùng giáo hoàng và Long thần so sánh.

Demis gật gật đầu:

- Thẩm Thủy Hồ Margaret đệ nhất nhân, nghe có chút hù dọa a. Bất quá...

Hắn chỉ chỉ phía sau Tuyết Cơ, cười hắc hắc nói:

- Tiểu thư xinh đẹp, sau Vãn Thần đại chiến, đấu thần cực mạnh trên tam đại lục không chỉ có giáo hoàng cùng Long thần, trước khi ngươi chết, nhìn người sau lưng một cái đi.

Đột nhiên, một cỗ khí tức tử vong từ sau lưng Tuyết Cơ xộc tới.

Cái gì? Thật không ai có thể không một tiếng động xuất hiện sau lưng mình, lại còn không khiến mình sinh ra cảnh giác sao?

Không vội suy nghĩ, tiếng kêu thảm thiết truyền tới bên tai, hai trợ thủ đã chết thảm, Tuyết Cơ khê quát lên một tiếng, đột nhiên khom lưng nghiêng người, thân thể mềm dẻo đương nhiên xuất ra hình một vòng trăng non, tiếp đó, ánh trắng chớp động, Tuyết Cơ như một mặt trăng phi lên không, nhanh chóng bắn tới phía chân trời, nhưng trong ánh trắng lại có nhiều tinh quang màu đỏ...

Là máu tươi.

Demis cảm thán than vãn:

- Ai, không tin nghệ thuật nhân sinh luôn không có kết cục tốt.

Hắn vỗ vỗ lão Bowen:

- Uy, nha đầu kia không nói xạo, xem ra nàng thật sự có thể cùng giáo hoàng và Long thần phân tranh cao thấp, đáng tiếc...

- Đáng tiếc nàng gặp phải ta.

Đông, đông! Hai cụ thi thể thần phó ngã quy, hắc bào quân khô, một thân ảnh xuất hiện tại nơi Tuyết Cơ vừa đứng.

- Giáo hoàng so với Tuyết Cơ mạnh hơn một chút, ít nhất, hẳn có thể tiếp được một chiêu của ta, bảo toàn tính mạng.

Tay áo rộng thùng thình phất lên, hai cỗ thi thể biến mất.

Lão Bowen vác bao lên, tiếp tục ăn cánh gà:

- Ai kêu nàng gặp phải người! số 8, người cùng số 9 liên thủ giết Thảm Thủy thần phó, phá Thảm Thủy kiếm trận, bây giờ lại làm thịt thân truyền đệ tử còn sót lại của Margaret... hắc hắc, lần sau không phải là Margaret tự thân tới, mà là Thảm Thủy Khôi Lỗi binh đoàn của nàng! Chúng ta chuẩn bị làm một vụ mua bán nữa a.

Demis lắc đầu:

- Bất quá thông đạo của Thảm Thủy Hồ ba tháng mở một lần, lần sau mặc kệ ai tới đều là chuyện ba tháng sau, hắc, không bằng chúng ta rời khỏi vùng núi A Mulang đáng chết này, vào trong thành đánh bạc, thế nào?

Đề nghị của hắn lập tức được Bowen đồng ý, bất quá lão Bowen không có giờ tay, mà là... giờ miệng.

Chính lúc hai người đang nói chuyện, ngân nguyệt do Tuyết Cơ huyền hóa ra tán đi, nhưng thân ảnh nhu mì trên bầu trời dần dựa bay, lão Bowen nói thầm:

- Nha đầu kia còn không chết sao? Lần trước kẻ kia là ta cố ý để cho chạy thoát, nhưng người này nếu thoát, chúng ta sao có thể lộ diện mà về nhà.

Số 8 lạnh lùng nói:

- Nàng sống không quá sáng sớm mai, cho dù là Thảm Thủy thánh quang thần thánh đệ nhất thiên hạ cũng không cứu được nàng.

Ai, sợ rằng Thảm Thủy thánh quang của sư phụ cũng không cứu được ta! Lần này đấu khí mạnh mẽ, mạo hiểm tiến vào vùng của địch nhân, không nghĩ sẽ rơi vào cảnh này, khó trách sư tôn nói ta kinh nghiệm còn chưa đủ.

Nhưng người giết ta tới tốt cùng là ai?

Không thể tưởng được đối thủ cường đại như thế, xem ra chỉ có sư tôn tự mình ra tay mới có thể hàng phục được bọn họ.

Tuyết Cơ liều mạng dùng chút hơi tàn cuối cùng phi hành trên trời, tâm niệm nhanh chóng quay trở lại, Thảm Thủy thánh quang thần thánh nhất cũng không có hiệu quả với ta, ta nhiều nhất có thể sống tới sáng sớm mai nhưng ta phải mang tin tức của đối thủ truyền đến tại sư tôn.

Tự mình không có khả năng trở về Thảm Thủy Hồ bẩm báo sư tôn, bất quá lực sư tử ngay tại tam đại lục, nhất định phải tìm người đưa tin cho lục tỷ mới có thể chết.

Tuyết Cơ liều mạng phi hành, dần dần, ý thức của nàng mơ hồ, chẳng biết bay bao lâu, trước mắt nàng tối sầm, bản năng cầu sống khiến Tuyết Cơ nảy sinh một ý niệm cuối cùng trong đầu - ý niệm rất không tôn trọng Margaret, ý niệm đi ngược lại sự giáo dục của Thảm Thủy Hồ mà nàng tiếp thu từ nhỏ...

Nếu sư tôn không phải thiên hạ cực mạnh thì tốt biết bao? Nếu thiên hạ còn có một lực lượng thần thánh hơn Thảm Thủy thánh quang thì tốt biết bao?

Ánh trăng soi rọi, Tuyết Cơ rơi từ trên trời xuống.

Mà lúc này Đỗ Trần còn nghĩ tới chỗ tốt của Andy, ngẩng đầu nhìn trăng sáng...

Có nữ nhân rơi từ trên trời xuống!

338. Bác Bì Chân Thân, Tiểu Di

Thấy rõ cái gì rơi từ trên trời xuống, Đỗ Trần vội vàng xuất ra một đóa Liên Hoa, tiếp được nữ nhân rơi từ trên trời, nhìn thoáng qua, nhất thời nhíu mày như đau.

Chẳng những là nữ nhân, còn là một tuyệt đại giai nhân sợ rằng chỉ có Helen mới có thể so sánh. Nhìn qua tuổi nàng không lớn, cũng chỉ có bộ dáng mười tám mười chín tuổi, tóc dài đen, hai mắt đóng chặt, sắc mặt trắng bệch, khóe miệng còn vương máu.

Mà trang phục của nàng hết sức đơn giản, không có thủ sức châu báu gì, quần áo màu trắng lộ ra một vẻ đẹp say đắm lòng người.

- Tiểu thư!

Đỗ Trần kêu vài tiếng, xác định mỹ nhân tóc đen đã ngất đi, nhìn kỹ da tay bên ngoài của nàng, không phát hiện vết thương gì, chỉ có bộ vị ở phía sau không ngừng chảy máu, quần dài sau lưng đã bị máu tươi nhuộm đỏ. Đỗ Trần cũng không dám cởi quần áo nàng để kiểm tra, không thể làm gì khác hơn là nhẹ nhàng đặt mỹ nhân tóc đen lên đài, vuốt mũi, tính toán thăm trong lòng.

Nhìn thoáng qua đại mỹ nhân tự xưng nhật được, sao lại vậy a? Chẳng lẽ mình cũng giống Andy, mỗi ngày đều có câu "Ta, Francis, là sủng nhi của nguyệt thần nữ" đọng trên mép?

Đỗ Trần cười tự giễu, thầm nghĩ, nha đầu này lai lịch không rõ, hơn nữa rơi từ trên trời xuống, thân phận bối cảnh nhất định không đơn giản! Nàng không phải bình dân, cứu người trước tiên cần lo lắng hậu quả một chút.

Cứu nàng, mình có thể bị địch nhân của nha đầu làm phiền, không cứu, mình sẽ mất đi công đức còn hơn xây thất cấp phù đồ... hơn nữa nha đầu kia là người tốt hay người xấu mình còn không rõ.

Đỗ Trần nháy mắt làm ra quyết định - cứu người, nhưng phân giai đoạn mà cứu.

Đỗ Trần tìm một sơn động bí mật ở phụ cận, dùng Liên Hoa mang nàng vào, an trí trên một lớp cỏ. Thánh quang của lão lục xuất hiện, chiếu rọi lên người mỹ nhân tóc đen! Tới khi nàng đã có thể rên rỉ, sắc mặt cũng có chút hồng lên, Đỗ Trần thu hồi pháp bảo.

Cẩn thận cảm giác được móng dít có chút phát ngứa, Đỗ Trần mỉm cười, được rồi, bảo giám có thể cam đoan nha đầu này không phải ác nhân, cứu nàng chỉ ít cũng đức có thể chút ít.

Tuyệt Cơ dần dần khôi phục thần trí.

Nàng tiếp tục với ý niệm cuối cùng trong đầu... lực lượng so với Thẩm Thủy thánh quang còn thần thánh hơn. Ai, đây là điều không có khả năng tồn tại trên thế giới này! Ô? Ta còn chưa chết?

Chân chân thật thật cảm nhận được sự tồn tại của sinh mạng, tinh thần Tuyệt Cơ lập tức phấn khởi, cảm giác tái sinh khiến lòng nàng nổi lên sự kinh hãi, nhưng theo đó ý niệm thứ hai trước khi nàng "lâm tử" cũng nổi lên mãnh liệt, mơ mơ hồ hồ rên rỉ:

- Lục tỷ... đối thủ quá mạnh... đề phòng...

Tuyệt Cơ nói đứt quãng.

Lúc này Đỗ Trần lại nhíu mày, đáng chết, đây là chuyện gì xảy ra? Mình đã đem toàn lực. nhưng thánh quang của lão lục chỉ cứu hồi nha đầu kia một cái mạng, mà không thể trong thời gian ngắn hoàn toàn trị liệu.

Người đã thương nha đầu này tới tột cùng là ai? Thương tổn hấn lưu lại quái dị như thế, thậm chí ngay cả Liên Hoa pháp bảo cũng không thể nào hoàn toàn chữa lành - điều này cho thấy đối thủ của nha đầu này hết sức cường đại, bản thân mình nên bớt tạo phiền toái, chờ sau khi nàng tốt hơn thì sẽ hỏi chi tiết.

Đỗ Trần thu hồi tất cả pháp bảo, cởi ra trường bào đại công tước, cuối cùng mang lên mặt nạ Bác Bì cho, nhìn qua là một đầu thần tằm thường khoảng hai mươi tuổi, dung mạo bình thường hàm hậu.

Tuyết Cơ hé mở con mắt đen láy, thần trí cũng thanh tỉnh rất nhiều, vừa thấy Đỗ Trần. nàng trong lòng khẽ run lên! Chẳng lẽ người này đã cứu mình? Chẳng lẽ lực lượng của hắn so với sư tôn còn thần thánh hơn?

Đỗ Trần cười cười:

- Tiểu thư người đã tỉnh, bây giờ cảm giác thế nào?

- Là ngài đã cứu ta sao? Đa tạ ân cứu mạng.

Tuyết Cơ giật mình quan tâm, tam đại lục quả thật là long đàm hổ huyệt, đã có người có thể một chiêu đánh bại mình. Lại còn có một người có thể cứu trị mình mà lẽ ra không ai có thể làm được, thật thần kỳ. Nàng nằm trên cỏ mỉm cười cảm tạ:

- Xin hỏi tôn tính đại danh của ân nhân? Tuyết Cơ ngày sau tất trọng báo.

- Ta chỉ là một người vô danh, không có danh tiếng gì. người gọi ta là Á Lực.

Tuyết Cơ trong lòng kêu khổ, có lẽ tên này như sấm rền bên tai tại tam đại lục, đáng tiếc mình chưa bao giờ rời khỏi Thảm Thủy Hồ, đối với chuyện trên tam đại lục chỉ hiểu rõ một chút thường thức từ trong miệng sư tôn, còn thật sự không nghe qua tên này.

Đỗ Trần lại nói:

- Tiểu thư Tuyết Cơ, người trọng thương rơi xuống giữa núi hoang, ta cứu người chỉ là tiện tay, không tính là ân đức, người không cần để trong lòng.

Từ trong bao lữ hành lấy ra một chút nước cùng thực vật thanh đạm đặt vào tay Tuyết Cơ:

- Tiểu thư, người bị ai đánh trọng thương? Thoạt nhìn, đối thủ của người không tồi a.

Tuyết Cơ cười khổ nói:

- Ân nhân hỏi, Tuyết Cơ không dám không nói, nhưng Tuyết Cơ thật sự không biết người đã thương ta là ai, mà ta vì sao bị thương là bí mật của sư môn, xin ân nhân thứ tội, Tuyết Cơ không thể nói.

Hắc, nha đầu này thật ra thành thật! Cho dù không nói, ta cũng bận đi tìm đại ca cùng Bác Bì, cũng không có tâm tình ở lại đây quan tâm tới người! Dù sao cứu người một mạng công đức đã tới tay! Vậy bớt trêu chọc nữ nhân, nhất là loại nữ nhân xinh đẹp này.

Nghĩ vậy, Đỗ Trần nói:

- Nếu như vậy ta cũng không hỏi nữa, nơi này là một sơn động phụ cận Trường Dao phong, cửa động hết sức bí ẩn, người hẳn là hiểu rõ cừu gia của người, chúng ta trốn ở đây liệu có đủ an toàn không?

Hắn cười ha ha:

- Nếu cừu gia của người có thể tìm được nơi này, chúng ta ở trong một tòa sơn động bị thiêu đốt thì có chút phiền toái a.

Tuyết Cơ tức cười thất tiểu, gật gật đầu:

- Ân, người yên tâm, cừu gia của ta hẳn là cho rằng ta đã chết, sẽ không quay lại tìm ta, nếu không, với thương thế vừa rồi của Tuyết Cơ cùng năng lực của cừu gia, Tuyết Cơ không có khả năng được ngài cứu.

Nàng bỗng nhúc nhích thân thể, nhúu mày nói:

- Thân thể của ta hết sức yếu nhược, hành động không tiện, ngài nếu không ngại...

Không ngại? Ta nếu không ngại thì phải quản tới người sao? Đỗ Trần thầm bĩu môi, nhưng lại thân thiện cắt đứt lời nàng:

- Ha ha, cừu gia của người sẽ không tìm tới là tốt rồi! Vừa rồi chuyện khẩn cấp, ta không vội thông tri cho bằng hữu ở phía trước, hiện tại sơn động này hết sức bí mật, người trước tiên ở chỗ này nghỉ ngơi chốc lát, ta đi nói với bằng hữu một tiếng, thuận đường tìm chút dược phẩm cho người, người thấy sao?

Nha đầu, ta đã nói cho người là ta còn có chuyện quan trọng, người nếu hiểu thì...

Tuyết Cơ rất hiểu gật gật đầu, miễn cưỡng đáp lễ:

- Ân cứu mạng Tuyết Cơ suốt đời không quên, cũng không dám làm phiền ân nhân, Tuyết Cơ lưu lại trong sơn động tự liễu dương được rồi...

Đỗ Trần gật gật đầu, nha đầu kia cũng hiểu chuyện.

Không nghĩ Tuyết Cơ liền nói:

- Nhưng có một chuyện khẩn yếu liên quan tới sinh tử tồn vong của sư môn, ân nhân có thể thuận đường giúp Tuyết Cơ chuyển một phong thư cho tỷ tỷ của ta không? Địa chỉ của vị tỷ tỷ của ta rất dễ tìm, mọi bưu chánh sở đều có đường chuyển tới bưu sở chỗ nàng, ngài chỉ cần thấy bưu sở nào đó thì thuận tay gửi hộ thư là tốt rồi.

Nàng nhìn hai chân mình một chút, cười khổ nói:

- Tuyết Cơ vẫn phải tự mình đi gửi thư, nhưng bây giờ thật sự không cách nào đi đường, chỉ có thể miễn cưỡng viết mấy chữ.

Đỗ Trần trầm nghĩ, tốt lắm, hỗ trợ đưa một phong thư có thể cứu một môn phái, việc thiện này rất đơn giản! Hắn chuẩn bị giấy bút cho Tuyết Cơ, vòng vo một vòng, mặt ngoài quang minh lỗi lạc không nhìn nội dung bức thư của Tuyết Cơ, nhưng vẫn vụng trộm dùng tắc nhãn ngắm vài cái, nhưng hắn rất thất vọng, văn tự Tuyết Cơ dụng hán căn bản không nhận ra.

- Phiền toái ân nhân.

Tuyết Cơ đưa bức thư lên.

Đỗ Trần tiếp nhận, vốn định lại một lần nữa "Quang minh lỗi lạc" không nhìn địa chỉ trên thư, trên thư nhất định có địa chỉ cùng tính danh được viết bằng ngôn ngữ thông dụng của đại lục Einstein - nếu không nhân viên bưu cục cũng không biết a! Tính danh hai chữ hiện lên trong mắt Đỗ Trần.

Tuyết Ny.

Lại nhìn địa chỉ, Đỗ Thư quán Đẩu Thần đảo.

Đỗ Trần sửng sốt, nha đầu là muội muội của Tuyết Ny a di? Vậy chẳng phải là... tiểu di của mình sao.

Sờ sờ cái mũi, Đỗ Trần đột nhiên hỏi:

- Tiểu thư, ta muốn hỏi toàn danh của người, ách, điều này rất thất lễ, nhưng rất trọng yếu.

Tuyết Cơ nói:

- Ân nhân hỏi, Tuyết Cơ không dám không đáp, tên đầy đủ của ta là...Rebecca St. Batulu, Great.

Đỗ Trần trước mắt tối sầm, đúng vậy, St. Batulu Great, một chuỗi tên quý tộc này là gia tộc của Tuyết Ny a di, hơn nữa cực kỳ bí ẩn, mình có thể biết tên đầy đủ của Tuyết Ny a di, là do Porter nói cho! Vậy nơi hoang dã này đột nhiên xuất hiện một nữ nhân mười bảy mười tám tuổi lại là... tiểu di của mình.

Đỗ Trần cười khê che đi sự xấu hổ của mình:

- Tiểu thư Rebecca, người vừa rồi nói Tuyết Ny là tỷ tỷ của người, là thân tỷ muội sao?

Rebecca lắc đầu, ngoại trừ việc của sư môn nàng cũng không nói dối:

- Chúng ta tổng cộng có chín tỷ muội, nhưng phần lớn đã quá thế, hôm nay chỉ còn lại lục tỷ Tuyết Ny cùng ta hai người, chúng ta tuy không phải là tỷ muội ruột thịt, nhưng đều là cô nhi, do sư phụ chúng ta cũng là nghĩa mẫu nuôi lớn, còn thân hơn tỷ muội. Bất quá lục tỷ sớm cùng nghĩa mẫu không hợp, hôm nay định cư tại Đẩu Thần đảo, mà Rebecca thị phụng bên nghĩa mẫu.

Nàng kinh ngạc nhìn Đỗ Trần:

- Ân nhân luôn hỏi tới chuyện của tỷ tỷ Tuyết Ny, chẳng lẽ đã từng quen biết tỷ tỷ ta?

Đỗ Trần khóc cười không được, Tuyết Ny a di lưu lại một phong thư rồi mất tích, nhưng nơi này lại gặp tiểu di! Ai, hoàn hảo mình hôm nay cứu Tuyết Cơ, nếu không ngày sau sao có thể diện đi gặp Tuyết Ny a di.

Bất quá Đỗ Trần cũng không có định nhận thân, hàm hồ nói:

- Tiểu thư Rebecca, ta cùng Tuyết Ny đích thật vừa là thầy vừa là bạn có quen biết, năm đó khi ta còn đọc sách trong đấu thần viện, còn nhiều lần được Tuyết Ny chiếu cố...

Hắn phát phát bức thư trong tay:

- Bất quá người có thể sẽ thất vọng, Tuyết Ny hôm nay không có ở Đấu Thần đảo, phong thư này của người có gửi cũng không ai nhận.

Trong khoảnh khắc lông mày của Tuyết Cơ nhíu lại.

339. Bác Bì Chân Thân, Bác Bì Đã Chết

Hỏi Đỗ Trần, biết được lúc tỷ Tuyết Ny đã mất tích thì Rebecca trầm mặc.

Đỗ Trần trầm nghĩ, tìm đại ca cùng Bác Bì mặc dù khẩn yếu, nhưng Rebecca là muội muội của Tuyết Ny a di, mình tuyệt không thể để tiểu di trọng thương chưa lành ở lại hoang sơn! Âm thầm căn cứ hiệu quả Liên Hoa thánh quang vừa rồi, Đỗ Trần nói:

- Tiểu thư Rebecca, thương thế của người nếu được ta mỗi ngày chữa trị, đại khái sau một tháng có thể khỏi hẳn, nếu người không ngại, một tháng này theo bên người ta, thế nào?

Rebecca lắc đầu nói:

- Ân nhân còn có việc quan trọng, Rebecca không dám làm phiền ân nhân.

Đỗ Trần khoát tay:

- Không sao, nếu người là muội muội của Tuyết Ny, vậy cũng không phải ngoại nhân! Nếu ngồi nhìn muội muội của bằng hữu trọng thương mà không quan tâm, người bảo ta sau này sao có thể đi gặp Tuyết Ny?

Đây là một câu nói thật tình.

Rebecca che miệng cười khẽ, ngẩng đầu hỏi:

- Lục tỷ cô tịch nội liễm, không thích cùng người giao đạo, khó có mấy bằng hữu, nhưng nếu lục tỷ nhận định là bằng hữu, vậy nhất định là bạn tốt có thể nhờ cậy. Rebecca phiền toái ân nhân.

Nàng thi lễ cảm tạ.

Đỗ Trần trầm vận nội kinh gọi ra một đóa Liên Hoa, mang Rebecca theo, sau đó nhanh chóng tìm Bác Bì.

Nhưng lúc này Rebecca lại hỏi:

- Ân nhân, còn có một việc Rebecca muốn nhờ ngài, vẫn là mau tìm được lục tỷ, bởi vì sư môn ta lần này gặp phải cừu nhân nhiều năm trước, bọn họ rất có thể là muốn đuổi tận giết tuyệt phái của ta, cho nên lục tỷ cũng có nguy hiểm.

Đỗ Trần gật đầu:

- Người nói đúng, chờ ta hiểu rõ chuyện ở A Mulang sẽ lập tức đi tìm Tuyết Ny. Tiểu thư Rebecca, người lần này bị địch nhân tập kích, một chút đầu mối về cừu gia cũng không có sao? Ta tại tam đại lục có chút thế lực, có lẽ có thể tìm ra chút đầu mối giúp người, đây cũng là giúp cho Tuyết Ny.

Rebecca khổ não nói:

- Ba người kia hết sức cổ quái, hơn nữa thần bí khó lường, Rebecca chỉ biết một người trong đó là lão nhân miệng đầy răng vàng hèn mọn bỉ ổi, mở miệng là đoán mệnh cho người ta. Một người tóc bện đuôi ngựa, là

nam nhân tuổi có chút trẻ, tự coi là nghệ thuật gia, còn người ra tay đã thương ta... đội quân khô màu đỏ, trường bào màu đen!

Cái gì?

Ba người mà Rebecca tả... lão Bowen, Demis, còn có tổ chức thần bí kia nữa.

Trong lòng Đỗ Trần nổi lên cơn sóng gió động trời, Tuyết Ny trên Đẩu Thần đảo cũng lão Bowen quen biết, quan hệ của hai người còn tốt nữa, lão Bowen sao lại đột nhiên phái người đến giết muội muội của Tuyết Ny?

Còn có, hắc bào đội quân khô... tổ chức này không phải là địch của Thảm Thủy Hồ sao - trên đường từ Ngân Nguyệt đảo về, thần bí nhân trên đường giết bọn bốn người Donna thần sứ rõ ràng tỏ rõ thái độ, bọn họ cùng Thảm Thủy Hồ bất cộng đại thiên, chỉ muốn toàn lực đối phó thảm thủy hồ.

Vậy Rebecca này là... người của Thảm Thủy Hồ? Vậy Tuyết Ny a di cũng là đồ đệ của Margaret sao?

Đỗ Trần ý thức được chuyện xảy ra.

Sờ sờ cái mũi, lại nhìn Rebecca, ấn tượng của Đỗ Trần với nàng lập tức chìm xuống đáy cốc. Mẹ nó, nguyên lai là lão bà bảy tám mươi tuổi, nhưng lại giả mạo tiểu nữ sinh thuần tình! Hừ! Chuyện Bác Bì cùng đại ca trước tiên do Dịch Cốt đảm trách. Lão tử cùng lão yêu bà này chơi một chút! Nàng thoát nhìn như chưa có nhiều kinh nghiệm thế nhân, lịch duyệt không nhiều.

Đỗ Trần lập tức làm ra vẻ lo lắng, lộ ra một chút mối:

- Tiểu thư Rebecca, hai người người nói ta thật chưa bao giờ nghe qua, bất quá nửa năm trước ta từng được tin tức, tại cảng Hongkong từng phát sinh hung sát án độc thần, lúc ấy hung thủ có bộ dáng của người thứ ba. Mà người chết... có một người tên là Donna.

Rebecca cả kinh nói:

- Nguyên lai Donna đã chết.

Đỗ Trần ngạc nhiên nói:

- Người biết Donna sao? Án hung sát này ta cũng không biết rõ lắm, nhưng theo bình dân có mặt lúc đó nói, hung thủ biểu hiện ra cừ hận khắc cốt铭心 tâm với thần Margaret! Chẳng lẽ... người là đệ tử của một trong những anh hùng vĩ đại nhất lịch sử loài người, Thảm Thủy thần Margaret?

Rebecca thoáng sửng sốt, nghe Đỗ Trần tôn kính với Margaret vô cùng, liền mỉm cười gật đầu.

- Ai nha, thất kính! Thất kính!

Đỗ Trần lập tức khom người hành lễ:

- Rebecca cũng là... a, năm đó Tuyết Ny, cũng giống người không chịu lộ ra sư môn! Nhưng điều này có gì đáng giấu diếm chứ? Đệ tử của thần Margaret, thân phận vinh diệu ra sao.

Hắn sờ cái mũi, Đỗ Trần cảm khái hỏi:

- Những người đó đương nhiên dám là địch của thần Margaret, chẳng lẽ là dư nghiệt của Ma tộc, hoặc là phản đồ của nhân loại? Tiểu thư Rebecca, thần Margaret gần đây có cừ nhân gì không? Có lẽ từ đó có thể nghĩ ra tin tức của địch nhân.

Rebecca suy tư nói:

- Trước đây sư tôn thống soái Tiêu Kinh chiến khu, tự tay đâm chết vô số tướng địch, đã sớm cừ gia khắp nơi.

Đỗ Trần lắc lắc đầu:

- Ta vừa rồi nói cũng không đúng, Ma tộc năm đó sớm đã bị thần hoàng Prince tiêu diệt toàn tộc, không có khả năng là cừ nhân của thần Margaret, tiểu thư Rebecca, những năm gần đây tôn thần có cừ nhân cường đại gì không?

Rebecca chần chừ một chút:

- Mặc dù sư tôn có lệnh, Rebecca không thể tùy ý lộ ra bí mật của Thảm Thủy Hồ, nhưng ân nhân vì giúp ta mới hỏi, Rebecca không dám giấu. Sau Vãn Thần chiến, Thảm Thủy Hồ ta cũng ít cùng người giao thiệp, người có năng lực tìm chúng ta báo thù chỉ có hai nhà...

Đỗ Trần trong lòng mừng thầm.

Rebecca lạnh nhạt phun ra một cái tên:

- Người thứ nhất là tinh không hạ đệ nhất đấu thần Charleman!

Rồi lắc đầu:

- Nhưng ba trăm năm trước, Charleman bị gia sư đánh trọng thương, không có khả năng sống lâu! Mà Charleman dù có mười ba vị thê tử, nhưng phần lớn đều bị gia sư giết chết, ngay cả nữ nhi duy nhất của hắn cũng ở trong Thảm Thủy thánh quang, thiên hạ không ai có thể cứu nổi.

Lão thiên, Charleman năm đó thảm như vậy sao? Hắn quy ẩn Đấu Thần đảo nguyên lai là vì chờ chết! Đỗ Trần có thể tưởng tượng năm đó Charleman bị Margaret làm cho thê thảm thế nào, nhưng việc này nhất định cũng liên quan tới bí mật gì đó, Rebecca nhất định không chịu lộ ra nhiều.

Rebecca lại nói:

- Mà nhà thứ hai, là hậu duệ Da Tát thần, ân nhân có thể không nghe qua Da Tát, bọn họ là một giáo phái cực kỳ bí ẩn, từng cùng gia sư có chút xung đột, đại khái mười tám năm trước, sư tôn từng đích thân tới nhân gian, bắt thánh nữ đương đại của giáo phái này tên là Mayfair, phế đi nhi tử của Mayfair, lại giết thủ hộ đấu thần của thánh nữ quý đạo Green, xem như kết thâm cừu đại hận.

Tâm Đỗ Trần, như là từ ngực trầm xuống bụng, lại thăng lên mắt, Green đã bị giết, vậy Bác Bì bây giờ là ai?

Da Tát thánh giáo cùng Thảm Thủy Hồ vì Phá Khí huyền mà sinh ra ân oán, Đỗ Trần nhớ lại nhưng việc biết được từ miệng Thomas, nhưng Bác Bì chết trong cuộc chiến năm đó khi Margaret bắt Mayfair, đây là chuyện gì?

Rebecca lại đau thương nói:

- Nếu thật sự là người Da Tát, thì tốt hơn nhiều, lục tỷ năm đó cùng Quý đạo Green có chút tình cảm, nàng càng vì Green mà quyết liệt với gia sư, định cư ở Đấu Thần đảo. Nếu địch nhân là Da Tát, lục tỷ hẳn không có gì nguy hiểm.

Đỗ Trần nghe được kỳ quái, lập tức hỏi chuyện Green cùng Tuyết Ny.

Rebecca khổ sở cười nói:

- Năm đó lục tỷ phụng mệnh sư phụ tiến vào Đấu Thần học viện chấp hành nhiệm vụ...

Chuyện Tuyết Ny cùng Green cũng không phức tạp, Đỗ Trần dựa vào tình báo nắm được cùng lời Rebecca, rất nhanh hiểu rõ hết thảy - năm đó Tuyết Ny tiến vào Đấu Thần học viện chấp hành mệnh lệnh hạng nhất của Margaret, rồi làm quen với Green hơn nàng mười tuổi... nhưng ngại quy củ Thảm Thủy Hồ mà không có kết quả gì, sau này, Margaret bắt Mayfair, giết Green, Tuyết Ny vì Green mà phản lại Margaret.

Nhưng lúc ấy Margaret giết cả mẫu thân Arthur, thê tử Roland, cũng là thất tỷ và bát tỷ của Rebecca, trục xuất Tuyết Ny khỏi Thảm Thủy Hồ, mặc cho nàng định cư tại Đấu Thần đảo.

Nhưng nhiều năm sau, Green đã chết lại theo Francis tiến vào Đấu Thần học viện, xuất hiện trước mắt Tuyết Ny...

Đỗ Trần trong lòng nảy sinh độc ác, Margaret mẫu môn này thật ác độc.

Trộm đánh giá Rebecca một phen, Đỗ Trần thân thiện nói:

- Tiểu thư Rebecca, người nói ta đều hiểu, bây giờ thân thể người còn hết sức suy yếu, không bằng nghỉ ngơi chốc lát, ta lập tức đi xử lý chuyện của mình, sau đó chúng ta đi tìm Tuyết Ny... Àh, có chút được phẩm ta dùng luyện kim thuật phối chế, người phục vào đi.

Rebecca không nghỉ ngơi, nuốt mấy được hoàn vào, nhưng được hoàn vừa nuốt vào thì nàng đã gục đầu ngủ thiếp đi.

Đỗ Trần cười lạnh lùng, được phẩm gì chứ, đây là độc được làm cho người ta hôn mê!

Đặt Rebecca vào trong một đóa Liên Hoa, an bài ổn thỏa, Đỗ Trần tự mình giá ngự đóa Liên Hoa cuối cùng còn sót lại, như tia chớp bay khỏi hang động, dọc theo phương hướng ước định đuổi theo Dịch Cốt.

Bay ra ngoài chừng nửa giờ, trong thần niệm đột nhiên vang lên tiếng Đỗ Tư:

- Francis, đại ca người Steven vừa rồi đột nhiên cười điên cuồng, hô to cái gì "Tìm được rồi, ta tới rồi!" mà Bác Bì lớn tiếng hô "Francis! Francis!... thanh âm hai người phi thường quái dị."

Đỗ Trần nhíu mày:

- Mấu chốt là bọn hắn bây giờ ở nơi nào?

Lời còn chưa dứt, đột nhiên thấy hướng Thiên Dao phong một đoàn khói màu đỏ phóng lên cao, tiếp đó hắc, lục, lam, hồng hoàng năm màu như ẩn như hiện.

- Không cần người nói nữa, ta biết bọn họ ở nơi nào rồi.

Hỏa liên đang xuất, bạo phát lực trong nháy mắt tăng lên, Đỗ Trần lao về phía Thiên Dao phong.

Cách đó không xa, một đám khí hắc lam hai màu cũng cấp tốc lao tới, hơn nữa so với Đỗ Trần nhanh hơn mấy lần, đúng là Dịch Cốt cũng phát hiện ra dị trạng, hắn đang tới gần:

- Thiếu gia, Bác Bì tại Thiên Dao phong.

- Ta thấy được! Dịch Cốt, người lập tức dụng tốc độ nhanh nhất bay tới, bảo vệ đại ca cho tốt! Về phần Bác Bì...

Đỗ Trần nhìn chằm chằm Thiên Dao phong, phát tay ném hỏa liên đăng cho Dịch Cốt:

- Bắt cho ta, mang thứ này, Đỗ Tư ở trong thân thể đại ca sẽ phối hợp với người.

Dịch Cốt sững sờ.

Đỗ Trần lạnh nhạt nói:

- Bác Bì chính thức, đã chết mười tám năm trước rồi.

340. Bác Bì Chân Thân, Steven Cùng Green

Dịch Cốt còn muốn hỏi lại, nhưng quang mang Thiên Dao phong lấp lóe liên hồi, hắn không vội vàng hiểu rõ tình huống, toàn tốc bay đi.

Mà lúc này lão Fuye đang từ Thiên Dao phong bay về phía Trường Dao phong, quay đầu lại thấy tình hình Thiên Dao phong, thở dài, lấy ra một cái khăn đen che mặt, xoay người bay trở về.

Sơn khẩu vùng núi A Mulang, Demis đang cùng lão Bowen nói chuyện phiếm, đang thảo luận xem trở lại thành thị sẽ làm gì, số 8 một chiêu đánh bại Tuyết Cơ chẳng biết đã đi đâu, Demis thấy quang mang xuất hiện thì thân thể khẽ run lên, vội vàng xoay người lại dò xét, ngạc nhiên nói:

- Xem quang mang này, tựa hồ là mệnh môn lại mở ra.

Lão Bowen ngoác miệng rộng:

- Quái, A Mulang này hẳn chỉ có một mệnh môn của Thảm Thủy Hồ, nhưng mệnh môn của Thảm Thủy Hồ tại phụ cận Trường Dao phong, bây giờ Thiên Dao phong dị biến xảy ra là chuyện gì?

Hai người ta nhìn người, người nhìn ta, hét lớn:

- Chẳng lẽ vùng núi A Mulang còn có mệnh môn thứ hai?

Demis nói:

- Mệnh môn thứ hai thông đi đâu?

Lão Bowen nói:

- Ngoại trừ mệnh môn, vậy quang mang hồng hắc hai màu là cái gì? Nhìn qua như là lực lượng ngoài thập cấp đầu thần.

- Chúng ta nên làm gì bây giờ?

Lão Bowen ngáp một cái:

- Quên đi, quản chuyện của chúng ta cái rắm? Dù sao tiểu yêu bà của Thảm Thủy Hồ phải ba tháng sau mới tới, chúng ta... hắc hắc, còn phải đi vào trong thành a.

Demis gật đầu hèn mọn bĩ ối, cười hắc hắc nói:

- Chúng ta đi vào trong thành đánh bạc a.

Trong căn nhà gỗ nhỏ vùng núi A Mulang, lão Womar lẩm bẩm, miệng chỉ còn lại mấy cái răng, nói thầm:

- Còn không để cho ta yên giấc? Ta đã đến cái tuổi này rồi...

Dùng chăn che đầu, lão tiếp tục ngủ.

Quang mang của Thiên Dao phong mặc dù sáng lạn đẹp mắt, nhưng vùng núi A Mulang thật quá lớn, những người phụ cận Tam Dao phong thấy được quang mang, đã thú cùng chim trong núi cũng bị quang mang làm kinh sợ, nhưng ngoài những điểm này ra, quang mang khi truyền tới vùng ngoài núi non đã là nhiều điểm ánh sáng như đom đóm, không chút gây chú ý.

Thiên Dao phong giống như tên, tựa như một thanh trường đao từ trên trời giáng xuống mặt đất. Thượng khoan hạ trách, thành một sơn thể, nếu ban ngày tới nơi này thật ra có thể thấy một kỳ cảnh đẹp mắt, nhưng giờ phút này phía dưới "Thân đao" đã có một đám khói đỏ tê hống.

Bác Bì ở trong một cái hố tại Thiên Dao phong, trước mặt là một góc núi cao vút, gió thổi phần phật, nhưng đám khói đỏ vẫn điên cuồng đánh mạnh vào mặt núi phía trước, có mấy khối đá đã vỡ ra, lộ ra một sơn thể như bạch ngọc, ngũ sắc quang hoa là từ bạch ngọc sơn thể bắn ra, cũng quả nhiên là một mệnh môn thần bí, nhưng tuyệt không phải mệnh môn Thảm Thủy Hồ.

Nó thông đi đâu?

Dịch Cốt chạy tới Thiên Dao phong đầu tiên, liếc mắt liền thấy được đám khói hai màu đen đỏ đang oanh kích vách núi, hần quất lạnh:

- Bác Bì, ta còn gọi ngươi là Bác Bì, nhưng mặc kệ ngươi là ai. Chúng ta đều từng lập thệ trước Đồ Trần thần là tín đồ không phản bội thần giáo, là thủ hộ đầu thần của thiếu gia! Người mang Steven từ kim vụ hỏa quang phóng ra, có sự tình gì chúng ta ngồi xuống nói. Nếu không...

Bác Bì sững sốt, vụ khí hai màu đen đỏ khuyếch tán lớn hơn, thấy không rõ tình hình của Bác Bì cùng Steven bên trong, điên cuồng đâm vào vách núi bạch ngọc.

Không cần Đồ Tư truyền tin, thanh âm của Bác Bì cùng Steven rõ ràng truyền vào tai Dịch Cốt:

- Ta, ta tới.

- Francis, Francis!!!

Hai loại thanh âm kêu rống hoàn toàn bất đồng, tựa như diên cuồng, lọt vào tai Dịch Cốt khiến hắn biến đổi, Bác Bì còn dễ hiểu, nhưng Steven bất quá mà một đấu sĩ cấp thấp, hắn kêu lên như thế là gặp nguy cơ lớn lao.

Dịch Cốt không hề chờ đợi, Minh Nguyệt Tử Thủy đao bắn ra, đánh về phía Bác Bì.

Sát khí lẫm liệt đánh úp lại, Bác Bì cùng Steven trong đám khói cũng rống to:

- Cẩn ta phải chết.

Một thanh Bác Bì tiểu đao thon dài từ trong đám khói bắn nhanh ra, trong nháy mắt huyền hóa thành ánh đao mạnh mẽ, "oanh" cùng Dịch Cốt đối quyết một đao.

Tả trợ đao thế của hai người, vách núi lại có một tảng lớn vỡ ra, quang mang ngũ sắc lại lóe lên, sơn thể bạch ngọc ẩn ẩn ba động, tựa như một mỹ nhân kêu gọi tình nhân tiến vào khuê phòng của nàng...

Mà Bác Bì sau khi tiếp một đao lại lớn tiếng gào thét, thân thể run lên, đám khói hai màu đen đỏ rất nhanh xoay tròn, mạnh mẽ xuất đao tái chiến Dịch Cốt.

Dịch Cốt thật ra cũng sốt:

- Quái! Bác Bì sao lại yếu đi? Nhất định là Steven trên lưng khiến hắn không thể đem toàn lực!

Hai người lại chiến đấu tại chỗ.

Ánh đao tung hoành, hắc, hồng, lam ba quang mang hiện lên biến mất ẩn hiện không ngừng.

Đao của Bác Bì tuy nhỏ, nhưng đao mang bá đạo vô cùng, mở rộng ra lại hợp lại, một ánh đao màu đỏ cùng đen lại cuồng mãnh xuất ra, từ bốn phương tám hướng chém về phía Dịch Cốt, mà đao của Dịch Cốt lại có lộ số quỷ bí tinh xảo, toàn thân kịch liệt áp súc, tựa như một thủy xà vũ động giữa khe hở của ánh đao, thỉnh thoảng từ khe hở tấn công Bác Bì.

Đình, đao hai người lại chạm vào nhau.

Lúc này thì, một đạo kim quang từ trên trời giáng xuống, hoành đao bổ lên đao của hai người:

- Dừng tay, Green cùng Steven bây giờ cần tuyệt đối yên tĩnh.

Một người đứng giữa hai người, cầm trong tay nửa thành đại đao màu vàng.

Đột nhiên xuất hiện một người che mặt, nhưng Dịch Cốt từ thân hình cùng thanh âm nhận ra, thu đao hỏi:

- Các hạ là người trong tử lao Lanning?

Lão Fuye cũng nhận ra, Dịch Cốt không chút che giấu, khuôn mặt thật, người này không phải Brook mà Đỗ Trần thân phái đi theo Francis sao? Người phá vỡ trận pháp hợp kích Auerbach trong tử lao là hắn? Vậy người đánh bại hai nha đầu kia là... Francis?

Ai! Francis đứa nhỏ này rốt cục có bao nhiêu chuyện còn không nói cho ta biết?

Lão Fuye cười khổ.

Bác Bì thấy đối thủ không đánh, bản thân lại tiếp tục đánh vào vách núi, Dịch Cốt nhìn thoáng qua, quát lão Fuye:

- Người là ai? Tại sao nhận biết Green? Tại sao lại ngăn trở ta?

Lão Fuye nhìn thoáng qua Bác Bì, cười khổ:

- Chuyện quá phức tạp, nhất thời giải thích không rõ được! Nhưng Steven cùng Green bây giờ tuyệt không thể bị quấy rầy! Tin ta đi.

Dịch Cốt hừ lạnh nói:

- Ta dựa vào cái gì tin tưởng người? Green bây giờ oanh kích vách núi có ý gì?"

- Ta cũng không biết Green sao lại tới đánh vách núi, nhưng người nên biết bây giờ bọn họ đang ở vào tình trạng khốn yếu,...

Lão Fuye cắn răng:

- Ta và người liên thủ đánh tan kim vụ hỏa quang trên người Green, nhưng tuyệt không thương tổn thân thể bọn họ, sau đó người xem sẽ hiểu được.

Dịch Cốt có chút gật đầu.

Thiên Dao, Minh Dao, song đao hợp bích. Hai người dựa lưng vào nhau, song đao cấp tốc xoay tròn, nổi lên một trận gió lốc tận trời, dần dần, đám khói hai màu của Bác Bì ảm đạm đi...

Một bóng người điên cuồng hiện ra.

Đúng là chỉ có một bóng người.

Steven.

Dịch Cốt cả kinh:

- Chỉ có Steven ở chỗ này? Bác Bì đâu?

Khiếp sợ quên liếc mắt nhìn Fuye, lão Fuye có chút lắc đầu:

- Bọn họ bây giờ là một... đang dung hợp, tuyệt không thể bị quấy rầy.

Mà lúc này, Đỗ Tư nghe bên ngoài nói, đã chuyển cáo Đỗ Trần.

- Francis, ngũ ca ta choáng váng! Bác Bì vẫn công Steven, bọn họ căn bản là chưa từng tách ra.

Đỗ Trần giờ phút này mờ mịt:

- Ngũ ca, người nói cái gì loạn quá vậy?

- Francis, năng lượng của Bác Bì và Steven ngày càng gần, hơn nữa gần nhất rất loạn, "Con mắt" ta tìm ra... nguyên lai bọn họ đang dung hợp - đại ca người chính là Bác Bì.

Đài sen run lên, Đỗ Trần suýt ngã xuống đất.

- Bây giờ Steven đang muốn tiến vào một khối vách núi, xem ra có vẻ là mệnh môn, mà Dịch Cốt cùng một người khác đang ngăn trở hắn...

Tại nghe Đỗ Tư giảng thuật tình hình bây giờ, Đỗ Trần liều mạng thúc giục Liên Hoa, nhưng hắn chỉ có thể cảm thán, Liên Hoa pháp bảo sao lại không tăng tốc độ?

Dưới Thiên Dao phong, Steven điên cuồng, vẻ mặt biến đổi liên hồi, khi thì mê mang, khi thì âm ngoan, khi thì điên cuồng, mà miệng hắn lại phun ra hai thanh âm:

- Tới, tới!

- Francis, Francis...

Trong giây lát hiểu được hộ thân vụ khí đã biến mất, Steven cũng không để ý - hắn hoàn toàn mở tan vách núi, mệnh môn xuất hiện.

- Ha ha, ta tới rồi.

Steven cười to đi vào mệnh môn.

Dịch Cốt vội la lên:

- Nếu chúng ta không phải địch nhân, vậy liên thủ ngăn hắn lại, không thể để hắn đi vào.

Lão Fuye lập tức hành động đáp lại, nửa thanh Thiên Dao ra tay, nhưng nói:

- Chúng ta toàn lực phòng thủ, ngàn vạn lần không thể gây thương tổn cho hấn, tận lực theo ánh đao của hấn mà chuyển vận, không nên nhiều loạn đấu khí của hấn vận hành.

Steven quay đầu âm ngoan nhìn chằm chằm Dịch Cốt cùng lão Fuye:

- Đáng chết, các người ngăn cản ta sao? Giết!

Bác Bì đao mở rộng ra, ánh đao bá đạo vô cùng phóng ra, nhưng chuôi đao vẫn trong tay Steven.

Quý đao muốn vào mệnh môn chẳng biết hướng đi đâu, Thiên Dao cùng Minh Dao chặt vật ngăn trở, dù mạnh hơn nhưng nhất thời cũng hạ xuống hạ phong! Ba thanh đao, ba thanh đao mạnh nhất đương thời đều ở một chỗ.

Đỗ Trần chạy tới Thiên Dao phong thì trước mắt ba người đang loạn chiến, mà hấn bây giờ rõ ràng một việc - đại ca muốn vào một mệnh môn không biết thông đi đâu, Dịch Cốt cùng kẻ còn lại đang ngăn trở. Đồng thời nghi hoặc - đại ca sao lại là Bác Bì, người liên thủ với Dịch Cốt là ai?

Đáng chết, phải ngăn đại ca, hỏi rõ tại sao.

341. Đấu Khí Truyền Thừa

Đỗ Trần gỡ mặt nạ xuống, hấn xuất hiện tại Thiên Dao phong, lão Fuye liếc mắt liền nhận ra, thầm kêu một tiếng, quả nhiên là Francis! Đứa nhỏ này tới cùng có bao nhiêu chuyện mà ta không biết?

Đá trên vách núi toàn bộ rơi ra do Steven điên cuồng đánh vào trong vách núi bạch ngọc, lão Fuye cùng Dịch Cốt liên thủ dù thực lực có thể dễ dàng thắng Bác Bì, nhưng khổ nỗi không dám thương tổn hấn, rơi vào tình trạng chống đỡ chặt vật, cứ như vậy, Steven từng bước tiến gần vách núi.

Đỗ Trần không chút chậm trễ, đẳng tâm của hỏa liên đẳng hạ trên đầu ngón tay, mạnh mẽ kéo dài, một sợi dây hướng Steven:

- Đại ca, là ta, Francis! Trả lời ta.

Steven thân thể khẽ dừng một chút, cười dữ tợn, sắc mặt càng thêm âm trầm, vừa thấy thân thể mình bị dây vây khốn, phía trước có hai cao thủ không kém mình cản đường, hấn đột nhiên đưa đao ra sau lưng, muốn cắt đứt dây, lão Fuye cùng Dịch Cốt giờ đao ngăn hướng sơn bích:

- Dắt dắt, muốn ngăn trở ta sao?

Hấn đặt đao lên cổ mình:

- Nhường đường, hoặc ta tự sát.

Đỗ Trần, lão Fuye, Dịch Cốt ba người nhú mày.

Mệnh môn bên trong đến tột cùng có cái gì? Đương nhiên khiến Steven cùng tính mạng làm vốn thương lượng để đi vào?

Dao phong của Steven tiến lên nửa tấc, máu tươi lập tức chảy ra, lớn tiếng hét:

- Nhường đường.

Lão Fuye cắn răng, quát:

- Dừng bức Steven nổi giận, bây giờ trong đầu hấn có hai trần thí, rất loạn. Francis, dụng dây trong tay người giữ chặt Steven. Brook, chúng ta cùng hấn đi vào! Vì Steven, chúng ta cũng tiến vào trong lòng núi nhằm xem trong đó đến tột cùng có cái gì.

Đỗ Trần gật đầu:

- Các người giúp ta giữ chặt dây. Chúng ta đi vào! Đại ca, chúng ta cho người đi vào, nhưng người cũng đừng ngăn trở chúng ta đi theo người.

Steven không đáp, hai người trước mặt liền tránh ra, mặc cho bị dây buộc chặt, bước đi hướng vách núi bạch ngọc, mà vách núi bạch ngọc như huyền tượng, mặc cho Steven đi vào.

Ba người nhìn nhau một chút, cũng theo vào.

Ngay khi bốn người biến mất nơi vách núi, vách đá tựa hồ có tính mạng, thực vật tự động sinh trưởng, không bao lâu khôi phục nguyên trạng, che dấu vách núi bạch ngọc...

Đỗ Trần hoảng hốt hiểu được mình tiến vào một không gian khác, đây là một cái địa đạo, có chút giống hành lang dài trong trang viên quý tộc, nhưng gỗ trên vách tường đều cổ quái, khe hở giữa các mảnh gỗ, còn ẩn hiện tinh quang màu ám kim, màu vàng mờ nhạt chiếu sáng thông đạo, trong hoàn cảnh này chậm rãi đi tới, cảm giác thần bí quý dị tràn ngập trong lòng mọi người.

Thông đạo không nhìn thấy cuối, Đỗ Trần theo Steven đi mấy trăm bước, quay đầu nhìn thoáng qua lão Fuye:

- Các hạ nhận ra ta cùng Brook, lại mạo hiểm vì đại ca ta, nói vậy cũng không phải ngoại nhân, lúc này còn chưa lấy khăn che mặt xuống?

Lão Fuye cười khở, tự đưa tay hạ khăn bịt mặt xuống.

- Bá bá?

Đỗ Trần cùng Dịch Cốt đều chết lặng.

Lão Fuye cười khở nói:

- Lưu ý Steven. Ai! Ta là Benz, cha của Ariza.

Địa đạo lâm vào yên lặng, chỉ có tiếng bước chân "Cộp cộp", còn có tiếng thở khó nhọc của Steven.

Thật lâu sau...

Đỗ Trần hỏi:

- Tối cùng là chuyện gì xảy ra?

Lão Fuye thở dài:

- Trước tiên hãy nói cho ta biết người biết bao nhiêu điều, nếu không ta cũng không biết bắt đầu từ đâu.

Đỗ Trần gật đầu, nói ra những việc mình biết cùng các việc khác, bất quá Liên Hoa bị hấn sửa đổi. Chỉ nói hấn trong khi cứu tai tại New Zealand gặp một lão nhân, lão nhân ban cho hấn Thiên Sứ Thủy Thân, bản thân liền có đủ loại dị năng. Trừ cái này ra thì không giấu diếm gì cả.

Lão Fuye nhìn chằm chằm Steven phía trước, cười nói:

- Ai, hài tử này, ngay cả giáo hoàng cùng Long thần đều dám lừa! Tốt lắm, ta cũng biết nên bắt đầu từ đâu... mười tám năm trước, trong đêm tối ta vào tử lao Renault, cứu mẫu tử Arthur, nhưng khi chạy trốn tới thành St. John bị Margaret phát hiện, nhưng không nghĩ, Margaret tới thành St. John gặp hai đối thủ khác, cũng là mẫu thân người Mayfair cùng Quý đạo Green.

Lão Fuye buồn bã nhìn Steven ở phía trước:

- Trận chiến ấy, chúng ta cùng Mayfair liên thủ, nhưng vẫn không địch lại Margaret. Mayfair cùng mẫu thân Arthur bị bắt đi, mà ta cùng Green bị đánh cho chết khiếp, bị bắt theo hai vị phu nhân về Thẩm Thủy Hồ, nhưng quy củ của Thẩm Thủy Hồ là nam nhân không được tiến vào, vì vậy ta cùng Green bị nhốt ngoài cửa Thẩm Thủy Hồ... ý của Margaret hấn là sau khi thẩm tra, để cho thần thú ngoài cửa Thẩm Thủy Hồ ăn thịt chúng ta, nhưng không nghĩ tới, thần thú Thẩm Thủy Hồ sau khi nói chuyện với Green vài câu, chẳng những không ăn chúng ta, ngược lại còn giúp chúng ta giấu diếm Margaret, tạm thời lưu lại một cái mạng.

Thần thú trấn hồ! Đỗ Trần âm thầm ghi nhớ tên này.

Lão Fuye lại nói:

- Sau đó một ngày, thần thú nói cho ta cùng Green biết, phu nhân Mayfair dụng tâm cơ, thoát được một mạng, còn có thể mang hài tử trở về. Thần thú ngầm nói cho ta, Margaret vì cho rằng hần đã ăn thịt chúng ta, cho nên không làm cho Margaret nghỉ ngơi, bảo chúng ta ở nơi hần ẩn giấu một thời gian, không nên cùng Mayfair rời khỏi - hần sẽ tìm cơ hội mang chúng ta đi.

Lão Fuye lắc lắc đầu, tựa hồ đùa cợt vận mệnh trên người năm đó.

- Nhưng ai mà biết được, khi Mayfair rời đi đến ngày thứ hai, lục đệ tử của Thẩm Thủy Hồ là Tuyết Ny tưởng rằng Green đã chết, hơn nữa vì Green mà trở mặt với Margaret, Margaret muốn giết Tuyết Ny. Green nhìn không được bại lộ hành tung... ai, kết quả là, Green dụng một cái mạng của hần đổi lại Tuyết Ny bị trục xuất Thẩm Thủy Hồ, định cư Đẩu Thần đảo.

Fuye vỗ trán:

- Green đã chết, ta tự nhiên cũng không thoát được, ngay cả thần thú đã cứu chúng ta cũng bị liên lụy, bị Margaret đánh cho vô số vết thương, cuối cùng, bị Margaret ép ăn chúng ta.

Đỗ Trần kinh ngạc "A" một tiếng.

Lão Fuye cười khổ nói:

Nhưng thần thú mạnh mẽ vượt ra dự đoán của ta, thậm chí ngay cả Margaret cũng không quá hiểu rõ về nó, nó giấu thi thể Green cùng ta trong bụng. Chờ nửa tháng, thoát khỏi tai mắt của Margaret rồi đưa chúng ta về tam đại lục.

Lão lập tức hít thở mấy hơi:

- Mặc dù lúc ấy ta không quá rõ ràng thần thú vì sao liều mạng cứu ta, chỉ là sau khi nói chuyện với Green vài câu mới dám liều mạng, ta nhờ Green mới may mắn sống sót! Ta tuyệt không ngồi nhìn thi thể ân nhân nằm lại nơi hoang dã, hơn nữa lúc ấy tin tức Alonso lập Arthur làm vương tử truyền tới, ta cũng không có lo lắng gì, liền ôm thi thể Green dùng thân thể sống đỡ chết đỡ về tới thành St. John.

- Phu nhân Mayfair thấy thi thể Green kinh hãi nhìn qua, ta còn nghi hoặc, vị phu nhân này thấy thi thể thì vui quá mà khóc. Mayfair phu nhân hành đại lễ khấu tạ với ta, nói, nếu ta mang về chậm ba ngày thì không có cách cứu trị.

Những lời này chẳng những khiến Đỗ Trần giật mình, ngay cả Dịch Cốt cũng cả kinh vội hỏi:

- Mayfair thánh nữ chẳng lẽ còn có bản lĩnh khởi tử hồi sinh?

Lão Fuye nói:

- Điều này ta sau mới biết, phu nhân Mayfair có một bí pháp, tên là đấu khí truyền thừa! Mà cảnh giới cao nhất của đấu khí truyền thừa, là linh hồn ký cư, tinh thần truyền lại, đấu khí bất diệt.

Đỗ Trần nhìn thoáng qua đại ca, tựa hồ hiểu được điều gì! Đúng vậy, đấu khí truyền thừa là điều mong ước của tuyệt thế thiên tài Phillip, là đệ tử vĩ đại nhất của Phillip, luyện kim tông sư trên tam đại lục có thể so với hần chỉ có Mayfair, có thể hiểu được, đấu khí truyền thừa cũng không gọi là không thể làm được.

Lão Fuye tiếp tục nói:

- Sau khi chết, tự nhiên nguyên tố cường đại trong cơ thể đấu thần dần dần tán đi, với thực lực của Green, đấu khí của hần tan hết phải một tháng, mà ta ở ngày thứ hai mươi bảy đã đưa thi thể hần tới cho phu nhân Mayfair...

Chỉ chỉ Steven:

- Đấu khí truyền thừa có hai loại phương thức, một là đem linh hồn cùng đấu khí ký cư (ký sinh) trong thánh khí của mình. Bản thân mình trở thành người thường, muốn dùng đấu khí thì lại phải dụng tới thánh khí... phu nhân Mayfair vì cảm tạ ta mang thi thể Green về, liền cho đấu khí của phế nhân ta giấu trong thanh Thiên Dao này.

Đỗ Trần ngạc nhiên nói:

- Vậy thánh khí bá bá cảm là Thiên Đạo. Không có thánh khí, chính là...

Lão Fuye gật đầu:

- Khi không có trong tay "chuôi đao" này, ta chỉ là một lão đầu bình thường! Bằng không, ta sao lại không ngừng già yếu, sao lại không phát hiện được biến hóa của hài tử người?

Đỗ Trần cười ngượng ngập.

Lão Fuye lại nói:

- Phương pháp này có một điểm bất lợi, đó là đấu khí trong thánh khí, thánh khí không thể tu luyện, vậy người dùng phương pháp này cả đời sẽ dừng bước tại chỗ - cho nên bá bá bây giờ chỉ còn lại tám phần thực lực năm đó! Mà phương pháp đấu khí truyền thừa thứ hai là dùng một bộ phận hoặc toàn bộ linh hồn ký cư tại người khác! Bởi vì tánh mạng thể có thể tu luyện, người kia có thể từ từ khôi phục thực lực.

- Green chính là dùng phương pháp thứ hai này, ký cư trên người đại ca ta?

- Đúng, nhưng cũng không phải! Ký cư tánh mạng thể phải có nhiều điều kiện, trong đó một là thuộc tính tương xứng! Lúc ấy thời gian gấp gáp, chỉ có thể tìm được Steven và Charles hai người có thuộc tính phù hợp thuộc tính của Green, nhưng linh hồn ký cư phải diệt linh hồn ký cư giả... không thể để phu nhân Mayfair hiển xuất tính mạng một hài tử đổi lại một mạng cho Green.

- Cho nên lúc ấy phu nhân Mayfair có khuynh hướng dụng thánh khí ký cư linh hồn, cũng làm như vậy! Vừa rồi cũng nói với người, đấu khí của Green đã phát tán hai bảy ngày, thánh khí lại không thể tu luyện, như vậy, Green sau khi thanh tỉnh chỉ còn lại thực lực lục cấp, hơn nữa cả đời không thể tiến thêm.

Lúc này, Steven phía trước thân thể run lên, tựa hồ cũng tràn đầy cảm xúc.

Lão Fuye tiếp tục nói:

- Green nói, lục cấp đối với hắn là một phế vật... nếu cả đời làm phế vật, vậy không bằng thành toàn cho một trong hai vị thiếu gia.

Đỗ Trần sửng sốt:

- Như thế nào thành toàn?

Lão Fuye buồn bã thở dài:

- Green dùng cái chết bức phu nhân Mayfair đưa một bộ phận linh hồn của hắn cùng toàn bộ đấu khí tặng cho Steven, như vậy, Steven có một bộ phận trí nhớ của Green, hơn nữa có thể trong thời gian ngắn đạt tới phong hào đấu thần! Bất quá lúc ấy Steven quá nhỏ, linh hồn Green lại quá cường đại, quá trình dung hợp không có khả năng xúc tiến, mà phải cần thời gian lâu dài, trước đây, Steven có hai tính cách.

Giờ thì Đỗ Trần đã rõ tất cả, nhưng hắn lại có một tảng đá lớn trong lòng, phiền muộn không nói nên lời.

Trong ánh sáng vàng chiếu rọi thông đạo, bước đi có vài phần trầm muộn, chỉ có lão Fuye chậm rãi nói chuyện còn lại - hắn cảm ân Mayfair, cam tâm làm người hầu, ngày thường là lão đầu bình thường, cái gì cũng mặc kệ, cái gì cũng không hỏi, toàn tâm toàn ý chiều cố Francis! Mà Green ký cư trong thân thể Steven cũng rất ít liên lạc với lão, thậm chí ngay cả chuyện Dịch Cốt gia nhập đều không nói cho hắn...

Hồi lâu, Đỗ Trần cười khổ:

- Green hoàn toàn có thể tạm thời ký cư trong thánh khí, ngày sau tìm một ký chủ khác a...

Lão Fuye lắc đầu:

- Điều này không có khả năng, mỗi lần truyền thừa linh hồn sẽ chịu thương tổn lớn lao, Green gánh chịu không nổi lần truyền thừa thứ ba...

Dịch Cốt đột nhiên hỏi:

- Thi thể Green bây giờ mai táng ở đâu?

- Không rõ lắm! Ngày đó sau khi truyền thừa, Green giãy dụa đứng lên, hắn nói, ta Green một đời anh hùng, không thể chết uất ức trên giường bệnh, muốn chết cũng phải chết oanh liệt! Nói xong, hắn không cho phu nhân cùng ta đi theo, sau đó biến mất, không ai biết cuối cùng hắn ở nơi nào...

Chỉ Steven ở phía trước:

- Bây giờ bọn họ hắn là tới lúc dung hợp quan trọng, không biết Green muốn làm gì?

Đỗ Trần im lặng:

- Đại ca ta có biết không?

- Hắn là không biết rõ, khi truyền thừa thì Steven quá nhỏ, phu nhân sợ hắn không chịu nổi trong cơ thể có một nhân cách khác, tinh thần sẽ bị hủy, cho nên giao quyền lợi dung hợp cho Green, để cho Green khống chế toàn bộ quá trình dung hợp, chậm rãi tiết lộ cho Steven.

Nhìn bóng lưng phía trước, lão Fuye cười khổ:

- Nhưng không biết xảy ra chuyện gì sơ suất, bọn họ biến thành hình dạng này.

Lão không cam lòng quát:

- Green, mặc kệ người muốn làm gì, Steven vô tội.

Những lời này lão Fuye đã hô qua mấy lần, nhưng đều không được đáp lại, nhưng lúc này đây, tựa hồ Bác Bì nghe được lão Fuye giảng thuật, trong lòng chấn động, hoặc là nguyên nhân gì khác, hắn cũng đã mở miệng trả lời:

- Đáng chết, rốt cục cũng thanh tỉnh một chút, khí tức trong thông đạo đương nhiên có thể ngưng thần, không hổ là... Thiên Dao, Steven tự mình muốn tới Tiêu Kinh, liên quan gì tới ta?

342. Vân Tiêu Chi Lộ (đường Tới Vân Tiêu)

Vân Tiêu Kinh? Đại ca muốn đi tới Vân Tiêu Kinh?

Đỗ Trần bắt giác đánh giá màu vàng nhạt một phen, gõ kỳ quái trên vách tường thông đạo, nơi này là thông đạo Vân Tiêu trong truyền thuyết mà chỉ có phong hào đấu thần mới có thể tiến vào sao?

Không có cái gì nguy hiểm a.

Bác Bì lại hét lớn một tiếng:

- Francis, ta cùng Steven sắp hoàn thành dung hợp, ta sẽ biến mất! Người bớt nói nhảm, nghe ta.

Đỗ Trần căng thẳng chăm chú lắng nghe.

- Mấy năm nay, ta vẫn khống chế quá trình dung hợp, Steven mặc dù mơ hồ biết chuyện của ta, nhưng cũng không rõ ràng! Ngày thường, Steven dụng cụ thí nghiệm này làm hoa hoa công tử của hắn, mà ta lại ẩn sâu trong linh hồn hắn, chỉ có khi người muốn gặp ta, ta mới ra mặt khống chế thân thể, bảo vệ an toàn của người! Theo kế hoạch của ta, ta cùng với Steven hoàn toàn dung hợp thì khi đó người sẽ hai mươi tuổi.

Thanh âm Bác Bì càng ngày càng yếu, Đỗ Trần không dám xem vào, cẩn thận nghe một đoạn thoại có thể là một đoạn trọng yếu nhất trong đời hắn.

Nửa năm trước, thân thể Steven hoàn toàn thích ứng đấu khí của ta, ta bắt đầu giấu chút ít trí nhớ vào sâu trong linh hồn của hắn, chỉ chờ tới khi thích hợp, mở ra trí nhớ truyền cho hắn năng lực! Nhưng trong thợ yến Lanning, Steven cùng Sharon xung đột, sau khi tửu yến qua đi hai người trao đổi, nhưng lại phát hiện bọn họ chỉ là bọn vô lại thích tửu sắc, hàn huyền hồi lâu, ngược lại trở thành hồ bằng cầu hữu.

- Màn đêm buông xuống, Steven cùng Sharon đi tới dịch quán tầm hoan, trên bàn rượu, Sharon lấy ra rượu ngon đặc sản của đại hạp cốc Auerbach - đấu thần túy cùng Steven phân hưởng.

Đỗ Trần nhếch miệng, nhớ tới năm đó Susanna làm thế nào câu dẫn hắn. Còn có rượu này mãnh liệt ra sao, có thể khiến một cao cấp đấu thần say ngất đi.

Steven có đầu khí của ta hộ thể, miễn cưỡng không có ngã, chỉ là đầu choáng mắt hoa, mà Sharon say rượu rồi nói, da ngực hần là một phần bản đồ, chỉ hướng Vân Tiêu Kinh.

Bác Bì dừng lại hồi lâu, tựa hồ điều chỉnh lại hơi thở, khi mở miệng, thì thanh âm hần lại yếu đi không ít.

- Mayfair mất tích tận Vân Tiêu Kinh, chuyện này đã chôn sâu trong trí nhớ Steven, chỉ cần ta mở ra trí nhớ thì hần có thể biết. Nhưng Steven sau khi bị Sharon kích thích, đoạn trí nhớ này cùng sự nhớ nhung mẫu thân, đương nhiên kích thích quá trình dung hợp, dưới tình huống chưa chuẩn bị, rõ ràng biết mình trên người có hai nhân cách. Tinh thần có thể lập tức bị hủy diệt! Lập tức điên cuồng giết Sharon, cướp đi bản đồ trên người hần.

Vì vậy khi mình vào tử lao thăm đại ca, phát hiện tâm tình hần cực kỳ trầm trọng, Đỗ Trần nghĩ thầm.

Bác Bì lại nói:

- Mà linh hồn của ta khi đó đang bị khốn cùng linh hồn Steven một chỗ, chuẩn bị chưa đủ, cho nên cũng bị hần kéo vào trong hỗn loạn! Chờ đến khi tử lao Lanning đại loạn, tinh thần vận loạn của hai người chúng ta mới bị đầu khí của các người chấn động đạt tới đỉnh điểm, cuối cùng quá trình dung hợp bắt đầu! Từ một khắc đó bắt đầu, không phải ta khống chế Steven, mà là tinh thần thác loạn của Steven khống chế ta! Mà trong đầu Steven chỉ còn ý niệm kế tiếp là tìm mẫu thân hần.

- Đúng vậy, Mayfair mất tích thì Francis ba tuổi, Charles năm tuổi, còn là hài tử chưa biết gì, nhưng Steven đã tám tuổi, tuổi này, là coi mẫu thân là nhất, dễ dàng nhớ mẫu thân nhất, cho nên trong ba huynh đệ, nếu nói tình cảm của ai với Mayfair thâm sâu nhất, thì là Steven...

- Francis, Steven bây giờ đang cắn nuốt ta, tinh thần còn trong hỗn loạn, chỉ nghĩ đi tìm Mayfair! Người nhớ rõ những lời tiếp theo của ta.

Bác Bì lớn tiếng hét:

- Sharon trước khi chết nói qua, ngoài tam đại lục còn có nhiều thiên ngoại thiên, địa thành, Vân Tiêu Kinh là một trong số đó! Cửa đi tới địa phương này là mệnh môn, mệnh môn thông đạo phức tạp vô cùng, nguy cơ vô số, phải có bản đồ cùng thực lực mới có thể tiến vào! Nếu không chỉ có ba con đường - vậy chết trong mê cung, cơ quan trong thông đạo hạ xuống, hoặc mạng lớn gặp thông đạo thoát ra khỏi mê cung, đi vào một địa phương xa lạ.

Đỗ Trần cắn răng:

- Ta hiểu rồi đại ca chỉ có một phần tư bản đồ, tìm được cửa vào đã không dễ dàng, nếu tùy ý đi loạn trong thông đạo, đó chính là tử lộ! Chúng ta phải ngăn hần lại.

Bác Bì cười to:

- Đúng vậy, thông đạo này đến bây giờ chưa có gì nguy hiểm, ngược lại tràn ngập đại lượng sinh mệnh khí tức, còn giúp ta tạm thời thanh tỉnh khống chế miệng! Nhưng không có nghĩa con đường phía trước không giết người! Francis, người hần là biết làm sao, ta có thể an tâm biến mất.

Thanh âm cơ hồ không thể tra, Bác Bì nói ra một câu cuối cùng:

- Ta đời này thiếu Tuyết Ný nhiều lắm, người giúp ta bồi thường cho nàng...

Đỗ Trần trong lòng chua xót, thậm chí có vài phần không dám tin, Bác Bì biến mất như vậy sao? Thủ hộ đầu thân của mình tiêu thất như vậy sao? Mặc dù, hần có một phương thức khác, một người khác, một thân phận khác để tiếp tục tồn tại.

Đầu đòn chốc lát, Đỗ Trần ngẩng đầu lên, dây trong tay run lên:

- Bá bá, Brook, bắt lấy Steven.

Hai người lắc mình chuyển động, Steven đột nhiên để đao gác lên cổ, điên cuồng hô hét:

- Cút, ta muốn tìm mẫu thân, ta muốn tìm mẫu thân ta đánh không thắng các người, nhưng các người đừng nghĩ bắt ta, ta sẽ chết cho các người xem.

Đỗ Trần âm thầm thở dài, dùng cái chết để bức, yếu đuối cầu khẩn, khí tức của Bác Bì trước kia cũng đã không thấy nữa, trước mắt chỉ là... đại ca hiểu rõ mỹ nữ còn đấu thần thì chẳng hiểu gì hết.

Lão Fuye cùng Dịch Cốt hai người nhìn lại Đỗ Trần, chẳng biết thế nào mới tốt.

Lời cuối của Bác Bì, khiến Đỗ Trần biết mình nên làm thế nào, hần quát to:

- Steven. Người tỉnh lại một chút. Nói cho người, hôm nay người đi một bước, ta lập tức giết người, cho người vĩnh viễn không có cơ hội tìm mẫu thân. Brook, kẻ đao lên cổ hần cho ta.

Lão Fuye quay đầu cầu khẩn Đỗ Trần, nhưng Đỗ Trần lại cho hần một ánh mắt trấn an.

Dịch Cốt tiến nhanh lên.

Nhưng lúc này, Steven đột nhiên ngã ngồi xuống đất, như một đứa nhỏ khóc rống lên:

- Mẫu thân, ta muốn tìm mẫu thân, các người sao lại ngăn ta?

Hần dùng Bác Bì đao trong tay hồ loạn chém vào vách thông đạo.

Lão Fuye ngửa mặt nhìn lên trời thở dài, ngày trước, Green thà chọn gửi thầy nơi hoang dã, cũng không chịu chết uất ức trên giường bệnh, không ai biết thi cốt hần ở nơi nào. Nhưng hôm nay người thừa kế của hần lại thế này... Ai, không thể trách đứa nhỏ này, hần từ mười tám năm trước bắt đầu gánh chịu bao nhiêu thứ.

Đỗ Trần thấp giọng nói:

- Bá bá, bắt đại ca a, chúng ta thật sự không thể đi về phía trước, không có bản đồ, chúng ta đi về phía trước là muốn chết.

Nói xong, hần giơ tay hung dữ uy hiếp Steven:

- Steven, đừng tưởng rằng ta không dám giết người! Ta dụng mạng mình hứa ngày sau nhất định sẽ tìm được mẫu thân của chúng ta, nhưng hôm nay người nếu tiếp tục làm nũng với ta, ta khiến người vĩnh viễn không có cơ hội nhìn thấy mẫu thân.

Steven trong đầu vốn hỗn loạn, lại càng như một đứa nhỏ:

- Người, người muốn giúp ta tìm mẫu thân, hắc hắc, tốt...

Đang khi nói chuyện, lão Fuye cùng Dịch Cốt hai người đã bắt giữ Steven! Steven cũng không bị nhốt trong Liên Hoa, lão Fuye hiểu rõ đấu khí truyền thừa, lão dắt Steven đi trước.

Đỗ Trần vỗ vỗ vách thông đạo, nhìn Steven nói:

- Hoàn hảo, vách tường giúp Bác Bì thanh tỉnh trong thời gian ngắn ngủi, nhắc nhở nguy cơ phía trước, nếu không chúng ta không biết đường đi tiếp...

Hần lắc đầu, hần xoay người theo đường cũ trở về.

Lão Fuye cùng Dịch Cốt yên lặng theo sau.

Đỗ Trần tinh thần phấn khởi:

- Bá bá, Bác Bì ra đi gấp, nói nhiều chỗ không rõ ràng, người đối với đấu khí truyền thừa tương đối hiểu rõ, có thể cho biết đại ca ta bây giờ thế nào không?

Lão Fuye gật đầu:

- Từ mấy câu nói cuối cùng của Bác Bì cho thấy, Steven là phát động quá trình dung hợp, khiến cho tinh thần vận loạn, không đáng ngại, sau khi chúng ta rời khỏi đây tìm một địa phương an tĩnh, Bối Bối nha đầu am hiểu tinh thần lực phải không? Để nàng trợ giúp, chúng ta nhất định có thể khiến cho Steven bình an dung hợp.

Đỗ Trần an tâm, nhưng Dịch Cốt lại nói:

- Benz, năm đó phu nhân sao lại mặc cho Bác Bì lúc sắp chết rồi đi? Theo quy củ của giáo phái chúng ta, thi thể của thánh đồ phải...

Lão Fuye đột nhiên lắc đầu:

- Không nên hỏi ta chuyện gì liên quan tới Da Tát, năm đó Mayfair phu nhân có nói với ta, trừ phi ta gia nhập Da Tát thánh giáo, nếu không nàng không nói cho ta chuyện gì về Da Tát cho nên mấy năm nay ta chỉ để ý chiếu cố tới mấy đứa nhỏ, cũng không hỏi chuyện các người.

Lão cười cười:

- Ta dù sao cũng là thú nhân, cũng không tính là nhân loại.

Đỗ Trần nhú mày:

- Bá bá, hôm nay Da Tát thánh giáo cải tổ thành Đỗ Trần thần giáo, quy củ đã sớm sửa lại, mặc kệ bất kể ngài là chủng tộc gì, ngài cũng là dưỡng phụ của ta.

Lão Fuye khoé mắt có chút ướt át, cười nói:

- Đời này của ta, chính là nuôi một hài tử ngoan! Đáng giá!

Nhưng hần lại chuyển chủ đề:

- Bất quá chờ khi rời khỏi đây, ta còn làm lão Fuye, thời thiếu niên ta phản bội thú nhân, không còn thuộc gia tộc St. Barton, trung niên xông vào tử lao Renault, Alonso đuổi giết ta, lúc tuổi già không thể lộ diện trước Thẩm Thủy Hồ... Ta nếu xuất hiện trước mắt mọi người, người sẽ có phiền toái lớn lao.

Đỗ Trần nắm lấy tay lão Fuye, cười ha ha, ánh mắt kiên định:

- Ngài yên tâm, sớm muộn cũng có một ngày, thành Duerkesi cường thịnh để ngài có thể ngênh ngang trước mặt tất cả địch nhân, mà địch nhân không dám động tới ngài.

Lão Fuye còn đang muốn nói gì, đột nhiên lão thần sắc biến đổi:

- Francis, chúng ta đi bao lâu rồi?

Đỗ Trần thần sắc biến đổi:

- Hần là sắp tới cửa vào rồi.

Hần cười an ủi:

- Không có việc gì, thông đạo này là một đường lớn đitới, chúng ta chỉ cần theo phương hướng cũ mà đi thì nhất định có thể ra khỏi cửa Ô? Phía trước không có cửa? Đáng chết, chúng ta không thấy đường ra.

Dịch Cốt sờ sờ vách tường:

- Thiếu gia, đây tuyệt không phải là huyền tượng pháp trận của đấu thần, nhưng chúng ta đi theo một đường duy nhất, sao có thể đi lạc?

Đang nói, màu vàng nhạt trong thông đạo đột nhiên biến đổi, biến thành màu xanh biếc, âm sâm, kinh khủng, màu xanh thẫm...

343. Mê Cung, Trung Tâm Của Thế Giới.

Mỗi người đều có năng lực không tầm thường, sau khi nổi kinh hoàng ban đầu qua đi, cùng khôi phục lại vẻ lạnh lùng.

Đỗ Trần nhìn qua những ngã ba chẳng chịt, đây là cửa vào ngã ba, hình dạng của ba con đường ngầm không khác nhau nhiều lắm, cửa vào đường kính hai thước, vách đường hầm bằng gỗ, quang mang màu xanh thẫm, lạ lùng mà không thấy đáy, phẳng phát như cửa thông tới địa ngục.

Quay đầu nhìn lại

Chính con đường bọn họ vừa mới đi qua cũng xuất hiện một ngã ba, trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, trong con đường ngầm dưới đất này đã xuất hiện sáu con đường!

Lão Fuye (Fuye) cùng Dịch Cốt kiểm tra ngã ba đột nhiên xuất hiện phía sau, lắc đầu nói:

- Đây tuyệt không phải là ảo giác, mà là đường thật... Xem ra đường ngầm của Vân Tiêu Kinh là tùy thời mà thay đổi!

Đỗ Trần sờ sờ mũi:

- Ba người chúng ta dựa lưng vào nhau, không nên rời khỏi chỗ này, trước tiên nhìn rõ ràng tình thế rồi hãy nói!

Phía trước có ba con đường, sau lưng cũng ba con đường, ba người bị vây ở giữa đường hầm, tạm thời không dám làm bừa, nhất thời lâm vào ngõ cụt.

Lão Fuye đặt Steven trên mặt đất, tìm kiếm trên người của hắn, lấy ra một miếng da:

- Francis, địa đồ còn ở trên người Steven, cái này so ra không hề tốt!

Đỗ Trần cầm lấy địa đồ nhìn thoáng qua, miếng da này kích cỡ chỉ bằng bàn tay trẻ con, hoa văn đồ án bên ngoài rất kỳ quái, đồ án chia làm hai tầng trong ngoài, vòng bên ngoài là hình dáng ba ngọn núi hình chân vạc, vừa nhìn đã biết địa là đại hình của Tam Đảo phong. Song một tầng bên trong là những đường ngang dọc kì lạ cổ quái, ít nhất Đỗ Trần hoàn toàn nhìn mà không hiểu.

- Nhìn đồ án trên địa đồ, nó hẳn là chỉ tới cửa vào Tam Đảo phong của Vân Tiêu Kinh. Mà những tuyến đường bên trong này hẳn là đường ngầm sau khi tiến vào Vân Tiêu Kinh, đoạn đường ban đầu này đi như thế nào, bá bá, Brook, các người có ai nhìn hiểu những đường này không?

Dịch Cốt lắc đầu trước tiên.

Địa đồ nắm trong tay nhưng lại xem không hiểu, còn có việc gì đáng bực mình hơn không chứ?

Đỗ Trần cau mày:

- Brook, người chém vào vách tường thử một cái, cẩn thận phát sinh việc ngoài ý muốn!

Dịch Cốt hơi gật đầu, một vòng hắc vụ trước tiên bao phủ vách tường, sau đó một đao mãnh liệt chém ra. "Keng" một tiếng, Dịch Cốt cười khổ:

- Thiếu gia, bức tường này nhìn qua thì có vẻ như là bằng gỗ, nhưng so với khôi giáp của Đỗ Đức còn kiên cố hơn, xem ra, chúng ta chỉ có thể nghĩ cách tìm đường thôi!

Trong khi mấy người đang nói, vách tường trái phải của đường hầm lại có biến hóa, Đỗ Trần vội nói:

- Mau nhìn xem!

Hai phía lại xuất hiện ba đường ngầm, giống với sáu con đường trước đó! Mười hai con đường vây thành một vòng, mà đám người Đỗ Trần bị vây trong một khoảng chật hẹp ở chính giữa.

May mắn là vừa rồi không làm bừa, nếu không, mấy người mình càng lún sâu vào trong mê cung khó lường này!

Nhưng nên làm thế nào bây giờ, vách tường thì cứng rắn vô cùng, mười hai con đường phía trước tùy ý chọn lựa, rồi dùng đầu gối mà nghĩ cũng biết, mặc kệ chọn đường nào. Kết quả cuối cùng cũng là gặp một cái ngã ba, càng lún càng sâu, đến khi...

Bị vây chết!

Là một nhân vật cấp vua trộm, Đỗ Trần tự nhiên đã được tiếp nhận huấn luyện lấy trộm trong mê cung, song cước của hắn nhắm chuẩn phương hướng vững vàng bất động mới đi tới, trong khoảng thời gian vẽ ra trên vách tường gần đó ký hiệu ở dưới chân, đỉnh đầu. Trong những con đường làm người ta hoa mắt, trước hết cần nhớ kĩ phương hướng của mình - mặc kệ cho con đường biến đổi thế nào, Đỗ Trần vĩnh viễn biết nơi nào chỉ tới Thiên Đảo phong!

Nhưng đúng lúc đó, dưới chân đột nhiên xoay tròn, Mê Cung này hiển nhiên lại tự mình chuyển động!

Trong khoảnh khắc! Phương hướng không đổi, những ký hiệu Đồ Trần vẽ trên đất hoàn toàn bị làm loạn, mà bên trên đầu, dưới đất cạnh ba người, hiện ra không biết bao nhiêu cửa vào thông đạo.

San sát đan xen, giống như một cái tổ ong!

- Đáng chết!

Đồ Trần khách quan đánh giá những "Tổ ong" này! Ba người không dám loạn động!

Lão Fuye vuốt râu suy nghĩ một hồi, vội nói:

- Francis, chúng ta nghĩ lại mấy câu nói cuối cùng của Green một chút...

Đồ Trần lập tức sáng rực lên, hớn hờ nói:

- Sau khi tiến vào mệnh môn có đường ngầm, mà những đường ngầm này kỳ thật chính là một mê cung lớn, dẫn tới thiên ngoại thiên của các nơi, thành dưới đất... vậy suy xét lại, chẳng phải nói, trung tâm của thế giới chính là một mê cung lớn! Mà cái gì tam đại lục, thiên ngoại thiên, thành dưới đất, đều là nhánh bên ngoài của mê cung này, vì thế mệnh môn chính là đường thông tới thế giới bên ngoài qua mê cung!

Lão Fuye mỉm cười gật đầu:

- Đúng vậy, chỗ chúng ta bây giờ chính là trung tâm của thế giới, giữa mê cung lớn! Nếu chúng ta tiếp tục đi loạn lên, có thể vĩnh viễn bị lạc, cũng có thể bị nguy cơ trong đường ngầm giết chết, nhưng cũng có thể... chúng ta may mắn đi tới được Thảm Thủy Hồ, Thiên Vương sơn, Auerbach đại hạp cốc, và thậm chí là mệnh môn của Văn Tiêu Kinh...

Lão liền nói nhanh hơn:

- Năm đó sau khi Thảm Thủy thần thú đưa ta và Green về tam đại lục, chính là đi một đoạn mê cung giống thế này, sau đó chúng ta liền xuất hiện tại Auerbach đại hạp cốc! Cái này chứng minh, toàn mê cung này mặc dù phức tạp vô cùng, nhưng thông suốt mọi hướng, dẫn tới mệnh môn nào đó - nó khắp nơi là tử lộ, nhưng nơi nơi đều có thể là cửa ra!

Đồ Trần vuốt mũi tiếp lời nói:

- Đúng vậy, chúng ta không có bản đồ của toàn bộ mê cung, cho dù có cũng xem không hiểu... nhưng, trong chúng ta có một người bình yên đi qua mê cung này một lần, hơn nữa người đó biết xem bản đồ thế nào! Ít nhất, biết làm sao tìm tới Thảm Thủy Hồ, tìm được Thảm Thủy thần thú năm đó cứu được bá bá!

Nói rồi, Đồ Trần ném Liên Hoa ra, một nhân ảnh yêu kiều nằm trên mặt đất!

Chính là Tuyệt Cự!

Lúc này, Steve ở trên vai lão Fuye hít một hơi thật sâu, không ngờ trong khi thần trí hỗn loạn lại nói một câu rất rõ ràng, rất gọn gàng, rất tiêu chuẩn...

- Giống như hoa tím... cực phẩm, cực phẩm a! Tiểu thư xinh đẹp, có hứng thú cùng làm bạn thám hiểm trong thông đạo lãng mạn hay không? Cùng đi truy tìm ái tình xa xôi mà vĩ đại kia?

Đồ Trần thống khổ vỗ trán, lão Fuye thẳng tay che miệng Steven, còn Dịch Cốt, muốn cười lại cười không ra, sắc mặt rất là khó coi.

Đồ Trần lấy ra da của Steven, thu hồi Liên Hoa của Đồ Tư, sau đó đặt Steven vào Liên Hoa, dán lên trên người, lại nói:

- Bá bá, người không thể bị người của Thảm Thủy Hồ nhìn thấy, đúng không...

Lão Fuye xua xua tay:

- Trong đường ngầm này nguy cơ trùng trùng, thêm một người thêm một phần sinh cơ, con có mặt nạ cho ta một cái, lại cho ta cái gì đó để che dấu Thiên Dao!

Đồ Trần đột nhiên cười:

- Mặt nạ con có rất nhiều, về phần Thiên Dao

Dịch Cốt cũng cười:

- Benz tiên sinh, thiếu gia ở đây hà tất phải giấu thánh khí, xin thiếu gia sửa lại thánh khí cho người không được sao?

Lão Fuye sững sốt, Đỗ Trần đã cầm lấy Thiên Dao vào Liên Hoa. Vài phút sau, hắn cầm một thanh trường đao hoàn hảo như ban đầu đi ra, đao vừa vào tay, lão Fuye cả kinh nói:

- Thiên Dao không ngờ so với trước kia còn mạnh hơn?

- Con thêm vào chất liệu là những mảnh vỡ của khối nham thạch đã cầm tù Đỗ Đức, hơn nữa lấy có là cải biến thánh khí, bá bá, sau này có cơ hội sẽ giải thích cho người, trước tiên phải đối phó với Tuyết Cơ này!

Đỗ Trần một mặt nói, một mặt đeo lên mặt nạ khi mình cứu người, rồi dùng luyện kim phẩm cứu tỉnh Tuyết Cơ.

Tuyết Cơ hơi mở mắt, chỉ thấy ân nhân lông mày chau lại, mặt đầy vẻ lo lắng, bên cạnh còn có thêm hai người, một hán tử cao gầy chừng bốn năm mươi tuổi, còn lại là một lão nhân hơn sáu mươi. Mắt đẹp lưu chuyển, nàng nhìn rõ vị trí xung quanh mình.

- Nơi này là... ân nhân, nếu Tuyết Cơ không nhìn lầm. Nơi này là Sinh Mệnh mê cung?

- Nguyên lai nơi này có tên là Sinh Mệnh mê cung!

Đỗ Trần nhìn trái phải, than:

- Tuyết Cơ tiểu thư, sau khi nàng ngủ không lâu, ta đi tìm hai vị bằng hữu có việc, không nghĩ rằng khi quay lại đón nàng lại hành sự không cẩn thận, lại đưa tới kẻ thù trang phục áo bào đen mũ giáp nhà binh của nàng... Ài, hắn quá mạnh, chúng ta mang theo nàng miễn cưỡng chạy trốn tới gần Thiên Dao phong, nhưng vẫn bị đuổi theo. Đúng thời khắc then chốt, Thiên Dao phong đột nhiên rung chuyển, xuất hiện một tầng bạch ngọc sơn thể. Chúng ta rơi vào trong sơn thể, cuối cùng thoát được một kiếp... nhưng lại rơi vào tình cảnh bị vây như hiện nay!

Hắn dừng một chút:

- Tiểu thư biết đây là nơi nào sao?

Tuyết Cơ gật đầu:

- Là Tuyết Cơ liên lụy đến ân nhân, đa tạ ân nhân liều chết mang Tuyết Cơ thoát hiểm!

Nàng nhìn bốn xung quanh:

- Nơi này đúng là Sinh Mệnh mê cung, ài, nhưng Sinh Mệnh mê cung quá lớn, Tuyết Cơ cũng không rõ nơi này dẫn tới đâu...

Đỗ Trần đưa lên tấm địa đồ da Sharon:

- Vừa rồi chúng ta ở gần đây phát hiện ra một cổ tử thi, trên thi thể có cái này, ta hoài nghi là một tấm địa đồ, nàng xem... đáng tiếc là cổ thi thể kia theo Sinh Mệnh mê cung biến hóa đã không thấy nữa.

Tuyết Cơ nhận lấy xem:

- Nguyên lai Thiên Dao phong cũng có một cái mệnh môn! Ân nhân, mọi người từ Thiên Dao phong tiến đến, vậy sau khi đến, đường gần đây đã biến hóa mấy lần?

Đỗ Trần đem tình hình nói ra, Tuyết Cơ nhìn địa đồ cười khổ:

- Ài, mọi người hẳn là khi biến hóa đầu tiên, đi về con đường bên trái! Bằng không, lần biến hóa thứ hai khi đó đi con đường giữa phía sau cũng được, vậy dẫn tới Thảm Thùy Hồ của ta ở mệnh môn Trường Dao phong, nhưng bây giờ...

Tiện tay ném địa đồ đi, Tuyết Cơ giải thích:

- Địa đồ này đường ngang biểu lộ thời gian, đường dọc biểu lộ cho đường đi, muốn ra khỏi nơi này, phải chọn đúng đường vào đúng lúc, nhưng ân nhân... Mọi người dừng lại chỗ này quá lâu, bỏ qua biến hóa của Sinh Mệnh mê cung, bản đồ này cũng không thể chỉ rõ phương hướng nữa! Đi ở trong Sinh Mệnh mê cung, tối kỵ chính là dừng lại một chỗ, bỏ qua thời gian biến hóa của con đường!

Đỉnh đầu, dưới chân, bên người, cửa vào như tổ ong làm đáy lòng Đỗ Trần trầm xuống, Tuyết Cơ cũng không có biện pháp sao?

Đã phải đi đúng thời gian, lại phải đi đúng đường, mê cung này thật là phức tạp!

Đỗ Trần nói:

- Tuyết Cơ tiểu thư, nàng không phải biết đường dẫn đến Thảm Thùy hồ sao?

Tuyết Cơ khẽ lắc đầu:

- Trên người Tuyết Cơ đích xác có một phần địa đồ, nhưng phần địa đồ này là từ Trường Dao phong tới Thảm Thùy hồ, Tuyết Cơ chỉ có thể từ Trường Dao phong đi tới Thảm Thùy hồ, nhưng từ nơi này... Tuyết Cơ bây giờ cũng không phân biệt được phương hướng, cũng không biết nên đi đâu nữa.

Nguyên lai lão yêu bà người cũng vô dụng! Hừ!

Đỗ Trần trong lòng đang mắng chửi, Tuyết Cơ lại nói:

- Ân nhân, người có biết mệnh môn của Thiên Dao phong dẫn tới đâu? Trong Sinh Mệnh mê cung có ngàn vạn con đường, mà những con đường này hướng tới những nơi khác nhau, nguy hiểm cũng không giống nhau, tỷ như đường tới Thảm Thùy Hồ hàng năm có gió lốc đủ để cắt lìa cửu cấp đầu thần, cứ ba tháng mới có một ngày dừng lại!

Trong lòng Đỗ Trần vừa động, nói thử:

- Vậy trong Sinh Mệnh mê cung đường nào nguy hiểm nhất? Ha ha, hi vọng vận khí của ta không kém tới mức gặp ngay phải đoạn đường nguy hiểm nhất đó!

Tuyết Cơ nói:

- Nghe sư tôn nói, lão nhân gia người bình sinh đi qua sinh mệnh mê cung nhiều lần, trong đó nguy hiểm nhất chính là Vân Tiêu Kinh, bởi vì cơ quan bên trong con đường khác đều là vật chết, cẩn thận một chút còn có thể tránh được, nhưng đoạn đường dẫn tới Vân Tiêu Kinh, có hung thú có trí tuệ, bọn chúng sẽ truy kích, sẽ bày đặt cạm bẫy, chỉ cần bị bọn chúng nhắm tới, vậy trừ phi có thực lực ngoài phong hào đầu thần giết chết chúng nó, nếu không...

- Nếu không sẽ bị chúng ta ăn tươi... Ha Ha! He he!

Có kẻ tiếp lời!

344. Chúng Ta Là Sâu Hại

Đỗ Trần, Dịch Cốt, lão Fuye cả ba người cơ hồ đồng thời hành động, ba người biết có một đối thủ cường đại đến, nhưng trong mọi người Tuyết Cơ lão yêu bà là nhân vật duy nhất giải được sinh mệnh mê cung, muốn ra ngoài phải tạm thời bảo vệ nàng! Ba người vây Tuyết Cơ ở trung tâm, lưng dựa vào nhau, ngừng thần tìm tiếng động vọng lại, tìm hung thú đột nhiên tiếp lời kia!

Âm thanh khàn khàn quái dị của hung thú chợt vang lên, rồi lại đột nhiên trở nên yên tĩnh, trong mê cung tựa như tổ ong tĩnh mịch, chỉ có tiếng thở dốc do thương thế chưa lành của Tuyết Cơ.

Đỗ Trần quét một vòng quanh mặt mình phụ trách, không hề phát hiện ra điều gì lạ thường, hai mặt khác cũng không hề có động tĩnh, nhưng Tuyết Cơ nói:

- Ân nhân cẩn thận, nghe ý tứ trong lời của hung thú, đây là đường ngầm Vân Tiêu Kinh! Tuyết Cơ từng nghe sư tôn giảng qua về hung thú trong đường ngầm Vân Tiêu Kinh, bọn chúng thần bí khó lường, hơn

nữa tới lui vô tung, thường tập kích đối thủ từ những nơi không nghĩ đến, xin người lưu tâm cửa đường ngầm trên đỉnh đầu hoặc dưới chân.

Có người lên tiếng:

- Hắc he he, người hóa ra hiểu rõ chúng ta đó!

Nói rồi, chính ở cửa đường ngầm trên đỉnh đầu Đỗ Trần thò ra một con... Hung thú?

Con "Hung thú" này thật đáng yêu! Đỗ Trần nhìn không được thắm nỏ, một dây xoắn mà xanh như thường thấy ở trên cây từ trong cửa đường ngầm thò ra, trên thân dài phủ lớp lá phong màu đỏ, mà trên đầu dây xoắn đó là một cái đầu nhỏ. Cái đầu này giống như đầu của thỏ lông dài, nhưng tai ngắn hơn, mặt càng mập hơn, nhìn qua béo mũm mĩm, mũm mĩm làm người ta nhìn không được muốn tới thơm một cái.

Một trận "Grù grù" vang lên, đầu của "Hung thú" thò xuống dưới tra xét, tới gần Đỗ Trần, nhếch môi cười, đầy miệng răng trắng nhỏ sin sít, ở giữa còn có một chiếc lưỡi nhỏ màu phần hồng:

- Hắc hé hé, vừa rồi ta nói đùa với các người thôi! Lâu lắm rồi không thấy người ngoài tiến vào đường ngầm Vân Tiêu Kinh, quá lâu rồi, người coi hàm răng nhỏ của chúng ta, là dạng có thể ăn tươi các người sao? Hắc hé hé, các người muốn đi Vân Tiêu Kinh?

Lão Fuye thấy thứ này đáng yêu, lại tạm thời không có địch ý, không khỏi cười cười hiền lành:

- Chúng ta đi Vân Tiêu Kinh cũng được, về tam đại lục cũng được, chỉ là chúng ta lạc mất phương hướng, bị vây ở đây, tiểu bằng hữu, người có thể nói cho chúng ta đường ra ngoài không?

Thứ nhỏ bé đó gật đầu, hai tai run loạn lên, chiếc cằm béo mũm mĩm cũng rung lên từng chập:

- Được, gần đây có ba mệnh môn, cái thứ nhất đi Trường Dao phong, cái thứ hai đi Thiên Dao phong, cái thứ ba đi Auerbach đại hạp cốc, các người muốn đi từ đâu ra ngoài?

Lão Fuye cười nói:

- Gần nhất là đường nào?

- Đó chính là đi Thiên Dao phong!

Tiểu gia hỏa vẩu miệng chỉ một cái cửa đường ngầm phía trước lão Fuye:

- Đi từ chỗ này, sau đó Hắc hé hé, ta vì sao phải nói cho các người đường nhỉ?

Tiểu gia hỏa cười xấu xa.

Đỗ Trần vuốt cái mũi nói:

- Người muốn cái gì?

Tiểu gia hỏa kia nhảy tưng tưng kêu lên:

- Kim tệ, ta muốn kim tệ, thật nhiều thật nhiều kim tệ!

Đỗ Trần vẫy tay ném ra một bao kim tệ:

- Cho người hết, nhưng người có thể đưa chúng ta đi Thiên Dao phong không? Đợi khi chúng ta ra khỏi đây, ta sẽ lại cho người một bao kim tệ!

Tiểu gia hỏa dùng dây leo cuốn lấy kim tệ, cắn đứt bao nhìn một chút, đôi mắt vui mừng sáng rực rỡ:

- Được, ta đưa các người đi, đi theo ta nào!

Nó xoay người dẫn đường, nhưng lúc này Tuyết Cơ nói:

- Ân nhân, không thể tin tưởng nó! Sư tôn nói qua, sự nguy hiểm của đường ngầm Vân Tiêu Kinh vượt ra ngoài tưởng tượng, đâu đâu cũng phải cẩn thận, những hung thú đó chiêu số gì cũng có thể dùng tới!

Cửa đường ngầm trên đỉnh đầu lại thò ra một cái đầu, giống như đực cái trước, nhưng không cùng một cửa đường ngầm, nó vẩu môi nói:

- Không tin chúng ta thì quên đi, đệ đệ, chúng ta đi nào, mặc xác bọn họ! Ấy, chúng ta không trả lại kim tệ cho các người đâu!

Hai tiểu gia hỏa hồn đối biến mất ở cửa đường ngầm, Đỗ Trần và lão Fuye nhìn nhau, trầm mặc chốc lát, Đỗ Trần cười với Tuyết Cơ:

- Tuyết Cơ tiểu thư, ta tin nàg! Chúng ta hãy ở lại chỗ này!

Trong lòng Tuyết Cơ âm lên, cười đáp trả Đỗ Trần, nhưng thực tế trong lòng Đỗ Trần nghĩ, Tuyết Cơ bây giờ hoàn toàn bị lừa, không có khả năng bán đứng mình. Thân đặt trong hiểm cảnh, người sẽ tin tưởng một đồng bọn có kinh nghiệm, hay tin tưởng một tiểu gia hỏa đáng yêu đột nhiên xuất hiện?

Nói Đỗ Trần tin Tuyết Cơ, chẳng bằng nói hẳn tin tưởng kinh nghiệm của Margaret!

Hồi lâu sau, hai tiểu gia hỏa lại kia thò đầu ra:

- Ế, các người thật sự không đi theo chúng ta?

Đỗ Trần lắc đầu:

- Nếu các người có thành ý, thì xuống đây, ở giữa chúng ta!

Đột nhiên, tiểu gia hỏa kia đổi sắc mặt:

- Hừ, chẳng chút thú vị, các huynh đệ, mấy nhân loại này xem ra sẽ không theo ta đi vào cạm bẫy rồi, đi ra đi, ăn tươi bọn chúng... Hắc he he!

Nói rồi, cái đầu nhỏ của nó hung tợn truồn tới, mang theo phía sau cái thân càng ra càng dài... Càng ngày càng dài, đột nhiên, một thân hình không lồ màu xanh biếc lấp đầy cửa đường ngầm, trong đường ngầm đường kính hai thước cũng truồn ra những con đại thanh trùng (sâu xanh) đường kính hai thước!

Loại đại thanh trùng này và loại sâu hại trên cây cơ hồ giống nhau như đúc, ngoài trừ thân thể to tới mức làm người ta sợ hãi, thì là chính là cái đầu nhỏ, cũng chính là cái đầu Đỗ Trần vừa nhìn thấy.

Đệ đệ ra rồi, ca ca vừa rồi cũng ra, đại thanh trùng thứ hai!

Con thứ ba...

Con thứ tư...

Bốn phương tám hướng đều là đường ngầm.

Bốn phương tám hướng cũng đều là đại thanh trùng!

Đỗ Trần nắm chặt chuôi Thệ Tuyết kiếm, ném ra một đóa Liên Hoa bảo vệ Tuyết Cơ, cảm hận nói:

- Đáng chết, đều là sâu hại!

- Hắc hé hé, không sai, chúng ta là sâu hại!

Đại thanh trùng ầm ầm phóng đến, mỗi con thậm chí còn kêu to trên đầu các đối thủ:

- Chúng ta là sâu hại, chúng ta là sâu hại...

Vèo! Một đạo chất lỏng như dầu xanh phun ra, Dịch Cốt động đao đầu tiên, phân thân một con trùng hại, đồng thời cũng tra rõ năng lực của đối thủ, lập tức quát to:

- Coi chừng, chỗ này không dưới trăm con thanh trùng, mỗi con đều có thực lực, thất cấp!

Hơn một trăm con hung thú lực thất cấp vây giết vài người, khó trách đường Vân Tiêu Kinh chỉ có phong hào đầu thần mới có thể bình yên vô sự đi được!

May mắn, nơi này có hai phong hào đầu thần, Đỗ Trần tuy không bằng phong hào đầu thần, nhưng cũng là cao thủ cửu cấp đỉnh phong!

Nhân - trùng đại chiến bắt đầu...

Tuyết Cơ nấu trong Liên Hoa, lớn tiếng nói:

- Ân nhân, sư tôn từng nói qua, trong sinh mệnh mê cung nơi nơi tràn ngập sinh mệnh lực của thực vật hệ, mà trong đó chứa đựng chính là hung thú trên mặt đất, dựa vào sinh trưởng của thực vật sinh vật này có vài phần giống! Ngài coi như đang tranh đấu với sâu hại trong thân cây!

Thật sự coi chúng nó là sâu hại! Trong lòng Đỗ Trần máy động, vội vàng phân phó:

- Bá bá, phóng hỏa đốt. Brook, người dùng nước của người biến thành acid cho ta chớ dùng đao và đầu khí đây đưa sống chết với chúng nữa!

Một luồng hỏa quang, một đạo acid như lốc xoáy phun ra, bảo vệ đám người ở giữa, đồng thời phóng lên thân đại thanh trùng.

- Hắc hế hế, ! Chạy mau, bọn chúng biết nhược điểm của chúng ta, chạy mau!

Đỗ Trần vốn chỉ muốn thử một chút, không nghĩ rằng, hạ gục tới bốn năm mươi cỗ thi thể mà đám đại thanh trùng cũng thật sự bắt đầu thối lui - vốn chúng quả thật là sâu hại biến dị mà thành, quả thật sợ hãi thủ đoạn đối phó với sâu hại tầm thường này!

Đỗ Trần thở phào nhẹ nhõm:

- Bắt một con hỏi đường!

Hắn cảm kích nhìn Tuyết Cơ một cái:

- Đa tạ tiểu thư, nếu không có tiểu thư nhắc nhở, sợ là chúng ta cho dù qua được một nạn này, cũng hao tổn không nhẹ a!

Không nghĩ rằng Tuyết Cơ không có chút vừa ý nào, buồn bã nói:

- Ân nhân, đường Vân Tiêu Kinh vừa mới bắt đầu, những con sâu hại này bắt quả chỉ là đầu tiên, nếu như tiếp tục đi tới, không biết còn đối mặt bao nhiêu mãnh thú so với bọn sâu hại này còn mạnh hơn! Có địa đồ, có thực lực phong hào đầu thần, chính là tiền đề để tiến vào Vân Tiêu Kinh!

Đỗ Trần gật gật đầu:

- Đợi bằng hữu của ta bắt được một con còn sống, chúng ta lập tức ra ngoài!

Nếu nói ban đầu Đỗ Trần còn có chút tính toán muốn tiến vào Vân Tiêu Kinh, nhưng lúc này, hắn không có cách nào nữa, trước tiên cứ tìm được ra bản đồ rồi hãy nói!

Dịch Cốt lôi một đại thanh trùng quay lại, vù khí xanh đen bao phủ chặt chẽ lấy đại thanh trùng:

- Thiếu gia, tù nhân người muốn đã tới rồi!

Lão Fuye cũng bắt một con trở về!

Đỗ Trần nhìn cái đầu nhỏ đáng yêu của thanh trùng, còn có thân thể xanh tươi ác tâm kia của chúng, cau mày nói:

- Cách âm, tách ra thăm vấn chúng, nếu chúng nói không giống nhau, vậy giết chết cả hai!

- Hắc hế hế, nhân loại này còn giảo hoạt hơn chúng ta, đệ đệ, nói thật đi!

Thật là khéo, bắt được hai con, chính là hai con đầu tiên xuất hiện.

Con mắt to trên cái đầu nhỏ của đệ đệ chớp chớp, nước mắt nhỏ ra:

- Đừng giết chúng ta, chúng ta dễ chịu sao?

Ca ca cũng khóc:

- Đúng a, chúng ta dễ chịu sao? Đầu tiên là một đám vong linh chiếm cứ nhà chúng ta, ép hơn trăm huynh đệ chúng ta cướp địa bàn gần đây, tiếp đó, lại bị các người bắt... hắc hế hế!

- Chúng ta dễ chịu sao?

Cả hai đều gào khóc.

Đỗ Trần nghe được sừng sốt:

- Vong linh gì chiếm cứ nhà của các người? Thành thật nói rõ cho ta!

Ca ca khóc rống:

- Chúng ta, chúng ta là loài yếu nhất trong đường ngầm Vân Tiêu Kinh, vốn chỉ có thể ẩn ở gần cửa, không dám vào trong, đi tiếp vào trong vài trăm thước là địa bàn của Cốt Lô trùng rồi...

Lão Fuye nghe ra vài phần ý tứ, hỏi:

- Các người nói, vốn Thanh Biểu thú các người sống phân tán, bên trong tổ không hề có nhiều hơn trăm, nhưng có một đám vong linh chiếm cứ địa bàn của các người, làm các người chỉ có thể tập trung ở chỗ này. Chính vì vậy, chúng ta hôm nay mới có thể một lần gặp hơn trăm Thanh Biểu thú?

(Thanh: xanh, biểu: bầu giống như tửu biểu là bầu rượu, chắc vì hình dáng đầu nhỏ thân to của chúng mà có cái tên này)

- Hắc hé hé, chính thế chính thế, chúng ta có bảy tám cái tổ như nhau, nhưng sau khi nhà của chúng ta bị người ta chiếm cứ, hơn trăm huynh đệ tử muội chỉ có thể tụ lại ở gần đây!

Ca ca nói xong, đệ đệ lại mở miệng:

- Vong linh kia không hề có nhân tính chẳng những tiếm địa bàn của chúng ta, còn giết huynh đệ của chúng ta, giết rồi, thi thể của bọn họ cũng không bỏ qua, đem thi thể của chúng ta thành vong linh! Đáng hận nhất chính là tên Phillip kia!

Ca ca tiếp lời:

- Đúng, chính là tên khốn kiếp đáng hận tên Phillip kia! Hắc biến từ Auerbach đại hạp cốc tới Amulang Sơn hạ đô thành tổ vong linh!

Đôi mắt to trào ra ánh lệ, nhìn Đỗ Trần mong đợi đáng thương:

- Xương tàn, khô cốt, thi thể xương máu của thú nhân mai táng hơn ngàn năm tại thánh địa, đều trở dậy rồi, ít nhất hơn mười vạn vong linh, đồng thời khi phụ hơn trăm tiểu trùng chúng ta! Người nói chúng ta dễ chịu không?

345. Tử Huyết Nhân (người Máu Tím)

Phillip quả nhiên đang đào xới ở mộ thú nhân tộc, hơn mười vạn quân đội vong linh càng đánh càng nhiều, Phillip tên hồn đàn này rốt cuộc muốn làm gì?

Bất quả mặc kệ thế nào... những thi thể này đều là những anh linh táng mạng vì nước, Phillip lấy bọn họ làm vong linh hắc hắc, cơ hội làm việc thiện lớn a!

Đỗ Trần phi thân nhảy lên, nắm được cái đầu nhỏ của Thanh Biểu thú, hai tên gia hỏa bộ dạng như nhau chẳng biết đầu là đệ đệ đầu là ca ca:

- Đem tình hình dưới thánh mộ của thú nhân thành thật nói cho ta biết!

- Hắc hé hé, ta nói a!

Thanh Biểu thú thống khổ giãy dụa chốc lát, khóc rống:

- Người để ta từ từ nói! Vừa rồi ta đã nói, gần đây có ba mệnh môn, một cái Thiên Dao phong, một cái Trường Dao phong, dưới Auerbach đại hạp cốc có một cái, bất quá phía dưới mệnh môn Auerbach có một vùng mê cung trống rất lớn... được, người coi vách tường gần đây này!

Đỗ Trần nhìn vách tường chập chùng:

- Vách tường này vô cùng cứng rắn, ít nhất ta chưa thấy ai có thể phá ra, nhưng hơn một năm trước, dưới mệnh môn của Auerbach có vài người, bọn họ thật là lợi hại, không ngờ có thể đánh xuyên vách tường, sau

đó mang thi thể thú nhân bên trong hầm mộ kéo tới trong Sinh Mệnh mê cung, ngay trong đường ngầm, bọn họ đem thi thể biến thành vong linh, sau đó chia làm từng nhóm chuyển đi...

Đỗ Trần tăng sức trên tay:

- Người nói kế hoạch vong linh của bọn họ đã bắt đầu hơn một năm rồi?

- Đúng! Hơn một năm trước khi bọn họ vừa tới, Thanh Biểu thú chúng ta thấy bọn họ chỉ có mấy người, tưởng rằng ăn tươi bọn họ, nhưng ai mà biết bọn họ còn lợi hại hơn các người, vừa ra tay đã giết hơn mười huynh đệ của chúng ta! Sau đó lão quái vật tên là Phillip lại tới, hắn biến huynh đệ đã chết của chúng ta thành vong linh, giúp bọn chúng đào bới thi thể...

- Vong linh binh đoàn thứ mười tám, đội thứ tư đã thành lập xong, xin Phillip đại nhân phê chuẩn tiếp nhận vào biên chế!

Ở một nơi trống trải mênh mông trong Sinh Mệnh mê cung, một kẻ sắc mặt âm thầm, chính là một vong linh thú nhân xương cốt lòi ra đang đứng hô to, đằng sau hắn, một liên đội tới tám trăm vong linh vừa mới từ mặt đất đứng lên, đội nhóm chỉnh tề, thể đứng trang nghiêm!

Phillip đứng ở trên một đài cao giữa khu đất trống, khuôn mặt quái dị cười dữ tợn, hơi gật đầu, hắn mặc trên người không phải là trường bào dùng thí nghiệm luyện kim, mà là hồng sắc chiến giáp trong quân đội, cánh tay to lớn kia lộ ra bên ngoài chiến giáp, trong bàn tay to cầm một khô lâu quyền trường, bên vai trái là một hộ kiên (giáp vai) đầu thú. Mặt trên giắt đuôi sư, hồ, Á long, xà... đủ tám loại đồng vật, cứ giống như là nửa thân áo choàng!

- Rất tốt, lập tức cho vào biên chế!

Rầm, rầm! Cả một liên đội vong linh nặng nề tiến bước, biến mất trong cửa vào Sinh Mệnh mê cung!

Brockman đứng bên người Phillip, hắn cũng trang phục hồng sắc chiến giáp, nhưng tai trái nắp Tyre thú nhỏ, cầu vai trái là bảy thứ đuôi động vật hợp thành.

- Đại nhân, tối nay đã thành lập xong binh đoàn thứ mười tám, ta phải đi báo với nguyên soái, tự mình xin chấp nhận biên chế binh đoàn thứ mười chín!

Phillip mỉm cười lắc đầu:

- Không cần đi nữa, nguyên soái đại nhân đã đích thân tới mệnh môn Auerbach!

Brockman "Ồ" một tiếng, cau mày nói:

- Nguyên soái đại nhân mà lại tự mình tới mệnh môn Auerbach? Người thế này... Chẳng phải là không tin đại nhân ngài sao?

Phillip cười nói:

- Không, ta vì nguyên soái trong một năm thành lập mười tám binh đoàn, gần sáu mươi vạn đại quân. Nguyên soái là muốn tới trao thưởng danh dự cho ta!

Brockman mừng rỡ, khom người xuống:

- Chúc mừng đại nhân!

Hắn hớn hở xoa tay:

- Chúng tay đây bên trong vẫn là hộ ngoại lai, rốt cuộc cũng có cứu vĩ trưởng quan rồi!

Đột nhiên bên tai hắn tiểu Tyre thú kêu:

- Ba ba, Nguyên soái Bowness và thần sùng Duhon của hắn đến đó!

Brockman run người lên!

Lời còn chưa dứt, xa xa có người cười dài:

- Đúng thế, Phillip sắp tấn thăng lên cửu vĩ, hơn nữa trở thành một trong tam đại nghị trưởng trong tộc của ta... Brockman bắt vĩ nghị viên đại nhân!

Bắt vĩ nghị viên? Brockman sững sờ, nhìn bảy cái đuôi bên vai phải của mình, nguyên lai mình cũng dựa hơi được thăng cấp rồi! Hắn cười thản nhiên:

- Đa tạ nguyên soái!

Tiếp đó kinh hỉ quá mong đợi, Phillip đại nhân chẳng những thành một trong mười hai người cửu vĩ, hơn nữa tham gia vào hội nghị bốn tộc nhân, cái này thật sự là đáng mừng!

Phải biết rằng, bốn tộc bọn họ cực kì bài ngoại, đặc biệt bài xích loài người! Từ trước đến nay, trung tâm thống trị của bọn họ - hội nghị liên tịch tối cao, có tổng cộng tam đại nghị trưởng, mười ba nghị viên, những chức vị vững vàng không chế bốn tộc nhân trong tay họ, ngoại lai hộ cao nhất cũng chỉ là Phillip đại nhân, một trong mười ba nghị viên, nhưng từ nay về sau, Phillip đại nhân thành một trong ba người tôn quý nhất của Ma tộc, chỉ dưới Nguyên soái Bowness!

Đúng vậy! Ma tộc đáng chết! Chính là Ma tộc ngàn năm trước hắn lại phải bị Thần hoàng Prince triệt để tiêu diệt!

À không! Bọn họ gọi chính mình là Tử Huyết Nhân! Mà xưng nhân loại và những người gia nhập Ma tộc - Ngoại lai hộ là... Hồng Huyết Nhân.

Giống như một làn khói xanh, một người dung mạo thanh tú, trường bào trắng như tuyết, giống như một thi nhân trung niên nam tử tuấn lãng xuất hiện trước mặt Phillip, sau lưng hắn còn đứng một người, cao lớn, gầy gò, nhìn dung mạo... không ngờ là

Long tộc Constantine!

Chính là ma soái Bernice, còn có U Minh long giả mạo Constantine dẫn đến sự tranh đấu giáo đình cùng Long tộc, Duhon!

Phillip và Brockman khom người thi lễ.

Bowness gật đầu hoàn lễ, cười nói:

- Trong thời gian một năm, mười tám binh đoàn, sáu mươi vạn quân nhân, Phillip đại nhân, Tử Huyết Nhân chúng ta vĩnh viễn ghi nhớ công hiến của ngài!

Hắn khom người một cái thật sâu, lại tự mình đưa tay treo một cái đuôi thú lên trên vai Phillip.

Phillip nói:

- Nguyên soái, binh đoàn thứ nhất tới thứ mười lăm đã quy về dưới sự chỉ huy của ngài, trước mắt, binh đoàn mười sáu, mười bảy, mười tám còn ở biên chế trong mê cung, tổng cộng mười vạn đại quân...

- Được rồi, việc người làm, ta yên tâm, chuyện vong linh binh đoàn người tự mình xử trí là được!

Bowness mỉm cười nho nhã, nhìn đại quân vong linh liên tiếp không dứt biến mất trong cửa vào mê cung.

- "Kế hoạch quyền lợi" đã bắt đầu được hai năm rồi, ta cuối cùng cũng thấy được hi vọng thành công! Phillip nghị trưởng, ta không có yêu cầu gì khác, chỉ muốn người nội trong nửa tháng mang toàn bộ thi thể còn lại, thành lập xong binh đoàn thứ mười chín, sau đó chúng ta lập tức bắt đầu bước thứ ba của kế hoạch quyền lợi - tia chớp vong linh!

- Nguyên soái yên tâm!

Bowness gật đầu:

- Ừm, nửa tháng cuối cùng này, ta sẽ ở lại đây, tự mình tọa trấn! Các người tiếp tục công tác đi!

Người ở lại chỗ này? Hừm, Nguyên soái đại nhân ngài cao cao tại thượng, ngài biết bao việc, như thế nào lại tự mình tọa trấn một phần "Nhỏ" trong đại kế hoạch Ma tộc trở lại nhân gian chứ? Brockman nhỏ giọng hăm hừ nói:

- Vẫn là không tin Phillip đại nhân?

Con mặt lạnh lẽo của Duhon cùng Constantine nhìn chăm chăm vào Brockman, nhỏ giọng hừ một cái:

- Brockman, người đừng tưởng rằng thắng lên nghị viên bất vĩ, gần đây lại đột phá trở thành cửu cấp đầu thần, là có thể làm càn như thế với nguyên soái!

Âm thanh bọn họ tuy nhỏ, nhưng bằng thực lực của Bowness, sau khi nghe được khẽ mỉm cười:

- Brockman bất vĩ nghị viên, ta tịnh không phải là không tin Phillip đại nhân, mà là nửa tháng cuối cùng này, là thời khắc quan trọng nhất của kế hoạch vong linh binh đoàn

Bowness ngẩng đầu nhìn vách tường đỉnh đầu, vẫn có thi thể dừng sĩ thú nhân không ngừng được chuyển đến, chậm rãi nói:

- Bước cuối cùng của kế hoạch vong linh binh đoàn, là đào bới lăng mộ Auerbach, điều kiện kiên quyết là không kinh động đến thú nhân của Auerbach, cái này chính là điều kiêng kị nhất của lão đối thủ của ta năm đó - thi thể biến thành thống soái vong linh binh đoàn, làm tiên phong vì Tử Huyết Nhân chúng ta trở lại tam đại lục!

Brockman nói:

- Bất quá là đào mộ mà thôi, khi lần trước kế hoạch tổ hợp dị thú, ta từng tiến vào lăng mộ Auerbach, lúc ấy đã có thể trộm được!

Bowness lắc đầu:

- Nghị viên các hạ, ta lần này đến là muốn nói cho người một việc, lần trước ta vì sao không ra lệnh lấy đi thi thể Auerbach, lại dùng quân lệnh ước thúc người không được kinh động quan tài Auerbach?

Brockman ngang ngạnh nói:

- Xin nguyên soái chỉ rõ!

- Auerbach!

Bowness nhấn mạnh cái tên này:

- Vẫn Thần đại chiến, ta và hắn giao phong mấy trăm lần, ta hiểu hắn quá rõ, tên đầu sư tử này ở trên chiến trường tính toán không hề sai sót, dùng binh thần không biết quỷ không hay, mà hắn thông thạo nhất chính là tính toán đối thủ. Chính ta lấy sinh mạng của mười vạn tướng sĩ trong Auerbach bảo chứng với người, hắn nhất định sẽ tính đến hậu sự của mình, sẽ không cho phép hậu nhân kinh động đến quan tài của hắn, đào bới thi thể của Auerbach tuyệt chẳng phải đơn giản!

Dừng một chút, hắn lại đọc một cái tên:

- Lynch Barton!

Rồi hắn thần nhiên nói:

- Bất diệt tử thần hiệu xưng bất diệt, người coi cái bất diệt này chỉ dựa vào bí pháp của hắn - thú hoàng bất diệt thể sao? Hắn bây giờ mặc dù xương cốt chẳng còn, nhưng nhất định lưu lại cho hậu nhân thứ gì đó! Gia tộc St. Barton cũng sẽ tuyệt không cho phép chúng ta lấy đi thi thể của Auerbach!

Brockman không phục, làm ngược lại ánh mắt kìm nén của Phillip phản bác nói:

- Đây chỉ là ước đoán của nguyên soái!

- Được rồi, đây cho dù là ước đoán của ta, mặc dù ta phi thường hiểu rõ lão đối thủ của mình!

Bowness mỉm cười:

- Trước kia, vong linh đầu thần, tổ hợp dị thú... đều là kế hoạch tinh binh, tinh binh tuy quan trọng trong chiến tranh, nhưng chân chính quyết định thắng bại của chiến tranh vẫn là binh sĩ bình thường đại biểu của tiềm lực chiến tranh, ta có thể cho phép tổn thất mấy tinh binh, nhưng tuyệt không cho phép tộc của

ta - trung tâm kế hoạch trở lại nhân gian, lực lượng căn bản, đảm bảo của thắng lợi của kế hoạch vong linh binh đoàn chịu bất kì ảnh hưởng gì!

Ngón tay hướng về vong linh chiến sĩ:

- Bọn họ, là ích lợi nòng cốt nhất của tộc ta!

Phillip thấy hai người càng nói càng căng thẳng, vỗ tay nói:

- Ha ha, ta ngược lại hy vọng kẻ ở Thiên Vương sơn, Đại Hạp cốc làm cho ta hai lần tức hộc máu trở lại, lần này nếu hấn dám đến, chính là xúc phạm tới nghịch lân của nguyên soái, đơn giản là muốn chết a!

Bowness lắc đầu nói:

- Không nên coi nhẹ đấu thủ, năm đó chỉ có thần hoàng Prince có thể thắng ta được một chiêu, bây giờ kẻ mạnh nhất của nhân loại là Margaret năm đó cũng bị ta đánh cho hộc máu bỏ chạy, nhưng ngàn năm trôi qua, nhân loại biến hóa to lớn, không nói chính xác được có nhân vật anh hùng nào trỗi dậy! Được rồi, ta tọa trấn ở chỗ này, Duhon, người đi chấp hành nhiệm vụ đi!

346. Duhon Và Constantine

Duhon long hóa thành hình rồng, giương hai chiếc cánh khổng lồ, giống như cự long biến hóa, nếu như Dịch Cốt ở đây, nhất định sẽ phi thường kinh ngạc, chẳng lẽ Constantine phục hồi tỉnh dậy, còn đầu phục Ma tộc?

Duhon giương cánh bay lên, hỏi Brockman:

- Nghị viên Brockman, ta vừa mới đến lòng đất, không quen đường ở đây, cảm phiền người và Hohmann đưa ta ra!

Sao có thể đường đường là nghị viên phải đưa người? Xem ra bốn tộc nhân bọn họ vẫn xem thường hộ ngoại lại chúng ta a!

Brockman trong lòng căm phẫn, lạnh lùng nói:

- Theo mấy Thanh Biểu thú năm trước Phillip đại nhân bắt được, gần đây có ba đường có thể ra ngoài. Lúc này chúng ta đang ở Auerbach đại hạp cốc chuẩn bị cho kế hoạch cuối cùng, con đường này không có cách nào đi được! Vậy mời Duhon các hạ tự mình ra ngoài từ đường gần nhất là Thiên Dao phong vậy!

Nói rồi, Brockman liếc mắt nhìn hai cánh của Duhon đang điều võ dương oai, cười mỉa:

- Duhon các hạ tôn quý, ngài nên để ý chút, đường ngầm Thiên Dao phong rộng chỉ có hai thước, chớ làm gãy cánh của ngài!

- Brockman!

Duhon lớn giọng hét lên!

Bowness cười cười:

- Duhon, người sao có thể yên cầu một vị nghị viên làm việc của người hầu chứ? Được rồi, người tự mình từ Thiên Dao phong đi đi! Nghị viên Brockman, còn mong người cung cấp địa đồ khu vực gần đây!

Brockman hậm hực ném cho một phần địa đồ, xoay người đi chỉ huy vong linh, còn Duhon cũng lạnh lùng nhìn theo bóng lưng của hấn, cũng xoay người bay đi.

Đưa mắt nhìn hai người rời đi, Bowness khẽ lắc đầu:

- Ài, trong tộc của ta còn rất nhiều kẻ không hiểu rõ a. Phillip đại nhân, Brockman nghị viên, hai người tuy là Hồng Huyết Nhân, nhưng lại cố gắng to lớn cho kế hoạch ngày trở lại của Tử Huyết Nhân chúng ta! Không có các người, Tử Huyết Nhân chúng ta sợ rằng còn phải không biết bao lâu mới có thể đoạt lại quyền lợi sinh sống dưới ánh mặt trời!

Nói rồi, hấn hướng tới Phillip khom người một cái:

- Mấy năm nay, trong tộc của ta có không ít người bắt kính với ngài, xin đại nghị trưởng ngài chớ trách, nếu ngài ở vị trí tối cao tam đại nghị trưởng liên tịch hội, mà còn có Tử Huyết Nhân dám bắt kính với ngài, lập tức giết chết, không cần nề mặt ta tha cho bọn chúng!

Phillip cười hoàn lễ:

- Nguyên soái quá khiêm nhượng rồi! Nếu không phải là nguyên soái, thực nghiệm của ta nào có thể có tiến triển to lớn như thế? Nên là ta cảm kích nguyên soái ngài mới đúng!

Hai người khách sáo với nhau một hồi.

Phillip ngạc nhiên nói:

- Nguyên soái, Duhon đi tam đại lục làm gì?

Bowness cũng không hề che dấu:

- Là vì ba việc, thứ nhất tìm lão huynh đệ năm đó của ta. Yêu vương Mark Cuban! Thứ hai, tiếp tục giả mạo thân phận Constantine gây ra nội loạn cho Hồng Huyết Nhân! Về phần việc thứ ba, còn nhớ quả trứng năm đó ta tặng cho người không?

Thần sắc Phillip chợt biến đổi, con ngươi lớn trên vai phải mở ra:

- Đương nhiên nhớ rõ, ta đang chuẩn bị ấp nó nở ra, đáng tiếc phòng thí nghiệm ở đảo thần đào sau trận lửa lớn bị hủy diệt hết thảy! Chẳng lẽ quả trứng này...

Bowness gật gật đầu:

- Ngoài dự liệu của ta, mẫu thân của quả trứng đó không hề chết, hơn nữa trọng thương đã khỏi hẳn, đang muốn đoạt lại hài tử của mình! Người biết đó, thực lực của vị mẫu thân đó xuất chúng, mà kế hoạch "Quyền lợi" của chúng ta tới thời khắc quan trọng nhất, không thể thêm loạn cho hậu phương, cho nên không lâu trước ta với vị mẫu thân kia đạt thành hiệp nghị, nếu ta có thể đưa hài tử của nàng về thì nàng toàn lực giúp chúng ta trở lại nhân gian!

Sắc mặt nhờ nhờ của Phillip bùng lên nét đỏ mơ hồ.

Nghiêm khắc mà nói, quả trứng nọ mất trong tay hắn, nếu vị mẫu thân kia làm loạn hậu phương của Tử Huyết Nhân. Vậy cũng là trách nhiệm của Phillip!

Nhưng quả trứng kia cuối cùng ở đâu, Phillip nghĩ trăm lần không có lời giải, cùng với một trường đại hỏa phòng thí nghiệm trên Đảo Thần đảo, toàn bộ chứng cứ đều bị tiêu diệt... nếu như nói hiềm nghi, tiểu Bối Bối bên người Francis hiềm nghi lớn, nhưng Brockman mang theo thú Tyre đã tự mình kiểm tra, tiểu Bối Bối chỉ là một cô bé bình thường, cô bé sao có thể là hậu duệ của thần thú cường đại chứ?

Cho dù là vị mẫu thân kia, cũng không mạnh tới mức đủ để che giấu thú Tyre a!

Đáng tiếc, Phillip không biết, một tiểu Bối Bối có lẽ không thể qua mắt được Hohmann, vậy thêm một Alex nữa thì?

Tiểu gia hỏa kia chính là hai đại siêu cấp thần thú hợp thể mà thành đó...

Bowness nói:

- Dựa theo nội dung hiệp nghị, vị mẫu thân kia cho ta một giọt máu của nàng, Duhon chính là mang theo giọt máu này làm manh mối, đi tìm quả trứng kia!

Nói xong, hai người cùng hướng mắt nhìn thì thể không ngừng được chuyển tới, nhìn trên mặt đất vong linh binh sĩ không ngừng bật dậy thì đều lộ ra nét cười. Còn Duhon, đang bay nhanh trong sương mù trùng trùng của Sinh Mệnh mê cung, đường ngẫm phức tạp này giống như y theo tâm ý của hắn, mỗi khi hắn bay tới nơi nào, thì tử lộ trước mắt nhất định vừa vặn xuất hiện một cửa động, để hắn kịp thời đi vào.

Dọc theo đường Duhon phi hành về phía trước, xuyên qua đường ngẫm, lướt qua mấy sào huyết của hung thú, cũng không phải quá xa, Đỗ Trần đang nắm "Cổ" của Thanh Biều thú, hung hăng tra hỏi động tĩnh của Phillip.

- Nói như vậy, kế hoạch của Phillip đã bắt đầu được hơn một năm, trong một năm này, ít nhất có bốn mươi đến năm mươi vạn vong linh binh sĩ tiến vào chỗ sâu bên trong đường ngầm, lại không hề xuất hiện nữa!

Thanh Biều thú rít rít gật đầu:

- Đúng thế, đúng thế! Bọn họ mỗi khi thành lập quân đội, lại chia tọt bên dưới Auerbach đại hạp cốc huấn luyện, có thể là hành quân tập thể, đưa bọn họ đến sâu trong Sinh Mệnh mê cung, không biết đi đâu!

Đỗ Trần lại hỏi một lần để xác nhận:

- Khoảng đất trống mê cung bị bọn Phillip chiếm mất là trăm thước dưới đại thảo nguyên từ sơn mạch Amulang tới Auerbach đại hạp cốc, chiếm đất và mở rộng, nhất định là căn cứ quân sự, đúng không?

Thanh Biều thú lại gật gật đầu.

Đỗ Trần thả nó ra, nhìn qua mọi người.

Lão Fuye cau mày nói:

- Mưu tính của Phillip quả là không nhỏ a! Hơn mười vạn đại quân vong linh, không cần hậu cần, hơn nữa càng ngày càng nhiều, một đội quân như vậy nếu dùng được, cũng đủ công hãm một cường quốc của đại lục. Hẳn thời thiếu niên xuất thân hoàng kim tất lan tộc, là quý tộc trong giới quý tộc của thú nhân, bởi vậy đối với quân chính kinh tế đều hiểu xa hơn người thường.

Dịch Cốt nói:

- Nếu có thể ngăn cản bọn họ, thì đúng là một việc thiện lớn!

Tuyết Cơ không nói gì, mà chăm chú suy nghĩ, nàng rất khó hiểu:

- Ân nhân, mọi người lo lắng đến Phillip gì đó làm gì? Sư tôn đã nói, tam đại lục phong vân biến ảo, mỗi thời đều có thể lực trời dậy, có thể lực diệt vong, đó là quy luật của nhân loại, chẳng cần phải xen tay vào, đi lo lắng...

Đỗ Trần vuốt mũi tính toán rất lâu, nói thật, loại đại thiện sự ngay ở trước mắt, nói không động tâm là giả! Nhưng muốn làm việc thiện cũng phải cân nhắc thực lực của mình mới được! Nếu đối thủ chỉ có vong linh, vậy kệ hẳn có trăm vạn đại quân Đỗ Trần cũng búng ngón tay là tiêu diệt ra tro - đây không phải là khoác lác!

Nhưng cao thủ của đối thủ nếu không phải là vong linh?

Đỗ Trần lại nắm "Cổ" Thanh Biều thú:

- Nói, mấy người đánh vỡ vách của Sinh Mệnh mê cung có phải là vong linh hay không?

Dịch Cốt cũng chẳng có bản lĩnh đánh vỡ được vách tường của mê cung a!

Thanh Biều thú nói:

- Ta, ta không chính mắt nhìn thấy, bắt quá Cốt trùng ở bên trong nói, vong linh là sau khi mấy người kia đánh vỡ tường mới xuất hiện, mấy người xuất hiện đầu tiên đó, hắc hắc hắc, không phải là vong linh!

Trong lòng Đỗ Trần trầm xuống, nói vậy phía đối thủ tồn tại cao thủ còn vượt qua Dịch Cốt, hơn nữa còn có tới mấy người, không thể bị mình khắc chế! Quên đi, việc thiện này không phải mình có thể làm được, toan tính của Phillip rõ ràng không đơn giản, hơn nữa hẳn sức phạm anh linh, chính là khiêu khích thú nhân và thánh giáo, mình nên nghĩ biện pháp tiết lộ tin tức này cho thú hoàng cùng giáo hoàng, để cho bọn họ đi mà giải quyết.

Tiết lộ thông tin cũng là việc thiện mà!

Nghĩ đến đây, Đỗ Trần gật đầu nói:

- Hai người các ngươi nghe đây, đưa bọn ta từ Thiên Dao phong ra ngoài, nếu trên đường các ngươi dám giả trò gì, vậy xem xem các ngươi...

- Cứu mạng a, hắc hắc hắc, chạy mau a!

Đang nói, bốn năm mươi Thanh Biểu thú vừa mới đào tẩu ùn ùn kéo đến, trên từng cái đầu nhỏ đều kinh hoàng thất thổ, thân thể to lớn nhanh chóng trường tới, điên cuồng chạy trốn như thấy ác ma!

Một con Thanh Biểu thú đang phóng ở phía trước tới chỗ này, vừa thấy Đỗ Trần còn đứng ở đây lập tức khóc như đũa đâm:

- Đại nhân, đừng giết chúng ta, chúng ta đang đào mệnh... xin cho qua đi!

Một con khác cùng gào to:

- Chạy mau, chạy mau, ác ma cực to giết đến rồi!

Trong đường ngầm mặc dù nhiều cửa động, nhưng những Thanh Biểu thú này không dám tùy tiện chạy loạn, mà cả đám ùn ùn hướng mấy cửa động đặc biệt chạy tới - bọn chúng biết, chỉ mấy cửa động này mới an toàn, còn lại đều là tử lộ.

Đỗ Trần sững sốt, thầm nói, chẳng lẽ là quái thú ở sâu trong đường ngầm Vân Tiêu Kinh giết tới?

Hai Thanh Biểu thú bị bắt làm tù binh cũng gào to:

- Mau chạy thôi, đại nhân lợi hại a! Đúng rồi, ngàn vạn lần đừng chạy loạn, các người chạy theo chúng ta, yên tâm, cổ ta còn nằm trong tay ngài, không dám giở trò đâu!

Dịch Cốt kinh thường nói:

- Còn chưa thấy đối thủ đã cuống cuồng bỏ trốn, cái này là sao?

Lúc này, một thân ảnh cao gầy đang trên đường giết tới, chính là Duhon!

Vừa rồi hắn cùng với Brockman gây sự, trong lòng tức giận dị thường, tới được nơi này rồi vừa nhìn, quả nhiên, cửa động chỉ có hơn hai thước, hắn liền biến thành hình người cẩn thận khép cánh, cho nên trên đường gặp phải, liền giết hai Thanh Biểu thú xả giận, lại cướp lấy thời cơ cửa động mê cung kia biến hóa!

Tốc độ của Duhon nhanh vô cùng, đám người Đỗ Trần vừa đứng trên lưng Thanh Biểu thú, chuẩn bị theo bọn họ tránh đi, Duhon đã đi tới chỗ đất trống này rồi!

Vừa thấy Duhon, Đỗ Trần giật mình cả kinh "Constantine?" Đáng chết, phản nghịch cự long rốt cuộc cũng tỉnh rồi sao?

Dịch Cốt cũng nhìn thấy Constantine, lão Fuye cũng nhìn thấy, hai người đều cười cười, nếu chỉ là Constantine, vậy còn chạy làm gì? Hai phong hào đầu thần liên thủ còn chẳng giết nổi một phản nghịch cự long sao?

Duhon vừa nhìn, phía trước có ba người không quen biết muốn , hắn cũng sững sốt, thầm nghĩ, Thiên Dao phong gần căn cứ Auerbach, mấy người này nếu tiến vào mê cung, vậy khó bảo toàn là đã biết được cái gì...

Hừ! Giết sạch là được!

Duhon nghĩ tới đây không nói lời nào, liền động thủ giết người, mà hắn xuất thủ cũng giống hệt với Constantine... kim chúc âm ba! (Âm ba = sóng âm)

347. Tử Lộ

Đường ngầm mê cung, vị trí của Đỗ Trần trong đó phi thường tương đối chật hẹp! Vốn bọn họ và Thanh Biểu thú đã chiếm một phần năm không gian, khi một lượng lớn Thanh Biểu thú kinh hoàng thất thổ chạy qua nơi này, càng làm cho đường ngầm chật ních, bây giờ Duhon vừa ra tay đã cảm thấy có chút thi triển không ra được.

Hắn cong người gầm nhẹ một tiếng, trong miệng phun ra âm ba tầng tầng vãn nước, âm ba này còn chưa tới trước mặt đám người Đỗ Trần, liền bị đám Thanh Biểu thú hoảng loạn ngăn trở, phụt, phụt, phụt, Thanh Biểu thú bị âm ba đánh tan xương nát cốt, chất lỏng màu xanh bắn tứ tung, nhưng cũng làm yếu đi uy lực của âm ba, làm khi âm ba tới được trước mặt Đỗ Trần đã nhạt đi rất nhiều.

Dịch Cốt gơ đao đánh tan kim chúc âm ba, trong lòng tin tưởng không hề nghi ngờ, hét lên:

- Thiếu gia, quả thật là Constantine, người để ý hai Thanh Biểu thú này, hân giao cho ta!

Nói rồi, hân hợp thân xuất đao, nghênh tiếp Duhon!

Tới tận bây giờ, trong lòng Dịch Cốt luôn kìm nén, ngày đó hân trong bụng đánh lén mới phé bỏ được phản nghịch cự long, nhưng điều này quả thật quá mất thể diện cao thủ! Nhưng lúc đó hân đích xác không bằng được Constantine một trong vạn lưu ngũ tuyệt phong, vì hoàn thành mục tiêu của Đỗ Trần, cũng chỉ đành phục tùng mệnh lệnh! Song hôm nay, hân đã có được tâm thánh khí, thực lực đại tăng, đang muốn dùng phản nghịch cự long thử làm rõ ngọn ngành tiến bộ của mình!

Trong lòng hân chứa sự bất cam, Dịch Cốt điên cuồng điều động kim thủy hai đại nguyên tố trên người, quát với Benz:

- Ta phải xuất toàn lực, người bảo hộ thiếu gia!

Đao quang huyền hóa tung hoành, đầy trời hai màu đao quang xanh đen quần quanh thành một đạo khói đen cuộn cuộn, bắn về phía Duhon!

Lão Fuye hoành đao đứng trước người Đỗ Trần, phòng ngừa đao quang phát tán của Dịch Cốt.

Mà lúc này Duhon thấy một vòng âm ba đầu tiên không được việc gì, trong lòng cũng hơi cảm thấy kinh hãi:

- Tốt lắm!

Ngưng thần nhìn vào đao quang, khóe miệng nhếch lên một tia cười nhạt, người gọi ta là gì? Constantine! Hừ hừ, Duhon ta đây thân là U Minh long, nhưng vì nghiệp lớn của nguyên soái mà khổ tu kim chúc bí pháp hơn mười năm ròng, tự hỏi nhất cử nhất động với Constantine không chút khác biệt, về phần bí pháp cũng là độc nhất vô nhị...

Nhưng người thật sự coi ta là Constantine thì sai rồi! Sai quá mức rồi! Không chỉ có thực lực hơn xa phản nghịch cự long, Duhon ta nào dám giả mạo Constantine, khơi lên gió tanh mưa máu trên tam đại lục?

Duhon ta làm nhiệm vụ chưa từng thất thủ, dựa vào việc địch nhân đối đãi với ta như Constantine, mà ta... hơn xa phản nghịch cự long!

Đao quang của Dịch Cốt tới gần.

Duhon há miệng phun ra một đạo âm ba, như nước lượn sóng nghênh đón yên vụ của Dịch Cốt, nhưng chính lúc này, Duhon trầm vai kích chưởng, Bốp! Bốp! Bốp! Mỗi lần Duhon kích chưởng, ba đạo âm ba tung hoành bắn ra, theo đó âm ba trong miệng hân phun ra bất ngờ đánh ngược vào đầu Dịch Cốt cùng hai vai.

Dịch Cốt cả kinh, Constantine còn có dư lực tập kích ngược? Hân từ khi nào mạnh tới mức này? Không kịp suy nghĩ, loan đao theo cổ tay lật lên, mượn uy lực của thập cấp thánh khí ngưng tụ tất cả thủy nguyên tố chung quanh, thành một bức tường nước, ngăn chặn bốn đạo âm ba.

- Phụt!

Một âm thanh mờ đục vang lên, tường nước vỡ tan, âm ba tan rã. Duhon đứng ngạo nghễ, cười hung ác chăm chăm vào Dịch Cốt. Mà Dịch Cốt bị chấn lui về phía sau, dưới chân dẫm chết mấy Thanh Biểu thú, mượn thân thể bọn chúng giảm bớt lực mới có thể đứng vững, mà không bị rơi vào cửa động đầy đặc san sát kia!

Dịch Cốt đại kinh, uy lực một kích này của Constantine, không hề dưới Long thần! Chẳng lẽ hân tấn cấp thành thập nhất đấu thần, thành thần rồi?

Duhon cười lạnh, móc ngón tay khiêu khích Dịch Cốt:

- Không sai, tám năm, mười năm nữa người mới có thể tiến lên thập nhất cấp đấu thần. Hãy trở lại!

Constantine lúc nào mạnh tới mức này? Lão Fuye nhìn chăm chăm vào lão bằng hữu vạn lưu ngũ tuyệt phong đã biết nhiều năm, Đỗ Trần hỏi Thanh Biểu thú vài câu, thấp giọng nói:

- Bá bá, hôm nay phản nghịch cự long có chút không đúng! Chúng ta chuẩn bị rời đi! Thanh Biều thú đã nói rõ mấy cửa động có thể đi!

Lão Fuyue hơi chút lắc đầu:

- Không thể lui, chúng ta có nhanh cũng không hơn được âm ba của Constantine, chỉ cần chúng ta xoay người đảo tẩu, mất đi tiên cơ, nhất định khó thoát được âm ba vòng sát của hắn! Người tự mình coi chừng, ta đi hỗ trợ!

Nói rồi, lão Fuyue cầm đao lao lên.

Nhưng hai người hợp đao đánh một người, vẫn như cũ bị Duhon làm rơi xuống hạ phong.

Đỗ Trần dùng đầu gối tóm lấy hai Thanh Biều thú, đem chúng ném vào trong Liên Hoa, sau khi biến nhỏ đi cẩn thận né tránh đao quang tứ tán, tiện tay ném ra Đỗ Tư:

- Lão Ngũ, người dùng Liên Hoa đăng đi hỗ trợ!

Đỗ Trần đánh ngất một Thanh Biều thú, hỏi một con còn lại:

- Lập tức nói rõ cho ta, từ đây tới Thiên Dao phong có mấy con đường, phải đi thế nào? Chớ nghĩ nói dối, tiếp theo ta sẽ chia ra thăm vấn huynh đệ của người!

Thanh Biều thú rớt rít gật đầu:

- Đường thứ nhất là cửa động bên tay trái người, sau khi tiến vào, tại lần biến hóa thứ hai của đường ngầm, đi về bên trái...

Đỗ Trần thúc đẩy sức ghi nhớ siêu nhân của hắn, liều mạng nhớ lấy. Theo tính toán của hắn, hôm nay phản nghịch cự long tuyệt đối có vấn đề, không phải mấy người mình có thể ứng phó được. Vậy mình phải nhanh chóng thừa dịp Dịch Cốt và bá bá còn có thể ngăn cản hắn một hồi, nắm lấy địa đồ phụ cận, sau đó nghĩ biện pháp dùng Liên Hoa thu nhỏ mọi người chạy đi - chỉ cần Liên Hoa biến mất trong Constantine, dựa vào pháp bảo mà thiên hạ chỉ có năng lực của thú Tyre mới có thể phát hiện, có lẽ thành công.

Nhưng khi ghi nhớ, Đỗ Trần chợt ý thức được vì sao người của Thảm Thủy Hồ phải đem địa đồ bên người rồi, địa đồ trong Sinh Mệnh mê cung này không hề có chút con số quy luật nào, nếu lần thứ hai biến hóa đi bên trái động khẩu thứ ba ghi là hai ba, vậy mặt sau chính là bảy tám, sáu bốn...từng bậc số liên tiếp, một mỗi tầng đặc vô vùng, lòng vòng làm sức ghi nhớ siêu nhân của Đỗ Trần nghe được cũng hồ đồ, chỉ có thể cắn đứt đầu ngón tay, dùng máu viết con số lên vật áo.

Trên Liên Hoa không chỉ có một người, Steven đang mơ màng co người một góc, mà Tuyết Cơ lại tỉnh táo, nàng kinh ngạc về sự thần kì của thánh khí, nhưng cũng nhìn chăm chăm vào Constantine.

Đột nhiên, Tuyết Cơ nói:

- Ân nhân, ngài vừa rồi nói người này là Constantine một trong vạn lưu ngũ tuyệt phong, Tuyết Cơ từng nghe gia sư bình luận qua về phản nghịch cự long, hắn tuyệt không có thể có thực lực bậc này! Hơn nữa Tuyết Cơ còn phát hiện một chỗ kỳ quái!

Đỗ Trần ngẩng đầu lên, nhưng trên tay không ngừng ghi chép.

Tuyết Cơ trầm ngâm nói:

- Constantine hẳn là cùng với vị bằng hữu cầm loan đao trong tay kia của ngài giống nhau, đều là đầu thần xuất thân kim chúc hệ, nhưng đã tiến tới nguyên tố thứ hai - thủy. Nhưng Tuyết Cơ nhìn mấy chiêu của hắn, chiêu thức của người này tất cả đều là kim chúc hệ, không hề thấy bí pháp thủy hệ, thậm chí khi vị bằng hữu kia của ngài xuất ra bí pháp thủy hệ, cũng không dẫn tới sự cộng hưởng gì của Constantine, ngoài ra...

Đầu óc của Đỗ Trần dùng để ghi chép con số rồi, không còn dư chút tinh lực nào phân tích ý tứ của Tuyết Cơ là gì, vội nói:

- Tiểu thư phát hiện ra cái gì xin hãy nói thẳng!

Tuyết Cơ gật gật đầu hồi lỗi:

- Tuyết Cơ lầm lời rồi, Tuyết Cơ cho rằng, người này mặc dù giống Constantine như đúc, nhưng hẳn tuyết không phải là đầu thần chân chính xuất thân từ kim chúc hệ, mà là giống với giáo hoàng, là xuất thân thổ hệ, hơn nữa do thổ hệ phát triển thành kim hệ, nhưng ngược lại hẳn có thể vận dụng kim chúc hệ tới mức này, thậm chí làm cho hai vị bằng hữu của ngài đều nghĩ hẳn xuất thân từ kim chúc hệ điều này nói rõ, hẳn hoàn toàn dung hợp kim chúc hệ rồi, là đầu thập nhất cấp đầu thần xuất thân thổ hệ, mà không phải là Constantine xuất thân kim chúc hệ!

Nói rồi, Tuyết Cơ trong lòng còn đang nghi hoặc, ân nhân nếu có thể cứu ta một mạng, vậy phải thần thông quảng đại mới đúng, sao nhân lực như thế... xem ra hẳn là thực lực của ân nhân không mạnh, nhưng có bí pháp thần kỳ cứu người - tựa hồ chính là kiện thành khí mình đang ở đây!

Đỗ Trần nghe xong cả kinh:

- Nàng nói Constantine này là giả?

Tuyết Cơ gật gật đầu:

- Đáng tiếc tới lúc này Tuyết Cơ chưa thể hành động, nếu không có thể cùng Constantine giả này đánh một trận, bất quá may mắn, Constantine giả này còn che giấu bốn mạng nguyên tố là thổ, vị bằng hữu của ngài cầm loan đao trong tay kia khéo hợp dùng thủy khắc chế thổ, vậy, mời một người khác phối hợp, mời người biết thủy hệ kia toàn lực phát động thủy nguyên tố, công kích bốn mệnh nguyên tố của Constantine giả là thổ! Có lẽ có thể liều được một đường sinh cơ!

Tuyết Cơ tuy bị thương, nhưng nhân lực vẫn còn!

Đỗ Trần lúc này đã ghi chép hơn nửa bản đồ, dừng phất dậy:

- Brook, người này là giả, bốn mệnh nguyên tố là Thổ!

Một câu này là đủ rồi! Nói xong, Đỗ Trần vuốt mũi ngấm Tuyết Cơ, đáng chết, lão yêu bà này tự xưng là dưới đệ nhất nhân Thẩm Thủy Hồ Margaret, xem ra cũng không phải khoác lác a!

May mắn nàng bị thương!

Duhon cũng nghe được lời nhắc nhở, cười lạnh lùng:

- Không tệ, không ngờ phát hiện được chân thân của ta!

Thân thể hẳn run lên, phóng ra bốn mệnh nguyên tố của mình, thân hóa thành dòng cát đen, giống như một con hắc long bay múa trong đường ngầm:

- Đã biết ta là giả, vậy không lưu lại các ngươi được! Chịu chết đi!

Cát đen cuộn cuộn kéo tới, Dịch Cốt và lão Fuye dựa lưng vào nhau, thủy đao của Dịch Cốt bổ ra, Tứ Thủy đao cùng cát đen quấn lại một chỗ, Duhon kêu lên một tiếng đau đớn, nhưng hai người Dịch Cốt và lão Fuye cũng bị chấn văng ra, hai người nửa quỳ trên mặt đất, lão Fuye không ngừng thở dốc, mà Dịch Cốt dùng thủy lướt thẳng qua phong mang của Duhon càng không quỳ yên, có chút ngã quỵ!

- Hừ, thụ thương rồi? Các ngươi không ngờ dám đả thương ta?

Cát đen lại huyền hóa thành hình người, trước ngực Duhon thắm một mảng máu, đứng ở trong đường ngầm, nhìn liếc qua đối thủ...

Đột nhiên, Duhon há mồm phun ra một đạo âm ba, hướng tới nơi yếu nhược nhất chỗ này Đỗ Trần... không, là Tuyết Cơ!

- Nha đầu đáng chết, ai khiến ngươi lăm mồm!

Nhưng lúc này Đỗ Trần và Tuyết Cơ cùng ở một chỗ trên Liên Hoa, là bạn cùng trên một con thuyền!

Âm ba tới quá nhanh, Đỗ Trần vừa mới đưa một Thủy Minh thuần lên nghênh đón, "Đoàng"! Áp lực khổng lồ đánh Liên Hoa ngã trái ngã phải, người bên trong trời đất nghiêng ngã!

Lão Fuye và Dịch Cốt kinh hoàng thất sắc, Dịch Cốt bị trọng thương, miễn cưỡng đứng lên, lão Fuye tốt hơn một chút, khiêm cường hít một hơi, ôm chặt lấy thân thể bị thương của Duhon:

- Muốn giết hài tử của ta, tiếp ta chơi đùa một đoạn đường ngầm nhé!

Nói rồi, ông ra sức vận mình, đem theo Duhon lao vào một cửa động gần nhất bên mình!

Đó là một tử lộ!

Ài số phận của nhân vật phụ là thế đó. Liều mạng bảo vệ hài tử của mình, hoàn thành lời hứa với Mayfair, Francis đã trưởng thành với Thiên Dao Benz, có lẽ ông chết cũng không phải nuối tiếc nữa nhưng

348. Ba Món Di Vật

Đỗ Trần bị đánh tới tám chạy bảy măn, căn bản không hề nhìn thấy được tao ngộ, thậm chí không thể tự mình xoay sở, nhìn lão Fuye, chống đao muốn tới giải cứu, nhưng có lòng mà lực không đủ!

Còn ai có thể cứu lão Fuye?

Một đóa Liên Hoa màu đỏ không biết từ nơi nào bắn ra, phóng về phía cửa động kia - là Đỗ Tư, hẳn biết địa vị của lão Fuye trong lòng Đỗ Trần, lúc này không hề do dự tới cứu người, Liên Hoa đang mang theo lực bạo phát siêu cường. Làm hắn vừa tiến vào cửa động đã thấy được Duhon cùng lão Fuye rơi xuống trong vực sâu vô tận!

Duhon bị lão Fuye ôm lấy lưng, đang cấp tốc hạ xuống, trên khuôn mặt không hề khác biệt với Constantine cũng bắt đầu lộ vẻ sợ hãi, đáng chết, thiên hạ này còn có ai hiểu rõ sự khủng bố của Sinh Mạng mê cung hơn Tử Huyết Nhân chúng ta không?

Năm đó khi thất bại thối lui, nhân khẩu của Tử Huyết Nhân có ba trăm vạn, nhưng sau khi Tử Huyết Nhân chạy qua chỗ đường ngầm sinh mạng này, nhân khẩu của họ chỉ còn lại có chín mươi tám vạn, hết hai trăm vạn người chết trong Sinh Mệnh mê cung! Chính là bởi vì bọn họ chạy lầm đường!

Hôm nay, chính mình cũng bị người này cùng kéo vào tử lộ!

Duhon càng thêm kinh nộ, không để ý tới thương thế ở ngực, vùng quyền đánh mạnh vào lão Fuye đang ôm eo hắn:

- Buông ta ra, ngươi muốn chết, đừng kéo theo ta!

Lão Fuye ngẩng đầu cười, trong miệng phun ra một ngụm máu, lại quắp chết lấy Duhon:

- Ha! Ngươi không chết, hài tử của ta sẽ chết! Theo ta đi thôi!

Lão ra sức kéo, tốc độ rơi xuống của hai người càng nhanh...

Duhon chỉ cảm thấy chân tay mình lạnh buốt, nhìn lướt quá vực sâu không thấy đáy, lòng, cũng lạnh đi!

- Người *** buông tay!

Hắn không cam lòng ngửa mặt lên trời gầm lên, eo bị lão Fuye ôm chặt. Không cách nào hoàn toàn biến hóa long hình, Duhon nén mạnh một hơi, cũng bất chấp ngày thường biến hình trước tiên thu lại trang phục, từ trên lưng sinh ra hai chiếc long dực, xé rách y phục, vỗ lên.

Lúc này Đỗ Tư đã tới.

Lão Fuye nhìn thấy Liên Hoa đỏ, cũng thấy long dực của Duhon, hét lên:

- Người là Đỗ Tư sao? Mặt kệ ta, đốt hai cánh của hắn!

Đỗ Tư không có cách nào trao đổi với người ngoài Đỗ Trần, hắn do dự một chút!

Lão Fuye lại trì hoãn Duhon lại, giận dữ nói:

- Còn ngần ra cái gì, thừa dịp hắn trọng thương, kết liễu mạng hắn! Nếu không chúng ta đều chết chắc!

Miệng phun máu:

- Chớ để hấn còn sống bay lên!

Hai cánh Duhon vũ động, tốc độ rơi của hai người giảm bớt nhiều!

Lão Fuye quát:

- Người muốn hại chết Francis sao? Hấn là rồng, biết bay đó! Mau, ta giữ hấn ở dưới, người đốt hai cánh của hấn!

Duhon giơ cao hai tay, mười ngón tay biến hóa, biến thành long trảo sắc bén:

- Lão già, muốn kéo ta cùng chết? Hừ!

Hấn làm bộ muốn xé xác lão Fuye!

Đỗ Tư biết không thể do dự nữa, trên hỏa liên đăng mình hỏa lóe lên, hai đạo hỏa quang đánh về phía Duhon!

- Grào!

U Minh long kêu thẳm một tiếng, hai song trảo cũng không xé lão Fuye mà nắm chặt lấy hai cánh bị đốt của mình. Đau đớn làm toàn thân run lên!

- Đáng chết, đáng chết a!

- Ha ha, làm tốt lắm!

Lão Fuye khạc ra máu cười to.

- Đỗ Tư, người nghe ta đây, lập tức bay về chiếu cổ Francis! Mặc kệ chúng ta!

Đỗ Tư ngăn người lơ lửng giữa không trung, nhìn lão Fuye biến mất, nếu đi cứu lão Fuye, cũng sẽ làm Constantine giả quay lại, như vậy Đỗ Trần và Dịch Cốt, mọi người đều cùng chết. Nếu hi sinh một mình lão Fuye, để ông mang theo Constantine giả rơi xuống vực sâu... hấn làm một quyết định rất sáng suốt, tuy nhiên cũng rất tàn nhẫn.

Vết thương trên người Duhon tuy không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng cũng khiến cho long dực của hấn không thể cố sức, lão Fuye kéo U Minh long giống như sao băng, lơ lửng biến mất trong vực sâu vô tận...

Chỉ để lại một câu nói.

- Nói cho Francis, ta đáp ứng Mayfair phụ nhân chiếu có tốt cho hấn, Thiên Dao không hối hận!

Trong đường ngầm trống rỗng, chỉ có Đỗ Tư lơ lửng giữa không trung, hấn hóa thành dung mạo của Francis, ngồi trên Liên Hoa đăng lắc lắc đầu, "Ài " Một tiếng thở dài không ai có thể nghe thấy.

Đột nhiên, ở trong vực sâu đen thẳm thẳm có vài ánh sáng, nhìn kỹ, nguyên lai là Duhon khi giang cánh y phục nát vụn, từ trên người hấn rơi ra vài món gì đó, cũng đang rơi xuống, nhưng so ra kém tốc độ rơi xuống của lão Fuye kéo Constantine giả, lúc này còn mơ hồ thấy được cái bóng.

Đỗ Tư phóng ra Liên Hoa đăng đón được mấy món đồ vật, thân hình biến nhỏ quay về chỗ trống trên đường ngầm, dán lên người Đỗ Trần.

Lúc này Dịch Cốt trọng thương, đã ngã trên mặt đất, Đỗ Trần gắng gượng điều khiển Liên Hoa, một bên Tuyệt Cơ không ngừng chấn động, đã chết ngất rồi, hai con Thanh Biều thú cũng đầu choáng mắt hoa, chẳng còn biết đông tây nam bắc gì nữa.

Đỗ Trần nghe việc trải qua, một tay nắm chặt lão ngũ, đầu ngón tay trắng bạc nắm thân thể ngũ vận vẹo.

- Đỗ Tư! Người *** chẳng phải nói có chuyện gì tìm người là không sai sao? Dương phụ của ta đâu? Vì sao không cứu trở lại?

"Bốp", hấn ném Đỗ Tư lăn quay ra đất, căm tức nhìn hấn.

Đỗ Tư không nói lời nào.

Gương mặt phát lạnh, thấy được tình cảm của Francis cùng tình cảm của chính mình, Đỗ Trần rút hai hàng lệ, "Rầm" ngồi gục xuống trên Liên Hoa...

Hồi lâu sau.

Đỗ Tư chậm rãi nói:

- Ta không phải là người, không biết tình cảm của nhân loại của các người... nhưng ta biết, Francis, bây giờ người còn rất nhiều việc phải làm, ít nhất, người phải báo thù!

Đỗ Trần lập tức mở mắt, khoe miệng nhếch lên một tia cười hung tợn:

- Đúng thế...

- Là ai!

Hỏa liên đằng chậm rãi bay tới trước mắt Đỗ Trần:

- Đây là mấy thứ ta lấy được từ trên người Constantine giả, rất thủ vị, người xem đi, ta phải đi cứu Dịch Cốt!

Trên hỏa liên đằng đặt ba món đồ vật nhỏ, một phong thư, một cái ấn tín, còn có một bình thủy tinh nhỏ.

Đỗ Trần trước tiên cầm lấy ấn tín, đây là một cục long ấn màu đen, cỡ bằng nắm tay, cùng với Thú Hoàng Tỷ có mấy phần thần thánh, bất quá bên trên nó là một hắc sắc cục long, phía dưới là dấu ấn, văn tự bề mặt vô cùng kì quái, Đỗ Trần cũng không nhận ra được.

Cầm lấy phong thư, phong thư màu đen, lá thư màu trắng, chữ dùng mực đỏ để viết, bất quá nghĩ qua, có một vị máu tươi nhàn nhạt, "Phong thư này dùng máu để viết?" Đỗ Trần mở ra xem, trên mặt chính là chữ viết lạ lùng cổ quái như trước, thậm chí rất giống với chữ viết tiền thế của hắn, mà so với chữ viết trên ấn tín mà xem cùng một nguồn gốc, đều cùng thuộc về một loại kiểu chữ cổ xưa.

Cẩn thận suy nghĩ về văn tự trên phong thư này, linh quang Đỗ Trần chợt lóe lên!

Hắn nhớ tới trước đó không lâu khi tế bái thần mộ của Amulang, trong những bia mộ cổ xưa đó, có vài văn bia dùng văn tự có chút giống với kiểu viết này!

Chẳng lẽ đây là một loại văn tự thuộc về Văn Thần thời đại!

Đợi sau khi rời khỏi đây đưa việc này tới tìm lão nhân giữ mộ để Womar hỏi!

Đỗ Trần thu lấy lá thư và ấn tín, cầm lấy bình thủy tinh nhỏ kia:

- Đây là... đồ đựng máu của thí nghiệm luyện kim, hơn nữa trải qua xử lý đặc biệt, bên trong hẳn là một giọt máu!

Dùng hỏa liên đằng chiếu sáng, Đỗ Trần chăm chú đánh giá máu tươi trong bình, dựa vào tri thức luyện kim Phillip truyền cho hắn, Đỗ Trần rất mau chóng nhận ra, giọt máu này không thuộc về nhân loại, mà là thuộc về một loại dị thú cực kỳ hiếm thấy!

Constantine giả mang một giọt máu này đi làm gì?

- Thiếu, thiếu gia!

Dịch Cốt dưới sự cứu chữa của Đỗ Tư đã khôi phục đôi chút, miễn cưỡng lê thân thể đến trên Liên Hoa, cả mặt tử khí, hai con ngươi âm đạm vô sắc, hung hăng nện lên đài sen:

- Ài, trận chiến này thật sự khó chấp nhận! Benz

Đỗ Trần lắc lắc ngón tay:

- Đủ rồi, có một số việc ghi tạc trong lòng, mà không cần nói ra!

Câu này phi thường lạnh lùng, cũng phi thường bình thản, tựa hồ không muốn nói thêm về lão Fuye, nhưng Dịch Cốt nghe được trong lòng phát lạnh, càng bình tĩnh, thủ đoạn tiếp theo của thiếu gia phát ra càng thâm liệt!

Con mắt lạnh lẽo của Đỗ Trần nhìn vào Tuyết Cơ:

- Lão yêu bà này tâm tư rất đơn thuần, rất dễ bị lừa, lưu nàng ta lại đối phó với Thảm Thủy Hồ! Bây giờ thân thể của người sao rồi?

- Đã khôi phục được ba bốn thành, chỉ cần có thánh quang của thiếu gia, ta nhất định sẽ khôi hản trong một ngày!

- Vậy thì tốt!

Nhìn chăm chú vào hai con Thanh Biều thú, Đỗ Trần nắm lấy một con ném xuống Liên Hoa, nhưng trên Liên Hoa còn lưu lại một con:

- Các người là huynh đệ? Được, trong tay ta là ca ca! Vậy nhớ cho kỹ đây!

Lạnh lùng nói với đệ đệ dưới Liên Hoa:

- Ca ca của người trong tay ta, muốn hản sống, thành thật phát động tất cả Thanh Biều thú, giám thị hướng hành động của vong linh binh đoàn của Phillip, trong khoảng thời gian gần nhất, cứ bảy ngày ta sẽ đến cửa vào Thiên Dao phong thu nhận tình báo, hiểu rõ chưa?

- Hiểu, hắc hắc hắc, hiểu!

Hai Thanh Biều thú không có lựa chọn nào khác cái đầu nhỏ gật gật.

Ép Thanh Biều thú kia dọc theo tuyến đường vừa rồi bọn chúng nói cho bay ra khỏi mê cung, hít thật sâu một ngụm không khí trong lành trên Thiên Dao phong, Đỗ Trần nhìn lại thế núi liền kề nhau, đột nhiên thở dài.

- Sinh Mạng mê cung lão tử nhớ kỹ người!

Ánh mắt hần kiên định xoay người bay về hướng Amulang thần mộ!

Lúc này vừa mới đêm khuya, kể từ khi vào mê cung, mang ra đại ca thần trí hỗn loạn, nhưng... Bác Bì và lão Fuyé lại không ra được nữa.

Amulang thần mộ, lão Womar lòng không cam, tâm không nguyện mở cánh cửa gỗ nhỏ, vừa thấy đứng bên ngoài là Đỗ Trần và Dịch Cốt mới rời đi không lâu, vẻ mặt uể oải buồn ngủ chuyển thành nụ cười:

- Ài dà, hai vị đại nhân lại đến rồi? Là bị rơi thứ gì sao?

Đỗ Trần cười cười:

- Lão bá, ta đi không lâu, đột nhiên nhớ tới văn tự trên bia mộ rất thú vị, ồ, ta thích nghiên cứu văn tự cổ, cho nên hướng tới ngài xin thỉnh giáo!

Lão Womar ngay cả nói cũng chẳng dám:

- Ngài có chuyện xin hãy phân phó, lão đầu tử ta ở nơi này cũng chẳng có chuyện gì, cả ngày trồng cây nuôi cỏ, chính là xem văn tự trên bia mộ, ha ha, đối với liên minh ngữ văn nhận ra vài câu.

Đỗ Trần cười ha ha tiến vào căn nhà gỗ nhỏ, đưa ra một tờ giấy - vừa rồi hần đóng dấu ấn tín kia lên giấy, lại xé làm ba phần, đây là một phần trong đó.

- Vậy thì thật quá tốt rồi, lão bá, không lâu trước ta có được mấy chữ, nhưng xem thế nào cũng không hiểu, phiền người xem hộ ta?

Lão Womar nhận lấy xem qua, há hốc mồm nói:

- Tam đại nghị trưởng!

Đỗ Trần lập tức sáng ngời, lại vội đưa hai giờ giấy kia lên, lão Womar lần lượt đọc:

- Mark Cuban cứu vĩ, hội nghị liên tịch tối cao...

Lão Womar gãi đầu:

- Những chữ này ghép lại, chính là Mark Cuban cứu vĩ đại nghị trường hội nghị liên tịch tối cao, hắc

Lão võ đầu:

- Cứu vĩ là gì lão đầu tử chưa từng nghe qua, bắt quá hội nghị liên tịch vậy chính là của Ma tộc ngàn năm trước a!

349. Hồng Huyết, Tử Huyết Đại Sử Ký.

Cuban, cái tên này lớn vốn trong đầu Đỗ Trần, lão bằng hữu, đại nguyên soái trong Jolie cổ bảo không phải tên là Mark Cuban hay sao?

Rất có khả năng chính là vong linh ma soái chết oan nhất trong lịch sử, ngày đó Đỗ Trần chỉ là một đấu sĩ cấp thấp, ở vong linh cổ bảo dùng hết pháp bảo, cuối cùng dùng đến lão ngũ biến thành mặt phẳng đem hắc ép chết tên gia hỏa kia. Còn phải đa tạ Mark Cuban, Đỗ Trần lúc đó mới thành công cứu được các lão tổ mẫu.

Hội nghị liên tịch tối cao, cái từ này Đỗ Trần cũng nhìn qua từ bí điển trong thủy tinh thần điện, muốn hiểu rõ nó, vậy phải nói từ lịch sử của nhân loại và Ma tộc.

Bí điển của thánh giáo không giống với sử sách của nhân loại, đem Ma tộc hình dung là thập ác bất xá, mà là hết sức công bằng ghi lại một đoạn lịch sử trước thời Văn Thần, ít nhất Đỗ Trần đã xem, còn thêm các lão tổ mẫu chính mắt chứng kiến, độ tin cậy của thánh giáo bí điển vô cùng cao.

Bí điển ghi lại, lịch sử của đấu thần thể giới lấy Văn Thần đại chiến chia làm hai phần. Sau trận chiến là thời đại vương quốc, còn trước trận chiến, được xưng là thời đại anh hùng! Trong cái thời đại xa xôi mà kích thích kia, nhân loại và Ma tộc vốn là chủng tộc huynh đệ cùng cội cùng, thường được gọi là nhân loại. Dùng máu mà chia ra, nhân loại gọi là Hồng Huyết Nhân, mà Ma tộc gọi là Tử Huyết Nhân - mà tử huyết này không phải là nói máu họ có màu tím, ngược lại, máu của Tử Huyết Nhân cũng là màu đỏ, nhưng khi làm cho tâm tình của Tử huyết ở vào trạng thái vô cùng dị thường như phẫn nộ, bị thương, hưng phấn... máu của bọn họ mới tạm biến thành màu tím, đây cũng là tiêu chuẩn duy nhất phân chia nhân loại và Ma tộc, trừ cái đó ra, hai tộc không có gì sai biệt!

Trên bí điển nói, lúc ban đầu Hồng Huyết Nhân và Tử Huyết Nhân vốn không phải là đối thủ người sống ta chết, ngược lại còn là chủng tộc huynh đệ đồng minh. Nhưng lịch sử phát triển, liên minh của Hồng Huyết Nhân và Tử Huyết Nhân lấy được quyền thống trị tam đại lục, nhưng ai là người thống trị tối cao, vấn đề này đã làm hai đại chủng tộc anh em trong nhà đánh nhau, quan hệ nhanh chóng quay ngược lại, sau cùng đi tới cảnh thủy hỏa bất dung, dẫn tới Văn Thần đại chiến.

Thời kỳ đầu đại chiến, Tử Huyết Nhân dân cư ít nhưng đoàn kết nên nhanh chóng tụ lại với nhau thành một khối. Thiết lập hội nghị liên tịch tối cao của Tử Huyết Nhân. Trong đó tam đại nghị trưởng, Thập Tam nghị viên là người thống trị tối cao của Tử Huyết Nhân. Dưới sự thống soái của hội nghị liên tịch tối cao, Tử Huyết Nhân ở thời kỳ đầu, thời kỳ giữa của chiến tranh lấy được ưu thế áp đảo, đánh cho Hồng Huyết Nhân nước mất nhà tan, từng bước thất bại thối lui, cơ hồ luân lạc tới cảnh toàn bộ làm nô lệ!

Nhưng lúc đó trong Hồng Huyết Nhân có một người đứng lên. Ông hô hào hiệu triệu Hồng Huyết Nhân đoàn kết lại đối kháng với Tử Huyết Nhân. Bản thân là anh hùng thời đại, mời những anh hùng mạnh nhất đương thời của Hồng Huyết Nhân tới Văn Tiêu Kinh tụ hội, hội nghị Văn Tiêu Kinh kết thúc, thần thánh liên minh của nhân loại ra đời, lịch sử nhân loại từ đó về sau thay đổi, mà người này, chính là người được đời sau tôn xưng là Vạn Cổ Thần Hoàng. Prince!

Cả thời kỳ sau của Văn Thần đại chiến, cũng trở thành giao phong của thần thánh liên minh và hội nghị liên tịch tối cao, mà kết quả cuối cùng của Văn Thần đại chiến là Hồng Huyết Nhân dưới sự thống lĩnh của Thần Hoàng Prince thu được toàn thắng, Tử Huyết Nhân toàn tộc bị tiêu diệt

Nhưng!

Nhưng Tử Huyết Nhân bị tiêu diệt toàn bộ như thế nào? Đây là một vấn đề lớn! Bí điển ghi lại, ngày đó đại chiến kéo dài làm cho lượng nhân khẩu của hai tộc giảm mạnh, nhưng trước khi bắt đầu quyết chiến

cúi đầu, Tử Huyết Nhân vẫn như cũ có trên sáu trăm vạn nhân khẩu! Trong một thời gian ngắn tiêu diệt sáu trăm vạn nhân khẩu. Chẳng lẽ Hồng Huyết Nhân làm một lần đại đồ sát mất hết nhân tính sao?

Đáp án là phủ định, đêm trước khi quyết chiến Hồng Huyết Nhân nắm quyền chủ động trên chiến trường, trong sáu trăm vạn nhân khẩu của Tử Huyết Nhân chỉ có không đủ năm trăm vạn tinh anh còn đang ngoan cố kháng cự. Những người khác đại đa số biến thành nô lệ, một bộ phận nhỏ phân tán vào núi sâu đầm lầy tận nạn lánh đời. Còn địa điểm của cuộc quyết chiến cuối cùng là hòn đảo lớn mà chúng thần đã bỏ quên, Lam Tư đảo!

Trận đánh năm đó, Ma soái Bowness xuất lĩnh tinh nhuệ của Tử Huyết Nhân gian nan chống đỡ ở Lam Tư đảo, thần thánh liên minh của Hồng Huyết Nhân hạ tuyệt mệnh lệnh thư tối cao, dùng mười ba Lôi Hỏa Chích Viêm pháp bắn Lam Tư đảo, bắn hòn đảo chìm xuống, năm trăm vạn Tử Huyết Nhân chìm vào biển lớn, nhưng thần thánh liên minh còn chưa yên tâm, lệnh cho hải tộc ở biển sâu sưu tầm thi thể Tử Huyết Nhân, cuối cùng ở biển sâu làm ra một vụ nổ lớn, lúc này mới tin tình nhuệ của Tử Huyết Nhân bị tiêu diệt hết, Hồng Huyết Nhân giành được thắng lợi cuối cùng!

Sau khi Lam Tư đảo chìm xuống, chỉ có một bộ phận nhỏ lưu lại trên mặt biển, còn giữ hình trạng trắng rằm được hình thành bởi vụ nổ lớn năm đó, đồng thời một cái trong mười ba Lôi Hỏa Chính Viên pháo cũng lưu lại trên đảo đó chính là lai lịch của Đẩu Thần đảo!

Về phần hơn năm ngàn Tử Huyết Nhân khác, Hồng Huyết Nhân tiết dục, dung hợp dân tộc, huyết tinh thống trị... dưới đủ loại phương sách liên tục, ba trăm năm trước đã hoàn toàn lui khỏi vũ đài lịch sử.

Một đoạn lịch sử này xẹt qua trong đầu Đỗ Trần, bây giờ ấn tín của Ma tộc tam đại nghị tướng xuất hiện, tên Mark Cuban lại được nhắc tới bên lề, vậy là Ma tộc đã khôi phục từ tro tàn hay sao? Đỗ Trần tự hỏi chính mình:

- Nếu như Ma tộc trở lại từ tro tàn, vậy chính là những Ma tộc ngày đó may mắn chạy trốn khỏi Lam Tư đảo chìm xuống, chính là vẫn ẩn tàng giữa loài người, tàn dư không bị lịch sử tiêu diệt?

Đang nghĩ ngợi, hai tay lão Womar trở nên run rẩy:

- Đại, đại nhân, chính là thứ của Ma tộc! Chẳng lẽ ác ma đó sống lại rồi?

Đỗ Trần an ủi:

- Lão bá, cái này chỉ là ta từ trên một món cổ vật lấy ra, nhưng không phải tín hiệu gì của Ma tộc sống lại, ngài quá khẩn trương rồi!

- Vậy thì tốt, vậy thì tốt!

Lão Womar vuốt ngực, lòng vẫn còn sợ hãi:

- Đám ác ma đó nếu thật sự trở lại, không bao nhiêu người phải chết a.

Đỗ Trần trầm nghĩ, Lão Womar là người hiểu rộng sợ rằng không chịu được loại sự việc lớn như Ma tộc sống lại, hơn nữa ông cũng chẳng tự mình tìm người khác phiên dịch là thư này, hẳn xác nhận nói:

- Lão bá, ngài vừa mới nói văn tự trên thư là liên minh ngữ, loại ngôn ngữ này có lai lịch như thế nào?

Lão Womar nói:

- Là ngôn ngữ quý tộc trước Văn Thần, cũng là ngôn ngữ mà các đại nhân vật thời Văn Thần đại chiến, thần thánh liên minh và hội nghị liên tịch tối cao sử dụng.

Đỗ Trần hơi gật đầu, thế thì tốt, ta biết phải tìm ai phiên dịch rồi!

Kết, lão Womar tiễn biệt Đỗ Trần, đóng lại cửa gỗ, ngồi phệt lên giường cầm lấy một chén nước cơm "Xì xụp, xì xụp" uống, (hàm răng) chỉ còn vài cái (răng) bắt đầu từng ngậm từng ngậm húp vào, hồi lâu, ông bật cười nói:

- Có quan hệ gì với ta chứ? Ta chỉ là một lão nhân coi mả mà thôi, ài, trời sắp sáng rồi, lúc này ngủ một giấc mới là thiết thực! Mau ngủ say một chút, ngày mai còn phải quét dọn mộ nữa!

Sau khi cáo biệt với lão Womar, Đỗ Trần lập tức dùng thân phận sứ tiết của Lanning đi tới thành mộ của thú nhân, chuẩn bị tham dự đàm phán. Nhưng đi qua mấy ngọn núi, hắn dừng lại phân phó:

- Dịch Cốt, người dẫn theo Đỗ Tư tới tiền tuyến thu hồi Á Long liên, sau đó lập tức về thành Duerkesi! Thương thế của người cứ để Đỗ Tư trên đường trị liệu cho!

Dịch Cốt thần sắc khẩn trương, vội vàng nghe nhiệm vụ của Đỗ Trần.

- Thứ nhất, đưa tiểu thư và Andy đến cho ta, ta muốn để tiểu Bối Bối cứu chữa đại ca, đồng thời thử một lần có thể không chế Tuyết Cơ hay không.

- Thiếu gia, Andy bây giờ còn chưa thể kiểm soát vẻ ngoài của mình, nếu nó đến, sợ rằng...

- Ta chính là muốn Andy dùng dáng vẻ tổ hợp dị thú xuất hiện!

Đỗ Trần cười lạnh:

- Trong mắt thú nhân bây giờ, tổ hợp dị thú chính là thần sủng của thần! Người đã hiểu rõ ý tứ của ta chưa?

Dịch Cốt mỉm cười gật đầu, thần sắc Đỗ Trần lại buồn bã:

- Thứ hai, chuyện của bá bá trước tiên đừng nói cho Ariza, việc này ta sẽ tìm cơ hội từ từ nói cho hắn...

Than một hơi, hắn trầm giọng nói:

- Lệnh Đỗ Đức lập tức cùng thú nhân liên hệ lấy những thi thể được ta động chân tay vào, đồng thời lấy danh nghĩa hộ tống thi thể, dẫn lữ đoàn thứ hai tới gần Auerbach đại hạp cốc, không cần quan vấn đề chính trị gì, nếu trên đường có người ngăn trở, cứ để Đỗ Đức đánh lại cho ta! Xảy ra chuyện gì ta gánh vác!

Dừng một chút, Đỗ Trần lại nói:

- Về phần tù binh trước tiên giao cho Porter!

- Thứ ba, người tới Đẩu Thần đảo, mời Lily cùng Lucy lão tổ mẫu tới cho ta, chỉ cần nói với bọn họ, là về việc của Mark Cuban là được rồi!

Dịch Cốt lập tức lê thân thể bệnh tật đi làm việc, mà Đỗ Trần liếc mắt nhìn Thiên Dao phong, phi thân đến địa điểm đàm phán của Lanning và McAllan, thung lũng Amulang!

Dựa theo kết quả thương định của hai nước, năm ngày sau chính thức mở đàm phán, hôm nay Antonie soái lĩnh đoàn sứ tiết phe chiến thắng còn nghênh ngang ở trên đường, mà Đỗ Trần một mình ở trong dịch quán nước chiến bại, lại còn nhận hết mọi ánh mắt lạnh lùng. Bất quá Đỗ Trần cũng chẳng còn tâm tình đáp trả thú nhân, hắn ở trong dịch quán đóng cửa từ khách, tới tận bốn ngày sau, Dịch Cốt dẫn hai vị lão tổ mẫu tới thung lũng Amulang trước Antoine.

Trong dịch quán, Đỗ Trần đặt ba món đồ vật trước mặt Lucy và Lily.

Không đợi Đỗ Trần nói gì, lập tức cả hai vị lão tổ mẫu đồng thời biến sắc, Lucy cầm lấy lá thư và ấn tín nhìn một chút, ngưng trọng nói:

Francis, đây là một phần chỉ lệnh, là Ma soái Bowness phái thần sủng của hắn Duhon, tìm Mark Cuban đã bị người tịnh hóa, một khi tìm được Mark Cuban, lập tức mời hắn theo Duhon tới một nơi, đi đảm nhiệm một trong đại nghị trưởng của hội nghị liên tịch tối cao!

Khẽ ném lá thư:

- Năm đó ta đã xem qua thư tin đích thân Bowness viết bị Jolie trung tướng bắt được, hơn nữa từ trên giấy mà xét, nó chưa qua một tháng! Đáng tiếc Bowness làm việc cẩn thận, phong chỉ lệnh này chỉ có chừng đó tin tức, xa hơn sợ rằng tin tức ở trong đầu!

Lily đoạt lấy ấn tín:

- Đáng chết, Bowness tên hỗn đản này không ngờ còn chưa chết? Tỷ tỷ, xem ra lại phải một trường đại chiến rồi!

Nàng hưng phấn nắm chặt tay.

Lucy có chút lắc đầu, thần sắc ngưng trọng dị thường:

- Muội muội, người vui về cái gì? Suy nghĩ chút đi, Thần Hoàng Prince đệ hạ đã qua đời ngàn năm, giờ còn có ai là đối thủ của Bowness chứ?

Lily cũng chẳng chịu nói:

- Chiến tranh không phải là đơn đả độc đấu, sợ gì hấn chứ?

- Đúng thế, chiến tranh không phải là đơn đả độc đấu, song so về quân lực, ngoại trừ Nguyên soái Auerbach đã mất ra, còn có ai là đối thủ của Bowness? Chỉ mong Ma tộc tích trữ lực lượng không mạnh, như vậy nhân loại có lẽ còn có thể dựa vào số lượng chiến thắng hấn!

Đỗ Trần yên lặng cười:

- Lucy tiểu thư, theo ta biết, Bowness giờ phút này có ít nhất sáu bảy mươi vạn... Vong linh quân đoàn!

Lucy lão tổ mẫu nhắm chặt mắt, giọng run lên hỏi:

- Francis, phong thư này người có được từ đâu?

Đỗ Trần đang muốn giải thích, lúc này bên ngoài có người bấm bảo:

- Francis sứ tiết đại nhân, tướng quân Sonata nước ta đến bái kiến ngài!

Sonata? Sư huynh Sonata của mình? Phò mã Mc Allen, quân đoàn trưởng Sonata, còn là số 4 của kế hoạch đại nhân vật, Sonata lục vĩ các hạ?

350. Làm Người Tốt Thật Sự Rất Khó A.

Lucy đứng dậy nghiêm mặt nói:

- Nếu người có việc công, vậy tỷ muội chúng ta tránh trước, Francis, Ma tộc từ tro tàn khôi phục là đại họa rất có khả năng uy hiếp loài người, người phải sớm quyết định đi!

Đỗ Trần xua xua tay:

- Cái nặng cái nhẹ ta tự nhiên hiểu rõ, hai vị tiểu thư, thân phận của Sonata này hai nàng có biết không?

Lily sắc mặt thoáng biến đổi:

- đương nhiên biết, sư huynh tốt nghiệp sinh khóa 75 mà! Bây giờ Ricardo các hạ còn khen hấn không dứt miệng nữa!

Đỗ Trần cười thần bí:

- Nhưng ta tự tai nghe được Sonata chính miệng thừa nhận, hấn gọi là số 4 của kế hoạch "Đại nhân vật", là gián điệp của Ma tộc!

- Choang!

Lily đập vỡ chén rượu trên bàn, thần sắc tức giận:

- Đáng chết, hấn là gián điệp của Ma tộc? Francis, vì sao còn không sớm đi vạch trần hấn?

Mặt Lucy như tro tàn:

- Muội muội, hấn là tối hôm nay Francis mới nghĩ rõ ràng hết thảy, nếu chúng ta không vì hấn phiên dịch phong thư này, hấn cũng không biết thân phận chân chính của Sonata là Ma tộc!

Nàng lo lắng vịn vịn tay:

- Francis, sự tình phi thường nghiêm trọng rồi! Tên gián điệp Sonata hiện tại là phò mã cao quý của Mc Allen, là quân đoàn trưởng trấn giữ mười vạn đại quân, thần tử hầu tước. Từ trên người hắn có thể tưởng tượng được, Ma tộc vì phản công loài người chúng ta đã mưu tính rất lâu, lấy được thành tựu lớn rồi!

Lily vỗ mạnh trán, vội nói:

- Đúng à! Số 4 đã đủ làm một phò mã của một cường quốc của đại lục, vậy nhất định còn có, số 1, số 2, số 3! Lão thiên ơi, ba người này trong nhân loại nói không chừng đã làm được địa vị hiển hách gì rồi, những người này nếu giúp Ma tộc...

Nàng không dám nói tiếp nữa.

Đỗ Trần định trước cười nhạt, Hồng Huyết Nhân và Tử Huyết Nhân công sát nhau chẳng liên quan đến hắn, nhưng hắn biết, dựa theo thân phận của Duhon xác nhận, xác định được cừu nhân giết chết lão Fuye là Ma tộc, Bowness thống soái của Ma tộc!

Thật vậy, Ma tộc báng bố anh linh, thành lập vong linh quân đoàn, ý đồ đưa nhân loại vào cảnh diệt tộc, là việc ác tày trời! Ngăn cản bọn họ, cứu vãn nhân loại cũng là việc thiện vô biên. Nhưng Đỗ Trần bây giờ mặc kệ cái gì việc thiện việc ác, hắn muốn báo thù! Vì đường phụ của mình báo thù!

Thiên Dao vô hối, Đỗ Trần hữu hận.

Nhìn hai vị lão tổ mẫu lo lắng, Đỗ Trần ưu nhã thu hồi chén rượu vỡ trên bàn, sắp xếp lại bàn, giơ chén rượu lên:

- Hai vị tiểu thư, các nàng và Ma tộc giao phong lớn nhỏ trăm trận, nhất định hiểu rất rõ bọn họ, ta muốn biết, dùng phương pháp nào đơn giản nhất chứng minh một người là Ma tộc? Chẳng lẽ phải ép hắn tâm tình kích động, sau đó thừa cơ kiểm tra máu của hắn mới phân biệt được sao?

Lily nói:

- Không cần phải như thế, năm đó Thần hoàng Prince bệ hạ trải qua nhiều năm nghiên cứu, đã nghiên cứu ra một loại phương pháp đơn giản nhất liền phân biệt được nhân loại và Ma tộc, chính là dùng A Miya ngân châm!

- A Miya ngân châm?

Lucy gật đầu nói:

- Đúng vậy, A Miya là một loại kim chúc cũng không quá hiếm, dùng nó và hỗn hợp bạc luyện thành châm nhọn, chỉ cần dùng nó đâm vào máu Ma tộc sẽ biết thành màu tím. Năm đó, quân đội liên minh chính là dựa vào cái này phân biệt gián điệp của Ma tộc, mỗi tướng lĩnh chấp hành nhiệm vụ chúng ta, hoặc là khi tiếp nhận quân lệnh, đều sẽ dùng A Miya ngân châm thử một lần.

- Không, không!

Đỗ Trần xua xua tay:

- Ý ta là, Thần hoàng Prince bệ hạ còn tinh thông luyện kim thuật sao!

Lily đáp:

- Đúng! Luyện kim thuật của Thần Hoàng bệ hạ thật lợi hại, chiến lược cấp thánh khí lợi hại nhất của liên minh - Lôi Hỏa Chích Viêm pháo. Chính là lão nhân gia người dựa trên phổ thông lôi điện pháo dùng luyện kim thuật cường hóa ra!

Lucy cũng nói:

- Ta đã từng xem qua lịch sử, ta tin rằng, từ cổ chí kim không có một người nào có luyện kim thuật vượt qua Thần Hoàng bệ hạ, cho dù là đương kim luyện kim tông sư Phillip, cũng bất quá gần như nắm được một chút vỏ ngoài của Thần Hoàng bệ hạ mà thôi!

Như thấy được mấy lời tôn sùng này của mình với Thần Hoàng, có chút hơi quá, nàng vội bổ sung:

- Ít nhất Thần Hoàng bệ hạ đích xác là một vị tông sư luyện kim thuật vĩ đại, thời kỳ Văn Thần không ai có thể bì được!

- Ô, vậy hai vị tiểu thư có thể tạo một chút A Miya ngân châm không?

Đỗ Trần hỏi.

- Có thể, chỉ cần có A Miya kim chúc, chúng ta trong vòng một ngày là có thể làm ra rất nhiều.

Đỗ Trần đứng lên:

- Vậy thì làm phiền hai vị tiểu thư, ta sẽ đưa A Miya kim chúc tới nhanh nhất, các nàng trước tiên nghỉ ngơi chút đi. Ta đi gặp gián điệp của Ma tộc kia, tìm hiểu một chút thông tin của Ma tộc!

Ra khỏi cửa, ôm lấy tiểu Bối Bối ở bên ngoài đang mở lớn đôi mắt nhìn, Đỗ Trần nhìn không được hôn lên mặt cô bé một cái. Phân phó Dịch Cốt:

- Người tới phòng đấu giá và thương mại lớn nhất trong thành gần đây xem xem, kiếm một chút kim chúc gọi là A Miya, càng nhiều càng tốt, nhưng đừng bại lộ là ta muốn thứ này!

Nói rồi, hân nhéo mũi nữ nhi:

- Bảo bối, đợi chút ba ba phải đi gặp một con sư tử xấu, con biết phải làm gì không?

Tiểu gia hỏa ra sức gật đầu, nhếch miệng cười ngọt ngào, má lúm đồng tiền nhỏ đáng yêu:

- Ba ba Bối Bối sẽ giám thị tinh thần lực ba động của hân!

Nhiều năm không gặp, Sonata chẳng những không mất hồn lạc phách ở Auerbach đại hạp cốc, ngược lại ý khí càng thêm phong phát, trong trường chiến tranh này hân cùng với Đỗ Trần không cùng trên chiến trường, thậm chí không hề so đao, lúc này gặp nhau so với thái độ lạnh băng băng của thú nhân khác thì cũng thân thiết hơn rất nhiều.

- Sư đệ! Lâu rồi không gặp, sư huynh ta cần phải xưng ngài là đại công tước rồi!

Sonata ở trong đại sảnh nhiệt tình kêu Đỗ Trần ngồi xuống, vỗ vỗ quân hàm trung tướng trên vai mình, lại nhìn qua quân hàm thượng tướng trên lễ phục của Đỗ Trần, cảm khái nói:

- Ài, khó trách viện trưởng Ziege khoe người là đệ tử ưu tú nhất của người, thượng tướng mười tám tuổi, chẳng những sư huynh ta tự thẹn không bằng, e rằng không lâu sau, túc xá Thượng Thủy các của người sẽ được liệt vào đài tưởng niệm!

Tiểu Bối Bối trong đầu hồn nói:

- Ba ba, tên gia hỏa này đầy mặt cười hì hì, không phải là thứ tử tế! Lừa sạch hân!

Đỗ Trần không nhìn được cười, hai người khách sáo vài câu, nói nhảm mấy lời bóng bẩy bạn cũ, Đỗ Trần nói:

- Sư huynh, hôm ta người ai vì chủ này, mọi người đều hiểu rõ lập trường mỗi bên! Huynh đệ chúng ta có bất kỳ cái gì hay ho đặt lên bàn nói chuyện đi!

Sonata vỗ tay cười to:

Sảng khoái! Vậy sư huynh ta cũng không nói nhảm nữa, lần này là bệ hạ phái ta đến trước đàm phán để thông tri cho nhau một chút. Huynh đệ của ta, người có lời sư huynh đệ, so với người khác nói ra khỏi miệng càng dễ dàng hơn!

Thần sắc của hân nghiêm chỉnh:

Thú nhân chúng ta coi trọng lễ nghi chôn cất, mà một trận Tinh Hà, quân đội dưới quyền của sư đệ bắt trên ba vạn tướng sĩ của ta làm tù binh, còn có hơn sáu vạn thi thể! Những tù binh còn có thể đàm phán trong cuộc thương lượng, nhưng bây giờ khí trời trở ẩm, sáu vạn thi thể e rằng đã sắp thối rữa rồi, phong tục thú nhân chúng ta là thi thể càng hoàn hảo càng là tôn trọng với thần phụ chí cao, cho nên hy vọng sư đệ người trước đàm phán trả lại những thi thể này!

Trong lòng hấn lại có một lời khác, hôm nay là mừng ba tháng tư, nguyên soái Bowness đại nhân đích thân tới Auerbach đại hạp cốc, kế hoạch 15 tháng tư - sinh nhật Auerbach một ngàn năm trăm tuổi, chính ngày này cướp đi thi thể của Auerbach, cơ hội nghìn năm khó gặp, tuyệt không sửa đổi ngày! Nhưng vong linh binh đoàn của Phillip hộ ngoại lai này còn cần mấy vạn thi thể, thành lập binh đoàn thứ hai mươi, cho nên, ta phải làm cho Francis giao hết thi thể ra, hơn nữa trước ngày 10 tháng tư phải "Hạ táng" những thi thể này! Trước khi ấy thi thể của Auerbach làm hạch tâm của kế hoạch "Vong Linh thống soái" Hiệp trợ Phillip hoàn thành binh đoàn hai mươi của kế hoạch chinh binh!

Nghe xong yêu cầu của Sonata, Đỗ Trần tự nhiên rõ ràng ý tứ của hấn "bao gồm ý tứ của cả hai mặt thú nhân và Ma tộc!" Đỗ Trần cười nói:

- Sư huynh, ta người đều là thống binh đại tướng, đối với quy củ của chiến trường hấn là hiểu rất rõ a!

Sonata thử nói:

- Cái này là tự nhiên, những thi thể này là chiến lợi phẩm của người, đây là sự thật không hề có gì nghi ngờ! Nhưng chúng ta muốn thi thể này, tự nhiên phải đưa ra chút gì đó...nhưng sự đệ của ta, người có thể hay không xem lại mục đích của ta...

Đỗ Trần vuốt mũi ra vẻ trầm ngâm, trong đầu hấn lại nói thầm với nữ nhi:

- Bảo bối, ba ba đã lệnh cho Đỗ Đức mang những thi thể này chuẩn bị trả lại cho thú nhân rồi, nhưng ba ba muốn con xem, ba ba vốn tính một đồng các cũng không cần, nhưng người ta tới tận cửa muốn được xẻo thịt! Con nói xem.. lừ của hấn cái gì thì tốt?

Tiểu Bối Bối nghiêng đầu, nắm lấy bím tóc, cười hì hì nhìn Sonata, thấy thế Sonata hận không thể hôn cô bé một cái, nhưng tiểu gia hỏa này lại nói trong đầu hấn:

- Ba ba, người đừng nên tàn nhẫn quá nha!

Đỗ Trần cảm khái vạn phần:

- Đúng vậy, nếu đã động tay chân vào thi thể còn trả lại cho thú nhân, vậy cũng không phải là phong cách làm việc của Francis ta. Bảo bối à! Hiểu không, ba ba nếu không tàn nhẫn gõ bọn chúng một chút, bọn chúng đều không tin tưởng ba ba a!

Tiểu Bối Bối gật đầu thừa nhận:

- Đúng nha, chẳng trách ba ba nói, bây giờ làm việc tốt thật là khó khăn!

Sonata nhìn Đỗ Trần mong đợi.

Đỗ Trần cố ý "ngẫm nghĩ" thật lâu, sau đó chậm rãi nhìn kỹ Sonata, rót rượu, uống cạn, chép miệng, nhắm nhấp từng chút... làm trọn vẹn động tác ưu nhã của quý tộc rồi mới nói:

- Nếu là người khác tới, ta không nói tiếp nữa! Nhưng người dù sao cũng là sư huynh của ta, ta người đều là từ học viện mà ra, tuy nói hôm nay ai vì chủ nấy, nhưng không thể không niệm tình sư huynh đệ! Sư huynh, một câu thôi, người đi nói cho gia tộc St. Barton, ta muốn thứ "gia tộc St. Darke không thể cho" là của ta!

Sonata nhất thời thần sắc biến đổi, nhưng cực kỳ nhanh chóng che giấu đi. Francis, người dám mở to hàm sư tử, so với sư tộc chân chính ta còn sư tử hơn!

Nhưng số 4 của Ma tộc mặc dù hiểu được "Gia tộc St. Darke không thể cho" là gì, nhưng giờ phút này thân phận của Sonata - là phò mã của Mc Allen lại không nên hiểu những lời này ý là gì, hấn cố ý ra vẻ hồ đồ:

- Câu cuối cùng của sư đệ là sao, sư huynh cũng không hiểu rõ lắm!

Người cứ giả bộ hồ đồ đi, đã từ tiểu Bối Bối biết được tinh thần của Sonata vừa rồi dị động, Đỗ Trần cười nói:

- Nếu sư huynh không hiểu, vậy những lời này cứ chuyển cho gia tộc St. Barton, bọn họ sẽ hiểu!

351. Sinh Nhật Auerbach

Sonata lại thử hỏi dò vài câu, nhưng Đỗ Trần mồm miệng đóng kín, thứ gia tộc St. Darke không thể cho! Sonata cũng không thể nói rõ trong lòng mình biết Francis muốn cái gì, không thể làm gì hơn lên tiếng đảm bảo, nhất định đem nguyên lời chuyển cho St. Barton, sau đó đứng dậy hậm hực cáo từ mà đi.

Ra khỏi cửa, Sonata lên công cụ giao thông đặc hữu của quý tộc thú nhân - chiến xa thú Kodori, trên xe còn có một hắc bào nhân ngồi, toàn thân bao phủ tới tận gót bởi vải vàng đen, nhìn không rõ dung mạo. Hắc nói:

- Lục vĩ đại nhân, kết quả thương đàm với Francis thế nào? Sáu vạn thi thể kia có thể hạ táng trước 10 tháng tư hay không? Phillip đại nghị trưởng còn đang chờ đó!

Sonata uể oải vỗ bên xe:

- Francis đáng chết, lòng tham của hắn quá lớn, không ngờ hắn muốn gia tộc St. Barton giao ra địa đồ Vân Tiêu Kinh mới bằng lòng trao trả thi thể!

Hắc bào nhân kinh ngạc hai tay giang ra:

- Điều này sao có thể, thi thể vạn thú nhân kia mặc dù giá trị bội phần, nhưng dù sao cũng chỉ là thi thể, chẳng lẽ Francis cho rằng một đồng thi thể ngoài để tưởng niệm không có giá trị gì, đáng để cho gia tộc St. Barton giao ra cơ mật nòng cốt của gia tộc bọn họ sao? Gia tộc St. Barton tuyệt sẽ không đáp ứng điều kiện này!

Sonata nói:

- Nói không chừng gia chủ St. Barton vừa nghe điều kiện này lập tức mãnh liệt nổi giận a!

Hắn thở dài:

- Lòng tham của Francis quá lớn rồi!

Hắc bào nhân lạnh lùng nói:

- Sonata lục vĩ đại nhân, bây giờ ta chỉ có thể nhắc nhở ngươi, hôm nay là mừng 3 tháng tư! Mừng 10 tháng tư kế hoạch "Vong linh thống soái" của nguyên soái sẽ bắt đầu, ngươi phải hiệp trợ Phillip đại nghị trưởng hoàn thành kế hoạch "Vong linh binh đoàn" trước ngày mừng 10, hạ táng những thi thể này trong vòng bảy ngày! Như vậy, Phillip đại nghị trưởng mới có thể vào ngày 15 tháng tư, đem tất cả các thi thể kịp thời chuyển hóa thành vong linh binh đoàn, hơn nữa theo nguyên soái cùng lúc mang thi thể của Auerbach đồng thời trở về căn cứ!

Dừng một chút, hắn nói bổ sung:

- Mặc kệ ngươi gặp phải khó khăn khó giải quyết cỡ nào!

Sonata hung hăng vỗ lưng thú Kodori, tức giận nói:

- Ta cũng không phải là hộ ngoại lai, ngươi dùng lời nói lạnh lùng làm gì? Được rồi, ta sẽ trong vòng bảy ngày làm cho tất cả các thi thể kịp thời hạ táng!

Hắc bào nhân nói:

- Đúng, chúng ta đều là bốn tộc nhân, nhưng quân lệnh của nguyên soái sẽ không quan tâm ngươi là bốn tộc nhân hay là hộ ngoại lai đâu!

Sonata không kiên nhẫn phất phất tay, chống nạnh nói suy nghĩ:

- Theo ta thấy, Francis lần này chỉ là mở to miệng sư tử. Tự hắn cũng không tin gia tộc St. Barton sẽ dùng địa đồ Vân Tiêu Kinh đem đổi mấy vạn cỗ thi thể vô dụng! Ta trước tiên cứ đem ý của Francis chuyển cho gia tộc St. Barton, rồi từ đó thỏa thuận với giá của Francis! Hi vọng có thể trong bảy ngày hạ táng thi thể!

Hắc bào nhân đứng lên:

- Không phải là hi vọng, mà là phải! Nhớ kỹ, 15 tháng tư sinh nhật Auerbach 1500 tuổi. Việc này liên quan đến đại kế ngàn năm của Tử Huyết Nhân ta, trước đó tuyệt không để xảy ra sai sót gì!

Nói rồi, hắn ẩn thân mà đi.

Trong dịch quán, Đỗ Trần tiễn Sonata đi, lại đưa tiểu Bối Bối vào trong Liên Hoa, nhưng không biến Liên Hoa thành hoa văn dán lên người --- bởi vì tiểu Bối Bối còn trông coi tình trạng tinh thần của đại ca.

Lily và Lucy lão tổ mẫu từ sau binh phong đi ra:

- Francis, vừa rồi rốt cuộc là người muốn thứ gì?

Lily vội nói:

- Trước tiên chưa nói việc gián điệp, vừa rồi bị ấn tín của Bowness dọa, còn chưa kịp hỏi người, hơn một năm này người làm gì?

Hai vị tổ mẫu chứa một bụng nghi vấn. Hơn một năm nay, hai nàng ở Đẩu Thần đảo ngày ngày nghe được tin đồn về Francis, lại nghe được chuyện Đỗ Trần thần, sớm đã muốn hỏi Francis rồi.

Đỗ Trần và hai vị tổ mẫu thật ra không có gì phải giấu diếm. Hai người các nàng cùng Shigeru, Wolfe đều là hảo hữu, vậy nói cho các nàng Wolfe thành lập Da Tát thần giáo, sau lại tiếp đến chuyện của Mayfair cũng chẳng sao, bất quá Đỗ Trần đem chuyện của Đỗ Trần thần thay đổi một chút, chỉ nói hắn vì lòng từ thiện mà được Đỗ Trần thần xem trọng, cuối cùng lại đem cơ sở của Da Tát thần vào và Đỗ Trần thần giáo dung hợp, thành lập thần giáo như hiện nay.

Đợi hai vị tổ mẫu nghe xong, đối với thân thể đáng thương của Francis vô cùng đồng tình - vốn thân thể của Francis chẳng phải rất đáng thương sao, đầu tiên là bị lão yêu bà biến thành ngu ngốc, lại bị cha ruột ngược đãi, cuối cùng may mắn có được thành tựu của ngày hôm nay, còn chịu bao khi dễ của đám người Margaret Hai vị lão tổ mẫu cùng Đỗ Trần cầu nhàu Margaret một hồi, cũng là hai vị đối với Thảm Thủy thần nữ Margaret cũng chẳng có ấn tượng tốt đẹp gì, năm đó nếu không phải Margaret bỏ bê quân lệnh, các lão tổ mẫu cũng không phải rơi vào cảnh làm vong linh ngàn năm trong cổ bảo.

Nghe Đỗ Trần nói xong, Lucy trầm ngâm nói:

- Nói như vậy, câu cuối cùng của người "Gia tộc St. Darke không thể cho", là bởi vì người cự hôn Francesca, mà không có địa đồ của Vân Tiêu Kinh! Nhưng gia tộc St. Barton có thể cho sao?

Đỗ Trần cười lắc đầu:

- Bọn họ sẽ không cho ta, ta cũng không ngu xuẩn cho rằng gia tộc St. Barton sẽ dùng cơ mật nòng cốt đem đổi mấy vạn cổ thi thể!

Đứng dậy đi tới cửa sổ, nhìn chiến xa thú Kotori đi xa:

- Hai vị tiểu thư, các nàng có cảm thấy phản ứng của Ma tộc rất kỳ quái?

Lily ngạc nhiên nói:

- Kỳ quái thế nào?

Đỗ Trần cười nói:

- Chúng ta hãy xem tình thế bây giờ, trong tay ta có sáu vạn thi thể, Phillip muốn có những thi thể này để thành lập vong linh binh đoàn! Nhưng dựa theo tục lệ trước đây của hai nước, thi thể trong tay ta sớm muộn gì cũng phải trả lại cho thú nhân, thi thể này sớm muộn gì cũng rơi vào tay Phillip, Ma tộc cần gì phải vội vàng! Nhưng lúc này, Sonata gián điệp của Ma tộc lại thúc giục ta sớm trả lại thi thể, thậm chí mặc ta trả giá... cái này nói rõ ràng, Ma tộc không thể đợi được những thi thể này nữa rồi!

Lucy trầm ngâm:

- Nói như thế, vậy Ma tộc có một kế hoạch, để bọn họ phải có được những thi thể này trước cuộc đàm phán! Mà đàm phán ở vào ngày 15 tháng tư, đại lễ mừng sinh nhật 1500 tuổi của Nguyên soái Auerbach mới chính thức bắt đầu...

Đỗ Trần gật gật đầu:

- Cho tên ta mới đưa ra một giá mà Sonata không có khả năng làm được! Mà ý tứ của cái giá này, là thử xem mong mỏi của Ma tộc đối với những thi thể này tới mức nào, nếu có thể thật sự tận tâm vì đòi hỏi địa đồ Văn Tiêu Kinh của ta, hoặc là vì những thi thể này trả một cái giá lớn, Ma tộc càng vội cần những thi thể này, thì mưu tính của bọn chúng càng lớn!

Lucy vỗ bàn nói:

- Francis, Ma tộc yên lặng ngàn năm, hôm nay có dị động, chúng ta phải ngăn cản chúng... vì nhân loại không thể trải qua một trường Văn Thần thảm chiến!

Đỗ Trần nói:

- Điều này là nhất định rồi, nhưng làm thế nào còn phải bàn tính từng bước! Trước tiên, chúng ta phải đem tin tức Ma tộc trở lại nhân gian truyền cho giáo đình và các nước trên đại lục - chỉ dựa vào lực lượng của Đỗ Trần giáo mà đối kháng với Ma tộc là không biết tự lượng sức mình, là tìm chết! Nhưng trước tiên ta muốn làm, là xuất chứng cứ như sơn, chứng minh Ma tộc đích xác còn chưa có bị diệt tuyệt, hiện nay đang cố gắng phản công nhân loại!

Lily vung vẩy nói:

- Vậy còn không đơn giản, mời giáo hoàng tới, để hấn tới Sinh Mệnh mê cung một vòng, tự mình nhìn vong linh đại quân chẳng phải là được sao?

Đỗ Trần nói:

- Nhưng Lily tiểu thư cũng tự mình nói rồi đó, chỉ là vong linh, không phải là Ma tộc, cho dù Giáo hoàng thấy được chúng chẳng nói lên điều gì! Ma tộc phản công loài người là việc trọng đại, giáo hoàng và cường quốc trên đại lục không vì một lời nói suông của một mình ta, mà đi hoài nghi việc của Vạn Cổ Thần Hoàng đã làm, nhân loại đã tin vào kết luận ngàn năm "Ma tộc toàn diệt"! Hơn nữa tin tức Ma tộc một khi công khai, chỉ sẽ dẫn đến khủng hoảng toàn nhân loại.

Dừng một chút, hấn lại nói:

- Ta sẽ dùng danh nghĩa của Đỗ Trần thần, đem những điều mắt thấy tai nghe trong Sinh Mệnh mê cung báo cho giáo đình, để cho giáo hoàng lưu ý chút ít, ngoại trừ điều đó, ta còn dùng máu của một Ma tộc chứng minh cho giáo hoàng và quốc quân các nước trên đại lục, Ma tộc chẳng những không bị tuyệt diệt, ngược lại còn len vào trung tâm của xã hội loài người, đang âm mưu phản công tam đại lục, hơn nữa đã có được tiến triển không nhỏ!

Lucy hỏi:

- Người nói chính là... Sonata?

Đỗ Trần cười:

- Đúng, cho nên vừa rồi ta mới hỏi các nàng việc A Miya ngân châm!

Lucy gật đầu nói:

- Sonata dù sao bây giờ cũng là phò mã gia của Mc Allen, người dùng A Miya ngân châm thử hấn nhất định phải làm bí mật sạch sẽ, nếu không, sợ rằng rơi vào tội danh độc thần vu hãm thần duệ.

- Điểm này hai vị tiểu thư yên tâm, ta sẽ hết sức cẩn thận!

Nói rồi, Đỗ Trần gọi Andy theo Harry vào phòng, viết hai phong thư giao cho hấn:

- Người ngồi Á Long liền tới tiền tuyến, đưa phong thư này cho Đỗ Đức, để hấn trực tiếp đưa thi thể tới nơi này, chớ nên lập tức giao cho thú nhân, cụ thể làm thế nào ta đã viết trong thư rồi! Lá thư thứ hai người dùng thân phận giáo phụ của ta, thông qua thông đạo bí mật của ám điện đưa tới tay giáo hoàng, nhất định phải nói cho ám điện tín sứ, phong thư này là giáo phụ Francis tự tay viết, chỉ có thể do giáo hoàng tự mình mở ra!

Giờ Sonata chỉ là đại nhân vật số 4, khó bảo đảm trong giáo đình không xuất hiện số 1, số 2, số 3, cho nên Đỗ Trần hết sức cẩn thận.

Đưa ra lá thư, Đỗ Trần đột nhiên nhớ tới, ngày đó ở Đấu Thần đảo mình nhận được ba phong thư, Bác Bì và lão Fuye đều đã hạ lạc, vậy chủ nhân của phong thư cuối cùng... Tuyết Ny ở đâu?

Tìm không được Tuyết Ny, nhưng cửu sư muội của Tuyết Ny, cửu cô nương của Thâm Thủy Hồ lại còn ở trong tay mình.

Đỗ Trần nói cho hai vị lão tổ mẫu Dịch Cốt đã đi lo việc tìm A Miya kim chúc, xin bọn họ chuẩn bị cho tốt, sau khi hai vị tiểu thư rời đi. Đỗ Trần mở một đóa Liên Hoa, gọi bên trong:

- Bối Bối, đại bá của con bây giờ thế nào... Bối Bối!

Trong Liên Hoa, Steven vẫn bơ phờ y như trước, Tuyết Cơ còn đang hôn mê, Thanh Biều thú bị trói một bên, Andy mới tới thì ngủ khò khò, một đồng tán loạn mọi thứ đều y như cũ, nhưng tiểu nha đầu ngã trong Liên Hoa, đã hôn mê, sắc mặt trắng bệnh, hai gò má đáng yêu không còn chút tia nhân sắc!

Ở trong bàn tay nhỏ bé, còn nắm chặt một chiếc bình, nhưng bên trong chiếc bình đã trống không...

352. Hồ Ly Phóng Đãng.

Trái tim của Đỗ Trần run lên, hai tay hợp lại, đầu khí đóng chặt cửa sổ, phóng nhanh tới phía trước, nhìn thấy rõ bộ dạng của nữ nhi, giống như một chậu nước đá dội lên đầu, đóng băng từ đỉnh đầu tới ngón chân trái tim, càng lạnh buốt!

Đưa tay thử tìm hơi thở của tiểu gia hỏa.

Hơi thở của tiểu Bối Bối hoàn toàn không có, rõ ràng là đã chết rồi!

Bối Bối chết rồi? Con bé sao có thể dễ dàng chết không rõ ràng như vậy? Ta không tin!

Tay Đỗ Trần hơi run rẩy, không cam lòng sờ mạch của nữ nhi, nhưng toàn thân tiểu Bối Bối lạnh lẽo, nhiệt độ giống tử thi như đúc! Hơn nữa chiếc cổ non nớt, cổ tay mềm mại, ngực bằng phẳng... không hề có chút mạch đập nào của sự sống!

Dùng hết kiến thức y liệu mình biết, nhưng kết quả chỉ có một - tiểu Bối Bối chết rồi... Đỗ Trần lập tức quy gục bên người nữ nhi.

Tiểu gia hỏa vẫn giống như khi còn sống, nhếch miệng cười hì hì, tựa hồ muốn nói:

- Ba ba, người đừng nên làm người quá tốt nha!

Nhưng nụ cười lại vô cùng cứng ngắc. Đôi mắt to tròn tròn, trước kia linh động xinh tươi nhưng lúc này không có một tia sinh khí, con ngươi mở rộng trống không nhìn lên bầu trời, tựa hồ bày tỏ không cam lòng trước khi chết - ba ba, Bối Bối mới ba tuổi, không muốn chết, không muốn không gặp được ba ba nữa!

Trong đài sen lập tức tựa hồ như mất đi sinh cơ, chỉ có tiếng thở thấp sầu muộn của Đỗ Trần.

Đột nhiên, Đỗ Trần đứng phắt dậy, ôm lấy nữ nhi, mọi người trên đài sen, đại ca Steven thần chí mơ hồ, Tuyết Cơ hôn mê, Andy ngủ say... hần vọt tới phía Thanh Biều thú, nắm lấy cổ hần:

- Nói, vừa rồi ngươi thấy những gì?

- Úi cha cha, chết rồi!

Thanh Biều thú bị nắm hai mắt trắng nhờ, chậm tới nửa ngày mới nói:

- Cái, tiểu nữ hài kia đang còn còn kể chuyện cho người điên, chẳng biết sao cô bé đột nhiên thấy một chiếc bình nhỏ đặt ở một bên, sau đó rất hiếu kỳ đi tới, nhìn qua chiếc bình một chút, lại, lại uống thứ ở trong bình!

Quả nhiên là thứ dị vật của Duhon lưu lại tác quái! Đỗ Trần móc chiếc bình nhỏ trong tay nữ nhi. "Choang" đập vỡ trên mặt đất!

Nhưng điều này không thể mang nữ nhi một lần nữa sống lại!

- Đáng chết a! Tại sao lại đem cái bình này vứt bừa ở đây? Bối Bối thông minh, nhưng, nhưng nó vẫn là một đứa bé rất thích những vật kỳ lạ cổ quái!

Một tay ôm thi thể, một tay kia nắm ngón tay cắm sâu vào trong tóc, hồi hận, đột nhiên linh quang lóe lên, nữ nhi chết rồi, vậy nhi tử đâu? Hắn vội vàng kêu gọi, "Nữ nhi, nữ nhi!" gọi liên tiếp hai tiếng tiểu gia hỏa không hề có phản ứng, Đỗ Trần nản lòng:

- Alex, con ra cho ba ba!

Thi thể của tiểu gia hỏa từ từ càng thêm cứng đờ, không ai đáp lại, ngay cả Alex đều cũng tự hồ như đã chết.

- Đỗ Tư! Đáng chết, cho ta dùng thánh quang trị liệu!

Đỗ Trần lớn tiếng quát to.

Quang mang thần thánh lấp lánh trong đài sen. Ôn nhu và ấm áp vuốt ve trên người tiểu gia hỏa, nhưng một chút hiệu quả cũng không sinh ra...

Đúng lúc này, bên ngoài có một viên quan hỏi tới:

- Francis các hạ, có một vị khách muốn gặp người!

Đỗ Trần lúc này làm gì có tâm tình gặp khách? Không chút nghĩ ngợi nói:

- Không gặp!

Bên ngoài yên lặng chốc lát, hiển nhiên viên quan không nghĩ tới hắn khách khách khí khí hỏi dò đổi lại không ngờ là một câu xua đuổi lạnh lùng như vậy, trong lòng viên quan khó chịu. Nơi đây không phải là lãnh thổ Lanning, mà là lãnh thổ Mc Allen! Francis người mặc dù là sứ thần nước chiến thắng, nhưng sứ thần có thể điều võ dương oai ở trong dịch quán nước ta, không coi những quan viên thú nhân chúng ta ra gì sao?

Viên quan tức giận nói:

- Sứ tiết đại nhân, người muốn gặp người, là nhân vật trọng yếu của nước ta, các hạ tốt nhất gặp một lần, vì bang giao của hai nước!

- Ta đã nói rồi, không gặp! Người lắm lời cái gì?

Viên quan kia nhất thời biến sắc, lại muốn tiếp tục nói, lúc này phía sau truyền đến một tiếng cười:

- Quên đi, xem ra tâm tình Francis tiên sinh không tốt lắm! Người cứ đi đi! Đi cả đi!

Dịch quán của thú nhân lầu gác nối liền nhau, bên ngoài lầu là khu vườn lớn rộng rãi, mà quan viên đang đứng ở cửa lầu một của Đỗ Trần hỏi, nhưng trong vườn lại có một lượng nhỏ thú nhân dùng xe ngựa xa hoa nạm vàng đỗ lại, tiếng cười khê kia, chính là từ bên trong xe phát ra.

Trong sân còn có lứa thưa mấy quan viên thú nhân của dịch quán, bọn họ không dám không tuân theo mệnh lệnh phát ra trong xe, hướng tới kim sư trên đỉnh xe khom người một cái, một mặt chấp tay hành lễ một mặt lùi lại, thở mạnh một cái cũng không dám.

Trên đỉnh xe là bức tượng kim sư găm rồng, đại biểu cho uy nghiêm của hoàng thất Mc Allen!

Về phần âm thanh kiêu mị của nữ nhân kia thuộc về ai... viên quan hỏi Đỗ Trần kia tức giận đi tới trước xe, trong lòng cũng cần nhắc nhở vấn đề này, trong hoàng thất Mc Allen không có loại âm thanh nữ nhân a! Hắn khom người nói:

- Đại nhân tôn quý, Francis từ chối tiếp khách, ngài...

- Ta nói người lui xuống! Không nghe thấy sao?

Rèm xe ngựa vén lên, thò ra một ngọc thủ tươi tắn, bên trên giơ cao một khối kim bài.

Vừa thấy lệnh bài kia, viên quan thần sắc lại biến đổi, một câu nói thừa cũng không dám nói thêm, học theo bộ dạng của viên quan khác, thành thành thật thật từng bước cáo lui.

Trong vườn không còn ai khác, cả xa phu đánh xe.

Nhắm tới cửa lớn của lầu các, vèn rên lên, một vị mặc quần đỏ, khuôn mặt ưu nhã từ trên xe đi xuống, mềm mại nhẹ bước, tới thẳng ngoài phòng Đỗ Trần, ngón tay hoa lan gõ lên cánh cửa sổ gỗ:

- Francis, Thập Tam gia, không muốn gặp lão bằng hữu sao?

Đỗ Trần còn đang đau lòng vì tiểu Bối Bối đột nhiên tử vong, nhưng vừa nghe âm thanh này, linh cơ của hắn phát ra, Susanna! Chính là Susanna ngày đó ở thảo nguyên Mc Allen đào bới thi thể tổ tiên, bị mình bán đứng?

Con hồ ly phóng đăng này còn chưa chết sao? Ắ chẳng phải bị gia tộc St. Barton bắt lại đem tế tổ sao?

Hung hăng tát mình một cái, cường bách chính mình từ trong bi thương tỉnh táo lại:

- Đỗ Tư, lúc này ngươi so với ta có tác dụng hơn, để ngươi chiếu cố tiểu Bối Bối và Alex

- Francis, theo ta thấy, bọn chúng thật sự đã chết rồi.

- Nói vậy, chúng nó chỉ ngủ thôi, tiếp tục dùng thánh quang trị liệu cho ta! Nếu... nếu không có hy vọng nữa, vậy phải nghĩ cách biến chúng thành vong linh, hiểu rõ chưa?

Nói rồi, Đỗ Trần nhảy ra khỏi Liên Hoa, thu thập mọi thứ, đi tới trước cửa, hít một hơi dài, thay bằng khuôn mặt mỉm cười:

- Lão bằng hữu? Ta ở Mc Allen không có bao nhiêu lão bằng hữu a!

Két, hắn mở cửa, vừa nhìn một cái, khuôn mặt dưới tấm lụa mỏng màu đỏ quả nhiên là con hồ ly Susanna, nhiều ngày không gặp, con hồ ly này càng thêm quyến rũ, đâu đâu cũng phát ra phong vận mê người.

Đỗ Trần vẻ mặt mờ mịt:

- Phu nhân, người nhận ra Francis ta?

- Oan gia! Người chớ giả bộ hồ đồ với ta!

Susanna đứng ở cửa liếc mắt nhìn Đỗ Trần, cặp vú nhô cao liền xông tới trước len vào cửa, mỉm cười nhìn bộ dạng Đỗ Trần cuống quýt né tránh chỗ thân thể nhô lên của mình, cười khanh khách, thoải mái ngồi lên giường, nâng chân lên, lộ ra làn da trắng như tuyết:

- Thập Tam gia! Ngài của ta, nếu người nói không biết ta, vậy tốt! Người ta trước tới giờ chưa từng gặp qua nhưng người hẳn đã nghe qua tên Susanna chứ?

Hồ ly phóng đăng này một câu đã xóa bỏ hết thâm thù đại hận trước kia! Phải biết rằng, thúc thúc Babylon của Susanna, hơn mười vị diện thủ yếu dấu, còn có trên vạn quân đội khổ sở tài bồi, cùng giấc mộng nữ hoàng của ả, đều bị hủy trong tay của Đỗ Trần.

Loại cừu hận này có thể một câu xóa bỏ, tương phùng một nụ cười ân cừu? Ai mà tin được?

Đỗ Trần vuốt mũi nói:

- Nàng chính là Susanna? Ồ! Ta đương nhiên nghe qua, năm đó gia tộc St. Barton hiểu lầm ta trộm Thú Hoàng Tỷ, ngàn dặm đuổi giết ta, hình như bởi vì là tiểu thư Susanna nàng.

Đỗ Trần khó chịu nhìn Susanna một cái:

- Bỏ đi, gia tộc St. Barton và ta đã điều ra rõ việc đó rồi, là một tên hỗn đản tên là Brockman giả mạo danh xưng Thập Tam gia của ta, làm việc đại nghịch bất đạo kia! Việc đã qua lâu rồi, ta cũng không truy cứu nữa!

Susanna cười quyến rũ:

- Được rồi, ngài Thập Tam, trong lòng chúng ta đều hiểu rõ, năm đó cuối cùng là ai bán đứng ta! Không rõ ràng, cũng chỉ có gia tộc St. Barton và hoàng thất Mc Allen là ngu ngốc, cũng chỉ có ngu ngốc mới tin cái gì Brockman trộm mất Thú Hoàng Tỷ...

Đỗ Trần đứng dưng nói:

- Susanna phu nhân nói cái gì, ta không hiểu!

Susanna cười khanh khách:

- Ngài Thập Tam, ngài của ta! Người ta đều đã nói rõ ràng rành mạch với người rồi, vô luận năm đó giữa chúng ta phát sinh ra chuyện gì, bây giờ đều xóa bỏ hết! Người cũng không cần giả bộ hồ đồ với ta nữa!

Nàng móc ngón tay:

- Đối với mỗi nam nhân ta gần gũi qua, người ta đều nhớ kỹ như mới! Sự "uy mãnh" của ngài Thập Tam, người ta cả đời này cũng không quên à!

"Ta với người thân cận qua bao giờ? Lão tử lúc ấy chỉ dùng Liên Hoa để giấu rượu, chúc cho người say!" Những lời này Đỗ Trần chỉ có thể niệm ở trong lòng, nhưng trên mặt vẫn mang vẻ hồ đồ.

Susanna ai oán thở dài:

- Được rồi, người không biết ta, ta trước kia cũng không biết người! Bây giờ giới thiệu từ đầu...

Nàng nhẹ nhàng thi lễ:

- Tiểu nữ tử là Susanna, trước kia là công chúa của Mc Allen, không lâu trước là phản nghịch gia tộc St. Barton muốn giết, mà bây giờ, là chủ mẫu... của gia tộc St. Barton!

Tựa hồ rất đặc ý với tia chần kinh lóe lên trong mắt Đỗ Trần, ả mở lòng vắn eo cười khê:

- Kinh ngạc sao? Còn nhớ một câu nói năm đó ta nói qua không? Chỉ cần là nam nhân, chớ mong thoát khỏi lòng bàn tay của ta, rất không khéo, gia chủ của St. Barton cũng là một nam nhân, người thừa kế gia tộc St. Barton cũng là một nam nhân... Gia tộc St. Barton có thể nói một câu thế này, tất cả đều là nam nhân!

Hồ ly phóng đảng này dựa vào sắc đẹp chẳng những thoát chết, còn câu dẫn được gia chủ của gia tộc St. Barton? Đỗ Trần chỉ có thể cảm thán, nữ nhân này thật là *** lạnh lợi mạnh mẽ!

Susanna mỉm cười ngồi lại trên giường:

- Mới vừa rồi, Sonata nói cho gia tộc St. Barton, người muốn bản đồ Vân Tiêu Kinh sao? Muốn dùng mấy vạn cổ thi thế để đổi lấy bản đồ Vân Tiêu Kinh, lòng tham của người rất lớn, gia tộc St. Barton sẽ không đáp ứng! Nhưng ta...

Nàng chỉ vào chóp mũi của mình:

- Có thể thỏa mãn yêu cầu nhỏ nhỏ của người, rất dễ dàng.

353. Truyền Thuyết Xưa

Đỗ Trần thắng vai mà đứng, lẳng lẳng nhìn Susanna, như đang ngẫm nghĩ. Nhưng thực tế, nữ nhi và nhi tử của mình lúc này thì cốt chưa lạnh, con hồ ly tinh lẳng lơ này lại tới cửa bàn luận sinh ý! Trái tim của Đỗ Trần, thực sự là không chịu nổi loại dày vò này, dù sao, hắn cũng có một quả tim người

Nhưng thù của dưỡng phụ còn chưa báo, Ma tộc còn đang rục rịch hành động trong Sinh Mệnh mê cung, sinh ý của Susanna, vẫn phải đàm phán.

Đỗ Trần lòng loạn chẳng nói, Susanna bắt đầu màn thể hiện của mình.

- Ngài của ta, nói vậy ý của ta người đã rõ rồi! Dựa theo quy củ của "đạo", trước tiên, ta phải chứng minh thân phận của mình không có gì sai!

Ném mọi miếng lệnh bài trên bàn, nhẹ nhàng đẩy cửa sổ gỗ, Susanna chỉ xe ngựa kim sừng bên ngoài:

- Ta có thể ngồi chiếc xe này, cầm lệnh bài, quang minh chính đại xuất hiện tại dịch quán công sứ của Mc Allen, vậy đủ để chứng minh thân phận chủ mẫu St. Barton của ta là thiên chân vạn xác rồi. Nếu Thập Tam gia còn chưa tin, ngài có thể tìm một người của gia tộc St. Barton mà hỏi, xem xem, ta rốt cuộc có phải là chủ mẫu của bọn họ hay không!

Đỗ Trần nhếch mép cười mỉa:

- Thân phận của Susanna phu nhân, ta tuyệt không hoài nghi!
- Vậy được, tiếp theo ta sẽ chứng minh, ta có năng lực đem bản đồ của Vân Tiêu Kinh cho người!

Susanna mỉm cười liên miên, từ trong ngực lấy ra một cuộn da đặt trên bàn:

- Không biết ngài Thập Tam có biết hay không gia tộc St. Barton có một bí mật, chính là địa đồ của Vân Tiêu Kinh trên thân bốn người...

Đỗ Trần liếc mắt ngắm cuộn da trên bàn, bên trên vẽ rất nhiều hoa văn đồ án.

- Điểm này đối với ta mà nói không phải là bí mật!

Susanna cười nói:

- Ủi cha, tin tức của ngài Thập Tam thật linh thông! Khách khách. Vậy người hẳn đã biết, lấy được đồ án trên người của bọn họ, đối với ta mà nói... Thật sự là quá đơn giản!

Thần sắc của nàng nghiêm túc, chỉ vào cuộn giấy trắng trên bàn nói:

- Đây là một phần hình xăm, từ trên người gia chủ St. Barton, ta nghĩ nó đủ để chứng minh ta có năng lực đưa cho người địa đồ hoàn chỉnh của Vân Tiêu Kinh!

Đỗ Trần gật đầu.

Susanna tiếp tục nói:

- Lại sau đó, ta chứng minh thừa năng lực làm ngài Thập Tam yên tâm - dù sao năm đó chúng ta cũng phát sinh ra chút việc không vui, tuy nhiên ta đã quên rồi, nhưng ngài Thập Tam nhất định đang nghĩ...

Nàng học theo ngữ khí của Đỗ Trần, rất có phong vận:

- Ngài đang suy nghĩ, nữ nhân này năm đó bị ta bán đứng, hơn nữa ta còn hại chết thúc thúc của nàng, hủy đi hết thấy của nàng. Nhưng bây giờ, nữ nhân này lại tươi cười tới tìm ta, chẳng những không tính nợ cũ, ngược lại còn muốn làm một món sinh ý với ta. Cho ta thứ ta muốn! Vậy, giao dịch của nữ nhân này, có phải là một cái bẫy hay không? Có phải vì nàng muốn báo thù, đang sắp đặt hãm hại ta?

Đích xác đó là suy nghĩ của Đỗ Trần.

Susanna nâng chén rượu trên bàn:

- Nhưng ta phải nói, thiên hạ không có bằng hữu vĩnh viễn cũng không có địch nhân vĩnh viễn! Mặc kệ trước đây chúng ta đã xảy ra chuyện gì, tất cả việc đó đều là quá khứ rồi. Ngài Thập Tam không chủ động tìm ta làm phiền, ta cần gì phải đi dựng lên một cường địch? Dù sao ngài của ta bây giờ cũng có thể phong hào đầu thần...

Một ngụm uống cạn hồng tửu, nàng nhanh lẹ thẳng thắn nói:

- Nói thật, cừu hận của Babylon thúc thúc bây giờ ta vừa nghĩ trong lòng đã nhói đau! Nhưng, bây giờ có thể cho ngài Thập Tam địa đồ Vân Tiêu Kinh, mà ngài Thập Tam có năng lực giúp ta làm một việc, hơn nữa sau này chúng ta còn có triển vọng hợp tác! Điều này, cũng đủ để Susanna quên đi hết thấy quá khứ. Để chúng ta vẫn là bằng hữu! Ngài Thập Tam, Susanna cho rằng ngài có năng lực giúp ta. Ta cũng sẽ giúp được ngài rất nhiều, bằng vào điểm này, người hẳn là nên tin tưởng người ta chứ?

Đỗ Trần mỉm cười.

Susanna cũng cười:

- Vậy tiếp theo, ta nói yêu cầu của mình trước, ngài Thập Tam thâm hiểu quy củ của "đạo", có nên tỏ rõ thái độ hay không, có khả năng hay không, có cần hay không làm giao dịch này với ta?

Đỗ Trần trong lòng đau xót, nếu Bối Bối ở đây, lúc này hẳn đã dùng tinh thần lực của tiểu gia hỏa kiểm tra tinh thần Susanna có gì dị thường hay không...

Nhưng lúc này cô gái nhỏ đáng yêu đã không còn nữa.

Đỗ Trần không vội tỏ thái độ, ngược lại hỏi:

- Susanna phu nhân, nàng dễ dàng ném thư này trước mặt ta, không sợ ta nói cho gia tộc St. Barton, nói nàng ở trên giường vẽ trộm hình xăm của hắn, sau đó dùng để giao dịch với người ngoài sao?

Susanna vuốt khuôn mặt của mình:

- Người có thể nói hết, nhưng chớ quên, một trăm câu của nam nhân, cũng chẳng bằng một lời bên gối của nữ nhân xinh đẹp... ta có thể ở trên giường làm cho gia tộc St. Barton ngoan ngoãn dâng lên bản đồ, cũng có thể ở trên giường khiến cho bọn họ hận người nhập cốt!

Một câu này không chỉ bao hàm sự uy hiếp, cũng bao hàm sự tự tin to lớn, thật sự không biết tự tin nàng từ đâu mà đến, chẳng lẽ chỉ bằng công phu trên giường thôi sao?

Auerbach đối với thú nhân là chí cao vô thượng, Susanna ngày đó dưới tội danh báng bổ phụ thần chí cao, chẳng lẽ nàng chỉ dựa vào sắc đẹp, đã có thể thắng được sự tôn trọng của thần thú. Làm gia tộc St. Barton chẳng những không truy cứu tội danh độc thần của nàng, ngược lại đưa nàng lên địa vị chủ mẫu?

Đỗ Trần tự hỏi không biết sức ảnh hưởng của một nữ nhân xinh đẹp với nam nhân lớn thế nào, nhưng hẳn rất rõ ràng tính ngưỡng cuồng nhiệt của thú nhân đối với Auerbach, chính là niềm tin kiên định thậm chí có thể đột phá được sự điều khiển tinh thần của tiểu Bối Bối!

Susanna dựa vào cái gì có thể có được mọi thứ cho tới nay, đây là một nghi vấn! Đỗ Trần thầm nghĩ, hẳn không chỉ có công phu trên giường!

Đỗ Trần nhún vai:

- Nói đi, người đưa ta địa đồ Vân Tiêu Kinh, muốn ta cho người cái gì?

- Vậy tức là Thập Tam gia cho rằng chúng ta có khả năng hợp tác rồi!

Nụ cười trên mặt Susanna đột nhiên biến mất, sắc mặt biết đổi cực nhanh, nghiêm mặt nói:

- 15 tháng tư chính là sinh nhật 1500 tuổi của phụ thần chí cao, tới lúc đó Auerbach đại hạp cốc sẽ có một nghi thức tế điện trịnh trọng!

Đỗ Trần gật đầu nói:

- Cái này ta biết, ta cũng sẽ dùng thân phận thần sứ Đỗ Trần thần giáo tham dự tế điện, sau đó chính thức bắt đầu đàm phán với Mc Allen!

Susanna mỉm cười:

- Sở cầu của ta, chính là xin Thập Tam gia phái thủ hạ phong hào đầu thần của ngài, Minh Dao Brook miện hạ ở nghi thức tế điện làm một việc, đối với người khác mà nói, việc này rất khó khăn, nhưng đối với Brook miện hạ mà nói, nó chỉ là một chuyện nhỏ, rất rất nhỏ!

- Việc gì?

- Ấy! Chẳng lẽ ngài Thập Tam cho rằng ta sẽ ngu xuẩn tới mức kế hoạch còn chưa bắt đầu, giao dịch còn chưa thành công, lại đem sự tình trọng yếu nói ra sao?

Susanna lúc lắc ngón tay:

- Nếu ngài Thập Tam có hứng thú, vậy trước nghi thức tế điện ngày 15 tháng tư chúng ta còn có thời gian mười ngày, chúng ta có thể từ từ đàm phán! Bây giờ, chúng ta nói chuyện khác...

Nói rồi, nàng nhích lại gần Đỗ Trần, tư thái quyến rũ:

- Ngài của ta, ngài muốn địa đồ Vân Tiêu Kinh, là vì cái gì? Chẳng lẽ ngài giống với những tục nhân của Văn Thần gia tộc, vì một cái truyền thuyết xa tít tắp sao?

Đỗ Trần trong lòng máy động, cái vấn đề này hẳn đã tự nghĩ rất lâu rồi, Vân Tiêu Kinh là địa phương nào? Là nơi sinh ra thần thánh liên minh, nơi Mayfair thất tung! Đỗ Trần cần địa đồ Vân Tiêu Kinh là vì tìm Mayfair, nhưng Văn Thần ngũ đại gia tộc giữ địa đồ Vân Tiêu Kinh như trân bảo là vì sao chứ?

Dù sao, Vân Tiêu Kinh đối với Văn Thần ngũ đại gia tộc mà nói, chỉ là một chỗ tiên tổ của họ từng mở đại hội mà thôi, hơn nữa đường đi muôn vàn khó khăn, Văn Thần ngũ gia liệu chết giữ một phần địa đồ dẫn tới hội trường vô dụng ngàn năm trước, để làm cái gì?

Chẳng lẽ chỉ vì kỷ niệm của tiên tổ?

Nghe ý tứ của Susanna, Văn Thần ngũ gia tôn địa đồ Vân Tiêu Kinh là trân bảo, vì một cái truyền thuyết cực kỳ bí ẩn.

Đỗ Trần trong lòng biết lúc này không thể để lộ gốc rễ, để Susanna nhìn ra mình không biết gì cả, cười thần bí:

- Truyền thuyết cũng tốt, sự thật cũng được! Nếu sự kiện kia đã lưu truyền tới nay, vậy nhất định sẽ có người tin, Truyền thuyết Thú Hoàng Tỷ - người có được Thú Hoàng Tỷ, có được đại thảo nguyên! Không phải cũng làm cho Susanna phu nhân và ta tin tưởng sao?

Susanna gật đầu, ai oán nói:

- Xem ra ngài Thập Tam biết không ít! Có được Thú Hoàng Tỷ, được đại thảo nguyên! Năm đó Susanna vì những lời này mà chịu nhiều đau khổ, chỉ vì lấy được Thú Hoàng Tỷ, thấu suốt bí mật bên trong câu được đại thảo nguyên! Ài...

Nàng lặng lẽ thở dài:

- Chính là nhờ có sự "trợ giúp" của ngài Thập Tam, làm cho Susanna rơi vào cảnh cầm tù của St. Barton, lúc này mới may mắn chính thức hiểu rõ được ý tứ của câu nói này!

- Nếu những lời kẻ có được Thú Hoàng Tỷ, có được đại thảo nguyên, có một lời giải thích hợp lý, vậy về câu kia của Vân Tiêu Kinh - Năm hoa tụ tập, tụ Vân Tiêu hoá vĩnh sinh, thần lộ tấn... cũng hẳn là có cùng một loại giải thích với Thú Hoàng Tỷ, ngài Thập Tam...

Đỗ Trần đang từ trong lời của Susanna phân tích về truyền thuyết, lúc này Đỗ Tư truyền tới tin tức:

- Francis, lập tức đuổi con hồ ly này đi, vào mà xem nữ nhi bảo bối và nhi tử của người!

Trong lòng run lên, chẳng lẽ tiểu gia hỏa lại có gì dị biến?

Khê ho khan một tiếng:

- Susanna phu nhân, hôm nay ta người đã nói đủ rồi, còn có thời gian hơn mười ngày, chúng ta có thể từ từ nói chuyện!

Susanna có chút sững sốt, lập tức cười:

- Cũng được, vậy ta ngày khác lại tới!

Nàng chỉ vào kim bài đặt trên bàn:

- Cái này để lại cho ngài Thập Tam, dựa vào nó, ngài có thể tìm trong bất kỳ dịch quán nào trên quốc thổ Mc Allen, một người có thể liên hệ với ta!

Susanna vừa ra cửa, Đỗ Trần vội vàng triển khai khoang ẩn tàng trong Liên Hoa, đóng cửa sổ, thả người nhào vào:

- Đỗ Tư, hai hài tử của ta làm sao rồi?

354. Tách Ra Nha!

- Người tự xem đi!

Đỗ Tư nói xong liền không hề lên tiếng.

Kim quang lấp lánh của đài sen tràn đầy ảm áp và ôn hòa, bên trong trộn lẫn mấy đạo văn nước màu lam, cảnh tượng kỳ dị hai màu kim lam mờ ảo khiến Thanh Biều thú vị duy nhất còn tỉnh táo trong đài sen nhìn tới trợn mắt há hốc mồm. không ngừng cảm thán "Hắc hế hế"

Không, nó không phải tên gia hỏa duy nhất tỉnh táo, ngày mới vừa rồi, dị biến liên tục trong Liên Hoa làm cho Andy ngủ khò khò cũng tỉnh rồi, tuyết lang đang trợn to mắt nhìn tiểu gia hỏa ở giữa đài sen, tiểu gia hỏa kia mới rồi còn nằm im lặng, nhưng với cách phối điểm tinh thần lực quái dị của Andy mang đến lực lượng linh hồn cường hoành, đã làm cho nó "nhìn thấy" rõ ràng trong thế giới linh hồn của tiểu gia hỏa phát sinh ra cái gì...

Thế giới linh hồn hư vô xa xăm, hai tiểu gia hỏa giống nhau như đúc đối diện với nhau, tựa hồ ngồi ở giữa tinh không vô tận, chỉ có kiểu tóc trên đầu không giống nhau mới có thể phân biệt một là tiểu nam hài, một là tiểu nữ hài, nhưng đều nhí nhảnh đáng yêu như nhau.

Tiểu Bối Bối ném bím tóc nhỏ của mình, cười hi hi nhìn tiểu đệ.

- Đệ đệ, nói chuyện nha!

Mặt Alex lạnh lùng, từ từ ngẩng đầu lên, không đáp lại tiểu Bối Bối.

Tiểu Bối Bối nắm lấy tay của Alex, không ngừng lay:

- Nói chuyện đi, tỷ tỷ cam đoan sau này sẽ không ăn lung tung nha!

Alex lúc lắc ngón tay.

- Cao thủ, không tin lời hứa hẹn của tỷ tỷ!

Thấy tỷ tỷ còn muốn mở miệng, tiểu gia hỏa tức giận nhắm chặt mắt, hai tay nhỏ bẻ chặn lỗ tai lại:

- Lỗ tai của cao thủ, không muốn nghe tỷ giải thích!

Tiểu Bối Bối quay vòng quanh Alex hai vòng, lại gọi mấy lần, nhưng đệ đệ lãnh khốc không mở miệng, lạnh lùng ngồi yên:

- Đệ đệ ngốc không nói chuyện, tỷ tỷ không vui!

Tiểu Bối Bối đột nhiên đưa tay nắm lấy hai chân Alex, dùng sức xốc lên, làm bàn tọa của tiểu gia hỏa bị đẩy xuống đất, lập tức ngồi lên người nó, hai bàn tay nắm lấy khuôn mặt của Alex nhào nặn cái mặt tròn, cầu khẩn nói:

- Đệ đệ, nói chuyện đi! Là tỷ tỷ không tốt!

- Óa!

Alex khóc lớn.

- Tỷ tỷ bắt nạt con, ba ba ba cứu mạng a!

- Đệ đệ đừng khóc!

Hảo tỷ tỷ Beiermengde an ủi đệ đệ:

- Thân thể của chúng ta bây giờ đều hư, phải nghĩ biện pháp tự cứu mình chứ!

Alex chùi nước mắt:

- Cái này trách đệ sao? Trước kia hai người chúng ta cùng một chỗ, thân thể hai người dung hợp thành một thân thể, vốn là tốt, nhưng tỷ uống máu trong cái bình kia làm gì?

Bối Bối giấu môi nói:

- Bối Bối Bối Bối không biết tại sao cảm thấy giọt máu kia đặc biệt thân thiết, đặc biệt ngon, đặc biệt muốn nếm một chút... hắc hắc, tỷ tỷ liền uống luôn!

Buồn bã nắm lấy bím tóc:

- Nhưng ai, ai mà biết, giọt máu kia không ngờ dẫn tới dị biến của thân thể tỷ, không ngờ xúc tiến hóa sớm của tỷ. Nhưng, nhưng một nửa thân thể của đệ đệ người không bắt đầu quá trình tiến hóa, tổ hợp thân thể của chúng ta mất đi cân bằng - một nửa đang tiến hóa. Một nửa khác lại biếng nhác ngủ... Kết quả xảy ra vấn đề lớn! Đệ đệ, người giữ tiến hóa chậm như vậy nha? Nếu là tốc độ tiến hóa của đệ đệ đuổi kịp tỷ tỷ, chúng ta sẽ không sao nữa?

Alex nghiêm chỉnh gật đầu:

- Ủ, rõ rồi, nguyên lai là tốc độ tiến hóa của đệ chậm. Nó liên lụy tỷ tỷ! Ài, cao thủ không nên phạm vào loại sai lầm hạ đẳng này!

Tiểu Bối Bối đáng thương gật gật đầu:

- Đúng nha, mất đi cân bằng thân thể thiếu chút nữa phát nổ đi, tỷ tỷ phí khí lực rất lớn mới khiến cho tổ hợp thân thể không phát nổ, bắt quá cái thân thể này bây giờ rối loạn lung tung, chúng ta chỉ có thể trốn trong thể giới linh hồn... làm sao đây? Ba ba sợ rằng đã tưởng rằng chúng ta chết rồi!

Alex vỗ mạnh vào ngực

- Cao thủ, phải khống chế thân thể một lần nữa, không thể làm ba ba lo lắng!

- Ủ, ừ! Đệ nói phải làm sao bây giờ?

- Tỷ tỷ, tỷ nói làm sao thì làm thế đó!

Đôi mắt to chớp chớp, nguyên lai Alex đã có biện pháp! Nhưng nó nói rất kiêu ngạo:

- Cao thủ, không cần nghĩ biện pháp!

Tiểu Bối Bối lè lưỡi, ngơ ngẩn nhìn đệ đệ, hồi lâu mới nói:

- Ba ba ở bên ngoài dùng thánh quang giúp chúng ta đó! Đệ đệ, chỉ có một biện pháp, chính là chúng ta tách ra nha!

Alex gật đầu liên tục, gật tay nói:

- Quả nhiên là biện pháp hay! Nếu thân thể mất đi cân bằng, vậy nên đem hai thân thể tốc độ tiến hóa khác nhau chia ra, dựa theo từng tốc độ tiến hóa là được rồi!

- Ôi đệ đệ ngớ ngẩn!

Tiểu Bối Bối bất đắc dĩ nói:

- Nhưng mấu chốt là lúc đầu ta ăn đệ vào bụng mà ắp ra, hai cái thân thể chúng ta dùng hợp thành một, bây giờ chia ra, thì chia thế nào?

Alex tròn mắt:

- Phải a, khó chia a?

Hai đứa nhỏ ngốc mở tròng mắt, cùng lâm vào mờ mịt... mà "thi thể" của chúng vẫn nằm thẳng trên đài sen.

Hồi lâu, lại hồi lâu, Andy trì độn cuối cùng cũng "nghe" ra phiên não của hai tiểu gia hỏa, linh hồn cũng gia nhập vào cuộc thảo luận của chúng, xen mồm vào:

- Tiểu thư, thiếu gia! Ta, Chris Andy, sủng nhi của Nguyệt chi nữ thần...

- Người biết phải chia làm sao?

Hai tiểu gia hỏa cùng hỏi trong linh hồn.

- Ta không biết!

- Vậy người ngủ tiếp đi!

Hai cái miệng của hai tiểu gia hỏa đồng thanh.

Andy lẩm bẩm:

- Ta không biết chia ra như thế nào, nhưng ta biết, làm sao đem thân thể tổ hợp lại...

Nó gãi gãi đầu:

- Có phải, đem quá trình tổ hợp dị thú làm ngược lại, là có thể tách các người ra!

Hai tiểu gia hỏa tỷ nhìn đệ, đệ nhìn tỷ, cùng nhau gật đầu:

- Andy, Bối Bối sau này sẽ không khi phụ người nữa

- Ủm, không hổ là bại tướng dưới tay ta!

Cứ như thế, khi Đỗ Trần tiến vào Liên Hoa nhìn thấy toàn bộ tình hình, trên đài sen, hai tiểu gia hỏa giống nhau như đúc nằm thẳng cẳng, trên người ánh sáng êm dịu, bên người tán loạn nhiều mảnh y phục, mà trong đó một nữ hài nhi có hai bím tóc đen, còn lại là một mái tóc dài màu tím, dưới khổ là một cái tiểu kê (hí hí).

Hai tiểu gia hỏa mặc dù vẫn còn chưa tỉnh lại, nhưng sắc mặt hồng nhuận, hơi thở đều đều, tiểu nữ hài nằm ưỡn ra ngủ khò khò, mà tiểu nam hài nằm co quắp, mơ mơ hồ hồ nghỉ ngơi. Thật là đáng yêu!

Nhất thời, trái tim vẫn luôn chìm đắm của Đỗ Trần khô khốc lại sự ấm áp, toàn thân giãn ra thư sướng, tựa hồ mở được chiếc khóa vô cùng phức tạp, ôm lấy hai tiểu gia hỏa kia:

- Đúng rồi, là Bối Bối và Alex, ha ha, là hài tử của ta! Nhưng chúng sao lại

Hai tiểu gia hỏa bị đánh thức, Alex hơi gật đầu, tiểu bối bối cười hì hì trả lời nghi vấn của Đỗ Trần.

- Nói như thế, vậy giọt máu kia kích thích Bối Bối, làm bắt đầu sớm tiến hóa?

Đỗ Trần hai mắt sáng ngời, lại nhìn nhi tử, thơm một cái!

Ài! Hài tử không sao là tốt rồi, tiến hóa hay không chẳng quan trọng, quan trọng là chúng bình an...

Cả nhà hòa hoà thuận thuận hàn huyên một hồi, Đỗ Trần đột nhiên ý thức được một vấn đề, vội vàng hỏi:

- Bối Bối, các con trước kia thoát nhìn là hài tử bình thường, bây giờ chia ra rồi, có thể bị người ta nhận ra hay không?

Tiểu Bối Bối nói:

- Ba ba, người bình thường không nhận ra bọn con, nhưng Bối Bối lo lắng thú Tyre có thể nhận ra!

Vậy sau này phải đề phòng Brockman rồi! Đỗ Trần trầm hạ quyết tâm, đứng đưng nhìn Tuyết Cơ hôn mê trên đài sen:

- Vậy còn bây giờ có thể làm lão yêu bà này...

Tiểu Bối Bối lắc đầu, chán nản nói:

- Ba ba, tín ngưỡng của người này với Margaret so với tín ngưỡng của Hawkins với chí cao phụ thân còn kiên định hơn, Bối Bối, Bối Bối không có cách nào!

- Không sao, cho dù không có tinh thần khế ước, ba ba cũng không chế lão yêu bà này!

Đỗ Trần mỉm cười!

Một ngày làm cho Đỗ Trần trước bị sau hỉ bình lặng trôi qua trong bóng đêm. Tối ngày hôm sau, Antoine dẫn theo đoàn sứ tiết Lanning tới dịch quán, dùng tư thái nước chiến thắng chuẩn bị đàm phán. Ngày thứ hai, ngày thứ ba... hết thấy đều như cũ, yên tĩnh như cũ.

Nhưng lúc này giáo đình lại ngấm hành động.

Giáo hoàng ở trong thần điện nhìn chăm chú vào một phong thư sắc mặt âm trầm: "Francis ở trong sinh mệnh mê cung phát hiện tung tích của Ma tộc, hơn nữa Ma tộc đã phái người len sâu vào trung tâm của nhân loại... Sonata bất quá chỉ là số 4 mà thôi! Nếu Francis nói là thật, vậy nhất nhĩ số 3, có ở trong giáo đình không?"

Samar IX chậm rãi tản bộ trong thần điện, trong lòng thầm nghĩ: "Francis không thể dùng chuyện lớn như vậy đùa với ta, nhưng Ma tộc có thật sự bị tiêu diệt toàn bộ không? Nếu bọn họ còn ở trên nhân gian, vì sao giáo đình và các nước trên tam đại lục không hề phát hiện ra chút tơ nhện dấu ngựa nào?" Các nhân viên Vãn Thần chức phục vụ trong thần điện cũng không dám thở mạnh, bọn họ biết, một khi giáo hoàng bệ hạ lâm vào trạng thái trầm tư thể này, vậy tiếp theo thường thường sẽ có việc lớn phát sinh.

"Bỏ đi, tự mình đi một chuyến! Nếu như Francis nói dối, vậy bất quá là lãng phí chút thời gian đi lại mà thôi, nhưng nếu Francis nói là sự thật, vậy Samar IX ta lại có thể tiêu diệt Ma tộc, đưa tên tuổi của ta, viết lại trong sử sách, sau Thần Hoàng Prince!"

Tự cân nhắc xong, giáo hoàng đột nhiên nói:

- Truyền thần dụ, đại biểu chúng thần trên đời thị sát tam đại lục, trước tiên đi Einstein đại lục!
- Bệ hạ, người chọn nơi nào là trạm thứ nhất của Einstein đại lục?

Giáo hoàng cười thần nhiên:

- Đại biểu chúng thần tại thế không muốn kinh nhiễu bình dân, cũng không muốn quân vương các nước vì nghênh tiếp mà phung phí phiền hà, cho nên lần này không thiết lập tuyến đường, đi tới đâu thì thị sát nơi đó.

Mọi người đều sửng sốt, nhưng cũng khom người đi chấp hành mệnh lệnh.

Không lâu sau, tại nơi nào đó của thánh sơn giáo đình, một giọng nói âm lãnh vang lên:

- Đi bẩm báo nguyên soái Bowness, giáo hoàng Samar IX đột nhiên quyết định tới đại lục Einstein, mục tiêu không rõ, nhưng đi theo có lượng lớn cao thủ tinh nhuệ của giáo đình, thuộc hạ kiến nghị, đây là thời cơ tốt lợi dụng Long tộc đánh lén giáo đình... Xin nguyên soái quyết định!

355. Một Vạn Tám Ngàn Nữ Nô.

Chỉ sau khi giáo hoàng rời khỏi thánh sơn giáo đình một ngày, trong đường ngầm Sinh Mệnh, Ma soái cầm một phong thư mật, vẩy vẩy với Phillip:

- Đại nghị trưởng các hạ, giáo hoàng tới Einstein đại lục rồi, số 3 của kế hoạch đại nhân vật kiến nghị ta nhân cơ hội lợi dụng Long tộc tập kích thánh sơn giáo đình, người thấy thế nào!

Phillip xua tay, không nhìn phong thư mật kia:

- Nguyên soái, loại việc này hỏi ta là hỏi sai người rồi, ta tự vẫn luyện kim thuật vô song thiên hạ, nhưng đối với mưu kế quân lược thì một khiêu cũng chẳng thông.

Bowness đưa thư mật tới trước mặt Brockman:

- Nghị viên các hạ, ý kiến của người thế nào?

Brockman vừa muốn đưa tay nhận lấy lá thư, đột nhiên con người lớn trên vai phải của Phillip khuất sau tầm nhìn của Bowness chớp chớp, Brockman thuận thế biến tiếp nhận thành đẩy ra, đưa lá thư quay lại trong tay Bowness, ưu nhã nói:

- Nguyên soái đại nhân tôn quý, ta là một vị nghệ thuật gia, cũng không hiểu loại việc này!

Bowness mỉm cười:

- Xem ra ta phải đành tự mình quyết định!

Hắn lấy lại mật thư từ trên ghế gỗ đứng lên.

Phillip nói:

- Xin nguyên soái dừng bước, ta còn có một việc xin ý của ngài, hôm nay đã là mừng tám rồi, xem ra Sonata không thể trước ngày mừng mười lấy sáu vạn thi thể trong tay Francis đem hạ táng, ta thấy có phải nguyên soái buông bỏ sáu vạn thi thể kia hay không, dù sao bây giờ đã tề tụ mười tám binh đoàn rồi, thiếu một binh đoàn hẳn là không có vấn đề. Nếu thật sự không được, chúng ta còn có thể đợi một chút, dù sao thi thể trên tam đại lục có nhiều, nào không thể thu thập được sáu vạn thi thể chứ, hà tất nhất định phải là thi thể trong tay Francis...

Bowness chậm rãi nhắm hai mắt lại: "Phillip đại nghị trưởng. Thi thể của Auerbach là mục tiêu tất yếu, mà toàn bộ sáu mươi vạn thi thể thú nhân cũng là mục tiêu phải có! Bởi vì, thú hoàng Auerbach thêm hơn hai mươi binh đoàn, sáu mươi vạn thú nhân bằng với... trận chiến mạnh nhất Văn Thần, sư hoàng gầm gừ! Chỉ có sư hoàng gầm gừ có thể trong nháy mắt hủy thiên diệt địa, ta mới có thể oanh kinh diện tích lớn của Sinh Mệnh mê cung, mở một thông đạo lớn cho Tử Huyết Nhân chúng ta di dân đại quy mô từ vực sâu dưới đất tới nhân gian."

"Nếu không, một khi chiến dịch phản công Hồng Huyết Nhân bắt đầu, Tử Huyết Nhân ta chưa có thông đạo di dân quy mô lớn. Chẳng lẽ mỗi người dựa vào địa đồ, từ vực sâu dưới đất xuyên qua Sinh Mệnh mê cung, lại di dân đến nhân gian thành lập quốc gia sao? Con dân của ta cũng không phải như những vong linh thủ hạ của người không cần ăn uống, nếu dưới tình huống không có thông đạo di dân quy mô lớn, nếu để toàn tộc bọn họ di trú tới tam đại lục phá bỏ áp bức, ít nhất cần thời gian mười năm."

"Chỉ có vong linh Auerbach thêm vào sáu mươi vạn vong linh thú nhân, tất phải là thú nhân tinh nhuệ, mới có thể tạo thành sư hoàng gầm gừ! Nhưng đáng chết thú nhân thích thiên táng, hỏa táng. Chỉ có những binh sĩ tử chiến sa trường mới thi hành địa táng, ta bỏ lỡ cơ hội này, vậy không biết phải đợi đến khi nào mới có thể thu thập đủ điều kiện sư hoàng gầm gừ..."

Những lời này của Bowness chỉ là suy nghĩ trong lòng, không hề nói ra.

Bowness nói:

- Không kịp đợi hội nghị liên tịch tối cao nữa, yên tâm, Sonata nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ, nếu như trước ngày mừng mười Sonata không thể y hẹn đưa thi thể tới, quân pháp của ta sẽ không tha cho hắn. Điểm này xin đại nghị trưởng các hạ yên tâm.

Nói xong, hắn cười thản nhiên, lướt người rời đi.

Đưa mắt nhìn nguyên soái đi xa. Brockman khó hiểu nói:

- Đại nhân, vừa rồi vì sao ngài không cho ta xem phong thư đó?

Sắc mặt Phillip âm trầm, khuôn mặt khùng bố của vong linh càng thêm dữ tợn:

- Chẳng những hôm nay người không được nhận thư của nguyên soái, sau này gặp phải tình hình cùng loại, đều không được nhúng tay!

Brockman sửng sốt một chút.

- Vì sao? Ta không hiểu?

- Ta kể cho người lịch sử của Ma tộc, người còn nhớ kỹ không?

Brockman cung kính đáp lời:

- đương nhiên nhớ kỹ, năm đó đại chiến trên Lam Tư đảo. Thần Hoàng Prince dùng mười ba Lôi Hỏa Chính Viêm pháo bắn chìm đảo Lam Tư, làm gần năm trăm vạn Ma tộc tinh nhuệ nguyên soái soái lĩnh chìm vào biển sâu, nhưng không ngờ rằng. Lam Tư đảo kỳ thực là một tòa mệnh môn lớn, hòn đảo bị bắn chìm kia chẳng những không tiêu diệt Ma tộc, ngược lại đưa họ tới Sinh Mệnh mê cung. Ma tộc dùng hết thời gian

một trăm sáu mươi năm thăm dò Sinh Mệnh mê cung, rốt cuộc cũng tìm được vực sâu dưới đất là nơi có thể dung thân, nhưng thăm dò mê cung một trăm sáu mươi năm, Ma tộc không có lương thực, không có nguồn nước, chỉ có thể chém giết hung thú trong mê cung, thậm chí ăn những thi thể uống máu của đồng tộc của mình mới có thể sống sót, khi tới Sinh Mệnh mê cung, nhân khẩu bọn họ từ năm trăm vạn chỉ còn không đủ ba trăm vạn!

Phillip nở một nụ cười khó hiểu:

- Đúng vậy, khi Ma tộc tới được vực sâu dưới đất thì nhân khẩu không đủ ba trăm vạn, nhưng vực sâu dưới đất kia là địa phương hoàn cảnh hiểm ác, khi hậu dị thường, lương thực trong vực sâu sản xuất chỉ đủ cho ba trăm vạn người dùng! Ma tộc bắt buộc phải đưa ra lệnh hạn chế dân cư - ba trăm năm trước trước khi phát hiện bí mật của cây Sinh Mệnh, nhân khẩu bọn họ vẫn luôn không chế dưới mức ba trăm vạn, nhưng thậm chí sau khi phát hiện bí mật cây Sinh Mệnh, thời khắc đó nhân khẩu của bọn họ cũng mới có không quá bảy trăm vạn!

Brockman tràn đầy cảm xúc:

- Dưới nghịch cảnh tuyệt đối Ma tộc có thể gắng chạy tới đây thật không dễ dàng, nhưng có thể gần tới đây đều là cường giả!

- Nhưng trọng điểm ta muốn nói với người không phải là cái này!

Phillip vung cánh tay to lớn:

- Trừ lão nhân, hải tử, thương tật, cùng nhân viên hậu cần sản xuất lương thực ở cây Sinh Mệnh, Ma tộc hiện tại có thể vận dụng binh lực chừng ba trăm vạn... Nhưng vong linh đại quân do một tay ta tạo ra có chừng bao nhiêu?

Thông đạo phía trên ngón tay còn đang vận chuyển thi thể liên miên không dứt, Phillip lớn tiếng nói:

- Từ năm đó Bowness lấy luyện kim bút ký của Thần Hoàng lưu lại mời ta gia nhập Ma tộc, cũng đủ ba mươi năm rồi! Ba mươi năm nay, ta tạo ra bao nhiêu vong linh? Nói đến lần này, ta đã tạo ra hai mươi binh đoàn, sáu mươi vạn chiến sĩ! Lại tính những năm trước ta cải tạo thi thể Ma tộc, sáng tạo vong linh đầu thần, chiến tranh dị thú... Ta một người hộ ngoại lai tạo ra trăm vạn đại quân vong linh, hơn nữa một khi chiến tranh bắt đầu, vong linh sẽ càng đánh càng nhiều! Nhưng binh lực bốn tộc của Ma tộc chỉ có ba trăm vạn...

Brockman chợt gật đầu:

- Ta hiểu rõ rồi, là đại nhân sợ Nguyên soái nghi kỵ hộ ngoại lai chúng ta, ngại yên tâm, say này những việc dính líu đến bốn tộc nhân bọn họ, ta quyết không nhúng tay vào!

Phillip dùng tay trái bình thường của hắn vỗ lên đầu vai Brockman:

- Như thế là tốt nhất! Chúng ta mặc dù thuộc về Ma tộc, nhưng không thể không đề phòng bốn tộc nhân bọn họ! Người đi chuẩn bị đi, bất kể trước mừng mừng Sonata có thể lấy được thi thể thú nhân trong tay Francis đưa tới hay không. Chúng ta phải đảm bảo ngày 15 kế hoạch "Vong linh thống soái" không có gì sai lầm!

Trong hai tròng mắt vong linh của hắn lóe ra quang mang hưng phấn khác thường, cuồng nhiệt, đây chính là mong đợi của thiên tài:

- Ta đợi không nổi nữa rồi, khách khách, dùng thi thể của Auerbach cải tạo vong linh thống soái, đây là một việc khiến người ta mong chờ nhường nào a!

Brockman khé miệng nhếch lên, muốn nói cái gì, nhưng thấy Phillip chìm trong cuồng nhiệt, không khỏi thở dài, yên lặng xoay người đi mất.

Hôm nay là ngày mừng 9 tháng tư, Đổ Đức dẫn quân đội hành quân tốc độ, cuối cùng tới đất của Auerbach đại hạp cốc - chiến khu phủ biên giới Mc Allen, nhưng hai nước bây giờ còn chưa chính thức ngừng chiến, cho nên quân đội của Đổ Đức mặc dù dùng cờ xí hộ vệ sứ tiết Lanning, đồng thời còn mang thi thể thú

nhân chết trận ở Tinh Hà, nhưng cũng chỉ có thể trú lại ở nơi này mà không thể tiếp vào trung tâm chiến phủ khu của thú nhân một bước! Đồng thời còn bị cả hai binh đoàn thú nhân giám thị.

Nghe được tin tức Đỗ Đức tới, Sonata lại lần nữa tới bãi phỏng Đỗ Trần, bắt quả ở bên ngoài cửa Dịch quán, sắc mặt của hắn có chút âm trầm:

- Francis! Quân lệnh của nguyên soái ép ta trước sáng mai phải có được tất cả thi thể, người đến tận lúc này còn không chịu xuống nước!

Mục quang hắn âm độc:

- Đáng chết, Francis đừng nên ép ta liệu mình chịu trách phạt của Mc Allen, tạo ra một trường "Hiếu làm quân sự", ra lệnh quân đội đoạt lại những thi thể kia! Dù sao trông coi những thi thể kia chỉ có ba ngàn người, ta không tin bọn chúng chính diện giao phong ngăn cản được hai binh đoàn tập kích!

- Kết.

Sau khi người hầu mở cửa ra, Sonata lập tức thay một khuôn mặt tươi cười, trong phòng Đỗ Trần đang ôm hai hài tử đùa bỡn:

- Sư huynh tới rồi, mau, gọi bá bá đi!

Sonata ca ngợi hai tiểu hài tử đáng yêu vài câu, than thở:

- Sư đệ, đây là lần thứ sáu ta tới bãi phỏng người, lời thừa không nói nữa. Thứ người muốn gia tộc St. Barton không thể cho người, mong rằng giữ thể diện cho ta...

Đỗ Trần bĩu môi:

- Sư huynh, nếu bàn không hợp, vậy quên đi thôi!

Quên đi? Trong lòng Sonata nảy sinh ác độc, hừ, quân lệnh nguyên soái như sơn, người bảo ta quên đi, vậy ta cũng chỉ đành làm người quên đi!

Trong lòng nổi lên một cổ sát khí, giờ phút này Sonata thật sự có ý xuất binh cướp trại!

- Được lắm, sư huynh ta cáo từ!

Hắn xoay người rời đi.

- Đợi đã, sư huynh không đi với ta tới biên cảnh chiến phủ khu nhận thi thể sao?

Sonata có chút sững sờ, quay đầu lại nhìn Đỗ Trần đang cười tự nhiên, đi tới phía mình:

- Sư huynh hình như là đã hiểu nhầm rồi, ta nói quên đi, là chỉ nếu gia tộc St. Barton không chịu đáp ứng điều kiện của ta, vậy ta cũng không yêu cầu quá đáng nữa... sư huynh đệ chúng ta không cần nói những lời khách sáo, thế này, trong thú nhân có quý tộc cũng có nô lệ, ta muốn một vạn tám ngàn thú nhân nữ nô là được rồi.

Thú nhân dĩ vô vi tôn, cấp bậc nghiêm cẩn, thú nhân dùng để làm nô lệ cơ hồ đều là thổ nhân, thử nhân, đạo bối đặc nhân. Chẳng những chính thú nhân, mà ngay cả nhân loại cũng đều xem thường những chủng tộc yếu đuối, có thể nói, những nô lệ này ngoài trừ làm chút việc nhà nông ra không có bất kỳ tác dụng gì! Dùng tăng chút tốc độ sinh đẻ, một vạn tám ngàn nữ nô thú nhân đổi sáu vạn thi cốt anh hùng, món làm ăn này gia tộc St. Barton sẽ đáp ứng, nhưng Francis muốn những mẫu thổ tử, mẫu lão thử, mẫu cầu làm cái gì?

Nhưng mà mặc kệ thế nào, Francis cuối cùng cũng xuống nước rồi, Sonata từ đầu tới cuối thỏa hiệp trao đổi một hồi, cũng không phát hiện ra Đỗ Trần ẩn giấu bấy rập gì, liền khom người cười nói:

- Đa tạ sư đệ cho sư huynh ta chút thể diện này! Yêu cầu của người ngay bây giờ ta có thể thay gia tộc St. Barton đáp ứng!

Vốn đã là nguyên tắc của đám phán, hắn thêm vào một điều:

- Bất quá sư đệ nếu muốn một vạn nữ nô, vậy e rằng phải chi ra chút kim tệ mới được. Như thế... Gia tộc St. Barton ít nhất không mất thanh danh dùng nữ nhân đổi thi thể.

Đỗ Trần sờ mũi:

- Vậy còn phải chờ gì nữa? Làm phiền sư huynh chuyển cáo cho gia chủ St. Barton, ta dùng một phần kim tệ và sáu vạn thi cốt tướng sĩ thú nhân, đổi lại một vạn nữ nô, tốt nhất là nữ nô tính tình ôn thuận như thổ nhân, đạo bối đặc nhân! Chỉ cần kí vào khế ước, ta sẽ lập tức dẫn sư huynh nhận thi thể!

- Sư đệ chờ một lát, ta phải đi bẩm cáo cho gia chủ St. Barton.

Nhìn Sonata đi ra, Đỗ Trần âm thầm bật cười, mình vốn chẳng tin lấy được địa đồ Vân Tiêu Kinh từ trong tay gia tộc St. Barton, nhưng bây giờ, địa đồ Vân Tiêu Kinh thông qua giao dịch riêng với Susanna có lẽ có thể có được, ngoài ra còn móc thêm một vạn nữ nô, nữ thần vận mệnh chơi rất được!

Đột nhiên, Đỗ Trần phát hiện tiểu Bối Bối và Alex dùng cùng một loại ánh mắt cổ quái nhìn hắn.

Lúc này cửa bên mở ra, một đại hán trường bào giáo sĩ che mặt cũng đi ra, kêu lên:

- Francis! Người muốn nhiều nữ nô như vậy làm gì?

Đỗ Trần liếc mắt ngắm người này, cười nói:

- Thomas đầu thần, đợi sau khi đàm phán, ta trở về lãnh địa người sẽ biết!

Thomas bỏ mũ trên đầu xuống, lộ ra bộ râu đỏ, đặt móng ngồi cạnh bên người Đỗ Trần, ôm lấy Alex đưa:

- Không nói thì thôi, hừ! Ta nói Francis, người phải nói rõ ràng cho một việc khác! Mấy ngày trước sau khi giáo hoàng nhận được thư của người đã nói với ta, Ma tộc khả năng còn có mấy tên có thể nhảy nhót, vì thế, lão Đại đặc biệt dẫn theo một đám cao thủ thị sát đại lục Einstein, còn phái ta tới gặp người trước! Người nói rõ cho ta, Ma tộc rốt cuộc là còn có người còn sống hay không? Nếu là có, chứng cứ đâu?

Thomas chỉ đến sớm hơn Sonata vài phút, còn chưa ngồi yên. Liền bị Đỗ Trần đuổi vào phòng phụ lánh đi. Nhưng cũng vì Thomas đến, Đỗ Trần mới không thể tiếp tục đòi thêm của Sonata, mà phải lui lại cầu lần sau, muốn một vạn nữ nô.

Thomas hung hăng nói:

- Ta có thể nói với người, Ma tộc là chuyện lớn, nếu người bảo giáo hoàng làm qua loa, ta là người đầu tiên không tha cho người!

- Yên tâm đi, đợi tên Sonata kia trở lại ta sẽ cho người chứng cứ đầy đủ nhất!

Đỗ Trần hỏi:

- Bây giờ giáo hoàng bệ hạ tới đâu rồi? Chuyện Ma tộc có bao nhiêu người biết?

- Lão đại giờ ở ngoài ngàn dặm, bất quá trong đội ngũ của hắn ngầm giấu lượng thú phi hành lớn, chỉ cần ta phát ra tín hiệu, bọn họ trong vòng một ngày là có thể tới đây! Cách lão tử, ta vẫn chưa hiểu rõ, đối phó với mấy tên Ma tộc còn làm gì giống như trộm? Còn nói cái gì sợ trong giáo đình có gián điệp. Hừ! Lão tử là tên gián điệp lớn nhất thiên hạ, ta không tin dưới tầm mắt của lão tử ta còn có thể có gián điệp của Ma tộc!

Đích xác, tên thô lỗ này là gián điệp lớn nhất thiên hạ!

Nhưng mà hắn không thể là gián điệp của Ma tộc - nếu là hắn, vậy khi trận chiến đầu tiên của Đỗ Trần trên Thiên Vương sơn, đã bị Ma tộc giết xương cốt chẳng còn rồi, bởi vì lúc ấy Thomas luôn cùng Đỗ Trần sống vai chiến đấu. Giống vậy, Bairu cũng như thế.

Thomas lại cười đắc ý:

- Mục đích chân chính lần xuất tuần này của lão Đại chỉ có một mình ta biết, ngay cả những cao thủ đi theo cũng còn trong bóng tối đó!

Ngón tay Đỗ Trần đột nhiên thêm một ngón châm, không ngừng xoay tròn:

- Vậy thì tốt, tiếp theo người theo ta tới quân doanh tiếp Sonata nghiệm thu thi thể, đợi sau khi nghiệm thu, chúng ta...

Ghé vào tai dặn dò mấy câu, Thomas vừa ý vuốt râu đi chuẩn bị, Đỗ Trần nói:

- Harry, đi mời hai vị tiểu thư Lily và Lucy tới!

Hai vị tổ mẫu tới, Đỗ Trần nghiêm mặt nói:

- Hai vị tiểu thư còn nhớ ta nói với hai nàng về Đỗ Đức kia không? Chính là người mất trí nhớ, ta nhất được ở Đại hoang nguyên khi từ Ngân Nguyệt đảo về lãnh địa.

Lucy nói:

- Đương nhiên nhớ kỹ, người nói hần là do Brook giáo chủ móc ra từ một phế khí thánh khí, cũng có khả năng là người thời Văn Thần, lần này mời chúng ta đến, cũng có ý phân biệt hần chứ?

Đỗ Trần gật gật đầu:

- Ài, cũng là người đáng thương, đáng tiếc hần vừa mới được ta từ trong thánh khí đào ra thì nổi điên, Bối Bối nóng lòng mới... Nghĩa phụ cái xưng hô này, ta chỉ nghĩ tới đã cảm thấy cười không nổi rồi!

Lucy và Lily cũng cảm thấy dở khóc dở cười, trông lòng cũng có vài phần không thoải mái, Đỗ Trần tìm một người cùng bối phận với bọn họ làm nhĩ tử, nhưng Đỗ Trần ở trong lòng các nàng có ấn tượng tốt đã lâu, và thêm vào chút sự thật bị cải biến đã phát huy tác dụng, Lily nói:

- Hần bây giờ tới rồi chứ? Ta còn thật sự nghi lập tức tới gặp hần, nói không chừng là lão bằng hữu của ta nữa!

- Hần đã tới rồi, hiện tại đang tạm trú ở chiến phủ khu biên cảnh, hai vị tiểu thư, lần này chúng ta đi gặp hần, thứ nhất là nhận người, thứ hai, chính là muốn ở trong quân doanh của ta, dưới sự chi viện của thánh giáo vạch trần Sonata! Tới lúc đó còn xin hai vị tiểu thư tương trợ!

- Chiến đấu vì nhân loại, tỷ muội chúng ta vì nghĩa chẳng từ!

Sonata làm việc hiệu suất cực cao, không lâu sau, hần dẫn đại biểu của gia tộc St. Barton Hawkins tới cùng Đỗ Trần ký hiệp định, lúc này Hawkins đã chẳng còn nhớ chút nào việc bị tiểu Bối Bối ở St. John làm loạn ký ức, còn coi Đỗ Trần là hảo huynh đệ nợ tính mạng.

Kí hiệp nghị rồi, y theo lễ tiết ngoại giao, Đỗ Trần dẫn người trước tiên trở lại doanh địa, lấy thân phận chủ nhân bố trí chuẩn bị giao thi thể, mà Sonata và Hawkins, có một đội cao thủ hộ vệ của gia tộc St. Barton, cùng với công binh vận chuyển thi thể đến sau!

Trên một vùng đại thảo nguyên mênh mông, Đỗ Trần đưa hai hài tử và Harry trốn trong Liên Hoa, mình cùng Dịch Cốt và hai lão tổ mẫu tăng tốc. Rất nhanh, quân kỳ Liên Hoa đen đón gió tung bay, ba ngàn người của quân doanh Duerkesi đứng nghiêm trang trong cảnh đại thảo nguyên, im lặng bao trùm, làm người ta vừa nhìn, chợt cảm thấy sát khí oai nghiêm đập vào mặt!

Quái dị là, tòa doanh địa này chẳng nhìn thấy một người lính gác nào!

Nhưng Lily lại thất thanh tán thán:

- Đúng là một nhánh hùng binh!

Lucy ngạc nhiên nhìn quân doanh trước mắt, không nhận được nói:

- Francis, nhìn bố cục quân doanh, năng lực thống binh của Đỗ Đức này thật sự không kém a!

Nàng thần sắc thay đổi:

- Muội muội, người coi bố cục ba đường chính hướng của doanh môn có phải có chút quen mắt không?

Lily kinh ngạc nói:

- Đúng thế, không riêng doanh môn này, tỷ tỷ người xem vị trí quân kỳ chỉ huy trong quân còn có trạm canh phòng ngoại vi, đây rõ ràng là thổ doanh ngầm xung quanh mà!

Đỗ Trần vội xen miệng:

- Hai vị tiểu thư từ doanh địa này nhìn ra cái gì chưa?

Hai vị tiểu thư không hề đáp lại, mà nhìn doanh địa thẳng tắp phía trước.

Các nàng dừng chân, lại chăm chú nhìn hồi lâu, chợt Đỗ Đức ở chính diện nghênh phong, chậm rãi nâng tay trái lướt qua ngực - quân lễ cổ của Văn Thần! Lucy còn khá, trong mắt Lily có chút ứng lên:

- Không nghĩ rằng, không nghĩ rằng một nghìn năm sau, còn có thể gặp được tiềm thổ hãm trận doanh tiêu chuẩn... bên ngoài liên doanh ba bước bố trí mũi lao trắng chỉ tiết này không sai được, một ngàn năm rồi, các bằng hữu cũ đều tử chiến sa trường, chỉ có chúng ta còn sống lại thấy lại lần nữa...

Nàng lệ rơi ào ạt.

Biểu tình của Lucy mặc dù không quá kích động, nhưng lời nói hết sức gấp gáp:

- Francis, mau, mau dẫn chúng ta đi gặp Đỗ Đức một lần! Ta ở Đẩu Thần học viện nghiên cứu qua cổ chiến sử, đương kim danh tướng của tam đại lục mặc dù cũng có thể bắt chước cổ chiến trận thời Văn Thần. Nhưng không ai có thể học được chi tiết giống như thế, Đỗ Đức hấn, hấn thật sự có thể là bằng hữu của chúng ta.

Khoảng cách đoàn người và doanh trại càng ngày càng gần, lúc này cửa doanh đã mở, hai đội hắc giáp kị binh chia làm hai đường nối tiếp nhau đi ra, ở giữa một chiến tướng hắc giáp thiết diện, áo choàng đỏ tươi phát phối, trường kích hàn quang lấp lánh, tới gần, hấn nhảy xuống ngựa, quỳ gối, giọng nói vang rền:

- Nghĩa phụ! Đỗ Đức lãnh ba nghìn người phụng mệnh tới chiến phủ khu!

Đỗ Trần đỡ hấn lên, nhưng chính mình lại lánh qua một bên, chuyện của Đỗ Đức hấn nghĩ rất lâu, thân phận của Đỗ Đức sớm muộn gì cũng là một cái phiền phức, vậy không bằng thừa dịp hấn còn chịu khổ ước khổng chế, còn chưa hoàn toàn đột phá được phạm vi năng lực khổng chế của tiểu Bối Bối đem việc này làm rõ, để tránh phiền toái sau này.

Dù sao cho dù bây giờ biết Đỗ Đức là ai, hấn cũng chỉ có thể là trung tướng tổng tư lệnh quân phòng vệ của Duerkesi!

Lucy và Lily một trái một phải vây quanh Đỗ Đức, Lily đau lòng vén một miếng thiết giáp lân của hấn lên, Đỗ Đức dưới ý của Đỗ Trần không có chút cử động.

Lucy không đành lòng nói:

- Francis, chiến giáp của hấn thật sự không có cảnh nào cởi ra sao?

Lily vội nói:

- Đúng vậy, hình dạng bây giờ của hấn đừng nói chúng ta, ngay cả mẹ ruột hấn... khục, là thân thích hấn cũng không nhận được!

Đỗ Trần nói:

- Vừa rồi hai vị tiểu thư chẳng phải nhận ra chiến trận Đỗ Đức dùng sao? Cái này...

Lucy cười khổ:

- Tiềm thổ hãm trận doanh là trận pháp rất thường gặp thời Văn Thần đại chiến! Rất nhiều tướng lĩnh sử dụng, nhân loại chúng ta dùng, tướng lĩnh Ma tộc cũng dùng, khác nhau chính là ai dùng thành thực hơn mà thôi.

Đỗ Trần nhú mày phân phó:

- Đỗ Đức, đem quân lược trong lòng con nói hết ra đi, nhất là độc môn trận pháp, đều nói cho hai vị tiểu thư nghe một chút.

Đỗ Đức dựng kích nói lạnh nhạt:

- Mệnh lệnh của nghĩa phụ vô lý, Đỗ Đức cự tuyệt chấp hành, độc môn trận pháp chính là mệnh môn của chiến tướng trên sa trường, tuyệt không thể dễ dàng nói với người khác!

Đỗ Trần ngạc nhiên, ngược lại Lily bật cười:

- Cái tình cách lớn này thật giống với nguyên soái Tucker, hắc, hắc cũng dùng trường kích!

Pakistan Tucker? Cái tên này làm trong lòng Đỗ Trần run run, Pakistan Tucker là ai? Tổ tiên của gia tộc St. Tucker, lời đình nguyên soái, lão tổ tông của Anne! May mắn là lão tổ mẫu Lily chỉ nói đùa...

Nhưng lúc này Lucy lão tổ mẫu lật xem chiến giáp của Đỗ Đức, đang lật hậu tâm thuẫn sau lưng ở dưới áo bào.

- Muội muội, người coi cái này!

Lily vội vàng quay đầu, chỉ nhìn thoáng qua, liền kêu kinh ngạc:

- Nguyên thần tàng phẩm, thập nhất thánh khí, Tinh Đức Lạp chiến giáp!

356. Một Trong Năm Lựa Chọn

Lucy thần sắc ngưng trọng, gật đầu nói:

- Đích xác là Tinh Đức Lạp chiến giáp! Nhưng chiến giáp này là của Thần Hoàng tặng cho ái thiếp Nguyệt thần vì sao lại xuất hiện trên người Đỗ Đức?

Hai vị lão tổ mẫu nhìn nhau, gọi Đỗ Trần tiến lên quan sát chiến giáp cẩn thận, trong miệng giải thích:

- Tinh Đức Lạp chiến giáp vốn là ngân sắc, bên trên tô điểm hoa văn nguyệt tinh, hình dáng có thể tùy theo thân thể chủ nhân mà biến hóa, không dễ nhận ra. Nếu chẳng phải bên trong chiếc thuẫn kính hộ tâm này có tiêu ký đặc biệt của Nguyệt thần, chúng ta cơ hồ nhận không ra được.

Bên trong hậu tâm thuẫn của chiến giáp Đỗ Đức mặc quả nhiên là màu bạc, hơn nữa có loan nguyệt tiêu ký, Đỗ Trần sau khi xem hỏi:

- Hai vị tiểu thư có thể từ Tinh Đức Lạp chiến giáp nghĩ ra thân phận của Đỗ Đức không?

Lucy vòng quanh Đỗ Đức đánh giá chiến giáp.

- Khi tỷ muội chúng ta "Chiến tử", chiếc chiến giáp này còn trong tay Nguyệt thần, mà ta nghiên cứu Văn Thần hậu kỳ chiến sử từng nghiên cứu trọng điểm kết thúc của Thần hậu...

Lily tiếp lời:

- Thần hậu tại đêm trước quyết chiến cuối cùng, cùng với Shigeru đại ca và Jolie tỷ tỷ cùng chiến tử ở Auerbach đại hạp cốc phía bắc sơn mạch Amulang...

Tay chỉ về sơn mạch trập trùng và hạp cốc liên miên:

- Chính ở đây! Mà ta nhớ rõ ràng, Tinh Đức Lạp là một trong sinh lễ năm đó Thần hoàng cưới Nguyệt thần, Nguyệt thần chỉ cần còn sống, không có khả năng đưa đồ trọng yếu này tặng cho ngoại nhân!

- Cho nên kiện chiến giáp này nhất định là sau khi Nguyệt thần chết, trước khi kết thúc đại chiến rơi vào trong tay Đỗ Đức! Mặc kệ là người trong liên minh nhân loại hay hội nghị Ma tộc, có tư cách, có thực lực có được kiện chiến giáp có ý nghĩa phi thường này, nhất định là tướng quân đã lên tới cao cấp tướng lĩnh, thậm chí là nguyên soái! Vậy Đỗ Đức nhất định là tướng lĩnh cao cấp của nhân loại hoặc Ma tộc!

Lucy càng nói càng nhanh:

- Như ta nói, Đỗ Đức là bị liệt hỏa thiêu đốt mới dung hợp một thể với chiến giáp. Hỏa diễm đủ để dung hòa Tinh Đức Lạp chiến giáp vô cùng hiếm hoi, mà trong hậu kỳ Văn Thần đại chiến, chiến dịch xuất hiện

hỏa diễm thiêu đốt như thế chỉ có hai cái... Một là cuộc hội chiến ở Auerbach đại hạp cốc Shigeru cùng Nguyệt thần tử chiến, còn lại là trận chiến cuối cùng...bắn chìm Lam Tư đảo!

Đỗ Trần nói:

- Như vậy chỉ cần tra ra tên tuổi của cao cấp tướng lĩnh hai tộc chết trận trong hai chiến dịch này là được rồi, còn có một điểm, nhất định là phải không xác định rõ được nơi hạ lạc của thi cốt!

Lucy nói:

- Còn có thể đem danh sách tên thu nhỏ lại một chút - Tinh Đức Lạp chiến giáp là thập nhất cấp thánh khí, thuộc tính của nó trong đại chiến không phải là bí mật - hỏa và thổ! Nghĩ rằng người mặc Tinh Lạp Đức chiến giáp, ít nhất phải có một trong hai loại thuộc tính trên, như thế, người có điều kiện phù hợp ít vô cùng...

Bọn họ nói cứng cổ, càng ngày càng gần mục tiêu, Đỗ Đức đứng hiên ngang, không nói một lời.

Chẳng lẽ sẽ rất mau biết ta là ai sao? Tựa hồ ta đã sống rất lâu. Tuổi rất lớn, nhưng... Biết ta là ai thật sự quan trọng vậy sao? Khi sắp đối diện với đáp án, Đỗ Đức đột nhiên xuất ra một ý nghĩ trước kia hẳn chưa từng có!

Đúng vậy, ta là ai rất quan trọng sao? Đối với ta mà nói, quan trọng nhất là có binh có tướng, có thể tung hoành sa trường. Trong đao phong kiếm kích gào thét tiến đến, trông nghiêng địch nhân chạy tán loạn... loại cảm giác này, tuyệt vời như thế!

Đúng rồi, Porter trước khi phân ly chính mình áp giải tù binh từng nói qua, ba vạn tử binh thú nhân kia sẽ biến thành quân đội của nghĩa phụ! Ba vạn thú nhân, chiến sĩ tinh nhuệ nhất, ta nên huấn luyện bọn chúng như thế nào...

Suy nghĩ của Đỗ Đức đã bay đến trên người ba vạn binh sĩ thú tộc kia rồi - đối với bất kỳ người nào đó mà nói, ta là ai không hề quan trọng, quan trọng là - ta, muốn làm người như thế nào!

Lucy lão tổ mẫu suy tư trong chốc lát, dựa vào kết quả năng nghiên cứu trên Đẩu Thần đảo đưa cho Đỗ Trần một phần danh sách, viết trên vạt áo trắng của Đỗ Trần, người đầu tiên không ngờ là...

Tổ tiên của Anne, Pakistan Tucker!

Ngàn vạn lần mừng là Pakistan Tucker, lão tử không muốn có bất kỳ chút quan hệ nào dính líu nào tới Anne nữa! Đỗ Trần theo danh sách xem tiếp. Tiếp theo là một danh từ càng làm mồ hôi lạnh của hắn chảy ròng ròng - Lynch Barton.

Tiếp tục xem tới, cuối cùng còn có ba cái tên:

- Hai vị tiểu thư, ba cái tên thêm vào cuối cùng này, thái dương thần Micheal, tinh không chiến thần Talani, Phong thần Kelaiwei... Danh sách tên các nàng viết ra, chẳng chính là tiên tổ Vãn Thần ngũ gia sao? Không có khả năng là Ma tộc à?

- Đỗ Đức cũng có khả năng là Ma tộc, nhưng chúng ta đối với Ma tộc kia không biết rõ lắm, nhất thời không nghĩ tới. Nhưng tướng lĩnh Ma tộc phù hợp với điều kiện vừa mới nói... Mà về mặt thần thánh liên minh phù hợp với kiện kiện kia, lại cuối cùng không rõ nơi hạ lạc, chỉ có năm người!

Nói rồi, Lucy cũng phát hiện danh sách tự tay mình viết cũng có chỗ thú vị:

- Thật là lạ, Francis người nói rất đúng! Tướng lĩnh chết trận ở hậu kỳ Vãn Thần chỉ có thi cốt của tiên tổ Vãn Thần ngũ gia không rõ nơi hạ lạc, nhưng chỉ có hậu nhân của bọn họ vẫn còn vô cùng mạnh mẽ!

Cái này thật sự là một hiện tượng rất thú vị!

Đỗ Trần đưa danh sách phát hiện cho Đỗ Đức:

- Con xem xem, chỗ này có cái tên nào làm con có cảm giác đặc biệt. Có khả năng, con chính là một trong năm bọn họ.

Hai con người đỏ như máu khe khẽ hé ra thành một rãnh hẹp, liếc nhìn một lần lại hơi nhắm lại:

- Nghĩa phụ, Đỗ Đức nhìn những cái tên này, chỉ có "Chiến Ý"!

Tên cuồng chiến tranh này! Đỗ Trần cũng chẳng có biện pháp nào tốt hơn, bảo Đỗ Đức đi chuẩn bị giao thi thể, mình cùng với Dịch Cốt và hai vị tiểu thư tiến vào lều lớn trong quân, một đằng Đỗ Trần lại nhớ lại hình dạng của quả "Trứng lớn" khi Đỗ Đức "Xuất thổ", miêu tả tỉ mỉ kiện siêu cấp thánh khí kia, nhưng hai điểm này đều không đủ để lão tổ mẫu liên tưởng tới cái gì.

Thậm chí bọn họ ngay cả hình dạng kiện thánh khí kia của Đỗ Đức cũng chưa từng nghe qua.

Bây giờ chỉ có thể nói, Đỗ Đức là một trong năm người kia! Nếu như không có tình huống ngoài ý muốn, có lẽ hẳn nhất định là một trong năm người! Đỗ Trần vuốt mồ hôi lạnh xin hai vị tổ mẫu bảo mật...

Gió xuân đầu tháng tư của đại thảo nguyên miên man, mặt trời mới ló treo trên cao, giữa cảnh đẹp cỏ xanh mây trắng còn hơi xen chút lạnh. Khi đại biểu đàm phán Hawkins và người liên lạc từ đầu tới cuối của đàm phán lần này, ra sức rất nhiều - Sonata tới quân doanh, nhìn thấy được một cảnh tượng hoành tráng mà thâm liệt.

Cửa lớn của doanh trại Đỗ Đức đóng chặt, không thấy một tên lính canh, nhưng trước cửa doanh ngoài trăm bước xếp đặt hàng vạn khối băng đóng lấy thi thể thú nhân, nhờ những khối băng, thi thể của thú nhân bảo tồn hết sức hoàn hảo, uy vũ không thua gì khi còn sống, duy nhất nuối tiếc là khô giáp và vũ khí trên người bọn họ đều không còn - nhưng thứ đó đều đã không vận về thành Duerkesi.

Ngoại trừ một ít binh sĩ, chỉ có Đỗ Trần và Dịch Cốt chờ ở trước cửa doanh!

Hawkins tiến lên vỗ mạnh vào đầu vai Đỗ Trần, nhìn về phía thi thể, đột nhiên khom người:

- Thi thể của các huynh đệ đều hoàn hảo, Francis, ta thay bọn họ cảm tạ người!

Thú nhân cương trực này suy nghĩ đơn giản, chém giết trên chiến trường, ai vì chủ nấy, mọi người hoặc chết hoặc thương đều không thể oán đối phương, ngược lại sau trận chiến Francis có thể tận tâm bảo quản thi thể, đây mới là việc đầy nghĩa khí.

Hắn lại đưa cho Đỗ Trần một phần khế ước, bên trên quy định chi tiết một vạn nô nữ khi nào, bao giờ chuyển giao và các loại việc nhỏ khác. Đỗ Trần cũng chẳng để ý, tiện tay thu lại, cười khiêm tốn:

- Ta người là bạn cũ nhiều năm, những chuyện trước đây khi có thời gian rảnh sẽ nói, nhưng không thể để các huynh đệ phải đợi sốt ruột, trì hoãn thời gian bọn họ về nhà, trở lại trong lòng chí cao phụ thần! Bây giờ chúng ta chuyển giao thi thể thế nào?

Hawkins hơi gật đầu, nói lớn:

- Bắt đầu kiểm tra thi thể, chuẩn bị đón các huynh đệ về nhà!

Trống trận, múa nhạc du dương mà bi thương vang lên trên đại thảo nguyên, mặt đất "Rầm rầm", trong đội ngũ tới tiếp nhận thi thể, mơ hồ còn truyền tới tiếng khóc nghẹn ngào, nhưng bị Hawkins mềm mỏng cắt đứt - con cháu của chí cao phụ thần, thú nhân của đại thảo nguyên, không khóc...

Số lượng sáu vạn thi thể khổng lồ, mọi người phải vất vả tới khi mặt trời lặn ở núi tây mới giao xong tất cả, Hawkins liếc doanh trại của Đỗ Đức một cái, mặc dù hắn rất muốn tự mình thấy một lần vị tướng quân dùng ba ngàn diệt mười vạn kia, nhưng nghi thức hạ táng không cho phép hắn thỏa mãn tư tâm - Thú hoàng đã thân chính tới Amulang sơn, đang đợi tự mình chủ trì nghi thức.

Bước lên đầu thương giương cao tiếng trống, đội ngũ thú nhân áp tải thi thể đi xa, lúc này Đỗ Trần chợt giữ lấy Sonata:

- Sư huynh, hôm nay chính sự xong rồi, huynh đệ chúng ta có cũng nên uống một chén! Đi, trong quân trưởng đã chuẩn bị tốt tửu yến rồi!

Sonata khó xử nói:

- Ta còn phải đi tham gia chuẩn bị nghi thức địa táng...

- Việc nghi thức đã có thú hoàng bề hạ tự mình chủ trì, Hawkins đại ca, người cho ta mượn Sonata tướng quân một lần thế nào?

Đỗ Trần hỏi thẳng, đồng thời len lén đưa mắt cho Sonata, ám chỉ mình còn có việc quan trọng muốn nói với hắn.

Hawkins không hề nghi vấn, nhưng Sonata trong lòng nghi hoặc, Đỗ Trần cười đùa:

- Chẳng lẽ ngươi còn sợ sự đệ ta trong quân mai phục cam bẫy, muốn hại ngươi hay sao?

Sonata vội vàng giải thích, trong lòng thầm nói, thân phận của ta giọt nước cũng không lộ ra, ngươi lúc này cần bản không có lý do hại ta, vậy được, cứ đi xem một chút! Francis có chuyện gì liên tục đưa mắt ra dấu, dù sao mặt kia Phillip đại nhân cũng đã thu được tin tức, chuẩn bị tiếp nhận binh đoàn mười chín, hai mươi rồi!

Nghĩ tới đây hắn thân nhiên đi theo Đỗ Trần vào doanh địa.

Mà trong lòng Đỗ Trần nghĩ, Sonata có thể được phái tới làm gián điệp số 4, thì năng lực không cần phải nghi ngờ, muốn động tới hắn, phải ở trên địa bàn của mình, phong tỏa hết thấy tin tức, nếu không sợ rằng dẫn tới kết quả đả thảo kinh xà!

Hai người choàng vai bá cổ, giống như thân huynh đệ tiến vào trong quân. Nhưng đội thân binh tùy thân của hắn lại không theo tiến vào doanh địa, nói muốn ở chỗ vừa rồi đặt thi thể chiêu hồn đồng đội ngày trước.

357. Phải Làm Lớn Rồi

Không chút nghi ngờ gì nữa, tác dụng của những "Chiêu hồn" thân binh là không phải là tiếp ứng Sonata, mà là khi chủ tử của bọn chúng, Sonata xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đem tin tức truyền cho Ma tộc, để Bowness biết gián điệp số 4 đã sơ sót.

Đương nhiên, lúc này cũng không có ai tin Đỗ Trần sẽ hại Sonata, ngay cả Đỗ Trần, nếu không tự mình thấy qua Sonata chọc tức Brockman, hắn cũng không tin mình sẽ tìm Sonata gây phiền phức...

Sonata cũng không tin, nhất là khi hắn thấy tình hình đại tướng trong quân - cạnh một chiếc bàn rượu, tiểu Bối Bối cười hì hì ngồi trên ghế nhai đồng, ngọt ngào kêu:

- Bá bá, bệ!

Ngoài ra, trong trường phòng chỉ có Dịch Cốt thường ở bên người Francis.

Xuất phát từ bốn phận gián điệp, phản ứng đầu tiên của Sonata là "Nếu có gì ngoài ý liệu, lập tức bắt lấy tiểu Bối Bối làm con tin, phòng bị Brook." Cười thầm, Brook ở bên người Francis là việc rất bình thường, mà với thân phận của hắn hiện diện trong tử yến càng là tôn trọng chính mình, cái này không có gì lạ, hà huống nơi này còn có một hài tử vô hại, chủ động yêu cầu mình ôm nữa!

Ôm lấy tiểu Bối Bối, Sonata càng thêm thoải mái ngồi xuống, nữ nhi Francis yêu thương nhất ở trong tay mình, hắn còn có thể làm gì mình?

Những người hầu phục vụ châm rượu, Đỗ Trần và Sonata nhớ lại chuyện thường ngày trên Đẩu Thần đảo, nhưng tiểu Bối Bối lại luôn nhìn Sonata hiếu kỳ, con mắt to chớp chớp, hỏi rất ngây thơ:

- Bá bá là đại sư tử lợi hại sao?

Sonata cười nói:

- Đúng vậy, bá bá là sư tộc, hoàng tộc trong thú nhân!

Tiểu nha đầu này thật đáng yêu!

- Bối Bối thích nhất sư tử đó!

Tiểu gia hỏa nghịch ngợm nắm lấy bờm sư tử, Sonata sững sờ. Đỗ Trần vừa muốn trách mắng, chỉ thấy tiểu gia hỏa vọt phần chăm chú, nghiêng đầu hỏi Sonata.

- Bá bá, Bối Bối giúp người bện râu được không? Kết một con bướm thật to, nhất định làm người nhìn càng lợi hại!

Sonata ha ha cười to:

- Sư đệ, phúc khí tốt a, nữ nhi của người cho ta một nửa được rồi, ta cam đoan yêu thương nó!

Đỗ Trần cười khở:

- Ài, sư huynh chớ trách, nha đầu này rất nghịch ngợm

Tiểu gia hỏa thật sự bắt đầu bện. Hằng hái chăm chú làm cho Sonata không đành lòng phật ý, ta thiết huyết chiến tướng lại phối với bươm sư tử kết bướm... Lát nữa nhất định phải gỡ bươm sư ra mới đi gặp người ta a! Bất quá tiểu gia hỏa này thật sự đáng yêu, đợi lúc Tử Huyết Nhân chúng ta bắt đầu đại nghiệp, tất yếu phải giữ lại mạng cho nó!

Chỉ chốc lát, tiểu gia hỏa kết bướm xong. Hai cánh tay non nớt nhỏ bé khua trong yếm một lúc, lấy ra hai khối kim cương màu lam trang trí nơ hồ điệp, lúc này tiểu Bối Bối giống như phát hiện gì đó, kinh hỉ nói:

- Bá bá, mắt lam của người và kim cương giống nhau nha, để Bối Bối so sánh một chút được không?

Tiểu gia hỏa thân thiết bò lên đầu vai Sonata. Phục trên bươm sư ở đầu vai, giống một cái khăn quần lên cổ hai mắt ngây thơ chăm chú nhìn Sonata.

Sonata nhìn ánh mắt của hải tử, trong lòng một vị ẩm áp ngứa ngáy, không nhịn được duỗi hai tay bảo vệ tiểu gia hỏa, sợ nó không cẩn thận ngã xuống, hải tử đáng yêu nằm ở trên đầu vai, đáng vẻ tinh nghịch xinh xắn thật sự làm người ta hận không thể cắn cô bé một cái.

Nhớ lại năm đó, mình mười sáu tuổi, do là kẻ đẹp trai trong tộc, bị nguyên soái Bowness tự chọn gia nhập kế hoạch đại nhân vật, lập tức bị đưa tới nhân gian, vào Đấu Thần học viện. Sau khi tốt nghiệp, mình bằng vào ám trợ của tộc nhân từng bước lên cao, trong mấy năm làm được địa vị như hiện nay... đáng tiếc a!

Đáng tiếc mình mặc dù lấy được công chúa Mc Allen, nhưng lại cả ngày nghĩ tới lợi dụng người bên cạnh giết hết nhân loại, thậm chí vì che dấu dòng máu, ngay cả sinh con cũng không dám, nếu mình cũng có một hải tử đáng yêu như vậy tốt biết bao!

Từ trong bi thương, Sonata giật mình tỉnh lại, chờ chút, hôm nay sao mình nhiều cảm khái như vậy? Cảm khái, không nên thuộc về một gián điệp ưu tú! Đầu óc hẳn thanh tỉnh lại, hai còn mắt to long lanh nước của tiểu Bối Bối tập trung trước mắt, vẫn đáng yêu như vậy, vẫn làm người ta vạn phần cảm khái, làm đầu óc mơ hồ, làm thần trí không tỉnh táo...

Tinh thần bí pháp của Beiermengde, lúc này đang phát động làm Sonata thoải mái nhất.

Lúc này giọng Đỗ Trần vang lên bên tai Sonata, nghe như là đùa bỡn:

- Sư huynh, người ở Mc Allen ngồi giữ thập vạn đại quân, quyền cao chức trọng, không biết nếu người thất tung rồi, sẽ dẫn đến hỗn loạn lớn hay không đây?

Dưới thần trí mơ hồ, Sonata đáp:

- Sư đệ, ta tuyệt không thể thất tung, ta nếu mỗi 48 giờ không xuất hiện trước mặt người khác một lần, không biết rõ ở nơi nào, vậy nguyên soái Bowness trong một ngày sẽ biết được tin tức! Nhất là bây giờ thời khắc quan trọng, nguyên soái cơ hồ mỗi ngày đều đang đợi ta báo cáo, nếu ta thất tung...

Đáng chết, ta nói cái này làm gì? Ánh mắt Sonata tỉnh một chút.

Tiểu Bối Bối nhìn chăm chăm vào hắc khăn trương, thầm nói, thật mệt nha! Gián điệp từng chịu qua huấn luyện đặc biệt đúng là không giống người khác, tinh thần của hắn so với Hawkins đầu to kia còn lợi hại hơn nữa!

Bối Bối cắn chặt răng, vỗ vào má nhìn thẳng vào Sonata, nhìn trái, nhìn phải, nhìn trên, nhìn dưới, gấp gáp như một con khi nhỏ, khuôn mặt nhỏ nín tới đỏ bừng. Mà động tác cô bé ôm lấy cổ Sonata, lúc này có thể lý giải, toàn thân tiểu gia hỏa vây phủ lấy đầu Sonata, ảnh hưởng lên thần trí của hắn, phát huy toàn bộ lực lượng của cô bé.

Ánh mắt của Sonata lại rơi vào mê man, tiểu Bối Bối tranh thủ nhắc nhở:

- Ba ba nha, tinh thần lực của người này được huấn luyện đặc biệt, Bối Bối không giúp được lâu nữa, nhanh lên một chút, nhanh lên một chút!

Đỗ Trần vội nói:

- Sonata, Tử Huyết Nhân bây giờ đang làm kế hoạch gì?

- Vong linh... binh đoàn, thi thể... Auerbach !

Mấy câu đứt đoạn làm Đỗ Trần tim óc run lên:

- Bọn chúng muốn cướp thi thể Auerbach? Kế hoạch cụ thể thế nào?

- Sinh nhật, sinh nhật Auerbach còn lại chỉ có một mình nguyên soái, một người biết!

- Tử Huyết Nhân chuẩn bị được bao nhiêu binh lực?

- Năm mươi vạn...

Con số này làm sắc mặt Đỗ Trần trắng ra, nhưng lời tiếp theo của Sonata làm hắn thở phào nhẹ nhõm:

- Năm mươi vạn vong linh đã đi tới vực sâu, căn cứ còn lại mười vạn vong linh và, và sáu vạn vừa lấy được trong tay Francis... hừ hừ! Cái này có là gì? Nguyên soái đích thân tọa trấn cũng đủ rồi!

Nhắc tới Nguyên soái, hai mắt Sonata có chút tỉnh lại, trên trán tiểu Bối Bối mồ hôi lạnh tuôn ra.

- Bây giờ Tử Huyết Nhân tổng bộ ở đâu, thức lực như thế nào...

Đỗ Trần vừa nói ra miệng, chỉ thấy tiểu Bối Bối từ trên đầu Sonata từng chút ngã xuống, vội đưa tay đỡ. Dịch Cốt xuất thủ như thiểm điện, đánh ngất Sonata!

Theo sát hai vị tổ mẫu từ sau trường lắc mình đi ra, một người chọc ra máu từ cổ tay Sonata, người khác hai tay phát lên, ở cổ, tâm khẩu, trên hàm răng lấy ra ba hạt sắt màu đen:

- Hừ, công phu tự sát của giáo đồ Ma tộc là đệ nhất lưu, thậm chí trong hôn mê cũng có thể chết... đáng tiếc chúng ta đối với chúng quá quen thuộc rồi!

Lily nói xong lại tìm kiếm trong người cẩn thận. Lucy cầm một chiếc ngân châm đứng lên, châm kia đâm vào, là... màu tím.

- Lập tức mời Thomas đầu thần tới, truyền lệnh Đỗ Đức giết chết thân binh của Sonata, hai vị lão tổ mẫu, xin theo quân phòng ngừa khi những thân binh dùng bí pháp Ma tộc truyền tin tức ra!

Một lát sau Thomas vào trường, vừa thấy ngân châm màu tím trên bàn, đập mạnh lên ngực!

- Lần này phải làm lớn rồi!

Vào đêm khi Sonata bị bắt, rạng sáng sao vệ nữ hiện ra, trên bầu trời Đại thảo nguyên mây đen dày đặc, che đi phi hành thú đột nhiên xông vào chiến phủ khu Mc Allen.

Không quân Mc Allen bay lên ngăn cản, nhưng trên phi hành thú treo thánh kỳ Liên Hoa của Đỗ Trần thần giáo, viên quan giao tiếp cầm trên tay thủ lệnh của giáo hoàng Samar IX do giáo phụ Bairu giả mạo - quân đội phi hành không vận này, vì Francis vận chuyển một vận thú nhân nữ nô sử dụng, lấy danh đại biểu của chúng thần tại thế, bộ này thuộc về giáo đình thánh sơn, tuyệt không can thiệp tranh đoạt của hai nước, với danh nghĩa thánh giáo, thú nhân Mc Allen nhường đường cho bay qua.

Tuyệt nhất là, pho tượng trên phi hành kỳ thú, không ngờ là tượng thần Auerbach từ trong thần điện cung phụng của giáo đình lấy ra.

Tình hình trong chiến tranh lính phi hành của giáo đình vì Francis vận chuyển chiến lợi phẩm luôn luôn phát sinh, chẳng có gì ngạc nhiên, nhưng giờ phút này không vận thú quy mô khổng lồ hạ xuống trái tim của Đại thảo nguyên, thú nhân nhìn một chút khoảng không vận bịt kín đủ để vận chuyển một vận người, chần chờ trong chốc lát.

- Hiệp ước đã kí của gia tộc St. Barton và Đỗ Trần thần giáo ở đây!

Dịch Cốt cầm trong tay hiệp ước của gia tộc St. Barton tiến lên nghênh đón trước tiên.

Thú nhân nhường đường, nhưng hai binh đoàn lớn giám thị Đỗ Đức lập tức tiến thêm một bậc chuẩn bị chiến đấu, nhìn chăm chăm vào đoàn quân phi hành khổng lồ tiến vào quân doanh của Đỗ Trần.

- Kết!

Ở quân doanh và dưới bóng đêm che trở, một khoang trên danh nghĩa trống không của khoang phi hành mở ra, giáo hoàng Samar IX, người mặc hắc bào mũ lớn, chậm bước tới đại trưởng trong quân!

- Francis, người quả thật không lừa ta! Lần này, ta mang đến một vạn cao thủ tinh nhuệ của giáo đình, một trăm món chiến tranh thánh khí, nếu cần, có thể tỏ rõ thân phận, bằng vào mình ước được kí với gia tộc St. Barton điều dụng mười hai vạn hoàng thất vệ đội của chiến phủ khu thú nhân! Hạ lệnh của chúng thần, cưỡng ép tiền tuyến giao phong của Lanning và Mc Allen, cộng thêm một trăm sáu mươi vạn đại quân liên thủ chi viện Auerbach đại hạp cốc! Ma tộc, tất bại!

Đỗ Trần và Thomas đợi trong quân trung đại trưởng, Thomas kêu lên:

- Lão đại, người nói thì làm vậy! Các huynh đệ đều nghe người, lên núi đao xuống vạc dầu, lão tử nhú mày một cái không phải là đàn ông!

Giáo hoàng cười nhe nhả:

- Bowness đích thân dẫn mười vạn đại quân vong linh đang dưới chân chúng ta, mà nói về Sonata, hẳn một khi thất tung quá lâu sẽ dẫn đến sự cảnh giác của Ma tộc! Vậy, càng xuất thủ sớm càng tốt!

Nói rồi, hắn nhìn Đỗ Trần một cái:

- Chống lại Ma tộc là trách nhiệm của toàn nhân loại, Đỗ Trần thần lúc này đã đến chưa?

Đỗ Trần nói:

Bệ hạ yên tâm, Đỗ Trần thần của ta sớm đã trù tính thỏa đáng, đang trả lại cho thú nhân thi thể đã được động tay chân. Ngày mai, khi vong linh đại quân của Bowness tăng thêm tân binh sẽ xuất hiện rối loạn dị thường, Chính là thời cơ tốt chúng ta hạ thủ!

Giáo hoàng hơi gật đầu:

- Cái khác ta không lo, nhưng thực lực của Bowness siêu trác, không biết Đỗ Trần thần có thể liên thủ với ta hay không...

Để Đỗ Tư đi đối phó với Bowness, Đỗ Trần mỉm cười:

- Bệ hạ, Đỗ Trần thần của ta tự vấn không phải là đối thủ của Bowness, mà đầu kia chỉ có thể dựa vào bệ hạ!

Thomas sững sốt, kêu lên:

- Không đánh Bowness, vậy Đỗ Trần thần còn có thể làm gì?

Đỗ Trần trả lại cho hắn một nụ cười:

- Bệ hạ, Bowness và cao thủ Ma tộc dưới trướng của hắn giao cho ngài, nhưng Phillip và mười vạn vong linh đại quân, xin giao cho một mình thần của ta cũng đủ rồi!

358. Tế Điện Khai Mạc

- Một người đánh mười vạn?

Thomas tròn trĩnh mắt nhìn chăm chăm vào Đỗ Trần:

- Huynh đệ, không phải lúc đùa!

Đỗ Trần cười nói:

- Sẽ không có nhiều tới mười vạn, ta vừa rồi đã nói qua, thần của ta đã động chút chân tay, ngày mai vong linh quân đoàn thủ hạ của Phillip sẽ phát sinh biến loạn, vậy thần của ta thực tế phải đối chiến địch thủ chưa nhiều tới mười vạn!

- Coi như là chỉ còn lại ba năm vạn cũng đủ lấy mạng a!

Thomas vội la lên:

- Lão đại biết rõ Bowness ở dưới chân, còn tin tưởng mười phần tới ứng chiến, chính là bởi vì trong bí điển giáo đình ghi lại, năm đó Thần Hoàng Prince mạnh nhất cũng bị thụ thương trên chiến trường - trước mặt quân đoàn khổng lồ, không ai là vô địch hết!

Đỗ Trần không dây dưa với Thomas nữa, mỉm cười nhìn giáo hoàng, đợi ý kiến cuối cùng của hắn!

Giáo hoàng khép hờ đôi mắt, khuôn mặt điềm đạm, hẩn thẩn nghĩ, nếu Đỗ Trần thần chủ động yêu cầu đối phó mười vạn quân đội của chủng tộc khác, vậy ta nhất định hoài nghi hắn có che giấu ý định, nhưng đối phó với vong linh... trên Ngân Nguyệt đảo, khí tức thần thánh của Đỗ Trần thần làm người ta nhớ, đó chính là khắc tinh của vong linh, có thể cho hắn thử một lần!

Bất quá lực lượng có thể một lần tịnh hóa mười vạn vong linh, vậy thần thánh tới bậc nào a? Từ cổ chí kim, chỉ nghe qua Thẩm Thủy thánh quang của Margaret có thể làm được việc này, cũng được, lần này liền biết một chút Đỗ Trần thần rốt cuộc mạnh mẽ tới nhường nào!

Nghĩ tới đây, giáo hoàng nói:

- Cứ như vậy đi, ta soái lĩnh cao thủ giáo đình đối phó với Ma tộc, vong linh sẽ giao cho Đỗ Trần thần! Một khi bắt đầu chiến đấu, lại cũng không cần tính bất ngờ, ta sẽ tỏ rõ thân phận, hiệu triệu thú nhân bảo vệ thi thể Auerbach - thú nhân nhất định sẽ liều mạng! Mà hai mươi vạn quân cận vệ hoàng thất của Mc Allen coi như đội dự bị của chúng ta, một khi Đỗ Trần thần đối kháng với vong linh xuất hiện vấn đề, Francis người dùng danh nghĩa của ta kêu gọi thú nhân đem chiến tranh thánh khí trợ chiến.

Dừng một chút, hắn nói bổ sung:

- Ta không phải là không tin tưởng năng lực của Đỗ Trần thần, nhưng đối kháng với Ma tộc là việc quan trọng lớn, ta phải chuẩn bị vẹn toàn! Trận chiến này, mục tiêu của chúng ta ít nhất là phải lưu lại cái đầu của Bowness, tuyệt không thể để hắn trở về sào huyệt cũ của Ma tộc! Sau đó theo tung tích của Ma tộc thăm dò Sinh Mạng mê cung, tìm tới sào huyệt cũ của Ma tộc, một lần tiêu diệt hết chúng!

Phân phó nhiệm vụ xong, giáo hoàng và Đỗ Trần nhìn nhau cười!

Trên giao dịch hai người đã rất ăn ý, lần này Đỗ Trần chủ động không đánh với Bowness, Thomas nghe ra thì là biểu hiện của khiếp nhược, nhưng trong tai giáo hoàng, lại là Đỗ Trần thần không tham gia trận đánh chủ lực, công lao to lớn hàng đầu sau Văn Thần. Đem toàn công lao cho giáo hoàng, giúp cho mỹ danh hoàn hảo của giáo hoàng đi vào sử xanh. Rất lâu sau, đại khái qua ba nghìn năm, mọi người khi tế bái chúng thần đều nói. Anh hùng lớn nhất sau Văn Thần là ai? Đương nhiên là Samar IX đã triệt để giết chết Bowness.

Nhưng Đỗ Trần còn một tia lưỡng lự, Bowness dù sao cũng là đệ nhất cường giả của Ma tộc thời Văn Thần, theo truyền thuyết, hẩn thậm chí so Thần Hoàng Prince cũng không chịu nhường, binh lực giáo hoàng mang đến ở trên giấy tuy nói vô cùng dọa người, nhưng thật sự đối phó được với Bowness không? Hắn từ đâu có lòng tin lớn như vậy?

Vấn đề này giáo hoàng rất nhanh cho Đỗ Trần một lời giải đáp:

- Francis, bây giờ người ta mang đến còn phải cần che giấu hành tích ở trong khoang không vận. Nhưng có một việc phải đi làm bây giờ, xin mời Brook giáo chủ đi một chuyến vậy!

- Xin bệ hạ phân phó!

- Ta có mang theo một thứ nhỏ để đề phòng vạn nhất, thứ này bố trí lên có chút phiền hà. Xin Brook giáo chủ giúp đỡ bố trí một chút!

Nói xong, trong ánh mắt giáo hoàng không ngờ xuất ra một tia tin tưởng tất thắng!

- May mắn thứ này giấu ở đại lục Einstein, các người đưa tới tin tức về Bowness hết sức kịp thời, điều này làm ta có đầy đủ thời gian đưa nó tới, Vũ khí tối hậu dùng để đối phó với Bowness!

Thomas kinh hãi nói:

- Lão Đại, chẳng lẽ người đem Lôi Hỏa Chích Viêm pháo đến rồi?

Giáo hoàng mỉm cười mà không đáp, Lôi Hỏa Chích viêm pháo, nhân gian tuyệt đại hung khí, thánh khí chiến lược cuối cùng của thần thánh liên minh thời Vãn Thần, ngày đó bắn chìm Lan Tư đảo, tiêu diệt gồm cả Bowness trong năm trăm vạn tinh nhuệ của Ma tộc!

Đỗ Trần chợt đại ngộ, năm đó mười ba cái Lôi Hỏa Chích Viêm pháo bắn chìm Lan Tư đảo, liền sau đó nơi hạ lạc của mười ba chiếc cứ pháo chỉ có một cái phi thường rõ ràng - trở thành thủ hộ thánh khí của Đấu Thần đảo, mười hai chiếc còn lại, hẳn là mấy cái rơi vào trong tay giáo đình - dù sao tiền thân của giáo đình chính là thần thánh liên minh.

Đồng thời Đỗ Trần thầm mắng, giáo hoàng cái lão vương bát này ngay cả Lôi Hỏa Chích Viêm pháo cũng tha đến, xem ra hẳn vốn định tự mình dùng pháo bắn chết Bowness, căn bản không định cho Đỗ Trần thần cơ hội cướp mỹ danh của hắn.

Dịch Cốt đi hỗ trợ, Đỗ Trần lấy ra địa đồ có được từ Thanh Biểu thú:

- Bộ hạ, phân bố của Ma tộc và vong linh

Trên đại thảo nguyên không bờ không bến, một đại hạp cốc và sơn mạch trải dài ở phương bắc song song hô ứng lẫn nhau, ở giữa chúng, là một thánh mộ chôn dưới đất mà thú nhân mai táng tướng sĩ chiến tử. Mà dưới thánh mộ dưới đất, hàng chục đường ngầm kéo dài liên miên, xuyên qua đất bùn, xuyên qua tầng nham thạch, chui vào mấy chục cái động khẩu âm u.

Tiến vào những cửa động này, phía dưới chính là vùng đất trống rộng lớn của Sinh Mệnh mê cung,

Hôm nay một đội binh sĩ đang thông qua đường ngầm đem những thi thể trong mộ dưới đất từng cái vận chuyển tới nơi này, hằng hà vong linh phô bày những miệng máu lớn tàn khuyết, thấy được thi thể liền hung hăng ngoạm một cái.

Chỉ chốc lát sau các thi thể bị cắn đứng lên, nhưng đồng tử mê man. Tới lúc này Brockman sai người đưa một loại dịch thể màu xanh đen phun lên người bọn chúng, ngay sau đó, đồng tử của thi thể liên lộ ra một cổ hung ác âm trầm, lúc này có người nói cho hắn:

- Người, thuộc hạ lũ đoàn thứ ba binh đoàn mười chín, binh sĩ xung phong của liên đội thứ nhất! Hết thấy nghe chỉ lệnh từ Bowness nguyên soái, Phillip đại nhân vạn tuế!

Thi thể kia lầm bầm:

- Hết thấy nghe chỉ lệnh từ Bowness nguyên soái, Phillip đại nhân vạn tuế!

Rồi rất tự tiến vào đội còn hết sức hỗn loạn.

- Liên đội thứ ba thành lập xong, xin chỉ thị của đại nhân!

- Vào căn cứ Auerbach huấn luyện!

Rầm, rầm vong linh binh sĩ mới tạo thành khấp khểnh từng bước tiến vào chỗ sâu bên trong Sinh Mệnh mê cung, dọc theo chúng, một tòa căn cứ quân sự to lớn xuất hiện ở trước mắt, mười vạn vong linh đang huấn luyện ở nơi này, chuẩn bị học kỹ luật, lại cả nhóm xuyên qua đường ngầm Sinh Mệnh trùng trùng nguy cơ, tiến nhập vào sào huyệt cũ của Ma tộc - vực sâu dưới đất.

Còn chính tại trên không của mê cung căn cứ quân sự này, trên vách tường của Sinh Mệnh mê cung, một vách tường phát tán quang mang nhu hòa, chính là một tòa mệnh môn, từ đây đi lên, là trung tâm của Auerbach đại hạp cốc, thánh mộ của Auerbach!

Trận chiến lần trước ở Auerbach đại hạp cốc, Phillip có thể đột nhiên xuất hiện trong mộ Auerbach, chính là dựa vào đường ngầm đã ở trong tay Ma tộc này.

Hôm nay ở gần toà mệnh môn đang có vô số sĩ binh Ma tộc "Đình đình đang đang" lấp đặt gì đó, Bowness và Phillip mắt nhìn vào những binh sĩ đang làm việc, Bowness đột nhiên cười:

- Auerbach, bằng hữu cũ, đối thủ cũ của ta! Cách nghìn năm không gặp, ta đang ở dưới thi thể của người lấp đặt chút đồ vật, cho dù làm một lễ vật nhỏ tái ngộ... Ài, năm ngày sau, lễ vật nhỏ này cùng nhau phát nổ, trên nghi thức tế điện sinh nhật của người, đem thi thể của người trả lễ cho ta! Phillip đại nghị trưởng, người nói điều này có phải rất thú vị hay không?

Phillip cười nói:

- Đích xác rất thú vị! Nguyên soái, hôm nay đã là mừng mười rồi, vừa rồi Sonata đưa tới tin tức, nói thú nhân đã thu hồi sáu vạn thi thể kia, Barton chuẩn bị sáng sớm ngày mai tự mình chủ trì lễ hạ táng những thi thể đó, dùng nghi thức tế điện của Auerbach địa táng thịnh điển kéo dài mười ngày...

- Sáng sớm sao? Làm nhanh hết mức đi, nhất định phải cướp trước 15 hoàn thành cải tạo sáu vạn binh sĩ này chỉ cần một khi người hoàn thành, ta lập tức bắt đầu kế hoạch đoạt lấy thi thể của Auerbach!

Ánh mắt Bowness thâm thúy nhìn chằm chằm vào lễ vật nhỏ trên vách tường.

Mặt này bố trí lễ vật nhỏ, mặt khác, Dịch Cốt đã hiệp trợ thánh giáo bố trí Lôi Hỏa Chích Viêm pháo, đại pháp tâm xa này không cần bố trí quá gần, giấu ở trong quân doanh của Đỗ Trần cũng đủ công kích tới thánh mộ của thú nhân.

Sáng sớm, Đỗ Trần mặc trường bào rộng thùng thình của nhân Văn Thần chức, cùng Dịch Cốt và hai vị lão tổ mẫu đồng thời rời khỏi quân doanh. So lại, trong đội ngũ thiếu đi hai hài tử được Đỗ Trần giấu trong Liên Hoa, nhưng lại thêm mười hai nhân viên tùy hành trang phục trường bào giáo sĩ.

Ngồi trên lưng ngựa, Đỗ Trần cười với giáo sĩ đằng sau:

- Ủy khuất bệ hạ rồi!

- Để có thể cho Ma tộc một đả kích bất ngờ nhất, ủy khuất một chút có làm sao?

Nụ cười thích thú của giáo hoàng dấu dưới mũ dài.

Thomas phục trang thành một người tùy tùng, cảm tức bất bình!

- Đúng là con mẹ nó khó chịu!

Đỗ Trần cười nói:

- Thomas đầu thần, đây cũng là một chuyện không có cách nào, Ma tộc đã có thể có gián điệp Sonata, ai mà biết chúng có bao nhiêu tai mắt ở Mc Allen? Được rồi, chúng ta đi, dựa theo kế hoạch vừa thương nghị, chúng ta phải tới thánh mộ trước khi bắt đầu nghi thức địa táng...

- Yên tâm, ta nhớ kỹ mà!

Thomas xoay tay lại chỉ khoang không vận trong quân doanh của Đỗ Đức:

- Chúng ta sau khi hạ táng thi thể, đợi Phillip kia xuất cái mặt sọt ra sẽ đột nhiên động thủ, kêu thú nhân từ chính diện công kích! Các huynh đệ nơi này còn bị che giấu trong sương mù sẽ len lén từ Thiên Dao phong tiềm nhập Sinh Mệnh mê cung, cắt đứt đường lui của Ma tộc, sau đó chỉ cần Bowness vừa xuất hiện... ta phát tín hiệu, để Lôi Hỏa đại pháo bắn con mẹ hắn!

Đỗ Trần cười, trong mắt lạnh lẽo, Ma tộc muốn trở lại nhân gian, có được cuộc sống dưới ánh mặt trời không có gì sai. Đáng tiếc, thủ đoạn của các người quá âm độc, đào mộ tổ người ta, khoét quan tài người ta, đem tướng sĩ quên mình vì nước biến thành vong linh... Còn đủ loại việc làm trước đó, chỉ cần một cái trong số đó, đủ là tiêu chuẩn thành ác nhân rồi.

Có thể việc thiện lớn nhất mình từng gặp qua, đang thành thành thật thật đợi ở dưới mộ!

Đương nhiên, quan trọng nhất là... Bá bá, Francis và Đỗ Trần ta chuẩn bị báo thù cho người!

Ở một nơi khác Thomas tóc đỏ đang tuyên cao chỉ lệnh của giáo hoàng:

- Truyền thần dụ, canh hai đêm nay thổi cơm, canh ba điểm binh xuất phát quyết một trận tử chiến với Ma tộc. Còn giờ xả trại xéo hết ra Đại Sảnh Đường tám cho lão tử, tên nào ỉ ề đòi thuốc ta nhét vào họng Lò Hố Chích Viêm pháo bắn cho tan xác.

Khâm thủ.

359. Yêu Cầu Của Hồ Ly Phóng Đãng

Chân khê thúc sườn ngựa, Đỗ Trần phóng nước kiệu về phía Đại hạp cốc trước, roi ngựa vung lên. Từ thời khắc này, bức màn sinh nhật Auerbach kéo ra, trước mắt nhất thiết đều phải theo phong tục của thú nhân, cho nên bọn họ không hề phi hành, mà cưỡi chiến mã tốt nhất.

Hai vị lão tổ mẫu theo sau Đỗ Trần, không ngừng nhìn lại doanh địa của Đỗ Đức. Cự ly nhóm người Đỗ Trần và giáo hoàng rút lại một khoảng, thấp giọng nói với Lucy:

- Lucy tiểu thư, tối qua tiểu Bối Bối đã lấy A Miya ngân châm giấu trong châu báu, ở một góc mặt nạ của Đỗ Đức thử một chút...

Lucy vội la lên:

- Hắn là nhân loại hay Ma tộc?

Thân phận của Đỗ Đức hết sức khó nói. Nhưng hắn là nhân loại hay là Ma tộc là một vấn đề lớn, dùng A Miya ngân châm thử là biết, nhưng Đỗ Trần đêm qua không làm thế - lập tức phải triển khai chiến tranh với Ma tộc rồi, lúc này nếu Đỗ Trần thử ra Đỗ Đức là Ma tộc, vậy kết quả sẽ thế nào? Chẳng lẽ còn muốn Đỗ Trần nói với Đỗ Đức, con trai, con là Ma tộc, bây giờ cha đi giết chiến hữu ngày trước của con, đồng bào hiện tại của con, nói không chừng, trong số những người con giết còn có không ít con cháu của con nữa...

Còn sau đó? Đỗ Đức tiếp tục theo Đỗ Trần? Hay là bởi vì kích thích nào đó đột phá tinh thần khế ước của tiểu Bối Bối, lần nữa thành kẻ hành động độc đoán chuyên quyền? Đây là chuyện khó mà nói được.

Cho nên hôm qua hai vị lão tổ mẫu chỉ giả vờ nói bọn họ đối với tướng lĩnh Ma tộc không hiểu rõ, cho Đỗ Đức một hiểu lầm... Thân phận của con chỉ có thể là năm người trên danh sách kia, cụ thể là ai rất khó nói, nhưng khẳng định con là nhân loại, theo cha đi đánh Ma tộc là đúng!

Nhưng bí mật, Đỗ Trần vẫn bảo tiểu Bối Bối nắm trong tay tinh thần khế ước thử một phen.

Lily lão tổ mẫu cũng vội nói:

- Mau nói đi!

Đỗ Trần nhún vai.

- Máu của Đỗ Đức sau khi gặp phải A Miya ngân châm không phải là màu tím!

Hai vị lão tổ mẫu liền cảm thấy vui mừng:

- Vậy tốt rồi, trong quân đội đối kháng Ma tộc của chúng ta thêm một vị thống soái chiến trường có thể tin cậy!

Lily nói xong, nhưng Lucy lại phát hiện sắc mặt Đỗ Trần có chút không ổn, cẩn thận nhắm lại một lần cách nói của Đỗ Trần, thần sắc hơi biến đổi:

- Francis, máu của Đỗ Đức rốt cuộc có vấn đề gì?

Đỗ Trần cười khổ:

- Trong ngày thường máu của Đỗ Đức cùng với nhân loại giống nhau, là màu đỏ, nhưng gặp phải A Miya ngân châm, liền phát sinh một chút biến hóa cá biệt, hơn nữa biến thành... màu vàng.

Nhìn đám người giáo hoàng còn ở phía sau thương nghị chi tiết, Đỗ Trần len lén đưa một cái bình nhỏ vào trong tay Lucy:

- Người xem đi, giọt máu này là của Đỗ Đức, đem qua ta luôn bận thương nghị kế hoạch với giáo hoàng, cũng không kịp nghiên cứu giọt máu này.

Trong bình là chất lỏng màu vàng như là vàng hòa tan. Chỉ cần người hiểu chút về máu đều có thể nhìn ra, nồng độ của giọt máu này vượt qua bất kỳ loại máu nào, nếu người có tri thức ý học e rằng đều sẽ hoài nghi, sinh mệnh có loại máu này, hẳn sao sống sót được?

- Máu của Đỗ Đức trong ngày thường không có dị thường, giống hệt máu đỏ của nhân loại, nhưng vừa đựng vào A Miya ngân châm, máu liền biến thành màu vàng...

Lucy lão tổ mẫu trầm ngâm hồi lâu, lắc lắc đầu, đưa chiếc bình trả lại cho Đỗ Trần:

- Francis, cái này vượt khỏi phạm trù ta có thể lý giải, bất quá ít nhất có thể bảo chứng Đỗ Đức không phải là Ma tộc!

Đỗ Trần chần chừ nói:

- Vậy phân tích hôm qua của hai vị tiểu thư với thân phận của Đỗ Đức còn có hiệu quả không?

Lucy đáp:

- Có hiệu quả! Bởi vì tỷ muội chúng ta cũng không chính mắt nhìn thấy máu của năm người kia gặp phải A Miya ngân châm sẽ có phản ứng gì, cho nên phân tích của chúng ta hôm qua đối với Đỗ Đức vẫn như cũ, hẳn cực có khả năng là một trong năm người!

Đỗ Trần trầm nghĩ là ai cũng được, chỉ cần không phải là tổ tiên của Anne là tạ ơn trời đất rồi.

Khi đồng hồ chỉ 8h45 phút (lạy hồn, chả biết biên tập sao cho phải thời này mà có đồng hồ), Đám người Đỗ Trần tới Auerbach đại hạp cốc. Hôm nay đại hạp cốc dưới sự bảo vệ của trọng binh lúc này càng thêm sâm nghiêm. Hai mươi vạn hoàng gia vệ đội Mc Allen dọc theo hai hướng nam bắc, phân bố ở giữa Đại hạp cốc và núi Amulang, bảo vệ vòng quanh thánh mộ địa táng của thú nhân.

Trong sự "bao vây" của hoàng thất Mc Allen, thánh mộ hình thành một khu tế lễ lớn và cứ điểm quân sự tương đối chặt chẽ, ra vào chỉ có một đường duy nhất, đó chính là Auerbach đại hạp cốc, muốn tiến vào cứ điểm quân sự này, vậy phải tới đại hạp cốc trước, cúc cung hành lễ với Auerbach! Đó là một phần của nghi thức tế điện.

Bức màn tế điện tới mười ngày từng chút kéo ra, Đỗ Trần đến kỳ thực có chút muộn rồi, lúc này hoạt động đầu tiên - nghi thức địa táng sáu vạn thi thể đã bắt đầu, Đỗ Trần tới cửa vào Đại hạp cốc, tạm thời lấy ra lệnh bài Đỗ Trần thần của mình giơ lên giữa không trung:

- Đỗ Trần thần tới tế bái sinh nhật chiến hữu ngày trước!

Nói rồi, hắn xuống ngựa, cùng với nhóm người giáo hoàng ở phía sau hướng tới trung tâm đại hạp cốc khom người thật sâu.

Thật khéo, tọa trấn Đại hạp cốc chính là Hawkins, hắn tiến lên đón tiếp:

- Ha ha, Francis người đại biểu cho Đỗ Trần thần tới tế bái rất hay! So với việc người dùng thân phận Đại công tước Lanning, thượng tướng quân thì thật khiến cho người ta nghe thấy thoải mái!

Hắn nhìn đông nhìn tây:

- Sonata không cùng đến với người sao?

Đỗ Trần cười trả lời:

- Sư huynh nói, tế điện đối với chí cao phụ thần quan trọng vô cùng, ngàn vạn lần không thể làm loạn quy củ, mấy chúng ta đại biểu cho Đỗ Trần thần, đương nhiên tự đi riêng. Mà hắn là con cháu của chí cao phụ thần, càng phải làm lễ tiết long trọng... có thể phải chờ một chút nữa!

- Tiểu tử Sonata này thật là tỉ mỉ, Được!

Hawkin đột nhiên nhướng mày, hừ một tiếng, lăm bầm rất nhỏ:

- Đại tẩu không ở cùng với đại ca, đến trước làm cái gì?

Đỗ Trần nghe nói, theo hướng ánh mắt của Hawkins nhìn lại, dưới sự xúm xít của một đội võ sĩ hoàng gia, Susanna từ từ đi tới:

- Nhị đệ, đại ca người lệnh ta tới trước chiêu đãi khách nhân của Đỗ Trần thần giáo, nơi này giao lại cho ta là được rồi, người bận rộn việc khác thì đi đi!

Hawkins tức giận hậm hực bỏ đi, ngay cả chào một tiếng cũng không, ngược lại Susanna chẳng để ý, cười nói:

- Thần sứ Francis, Brook giáo chủ, xin mời, bên trong đã chuẩn bị tửu yến rồi!

Đỗ Trần quay đầu nhìn giáo hoàng trong đoàn tùy tùng:

- Susanna phu nhân đã có lời mời thịnh tình, Brook, chúng ta đi thôi! Những tùy tùng của ta, các người trước tiên đem lễ vật ta chuẩn bị đưa tới bên trong thánh mộ, ta nghĩ gia tộc St. Barton sẽ cho phép các người "Tự do tham quan"!

- Vâng!

Giáo hoàng tiến lên, hai người trao đổi ánh mắt với nhau, chia ra mà đi.

Một mặt tiến sâu vào bên trong Đại hạp cốc, một mặt Đỗ Trần thấp giọng nói:

- Susanna phu nhân, nàng sáng mắt phở gan (trơ trẽn) tới tìm ta như vậy, không sợ người ngoài truyền ra những lời đồn bắt lợi với nàng sao?

Susanna thấp giọng nói nhỏ, lảng tránh vô cùng:

- Người ta còn tha thiết mong người người đều nói ta là tình phụ của người cơ!

Ngắm nhìn khuôn mặt anh tuấn không vui của Đỗ Trần, giọng nàng càng thấp:

- Ta vốn định liên hệ với người vào ngày động thủ 15, nhưng không ngờ rằng việc ta muốn làm sinh ra biến đổi, chỉ đành bỏ qua quy củ, ngăn người lại ở chỗ này!

Đỗ Trần cười nhạt:

- Phu nhân cho tới bây giờ vẫn chưa chịu nói cho ta biết, người muốn ta làm việc gì, hơn nữa về sinh ý... "Món tiền" trả thêm của người còn chưa tới tay ta, vậy đừng trách bây giờ ta nghe không hiểu phu nhân người đang nói cái gì!

Dịch Cốt đột nhiên chen lời:

- Hơn nữa người vốn định hạ thủ vào ngày 15, nhưng lúc này đột nhiên nói với chúng ta tiến hành sớm, cái này làm ta hoài nghi ý đồ của người!

Đỗ Trần nhìn Dịch Cốt tán thưởng, đầu óc của Brook rốt cuộc cũng bắt đầu linh hoạt rồi, ngày đó ở trong quân doanh mình nói với hắn một phen không phải là vô ích!

Susanna ai oán nói:

- Cái này cũng không thể trách ta! Bỏ đi, chúng ta đi vào bên trong nói!

Đi tới một căn lều thuộc về gia tộc St. Barton, sau khi ngồi xuống, Susanna tự mình rót mỹ tửu cho Đỗ Trần, lời nói rất "Mềm", nhưng nội dung lại chẳng "Mềm":

- Ta muốn xin giáo chủ Brook ra tay, lấy một thứ bên trong quan tài của Auerbach!

Dịch Cốt không vui nói:

- Người muốn ta khoét quan tài của Auerbach, từ bên thi thể của hắn lấy một vật chôn cùng, làm một tên trộm xác đáng xấu hổ? Hoang đường, ta có thể đào mộ, nhưng tuyệt đối sẽ không trộm xác!

Đích xác, tứ đại thánh đồ Da Tát đối với thi thể đều có một loại tín ngưỡng rất cổ quái, điểm này Đỗ Trần đã gặp qua rất nhiều lần rồi.

Đỗ Trần ngược lại cảm thấy có vài phần buồn cười, giáo hoàng và Bowness chính vì thi thể của Auerbach mà mình tranh ám đấu, tiếp đến sợ rằng phải tiến tới đánh nhau nữa, bây giờ lại có một con hồ ly phóng đảng, cũng chăm chăm vào quan tài của Auerbach, có vẻ sẽ rất vui đây!

Trong quan tài của Auerbach ngoại trừ thi thể còn có gì nữa? Đỗ Trần không biết đáp án của vấn đề này... Lần trước trộm mộ, quan tài của Auerbach là thứ duy nhất trong lăng mộ không được Đỗ Trần "chào đón", kinh động thi thể của người ta, đây là đại kỵ của đạo môn!

Susanna cười duyên rũ nói:

- Ngài của ta, lần này ta xuất vốn thật sự không ít, nếu lần trước khi chúng ta đàm luận, ngài đã biết truyền thuyết kia của Vân Tiêu Kinh, vậy ta nói cho sáng tỏ nhé!

Nàng chợt lộ vẻ nghiêm chỉnh:

- Năm chiếc khóa tề tựu, mây quần tụ trời đổi vĩnh sinh, con đường cuối cùng của thần

- Ta không muốn vĩnh sinh, chẳng cần vạn cổ trường tồn, chỉ cần muốn một đời làm nữ hoàng! Chỉ cần người giúp ta lấy một thứ từ trong quan tài Auerbach, ta sẽ đem lực lượng của câu "Có được đại thảo nguyên" cho người, Thủ Hoàng Tử một trong năm chiếc chìa khóa cũng có thể cho người, lại dâng lên địa đồ của Vân Tiêu Kinh, để ngài đi tìm điểm cuối cùng của con đường đầu thần, lấy được tư cách vĩnh sinh bất diệt!

Mấy câu nói này làm Đỗ Trần sương mù đầy đầu, nhưng lần trước hắn vì ra vẻ hiểu biết, để Susanna tưởng rằng hắn biết rất nhiều bí mật, vì thế lúc này không tiện hỏi rõ Susanna, chỉ có thể len lén đưa tay ra dấu với Dịch Cốt.

360. Tế Điện Thần Lực Truyền Thừa

Đầu óc Dịch Cốt quả nhiên linh hoạt không ít, hiểu ý ám chỉ, lạnh nhạt nói:

- Ta còn chuyện quan trọng khác, người nói ra cho ta, ta tự mình tính toán! Cái gì mà năm khóa tập trung, đường thần tậ... Cái này có ý gì!

Con mắt dài âm lãnh nhìn chăm chăm vào Susanna, mang đến cho Susanna một cỗ áp lực tử vong khắc cốt ghi tâm!

Nhưng cũng làm nàng tin tưởng, chỉ có... thức lực cỡ này mới có đủ lấy được thứ kia!

Đỗ Trần nói:

- Trước kia Brook không rõ chuyện Vân Tiêu Kinh, ta không nhắc tới với hắn, lần này nếu người muốn dựa vào hắn, vậy nói rõ cho hắn đi!

Dịch Cốt cũng rất biết phối hợp hơi nhú mày, lạnh nhạt lướt qua Đỗ Trần, tựa hồ muốn nói, chủ tử, người không thành thật, bí mật thế này sao không nói cho ta?

Đỗ Trần gật đầu hồi lỗi, lại âm lãnh nhìn Susanna, tựa hồ đang oán giận, hồ ly phóng đảng nhà người, nhắc đến chuyện Vân Tiêu Kinh trước mặt Brook làm gì, ta vẫn gạt hắn!

Một chuỗi hành động liên tiếp này làm triệt tiêu nghi ngờ vừa nổi lên của Susanna, Francis mặc dù biết bí mật kia, nhưng ngay cả cánh tay thân tín của mình cũng đối gạt. Đây mới là Thập Tam gia xảo trá mà độc ác trong ấn tượng của mình!

Susanna chuyển đổi tượng cần nỗ lực thành Dịch Cốt:

- Miện hạ tôn quý, ngày trước tổ tiên của gia tộc St. Barton là Lynch Barton từng lưu lại cho hậu nhân một câu nói... Ông nói, Thần Hoàng lưu lại ở Vân Tiêu Kinh một bí mật về điểm cuối cùng của con đường đầu thần, mà muốn khám phá được bí mật này, phải thu thập được năm chiếc chìa khóa! Đây là truyền thuyết của Vân Tiêu Kinh!

Dịch Cốt hừ nói:

- Thần hoàng bản thân cũng chẳng đạt tới điểm cuối cùng của con đường đấu thần, thứ hần lưu lại có thể có bao nhiêu tác dụng chứ!

Susanna cười duyên:

- Nhưng dù sao Thần Hoàng cũng người đầu tiên tiếp cận gần nhất tới điểm cuối cùng của con đường đấu thần từ trước tới nay! Vậy bí mật ông lưu lại cũng đáng tin nhất! Miện hạ, ngài nói đúng không?

Một ánh mắt mê hoặc làm người ta mê hồn.

Nhưng Dịch Cốt chẳng khách khí!

- Có được Thú Hoàng Tỷ có được Đại thảo nguyên là ý gì?

Susanna ai oán nói:

- Giáo chủ đại nhân của ta, ngài đã nhìn thấy Thú Hoàng Tỷ rồi, nhưng ngài không cảm thấy được, nó làm ấn tín dường như thiếu chút gì đó sao?

Hình dáng Thú Hoàng Tỷ hiện lên trong đầu, Dịch Cốt cau mày nói:

- Dưới đáy ấn tín nhất định phải có khắc tên chủ nhân, nhưng đáy của Thú Hoàng Tỷ lại trống không!

- Đúng vậy! Năm đó các ngươi có được Thú Hoàng Tỷ chỉ có một nửa trên, nửa dưới ở bên trong quan tài của Auerbach! Khi đem hai khối Thú Hoàng Tỷ hợp làm một. Trong hậu duệ của Auerbach, người có huyết mạch giống với Auerbach nhất, sẽ có thể có được thần lực và địa vị của Auerbach, thành chủ nhân của Đại thảo nguyên!

Susanna chỉ vào mũi mình:

- Cho nên có được Thú Hoàng Tỷ có được đại thảo nguyên, chỉ có người có dòng máu Auerbach chúng ta mới có ý nghĩa!

Thần lực truyền thừa của Auerbach? Trong lòng Đỗ Trần máy động, nhưng lại không tiện đặt câu hỏi.

Thân thể Susanna ưỡn ra, dựa vào trên ghế, tiếp tục giải thích:

- Giáo chủ đại nhân, có biết khi ta bị gia tộc St. Barton bắt vì sao không bị xử tử, ngược lại trở thành chủ mẫu không? Một là sắc đẹp của ta động lòng Long Barton, còn lại hai là khi Hawkins mang về Thú Hoàng Tỷ chân chính, Long Barton muốn dùng máu của ta rửa sạch dơ bẩn của Thú Hoàng Tỷ, nhưng tại sát na máu của ta tiếp xúc với Thú Hoàng Tỷ, hì hì, mọi người đột nhiên phát hiện, kẻ trộm mộ đào mộ tổ ta, không ngờ là hậu duệ duy nhất có huyết mạch không hề sai biệt với tổ tiên trong nghìn năm trở lại đây.

Đỗ Trần thầm cảm thán, nữ thần vận mệnh, quả nhiên *** chơi rất được!

Susanna ai oán thở dài:

- Dựa theo tổ huấn, lúc này Long Barton nên lấy ra một nửa Thú Hoàng Tỷ trong quan tài tổ tiên. Dem hai khối Thú Hoàng Tỷ hợp nhất, để ta kế thừa thần lực của tổ tiên, trở thành nữ hoàng Mc Allen! Nhưng Long Barton đáng chết nói, ta dù sao cũng là một kẻ trộm mộ, không xứng được tổ tiên truyền thừa, cho nên chỉ xóa bỏ tội trạng của ta, lấy ta về rồi lờ đi... Nhưng ta hiểu rõ ý tứ chân chính của hần, hần muốn nhờ vào dòng máu của ta sinh con cho hần, sau đó để cho đứa bé này kế thừa thần lực của tổ tiên!

Dịch Cốt lạnh lùng nói:

- Hừ, nguyên lai ngươi muốn ta trộm nửa khối Thú Hoàng Tỷ kia, để ngươi kế thừa thần lực của Auerbach!

- Đúng vậy, chính là ý đó! Mà sau khi ta được truyền thừa của tổ tiên, sẽ đưa Thú Hoàng Tỷ đã không còn tác dụng gì với ta, còn có địa đồ Vân Tiêu Kinh giao hết cho người...

Susanna cười khanh khách:

- Thú Hoàng Tỷ chính là một trong năm chiếc chìa khóa để mở Vân Tiêu Kinh. Giáo chủ đại nhân, ta đã nói hết rồi, ý ngài thế nào?

Dịch Cốt nào có thể có ý gì, Đỗ Trần còn chưa mở miệng, hần đứng yên nhắm mắt, lãnh khốc nói:

- Một ngày sau sẽ cho người câu trả lời!

Susanna hơi nhú mào:

- Ta đã nói rồi, gia tộc St. Barton xảy ra chút biến cố, cho nên ta mới phát động kế hoạch sớm, giáo chủ đại nhân nếu có hứng thú, trước buổi trưa cho ta câu trả lời!

Dịch Cốt khẽ gật đầu:

- Có thể!

Susanna lại nói:

- Giáo chủ đại nhân xin yên tâm, sau khi ta có được thần lực truyền thừa sẽ không đối phó với các người, bởi vì ta cần quan hệ mật thiết với Đỗ Trần thần giáo cùng Thánh giáo của các người, để củng cố hoàng quyền! Sau này chúng ta có thể còn hợp tác nhiều phương diện hơn nữa!

Đỗ Trần đứng dậy cáo từ, trong lòng lại cười lạnh, hồ ly phóng dăng, người quên đi, dựa theo nghi thức địa táng, sợ rằng không tới giữa trưa nơi này sẽ trở thành chiến trường của Ma tộc cùng Nhân tộc, tới lúc đó người ở trong chiến loạn có thể giữ được mạng cũng khá rồi!

Muốn giao dịch? Đi gặp quỷ đi! Ta muốn địa đồ của Vân Tiêu Kinh, nhưng lúc này ta tuyệt sẽ không tới gần thi thể Auerbach tìm chết - Bowness đang ở trong Sinh Mệnh mê cung nhìn chăm chăm vào thi thể Auerbach đó!

Bất quá cũng phải tạ người đã tặng cho ta rất nhiều tình báo miễn phí.

Cáo biệt Susanna, tiếp tục hướng về phía thánh mộ ở dưới Đại Hạp cốc đi tới, giáo hoàng đã âm thầm hành động, khi Đỗ Trần hội họp với hai vị lão tổ mẫu, nói lên tin tức Susanna tiết lộ.

Hai vị lão tổ mẫu vừa nghe, đối với quan hệ của Vân Tiêu Kinh cùng Thú Hoàng Tỳ đích quan hệ lại không để ý nhiều lắm, nhưng đối với huyết mạch của Susanna cảm thấy hứng thú bội phần, Lily suy nghĩ một lúc, đột nhiên phát ra một câu:

- Susanna bộ dạng vô sỉ, nếu nói ả ta và nguyên soái Auerbach có huyết mạch giống nhau... ta tin!

Khóe miệng Lucy liền nhếch lên:

- Muội muội, nguyên soái Auerbach là thống soái mạnh nhất của quân đồng minh, chúng ta nên tôn trọng và kính ngưỡng với hần... mặc dù nhân phẩm của hần thật sự rất...

Đỗ Trần nghe được buồn cười:

- Hai vị tiểu thư, nhân phẩm của nguyên soái Auerbach không tốt sao?

Lily luôn luôn lòng thẳng miệng nhanh, mồm chẳng che đậy được gì, nhưng lúc này dưới ánh mắt của tỷ tỷ chỉ có thể nói rất uyển chuyển:

- Steven, Francesca, lão Bowen, còn có Porter mà gần đây nhất ta nghe binh sĩ nhắc tới... người lấy khuyết điểm của những người này hợp lại một chỗ, là có thể tưởng tượng ra nguyên soái Auerbach là cái dạng người gì?

Háo sắc, bạo lực, miệng đầy lời lừa đảo, lại còn nường nường khang (8 vía)?

Một người như vậy lại là thống soái mạnh nhất của quân đồng minh mà sử sách ghi lại, quân thần duy nhất có thể chính diện đánh bại Bowness trên chiến trường?

Đỗ Trần đột nhiên cảm thấy sức tưởng tượng không tẻ của mình có chút không đủ dùng.

Xuyên qua Auerbach Đại Hạp cốc, thánh mộ dưới đất ngay ở trước mắt, Thú hoàng đứng ở trên một tòa tế đàn, mắt nhìn thú nhân đưa một cỗ thi thể bỏ vào trong một hố sâu, sau đó phủ đất lên, được thú Kodori dậm đất, lại được nô lệ vẩy hạt giống cỏ lên trên, như vậy chỉ cần một tháng, phần mộ sẽ giống y như trên Đại thảo nguyên.

Xung quanh tế đàn, tế tư của thú tộc thấp giọng ngâm những lời chú thâm ảo, tân khách và binh sĩ thú nhân có mặt vây quanh đằng xa xa xem, giáo hoàng ngưng thần tĩnh khí, thu liễm khí tức toàn thân cũng đang đứng trong đó.

Mà bên người giáo hoàng còn đứng một tráng hán người thấp tai to, đây là một trong mười hai người giáo hoàng mang theo, bộ dạng nhìn qua có chút hoạt kê, nhất là đôi tai đón gió rất buồn cười, nhưng, tên của người này lại làm Đỗ Trần vô luận như thế nào cũng cười không nổi!

Tyre! Vẫn Thần dị thú, giáo đình trấn sơn thần thú, thần sủng của Samar IX, cũng đồng thời cũng là cha ruột của dưỡng tử của Brockman - Hohmann!

Đỗ Trần đi tới bên người giáo hoàng, thấp giọng nói:

- Bệ hạ, chuyện của ta đều đã xử lý xong hết rồi.

- Ừm! Tyre nói bây giờ nhóm thi thể đầu tiên được chôn đã tiến vào Sinh Mạng mê cung rồi, Hohmann trong tay Brockman cũng đã bị hấn khóa chặt, người không cần lo lắng tới Hohmann, chuẩn bị động thủ đi!

Cùng lúc đó, ở bên trong cái "Nhà máy" đầu tiên cải tạo vong linh, Brockman xoa lên tai một cái, ngừng công tác trên tay hỏi:

- Hohmann, con có chỗ nào không khỏe à?

Hohmann dùng sức lắc lắc thân thể:

- Ba ba, Hohmann cảm thấy đau đầu, rất đau rất đau.

Brockman lập tức đưa nó từ trên tai xuống, biến thành một khối cầu thịt tai to bết trên tay:

- Chuyện này là sao? Trước tới giờ con đâu có sinh bệnh!

Hắn kiểm tra một phen, nhưng lại không phát hiện tiểu gia hỏa có chút gì lạ thường.

- Ba ba, Hohmann không có việc gì, ngủ một giấc là được rồi!

Tiểu gia hỏa cổ mồm cười, an ủi ngược lại Brockman.

Brockman cảm thấy đau lòng bội phần, nhìn gần đó - trên đỉnh đầu binh sĩ Ma tộc đang chuyển nhóm thi thể đầu tiên tới, số lượng ước chừng bảy tám trăm người, mà trên mặt đất trong cũng đã có mấy ngàn vong linh đang chuẩn bị dâng lên cái miệng rộng đối với huynh đệ mới đến. Phillip ở cùng Bowness sâu trong căn cứ, hấn nhủu mày lại, gọi tới một vong linh trợ thủ phân phó:

- Người ở chỗ này trông coi, tiểu thiếu gia thân thể không khỏe, ta mang nó đi nghỉ ngơi!

Brockman tung người bay đi, vong linh trợ thủ âm trầm xoay người:

- Động tác nhanh lên một chút, lập tức cải tạo nhóm binh sĩ này!

Nói rồi, hấn kéo lê thân thể huyết nhục mơ hồ đi tới một cỗ thi thể mới tới, găm gờ ép sát mặt đánh giá mục tiêu, cười nanh ác:

- Một tên hùng tộc to lớn, ta rất thích!

Cắn một cái, vong linh có thần trí cao đủ trở thành trợ thủ của Brockman thậm chí đang suy nghĩ, đợi tên hùng tộc to lớn lên đứng lên, hấn sẽ trở thành thân binh của mình!

- Grào!

361. Đánh Bạc Ở Tế Điện

Giáo hoàng ra lệnh một tiếng, một dải Auerbach Đại Hạp cốc tới núi Amulang bắt đầu hành động.

Lúc này tổ chất của quân cận vệ hoàng thất rõ ràng không thừa, khi vệ binh tầm thường còn đang kinh ngạc Ma tộc chưa bị tiêu diệt, rất nhiều người trên chỗ ngồi xem lễ đang sững sờ, bọn họ đã y theo mệnh lệnh của giáo hoàng, không chút lúng túng bắt đầu triển khai hành động quân sự.

Tyre bay đến bên người giáo hoàng, dưới chỉ điểm của hắn, quân cận vệ nhắm thẳng thánh khí pháo tới đồng cỏ thánh mộ:

- Đoàng, Đoàng

Ánh pháo lóe lên, thảo nguyên yên bình bị bắn hơn mười hố sâu.

Mà mỗi cái hố cũng mang theo bùn đất bay lên, lộ ra một đường ngầm dẫn tới Sinh Mệnh mê cung.

Trong khoảnh khắc, cả bộ máy trộm thi thể của Ma tộc bại lộ dưới ánh mặt trời!

Ma tộc phụ trách vận chuyển thi thể của binh lính cũng phản ứng lại, một bộ phận bị bắn chết đương trường, một bộ phận khác triệt thoái về Sinh Mệnh mê cung. Còn một bộ phận trong lòng sinh ác độc, Hồng Huyết Nhân, lão tử cuối cùng cũng thấy lại các người rồi! Chính vì các người, cha mẹ vợ con của ta mới bị chịu bao nhiêu đau khổ ở cái địa phương quỷ quái trong vực sâu dưới đất!

Ẩn nấp trong vực sâu dưới đất gần ngàn năm, trong gia đình của Tử Huyết Nhân nào lại chẳng có người thân vì không đủ lương thức mà chết đói? Có Tử Huyết Nhân nào chưa từng tự mình nhìn thấy đồng bào của mình vùi thân trong vực sâu mà chết ngang trái? Có Tử Huyết Nhân nào không vì trở lại nhân gian mà trả mồ hôi máu?

Một binh sĩ Ma tộc tuổi không lớn, cũng chỉ chừng mười bốn mười lăm tuổi may mắn vượt qua loạt oanh tạc đầu tiên, hắn không hề chạy trốn, cũng không hề lao lên phía trước, mà chỉ ngẩng khuôn mặt non nớt, không khác gì nhân loại, liều mạng mở to hai mắt!

Đúng thế! Nhân loại mở mắt dưới ánh mặt trời rất dễ dàng, nhưng thiếu niên này... đời này đây là lần đầu tiên thấy được ánh mặt trời.

- Đây là ánh mặt trời sao? Thật nóng, so với thời tiết lạnh lẽo của vực sâu nóng hơn nhiều lắm... cha ơi, mẹ ơi, em ơi, ta đã thấy được ánh mặt trời rồi! Ta đã thấy được ánh mặt trời rực rỡ trong truyền thuyết rồi!

Hắn rút đoản đao ở bên hông ra giết tới mặt đất, không ít binh sĩ Ma tộc cùng chung cảm giác, cùng chung suy nghĩ với hắn. Những người này nhanh chóng tụ họp cùng một chỗ. Giết tới mặt đất, mặc dù đây là bán mạng, nhưng trời biết bọn họ vì sao không sợ chết, có lẽ, bọn họ chỉ muốn thử nghiệm trong chớp lát sự ấm áp của ánh mặt trời? Ai mà biết được?

- Đoàng!

Thánh khí pháo lóe sáng, đám binh sĩ Ma tộc này chỉ còn lại thi thể tan nát, cận vệ hoàng thất Mc Allen nhanh chóng tiến về phía trước, chiếm lấy tất cả cửa vào đường ngầm. Sau đó đưa họng pháo nhắm ngay vào sâu bên trong đường ngầm, không ngừng phát pháo...

Rất buồn cười, trận chiến đầu tiên của nhân loại và Ma tộc, không ngờ triển khai quanh hơn mười cái cửa động nhỏ bé, những cửa động này quá bé, binh sĩ Mc Allen chỉ có thể bắn pháo vào bên trong, căn bản không thể lao vào chém giết quy mô lớn!

Mà binh sĩ của Ma tộc dù có muốn giết ra, nhưng những cửa động bé tí này một lần có thể đưa ra được bao nhiêu người?

Ở trong không gian chật hẹp này, căn bản không có cách nào triển khai chiến đấu quy mô lớn.

Đồng thời đây cũng là nguyên nhân Bowness nhất định phải được thi thể Auerbach tạo thành Sư hoàng gầm gừ - Không có thống đạo vận binh quy mô lớn, Ma tộc vô luận tạo ra được bao nhiêu binh sĩ đều là uổng phí, nếu một lần chỉ có thể tiến ra mấy trăm binh sĩ, vậy khi bắt đầu phản công nhân loại, chỉ tăng thêm kho truyện cười cho nhân loại sao?

Trên mặt đất, giáo hoàng nhanh chóng chỉ huy các đại nhân vật tại chỗ tạo thành bộ chỉ huy lâm thời, từng mệnh lệnh bắt đầu truyền ra.

Dưới lòng đất, Bowness bình tĩnh nhìn căn cứ vong linh hỗn loạn, ngẩng đầu nhìn rất nhiều lễ vật nhỏ đã được an trí trên vách tường, hướng lên trên, chính là Auerbach Đại Hạp cốc.

Bên cạnh Bowness, Brockman cúi bỏ trường bào, chồm lên Phillip bắt đầu suy yếu sau khi thánh quang xuất hiện, thần thái lo lắng, vong linh quân đoàn đại loại, nhi tử còn đang đau đầu, đại nhân gặp phải khắc tinh, phải làm sao bây giờ? Lòng hấn rối như hẹ!

Lúc này một tướng lĩnh Ma tộc loạn choạng chạy tới:

- Nguyên soái, chúng ta đã bị Hồng Huyết Nhân phát hiện, bây giờ bề mặt của bộ máy lấy xác đã bị bắn lộ rồi. Hồng Huyết Nhân đáng chết dùng thánh khí pháo nhắm chuẩn nhà máy vong linh oanh kích, binh sĩ tiền tuyến thương vong thảm trọng a bây giờ, bây giờ Hồng Huyết Nhân đáng chết đang tập trung thánh khí oanh kích vỏ ngoài của Sinh Mệnh mê cung, một khi bọn họ bắn vỡ một đường lớn, chúng ta...

Bowness thần nhiên nói:

- Kế hoạch của chúng ta đã bại lộ, Hồng Huyết Nhân đã có chuẩn bị mới đến! Nếu không có bất ngờ xảy ra, lúc này ngoại trừ đối thủ ở trước mặt, đường lui của chúng ta cũng nhất định bị phong tỏa rồi! Người dẫn binh sĩ bốn tộc dùng Thâm uyên duệ sát trận liều mở một con đường, cần phải đem càng nhiều binh sĩ tộc ta trở về càng tốt, hiểu rõ chưa?

- Rõ! Vậy nguyên soái ngài...

Bowness cười lạnh nói:

- Trước kia vì nghiệp lớn, chúng ta phải che dấu thân phận, lúc nào cũng cẩn thận! Nhưng bây giờ thân phận đã bại lộ, không phải bận tâm thêm nữa, trực tiếp cứng rắn là được! Người hết sức mau chóng yểm hộ binh sĩ tộc ta rút lui, ta sẽ soái lĩnh vong linh quân đoàn cướp lấy thi thể của Auerbach, sau đó đuổi theo các người!

Hắn nhìn lướt qua vong linh quân đoàn còn đang hỗn loạn, gọi Brockman:

- Nghị viên các hạ, xem ra lần này trong đối thủ của chúng ta có lực lượng chuyên môn khắc chế vong linh, người yểm hộ Phillip đại nghị trưởng đi trước đi!

- Không, ta không đi, đây đều là tâm huyết của ta!

Phillip đã suy nhược tới mức không chịu nổi, nhưng vẫn kiên định, Brockman vội vàng dùng thân thể của mình che ánh sáng, Phillip lưu luyến nhìn số vong linh dần dần giảm bớt, vỗ ngực dậm chân:

- Ta vì bọn chúng bỏ ra hơn một năm tâm huyết, một năm a! Lúc này không thể bỏ chúng lại!

Brockman khuyên nhủ:

- Đại nhân, cỗ lực lượng thần thánh này quá mạnh mẽ, ngài chính là đầu tiên tránh một chút, chúng ta...

Bowness cắt đứt liễu Brockman:

- Phillip đại nghị trưởng các hạ, nơi này chỉ là một cái căn cứ mà thôi, chỉ có mười vạn vong linh, chớ quên, đã có năm mươi vạn vong linh tiến xuống vực sâu dưới đất rồi... làm một người thống soái, người phải biết bỏ qua! Brockman, người biết nên làm như thế nào!

Brockman cắn răng, đột nhiên ra tay đưa Phillip hư nhược lên trên lưng mình, nhi tử còn đang đau đầu, không thể chỉ đường, hấn nghiêng răng nói:

- Nguyên soái yên tâm, Brockman nhất định mang đại nhân bình an trở về vực sâu!

- Ta chưa bao giờ nghi ngờ lòng trung thành của người đối với Phillip. Đi đi! Các người đi cả đi, chỉ cần có ta và vong linh quân đoàn ở lại đây là được rồi!

Trong căn cứ vong linh rộng lớn, chỉ còn lại Bowness, và mười vạn vong linh hỗn loạn!

Bowness ngẩng đầu nhìn lên bầu trời:

- Lão bằng hữu, vốn chỉ định len lén mang người đi, nhưng bây giờ xem ra, hậu duệ của người không định cho ta cơ hội này rồi, vậy, ta cũng sẽ không khách khí với hậu duệ của người nữa!

Nói rồi, hấn vuốt ve vách tường cổ quái trong Sinh Mệnh mê cung, thì thầm:

- Cây Sinh Mệnh, người cho Tử Huyết Nhân hết thấy sự sống. Nhưng hôm nay, ta phải cắt đứt người, một trong năm ngũ nguyên chi lực của thiên hạ này... xin lỗi!

Bowness đột nhiên biến mất tại chỗ, một khắc sau, hắn xuất hiện ở tầng đầu tiên của nhà máy vong linh, hơn mười cái cửa động đang truyền tới uy lực của thánh khí pháo, nhưng Bowness như không hề nhìn thấy, quang mang thánh khí mưa rơi không ngờ chẳng hề thường tổn hấn chút nào!

Bowness từ từ đưa tay lên, một đoàn hắc, lam, hồng, hoàng bốn loại quang mang hội tụ trên tay hắn, hình thành một đoàn quang đạn kỳ dị lớn nhỏ bằng trứng ngỗng, tiếp đó trên quang đạn xuất hiện một đạo quang mang, kém mãnh liệt hơn bốn đạo ánh sáng trước, chính là màu lục!

Khe khẽ vung tay lên...

Không có một chút tiếng động, một chút dấu hiệu cũng không nhìn thấy, một chút dị thường cũng chưa từng phát sinh!

Nhưng trên nhà máy vong linh mọi thứ toàn bộ biến mất, lớp vỏ của cây Sinh Mệnh trong miệng Bowness cũng không thấy nữa. Bùn đất dày đặc cũng không thấy nữa, nhà máy trộm xác công kinh binh sĩ Mc Allen trong đường ngầm cũng không thấy nữa... vốn là khoảng đất trống trăm thước dưới Đại Hạp cốc, nghênh đón ánh mặt trời!

Trên đại thảo nguyên hình thành một cái hố sâu rộng chừng Auerbach Đại Hạp cốc! Đồng thời nó cũng là một thông đạo vận binh đủ rộng.

Ngày đó, Dịch Cốt dốc hết toàn lực, cũng không thể thương tổn một tấc da thịt của lớp vỏ cây Sinh Mệnh a!

Âm thanh của Bowness truyền đến:

- Các vong linh binh sĩ, giết đi, giết hết sạch đi!

Cái miệng của vong linh hỗn loạn rốt cục tìm được thứ xoa dịu, như thủy triều từ căn cứ vọt tới nhà máy, theo Bowness từ thông đạo được khai thông rộng rãi hướng mặt đất giết tới.

Nhưng Bowness lại không thấy nữa!

Một khắc sau, hắn lại một lần nữa xuất hiện tại căn cứ vong linh, mắt nhìn vách tường phía trên, khẽ thở ra một hơi lớn:

- Già rồi! Ài, ta không cầu vĩnh sinh bất tử, chỉ nguyện trời cao cho ta mười năm thọ mệnh...

Hắn lẳng lặng nhìn vị trí thi thể Auerbach phía trên, đang tự phục hồi dấu khí tổn hao quá nhiều, vừa như là đang đợi cái gì.

Trên mặt đất, mộ chôn dưới đất đột nhiên biến mất không vết tích, vô số vong linh lũ lượt giết ra, tình hình này nhất thời làm cho bộ chỉ huy lâm thời rơi vào hoảng loạn.

Giáo hoàng trấn tĩnh nói:

- Không có gì, chỉ là Bowness tới mà thôi! Mọi người trấn tĩnh, Lôi Hỏa Chích Viêm pháo của ta sớm đã "làm nóng" rồi!

- Bê hạ đưa cả Lôi Hỏa Chích Viêm pháo tới?

Thú Hoàng Barasaba hung hăng nện vào ngực.

Giáo hoàng khẽ cười nói:

- Vong linh đã xuất hiện, nhưng Bowness không hiện thân, ta dám khẳng định hắn giờ phút này nhất định đang chờ thời cơ cướp lấy thi thể của thần Auerbach, cho nên trận quyết chiến của chúng ta và Bowness sẽ phát sinh tại Auerbach Đại Hạp cốc!

Giáo hoàng nhìn khắp mọi người:

- Vì đảm bảo giết chết Bowness, ta cần một đội cảm tử thực lực đủ mạnh, những người này có thể sẽ cùng Bowness đồng quy vu tận, cùng gánh chịu uy lực của Lôi Hỏa Chích Viêm pháo!

Barasaba vừa muốn mở miệng, Hawkins cướp lời:

- Bệ hạ cùng gia chủ thân kiêm trách nhiệm, không thể mạo hiểm! Chuyện tổng tử này giao cho ta và hồng y lãng vệ được rồi!

Gia chủ của St. Barton, Long Barton lạnh lùng nhìn Đỗ Trần một cái:

- Ta cho rằng, người của Đỗ Trần thần giáo càng hợp với nhiệm vụ này!

- Hắc! Lão tử đắc tội với người sao? Không phải là vì mặt hội với lão bà lãng lữ của người hai lần chứ?

Hắn cười nói:

- Long Barton gia chủ, đối phó với Bowness ta vì nghĩa không từ! Nhưng ta còn có nhiệm vụ trọng yếu hơn!

- Có cái gì nhiệm vụ gì trọng yếu hơn Bowness?

Long Barton lớn tiếng quát hỏi.

Đỗ Trần cười, xa xa vọng linh đang lũ lượt giết tới:

- Các người đi đối phó với Bowness, còn ta sẽ theo Đỗ Trần thần của ta đối phó với vọng linh này!

- Hừ, nói đùa, chẳng lẽ chỉ bằng vào mấy người các người cũng muốn tiêu diệt mười vạn vọng linh?

Sự việc hôm nay quá đột nhiên, Long Barton còn chưa có thời gian biết thương nghị của Đỗ Trần và giáo hoàng.

Giáo hoàng thấy hai người tranh chấp, khẽ nhắm hai mắt, không hề phát biểu ý kiến.

Đại chiến đang tới gần, Long Barton lại thiên cận, giáo hoàng đây là muốn mượn tay mình làm hắn nghe lời hơn à! Đỗ Trần thâm bĩu môi:

- Gia chủ không tin sao? Có muốn đánh cược không?

Long Barton hàm hồ:

- Đánh cược thì đánh cược! Nếu như người thua...

Hawkins nắm lấy tay đại ca, tức giận nói:

- Đại ca! Bây giờ không phải lúc hẹp hòi tranh hơi!

- Người tránh ra, mấy người bọn chúng có thể đối phó với mười vạn người, hắn tưởng rằng Đỗ Trần thần có năng lực của chí cao phụ thần Auerbach sao?

Long Barton hùng hổ ép người, nhưng cũng không phải là không có lý do, việc của cảm tử đội, cũng cần có dũng khí chịu chết! Tại đây có thực lực làm đội cảm tử, chỉ có thủ hạ của giáo hoàng, thú nhân nhất hệ, còn có người của Đỗ Trần thần giáo.

Trong ba đồng bọn này muốn chọn ra một phải chết, vậy Long Barton không chọn Đỗ Trần còn có thể chọn ai? Cấp trên của hắn là Giáo hoàng, hay là thân đệ của hắn Hawkins? Đáp án chỉ có thể là Đỗ Trần!

Mặt Đỗ Trần trầm tư:

- Long Barton gia chủ, người đang hoài nghi thần uy của thần ta sao, báng bổ thần uy của thần ta! Bất qua thần của ta chính là hảo hữu chí thân của thần Auerbach, ta sẽ thay thần của ta tha thứ cho người!

Long Barton thốt nhiên biến sắc, chí cao phụ thần, cái xưng hô này đủ nói lên địa vị của Auerbach trong mắt thú nhân, trừ hắn ra, còn có ai có tư cách thêm từ "Tha thứ" trên đầu thú nhân?

Hawkins hiểu quá rõ đại ca của mình, dùng sức giữ tay Long Barton, vội la lên:

- Giáo hoàng bệ hạ, ngài ra lệnh đi, ta và hồng y lắng vệ ngăn chết không từ! Đại ca, nhiệm vụ đội cảm tử ta đã mở miệng nhận rồi. Chẳng lẽ người muốn kêu ta đem việc chịu chết này đùn đẩy cho người bên cạnh, để tên tuổi bị mắng chửi là khiếp đảm sao?

Long Barton cũng quá hiểu rõ đứa em của mình, việc đã đến nước này, hẳn biết không thể vãn hồi, nhưng âm lãnh nhìn chằm chằm vào Đỗ Trần:

- Được! Hawkins vì chí cao phụ thần mà chiến, vô luận thắng bại, người cũng không thẹn với tiếng là hậu duệ của chí cao phụ thân! Nhưng Francis người, ta vẫn còn hoài nghi năng lực của Đỗ Trần thần của các người, hừ, nếu muốn đánh cược, ta sẽ phụng bồi!

Đỗ Trần sờ mũi, tựa hồ chính mình còn có danh hiệu đồ thần nữa? Tựa hồ chưa bao giờ cái từ đồ thần này chuyển cho người khác!

- Vậy cứ quyết định thế, nếu như thần của ta đánh được mười vạn vong linh, vậy người phải giúp ta làm một việc không trái với giáo nghĩa của chí cao phụ thần!

Long Barton vỗ tay với Đỗ Trần:

- Nếu người chết trong mười vạn vong linh trước mắt, hừ hừ, vậy để thành Duerkesi của người làm cho ta một việc không trái với giáo nghĩa của Đỗ Trần thần!

- Xin giáo hoàng bệ hạ làm chứng!

Hai người nhìn nhau, một nghiêm lạnh, một khó lường.

Giáo hoàng bình tĩnh nhìn hai người:

- Nếu đã như vậy, vậy Francis người và Đỗ Trần thần đối phó với vong linh ở thánh mộ dưới đất, còn thú nhân và tất cả quân đội theo ta tới Auerbach Đại Hạp cốc kích sát Bowness! Song phương vô luận là ai chiến thắng trước. Ngay tức khắc giết vào Sinh Mệnh mê cung, phối hợp với cao thủ ta bày bố trước hai mặt giết Ma tộc!

- Tuân lệnh!

Bộ chỉ huy lâm thời lập tức chia ra làm hai bộ phận, chủ lực dưới sự soái lĩnh của giáo hoàng hiệu lệnh quân cận vệ Mc Allen bỏ qua việc bao vây tiêu diệt vong linh, từng bước củng cố, từ từ vây chặt Auerbach Đại Hạp cốc.

Còn Đỗ Trần, dẫn theo hai vị lão tổ mẫu cùng Dịch Cốt đi tới hướng bắc, đi tới mộ dưới đất, trực diện với mười vạn vong linh đang ùn ùn giết tới.

Trên đường, Đỗ Trần gọi ra Đỗ Tư, lệnh tự biến đổi thành bộ dạng của mình, còn bản thân mình ngồi ngay ngắn trên đài sen, Thủy Minh Thuần đứng sau người, quang mang vạn tượng hỏa liên đăng xoay tròn trước mắt, từng đốm lửa như ánh sáng ngọc chói mắt.

Lần này, Đỗ Trần muốn tự mình làm Đỗ Trần thần. Mà Đỗ Tư, lại giả mạo Francis!

- Brook, người và hai vị tiểu thư tiến vào Liên Hoa của ta! Andy, ra đi! Thời gian tiếp tới thuộc về chúng ta!

Vong linh hỗn loạn vốn không hề có trật tự, hôm nay khó khăn lắm mới tìm được một cái để xoa dịu miệng, lập tức cùng rú vang ùn ùn tiến đến, thông đạo Bowness đánh vỡ đích xác đủ lớn, mười vạn vong linh trong thời gian ngắn ngủi lập bộ chỉ huy lâm thời, ra quyết định, cơ hồ đã toàn bộ giết lên mặt đất.

Quân cận vệ của Mc Allen vì một kích của Bowness tổn thất thê thảm, nhưng lập tức bổ sung vào, vây giết vong linh, nhưng tình cảnh lại không tốt lắm...

Song phương quần lấy nhau ở một chỗ, uy lực to lớn của chiến tranh thánh khí không thể tùy ý thì triển, chỉ có thể dựa vào đao kiếm trong tay, chiến giáp trên thân thể liều chết đối chiến, một quan quân Mc Allen gầm rú vùng song phủ, như gió lốc cuốn quanh, lưỡi búa hàn quang lấp lánh, trong chớp mắt một vòng bên người, mười mấy vong linh ngã xuống đất!

- Ha ha! Cái đám gia hỏa này quá yếu! Các huynh đệ, vì chí cao phụ thần mà chiến!

Quan quân nâng búa điên cuồng hét lên!

Đột nhiên, mười mấy vong linh ngã xuống kia bò lên như tia chớp, quan quân còn chưa kịp phản ứng, "Hô! Hô! Hô..." mười mấy cái miệng lớn như chậu máu cắn xé họ thành xương cốt đầm đìa máu thịt.

Tiếp đó, xương cốt của quan quân cũng bỏ lên, đại phủ còn ở trong tay, nhưng hai mắt mê mang - trong tiến trình chế tạo vong linh, còn có một bước là hắt lên chất lỏng màu xanh đen, chúng còn chưa trải qua bước này, cho nên vẫn chỉ là một vong linh cuồng loạn, mà không phải là quân sĩ của binh đoàn vong linh do Phillip chế tạo ra!

Nhưng như vậy cũng đã đủ rồi, xương cốt của quan quân sau khi mờ mịt bò dậy nhìn quanh, chỉ cảm thấy những vong linh âm trầm khủng bố bên người hết sức thân thiết, còn thú nhân thân thể cường tráng chính là... hương vị ngọt ngào.

Hắn gia nhập hàng ngũ ngẫu nhiên nhân sĩ thú nhân.

Tình hình như thế phát sinh tại khắp các ngõ ngách của chiến trường, một khi có thông đạo đại quy mô vận chuyển tới đủ số lượng vong kinh, những thứ lực lượng vốn không nên thuộc về nhân gian như thế liền hoàn toàn phát huy ra uy lực của chúng.

Binh sĩ Mc Allen càng ngày càng ít, vong linh càng đánh càng nhiều.

Nhưng chính tại lúc này, bộ chỉ huy truyền ra mệnh lệnh - quân cận vệ Mc Allen lưu lại một sư đoàn phong tỏa mộ, phòng ngừa vong linh chạy thoát gây nguy hại cho binh dân, phần còn lại, toàn bộ chỉ viện cho Auerbach Đại Hạp cốc.

- Đáng chết, đây là mệnh lệnh gì? Một sư đoàn có thể ngăn cản thế nào?

- Sao? Bọn vong linh càng ngày càng nhiều sao có thể để chúng ta an tâm chỉ viện cho Đại Hạp cốc!

- Bớt nói nhảm đi! Không nghe được mệnh lệnh sao? Nhất định là mộ của chí cao phụ thần trong Đại Hạp cốc bị tập kích loạn lên rồi, chúng ta dù có chết, cũng phải chết bên cạnh bên người chí cao phụ thần!

- Đúng vậy, chí cao phụ thần... chúng ta liều thôi, mặc kệ vong linh phía sau, đi bảo hộ chí cao phụ thần!

Binh sĩ Mc Allen bắt đầu triệt thoái, nhưng lúc này, một đạo kim liên thánh quang ập vào mặt, trên đài sen ánh sáng ngọc phát ra kim quang chói mắt, tranh sắc cùng ánh mặt trời rực rỡ, mà người trên đài sen sau lưng lại phát ra lam quang nhu hòa, chiếu rọi khắp nơi, như bàn tay ôn nhu của người mẹ vuốt ve vết thương, phủ lên đứa con bị thương...

- Đúng, chính là người lần trước thu phục hung thú kia...

- Chẳng lẽ, chẳng lẽ là chí cao phụ thần lần nữa hiển linh?

Có binh lính của Mc Allen nhận ra. Lúc này tiếng gió "Ừ, Ừ" rung động phía chân trời, một con hung thú từ trên trời lao xuống, mười hai ô kim long dự kích động cuồng phong, đầu hổ gầm gừ dữ tợn nhe nanh, bờm bạc của Bỉ Mông bọc lên thân thể hung tợn hết sức tự nhiên, tiếng Thân Uyên thiết giáp và chiếc đuôi gai như mác sắt chạm nhau vang lên không ngớt bên tai...

- Chính là hung thú kia, nó lần trước bị chí cao phụ thần thu làm thần súng, chí cao phụ thần hiển linh rồi!

Lập tức liền có thú nhân quỳ bái tại chỗ!

Đỗ Trần ngồi trên đài sen, kim vụ quần quanh dung mạo y như lần trước xuất hiện tại Auerbach Đại Hạp cốc, âm thanh thần thánh truyền đi khắp nơi:

- Ta không phải là huynh trưởng Auerbach, ta là Đỗ Trần, người anh em chí cốt của Auerbach!

- Đỗ Trần?

Thú nhân sững sờ.

Đỗ Trần tiếp tục thần dụ trang nghiêm:

- Không cần bái lạy ta, Ma tộc tái hiện nhân gian, lắng mộ huynh trưởng bất an, các người nhanh đi thủ vệ hải cốt của huynh trưởng ta, những vong linh tà ác không nên thuộc về nhân gian này đã có ta tịnh hóa!

Một mình người muốn khiêu chiến mười vạn vong linh?

Thú nhân không tin.

Nhưng quân lệnh phía trước, vong linh phía sau, quân cận vệ tinh nhuệ của Mc Allen không dám dừng bước.

Vong linh còn muốn truy kích những "mỹ thực" khoái khẩu, nhưng Đỗ Trần từ trên đài sen nhẹ nhàng ném ra Thủy Minh thuần và Hỏa Liên đăng, một trên trời một dưới đất, từng vầng thủy quang của Thủy Minh Thuần chặt đứt con đường truy kích thú nhân của vong linh, còn Hỏa Liên đăng chiếu sáng chói mắt, như mặt trời chói chang tịnh hóa vong linh!

- Xèo, Xèo!

Hai màu ánh sáng của nước và lửa làm vong linh bắt đầu bị hòa tan, bọn chúng nhảy cảm phát giác ra, quang mang kia so với thánh quang vừa rồi dẫn tới hỗn loạn còn thần thánh hơn vạn lần.

Đương nhiên, đó là Đỗ Trần tự mình tạo ra!

Vong linh ngơ ngẩn rồi, bọn chúng chỉ nghĩ tới nơi nào có thể chạy thoát chết.

Nhưng lúc này Đỗ Trần mở ra Hỏa Liên đăng, bắc đèn như một dải màu đỏ trải dài, ở gần thành mộ nó cuốn một vòng, không ngờ đem tất cả vong linh cuốn lại. Mà Thủy Minh thuần mở rộng ngàn vạn lần, bao trùm ngăn lấy thông đạo vạn binh Bowness đánh ra kia!

Vong linh đã không còn đường lui, chỉ có thể chờ... tịnh hóa!

Đỗ Trần cao cao tại thượng, phân phó:

- Thần sủng của ta, tăng tốc để cho những kẻ đáng thương không nên tới nhân gian, trở về hình thái thích hợp của chúng đi!

Andy hơi gật đầu, vũ động long dực, giết vào đám vong linh hỗn loạn.

Tới đây, một mặt chiến trường này đã không còn chút gì lo lắng nữa!

Đỗ Trần thở phào nhẹ nhõm, từ trong Liên Hoa bế nữ nhi và nhi tử ra bắt đầu xem náo nhiệt, con mẹ nó, một lần tịnh hóa vong linh vẫn cần phải cố hết sức a! Trong đấu hồn hấn nói với Andy:

- Andy, chú ý tới hình tượng một chút, nhất định phải để những người nhìn thấy tin tưởng, thực lực của người chính là tổ hợp dị thú ngày đó, mà không phải là gần ăn tươi được nửa Hoàng Kim Bửu Mộng, chỉ là tên gia hỏa có thực lực cứu cấp đỉnh phong!

- Ta, Chris Andy, sủng nhi của Nguyệt chi nữ thần, là quý tộc tuyết lang có giác mộng! Chủ nhân, mộng tưởng của ta cần ngài cầm vào một cái cánh để bay lượn!

- Ủm, sau khi trở về ta bảo Harry (Harry Harry) cho người vây cá Nam Hải nhắm rươi!

- Grào! Vì mộng tưởng của ta! Hàn Long cụ phong trận! Thâm Uyên Thức giáp thuật! Tư niệm của nữ thần mặt đất... hắc hắc, chủ nhân ngài thấy hai chiêu của ta thế nào?

Đỗ Trần không đáp lời Andy, hấn một tay vuốt mũi, một tay sờ mộng, cười rất vui vẻ!

Siêu độ mười vạn vong linh, đây là việc thiện lớn nhường nào a!

Đây chính là một việc thiện thật lớn, hành động của vong linh tất cả mọi người ở đây đều nhìn thấy, nếu mặc cho bọn chúng tràn tới giữa bình dân, vậy đó sẽ là tai họa cỡ nào? Tại họa này không chỉ nhằm vào loài người, hơn nữa là ải nhân, thú nhân, bán thú nhân, sơn địa nho (địa tinh???), tinh linh... Mọi người ai cũng không thoát được!

Đóa Liên Hoa thứ mười bốn đã rất lâu chưa từng phóng ra bắt đầu rực rạch muốn động. Thời khắc này thực lực của Đỗ Trần chưa đủ, còn chưa thể trong khoảnh khắc tịnh hóa mười vạn vong linh, nhưng quang mang

thần thánh chậm rãi tỏa xuống như cũ, dùng mắt thường cũng có thể thấy được tốc độ dung hòa vong linh, làm cho chúng từ hung thú nhân gian biến thành một làn khói đen.

Đỗ Trần chìm đắm trong niềm vui sướng do hoa nở, âm thanh của Đỗ Tư truyền đến:

- Francis, một tin tức tốt, một tin tức xấu, người muốn nghe cái nào trước!

Đỗ Trần đang vui vẻ, không nhận được ôm nổi oán giận nói:

- Người có thể đổi cách nói khác được không? Lần nào cũng cái kiểu này, ta nghe phát ngấy rồi!

Đỗ Tư vẫn nói:

- Vậy được, trước tiên nói cho người tin tốt, sau khi vong linh biến mất một phần ba, lão Thập Tứ nở rồi...

362. Pháp Bảo Bị Mất Tích (thượng)

Đúng là một tin tốt làm người ta hưng phấn.

Tin tức càng tốt hơn nữa là Đỗ Tư còn chưa nói hết, hần tiếp tục nói:

- Cùng với việc vong linh càng chết càng nhiều, ngũ ca ta đoán rằng, dựa theo tốc độ hiện tại, đợi cho tới sau khi mười vạn vong linh đều bị tinh hóa lão thập ngũ khẳng định sẽ nở hoa, lão Thập lục phóng chùng cũng có thể nở hơn phân nửa đóa, mất khác nếu trận chiến này nhân loại thủ thắng, công lao người báo tin thông suốt kia cũng tính...

- Như vậy lão Thập Lục nhất định sẽ nở hết, quả thứ tư, sẽ tu luyện hoàn tất!

Đỗ Trần hưng phấn vung tay nên lên đài sen, mừng rỡ ra mặt, hần chẳng thể không vui mừng, hình xăm trên người Bồ Đào cấp cho tổng cộng chỉ có tám quả mà hôm nay đã có thể tu luyện hoàn thành quả thứ tư, đây là cột mốc quan trọng của tiến độ.

Một nửa rồi.

Ba năm, bốn quả Đỗ Trần phảng phất nhìn thấy, giáo sĩ trên lễ đường kết hôn đang ngoắc tay mình.

Hắc hắc, dựa theo thể cục bây giờ, chiến tranh với Ma tộc khẳng định còn phải kéo dài rất lâu, đến lúc đó có thể mò được lượng lớn việc thiện, vậy... mình nên hay không suy nghĩ chút trước tiên tìm một bạn gái để phát triển nhỉ?

Khuôn mặt anh tuấn tiêu sái của Đỗ Trần đỏ lên, vôi vàng vút bỏ ý nghĩ này sang bên!

Trước tiên cứ chắc chắn đem việc thiện chuyển thành công đức hãy nói, bất quá đây đích xác là một cái tin tức tốt.

Người ngoài không nghe được trao đổi trong thần niệm của Đỗ Trần và Đỗ Tư, tiểu Bối Bối hiếu kỳ nói:

- Ba ba, người cười rất xấu nha!

Đỗ Trần mỉm cười để nữ khi không quấy nhiễu mình, tiếp tục hỏi Đỗ Tư:

- Vậy tin tức xấu là gì?

Đỗ Tư nói:

- Lão Thập Tứ sau khi nở hoa đã thất tung rồi, ngay cả ta cũng tìm không thấy hần!

Đỗ Trần ngạc nhiên, tâm tình vui vẻ nhất thời biến mất một nửa. Giọng của hần rất nhỏ, rất bắt đặc dĩ:

- Thập Nhị thất tung, Thập Tam thất tung, bây giờ Thập Tứ cũng thất tung nốt, có phải huynh đệ quả thứ tư đều muốn thất tung hết hay không a?

Ngũ Ca vẫn trơ tráo như cũ, dừng dừng nói:

- Người hỏi ta, ta đi hỏi ai? Đợi Thập Ngũ nở rồi, người nhìn chăm chăm vào hần, xem hần có thất tung giống thế hay không là biết liền!

Một dải từ núi Amulang đến Auerbach Đại Hạp cốc thành chiến trường Nhân - Ma đại chiến lần thứ hai. Nhưng ở bên ngoài chiến trường, lại có hai nhóm người không được nhắc đến.

Trong thần mộ Amulang, lão nhân giữ mộ Womar vứt bình phun nước trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn về phía chiến trường:

- Ma tộc không ngờ vẫn chưa bị diệt tuyệt, không biết lần này lại phải chết bao nhiêu người a!

Vỗ vỗ lên một cái bia mộ, lão cảm khái nói:

- Các người năm đó đều là anh hùng, đều là hào kiệt! Qua hôm nay, lại sẽ có rất nhiều người thành anh hùng hào kiệt giống các người, Sau đó mãi an nghỉ trong cái quan tài lạnh băng, qua mấy trăm năm sau, ngay cả tên cũng bị hậu nhân quên mất!

Lão Womar trở lại căn nhà gỗ nhỏ, lật hòm tìm ra mấy cái linh bài, sau đó lại trở lại trong hoa viên, nhổ bật rễ hoa cỏ trước mỗi bia mộ, cùng linh bài đồng thời đặt lên chiếc xe một bánh.

- Hậu nhân đã quên các người, nhưng lão đầu tử không quên! Ma tộc đến rồi, các người theo lão đầu tử đi thôi! Nếu không những tên gia hỏa Tử Huyết Nhân nhìn thấy linh bài, nhất định sẽ không bỏ qua những người đã yên nghỉ các người đã chém giết tổ tiên Ma tộc... ài!

Lão lặng lẽ thở dài một tiếng.

Cót két, Cót két, lão Womar đẩy chiếc xe một bánh, mang theo bài vị của những anh hùng vì nhân loại chết trận ngày trước rời khỏi mộ, bóng dáng già nua run lẩy bẩy trên ngọn núi hoang trống trải có vài phần cô đơn lẻ loi.

Không ai biết ông đi tới đâu!

Một nhóm người khác ở một cái thành nhỏ - Huyết Phủ thành!

Tin tức Ma tộc tái hiện đã truyền tới nơi này, thú nhân có kẻ kinh khủng hoảng loạn, có kẻ lớn tiếng kêu gào chạy về hướng Đại Hạp cốc "Bảo vệ mộ chí cao phụ thần!", cũng có kẻ mù mịt không biết làm sao, làm gần mười vạn nhân khẩu của thành thị hỗn loạn.

Chính dưới sự hỗn loạn này, ở cửa một đồ trường trong Huyết Phủ thành, lão Bowen vỗ mông đứng lên, nhìn Demis và các thú nhân đang từ trong đồ trường chạy ra, ôm nỗi oán hận nói:

- Nghe thấy không? Ma tộc tới rồi, hại ta không có sinh ý để làm nữa!

Demis cũng đau khổ nói:

- Đúng vậy, trong đồ trường nhà cái lãn đồ khách đều chạy sạch rồi, đáng chết, nghệ thuật nhân sinh vì sao luôn gặp ghềnh như thế a!

Hai người đều ngửa mặt lên trời hô to, giống như hai lão điên.

- Ma tộc tới rồi!

Hai người bá vai bá cổ đi tới một cái hẻm nhỏ hẻo lánh, một thần côn và vô lại vẫn luôn như trước, tựa hồ đối với tin tức Ma tộc trở lại chẳng có gì kinh động ngoài ý nghĩ!

Không hề có dấu hiệu nào, hai trường bào quái nhân đội binh đinh quân khôi xuất hiện phía sau bọn họ, một trong số đó nói:

- Mới vừa rồi hương thánh mộ phát sinh một lượng kịch liệt ba động, ẩn chứa năm loại nguyên tố, trong đó nguyên tố hệ thực vật hơi yếu một chút. Hẳn là bí pháp trong truyền thuyết của Bowness - Phệ (cắn)!

Demis vỗ vỗ trán:

- Bowness cũng tới rồi, hắc, nghệ thuật nhân sinh càng thêm nhiều sắc màu phong phú rồi! Lão thần côn, người nói giáo hoàng và tiểu huynh đệ của chúng ta có thể chống lại với Bowness không? Tên gia hỏa kia chúng ta nhìn thấy cũng đều e sợ a!

Lão Bowness trề miệng đầy răng vàng ra:

- Cái rắm á! Người quên rồi sao? Ta tính số mệnh cho giáo hoàng, hoành đồ đại vận của tên gia hỏa đó còn có cả hai năm nữa, hơn nữa hai năm này của hắn càng ngày càng mạnh, thẳng tới khi thành tối cao trong lịch sử giáo hoàng. Sau đó...

Cùng với lời nói trong miệng hắn đột nhiên nằm lăn ra đất, xấu hổ cười:

- Cho nên bây giờ ai mà làm khó với giáo hoàng, nữ thần vận mệnh bà nương kia sẽ làm khó với hắn! Bowness cũng không phải ngoại lệ!

Một quái nhân bình định quân khôi kia hỏi:

- Vậy Francis kia được các người dự định làm số 10 sao? Hắn cũng tham dự trường chiến tranh này, sẽ phải đối mặt với Bowness!

Vỗ vỗ móng đứng lên, lão Bowen bĩu môi:

- Francis và các người giống nhau, đều là người được nữ thần vận mệnh trói trên gốc cây, người như thế ta tính không ra số mệnh! Loại vấn đề này xin số 9 các hạ sau này không nên hỏi ta nữa!

Số 9 hồi lâu không nói, đi theo ba người kia qua đường vượt ngõ:

- Vậy chúng ta bây giờ nên làm gì? Ma tộc đến rồi, có đi hỗ trợ đánh Ma tộc hay không?

Demis đột nhiên quay đầu lại, khuôn mặt âm trầm, lạnh như băng nói:

Từ khi người bắt đầu tiếp nhận bí đồ thứ chín của ta, người đã không còn là Hận Thủy Kiếm Hoàng Roland nữa, càng không phải là một nhân loại! Vậy ân oán của Tử Huyết Nhân và Hồng Huyết Nhân quan hệ gì tới người?

Số 9 á khẩu không trả lời được!

Demis nghiêm nghị nói:

Tử Huyết Nhân hiện thân, vậy tiện nhân Margaret kia nhất định có được tin tức, với tính tình của ả, nhất định đến Tam đại lục tìm Bowness trả thù! Đến lúc đó tới bao nhiêu, chúng ta sẽ giết bấy nhiêu, một tên cũng không để lại!

Khuôn mặt khôi hài của lão thần côn Bowen cũng đã biến mất, lạnh lùng nói:

- Số 9, người đã rõ chưa? Mục tiêu của chúng ta bây giờ là giết sạch Thảm Thủy hồ!

Số 9, hay chính là Roland thần nhiên nói:

- Rõ rồi, giết sạch Thảm Thủy Hồ là sở nguyện bình sinh của ta, nhưng Thảm Thủy Hồ cũng không phải toàn là ác nhân, ít nhất là Tuyết Ny kia...

- Không cần nhắc tới Tuyết Ny nữa, trong 9 đệ tử của Margaret ngoại trừ Tuyết Cơ nhỏ nhất, còn lại đều là người đáng thương! Cho nên chúng ta mới khoan dung cho nàng ở Đấu Thần đảo ẩn cư ba mươi năm!

Lão Bowen cảm thán lạ thường hồi lâu, đột nhiên dùng vai huých Demis, cười hì hì:

- Lão đồ quỷ, nhìn khí tức ba động chiến trường, giáo hoàng và Bowness đang vòng quanh thi thể của Auerbach mà liều mạng rồi, người nói một khi bọn chúng có ai đó có được quan tài của Auerbach, phát hiện ra chuyện kia...

Demis cười hắc hắc, lấy một đám dầu màu xanh đen xoa lên mặt mình:

- Vậy sắc mặt bọn chúng khẳng định giống với ta, ha ha ha, hi hi hi...

Demis cười như điên.

Ở một nơi rất xa, một thú nhân lăm bằm:

- Tên điên nào đang nổi điên đó!

Hai đoàn người này một không biết đi nơi nào, một còn lại đang nhìn chăm chăm vào Thảm Thủy Hồ không rời, đám người này tựa hồ giữa lúc nhân - ma đại chiến và bọn họ không quan hệ gì!

Nhưng bà nương nữ thần vận mệnh an bài thế nào không ai nói chính xác được!

Trải qua nửa giờ dằng co, vong linh của thánh mộ dưới đất đã còn lại không nhiều nữa, Đỗ Trần ngồi trên đài sen cười khở, rất bất đắc dĩ, lúc này Dịch Cốt và các lão tổ mẫu đều đang ở trong Liên Hoa, chỉ có hai hài tử được Đỗ Trần bế ra xem náo nhiệt, hai tiểu gia hỏa đều cổ quái nhìn khuôn mặt chán nản của Đỗ Trần.

Theo như tin tức tốt Ngũ ca nói, vong linh bị tịnh hóa càng ngày càng nhiều, Liên Hoa cũng càng ngày càng nở nhanh, lão Thập Ngũ cũng nở rồi, lão Thập Lục cũng nở hơn nữa, nhưng...

Tin tức xấu cũng phát sinh, lão Thập Ngũ và lão Thập Tứ cùng biến mất!

Đỗ Thần liếc mắt nhìn về hướng Đại Hạp cốc, nơi đó tiếng chém giết rung trời, giáo hoàng và Barasaba, Long Barton ba người đã bay lên không, tử sắc hỏa diễm quang mang của Lôi Hỏa Chích Viêm pháo đã lóe lên phía chân trời, xem ra Bowness và giáo hoàng đã khai chiến, hơn nữa từ tiếng gầm hưng phấn của thú nhân mà xem, Bowness hẳn là bị giáo hoàng dùng Lôi Hỏa Chích Viêm pháp áp chế tới hạ phong rồi.

Bất đắc dĩ hắt thở dài:

- Ngũ ca, người vừa rồi một mực giám thị thân thể ta, có tra ra cái gì không?

Đỗ Tư nói:

- Biến mất không dấu vết rồi, ai mà biết hai tên đó đi đâu chứ? Francis, trước tiên chú ý tới pháp bảo nữa, nội kinh và lực lượng nguyên thần của người thế nào rồi?

Đỗ Trần nhìn bàn tay như bạch ngọc của mình:

- Rõ ràng là tăng cường rồi, nhưng mạnh đến mức nào không đoán chính xác được, phải thử một phen đã!

- Phía dưới còn lại mấy vong linh, ta giảm bớt thánh quang, Andy cũng đừng giết nữa, người đi xuống dùng bọn chúng mà luyện, để ta xem nội kinh của người!

Vì kế hoạch hiện tại cũng chỉ đành như thế, Đỗ Trần nói:

- Vậy người thay ta giả mạo Đỗ Trần thần, ta làm Francis đi xuống dưới xem xem, ngoài ra Dịch Cốt và hai vị lão tổ mẫu cũng đều đưa ra đi, bất quá khi người và lão tổ mẫu trao đổi thì cẩn thận một chút, các nàng thật ra không biết người là thần giả mạo!

- Ồ, Đi đi! Nha đầu Bối Bối này có thể giúp ta che đây!

Đỗ Trần bố trí tốt mấy thứ lật vặt, rút ra Thệ Tuyết kiểm nhảy lên đài sen, không mang theo pháp bảo, chỉ muốn xem xem nội kinh của mình đã mạnh tới cỡ nào!

363. Pháp Bảo Bị Mất Tích (hạ)

Ánh sáng quét qua chiến trường, chọn một đám vong linh tụ lại cùng một chỗ.

- Thệ Tuyết!

Kiểm đạn khẽ ngâm, thân ảnh bạch y từ trên trời giáng xuống! Tuyết liên hiện, vong linh gục, ngàn vạn cánh hóa như băng tuyết bay xuống, trong chớp mắt bảy tám trăm vong linh diễn tấu "Rắc rắc" tiếng mảnh băng vỡ vụn ầm ầm nứt vỡ!

- Lạp Mễ Mạt Đế Tổ ***!

Dịch Cốt vừa mới từ trong Liên Hoa đi ra hô lên một tiếng kinh hãi:

- Thiếu gia có thể được phong hào rồi!

- Lão thiên a? Đây thật sự là do ta làm sao?

Đỗ Trần không thể tin nhìn bảy tám trăm vong linh bên người ngã xuống, trái tim nhảy loạn lên!

Nhìn chăm chăm trường kiếm trong tay, cẩn thận nhớ lại mọi thứ vừa rồi, nhất thức là dùng Tuyết Liên hình thành hoa tuyết đóng băng địch thủ, sau đó mang lực lượng hỏa hệ của quả thứ ba (quả thứ 3 của 8 quả kinh dịch là Ly, thuộc tính tự nhiên là Hỏa, quả thứ 4 mới mất tích là Chấn ứng với Lôi) đánh nát cả băng khối lẫn địch thủ, nguyên lý rất đơn giản, uy lực của chiêu thức trước đó cũng không kinh nhân như thế, thậm chí sau khi Đỗ Trần học lén bí pháp của Brockman đã quên mang chiêu này ra dùng.

Nhưng hắn không ngờ bây giờ lại có uy lực như thế! Hơn nữa đủ để công kích bao trùm gần nghìn vong linh? "Vậy nội kinh của mình cuối cùng là đã cường hóa bao nhiêu?"

Đỗ Trần đại hỉ, sự chán nản vì pháp bảo bị thất tung cũng tan đi không ít, đưa mắt nhìn bốn phía, tìm kiếm đối thủ kế tiếp!

Theo ánh mắt của Đỗ Trần, vong linh còn sót lại, tàn dư của vong linh rồi rít lùi lại, trong con người ảm đạm không ngờ có một tia kinh hoàng, không, không chỉ một tia, bọn chúng ầm ầm chạy tứ tán! Đáng chết, người này là ai? Khí tức trên người hắn đơn giản chính là ác ma muốn tính mạng của chúng ta!

- Mau, mau chạy đi!

Vong linh muốn chạy, nhưng Đỗ Trần sẽ không bỏ qua công đức này! Hắn tùy ý chọn một tên gia hỏa chạy chậm, phi thân rơi xuống trước người hắn. Vừa thấy bộ dạng vong linh trước mắt, không khỏi bật cười. Tên gia hỏa này thật sự có điểm buồn cười!

Trước mắt là một thú nhân hùng tộc cao lớn, từ cơ thể mạnh mẽ to lớn của hắn và chiến giáp coi như đầy đủ trên người hắn có thể nhìn ra được, vong linh này hắn là vừa mới chết không lâu, có lẽ chính là quan quân đã bỏ mình trong đại chiến ở Tinh Tinh Hà, nhưng trên cổ hắn không biết bị ai cắn cho một miếng lớn, nửa cái cổ còn lại không đủ chống đỡ cái đầu lâu to lớn, chỉ đành dùng hai tay ôm đầu lâu ở trước ngực, một mặt chạy, còn lại mặt khác điều chỉnh vị trí nhìn đường của cái đầu.

Bởi vì làm cái tư thế đó, khiến hắn chạy trốn bị chậm hơn người khác nửa nhịp!

Không sai, tên gia hỏa này chính là quan quân vong linh dẫn đầu dẫn đến hỗn loạn, Bill vác đầu! Vận khí của hắn không tệ, không ngờ vẫn sống đến bây giờ.

Đỗ Trần mỉm cười, lấy kiếm chỉ vào Bill:

- Tiên sinh, muốn chạy đi hại bình dân sao? Người đã chết trận rồi, là anh hùng trong thú nhân. Không nên biết thành ác ma hại đồng bào, người nói xem có đúng không?

Bill hoảng sợ nhìn chăm chăm vào trường kiếm của Đỗ Trần, từng bước lùi lại phía sau, thụp, hắn ngã sấp xuống đất, nhìn Đỗ Trần giết đến, điên cuồng cầu khẩn:

- Không, đừng giết ta, Đừng!

Hắn khóc hu hu.

Đỗ Trần thậm chí sững sốt, vừa rồi mấy câu nói nhắm kia bất quá là cho hai lão tổ mẫu đã hiện thân nghe, bổ sung một chút Francis có được bao nhiêu cảm xúc chính nghĩa, nhưng vong linh trước mắt này tựa hồ có chút không giống lắm!

Thừa dịp Đỗ Trần sững sốt, Bill rú một tiếng lặn qua một bên, bò ra mà cầu khẩn:

- Đừng, đừng giết ta. Ta, ta mới sống lại, không muốn chết a!

Hắn vút cái đầu mà lay, nói đứt quãng.

- Người, người đã giết mười vạn đồng bào của ta, xin xin ngài, bỏ qua cho ta, coi như là làm việc thiện được không? Cầu xin ngài...

Đỗ Trần không nhịn nổi cười:

- Thú vị, bất quá rất xin lỗi, ta giết người mới là làm việc thiện!

Mũi kiếm đâm vào ngực Bill.

Thời khắc này, vô luận là Bill, hay là trong mắt vong linh chạy trốn quay đầu lại nhìn, Đỗ Trần, chính là một kẻ thập phần ác ma!

Trong lòng biết chết chắc, Bill cũng không ôm hi vọng gì nữa, thần trí có chút thác loạn, điên cuồng gào lên:

- Việc thiện? Việc thiện con mẹ ngươi! Chúng ta cũng là sinh mệnh a, mười vạn, ngươi giết mười vạn đồng bào của ta còn coi là làm việc thiện? Ta nhỏ vào!

Mũi kiếm Đỗ Trần dừng lại, dừng ở chỗ sâu hai tấc trong ngực Bil, độ sâu này, hoàn toàn không đủ xuyên thủng cơ thể tráng kiện của vong linh hùng tộc.

Giết mười vạn sinh mệnh cũng coi là việc thiện? Trong đầu Đỗ Trần thoáng hiện lên một ý niệm, nhưng lập tức cười mỉa, bảo giám đã công nhận việc thiện này, công đức cũng đã cho mình rồi, còn hoài nghi cái gì?

Bất quá trong lòng Đỗ Trần đột nhiên thêm một loại cảm giác quái quỷ.

Hắn giống như đang nói nhảm với Bill, lại giống như tìm cho mình một lý do không nghi ngờ những việc tự mình gây nên, quát lên:

- Vì sao không phải là việc thiện? Các ngươi đói bụng muốn ăn người, nhưng người bị các ngươi ăn sẽ biến thành dạng ác ma giống như các ngươi! Chỉ cần các ngươi xuất hiện trước mặt dân chúng, thì đó sẽ là một trường tai họa! Bằng vào đó, giết các ngươi không đúng sao?

- Đó là lời thối tha của nhân loại các ngươi!

Bill gầm lên:

- Chúng ta đói không thể ăn cái gì sao? Chúng ta là vong linh, chúng ta cũng muốn sống! Nhưng chúng ta chỉ có thể ăn huyết nhục của loài người...

Hắn đưa đầu lên, nhìn chăm chăm vào Đỗ Trần, "Bị chúng ta cắn phải sẽ biến thành vong linh, nhưng vậy trách chúng ta sao? Là chúng ta nguyên ý sao? Chúng ta không cắn bọn chúng? Thì cơn đói sẽ làm chúng ta phát điên!"

Chẳng biết dùng khí từ đâu đến, Bill "vác đầu" đột nhiên nắm chặt lấy mũi kiếm của Đỗ Trần:

- Người ăn tử thi gọi là vạn bất đắc dĩ, nhưng vong linh chúng ta đói ăn loài người lại là ác ma, ngươi bằng vào cái đó giết ta, còn *** luôn mồm nói là việc thiện, ***, đến đi, giết ta đi, dù sao ngươi đã giết mười vạn đồng bào của ta, chẳng cần để ý đến việc lấy đi một cái mạng của ta, đến đi!

Mặt mũi nanh ác trên đầu lâu nghiêng vẹo, Bill tựa hồ như điên rồi, nhưng khiến Đỗ Trần nhất thời không hạ thủ!

Bill "vác đầu" miệng đầy những lời thô thiển, nhưng nội dung lại đủ đánh thức cả người điếc, đầu óc Đỗ Trần liên nghĩ ra, nhân loại trong tuyệt cảnh ăn tử thi gọi là vạn bất đắc dĩ, vong linh ăn nhân loại là đáng chết, vậy... vong linh có thật sự đáng chết hay không?

Ở đời này thế giới thần quyền không thể cho Đỗ Trần một đáp án, hắn nỗ lực nghĩ tới kỷ ức tiền thế đang từng ngày phai nhạt, tự cường hừ nói:

- Vật cạnh thiên trạch (1), Các ngươi là thiên địch của nhân loại

Cái thứ tiến hóa luận này chẳng biết Bill "vác đầu" nghe có hiểu nổi không, nhưng hắn tựa hồ hiểu được một ít:

- Đúng vậy, ngươi là loài người, ngươi giết chết chúng ta sẽ thành đại anh hùng trong loài người. Là làm việc thiện lớn cho loài người, vậy cứ giết đi! Hừ, bất quá ngươi nhớ kỹ cho ta, một ngày nào đó, đồng bào của ta cũng sẽ giết ngươi, vong linh giết chết ngươi, chính là đại anh hùng của vong linh nhất tộc, là làm một việc thiện lớn cho ngàn vạn vong linh!

Nói rồi, Bill uốn mạnh người tới, "Phụt" hắn điên cuồng lao vào mũi kiếm, theo lực lượng nội kinh của Đỗ Trần mà hóa thành một làn khói đen.

Đỗ Trần sững sờ tại chỗ, nhìn chăm chăm vào làn khói đen im lặng không nói gì.

Đúng thế, tựa hồ mình từ lâu nay, đều vì nhân loại làm việc thiện, hoặc nói là vì loài được chính mình nhận là chủng tộc làm việc thiện! Nhưng đối với vong linh, thậm chí đối với những Ngư nhân ngày trước, mình há chẳng phải là một tên đồ tể?

Mình là nhân loại, vì nhân loại làm việc thiện không hề sai, nhưng Bồ Đào sư phó lão nhân gia người là nhân loại sao? Trong mắt hần, nhân loại, kiến hôi và vong linh, có gì khác biệt?

Đỗ Trần tựa hồ hiểu được gì đó, mở thần niệm ra, kìm nén nói:

- Đỗ Tư, còn nhớ kỹ pháp bảo của ta, bắt đầu biến mất từ khi nào không?

Đỗ Tư rõ ràng không phản ứng lại kịp Đỗ Trần đột nhiên nói cái này làm gì, lúc lâu sau mới nói:

- Cái thất tung đầu tiên là lão Thập Nhị, hần nhớ khi người cứu chữa thương binh của Lanning thì không thấy đâu!

- Vậy lão Thập Nhị từ khi nào bắt đầu nở?

- Thập Nhị... là đoá Liên Hoa thứ nhất của quả thứ tư, là sau khi người giết mười vạn Ngư nhân bắt đầu nở ra.

Đỗ Trần cười cay đắng, trong lòng không biết vì sao vô cùng khó chịu:

- Hình như ta sai rồi, chúng ta sai hết rồi! Ngư nhân phá phách duyên hải Lanning, bắt quá là bởi vì nơi đó đủ thức ăn cho bọn chúng sinh tồn, mà bọn họ tập kích con dân của ta, cũng là bị Ma tộc dẫn dụ, chỉ muốn truy hồi thánh vật trong tín ngưỡng của bọn chúng, là bản năng sinh tồn của dã thú trí tuệ thấp bọn chúng. Đỗ Tư, nếu người là Ngư nhân, sẽ nhìn ta như thế nào?

Đỗ Tư không chút do dự:

- Trong con mắt của Ngư nhân, người khẳng định là tên thập phần ác ma, là tên khốn kiếp vạn ác bất xá! Bọn chúng nằm mơ cũng muốn ăn người!

Đỗ Trần cười khổ:

- Đúng vậy, ta đồ sát mười vạn Ngư nhân, đích xác là cho nhân loại một việc thiện lớn, nhưng đối với Ngư nhân... lại là tai họa! Nhưng ngay từ thời khắc ban đầu, ta làm loại việc thiện đối với nhân loại, "Công đức" đối với chủng tộc khác là tai họa, chỉ có thể đổi lại nội kinh và tiến bộ của nguyên thần, mà pháp bảo, lại thất tung mất...

- Cái này ta không rõ!

Đỗ Tư chần chừ nói.

- Ta cũng không rõ!

Đỗ Tư suy nghĩ một hồi.

- Mấu chốt là làm sao mới có thể lấy lại các pháp bảo!

Đỗ Trần lắc mạnh đầu, làm đầu óc tỉnh táo:

- Ta bây giờ còn chưa biết nên làm như thế nào nhưng ta rất rõ ràng một việc, đại cừu của bá bá còn chưa báo!

Ánh mắt mê mang chuyển thành sắc bén:

- Việc thiện có thể không làm, nhưng thù của dưỡng phụ ta ắt báo! Đỗ Tư, người và hai vị tiểu thư cùng hai hài tử ở lại trên đài sen tiếp tục giả mạo Đỗ Trần thân cho ta thu thập tàn cuộc, kêu Dịch Cốt cùng Andy theo ta đi giết Ma tộc!

Nói rồi, hần thả người xuống của động Bowness đánh ra tiến vào Sinh Mệnh mê cung!

- Francis, chờ một chút!

Một âm thanh gọi hần lại, Đỗ Trần quay đầu lại nhìn, Tyre thấp bé đang bay thẳng tới.

- Tyre, người sao lại tới đây?

- Bowness đã hiện thân tại Đại Hạp cốc, giáo hoàng bệ hạ không cần ta nữa!

Tyre đi tới bên người Đỗ Trần đứng lại, dán mình vào cửa động mê cung.

- Mà hài tử của ta còn ở trong tay Ma tộc, còn gọi tên Brockman kia là cha!

Nắm chặt quyền đầu, Hai tai của Tyre đột nhiên khuếch đại mấy chục lần, hóa thành hai cái cánh, mà thân thể thu nhỏ lại thành một khối cầu thịt, bay bên người Đỗ Trần:

- Ta theo người cùng xuống, trong vòng phương viên ngàn dặm, không hề có một ai, hay thứ gì có thể thoát khỏi linh hồn phong tỏa của ta!

Chú thích (1):

Vật: Đứng, chớ, chẳng, không nên. Cạnh: cạnh tranh. Thiên: Trời. Trạch: chọn.

Vật cạnh thiên trạch: Không nên cạnh tranh với sự lựa chọn của Trời.

Ý nói: Thiên nhiên đã lựa chọn đào thải rồi thì chỉ nên hành động cho thuận với qui luật thiên nhiên, chớ không thể tùy tiện thay Trời được.

364. Phục Sinh? Hay Là Chưa Chết?

Đỗ Trần thâm lẻ lười, phương viên ngàn dặm không có kẻ nào thoát được phong tỏa của người? Tên gia hỏa Tyre này quả nhiên cuồng vọng, không, hắn đã dùng sự thực chứng minh hắn có năng lực này - ít nhất Bowness cường giả mạnh nhất thiên hạ sau Thần Hoàng đều không thoát khỏi sự truy tung của hắn, mà con ruột của hắn, tiểu Hohmann còn nhỏ đã đủ phát hiện sự tồn tại Liên Hoa của Đỗ Trần.

Đỗ Trần nói:

- Tình hình chiến đấu của giáo hoàng bệ hạ cùng Bowness bên kia như thế nào?

Tyre dựa trên vai trái Đỗ Trần, ở bên tai đáp:

- Bowness cho nổ sập lớp nham thạch dưới đáy Auerbach Đại Hạp cốc, làm thi thể của Auerbach rơi xuống, bắt quả giáo hoàng bệ hạ sớm có bố trí, để cho đội cấm tử do Hawkins và hồng y lãng vệ lập nên mang theo thánh khí đạn tự phát nổ, liều chết ngăn trở đường lui của Bowness, đem hắn vây ở Đại Hạp cốc! Giờ Lôi Hỏa Chích Viêm pháo và mấy trăm chiến tranh thánh khí của cấm vệ hoàng thất Mc Allen đang cùng Bowness giằng co chiến đấu, đợi sau khi binh đoàn thú nhân ở gần mang chiến tranh thánh khí tới trợ giúp, chúng ta rằng sẽ nắm chắc chiến thắng.

Đỗ Trần hơi gật đầu, vậy trận chiến Nhân - Ma đầu tiên sau Văn Thần, giết Bowness là công tích to lớn, mỹ danh lưu truyền vạn thế sẽ dành cho một mình giáo hoàng rồi được rồi, mình không cần phải tranh với hắn, càng không có hứng thú tranh với hắn!

Đại cừu của bá bá mới là trọng yếu!

Đỗ Trần nói:

- Vậy tốt rồi, thần súng Pamir của Đỗ Trần thần ta mở đường phía trước, Brook giáo chủ áp hậu, ta và người ở giữa, chúng ta giết vào Sinh Mệnh mê cung.

Tyre nóng lòng lo cho nhi tử, tự nhiên không hề dị nghị, đoàn người y theo Đỗ Trần phân phó tiến vào Sinh Mệnh mê cung.

So sánh với bên ngoài oanh oanh liệt liệt, có vẻ chiến đấu không gọn chút sóng kinh động trong Sinh Mệnh mê cung, thậm chí còn có vài phần yên lặng quỷ dị! Lúc này đây không phải vong linh binh sĩ mà là Ma tộc tụ tập ở Đại Hạp cốc và một dải sơn mạch Amulang ước chừng có bảy tám ngàn người. Nghe tới rất nhiều, nhưng trong đó đại đa số là công binh phụ trách trộm xác, còn có văn chức quân nhân hiệp trợ Phillip cải

tạo vong linh, sức chiến đấu còn kém xa so với một vạn cao thủ tinh nhuệ của giáo đình đã sớm chặn đứt đường lui của bọn họ.

Thuần túy nói về sức chiến đấu, cao thủ của giáo đình hẳn là phải rất dễ dàng tiêu diệt quân đội Ma tộc này, nhưng sự thật tuyệt không phải như thế.

Mới bắt đầu chiến đấu, Bowness lệnh phó tướng soái lĩnh quân đội Ma tộc phá vòng vây, phần lớn đã rời đi căn cứ vong linh rộng lớn, tiến vào đường ngầm nhỏ hẹp trong Sinh Mệnh mê cung biến ảo khó lường. Dưới quang mang ám hoàng sắc và bích lục sắc đan xen ở đường ngầm, cao thủ giáo đình ngăn chặn bọn họ, một hồi chém giết thảm liệt tức khắc triển khai, cũng chính loại hoàn cảnh chiến đấu này làm cho song phương không bên nào có thể triển khai binh lực toàn tuyến tranh đấu hết thực lực, mọi người đều dồn đống trong đường ngầm chật hẹp, liệu được là tinh binh, liệu được là dũng khí, còn có chính là...

Hiểu rõ địa hình trong Sinh Mệnh mê cung.

Ở điểm này, quân đội Ma tộc công tác ở gần căn cứ Vong Linh trên một năm hơn xa cao thủ giáo đình.

Đỗ Trần tiến vào đường ngầm chật hẹp, trong tay cầm địa đồ Thanh Biều thú nói cho, phân phó Andy mở đường phía trước:

- Tyre tiên sinh, người nhìn phía dưới xem!

Tyre nhắm chặt hai mắt, nhú mày nói:

- Trong Sinh Mệnh mê cung này quả nhiên hỗn loạn, con đường bên trong biến hóa tùy theo thời khắc, phức tạp vô cùng, nếu không có địa đồ, sợ rằng cho dù là ta vậy ở nơi này cũng gặp phải phiền toái rất lớn!

Bất quá Tyre vẫn là Tyre, hần quát:

- Hướng bốn giờ, ngoài hai mươi dặm, nơi đó có lượng lớn vong linh tồn tại, chiến đấu cũng thảm liệt nhất, hơn nữa trong đó còn có một tên vong linh phi thường hư nhược, nhưng khi tức cực kỳ đặc thù, hần chính là Phillip! Bên người Phillip còn có một đấu thần vừa lên cấp cứu cấp không lâu. Nhi tử của ta ở trên người hần!

Brockman!

Đỗ Trần mệnh lệnh cho Andy mở đường y theo chỉ dẫn của Tyre chuyển phương hướng, nhưng trước mắt lại là một vách tường, căn bản là không có đường đi!

Đợi chốc lát. Cảnh sắc trước mắt biến đổi, đường lại xuất hiện ở trên vách tường.

Andy lúc này mới nhảy vào.

Chính bởi vì đặc điểm phương thức tiến lên phía trước này của Sinh Mệnh mê cung, làm cho bước tiến của Đỗ Trần chậm rất nhiều.

Ở chỗ Tyre đã chỉ ra, một vùng đất trống rộng lớn, có thể tụ tập tới năm sáu trăm người, vách tường gần đó biến hóa cũng phi thường ít, bởi vậy nơi này cũng là chỗ thảm liệt nhất.

Hai ba trăm người đang chém giết ở chỗ này, từng khắc đều có người đổ máu, từng khắc đều có người ngã xuống, nhưng nhất định có người cuộn cuộn không dứt tiến đến bổ sung, trong trường chém giết máu tanh này, một người nằm sấp trên đồng thi thể, đấu khí hộ thể khuếch tán thành chiếc lồng, mà xung quanh hơn mười cao thủ giáo đình luân phiên oanh kích lồng khí cứu mệnh của hần.

- Người này là cứu cấp cao thủ, để cho ta!

Một cao thủ giáo đình nắm chặt chùy thủ trong tay, phi thân nhảy lên, "Phụt" đấu khí hộ thuẫn bị công phá, lại "Phụt" một tiếng, chùy thủ cắm vào sau lưng Ma tộc cứu cấp cao thủ nằm bò trên đồng người chết kia!

- Hay, không hổ là thánh chiến đấu thần!

Đám người giáo đình đại hỉ, hơn mười loại thánh khí như bão tố chém xuống, Ma tộc cứu cấp cao thủ kia cố bổ sung khí tức, một lần nữa giương lên hộ thuẫn, nhưng lực phòng ngự đã không lớn như trước, trong

nhảy mắt đã toạc da nứt thịt, nhưng hấn lại thà chết chứ không động thân - đối với một cửu cấp đấu thần mà nói, nếu đã có thể giương lên hộ thuẫn, vậy động thân thể một chút không phải là dễ hơn sao? Hấn tựa hồ đang bảo vệ cái gì

Cao thủ giáo đình đánh một lần chưa thể giết chết hấn, lần thứ hai theo ngay sau. Lúc này

- Biển xanh dậy sóng! Thủy bút tô sắc!

Brockman từ trên trên đồng người chết găm lên, hình dạng điên cuồng, sau lưng còn cắm chuôi chủy thủ, máu tươi thành dòng, nhưng lại dữ tợn nghiêng rằng, bí pháp điên cuồng phóng ra!

Phụt, phụt! Mười dải băng máu bên người bắn ra một khoảng đất trống, đập lên tử thi dưới chân, Brockman điên cuồng găm một tiếng, rút chủy thủ cắm trên lưng, máu tươi bên trong bắn ra, hấn nghiêng người từ đồng người chết bẻ lên thân thể bị thánh quang thiêu đốt, giờ phút này suy yếu vô cùng... Chính là Phillip.

Sau đó, hướng tới phía trước tiến lên vài bước.

- Đại nhân, ngài tỉnh lại, nơi này có rất nhiều thi thể, ngài chỉ cần cải tạo bọn chúng, ta liền có thể liêu chết mang ngài xông ra!

Phillip trên lưng Brockman đã chết ngất rồi, cũng không cách nào cải tạo vong linh nữa, tiểu Hohmann trốn trong tai hấn khóc:

- Ba ba, ba ba người chảy máu rồi!

- Đừng quan tâm đến ta, mau xem khí tức vong linh của bá bá Phillip.

Hohmann đau xót khóc:

- Ba ba, Hohmann vẫn đang đau đầu, nguyên tố gì cũng không cảm giác được a!

Hai mắt Brockman nhắm lại, nhưng rồi đột nhiên mở ra:

- Con ngoan, con tiếp tục ngủ đi, ba ba sẽ đưa con và bá bá cùng về nhà!

Mắt lạnh lùng quét qua đám cao thủ giáo đình đặng đặng sát khí bao vây tiến tới, thánh chiến đấu thần mới vừa rồi đánh bị thương mình cũng ở trong đó, Brockman đột nhiên cười:

- Ha, ha ha!

Đám người giáo đình thấy hấn cười liền sững ra, nhưng trong đấu hồn Brockman lại nói:

- Hohmann, trước tiên chớ có ngủ! Lần trước ba ba để con ngẫm ghi nhớ bí pháp của Adams con còn nhớ kỹ không?

- Vâng, nhớ kỹ, lần trước ba ba và Adams thúc thúc đánh nhau, người bảo Hohmann ngẫm ghi nhớ quỹ tích biến động của bí pháp "Thanh Sơn liệt" của thúc thúc.

Brockman dĩ nhiên lại tiếp tục cùng người động thủ, nhưng trong đấu hồn không ngừng trao đổi:

- Nhớ kỹ là tốt rồi, nhớ kỹ là tốt rồi!

- Ba ba, người còn nói, sau khi bí pháp của người và của đệ đệ song sinh hợp làm một, uy lực rất lớn...

Tiểu Hohmann tựa hồ hiểu được dường phụ muốn làm gì, vội nói:

- Ba ba, đừng nên! Bí pháp của Adams thúc thúc con chỉ nhớ được quỹ tích nguyên tố, không biết điểm cốt lõi của nó, người nếu đem nửa chiều này hợp với "Lam hải khiếu", sẽ, sẽ phát nổ!

Brockman nở nụ cười sâu thẳm:

- Hohmann, con nhớ kỹ, ba ba nổ ra cho các người một con đường, nương theo quỹ tích nguyên tố, mang bá bá Phillip bay tới địa bàn của Cốt Lâu thú, Cốt Lâu vương cũng là người của chúng ta!

Đầu vai bị ngọn lửa thiêu đốt, hấn buồn bực hừ một tiếng, tiếp tục nói:

- Nếu tới lúc vạn bất đắc dĩ, ngàn vạn lần nhớ kỹ, con biến trở lại bản thể nói cho người của giáo đình, con là thú Tyre, hiểu rõ không?

- Ba ba...

Hohmann khóc lên.

Brockman thở dài một tiếng thật sâu, hai mắt tròn tròn, đưa tay dặt tắt ngọn lửa ở đầu vai, vận bí pháp lên. Muốn dùng một cái mạng của mình đổi lại cho Phillip và Hohmann một sinh lộ

Đột nhiên!

Hắn cảm thấy vết thương của ngọn lửa trên đầu vai có chút quái dị.

Lúc này có người truyền âm cho hắn:

- Nghị viên đại nhân, người mang theo đại nghị trưởng dựa vào hướng vách tường đằng sau, nơi đó sẽ xuất hiện một đường ngầm, sau khi tiến vào dựa theo địa đồ ta áp trên vai người mà đi, phía trước là địa bàn của Cốt Lâu thú, người giáo đình bố trí tại đó đã bị ta lợi dụng Cốt Lâu thú diệt trừ rồi - giờ còn phải đa tạ giao dịch ban đầu của nghị viên đại nhân với Cốt Lâu thú vương. Cốt Lâu thú vương Sean phía trước, quả nhiên là dùng tiền có thể mua được bất cứ thứ gì?

- Người là Số 3? Số 3 của kế hoạch đại nhân vật an bày ở giáo đình!

Brockman mừng như điên.

Âm thanh kia lại nói:

- Nếu gặp được Nguyên soái, xin nghị viên đại nhân thay ta thỉnh tội, hãy nói số 3 làm việc bất lợi, tới khi tiến vào Thiên Dao phong mới biết giáo đình muốn làm cái gì, lại không kịp thông tri cho nguyên soái, chỉ có thể lợi dụng quyền lợi của ta bên trong giáo đình, bố trí vài đường lui...

Âm thanh đáp lời truyền đến, Brockman nhìn bốn phía, khắp nơi đều là giết chóc máu tanh, căn bản không cánh nào phán đoán được người nói chuyện là ai - Trước số 3 của kế hoạch đại nhân vật đều là tuyệt mật của Ma tộc, Brockman thân làm nghị viên cũng không có tư cách biết, nhất là số 1 trong truyền thuyết. Truyền ngôn của Ma tộc, thậm chí Bowness cũng không biết hắn ta hoặc cô ta bây giờ là ai!

Y theo phân phó dựa vào phía sau, Brockman biết mất giữa vách tường trong Sinh Mệnh mê cung...

Hắn thoát được một nạn này, nhưng mọi thứ còn chưa kết thúc, không lâu sau khi Đỗ Trần tới nơi này, biết được một đội binh sĩ Ma tộc đã bị diệt sạch, chỉ có Brockman vác theo Brockman đào vong, lạnh lùng cười một tiếng, Tyre bên người nói:

- Phương hướng sáu giờ, khoảng cách năm dặm, Brockman thân bị thương nặng chạy không được nhanh!

Đỗ Trần nói với người giáo đình còn đang dọn sạch chiến trường:

- Các người tiếp tục truy sát Ma tộc, không cần lo lắng phía giáo hoàng, bệ hạ đã chiếm được thượng phong, ta và Tyre đuổi theo Phillip!

Nói rồi, đoàn người như trước dùng Andy mở đường, truy tung Brockman.

Tyre cảm thấy khí tức của nhi tử càng ngày càng gần, tâm trạng cũng càng ngày càng nóng lòng:

- Còn có ba dặm đường một dặm đường Francis, Brockman bây giờ ở bên trái ba trăm thước phía trước! Đáng tiếc bị vách tường Sinh Mệnh mê cung ngăn cản... Người dừng lại làm gì?

Đỗ Trần vung bản đồ trong tay, cười khổ nói:

- Đi tới phía trước hình là địa bàn của Cốt Lâu thú rồi, nơi đó Thanh Biều thú không dám đi đến, cho nên trong tay ta không có địa đồ phía trước, không biết phải đi đường nào!

Tyre cũng ngẩn ra một chút, cái tai lớn vỗ lên, thúc dục:

- Vậy chúng ta có thể bắt Cốt Lâu thú tới hỏi đường, bọn chúng bắt quả chỉ là hung thú mạnh hơn Thanh Biều thú một chút mà thôi!

Lòng lo cho nhi tử, Tyre nói xong là làm, dĩ năng không chỉ quần quanh trên người Brockman, mà toàn diện khuếch tán:

- Người chờ ở đây, ta toàn lực tìm kiếm cốt lâu thú ở phụ cận

Hào quang trên người lóe sáng, uy năng của Văn Thần dĩ thú triệt để phát huy!

Một lát sau, Tyre có chút sững sờ:

- Kim chúc âm ba rất mạnh, hiện nay có thể dùng kim chúc âm ba đến mức này... Là Constantine phục sinh, hay là Duhon chưa chết?

365. Cốt Lâu Thú Vương

Constantine, Duhon! Hai cái tên này khiến Đỗ Trần và Dịch Cốt nhìn nhau, đều nhú mày!

Tyre giải thích:

Ta tìm kiếm tất cả khí tức trong phạm vi hai mươi dặm, nhưng ở hướng bốn giờ, ước chừng mười dặm có người đang dùng kim chúc âm ba mạnh mẽ dò đường, hẳn tựa hồ muốn tới nơi nào đó. Bất quá Sinh Mệnh mê cùng này quá hỗn loạn, tiến phía trước phải đi phía sau, ta thật sự không xác định được mục tiêu của hắn ở đâu!

- Tyre, người sử dụng kim chúc âm ba kia bên người còn có người khác hay không?

- Không có, chỉ có một mình hắn!

Lời nói của Tyre tự nhiên là uy quyền không thể nghi ngờ, Đỗ Trần tâm khẩu kích động, nếu như là Constantine, vậy việc mình lừa gạt giáo hoàng rất dễ xuất hiện chỗ hở, dù sao Constantine hiểu rõ nhất hắn bị bắt thế nào! Mà nếu là Duhon U Minh long còn sống, vậy lão Fuye?

Đỗ Trần vội nói:

- Cốt Lâu thú gần chúng ta nhất ở chỗ nào? Chúng ta lập tức bắt một con hỏi đường!

Tyre nhắm mắt một lát, mở mắt cười khổ:

- Gần nhất cũng ngoài năm trăm thước, hơn nữa ở giữa là mê cung phức tạp vô cùng, rất khó bắt được!

Bất không được cũng phải bắt!

Đỗ Trần ngẫm sinh ra ác độc, sử dụng kim chúc âm ba vô luận là Constantine hay là Duhon, mình phải tiến tới xem xét, hẳn phóng ra đóa Liên Hoa còn sót lại trên người, lôi Thanh Biểu thú ra - pháp bảo còn lại đều trong tay Đỗ Tư để hắn giao mạo Đỗ Trần thần! Nắm lấy cái đầu nhỏ của Thanh Biểu thú, quát hỏi:

- Phía trước là địa bàn của Cốt Lâu thú, người có cách nào dẫn chúng ta tìm được một con Cốt Lâu thú hay không?

Thanh Biểu thú tim đập chân run:

- Ta, Thanh Biểu thú chúng ta làm sao dám xông vào địa bàn của Cốt Lâu thú, Hắc hế hế, tha cho chúng ta đi!

Thanh Biểu thú thời gian gần đây ngày đêm bị thảm vận, thật sự bị dọa không nhẹ.

Dịch Cốt quát:

- Chúng ta hỏi người có thể không bị lạc đường trên địa bàn của Cốt Lâu thú hay không, chỉ cần người có thể dẫn chúng ta tiến đến, bao nhiêu Cốt Lâu thú ta đều giết được!

Thanh Biểu thú run run rẩy rẩy:

- Ta nói! Thanh Biểu thú chúng ta cho tới giờ đều không dám xông vào địa bàn của Cốt Lâu thú, vậy làm sao biết phía trước phải đi như thế nào? Hắc hế hế!

Mặt già nua của Dịch Cốt đỏ lên.

Lúc này một âm thanh nhỏ yếu từ trong Liên Hoa truyền đến:

- Á Lực tiên sinh, ngài muốn tìm Cốt Lâu thú sao?

Nguyên lai là theo Liên Hoa Đỗ Trần lấy ra, Tuyết Cơ bên trong đã tỉnh rồi, may mắn Liên Hoa lúc này hình thái rất nhỏ, Tuyết Cơ ở bên trong nhìn cảnh sắc đều to lớn vô cùng, Mặt Đỗ Trần lúc này đối với nàng mà nói là một tòa núi cao lớn, chỉ có thể nhìn chút da, mà không thể nhìn thấy toàn cảnh.

Đỗ Trần nhìn Tyre cười hồi lỗi, vội vàng lấy ra mặt nạ Á Lực đeo lên mặt, lúc này mới yên tâm mời Tuyết Cơ ra.

Tyre theo bên cạnh giáo hoàng, đối với chuyện cùng loại thế này nhìn thấy nhiều lắm rồi. Lúc này hắn còn phải trông cậy vào Đỗ Trần cứu nhĩ tử trở lại, cho nên hai mắt nhắm lại, ra vẻ cái gì cũng không nhìn thấy, cái gì cũng không nghe được.

Tuyết Cơ ngồi bên cạnh đài sen, trên khuôn mặt diễm lệ tuyết trần có thêm vài tia huyết sắc, ôn nhu nói:

- Á Lực tiên sinh! Gia sư từng nói qua, hung thú trong Sinh Mệnh mê cung có thể xem như là sâu hại trên cây, nhưng duy nhất Cốt Lâu thú là ngoại lệ. Bọn chúng thích kim tệ, thích thức ăn ngon

Có hơi chút không đành lòng, nàng nhìn Thanh Biều thú một cái:

- Mà trong mắt Cốt Lâu thú, Thanh Biều thú chính là thức ăn ngon lành nhất, máu của một Thanh Biều thú, đối với Cốt Lâu thú mà nói so với bầu sữa mẹ còn ngọt ngào hơn.

Nhắc đến bầu sữa ẩn dụ trong lời của Margaret, Tuyết Cơ có chút đỏ mặt.

Ánh mắt Đỗ Trần rơi trên cái đầu nhỏ của Thanh Biều thú.

Dịch Cốt, Andy, Tyre đều nhìn cái đầu nhỏ như quả dưa của Thanh Biều thú.

Giống như một khối cầu thịt nhỏ của thỏ tai ngắn lông dài rất ngon miệng.

- Hắc hế hế, các người các người quá tàn nhẫn rồi!

Thanh Biều thú kêu rên, vừa thấy Đỗ Trần ngưng kết ra một khối băng sắc bén hướng về thân thể to lớn của mình mà đến, Thanh Biều thú tuyệt vọng, chỉ đành nắm mắt lại, cái đầu nhỏ gục trên thân:

- Được rồi, động thủ nhanh một chút, đừng để ta phải thử nghiệm nỗi thống khổ tử vong, hắc he hé!

- Ai nói muốn giết người!

Đỗ Trần đảo mắt lườm, trên thân thể to lớn của Thanh Biều thú cắt ra mười vết thương, nhất thời chất lỏng màu xanh biếc cùng mùi tanh nồng vọt ra!

Vị tanh khuếch tán cực nhanh, trong khoảnh khắc đã truyền khắp vùng Sinh Mệnh mê cung xung quanh, tin rằng không lâu có thể đưa tới một con Cốt Lâu thú.

Nhưng trước đó, Đỗ Trần chỉ có thể chờ đợi!

Mọi người lẳng lặng chờ, Tyre tiếp tục giám thị, Đỗ Trần nhìn qua Tuyết Cơ, Tuyết Cơ cũng đang nhìn hắn, ánh mắt hai người chạm nhau, lại không ước hẹn mà cùng nhanh chóng tách ra!

Đỗ Trần trầm nghĩ, kinh nghiệm của lão yêu bà này ở trong Sinh Mệnh mê cung thật là hữu dụng! Lần trước nếu không phải là nàng mình và Dịch Cốt nói không chừng đã bỏ lại cái mạng ở trong mê cung rồi! Đáng tiếc Tuyết Cơ cũng là một lão yêu bà, nếu không đã nghĩ cách đưa nàng tới thành Duerkesi.

- Tuyết Cơ tiểu thư, chúng ta đang đuổi bắt mấy cừu nhân, mấy vị này đều là bằng hữu của ta...

Đỗ Trần thuận miệng giải thích điều mình trải qua, lại hỏi:

- Vậy Cốt Lâu thú có chỗ nào đặc dị hay không?

Tuyết Cơ hiếu kỳ nhìn Andy một cái, lại đưa mắt nhìn Tyre, nói liên thanh:

- Cốt Lâu thú là hung thú tương đối cường đại trong Sinh Mệnh mê cung, trí tuệ không dưới nhân loại, thực lực giữa bát cửu cấp, bình thường hành động đơn độc. Mà hình dáng của Cốt Lâu thú rất giống với bộ xương khô lâu của nhân loại, toàn thân cứng rắn vô cùng, đối phó với bọn chúng biện pháp tốt nhất chính là lấy cứng chọi cứng, đánh vỡ xương cốt...

Đang nói chuyện thì, rầm, rầm, trong mê cung truyền lại tiếng bước chân dồn dập.

Tuyết Cơ vội nói:

- Cốt Lâu thú đến rồi, Tuyết Cơ không dám liên lụy ân nhân, giờ sẽ trở về trong thánh khí của ngài, nếu ân nhân muốn sinh cầm Cốt Lâu thú hỏi đường, chỉ cần dùng liệt hỏa uy bức bọn chúng là được!

Nàng liền trở về trong Liên Hoa.

Đỗ Trần vuốt mũi, trong lòng nói, nhân phẩm của lão yêu bà này tựa hồ còn tạm được! Tính tình với Tuyết Ny a di có hơi chút giống nhau, chẳng lẽ đệ tử thân truyền của Margaret đều không giống Thẩm Thủy thần phó đáng ghét?

Một cái bóng người xuất hiện ở cửa đường ngầm, Cốt Lâu thú này giống với bộ xương khô của loài người, mới nhìn, căn bản là một bộ xương hướng về phía mình đi tới.

Ánh mắt Dịch Cốt sáng ngời!

Mọi người lập tức tiến đến vây quanh, chặn đường lui của Cốt Lâu thú, tức khắc sẽ bắt hấn hỏi đường!

Nhưng Cốt Lâu thú này tựa hồ cùng với hình dung của Tuyết Cơ không giống nhau lắm, nó ngăm nhìn Thanh Biều thú răng gõ vào nhau, lạo xạo, lạo xạo!

- Thanh Biều, ta thích nhất

Nó quay đầu đánh giá một vòng:

- Nhưng Thanh Biều này tựa hồ là một cái bẫy! Ừ, là bẫy, xem ra ta không may rồi!

Cái đầu cái đầu lâu quý dị của hấn bày ra một nụ cười, không ngờ rất đáng yêu! Có trời mới biết hấn phát ra tiếng nói chuyện như thế nào, bộ xương kiên ngạnh kia như thế nào làm ra biểu tình của nhân loại, đến giờ Đỗ Trần cũng không hiểu được rõ ràng, cái bộ xương này ăn thế nào!

- Mấy vị tiên sinh, các ngươi là muốn giết ta, hay là muốn lợi dụng ta? Nếu là muốn lợi dụng ta, chúng ta đây có thể ngồi xuống nói chuyện, thương lượng giá cả!

Hấn giơ ba cái ngón tay!

- Ta làm sinh ý luôn luôn công bằng công chính, tử tế với khách hàng, đảm bảo các vị vừa lòng! Tin tưởng ta, trong Sinh Mệnh mê cung, một Cốt Lâu thú vì lợi nhuận hợp tác với các vị, khẳng định so với một Cốt Lâu thú bị các vị bức bách sát hại càng hữu dụng hơn!

Nói rồi, hấn tựa hồ rất hài lòng nhìn chút kinh ngạc hấn mang đến cho mọi người, giống như gian thương yêu cầu bắt tay!

- Sean Abdullah, rất vui được quen biết các vị! Các vị có thể gọi tên của ta! Sean!

- Cốt Lâu vương Sean?

Thanh Biều thú kinh hãi thất sắc, đầu nhỏ rối loạn:

- Lão thiên, các ngươi không ngờ dùng máu của ta dẫn tới tên ác côn tồ xú danh trong Sinh Mệnh mê cung... mang ta chạy mau! Ôi không, các ngươi có năng lực giết chết hấn! Hắc hế hế! Mau giết chết hấn, những con sâu đáng thương trong Sinh Mệnh mê cung đều sẽ cảm tạ các ngươi!

Đỗ Trần sờ mũi, sự tình phát triển có chút ngoài dự liệu của mình a! Hấn cũng không nắm tay với Sean, mà lạnh lùng đánh giá Cốt Lâu thú vương trước mắt!

Sean nheo ánh mắt cười nói:

- Tin ta đi, không sai đâu! Ở khu vực phụ cận trong Sinh Mệnh mê cung, ta có thể thỏa mãn bất kỳ yêu cầu gì... chỉ cần có một cái giá thích hợp! Nghĩ một chút đi, nêu các người bắt ta, ép ta làm gì đó, vậy ta rất có thể sẽ lừa các người, nhưng nếu dùng một chút lễ vật nhỏ đổi lấy sự giúp đỡ của ta...

Hơi nhõm người lên:

- Vậy Sean sẽ dâng lên sự phục vụ tốt nhất!

Đỗ Trần nhìn chăm chăm vào Cốt Lâu thú vương hồi lâu, nhưng trong hốc mắt trống rỗng của Sean căn bản là không tồn tại nhân thần của loài người.

Phất tay nắm lấy cái đầu nhỏ của Thanh Biều thú, Đỗ Trần hỏi:

- Người nói hần là ác côn tối xú danh trong Sinh Mệnh mê cung, tên gia hỏa này đã làm chuyện xấu gì?

Thanh Biều thú kinh khủng nhìn chăm chăm vào Sean:

- Người nên hỏi hần còn việc gì xấu mà chưa làm, ta còn có thể trả lời người, hắc hắc hắc, hần ngoại trừ hại chính mình, cái chuyện hỗn đản gì cũng đã làm!

Bộ xương khô Sean rất buồn bã, rất thương tâm:

- Ôi, Thanh Biều, chẳng lẽ danh tiếng của ta đã không chịu nổi như thế sao? Ít nhất người hần là đã nghe một câu nói - trước mặt Sean, người có thể mua được bất kỳ thứ gì, kể cả cái đầu của Sean - chỉ cần có một cái giá thích hợp!

Thanh Biều thú gật gật đầu, chứng thực những lời này.

Đỗ Trần cau mày hỏi:

- Nếu ta muốn bản đồ khu vực phụ cận, vậy phải trả giá thế nào?

- Vậy xin cho phép Sean mạo muội hỏi một câu, các vị muốn địa đồ làm gì? Đi đâu, hay là tìm ai?

- Cái này không quan hệ đến người!

- Được rồi, tôn trọng việc riêng khách hàng là thói quen tốt của Sean! Xin hãy cho ta thứ gì đó có thể vẽ địa đồ!

Cốt Lâu vương đề cầm bút vẽ tranh, trong miệng cũng đưa ra giá:

- Kim tệ của loài người các vị trong Sinh Mệnh mê cung không có chỗ sử dụng, nhưng ta thích mấy thứ sáng lấp lánh, kim cương, châu báu, pha lê... Ta muốn tất cả những thứ này trên người các người!

366. Cái Ôm Đầu Tiên Của Francis.

Đỗ Trần không chút do dự ném cho Sean mấy chuỗi châu báu.

Sean đem châu báu treo trên cổ, rất nhanh liền vẽ xong một phần địa đồ, Nụ cười quái dị nhưng lại đáng yêu, giống như tiểu hài tử:

- Các hạ tôn quý, đây là nửa phần bản đồ... Ấy, không nên nhìn ta như thế, ta là một thương nhân tinh minh, có thể hiểu được tình thế bây giờ!

Hần vũ động hai tay, giống như mấy vũ công chỉ chỉ:

- Ta bắt quá là một cửu cấp Cốt Lâu thú vương mà thôi, mà mấy vị các người tựa hồ ai cũng thực lực giết chết ta, vậy, nếu như ta đưa cho các người toàn phần địa đồ, các vị sẽ đối đãi như thế nào với Sean không có giá trị lợi dụng chứ? Vấn đề này, rất đáng để ta suy nghĩ! Cho nên, ta đưa cho các vị một nửa địa đồ, ngoài ra một nửa khác ở trong não của ta...

Hần chỉ vào cái vỏ não của chính mình:

- Tiếp theo ta sẽ đi cùng với các vị, cũng là đem tính mạng đặt trên tay các vị, đồng thời dẫn đường cho các người mấy cái lộ khẩu mấu chốt ở trên bản đồ còn thiếu, như thế, tất cả mọi người chúng ta đều yên tâm!

Đỗ Trần sờ mũi hơi mỉm cười:

- Người hóa ra là một người làm sinh ý tinh minh!

- Ta không bao giờ phủ nhận điểm này!

Sean lại lộ ra nụ cười khô lâu cổ quái và đáng yêu của hắn:

- Đợi sau khi chúng ta hợp tác xong, các người sẽ ý thức được giá trị của ta trong Sinh Mệnh mê cung, phán định ngày sau chúng ta còn có khả năng hợp tác... Như vậy ta cũng an toàn!

Đỗ Trần lấy ra nhẫn kim cương đỏ trên tay, tiện tay ném cho hắn:

- Nếu chúng ta hợp tác vui vẻ, sau này người sẽ có hàng sa số châu báu, nếu như người đang chơi trò hoa dạng... Brook, người coi giữ hắn, chỉ cần chúng ta gặp phải một chút khác thường, lập tức giết chết hắn!

- Tình huống sau tuyệt đối sẽ không xảy ra!

Sean mỉm cười đi trước dẫn đường.

Mọi người tiếp tục đi về phía trước, rất nhanh gặp được một lộ khẩu. Nhưng lúc này Đỗ Trần gặp phải một sự lựa chọn, đi giết Brockman trước hay đi tìm cao thủ sử dụng kim chúc âm ba trước? Đỗ Trần tự nhiên muốn trước tìm đi tìm cao thủ có khả năng liên quan đến lão Fuye, nhưng Tyre? Phụ tử liên tâm, hắn theo Đỗ Trần chuyển này, chính là vì tìm đứa con ruột chưa từng nhìn gặp!

Tyre mặc dù không mở miệng, nhưng ở lộ khẩu nhìn chằm chằm vào Đỗ Trần, thần sắc kiên định!

Đỗ Trần cười nói:

- Tyre tiên sinh, Brockman thân thụ trọng thương, không chạy được nhanh. Không bằng chúng ta...

Tyre chậm rãi lắc đầu:

- Đối với ta mà nói, nhi tử là quan trọng nhất!

- Tyre tiên sinh, ta lập lời thề đầu thần, sau khi thấy được cao thủ sử dụng kim chúc âm ba, nhất định tìm về nhi tử của ngài!

- Ta cũng dùng tôn nghiêm của dị thú lập thệ, chỉ cần các hạ giúp ta tìm lại nhi tử trước, ta toàn lực giúp người tìm được người kia!

Tyre cũng chịu không do dự phản bác nói. Đáng tiếc thực lực bản thân của Tyre không mạnh, nếu không hắn đã tự mình tiến tới cứu nhi tử rồi.

Hai người không ai chịu nhượng bộ.

Lúc này Sean đang dẫn đường quay đầu lại cười nói:

- Hai vị khách nhân tôn quý, xem ra các người gặp phải nan đề rồi! Ta kiến nghị, ta lại tìm tới một Cốt Lâu thú dẫn đường cho các vị, các vị chia ra đi, mỗi người làm việc của mình thế nào? Đương nhiên, giá cả cũng gấp đôi!

Tyre nhìn chằm chằm vào Đỗ Trần, đợi ý kiến của hắn.

Đỗ Trần nhíu mày trầm nghĩ, chia ra để đi? Về mặt Brockman còn nói được, bất cứ một ai cũng đối phó được bọn chúng đã bị trọng thương. Nhưng người mình muốn tìm nếu vạn nhất là Duhon? Thực lực của U Minh long đã dùng một cái mạng của bá bá Fuye nghiệm chứng rồi, mình gần đây mới tấn cấp, nếu liên thủ với Dịch Cốt, lại thêm Andy thực tế có thể đối phó. Nhưng nếu một người đi giết Brockman, vạn vạn nhất đối thủ của mình là Duhon, chẳng phải là chết không có chỗ chôn sao?

Sự lựa chọn này thật là hai bên đều khó.

Sean lại cười:

- Các khách hàng tôn quý, ta nghĩ nan đề của các vị là sợ sau khi chia ra không đủ để đối phó với địch nhân? Chẳng lẽ các vị quên mất thân phận của ta rồi sao?

Hắn chỉ vào mũi của mình, à, là cái lỗ to chính giữa cái đầu lâu của hắn. Lại vung vung nhẵn kim cương đỏ vừa mới có được từ trong tay Đỗ Trần.

- Một chiếc nhẫn thế này, ta có thể tìm tới cho các người một bát cấp Cốt Lâu thú giúp đỡ... xin cho phép ta tự giới thiệu lần nữa, ta Sean, là Cốt Lâu thú vương!

Cái gì là thương nhân tinh minh, thương nhân tinh minh chính là có thể nghĩ đến hơn nữa thỏa mãn hết thấy nhu cầu của khách hàng!

- Thế nào, có hứng thú không? Không cần lo sau khi các vị chia ra bị tộc nhân của ta ám hại, bởi vì ta, tính mệnh Cốt Lâu thú vương nằm trong tay các vị!

Đỗ Trần và Tyre đồng thời gật đầu, Đỗ Trần nói:

- Nếu như thế, ta gọi Pamir giúp người cùng đi tìm nhi tử, nhưng trước tiên phải xác định vị trí người ta muốn tìm!

Tyre nhắm mắt hồi lâu:

- Người các người muốn tìm đã di động tới phương hướng bốn giờ, ngoài bảy trăm mét!

Hắn nhún người cúi chào, nhưng không hề nói thêm cái gì!

Đỗ Trần nói với Andy:

- Người đi theo Tyre tiên sinh, cơ trí một chút, nếu như Cốt Lâu kia có gì khác thường, lập tức giết chết bọn chúng, chỉ giữ lại hai tên còn sống để hỏi đường quay lại, còn lại hết thấy đều nghe an bài của Tyre tiên sinh!

- Ta, Cri... À, thần sứ các hạ, như ngài mong muốn!

Andy tới bên cạnh Tyre.

Từ biệt Andy và Tyre, Đỗ Trần lệnh Dịch Cốt chú ý tới Sean. Y theo hướng chỉ dẫn cuối cùng của Tyre, Sean quả nhiên là một thương nhân tốt, không bao lâu, hắn liền tìm tới một con bát cấp Cốt Lâu thú, thể trạng sắp xếp thế này, cho dù gặp thật sự gặp phải Duhon cũng thực lực chơi lại.

Con đường phía bên Andy không cần phải lo lắng, với năng lực cảm nhận của Tyre và thực lực của Andy, Cốt Lâu thú căn bản không có khả năng mai phục đặt bẫy hãm hại bọn họ - Đặt bẫy trước mặt Tyre bằng với hai chữ vô hiệu.

Nhưng phía Đỗ Trần ngược lại phải đề phòng Sean.

Hắn thẳng thắn phóng đại Liên Hoa, ngồi bên người Tuyết Cơ, thấp giọng kể lại giao dịch vừa rồi, lại nói:

- Tuyết Cơ tiểu thư, hiểu biết của nàng đối với Sinh Mệnh mê cung và Cốt Lâu thú đều hơn ta, phiền nàng chú ý đến Cốt Lâu thú vương này, nếu hắn có hành động gì khác thường không phù hợp với tập quán của Cốt Lâu thú, xin lập tức cảnh báo cho Brook sau lưng ta!

Tuyết Cơ gật đầu khẽ nói:

- Ân nhân có lệnh, Tuyết Cơ sẽ không lưỡng lự!

Đỗ Trần lúc này mới yên tâm, nhìn qua trên đài sen, trên đài sen dùng chứa đồ này hiện tại có rất nhiều thứ, nhưng có thể khiến Đỗ Trần lo lắng chỉ có ba...

Steve đang hôn mê, quả có khả năng phát nổ, giống cây tà ác đã từng giết chết mười vạn Ngư nhân, còn có... Tuyết Cơ.

Lão yêu bà này trong Sinh Mệnh mê cung chính là có nhiều chỗ hữu dụng. Đỗ Trần có thể nào không đem nàng nhớ kỹ trong lòng chứ?

Đương nhiên, Đỗ Trần cũng không quên mang theo con Thanh Biều thú kia!

Xuyên qua đường ngầm tiếp vào cửa động, sau khi ước chừng tiến lên phía trước ba năm trăm mét

- Rầm Rầm!

Góc khuất phía trước truyền đến tiếng bước chân, âm thanh rất vang dội, so với nhóm người Đỗ Trần phi hành giữa không trung, sợ phát ra chút âm vang gan to hơn nhiều lắm!

Đỗ Trần nghiêm sắc mặt, lập tức phát tay ý bảo mọi người im hơi lặng tiếng, đến rồi, Constantine hay lại là Duhon! Lập tức sẽ biết đáp án rồi.

Dịch Cốt tán xuất hắc vụ, trợ giúp Cốt Lâu thú ẩn tàng khí tức, sau đó ngưng thần nghe tiếng bước chân...

- Đỉnh! Đỉnh!

Tiếng bước chân này phi thường quái dị, ở giữa còn kèm theo tiếng kim thiết va chạm, tựa hồ trên người còn buộc xiềng xích, đang kéo theo xiềng xích đi về phía trước.

Âm thanh càng ngày càng gần...

Dịch Cốt đưa tay ra sau lưng ra dấu bảo Đỗ Trần yên tâm người đến cước bộ không có biến hóa gì, vẫn đang bước nhanh tới trước. Điều này nói rõ rằng hần căn bản không phát hiện đối thủ sau góc khuất, càng nói rõ thực lực của hần không đủ để phát hiện ra Dịch Cốt thập cấp! Vậy thân phận của người đến hiển nhiên là...

Constantine thập cấp, mà không phải là Duhon thập nhất cấp.

Đỗ Trần vuốt mũi cười, phản nghịch cự long, hôm nay người chờ mong chạy được, hiện tại một mình Dịch Cốt cũng đủ chơi với người! Nhưng trong lòng còn có chút thất vọng, đáng tiếc không phải là Duhon a, bá bá...

Người đến rốt cuộc cũng rẽ qua góc khuất, hai bên đối mắt nhau, tất cả đều sửng sốt!

Bình đỉnh quân khô che nửa bên mặt, kéo trường bào giáo sĩ mà đi! Trang phục của người tới không ngờ cùng thủ hạ số 8, số 9 của lão Bowen và Demis cực kỳ giống nhau.

Nhưng còn có khác biệt rõ ràng.

Số 8, số 9 là bình đỉnh quân khô màu đỏ, trường bào màu đen. Còn người tới vừa vặn ngược lại. Là quân khô màu đen trường bào màu đỏ, hơn nữa trên người còn có xiềng xích, ngực có một cái khóa màu vàng tinh xảo khóa chặt lấy hần, nhưng lại không ảnh hưởng tới hành động!

Bỏ đi cái xiềng xích này, kiểu trang phục của người tới hoàn toàn giống ngày đó Âm Ảnh giáo phụ hình dung, một người tiêu diệt Âm Ảnh quân, cứu đi Constantine.

Trong lúc hai bên sửng sốt giữa đường, người đến mở miệng trước:

- Brook, hừ, đúng là oan gia hẹp đường! Nước giải trong bụng lão tử ăn có ngon không?

Quả nhiên là Constantine

Nhưng làm sao lại là trang phục này?

Cừu nhân gặp mặt không cần nhiều lời, Constantine không nhận ra Đỗ Trần dịch dung thành Á Lực, nhưng hần nhận ra Dịch Cốt là đủ rồi:

- Ăn có ngon không?

Mấy cái âm tiết cuối cùng của phản nghịch cự long, dĩ nhiên là dùng âm ba sát trận phát ra!

Dịch Cốt cũng không lưu thủ, quang mang của Minh Nguyệt Tứ Thủy đao lóe lên, đánh tan âm ba vô hình kia, chính diện tiến lên.

Constantine thấy âm ba bị phá, "Ồ" một tiếng, lập tức há mồm hét:

- Chết!

Một bức tường âm ba vô hình đặt ngang phía trước, Dịch Cốt hạ vai hoành đao, âm âm chém lên bức tường, tường âm nát, Dịch Cốt lui.

Đợt giao phong thứ nhất, hai người dĩ nhiên là tám lạng nửa cân.

Đợt giao phong thứ hai bắt đầu.

Mà lúc này Tuyết Cơ ở trên đài sen lại "A" một tiếng che tai, đầu dựa vào trên vai Đỗ Trần. Trọng thương chưa lành nàng không cách nào kháng cự lại âm ba của phản nghịch cự long, đây là khác biệt lớn của Duhon và Constantine, lần trước Duhon dĩ nhiên có thể đem tất cả âm ba tập trung oanh kích đối thủ, tuyết sẽ không có một tia khuếch tán!

Đỗ Trần đang suy nghĩ về trang phục của Constantine, trong giây lát chỉ cảm thấy một thân thể mềm mại không xương dựa vào đầu vai mình, theo đó trượt xuống phía dưới, ở trong lòng ngực hắn, một mùi hương thân thể nhàn nhàn bay vào mũi, da thịt mềm mại dựa sát vào...

367. Chiếc Khóa Nhỏ!

Đỗ Trần trong lòng rung động. Lão thiên, thế này sẽ không bị phán định là gần nữ sắc chứ?

Hắn luống cuống tay chân đỡ Tuyết Cơ lên, hai tay run run, huyễn hóa một đoàn thủy vụ giúp nàng che tai.

Tuyết Cơ mỉm cười cảm kích Đỗ Trần, rồi lập tức thẹn thùng đỏ mặt, cúi thấp đầu xuống. Trên khuôn mặt mười tám mười chín tuổi thanh xuân diễm lệ có đám ánh hồng tung bay, mặc kệ nàng bao nhiêu tuổi, đời này Tuyết Cơ chưa từng biết tư vị nằm trong lòng nam nhân là cái gì a!

Ngồi lại xong, hai người im lặng không lời nào. Đỗ Trần trong lòng chửi mắng, mẹ nó, đen chết đi được, không ngờ bị một lão yêu bà chiếm tiện nghi! Bất quá... Đây chính là cảm giác ôm nữ nhân sao?

Tuyết Cơ trong lòng như con nai nhảy loạn. Sư tôn thứ tội, đệ tử tuyết không cố ý ngã vào lòng nam nhân... Trong lòng nàng rối bời, hai tay không biết để đâu mới tốt.

Steve đang hôn mê, Thanh Biểu thú máu quá nhiều đang nằm điều dưỡng, không khí trên Liên Hoa có chút ngưng ngừng tĩnh lặng.

Cốt Lâu thú vương Sean tới rất đúng lúc phá tan phút ngưng ngừng này, ngó đầu ngó đuôi đánh giá Liên Hoa thánh khí, hắn cười nói:

- Khách nhân tôn quý, xem bộ dạng thì bằng hữu của ngài có một giờ nửa khắc cũng không bắt được đối thủ, vậy ngài muốn thủ hạ của ta giúp một chút không? Hắc hắc, giá cả rất phải chăng!

Đỗ Trần ho khan hai tiếng, nhìn qua tình hình của Dịch Cốt và Constantine:

- Trợ giúp thì không cần, người kêu tộc nhân của người phong tỏa tất cả các lộ khẩu, chớ để hắn chạy mất là được rồi, còn về phần người... ở bên cạnh ta!

- Bảo đảm ngài vừa lòng!

Sean lập tức phân phó tộc nhân đi phong tỏa lộ khẩu. Mà Tuyết Cơ lại đột nhiên đỏ mặt, giống như con muỗi nhỏ, nàng vẫn đang còn vì cử động vô cùng thân mật vừa rồi cảm thấy ngưng ngừng và áy náy:

- Á Lực tiên sinh, đối thủ là Constantine sao? Nếu quả là hắn, xin để bằng hữu của ngài công kích sau cổ, gia sư từng nói qua, cự long kim chúc hệ giữa hai cánh sau gáy chính là chỗ yếu nhất.

- Brook, người đầu nghe được rồi đó!

Đỗ Trần lớn, quay đầu cảm kích nhìn Tuyết Cơ, vừa muốn mở miệng cảm ơn, nhưng lại phát hiện ra Tuyết Cơ vừa lúc cũng đang nhìn hắn...

Ánh mắt hai người lần thứ hai chạm nhau từ khi tiến vào trong Sinh Mệnh mê cung, nhưng lần này không lập tức tách ra. Đỗ Trần mỉm cười tỏ vẻ cảm tạ, Tuyết Cơ cũng cười một cái đáp lại.

Bất quá trong lòng Đỗ Trần vẫn đang kêu xui xẻo, kinh nghiệm của lão yêu bà này đích xác hữu dụng, không hổ là đệ tử thân truyền của Margaret.

Lão yêu bà... cái cách xưng hô này có lẽ hơi quá một chút? Dù sao Tuyết Cơ cũng là cửu muội của Tuyết Ny a di, Tuyết Ny a di so với Mayfair còn nhỏ hơn một chút, hiện nay cũng ra bộ dạng bốn mươi tuổi, vậy Tuyết Cơ tối đa hẳn là hơn ba mươi mới đúng!

Len lén đưa mắt ngắm dung mạo của Tuyết Cơ, hai mươi tám hai mươi chín tuổi cũng không chừng? Hay là hai bốn hai lăm?

Vậy gọi là tiểu yêu bà đi!

Thầm tự cười nhạo ý tưởng buồn cười của mình. Ngưng thần cau mày, Đỗ Trần nghĩ đến chuyện chính - Constantine vì sao mặc trang phục này?

Phản nghịch cự long cũng đã nhìn thấy Tuyết Cơ, nhưng tựa hồ căn bản không nhận ra cửu đệ tử của Thẩm Thủy Hồ, hẳn hẳn là không đi cùng bọn lão Bowen! Đáng chết, chẳng lẽ có hai thể lực thần bí, một là bọn lão Bowen, mà một chính là tổ chức cứu thoát Constantine? Mà trang phục của bọn chúng vừa khéo tương phản.

Nghĩ tới đây, Đỗ Trần cất cao giọng nói:

- Constantine, không nghĩ rằng người một trong vạn lưu ngũ tuyệt phong, không ngờ trang phục thành bộ dạng quỷ này, thật sự làm cho Long tộc mất mặt a!

- Tiểu tử! Người là ai? Kiểu nói chuyện khách khí đó ta đã không dùng từ nhiều năm rồi!

Lời nói của Constantine mang theo âm ba giết ra:

- Francis đâu? Andy đâu? Brook và thánh khí của người ở đây, các người nhất định cũng ở gần đây! Mau lần ra cho lão tử.

Hắn lớn tiếng quát lên, nhận định Francis cũng ở đây - bởi vì thánh khí ở đây, đấu thần nhất định cách không xa. Mà Constantine nhận ra đài sen của Đỗ Trần! Âm thanh tràn đầy oán hận và phẫn nộ!

Đỗ Trần từng cấp cho Constantine một hi vọng tuyệt vời "phụ tử trùng phùng". Nhưng lại tự tay đem Constantine đẩy xuống vực sâu, làm hắn bị con ruột trong lòng phản bội... giờ phút này, phản nghịch cự long hận Đỗ Trần nhập cốt.

Đỗ Trần cười mà không đáp, may mắn là đang đeo mặt nạ Á Lực.

Nghe tới cái tên Francis, thần sắc của Tuyết Cơ chút biến đổi, nàng tự nhiên biết biết ý nghĩa của cái tên này đối với Margaret - Thẩm Thủy Hồ.

Dịch Cốt được Tuyết Cơ nhắc nhở, tức khắc chiếm được thượng phong, Minh Nguyệt Tứ Thùy đao vung vòng quanh sau cổ của Constantine, khiến phản nghịch cự long hết hoảng né tránh. Constantine lạnh lùng nhìn Tuyết Cơ trên đài sen, cắn răng thầm hận, xú nha đầu này là ai? Không ngờ nhìn một cái thấu được nhược điểm của ta!

Hôm nay lựa chọn của mình đánh không được phải chạy, không bằng bỏ chạy, sau này lại tìm cơ hội báo thù!

Nghĩ tới đây, thân thể hắn rung lên, xiềng xích trên trường bào cũng theo đó "Đinh, Đinh" náo loạn, âm thanh vang rền kim chúc được chuyển hóa thành Âm ba sát trận, tầng tầng tiến lên, bao phủ trước ngực Dịch Cốt, hẳn thừa dịp tạo cho mình một khe hở chạy trốn!

Nhưng chính vào lúc này âm thanh của Tuyết Cơ truyền đến:

- Long dực.

Âm thanh ngắn gọn hữu lực, ẩn chứa sự tự tin không chút do dự! Long dực sao? Dịch Cốt tập trung đánh về phía âm ba trước ngực, đột nhiên hai chân bất động, hướng về đằng sau lưng, thân hình tựa như không xương, giống tờ giấy gấp lại với nhau, tránh khỏi âm ba, đồng thời thủy đao rời tay, giống như vàng trắng rầm, bay về hướng sau lưng Constantine, Tứ Thủy đao tựa hồ đánh trượt rồi...

Nhưng ngay lúc đó, sau lưng Constantine sinh ra hai chiếc long dực, giống như hai con mắt dài, chuẩn xác vô cùng đón nhận loan đao đánh lệch kia!

Phập! Thập cấp Minh Nguyệt tứ thủy đao cắt một mảng lớn, máu rùng rùng trên long dực của Constantine.

Dịch Cốt thắng, nhưng trong lòng run như điên. Tuyết Cơ làm sao biết Constantine muốn xuất long dực? Năng lực dự đoán chiến trường của nàng thật sự mạnh mẽ đến mức khủng bố, giáo hoàng và Long thần có thể có lực dự đoán này của nàng sao?

- Đáng chết!

Constantine hung ác nhìn Tuyết Cơ, xoay người nhìn Dịch Cốt gơ đao lên nhìn chăm chăm vào mình, trong lòng biết trốn không thoát rồi, hăm hừ nói với Tuyết Cơ:

- Có thể tính ta muốn sinh ra long dực, ngươi là truyền nhân của Thảm Thủy Hồ?

Tuyết Cơ sững sốt một chút, rất thành thật đáp lời:

- Đúng thế, tiểu nữ tử là Tuyết Cơ, cứu đệ tử ngồi dưới tôn sư Margaret!

- Hừ, Thảm Thủy Hồ tam đại dự phán bí pháp, Thiên Mục, Thần Toán, Quỷ Đồ, ngươi vừa rồi dùng là cái nào?

Tuyết Cơ nói:

- Tiểu nữ tử học nghệ không tinh, hôm nay trong người lại có trọng thương, chỉ có thể dùng Thiên Mục, ta cũng chỉ học được Thiên Mục...

Nàng ngậm miệng lại, Đỗ Trần đang đưa mắt ra hiệu với nàng.

Đỗ Trần thầm nghĩ, tiểu yêu bà này cũng quá thành thật đi? Constantine hỏi cái gì nàng nói cái đó! Ài! Bất quá khi mình cứu nàng ở Thiên Dao phong, tiểu yêu bà cũng đã thành thật như vậy, thuận miệng đem một chuỗi bí mật lớn nhất của Thảm Thủy Hồ nói cho mình...

Nhân phẩm của tiểu yêu bà này tựa hồ đích xác không tệ, ít nhất không có tâm tư phức tạp, chưa từng thêm phiền toái cho người.

Hắn thôi động Liên Hoa tới trước mặt Constantine, cười nói:

- Constantine các hạ, bây giờ có thể nói cho ta, ngươi làm sao lại thành dạng quỷ này không?

- Ngươi là ai? Hừ, Francis đâu? Kêu hắn ra gặp ta!

Constantine thâm chử, bỏ đi

Ý nghĩ của một tiếng bỏ đi này, chỉ có phản nghịch cự long mới có thể lý giải, hoặc có lẽ Roland cũng có thể hiểu rõ - tao ngộ của bọn họ thập phần tương tự!

Ngày đó Constantine được cứu, sau khi tỉnh lại bên người đều là cao thủ khôi giáp màu đen, trường bào màu đỏ. Phản nghịch cự long bình sinh cẩn thận, không dễ dàng tin người, nhưng người thần bí kia tựa hồ cũng không cần hắn tin. Chỉ là treo lên trên người hắn một xiềng xích sắt như hôm nay, nói cho hắn:

- Gia nhập chúng ta, ngươi có thể có được năng lực để thỏa mãn dục vọng!

Mà phương pháp gia nhập bọn họ, với bức họa thần bí của Demis cũng hết sức tương tự, bất quá cơ chế là khóa tinh mật ở ngục.

Constantine như thế nào dễ dàng gia nhập một tổ chức lai lịch bất minh? Nhưng bọn họ cũng không sót ruột, mà cấp cho Constantine một phần địa đồ, để hắn tùy ý xuyên qua Sinh Mệnh mê cung... nhưng vận khí của phản nghịch cự long thật quá đen đủi, vừa ở trong Sinh Mệnh mê cung đi được nửa tháng, còn chưa thấy được ánh mặt trời của nhân gian đã bị Đỗ Trần chặn rồi!

Ở một nơi mờ mịt nào đó trong Sinh Mệnh mê cung, phẳng phất tồn tại một tổ chức cùng nhóm người Demis vô cùng giống nhau, chỉ có trang phục tương phản.

Đỗ Trần cũng không biết ý nghĩ của Constantine, hắn cười nói:

- Ta tên là Á Lực, cùng với Francis huynh đệ cùng là thuộc hạ thần sứ của Đỗ Trần thần! Người tìm Francis có việc gì trực tiếp nói cho ta là được rồi!

Constantine mắng to:

- Francis, người là đồ con rùa rút đầu, lăn ra cho ta!

Hắn thầm nghĩ, chỉ cần người ra, chỉ cần người vừa ra tới, ta lập tức gia nhập "Bọn họ" đổi lấy sức mạnh, chỉ cần có thể giết người, hết thấy đều bỏ đi...

Trong lòng mặc dù nghĩ như thế, nhưng Constantine lại nước mắt tuôn rơi:

- Francis, ân oán của ta và người đã qua không nhắc lại nữa, nhưng ta đã rơi vào tay các người, chỉ muốn người ra nói cho ta một câu! Andy... có phải là con ruột của ta hay không?

Lúc này Tuyết Cơ nhìn Constantine đồng tình, mở miệng nói:

- Á Lực tiên sinh, xem ra các người có chuyện quá khứ muốn bàn, Tuyết Cơ không tiện ở bên nghe, vậy đi về trước trong thánh khí của ngài!

Đỗ Trần đang muốn lấy cớ để Tuyết Cơ trở về, nghe vậy mỉm cười gật đầu.

Bọn Cốt Lâu thú Sean cũng phi thường hiểu biết chủ động yêu cầu Dịch Cốt cho bọn chúng cách âm.

Đem Liên Hoa thu lại dán vào người, Tuyết Cơ không nhìn thấy nữa, "Hung tướng" của Đỗ Trần liền lời ra, mỉm cười nói:

- Phản nghịch cự long, người muốn gặp Francis? Nhưng người bây giờ có tư cách gì nói điều kiện với ta? Thành thật mà nói ra đi, trang phục của người là chuyện gì, như vậy, ta bớt chút khí lực, người cũng ít chịu đau khổ!

Constantine không để ý tới Đỗ Trần, vẫn kêu to:

- Francis, nói cho ta biết, Andy có phải là con ruột của ta hay không? Ta có phải từng bị con ruột của ta hại tới suýt chết hay không?

Âm thanh oán độc, trong lòng sát khí nổi lên bốn phía, Andy nếu bán đứng ta, vậy nó có phải là con ruột của ta hay không cũng không quan trọng nữa, quan trọng là, nhất định phải lôi ra Francis, giết hắn!

Đỗ Trần trong lòng cười lạnh, đang muốn tiếp tục hỏi ép Constantine, nhưng ánh mắt rơi trên chiếc khóa nhỏ tinh trí (bố trí tinh vi) trên ngực hắn.

368. Thánh Khí Mật Linh Hồn.

Chiếc khóa nhỏ rất thú vị a.

Nó giống như là khóa cửa thường thấy ở trong các trang viên của quý tộc, khắp bốn xung quanh, chỉ có kích cỡ nắm tay trẻ con, toàn thân màu đỏ, nhưng ở chính giữa đầu khóa còn có một la bàn nhỏ xoay tròn, lỗ chìa khóa ở trung tâm la bàn, từ điểm này mà xét, nó giống như là khóa mật mã phòng kẻ trộm!

Quả thật là thứ rất hay!

Đỗ Trần ở trong thế giới đấu thần vẫn là lần đầu tiên thấy được loại khóa này, với nhãn quan chuyên nghiệp của hắn mà xem, đẳng cấp công nghệ của chiếc khóa nhỏ này tuyệt đối vượt qua công nghệ làm khóa tối cao của thế giới đấu thần. Cho dù đẳng cấp công tượng kiệt xuất nhất cũng không cách nào làm ra thứ gia hỏa đẳng cấp cao như thế, vậy chỉ có một loại khả năng, chẳng lẽ là thánh khí?

Khóa đối với Đỗ Trần, cũng ngang như mỹ nữ đối với Steven. Ý bảo Dịch Cốt chú ý Constantine, hai mắt màu lam của Đỗ Trần lóe ra mục quang kinh dị, đưa tay tới nắm lấy chiếc khóa trước ngực hắn.

Constantine cả kinh:

- Người muốn làm gì!

Chiếc khóa này là hi vọng cuối cùng của hắn, có thể mang đến cho hắn nguồn sức mạnh đảo ngược tình thế!

Đỗ Trần ngồi bên người Constantine, chơi đùa chiếc khóa trong ngực hắn:

- Thứ này từ đâu tới?

Tiểu gia hỏa này thật sự không tệ, không ngờ có công nghệ "Hai mươi bốn tâm" đây là tiêu chuẩn của thập cấp thánh khí a!

Constantine hừ nói:

- Cái này không quan hệ với ngươi, muốn giết cứ giết, chỉ hận Francis làm con rùa rút đầu, không dám ra gặp ta!

Đỗ Trần không thèm để ý tới lời chửi mắng của Constantine, sức chú ý của hắn hoàn toàn bị chiếc khóa nhỏ kia thu hút, chiết khóa tinh mật này càng nhìn càng thú vị. Đỗ Trần có thể khẳng định đây không phải là một chiếc khóa bình thường, bởi vì trong nó ẩn chứa sức mạnh cường đại. Nhưng nó cũng không phải là một kiện thánh khí, bởi vì bên trong nó không tồn tại dấu hồn, nếu như nhất định phải cho nó một lời hình dung chuẩn xác, Đỗ Trần gọi nó là...

Thánh khí mất đi linh hồn!

Constantine nhìn như phần nộ tuyệt vọng, nhưng trong lòng lại vạn phần sốt ruột. Đáng chết, chiếc khóa này là phương tiện để mình gia nhập "Bọn họ" a! Tên Á lực trước mắt này cứ chăm chú vào cái khóa làm gì? Chẳng lẽ hắn phát hiện ra bí mật của chiếc khóa này? Không thể nào, "Bọn họ" đã nói, đương thời trừ đầu lĩnh của bọn họ. Không ai có thể phát hiện ra bí mật của chiếc khóa này!

Bởi vì chiếc khóa này kế thừa từ Vạn Cổ Thần Hoàng, đệ nhất nhân trong lịch sử đấu thần, Prince!

- Thú vị, thật sự rất thú vị!

Đỗ Trần tắc lưỡi cảm thán, lấy từ trên eo xuống mấy cái dây sắt và một chiếc chìa khóa bách hợp. Thuận tay từ lấy ra từ trong túi viên kẹo dẻo bọc đường tiểu Bối Bối thích nhất, ném vào trong miệng nhai.

Đỗ Trần chăm chăm chú chú khua gõ, động tác của hắn rơi vào trong mắt Constantine liền đó là một đầu sương mù. Hắn thầm nói "Cái tên Á Lực này chăm chú vào cái khóa không rời, tiếp theo khó trách khỏi ngoài ý liệu, bỏ đi! Xem ra hôm nay khó có thể gặp được Francis, vậy thừa cơ còn chưa có dị biến phát sinh, gia nhập "Bọn họ", đổi lấy sức mạnh tới giết Brook và tên Á Lực này, như thế đại cừu cũng tình là báo được một nửa!"

Nghĩ tới đây, Constantine lập tức bắt đầu hành động!

Nhưng phản nghịch cự long tuyệt không ngu xuẩn, sinh mạng nắm trong tay Dịch Cốt, hắn không dám kinh cử vọng động làm người hoài nghi, cho nên trong lòng Constantine cười lạnh, nhưng trên mặt hắn lại khóc rống lên, nước mắt tuôn rơi:

- Bỏ đi, hôm nay rơi vào trong tay các ngươi, ta cũng không dám sinh cường! Á lực tiên sinh, cầu xin ngài, ta nguyện ý nói cho ngài hết thấy. Y phục này, chiếc khóa này, đều nói cho ngài! Chỉ cầu...

- Ngài nói cho ta, Andy có phải là con ruột của ta hay không a!

Hắn khóc tới làm người nghe được thương tâm, nghe tiếng lệ rơi, đường đường là một trong vạn lưu ngũ tuyệt phong, có thể làm thái độ từ phụ yếu đuối như thế, làm người không nhìn được mà động lòng trắc ẩn.

Nhưng Dịch Cốt vẫn luôn lãnh huyết, Đỗ Trần thì chú ý tới chiếc khóa nhỏ, không ai đáp trả phản nghịch cự long.

Constantine càng khóc càng thương tâm:

- Ta và Sophia cả đời bao nhiêu tai nạn, hôm nay mẫu thân của nhi tử kia sinh tử chẳng biết, phụ thân lại rơi vào tay địch thủ... Cầu xin ngài, nếu như muốn giết ta, đừng để cho Andy thấy được không?

Khóc lóc một hồi, hai hàng nước mắt vẫn đục của hắn không ngờ biến thành huyết lệ.

- Cầu xin ngài... Mặt kệ Andy có phải là con ruột của ta hay không, xin, xin Francis ngày sau chiếu cố nó thật tốt...

Nói rồi Constantine ho kịch liệt, "khục khục!" khòe miệng cũng rỉ ra máu.

Ánh mắt lạnh lùng như băng của Dịch Cốt có một tia... mềm yếu

Trên tay Đỗ Trần không ngừng, trong lòng cũng nhìn lão long đáng thương này, liền nói:

- Chỉ cần người nói cho lai lịch của y phục trên người, chuyện khác của chúng ta thương lượng được, người nguyện ý không?

Dưới con mắt thương sót bi cầu của Constantine, là trái tim lạnh như băng đang cười lạnh, thành công rồi, chỉ cần huyết lệ và máu miệng của ta thấm tới đầu khóa, chính là thời khắc các người chảy máu!

Phản nghịch cự long theo tiếng khóc đưa đầu ra, khòe mắt nhắm chuẩn chiếc khóa, tách, một giọt máu rơi trên xích sắt, theo xích sắt chậm chậm chảy, chảy... tới, , tới bên cạnh chiếc khóa kia...

- Ha, ha ha!

Constantine đột nhiên cười điên cuồng, ngửa mặt lên trời hét to:

- Lấy máu của ta làm thệ, ta nguyện ý!!!

- Ta nguyện ý!!!

Trận trận vang vọng trong Sinh Mệnh mê cung, tiếng gầm thê lương tràn đầy oán hận cùng khí phách. Con mắt hung ác của phản nghịch cự long nhìn thẳng vào Đỗ Trần, chỉ cần mang sức mạnh tới tay lập tức ta nguyện ý, ta nguyện ý dùng hết thấy đổi lấy sức mạnh. Nguyện ý trở thành một người của các người, chỉ cần, có thể xé thấy hai người trước mắt thành vạn đoạn, làm bọn chúng vĩnh viễn không siêu sinh.

Sức mạnh...

Đến đây đi!

- Phệt!!!

Constantin đợi một tiếng quái dị vang lên, cúi đầu nhìn, Đỗ Trần từ trong miệng nhổ ra cục kẹo đường mềm đã nhai nát, ở trên lỗ khóa, sau đó dùng lực ấn một cái. Cạch, chiếc khóa nhỏ bị mở ra...

Sau đó Đỗ Trần ngẩng đầu lên:

- Nguyện ý thì nói đi, kêu xé cổ làm cái gì?

Nói rồi hắn dùng sức giật một cái, cái khóa nhỏ nối với dây xích trên người Constantine rơi vào trong tay Đỗ Trần, còn đặc ý nói với Dịch Cốt:

- Chất tài của cái khóa này là bảo bối, ngày nào đó cải tạo cho người thành một thứ ám khí thuận tay, để dụng cho tiện!

Constantine ngây ngốc nhìn vào chiếc khóa nhỏ trên tay Đỗ Trần, còn có khối kẹo dẻo bên trên, đột nhiên cảm thấy trước mặt một mảng mê muội... Sức mạnh đâu? Sức mạnh của ta đâu? Đáng chết, chiếc khóa bị một miếng kẹo đường của Á Lực làm mở ra! Trời ơi, ta cả đời oán hận, hi vọng báo thù không ngờ bị một cục kẹo mềm làm không còn nữa!

- Phệt!

Một ngụm máu công tâm, hơn nữa vừa mới trọng thương, làm Constantine phun máu té xỉu!

Dịch Cốt thậm chí có chút khó hiểu, nghi hoặc nhìn Đỗ Trần:

- Thiếu gia, con rồng già này vừa nó nguyện ý phối hợp với chúng ta, làm sao lại xỉu rồi?

Đỗ Trần nhú mày chần chờ nói:

- Quái lạ, vừa rồi hắn kêu có nguyện ý, nguyện ý cũng được rồi, tại sao còn dùng máu làm lời thệ nặng như vậy? Phản nghịch cự long từ khi nào cao thượng như vậy?

Một người vừa mới lần một vòng ở cửa địa ngục rất khó hiểu a!

Có người khó hiểu, nhưng cũng có người đang chấn kinh, phần nộ.

Nơi nào đó trong Sinh Mệnh mê cung, đó là một tòa cung điện âm u, nhìn kỹ, hình dạng cung điện rất giống với binh dinh quân khôì. Mà ở trong đại điện giữa "Quân khôì"

- Bốp!

Chính vào sát na Đỗ Trần mở ra chiếc khóa trên ngực Constantine, trên vách tường đại điện một cái khóa xích đột nhiên đứt ra!

- Grừ!

Một tiếng gầm tràn đầy phần nộ cùng chấn kinh:

- Tất cả thành viên trong thần điện tập hợp!

Theo lệnh tập kết truyền xuống, từng bóng người xuất hiện trong đại nội, tính cẩn thận một chút, tổng cộng tám người, toàn bộ đều là binh dinh quân khôì trường bào quét đất, cùng trang phục của Constantine giống nhau như đúc. Nhưng, trên người bọn họ không có khóa xích, ngực cũng chỉ có một chiếc khóa nhỏ.

Tám người dàn hàng ngang, đứng ở trong đại điện trống không, chính diện đối mặt với vách tường cửa điện, trên vách tường kia treo một sợi xích sắt dài, vừa mới đứt một phần, chính là phần cuối cùng bên trái.

Đám người đứng chỉnh tề rồi, âm thanh mới vừa rồi gầm lên lại vang lên:

- Có người phá bí tỏa trên người Constantine.

Tám người đều cúi đầu, không một ai dám lên tiếng, bọn họ biết bí tỏa bị phá đại biểu cho cái gì... đó là sự phần nộ của chủ nhân, giết chóc của nhân gian.

Âm thanh kia chỉ nghe thấy tiếng không thấy người:

- Thập Tam!

Hắn lạnh lùng nói ra một cái số hiệu, người đứng cuối bên trái trong tám người tiến lên một bước, "Rầm" quỳ xuống! Dung mạo của hắn không nhìn rõ lắm, nhưng dưới binh dinh quân khôì là một cái cằm nhọn không râu, môi mỏng, da rất trắng, vóc người cũng trung bình.

Chính là người ngày đó phục diệt Âm Ảnh quân, cứu đi Constantine.

- Constantine là do người phụ trách, vậy cho người dẫn đội mười ba của người, tra rõ cho ta cuối cùng là ai phá giải được bí tỏa trên người hắn! Một khi tra rõ, lập tức bắt sống!

- Như ngài mong muốn, chủ nhân!

Thập Tam cung kính đáp lời, nhưng không dám đứng dậy.

- Chủ nhân, hiện nay tam đại lục hỗn loạn vô vùng, chiến tranh lần thứ hai giữa Hồng Huyết Nhân và Tử Huyết Nhân đã bắt đầu. Thuộc hạ lần này đi tới nhân gian sợ rằng gặp phải thời khắc cần quyết định tức thời, xin chủ nhân ban cho toàn quyền!

Âm thanh kia cười lạnh không thôi:

- Người sẽ không đi tới nhân gian, với tốc độ của Constantine, hắn lúc này hắn là đang ở gần sào huyệt của Cốt Lâu thú trong Sinh Mệnh mê cung, ta sẽ dùng Sinh Mệnh Tiệp Kính (đường tắt) trực tiếp đưa người tới nơi đó!

Mười Ba vừa hơi ngẩng đầu, có vẻ rất kinh ngạc, cũng có một tia kích động:

- Chủ nhân tín nhiệm, Thập Tam cảm kích bất tận, tất không phụ mong muốn của chủ nhân!

Nhưng hắn cẩn thận nói:

- Bí tỏa trên người Constantine tuyệt không phải thường nhân có thể phá, thuộc hạ vì cầu vạn toàn, xin chủ nhân phái người hiệp trợ!

- Ủm, Thập Tứ, Thập Thất, hai người các người dẫn tiểu đội của mình theo Thập Tam đi!

- Tuân mệnh, chủ nhân!

Sau khi Thập Tam lĩnh mệnh, trước mặt hắn chầm chậm bay lên một đại quang mang màu ám, lục, sắc, quang mang này chiếu sáng chói mắt, lại có vài phần quỷ dị - đây chính là thứ trong miệng người kia, có thể làm cho Thập Tam trong nháy mắt tới phụ cận sào huyệt của Cốt Lâu thú, Sinh Mệnh Tiệp Kính!

Ba người trường bào đội binh dinh quân khôi bước vào giữa quang mang, thẳng hướng Đỗ Trần mà đến!

369. Hảo Thương Nhân

Lúc này Đỗ Trần vô vô khuôn mặt Constantine, thấy lão long không có biểu hiện trong lòng phát sinh cổ quái, vừa rồi biểu hiện của phản nghịch cự long quá dị thường a!

Đỗ Trần không biết vừa rồi thực tế đã đem Constantine tới địa ngục dạo chơi một vòng. Nhưng vốn xuất thân tiểu thâu nên hắn cũng có đôi chút cẩn thận cùng hiểu biết nhân tình thế thái, bởi vậy hắn cũng hiểu được chuyện có vẻ không đúng, thử nghĩ xem một người đang bị thẩm vấn, khóc lóc chỉ hỏi chuyện con cái, đột nhiên thân kinh bình thường trở lại giữa mặt lên trời rống to, tỏ vẻ nguyện ý, còn lập huyết thệ hứa hẹn nặng như vậy, như có ai đó đang ở trước mắt, sao không cảm thấy cổ quái?

Cho nên giờ phút này Đỗ Trần đối với việc phản nghịch cự long hôn mê ngã xuống, trong lòng rất không thoải mái. Nhưng tra xét thân thể phản nghịch cự long một vòng, hắn vẫn không tìm ra vấn đề cụ thể là ở đâu. Liên rung y bào nói:

- Brook, người trước đem Constantine phong ấn, nhất định phải đảm bảo hắn không thể còn sức chiến đấu!

Dứt lời liền phát tay nói với Sean:

- Cốt Lâu thú vương các hạ, lần này chúng ta hợp tác thật tuyệt phi thường!

Sean tự thân cúi cung rất quý tộc:

- Khách hàng hài lòng, chính là vinh hạnh của Sean ta!

Đỗ Trần đưa cho hắn một hộp châu báu nhỏ - loại đồ vật này bên trong Liên Hoa có rất nhiều, cười nói:

- Đây là chút sinh ý cho sự hợp tác thành công của chúng ta, sau đây ta còn một sinh ý muốn bàn với người!

Không đợi Đỗ Trần nói ra, hốc mắt trên khô lâu Sean trừng lớn, đúng là hốc mắt! Hắn không có nhân tính.

- A! Khách nhân tôn quý, ngài không cần nói ra, ta đã phái người đi làm, ngài chỉ cần chi kim đỉnh rồi chờ trong chốc lát là chuyện ngài muốn làm có thể xong!

Đỗ Trần cười nói:

- Người biết ta muốn cái gì sao?

Hốc mắt Sean nhanh chóng chuyển thành một đường thẳng, miệng cười nói.

- Ngài đã làm xong chuyện ngài muốn làm, nhưng ngài vẫn còn hai bạn đang trong sinh mệnh mê cung tìm kiếm dịch nhân. Umm! Cho nên ngài nhất định là muốn tìm bọn họ!

Thủ cốt xoa xoa, tư thế như muốn tiền, Sean tươi cười nói:

- Ta vừa rồi đã gọi người phát động tất cả Cốt Lâu thú ở phụ cận vì ngài xác định vị trí của hai vị bằng hữu, cũng như lưu ý dịch nhân mà bọn họ muốn tìm, ta tin tưởng ngay lập tức sẽ có tin tức truyền đến, còn về kim đỉnh...

Đỗ Trần tuyệt không tiếc châu báu.

Lúc này một Cốt Lâu thú hoảng hốt bối rối chạy tới, đến bên Sean ghé đầu "Ca Ca" thì thào vài câu. Hai hốc mắt của Sean trừng ra thành hai hình tròn:

- Khách nhân tôn quý, hai vị bằng hữu của ngài hình như gặp một chút phiền toái nhỏ. Vừa rồi, Carew...

Ngón tay hần chỉ Cốt Lâu thú vừa tới báo tin:

- Carew phát hiện thi thể Cốt Lâu thú dẫn đường cho hai vị bằng hữu của ngài, trời ơi, Cốt Lâu thú đã bị người đánh chết! Mà hai vị bằng hữu kia của ngài không rõ đi về phía nào. Hiện trường chỉ có một vũng máu!

Đỗ Trần thần sắc biến đổi, nhưng trong lòng ý nghĩ lại chuyển, bọn họ chắc không gặp phải nguy hiểm. Bởi vì vừa rồi Tyre đã cảm giác tất cả các hơi thở ở phụ cận, ngoại trừ Constantine đã bị cầm tù, ngoài ra căn bản là không có gì có thể uy hiếp thực lực của Andy! Chẳng lẽ là Brockman liều mạng đánh chết Cốt Lâu thú dẫn đường, Tyre cùng Andy vội vàng đuổi theo?

- Lập tức đưa ta đến chỗ bọn họ mất tích! Đồng thời bảo tộc nhân của người lưu ý lộ khẩu các nơi!

Sean gật đầu nói:

- Ngài yên tâm, tộc nhân của ta bị người giết, chuyện này ta nhất định tận tâm! Ưm... Lần này dẫn đường thu các ngài một nửa là được rồi!

Hắn lập tức đưa bọn Đỗ Trần tiến vào địa đạo.

Đi được một đoạn, "Ca ca!" Lại có một Cốt Lâu thú cầm đầu chạy tới thì thảo vài câu. Sean nghe xong nói:

- Hai vị khách nhân, tộc nhân của ta ở một lộ khẩu phát hiện một bằng hữu của ngài. Ách, là dị thú, hắn hình như đang truy đuổi cái gì, chạy nhanh như gió, tộc nhân của ta chỉ nhìn được một cái bóng!

Đỗ Trần nhướng mày, là Andy! Sao chỉ có một mình hắn? Tyre đâu?

Sean nói:

- Khách nhân tôn quý, xem ra hai vị bằng hữu của ngài đã chia ra, có cần đề xuất của Sean không? Cam đoan giá cả hợp lý!

Đỗ Trần hơi trầm ngâm, chẳng lẽ là Brockman, Phillip, Hofhman bọn họ ba người tách ra chạy trốn, Andy và Tyre cũng chỉ có cách chia hướng truy tung? Chuyện này có vẻ không tốt, thực lực chiến đấu của Tyre quá kém, nếu Brockman liều chết một kích làm hắn thụ thương có thể khiến chính mình không còn thể diện đi gặp thần sủng của sư phụ, thê tử của Tyre nữa!

Cũng được, dù sao xung quanh không có cường lực đấu thần, bản thân mình lại đã tấn cấp phong hào!

- Brook, đưa Constantine cho ta, sau đó người đi theo mấy Cốt Lâu thú đuổi theo Andy, ta cùng Sean quay lại chỗ bọn họ tách ra xem vết máu kia vậy!

Đem phản nghịch cự long thu vào Liên Hoa, Đỗ Trần hướng tới Sean vẫy vẫy tay. Không đợi hắn mở miệng, Sean liền tranh tiên nói:

- A, trí tuệ của Sean hiểu được người muốn nói gì - ta sẽ không rời đi quá tầm mắt của ngài, cam đoan ngài tùy thời đều có thể giết chết ta! Ân hử, bất quá, khách nhân ngài thật sự quá cẩn thận.

Đỗ Trần mỉm cười, Sean này thực sự là một hảo thương nhân!

Sau khi cùng Dịch Cốt tách ra, Đỗ Trần rất nhanh được Sean dẫn đường đưa tới chỗ Andy cùng Tyre chia tách.

Đây là một miếng đất trống nhỏ diện tích hơn mười thước vuông, loại này trong sinh mệnh mê cung nhiều như lông trâu, bất quá cái chỗ này có một chút khác biệt.

Vách tường mê cung quang mang vốn dĩ có màu xanh thẫm cùng màu vàng sẫm là chính, nhưng chỗ này lại đắm chìm trong một mảnh hồng quang, hơn nữa là lửa đỏ phi thường chói mắt, vách tường mê cung nơi này không giống như nơi khác có dạng mộc chất lân tuần, mà như là bạch ngọc quang hoa, trên mặt ngọc còn có rất nhiều sắc thái điểm lệ ngang dọc bực lầy, tổ hợp lại thì trông như một bức bích họa theo trường phái trừu tượng.

Đỗ Trần vừa đi tiến này đất trống này đã sửng sốt, thật là một chỗ quái lạ!

- Sean, chỗ này có chút không giống với những chỗ khác a!

Sean cười mỉ mỉ lắc đầu:

- Khách nhân, sinh mệnh mê cung vô cùng rộng lớn, địa phương dạng gì cũng có, ngài thấy kỳ quái, chỉ là bởi vì ngài chưa thấy qua cùng loại địa phương thôi! Nơi này tình cũng không đáng được gọi kỳ quái!

Sean chỉ vào một chỗ mặt đất nói:

- Khách nhân, đây là vũng máu đã nói tới!

Đỗ Trần gật đầu, đi tới giữa khu đất trống phía trước bãi máu, tiện tay lấy ra một khối thủy tinh bạc phiến, hút một giọt huyết tích ở trên, giờ về phía hồng quang quan sát.

Andy có hạ lạc ở nơi nào cũng không đáng để lo lắng, nhưng Tyre thật ra đã đi đâu? Đỗ Trần muốn dùng kiến thức luyện kim thuật phân tích chút máu này, để xác định nó không thuộc về Tyre mới có thể cảm thấy an tâm.

Đang nhìn chăm chăm vào giọt máu, dư quang ở khóe mắt Đỗ Trần đột nhiên thấy cửa đi trên vách tường quanh khu đất trống lại bắt đầu biến hóa - bất quá chuyện này cũng chẳng có cái gì là lạ? Trong sinh mệnh mê cung địa đạo vốn là biến hóa vô thường!

Nhưng lúc này, Sean vốn vẫn ở bên Đỗ Trần đột nhiên cười hắc hắc... tiếng cười rất cổ quái, không thể ưa được, rất âm hiểm!

- Người cười cái gì?

Đỗ Trần không giận hỏi.

Sean cười nói:

- Khách nhân tôn quý, ta chỉ là định nói cho ngài một chuyện... Người có biết tại sao Brockman bị truy sát từ giáo đình lại có thể bình yên chạy thoát không?

Đỗ Trần sững sốt.

- Đó là bởi vì Ma tộc đại nhân vật kế hoạch số 3 mời ta, Cốt Lâu thú vương Sean, giết chết một bộ phận người của giáo đình, cấp cho Brockman một đường thoát!

Cùng với lời hắn nói, sinh mệnh mê cung lại biến hóa, toàn bộ các động khẩu xung quanh khu đất trống đột nhiên biến mất, trên vách tường tản ra quang mang nóng rực, độ nóng bề mặt cũng bắt đầu tăng lên, nơi này hiển nhiên đã thành tử địa!

Đồng tử Đỗ Trần co mạnh lại, chậm rãi cất đi thủy tinh bạc phiến, gắt gao nhìn chăm chăm Sean.

- Người đầu phục Ma tộc?

- Ân hừ, người nói đúng!

Sean ngạo mạn nói:

- Thanh Biều thú kia đã nói qua, chỉ cần có giá tiền thích hợp, Sean ta có thể bán chính đầu mình! Ma tộc cho ta giá rất cao, ta đương nhiên bán mạng cho bọn họ!

Đỗ Trần nhìn thoáng qua xung quanh, khu đất trống này đã thành không gian bị bịt kín hoàn toàn, đã không có đường lui, cười nói:

- Ta có thể cấp cho người nhiều châu báu hơn so với Ma tộc!

- Đúng vậy, ta đã chứng kiến sự khảng khái của người, nhưng trước người, Ma tộc đã mua toàn tộc Cốt Lâu thú chúng ta, bọn họ cho ta cái mà người vĩnh viễn cũng không cấp được cho ta!

Sean chỉ chỉ chính đầu mình:

- Tử Huyết Nhân khu vực Auerbach, Cốt Lâu thú quân đoàn tổng tư lệnh, Sean! Thật cao hứng được làm quen với người, kẻ đang truy sát nghị viên Brockman hỗn đản! Ta đồng thời cũng phải thông tri tới người, đại nhân vật kế hoạch số 3 ngay khi biết được kẻ truy tung Brockman nghị viên chính là ngài, liền mời chúng ta không tiếc phí tổn để giết chết ngài, cho nên mới có hết thảy chuyện vừa rồi - ta bỏ cục tách các

người ra, phân nhóm dẫn nhập vào hãm tịnh! Kỳ thật các bằng hữu của người căn bản không có mất tích, bọn họ còn đang được tộc nhân của ta dẫn đường vào đây!

Sean nở nụ cười lớn:

- Ngoài trừ đột nhiên xuất ra Constantine, mọi chuyện hết thấy đều rất thuận lợi không phải sao? Bây giờ người đã bị nhốt chết ở trong hỏa nhãn chỗ này, hãy chờ liệt hỏa đem người thiêu chết đi!

Bá, Đỗ Trần rút ra Thệ Tuyết kiếm:

- Nhưng trước khi ta bị hỏa thiêu chết, người cũng phải chôn cùng cho ta!

Sean thần nhiên đối mặt với Đỗ Trần đang cầm Thệ Tuyết kiếm:

- Ta đã nói rồi, chỉ cần có giá thích hợp, ta có thể bán chính tánh mạng mình. Ân hử! Ta bây giờ chính là dụng chính một cái mạng của mình đến lừa người, có vinh hạnh không?

Hắn rất bất đắc dĩ nhún vai:

- Không có biện pháp, người thật sự là quá cẩn thận, các người cũng quá cường đại! Nếu ta không dùng chính mạng mình, thì căn bản không có khả năng khiến người yên tâm theo ta tiến vào hãm tịnh này!

Đỗ Trần khen:

- Người thật là một hảo thương nhân!

- Đa tạ khích lệ của ngài!

Sean cười mỉa mỉ hỏi:

- Ngài bây giờ định giết chết ta, hay là để cho ta bồi ngài cùng bị hỏa thiêu chết? Ân hử? Có cần đề xuất của Sean không? Giá rất rẻ

Không được hoảng, lúc này mà hoảng lên là chết! Đỗ Trần âm thầm cảnh báo chính mình! Mẹ kiếp, cả đời gạt người, hôm nay hiển nhiên bị một gã Cốt Lâu lừa. Hử, dùng một cái mạng đến gạt ta, Sean cũng đáng gọi là một nhân vật!

Độ nóng chung quanh càng ngày càng cao!

- Trước khi người chết, ta có một câu hỏi cuối, Ma tộc tốt cùng cho người cái gì, khiến cho người ngay cả chính tính mạng mình cũng có thể bán được?

370. Liên Hoa Tâm Ma

Thệ Tuyết kiếm trong tay Đỗ Trần chỉ thẳng cổ họng, giọng Sean càng the thé. Hỏa nhãn càng mạnh, mấy Cốt Lâu thú đi theo Sean đã "ầm" bạo liệt vỡ vụn thành tro bột, chỉ còn Sean cùng Đỗ Trần là chưa bị thiêu cháy, nhưng quần áo trên người Đỗ Trần đã bắt đầu khô nóng.

Sean rất bình tĩnh nhìn trường kiếm Đỗ Trần, hắn tuyệt không nghi ngờ, kẻ trước mắt chỉ cần khe khẽ vịn cổ tay, khô lâu đầu mình sẽ rơi xuống đất, nhưng đối với một người trong lòng quyết tử như Cốt Lâu thú vương mà nói, hắn dĩ nhiên không sợ!

Hốc mắt híp lại thành một đường, Sean cười rất sượng khoái nói:

- Khách nhân tôn quý, người muốn biết Ma tộc trả ta cái gì, chắc là muốn thử xem người có thể trả cho ta không chẳng? Cái này người không có khả năng đâu!

Hắn chỉ chỉ vào chính khô lâu đầu của mình:

- Cốt Lâu thú tộc chúng ta sống lâu bất quá chỉ thọ được ba mươi tuổi, mà Sean ta đã sống một trăm chín mươi tám tuổi, thực là dị loại trong tộc Cốt Lâu thú!

Hắn nói chuyện sống lâu làm cái gì? Đỗ Trần nhướng mày nghĩ.

Sean tiếp tục nói:

- Tất cả các Cốt Lâu thú khác đều hâm mộ ta "Miên Trường" thọ mệnh, nhưng chỉ có mình ta trong lòng rõ ràng, sống càng lâu, càng chịu nhiều thương tâm!

Hắn thanh âm đau khổ:

- Một trăm sáu mươi năm trước, ái thê của ta chết trước mắt ta, một trăm ba mươi hai năm trước, ta tự tay mai táng con mình! Chín mươi tám năm trước, đứa cháu ta thương yêu nhất chết trong bữa tiệc rượu ta ngênh thú vị thê tử thứ hai! Lại qua 15 năm... thê tử thứ hai của ta cũng chết khi ta đang ở bên...

Tay hắn nắm chặt lại xương kêu răng rắc:

- Hơn một trăm năm, ta trở mắt nhìn đám hậu đại của ta sinh ra, rồi lại tự tay đem bọn chúng đi mai táng. Bây giờ ta không dám cưới vợ, không dám gặp đám cháu chắt của chính mình, chính là bởi vì ta sợ thấy khi bọn họ già chết... ta lại phải rơi lệ một lần nữa!

Sean đột nhiên nở nụ cười lớn:

- Nhưng Phillip có thể giúp ta không phải chịu loại thống khổ này, vong linh bí pháp của hắn có thể làm cho những tộc nhân đã chết của ta sống lại. Người có biết tâm tình của ta khi nhìn thấy con mình sống lại là như thế nào không? Cáp, ha ha! Vì bọn họ, ta dùng một cái mạng của ta để đổi một cái mạng của người cũng đáng giá!

Đỗ Trần trong lòng ngốc trệ, lạnh nhạt nói:

- Người nguyện ý để cho thân nhân của người trở thành thứ người người chán ghét, tồn tại không thân xác dưới dạng vong linh sao?

Sean hừ một tiếng:

- Người xem bộ dáng của ta đây, trong mắt loài người các người vong linh là thứ người người chán ghét, nhưng trong mắt Cốt Lâu thú chúng ta, vong linh cũng như chúng ta một bộ xương khô có gì khác nhau đâu?

Hắn gật đầu:

- A, khác nhau nếu có chỉ là chút xíu, vong linh Cốt Lâu thú không thích ăn Thanh Biểu, mà thích ăn huyết nhục loài người thôi

Hắn không hề sợ hãi đối mặt với mũi kiếm Đỗ Trần.

- Thế nào? Cái giá Ma tộc trả người không cách nào trả nổi cho ta đúng không? Giết ta đi, ta mặc dù chết đi, nhưng ta sẽ trở thành Cốt Lâu thú quân vương vĩ đại nhất từ trước tới nay, sau này Cốt Lâu thú sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ, là ta Sean, dùng chính tính mạng mình để giết một ác ma, đổi lấy toàn tộc Cốt Lâu thú suốt đời bất tử!

Đỗ Trần nghe vậy cười khẩy:

- Người giết "Ác Ma" ta là thành Cốt Lâu quân vương vĩ đại nhất? Hừ! Hoang đường!

Sean tròn tròn hốc mắt. Liệt hỏa đã bén tới hắn, cửu cấp Cốt Lâu thú vương đã bắt đầu vỡ vụn trong lửa, nhưng hắn lại tại cười to, cuồng tiếu!

- Cáp, ha ha! Francis, ta nói không đúng sao? Ngay vừa rồi, người cùng Đỗ Trần thần kia diệt giết mười vạn vong linh, người có biết trong đó có bao nhiêu hậu duệ của ta không? Giết chết người, nha trảo của Đỗ Trần thần tối hung ác, thiên địch của vong linh, ta có thể giúp cho bọn nhỏ của ta thêm nhiều cơ hội sống sót! Đáng tiếc a!

Hắn ngửa mặt lên trời thở dài:

- Đáng tiếc ta chỉ có thể giết người, không thể giết chết cái tên tối cường đại ma quỷ, Đỗ Trần thần kia được...

Đỗ Trần đột nhiên cảm thấy đầu óc mê muội, Liên Hoa nguyên thần cũng run rẩy!

Hắn cảm thấy phảng phất ngay bên tai câu nói của Bill "vác đầu" khi diệt sát mười vạn vong linh:

- Một ngày nào đó, sẽ có vong linh nhờ giết người mà trở thành vong linh đại anh hùng, vong linh đại lương thiện!

Thiện ác chỉ là tương đối, đối với người là việc thiện, đối với vong linh là chuyện ác. Đỗ Trần đã kiên trì tin tưởng đạo lý này! Nhưng khi chính mình bị vây trong liệt hỏa... Đỗ Trần muốn chết:

- Mẹ người chứ!

Người muốn trở thành vong linh anh hùng sao, muốn trở thành Cốt Lâu thú tối vĩ đại quân vương sao, muốn dùng mạng đổi mạng sao? Rắm thôi! Cái đồ rắc rối!

Tính ngộ ngược từ kiếp trước bùng nổ bốc lên đầu, Đỗ Trần một kiếm đâm ra, nhưng không đợi mũi kiếm của hắn chém xuống đầu, phách ba, phách ba, Cốt Lâu thú vương Sean đã táng thân trong trùng trùng liệt hỏa!

Đỗ Trần sửng sốt, nguyên thần lại run lên, nhưng lúc này nó mãnh liệt run rẩy nhiều lần, chấn động làm cho Đỗ Trần ù tai hoa mắt, gần như chết ngất đi!

Hắn trong lòng tự hỏi, lão tử giết vong linh, mưu cầu đại phúc cho loài người, Sean giết ta, thành Cốt Lâu thú tối vĩ đại quân vương, vong linh đại anh hùng... rốt cuộc ai đúng? Dù sao lão tử không muốn vứt bỏ tính mạng, trong lòng lão tử, Sean là vương bát đản, đáng chết!

Đỗ Trần tựa hồ như quên liệt hỏa, hắn muốn thoát ra, nhưng đáng tiếc không có đáp án, vong linh cũng phải sinh tồn nên mới khiến mình thân sa hiểm địa. Đến khi bị người lộng tử, Đỗ Trần mới tự thân cảm nhận được, vong linh cũng muốn sống, nhưng...

Phải chăng tính mạng cũng có trả giá?

Chẳng lẽ không có việc thiện lương toàn sao? Bị thiêu chết ở chỗ này cùng lắm thì chuyển sinh sang một đời mới, nhưng Liên Hoa pháp bảo mất tích làm sao bây giờ?

Đỗ Trần đầu óc rơi vào hỗn loạn!

- Nhất hoa nhất thế giới...

Giọng lão tăng lâu nay vẫn niệm kinh trong đầu vang lên như tiếng chuông, nhắc lại một câu mà Đỗ Trần gần như đã quên, nhưng sau đó còn thêm một câu nữa:

- Nhất hoa nhất thế giới, tiểu tử thôi, gặp phải tâm ma sao? Ha ha, hắc hắc!

- Bồ Đào?

Đỗ Trần trong đầu vọng ra tiếng nói.

- Người ở đâu vậy?

- Khỏi tìm, chỉ là một chút thần niệm ở trong nguyên thần của người mà thôi! Hãy nhìn cái móng người ấy!

Đỗ Trần thần niệm vội xem xét. Trong sự bất tri bất giác, quả Liên Hoa thứ tư đã hoàn toàn khai nở - chắc là Bowness chiến bại, giáo đình toàn thắng thu hoạch lớn, cho nên với công lao Đỗ Trần bí mật báo tin đã khiến quả thứ tư hoàn toàn khai mở, Liên Hoa thần công đã đại thành một nửa!

Nhưng pháp bảo lại mất tích như trước!

Thanh âm của Bồ Đào mờ ảo bí ảo rót vào tai Đỗ Trần, lúc này mới thực là giọng của chủ nhân Tam Tinh Sơn Tà Nguyệt động:

- Ác nhân trăm đời, đến ngày hôm nay, tội nghiệt trăm đời của người đã được tẩy sạch, vì sự chính thức cho người nhập môn, ban cho người Liên Hoa Thiện pháp quyết cùng Càn Khôn Liên Thai, hãy khéo dùng chúng!

Thanh âm đột nhiên dừng lại!

Hai đồ vật kia là cái gì Đỗ Trần không chút quan tâm, hắn vội la lên:

- Lão thần kinh, người mau nói rõ ràng cho ta, làm thế nào để tìm lại được pháp bảo bị mất tích? Chẳng lẽ lão muốn ta tìm ra phương pháp lưỡng toàn thực thi việc thiện sao?

Bồ Đào một lúc lâu không đáp, xem ra trong thần niệm căn bản là không có đáp án cho vấn đề này!

Đỗ Trần lại hỏi:

- Thiện ác tương đối, con người cảm thấy đói bụng thì muốn ăn cơm, chẳng lẽ ta phải bảo vệ những thực phẩm này, làm cho loài người phải chết cũng là việc thiện sao?

Không người trả lời.

Đỗ Trần lại hỏi lần thứ ba:

- Lão thần kinh kia, rốt cuộc việc gì mới là việc thiện?

Thanh âm của Bồ Đào hoàn toàn tiêu mất, trong đầu Đỗ Trần lại khôi phục tiếng lao xao "Nhất hoa nhất thế giới", Bồ Đào căn bản là không cho Đỗ Trần đáp án.

Đỗ Trần hừ một tiếng:

- Tâm ma... chẳng lẽ là muốn ta đột phá tâm ma mới có thể tìm lại pháp bảo mất tích sao?

Trên người đau đớn như kim châm làm cho đầu óc Đỗ Trần nhanh chóng thanh tỉnh, giờ phút này hắn còn đang trong vòng lửa cháy rừng rực!

Bọn Cốt Lâu thú giờ đã bị cháy sạch sẽ, tro cặn xương cũng không còn, Đỗ Trần dựa vào Thiên Sứ Thủy Thân cùng Liên Hoa nội kinh thực lực đến trình độ phong hào cũng cảm thấy hỏa diễm nóng rực, bạch tuyết trường bào trên người đã bắt đầu bốc lửa.

371. Chạy Đẳng Trời?

Tuyệt Cơ suy nghĩ kỹ lưỡng, cuối cùng hướng về Đỗ Trần cười khổ, nói:

- Như Á Lực tiên sinh đã nói qua, Sinh Mệnh mê cung giống như một gốc cây đại thụ, chúng ta đang ở ngay trong thân thể cây cối này, mà bên trong cây này thường xuyên có lửa cháy. Vì không cho thân cây bị thiêu đốt hoàn toàn, cây này sẽ đem ngọn lửa nén lại tại một điểm, làm cho ngọn lửa bị thiêu đốt hết trong một không gian bịt kín, đây là sinh mệnh hỏa nhân. Cho nên trước khi ngọn lửa hao hết năng lượng, xung quanh không tìm được đường thoát.

Nàng nhìn thoáng qua vách tường bốn phía:

- Nếu muốn đi ra ngoài, trừ phi năng lực có thể làm đánh vỡ tường của đại thụ này, nếu không...

Đỗ Trần chau mày, mới vừa rồi hắn đã thí nghiệm qua, chắc chắn trình độ bây giờ của Đỗ Trần không thể đánh vỡ vách tường này được, chẳng lẽ thật sự phải chết ở chỗ này sao?

Đỗ Trần không cam lòng, kiếp trước chính mình không quay đầu mà chết, kiếp này chẳng lẽ lại bị thiêu chết trong mê cung sao? Tuyệt không cam lòng!

Nhưng bây giờ ngoài việc chờ chết, hắn còn có thể làm cái gì đây?

Ngọn lửa càng ngày càng mạnh, băng trụ Đỗ Trần huyền hóa ra thậm chí đã không đủ để bảo vệ Tuyệt Cơ, về phần Steven, thực lực Bác Bì cũng khó có thể chống cự ngọn lửa, Đỗ Trần thậm chí đã có mấy sợi tóc bắt lửa!

Tuyệt Cơ sâu kín thở dài một hơi, nhìn Đỗ Trần bận rộn bảo vệ mình, áy náy nói:

- Á Lực tiên sinh, nếu không phải vì Tuyệt Cơ, bây giờ ngài cũng sẽ không lạc tới chỗ này, là Tuyệt Cơ làm hại ngài...

Đỗ Trần cười khổ:

- Chuyện này là ta tự tìm, không quan hệ tới cô nương!

Hắn tiếp tục quan sát tử địa, ý đồ tìm ra một đường sống.

Tuyết Cơ lại than thở:

- Gia sư dưới tay có chín vị đệ tử, hôm nay lại mất đi một người, chỉ còn lục tử Tuyết Nỵ không hợp cùng lão nhân gia, ai. Lão nhân gia bên người lại không còn thân nhân nữa!

Margaret lão yêu bà nọ cũng cần có thân nhân sao? Đỗ Trần uốn lưỡi cười, tiếp tục xem xét.

Tuyết Cơ ca thán:

- Chẳng biết Tuyết Nỵ tử tử đi đâu, kỳ thật mấy năm nay sư phụ vẫn còn rất nhớ sư tử, đáng tiếc bây giờ lục tử lại mất tích...

Đỗ Trần trong lòng thầm than, tiểu yêu bà, tiểu cô nãi nãi, bây giờ là lúc nào vậy? Người suy nghĩ một chút cho mình xem làm sao chạy thoát khỏi chỗ chết này a? Chẳng lẽ người thực sự muốn cùng lão tử bỏ mạng tại chỗ này làm thành một đôi thi thể trần trụi sao?

Dần dần, Đỗ Trần càng ngày càng nóng. nội kinh của hắn sắp tiêu hao hết

Đúng lúc này, trên Liên Hoa đột nhiên phóng ra một đạo quang mang màu xanh biếc!

Đỗ Trần cả kinh, vội vàng nhìn lại, nguyên lai vật phẩm trên đài sen phần lớn đã lửa thiêu cháy hết, nhưng duy nhất có hạt cây đáng ra phải sợ lửa nhất lại bình yên vô sự! Bất quá chuyện này tịnh cũng không kỳ quái, khi diệt sát mười vạn Ngự nhân hạt cây này vẫn như cũ nằm ngoài phạm vi Đỗ Tư cảm giác, không ai có thể tìm hiểu chi tiết về nó được!

Nguy hiểm tới cực điểm, cường hãn đến biến thái, đây là cách tiểu Bối Bối hình dung về hạt cây lạ này!

Giờ phút này hạt cây quang mang đại thịnh, từ lúc đại nổ mạnh tại Duerkesi hải vực đến nay, hạt cây vẫn bị Đỗ Tư áp chế, hơn nữa nổ mạnh làm nó hao hụt đi tuyệt đại bộ phận năng lượng, lâu nay vẫn hãm vào trạng thái ngủ mê mết.

Ngay khi cảm giác được, nhiệt độ cao đã mãnh liệt kích hoạt hạt cây...

Đáng chết, đây là chỗ nào vậy? Nóng muốn chết đi!

Trời ơi, đây là hỏa nhãn! Ta, ta như thế nào lại quay lại bên thân thể mẫu thân đây? Trời ạ, ta thật vất vả mới chạy thoát ra ngoài. Là kẻ hỗn đản đáng chết nào đem ta quay trở lại đây? Ta mặc dù là hạt cây từ vong linh trong sinh mệnh thụ kết xuất thành, nhưng đời này cũng không muốn trở lại bên thân thể mẫu thân nữa!

Hạt cây hoảng sợ thất thố. Nó là từ mệnh môn ở Thiên Vương sơn chạy thoát ra, rơi vào tay Đỗ Trần. Có thể nói, nó sinh tại Sinh Mệnh mê cung, lớn lên trong Sinh Mệnh mê cung, đối nơi này thật sự là hiểu quá rõ... nơi này chính là mẫu thân của nó, là nhà của nó a!

- Ta không muốn bị thiêu chết ở chỗ này!

Hạt cây trong lòng kêu khóc, thân thể quang mang đại thịnh, điều dụng tất cả lực lượng cần thiết cho lần chạy trốn sống còn.

Đỗ Trần ngạc nhiên biến hóa của hạt cây, nhưng lại không hiểu rõ lắm. Nhưng giờ phút này bất cứ dị biến gì đều có thể là sinh lộ, hắn tiến lên nắm lấy hạt cây.

Đúng lúc này, hạt cây bắt đầu chạy trốn. Sưu! Nó giống như một đạo lưu tinh màu xanh biếc, nhắm thẳng hướng vách tường Sinh Mệnh mê cung! Ngay cả Đỗ Trần cùng đài sen cũng bị nó mang theo bay về phía vách tường!

Chẳng lẽ này hạt cây biết cách thoát ra như thế nào?

Đỗ Trần trong lòng mừng như điên, lập tức thu nhỏ đài sen, biến Liên Hoa thành một hạt cát nhỏ bám vào trên mình hạt cây.

- Oanh!

Hạt cây nhỏ đương nhiên ở trên vách tường Sinh Mệnh mê cung chọc ra một lỗ thủng lớn, cú va đập kịch liệt làm cho Đỗ Trần trên Liên Hoa choáng váng nhức đầu hoa mắt! Hắn trấn tĩnh lại, một tay ôm lấy eo Tuyết Cơ ở bên, tay kia với ra tóm lấy Steven đi cùng, bởi toàn thân hắn đã cạn kiệt nội lực để chống lửa, hắn ngoẹo đầu ngất đi.

Hạt cây chạy thoát ra khỏi hỏa nhãn, nhưng lại có một cỗ tử vong khí tức bức ép ngay bên thân thể của nó - nó đang bị Đỗ Trần hấp thu, mà khí tức trên người Đỗ Trần chính là khắc tinh trời sinh của nó! Hạt cây kinh hãi, liều mạng bay loạn trong Sinh Mệnh mê cung, với ý đồ thoát ra khỏi Liên Hoa đang bám trên người mà hấp thụ nó:

- Đáng chết, cút ngay!

Nhưng Đỗ Trần ngoan cố vẫn bám lên hạt cây! Cứ như vậy, hạt cây mang theo Đỗ Trần bay loạn như ruồi trong mê cung... có trời mới biết nó đem Đỗ Trần chạy đến chỗ nào!

Mà lúc này, những người khác đang rất bận rộn.

Tyre cùng với Andy được bày Cốt Lâu thú dẫn đi trong mê cung - Sean trước khi chết bảo bọn chúng bị tách ra căn bản là nói xạo! Tyre oán giận nói:

- Brockman ở ngay ba mươi thước phía trước, lập tức tìm cho ta đường tới đó!

Một Cốt Lâu thú quay đầu lại nhếch miệng cười:

- Ca ca, không là chúng ta không muốn đưa ngài đi tới a, chỉ là trong Sinh Mệnh mê cung khoảng cách ba mươi thước đôi khi có thể phải vòng qua bảy tám cái lộ khẩu, Tyre tiên sinh, mời ngài đi bên này

Ở chỗ khác, Dịch Cốt tóm lấy hai Cốt Lâu thú phi hành rất nhanh, vượt qua một lộ khẩu, một Cốt Lâu thú chỉ dẫn:

- Bên trái, Andy chạy ở phía trái, hắn quá nhanh, chúng ta đuổi không kịp a!

Nhưng ở một chỗ khác, hơn mười gã Cốt Lâu thú tụ lại ở một mảnh đất trống, ôm đầu khóc rống:

- Sean quân vương đã đem ác ma kia đi vào hỏa nhãn, cùng ác ma kia đồng quy vu tận... ô ô!

Trong không gian tràn ngập không khí bi thương, tích tắc, vách tường trên đỉnh đầu nhỏ xuống vài giọt chất lỏng màu xanh biếc, tựa hồ cũng bị bọn Cốt Lâu thú làm cho cảm động mà rơi lệ, tích tắc, tích tắc... chất lỏng càng rơi càng nhiều, chỉ chớp lát thời gian, đã như một trận mưa to màu xanh biếc rơi xuống đầu bảy Cốt Lâu thú đang khóc lóc!

- Chuyện gì xảy ra vậy? Chẳng lẽ trên vách tường đỉnh đầu có cái hang sao?

Cả bảy Cốt Lâu thú đều ngẩng đầu, tò mò nhìn chăm chăm lên phía trên.

Mưa càng nặng hạt, đột nhiên, lục quang thoáng hiện, trên vách tường đỉnh tự dưng mở ra một cái động khẩu, ba bóng người từ trên giáng xuống, rơi vào giữa đám Cốt Lâu thú!

Trên người khoác quân khôi đen với trường bào đỏ, chính là bọn ba người đến đây truy sát Đỗ Trần đoạt lại Constantine!

Thập Tam sau khi rơi xuống đất lạnh lùng nhìn thoáng qua đám Cốt Lâu thú, vươn năm ngón tay nhẹ nhàng chụp một cái, một Cốt Lâu thú bị hắn tóm được cổ họng:

- Có nhìn thấy một người có quần áo giống chúng ta không?

Cốt Lâu thú sững sốt, nhất thời không có phản ứng. "Ba" Thập Tam xiết vỡ xương cổ hắn, tiện tay lại tóm lấy một tên khác:

- Ta không thích kẻ do dự!

Cốt Lâu lâu thú thứ hai sợ quá vội kêu to:

- Đã gặp, đã gặp!

Thập Tam cùng hai người khác liếc nhau, gật đầu:

- Hẳn đâu?

- Hẳn, hẳn bị ác ma cất vào một cái thánh khí cổ quái, đưa, đưa vào trong hỏa nhãn rồi!

Thập Tam hừ một tiếng:

- Hỏa nhãn? Chẳng lẽ ác ma kia muốn thiêu chết chính hẳn sao?

- Không, không phải a! Sáng nay Sean quân vương triệu tập chúng ta, người nói có một ác ma tiến vào Sinh Mệnh mê cung, dặn chúng ta phải xếp đặt giết hẳn...

Hắn đem chuyện nhất nhất kể lại một phen, khóc ròng nói:

- Bây giờ, bây giờ quân vương của chúng ta đã cùng ác ma kia đồng quy vu tận... van cầu ngài, thả ta ra đi!

Thập Tam cau mày:

- Hồn trưởng! Lập tức đưa chúng ta đến chỗ hỏa nhãn!

Hắn hai tay tóm bắt, hơn mười Cốt Lâu thú bị hắn dùng đầu khí khốn lại một chỗ, rồi bắt đi trước dẫn đường, giọng uy hiếp nói:

- Đừng nghĩ lừa gạt ta! Cứ cách mỗi chung thời gian ta sẽ giết chết một người bọn các ngươi, các ngươi đem ta thẳng đến hỏa nhãn!

Cốt Lâu thú môn nghe vậy vội vàng, ai cũng không dám trì hoãn, chạy thẳng phía trước dẫn đường.

Vừa đi, Thập Tam vừa hỏi:

- Các ngươi nghe được trong miệng ác ma nói cái gì, trông bộ dáng nó như thế nào?

- Hẳn tự xưng là Á Lực, bắt quá quân vương Sean của chúng ta...

Một Cốt Lâu thú cơ trí vội trả lời, hẳn vừa định nói - bắt quá đầu lĩnh của chúng ta nói hẳn chính là Francis! Ngoài ra còn có Brook, Andy, Tyre. Nhưng mới vừa nghĩ đến đó đã chuyển ý, không thể nói a! Nói ra xong hối không được, ác ma này lại bức ta dẫn bọn hẳn đi tìm bọn Brook, mà xem thủ đoạn bọn hẳn, trên đường tìm người cứ mỗi khoảng thời gian lại giết một người. Ta lẩm miệng tìm phiền toái để làm gì? Sợ mạng quá dài sao?

Nghĩ tới đây, Cốt Lâu thú cơ trí sửa lời nói:

- Bắt quá, quân vương Sean của chúng ta cũng không có nói quá rõ ràng, chúng ta chỉ là chấp hành mệnh lệnh của quân vương, ngoài ra cái gì cũng đều không biết a!

Thập Tam hừ một tiếng, lại hỏi người khác, nhưng Cốt Lâu thú đều khẳng định, bọn họ chức vị không cao, nên không biết được rõ nhiều bí mật như vậy, mà cao cấp Cốt Lâu thú biết bí mật lại đều đã cùng Á Lực ác ma kia táng thân trong hỏa nhãn!

Chút thông minh của Cốt Lâu thú giúp chính mình bớt đi chút phiền toái, cũng là giúp Dịch Cốt, Andy cùng Tyre tránh được một lần tai nạn!

Không lâu sau, ngọn lửa đã tắt, trước mắt Thập Tam hiện ra lỗ thủng lớn trên vách tường

- Đáng chết, Á Lực đã mang Constantine chạy thoát!

Độ ẩm hỏa nhãn phẳng phát rồi đột nhiên giảm xuống đến lạnh cóng, Thập Tam cười lạnh:

- Sinh Mệnh Tiệp Kính, không phải ngươi nói chỉ cần trong sinh mệnh thụ không ai có thể thoát được tay ngươi sao? Á Lực dựa vào cái gì có thể chạy ra khỏi hỏa nhãn, giờ bọn nó lại đi nơi đâu? Nói cho ta biết!

Đạo lục quang dẫn bọn hắc đến đây lại xuất hiện trên đỉnh đầu, bất ngờ phát ra thanh âm:

- Là đệ đệ phản đồ của ta dẫn bọn hắc đào tẩu, về nơi chúng nó đến...

Thanh âm dừng lại một lúc lâu:

- Từ phương hướng mà đoán, thì là nơi Tử Huyết Nhân lưu đày tội nhân - phạt tội chi thành!

Thập Tam gạt đầu, đột nhiên mười ngón tay giơ lên "Đông đông", bầy Cốt Lâu thú hoành thi tại chỗ!

- Đi, chúng ta đi phạt tội chi thành!

372. Ngũ Nguyên Lực

Phạt tội chi thành, nơi Tử Huyết Nhân lưu đày tội nhân!

Đây trời tro bụi hôi mông mông, nơi đây không có mặt trời, không có ánh trăng, thậm chí không có gió, không có mây, không có mưa rơi phiêu tuyết, tiếng sấm ánh chớp một chút thời tiết đều không có, thế giới này phẳng phất như từ xưa tới nay vẫn chỉ là bộ dáng rách nát này khiến kẻ khác tuyệt vọng.

Đây trời chỉ có bụi đất màu đen rơi xuống, trên một góc hoang nguyên màu đen, có vài người đang nằm ở giữa đồng bùn.

- Phạch!!!

Steven vỗ vỗ bùn đất bên người, diêm tinh mở con mắt mê mang, thấy hoàn cảnh trước mắt lập tức cảm khái than thở:

- Sa thổ quá nặng, cùng sơn nước độc không dưỡng được mỹ nhân a!

Thật sự là giang sơn dễ đổi bản tính khó dời!

Steven thấy Đỗ Trần trong hôn mê một tay gắt gao nắm chặt tay mình, tay kia lại ôm một người xinh đẹp tuyệt trần, trông như tiểu mỹ nhân trong tác phẩm nghệ thuật, lắc đầu hoảng hốt lại cảm thán:

- Có mỹ nhân, dù ở rừng sâu nước độc cũng là thiên đường!

Hắn gạt tay thoát ra khỏi Đỗ Trần, để lại đệ đệ cùng Tuyết Cơ, chăm chú nhìn một nam một nữ đang ở tư thế cực kỳ thân mật:

- Hắc hắc!

Bên tay Đỗ Trần là cái hạt cây lạ, bên người có hoa văn Liên Hoa, còn có Thẩm Thủy Hồ tiểu vật phẩm tùy thân của Tuyết Cơ rơi xuống... Steve phảng phất cũng không cảm thấy đau đớn, con mắt chỉ nhìn chăm chăm một đại vấn đề...

- Tam đệ, ngươi hỗn đản!

Steven đột nhiên mắng, chỉ vào Đỗ Trần giơ chân cả giận nói:

- Mỹ nhân ở cùng, hơn nữa ngươi xem xem bộ dáng bây giờ của các ngươi, đã chứng tỏ là ngươi anh hùng cứu mỹ nhân! Lão thiên a, lưu manh xã đoàn đoàn trưởng thành St. John sao lại có đệ đệ ngốc như vậy? Tình huống loại này, ngươi hẳn là vừa ôm vừa hôn, sau đó làm cho vị mỹ nhân này tỉnh lại...

Hắn học bộ dáng thẹn thùng của mỹ nhân:

- Oh, sao trong miệng ta thế nào lại có hơn một cái lưỡi? Trời ạ, chẳng lẽ là lúc cứu ta ân nhân đã không cẩn thận... hay là cố ý? Làm sao bây giờ nha?

Steven hận không kìm giữ được, hắc tức giận hăng đến đá Đỗ Trần hai cước.

Nhưng chính là hai cước này, làm cho Đỗ Trần u u tỉnh lại, mở mắt ra.

- Lão Thiên!

Hé ra khuôn mặt tuyệt mỹ ở ngay bên miệng hắn, khoảng cách giữa khóe miệng tới gương mặt cũng chỉ có hé ra đôi chút, tình trạng này, mọi người thông thường vẫn gọi nó là hôn má!

Đỗ Trần vội buông tay đứng lên, trong lòng nói, chuyện này không xem như gần nữ sắc sao?

- Lão Tam tỉnh rồi sao?

Steven tiếu mị vỗ vai Đỗ Trần.

- Đại ca?

Đỗ Trần sửng sốt, kinh hãi mà vui vẻ nói:

- Người khôi phục sao? Chờ một chút, đệ còn mang theo mặt nạ, đại ca sao có thể nhận ra ta?

Steven hoa hoa hai tay:

- Mặt nạ này của người là ta tự tay làm, sao ta không nhận biết?

Đỗ Trần ngạc nhiên nhìn chằm chằm đại ca, ngốc trệ nói không ra lời.

Steven hé miệng cười, đến bên nhặt hạt cây:

- Tiểu đồ vật này vừa rồi bộc phát ra lực lượng cường đại, giúp ta khôi phục thần trí và thực lực! Cáp!

Hắn cất tiếng cười dài:

- Steven chính là Bác Bì. Bác Bì chính là Steven, chuyện này có gì khác nhau đâu? Đệ đệ của ta, người do ta thủ hộ vẫn cứ là Francis!

Đỗ Trần ngốc trệ, đột nhiên cũng nở nụ cười lớn. Huynh đệ hai người hung hăng va ngực vào nhau, tại nơi hoang nguyên xa lạ có hai người điên đang cuồng tiếu!

Đột nhiên, ánh đao hắc hồng trong tay Steven chợt lóe, nhắm hướng cổ họng Đỗ Trần phóng tới.

Đỗ Trần hai ngón tay nhẹ nhàng bắt đao Bác Bì, cười nói:

- Đại ca còn giữ bộ quyền sáo này sao?

- Không sai! Thập cấp đỉnh phong, người tay không không cần thánh khí cũng có thực lực bằng Ziege! Nếu phối hợp với thánh khí của người, đủ sức bình thủ cùng ta!

Hai người lại nở nụ cười lớn, một cổ nồng đậm tình huynh đệ tràn ngập trong lòng.

Sau khi cười, hai người không hề cố kỵ ngồi giữa đám bùn, Đỗ Trần hỏi:

- Đại ca có hiểu được chuyện gì đã xảy ra không? Đây là nơi nào? Hạt cây này là cái giống gì vậy?

Bác Bì (Steven) ngẩng đầu nhìn bầu trời:

- Có trời mới biết được cái hạt cây này đưa chúng ta tới nơi đâu. Bất quá cái hạt cây này vừa rồi bị người làm sợ phải điên cuồng chạy trốn, bộc phát ra toàn bộ lực lượng, mà lực lượng này cùng ta thủy nhũ giao dung, thân mật vô gian, làm cho ta hiểu thấu được nó từng chi tiết nó hẳn là hạt cây sinh mệnh trong truyền thuyết!

- Hạt cây sinh mệnh?

- Đúng vậy, một trong thiên hạ ngũ nguyên lực, hạt giống cây sinh mệnh!

- Thiên hạ ngũ nguyên lực?

Đỗ Trần cau mày:

- Trước kia hình như có rất nhiều chuyện đại ca không nói cho ta biết!

Steven nhún vai:

- Đừng trách ta, ý tứ của Green chính là người có bao nhiêu năng lực, thì biết bấy nhiêu chuyện. Bây giờ người có tư cách nghe hết thấy mọi chuyện từ ta...

Hắn quấy bừa, nhìn bầu trời nói:

- Thiên hạ có năm kiện thánh khí, nghe nói là do năm đại nguyên tố thần hóa thân, đại biểu cho lực lượng cực nguyên sơ trong trời đất! Một trong số đó chính là sinh mệnh thụ!

Đỗ Trần nghiêm nghị cả kinh:

- Chẳng lẽ Sinh Mệnh mê cung quả nhiên là bên trong một cây đại thụ?

Cây này cũng quá lớn đi! Hạch tâm của cả thế giới đương nhiên là một thân cây? Đỗ Trần trong lòng chấn động mãnh liệt chưa từng có!

Steve gật đầu:

- Sinh mệnh thụ đại biểu cho lực lượng thực vật hệ, nó mang sinh mệnh lực và cả vong linh lực, mà lực lượng của cái mầm mống này chính là đến từ sinh mệnh thụ, vừa rồi chính là lực lượng này đã giúp ta khôi phục thần trí! Tác dụng giống như là Green trong Sinh Mệnh mê cung đột nhiên khôi phục thanh tỉnh, đem quá khứ hết thấy đều nói cho người, nhưng bởi hạt cây sinh mệnh càng chạy trốn chết thì lực lượng bùng nổ càng mạnh, nên ta được chữa khỏi hoàn toàn!

Đỗ Trần hào khí kích động, Bác Bì ký ức hay là đại ca đều hoàn toàn bình phục, hơn nữa trong thiên hạ ngoại trừ Margaret Thẩm Thủy Hồ, hang ổ của Bowness ra, lại có chỗ nào mình không tới được?

Steve lại nói:

- Bốn kiện thánh khí khác, phân ra là: Đại biểu cho thổ tinh hoa của đất vật này không rõ hạ lạc ở nơi nào! Đại biểu cho hỏa là Dung Hỏa Chi Tâm - cũng chính là thứ mà Margaret dùng để biến người cùng Arthur thành ngu ngốc... Người thử nghĩ một chút coi, đột nhiên có người phá giải được thương tổn do thiên hạ ngũ nguyên lực gây ra, lại cải biến người thành thiên tài, Margaret lão yêu bà kia không điên mới là lạ đấy!

Hắn đột nhiên ngừng lại.

Đỗ Trần không nhịn được hỏi:

- Đại biểu cho thủy và kim chúc lực lượng là gì?

Bác Bì thần bí cười:

- Đại biểu cho thủy nguyên lực thánh khí, có một phần nhỏ ở ngay trên cổ người!

Đỗ Trần sững sốt, nhìn thoáng qua chiếc vòng trên cổ mình, bật cười nói:

- Nguyên lai là thánh vật của Da Tát thánh giáo, Bì Minh Chi Lệ!

Steve gật đầu nói:

- Nước quá vô thường, Bì Minh Chi Lệ từng huyền hóa thành một thanh tuyệt thế bảo kiếm, chiếc vòng trên cổ người, chính là "Lệ thủy" chảy ra sau khi Bì Minh kiếm giết người!

Hắn thần nhiên thở dài:

- Năm đó Tuyệt Ny khuyên người học kiếm mục đích chính là để người nếu có cơ hội sẽ tìm lại được Bì Minh Chi Lệ!

Nhắc tới Tuyệt Ny, Steven trong mắt hiện lên một tia cảm giác khó hiểu, nhưng rất nhanh vượt qua và nói tiếp:

- Về phần đứng đầu ngũ đại nguyên lực, kiện thánh khí đại biểu kim chúc hệ, ta cam đoan khi người nghe được tên nó nhất định sẽ cảm thấy hứng thú phi thường...

Như đã tới đỉnh điểm kích động, Steven lớn tiếng rống lên:

- Thánh Khí Lô! (Lò luyện thánh khí)

Đỗ Trần vội đứng lên:

- Chẳng lẽ...

Steven cười quái dị nói:

- Chính xác có một loại thuyết pháp, tất cả thánh khí trong thiên hạ, đều là đến từ Thánh Khí Lô, mà thiên hạ ngũ đại nguyên lực thánh khí phối hợp, chính là phương pháp chế tạo thánh khí!

Đỗ Trần nghiêm nghị cả kinh nói:

- Vậy năm đó truyền thuyết về tinh lệ của Charleman - hẳn từ trên cây ở hậu viện lấy xuống tinh lệ... nhưng thật ra là Thánh Khí Lô chế tạo xuất thánh khí tinh lệ, sau đó sinh mệnh thụ thông qua cành lá của nó đem tinh lệ tổng cho Charleman?

Steven nhún vai.

- Ai biết được? Đây cũng chỉ là một trong cả trăm ngàn truyền thuyết về khởi nguồn thánh khí, bất quá biết chuyện chỉ có loanh quanh mấy người mà thôi!

Đỗ Trần lắc đầu:

- Thánh Khí Lô vật này nhất định là hạ lạc ở nơi nào không rõ, nếu không chỉ dựa vào truyền thuyết về tinh lệ kia, nó cũng đủ để khiến chủ nhân chịu đại họa diệt môn rồi!

Huynh đệ hai người lại trao đổi rất nhiều chuyện, nhắc tới Benz thân tử trong mê cung, Steven buồn bã thở dài.

Bùn đất trên người Đỗ Trần đã khô, huynh đệ hai người quần áo đều bị đốt thủng cả ngàn lỗ khi hãm thân trong hỏa nhãn, chỉ có quần áo trên người Tuyết Cơ được Đỗ Trần dùng băng trụ bảo vệ nên gần như hoàn hảo. Steven dứt khoát cởi quần áo, chỉ để lại một cái đoản khổ trong người:

- Ta với người đều biết, chúng ta nên nghĩ cách về nhà như thế nào! Đừng hy vọng vào cái hạt cây này, lực lượng của nó đã hao hết, giờ lại lâm vào giấc ngủ dài, dám chắc không giúp được chúng ta!

Đỗ Trần thử dụng thần niệm gọi Đỗ Tư, thần niệm mặc dù liên thông, nhưng Đỗ Tư chỉ có thể mơ hồ cảm giác được khoảng cách giữa hắn cùng với Đỗ Trần phi thường xa xôi, căn bản không cách nào trợ giúp Đỗ Trần về nhà! Mở mắt nhìn quanh, mọi nơi lộ vẻ tro bụi hoang nguyên, không thấy người ở, thậm chí nhìn không thấy một chút dấu hiệu sự sống. Sinh linh còn sống bên người hai huynh đệ duy nhất chỉ có Tuyết Cơ đang hôn mê!

- Constantine đâu? Thanh Biều thú đâu?

Đỗ Trần chỉ có hai tay, khi hỏa nhãn chấn động, cũng chỉ có thể nắm được hai người quan tâm nhất. Phản nghịch cự long và Thanh Biều thú đi nơi nào có quỷ mới biết được, có thể rơi vào Sinh Mệnh mê cung, có thể cũng đi tới địa phương quỷ quái đáng chết này!

Kiểm tra một phen, Đỗ Trần bên người chỉ còn lại có hai món đồ - một là cái hạt cây kia, còn lại chính là một cái khóa nhỏ, cũng bởi thói quen nghề nghiệp mà đồ vật sau khi khai mở được hắn cho vào một cái túi công cụ tùy thân đeo bên người. Đây cũng chính là bí tảo trên người phản nghịch cự long! Túi công cụ kiêm đai lưng, Đến giờ đai lưng vẫn hoàn hảo, nên tiểu tảo được bảo vệ tốt ở hông, may mắn thoát nạn!

Đỗ Trần nhặt hạt cây cùng cái khóa, ngón tay tùy ý chọn đại một hướng:

- Đã đến đây rồi, hy vọng vận mệnh nữ thần tốt bụng giúp chúng ta gặp được một người sống!

Steven đột nhiên nói:

- Chờ một chút!

Tay hắn chỉ Tuyết Cơ:

- Nha đầu kia ngươi mặc kệ sao?

Đỗ Trần nhú mày, đúng vậy, Tuyết Cơ này xử lý như thế nào đây? Bây giờ đã thoát ra khỏi Sinh Mệnh mê cung, tiểu yêu bà này đã thành vô dụng, nhưng nàng dù sao đã từng giúp mình rất nhiều việc, cứ như vậy bỏ nàng trong hoang nguyên thật sự tội tệ! Nhưng Tuyết Cơ lại là đệ tử Thảm Thủy Hồ, là cừu nhân a! Hai đường quyết định đều khó!

Đỗ Trần thở dài:

- Quên đi, đệ đã cứu nàng một lần, cũng chẳng ngại cứu lại lần hai! Chuyện sau này rồi sẽ tính sau vậy!

Steven cười nói:

- Cái này được rồi nha! Hắc hắc, vừa rồi ngươi chính là đối với người ta vừa ôm vừa hôn! Giờ lại nghĩ cách không chịu trách nhiệm là sao?

Về mặt tâm đang nực cười này mới là diện mục của Steven. Nghe xong câu nói đó Đỗ Trần mặt đỏ tới mang tai, vội vàng phản bác:

- Được rồi, lão yêu bà này cũng đã ba mươi tuổi hơn

Steve trợn mắt há hốc mồm:

- Ba mươi tuổi hơn? Trời ạ, ai đó nói cho ngươi vậy? Tuyết Cơ cùng lắm hai mươi tuổi!

Đỗ Trần nhìn chằm chằm lên vai Tuyết Cơ:

- Nàng, nàng không tới hai mươi tuổi?

Steve gật đầu:

- Nói nhảm, năm đó Thảm Thủy thần thú kia sau khi cứu "ta" cùng Benz có nói qua, lúc Margaret bắt Mayfair, thuận tay bắt một nữ hài, thu làm đệ tử chân truyền thứ chín! Nói cách khác, khi ngươi mới sinh, Tuyết Cơ cũng chỉ là trẻ con, nhiều lắm lớn hơn ngươi một hai tuổi! Ân? Lão Tam, ngươi xem đây là...

Steve đột nhiên nhìn chằm chằm vào vị trí mới vừa rồi Tuyết Cơ ngã xuống, ánh mắt đánh giá bần lầy, sách sách cảm thán:

- Vận mệnh nữ thần thật là có ý tứ!

Đỗ Trần cũng ngạc nhiên xem xét:

- Đại ca, chúng ta vừa rồi đương nhiên cũng không phát hiện...

Steve liếm liếm môi:

- Từ da tay mà phán, đây là tay một phụ nữ, một phụ nữ tuyệt đối xinh đẹp! Ngọc thủ mỹ nhân, bụi trần bắt nhiễm.

- Quan trọng nhất chính là nàng vẫn còn sống!

Nhân lực này là tổng hợp kỹ năng chuyên môn của Bác Bì và Steven, một đã lọt qua hàng hà vô số nhân bì, một đã kinh qua vô số ngọc thủ mỹ nhân mới có được độc môn bí pháp này!

Ở giữa đồng sinh lầy, một bàn tay tiêm nhược vươn lên, đầu ngón tay run rẩy như theo gió lớn nơi hoang địa, tựa như mời gọi Đỗ Trần cùng Steven cứu nàng...

Đỗ Trần cùng Steven đứng bên bàn tay, Steven nhướn mày cười nói:

- Bên cạnh chúng ta có một người sống, chúng ta hai phong hào đấu thần lại không phát hiện được, chuyện này ngươi bảo có thú vị hay không?

Đỗ Trần ngưng kết thủy cầu nhẹ nhàng bắn lên các đốt ngón tay của bàn tay bạch ngọc, mỹ nhân thủ chỉ run rẩy, tựa tại tránh né hàn thủy lạnh như băng - còn có phản ứng sinh lý, nàng quả nhiên vẫn còn sống!

- Nữ nhân này không đơn giản, hoặc là người chôn sống nàng không đơn giản!

Nữ nhân có thể giấu diếm quá hai phong hào đấu thần, đơn giản được sao?

- Đào lên?

- Đào lên!

Đỗ Trần đem Tuyết Cơ đưa vào trong Liên Hoa, hai người lấy tay làm xẻng, dễ dàng quật khai bùn đất, dọc theo ngọc thủ kia đào xuống. Rất nhanh, một ống tay áo màu tím hiện ra trước mắt, trên cổ tay còn mang theo một thủ trạc màu vàng, thủ trạc này rất quái dị, là một cự măng đầu đuôi nối lại thành vòng, cự măng này trông rất sống động, diện mục dữ tợn, rất hiếm phụ nữ thích trang sức đeo tay "Rất Khác Biệt" như thế.

Đào sâu xuống nữa, hơn nửa đoạn cánh tay hiển lộ, Steven đột nhiên "Xích Xích" hít hai khẩu khí:

- Mùi hương nữ nhân này quen thuộc quá!

- Đại ca, chẳng lẽ tại hoang sơn dã địa này người gặp lại lão tình nhân?

Đỗ Trần cười nói.

Steven sắc mặt ngưng trọng, cẩn thận suy nghĩ một chút:

- Mùi thơm cơ thể của nữ nhân mặc dù không phải độc nhất vô nhị, nhưng cực hiếm khi trùng! Mùi thơm của cơ thể phụ nữ này ta nhất định đã ở nơi đâu người qua. Tin ta đi, đối với nữ nhân, cái mũi ta so với quần gia Harry của người giỏi không kém đâu!

Về điểm này, Đỗ Trần tin tưởng!

Steven đột nhiên thần sắc biến đổi:

- Ta biết là ai rồi, nhanh đào!

Nói xong, hần xung động đầu khí, hai tay như loạn điệp xuyên hoa bay múa.

Đỗ Trần vừa định đặt câu hỏi là ai, nhưng Steven đã đem cánh tay nữ nhân kia đào lộ ra, trên đầu vai nàng còn có một sợi dây trói, nữ nhân này nhất định đã bị người dùng dây trói chặt toàn thân, sau đó chôn sống ở chỗ hoang địa tro bụi không người ở này!

Chôn sống mỹ nhân... thật là thủ đoạn độc ác!

Xác định được vị trí đầu vai, vị trí toàn thân đều được xác định, Steven sợ lại gây thương cho nữ nhân thêm một lần nữa, khẽ quát một tiếng, đầu khí bao vây xuống đưa nữ nhân kia từ trong bùn đất bật ra!

Đỗ Trần liếc mắt một cái:

- Quả thật là lão bằng hữu!

373. Chôn Sống Mỹ Nhân

Vóc người cao ráo, khuôn mặt lãnh diễm, lược tía cài trên mái tóc dài đỏ, quần áo màu tím, mặc dù trong bùn đất đào ra chưa lâu nên sắc mặt trắng bệch không chút máu, lại có vài vết thương, trên người cũng có vài vết máu, tóc tai rối bời, mới nhìn, cô gái này đúng là...

- Helen! Nàng sao lại ở địa phương quỷ quái này?

Đỗ Trần cảm thấy kinh ngạc, Helen bị người chôn sống ở đây, vậy Ted đâu? Susan đâu?

Nếu là Helen, vậy cứu người là đúng lắm. Lúc này không có thủy minh thuần ở bên, Đỗ Trần chỉ có thể biến đài sen lớn lên, dùng thánh quang ở trên phụ tá, tự thân dùng thủ pháp trị liệu học được trong học viện trị liệu cho Helen.

Dây trói tất nhiên không làm khó được Đỗ Trần, tiện tay dứt bỏ dây trói, vừa kiểm tra vừa nói:

- Helen bị người cắt đứt ba xương sườn, ngực có vết dao sâu nửa tấc, xem vết thương hẳn là do cú xỉ đao sắc bén gây nên... hai chân không đi hài, trên bàn chân còn có dấu vết hỏa thiêu, quái lạ, người nào ngu xuẩn tự nhiên thiêu bàn chân địch nhân để làm gì? Đại ca người xem, ngay cả y phục phía lưng Helen tình

trạng thắm máu phi thường nghiêm trọng, dường như bị người dùng roi da quật vào lưng... đại ca, người nhắm mắt làm gì?

Steven chẳng những nhắm chặt mắt lại, hơn nữa hai tay cũng che tầm mắt, cười nhẹ nói:

- Ai da da, lão đệ người kiểm tra kỹ lưỡng như vậy, đại ca ta không có ý nhìn... người ngay cả bộ ngực người ta đều tra xét. Hắc hắc, Tuyết Cơ a, xem ra người không phải là đệ muội duy nhất của ta a!

Hắn hướng về Tuyết Cơ trên đài sen hô to.

Đỗ Trần hai mắt vừa lộn, Tuyết Cơ hoàn hảo đang hôn mê:

- Lão ca, đệ là cứu người mà!

Steven không nghe, ngược lại quay lưng hạ tay xuống nói:

- Chúng ta là thần duệ, có thể cưới ba vị chánh thể, Tuyết Cơ một người, Helen một người,... lão đệ, người thứ ba người định là ai đây? Đại ca giúp người tìm trước!

Hắn vỗ ngực cam đoan.

- Chuyện này nói ra, đại ca ta là đang ở độ tuổi bà mối tốt nhất!

Thấy Đỗ Trần sắc mặt không tốt, Steven cũng thu liễm nụ cười, ngưng trọng nói:

- St. Trudeau ám hình!

- Cái gì?

- Là St. Trudeau ám hình Ma tộc dùng để trừng phạt phản đồ cùng tù binh, giống như hắc ám thánh hình, chúng đều là một trong những hình pháp cực kỳ nổi tiếng trong thời đại Văn Thần!

Steven chỉ Helen, giải thích:

- Trước dùng thiết tỏa trói toàn thân, rồi bức phạm nhân đi qua ngọn lửa than trên mặt đất, đồng thời phía sau quất bằng roi nhuyển cốt da thú! Cuối cùng tại ngực dùng cừ xỉ đao khắc ra vết thương chảy máu hình chữ thập, chôn sâu xuống đất. Ngụ ý để tâm huyết thấm vào đất, xin thần đất mẹ hùng mạnh tha thứ... đây là St. Trudeau ám hình Ma tộc thích dùng nhất!

Đỗ Trần nghe được da đầu tê dại, nhưng cũng nghi hoặc trong lòng, Helen vì sao lạc nhập vào tay Ma tộc, lại còn chịu khổ hình như thế?

Steven tiếp tục nói:

- Thời kỳ Văn Thần hình pháp ngàn kỳ trăm quái, mỗi một tông tội danh lớn đều có một loại hình pháp tương ứng. Phạm là thực hành St. Trudeau ám hình, phạm nhân nhất định là phản đồ hoặc tù binh, bây giờ loài người cùng Ma tộc vừa mới khai chiến, không có tù binh, vậy Helen nhất định là... phản đồ Ma tộc!

Đáng tiếc bên người A Miya ngân châm đã tan chảy trong hỏa nhãn, không có cách nào nghiệm chứng máu của Helen, nhưng Đỗ Trần tin tưởng ánh mắt đại ca!

Nguyên lai Helen là Ma tộc, bắt quá địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu. Hơn nữa nàng với Ted nhiều lần cùng mình hợp tác, có lẽ có thể phát triển thành cùng đối phó cừu nhân - Ma tộc liên tịch hội nghị tối cao, Đỗ Trần nghĩ ra liền ngẩng đầu nhìn Steven.

Steven hắc hắc cười nói:

- Đừng nhìn ta, người muốn cứu người thì đừng do dự! Ai da da, nếu lão đệ của ta muốn cưới một Ma tộc lão bà thì bây giờ nên làm cái gì đây?

Hắn giả vờ tính toán.

Đỗ Trần đến bây giờ đối với tính tình đại ca thực không có biện pháp! Lúc này, đài sen phóng to đang tỏa ra quang mang cứu trợ Helen, Tuyết Cơ cũng nhân đó mà được hỗ trợ, nàng chậm rãi mở hai mắt, xem xét tình hình. Đỗ Trần vẫn đeo mặt nạ Á Lực, nàng vốn cùng Steven tại hoa sen đồng xử một thời gian, dù không quen nhưng cũng biết không phải địch nhân. Nhưng lúc này cả hai huynh đệ, một người quần áo

rách cả trăm chỗ, rất nhiều bộ vị cơ thể đều lộ ra bên ngoài, một người chỉ mặc nội khố, thấy chuyện này khiến Tuyết Cơ vội quay đầu ra chỗ khác, hỏi:

- Á Lực tiên sinh, đây là...

Đỗ Trần còn chưa mở miệng, Steve đã làm một câu:

- Đệ muội tỉnh rồi!

Câu nói hơi bá đạo một chút, Tuyết Cơ khuôn mặt chợt hồng lên:

- Đây tiên sinh, ngài hình như có gì hiểu lầm.

- Không hiểu lầm!

Steven không quan tâm, rất đĩnh đạc nói:

- Giờ này năm ngoái ta còn cùng Tuyết Ny thương lượng về chuyện

Hắn thấy Đỗ Trần vẫn còn mang mặt nạ, liền sửa lời nói:

- Chuyện kết hôn của Á Lực nhà ta, sao tìm được người tốt đây? Ai, Tuyết Ny đã nói, nàng có một tiểu muội còn chưa cưới gả!

Tuyết Cơ sắc mặt chuyển hồng, nhưng nàng cũng không ngu ngốc:

- Ngài nói đùa, lục tỷ biết rõ quy củ của gia sư, ta không thể lấy chồng!

Đỗ Trần cuống quýt đánh mắt cho Steven, nhưng sắc lang hồn nhiên kia không để ý, thuận miệng nói:

- Quy củ? Đệ muội người đừng gạt ta! Chính đệ tử của Thảm Thủy Hồ, bắt đầu từ Tuyết Lan cho đến đệ tử của Roland - bát tỷ Tuyết Ngưng của người, có ai không có bạn trai đây?

Tuyết Cơ sửng sốt, trong lòng nghĩ, tên tám vị tỷ tỷ ta chưa bao giờ nói cho ngoại nhân, Á Lực tiên sinh cũng chỉ biết mỗi lục tỷ Tuyết Ny, người này như thế nào ngay cả chuyện ngàn năm trước Tuyết Lan đại tỷ gả cho St. Bowen trở thành Lanning khai quốc quốc mẫu cũng biết?

St. Bowen là con rể Thảm Thủy Hồ, cũng giống Roland, ôm mối hận bị sư tôn Margaret thần sát thê, nhưng bởi vì Bowen là quân vương một nước, gia sư mới mở một góc lưới, không tuyệt đường hậu duệ của St. Bowen... Đây, đây chính là bí mật lớn nhất của Thảm Thủy Hồ! Cừu hận dành cho Thảm Thủy Hồ, St. Bowen không thể kém Roland được!

Tuyết Cơ khiếp sợ, vội hỏi:

- Các hạ sao lại biết chuyện này?

- Tuyết Ny nói cho ta biết!

Steve cười cười.

- Người là...

- Người gọi ta là Bell Green! Ta là đại ca của Á Lực, bạn tốt của Tuyết Ny!

Vừa nói vừa tề mi lộng nhần.

- Nguyên lai là Bell Green tiên sinh!

Tuyết Cơ tự nhiên ngây ngốc gật đầu, không chút nào hoài nghi Steven này lừa gạt dựng ra một tên giả, hắn là đại ca của ân nhân cứu mạng, lại vừa là bạn tốt của Tuyết Ny tỷ tỷ, vậy còn có thể nói gì đây? Steven đột nhiên nghiêm sắc mặt:

- Nói thật, mấy ngày hôm trước Á Lực nhà ta còn khen người chẳng những xinh đẹp mà còn hiền thực, cười được nhất định sẽ rất hạnh phúc đấy!

Tuyết Cơ mắc cỡ hận không thể trốn vào đài sen được, âm thanh nhỏ như muỗi:

- Bell Green tiên sinh nói đùa!

- Cô nương xem ta muốn đổi gạt cô sao?

Steven trừng mắt, nghĩa chánh từ nghiêm, vừa định tiếp tục thuận miệng nói tiếp, Đỗ Trần nghiêm mặt thúc hoa sen mở ra:

- Đại ca, ngoại thương của nàng đều đã xử lý rồi, chuyện còn lại giao cho người!

Hắn đồng thời đánh ánh mắt cho Steven, đại ca trước mặt Tuyết Cơ đã nói linh tinh, đợi lát nữa khi Helen tỉnh lại nhận ra người Steven chắc chắn sẽ lộ ra chân tướng, đại ca người xử lý trước chuyện này rồi gạt người vẫn chưa muộn!

Steven bỏ đi, Đỗ Trần cùng Tuyết Cơ đồng cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, Đỗ Trần lúng túng nói:

- Ách, đại ca của ta... đại ca của ta bộ dáng trước đây cô nương khi trong cánh Liên Hoa cũng thấy được, hẳn bệnh nặng mới khỏi, điên điên khùng khùng, nói lằng nhằng cô nương đừng để ý!

Tuyết Cơ gật đầu, không nói gì, trong lòng cũng ủy khuất. Á Lực tiên sinh phẩm hạnh đoan chính, không hiểu sao lại có một đại ca miệng trơn nói xạo như vậy? Thật sự là cùng là gạo đường trăm người, đồng bào huynh đệ cũng có bất đồng a!

Sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng than thở sáo sáo, quay đầu nhìn lại, Steven hắc hắc cười quái dị, ý nghĩ của hắn rất đơn giản, Francis là đệ đệ của ta, khuôn mặt tiểu tử này đúng là loại nữ nhân rất thích, nhưng hết lần này tới lần khác gặp nữ nhân lại không nói lời nào, tương lai chắc không tìm được lão bà vừa ý làm sao bây giờ? Cho nên ta đây là đại ca phải giúp một tay! Trong lòng đang tính toán tương lai tìm cho Đỗ Trần mấy người, những loại lão bà tốt nào, Steven đột nhiên nhìn thấy lông mi Helen rung động, hắn vội ngừng thần tìm có chuẩn bị để cấp cho Helen một giải thích hợp lý.

Helen chậm rãi mở mắt, trên khuôn mặt không sắc máu cũng xuất hiện vẻ mặt đặc hữu trí tuệ sinh mạng cùng khí chất.

Steven sửng sốt!

Không đúng! Nữ nhân, đặc biệt là nữ nhân xinh đẹp một khi mình đã gặp qua một lần, sẽ tuyệt đối không quên. Năm đó tại cảng Antwerp đối Helen kinh diễm một lần, ấn tượng chính mình cảm nhận là muốn lại gần hơn nữa để ngắm mỹ nhân, khi đó mặc dù Helen lãnh diễm cao ngạo, nghi tâm quá nặng, nhưng tuyệt không phải như nữ nhân trước mắt này...

Cô gái này mặc dù dung mạo cùng mùi thơm cơ thể so với Helen không khác biệt, nhưng khí chất thì thiên uyên khác biệt, tàn nhẫn, ác độc, nàng nhìn qua giống như một độc xà từ trong tuyệt cảnh đi ra đang rất đói khát, có thể ăn bất cứ thứ gì, muốn cắn xé hết thấy những sinh vật trong tầm mắt!

Mặc dù Bác Bì thủ đoạn tàn nhẫn, nhưng Steven cũng không nhận được đánh trống ngực trong lòng, nàng không phải Helen, tuyệt đối không phải!

Ngay khi nghĩ thông, Steven nhìn kỹ lại. Mùi thơm của cơ thể không nói, nhưng cô gái này dung mạo tuy giống với Helen như đúc, nhưng cẩn thận xét thì vẫn còn có đôi chút khác biệt nho nhỏ, nàng trẻ hơn so với Helen, chút khác biệt nhỏ này trên mặt nàng trước được vết thương che dấu, nhưng giờ lộ ra trong ánh mắt, khiến vừa rồi Steven vốn là cao thủ đánh giá phụ nữ cũng không phát giác.

- Lão Tam, người lại đây!

Đỗ Trần cau mày đi tới, chẳng lẽ đại ca còn không nhận ra Helen? Vừa thấy được khí chất của Helen trước mắt, Đỗ Trần tựa hồ hiểu được chuyện gì.

- Là các người đã cứu ta?

Cô gái kia lạnh lùng hỏi.

Steve cười khan:

- Tiểu thư xinh đẹp, chính là ta không đành lòng thấy cô gái xinh đẹp như người bị chôn vùi trong bùn đất...

- Ừm, biết rồi!

Nữ nhân nói xong liền quay người định đi, tựa hồ đối với hai ân nhân cứu mạng một chút cảm kích cũng không có! Đỗ Trần trong lòng xác định, không phải Helen, tuyệt đối không phải! Helen nha đầu mặc dù cũng có mao bệnh như vậy, nhưng cha con bọn hắn đều là biết cảm kích ân nhân, tuyệt đối không lãnh huyết vô tình!

Steven tiến lên ngăn cản cô gái, cười nói:

- Tiểu thư xinh đẹp, người xem, chúng ta cứu mạng người, mặc dù đây là nghĩa vụ của một quý tộc, thì ân không cầu báo, nhưng người ngay cả tên cũng không cho chúng ta biết, không biết có đúng không, nhưng thật sự là có chút...

Hắn thương tâm nói:

- Nếu ngại thì một cái tên giả cũng được a!

Cô gái lạnh lùng đánh giá Steven và Đỗ Trần, hừ nói:

- Chiến thần gia tộc không nói giả danh xúc phạm tổ tiên, gọi ta là... Brockman!

Hai huynh đệ giật mình sửng sốt!

- Tên hay!

374. Pháp Tắc Duy Nhất - Sống Sốt!

Brockman, thật là một cái tên rất hay!

Từng có một người, hắn bị Đỗ Trần nhiều lần bán đứng mà kiên cường không ngã, thực có dũng khí, chứng tỏ cái tên này kiên cường bất khuất! Hắn sau khi bị ba con mấu bao long "hành hạ" vẫn cương cường đứng thẳng, chứng tỏ cái tên này đại biểu cho thiên phú dị bẩm, bản sắc nam nhân! Người mang tên này thậm chí trong khi thân đang bị hãm nhập tuyệt cảnh, vẫn có thể tự chuyển nguy thành an, thuận tay còn được nhận một Tyre thú làm con mình... có thể thấy cái tên này được vận mệnh nữ thần nương môn chiếu cố cỡ nào a!

Nhưng một cái tên tuyệt đối nam tính, giờ lại xuất hiện trên một người phụ nữ.

Steven vỗ vỗ tay:

- Tên rất hay! Tiểu thư người đẹp, tên càng tính cách nhưng với tư cách là quý tộc, ta cảm thấy rất nghi hoặc a! Brockman - tên này rất ít khi được dùng làm tên cho một vị tiểu thư xinh đẹp!

Quý tộc danh tính học này là thứ mà Đỗ Trần một khiêu không thông, nhưng Steven từ nhỏ đã được giáo dục những kiến thức của giới đại quý tộc, nhắc tới đây hắn thao thao bất tuyệt:

- Trong vụ trất lý lan cổ ngữ của hệ ngôn ngữ Einstein đại lục, Brockman ngụ ý là một cơn lốc cùng tiếng gầm của biển ở giữa đại dương, ý là sự ưu nhâ trong bạo ngược, âm tiết này thường dùng làm họ cho một tộc, hoặc là trong binh nghiệp thế gia, tên này được dành cho những trưởng tử mà được ký thác những kỳ vọng rất lớn...

Steven có chút ngại ngùng:

- Cho nên ta cảm giác tên này không hợp với tiểu thư - chẳng lẽ một vị tiểu thư xinh đẹp như thế, lại lấy chữ "Bạo Ngược" để đặt tên sao? Nhưng tiểu thư cũng nói, dùng tên giả là xúc phạm tổ tiên người không dùng. Vậy có đúng hay không nếu ta cho rằng, Brockman là tộc tính của gia tộc tiểu thư, mà gia tộc tổ tiên của người binh nghiệp lấy lòng, là tuyệt đại chiến thần anh dũng vô song?

Brockman kia trong ánh mắt lóe ra quang mang khác thường, có ai không thích nghe người khác tán dương chính tổ tiên mình đâu?

Đỗ Trần trong lòng bội phục, đại ca trong phương diện này đích xác đáng ngưỡng mộ! Chẳng lẽ đây là cái mà đại ca thường nói: "Kỹ thuật tán gái, trước tiên thể hiện ra học thức uyên bác, quay cho mỹ nữ lạc phách mà cảm thấy hứng thú? Sau đó mỹ nhân có thể sẽ nhìn người với đôi chút tò mò cùng hứng thú..."

Brockman kia có chút tự đắc nói:

- Không sai, tổ tiên nhà ta một môn thất thần tướng, vũ danh lẫy lừng!

Steven cười rất ưu nhã, hắn nói những lời mặc dù chúng không tương xứng với bề ngoài bây giờ của hắn nhưng rất thật:

- Tiểu thư đề nghị chúng ta dùng họ để xưng hô, xem ra ngoài việc tiểu thư tự hào về gia tộc tổ tiên vinh diệu, sợ rằng còn có chút ẩn tình không tiện lộ ra tên... tôn trọng bí mật của một vị tiểu thư xinh đẹp là nghĩa vụ của quý tộc chân chính, ta giờ đây sẽ xưng hô với cô nương là Brockman tiểu thư.

Rất lễ phép Steven nói thêm:

- Thật ra, huynh đệ chúng ta cũng sinh ra trong binh nghiệp thế gia, trong quá khứ cũng có đôi chuyện bí mật, nên thực sự hiểu được nỗi khổ của cô nương!

Steven buồn bã thở dài tổng kết:

- Sinh tại binh nghiệp thế gia, thường thường đều là "Thân bất do kỷ" a!

Đây là một câu nói nhằm chung chung, nhưng Brockman tiểu thư lại đồng cảm gật đầu, nhớ lại chuyện sao mình bị chôn sống!

Đỗ Trần cảm thán, đây là bước thứ hai, hòa đồng ngôn ngữ, khiến cho mỹ nhân thấy đồng cảm...

Steven thừa dịp lần tới:

- Brockman tiểu thư xinh đẹp...

Một mặt hắn khen xinh đẹp, một mặt hắn cố ý nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đã bị hủy của Brockman!

Không ngoài dự liệu, Brockman tiểu thư phẫn nộ, lạnh mặt hung hăng trừng mắt nhìn Steven rồi định bỏ đi.

Steven lúc này không nhanh không chậm mới nói ra nửa câu sau:

- Ủm, đại khái nửa tháng là được! Tiểu thư xinh đẹp, xin khoan thứ ta vô lễ nhìn chăm chăm vào người, một mặt là vì tiểu thư quá xinh đẹp làm cho ta không kìm hãm được, mặt khác là bởi ta hiểu được một chút phương pháp ghép da chữa trị khuôn mặt, chiếu theo phương pháp ta vừa nói, nếu tiến hành trị liệu, có thể chỉ trong vòng nửa tháng tiểu thư có thể khôi phục được khuôn mặt xinh đẹp nhân gian ít người sánh kịp!

- Người có thể giúp ta khôi phục dung mạo?

Brockman tiểu thư dăm dăm nhìn Steven!

Steve lịch thiệp giơ một tay lên:

- Tay của ta nguyện ý vì tiểu thư phục vụ, luôn sẵn sàng cho tiểu thư!

Đỗ Trần thâm than, đây là bước thứ ba, tìm ra một điểm phụ nữ tuyệt đối quan tâm, xuống tay quyết liệt, một bước thu hẹp khoảng cách cùng mỹ nhân...

Quả nhiên đi xong một hai ba bước này, lãnh huyết vô tình Brockman tiểu thư điềm tĩnh nhìn Steven, tuy không nói lời nào, nhưng sắc mặt đã hòa hoãn hơn rất nhiều:

- Các người tên là gì?

Giờ phút này nàng mới nhớ tới việc hỏi tên ân nhân cứu mạng, xem bộ dáng, nếu Steven không có năng lực giúp nàng khôi phục dung mạo, nha đầu kia sợ rằng đã bỏ đi rồi.

Bất kể thế nào, sau khi ra tay Steven cuối cùng cũng sơ bộ tiếp cận được người phụ nữ này!

Steven chính sắc nói:

- Ta gọi là Bell Green, đây là đệ đệ và đệ muội của ta, Á Lực, Tuyết Cơ!

Đỗ Trần và Tuyết Cơ cùng cảm thấy xấu hổ, Steven, người hồ xà (điều gian) dựng chuyện lên không biết là sao? Nhưng lúc này lại không tiện phản bác.

Steven còn muốn giải thích thêm về lai lịch của mình:

- Chúng ta là người từ Sinh Mệnh mê cung...

Vừa mới mở miệng, Brockman tiểu thư đã cắt lời:

- Đủ rồi, trong phạt tội chỉ thành chỉ có hai loại người - bằng hữu, địch nhân! Người không cần giải thích quá khứ của các người, chỉ cần nói cho ta biết, tại phạt tội chỉ thành, các người coi ta là bằng hữu hay là địch nhân?

Steven sửng sốt:

- Chẳng lẽ lai lịch, chủng tộc chúng ta tất cả đều không trọng yếu sao?

Brockman tiểu thư cười nói:

- Có lẽ ta dùng cách nói khác để người có thể hiểu được vậy, phạt tội chỉ thành không có người quản lý, không có trật tự, pháp tắc duy nhất chính là... tồn tại!

Đỗ Trần gật đầu nói:

- Ta hiểu được rồi, chủng tộc, lai lịch mấy thứ này quả nhiên không có ý nghĩa, tại địa phương quỷ quái này, những người khác mình chỉ có... hoặc trợ giúp mình sống sót, hoặc sẽ giết mình!

Tuyết Cơ kinh ngạc mở to hai mắt nhìn:

- Tại sao lại có loại địa phương này cơ chứ?

Brockman tiểu thư giải thích nghi vấn cho nàng:

- Nơi này là nơi Tử Huyết Nhân lưu đày tội phạm. Đây hãy nhìn trời xem đất, các người hẳn là tưởng tượng được nơi này hàng năm có thể sản xuất ra bao nhiêu lương thực... vì lương thực, con người sẵn sàng làm ra mọi chuyện!

Steven nhìn một chút, chỗ này không có mặt trời, không có ánh trăng, không có hết thảy thời tiết, chỉ có mông mông một thế giới bụi, liền gật đầu nói:

- Ta cũng hiểu được, vậy Brockman tiểu thư, chúng ta là người có thể giúp người sống sót - không phải chúng ta vừa rồi cứu người sao?

Brockman lạnh nhạt nói:

- Không sai, các người cắt đứt St. Trudeau thánh hình, này đủ để nói rõ rằng các người không phải thủ hạ của Kursk hỗn đản - đem ta chôn sống, nhưng cũng đừng hy vọng ta nhớ kỹ ơn cứu mạng của các người. Ta quan tâm, chỉ là tương lai các người có thể giúp ta sống bao lâu?

Dừng một chút, nàng bổ sung:

- Nếu các người có thể giúp ta khôi phục dung mạo, ta có thể cho các người một tháng lương thực. Nhưng chỉ có vậy, muốn lấy lương thực nhiều hơn từ ta, thậm chí cả đời ăn không hết, các người phải cho ta nhiều hơn nữa!

Đỗ Trần nở nụ cười, co ngón tay thành kiếm - Thệ Tuyết kiếm đã bị mất trên đường đến đây, hẳn nhẹ nhàng trên mặt đất một vạch, kiếm quang lóng lánh, trên mặt đất xuất hiện một đường rách sâu mấy thước!

Brockman tiểu thư sửng sốt một hồi lâu, gật đầu nói:

- Theo ta đi thôi, thu liễm hơi thở các người lại, nơi này là địa bàn của gia tộc Kursk, hơn nữa các người có thể xưng hô giáo danh của ta - Heidi! Chúng ta là bằng hữu!

Đồng hành cùng Heidy tại mang mang hoang nguyên, toàn cảnh phạt tội chi thành cũng từ miệng Heidy hiện ra trước mắt Đỗ Trần.

Phạt tội chi thành là nơi Tử Huyết Nhân lưu đầy tội nhân, là một vùng trời riêng bên cạnh Sinh Mệnh mê cung, mà vào ra nơi này chỉ duy nhất có một thông đạo do liên tịch hội nghị cao nhất Ma tộc nắm, người bị xử lưu đầy phạt tội chi thành không ai biết đi ra ngoài như thế nào, hơn nữa cho dù biết lối ra ngoài, ai dám đi ra ngoài đây?

Bên ngoài chính là Sinh Mệnh mê cung quỷ bí khó lường! Lối ra duy nhất chính là một khu gọi là trung ương thiên tỉnh (giếng trời) ở trung tâm phạt tội chi thành - bởi vì tội nhân đều là từ nơi này đến, nhưng chưa có ai từ nơi này đi ra ngoài cả!

Trong môi trường tại phạt tội chi thành, những vật nuôi cây trồng thường gặp căn bản không có khả năng sinh trưởng, theo lời của Hatti, lương thực chỉ là một loại tiểu động vật đặc hữu của phạt tội chi thành, tên là JuJu thú đây cũng là thực phẩm chủ yếu ở phạt tội chi thành.

Lịch sử phạt tội chi thành đơn giản mà lại tàn bạo, đầu tiên là rất ít phạm nhân lấy JuJu thú làm thực phẩm, ăn tạm còn có thể, nhưng sau phạm nhân càng ngày càng nhiều, dù theo không kịp số lượng phạm nhân, JuJu thú cũng trở thành lương thực nếu không muốn chết đói. Trí tuệ sinh vật tối tàn bạo bắt đầu triển hiện ra... liên hợp, giết chóc, phân liệt, tái liên hợp...

Sau mấy trăm năm, phạm nhân bên trong phạt tội chi thành kinh qua nhiều biến cố, hợp thành rất nhiều thế lực, mà buồn cười nhất cũng là bất đắc dĩ nhất, tiêu chuẩn bình phán thế lực cường đại trong phạt tội chi thành tự nhiên là xem hán nuôi dưỡng được bao nhiêu JuJu thú, hàng năm số JuJu thú của gia tộc sản lượng nhiều ít bao nhiêu con

Mà bọn Đỗ Trần xuất hiện tại góc tây bắc phạt tội chi thành, nơi này có hai thế lực lớn phân biệt là Brockman gia tộc và Kursk gia tộc, Heidy, chính là trưởng nữ Brockman gia tộc.

Không lâu trước, môi trường phạt tội chi thành gặp biến đổi lớn, lượng JuJu thú đột nhiên giảm sút, đặc biệt Brockman gia tộc đã bị tổn thất rất thảm trọng, để đổi lương thực cho gia tộc, bọn họ đem Heidy gả cho Kursk gia tộc để trao đổi thực vật, nhưng do Heidy thống hận gả cho một người xú danh hỗn đản, cho nên...

Nàng trong đêm tân hôn đem chú rể đi thiến!!!

Phần sau câu chuyện không cần nói, Heidy nói đến đây, nhìn chăm chăm vào sắc mặt xám ngắt của Steven hừ nói:

- Nếu gia tộc Kursk biết các người đã cứu ta, nhất định đại khai sát giới! Bất quá gia tộc ta mặc dù ngồi nhìn ta bị xử tử mà mặc kệ, không động tay lượng giải với gia tộc Kursk, nhưng bên trong cũng có người giúp ta, bây giờ chúng ta chính là đi tìm người giúp ta là hiểu được mọi chuyện.

Đỗ Trần gật đầu, trong lòng nghĩ, đại ca, người còn tiếp tục lừa nàng sao? Như thế nào thành thật đây? Một người dám trong đêm tân hôn biến chú rể thành thái giám... quá ngoan độc!

Steven cũng có chút không dám gạt nữ nhân này, chuyển sang chuyện khác:

- Ách, Heidy tiểu thư, có một việc ta vẫn rất nghi hoặc... tiểu thư có đúng hay không có một tỷ muội gọi là Helen? Người cùng nàng ta quá giống!

Heidy đột nhiên dừng cước bộ, quay đầu hét lên:

- Helen? Còn có Ted, Susan... các người biết bọn họ?

Đỗ Trần hàm hồ nói:

- Biết, nhưng không phải thân thuộc!

Heidy hừ lạnh nói:

- Vậy, hoan nghênh tới gia tộc Brockman của Helen tỷ tỷ của ta!

Steve quay ra một góc thẳm nói:

- Cửa gái, quan trọng là đánh vào mỹ nữ gia tộc nội bộ... cái này gọi là nguyệt phiếu lộ tuyến, ách không, là trưng mẫu nương lộ tuyến!

375. Lang Nhập Dương Quân

Helen là nữ nhi gia tộc Brockman, cũng là Ma tộc!

Đối với tin tức này Đỗ Trần chỉ chun mũi, hẳn cảm thấy hứng thú chính là vẻ mặt Heidy, ác phụ này nhắc tới tỷ tỷ mình thì nghiêng răng, tựa hồ có cái gì thâm cừ đại hận, hận không tóm được Helen mà nhai nuốt.

- Helen cùng Ted còn chưa chết sao?

Heidy nắm chặt tay, mạch máu tím bọe khởi trên tay ngọc.

Đỗ Trần gật đầu nói:

- Đại khái nửa năm trước ta thấy qua mặt cha con bọn họ, bọn họ sống rất tốt!

Heidy hừ một tiếng, nghiêm mặt âm lãnh tiếp tục đi trước.

- Đem chúng ta hại đến thế này mà bọn họ còn đang ở nhân gian hưởng phúc, hừ! Chỉ mong bọn họ bị Bowness bắt được rồi bị đẩy đọa đến nơi đây!

Tuyết Cơ khó hiểu hỏi:

- Heidy tiểu thư, Helen kia ta tịnh cũng không biết, nhưng nàng dù sao cũng là tỷ tỷ người, người sao lại nguyên rửa nàng vậy!

Heidy quay ngoắt lại nói:

- Chỉ là một tiện nhân dui mù mà thôi, gọi nó một tiếng tỷ tỷ là tiện nghi cho nó! Nếu Ted không vì chữa mắt cho nó, sẽ không xúc nộ Bowness, bảo hại chúng ta toàn tộc bị đẩy ải tại chỗ quỷ quái này!

Tuyết Cơ tại Sinh Mệnh mê cung đã sớm biết tin tức Ma tộc, đến giờ phút này nghe đến tên Bowness, trong lòng vẫn còn run lên, đây chính là người từng đả thương sư phụ a!

Heidy vẫn tức giận bất bình, thấy Steven hỏi tới liền kể:

- Gia tộc Brockman chúng ta năm đó vốn là thế tập nghị viên hội nghị liên tịch tối cao, cha ta là thống binh Nguyên soái. Nhưng đột nhiên có một ngày, hội nghị liên tịch tối cao hạ lệnh tiêu diệt gia tộc Brockman chúng ta, bảo thúc thúc Ted của ta vì chữa bệnh cho Helen mà trộm đi vật chí bảo của Bowness... chính là hai người đã làm cho chính bởi hai hỗn đản này mà cha ta cùng rất nhiều thân nhân bị giết, chúng ta cả gia tộc bị đẩy ải tại đây phạt tội chi thành!

Đỗ Trần trong lòng thấy đau xót, nguyên lai năm đó tại Đấu Thần đảo Helen cũng không có nói sáo, nàng đích xác từng bị mù, mà khi nàng nhìn được là lúc chứng kiến chuyện mẫu thân bị người chém giết ngay trước mắt... nha đầu đáng thương!

Bất quá từ Heidy nói còn lộ xuất một tầng ý tứ, Đỗ Trần ác ý thầm nghĩ: "Brockman gia tộc gặp tao ngộ, tại phạt tội chi thành có chút thế lực hẳn là không sai biệt lắm - các cao thủ cường đại trong nhà đều đã bị xử tử, bị đi đầy đều là người già yếu. Vậy... phạt tội chi thành bên trong liệu có bao nhiêu cao thủ?"

Nói cách khác, mình cùng đại ca hai phong hào đấu thần ở phạt tội chi thành không biết được xếp tới trình độ nào?

Khi này chứng minh thực lực cho Heidy, mình mới xuất ra bát cấp lực lượng đã làm cho nha đầu kia sửng sốt một hồi lâu!

Đỗ Trần sờ mũi nói:

- Nguyên lai Helen tiểu thư trong quá khứ còn kinh qua quá nhiều chuyện như vậy, ta nghĩ bọn họ phụ tử hai người cũng nhất định đang nghĩ biện pháp cứu các người? Ta đã từng gặp qua, Helen tiểu thư thực lực đã đạt tới bát cấp, Ted tiên sinh khoảng thập cấp đấu thần, với bậc này thực lực tại Sinh Mệnh mê cung

thăm hiểm, tìm kiếm phương pháp cứu các người cũng không phải không có khả năng... chỉ ít có một chút hy vọng!

Heidy cả kinh nói:

- Helen tiện nhân kia đã tấn cấp bát cấp đầu thần sao? Nàng... hừ, chúng ta phải nhờ bọn họ đáp cứu sao?

Lắc đầu, không có nói gì, nhưng trên mặt chính là bộ dáng khó có thể tin tưởng.

Bát cấp đầu thần trong mắt Heidy đã là có thực lực cao thủ a, Đỗ Trần quá vui vẻ! Lấy có xem xét thương thế của Heidy, hần nói:

- Xem vết thương này... ai, Kursk gia tộc hỗn đản là quá độc ác, bọn họ gia tộc có cái gì kiêu ngạo như vậy?

Heidy lạnh nhạt nói:

- Kursk gia tộc chính là tộc nhân có sản lượng một vạn tám ngàn JuJu thú. Hơn nữa gia chủ bọn họ cửu cấp đỉnh phong đầu thần... huynh đệ các người cắt đứt St. Trudeau ám hình của bọn họ, sau này gặp bọn họ phải cẩn thận một chút. Tại phụ cận có địa bàn gia tộc chúng ta đối với các người mà nói, là nơi an toàn nhất!

Umm? Chẳng lẽ nơi này cửu cấp đỉnh phong đầu thần là đủ để hùng phách một phương sao?

Vậy hai phong hào đầu thần ở chỗ này tính thành cái gì?

Đỗ Trần cùng Steven nhìn nhau một chút, một người đạo mạo ngang nhiên, một người khuôn mặt tươi cười ...

Ngay sau khi hỏi về thế lực ở phạt tội chi thành, Đỗ Trần cũng đã nghĩ được phạt tội chi thành nếu có thể xuất hiện phong hào đầu thần, nhất định có vấn đề lớn.

Lực lượng đầu thần đến từ nguyên tố, nơi này không có mặt trời, vậy hỏa hệ đầu thần nhất định không thể mạnh được! Thổ chất chỉ có một loại màu xám sa lạp, thổ hệ đầu thần nhất định cũng không được... tương tự như vậy, ba hệ đầu thần khác cũng không có khả năng ở chỗ này tu luyện đến được rất cao cấp bậc!

Thêm nữa, Ma tộc chẳng lẽ ngu ngốc lúc lưu đầy phạm nhân còn cho bọn hần mang vũ khí sao? Cho nên người nơi này không có thánh khí! Ngay cả thánh khí đều không để có vậy nói gì đến khắc tinh cao cấp đầu thần - chiến tranh thánh khí!

Giống như người cùng chịu hoàn cảnh ác liệt, đồ ăn cho dị thú sinh tồn cũng khiếm khuyết vô cùng, do vậy ở phạt tội chi thành, cao cấp dị thú đều hết sức ít ỏi

Brockman gia tộc sở dĩ vừa tới nơi này vài chục năm đã thành một phương hùng chủ, chính là bởi vì gia tộc bọn họ còn lại rất nhiều "Cao Thủ" tu luyện ở ngoài đi cùng bao gồm bà của Helen, cửu cấp trung giai lão thái thái, còn có sáu bát cấp đầu thần là bốn đường huynh của Heidy và thêm hai thân thúc thúc.

Mà phạt tội chi thành đời sau không bằng đời trước a! Bất quá ít nguyên tố cũng có chỗ tốt, khí tức mỏng manh, cũng bởi vậy nên lúc đầu Đỗ Trần không phát hiện Heidy bị chôn sống dưới người Tuyết Cơ.

Đỗ Trần âm thầm cảm thấy may mắn. Hoàn hảo a, hoàn hảo vừa rồi không điên cuồng thể hiện ra phong hào đầu thần lực lượng, nếu không làm tiểu mỹ nhân sợ hãi sao có thể tốt được? Một đám cừu non đột nhiên phát hiện giữa các nàng có tới hai ác lang... có trời mới biết xảy ra cái gì hậu quả! May mắn hần cùng Steven hoang xưng mình chỉ có bát cấp!

Đoàn người tại hoang nguyên mang mang đi mất hơn một ngày, cẩn cẩn thận thận, rốt cục đã tới địa bàn của gia tộc Brockman.

- Cô lỗ!!!

Đỗ Trần đột nhiên nghe được một tiếng quái hưởng bên tai, mắt liếc ngang, thấy Tuyết Cơ đỏ mặt, không nhận được bật cười nói:

- Là ta thiếu chu đáo, ta cùng đại ca có thể hơn mười ngày ăn một lần, nhưng người bây giờ lại không chịu được, hay là người vào trong Liên Hoa trước?

Tuyết Cơ lắc đầu:

- Ta muốn xem cái chỗ Ma tộc lưu đầy tội phạm, đa tạ ngài, ta còn chịu đựng được!

Heidy quay đầu lại nhíu mày nói:

- Vợ chồng các người sao lại khách khí như vậy?

Steven hắc hắc cười, Heidy lại nói:

- Đã tới nhà của Czech thúc thúc rồi, thê tử người sẽ có đồ ăn rất nhanh thôi!

Đỗ Trần đưa mắt nhìn bốn phía, xung quanh hoang nguyên mang mang chỉ một màu xám, làm gì có cái "nhà" ở đâu?

Hắn còn đang nghi hoặc, Heidy đã đi tới miệng một cái hố nhỏ, gõ lên mặt trên một khối nham thạch, thấp giọng nói: - Mở cửa, ta muốn gặp Czech tiên sinh!

Nàng quay đầu lại nhìn Đỗ Trần, lạnh nhạt nói:

- Nơi này không có gạch ngói lưu ly, tro bụi không làm được phòng ốc, chúng ta chỉ có thể ở dưới đất!

Lúc này bên cạnh khối nham thạch một khối bùn đất được nhấc lên. Đúng là một khối đá dày, bên trong đi ra vài người mặc quần áo toàn một sắc tím. Lúc này Đỗ Trần đã biết, quần áo cư dân phạt tội chỉ thành chỉ có hai loại màu: màu tím và màu trắng, bởi vì lông JuJu thú chỉ có hai loại màu này

Người mở cửa vừa thấy Heidy, đột nhiên lấy làm kinh hãi, Heidy vội la lên:

- Đừng nói, mau dẫn ta đi gặp thúc thúc! Ba người này là bằng hữu của ta!

Vừa nghe hai chữ bằng hữu, ánh mắt mọi người lập tức tăng mấy phần thân cận.

Bọn Đỗ Trần theo Heidy vào một địa đạo dưới đất. Mới đi không xa, đã nghe phía trước cước bộ lảng loạn:

- Heidy, người còn chưa có chết?

Một trung niên cao gầy bước nhanh tới, dung mạo cùng Ted có chút tương tự, hắn bước lên nhìn chằm chằm bộ dáng Heidy:

- Người đã thụ hình sao?

- Thúc thúc, ba người này đã cứu ta, bọn họ là bằng hữu!

Heidy nhấn mạnh hai chữ bằng hữu, nhất nhất giới thiệu:

- Vị này là bát cấp đầu thần Bell Green, hai vị kia là bát cấp Á Lực cùng thê tử của hắn Tuyết Cơ!

Tuyết Cơ cười khổ, nghĩ thầm, Bell Green tiên sinh nói nhảm cũng quá phận, nhưng lúc này không thể khiến ân nhân thêm phiền toái a! Đỗ Trần cũng là trong lòng kêu khổ!

Czech nhìn chằm chằm huynh đệ hai người trước mắt sáng ngời, nhưng nhanh chóng hỏi:

- Lúc người tới không bị người nhìn thấy sao?

- Không có, chúng ta tuyệt đối cẩn thận!

- Vậy là tốt rồi, tập chủng nhà Kursk đang ở cùng tổ mẫu người, ngàn vạn lần đừng để bọn họ thấy, có chuyện gì rồi hãy nói sau, người trước ẩn trốn đã!

Heidy phần nộ nói:

- Người nhà Kursk đến sao? Ta đã thụ hình, bọn họ sao còn không tha?

Czech lắc đầu, trong mắt phóng ra ánh mắt tham lam, "Không phải vì người, bởi hôm trước, tại phân giới tuyến giữa gia tộc chúng ta cùng gia tộc Kursk xuất hiện một kiện cữu cấp thánh khí, bây giờ cả phạt tội chỉ thành đều đã điên rồi!

- Cữu cấp thánh khí?

Heidy nắm chặt đầu vai thúc thúc, gắt gao nhìn chăm chăm hẳn, tại phạt tội chi thành xuất hiện cửu cấp thánh khí, chả khác gì trước mặt tên khất cái xuất hiện một đại kim tệ!

- Là thật sao?

- Đương nhiên là thật! Thánh khí xuất hiện thì thủy quang đại thịnh, trong vòng ba trăm lý mọi người đều có thể thấy được!

Czech thần sắc ngưng trọng, "Bây giờ vì thánh khí này, phạt tội chi thành các thế lực lớn đều hướng hai nhà chúng ta mà đến! Người Kursk gia tộc đến đây chính là cùng lão thái thái thương lượng như thế nào chống cự liên quân!

Heidy sắc mặt cũng trầm trọng:

- Một kiện cửu cấp thánh khí, đủ để làm cho cả phạt tội chi thành điên cuồng lên, lần này thật sự là một đại phiền toái... nhưng cũng là đại cơ hội!

Đúng vậy, nghe nói thánh khí xuất hiện tại biên cảnh của chúng ta và Kursk, chín tộc nhân ở phía đông nam phạt tội chi thành liên hợp thành một vạn ba ngàn người tới chỗ chúng ta, còn nói cái gì bọn họ nguyên trụ dân từ thuở nhỏ sinh trưởng tại phạt tội chi thành, chưa bao giờ nhìn thấy thánh khí trong truyền thuyết, cho nên đồng hành tới chỗ chúng ta "Triều Thánh"! Đáng chết, ý tứ chính thức của bọn họ tiểu hài tử đều hiểu được!

Triều thánh? Chỉ là một kiện cửu cấp thánh khí, lại có người dùng tới hai chữ "Triều Thánh"?

Đỗ Trần đột nhiên sờ sờ mũi,:

- Czech tiên sinh, vậy kiện thánh khí bây giờ đại khái tại phương hướng nào vậy?

Chẳng lẽ hai huynh đệ này cũng có ý tứ với thánh khí? Czech trong lòng không giận, tự thị gia tộc thực lực cường đại, chỉ ra một hướng.

Đỗ Trần khước miệng vừa mở, đầu hồn bên trong liên lạc cùng thánh khí nói cho hẳn biết, Thệ Tuyết kiểm tựa hồ cũng tại phương hướng đó

Chú thích:

Lý (đơn vị đo lường), đơn vị đo chiều dài dùng tại Đông Á, tương đương 300 bước hay dài khoảng 500 mét.

376. Ma Tộc Mật Quyền

Có thể nói Đỗ Trần từ sau khi chuyển thế đến nay, lúc này là hiểu rõ nhất chuyện đấu hồn cùng thánh khí có liên hệ! Thánh khí thất lạc, nhưng nhờ năng lực đặc hữu kỳ diệu của đấu thần, bây giờ Đỗ Trần có thể cảm ứng chính xác được Thệ Tuyết kiểm đang ở hướng nào! Nhưng năng lực này cũng không phải biết hết. Ít nhất, nó vẫn không thể nói cho Đỗ Trần biết Thệ Tuyết kiểm của hắn ở khoảng cách cụ thể bao nhiêu dặm, đang trong hoàn cảnh gì...

Cho nên Đỗ Trần chỉ là mơ hồ phán đoán cũng không thể xác nhận cửu cấp thánh khí Czech nhắc đến có là Thệ Tuyết kiểm hay không!

Czech chỉ rõ phương hướng xong, lại quay về Heidy nói:

- Người trước tiên cùng mấy vị bằng hữu nghỉ ngơi, ăn chút đồ, ta cũng nên đi gặp lão thái thái, xem lão nhân gia định như thế nào, làm sao giải quyết chuyện cho người!

Czech đi rồi, lập tức có người hầu đến bố trí cho bọn Đỗ Trần chỗ nghỉ. Heidy tự đi tới phòng chủ nhân, còn bọn Đỗ Trần ba người lại theo một người hầu dẫn xuống địa đạo xuống sâu dưới đất tới hai cửa phòng ngủ. Nói là phòng ngủ, nhưng cũng chỉ là vách tường phòng được đánh bóng lên một chút.

- Bell Green tiên sinh, xin mời ngài nghỉ ở phòng này!

Người hầu chỉ cho Steven một phòng, lại quay về Đỗ Trần và Tuyết Cơ nói:

- Phu thê hai người quý ngài ở tại phòng kế bên

Nói xong, người hầu lại có chút mập mờ nói tiếp:

- Nhưng do phải thông gió, nên các khách phòng cách âm cũng không tốt lắm! Hắc hắc, phòng dưới đất mà, tất cả đều là như vậy cả!

Tuyết Cơ không thực sự hiểu câu nói mập mờ này ám chỉ cái gì, nhưng lo lắng nhìn Đỗ Trần, chẳng lẽ chúng ta hai người thật sự phải "ngủ" cùng nhau?

Đỗ Trần rất hiểu ý, chặn lại nói:

- Đêm nay ta cùng đại ca nghỉ một chỗ, huynh đệ chúng ta còn có rất nhiều chuyện phải thương lượng!

Hô! Tuyết Cơ thở phào nhẹ nhõm. Tốt quá, may mắn Á Lực tiên sinh phẩm hạnh không tệ, không để cho mình khó xử, nhưng vừa rồi người hầu nói cách âm không tốt, đây là có ý tứ gì? Chẳng lẽ là...

Tuyết Cơ then thùng đỏ mặt, mắt liếc thân hình khôi ngô Đỗ Trần, cúi đầu đi vào phòng ngủ.

Bên trong phòng ngủ thực tế chính là một cái động, trên mặt đất phủ thảm chế từ lông JuJu thú, trên vách tường cũng treo một cái áo khoác ngoài. Huynh đệ hai người lúc này mới mặc vào trường bào màu trắng chế từ lông JuJu thú, hết phải xấu hổ bởi lông thú, thêm vào đó đèn chiếu sáng chính là đèn mỡ thú mà nhân gian thường dùng, không cần phải nói, đây nhất định là mỡ của JuJu thú...

Rất nhanh, đồ ăn được đưa tới, hai huynh đệ nhìn miếng thịt nhẵn nhụi trong cái đĩa, Steven đột nhiên nói một câu:

- Đồ vật trong phòng này cơ bản đều cùng JuJu thú có liên quan, xem ra không có JuJu thú, người ở phạt tội chỉ thành căn bản là sống không nổi!

Đỗ Trần cảm thấy tò mò nhiều hơn, vậy JuJu thú chống đỡ cho mạch sống của phạt tội chỉ thành thực sự là có hình dáng gì? Đáng tiếc JuJu thú trước mắt đã biến thành thịt nướng, hơn nữa mùi vị còn phi thường không tệ! Hai huynh đệ đang ăn, đột nhiên, cách vách truyền đến một tiếng thét chói tai:

- Bưng ra ngoài. ta không ăn, bưng ra ngoài!

Kèm theo là một tiếng "Ba", hình như có người ném đĩa!

Tuyết Cơ?

Đỗ Trần nhướng mày, chạy đến phòng ngủ Tuyết Cơ, chỉ thấy nàng sắc mặt trắng bệch, ngón tay run rẩy chỉ cái đĩa trên đất, người hầu trên mặt vẫn còn ủy khuất giải thích:

- Phu nhân của ngài là bằng hữu của chúng ta, nhưng, nhưng cũng không thể lãng phí lương thực a!

- Lương thực? Ta không ăn loại lương thực này. Trời ạ!

Tuyết Cơ tâm tình kích động hiếm thấy, chỉ vào đồ ăn trong cái đĩa trên đất sắc mặt trắng bệch!

Vừa thấy Đỗ Trần tiến vào, Tuyết Cơ vội la lên:

- Á Lực, đồ ăn của bọn họ thật sự là quá tàn nhẫn!

Đỗ Trần nhìn theo ánh mắt của nàng... không có gì a?

Trên mặt đất đúng là có một thân thể tiểu thú, bộ dáng của nó Đỗ Trần trông có vài phần quen mắt, trông như Thanh Biều thú nhỏ đáng yêu thì phải? Hay chính là đem chiếc đầu nhỏ đáng yêu với lông dài tai ngắn kia phóng lớn lên mười lần. Nó có đầu bò, trên người phủ một lớp nhung mao thật dài, lại không có tứ chi, chỉ còn mỗi thân thể. Đây là JuJu thú.

JuJu thú này lưng đã bị người lột đi lớp nhung mao, lộ ra một miếng thịt trắng dài, hẳn là chỉ dùng lửa nướng qua, bất quá nó vẫn còn đang phập phồng, giống như quả bóng co dãn.

Đỗ Trần cảm thấy kỳ quái, xem bộ dáng đây đúng là "ăn gỏi", giống như là quý tộc thường ăn cá sống hay ăn tái giống nhau, mặc dù ăn gỏi tàn nhẫn một chút, nhưng dù sao cũng là một kiểu thức ăn, có cái gì lại không được?

Người hầu oán giận nói:

- Á Lực tiên sinh, phu nhân của ngài là nữ khách duy nhất, bởi vậy nên trù phòng cố ý chuẩn bị món JuJu thú nướng ngon nhất chiêu đãi ngài, nhưng nhưng ngài vừa thấy JuJu thú trên đĩa...

Về mặt hân hạnh tiếc hận:

- Đây chính là đồ ngon mà chỉ khi gia tộc có khách quý thì mới có thể được ăn a!

- Đồ ngon? Loại đồ ngon này ta không cần!

Tuyết Cơ kích động nói:

- Á Lực, ngài nhìn vào mặt nó!

Đỗ Trần khắc ý nhìn lại, trong lòng cũng không nhin được nhất động, JuJu thú trên mặt vẻ mặt thống khổ mà siểm mị, đây là một vẻ mặt phi thường cổ quái, hơn nữa trong mắt to kia còn đang chảy nước mắt. Hắn trong lòng thở dài, ăn sống đích xác là tàn nhẫn một chút, hay là giao cho phòng bếp làm thành thịt nướng đi!

Đang nghĩ ngợi, trong tai đột nhiên nghe được một thanh âm nhún nhường mà run rẩy:

- Khách nhân tôn quý, xin mời hưởng dụng ta đi! Hắc dạt dạt!

Đỗ Trần trợn mắt, JuJu thú kia đang nhìn chăm chăm vào hắn, cầu khẩn nói:

- Mau một chút, ăn được chưa? Trên lưng ta thật sự đau đến khó chịu, ăn ta nhanh lên một chút đi!

Lời tuy đơn giản, nhưng điều lệ rõ ràng, có lý, có câu! JuJu thú đúng là sinh vật có trí tuệ?

Đỗ Trần yết hầu chấn động, vị chua dòn lên, miếng thịt mới vừa ăn suýt nữa ói ra!

Trời ạ, ta vừa ăn sinh vật có trí tuệ! Da đầu hắn tê dại, đây không phải là lợn chó bò dê, mà đúng là sinh vật trí tuệ biết nói! Có thể tưởng tượng, một sinh mạng trước một khắc còn đang cùng người nói chuyện phiếm, nhưng sau một khắc lại bị cắn xé, tiến vào trong bụng người...

Đỗ Trần sắc mặt xanh mét, Steven với huyết tinh ký ức của Bác Bì, ánh mắt cũng phi thường khó coi!

Nhìn thoáng qua Tuyết Cơ sắc mặt trắng bệch, Đỗ Trần nói:

- Nơi này các người còn có đồ ăn khác không?

Người hầu vẻ mặt cười khổ:

- Á Lực tiên sinh, người trong phạt tội chỉ thành, chỉ có một loại thực phẩm chính nếu như ngài không thích có thể ăn một chút nấm trồng từ bùn tro, bất quá, món kia ăn nhiều bụng khó chịu phi thường...

- Chuẩn bị cho Tuyết Cơ một chút nấm!

Đỗ Trần âm trầm nghiêm mặt, cảm giác khó chịu nơi yết hầu còn chưa tan hết. Mẹ kiếp, ăn sinh vật trí tuệ... có lẽ là may mắn? May mắn bởi nếu không có JuJu thú, phạm nhân sợ rằng cũng phải ăn thịt lẫn nhau!

Trong đầu hắn linh quang chợt lóe, ngày đó câu thứ hai hỏi Bồ Đào:

- Người đói bụng muốn ăn đồ ăn, ta bảo vệ đồ ăn, làm cho người chết đói cũng là việc thiện sao?

Cái ý này một khi xuất hiện trong lòng, đầu óc Đỗ Trần mê đi, tâm ma tựa hồ lại muốn làm loạn, hắn cắn mạnh đầu lưỡi, mượng đau đớn mà đầu óc thanh tỉnh!

Không thể tiếp tục nghĩ quan hệ giữa cư dân phạt tội thành cùng JuJu thú, nghĩ tới sẽ không có kết quả - bởi vì nhìn qua, tựa hồ song phương ai cũng không sai! Tiếp tục nghĩ, tâm ma của mình lại trở dậy!

Trong lòng Đỗ Trần âm thầm cảnh báo chính mình, nhưng còn có một ý nghĩ trốn lại trong đầu, loại chuyện thiện ác này bây giờ mình còn không rõ, nhưng là có một cách, tự mình có thể biết rõ trong mắt Bồ Đào thiện ác quy định như thế nào a! Được! Ta có thể dùng "Bảo Giám" để trải nghiệm đúng sai. Ít nhất như vậy tự mình có thể nắm chắc được tiêu chuẩn thiện ác của Bồ Đào!

Nghĩ tới đây, Đỗ Trần vuốt mũi nói:

- Đem JuJu thú này thả đi!

- Thả?

Người hầu kinh hãi.

- Đúng vậy, thả nó đi, coi như là ta ăn!

Đỗ Trần mỉa mai nói:

- Chẳng lẽ chúng ta ngay cả quyền hạn ấy cũng không có sao?

Người hầu trong lòng nghĩ, các người sắp trở thành khách khanh, như vậy nghe lời người, thả!

Chỉ sau chốc lát, Đỗ Trần toàn bộ tinh thần chăm chú trên... chính cái mông mình! Quả nhiên, sau khi JuJu thú kia được phóng sinh trên mông mình có chút phát dương, xem ra ngăn cản sinh vật trí tuệ bị ăn tươi đúng là một việc thiện. Ngược lại như vậy thì sao đây?

Đỗ Trần lại nói:

- Quanh đây có người sắp chết không? Ta là chỉ hỏi người không thuộc về gia tộc các người, cô đơn, không có năng lực sinh tồn.

Người hầu cười nói:

- Phạt tội chi thành cái gì cũng thiếu, chỉ là không thiếu người như ngài vừa nói!

- Tốt lắm, bưng thịt nướng trong phòng ta, tìm một người như thế đưa cho hắn

- A?

Người hầu mở to mắt nhìn, này Á Lực tiên sinh đích có lỗi suy nghĩ... thật là rối loạn! Bất đắc dĩ, hắn không thể làm gì khác hơn là làm theo.

Cái mông Đỗ Trần lại phát dương!

Hắn trong lòng ngạc nhiên. Quái, hai mặt đều là việc thiện, điều này sao có thể? Chuyện này không phải là người tốt sao? Khổ khổ suy tư một lúc lâu, Đỗ Trần linh quang chợt lóe, đúng vậy, nhất định có một loại thuyết pháp có thể giải thích loại tình huống này, Bồ Đào tự mình sẽ không phải cầm cái chảo nóng này, nhất định có! Mà cái thuyết pháp này, mấu chốt chính là tự mình đột phá tâm ma!

Nhưng hắn làm cái gì đây? Đỗ Trần vuốt mũi khổ khổ suy tư, nhưng Steven ở bên đang cùng Tuyết Cơ nói thầm:

- Ai, đệ đệ ta thật sự là tâm địa quá thiện lương, không muốn JuJu thú gặp nạn, cũng không muốn có người chết đối a!

Tuyết Cơ gật đầu đồng ý:

- Á Lực tiên sinh thật là người tốt...

Czech từ bên ngoài trở về, gõ gõ cửa, cắt đứt suy nghĩ của Đỗ Trần:

- Bell Green tiên sinh, Á Lực tiên sinh, lão thái thái nhà ta muốn gặp các vị!

Đương gia nhà Brockman, bà nội của Helen ở cách nơi này mười dặm hơn, trong một địa bảo. So với địa bảo của Czech, địa bảo của lão nhân gia còn lớn hơn nhiều. Nhưng địa đạo cùng phòng khách trang trí đơn sơ giống nhau, nếu không phải da JuJu thú, thì là lông JuJu thú... dù sao đều là JuJu thú!

Vừa mới tiến vào phòng của lão nhân gia, trước mắt Đỗ Trần sáng ngời, cũng như khắp nơi bên ngoài đều là chế phẩm từ JuJu thú, trong phòng vị lão nhân gia này đương nhiên... tất cả đều là giá sách! Tho sơ giản lược nhìn lại, nơi này không dưới vạn quyển sách!

Hai huynh đệ đang kinh ngạc, một thanh âm hòa ái từ mặt trên một cái giá sách truyền đến:

A a, kỳ quái sao? Năm đó khi chúng ta bị lưu đầy, thánh khí cùng quân bị đều bị thu. Bất quá, lão thái bà ta cả đời thích đọc sách, nên cầu khẩn tối cao liên tịch hội nghị niệm tình nhà ta lịch đại công huân, đem sách này cho mang đi cùng!

Đỗ Trần theo tiếng nhìn lại, một vị tóc bạc thương thương lão thái bà ngồi trên giá sách, trong tay vẫn còn ôm một quyển tông.

Đỗ Trần đi tới, khi ngang qua giá sách thì ngắmliec mắt một chút, mặt trước có mấy tên sách đem lại cho hấn ấn tượng - thổ mộccông trình, nông nghiệp chăn nuôi, cơ giới chế tạo... hấn không nhận được âm thầm gặt đầu, mang theo từng này tri thức đi cùng, lão thái thái này thật là nhìn xa! Mười mấy năm trước Brockman gia tộc có thể làm ra địa bảo hùng phách một phương, bộ sách này không thể không có công được!

Lão thái thái vỗ vỗ giá sách:

- Lên đây!

Hai huynh đệ nhìn nhau cười, phi thân tới, chỉ nghe lão thái thái nói:

- Cảm ơn các người cứu Heidy, nghe nói các người còn gặp qua Helen, hài tử nọ bây giờ thế nào a? Có phu quân chưa?

Steven giành nói:

- Ta nghe nói là có, phu quân Helen tên là Francis, là công tước Einstein đại lục, thực lực cùng bộ dáng đều cũng không tệ lắm, hơn nữa có tiền, tương đối nhiều tiền!

- Oh?

Lão thái thái mở miệng cười một cái hết sức sáng lạn.

- Nghĩ không ra nha đầu kia gả cho một Hồng Huyết Nhân, như vậy cũng tốt, Tử Huyết Nhân, Hồng Huyết Nhân, vốn chính là một nhà thôi!

Đỗ Trần trong lòng nghĩ, đại ca lại bắt đầu... Hấn cười lớn nói:

- Lão thái thái thật là thoáng đạt!

Lão thái thái nói:

- Từ ngày bị lưu đầy đến nay, trong mắt ta không còn phân chia tộc loại, là Hồng Huyết Nhân sao? Đúng rồi, phàm là Tử Huyết Nhân bị lưu đầy đều là từ thiên tình trung ương mà tới, chỉ có bị lạc trong sinh mệnh mê cung, Hồng Huyết Nhân mới đột nhiên xuất hiện trên đại hoang nguyên.

Từ ái sờ sờ đầu hai người, lão thái thái tiếp tục nói:

- Nếu đã tới, vậy an tâm ở lại đi! Mấy trăm năm rồi, không ai có thể thoát ra phạt tội chi thành, các người hai người bát cấp đầu thần ta sợ cũng không có hy vọng. Nhưng yên tâm, lão thái bà ta nói thật, không lừa hai người tuổi trẻ các người - các người làm khách khanh trong nhà ta, ta đảm bảo cuộc sống cùng an toàn cho các người, thế nào?

Phong hào đầu thần Đỗ Trần cười thầm gặt đầu, hấn bây giờ trước phải hiểu rõ tình tình phạt tội chi thành, sau đó sẽ nghĩ biện pháp thoát ra ngoài, bởi vậy Brockman gia tộc đúng là lựa chọn không tệ!

Lão thái thái cười, hai tròng mắt cũng眯 hoặc ngược lên:

- Tốt lắm, nhà của chúng ta có tám người bát cấp đầu thần, ở phạt tội chi thành này coi như là số một số hai đại gia tộc!

Lão thái thái nghiêm sắc mặt:

- Nếu vào nhà của ta, vậy lão thái bà ta sẽ nói trước. Chuyện ngày hôm trước đột nhiên xuất hiện cửu cấp thánh khí các người đã biết rồi, mà thánh khí này cùng các người xuất hiện thời gian khác biệt quá ít... Vậy có liên quan tới các người hay không?

Bà nhìn hai huynh đệ.

Đỗ Trần trong lòng cũng mơ hồ, thời gian Thệ Tuyết kiếm cùng mình tách ra không có vấn đề, nhưng địa điểm lại có đại vấn đề. Nghĩ lại một chút, lúc mới thanh tỉnh thì bối cảnh xung quanh - Đỗ Trần ba người trong vũng bùn, bên người chỉ còn lại có tiểu tảo giấu ở trên lưng, còn có tiểu đao của Bác Bì thì Steve giấu ở miệng, cùng với hạt cây nắm trong tay.

Từ tư thế này, bọn Đỗ Trần không có khả năng là từ bầu trời rơi xuống, bởi vì vậy sẽ khiến cho Tuyết Cơ đang trọng thương mà chết! Vậy bọn họ hay là theo trên mặt đất tới? Cũng không đúng, như vậy không có cách giải thích vì sao Thệ Tuyết kiếm, Constantine, Thanh Biểu thú, ba thứ này cũng cách xa bọn họ, tại sao không cùng một chỗ điểm xuất ra!

Như thế nào tiến vào phạt tội chi thành? Đây là một đại vấn đề!

Đỗ Trần cười khổ nói:

- Lão thái thái, ngài nhận cho chúng ta hai người bát cấp đấu thần, có thể sở hữu cửu cấp thánh khí được không?

Chuyện còn không biết rõ, Đỗ Trần tuyệt sẽ không nói lời nói thật!

Lão thái thái gật đầu, trong lòng cũng nghĩ như vậy, nhưng kiện cửu cấp thánh khí kia nghe nói là có chủ nhân, chẳng lẽ còn có kỳ nhân tới phạt tội chi thành này?

Lão thái thái chậm rãi khép lại quyển tông trên tay:

- Tốt lắm, nhưng bây giờ cửu đại gia tộc liên quân vì kiện thánh khí kia từng bước tiến bực, đến lúc đó còn phải tin cậy huynh đệ hai người các người a!

Đây là lệnh trực khách, Đỗ Trần cũng đang định cáo từ, nhưng khi ánh mắt liếc qua quyển tông trong tay lão thái thái, hần vội cả kinh:

- Tối cao liên tịch hội nghị luật pháp biến thiên sử?

Lão thái thái vội gấp quyển sách trên tay:

- A a, nơi nào cũng là phải có quy củ, ta xem cái này, là chế định xuất một bộ quy củ sống sót cho gia tộc, người có hứng thú không? Cầm xem một chút đi!

Lão thái thái đem quyển sách đưa cho Đỗ Trần.

Đỗ Trần chần chờ nói:

- Trong đây hẳn là có đề cập đến rất nhiều chuyện cơ mật của Tử Huyết Nhân gì đó, văn bối có xem thích hợp không?

- Lão thái thái ta đã có nói, trong mắt ta đã không có phân biệt chủng tộc!

Lão thái thái thần nhiên thở dài:

- Tối cao liên tịch hội nghị giết ba con trai, hai nữ nhi, bốn cháu của ta... lão thái bà không cần thận đem tối cao liên tịch hội nghị bí mật tiết lộ lung tung thì sao nào? Hơn nữa, các người biết được chuyện này rồi có thể thoát ra ngoài nói cho người khác không chứ?

Lão thái thái rời khỏi giá sách, cười cười:

- Sau này các người sẽ biết, chỉ cần là người Brockman gia tộc thì có thể tại nơi này của ta tùy tiện đọc sách. Bất quá có chút quy củ...

Lão thái thái uy hiếp nói tiếp:

- Ai dám làm bẩn một trang sách, lão thái bà ta phạt hấn sao lại cả một giá sách!

Lão nhân gia đi rồi, Steven trêu ghẹo nói:

- Nếu lão thái thái này trẻ tuổi hơn, chừng khoảng năm mươi tuổi, ta sẽ muốn đổi phò nàng!

- Đại ca, người đổi phò người nào đệ mặc kệ, nhưng xin đừng tiếp tục định loạn lão bà cho ta!

Đỗ Trần tiến tới giá sách, dựa vào siêu mục lục của hấn cùng trí nhớ bắt đầu duyệt mục lục từng quyển một.

Steven uốn lưỡi nói:

- Ta không tìm lão bà cho người, thì ai có thể tìm cho người? Trời ạ, Tam đệ người đã mười tám tuổi, đến tuổi kết hôn rồi!

Đỗ Trần tỏ vẻ xem thường:

- Đại ca thì sao, tại sao không nói người đã hai mươi ba tuổi? Người không vội, ta gấp cái gì? Mẹ kiếp!

Đỗ Trần đột nhiên hưng phấn phải gọi chữ một câu:

- Lần này đến phạt tội chi thành không có trắng tay! Cáp, đại ca mau giúp ta lấy sách!

Hấn vội vã y theo mục lục liên tục lấy ra một chồng sách đem ném lên thăm, vui vẻ nói:

- Ta đánh cuộc, nơi này nơi trừ tối cao liên tịch hội nghị ra thì ghi chép nhiều Ma tộc bí mật nhất!

Steven thần sắc chấn động, nhưng còn không dám chắc nói:

- Bí mật Ma tộc thì sao chứ?

Đỗ Trần cảm thán, ánh mắt nhìn chằm chằm bộ sách:

- Trên đời này sợ rằng chỉ có nơi này mới có thể nói cho chúng ta biết nhiều bí mật như vậy... trời ạ!

Lòng hiếu kỳ của Steven cuối cùng đã bị câu dẫn:

- Người phát hiện được cái gì vậy?

Đỗ Trần thần bí cười:

- Đại ca biết ngoại công chúng ta tại sao mất tích chưa? Biết Ma tộc tại sao sau khi Lam Tư đảo chìm xuống còn có thể đông sơn tái khởi không? Biết Alex cùng Beiermengde - nữ nhi cùng con trai của đệ lai lịch ra sao không? Biết ngoại công Bairu của chúng ta bây giờ hạ lạc ở nơi nào không...

- Ba!!!

Hấn vỗ bộ sách:

- Không biết thì tới đây liếc qua đi, nơi này có tuyệt đại bộ phận bí mật của Ma tộc!

377. Đại Thiện Sự, Đại Thí Nghiệm

Steven nhảy đến bên người Đỗ Trần vừa mới đưa tay lại rút trở về:

- Hắc, xem xong nói cho ta biết. Hi, ta đi giúp Heidy tiểu thư khôi phục khuôn mặt xinh đẹp đây!

Hấn quay người đi ra ngoài, Đỗ Trần ngây ngốc nói:

- Đại ca không vội biết sao?

Steven quay đầu lại cười nói:

- Đọc sách loại chuyện này tại sao lại cần phiền đến đại ca chứ? Lão đệ, đây là công việc cho người. Bắt đầu đi! Đại ca một mặt tán gái một mặt chờ tin tốt của người!

Đỗ Trần tức giận đến chống nạnh chửi rửa, nhưng cũng không thay đổi được, buồn bực đành bắt đầu nghiên cứu.

Tính đi tính lại, lâu nay Đỗ Trần bên người loanh quanh chỉ có vài sự kiện - mẹ mất tích, chuyện Demis cùng lão Bowen, Margaret, giáo hoàng cùng Constantine, chuyện thể lực tam đại lục, còn có thêm chuyện Ma tộc! Hôm nay toàn bộ bí mật Ma tộc hiện ra ở trước mắt hắn, vậy bảo sao hắn không thích? Sao mãi mê không quên ăn được?

Phạt tội chỉ thành không phân chia ngày đêm, sau khi người hầu lần thứ ba giục Đỗ Trần chuyện ăn uống, hắn về mặt trầm trọng về tới địa bảo của Czech, đi tới phòng ngủ của mình cùng đại ca. Đồ ăn vẫn là JuJu thú như trước, Đỗ Trần không có hứng thú, kêu một phần nấm khô, trệu trạo nhai nuốt rồi yên tĩnh đợi Steven trở về.

Một lát sau, Steven đẩy cửa:

- Đệ đệ thân ái của ta, thế nào? Các bí mật ngươi đã biết hết chưa?

Đỗ Trần vuốt mũi:

- Chuyện nhiều lắm, không biết nên bắt đầu từ đâu

- Vậy thì cứ bắt đầu kể từ chuyện xưa nhất!

Steven ngồi ở trước mặt Đỗ Trần, mặt lạnh đánh giá một chút cửa thông gió, phất tay làm ra một tấm chướng cách âm.

- ... từ xa xưa... Tử Huyết Nhân cùng Hồng Huyết Nhân bởi vì tranh giành đất đai mà công phạt lẫn nhau, dẫn tới Vãn Thần đại chiến... rồi khi đến Lam Tư đảo mà bị chôn vùi, Bowness soái lĩnh năm trăm vạn Ma tộc tinh duệ, thám hiểm Sinh Mệnh mê cung, lạc xuống vực sâu, chuyện này đại ca cũng đã biết rồi! Nhưng là ba trăm năm trước, ở dưới vực sâu

Đỗ Trần hé tay ra, trong tay là cái hạt cây kia:

- Ba trăm năm trước, Ma tộc ở dưới vực sâu phát hiện rễ cây sinh mệnh, theo đó mà bắt đầu khai phá sinh mệnh thụ lực lượng! Như đại ca đã biết, Sinh Mệnh mê cung đúng là kết cấu bên trong sinh mệnh thụ, Ma tộc dùng thời gian ba trăm năm thăm dò mấy mệnh môn thông đạo, Thiên Vương sơn, Auerbach Đại Hạp cốc, luyện kim thí nghiệm thất của Phillip trên Đẩu Thần đảo, đó đều là sinh mệnh địa đạo trong tay Ma tộc nắm giữ, là mạch sống để bọn họ phản công loài người!

- Ma tộc đông sơn tái khởi chính là nhờ sinh mệnh thụ, sau đó rồi sao?

Steven đối với tin tức này thấy cũng không ngoài phán đoán.

Đỗ Trần kể tiếp:

- Hơn ba mươi năm trước, một siêu cấp dị thú bay qua đầu thần hải vực... hắn muốn đi tới một tiết điểm trong sinh mệnh thụ, gọi là hỏa điểm sào huyết để cùng một dị thú khác quyết đấu!

- Uy, lối suy nghĩ của ngươi nhảy quá nhanh đi?

Steven phản nài:

- Hãy nói về chuyện Ma tộc trông nom dị thú kia làm gì đi?

Đỗ Trần lắc đầu, vẫn nói:

- Dị thú kia bị một chiếc thuyền ngoài khơi hấp dẫn, phóng hạ thiên lôi oanh kích thuyền, cướp đi thuyền thủ tượng - Bi Minh Chi Lệ! Bởi vì hắn cảm giác Bi Minh Chi Lệ có thể trợ giúp hắn chiến thắng đối thủ!

Steven ánh mắt lóe ra không ngừng:

- Dị thú kia mang theo Bi Minh Chi Lệ bay đến Thiên Vương sơn, tiến vào Sinh Mệnh mê cung, mà ngoại công xui xẻo của chúng ta vì đi tìm thánh vật, cũng đi Thiên Vương sơn, cũng truy vào Sinh Mệnh mê cung!

Steve nói:

- Nguyên lai ngoại công chúng ta đúng là vì chuyện này mà mất tích. Vậy kế tiếp nhất định là ngoại công và L'Griffins tùy hành lạc nhập vào tay Ma tộc chẳng?

Đỗ Trần gật đầu:

- Sau khi bị bắt làm tù binh, L'Griffins quay đầu hàng nhập Ma tộc, trở thành một trong những hộ Ma tộc ngoại lai, mà ngoại công chúng ta sau khi bị áp tải về vực sâu dưới đất thăm vắn, liều chết phát động Da Tát thần lực, chẳng những trốn thoát, lại thuận tay cướp đi một hạt mầm mống sinh mệnh thụ, từ đó đến nay hạ lạc ở nơi nào không rõ! Bất quá Ma tộc hoài nghi người đi Vân Tiêu Kinh, mà mẫu thân chúng ta cũng ở nơi này!

Steve ngưng trọng không nói.

- Ngoại công mất tích, nhưng L'Griffins lại trợ giúp cho Ma tộc rất nhiều, hẳn hướng Bowness tiết lộ Phillip đúng là tuyệt thế thiên tài luyện kim thuật, và Bi Minh Chi Lệ được một dị thú mang đi hỏa diễm sào huyết, hai tin tức này khiến cho Bowness phát ra hai hành động

Đỗ Trần vươn một ngón tay:

- Đầu tiên, Bowness lấy một hạt mầm vong linh của sinh mệnh thụ dẫn dụ Phillip gia nhập Ma tộc... vậy mới có kế hoạch vong linh đấu thần, khiến chúng ta kinh lịch qua đủ loại chuyện!

Đỗ Trần vươn ngón tay thứ hai:

- Thứ hai, Bowness đi trước hỏa diễm sào huyết, thừa dịp hai dị thú kia lưỡng bại câu thương, đoạt lấy Bi Minh Chi Lệ và

Steven cảm phần chửi:

- Bi Minh Chi Lệ trong tay Ma tộc? Chó chết thật!

Hắn lớn tiếng chửi rửa, đây là phần nộ của Bác Bì:

- Được rồi, người nói Bi Minh Chi Lệ và cái gì?

Đỗ Trần cười rất âm áp.

- Hai quả trứng! Hai quả vẫn còn chưa nở, có thể phải ấp hàng trăm năm! Cho nên hai dị thú kia phân ra đem hai quả trứng này giữ trong thân thể, tùy thời mà ấp trứng, kết quả là tiện nghi cho Bowness!

Steven há to miệng, Đỗ Trần vẫn bình thường cười nói:

- Trong đó một quả trứng được Bowness đưa tặng cho Phillip - cũng chính là trứng của nữ chủ nhân hỏa diễm sào huyết, ý đồ là để cho Phillip ấp trứng nàng trước để làm hạch tâm tổ hợp! Nhưng quả trứng kia đã được ấp từ trước, Phillip cũng đã thành công, nhưng sau khi sinh người đầu tiên đứa nhỏ đã gặp là... là đệ, dưỡng phụ Francis!

- Tiểu Bối Bối?

Đỗ Trần mỉm cười gật đầu:

- Một quả trứng khác, cũng chính là con của dị thú đã cướp đi Bi Minh Chi Lệ, làm hại ngoại công chúng ta mất tích. Nó được thưởng cho một Thống soái Ma tộc tuổi trẻ có thiên phú - Ted! Nhưng quả trứng Ted ấp chưa kịp nở. Sau đó không lâu lại vì Helen mà phản bội Ma tộc, đem quả trứng kia mang đến nhân gian...

Steven vội la lên:

- Tiếp theo hẳn tại Thiên Vương sơn đem quả trứng kia tặng cho người. Sau đó tiểu Bối Bối ăn nó và cũng dùng chính thân thể mình mà ấp trứng khiến nó nở ra thành con của người, Alex?

Đỗ Trần hai tay hợp nhất than, "Đúng vậy, Bowness khiến cho ngoại công chúng ta mất tích, nhưng lại đem tặng cho đệ một đôi nhi tử!"

Steven cũng hiểu được đây không phải chuyện đáng cười :

- Vậy cha mẹ chính thức của hai đứa bây giờ thế nào?

Đỗ Trần lắc đầu nói:

- Cái này là cái mà đệ không thể biết, bởi vì mật quyền của gia tộc Brockman chỉ ghi lại đến đoạn bọn họ bị lưu đầy thôi. Chuyện Ma tộc hơn mười năm gần đây bọn họ cũng không biết.

Steven đột nhiên cười, cười đến hào khí can vân:

- Đến đây đi nào! Hai siêu cấp dị thú kia sớm muộn gì sẽ tìm đến chúng ta. Đến lúc đó nếu nói chuyện không hợp, thì dùng đao kiếm nói chuyện vậy!

Đỗ Trần đem hạt cây chơi đùa trong tay, không nói thêm gì, nhưng đem hạt cây đưa cho Steven:

- Vật này đích thật là hạt cây sinh mệnh, nhưng nó rất đặc biệt, rất không nghe lời! Khi Phillip dùng nó tiến hành vong linh thí nghiệm, nó dùng lực lượng của mình giết rất nhiều binh dân Ma tộc, bởi vậy nó bị sinh mệnh thụ cùng Bowness nuốt lại. Nhưng khi chiến dịch Thiên Vương sơn lần hai, nó thoát ra, rơi vào tay đệ!

- Đây là hạt cây Bowness dùng để câu dẫn Phillip?

Đỗ Trần lộn bạch nhãn:

- Đừng dùng từ "câu dẫn" này có được hay không? Đó là dẫn dụ!

Steven ha ha cười, tề mi lộn nhôn nói:

- Thế còn có chuyện khác không?

- Chuyện khác?

- Là những bê bối bí mật của Ma tộc ấy! Ví dụ như Bowness có mấy người tình, có mấy con tư sinh đại loại thế!

Đỗ Trần cong môi nói:

- Đại ca cho rằng việc này có thể ghi chép trong sử thư của Ma tộc sao?

Hắn vặn mình đứng lên, đột nhiên hỏi:

- Đại ca, chúng ta đã đặt chân đến phạt tội chi thành, kế tiếp nên làm cái gì?

Steven ngẩng lên tầm thăm, lại lười nhác nói:

- đương nhiên là thăm dò chi tiết trước, sau đó nghĩ biện pháp quay lại tam đại lục!

Hắn động thân ngồi dậy:

- Francis, người không phải là đang có cái gì quý chủ ý đóng vai khách nhân đấy chứ?

Đỗ Trần sờ mũi, thản nhiên nói:

- Đệ muốn đem toàn tộc Brockman mang về Duerkesi thành!

- Người điên rồi sao? Không nói chúng ta bây giờ có thể hay không thoát ra là một chuyện, cho dù chúng ta có thể thoát đi, cũng có thể dẫn theo bọn họ cùng trở về, nhưng Brockman gia tộc kia có nghe chúng ta không chứ? Cho dù bọn họ chịu hợp tác theo bọn ta, con dân của người có thể tiếp nhận dân cư Ma tộc không? Francis, tái định cư một tộc liên quan đến rất nhiều thứ gì đó, người phải làm rõ hết!

Đỗ Trần mỉm cười:

- Rất điên cuồng có đúng không? Đệ cũng cho là như vậy! Chỉ khi nào đệ thật sự làm được, như vậy hết thấy nỗ lực cũng tuyệt đối đáng giá!

- Đích xác, nếu như người thật có thể đem Brockman gia tộc khổng lồ trong tay, chỗ tốt nhiều không kể xiết, thậm chí người có thể trực tiếp kêu phong hào đầu thần Ted cúi đầu xưng thần...

Steven thấy được Đỗ Trần ánh mắt kiên định mà lại điên cuồng, lắc đầu, bắt đầu đùa cợt:

- Hơn nữa Helen tiểu thư nói không chừng sẽ cam tâm tình nguyện đầu hàng tổng bá chủ đấy!

Đỗ Trần đáy lòng thật là có một cơn xúc động điên cuồng, dứt bỏ hết thấy thực tế ích lợi, chỉ nói về lịch sử Brockman gia tộc, bọn họ là phạm nhân vô tội, đi đây chỉ vì có chút liên quan, vốn không nên bị lưu đây ở cái địa phương quỷ quái không có một ngọn cỏ này. Như vậy nếu mình đem bọn họ cứu ra ngoài thì nhất định là việc nhất đại thiện sự! Quan trọng nhất là... lão tử cũng không tin ta tìm không ra tiêu chuẩn thiện ác của Bồ Đào!

Mới vừa rồi dùng JuJu thú cùng Tử Huyết Nhân thí nghiệm tiêu chuẩn, Liên Hoa hai mặt đều tính toán công đức. Điều này làm cho Đỗ Trần trong lòng nảy sinh ác độc, lần này ta dùng nhân loại cùng Ma tộc làm thí nghiệm, làm đại thí nghiệm! Trước kia ta không phải vẫn giúp loài người đối phó Ma tộc sao? Bây giờ ta đổi hành vi, giúp Brockman gia tộc trong Ma tộc! Ta là muốn xem Liên Hoa có phải thật sự nghĩ thiện ác không có tuyệt đối, hai mặt cũng đều có thể giúp người tốt thành tiên?

Steve trầm nghĩ, Francis làm sao vậy? Tại sao đột nhiên hoang tưởng như vậy?

Hắn hỏi:

- Người định làm như thế nào?

Trên tay Đỗ Trần huyền hóa ra một thanh băng kiếm:

- Bắt đầu từ kiện cữu cấp thánh khí kia! Không phải sắp có đại náo nhiệt sao? Đầu tiên, đệ muốn phân rõ xem cư dân nào của phạt tội chỉ thành giống như Brockman gia tộc là phạm nhân vô tội, bị đi đây chỉ vì có liên quan, cư dân nào là có tội thực sự!

Steve ngây ngốc nhìn đệ đệ, nguyên lai khẩu vị của hắn không chỉ là Brockman gia tộc, mà là cả cư dân vô tội trong phạt tội chỉ thành

378. Cừu Và Sói

- Khẩu vị của ngươi quá lớn, coi chừng ăn không được mà chết!

Steven nói giọng âm lãnh kiểu Bác Bì, thông thường rất khó nghe, rất lý trí!

Đỗ Trần nhắc băng kiếm trong tay, đánh giá thân kiếm:

- Ta rất thích một câu nói của Andy, có khẩu vị mới có giấc mộng! Khẩu vị có nhiều, giấc mộng cũng sẽ có nhiều!

Steven cau mày trầm ngâm chốc lát, nói:

Nếu là người muốn đem tất cả những cư dân vô tội trong phạt tội chỉ thành đưa ra ngoài, vậy có ba đại vấn đề là: Làm thế nào để cho bọn họ sẵn sàng hợp tác với người, tin tưởng và nghe lời người? Làm thế nào rời đi phạt tội chỉ thành này? Sau khi rời đi, phải an trí Ma tộc tội nhân này như thế nào? Trong đó vấn đề thứ nhất là mấu chốt quan trọng nhất!

Chậm rãi đem băng kiếm tạo thành bộ dáng Thệ Tuyết kiếm, Đỗ Trần đạm định (nhẹ nhàng, kiên định) nói:

- Porter cho đệ xem qua một quyển "Quốc dân luận", sách do St. Bowen soạn ra. Bên trong có một câu nói làm cho đệ luôn nhớ... cơ sở của sự hợp tác là chúng ta có thể cung cấp đến đâu thứ mà đối phương cần! Tại phạt tội chỉ thành, Brockman gia tộc cần vũ lực tuyệt đối cường mạnh của chúng ta! Rời khỏi phạt tội chỉ thành, nhân loại không dung bọn họ, Ma tộc cũng không dung, càng phải cần một nhân vật cường thế cùng bọn họ hợp tác. Đại ca nói trừ Đỗ Trần thần ra, còn có ai thích hợp hơn không? Lão thái thái Brockman gia tộc là một người khôn khéo, sau khi rời khỏi đây, lão thái thái hắn sẽ biết cách lựa chọn!

Steve nói:

- Ta đây không có gì để nói nữa, khi nào người muốn làm gì, bảo ta một tiếng!

Đỗ Trần đem đầu khí quán chú vào băng kiếm vừa mới thành hình, lại dẫn xuất bùn đất bọc lấy băng kiếm, lại dùng lực nén lại, rất nhanh, khối băng hình dáng Thệ Tuyết kiếm đã thành một khối nham thạch cao nửa người.

Steve thấy vậy cảm thấy mơ hồ, tò mò hỏi:

- Đem cừu cấp bằng kiểm ngưng kết thành nham thạch, nhìn qua như là một khối bảo bối, người làm đồ vật này để làm gì!

Đỗ Trần mỉm cười:

- Để gạt người!

Hắn đem "Nham thạch" cho vào trong Liên Hoa.

Hai huynh đệ an tâm ở tại địa bảo của Brockman gia tộc, Steven cả ngày cùng Heidy nói chuyện phiếm, thuận tiện còn ngẫm câu đáp mấy người hầu gái xinh đẹp, trong khi đó Đỗ Trần lại bận rộn điều tra rõ từng chi tiết tình huống của phạt tội chi thành.

Có được thân phận khách khanh cùng bộ sách của lão thái thái, Đỗ Trần dùng thời gian không tới mười ngày đã hoàn toàn biết rõ người nào là đối tượng cần trợ giúp, người nào là hỗn đản không cần tồn tại - tỷ như giờ phút này đang cùng Brockman gia tộc thương nghị liên thủ chống cự liên quân là Kursk gia tộc. Bọn họ là tội nhân ba mươi năm trước bị lưu đầy đến phạt tội chi thành với tội danh là "Giết chóc bình dân, cướp bóc tài vật!"

Nói cách khác, Kursk gia tộc trước kia tại hang ổ dưới vực của Ma tộc có xú danh thổ phỉ, mà sau khi bọn họ bị lưu đầy tới phạt tội chi thành tác phong trước kia càng bộc phát. Mức độ hỗn trưởng, chỉ cần xem Heidy trong đêm tân hôn thiên hoạn chú rể, không chịu gả cho trưởng tử Kursk gia tộc là có thể đoán được.

Ngày liên quân đến cướp thánh khí đến gần, nhưng Đỗ Trần không có bất cứ hành động gì, hắn đang đợi một cơ hội, một cơ hội có thể từ từ đem thực lực thể hiện, cấp cơ hội cho lão thái thái! Mặt khác, trong bảy cừu có hai đầu ác lang đột nhiên bỏ đi lột cừu, nói cho đám cừu đáng kia "Ai! Kỳ thật chúng ta đúng là đại hôi lang đây vậy bảy cừu kia sẽ phản ứng như thế nào? Lột cừu, là phải từ từ cởi bỏ..."

Ngày thứ mười một tới phạt tội chi thành.

Bên trong một quảng động trong địa bảo:

- Hắc dát dát. Hắc dát dát!

Những tiếng kêu giống như Thanh Biều thú lao xao không dứt. Nhưng chỗ này không có Thanh Biều thú, mà chỉ có tiểu đầu rất giống Thanh Biều thú là JuJu thú. Đại khái ở đây có hơn tám ngàn đầu - nơi này là mạch sống của Brockman gia tộc, trang viên chăn nuôi JuJu thú!

Đỗ Trần cùng Tuyết Cơ sánh vai đi thăm trang viên, chỗ này so với trại gà của nhân loại không sai biệt lắm. Chín ngàn JuJu thú trùng mắt nhìn, nguyên bản ánh mắt chết lặng khi hai người đến gần, sau đó lập tức phát ra phản ý phản kháng mãnh liệt! Trong đó một JuJu thú kích động nhất, cường tráng ở trong lồng kêu to:

- Hắc, ta thích hợp nhất để sinh hài tử, không nên chọn ta, ta có thể hàng năm sinh cho các người hơn mười đầu mỹ vị JuJu thú!

Tuyết Cơ buồn bã thở dài, do ăn nấm khô lâu dài nên sắc mặt trắng bệch nay lại càng thêm tái nhợt, không đành lòng nói:

- Các người yên tâm, chúng ta chỉ là đến xem, không phải đến chọn lựa đồ ăn đâu.

Nàng ngồi xổm xuống vỗ vỗ đầu JuJu thú cường tráng kia rồi lại thở dài.

Biết sử dụng nhiều ngôn ngữ logic hơn sẽ tránh bị chọn lựa, tránh vận mệnh bị giết thịt. JuJu thú này mặc dù so với loài người có thể kém thông minh, nhưng cũng không cùng loại với dã thú!

Muốn hiểu rõ phạt tội chi thành, trước tiên cần phải biết rõ mạch sống của nó - JuJu thú, cho nên hôm nay Đỗ Trần đến quan sát JuJu thú, còn Tuyết Cơ do tò mò nên cũng cùng tới.

Người hầu đi cạnh Đỗ Trần chỉ vào một loạt các máng ăn phía trước lồng cười nói:

- Á Lực tiên sinh, JuJu thú rất dễ dàng nuôi dưỡng, ngài xem, bọn chúng chỉ cần ăn nhuyễn thổ được chọn từ tro đất là được. Cũng nhờ chúng chỉ cần ăn nhuyễn thổ, nếu không chúng ta đã sớm chết đói mất!

Đỗ Trần xem xét một nắm nhuyễn thổ, chất đất rất nhẵn mịn, giống như là bột nhưng màu đen.

- Loại nhuyễn thổ này rất dễ dàng để luyện phải không?

- Đúng vậy, bất quá nhuyễn thổ cũng không đồng đều, càng tới gần khu trung ương thiên tỉnh, thổ chất càng tốt, mà chúng ta ở trong tự dưỡng trang viên có một câu nói là "Hảo Thổ Xuất Hảo Thú", ý nói là JuJu thú ăn được đất tốt là có thể phát triển mạnh khỏe hơn!

Nhắc tới thiên tỉnh, Đỗ Trần đồng tai lên nghe, trung ương thiên tỉnh kia chính là lối thoát duy nhất thoát ra phạt tội chi thành!

Một mặt giới thiệu, người hầu một mặt gọi người đưa tới một túi đất:

- Mời ngài xem qua, chúng ta hàng năm đều muốn đi thiên tỉnh phụ cận lấy một lần. Loại đất này ưu chất, chuyên dụng, đặc biệt dùng để tự dưỡng chủng JuJu thú thượng đẳng dành cho đại nhân vật trong gia tộc ăn,.. JuJu thú dùng trong lần đầu chiêu đãi ngài cùng thê tử, chính là loại đất này nuôi dưỡng ra.

Đỗ Trần tiếp nhận lấy nhuyễn thổ tốt nhất kia, nhìn một chút, chỉ cảm thấy trước mắt bỗng sáng ngời!

Tinh Thổ Mao Phôi?

Hắc, thật là thú vị, một túi nhỏ Tinh Thổ Mao Phôi ở luyện kim thuật chợ đen đã mấy vạn Kim tệ, ở chỗ này lại được dùng để nuôi JuJu thú? Phải biết rằng, cái này sau khi trải qua đề luyện sẽ trở thành thổ hệ đấu thần mơ tưởng lấy bảo bối mà cầu a!

Nhưng nếu không kinh qua đề luyện, tinh thổ mao bì thật ra so với thổ nhượng thông thường kém không có mấy... Đỗ Trần trầm nghĩ, phạt tội chi thành không có nguyên liệu luyện kim, không thể luyện mao phôi, có lẽ đây là nguyên nhân nó ở chỗ này không được trọng thị nữa! Cũng đúng, cho dù tốt nhưng không thể đề luyện bảo bối, nên dù có nhận ra, thì nó cũng là phế vật!

Nhưng bởi trung ương thiên tỉnh phụ cận có nhiều khoáng Tinh Thổ Mao Phôi, chuyện này khiến cho Đỗ Trần cảm thấy rất hứng thú, hần nói:

- Người nơi này còn có... cái gì đó lấy từ phụ cận thiên tỉnh, nếu có thì lấy đến đây cho ta xem một chút.

Người hầu rất nhanh lại mang tới một chút đồ vật.

Thấy một chén nước từ thiên tỉnh, Đỗ Trần hic, đây là Hủ Thủy, sau khi đề luyện là tử thủy chính là bảo bối của vong linh đấu thần! Thủy hệ bảo bối có thể cùng thổ hệ bảo bối cộng tồn, tại cùng một chỗ sinh trưởng ra? Bọn chúng rõ ràng là khắc chế lẫn nhau a!

Ngoài ra còn có một khối đá hỏa hồng, một chút bột phấn màu đen rất mịn, Đỗ Trần trong lòng cả kinh nói:

- Trời ơi, đúng là Hỏa Lâm Thạch cùng tích Kim Phần!

Vậy, trung ương thiên tỉnh phụ cận này là cái dạng như thế nào, tại sao toàn bộ đều là bảo bối chưa qua đề luyện?

Có chuyện! Nhiều bảo bối mang các thuộc tính bất đồng như vậy, tuyệt không có khả năng tại cùng một lúc, tại cùng một chỗ sản xuất ra! Trung ương thiên tỉnh này đúng là cổ quái! Nhưng nó cũng là lối thoát duy nhất!

Đỗ Trần vội nói:

- Trung ương thiên tỉnh kia còn có cái gì đặc dị khác chỗ khác không?

Người hầu cười khỏ nói:

- Muốn nói đến đặc dị của chỗ đó, vậy chỉ là chuyện phun trào của thiên tỉnh. Sau mỗi một lần phun trào, phạt tội chi thành lại có chút chuyện xui xẻo!

Hắn chỉ chỉ JuJu thú:

- Nhất là lần đại phun trào hơn mười ngày trước. Trời ạ, sau khi phun trào trong không khí tràn ngập một mùi cổ quái, JuJu thú sau khi ngừng phải lập tức chết. Trong mấy ngày nay, JuJu thú ta nuôi dưỡng mất đi hơn hai ngàn ba trăm con!

Người hầu lắc đầu nói nhỏ:

- Nếu không phải vì chuyện này, lão thái thái người cũng không có đem cháu gái gả cho tên hỗn đản nhà Kursk để đổi lại JuJu thú a. Kết quả khiến cho... ai!

- Mùi cũng có thể giết JuJu thú?

- Chúng ta cũng không rõ a! JuJu thú nhà nuôi nằm la liệt trên mặt đất! Nghe nói ngoài hoang dã, JuJu thú chẳng những đã chết đi rất nhiều, hơn nữa bởi vì bọn chúng ở trên mặt đất, phần lớn đều là nhanh chóng thối rữa, thi cốt không còn a!

Người hầu đau lòng nói, thi cốt không còn nghĩa là không thể nhặt được để làm "Lương thực"...

Lúc này, Tuyết Cơ không đành lòng đi tới bên Đỗ Trần, thở dài liên tục:

- Bọn nhỏ này thật quá đáng thương, ai!

Đỗ Trần khuyên nhủ:

- Chuyện này cũng là không có biện pháp, không ăn JuJu thú, cư dân nơi này đều không sống nổi

Nói xong, thấy sắc mặt Tuyết Cơ buồn bã như trước, Đỗ Trần thấp giọng trêu ghẹo:

- Hay là chúng ta len lén đem JuJu thú này mà thả đi?

Tuyết Cơ ngạc nhiên trong chốc lát, chợt cười đau khổ:

- Không, làm như vậy càng tàn nhẫn hơn, đáng ghê tởm hơn, chính sự phụ vẫn còn nói... vị trí của JuJu thú trong phân loại sinh tồn thuộc nhóm trên, đó là ăn nhuyển thổ, sau đó làm no bụng Tử Huyết Nhân. Thân là đấu thần, lẽ tất nhiên nên là người thủ hộ quy luật cùng xúc tiến, mà không nên là người tàn phá!

Quy luật? Phân loại sinh tồn? Chẳng lẽ thế giới đấu thần đã có người nghiên cứu ra lý thuyết chuỗi thức ăn sao? Hơn nữa người này chính là lão yêu bà Margaret? Đỗ Trần trong lòng máy động, ngạc nhiên nói:

- Tôn sư đã nói cái gì, có thể nói cho ta biết không?

Tuyết Cơ trong lòng u buồn nhưng vẫn tự cường cười nói:

- Là một loại linh ngộ về đường lối của đấu thần. Thật ra nó cũng không phải do gia sư nói ra, mà là trong Vân Tiêu Kinh thần thánh liên minh hội nghị, vạn cổ thần hoàng Prince miện hạ cùng các chúng thần trao đổi đấu thần kinh nghiệm thì nói ra. Nhưng Gia sư tôn sùng đấu thần đường lối là chí lý, nên dạy lại cho ta. Đúng là dựa vào linh ngộ di ngôn của thần hoàng, Tuyết Cơ mới có thể tại năm mười ba tuổi tự mình ngộ xuất độc môn bí pháp "Nguyệt Luân Vũ"

Đỗ Trần đột nhiên phát hiện, nha đầu kia thuận miệng đem bí mật lộ ra, thật sự là rất khả ái! Hơn nữa bình tâm mà nói, nha đầu ngốc củi đầu khuynh thuật, bộ dáng buồn khổ không đành lòng, làm cho người hận không được cắn một cái.

Tuyết Cơ đang định nói tiếp, thì Czech vội vã chạy tới, phía sau mấy thủ hạ vẻ mặt lại càng ngưng trọng.

- Á Lực tiên sinh, mời ngài lập tức đến địa bảo của gia mẫu trước, người nhà Kursk gia tộc phát hiện Heidy còn sống, đang làm khó dễ tại đó, đại ca của ngài đã cùng bọn chúng động thủ!

Đỗ Trần sờ mũi:

- Tuyết Cơ, về cái quy luật kia chúng ta ngày sau lại nói chuyện, giờ cùng ta đi xem một chút!

Hắn liền xoay người đi luôn, trong lòng cười lạnh, cơ hội bỏ đi lang bì (da sói, ý nói vỏ ngoài đã che dấu của Đỗ Trần) đã tới, mà thời cơ cùng Brockman gia tộc hợp tác cũng đã tới!

Czech dẫn đường phía trước, Đỗ Trần cùng Tuyết Cơ theo hần đến đại bản doanh của Brockman gia tộc. Đọc đường Czech vội vã kể lại các sự tình đã trải qua.

Nguyên lai là mới vừa rồi Steven trợ giúp Heidy tiến hành chinh dung lần cuối. Steven nói, mọi chuyện hết thấy tiến triển thuận lợi, bất quá, da mới đắp nếu có thể tiếp xúc nhiều với phong sương là tốt nhất, như vậy mới có thể cùng da thịt ban đầu mau chóng dung hợp thành một loại nhan sắc. Vì vậy hần dẫn theo Heidy ra ngoài địa bảo, lên mặt đất tĩnh lặng lượn vòng vo vài vòng, để thấy ánh sáng.

Nhưng không may xảo hợp chính là trong khi hai người đang đi dạo, lại vừa lúc Steven đang may mắn thấy Heidy có vài phần tươi cười với hần, thì bị người nhà Kursk đang tại Brockman gia tộc đàm phán bắt gặp.

Đỗ Trần lại âm thầm tự cười, với thực lực đại ca muốn tránh mấy gã bảy bát cấp đấu thần còn khó khăn sao? Xem ra hần là cố ý làm cho người ta phát hiện... Đại ca vậy là đang tự mình tạo ra cơ hội a!

Tại đại bản doanh Brockman gia tộc, hơn mười người đang bị vây xung quanh, trang phục không cần phải nói, đều là áo da JuJu thú màu tím hoặc màu trắng, trong đó một người đang cùng Steven đánh nhau. Còn Heidy đang cùng lão thái thái đứng chung một chỗ, bên người là hơn trăm tinh anh Brockman gia tộc đem mười mấy người kia vây quanh ở hạch tâm.

Đỗ Trần liếc qua Steven cùng đối thủ của hần, trong lòng khẳng định ý mới vừa mới nghĩ, quả nhiên là đại ca cố ý! Đối thủ của Steven là một tráng hán bốn mươi tuổi hơn, thực lực chừng bát cấp trung giai. Một người như vậy tiện tay có thể đập chết, nhưng Steven lại cùng hần dây dưa không phân biệt được thắng bại.

Kursk gia tộc người tuy ít, nhưng dĩ nhiên không sợ hãi, gã đầu lĩnh quát:

- Elizabeth phu nhân, ta lặp lại lần nữa, giao Heidy ra rồi chúng ta mới có thể đàm phán!

Elizabeth, cũng chính là lão thái thái hiền lành cười:

- Ta già rồi nhưng ta không lẩm cẩm, đông nam liên quân cứu đại gia tộc đại binh đã áp cảnh, tổng số một vạn ba ngàn người! Nhưng hai nhà người và ta có thể lên chiến trường hội quân cũng không quá hai ngàn một trăm người, lúc đó các người sẽ nói chuyện với lão thái bà ta!

Czech chỉ vào đầu lĩnh nhà Kursk nói:

- Hần tên Hook, là đệ nhị cao thủ Kursk gia tộc, hỏa hệ bát cấp đỉnh phong đấu thần! Tiểu tử bị Heidy thiến kia là cháu ruột của hần!

Czech hạ thấp thanh âm:

- Hần luôn luôn bá đạo, cẩn thận chút, ở đây chỉ có gia mẫu có thể thắng hần dễ dàng, ngàn vạn lần đừng cho hần biết là người cắt đứt St. Trudeau ám hình!

Đỗ Trần cảm kích gật đầu.

Czech lại chỉ vào người đang cùng Steven đánh nhau nói:

- Hần là...

Đỗ Trần cười cười:

- Ta không cần biết tên hần!

Hần bước nhanh tới bên lão thái thái, mỉm cười gật đầu ý bảo chào. Tuyết Cơ an an tĩnh tĩnh theo sát phía sau Đỗ Trần.

379. Biết Nàng Là Nữ Nhân Của Ai Không?

Lão thái thái thần sắc ngưng trọng, ánh mắt tập trung vào chiến trường, miệng lại nói với Đỗ Trần:

- Yên tâm, gia tộc Kursk bây giờ không dám động tới lão thái bà ta, không dám làm chuyện đó.

Dứt lời, lão bà nói với Hook:

- Tiên sinh Hook, chuyện đã thế này, lão thái bà ta cũng không nói dối, Heidy chưa chết, chuyện này là gia tộc chúng ta không đúng! Nhưng bây giờ lại bức ép người khác, người hãy kêu người của người thu tay, chúng ta ngồi xuống từ từ nói chuyện.

Hook vung mạnh tay lên, vừa muốn phản bác thì một người đứng bên nói vào tai hắn vài câu. Hook hừ một tiếng, sửa lời nói:

- Lão thái thái là người sáng suốt, chúng ta đây đều lui một bước... chúng ta liên thủ chống cự liên quân chín nhà, gia tộc ta giúp các người vượt qua cửa ải khó là JuJu thú bị giảm thiểu, nhưng Heidy là người của gia tộc chúng ta, người cắt đứt ám hình St. Trudeau cũng giao ra đây, ta phải dùng máu của hắn rửa sạch sỉ nhục.

Muốn dụng mạng huynh đệ của ta để thanh toán sao... hừ, nhìn lại phản ứng của lão thái thái, là bán đứng chúng ta, hay là giúp chúng ta chống lại.

Lão thái thái liếc mắt nhìn Đỗ Trần một cái, cười khổ nói:

- Người cứu cháu gái ta sớm đã mất tích, ngay cả cháu gái ta đều không có thấy mặt, người kêu lão thái bà ta đi đâu tìm cho người?

Hook nhìn chằm chằm lão thái thái, ghé mắt thấy được Tuyết Cơ, mắt sáng ngời nhưng vẫn nghiêm mặt hừ lạnh nói:

- Lão thái thái đang dối gạt tiểu hài tử sao? Vẫn một câu nói, giao Heidy cùng người cứu nàng ra đây, sau đó chúng ta giúp các người vượt qua cửa ải khó khăn "thú JuJu", mọi người sẽ lại hợp tác, gia tộc chúng ta cũng không nhất định cần cứu cấp thánh khí kia.

Lúc này Heidy lớn tiếng quát:

- Hook, các người bây giờ đã bị vây, hừ! Thành thật cho ta một chút.

Nhưng Hook càng thêm cường ngạnh:

- Đúng vậy, chúng ta đang bị vây, nhưng đại ca cùng hơn ngàn quân đội ở ngay biên cảnh, dám giết ta, đại ca ta đồ sát địa bảo của các người.

Hắn cao ngạo nhìn lướt qua mọi người gia tộc Brockman, nói với người động thủ cùng Steven:

- Lão tam, người trước tiên phệ đi tiểu tử này! Ta xem ai sau này còn dám cùng người Kursk chúng ta động thủ?

Trên chiến trường, người nọ lập tức hồng lên một tiếng, lao tới cường công, Steven làm bộ né trái tránh phải, nhưng miệng còn liên tục kêu lên:

- Muốn mang tiểu thư Heidy đi, hỏi nắm tay ta trước!

Nói xong, hắn trong khi đánh nhau còn chuyển cho tiểu thư Heidy một ánh mắt kiên định hàm tình ý nồng hậu, tiểu thư xinh đẹp, bảo vệ người là trách nhiệm của ta.

Lão thái thái Elizabeth mở miệng không còn chiếc răng nào:

- Hook, gia tộc chúng ta thật sự không biết ai cứu Heidy, người sao không tin?

Hook cả giận nói:

- Giao người ra, chúng ta hợp tác! Nếu lão bắt tử người nói xạo với chúng ta, gia tộc Kursk chúng ta lập tức đồ sát địa bảo của các người.

Lão thái thái trừng mắt, chậm rãi tiến lên:

- Tốt lắm, các người Kursk có một vạn tám ngàn JuJu thú. Nuôi được một ngàn ba trăm quân, chúng ta chỉ có tám trăm người... nhưng quân đội người nhiều mà dám nói với ta như thế sao? Tiểu tử, lão thái bà ta khi còn trong tối cao liên tịch hội nghị, người còn chưa ra đời.

Một cỗ sát khí mãnh liệt ập tới.

Hook cần rằng chống chọi, cường ngành nói:

- Giao người, có nghe không?

Kiểm bát cung giường, lúc này thì, một người trẻ tuổi trong gia tộc Brockman đi ra nói:

- Tỷ tỷ, người cùng bọn họ rời đi đi, dụng người đổi lại thú Ju Ju, không phải rất công bình sao? Bà bà cũng bớt nóng giận.

Lão thái thái sưng sốt, Heidy quay đầu nhìn người trẻ tuổi, cần rằng nói:

- Đệ đệ thật tốt của ta, thật sự là đệ đệ tốt.

Người trẻ tuổi nhún vai:

- Người theo bọn họ rời đi, chúng ta có thể sống tốt, có nhiều thú Ju Ju hơn, không cần đối mặt với quân đội của gia tộc Kursk, đây không phải tốt lắm sao?

Hook cười dữ tợn:

- Lão thái thái, người nghe được chứ, cháu người đồng ý với phương pháp của ta.

Lão thái thái mỉm cười, xoay người nhìn cháu mình, thầm nói, hài tử ngốc, người bán đứng tỷ tỷ người, vậy cũng có thể bán đứng hai người cứu nàng, là hai cao thủ trẻ tuổi bát cấp, cả đời ở phạt tội chi thành, ý nghĩa của cao thủ trẻ tuổi còn hơn lão thái thái này, những tiểu đồng các người tương lai đều được bảo vệ! Người, hài tử này sao lại chẳng phân biệt được nặng nhẹ? Đại binh áp sát, Hook không có khả năng thật sự đồ sát, người Kursk là cường đạo thô phỉ, không có ngu ngốc thế, Hook là hù dọa thôi.

Bà bà ra tay hù dọa hẳn, lại dùng khuôn mặt tươi cười, đối với việc này, bảo vệ hai cao thủ trẻ tuổi mới là cách làm phù hợp với ích lợi của gia tộc nhất.

Hook lại nói:

- Lão thái thái, cho ta một cái đáp án a?

Hắn ngấm nhìn Tuyết Cơ.

Elizabeth còn chưa mở miệng, Heidy đột nhiên nói:

- Hook, hỏi người một việc.

- Nói đi.

- Các người có nói, ám hình St. Trudeau quan trọng nhất là lễ tiết, vậy ta thiên cháu người là tội lớn, hay là cắt đứt thánh hình tội lớn hơn?

- Đương nhiên là người cắt đứt thánh hình St. Trudeau tội đáng chết hơn.

Heidy gật đầu, khôn ngoan nói:

- Tốt lắm, ta đi với các người, nói cho các người ai là người cắt đứt hình phạt. Nhưng các người phải cam đoan ta sống sót.

Nàng lạnh lùng nhìn lướt qua mọi người trong gia tộc Brockman, buồn bã thở dài:

- Ta sẽ chết tại đây, cho các người vĩnh viễn không tìm được ai cắt đứt hình phạt.

Ánh mắt lão thái thái từ cháu trai chậm rãi chuyển tới người cháu gái, buồn bã thở dài:

- Không có thánh khí, không có một thánh khí! Ai, người có thánh khí đều bị Bowness giết rồi...

Hook thương nghị một chút:

- Tốt! Hôn ước của người cùng cháu ta coi như đã thành, người là người của gia tộc chúng ta... chỉ cần người nói ra ai đã cắt đứt hình phạt.

Heidy chỉ ngón tay vào Steven đang giao chiến:

- Chính là hần, Green, còn có đệ đệ của hần Á lực, cùng đệ muội Tuyết Cơ.

Steven "Ai nha" một tiếng:

- Đệ đệ, đừng lo lắng, đại ca ta đau lòng, đau lòng a.

Lão thái thái bắt đắc dĩ đi trở về đám người, đi ngang qua bên người Đỗ Trần thì mấp máy môi, định nói gì nhưng không có mở miệng, mà trực tiếp đi thẳng tới trước mặt người cháu kia, đột nhiên, lão "Bốp" cho cháu trai một cái tát khiến đứa nhỏ ngã xuống, quát lên:

- Không có chí khí, người đâu, bắt hần giam vào lao.

Tiếp đó, lão đi tới trước mặt Heidy, cười khở:

- Tốt lắm, người đã học cách bán đứng người trong gia tộc?

Heidy hừ lạnh nói:

- Bà bà, người đã dạy ta, tại phạt tội chi thành trọng yếu nhất là sống sót, ta cũng chỉ muốn sống sót.

Lão thái thái tức giận bật cười, cả giận nói:

- Ta cũng đã dạy người, gia tộc Brockman chúng ta không hại người mình.

Lão bà lại một cái tát, Heidy ngã nằm trên đất.

Heidy té trên mặt đất cả giận nói:

- Vậy người tại sao lại bán đứng ta đổi lại thú Ju Ju? Ta dù bị xử tử người cũng mặc kệ?

- Ta quản người, gia tộc sẽ có hai trăm người đang sống chết doì.

Lão thái thái cả người phát run.

Heidy phẫn nộ nhảy lên:

- Vậy bây giờ thì sao? Người Kursk muốn giết chúng ta, nhưng người lại vì hai người vừa mới gia nhập gia tộc chúng ta, còn nói cái gì "Không bán đứng người mình", hừ, dối trá!

- Người, người...

Lão thái thái đột nhiên thở dài, không nói gì, thật sự không thể giải thích.

Đỗ Trần vẫn cười xem náo nhiệt, lúc này cúi mình cười:

- Tiểu thư Heidy, lão thái thái trong lòng coi gia tộc lớn hơn hết thảy, bỏ mặc người là vì nhiều thành viên trong gia tộc phải sống sót! Vừa rồi nói dối bảo vệ chúng ta, cũng vì Hook ở ngoài làm vẻ hung hăng, nhưng không dám chính thức tấn công địa bảo.

Lão thái thái liếc mắt nhìn Đỗ Trần, đột nhiên nói:

- Nếu người là cháu ta, không, là tôn nữ tể của ta thì tốt lắm...

Bà đảo mắt cười với Tuyết Cơ:

- Đừng hiểu lầm, lão thái thái không thay cháu gái cướp phu quân của người.

Tuyết Cơ cười đỏ mặt, thật sự chẳng biết nên nói gì.

Lão thái thái mạnh mẽ xoay người:

- Hook, Heidy đứa cháu gái này ta không cần, ta chỉ cần bảo vệ hai người trẻ tuổi, người ra giá đi.

Hook cười lạnh:

- Ra giá? Elizabeth, ngài thật sự cho rằng ta ra vẻ cứng rắn, không dám đồ sát địa bảo sao?

Hần mới đầu thật sự không dám, nhưng Đỗ Trần một câu "Vẻ ngoài cường ngạnh" hoàn toàn chọc giận hần:

- Giao người.

Ánh mắt sắc bén hạ xuống người Tuyết Cơ:

- Kể cả thê tử của Á Lực, nữ nhân này.

Mặc dù Hook giờ phút này có khí độ tiêu chuẩn của hãn phỉ, nhưng không lộ ra chút nào, liềm môi, ánh mắt tham lam khiến Tuyết Cơ hiểu được ý nghĩ của hắn, không tự giác nắm lấy tay áo Đỗ Trần.

Mặc dù bí pháp của Tuyết Cơ có thể nhìn thấu tất cả mọi người trước mắt, chỉ cần dấu khí của nàng khôi phục, ở đây không ai có thể chống lại nàng, nhưng giờ phút này, Tuyết Cơ là một nữ nhân thụ trọng thương cần được bảo vệ...

Steven đột nhiên hét lớn:

- Tam đệ, có hiểu không? Vương bát đản này coi trọng đệ muội của ta, vợ người, muốn cướp làm nữ nô.

Mấy chiêu đánh loạn, lại nói:

- Người có gia môn hay không vậy? Nếu là gia môn, vậy phế hắn đi.

Bị người nói ra tim đen, Hook ngược lại gia tăng đảm lược, nhìn chăm chăm Tuyết Cơ một cách trắng trợn.

Tuyết Cơ bất ý nắm chặt lấy tay Đỗ Trần:

- Á Lực...

Nàng muốn nói, ân nhân, người sao lại giả làm bát cấp đầu thần Tuyết Cơ không có đặt câu hỏi, nhưng bây giờ...

Đỗ Trần gỡ tay nàng ra tiến lên phía trước, vuốt mũi, lạnh lùng đi tới trước mặt Hook, nhìn chăm chăm hắn:

- Muốn nữ nhân này sao?

Hook cười nanh ác nói:

- Đúng thì sao?

Đỗ Trần gật đầu một chút:

- Biết nàng là ai không?

- Nữ nhân của người....

Đỗ Trần nắm lấy tóc Hook, dùng sức đè hắn xuống đất, dùng chân đạp lên, đạp thẳng vào mặt Hook! "Phốc", thanh âm rất quái lạ, nhưng cái trán của Hook lún xuống một khối.

Bỏ tay thả Hook trên mặt đất, hắn đương nhiên còn chưa chết, hơn nữa trên mặt không có một vết máu nào! Năng lực khổng lồ chế thương tổn của phong hào đầu thần sao có thể là giả?

Đỗ Trần cúi người vỗ vỗ khuôn mặt hắn, nhìn chăm chăm vào con mắt hoảng sợ của hắn, lạnh nhạt nói:

- Có một số nữ nhân, không phải loại tiểu nhân vật người có thể mơ tưởng.

Nhẹ nhàng một cước đá bay Hook:

- Vừa rồi lưu lại cho người một cái mạng, là vì ta không thích vấy bẩn quần áo, bây giờ, người có thể đi tìm chết.

380. Ta Có Thể Chờ Chàng Một Ngàn Năm

Một cước nhìn như rất nhẹ đá vào bụng dưới của Hook, "Ô" một tiếng kêu đau đớn, thân thể Hook rơi xuống, bất động.

Trong phút chốc, địa bảo Brockman tĩnh lặng, yên tĩnh lạ thường.

Bát cấp đỉnh phong Hook! Đệ nhất hỏa hệ cao thủ tại tây bắc đại hoang nguyên phạt tội chi thành chết như vậy sao? Nhẹ nhàng một cước, không cần bí pháp, không cần mưu lược, sắc mặt bình thản cứng đối cứng giết chết một đầu thần bát cấp đỉnh phong, tựa như dẫm chết một con bọ nhỏ, ai có thể làm được? Cả phạt tội chi thành có ai có thể làm được?

Ở đây người mạnh nhất là lão thái thái Elizabeth tự hỏi, ta, có thể không?

Đáp án là, lão bà sợ ngây người...

Elizabeth rất nhanh tỉnh táo lại, mỉm cười, lập tức lại lâm vào trầm tư, nhưng Heidyl mơ mất rồi, người của gia tộc Brockman đã choáng váng, người Kursk luôn sùng bái cường giả, Hook trong nháy mắt bị đánh chết, bọn họ thoáng chốc đầu váng mắt hoa.

Đỗ Trần vỗ vỗ trường bào, tựa như làm một việc không đáng nói, quay đầu lại cười cười với Tuyết Cơ, lại hung hăng trừng mắt với đại ca một cái.

Vừa rồi Đỗ Trần thật sự nổi giận, mặc kệ nói sao, Tuyết Cơ bây giờ trên danh nghĩa là nữ nhân của hắn, mà mấy trăm người ở đây đều đang nhìn, Steven đột nhiên một câu "Không phé hắn không phải gia môn", dưới loại tình huống này, nam nhân có chút huyết tính đều phản ứng! Mà Đỗ Trần bình sinh hận nhất là loại người dùng hai chữ "Nữ nhân" làm văn chương.

Xuất chiêu, bí pháp pháp bảo không cần, Đỗ Trần trực tiếp dụng thủ pháp đánh nhau ngoài đường trong kiếp trước - nắm tóc, đạp xuống đất, còn thiếu cầm gậy sắt đánh, một màn không có "Thệ Tuyết" hoa lệ. Càng không có "Thiện niệm thiên ti tảo" uy lực kinh người, nhưng nó rất trực tiếp, rất bạo lực, rất có huyết tính nam nhân.

Lúc này thì

- Nhị ca.

Tiếng rống giận làm mọi người bình tĩnh, bát cấp đầu thần đang đánh nhau với Steven bỏ qua đối thủ, như phát điên lao tới tấn công Đỗ Trần:

- Thường mạng! Người đền mạng cho nhị ca của lão tử.

Có người trong trận doanh Kursk phản ứng, vội gọi:

- Muốn chết sao! Người điên rồi sao?

Hắn có lẽ thật sự điên rồi, trực tiếp vọt tới trước mặt Đỗ Trần, giơ quyền lên đánh:

- Người...

Lời còn chưa kịp nói, Đỗ Trần lại nhấc chân, tiếp đó, một thân ảnh bay lên trời.

Làm xong hết thấy, Đỗ Trần nhún vai, hỏi Czech:

- Tên kia... hắn là ai vậy?

Czech sững sờ trả lời:

- Người, à không, ngài không phải nói, không cần biết tên hắn sao?

- A, vậy cũng được.

Đông! Tên kia rơi xuống đất, tạo ra một cái hố lớn, hai mắt trợn trừng tràn đầy sự phẫn nộ cùng không cam lòng. Hắn là ai? Tên là gì? Ai biết được...

Đỗ Trần hai lần ra tay, hai lần mang tới sự chấn động cho cư dân phạt tội chi thành, nhưng trong đó có mấy người có thể trở thành bá chủ cát cứ một phương, cũng không phải thường nhân. Sau khi tỉnh táo lại, lão thái thái cười nói trước:

- Á Lực các hạ, mười ba người còn lại của gia tộc Kursk.

Mười Ba người thần sắc biến đổi lớn, lập tức tụ lại một chỗ.

Lão thái thái vừa cười vừa nói:

- Ngài cùng bọn họ là địch nhân, chúng ta gia tộc Brockman cũng là địch nhân với chúng...

Hai từ "Địch nhân" cơ hồ đẩy những người này vào tuyệt lộ. Nửa câu sau của lão thái thái:

- Người đầu, mang Heidy hôn trưởng bán đứng bằng hữu giam vào địa lao. Lão thái thái ta nói thêm lần nữa, ta sau này không muốn thấy hành động bán đứng bằng hữu nữa.

Hai "Bằng hữu" bị nàng bán đứng phi thường nghiêm trọng.

Đỗ Trần không nhanh không chậm đi tới trước mặt lão thái thái, cười cười, đột nhiên nói chuyện chẳng liên quan gì hết:

- Lão thái thái, đại ca ta cùng tiểu thư Heidy bị bọn họ thấy, lão nhân ngài có thể cho mấy người ở đây dụ bọn họ không?

Lão thái thái tinh quang trong mắt chợt lóe, lão mơ hồ hiểu được ý tứ của Đỗ Trần, đáp:

- Đúng vậy, lão thái thái ta lúc này phong tỏa nơi này, không có một người Kursk nào chạy thoát... báo tin cho gia chủ của họ.

Dừng một chút, lão bà cười an lòng:

- Bây giờ gia chủ Kursk còn mang binh áp sát biên giới gia tộc ta, chờ kết quả đàm phán.

Đỗ Trần sờ sờ mũi, cười nói: "

- Nếu toàn bộ cao thủ Kursk xảy ra việc ngoài ý muốn, lão thái thái, ngài cần bao nhiêu thời gian mới có thể thu phục tàn cuộc này, thôn tính gia tộc Kursk?

Lão thái thái ánh mắt sắc bén:

- Một ngày! Các hạ chuẩn bị tự mình ra tay, tới biên giới giết cao thủ Kursk sao? Lão thái bà nói không phải, bọn họ dù sao còn hơn một ngàn quân!

Đỗ Trần bĩu môi:

- Tiến vào giữa ngàn quân lấy đầu tướng địch? Đó là chuyện của thời đại anh hùng, bây giờ là thời đại vương quốc trên tam đại lục giằng co mưu lược!

Nói xong, hắn chỉ chỉ vào mười ba người Kursk, hỏi:

- Trong mười ba người này ai được gia chủ Kursk tín nhiệm?

Lão thái thái chỉ ra một người lúc đầu nhắc nhở Hook, chỉ người nọ nói:

- Người này là thủ tịch tham mưu của gia tộc Kursk.

Đỗ Trần tiến lên, lòng bàn tay ngưng kết băng châm, nhẹ nhàng đánh nhập vào ngực hắn, nhìn sắc mặt trắng bệch của hắn:

- Nếu có thể làm thủ tịch tham mưu, vậy ngươi nhất định là người thông minh! Dưới bí pháp của ta muốn sống không được, muốn chết không thể, trở về đưa cao thủ gia tộc Kursk tới đây, sau đó đầu nhập gia tộc Brockman... ngươi hắn là hiểu được nên lựa chọn thế nào.

Người nọ lập tức gật đầu:

- Ta, ta hiểu! Ta trở về nói với gia chủ, nói là tròng đàm phán này thành công rồi, nhưng Elizabeth lão thái thái không chịu tiến vào quân doanh của gia tộc chúng ta ký hiệp định, dù chết cũng nhất định phải là gia chủ ngài tự mình tới...

Nuốt nước bọt, tựa hồ cảm thấy băng châm đang động, hắn lập tức bổ sung:

- Với kiến giải của ta, gia chủ hắn, hắn nhất định tới đây ký kết, nhưng hắn sẽ đề phòng gia tộc Brockman nên mang theo lượng lớn cao thủ bảo giá...

Đỗ Trần gật đầu:

- Vậy còn do dự cái gì? Hãy đi đi.

Lão thái thái phân phó người trong gia tộc chuẩn bị chiến đấu, mà bản thân lại đứng trước mặt Đỗ Trần, miệng không còn chiếc răng nào mở ra nói chuyện:

- Các hạ đến tột cùng là ai?

- Ta là ai rất trọng yếu sao? Lão thái thái, ta vô luận là tại nhân gian có thân phận gì, nhưng tại phạt tội chỉ thành đều giống các người, là một người bị giam cầm.

- Ta lẩm miệng rồi, đúng vậy, cho dù ngươi là đại nhân vật trong Hồng Huyết Nhân, nhưng nói ra, lão thái thái ta bị nhốt ở đây hơn mười năm cũng không nhất định biết.

Elizabeth nhìn chăm chăm Đỗ Trần:

- Chờ khi thôn tính gia tộc Kursk xong, người cùng ta phân chia thế nào? Lão thái bà ta còn phải nuôi sống mọi người, gần đây lương thú JuJu giảm xuống, chúng ta cần vượt qua cửa ải khó khăn về lương thực.

- Quân đội gia tộc Kursk, lão thái thái ngươi có thể thu được bao nhiêu thì thu, thú JuJu của bọn họ toàn bộ cho gia tộc Brockman.

Lão thái thái ngạc nhiên nói:

- Vậy ngươi muốn cái gì?

Không cần lợi lộc, hần dựa vào cái gì giúp mình?

Đỗ Trần nở nụ cười: "

- Ta muốn... rời khỏi nơi này.

Lão thái thái phì cười, tuy không nói, nhưng ý tứ rõ ràng, rời đi? Nằm mơ?

Đỗ Trần xoay người đi về phía Tuyết Cơ, nói:

- Lão thái thái, chờ khi ta giúp người thôn tính gia tộc Kursk, bắt quá người cho ta một lời hứa - nếu ta tìm được biện pháp rời khỏi đây, gia tộc các người toàn lực phối hợp với ta.

Lão thái thái thần sắc biến đổi không ngừng, nhưng không chút do dự nói:

- Rời khỏi địa phương quỷ quái này, là giấc mộng của mỗi tội nhân phạt tội chỉ thành! Lão thái bà ta đáp ứng người, nếu người có thể tìm được biện pháp rời đi, hơn nữa có thể mang mấy người cháu của ta ra ngoài, để cho huyết mạch gia tộc Brockman trọng kiến nhân gian, lão thái bà ta có thể giao cái mạng này cho người.

- Tốt lắm, ta cũng cho lão một lời hứa, trước khi rời khỏi phạt tội chỉ thành, ta sẽ là khách khanh của gia tộc Brockman.

Hai người tách ra, hứa hẹn, bắt quá trên hình thức nào đó, người thông minh trong tình huống này không nhiều lời, căn cơ gia tộc Brockman tại phạt tội chỉ thành cùng thực lực của Đỗ Trần đủ cho bọn họ tạo thành một minh hữu không thể phá vỡ.

Đỗ Trần đi, Steven lại hí hửng, vẻ mặt ngưng trọng đi tới bên người Elizabeth, nhìn chăm chăm lão thái thái, không chuyển mắt.

Lão thái thái thấy trong lòng có chút sợ hãi, dù sao, đệ đệ triển hiện ra thực lực kinh khủng, còn ca ca thì sao? Mặc dù Steven vừa rồi cùng "Kẻ không cần biết tên" kia đánh ngang tay, nhưng ai có thể xác định hần có che dấu thực lực không?

Nghĩ vậy, Elizabeth rất cẩn thận cười nói:

- Tiên sinh Green, lão thái bà không xinh đẹp, đừng nhìn, ngài có sự tình gì cứ nói!

Steven gật đầu:

- Ta thật sự có một đại sự, nó phi thường trọng yếu, nhưng chuyện này ngoại trừ ngài ra... ai cũng không được biết.

Con mắt già nua của Elizabeth có chút mở to, tinh quang lóe ra:

- Tiên sinh Green cứ nói, nếu lão thái bà ta có thể làm được, nhất định đem hết toàn lực, tuyệt không chậm trễ chuyện của ngài.

Steven nghiêm mặt nói:

- Chuyện này liên quan tới vinh dự của một thân sĩ, là việc ta phải làm, lão thái thái.

Hắn khom người cúi cung, nhếch miệng cười he he:

- Tiểu thư Heidy dù sao còn trẻ tuổi, chưa hiểu sự! Ngài có thể cho ta chút thể diện thả nàng ra không?

Lão thái thái sững sốt.

Lịch tại phạt tội chỉ thành là một loại xa xỉ phẩm, hơn nữa thời gian với họ mà nói cũng không có ý nghĩa lớn lao, cho nên tính thời gian bằng đồng hồ cát, ước chừng ba lần đảo đồng hồ cát, gia chủ Kursk đã tới địa bảo Brockman, đúng như lời thủ tịch tham mưu kia, hắn dù dám tới nơi này ký kết, nhưng cuối cùng lo lắng gia tộc Brockman, nên dẫn theo lượng lớn cao thủ.

Czech đang đứng ở cửa vào địa bảo, tên tù binh không có chí khí bị Đỗ Trần đẩy ra, thầm khống chế, gọi bọn hắn cùng Czech ra ngoài đón gia chủ Kursk.

Hết thấy đều phi thường thuận lợi - người Kursk không hề phòng bị đi theo Czech tiến vào cửa lớn đã mở rộng, nhưng sau khi vào cửa... một thế giới đầy băng tuyết hiện ra trước mắt bọn họ - băng sương sát trận của phong hào đấu thần! Pháp trận này đối với đấu thần đồng cấp cơ hồ không có ý nghĩa, nhưng đối với mấy tên đáng thương này, không khác gì ác ma tới từ địa ngục. Giống như năm đó khi Đỗ Trần là tân đệ tử của Đấu Thần đảo, bị pháp trận của Dịch Cốt đùa bỡn, chiến đấu, không chút lo lắng.

Tính áp đảo trong chiến đấu không cần phải nói, sau trận chiến, lão thái thái tự mình dẫn người đi vào chiếm cơ địa thú JuJu của gia tộc Kursk, một đội binh lính từ địa bảo chui ra, từng nhóm đi xa, thậm chí không ai kịp tới thu thập thi thể người Kursk

Steven đi tìm Heidy, mà lúc này không cần Đỗ Trần ra tay, hắn cùng Tuyết Cơ lặng lẽ đứng bên huyết tinh sát trận, nhìn thi thể không toàn vẹn kia, Đỗ Trần càng lưu ý tới phản ứng của Tuyết Cơ.

Nhìn thoáng qua sát trận, Tuyết Cơ đột nhiên sâu kín thở dài:

- Ai...

Khắp nơi đều là hài cốt, máu tươi khắp nơi, hai tròng mắt rất là thương cảm.

Một tiếng than u oán khiến cho ngực Đỗ Trần như bị cái gì đó chặn lại, bất giác nói:

- Người có đúng là nghĩ ta rất tàn nhẫn?

Nói xong, hắn trong lòng còn thâm trào phúng bản thân, đáng chết, sao lại nói một câu như thế? Ta lúc nào bận tâm tới phản ứng của Tuyết Cơ? Nha đầu ngốc này là đệ tử của Margaret, là cừu nhân, sớm muộn cũng phải đao binh gặp lại.

Ánh mắt Tuyết Cơ vẫn thương cảm như trước, nhưng kiên định lắc đầu:

- Người Kursk tay đầy máu tươi, có tội đáng trừng phạt, Tuyết Cơ không dám vì thế chỉ trích ân nhân. Bất quá Tuyết Cơ lần đầu thấy nhiều người chết như vậy, trong lòng có chút khó chịu thôi.

Đỗ Trần cười hai tiếng, muốn nói gì đó nhưng nhất thời cũng không biết bắt đầu từ đâu.

Tuyết Cơ cũng cúi đầu không nói gì, hai người cứ như vậy lặng lẽ đứng, trong lòng cũng có vài phần xấu hổ.

Đúng vậy, nửa tháng trước còn không biết nhau, nửa tháng sau đã là vợ chồng, vừa rồi xảy ra một chuyện như vậy, ai mà không xấu hổ?

Đỗ Trần chần chờ hồ lâu, rốt cục mở miệng nói:

- Ách, đại ca ta vừa rồi thuận miệng nói bậy, ta ra tay giết Hook cũng là, cũng là...

Đỗ Trần luôn liến thoắng, luôn "lừa chết người không đền mạng" mà đột nhiên có chút khó nói.

Mẹ nó, miệng sao lại ngu thế? Trong lòng hình như có thứ gì đó, là một loại cảm giác! Đỗ Trần thầm nói với bản thân. Vừa rồi tuy nói là đại ca cùng hoàn cảnh bức bách, nhưng...

Nữ nhân của mình bên người, tương lai sẽ thế nào, chướng ngại gì, đều bị một cước đá bay. Loại trách nhiệm nặng nề mà ám áp, thật sự là rất mê người, đáng tiếc, nó chỉ có ngăn ngừa trong nháy mắt.

Theo thi thể Hook rơi xuống đất, hai người là cừu nhân.

Đỗ Trần đứng đó hồi lâu không biết nói gì, Tuyết Cơ thấy Đỗ Trần không nói một lời, cúi đầu nói:

- Điều này không trách người, chỉ là tiên sinh Green thật sự có chút hồ đồ, ai.

Tuyết Cơ bất đắc dĩ thở dài, trong lòng rất mâu thuẫn, nàng thật sự rất phản cảm với Steven cứ há mồm ngậm miệng lại nói nàng là thê tử người khác, bất quá Tuyết Cơ trong lòng rõ ràng, giờ phút này nàng thực tế là một kẻ phiền toái, Á Lực bị lạc trong phạt tội chi thành còn có thể chiếu cố nàng - một phế nhân, đã là ân huệ rất lớn rồi, nàng không thể oán thán cái gì.

Đồng thời trong lòng Tuyết Cơ cũng có chút cảm giác khác thường, một nữ nhân, nhất là một nữ nhân xinh đẹp bất lực, trong hoàn cảnh xa lạ bị một thổ phỉ sắc ma để ý. Lúc này, một nam nhân xuất hiện, dụng thủ đoạn đơn giản bạo lực nhất cứu nàng, hơn nữa hình tượng nam nhân này là người tốt, nữ nhân kia sao không chút xúc động chứ?

Cảm giác này rất quái lạ.

Hai người lại một lần nữa lâm vào trầm mặc xấu hổ.

Lúc này Tuyết Cơ mở miệng:

- Cứ như vậy a.

- Sao?

- Trước khi rời khỏi phạt tội chi thành, cứ như vậy.

Tuyết Cơ cúi đầu bình tĩnh nói:

- Tuyết Cơ nhìn ra được, ân nhân người vì rời khỏi phạt tội chi thành mà bận bịu, nhưng hẳn là có kế hoạch hạn nhất rất có hùng tâm, nếu không, ngài hôm nay cũng sẽ không dùng thủ đoạn cường mãnh như thế kết minh với gia tộc Brockman... bây giờ ngài phải trước mặt gia tộc Brockman triển hiện ra quyền uy tuyệt đối hoàn mỹ, không có chút tỷ vết nào. Tuyết Cơ không thể làm rối loạn kế hoạch của ngài, quan hệ của chúng ta... trước tiên cứ như vậy đi.

Đỗ Trần sững sốt, Tuyết Cơ cũng không ngu ngốc a, hẳn nói:

- Sợ rằng không thích hợp a, ta không biết chúng ta lúc nào mới có thể rời khỏi phạt tội chi thành, có lẽ ngày mai, có lẽ là một năm, cũng có lẽ là một trăm năm, người...

- Ân nhân an tâm! Tuyết Cơ chờ tới ngày đó.

Tuyết Cơ lặng yên cười:

- Ngài quên rồi sao? Tuyết Cơ là thập nhất cấp đầu thần, có trường sinh bí pháp của Thâm Thủy Hồ... ta có thể chờ ngài một ngàn năm.

Đỗ Trần tâm nhảy dựng lên.

Nhưng hẳn hiểu được, ý tứ của Tuyết Cơ là "Không cần phải xen vào cảm thụ của ta, an tâm đi làm chuyện người muốn làm, Tuyết Cơ sẽ không thúc giục ngài, cho ngài thêm phiền toái." nha đầu ngốc nghếch khờ khạo này thật đáng yêu.

Đỗ Trần thắm hít một hơi không khí ô trọc của phạt tội chi thành, rồi thở dài:

- Người yên tâm, đời này ta dám chắc mang người rời khỏi địa phương quỷ quái này.

Thuận tay sờ sờ mặt nạ trên mặt... chờ khi rời khỏi nơi này, người về Thăm Thủy Hồ, Á Lực cũng vĩnh viễn biến mất, đến lúc đó Tuyết Cơ cùng Francis gặp lại trên sa trường, sinh tử do mệnh.

Tuyết Cơ yên lặng đi vào pháp trận, giúp Đỗ Trần thu dọn.

Trên bầu trời xám ngoét của phạt tội chi thành nổi lên cuồng phong, quỷ thiên khí tại địa phương quỷ quái này thật sự khiến người ta vô cùng chán ghét. Gió càng lúc càng lớn, nhưng hai người vẫn bận bịu giữa cuồng phong, Đỗ Trần cởi trường bào của mình cấp cho Tuyết Cơ, một chữ không nói, tiếp tục công việc.

Gió, càng lúc càng lớn, dần dần, hướng Đông nam ầm ầm xuất hiện một hắc tuyến thông thiên triệt địa, tiếp đó có người rống to cảnh báo:

- Cảnh báo! Cảnh báo! Thiên tinh (giếng trời) ở trung ương lại phún xuất.

Đỗ Trần ngược đầu lên:

- Tuyết Cơ, trước tiên tiến vào trong Liên Hoa, thiên tinh ở trung ương phún xuất, ta đi xem...

Đang nói, Czech thần sắc bối rối chạy trở về, lúc này, hần hần là đi tiếp thu cơ địa thú JuJu của gia tộc Kursk mới đúng:

- Á Lực tiên sinh! Ta khi tiếp thu cơ địa gặp phải đại phiền toái, gia mẫu bị nhốt, cầu ngài cứu hần a.

- Bạch!

Hần quỳ gối trước mặt Đỗ Trần, cầu khẩn:

- Mau a, gia mẫu có thể, có thể không chịu được lâu nữa.

Đỗ Trần thần sắc biến đổi, nhìn gió lớn khu phương hướng thiên tinh một chút, xoay người nắm lấy tay Czech lao về phía lãnh địa gia tộc Kursk:

- Tuyết Cơ, người đi tìm đại ca ta.

Mấy lần sức lực, Đỗ Trần đã đi tới giữa một sơn cốc, hạp cốc đã bị vây bởi bảy tám trăm người, thần sắc lo lắng, nhìn chằm chằm vào một sơn động bị đá đổ sập xuống, sơn động này chính là cơ địa nuôi thú JuJu.

- Đều con mẹ nó tránh ra, để cho tiên sinh Á Lực đi.

Czech thật sự vội tới điên rồi, tiếp đó đánh mấy người cản đường, mời Đỗ Trần tới cửa cửa động:

- Vừa rồi gia mẫu dẫn người đi vào tiếp thu thú JuJu, vốn dẫn theo năm mươi người đi vào, còn có ba trăm người ở ngoài chờ vận chuyển. Nhưng ai mà biết được, sau khi gia mẫu đi vào không tới năm phần thời gian, bên trong truyền tới tiếng kêu thảm thiết, tiếp đó cốc núi này kịch liệt chấn động, một tảng đá lớn rơi xuống... nhốt gia mẫu ở trong.

Đỗ Trần nhướng mày, Czech người đã là bát cấp đấu thần còn có thể bị một khối đá cản trở sao? Một quyền oanh nát!

- Chờ chút, đá này nhất định có chuyện.

Đỗ Trần tiến lên đánh giá tảng đá. Czech lại nói:

- Tiếp đó, tiếp đó bên trong tiếng kêu thảm thiết không ngừng, người nhà ở bên ngoài muốn đánh nát tảng đá cứu người, nhưng đá này chẳng biết tại sao, sáu đấu thần bát cấp của gia tộc chúng ta liên thủ đều không thể phá nát nó! Hơn nữa, vách núi xung quanh cũng cứng rắn hơn bình thường.

Czech nắm lấy tay Đỗ Trần:

- Cầu ngài, mẫu thân ta còn ở bên trong.

- Là Ba Điện Tích Mộc Tinh Thổ chắc chắn nhất trong thổ hệ.

Đỗ Trần vuốt mũi nhìn chăm chăm tảng đá, phát hiện gần nhất hiện lên trong đầu - không lâu trước mình mới phát hiện phụ cận thiên tỉnh thì tinh phẩm tài liệu luyện kim rất nhiều, mà mỗi lần giếng phun nhất định phát sinh đại biến dị - lần trước là thú JuJu! Bây giờ, thiên tỉnh trung ương lại phun, cơ địa thú JuJu của gia tộc Kursk biến thành một tòa huyết động tử vong - lại là thú JuJu.

Hơn nữa đá núi nơi này... đương nhiên nháy mắt biến thành cực phẩm luyện kim tài liệu chỉ có thể gặp không thể cầu, cũng là tài liệu chắc chắn nhất.

- Đều tránh ra.

Đỗ Trần xua mọi người, không dám lưu thủ, gần như tất cả Liên Hoa trên người đều xuất ra, oanh một tiếng đánh nát tảng đá ở cửa động.

- Mở, đã mở rồi! Nhanh đi cứu mẫu thân.

- Mau, bà bà nhất định còn sống.

Mọi người lao lên, lúc này thì, một quái vị nồng đậm từ sâu trong huyết động JuJu thú sâu không thấy đáy nhẹ nhàng tản ra.

381. Dị Biến JuJu Thú.

- Đáng chết, lại là mùi này.

Czech tiến lên đầu tiên bịt mũi, nhưng vẫn phóng vào trong huyết động, lại chạy vài bước. Hắn đột nhiên dừng lại chốc lát, quay đầu nhìn mọi người trong gia tộc quát:

Mau, phân ra một nửa về nhà, nhanh đi bảo vệ thú JuJu của chúng ta.

Nghe được tiếng kêu của Czech, người gia tộc Brockman chia làm hai phái - trung niên cùng lão nhân không nghe không hỏi, vẫn như trước muốn đi cứu lão thái thái Elizabeth, mà thiếu niên cùng thanh niên lại thần sắc biến đổi, xoay người vội vàng nhanh chóng về nhà:

- Nhanh chút, đừng để không có được thú JuJu ở nơi này, thú JuJu của chúng ta lại chết sạch, mau trở về bảo vệ thú JuJu.

Có mấy người trẻ tuổi có thể là am hiểu nuôi dưỡng thú JuJu, bọn họ đều không liếc mắt nhìn sơn động một cái mà xoay người phi đi.

Phản ứng của bọn họ khiến Đỗ Trần có chút sửng sốt, đệ tam đại của gia tộc Brockman thật sự là lãnh huyết.

Mùi cổ quái nọ Đỗ Trần cũng ngửi thấy, nhưng nhờ năm đó Phillip "Dạy", Đỗ Trần lập tức ngửi ra, mùi này là mùi khí thể của một loại gỗ phi thường cao cấp đốt cháy sinh ra. Nhưng cùng loại gỗ nếu bị mấy loại lửa khác nhau đốt thì sinh ra mùi khác nhau.

Khí này nương theo hai loại lực lượng, một là gỗ, cái kia là hỏa.

Đỗ Trần thầm hít một hơi, cẩn thận xem xét mùi, cẩn thận đánh giá...

Đáng chết, chẳng lẽ là Sinh Mạng thụ bị đốt sao? Nếu không trong khí này sao lại có nhiều năng lượng thực vật hệ cùng hỏa hệ như vậy? Nó có hai loại thực vật hệ - sinh mệnh cùng vong linh, cũng có độ nóng của lửa! Phi thường cường đại, đúng là loại lực lượng cường đại mộc hỏa hỗn hợp. Đá ở phụ cận bị đốt cháy, khiến cho biến dị, thành tảng đá chắc chắn vô cùng.

Đỗ Trần vội vàng ngăn ở cửa động, quát:

- Đều đứng lại cho ta, nín thở rời khỏi sơn cốc này! Khí này có thể có độc.

Lượng lớn gỗ bị đốt sinh ra khí có hại, đây là kiến thức cơ bản.

Những người tuổi trẻ không nói gì, tản đi, đều chạy lên phía trên sơn cốc, Czech cùng mấy huynh đệ xuống tới thấy Đỗ Trần đứng cản trước cửa động, vội la lên:

- Tiên sinh Á Lực, mẫu thân ta còn ở bên trong.

Đỗ Trần khoát tay:

- Bây giờ các người tiến vào sơn động này là muốn chết, giao cho ta. Czech, người nói rõ cho ta khí này có quan hệ gì với thú JuJu?

Một mặt nói, Đỗ Trần một mặt còn chế tạo gió lốc băng tuyết, muốn lợi dụng khí lưu trong sơn động đánh tan khí độc, tạo điều kiện cho mình cứu người.

Czech lo lắng nhìn cửa động, miệng nói:

- Lần trước tại thiên tỉnh trung ương sau khi phún ra cũng có mùi vị này, lúc ấy thú JuJu trong phạt tội chỉ thành đột nhiên tử vong số lượng lớn, thú JuJu của gia tộc chúng ta cũng giảm một phần năm, vì vậy mới gả Heidý cho người Kursk đổi lại thú JuJu...

Nguyên lai độc khí này là nguyên nhân giết thú JuJu.

Czech lại nói:

- Nhưng lần trước khi độc khí này xuất hiện, Tử Huyết Nhân chúng ta cũng không có bị thương tổn, chỉ có thú JuJu chết! Tựa như, tựa như khí này nhằm vào thú JuJu.

Đỗ Trần gật đầu một chút, luyện kim thuật của hắn cũng không phải cấp bậc tông sư, có thể phân tích thành phần khí này đã là rất tốt rồi, về phần vì sao nghiên cứu loại khí độc này lại nhằm vào thú JuJu... không phải chuyên môn của hắn.

Bất quá bây giờ chỉ cần hiểu được - thiên tỉnh trung ương phun trào có thể sinh ra một loại khí. Loại khí này chuyên giết mệnh căn của cư dân phạt tội chỉ thành, thú JuJu.

Loại hiện tượng này chỉ có một đường để nghiên cứu duy nhất - trung ương thiên tỉnh.

Khí cũng loãng bớt, Đỗ Trần nói:

- Lần trước nó không đả thương người, không có nghĩa là lần này không đả thương! Các người chờ ở đây, không nên làm loạn, ta sẽ mang lão thái thái trở về.

- Đại ân không nói tạ, nhờ cả vào ngài.

Czech mất đồ ngẫu, hắn lấy từ trong ngực ra da thú JuJu:

- Ngài mang theo thứ này, đây là bản đồ nơi này lấy được từ tay người Kursk.

Đỗ Trần liếc mắt, gật đầu.

Khi Đỗ Trần bước đi vào cửa động, Czech như nhớ ra cái gì, vội hỏi:

- Ngài ngàn vạn lần nên cẩn thận, lần trước sau khi loại khí này xuất hiện, có một bộ phận thú JuJu trở nên rất cổ quái, cũng rất nguy hiểm.

Đỗ Trần dừng chân:

- Cái gì nguy hiểm?

Czech nói:

- Ta cũng không thấy tận mắt, nhưng có vài người thấy thú JuJu hoang dã sau khi xuất hiện khí này, lúc hủ lạn tử vong đột nhiên trở nên mạnh hơn, cũng hết sức hung tàn! Mặc dù JuJu thú nuôi trong nhà không phát sinh biến hóa gì, nhưng xin ngài cẩn thận, trong huyết động này có hơn một vạn tám ngàn thú JuJu được gia tộc Kursk nuôi dưỡng, chỉ sợ một phần mười biến dị, vậy cũng phi thường nguy hiểm rồi.

- Yên tâm đi.

Đỗ Trần phi thân tiến vào sơn động.

Tương tự như cơ địa thú JuJu của gia tộc Brockman, cơ địa thú JuJu của gia tộc Kursk cũng y theo phân loại cùng chất thịt chia làm nhiều tầng thứ, sau khi vào sơn động theo một thông đạo, dọc theo thông đạo

đi xuống, tổng cộng có ba tầng cơ địa phồn thực, phân biệt có thể cung cấp "thảo nhục", tinh nhục, mật nhục", tam cấp bậc thịt thú JuJu. Mặt khác thực phẩm ở dưới, còn có một chút cơ địa, nơi này chuyên cung cấp "cực phẩm" cho gia chủ Kursk.

Trong thông đạo âm u không có gì dị thường, Đỗ Trần trực tiếp đi tới tầng một - thảo nhục cơ địa.

Trước mắt trở nên sáng ngời, thú JuJu khiếp sợ thấy Đỗ Trần đi xuống, lùi vào sát vách tường, một loạt thú JuJu nhưng nhúc nhúc như núi, tính toán qua, nơi này cũng có một vạn thú JuJu.

- Hắc dất dất, cứu mạng a.

- Muốn chết mất, ai cứu ta.

Thú JuJu trong cũi kêu rên không ngừng, có chút suy yếu đã té co quắp trên mặt đất, một số ít thậm chí đã chết. Đỗ Trần nhanh chóng đánh giá một vòng tầng cơ địa thứ nhất, cũng không có phát hiện thì thể người Brockman - nhưng vừa rồi rõ ràng có người nghe tiếng kêu thảm thiết truyền ra.

Đỗ Trần nhìn rồi nhắc một thú JuJu cường tráng từ trong lồng ra, hỏi:

- Vừa rồi Tử Huyết Nhân ở nơi này đâu? Nhất là một lão thái thái.

Thú JuJu thống khổ co quắp trong lồng, nhưng mắt to chuyển, vôi la lên:

- Người thả ta ra, ta nói cho người nơi này xảy ra chuyện gì?

Tiểu tử kia thật tinh minh! Đỗ Trần một lần nữa biết về trí tuệ của thú JuJu, bằng vào sự tinh minh của đầu thú JuJu này, bọn họ đích xác đủ tư cách đứng vào hàng ngũ chủng tộc trí tuệ.

Đỗ Trần mở lồng:

- Nói.

Thú JuJu nói:

- Vừa rồi sau khi khí độc lan tới, đồng bào ta "hắc dất dất" đã chết, bằng hữu của người cũng ngã xuống rất nhiều, bất quá mấy người từ tầng thứ hai đi lên, mang bằng hữu đã chết của người kéo xuống tầng hai! Được rồi, lão thái thái kia đuổi theo.

Đỗ Trần tiện tay thả hấn, nói:

- Tốt lắm! Người đi đi, muốn chạy thoát, vậy từ lối thông gió bên tay trái mà chạy ra.

- A! Ngài thật sự rất hắc dất dất.

Thú JuJu chạy ra phía cửa thông gió.

Ngữ pháp của thú JuJu thật cổ quái! Giống như Thanh Biều thú, "Hắc dất dất" âm tiết cổ quái này có thể là từ ngữ biểu lộ sự hưng phấn cùng sợ hãi của bọn họ?

Đúng vậy, bọn họ đã phát triển ra kết cấu ngữ pháp đặc biệt của chủng tộc mình.

Đỗ Trần không dừng lại, đuổi vào tầng thứ hai.

Hấn đi xuống, nhưng lúc này, thú JuJu được thả ra đang chạy về phía cửa thông gió ngã xuống, hình như đã chết! Đột nhiên, thân thể tròn tròn dẹt dẹt của nó chậm rãi chuyển động.

Phốc, vị trí tay đột nhiên nổi lên một khối lớn, lông dài tai ngắn như tai thỏ, đầu tròn mọc ra hai cái chân dài, không có cánh tay, nhìn qua rất đáng yêu. Nhưng thú JuJu này sau khi trải qua dị biến, thân thể từ hình tròn biến thành lam cầu lớn, cơ bản không có biến hóa lớn, nhưng cái đuôi đột nhiên lại lớn hơn.

Da đuôi thô như vỏ cây, cuối cùng còn có một cục thịt nhỏ nổi lên, trên cục thịt đó... có mũi, mắt, có miệng, có lỗ tai, hiển nhiên là một cái đầu nhỏ.

Hấn biến thành song đầu thú JuJu.

Con mắt trên cái đầu cũ thấy được tình hình biến hóa, sợ đến kinh hoàng:

- Ta, ta sao lại hắc dất dất như vậy?

Đầu nhỏ trên mông dít hắc cũng kêu:

- Hắc dất dất, hắc dất dất.

Cùng lúc hắc biến hóa, lượng lớn thú JuJu đã tử vong trong lồng, trong đó, có một số kẻ già yếu rất cục không có đứng lên, mấy thi thể thú JuJu rất cường tráng, thân thể bắt đầu chậm rãi động đậy, như là trọng phục biến hóa của một đầu thú JuJu trước đó, cũng biến thành song đầu thú JuJu, tiếp đó, bọn họ đứng lên.

- Ta, chúng ta...

Bọn thú JuJu kinh hoàng thất thố, dù sao, một chủng tộc trí tuệ có thể nhận lấy cái chết, nhưng không thể tiếp nhận việc mình đột nhiên biến thành hình dáng quái quỷ này! Loài người có thể tiếp nhận việc mình đột nhiên mọc ra một cái đuôi, trên đuôi còn có một cái đầu nhỏ không?

Đỗ Trần không biết, lần trước giếng phun khiến cho một số thú JuJu hoang dã cá biệt sinh ra biến dị, nhưng lúc này giếng phun, đương nhiên ngay cả thú nuôi, thú JuJu trên mặt đất cũng sinh ra biến hóa, hơn nữa là đại quy mô.

Lúc này thì, thú JuJu biến hoá trước bình tĩnh:

- Trời ạ, mấy tên quái vật mang thi thể Tử Huyết Nhân đi, có bộ dáng của chúng ta bây giờ! Chẳng lẽ...

- Dất chi, đất chi.

Tầng một tự dưỡng cơ địa vang lên thanh âm cổ quái, nguyên lai thú JuJu dị biến chết đi sống lại bắt đầu loạn động, bọn chúng dùng hàm răng sắc bén mới có được cắn phá lồng, lồng nhốt vốn vậy khốn bọn họ, đương nhiên không chịu nổi một kích của hàm răng sắc bén, bị cắn nát.

Nếu Đỗ Trần ở chỗ này, hẳn nhanh chóng phán đoán, thú JuJu có lực lượng của nhất cấp đấu sĩ.

Đây chỉ là thú JuJu "Tháo nhục", tinh nhục, mật nhục phía dưới... thậm chí cực phẩm thú JuJu sẽ thế nào?

Đỗ Trần đi tới tầng thứ hai, mùi máu tanh ập vào mũi, tiếp đó, hắn giật mình trợn mắt há mồm nhìn tình cảnh trước mắt.

382. Pháp Bảo Mất Tích Trở Lại?

Ba tức, ba tức, thanh âm cổ quái tràn ngập tầng cơ địa "Tinh nhục" thứ hai.

Nơi nơi đều là song đầu thú JuJu với cái đuôi dài, mà thú JuJu biến dị cứ năm ba con tập trung lại, tạo thành một đám, đang ăn cái gì đó, chung quanh đều vương vãi máu tươi, có màu đỏ, cũng có màu tím... còn rất nhiều đoạn tay chân cụt rơi rớt lại.

Thú JuJu biến dị ăn thịt người, ăn Tử Huyết Nhân! Từ trang phục không trọn vẹn của các thi thể có thể nhìn ra, những người này là người gia tộc Brockman.

Ánh mắt như điện, Đỗ Trần nhanh chóng quét một vòng nhìn các thi thể, từ quần áo cùng bộ lông suy đoán, nơi này không có lão thái thái Elizabeth, hẳn nương mày.

Một thú JuJu giơ cái đầu nhỏ trên cái đuôi ngược mắt nhìn, liếc mắt nhìn tới Đỗ Trần, lập tức hoan hô:

- Lại có người đến, hắc dất dất, mùi rất thơm.

Mũi hắn chớp động, hai chân khẽ động, đánh về phía Đỗ Trần, theo dấu thú JuJu này, rất nhiều thú JuJu không được phân phát "Thức ăn" cũng lao lên.

Muốn ăn lão tử? Đỗ Trần hừ một tiếng, hất tay bắn nhanh ra một băng đạn, "oanh" vỡ nát bắn vào thú JuJu đang lao lên.

Đáng chết, thú JuJu này có thực lực nhị cấp tới tam cấp! Hơn nữa tính toán sơ sơ, trong tầng này có hơn năm trăm thú JuJu.

- Hắc dất dất, hắc giết ca ca ta, chúng ta tiến lên, ăn nó.

Một song đầu thú JuJu ngửa mặt lên trời rống giận, nhe răng đánh về phía Đỗ Trần, thú JuJu khác cũng theo đó lao lên.

Đỗ Trần trong lòng thầm run lên, thú JuJu mấy trăm năm làm thực vật cho cư dân phật tội chi thành. Đột nhiên từ làm thức ăn chuyển sang người ăn... sát ý khi thấy thú JuJu ăn thịt người mà sinh ra phai nhạt xuống, đúng vậy, Tử Huyết Nhân ăn chúng ta mấy trăm năm, nuôi chúng ta như thực vật, chúng ta đây ăn lại Tử Huyết Nhân thì sao?

Trong lòng đột nhiên xúc động.

Thời gian khiến Đỗ Trần không vội ngẫm nghĩ, hắc phát tay xua tan thú JuJu xung quanh, xuất ra Liên Hoa, ẩn thân trong đó, biến mất trước mắt thú JuJu. Bọn thú JuJu mê mang hồi lâu, bắt đầu ăn thực vật...

Đi tới tầng thứ ba, nơi này cũng phát sinh chuyện đồng dạng, bất quá số lượng biến dị thú JuJu ở tầng ba "Mật nhục" ít, chỉ có hai ba trăm, nhưng thực lực càng mạnh, chừng tứ, ngũ cấp đấu sĩ.

Càng lúc càng cường đại, hay là nói thịt càng ngon thì thú JuJu sau khi biến dị càng cường đại.

Tầng này vẫn không phát hiện bóng dáng lão thái thái, Đỗ Trần y theo bản đồ, đi tới tầng thứ tư nơi sâu nhất - khu thú JuJu cực phẩm.

Nơi này không có tràng diện máu tanh ăn thịt người, nhưng lại có một tràng cảnh quái dị tuyệt luân.

Hơn mười thú JuJu - từ việc bọn chúng không biết che giấu khí tức cho thấy, bọn chúng hẳn là dị thú ngoài lục cấp! Đang ngồi bên bàn, học theo nhân loại mở hội nghị đang thương lượng gì đó, mà lão thái thái chẳng những hôn mê, hơn nữa đương nhiên bị nhốt vào trong một cái lồng lớn của thú JuJu, tựa như Tử Huyết Nhân ngày thường đối đãi thú JuJu vậy.

Mười mấy lục cấp dị thú mà thôi, Đỗ Trần không để vào mắt, đang muốn động thủ, nhưng nghe bọn chúng đối thoại cũng có chút sững sốt.

Một thú JuJu nói:

- Tam đệ, làm thú JuJu không thể hắc dất dất loại bước này! Ta là đại ca, là thú JuJu lớn tuổi nhất ở đây, cho nên ta hẳn là thủ lĩnh của thú JuJu biến dị, có tư cách hưởng dụng Tử Huyết Nhân ngon nhất này.

Thú JuJu kia nói:

- Không, ta là thú JuJu cường tráng nhất nơi này, ta mới có tư cách là thủ lĩnh, hưởng dụng Tử Huyết Nhân này.

Tên thứ ba nói:

- Ta cho rằng, bây giờ sau khi chúng ta đề cử thủ lĩnh, không phải là ăn gì, mà là nghiên cứu rõ ràng sao chúng ta biến thành hình dáng này.

- Theo ta thấy...

Thanh âm náo loạn vang lên không dứt bên tai, mười mấy thực vật, mấy ngày hôm trước còn trong lồng chờ thịt, bây giờ đương nhiên khỏi hội thảo luận làm sao để ăn được thịt nhiều người...

Nguyên lai thú JuJu sau khi biến dị được tự do, mặc dù còn không biết rõ vì sao biến dị, nhưng sinh ra một vấn đề mà trí tuệ chủng tộc phải lo lắng - chúng ta phải có trật tự xã hội mới! Nói trắng ra là, đề cử một lão đại, sau đó mọi người đi theo lão đại để ăn.

Đỗ Trần nghe thế phì cười, nhưng trong lòng lại càng xúc động mãnh liệt.

Người ăn thực vật, bảo vệ thực vật có đúng là việc thiện không? Đỗ Trần dụng thí nghiệm nghiệm chứng qua, bảo giám nhận đó là việc thiện! Thực vật ăn người thì sao? Nếu lúc này giết chết thực vật, bảo vệ nhân loại có đúng là việc thiện không - dĩ vãng kinh nghiệm nói cho Đỗ Trần, đây cũng là không sai.

Vậy con mẹ nó đến tột cùng là ai sai?

Tâm ma lại nổi lên! Đỗ Trần đầu óc choáng váng.

Lúc này một đầu ngũ cấp thú JuJu chỉ Tử Huyết Nhân, cười siểm nịnh:

- Các vị lão đại, huynh đệ phía trên mới phát hiện hai sự kiện, một là có người xông vào nhưng đột nhiên lại biến mất.

- Cái gì? Mau đi tìm! Còn một việc là gì?

- Là, huynh đệ có chút thay đổi về bộ dáng lại không nhận được "Thực vật"...

Hắn chỉ chỉ Tử Huyết Nhân trên mặt đất:

- Huynh đệ phải ăn đất mềm, nhưng lại phát hiện... phạm là đồng bào biến thành bộ dáng này đều không ăn được đất mềm, không ăn đất, tựa như mùi vị đất mềm không giống trước kia.

Một thú JuJu phe phẩy cái đuôi nói.

Các thú JuJu đang tham gia hội nghị nhìn nhau một chút, liếc mắt nhìn Tử Huyết Nhân mà ngũ cấp thú JuJu mang tới, đồng thời nuốt nước miếng, nóng nảy, vội hỏi:

- Mau, chúng ta mau đề xuất thủ lĩnh, sau đó chiếm lĩnh nơi này, biến thành Tử Huyết Nhân tự dưỡng cơ địa. Hắc đất đất.

Tràng cảnh thật buồn cười, nhưng trong đầu Đỗ Trần lại như sét đánh.

Tại phạt tội chỉ thành, Tử Huyết Nhân không ăn thú JuJu thì không sống được, bây giờ thú JuJu ngược lại ăn thịt người, bọn họ không ăn cũng không sống được... là ai sai?

Ai cũng không có sai! Đỗ Trần trở nên sáng suốt, trước kia đứng trên góc độ nhân loại nhìn vào, hắn rất mê mang, nhưng giờ phút này với thân phận Hồng Huyết Nhân, nhìn thú JuJu cùng Tử Huyết Nhân hai chủng tộc không liên quan tới hắn, cũng đột nhiên sáng tỏ.

Hết thấy đều là quy luật tự nhiên mà thôi, con cạp ăn thịt người, người ăn thịt trâu bò, trâu bò ăn cỏ, cỏ lại hấp thu ánh nắng mặt trời... tất cả mọi người liên quan tới thực vật, đều là một bộ phận của quy luật đại tự nhiên, không ai đúng ai sai.

- Bò Đào! Người điên rồi!

Đỗ Trần đột nhiên giật mình ý thức được một vấn đề khác - Liên Hoa vì sao tính toán việc thiện mà không kể ác sự? Rất đơn giản, nếu Đỗ Trần giờ phút này mang tất cả Tử Huyết Nhân thoát khỏi phạt tội chỉ thành, để cho họ vĩnh viễn không bị thú JuJu ăn thịt, vậy đối với Tử Huyết Nhân mà nói đó là việc thiện, còn với thú JuJu... Đỗ Trần đã tuyệt nguồn thực vật, để cho bọn chúng toàn bộ chết đói.

- Thiện ác tương đối, có một nhân tất có một quả, có một thiện tất có một ác, mà ta muốn làm, chỉ là không thiện với thiện tâm, Bò Đào, người có ý này sao?

Thần niệm của Đỗ Trần hô lớn với nguyên thần, thiện tâm, đáp án đột phá tâm ma sao? Bò Đào mặc dù không có cho hắn câu trả lời, nhưng là...

Đột nhiên, Đỗ Trần hiểu được mông đít bắt đầu ngứa ngáy, thần niệm đảo qua...

Hơn năm đóa Liên Hoa trên mông! Đỗ Trần mừng như điên, nhưng liền đó... Liên Hoa đương nhiên cũng không nghe Đỗ Trần, mặc cho Đỗ Trần gọi về thế nào, năm đóa Liên Hoa đã nở vãn gắt gao dán chặt trên người hắn, không nhúc nhích.

Đây là chuyện gì xảy ra? Pháp bảo đã trở lại nhưng không thể dùng, chẳng lẽ mình còn kém gì sao?

Đỗ Trần sửng sốt, lẳng lặng nghĩ lại.

Lúc này thì, thú JuJu không có nhàn rỗi, hội nghị của bọn chúng lại tiếp tục, chuyện ai làm lão đại thật sự làm mất không ít thời gian, nhưng kết luận cuối cùng lại trở về kết quả ban đầu - ai cực mạnh thì là lão đại.

Sau khi đánh nhau, một đầu thú JuJu đứng lên bàn:

- Ta thắng, hắc dất dất, ta cực mạnh! Đều theo ta, chúng ta đi ăn Tử Huyết Nhân.

Hơn mười thú JuJu nhanh chóng xếp hàng trước mắt hắn, đầu lĩnh nhìn thoáng quá, đột nhiên cười ha ha nói:

- Thú vị! Nguyên lai chúng ta càng lợi hại, đuôi lại càng lớn.

Không thể như vậy chứ, y theo thực lực cường nhược, cái đuôi thú JuJu này cũng lớn nhỏ không giống nhau, cuối cùng tuyển xuất đầu lĩnh có cái đuôi lớn nhất.

Đầu lĩnh cười nói:

- Hiểu chứ, sau này ai có cái đuôi lớn nhất là đầu lĩnh.

Ngắm nhìn lão thái thái trong lồng, hắn đột nhiên rống lên:

- Giết ra ngoài, ăn sạch Tử Huyết Nhân, chúng ta cũng muốn xây dựng một cơ địa nuôi dưỡng chúng! Thú này ăn ngon nhất... hắc dất dất, chờ khi trở về ta dựng bà ta làm lễ mừng công.

Dứt lời, hắn nhảy xuống bàn, vũ động cái đuôi xông ra ngoài.

Đỗ Trần còn đắm chìm trong mê mang bởi tâm ma, bên tai đột nhiên nghe được tiếng hống khiêu của thú JuJu. Lắc đầu, thanh tỉnh một chút, nhìn thú JuJu đều rời đi, hắn cứu lão thái thái ra khỏi lồng, đặt lên Liên Hoa, lập tức bay ra khỏi cơ địa. Lão thiên! Cơ địa này có một vạn tám ngàn thú JuJu, Czech thật sự nói - chỉ cần có một phần mười thú JuJu biến dị cũng là một hồi tai nạn.

Bay ra khỏi cơ địa, Liên Hoa dừng trên trời cao, Đỗ Trần nhìn khắp đại địa....

Thú JuJu nhưng nhúc từ trong huyết động tiến ra, người gia tộc Brockman chờ đợi bên ngoài, Czech đang tổ chức người nhà liều mạng chống cự, tạm thời còn an toàn không phải lo lắng, nhưng... xa xa một người chạy tới, vừa thấy tràng cảnh này vội vàng hô to:

- Đáng chết, nơi này cũng biến thành bộ dạng này! Thúc thúc Czech, thú JuJu trong nhà cũng biến dị rồi.

Từ một hướng khác nhanh chóng chạy tới mấy người mặc trang phục thám tử:

- Trời ạ, nơi này cũng biến thành dạng này, huynh đệ Czech, chúng ta trong khi điều tra liên quân phát hiện, tốc độ hành quân của họ đã chậm lại, bởi vì, bởi vì quân lương họ mang theo - thú JuJu cũng biến dị rồi.

- Phanh! Phanh!

Mấy tín hiệu đạn từ các hướng khác nhau lóe lên, Czech cả kinh:

- Phụ cận các tộc phát tín hiệu cầu cứu? Chẳng lẽ thú JuJu chỗ họ đều biến dị cả?

Đúng vậy, các nơi đều có thú JuJu biến dị, đều có thú JuJu ăn thịt người.

Lúc này, đột nhiên "Thực vật" đuôi dài xuất hiện, đột nhiên muốn ăn thịt người.

383. Đường Ra, Chỉ Dẫn Thú JuJu.

Không được, đây không phải là chuyện chiến tranh hai phía, mà là thực vật cả phạt tội chi thành nghịch chuyển, tuyệt không phải một người có thể ngăn cản.

Đỗ Trần cắn răng, phi thân hạ xuống tổ chức quân đội cạnh Czech:

- Việc không thể chậm trễ, lão thái thái đã được ta cứu, lập tức tổ chức mọi người lui vào trong địa bảo tị nạn, đồng thời tận lực mang theo nhiều thi thể thú JuJu, sau khi giải phẫu thì tàng trữ làm thực phẩm, hiểu chứ?

Czech đã luống cuống, rối loạn, một chủ ý cũng không có, chỉ biết cố gắng chống cự thú JuJu. Đúng như lão thái thái cảm thán - nhân vật có thánh khí của gia tộc đều bị giết, còn lại đều không có chí khí! Giờ phút này, hắn nghe được đề nghị của Đỗ Trần tựa hồ bắt được một cây cỏ cứu mạng, lập tức hô lớn với người khác:

- Còn lo lắng cái gì? Không nghe được tiên sinh Á Lực nói sao? Mau mau dựa theo ngài nói mà làm.

Một câu nói đã giao quyền chỉ huy quân đội trong gia tộc cho Đỗ Trần.

Lão ngũ của gia tộc Brockman cùng trung niên nhân không nói nhảm, bọn họ đã có thói quen phục tùng mệnh lệnh thủ lĩnh, lập tức dưới sự chỉ huy của Đỗ Trần tạo thành biên chế, nhưng những người trẻ tuổi sắc mặt lại không phục.

Trong lòng bọn họ thầm nghĩ, người Á Lực rất cường đại, nhưng người là cái thá gì, đương nhiên dám lệnh gia tộc Brockman chúng ta? Hừ! Chúng ta dựa vào cái gì nghe người? Chẳng lẽ sau này gia tộc Brockman đều phải nghe theo người sao? Gia tộc Brockman trong tay người, chúng ta còn có thể sống tốt sao?

Chúng ta hẳn là người có quyền lợi thừa kế gia tộc? Người, cút sang một bên.

Bọn người trẻ tuổi đương nhiên không có đáp lời Đỗ Trần! Chẳng lẽ người một khách khanh, còn dám giết thiếu gia tiểu thư chúng ta sao?

Đỗ Trần ra sức mở ra một đường máu, quát với những người trẻ tuổi:

- Không nghe mệnh lệnh của ta sao?

Một nữ tử âm dương quái khí đáp lại:

- Nghe được, bắt quá không có thời gian, ta bận giết thú JuJu, ai nha, biểu muội tới giúp ta.

- Tốt, biểu tỷ giúp người, tam đệ, lục đệ, đều tới giúp ta.

Nữ tử kia cũng âm dương quái khí đáp lại. Hơn nữa nàng còn không có gặp phải nguy hiểm, cũng hiệu triệu huynh đệ tỷ muội hợp thành một đội, hoàn toàn không phối hợp với nhóm lớn do Đỗ Trần chỉ huy, thậm chí ngay cả Czech kêu gọi đều không để ý.

Trong đó một người còn lạnh lùng trừng mắt với Đỗ Trần.

Bọn hỗn trưởng này cũng quả nhiên không phải lúc! Không, bọn họ căn bản là không hiểu gì hết, chẳng phân biệt được thời gian địa điểm, các thiếu gia tiểu thư rồi bởi ngu xuẩn.

Đỗ Trần trong lòng thầm chửi rửa, lạnh lùng đảo ánh mắt qua những người trẻ tuổi quái dị. Còn có thú JuJu đang ầm ầm lao tới, thân hình biến mất, hần phi thân tới giữa những người trẻ tuổi, đứng trước mặt một nữ tử, một đôi mắt màu xanh da trời nhìn chằm chằm nàng.

Nữ tử có chút run sợ, nhưng vẫn kiên cường nói:

- Người muốn làm gì? Đừng quên, người chỉ là khách khanh của gia tộc chúng ta, mà ta là tam tiểu thư!

- Tam tiểu thư?

Đỗ Trần nhìn chằm chằm vào nữ tử đang nổi loạn này, đột nhiên một băng sương quang hoàn xuất ra, nổ nát hơn mười thú JuJu, lạnh lùng quát:

- Người trì hoãn quân đội triệt ly, giết không tha.

Nói xong, ánh mắt hắn càng lạnh lẽo, ngón tay cũng đầy băng sương chậm rãi giơ lên, đầu ngón tay chỉ hướng tam tiểu thư...

- Ta, ta, hừ, thấy người cứu tỷ tỷ Heidi của ta, nghe người một lần!

Tam tiểu thư ngoài miệng dù cường ngạnh, nhưng ánh mắt cũng không dám đối chọi với Đỗ Trần, cúi đầu, lập tức gia nhập đám đông.

Rất nhanh, mọi người đồng tâm hiệp lực dưới sự chỉ huy của Đỗ Trần đánh ra ngoài sơn cốc, nhưng thú JuJu cuộn cuộn không dứt đuổi tới, cũng đuổi ra ngoài sơn khẩu, xem hình dáng, bọn chúng không ăn được quyết không bỏ qua.

Đỗ Trần nhíu mày:

- Czech, tới đây.

Hắn giao lão thái thái cho Czech:

- Người lập tức dẫn người trở về địa bảo, trước khi lão thái thái tỉnh lại tuyệt không thể ra, ta cần phía sau cho các người.

Czech ôm mẫu thân, có chút sững sốt, trầm trọng gật đầu:

- Ta Czech không có bản lĩnh, nhờ cả vào ngài.

Hắn đột nhiên quỳ xuống đất hành lễ, sau đó cắn răng xoay người.

Đỗ Trần ẩn trong cửa núi, song chưởng chấn động biến ảo tường băng, với thực lực một người ngăn trở thú JuJu đuổi theo.

Czech dẫn người chạy đi xa, quay đầu nhìn lại băng sương bao phủ sơn cốc, đột nhiên thở dài:

- Hoàn hảo có tiên sinh Á Lực, nếu không, nếu không chúng ta hôm nay đừng ai nghĩ trở về.

- Ai, đúng vậy.

Mọi người đều cảm thán, nhưng lúc này tiểu thư mới bị Đỗ Trần uy hiếp lại hừ một tiếng: ”

- Hắn là cái thá gì, chẳng phải chỉ là cẩu nô tài có đấu khí cường đại một chút mà thôi sao? Thực lực mạnh là có thể ngỗ nghịch với chủ tử sao?

Czech thốt nhiên giận dữ:

- Người nói cái gì?

Hắn đưa tay lên muốn đánh người.

Tam tiểu thư quát cường nói:

- Người xem hắn vừa rồi làm cái gì? Hắn đương nhiên tiếp quản quân đội gia tộc ta! Bà bà nói qua, quân đội là mệnh căn sống sót của gia tộc ta tại phạt tội chi thành, tuyệt không thể đặt vào tay người ngoài, nhất định do người của chúng ta kế thừa.

- Người, người...

Czech tức giận nói không ra lời, trong lòng cũng hận chính mình, ai kêu mình không có bản lĩnh? Ai kêu đại ca có bản lĩnh đã chết, nhị ca mạnh mẽ cũng mang theo nữ nhi trốn tại nhân gian.

- Quên đi tam ca, chúng ta đi mau.

Người nhà khuyên giải Czech, hung dữ trừng mắt nhìn tam tiểu thư:

- Trở về sẽ thu thập người! Bây giờ người nhớ kỹ cho ta, Á Lực tiên sinh cứu tính mạng bà bà người cùng cả nhà chúng ta.

Hắn trừng mắt với con cháu đời thứ ba:

- Còn có các người! Chuyện làm loạn vừa rồi ta ghi nhớ! Các người cũng nhớ kỹ cho ta, Á Lực tiên sinh không phải khách khanh bình thường, mà là khách quý của gia tộc chúng ta, ngày sau ai dám chậm trễ, ta phé kẻ đó.

- Giáo huấn chúng ta phải có bản lĩnh.

Chẳng biết ai nhỏ giọng nói một câu.

Czech tức giận sắc mặt trắng bệch, tức giận trừng trừng đi trước, đệ tam đại của gia tộc Brockman đi ở cuối đội ngũ, sắc mặt phẫn nộ, tựa hồ chịu nhiều ủy khuất.

Nhưng, bọn họ đồng thời cũng ghé tai cúi đầu thì thầm to nhỏ, tựa như thương lượng gì đó. Thanh âm bọn họ rất nhỏ, người bên ngoài không nghe được, nhưng nhìn cử chỉ có thể biết, nội dung thương lượng nhất định quan hệ tới Đỗ Trần, cũng nhất định không có gì tốt đẹp.

Cửa vào sơn cốc, Đỗ Trần một người bị thú JuJu lớn vây quanh, dần dần, tay hắn có chút không cử động nổi nữa, số lượng thú JuJu thật sự quá mức khổng lồ, tính sơ qua cũng là một vạn tám ngàn thú JuJu, có quá nửa là biến dị, ít nhất có hơn vạn nhị cấp chiến sĩ a.

Ra sức tiêu diệt thú JuJu, quay đầu lại thấy bọn Czech đã đi xa, Đỗ Trần thét lớn một tiếng, bí pháp sát thương đại phạm vi lại xuất ra, tạo cho mình không gian rút đi....

Lúc này thì, bầu trời u ám của phạt tội chỉ thành lại một lần nữa nổi lên cuồng phong, tựa hồ trọng diễn một màn xảy ra không lâu trước, gió càng lúc càng lớn, dần dần tại hướng thiên tỉnh trung ương hình thành một đạo long quyển phong (lốc xoáy), tiếp đó, thiên tỉnh lại phun.

Vừa rồi giếng phun tạo thành thú JuJu biến dị, lúc này đây....

Đỗ Trần đột nhiên hiểu được áp lực mạnh mẽ trên người biến mất tăm tích, quay đầu nhìn lại, thú JuJu biến dị đều buông bỏ công kích mình, mà đảo mắt nhìn chăm chăm hướng long quyển phong tại thiên tỉnh, thần sắc mê mang, tựa như cuồng tín đồ bái thần.

Đỗ Trần nghi hoặc dừng tay, nhìn ra thú JuJu này lại sinh ra cổ quái.

Đầu lĩnh có cái đuôi lớn nhất trèo lên trên đỉnh sơn cốc hét lớn:

- Hắc dát dát, đều cảm ứng được chứ? Là cảm giác của mẫu thân.

Một con thú JuJu khó hiểu hỏi:

- Mẫu thân? Mẫu thân cùng cha ta đã bị xẻ thịt a.

Đầu lĩnh cả giận nói:

- Người thật hắc dát dát! Ta, ách, bốn đầu lĩnh nói cảm giác mẫu thân, chẳng lẽ người không có cảm giác được, hướng thiên tỉnh có một loại cảm giác rất hắc dát dát hấp dẫn chúng ta sao?

Thú JuJu nọ cẩn thận cảm giác một chút, cuống quýt gật đầu:

- Đúng vậy, tựa như, tựa như có...hắc dát dát, ta mau đến xem.

Hắn bỏ chạy, tiếp đó tất cả thú JuJu đều bắt đầu chạy.

Thủ lĩnh chạy nhanh nhất, chạy như điên, hưng phấn, tựa như quên mất Đỗ Trần.

Đỗ Trần nhìn theo hướng thú JuJu chạy, đó là một hướng - thiên tỉnh trung ương! Không dám chậm trễ, hắn ẩn thân trong Liên Hoa, như hạt cát đi theo sau đầu lĩnh thú JuJu.

Thú JuJu thành quần kết đội chạy trên hoang nguyên, tựa hồ chẳng biết mệt mỏi, không biết đói khát, hơn nữa càng chạy số lượng càng nhiều, bởi vì chẳng những là thú JuJu từ cơ địa Kursk, tựa hồ tất cả JuJu thú biến dị tại phạt tội chỉ thành đều đang chạy tới thiên tỉnh.

Chạy nửa ngày, đến tột cùng có bao nhiêu thú JuJu hội tụ trong đội ngũ tại căn cứ Kursk, ngay cả Đỗ Trần cũng tính không ra, hắn chỉ thấy, trên núi khắp nơi đều là thú JuJu...

Ngẫu nhiên trải qua mấy địa bảo có người ở, thú JuJu không chút lưu tình, đuôi to vung lên nện xuống, ngang nhiên đạp bằng! Mà đại quy mô thú JuJu di động không có khả năng không bị cư dân phạt tội chỉ thành phát hiện, lúc ban đầu còn có rất nhiều thế lực thám tử đi theo, chuẩn bị tìm tòi đến tột cùng, nhưng theo số lượng thú JuJu tăng lên dày đặc, thám tử cũng không còn chỗ ẩn thân, rơi xuống đất bị thú JuJu hắc dát dát bắt.

Chỉ có một mình Đỗ Trần, ẩn thân trong Liên Hoa nhìn bọn JuJu đi tới.

Trong lúc này vùi rỗng rương theo giếng phun biến mất, toàn cảnh thiên tỉnh hiện ra trước mắt Đỗ Trần.

Thú JuJu đi tới cách thiên tỉnh ngàn thước, đã chậm lại tốc độ, tựa hồ tế bái cái gì phía trước.

Nhưng trước mắt rõ ràng là một cái tiếng sâu bình thường - mặc dù đường kính lớn chừng bốn năm mươi thước! Nhưng bên trong ngoại trừ nước giếng còn thì chẳng có gì nữa! Đỗ Trần hồ đồ mất rồi:

- Mẹ nó, thú JuJu này muốn làm gì?

- Bọn họ bị lão nương của ta kích thích tiến hóa, thân thể có khí tức của lão nương ta, vì vậy... coi lão mẫu của ta là lão mẫu của bọn chúng.

Bên tai đột nhiên vang lên thanh âm một người.

384. Thủy Thổ, Điều Kiện Để Thoát Ra

- Ai?

Đỗ Trần trong lòng run lên, người nào có thể nói chuyện bên tai hắn mà không bị phát giác.

Hắn xem xét xung quanh, rất nhanh ngay trong đài sen thấy được một... con mắt to rất ai oán.

Là hạt cây nọ, nó đương nhiên đã tỉnh.

- Người, người nói được?

Đỗ Trần trợn mắt cứng lưỡi, hạt cây rõ ràng không có miệng a.

- Thấy con mắt ta không? Đây không chỉ là con mắt, ta ăn uống, thải ra đều dựa vào nó.

Hạt cây một mặt nháy "Mắt" một mặt nói.

Đỗ Trần nuốt một ngụm không khí...

Hạt cây lại nói:

- Đừng có nghĩ nữa, ta ăn chính là nguyên tố tự nhiên, thải ra cũng là nguyên tố tự nhiên, không phải như loài người các người, ăn thịt rồi thải ra...

Đỗ Trần cười hai tiếng, trách hỏi:

- Người thật ra thanh nhàn, cho ta một cái công đạo, tội nhân mang ta tới đây là người đúng không?

Hạt cây thanh âm bắt đầu dĩ:

- Cho người một cái công đạo? Ai cho ta công đạo a. Ta mới từ thân thể lão nương thoát ra, người lại bắt ta trở về, ta còn không tìm người tính sổ, người dễ dàng chửi ta sao?

Đỗ Trần khoát tay:

- Chuyện trước kia sau này nói, người trước tiên giải thích cho ta JuJu thú tội cùng xảy ra chuyện gì?

Hạt cây nói thầm:

- Trong đóa hoa này người lớn nhất, hỏi ta cái gì ta dám không nói sao!

Nó nháy mắt:

- Biết nơi này là nơi nào không?

- Phạt tội chi thành!

- Sai, đây là nơi tịnh hóa tạp chất trong cơ thể tính mạng thụ - lão nương của ta. Người có thể coi nó là một nơi xả chất thải.

Hạt cây tiếp tục nói:

- Nhìn cái miệng giếng kia, đó là cửa xả chất thải.

Đỗ Trần thần sắc quái dị hỏi:

- Ngày đó giếng phun lên, chính là những thứ chất thải của mẫu thân người?

Đỗ Trần khò miệng nhếch lên, nguyên lai mình lại rơi vào nơi xí sở... bất quá khó trách phụ cận thiên tỉnh có nhiều nguyên tố tinh hoa, nguyên lai đều là tính mạng thụ tiện tay xả ra... phân.

- Đúng! Bất quá phân của lão nương ta, đối với các người mà nói, gọi là... thực vật hệ bốn nguyên lực lượng! Loại lực lượng này hấp thụ ít, đại khái có thể cho người ta sống thêm ba mươi, năm mươi năm. Nếu hấp thụ nhiều hơn, lực lượng phát triển của thực vật hệ sẽ kích thích hần tiến hóa biến dị, tựa như JuJu thú này.

Đỗ Trần ngạc nhiên nói:

- Tử Huyết Nhân Phạt tội chi thành cũng hấp thụ loại khí thể này, bọn họ vì sao không có biến dị?

- Ai, nói chuyện với một tên ngu ngốc như vậy, ta sao lại không thích chửi chứ?

Hạt cây cảm thán, giải thích:

- Tử Huyết Nhân không phải JuJu thú, thân thể bọn họ không giống, hấp thụ đồng dạng lượng lớn tương đương JuJu thú, nhưng Tử Huyết Nhân là thích hợp, cam đoan bọn họ có thể tăng thêm tuổi thọ, nhiều nhất có thể tạo thành một triệu chứng nhỏ là hôn mê thôi.

Đây cũng là nguyên nhân lão thái thái Elizabeth hôn mê ngã xuống.

- Nhưng sự sống lâu của Tử Huyết Nhân cũng không dài, chỉ là trăm tuổi...

Đỗ Trần ngậm miệng, Tử Huyết Nhân trong hoàn cảnh ác liệt như vậy còn có thể sống lâu như nhân loại, tính mạng thụ đích xác phát huy tác dụng.

- Nói như vậy JuJu thú là do hấp thụ quá nhiều thực vật hệ bốn nguyên lực lượng, tiến hoá hoặc là biến dị.

Chuyện JuJu thú đã tra rõ, Đỗ Trần hỏi vấn đề thứ hai:

- Người sao lại đột nhiên tỉnh lại? Đại ca ta nói người còn ngủ rất lâu mà

Hạt cây ai oán nói:

- Đừng nói nữa, ta đang ngủ để khôi phục lực lượng. Người sao lại mang ta tới nơi này?

Hắn đột nhiên cao giọng:

- Ta nói người có phải có chủ tâm không? Hết lần này tới lần khác mang ta tới đây, thực ra ta đều không hỏi tới, nhưng người liên tục tuyển phân của lão nương ta, lại lấy rất nhiều, kết quả đánh thức ta dậy. Ai, bị hủy rồi, ta vài lần bị người đánh thức, lực lượng tiêu hao không thể khôi phục, hiện tại trong thân thể một chút lực lượng cũng không có.

Đỗ Trần cả kinh:

- Người không có lực lượng sao?

Hạt cây khốn khổ nói:

- Người nghĩ sao? Biết ta trước kia tại sao không thể nói chuyện cùng người không? Bởi vì ta là vong linh hạt cây, bị đóa hoa này của người áp chế ngay cả rễ cũng không đánh nổi, chỉ có thể trộm khôi phục lực lượng. Nhưng bây giờ, lực lượng của ta bị người lấy đi sạch sẽ... vong linh nguyên tố trong thân thể thiếu đi, cũng không quá sợ hãi đóa hoa này của người nữa, đương nhiên có thể nói chuyện cùng người.

Đỗ Trần nhú mày, vội la lên:

- Vậy người có biện pháp nào ra ngoài không?

Hạt cây trầm mặc thật lâu, Đỗ Trần lại một lần nữa hỏi, hắn bất đắc dĩ nói:

- Nơi này có một cửa, chỉ có thể vào không có thể ra, nếu ta khôi phục lực lượng thật ra có thể mang người ra ngoài, nhưng bây giờ, phạt tội chi thành nguyên tố quá ít, người dù thả ta từ trong Liên Hoa ra cũng phải mất mấy trăm năm mới có thể khôi phục trạng thái tốt nhất. Ai, không ai có thể cứu chúng ta ra ngoài, cho dù lão nương của ta cũng không được, bởi vì nàng cùng Bowness có hiệp nghị, tuyệt đối không thả người trong phạt tội chi thành ra ngoài.

Đỗ Trần nói:

- Còn có biện pháp gì có thể khiến người khôi phục lực lượng chứ? Hấp thu năng lượng của mẫu thân người không được sao?

Đỗ Trần chỉ tay về hướng miệng giếng thả.

- Không có khả năng, lão nương của ta thả ra tính mạng lực, mà bốn mạng thuộc tính của ta là vong linh...

Đỗ Trần đột nhiên trầm xuống, chẳng lẽ thật sự bị giam ở địa phương quỷ quái này mấy trăm năm sao?

Một người một hạt cây trong Liên Hoa lâm vào trầm mặc, dù sao, ai cũng không hi vọng bị nhốt mấy trăm năm tại một địa phương quỷ quái.

- Ai, chờ chút.

Hạt cây đột nhiên kêu lên:

- Còn có một biện pháp!

Ánh mắt hắc đột nhiên âm đạm:

- Nhưng cơ bản không có khả năng thực hiện.

Đỗ Trần trước mắt sáng ngời:

- Nói ra đi.

- Ta là một hạt cây! Chỉ cần người cho ta trở thành một đại thụ, ta sẽ trở thành bốn nguyên của vong linh lực lượng khắp thiên hạ - vong linh thụ, đến lúc đó mang người rời khỏi đây còn không dễ dàng sao!

Đỗ Trần nở nụ cười, nhưng nhanh chóng nhíu mày:

- Người là một bốn nguyên trong thực vật hệ lực lượng, muốn cho người thành một đại thụ, sợ rằng cũng không dễ dàng a?

Hạt cây cũng phát sầu:

- Đúng vậy, huynh đệ tỷ muội của ta hơn mười người, nhưng không có một người có thể trở thành cây! Chính là vì điều kiện để chúng ta lớn thành cây rất hà khắc, ít nhất phải có... ai!

Đỗ Trần nói:

- Hạt cây đơn giản cần đất và nước, chẳng lẽ người cần lực lượng đất nước đồng cấp sao? Ta đi đâu kiếm cho người tinh hoa bốn nguyên của đất và nước... đáng chết, ta có thứ người muốn.

Đỗ Trần tháo vòng cổ xuống:

- Ta hiện có Bi Minh Chi Lệ từ một giọt kiếm lệ.

Ha ha, hoàn hảo vòng này vẫn còn trên cổ.

Hạt cây nháy mắt phóng quang mang:

- Ân, có nước, chỉ cần người tìm một bộ phận đại địa tinh hoa là có thể rồi, thật sự tìm không được, so với đại địa tinh hoa kém hơn chút cũng được. - Liên Hoa của người rất cổ quái, có lẽ có thể đền bù thiếu hụt.

Đỗ Trần vỗ đùi sen:

- Cứ vậy đi! Khắp nơi quanh giếng đều là tinh thổ, mà ta là một luyện kim sư! Chỉ cần ta có thể tìm công cụ và tài liệu luyện hóa... a!

Hắn vỗ vỗ hạt cây:

- Người có thể lớn thành cây, trở thành bốn nguyên của vong linh thiên hạ rồi.

- Ta có cơ hội thành cây lớn, ha ha ha!

Hạt cây cười to ba tiếng, tiếp đó lại ai oán thở dài:

- Bị hủy rồi, hoàn toàn bị hủy rồi! Ta cho dù lớn thành vong linh thụ, cũng là vong linh, cũng bị người đùa cho chết thôi...

Lúc này tới phiên Đỗ Trần cười to ba tiếng vỗ hạt cây:

- Tốt lắm, nhìn người cũng là hạt cây thông minh, nhận mệnh đi, sau này người kêu là... Đỗ Đình.

Hạt cây, à không, Đỗ Đình đa sầu đa cảm nói thầm:

- Ai, người dám chắc không thể để cho ta chạy khỏi tay người! Bất quá thương lượng một chút sau này người ngàn vạn lần đừng làm cái chuyện khuyết đức này được chứ?

- Chuyện gì khuyết đức?

Đỗ Trần ngạc nhiên nói.

- Chính là nếu gặp ai mới chạy từ thân thể lão nương ra, người ngàn vạn lần đừng bắt người ta trở về.

Đỗ Đình tràn đầy cảm xúc nói.

Tìm được phương pháp về nhà rồi, Đỗ Trần tâm tình sáng khoái, Liên Hoa bay lên trời cao, nhìn xuống phía dưới, JuJu thú còn đang bái giềng trung tâm, nhưng bây giờ nhìn lại, Đỗ Trần chỉ cảm thấy buồn cười - phân có gì tốt mà bái.

Trộm lấy chút tinh thổ, Đỗ Trần điều chuyển Liên Hoa bay về địa bảo Brockman, hẩn xem ra, phải ở chung với JuJu thú một thời gian. Hẩn được dẫn tới một địa điểm, mà sau khi tìm được phương pháp về nhà, đã không còn gì quan trọng nữa, Đỗ Trần tính toán một biện pháp - chờ khi Đỗ Đình lớn lên, Brockman gia tộc cùng phạm nhân vô tội sẽ được mang đi, mà Tử Huyết Nhân có tội sẽ bị giam lại ở đây, duy trì là thực vật bình hành cho JuJu thú.

Như vậy mình sẽ không thẹn với tâm.

Nhưng JuJu thú thật sự không có ý nghĩa với Đỗ Trần sao? Hẩn bây giờ còn đang tại phạt tội chi thành, JuJu thú cũng là một chủng tộc mạnh.

Ngay khi Đỗ Trần rời đi không lâu, thiên tỉnh rất cực khôi phục bình tĩnh, nhưng JuJu thú lại không bình tĩnh.

- Hắc dất dất, người phải nghe ta. Ta là đầu lĩnh căn cứ Kursk.

- Không, đuôi ta lớn hơn người, người phải nghe ta.

- Đều câm miệng! Cái đuôi của ta mới là lớn nhất, các người xem.

Đông đảo đầu lĩnh JuJu thú tụ tập một chỗ, một màn cảnh tại căn cứ Kursk lại tái diễn, bọn họ lại một lần nữa vì ai là lão đại mà tranh chấp, hoặc là nói, bọn họ đang tranh đoạt vị trí JuJu thú vương.

Cuối cùng, hai con JuJu thú có đuôi lớn như nhau, chỉ có một biện pháp - cái đuôi so không ra, vậy đánh nhau.

Ngay dưới thiên tỉnh, JuJu thú mở ra một lôi đài, hai con JuJu thú có cái đuôi lớn nhất đánh nhau, nhưng chẳng phân biệt được thắng bại. Xem ra cái đuôi lớn nhỏ thật sự có thể nói rõ thực lực của bọn chúng.

Nếu là loài người thấy tràng cảnh này nhất định cười to ha ha, tiểu tử kia rất thú vị, lúc này thì, trong thiên tỉnh đột nhiên chui ra một JuJu thú rất nhỏ, hẩn so với các JuJu thú khác thật sự rất nhỏ.

- Hắc dất dất, người là ai? Đương nhiên dám vào giềng thần đất mẹ của chúng ta?

JuJu thú bên thành giềng nhất thời giận dữ, vừa rồi bọn chúng đã coi thiên tỉnh là mẫu thân ân tứ.

- Mau rút ra, người này hắc dất dất làm ô uế nước giềng.

JuJu thú gầm lên.

Hai đầu thú vương nhìn nhau, đột nhiên nói:

- Chúng ta chẳng phân biệt được thắng bại, người nào giết hấn trước là vương! Một hai ba động thủ.

Hai con JuJu thú lao về phía thú JuJu nhỏ trong giếng, nhưng thú JuJu nhỏ "Hắc dát dát" một tiếng, đầu ngẩng lên, cái đuôi sau đầu theo nước giếng, chậm rãi to lên, to lên...

Hồi lâu, hai con JuJu thú muốn giết nó sợ ngây người, nhưng cái đuôi của thú JuJu nhỏ này còn chưa hoàn toàn lớn hết cỡ.

Lão thiên, cái đuôi hấn sao lớn thế?

Bọn JuJu thú nhìn chằm chằm vào cái giếng đường kính tầm bốn năm mươi thước, trong lòng sợ hãi... chờ đợi.

Đỗ Trần li khai thiên tỉnh một khắc, tại giải đất trung ương phạt tội chi thành đột nhiên xuất hiện một tòa núi non, cao bốn năm mươi thước, dài vài trăm thước... hơn nữa nó còn hoạt động.

Theo đó, tiếng JuJu thú tru lên vang vọng khắp nơi:

- Đại Vương của ta, trong giếng tiếp thu tẩy lễ biến dị của mẫu thân, xin xuất lĩnh chúng ta ăn sạch Tử Huyết Nhân ở đây.

385. Nhược Điểm

Giải đất trung ương của phạt tội chi thành đã bị JuJu thú chiếm lĩnh, Tử Huyết Nhân đều bị bức lùi ra ngoài, không ai biết, trong vạn ngàn JuJu thú dẫn sinh một JuJu thú vương cực mạnh! Mà Đỗ Trần là người duy nhất có thể biết, lại vì có được Đỗ Đình cùng phương pháp về nhà, mà hưng phấn bay đi trước.

Đỗ Trần thật sự gặp nhiều chuyện, không nói tới chuyện hạt cây, đơn giản là chuyện nghịch chuyển thực vật tại phạt tội chi thành, từ bọn JuJu thú hung tàn tới hạt cây nảy mầm đã khiến hấn bận bịu rồi.

Địa bảo Brockman, Đỗ Trần sau khi kêu cửa, Czech ra mở cửa liền nắm lấy cánh tay hấn, hai mắt đỏ ngầu, vội la lên:

- Á Lực tiên sinh, gia mẫu còn chưa tỉnh lại, việc này, làm sao bây giờ?

- Dẫn ta đi xem lão thái thái, người yên tâm, lão nhân gia nhất định không sao.

Đỗ Trần cười thâm, lão thái thái được tăng thêm tuổi thọ, chỉ xảy ra chút tác dụng phụ, có thể có chuyện mới là lạ. Bất quá Đỗ Trần tuyệt sẽ không ngu ngốc mà nói ra chuyện hạt cây có thể thoát đi, hấn an ủi Czech vài câu, lại hỏi:

- Tất cả JuJu thú đều đi tới giếng trung tâm, bây giờ các người cùng các gia tộc khác, tình huống thế nào?

Czech một mặt đi trước dẫn đường cho Đỗ Trần, một mặt nói:

- JuJu thú rút đi mọi người đều thống kê lương thực tổn thất, một lần nữa khống chế JuJu thú không có biến dị... kết quả, kết quả đều đỏ mắt.

Hấn thở dài thật sâu, kể lại tính toán cho Đỗ Trần:

- Chỉ nói gia tộc chúng ta, căn cứ vốn có tám ngàn JuJu thú, trong đó hơn bốn ngàn biến dị, mà trong cơ địa Kursk vốn có một vạn tám ngàn JuJu thú, cũng chỉ còn lại một vạn. Bây giờ đại khái chúng ta có một vạn năm nghìn JuJu thú, mặt khác may mắn là ngài nhắc nhở ta, ta đại khái thu gom thì thể ba ngàn JuJu thú, cũng đủ cho gia tộc dùng, vấn đề duy nhất phải lo lắng là JuJu thú lại biến dị...

Đỗ Trần sờ sờ cái mũi, lạnh nhạt nói:

- Gia tộc sợ rằng sẽ có đại phiền toái.

Czech cười khổ nói:

- Ai nói không phải, gia tộc chúng ta mặc dù tổn thất lớn, nhưng vì thôn phệ được cơ địa Kursk, lại có ngài cầm đầu thu gom thì thể, cũng không lo lắng đói bụng! Nhưng các gia tộc khác... ại. Á Lực tiên sinh, bọn hỗn đản nhất định sẽ cướp lương thực của chúng ta, đến lúc đó xin ngài ra mặt tương trợ.

Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội a! Đỗ Trần thầm nghĩ, bây giờ phạt tội chỉ thành ngoại trừ gia tộc Brockman ai cũng không đủ lương thực, vậy các gia tộc khác chỉ có thể có hai con đường, một là khai chiến với biến dị JuJu thú, ăn bọn chúng! Hoặc là tìm hộ có thừa lương thực "Mượn lương".

Czech mặc dù nhìn ra vấn đề nhưng không có chủ ý, ánh mắt bối rối nhìn chằm chằm Đỗ Trần.

Đỗ Trần suy nghĩ một chút hỏi:

- Tính toán chu kỳ sinh sản của JuJu thú, gia tộc chúng ta phải bảo trì số lượng nào mới có thể cung cấp đủ cho tất cả thành viên?

Czech tính một chút:

- Nếu tính theo số người Kursk mới đầu hàng, ít nhất phải một vạn con, đây là sau khi đã không chế lương thực.

- Tốt lắm, lưu lại một vạn con JuJu thú, hơn nữa phải trọng binh coi giữ. Ai dám có chủ ý cướp một vạn con JuJu thú này, giết không tha.

Đỗ Trần nhanh chóng phân phó:

- Thứ hai, năm ngàn JuJu thú dư thừa cùng hơn ba ngàn thi thể tìm chỗ chứa. Ai cũng không có thể động vào - kế tiếp có thể có người tới cướp, vậy tám ngàn lương thực này có thể phân hóa liên minh địch nhân, cho chúng ta minh hữu. Việc thứ ba, phải lập tức tra xét rõ JuJu thú, động hướng của các gia tộc, nghiêm mật giám thị bọn họ, đồng thời gia cố địa bảo, chuẩn bị chiến tranh.

Czech nhất nhất ghi nhớ, còn nói:

- Mặt khác, liên quân tới cướp cướp thánh khí thì làm sao? Bọn họ sau khi đi biến chấm dứt lại tiếp tục hành quân tới chỗ chúng ta.

- Chuyện này phải để lão thái thái tự mình ra mặt, ta đi gặp lão nhân gia, người trước tiên làm mấy việc ta nói.

Loại chuyện ngoại giao này phải cho người trong gia tộc ra mặt, Đỗ Trần giờ phút này không tiện quá phận, cho nên từ chối.

- Tốt, ta đi làm ngay.

Czech xoay người đi làm chuyện Đỗ Trần phân phó. Đỗ Trần cũng đi gặp lão thái thái, nhưng mấy người đi theo Czech lại lộ ra ánh mắt oán độc.

Mấy người đi tới trong một địa thất:

- Các vị ca ca tỷ tỷ, mở cửa.

Trong phòng ngoài Heidy, còn có mấy vị thiếu gia tiểu thư dẫn đầu bị Đỗ Trần dọa, tam tiểu thư Anji hiển nhiên cũng ở trong đó.

Người đến nói lại tình hình, tam tiểu thư Anji phần nộ nói:

- Nghe đi, các người đều không nghe được sao? Cha ta nghe lệnh Á Lực kia.

- Đúng vậy, nếu tiếp tục thì chúng ta là cái gì chứ? Gia tộc Brockman sẽ cải họ Á Lực?

Anji cá giận nói:

- Nãi nãi đã nói qua, pháp tắc duy nhất của phạt tội chỉ thành là sống sót, sống tốt, có quyền lợi. Chúng ta tuyệt không thể nhìn cầu nô tài Á Lực đoạt quyền lợi vốn thuộc về chúng ta, chúng ta mới là người kế thừa quyền lợi của gia tộc Brockman.

Mọi người đều phụ họa:

- Đại tỷ, tam tỷ, các người nói phải làm sao bây giờ?

Heidy không nói gì, Anji tiếp tục nói:

- Còn có thể làm sao? Á Lực này một ngày không cú, chúng ta đừng nghĩ một ngày an tâm, phải lập tức diệt hắn.

Nhưng cũng có người nghi vấn nói:

- Á Lực quá cường đại, muốn đối phó hắn, chúng ta sợ rằng phải vận dụng Thất Diệu Tinh Thần trận do tổ tiên lưu lại, nhưng trường bối có thể để chúng ta làm vậy sao? Thất Diệu Tinh Thần chiến trận chính là có di mệnh của tổ tiên, không gặp tình cảnh sinh tử trước mắt thì không thể vận dụng - nó tổn hao quá lớn.

Anji cười lạnh nói:

- Ai nói người cùng hắn đơn đả độc đấu? Biện pháp giết người còn nhiều mà.

Lúc này Heidy chậm rãi nói:

- Diệt trừ hắn ta không phản đối, nhưng ta không tán thành diệt trừ hắn bây giờ.

- Tại sao?

Heidy nói:

- Làm gì đều phải xem tình thế, bây giờ JuJu thú đã biến dị, các tộc đều nhìn chăm chăm vào chúng ta là gia tộc duy nhất thừa lương thực, vậy chúng ta bây giờ cần vũ lực của Á Lực, cho nên ý tứ của ta là chờ một trận này qua đi mới diệt trừ hắn.

Anji vội la lên:

- Nhưng thời gian càng lâu, Á Lực lại càng nguy hiểm, mấy ngày hôm trước hắn còn thương lượng làm việc với cha ta, nhưng hôm nay dám uy hiếp ta, lệnh cha ta, vậy ngày mai thì sao?

- Đúng vậy đại tỷ, nói không chừng ngày mai Á Lực sẽ động thủ với chúng ta trước, hắn thanh trừ đoạt quyền. Hơn nữa, nãi nãi còn đây, chúng ta nhất định phải nhờ vào Á Lực sao? Bằng vào gia tộc Brockman chúng ta, chẳng lẽ còn không qua được cửa ải khó khăn này sao? Đừng quên, tổ tiên chúng ta là nhất môn thất thần tướng, chúng ta có Thất Diệu Tinh Thần trận của Văn Thần gia tộc.

Huynh đệ muội muội đều khuyên bảo, Heidy hồi lâu sau không nói, lắc đầu nói:

- Không, bây giờ không phải thời cơ thích hợp.

Anji liếc mắt nhìn Heidy, trào phúng nói:

- Ai nha, đại tỷ lúc nào hiểu được "Thời cơ", còn hiểu được nhiều "Lý luận" như vậy?

Nàng lạnh lùng nhìn chăm chăm Heidy.

Heidy hừ nói:

- Green tiên sinh trong khi chinh dụng cho ta, còn không lâu trước một lần cứu ta, đã nói với ta rất nhiều, rất có đạo lý. Các người bây giờ...

Không đợi nói xong, Anji cả giận nói:

- Hiểu rồi, người coi trọng Green hẳn dẫn đi, một người muốn đoạt quyền lợi của chúng ta có thể tin tưởng sao? Hắn nói dối.

Nàng phát phát tay:

- Nếu đại tỷ người hiểu được "Tình thế" như vậy, chúng ta không xứng nói chuyện với người, phòng ngủ của ta cũng không chào đón "Người thông minh."

Quả thực là một câu trắng trợn - người cú đi cho ta.

Heidy phẫn nộ đứng dậy:

- Hừ! Tùy bọn hồ đồ các người làm.

- Chờ chút.

Anji gọi lại, hung dữ uy hiếp:

- Trước mặt thái thái, nói gì, không nên nói gì, người hần là hiểu được.

Những người khác cũng đều âm lãnh nhìn chằm chằm Heidy.

- Ầm.

Heidy ra khỏi cửa.

Khóe miệng lại nở một nụ cười lạnh, Green nói quả nhiên chính xác, bọn người kia muốn đối phó Á Lực... ta Heidy lẳng lẳng nhìn náo nhiệt. Hừ, bọn hỗn đản chết sạch, người có tư cách kế thừa trong đệ tam đại chỉ có một mình ta.

Heidy mặc dù không giống Anji, coi trọng Steven, nhưng cùng Steven ở chung, cũng chịu chút ảnh hưởng hay là kích động của hần.

Trong phòng, Anji đặc ý nhìn thoáng qua cửa lớn, tiếp tục nói:

- Chúng ta đích xác không thể vì đối phó một Á Lực mà tiêu hao quân đội của gia tộc, nhưng hần có một nhược điểm... Á Lực tuy mạnh, nhưng thân tử Tuyết Cơ của hần chỉ là một người thường.

Nàng đặc ý nở nụ cười.

Bọn thiếu gia tiểu thư đều giật mình nhìn Anji, cười nói:

- Tam tỷ, đại tỷ không thức thời vụ, giúp ngoại nhân, sau này chúng ta nghe người.

Trong phòng của thái thái tại địa bảo, Đỗ Trần giúp lão bà kiểm tra thân thể, Elizabeth sau khi hấp thu tính mạng bốn nguyên lực sinh ra tác dụng phụ, chỉ cần ngủ vài ngày có thể tỉnh lại, không có gì phải lo lắng. Hần mở mấy bộ sách trong phòng, đánh thức đại ca đang ngủ, một mặt nói chuyện đã thấy, một mặt giao Đỗ Đình cho Steven.

Steven cười thích thú vỗ hạt cây:

- Đỗ Đình? Tên rất hay! Sau này đi theo chúng ta ăn uống cho tốt, không ai đối xử tệ với người.

Hần nghiêm mặt nói:

- Bất quá, nghe nói người trước kia tâm ngoan thủ lạt, giết chết không ít bình dân Ma tộc, vì thế mới bị tính mạng thụ nhốt...

Ánh mắt Bác Bì tập trung lên cơ thể hạt cây.

Đỗ Đình thốt nhiên giận dữ:

- Ta dễ dàng bị chê trách sao? Người nếu như bị đưa cho một luyện kim tông sư, tông sư kia cả ngày dùng thứ cổ quái châm vào mắt, miệng, lỗ tai, lỗ đít.... người có giận hay không?

Steven sửng sốt:

- Phillip chọc vào đít người?

Con mắt hần sáng ngời, tựa hồ phát hiện bảo bối.

Đỗ Trần lập tức giải thích công năng "Con mắt" của Đỗ Đình, Steven thất vọng gật đầu:

- Cho nên người không chịu nổi thực nghiệm của Phillip mà nổi giận, giết chết rất nhiều thủ vệ cùng bình dân, chạy thoát?

Đỗ Đình hừ một tiếng:

- Ai bảo bọn hần ngăn trở ta chạy trốn? Ta dễ dàng bị khi dễ sao?

Steven cười nói:

- Được rồi, chúng ta nơi này không có ai làm mông đít người đau, chờ khi ra khỏi đây muốn gì cứ nói, đệ đệ của ta... có tiền.

Hạt cây mắt phóng quang mang, vội la lên:

- Ta muốn một tòa đại viên tử (một cái vườn lớn), còn có suối nhỏ, có điểu sào, được rồi, bên người ta lại có mười khỏa anh đào xinh đẹp...

- Tốt lắm, tốt lắm, chỉ cần đưa chúng ta ra ngoài.

Đỗ Trần chỉnh sửa lại Liên Hoa, cười nói.

Hai huynh đệ một uy bức, một dụ dỗ, cuối cùng để cho Đỗ Đình hoàn toàn gia nhập đội ngũ họ Đỗ.

Mấy người đang nói chuyện, Czech mang theo ba bốn người vọt tới, ngay cả cửa cũng không gõ:

- Hai vị tiên sinh, xảy ra chuyện lớn rồi.

- Làm sao vậy?

Đỗ Trần lập tức thu hồi hạt cây, đứng lên.

- Liên quân chín gia tộc đã bình định JuJu thú dị biến, phát thư, muốn hội đàm với chúng ta.

Đỗ Trần nhìn bộ dáng của Czech cười khổ:

- Đàm phán thì đàm phán, người gấp cái gì?

Czech giơ thư trong tay nói:

- Nhưng bọn họ muốn chúng ta mang theo cừu cấp thánh khí mới xuất thổ, tới quân doanh của bọn họ đàm phán, thương lượng cùng đối kháng JuJu thú, đồng thời xem thánh khí! Đây không phải là sáng tỏ muốn nhân cơ hội đoạt thánh khí sao?

Đỗ Trần không nhận thư, nhưng hết thấy đều đã đoán trước, nội dung lá thư này dù không xem cũng có thể đoán ra tám chín phần mười. Hơn nữa hẳn so với Czech càng hiểu rõ liên quân chín nhà cùng JuJu thú.

Czech thấy Đỗ Trần không chịu xem thư, vội la lên:

- Hiện gia mẫu còn chưa có tỉnh lại, huynh đệ chúng ta mấy người thương nghị một chút, muốn, muốn...

- Muốn cho ta đại biểu các người đi đàm phán?

Đỗ Trần cười, cười khiến Czech có chút khó hiểu, đúng vậy, chuyện làm phiền Á Lực, nhưng quyết sách ngoại giao liên quan tới mệnh mạch gia tộc, loại chuyện này sao có thể để khách khanh chủ trì? Nói ra ngoài chẳng phải sẽ khiến cả phạt tội chỉ thành cười Brockman gia tộc không có người sao?

Nhưng quả nhiên không có biện pháp khác.

Steven đứng lên ho khan một tiếng:

- Ai nha, suýt nữa quên mất, tiểu thư Heidy muốn tìm ta nghiên cứu mỹ dung, các người nói chuyện đi, ta đi trước tìm tiểu thư Heidy xinh đẹp.

Đỗ Trần mỉm cười nhìn đại ca.

Suy nghĩ một chút, Đỗ Trần hỏi:

- Vậy kiện cừu cấp thánh khí bây giờ thế nào?

Czech nói:

- Từ sau khi phát hiện, thánh khí đó vẫn còn tại chỗ, không ai chạm vào - nó có thể là thánh khí có chủ, người bình thường không chạm tới được. Bất quá sau khi thôn tính Kursk, ta có phái người tới bảo vệ nó.

Đỗ Trần cười cười, hẳn còn không quá quan tâm kiện cừu cấp thánh khí, nếu đó là Thệ Tuyết kiếm, sớm muộn gì cũng trở lại trong tay, nếu không phải... cừu cấp thánh khí đổ nát Đỗ Trần không để trong mắt. Hắn khó khăn nói:

- Chuyện đàm phán ta thật sự không hợp ra mặt, dù sao ta không phải họ Brockman...

Một mặt nói, hẳn một mặt trộm dùng tặc nhân đánh giá ánh mắt lo lắng của Czech.

- Ta cũng biết việc này không thích hợp, nhưng thật sự không có biện pháp.

Czech bắt đầu cầu khẩn.

386. Quân Cờ

Thật lâu sau, Đỗ Trần nhú mày nói:

- Như vậy đi, người trước tiên nói tin tình báo tìm hiểu được cho ta, ta tính toán một chút.

Trong loại chuyện này Czech thực sự rất có trình độ, hẳn lập tức nói cho Đỗ Trần:

- Vốn liên quân cứu gia đã vượt quá vạn người, trong đó có mấy gia tộc còn giữ lại độc môn chiến trận bí pháp của tổ tiên, rất là cường đại. Bất quá trải qua JuJu thú nháo loạn, bọn họ cũng tổn thất thảm trọng, hôm nay chỉ còn hơn tám ngàn, nhưng lại thiếu quân lương, bất quá chiến trận bí pháp coi như hoàn hảo! Ngoại trừ bọn họ, còn có mấy gia tộc, động hướng trước mắt còn chưa rõ ràng, nhất là gia tộc Chaucey, bọn họ quá an tĩnh.

Dừng một chút, Czech lại giới thiệu giản lược:

- Bây giờ gia tộc ta sau khi thôn tính gia tộc Kursk, đại khái có hai ngàn quân, quân lương sung túc.

Chiến trận bí pháp? Đỗ Trần nghe thế nhướng mày, uy lực của Hồng Loan vũ trận cùng Tiềm Sơn trận của Đỗ Đức, Cụ Phong Nhị trận hẳn đã lĩnh giáo qua, biết được lợi hại, tuyệt không thể không coi trọng.

Chính mình không thể mạo hiểm, chạy đến trong quân doanh của người ta tỏ ra uy phong của phong hào đầu thần.

Cẩn thận suy nghĩ một hồi, Đỗ Trần nói:

- Ta có thể đi đàm phán, nhưng chỉ có thể với thân phận người hiệp trợ, các người phải phái một người trọng yếu họ Brockman theo ta đi, như vậy, tùy tình thế chúng ta mới có thể quyết định.

Czech cuống quýt gật đầu, hẳn cũng không có thể hiểu thâm ý những lời này của Đỗ Trần - nắm trong tay một nhân vật quan trọng của gia tộc Brockman, phòng ngừa bọn họ phản lại bán đứng mình! Ngược lại nói:

- Hẳn là ta đi cùng người.

Đỗ Trần lại nói:

- Mặt khác địa điểm đàm phán không thể là quân doanh của bọn hắn, đổi lại...là phụ cận kiện cửu cấp thánh khí kia.

Czech kinh hãi:

- Nhưng hiện nơi này là địa bàn gia tộc chúng ta, chẳng lẽ muốn cho liên quân cứu gia tiến vào trong địa bàn của chúng ta?

Đỗ Trần khoát tay:

- Thả cho địch nhân tiến vào trong khu vực của mình không phải chuyện xấu, tựa như người Kursk vậy, chỉ cần cao thủ của bọn họ rời đi khỏi quân trận. ta... a a!

Hắn không nói hết câu.

Czech giật mình cười, chần chờ nói:

- Nhưng bọn họ có thể tới sao? Hơn nữa chỉ phái cao thủ, quân đội không tới sao?

Đỗ Trần cười mỉa hoặc chỉ điểm cho Czech:

- Vì ích lợi sẽ về tay mình quân, bình thường đều không có, bọn họ bây giờ có ưu thế tuyệt đối về binh lực, lại còn cùng chúng ta dây dưa, là bởi vì bọn họ lo lắng JuJu thú, mặt khác là nội bộ bọn chúng còn chưa có thương lượng "Phân chia" thế nào cho ổn thỏa! Cho nên, chúng ta có thể lợi dụng nội bộ bọn họ, lòng tham của bọn họ, đồng thời làm ra vẻ dưới tình huống bất đắc dĩ, làm ra tư thái yếu thế cầu toàn, cho bọn họ buông lỏng...

Đỗ Trần nhìn hai mắt Czech vẫn mơ hồ, bất đắc dĩ thở dài, trực tiếp nói cho hắn thế nào là được.

- Czech, cửu gia liên quân ai cũng không biết tình huống cụ thể của kiện cửu cấp thánh khí nọ, càng không biết tới sự tồn tại của ta, phải không? Vậy người nói cho bọn họ, kiện thánh khí ẩn chứa lực lượng quá cường đại, không cách nào xê dịch! Gia tộc Brockman chúng ta không có biện pháp hoàn thành yêu cầu trong thư, các người muốn thấy thánh khí, thì tự mình tiến tới.

- Sau đó người xuất ra thi thể một ngàn JuJu thú, để cho chủ lực quân đội của gia tộc mang theo, sau đó dừng trở về, ngay ở biên cảnh giằng co với bọn họ! Đồng thời phụ cận thánh khí bố trí hội trường, mời các gia chủ tới xem, cũng nói cho rõ, những người tới đều có thể thử câu thông thánh khí.

Czech hiểu được vỗ tay kêu hay:

- Ta hiểu rồi, chúng ta chủ động điều quân đội tới, vậy liên quân sẽ không hoài nghi chúng ta đặt mai phục ở trong! Mà việc câu thông thánh khí, đủ để bọn họ tranh nhau tới, sợ chậm trễ sẽ bị người khác nhanh chân giành được. Nhưng sau khi bọn họ đến sẽ phát hiện, ha ha, nơi này có một phong hào đấu thần đang chờ thu thập bọn họ! Á Lực tiên sinh, kế sách này thật sự là rất hay.

Đỗ Trần mỉm cười, trong lòng lại cười khổ, biện pháp ngu ngốc này được xưng là hay sao? Czech thật là... bất quá cũng khó trách, hắn nếu thông minh, năm đó sớm đã bị Bowness giết rồi.

Tảng đá lớn trong lòng biến mất, Czech vui vẻ nói:

- Ta đi trước chuẩn bị, chuẩn bị xong thì sẽ lập tức thông tri cho ngài.

- Tốt lắm, lại nói tới gia tộc Chaucey kia, chú ý tới bọn họ, lúc này chúng ta không thể lộ ra sơ hở.

Czech đi rồi, Đỗ Trần mở Liên Hoa, ngắm liếc đồ vật bên trong, Đỗ Đình rất thành thật ở đó, mà khối nham thạch chế tác không lâu trước, lại tản ra khí tức cửu cấp, nhìn nó, Đỗ Trần nở nụ cười.

Chỉ chốc lát sau đó, Steven trở lại, ngồi xuống thăm, cúi đầu nói:

- Bay một vòng trên doanh trại liên quân, không có nhân vật nào đáng để ý, nhưng trong đó có mấy quân trận rất thú vị.

Đỗ Trần nói:

- Czech nói, đều là quân trận của đại tướng Ma tộc thời kỳ Vãn Thần, mặc dù người trong phạt tội chỉ thành sợ rằng khó mà phát huy toàn bộ uy lực của quân trận, nhưng chúng ta phải cẩn thận một chút!

Hắn nhíu mày.

- Nhất Môn Thất Thần Tướng gia tộc Brockman, đại ca nói quân trận của bọn họ sẽ cường đại tới bước nào?

Steven nhún vai:

- Ai biết được, bất quá người xem Brockman lúc trước chỉ có không tới một vạn JuJu thú, nhưng có thể cùng người Kursk có một vạn tám ngàn JuJu thú chống trả, quân trận của bọn họ nhất định không kém.

Hắn cười xấu:

- Quân trận của bọn họ càng mạnh càng tốt... bởi vì sớm muộn gì đều là của người.

Đỗ Trần cũng cười.

Steven đột nhiên cười dâm sỗ sờ khuôn mặt:

- A, mỗi ngày đều có thể vuốt ve khuôn mặt của tiểu thư Heidy, cảm giác thật tuyệt vời...

Đỗ Trần vừa muốn trợn mắt, đột nhiên lại sửa lời:

- Nhưng hôm nay tiểu thư Heidy hình như có tâm sự gì đó, mặc dù nàng không nói, nhưng mơ hồ lộ ra ý tứ, lớp người thứ 3 của gia tộc Brockman có gì đó không thành thật.

Đỗ Trần vuốt mũi nói:

- Lớp người thứ 3 gia tộc Brockman? Gần đây đặc tội với bọn họ hình như chỉ có ta?

- Đúng vậy, dám chắc là đối phó người.

Steven cười to ha ha:

- Có thể cho Steven tán gái, lại thỏa mãn dục vọng tình báo của Bác Bì, ta thích cuộc sống như vậy.

Đỗ Trần trừng mắt liếc qua:

- Ta chỉ biết lão ca người lúc trước không có khả năng vô duyên vô cơ cứu Heidy! Nói đi, người bố trí quân cờ này trong lớp người thứ 3 gia tộc Brockman, là có ý gì?

Steven thanh âm đột nhiên biến lạnh, đây là một mặt của Bác Bì:

- Ba đời của gia tộc Brockman, lão thái thái tinh minh, nhưng người tinh minh hiểu được tình thế, bà ta thành thật hợp tác với người! Mà người dùng cường thế chinh phục được đời thứ 2 yếu nhược vô năng, vậy bây giờ chỉ còn lớp người thứ 3 lãnh huyết cuồng vọng, kiêu ngạo.

Hắn cười âm lãnh nói:

- Ta đang từng bước thay đổi quan niệm của Heidy, kêu nàng học một chút gì đó trên người lão thái thái, để cho nàng thông minh một chút! Hừ, có đôi khi người thông minh rất dễ khống chế... về phần lớp người thứ 3 gia tộc Brockman có hành động gì đối với người, một khi nó bộc phát ra, chúng ta hai đại phong hào liên thủ, dùng thủ đoạn sấm sét, danh chính ngôn thuận diệt trừ mấy kẻ uy vọng cao nhất, sau đó để Heidy lên vị trí người kế thừa duy nhất của gia tộc Brockman.

Đỗ Trần cười âm hiểm:

- Như vậy, gia tộc Brockman, tam đại nhân vật đều thành thật... bất quá đại ca, người dùng dụng ngữ khí của Bác Bì nói chuyện có được không? Như vậy có vẻ chúng ta rất tà ác.

Steven gật đầu, cười dâm rộ lên:

- Đúng vậy, ta còn đang theo đuổi tiểu thư Heidy - theo đuổi mộng đẹp tuổi thanh xuân! Mà người là làm việc thiện giải cứu gia tộc Brockman.

- Hai tên hỗn đản...

Đỗ Đình trong Liên Hoa mở to mắt, nói thầm:

- Cùng hai tên hỗn đản này ở một chỗ, ta có thể chửi mình lắm chứ?

Hai huynh đệ đều nhìn Đỗ Đình cười, nhưng rất nhanh sắc mặt Đỗ Trần ảm đạm xuống.

Làm như vậy có xem là việc thiện không?

Giờ phút này ta dùng thủ đoạn như thế khống chế gia tộc Brockman, thậm chí trong đầu còn nghĩ tới ngày sau lợi dụng gia tộc Brockman, thu phục Ted cùng Helen... hiểu được ý tứ sau thiện tâm, lần đầu tiên Đỗ Trần tự hỏi, làm như vậy, mình có thiện với tâm không?

Nói tới thiện tâm, ánh mắt Đỗ Trần âm lãnh, việc thiện ở vị trí thứ hai, báo thù cho dương phụ mới là thứ nhất.

Bowness, người chờ đó, lão tử rất nhanh sẽ nắm giữ lượng lớn tình báo cơ mật của người do phản đồ Ma tộc mang về nhân gian, dụng tình báo của bọn họ cùng năng lực thu thập người.

Thành tiên làm phật, đó là chuyện ngày sau, lão tử bây giờ là người, còn hiểu được cừ hận của loài người là cái gì!

Thiên Dao mất đã lâu, nhưng thâm hận còn lâu mới mất.

Đỗ Trần hít thở sâu mấy cái, nói:

- Đại ca, mặc kệ lớp người thứ 3 gia tộc Brockman muốn làm gì, người ta đều không cần lo lắng, bất quá Tuyết Cơ còn chưa có phục hồi, người tạm thời giúp ta chiêu cố.

Đỗ Trần giờ phút này bên người chỉ có một đóa Liên Hoa, lúc ác đấu sợ rằng không thể chiêu cố Tuyết Cơ.

Steven cười quái dị:

- Tốt, ta giúp người chiêu cố đệ muội.

Đỗ Trần đỏ mặt, ngữ khí thật nghiêm trọng a.

Cuộc sống tựa hồ có chút bình thản lại, liên tiếp hai ngày, Steven bận "Đả tình mạ tiểu", Đỗ Trần khắc khổ nghiên cứu bộ sách cơ giới, đang cố gắng dụng các loại vật liệu vô cùng thưa thớt tại phạt tội chi thành tiến hành luyện kim thực nghiệm, tranh thủ sớm ngày luyện ra tinh thổ.

Ngày thứ ba, Czech vợ và tìm tới Đỗ Trần:

- Á Lực tiên sinh, thủ lĩnh cứu gia liên quân đã tới, hơn nữa các gia tộc trong phạt tội chi thành sau khi nghe được tin tức, ngoại trừ gia tộc Chaucey, những người khác cũng đều đến, thương nghị cùng đối kháng JuJu thú, cũng tham dự tranh đoạt thánh khí.

Đều tới sao? Đỗ Trần lắc đầu cười khổ, thật sự là lòng người không đáy, JuJu thú còn chiếm cứ giải đất trung ương phạt tội chi thành, nhưng bọn người này lại...

Cũng tốt, làm lớn chút.

387. Sát Cơ, Thực Lực Bạo Tăng

Trong lòng ra quyết định, Đỗ Trần cẩn thận hỏi:

- Czech, theo lời người chỉ có gia tộc Chaucey không có lòng tham dị động, điều này bình thường sao? Phù hợp với phong cách làm việc của gia tộc bọn họ chứ?

Czech thật ra không có quá nhiều lo lắng, rất vui vẻ nói:

- Điều này rất bình thường, gia tộc Chaucey là một gia tộc nhỏ tại bắc bộ phạt tội chi thành - chỉ có sản lượng hai ngàn JuJu thú, gia tộc bọn họ trước kia một mực dựa vào gia tộc Kursk cùng gia tộc chúng ta, rất thành thật, gia chủ đương đại càng là kẻ yếu ớt vô năng, không có dã tâm cùng chí tiến thủ.

Đỗ Trần gật đầu:

- Nói như vậy, gia tộc Chaucey rất sáng suốt, biết mình cướp không được nhiều gia tộc như vậy, rõ ràng là không tới...

- Hẳn là như thế...

Đỗ Trần lại hỏi:

- Gia tộc bọn họ có bao nhiêu quân đội cùng cao cấp đấu thần?

Czech chép miệng rất khinh thường nói:

- Thành viên trong gia tộc bọn họ cũng chỉ có một ngàn, trừ bỏ người già yếu, có thể ra chiến trường chỉ có năm trăm người - đó là tính cả nữ nhân cường tráng! Cao thủ...

Ánh mắt hắn càng thêm khinh thường:

- Gia chủ của bọn họ mới là một thất cấp đấu thần, nếu không phải bọn họ quan hệ tốt với chúng ta cùng Kursk thì đã bị hai nhà sớm diệt hẳn rồi.

- Có thể tồn tại giữa hai gia tộc lâu như vậy, bọn họ cũng không tính là vô dụng.

Đỗ Trần sờ cái mũi.

Czech cười nói:

- Ngài yên tâm đi, lúc này đây quân đội đều ở bên ngoài, chỉ có cao thủ phó hội, cho dù gia tộc Chaucey có tâm tư gì, ngài còn e ngại một thất cấp đầu thần sao?

Đỗ Trần cười tự giễu:

- Được rồi, người trước tiên mang người đi chuẩn bị hội trường, chờ ta cùng đại ca ta đi. Hôm nay qua đi...

Hắn lạnh lùng nói:

- Chúng ta gia tộc Brockman sẽ là đứng đầu phạt tội chi thành, là chủ đạo đối kháng JuJu thú."

- Brockman tất thắng.

Czech nắm chặt tay găm nhẹ, hắn đời này chưa bao giờ trải qua hành động lớn như vậy, tâm trọng hưng phấn cùng chờ mong, còn có một chút lo lắng, thật sự là khó nói.

Czech mới đi, Steven đã vào phòng ngủ:

- A, nhân sinh hạnh phúc a.

Nụ cười bỉ ỉ trên mặt hắn, nhưng ánh mắt rất ngọt ngào, mười ngón tay không ngừng xoa xoa, tựa như lưu luyến cái gì đó.

Đỗ Trần cười nói:

- Lại đi sờ mặt tiểu thư Heidi sao?

Steven cười hắc hắc:

- Đúng vậy, da thịt mềm nhẵn, dung mạo siêu trần thoát tục... khách khách!

Thanh âm hắn đột nhiên biến lãnh:

- Heidi nói một bộ phận lớp người thứ 2 gia tộc Brockman theo chúng ta phó hội, một bộ phận ở biên cảnh phòng ngừa có chuyện ngoài ý muốn đột nhiên xảy ra, mà ở lại bảo vệ địa bảo, bảo vệ lão thái thái... là lớp người thứ 3.

Hắn cười âm lãnh:

- Francis, mang Tuyết Cơ lên trên địa bảo, thế nào?

Đỗ Trần cười lạnh:

- Lớp người thứ 3 nhìn không hợp nhãn, khi bọn họ thấy Tuyết Cơ một mình ở trên địa bảo, chỉ cần không quá ngốc, nhất định sẽ lợi dụng Tuyết Cơ đối phó ta, phải không?

Bác Bì gật đầu:

- Chỉ cần bọn họ dám xuống tay với Tuyết Cơ, chúng ta có thể danh chính ngôn thuận giết chết bọn họ, đưa Heidi thượng vị.

Đỗ Trần không nói gì, mà đứng lên, ra cửa, gõ phòng cách vách - đây là phòng ngủ của Tuyết Cơ.

Bác Bì cười lạnh, đứng sau cửa chờ đáp án.

- Dát chi.

Tuyết Cơ mở cửa cười nói:

- Á Lực tiên sinh, ngài có gì phân phó sao?

Đỗ Trần cười cười:

- Hôm nay sẽ có một hội nghị rất thịnh đại, có hứng thú theo ta đi xem không?

Tuyết Cơ sững sốt:

- Điều này... Tuyết Cơ sẽ làm ngài vương chân.

- Ta không phải hỏi chuyện này.

Đầu ngón tay Đỗ Trần ngưng kết băng tuyết, lắc lắc.

Tuyết Cơ bị ánh mắt Đỗ Trần làm cho có chút bối rối, lập tức cúi đầu nói:

- Vậy, vậy ta đi chuẩn bị một chút.

Xoay người đi trở về phòng ngủ, nhìn về mặt Bác Bì có chút kinh ngạc, Đỗ Trần mỉm cười, ánh mắt âm lãnh của Steven đảo qua khuôn mặt Đỗ Trần, cười lạnh nói:

- Người không đủ độc... Tuyết Cơ chỉ làm mồi, không có nguy hiểm tính mạng.

- Ta không có hứng thú lợi dụng nữ nhân làm mồi.

Steven không thể thở dài, đột nhiên cười to ha ha, thanh âm khiến Tuyết Cơ ở cách vách nghe rõ mồn một:

- Trời ạ, ta nhìn thấy gì đây? Đệ đệ của ta mời Tuyết Cơ ước hội!

Đỗ Trần cười khỏ, đại ca a....

Hội trường cách địa bảo về phía đông hơn trăm dặm, Đỗ Trần cùng Steven, Tuyết Cơ chạy tới nơi này thì hội trường đã bố trí xong, những khách nhân đều tới đủ.

Ngày đó cửa cấp thánh khí từ trên trời giáng xuống, thủy quang đầy trời tại phụ cận tạo thành một ao nhỏ, hôm nay, trung ương của ao có một cửa cấp thánh khí, mà bên ngoài đắp lên tường cản JuJu thú, tạo thành một hội trường, nhưng mọi người trong hội nghị ai cũng biết nó chẳng thể cản nổi cái gì.

Bên ngoài cửa cấp thánh khí cũng có tường cản, vây xung quanh cửa cấp thánh khí, thảm lông JuJu thú xung quanh là nơi để khách nhân ngồi. Đỗ Trần tính toán một chút, lần này tổng cộng có mười chín gia tộc, đại khái có khoảng trăm người tham gia, trong đó cao thủ ngoài cửa cấp... lại chỉ có ba, thậm chí bát cấp cũng không có quá mười người.

Đỗ Trần cùng Steven đi theo sau Czech, nhìn qua hết sức bình thường, so với các khách khanh bình thường của gia tộc Brockman quả thực tựa hồ không chút khác lạ, bất quá thật ra dung mạo kinh thể hải tặc của Tuyết Cơ lại hiện ra, nhất thời khiến cho hội trường xao động.

Chờ đến khi Đỗ Trần cùng Tuyết Cơ ngồi xuống thảm, đông đảo ánh mắt vẫn lướt qua người bọn họ.

Czech ghé tai nói:

- Á Lực tiên sinh, ngài muốn ta dẫn tiến ngài tới gặp các tộc trưởng không?

Đỗ Trần lắc đầu nói:

- Không có cần phải như vậy, người đi chủ trì hội nghị đi.

Nói xong, ánh mắt Đỗ Trần hạ xuống kiện cửa cấp thánh khí đang lẳng lặng nằm trong ao, tỏa ra thủy quang nhàn nhạt. A a, thật sự là Thệ Tuyết kiếm của mình.

Theo đó thần sắc Đỗ Trần biến đổi.

Thệ Tuyết kiếm cũng tại phạt tội chi thành, vậy Constantine ngày đó cũng bị giấu một chỗ với Thệ Tuyết kiếm, Constantine đã mất tích?

Lúc này Czech mở rào cản, đi tới cạnh kiện thánh khí, lớn tiếng nói:

- Chư vị! Chuyện này tất cả mọi người đã biết, hôm nay có hai chuyện, đầu tiên, thương nghị làm sao đối phó JuJu thú, thứ hai, tìm chủ nhân cho cửa cấp thánh khí này.

Một lão nhân râu tóc bạc trắng đứng đối diện với hắn, đây là minh chủ của cửu gia liên quân, lạnh nhạt nói:

- Trước tiên, liên quân chín nhà chúng ta thương nghị một chút, đơn giản một chút, hai sự kiện này hợp chung làm một chuyện...

Thanh âm của lão quán chú đầu khí, truyền khắp hội trường, Đỗ Trần âm thầm đánh giá, cửu cấp trung giai đấu thần, lão nhân này hẳn là lợi hại nhất ở đây.

Lão giả nói:

- Quy củ của phạt tội chỉ thành tất cả mọi người đều rõ, cường giả vi tôn, mà đối kháng JuJu thú chúng ta phải liên thủ, vậy, hôm nay ai có thể trở thành chủ nhân của kiện cửu cấp thánh khí kia, sẽ thành người đứng đầu cư dân phạt tội chỉ thành, mọi người có ý kiến thế nào?

Lập tức có người lên tiếng:

- Nói đúng lắm, ta Amuda gia tộc tán thành.

Nhưng cũng có người phản đối:

- Thú lắm, các người cửu gia liên minh đông nam đã thương nghị qua, nhưng hôm nay ngoại trừ các người còn có mười gia tộc khác, còn có gia tộc Brockman, các người hỏi qua ý kiến của chúng ta chưa?

Lão giả liếc mắt nhìn người nọ:

- Nguyên lai là gia chủ Christen, sao người lại có ý kiến bất đồng thế?

- Hừ, ở đây người cực mạnh, người cũng là người có khả năng trở thành chủ nhân của kiện thánh khí nhất, đề nghị của cửu gia liên minh, căn bản là chuẩn bị cho một người! Ta tuyệt không đồng ý.

- Không đồng ý vậy nói ý kiến của người.

Gia chủ Christen lạnh lùng cười:

- Ý kiến của ta là, nếu chúng ta mọi người hôm nay...

Đỗ Trần chính đang xem náo nhiệt thì thềm bật cười, đột nhiên Bác Bì ở bên khê đẩy hẳn:

- Dưới đất!!!

Đỗ Trần có chút sửng sốt, nhưng cảm giác lực của phong hào đấu thần lập tức cảnh báo với hắn...

Dưới đất có người tới, hơn nữa số lượng không ít, trong đó có một người mạnh hơn thủ lĩnh của cửu gia liên quân... cửu cấp đỉnh phong.

Lúc này thì dị biến đột sinh! Gia chủ Christen đang nói thì bùn đất sau lưng hắn đột nhiên nổi lên thổ long, phóng lên cao, theo đó hiện ra, "Ba", gia chủ Christen bị đánh thành thịt nát.

- Ý kiến của Christen là... không có ý kiến.

- Phốc, phốc!!!

Bùn đất băng liệt, dưới đất đột nhiên nhảy lên mấy bóng người, một người trước đó dẫm nát thi thể Christen, cười lạnh nói:

- Mọi người nghe ý kiến của Chaucey ta.

Mình chủ phản ứng trước tiên, quát lên:

- Gia tộc Chaucey các người muốn làm gì?

Đây là Chaucey? Đỗ Trần kinh ngạc đánh giá người trước mặt, thềm nói, Czech mới vừa rồi còn cam đoan gia tộc Chaucey là bọn vô dụng, tuyệt không có khả năng xuất ra cái gì, việc này... sao lại đột nhiên chui ra một cửu cấp đấu thần đỉnh phong? Hắn không phải chỉ có thực lực thất cấp sao? Chẳng lẽ, Czech này lại nói sai?

Đỗ Trần lạnh lùng nhìn Czech, Czech lập tức chạy tới bên người Đỗ Trần:

- Chuyện này, đây là chuyện gì? Bọn nổi tiếng vô dụng của phạt tội chi thành sao lại đột nhiên cường đại như vậy?

- Người hỏi ta, ta đi hỏi ai? Công tác tình báo của người làm sao vậy?

Đỗ Trần bấu môi, nói:

- Không chỉ Chaucey, người xem mười mấy người sau lưng hắn...

- Bọn họ ta đều biết, tên béo kia, hai tháng trước ta còn đánh cho hắn rằng môi lẫn lộn...

Nhưng người ta bây giờ là bát cấp trung giai! Có thể đánh cho người rằng rơi đầy đất, Đỗ Trần nhú mày với gia tộc Chaucey đột nhiên xuất hiện, trong chớp mắt dưới đất tổng cộng chui lên mười chín người, tính cả Chaucey là hai mươi, trong đó Chaucey cửu cấp đỉnh phong, chín người là bát cấp, mười người thất cấp.

Ánh mắt khiếp sợ của mọi người trong hội trường cho Đỗ Trần biết, ai cũng không ngờ tới gia tộc Chaucey thực lực đột nhiên bạo tăng, điều đó cho thấy, biến hóa của gia tộc Chaucey là chuyện mấy ngày nay.

Chẳng lẽ...

Đỗ Trần thấp giọng hỏi Đỗ Đình:

- Khí tức của mẫu thân người có đúng là cũng có thể khiến Tử Huyết Nhân biến dị?

Tiểu bố đình cũng mộng mất rồi:

- Điều này sao có thể? Phân của mẫu thân ta khiến JuJu thú biến dị, Tử Huyết Nhân... không có khả năng.

Mẹ nó, chẳng lẽ trong phạt tội chi thành còn có cái gì đó khiến người trong thành thực lực bạo tăng?

388. Sát Cơ, Đột Trưởng

Đỗ Trần biết có thể làm người ta thực lực đại tăng chỉ có ba dạng - đấu khí truyền thừa của Phillip, họa thần bí đồ của Demis, còn có "Phân" của tính mạng thụ, nhưng ba dạng này đều rõ ràng được bài trừ, vậy còn có gì có thể khiến cho gia tộc Chaucey thực lực bạo tăng, mà sau khi thực lực tăng lên bọn họ muốn làm gì?

Czech không có chủ ý, lo lắng hỏi:

- Á Lực tiên sinh, bây giờ làm sao?

Đỗ Trần trừng mắt nhìn chằm chằm tình hình trước mắt, thấp giọng nói:

- Yếu thế, tĩnh lặng xem kỳ biến.

Ngay khi Đỗ Trần nói chuyện với Czech, những người khác cũng không có nhàn rỗi. Gia chủ bị giết, thành viên gia tộc Christen tại chỗ bạo nộ, đứng dậy muốn báo thù, nhưng vọt tới vài bước, bọn họ lại đột nhiên phát hiện... mình có bản lãnh để báo thù sao? Gia tộc Christen tổng cộng tới năm người, nhưng gia tộc Chaucey thất cấp đấu thần có mười người.

Người Christen lập tức dừng bước, trong đó mọi người thực ra có vài phần nhanh trí, hắn xoay người giờ tay hô lớn:

- Chaucey ý đồ không nhỏ, ý đồ độc thôn cửu cấp thánh khí, mọi người cùng nhau xông lên giết bọn họ.

Muốn hiệu triệu mọi người đứng lên sóng vai giết địch sao? Nhưng hội trường lại tĩnh lặng....

Không ai hưởng ứng bọn họ, mọi người đều đang nhìn chằm chằm Chaucey, ai có thể cũng không có ý ra tay. Người Christen sững sốt đứng tại chỗ.

- Ha ha ha!

Chaucey cười to đắc ý, hắn là một trung niên béo ú, cười rộ lên, thân hình thịt béo rung lên:

- Chư vị, ta muốn làm gì, các người không cần hỏi, càng không cần đoán! Ta sẵn khoái nói cho các người...

Hắn dùng một ngón tay chỉ Thệ Tuyết kiểm:

- Christen nói đúng, ta muốn độc thôn cứu cấp thánh khí! Bất quá, ta còn muốn trở thành... vương của phạt tội chi thành.

Chaucey ngạo nghễ nhìn các thủ lĩnh của phạt tội chi thành, trên người hắn đương nhiên là vương bào hai màu tử bạch.

Minh chủ liên quân cười lạnh nói:

- Chỉ bằng ngươi? Hừ! Không nói tới những người bên ngươi, chỉ cần chúng ta liên thủ là có thể tiêu diệt, gia tộc Chaucey các ngươi có bao nhiêu quân đội? Bằng vào ngươi cũng muốn lãnh đạo phạt tội chi thành?

- Đúng vậy, gia tộc ta không có bao nhiêu quân đội! Nhưng hiện tại trong loại tình huống này đại quân của các ngươi hữu dụng sao?

Hắn xoay người cúi mình một chút với Czech:

- Czech lão huynh, thật sự phải cảm tạ gia tộc các ngươi cho ta một cơ hội tốt khó mà gặp được, hừ, ta bắt các ngươi, còn sợ không làm nổi vương phạt tội chi thành sao?

Hắn lạnh lùng lớn tiếng hét lên.

Czech mặt đỏ tía tai, Đỗ Trần càng hận rằng nghiêng lại, không thể tưởng được kế hoạch của mình đương nhiên làm áo cho kẻ khác mặc.

Minh chủ quát:

- Ngươi tưởng rằng bằng hai mươi người bọn ngươi là có thể bắt hết tất cả chúng ta sao?

Minh chủ một mặt nói, một mặt lui về sau, thủ lĩnh cứu gia liên quân đông nam cùng bọn tùy tùng đều tụ lại một chỗ, chừng sáu mươi người.

Cùng lúc đó, mười gia tộc còn lại đều tìm kiếm gia tộc có quan hệ ngày thường tốt, tạo thành phương trận, cùng cứu gia liên quân tương thủ, mấy người gia tộc Brockman thật ra có vẻ lẻ loi.

Chaucey cuống quýt cười lạnh:

- Không có nắm chắc nuốt được các ngươi, ta dám làm thế sao? Bày trận.

Vừa dứt lời, dưới chân mười chín người sau lưng hắn biến hóa, ba người một đội, hợp thành hình lục giác, mà một người cuối cùng, cũng là người cường đại nhất ngoại trừ Chaucey đứng ở trung ương hình lục giác.

Tuyết Cơ đứng bên người Đỗ Trần đột nhiên "gì?" một tiếng.

Đỗ Trần kinh ngạc nhìn nàng. Tuyết Cơ giải thích:

- Đây là Lục Mang Tử Thủy trận! Nhưng Lục Mang Tử Thủy trận là tuyệt mật quân trận của thần thánh liên minh, chỉ có chín đại nguyên soái của nhân loại cùng số ít đại tướng mới nắm giữ, Tử Huyết Nhân sao lại...

Đỗ Trần trong lòng chớp động, nhìn chằm chằm trận pháp thấp giọng nói:

- Xem cước bộ của bọn họ, trận pháp này hẳn là còn chưa thuần thục, chẳng lẽ là công phu mấy ngày nay, Chaucey gia tộc chẳng những thực lực bạo tăng, còn nắm giữ bí pháp của thần thánh liên minh?

Điều này sao có thể? Trong nhân loại không có mấy người biết bí pháp này. Sao lại gặp phải đây, tại phạt tội chi thành gần cách thế gian mấy trăm năm?

Đỗ Trần càng nghĩ càng thấy chuyện rất bất thường.

Trận pháp của gia tộc Chaucey chậm rãi phát động, thủy sắc quang mang nhàn nhạt thoáng hiện lên trên người mười chín người lập trận. Mà đông nam cứu gia liên quân lại ngưng trọng nhìn chằm chằm Chaucey, thủ hạ cũng chậm rãi tiến về phía trước hợp vây....

Lúc này thì:

- Chờ chút, trước đừng nhúc nhích.

Một quân sự của gia tộc Brockman từ bên ngoài rào chắn vội vã chạy vào, một mặt chạy một mặt hô, bối rối, tiếp đó hần nói nhỏ vào tai Czech mấy câu, Czech nhất thời thần sắc cuồng biến, quát to:

- Đều dừng tay! JuJu thú phải sứ tiết tới! Bọn họ yêu cầu đàm phán.

Dừng một chút, hần có chút xấu hổ nói:

- Bọn họ muốn gặp thủ lĩnh có thể đại biểu tất cả Tử Huyết Nhân...

Tựa hồ ẩn chứng lời Czech nói, từ xa xa nổi lên một đại kỳ... JuJu thú đương nhiên có cờ của riêng mình! Hãy nhìn mặt lá cờ, Tử Huyết Nhân lại thốt nhiên giận dữ:

- JuJu thú đáng chết.

Tuyệt Cơ không đành lòng nhắm mắt lại, Đỗ Trần buồn bã thở dài, nhưng thật ra Steven lại hứng trí đánh giá mặt cờ nọ... nhân bì đại kỳ (cờ da người).

Tựa như Tử Huyết Nhân dụng xương cốt JuJu thú làm thành đại kỳ, cờ này cũng do xương đầu người làm thành, mà da người may thành lá cờ, mặt trên còn dùng máu Tử Huyết Nhân vẽ lên một bức hình to lớn của JuJu thú.

Sứ tiết đại kỳ, tiêu chí JuJu thú chẳng những thành lập còn có pháp tắc trật tự, hơn nữa hệ thống tổ chức phân công! Thời gian mới chỉ vài ngày.

Đại kỳ dừng ở bên ngoài tường rào, phụ cận thông đạo xuất nhập, hiển nhiên, JuJu thú này theo lễ tiết ngoại giao, chờ thủ lĩnh của Tử Huyết Nhân triệu kiến. Nhưng bây giờ thủ lĩnh của Tử Huyết Nhân... đang chờ đánh nhau rồi mới có thể sinh ra.

Chaucey ngấm mắt liếc nhìn sứ tiết đại kỳ, ngạo nghễ nói:

- Tuyên triệu bọn họ tới gặp ta.

Mọi người đều cười lạnh, minh chủ liên quân càng lớn tiếng trách mắng:

- JuJu thú muốn gặp thủ lĩnh Tử Huyết Nhân, người Chaucey đủ tư cách sao?

Chaucey cúi đầu, cười hắc hắc quái dị:

- Tốt lắm, xem ra hôm nay các người không chịu ngoan ngoãn nghe lời, chuyện Tử Huyết Nhân chúng ta đừng để JuJu thú chê cười, kêu bọn họ ra xa xa chờ, nửa ngày sau, phạt tội vương sẽ tiếp bọn họ.

Người tính là thứ gì, cũng dám lệnh cho gia tộc Brockman chúng ta? Czech trong lòng bạo nộ, bất quá Chaucey nói có vài phần đạo lý, không thể để JuJu thú biết Tử Huyết Nhân có nội loạn! Hần phân phó quân sự vài câu, rất nhanh, đại kỳ JuJu thú thối lui ra xa xa, nhưng cũng không có đi quá xa mà chờ triệu kiến.

Chaucey thấy Czech phối hợp, cười nói:

- Czech lão huynh, người muốn làm công thần của phạt tội vương, hay là địch nhân?

Czech nhìn thoáng qua Đỗ Trần, hừ lạnh nói:

- Người cũng làm vương phạt tội được sao?

- Tốt, các huynh đệ, nơi này không còn bằng hữu của chúng ta nữa.

Chaucey sầm nhiên hạ lệnh:

- Chỉ để lại các gia chủ, còn lại... giết cho ta.

Nói xong, hần tách ra khỏi trận pháp một đoạn, đứng ở sau, xem hình dáng không định ra tay.

Lục Mang Tử Thủy trận lúc này phát động, mười chín đạo thủy sắc quang mang hội tụ lại, phóng lên cao, giữa không trung tạo thành một dòng suối, trên dòng suối quang mang lấp lánh, chẳng những khiến mọi người biến sắc, ngay cả Steven cùng Đỗ Trần cũng nhú mày.

Mười thất cấp đầu thần, chín bát cấp, còn có Chaucey cử cấp đỉnh phong áp trận, lực lượng của bọn họ hội tụ cùng một chỗ, lại trải qua trận pháp cường hóa, cường đại ra sao?

Minh chủ liên quân quát:

- Người Christen quần lấy Chaucey, những người khác yểm hộ bốn phía, ta đi vào giết người ở trung ương trận.

Nói xong, hấn đánh về phía khe hở trận pháp, nhưng...

Chaucey khoe miệng lại lộ ra một nụ cười lạnh.

- Oanh!

Ngay khi liên quân tiến vào được nửa đường, suối nước trên không trung đột nhiên hạ xuống, như một dòng nước được làm phép vây quanh mười chín người, theo sát đó, thủy mang bắn ra nhiều điểm thủy tinh, thủy tinh tuy yếu, nhưng "Phốc" "Phốc" vài tiếng, người bị thủy tinh đánh trúng đều da thịt nổ tung, chết tại chỗ.

Minh chủ liên quân quả thật có vài phần bản lĩnh, hấn nhẹ nhàng cúi người, dưới sự yểm hộ của mọi người từ dưới đất chui vào trong trận, động thân xuất hiện trước mặt người ở trung tâm trận:

- Đi tìm chết.

Đỗ Trần đang lôi kéo Tuyết Cơ, cùng người Brockman lui về sau, đang chuẩn bị quan sát trận pháp, thấy minh chủ vọt tới trung tâm trận, không nhận được gậy đầu:

- Cũng không tệ lắm... Tuyết Cơ người muốn nói gì?

Tuyết Cơ đi theo bên người Đỗ Trần, bị Đỗ Trần lôi kéo cánh tay, sắc mặt hồng lên, ngượng ngập nói:

- Minh chủ không có đường sống, người ở trung ương Lục Mang Tử Thủy trận cũng không phải trận nhân (mắt trận), mà là một cái bẫy, ngài nếu muốn phá trận, phải đánh bại Chaucey ở ngoài trận.

Bác Bì nhíu mày nói:

- Tất cả thủy hệ ba động của trận pháp này đều tụ tập trên người trung tâm, Chaucey vốn không có tham dự trận pháp, trận nhân sao có thể là hấn?

- Ngài có điều chẳng biết, chỗ lợi hại của Lục Mang Tử Thủy trận...

Nàng đang nói thì "A" một tiếng hét thảm, nguyên lai minh chủ liên quân đã bị nghiền nát thành mảnh nhỏ trong trận.

Đỗ Trần lạnh lùng nhìn, Czech bên người hấn vội la lên:

- Á Lục tiên sinh, ngài không ra tay sao?

Ra tay? Đó là nhất định, Chaucey nếu giết hại toàn trường, gác đao lên cổ mình, như vậy còn không ra tay chả lẽ chờ chết? Nhưng... lúc này ra tay cũng phải tính toán...

Dưới Lục Mang Tử Thủy trận, một gia chủ lại một gia chủ ngã xuống, mắt thấy gia chủ đã chết gần nửa, Đỗ Trần cười ngạo nghễ:

- Chaucey, nghịch nước với ta, ngươi có chút được đó.

Chaucey đứng ngoài trận có chút sửng sốt, theo đó nhìn lại, không tìm được người trước mắt, nhưng sau lưng đột nhiên gió lạnh nổi lên đánh úp lại, một bóng ma tử vong nổi lên trong lòng. Lão thiên, mạnh như vậy, chẳng lẽ là phong hào đầu thần nhìn ra bí mật của trận pháp này, đánh lén ta sao?

Đỗ Trần đã đi tới sau lưng hấn, băng tuyết biến ảo thành trường kiếm hướng hậu tâm hấn.

Chaucey lúc này, theo lý mà nói hấn là phải chống cự, nhưng hấn lại nhắm mắt chờ chết, lẽ ra hấn phải rống to cầu xin tha thứ mới đúng. Nhưng hấn...

Chaucey đột nhiên hô lên:

- Đội trưởng, cứu ta.

- Ngao.

Một tiếng long ngâm bức lui Đỗ Trần nửa bước, tiếp đó một vách tường âm ba bảo hộ Chaucey ở trong, có người cười lạnh:

- Á Lực? Hừ, vốn muốn cho Chaucey đoạt Thệ Tuyết kiếm, rồi từ Thệ Tuyết kiếm truy tra người cùng Francis, xem ra... không cần phải phức tạp như vậy.

- Constantine?

Đỗ Trần cả kinh, nhưng Chaucey gọi hắn là "Đội trưởng" là có ý gì?

389. Sát Cơ, Hứng Thú

Constantine tựa hồ biết Đỗ Trần nghĩ cái gì, bóng người còn chưa thấy, đã cười dài:

- Có đúng là rất kỳ quái vì sao Chaucey gọi ta là đội trưởng không?

Phản nghịch cự long trong khi chiến đấu luôn lăm lờ, nhưng tuyệt không nói nhảm, kim chúc âm ba là bí pháp giết người của cự long là ở hai chữ "Nói nhiều". Constantine tiếp tục nói:

- Á Lực, Francis đâu? Cũng ở chỗ này... ha ha, buồn cười. Nực cười là ta còn lo lắng đả thảo kinh xà, cố ý kêu Chaucey làm bộ muốn làm phạt tội vương, sau đó không chế phạt tội chi thành âm thâm lòng bất các người, nhưng không nghĩ tới, người đương nhiên tựa đưa lên miệng... ha ha ha.

Lão long không chút cẩn thận.

Mỗi câu nói, mỗi âm tiết, đều như cự chùy đánh tới, chuy chuy oanh kích lên ngực Đỗ Trần, mà hắn cuối cùng liên tiếp cuồng tiếu, lại giống như vách tường vô hình, tại bốn phương tám hướng vây quanh Đỗ Trần vô cùng nghiêm mật.

Cảm giác âm tường đánh úp lại, Đỗ Trần có chút sững sốt.

Thực lực của Constantine hình như cũng không có tăng cường! âm tường hôm nay trong mắt mình, nhiều nhất chỉ đáng hai chữ "Uy hiếp".

Nếu người không mạnh, vậy xem ta.

- Constantine.

Đỗ Trần rống to một tiếng, lao qua thanh âm của Constantine, tiếp đó, ngón cái tay trái chế trụ bốn ngón còn lại, như cầm huyết khởi động vận luật bắn ra, vô số dòng nước lao tới, "đỉnh đỉnh đương đương" đánh nát tất cả âm tường của Constantine. Theo đó, Đỗ Trần tay phải trọng phục động tác của tay trái, nhưng mục tiêu là Constantine, cũng là bầu trời.

Tia nước kim lam hai sắc đầy trời trùng vào đám mây màu tro trên phạt tội chi thành, Đỗ Trần rống to một tiếng, ra sức kéo xuống dưới.

- Ngao.

Constantine trong hình thái cự long bị Đỗ Trần kéo xuống từ đám mây, oanh ngã trên mặt đất, tạo ra một hồ sâu hơn mười thước.

Phong hào cấp, thiện niệm thiên ti tỏa.

- Phản nghịch cự long, chỉ bằng người bây giờ cũng dám tranh phong với ta

Đỗ Trần tay phải không trụ tia nước, tay trái kim liên xuất ra, "ba ba" bằng phiến bạo liệt, một trong vạn lưu ngũ tuyệt phong, phản nghịch cự long Constantine bị đóng băng trong một tuyết liên trong sáng như ngọc.

Tuyết liên khai hoa, một đoá vừa rơi xuống, sinh cơ của phản nghịch cự long dần tiêu tán "Ô" phun ra một ngụm máu tươi, Constantine dùng máu mở đường, tránh thoát trời buộc, lão đảo chạy thoát, nhưng kinh nghi không ngừng nhìn Đỗ Trần.

- Lão thiên, cự long rõ ràng là thập cấp đầu thần a.

- Cái này, cái này, gia tộc Brockman sao lại có khách khanh cường đại như thế?

Các thủ lĩnh còn sót lại của liên quân trốn mất há mồm, mà Czech lại đắc ý cười ha hả, có chút tiểu nhân đắc chí nhìn lướt qua mọi người:

- Mọi người không cần kinh hoảng. Đây là khách khanh của gia tộc Brockman, phong hào đầu thần Á Lực.

Czech đang cười, đột nhiên Steven vỗ vỗ vai hắn, thấp giọng nói:

- Lặng lẽ chuẩn bị dẫn người chạy trốn chết, sau khi trở về quần tót lớp người thứ 3 trong gia tộc người, đừng để bọn hắn gây phiền toái cho ta. Tuyết Cơ, bây giờ Constantine nhìn chăm chăm đệ đệ ta, còn không có chú ý tới người, ngàn vạn lần đừng để hắn nhận ra người.

Tuyết Cơ sửng sốt, nhưng lập tức hiểu được ý tứ của Steven, trầm trọng gật đầu:

- Ngài yên tâm, Tuyết Cơ sẽ không gây phiền toái cho ngài.

Steven cười cổ quái:

- Chính mình tự coi chừng, người thiếu một cọng lông, đệ đệ ta thương chết mất.

Tuyết Cơ đỏ mặt, nhưng Steven đã biến mất, đi tới bên Đỗ Trần, đứng sừng sững với hắn.

Hai huynh đệ sắc mặt lâm trọng, như gặp đại địch.

Czech khó hiểu, Á Lực tiên sinh rõ ràng đánh thắng, nhưng hắn sao lại cẩn thận như vậy? Nhưng từ tín nhiệm với Á Lực, lập tức bắt đầu ngẫm chuẩn bị.

Lúc này Constantine lão đảo đứng lên, dần dần hóa thành nhân hình, oán độc nhìn chăm chăm Đỗ Trần:

- Ta quá chủ quan, thấy đệ nhất cao thủ của Đỗ Trần thần giáo vắng mặt, ta mạo nhiên ra tay, kết quả không tưởng được Đỗ Trần thần giáo còn có cao thủ như người.

Đỗ Trần trên mặt không có vẻ đắc ý sau chiến thắng, mà lạnh nhạt nói:

- Trong sinh mạng mê cung, người bị Brook kích thương, lại bị ngọn lửa đốt, hôm nay thực lực bị hao tổn, ta đánh bại người... thắng mà không uy.

Steven âm lãnh nhìn chăm chăm phản nghịch cự long:

- Bất quá Constantine, thành viên tiểu đội của người đều thực lực bạo tăng, người vì sao chẳng những thực lực không tăng, ngược lại ngay cả vết thương cũ cũng không khỏi hẳn?

Constantine ôm ngực, thổ mấy ngụm máu, cười lạnh nói:

- Muốn biết tại sao không?

Ánh mắt hắn cơ hồ muốn ăn thịt, nhìn chăm chăm Đỗ Trần, âm độc oán hận vô cùng, nhưng miệng lại nói:

- Ta ngốc tới mà nói cho người sao?

Đỗ Trần hừ một tiếng:

- Người một kẻ dính cự thương chưa lành, không có khả năng làm cho gia tộc Chaucey thực lực tăng lên nhiều như vậy, càng không có khả năng dạy bọn họ cổ trận thời Văn Thân! Mà bây giờ người thân trọng thương, rõ ràng không phải địch thủ của ta, nhưng lại không vội vàng chạy trốn chết.. Ra đi, gọi người sau lưng người ra.

- Ba, ba.

Tiếng vỗ tay vang lên, không khí tại hội trường đột nhiên vắn vẹo, ba bóng người chậm rãi hiện ra, chậm rãi từ trên không hạ xuống cạnh Constantine.

Trường bào màu đen quân khôi màu đỏ, Đỗ Trần trọng lòng run lên, nhất là người ở trung tâm, da tay trắng, môi bạc,... đây chẳng phải người ngày đó Âm Ảnh quân bị diệt, cứu đi Constantine đó sao?

Đến giờ phút này, Đỗ Trần sáng tỏ, quân khôi trường bào, thể lực có trang phục này, quả thực có hai, một là bọn Demis cùng lão Bowen, thể lực khác là những người hắn thấy trước mặt.

Mười Ba, Mười Bốn, Mười Bảy, ba người này phụng mệnh bắt sống Đỗ Trần, hai tay để trong tay áo, dưới quân khôi đôi mắt ẩn ẩn hàn quang, trong đó Mười Ba lạnh nhạt cười nói:

- Người chính là Á Lực? Tốt lắm! Thật sự tốt.

Hắn nghiêng đầu nhìn thoáng qua Steven:

- Người cũng không tồi.

Thanh âm Mười Ba hết sức dễ nghe, tựa như tiếng suối chảy, lọt vào tai khiến lòng người thư sướng, sau khi khen hắn lại tiếp tục nói:

- Mười Tám, mang theo thành viên trong tiểu đội của người lui về sau, nơi này giao cho ta.

Mười Tám? Đang lúc Đỗ Trần nghi hoặc thì Constantine thấp giọng phân phó bọn người Chaucey lui về sau, để chiến trường lại cho Mười Ba. Mười Bốn cùng Mười Bảy lui về sau chữa thương cho hắn.

Đỗ Trần đáy lòng có chút lạnh giá, Constantine là Mười Tám, vậy 17 người trước hắn cường đại ra sao? Hơn nữa Mười Tám có một tiểu đội 20 thành viên, vậy phía trước dám chắc cũng có.

Thực lực của tổ chức này đến tột cùng mạnh tới mức nào?

Thanh âm dễ nghe của Mười Ba lại tiếp tục vang lên:

- Á Lực, người muốn biết Constantine vì sao thực lực không có tiến bộ sao?

Hắn chỉ Đỗ Trần:

- Điều này người phải hỏi bản thân... bởi vì người cầm đi bí toả thích hợp với hắn.

Tiểu tảo đầu, hôm nay đang ở trên người Đỗ Trần.

Đỗ Trần cười hai tiếng.

Mười Ba lại nói:

- Vốn, chúng ta nhận được lệnh bắt người trở về, nếu có khó khăn, giết chết bất luận. Bất quá... sau khi nhìn thấy các người, chúng ta lại có ý nghĩ mới.

Im lặng, hai thiết liên được cởi xuống từ trường bào của hắn, ngoài dự đoán của mọi người nói:

- Có hứng thú gia nhập chúng ta không?

Constantine ở phía sau cả kinh, vội la lên:

- Mười Ba, điều kiện để ta gia nhập với các người, là các người giúp ta giết mấy cừu nhân! Chẳng lẽ người tưởng phản hồi sao?

Đỗ Trần cùng Steven liếc nhau một cái, Đỗ Trần cười nói:

- Gia nhập các người, ta có được gì? Mất cái gì?

Mười Ba cười nói:

- Gia nhập chúng ta, chúng ta có thể thỏa mãn người một dự vọng, hơn nữa có thể cho các người đột phá lực lượng thập nhất cấp... bất quá, thân phận trong thế tục của hai người các người không tồn tại, sau này trên thế giới chỉ có đội trưởng hai tiểu đội Mười Chín và Hai Mươi của Xích Quân thôi!

Xích Quân? Đây là bọn hắn xưng hô tổ chức sao?

Đỗ Trần quay đầu nhìn lướt qua mọi người, thuận miệng nói:

- Người nói rõ hai chữ Xích Quân này cho ta, xem ra, nếu chúng ta không đáp ứng, người chẳng những sẽ giết ta diệt khẩu, nơi này người nghe được hai chữ Xích Quân cũng sẽ bị...

Ngón út hần lướt qua cổ.

Mười Ba có chút lắc đầu:

- Người phạm tội chỉ thành sẽ không bị diệt khẩu, bởi vì... bọn họ cái gì cũng không nghe được.

Thần sắc Steven cùng Đỗ Trần cuồng biến, nguyên lai không biết từ lúc nào, người Xích Quân đã bày cách âm bí pháp ở phụ cận.

Cũng vậy khốn hai huynh đệ.

- Có hứng thú không? Đây là lần thứ ba, cũng là lần cuối ta mời các người.

Mười Ba mỉm cười uy hiếp.

Đỗ Trần nhìn Steven một chút, nở nụ cười. Đỗ Trần tiến nhanh lên:

- Việc tới nước này, chúng ta còn có thể nói cái gì?

Hần tiếp nhận tỏa liên từ tay Mười Ba:

- Chúng ta phải làm thế nào?

Mười Ba gật đầu:

- Mang tỏa liên lên người, đeo lên ngực, sau đó đi theo chúng ta, sau này nên làm thế nào chủ nhân sẽ chậm rãi dạy các người...

- Ca ba!

Đỗ Trần mang tỏa đầu lên, đeo lên người, thấy một màn này, Mười Ba mỉm cười gật đầu, trong lòng đã định.

Steven chậm chạp mang tỏa liên lên người, hai tay cầm lấy tỏa đầu để trước ngực, đang muốn đeo lên, đột nhiên cười dâm nói:

- Mỹ nữ, người nhất định rất mê người.

Mười Ba sững sốt, hần đương nhiên nhìn thấu giới tính của mình sao?

Lúc này thì, Steven đột nhiên vứt bỏ tỏa liên, Bức Bì tiểu đao từ trong miệng phun ra, cơ hồ đồng thời, Đỗ Trần ca ba một tiếng mở ra tỏa đầu khiến Mười Ba đang thả lỏng kinh hãi, Liên Hoa tế xuất...

390. Cửu Thần Huyền

Một mặt, Đỗ Trần cùng Steven khiến Mười Ba bất ngờ buông lỏng, đột nhiên hạ sát thủ, Mười Ba kinh sợ! Lúc đó, mấy tên kia càng hỏa khí xung thiên.

Rời xa doanh địa, dưới cờ da người của JuJu thú, mấy đầu JuJu thú phi thường lớn, trong đó một đầu cao nhất, cái đuôi tự nhiên dài tới bảy tám thước, không thể nghi ngờ, hần là đầu lĩnh nơi này.

JuJu thú đầu lĩnh phần nộ nổi giận mắng:

- Thực vật này hắc dất dất, đương nhiên bảo chúng ta chờ? Hừ, chờ khi khai chiến ta cắn cắn cổ bọn chúng.

- Đầu lĩnh, chúng ta bây giờ nên làm gì?

Một tiểu JuJu thú nhìn quyển bì tông trong tay (quyển sách da), mặt mày âu sầu:

- JuJu vương lệnh cho ta mang thư đưa tới, nếu Tử Huyết Nhân đáp ứng điều kiện trong thư, vậy sẽ tiếp tục đàm phán. Nếu không đáp ứng, lập tức khai chiến... nhưng, nhưng Tử Huyết Nhân bây giờ không gặp

chúng ta, đây là chuyện gì, hắc dất dất! JuJu vương soái lĩnh đại quân đã sẵn sàng, đang chờ chúng ta hồi báo.

Một JuJu thú khác cũng nói:

- Theo ta thấy, JuJu vương thật hắc dất dất, trực tiếp giết tới ăn sạch Tử Huyết Nhân, sao lại còn học Tử Huyết Nhân, đưa tới thư đàm phán trước?

- Đông

Đầu lĩnh hung hăng gặt ngã nó, cả giận nói:

- Người dám hoài nghi cách làm của JuJu vương sao? Người thật hắc dất dất.

Mọi người cùng tiến lên trước, thay nhau đá mấy đá tên xui xẻo kia, sau đó đầu lĩnh nói:

- Các người kêu cái gì? JuJu vương nói, chúng ta JuJu thú bây giờ không phải thực vật, làm gì đều phải có quy củ, có quy củ mới có thể sống tốt.

Cái đầu nhỏ trên đuôi hắn cũng khiển trách:

- Các người thật hắc dất dất, sự nhân từ của JuJu vương các người có thể hiểu sao? Tử Huyết Nhân rất lợi hại, một khi khai chiến, chúng ta phải có bao nhiêu huynh đệ chết? Cho nên JuJu vương mới đàm phán, đàm không được, chúng ta đánh...

- A! Nguyên lai JuJu vương là yêu thương mạng nhỏ của các huynh đệ. Ân, JuJu vương thật hắc dất dất.

Mấy đầu JuJu thú nói thầm nửa ngày, nhưng vấn đề cũng không có giải quyết, đầu lĩnh vẽ mặt âu sầu hỏi:

- Chúng ta bây giờ làm sao? Tử Huyết Nhân hắc dất dất không gặp chúng ta, JuJu vương còn chờ tin để quyết định có khai chiến hay không... ừ.

JuJu thú vừa rồi mới bị đánh đột nhiên hô:

- Các người nhìn bầu trời.

JuJu thú lập tức nhìn, chỉ thấy một đầu cự long từ trên trời rơi xuống, rơi xuống hội trường - đúng là lúc Đỗ Trần đánh bại Constantine.

Đầu lĩnh JuJu thú trước mắt sáng ngời, vui vẻ nói:

- Ta hiểu rồi, hắc dất dất ta hiểu rồi, Tử Huyết Nhân bọn họ đánh nhau, he he.

JuJu thú khác vui vẻ nói:

- Chúng ta nấp ở phụ cận, chờ lát nữa ăn thịt hết, chẳng phải hắc dất dất?

Đầu lĩnh thốt nhiên giận dữ:

- Người làm ta tức chết. Ta nói là, Tử Huyết Nhân nội bộ rối loạn, chúng ta JuJu thú còn chờ gì nữa? Mau, chúng ta chạy về nói cho JuJu vương biết, nói hắc dất dất Tử Huyết Nhân nội loạn. Giờ phút này, là thời cơ cực tốt để tấn công, mau.

JuJu thú lúc này phản ứng, xoay người chạy đi.

- Chờ chút.

Đầu lĩnh lắc đuôi tính toán một hồi, cười hắc hắc nói:

- Tử Huyết Nhân không có khả năng để chúng ta dễ dàng trở về thông báo.. Người, giường đại kỳ lên cao cho ta, người, dẫn hai huynh đệ không ngừng tạo nhiều vệ binh Tử Huyết Nhân, còn lại lớn tiếng oán thán cho ta, oán thán thủ lĩnh Tử Huyết Nhân sao không gặp chúng ta? Sau đó ta... hắc hắc, ta đào đất trộm trở về.

Nói xong, hắn mở rộng miệng: "Ồ ồ", bùn đất bắn lên - JuJu thú vốn là ăn đất, giờ phút này biến dị, mặc dù không ăn được đất, nhưng dụng miệng rộng đào một đường đi thật quá dễ dàng.

Rất nhanh, đầu lĩnh sứ đoàn JuJu thú biến mất....

Trong hội trường, tiểu đao của Steven cùng Liên Hoa đã tới trước mặt Mười Ba, khoảng cách thật sự là quá gần, đánh lên cũng quá đột ngột. Mười Ba mới ý thức được sự tình gì xảy ra, đao cùng Liên Hoa đã lao tới, lao tới cổ họng cùng ngực, mũi nhọn sắc bén đã phá nát quần áo.

Hai đại phong hào đầu thần tập kích, Mười Ba tự biết không có khả năng bình yên thoát thân, cắn răng, tuy là nữ nhân, nhưng giống như tướng quân thiết huyết sa trường bảo toàn khí khái, nàng nghiêng người sang trái, cánh tay trái chém ngang, "Phốc phốc" hai tiếng, Bức Bì đao cùng Liên Hoa chém vào cánh tay trái.

Đao hạ xuống, máu thịt bay ngang, sâu có thể thấy tận xương! Mà Liên Hoa càng chặt sâu xương tay Mười Ba. Nhưng Mười Ba cắn chặt răng, không kêu một tiếng, ngược lại cấp tốc lùi ra sau, tránh được sát chiêu thứ hai.

- Nữ nhân thật ngoan độc.

Steven hừ lạnh một tiếng, tiếp đó, Bức Bì đao như thủy triều đánh úp về phía Mười Ba, Đỗ Trần càng bức gần.

Sát chiêu mất đi tiên cơ, chiêu thức tán lạc, Mười Ba bị buộc lùi về sau, nhưng lúc này một chuyện cổ quái xảy ra....

Theo lý thuyết, Mười Ba bị thương, vậy Mười Bốn cùng Mười Bảy không thể thấy chết mà không cứu.

Chẳng lẽ bọn họ nội bộ có quan hệ không tốt? Đỗ Trần cùng Steven còn không kịp cẩn thận đánh giá tình hình cổ quái này, các người không hỗ trợ rất tốt, lão tử giết càng sướng tay.

Hai huynh đệ ăn ý, hợp tác không có kẽ hở, Liên Hoa tiếp ánh đao, kim, lam, hắc, hồng bốn màu quang mang đầy đủ một chỗ, như cuồng long rít gào, đương đầu oanh hạ, sinh sinh nện lên quân khôi trên đầu Mười Ba... mặt đất lõm xuống, huyết quang nổi lên từ dưới đất.

Luân phiên công kích qua đi, Đỗ Trần cùng Steven thu tay, có chút hỗn hển, nhìn chăm chăm một cái hố sâu xuất hiện trên mặt đất.

- Con mẹ này cũng ghê gớm.

Steven hung dữ đá một cái.

Đỗ Trần lạnh lùng nhìn chăm chăm Mười Bốn cùng Mười Bảy, bọn họ còn không định ra tay sao?

Lúc này thì, dưới đất đột nhiên truyền đến một tiếng cười khê:

- Tốt, thật sự tốt! Các người không có để ta thất vọng.

Thanh âm rõ ràng, Mười Ba chậm rãi bay lên từ dưới đất.

Nàng đương nhiên còn chưa chết? Đỗ Trần cùng Steven hai mắt nhìn nhau, kinh hãi không hiểu, đầu tiên là tay trái bị phế, tức thì hai người liên thủ sát chiêu đánh trúng thiên linh cái... còn không chết? Nàng là người sao?

Mười Ba lần này bị đánh xuống đất, thở ra một hơi mệt nhọc, nhưng "Ba" một tiếng, nàng mới đứng không lâu, quân khôi trên đầu vỡ vụn, lộ ra dung mạo chính thức.

Steven nói đúng, đây là một nữ nhân phi thường mê người, nhìn qua tuổi tầm ba mươi, một đầu tóc ngắn màu đỏ, khuôn mặt anh tuấn hào sảng, tựa như một nữ tướng quân hàn khí bức người:

- Nguy hiểm thật.

Nàng sờ sờ đỉnh đầu đang đổ máu, tỉnh táo như thường:

- Nếu không phải quân khôi của ta có chút bí pháp, hôm nay ta đã chết trong tay các người.

Đỗ Trần lạnh lùng nhìn thoáng qua Mười Bốn cùng Mười Bảy chưa ra tay, cười lạnh nói:

- Vậy làm lại.

Nói xong hần lại muốn động thủ.

Nhưng Mười Ba không vội, khoát tay:

- Thủ đoạn của các người làm ta càng thêm hứng thú, ta phá lệ lại hỏi các người một lần, có hứng thú gia nhập chúng ta không?

Steven cười to nói:

- Mỹ nữ, nếu người theo ta lên giường, ta thật ra có thể suy nghĩ.

Mười Ba ánh mắt phát lạnh, hừ nói:

- Thối! Các người đi tìm chết đi.

Nàng chậm rãi vùng tay phải lên, năm ngón tay ngọc ngà lộ ra tinh quang màu nước, Đỗ Trần nhớ kỹ, ngày đó Mười Ba chính là bằng bí pháp này tiêu diệt Âm Ảnh quân.

Bên ngoài bình chướng cách âm, Tuyết Cơ thấy tinh quang trên tay Mười Ba lo lắng, nhất thời mặt trắng bệch không còn chút máu:

- Dưới đất, huynh đệ các người công kích từ dưới đất, đừng đứng trên mặt đất.

Nhưng bình chướng còn đó, mặc cho Tuyết Cơ hô to thể nào cũng không hữu dụng.

Mười Ba đã ra tay, nàng co lại bắn ra, một tinh quang chậm rãi huyền phù trước người, tinh quang chia ra làm hai, hai chia làm bốn, càng ngày càng nhiều. Dần dần, tinh quang lưu động, quang mang nhàn nhạt liên miên tạo thành lưu tinh - mới vừa rồi mất đi tiên cơ, nhưng bây giờ Mười Ba có đủ thời gian sức lực.

Steven quát:

- Mau kiếp sát, đừng cho nàng sức lực.

Đang nói, hai huynh đệ đã sớm vọt lên.

Ngoài bình chướng, Tuyết Cơ gấp đến độ mặt không chút máu, xé quần mình, cắn ngón tay viết lên, tiếp đó giơ cao một phần huyết thư.

Mười Ba trước sự công kích của hai huynh đệ lui ra sau, tranh thủ thời gian sức lực. Steven đâm đầu vào, mà Đỗ Trần đánh từ bên vào, lại vọt tới vài bước nhìn huyết thư của Tuyết Cơ, mặt trước chỉ có hai chữ - dưới đất.

Từ tín nhiệm với Tuyết Cơ, Đỗ Trần không nói hai lời, nắm lấy vai Steven, Liên Hoa mở đường, hai huynh đệ lao xuống đất.

Cơ hồ là đồng thời, lưu tinh của Mười Ba bạo phát, tinh quang vỡ vụn bao phủ hết thấy trước mặt, kể cả nơi hai huynh đệ mới đứng.

Thấy tình hình này, Tuyết Cơ thở phào nhẹ nhõm, nhưng Mười Bốn cùng Mười Bảy vẫn không động thủ lạnh lùng nhìn nàng, Mười Bảy chậm rãi nói:

- Tiểu nha đầu người nhận ra chiêu này?

Hần đi với tư thế rất quái lạ, hai chân đương nhiên không chạm đất.

Tuyết Cơ tự biết tránh không thoát, cười nói:

- Vạn Cổ Cửu Thần Huyền uy danh hiển hách, trong đó "Lưu tinh" nhất thức sắc bén bá đạo nhất, đương kim chỉ có "Tinh lệ" của Charleman có thể cùng chống lại, tiểu nữ tử chung thân không dám quên.

- Ha ha! Có ý tứ! Tiểu nha đầu người kiến thức thật bất phàm.

Mười Bảy cười lạnh.

Tuyết Cơ lại nói:

- Xem tư thái đi đường của tiên sinh ngài, chẳng lẽ tu luyện "Phong liệt" trong Cửu Thần Huyền, vậy các hạ là hậu duệ của phong thần Aeolus Kelaiweier?

391. Ta Kêu Tám Vạn Mười Vạn Huỳnh Đệ Căn Nát Hấn

- Phong thần Aeolus Kelaiweier?

Mười Bảy đột nhiên khinh thường cười ha hả:

- Nhất định là hậu đại của phong thần Aeolus Kelaiweier sao?

Tuyết Cơ có chút sửng sốt, nói:

- Vạn Cổ Cửu Thần Huyền vốn là của thần hoàng Prince bệ hạ, hơn nữa tại Tiêu Kinh đại hội phân biệt truyền thụ cho mình quân cửu đại nguyên soái! Hôm nay thần hoàng sớm đã tạ thế, hơn nữa không có hậu đại, vậy đương kim duy nhất chỉ còn có thể kế thừa "Phong liệt" nhất thức... chỉ có gia tộc Kelaiweier trong Văn Thần ngũ gia.

Mười Bảy đột nhiên chỉ một ngón tay vào Mười Ba:

- Vậy vị tiểu thư này dụng "Lưu tinh" trong Cửu Thần Huyền, không phải nói hấn là hậu đại của tinh không chiến thần Silverstar Sile sao? Ha ha, nói đùa! Trong hậu duệ của tinh không chiến thần sao lại có nữ nhân?

Tuyết Cơ sửng sốt, nghĩ thầm, chẳng lẽ bọn họ không phải hậu duệ của cửu đại nguyên soái? Vậy Cửu Thần Huyền của bọn họ là học được từ đâu?

Mười Bảy đánh giá Tuyết Cơ một phen, gật gù đầu:

- Nha đầu kia, người biết không ít, nói ra sư môn của người.

Tuyết Cơ nhẹ giọng nói:

- Gia sư Tiêu Kinh số 1.

Vừa nói, nàng vừa dùng tay phải chỉ vào xương vai trái của mình - đây là lễ tiết bí mật của nguyên soái trong thần thánh liên minh! Đây là một xưng hô cùng động tác khó hiểu, nếu không biết...

Dù sao nơi này là phạt tội chi thành, chung quanh là ai? Chẳng lẽ Tuyết Cơ phải nói thẳng, mọi người khỏe chứ, ta chính là đệ tử cùng đường nữ của Margaret - lão yêu bà đã giết chết tổ tông của các người?

Cho nên Tuyết Cơ dùng cách làm trong thần thánh liên minh. Đồng thời nếu Mười Bảy hiểu được, điều này cũng chứng minh Tuyết Cơ không có nói xạo.

Mười Bảy cũng quả nhiên là hết sức hiểu rõ thần thánh liên minh, vẻ mặt hấn dưới quân khôi không thấy nổi, nhưng thân thể hấn thoáng giật giật, hiển lộ nội tâm kinh ngạc:

- Nguyên lai là đệ tử của nàng, hừ, khó trách người biết nhiều chuyện như vậy! Á Lực cùng tiểu tử kia là người gì của người?

Tuyết Cơ đỏ mặt, cái này, vấn đề này trả lời thế nào? Bất quá Tuyết Cơ lại cẩn thận, sau khi nhắc tới Margaret, ngữ khí Mười Bảy đã biết rõ, biết là danh hào của sư tôn đã tạo ra tác dụng, liền cắn răng đỏ mặt nói:

- Bọn họ một là đại ca ta, một là... trượng phu.

Có lẽ, như vậy có thể giúp cho Á Lực, cũng để cho những người này bận tâm chút ít.

Mười Bảy có chút sửng sốt, đệ tử của Margaret sao có thể lập gia đình? Hấn nghi hoặc nhìn chằm chằm Tuyết Cơ.

Tuyết Cơ giải thích:

- Tuyết Cơ cùng Á Lực.. cùng mấy vị tỷ tỷ năm đó giống nhau.

A! Mười Bảy giật mình, nguyên lai Tuyết Cơ này cũng tư bôn! Hắn tiện tay bắt mấy cư dân phật tội chi thành hủ, những người này đều chứng minh Tuyết Cơ thật sự là thê tử của Á Lực, vì vậy Mười Bảy tin không nghi ngờ.

Bất quá trong lòng hắn thâm nghĩ, không tốt, mặc dù Tuyết Cơ phạm vào tối kỵ hủ của Margaret, nói không chừng sớm muộn gì cũng có thể bị xử tử, nhưng, đệ tử của Margaret chúng ta không thể tùy tiện giết! Dù sao gia chủ nhân cùng Margaret...

Nghiêm khắc mà nói, vợ chồng Á Lực cùng Tuyết Cơ xem như là có chút tình thân với chủ nhân nhà ta, vậy ta cùng Mười Bốn không có tư cách quyết định xử lý nàng thế nào, chuyện này phải chờ chủ nhân chỉ định, người phụ trách nhiệm vụ bây giờ là Mười Ba quyết định...

Nghĩ vậy, chân hắn di động, đột nhiên bay vài vòng quanh Tuyết Cơ, tiếp đó, một tầng phong nhận nhốt Tuyết Cơ vào trong.

Mười Bảy hừ nói:

- Chờ sau này xử trí người.

Nói xong, hắn về tới bình chương, cùng Mười Bốn nói vài câu, sau đó lại quát với Mười Ba:

- Mười Ba, tên gọi là Á Lực là con rể của Tiêu Kinh số 1! Người châm chước một chút.

Nghe nói như thế, Tuyết Cơ mặc dù bị nhốt, nhưng cũng thở phào nhẹ nhõm, ai, cuối cùng không có nhận lầm đoạn nhân duyên này, nhưng mình sau này trở về nói thế nào với sư phụ.

Mười Ba một kích vô công, mắt nhìn hai huynh đệ trốn vào trong đất, đang tức giận, nghe vậy cũng thoáng sáng sủa:

- Biết rồi!!!

Nàng đột nhiên tay phải nắm thành quyền, thu hồi tinh quang trên đầu ngón tay, sau đó hai chân theo một tiết tấu nhẹ mà nhanh, theo những bước kỳ diệu:

- Tưởng xuống đất là an toàn sao? Đến.

Bước đi của nàng nhìn qua mặc dù nhẹ mà nhanh, nhưng mỗi lần mũi chân ấn xuống đất, "oanh long, oanh long", đại địa chấn động, bước chân thần kỳ này, đương nhiên dẫn động đại địa phụ cận chấn động.

Là Nguyệt bộ của thần hậu. Tuyết Cơ liếc mắt nhận ra, nhưng nàng bây giờ bị nhốt giữa phong nhận, chẳng những ngăn cách âm thanh, càng khiến nàng một mảnh mơ hồ, lần này dù viết huyết thư cũng đừng nghĩ cảnh báo Đỗ Trần.

Tuyết Cơ chậm rãi mím môi, nhìn hình dáng, nàng định buông tha tiếp tục trợ giúp Đỗ Trần, nhưng đôi mắt màu đen kia của nàng lại có chút căng ra...

Dưới đất, Đỗ Trần cùng Steven đang ở dưới đất khốn khổ chống đỡ chấn động, cũng không biết chuyện trên mặt đất.

Steven thích thú nói:

- Mỹ nhân này là thập nhất cấp đỉnh phong, so với giáo hoàng còn mạnh hơn ba phần, hoàn hảo chúng ta đánh lên phế đi một tay của nàng, nếu không sẽ bị nàng kiếp sắc.

Đỗ Trần cười nói:

- Nói nhảm cái gì? Bây giờ bình chương cách âm cắt đứt đường lui của chúng ta, trốn không thoát, còn không bằng giữ chút khí lực để tìm cơ hội.

Nói xong, Đỗ Trần xoay người trở lại mặt đất "Tìm cơ hội".

Steven lại giữ lấy hắn, thấp giọng nói:

- Để ta.

Đỗ Trần nhú mày:

- Còn nhường cái gì? Hiện tại đất chấn động mạnh như vậy, chúng ta nhiều nhất có thể tránh né mười phút, đến lúc đó là phải chết, không bằng thừa dịp bây giờ đấu khí sung túc...

Bác Bì lại cười:

- Mười phút, cũng đủ bình chương chặn đường rút của chúng ta yếu bớt...

- Bình chương của thập nhất cấp đấu thần, dù yếu đi nhưng có thể chạy đi đâu?

Bác Bì cười mà không đáp, chỉ kéo Đỗ Trần tránh né.

Động đất âm ầm tiếp tục, Tử Huyết Nhân bên ngoài đã bị chấn động loạn lên, một số người yếu đã bị hôn mê, nhưng thật ra Tuyết Cơ ở trong phong nhận, con mắt lại căng ra...

Trong lúc này, Steven hai mắt tròn tròn:

- Được rồi, bình chương đã nhược hóa tới thập nhất cấp. Đi!

Hắn nắm lấy Đỗ Trần, kéo hướng tới phía bình chương.

Một mặt đi, Steven một mặt nói thầm:

- Lữ quán Ethel ở bắc khu thành St. John...

Đỗ Trần sững sốt, lúc này nói tới lữ quán để đi làm gì?

- Lữ quán nọ có một tiểu thư gọi là Melly, là bạn lữ của ta, chờ người ra khỏi đây thì thay ta cấp cho nàng một vạn kim tệ...

Đỗ Trần tựa hồ hiểu được Steven muốn làm gì.

Steven lạnh nhạt nói:

- Sau đó Melly sẽ đưa cho người một bao đồ vật, giao đồ vật đó cho cha...

- Đại ca, người điên rồi sao?

Đỗ Trần khẩn trương, hắn cảm ứng được kích động thập cấp đấu khí của Steven, đúng là dấu hiệu trước khi phong hào đấu thần tự bạo.

Steven muốn tạo cho Đỗ Trần một đường sống.

Steven tiếp tục nói:

- Nếu người tìm được Tuyết Ny, thay ta cải tạo Bác Bì đạo thành một giới chỉ đưa cho nàng, nói... xin lỗi, ta đã tới chậm.

- Người cảm niệm cho ta.

Mắt thấy bình chương ngày càng gần, Đỗ Trần đột nhiên xuất Liên Hoa, chặn trước Steven, bản thân lại phóng về phía trước:

- Ta tới đây.

Steven xoay người đẩy Liên Hoa, cướp đường bước về phía trước:

- Đấu thần đã thề vô hối! Cho ta làm đi.

Nói xong, Steven như tia chớp bắn về phía tầng bình chương.

Lúc này thì, Tuyết Cơ trong phong nhận mở to hai mắt, tóc dài màu đen phiêu vũ, hai tay đặt trước ngực, môi khép lại, chậm rãi phun ra một câu:

- Nguyệt Luân Vũ.

Nàng ưu nhã huyền mỹ xoay tròn thân hình, phong nhận bên người cũng theo đó bắt đầu vũ động, tiếp đó, phong nhận thay đổi phương hướng, đánh về phía bình chương vây khốn Đỗ Trần cùng Steven.

Đáng chết, nha đầu kia đương nhiên dụng tính mạng đổi lấy lực lượng? Mười Bảy thần sắc biến đổi, lập tức bước lên ngăn trở.

Steven lao tới bình chương muốn tự bạo, Tuyệt Cơ tá lực đã lực, lúc này thì...

- Sưu!

Một tiếng cổ quái xé gió vượn xa, vượt qua tốc độ âm ba từ trên trời giáng xuống, "oanh" nện trên tầng bình chương nọ.

Bình chương vỡ nát...

Thân thể Steven bắt đầu động, nhưng mục tiêu đột nhiên biến mất, hắn bị dọa kêu lớn, luống cuống thu lại đầu khí:

- Vận khí, vận khí, ha ha, nhất định là vận mệnh nữ thần đã lên giường với ta, ha ha ha! Lão tam, còn lo cái gì? Chạy mau.

Đỗ Trần cũng sửng sốt, nhưng lập tức điên cuồng chạy theo Steven.

Trong lúc này, ai còn quản tới bình chương vì sao vỡ nát? Trước tiên chạy trốn chết đã.

Trên mặt đất, Tuyệt Cơ không rõ bình chương vì sao vỡ vụn, nhưng sâu kín thở dài, ngã trên mặt đất.

Nhưng thật ra Mười Ba, Mười Bốn cùng Mười Bảy mấy người hai mắt nhìn nhau, Mười Ba quát to:

- Mười Bốn, Mười Bảy, các người bắt lấy hai tiểu tử.

Tiếp đó nàng ngửa mặt lên trời quát:

- Ai? Ai phá bình chương của ta? Đến đây.

- Hắc dất dất, đánh rất náo nhiệt a.

Một đầu JuJu thú từ dưới đất nhảy lên, tiếp đó con thứ hai, thứ ba,... dưới đất không ngừng có JuJu thú chui ra, tiếp đó, bốn phương tám hướng hai màu đỏ trắng giống như âm vân áp cảnh, vô số JuJu thú xuất hiện.

Trong đó, một JuJu thú vương có cái đuôi khổng lồ dài như ngọn núi chậm rãi đi tới, oanh, oanh! Cước bộ làm mặt đất chấn động.

Cư dân phạt tội chi thành đã sợ đến mông rồi, Mười Ba cũng nhú mảy, JuJu thú nhiều như vậy, vì sao ta không phát hiện ra khí tức? Lúc này Tánh Mạng Tiệp Kính bên người nàng thấp giọng nói:

- Đáng chết, khí tức của bọn JuJu thú này cũng hợp với khí tức của mẫu thân ta làm một thể, ta đương nhiên cũng không có phát hiện.

Nguyên lai bọn họ có bốn nguyên khí tức của tính mạng thụ! Mười Ba hơi gật đầu, nhìn chằm chằm JuJu thú vương giọng như núi vọng:

- Chúng ta không phải phạm nhân phạt tội chi thành, chỉ là tới đây làm việc, người phá bình chương của ta, cứu đi mục tiêu của ta là có ý gì?

- Hắc dất dất!

JuJu thú vương cười to.

Lúc này thì, Đỗ Trần cùng Steven mới chạy ra vài bước cũng bị JuJu thú cản trở, mà Mười Bốn cùng Mười Bảy đuổi bắt cũng gặp phải hàng hà sa số JuJu thú.

JuJu thú vương nở nụ cười rất lâu, ngạo nghễ hừ nói:

- Ai dám động tới Á Lực, ta kêu tám vạn mười vạn huynh đệ cắn nát hân.

392. Thiện Hữu Thiện Báo

- Mười vạn tám vạn huynh đệ...

- Cấn nát hần...

Thanh âm rầm rầm vang lên, một hồi chấn động, tiếng kêu kinh thiên động địa làm đầu choáng mắt hoa, nhưng JuJu thú vương nói thật, là lời nói rất thật. Mười vạn tám vạn? Nhìn tình thế chung quanh, tám mươi hay trăm vạn huynh đệ hần cũng đều có thể gọi tới.

Trước sự vây khốn của tầng tầng JuJu thú, Steven kỳ quái nhìn Đỗ Trần:

- Lão tam, người rất quen thuộc với con JuJu thú này sao?

Đỗ Trần sờ sờ cái mũi, lắc lắc đầu, đây là chuyện gì xảy ra? Đột nhiên chui ra một con vật khổng lồ mang theo lượng lớn huynh đệ cho mình chỗ dựa, chẳng lẽ chính mình đã quên một bằng hữu là JuJu thú sao?

Hần chăm chú đánh giá con JuJu thú vương.

Cái đuôi khổng lồ không cần phải nói, nhưng đầu JuJu thú này lại phi thường "nhỏ", thậm chí không bằng một nửa một đầu lục cấp JuJu thú, sao cái đầu "nhỏ" trên cái đuôi khổng lồ của hần có thể không tính tới.

Bất quá đầu con JuJu thú vương này so với các JuJu thú khác hoàn toàn khác nhau, bắt đầu từ cái trán, một miệng vết thương thối rữa dọc theo đỉnh đầu JuJu thú kéo dài về phía sau tới tận cuối đuôi, trên miệng vết thương này, trình độ thối rữa phi thường nghiêm trọng, vài chỗ còn thấy xương cốt, hơn nữa không ngừng có chất lỏng xanh biếc chảy xuống...

Lại liếc mắt nhìn bình chướng phụ cận bị bể nát, một loại nước biếc đang "Tí tách" chảy xuống, mới vừa rồi JuJu thú vương dùng thứ này giúp Đỗ Trần một lần.

Chăm chú đánh giá ba lần, Đỗ Trần đoán định:

- Ta tuyệt đối không nhận ra con JuJu thú này... ờ, có lẽ hần trước khi biến dị có quen ta.

Trong lúc này, Mười Ba nhú mày, nói:

- JuJu thú...

- Người phải xưng ta là JuJu thú vương, bệ hạ Pi Liesi.

- Tốt, bệ hạ Pi Liesi.

Mười Ba nhìn bọn JuJu thú bài sơn đảo hải, ngữ khí chậm lại, thương lượng:

- Bệ hạ cùng các JuJu thú đều thích ăn người, có thể nói, mọi người tại đây trong mắt các ngươi đều là thực vật, nếu như vậy, bệ hạ vì sao phải trợ giúp Á Lực - một thực vật? Chẳng lẽ ngài thích ăn sống, sợ chúng ta phá hủy thực vật này?

Mười Ba cười hòa hoãn, thu hẹp khoảng cách, đồng thời trong lòng cũng quyết định, JuJu thú vương này mặc dù có thực lực thập cấp đỉnh phong, nhưng binh lính dưới tay hần thật sự nhiều lắm... chỉ sợ gia chủ tới cũng phải đau đầu chốc lát.

- Tại sao? Hừ!

JuJu thú lạnh lùng đảo mắt qua mọi người, cuối cùng ánh mắt hạ xuống trên người Đỗ Trần:

- Á Lực, còn nhớ kỹ ta chứ?

Đỗ Trần cười khổ nói:

- Bệ hạ, chúng ta trước kia có quen sao?

Miệng vết thương trên lưng Pi Liesi bắt đầu chảy ra chất lỏng màu xanh biếc:

- Ngày đó tại gia tộc Brockman, ta bị rạch da sau lưng, đặt trên bàn chờ người ăn, mà thê tử của người không chịu ăn thịt ta, người lại thả cho ta một con đường sống, để cho ta chạy tới trong mẫu thân tình...ân phóng sinh cứu mạng này, ta luôn ghi khắc trong lòng.

Nhìn vết thương trên đỉnh đầu Pi Liesi, Đỗ Trần giật mình hiểu được, nói khê với đại ca:

- Ta nhớ ra rồi, đây là con JuJu thú ngày đó người hầu gia tộc Brockman đưa cho Tuyết Cơ, hôm nay hân tới báo ân.

Steven nhỏ giọng nói thầm:

- Mẹ nó, sau này khi ta không có việc gì, cũng tùy tiện phóng sinh mấy thực vật chơi...

Pi Liesi hướng Đỗ Trần nói lời cảm tạ, lại quay đầu quát với bọn JuJu thú:

- Đều nghe ta, Á Lực là Tử Huyết Nhân hắc dất dất, hắc chưa bao giờ ăn một con JuJu thú! Lão bà của hắc, đại ca của hắc đều rất hắc dất dất! Ai cũng không được ăn bọn họ.

- Vương hắc dất dất, nghe mệnh lệnh của ngài.

Bọn JuJu thú rít gào đáp lại, lắc đuôi hô lớn:

- Á Lực, hắc dất dất.

Pi Liesi lệnh JuJu thú tách ra một đường nhỏ, phân phó Đỗ Trần:

- Mang theo đại ca cùng thê tử của người, tới bên ta, ta xem bọn hắc ai dám lộn xộn?

Ánh mắt hắc cuồng ngạo đảo qua bọn người Mười Ba.

- Ca ngại bộ hạ Pi Liesi.

Đỗ Trần cười lạnh, cùng đại ca bước nhanh tới bên Tuyết Cơ đã ngắt, ánh mắt lại tập trung vào bọn Mười Ba.

Thấy tình hình này, Mười Ba trong lòng lo lắng, thầm nói, mệnh lệnh của chủ nhân là bắt giữ hoặc giết Á Lực, nhưng bây giờ có JuJu thú che chở hắc, trong phạt tội chỉ thành, nếu hôm nay để cho Á Lực bình yên thoát thân, vậy mình lúc nào mới có thể hoàn thành nhiệm vụ của chủ nhân?

Dưới loại tình huống này, chúng ta chỉ có một lần cơ hội ra tay, một kích không trúng, JuJu thú phô thiên cái địa lao tới cản nát chúng ta! Nhưng một chiêu có thể giết chết Á Lực sao? Mười Ba tự biết không làm được, nhưng...

Còn có một người có thể nhất chiêu đối phó, hơn nữa bắt nàng, Á Lực phải thúc thủ chịu trời.

Nàng trộm đánh mắt với Mười Bốn cùng Mười Bảy, ngay khi Đỗ Trần đi được nửa đường, Mười Ba đột nhiên quát lên:

- Bắt Tuyết Cơ.

Vừa dứt lời, bóng người Mười Ba đã bay lên, đánh về phía Tuyết Cơ. Ngay cả Constantine bị thương, còn có tiểu đội Chaucey cũng liều mạng lao về phía nàng.

- Mẹ nó.

Đỗ Trần tức giận chửi một câu, cũng đẩy nhanh tốc độ.

JuJu thú vương càn phần nộ chửi "Hắc dất dất", cúi đầu. Mấy dòng chất lỏng màu xanh phân biệt đánh úp về phía ba đội trưởng của Xích Quân, Constantine cùng tiểu đội Chaucey.

- Lưu tình.

- Phong liệt.

- Toái sơn.

Mười Ba, Mười Bốn, Mười Bảy, đều xuất ra chiêu thức đặc ý nhất, Đỗ Trần xuất ra Liên Hoa, ánh đao của Steven tung hoành, dịch xanh của JuJu thú bắn ra bốn phía, cục diện có chút rối loạn.

Đỗ Trần vốn đi được nửa đường, cuối cùng khi tất cả nhìn chăm chăm Tuyết Cơ, hắn cũng là người thứ nhất áp sát nàng, nhưng vừa với nắm được tay Tuyết Cơ, lưu tinh quang mang của Mười Ba đã tới.

Đỗ Trần mở ra Liên Hoa, bảo vệ mình ở trong, nhưng tinh quang của Mười Ba oanh kích lên Liên Hoa, chấn động kiến cho nội phủ Đỗ Trần quay cuồng, thổ huyết tại chỗ lên người Tuyết Cơ.

Cắn chặt răng, Đỗ Trần nắm chắc cánh tay của Tuyết Cơ, nghiêng người, Liên Hoa thu nhỏ nhất, chạy thực mạng về phía JuJu thú vương.

JuJu thú vương Pi Liesi đã bạo nộ tới cực điểm, hắn dường như là một vị vương a, lời nói của vương bị kẻ khác không nghe, sao có thể không giận? Hắn ngửa mặt lên trời rống lên:

- Giết! Giết sạch bọn hỗn đản hắc dất dất cho ta.

JuJu thú như biển rộng rít gào lao lên.

Mười Ba còn muốn quay đầu đối phó Đỗ Trần sao? Không có, trước mắt chỉ có hàm răng sắc bén của JuJu thú.

Constantine trọng thương, muốn đứng dậy chạy trốn chết, nhưng nơi nào có đường? Trước mắt là đuôi lớn của JuJu thú.

Một người trong tiểu đội Chaucey tự tác thông minh, khi dễ JuJu thú không thể bay, bay lên, nhưng vừa mới thăng không, JuJu thú lao lên đập xuống, xé hắn thành mảnh nhỏ - thậm chí có JuJu thú còn tiến hoá ra cánh.

- Hắc dất dất, dám không cho ta mặt mũi? Hắc dất dất.

JuJu thú vương Pi Liesi giơ chân điên cuồng hét lên, đại địa chấn động:

- Giết, giết cho ta, ta đã nói rồi, ai dám động tới Á Lực, trăm vạn JuJu thú phạt tội chi thành căn nát hắn thành mảnh nhỏ.

Cao cao nhìn xuống, mắt đất vốn màu đen xám phút chốc đã bị hai màu đỏ trắng lấp kín, biển JuJu thú bao phủ hết thấy...

Thần hoàng chết như thế nào? Năm đó trong chiến thuật biển người của Ma tộc bị trọng thương, ngày sau phát tác mà chết.

Bowness bại thế nào? Giáo hoàng xuất ra mười vạn cận vệ quân Mc Allen xa luân chiến mà bại.

Thần hoàng cùng Bowness đều không chống nổi chiến thuật biển người, hướng chi khu vực mấy đội trưởng của Xích Quân?

Chỉ chốc lát, Mười Ba vốn tay trái bị thương, lại bị JuJu thú cắn rớt một miếng thịt. Mười Bốn toàn thân đổ máu, mà Mười Bảy vừa được Tuyết Cơ vừa xưng tụng công phu đôi chân, tinh thông cái gì "Phong liệt"... chỉ còn một cái chân.

Đỗ Trần tại Liên Hoa chiếu cố Tuyết Cơ, Steven đứng bên cái đầu nhỏ của JuJu thú vương xem náo nhiệt, còn không ngừng rụt cổ, nhếch miệng, nhe răng:

- Khách khách, độc ác, quá độc ác. Ai, Mười Bảy đã mất một cái chân, các người lưu lại cho hắn một cái a... ai nha, Mười Bảy lão huynh, trong nhà ta có lượng lớn chân tay giả, người có muốn ta cho người hai cái không?

Thanh âm của hắn phi thường lớn, xa xa truyền vào trong tai Mười Bảy mới mất cặp đùi, nhưng Mười Bảy không trả lời một tiếng, Steven lại cười quái dị nói sáng tỏ tình huống của hắn.

- Pi Liesi bệ hạ, Mười Bảy đã mất đi hai chân, ngài kêu các huynh đệ khai ân, buông tha "Cái chân thứ ba" của hắn.

Pi Liesi nói:

- Chúng ta JuJu thú... không ăn thứ đó.

Mười Ba trong vòng vây của JuJu thú rống to:

- Mau, chạy mau.

Nàng một mặt nắm Mười Bảy, kêu Mười Bốn cùng Mười Tám - Constantine thực mạng chạy về một hướng. Về phần tiểu đội Chaucey, nàng không có tinh lực quản.

Phải tìm một địa phương mà Tánh Mạng Tiệp Kính có thể tiếp xúc tính mạng thụ, như vậy, chúng ta có thể bình yên chạy thoát thân...

Nhìn bọn hản chạy trốn, Pi Liesi cười lạnh nói:

- Tại phạt tội chi thành, các người đừng nghĩ chạy thoát lòng bàn tay ta.

Steven nhỏ giọng nhắc nhở:

- Bệ hạ, bọn họ không có tiến tới từ trung ương thiên tỉnh, nói không chừng có bí pháp gì đó có thể xuất nhập phạt tội chi thành, ngài nên mau...

Pi Liesi gật đầu:

- Người nói đúng, các huynh đệ! Gia tăng đuổi giết, một người cũng không buông tha.

JuJu thú lúc nhúc đuổi theo, như trải thảm trên mặt đất phạt tội chi thành.

Đại bộ phận JuJu thú đuổi giết, JuJu thú bên cạnh JuJu thú vương cũng không cách nào tính rõ. Đỗ Trần tra xét thân thể Tuyệt Cơ một chút, biết tính mạng nàng yếu nhược, loại thương tổn này không thể trị liệu nhanh chóng, cũng dùng Liên Hoa thu Tuyệt Cơ lại, đi tới trước mặt JuJu thú vương nói lời cảm tạ.

- Hôm nay nhờ có bệ hạ.

Đỗ Trần học khẩu khí của JuJu thú, giọng ngón cái:

- Ngài, Pi Liesi, hắc dát dát.

Pi Liesi lộ ra vẻ đắc ý, tự ngạo cười nói:

- Pi Liesi hắc dát dát, tự nhiên hắc dát dát.

Đỗ Trần cũng cười to.

- Cứu, cứu mạng.

Đột nhiên một tiếng hô cứu cắt đứt tiếng cười Đỗ Trần:

- Tiên sinh Á Lực, cứu ta, cứu Czech.

Đỗ Trần quay lại nhìn, bọn JuJu thú còn lại không có thành thật lặng yên, mà lại liếc mắt nhìn người còn sót lại cùng các thi thể! Mà Czech đang bị mấy JuJu thú đè dưới đất, đang sắp bị ăn thịt.

Đỗ Trần vội hỏi:

- Pi Liesi bệ hạ...

Không đợi nói hết, sắc mặt Pi Liesi lạnh xuống, cắt lời Đỗ Trần:

- Ta hôm nay dẫn các huynh đệ tới đây ăn thịt, cứu người là thuận đường báo ân, Tử Huyết Nhân này là thực vật. Người cứu ta, bọn họ không có. Phải bị ăn thịt.

Cái gì? Brockman gia tộc cũng bị ăn sao?

393. Bí Mật Của Thi Thể

Brockman gia tộc tuyệt không thể diệt vọng, bọn họ nắm giữ tuyệt đại đa số bí mật của Ma tộc, là một trong những tiền vốn trọng yếu nhất để đối phó Ma tộc.

Mắt thấy Czech sắp bị ăn thịt, Đỗ Trần thân hình chớp động tới giữa bọn JuJu thú, không dám dùng sức chọc giận JuJu thú, mà chỉ dùng tia nước nhẹ nhàng đẩy ra những JuJu thú đang mở rộng miệng muốn cắn xé Czech, nâng Czech dậy.

JuJu thú vương Pi Liesi lúc này biến sắc, lạnh lùng hỏi:

- Á Lực, ngươi có ý gì?

Đỗ Trần cười nói:

- Bệ hạ, ngài đã có rất nhiều thực vật, còn quan tâm tới mấy người gia tộc Brockman sao? Cho huynh đệ ta một chút thể diện, buông tha cho hắn.

Czech kinh hồn, run rẩy nắm lấy tay Đỗ Trần, sợ hãi nhìn Pi Liesi, hai chân run run. Cái này không trách hắn, mắt thấy những miệng rộng đỏ lòm như máu đang mở rộng, lại nghĩ tới vừa rồi muốn cắn xé mình thành mảnh nhỏ, có mấy người có thể không run?

Pi Liesi chẳng biết có chấp nhận không, lạnh lùng chậm rãi đi về phía Czech, đại địa chấn động nhẹ, đầu nhỏ của hắn nhìn Đỗ Trần:

- Buông tha cho hắn sao? Ngươi biết gia tộc Brockman làm gì với ta chứ?

Đỗ Trần có chút xấu hổ cười cười.

Pi Liesi phần nộ quát:

- Nếu có một người, dùng cha mẹ ngươi làm bánh uyên ương, dùng muối muối mới sinh của ngươi làm thịt, cào lột da trên lưng ngươi, đặt lên bàn, đổ nước sôi lên... vậy ngươi sẽ buông tha cho hắn sao?

Thảm trạng của phụ mẫu thân nhân xoay quanh trong đầu, Pi Liesi giận dữ, thanh âm hắn càng lúc càng lớn, cuối cùng rít gào:

- Ngươi sẽ như thế nào?

Thở ra mấy hơi, Pi Liesi nói:

- Á Lực, ta hôm nay giúp ngươi một phần là vì ngươi cứu ta, một phần là vì ngươi không có ăn một con JuJu thú nào.

Ánh mắt oán độc nhìn chằm chằm Đỗ Trần:

- Bây giờ ngươi còn là ân nhân cứu mạng của ta, là Tử Huyết Nhân được JuJu thú tôn kính, nhưng bằng vào điều này, bảo ta cho ngươi chút thể diện, buông tha cừu nhân giết phụ mẫu ta, giết đệ muội ta sao?

Đỗ Trần cười khổ, đúng vậy, Pi Liesi nói có lý, hắn một hướng đắc thế, muốn giết người gia tộc Brockman báo thù, mặc dù ai cũng tìm không ra lý do, thực vật của phạt tội chỉ thành vốn là như thế, mọi người ai ăn ai đều không oán đối phương, chỉ có thể oán hận chính mình không mạnh mẽ.

Nhưng mình đã hao phí lượng lớn tâm huyết đối với gia tộc Brockman, không thể để cho bọn họ còn chưa phát huy tác dụng đã bị ăn thịt.

Đỗ Trần bình tĩnh, trong lòng thầm nghĩ, vừa rồi JuJu thú vương tựa hồ rất coi trọng thể diện, vậy mình từ "Thể diện" hai chữ bắt buộc hắn. Vì vậy Đỗ Trần chuyển chủ đề, đột nhiên nói:

- Bệ hạ Pi Liesi, mời vừa rồi ngài phái huynh đệ đưa tới văn thư, muốn cùng thủ lĩnh Tử Huyết Nhân đàm phán, chẳng biết ngài muốn đàm phán cái gì?

Pi Liesi sắc mặt chợt hòa hoãn một chút, nói:

- Ta muốn cho Tử Huyết Nhân thừa nhận chủ nhân của bọn hán là JuJu thú, hơn nữa định kỳ cung cấp đủ "Thực vật" cho chúng ta, như vậy, ta sẽ không đuổi tận giết tuyệt bọn họ, đồng thời cam đoan bọn họ cũng có đủ số lượng cho đời sau.

Đỗ Trần nói:

- Bệ hạ ngài thật hắc dật dật, đúng vậy, Tử Huyết Nhân nếu chết hết, vậy JuJu thú sau khi mất đi lương thực cũng sẽ chết đói, cho nên ngài mới đề ra đề nghị như vậy, phải không?

Pi Liesi đắc ý gật đầu.

Đỗ Trần nói tiếp:

- Vậy ngài nhìn tình thế bây giờ, - gia tộc Brockman nếu không chết, không nghi ngờ gì sẽ trở thành thủ lĩnh của Tử Huyết Nhân, cho nên, ngài không bằng buông tha cho gia tộc Brockman, để cho gia tộc Brockman giúp ngài quản lý Tử Huyết Nhân, đáp ứng hết thấy điều kiện của ngài... ngài là một vị vương có ánh mắt hắc dật dật, không cần ta nói nhất định có thể nhìn ra lợi hại của việc này, làm ra một quyết định hắc dật dật.

Hắn dụng ngữ pháp của JuJu thú vỗ mông ngựa.

- Người nói tới nói lui, vẫn muốn ta thả người Brockman sao?

Pi Liesi kiên định lắc đầu, lạnh lùng nói:

- Không có khả năng! Con dân của ta, lập tức ăn Czech.

Mấy đầu JuJu thú lập tức tiến lên, dùng đuôi đẩy Đỗ Trần ra.

Đáng chết, Đỗ Trần thảm mắng, mềm không được, vậy sẽ làm cứng đờ một ván. Đỗ Trần đột nhiên chắn trước mặt Czech, đại nghĩa lâm thiên nói:

- Pi Liesi bệ hạ, ta cũng là người gia tộc Brockman, ngài nếu ăn tất cả người gia tộc Brockman, vậy ăn luôn cả ta đi.

Czech sững sốt, theo đó cảm kích rơi lệ, mắt run lên:

- Á, Á Lực tiên sinh, ngài...

Hắn kích động nói không nên lời, tại phạt tội chi thành mà sống sót là chuẩn quy tắc cao nhất, có thể khẳng khái nói chuyện nhân nghĩa có mấy người a?

Chẳng biết Đỗ Trần nghĩ gì, JuJu thú Pi Liesi này yêu thể diện, sẽ không lấy oán báo ân, giết chết ân nhân cứu mạng sao? Hắc hắc, hắn sẽ không, mà cho dù là vậy, lão tử đến lúc đó sẽ đành bỏ gia tộc Brockman, lại trở về mềm mỏng, cũng có quan hệ tới người.

- Oanh, oanh.

Pi Liesi tức giận dậm chân! Hắn nhìn chằm chằm Đỗ Trần, trong mắt tơ máu vô số:

- Người thật sự phải ngăn trở ta báo thù?

Đỗ Trần tiếp tục làm trang hảo hán:

- Muốn giết người Brockman, trừ phi bước qua thi thể ta trước.

- Hắc dật dật, người cho rằng ta thật sự không dám giết người sao?

Pi Liesi bạo nộ, giương miệng rộng ra lao về phía Đỗ Trần.

Răng nhọn xú khí đập vào mắt, Đỗ Trần lặng lặng nhìn, thậm chí nói, gần thêm, gần thêm chút nữa lại mềm mỏng, dù sao mạng nhỏ của mình so với gia tộc Brockman trọng yếu hơn.

Lời nói vừa ra tới mép, Pi Liesi đột nhiên dừng lại, bạo nộ đập cái đuôi như núi, giận dữ hét:

- Cút, mang theo người gia tộc Brockman cút đi cho ta.

Mẹ nó hơn mười vạn JuJu thú đang nhìn ta, ta có thể lấy oán báo ân, một chuyện mất thể diện thế sao?

- Hô!

Đỗ Trần thở phào nhẹ nhõm, đỡ thẳng rồi. Hấn quay đầu lại đẩy Czech:

- Còn lo lắng làm gì? Đi mau.

Kêu Steven, thu hồi Thệ Tuyết kiếm, mấy người mau chóng rời đi. Pi Liesi chợt quát:

- Chờ chút.

Nó thở ra mấy hơi dài:

- Á Lực, hôm nay ta buông tha người cùng gia tộc Brockman, nhưng, ân tình của người ta đã trả đủ, ngày sau trên chiến trường gặp lại, đừng trách ta không khách khí.

Đỗ Trần chấp tay nói:

- Bệ hạ nhân nghĩa đã tận, nếu ngày sau gặp lại trên sa trường, Á Lực sinh tử vô oán.

- Tốt, cút đi.

Đỗ Trần lao về hướng địa bảo Brockman, trong lòng lúc này mới hoàn toàn an tâm, nhưng sau khi an tâm, tư duy của hắn cũng không hề lo lắng sinh tử, mà lo lắng một vấn đề - sao lại có nhiều JuJu thú như vậy?

Đỗ Trần tính toán JuJu thú, kết luận khiến hắn phi thường kinh ngạc, các gia tộc trong phạt tội chỉ thành tổng cộng có hơn 20, chia đều mỗi gia tộc tự dưỡng hơn vạn JuJu thú, vậy cho dù cộng đã hoang dã, số lượng JuJu thú trong phạt tội chỉ thành đã chết cũng không có khả năng vượt quá năm mươi vạn.

Nhưng vừa rồi Pi Liesi nói có hơn trăm vạn đại quân, mặc dù có chút khoa trương, nhưng cũng không kém là bao, vậy, hơn năm mươi vạn JuJu thú là từ đâu chui ra?

Trong lòng đang nghĩ, Đỗ Trần "Ôc" nôn ra một bụng máu ứ - mới vừa rồi vì cứu Tuyết Cơ, hắn chính diện chống đỡ lưu tinh của Mười Ba.

- Á Lực tiên sinh, ngài làm sao vậy?

Czech lập tức đỡ lấy, Đỗ Trần mệt nhọc vô lực, bên cạnh, Steven cũng ngã quỵ - mặc dù tự bạo không thành công, nhưng đầu khí đã tích tụ tuyệt không dễ dàng thu hồi như vậy.

Huỳnh đệ hai người đều bị thương.

Czech vội la lên:

- Mau, mau giúp bọn họ quay về địa bảo.

Đoàn người vội vã bay nhanh, ngay khi bọn họ rời đi không lâu, trong bầy JuJu thú xảy ra một chuyện nhỏ rất thú vị...

Trong quần thú, một JuJu thú có cái đuôi dài ba bốn thước đang ăn thi thể trên mặt đất, đột nhiên, hắn vỗ vỗ cái bụng căng tròn, cái đầu chính thỏa mãn mà cái đầu nhỏ trên đuôi mặt cũng lộ vẻ thỏa mãn. Nhưng, nhưng cái đầu nhỏ lại không ngừng kêu "Hắc dất dất"

Theo đó mỗi lần kêu lên, tiểu đầu nó biến thành lớn, càng lúc càng lớn, đến khi lớn bằng đầu chủ, cơ hồ lớn bằng nhau...

Lúc này thì, "Ba" một tiếng, hai cái đầu phân chia làm hai, JuJu thú này cũng phân chia làm hai con JuJu thú.

- Hắc dất dất, hắc dất dất.

Hai con JuJu thú đứng đối diện kêu vài tiếng lớn, trên mỗi cái đuôi đều xuất hiện một đầu nhỏ. Sau đó, hai con giống hệt nhau lại tiếp tục ăn thi thể...

JuJu thú sau khi biến dị, phương thức sinh sản của chúng cũng biến hoá, biến thành tốc độ sinh sản phân chia nhanh nhất.

Một JuJu thú không ngừng phân liệt, chỉ cần cho JuJu thú ăn no, vậy phân liệt không ngừng sinh ra, số lượng JuJu thú bội tăng.

Thấy tình hình số lượng con dân trước mắt ngày một tăng, JuJu thú vương Pi Liesi ưu phiền, lẩm bẩm:

- Hắc dất dất, nhưng Tử Huyết Nhân không đủ ăn, làm sao bây giờ? Sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện...

JuJu thú vương đang phát sầu, thì trong một hạp cốc cách hần gần trăm dặm, đáy cốc không phải là bùn đất màu đen của phạt tội chi thành mà là vách tính mạng thụ, mới vừa rồi bọn Mười Ba chạy tới đây, cuối cùng thấy vách tính mạng thụ, lập tức dụng Tánh Mạng Tiệp Kính xuyên vách, chạy tới mê cung.

Ngược pháp phòng, Mười Ba ngồi dựa vào tường, căn rằng nổi lại cánh tay trái bị đứt:

- Mười Bốn, người thế nào?

- Ta bị cắn nát thịt, bất quá không có vết thương trí mạng, nửa thân dưới của Mười Bảy đã bị JuJu thú ăn, dù có thể sống sót, sợ rằng cũng là một phế nhân.

Mười Bốn tựa trên vách tường, chỉ chỉ Mười Bảy chỉ còn lại một nửa thân thể đang nằm trong lòng Constantine, tiểu đội Chaucey toàn bộ táng thân trong miệng JuJu thú.

Mười Bảy chỉ còn lại một hơi cuối cùng, suy yếu nói:

- Mau, mau dụng Tánh Mạng Tiệp Kính đưa ta tới bên chủ nhân, chủ nhân có thể cứu ta.

Mười Ba lão đảo đứng dậy:

- Trở về? Nhiệm vụ của chúng ta chưa có hoàn thành, chẳng lẽ phải về chịu phạt sao?

- Nhưng nếu không trở về, ta hẳn là phải con mẹ nó phế bỏ.

Mười Bảy phần nộ cầu khẩn, ánh mắt lo lắng nhìn Mười Ba:

- Bằng không người dụng Tánh Mạng Tiệp Kính giúp ta bảo trụ tính mạng cũng được.

Mười Ba lại cười lạnh lùng:

- Chúng ta đều thấy được, nếu người đã phế, vậy đi tìm chết đi.

Mười Bảy sừng sốt, la lên:

- Số thứ tự của ta dưới người, ta chết, đối với người không có lợi gì! Ngược lại người còn có thể vì chấp hành nhiệm vụ mà hao tổn một đội trưởng, sẽ bị chủ nhân trừng phạt.

Mười Ba trầm mặc một hồi, có lẽ Mười Bảy nói ra tác dụng, nàng trở tay lấy xuống một viên màu xanh - là huynh đệ tỷ muội của tiểu Đỗ Đình:

- Tánh Mạng Tiệp Kính, trước tiên giúp Mười Bảy bảo trụ tính mạng, sau đó chữa thương cho chúng ta.

Tính mạng hạt cây bắt đầu chậm rãi phát huy tác dụng, quang mang màu xanh biếc, từ quang mang mang theo sinh cơ, hạt cây này có khác biệt với Đỗ Đình, mang thuộc tính sinh mệnh! Một mặt tiếp nhận trị liệu, Mười Ba lại nhú mày:

- Chờ khi thương thể khôi phục một chút, chúng ta lại quay lại phạt tội chi thành.

Constantine vội la lên:

- Chúng ta còn phải trở lại sao?

Mười Ba trầm giọng nói:

- Bí tỏa của người cũng nằm trong tay Á Lực, không lấy lại từ hần, người vĩnh viễn không cách nào tiếp nhận lực lượng mà chủ nhân ban cho, chúng ta cũng vĩnh viễn không cách nào hoàn thành mệnh lệnh mà chủ nhân giao phó.

Constantine thở dài, uyển chuyển khuyên ngăn:

- Kỳ thật chúng ta có thể chờ thực lực hoàn toàn khôi phục, hoặc là trở về xin chủ nhân viện binh... dù sao phạt tội chi thành đã là thiên hạ của JuJu thú.

Mười Ba cũng thở dài:

- Mười Tám, người mới gia nhập chúng ta, còn không biết quy củ của chúng ta, quân lệnh như sơn, nếu chúng ta không hoàn thành quân lệnh mà lệch thếch trở về, là phải bị xử phạt.

- Quân lệnh? Chủ nhân trước kia là quân nhân sao?

Phản nghị cự long ngạc nhiên hỏi.

- Chẳng những trước kia là vậy, bây giờ cũng vậy. Tốt lắm, việc này người sau này chậm rãi sẽ hiểu thôi.

Mười Ba cắn răng chịu đựng miệng vết thương rách đang liền lại, nói:

- Lúc này đây, 20 người gia tộc Chaucey hoàn toàn chết trận, lãng phí 20 bí tảo. Mười Tám, chờ sau khi về, chúng ta phụ trách đối phó Á Lực, mà người nghi biện pháp tìm kiếm thi thể bọn Chaucey...

Constantine khó hiểu hỏi:

- Thi thể bọn Chaucey bị xé nát, căn bản không thể tìm, hơn nữa chúng ta cần phải vì thi thể mà mạo hiểm sao?

- Đương nhiên có.

Mười Ba giải thích:

- Đấu khí của chúng ta đều đến từ bí tảo của chủ nhân, sau khi đấu khí ly thể cũng không tiêu tán, mà là chủ nhân có thể lại lợi dụng đấu khí! Cho nên thi thể đối với chúng ta phi thường trọng yếu.

Constantine ngạc nhiên nói:

- Vậy không phải nói, bọn JuJu thú ăn thi thể Chaucey sẽ trở nên phi thường cường đại sao?

Mười Ba hừ lạnh nói:

- Đúng là như vậy, chỉ cần thuộc tính của JuJu thú cùng thi thể có sự tương hợp, hắc sẽ kế thừa lực lượng của Chaucey! Mới vừa rồi Mười Bốn cùng Mười Bảy vì sao thấy ta chết mà không cứu?

Nàng nhìn chằm chằm Mười Bảy lạnh lùng nói:

- Bởi vì ta là Mười Ba, đấu khí so với hắc mạnh hơn, chỉ cần ta chết, hắc có thể từ thi thể của ta kế thừa đấu khí của Mười Ba! Nhưng ngược lại, hắc chết, ta không cần kế thừa đấu khí cấp thấp hạng Mười Bảy, cho nên ta mới có thể đi cứu Mười Bảy.

Phản nghị cự long mỉm cười, trong mắt hiện lên vẻ trào phúng.

Không thể tưởng tượng thi thể Xích Quân lại có nhiều bí mật như vậy, thật là thú vị! Người đã chết, đấu khí trên thi thể còn có thể tiếp tục truyền thừa, vậy, ta Constantine nếu có thể có thi thể của số 1 thì sao?

Phản nghị cự long trong lòng nổi lên một họa diện đầy máu tanh. Nhưng hắc biết, mình trước mắt còn chưa có năng lực cho bức họa này biến thành sự thật, cho nên lại khiêm cung nói:

- Ta hiểu rồi, ta sẽ đi tìm thi thể bọn Chaucey, nếu tìm không được, ta đây cũng biết giết chết bọn JuJu thú đã ăn thi thể Chaucey, mang thi thể JuJu thú trở về.

Đôi mắt đẹp của Mười Ba chậm rãi nhắm lại.

Mấy người tiếp tục chữa thương, đợi tới khi thân thể khôi phục chút ít liền lặng lẽ tiềm hồi phạt tội chi thành. Bất quá Mười Bảy đã là phế nhân bị vứt lại tại chỗ, đấu khí của hắc còn, miễn cưỡng có thể làm nhiệm vụ tiếp ứng...

Trong tính mạng mê cung lạnh như băng, hết thấy đều âm trầm, trong thông đạo chỉ có một mình Mười Bảy lặng lẽ chữa thương, hy vọng có thể sớm hồi phục một chút khí lực.

Nếu lúc này đột nhiên có một con dị thú ăn thịt hắc thì sao? Mà dị thú này lại có thuộc tính đầu khí hợp với Mười Bảy...

Mười Bảy trong đầu đột nhiên toát ra ý nghĩ này, bất giác rung mình một cái, lập tức cười nói:

- Đoạn tính mạng mê cung này là hậu viên phạt tội chi thành, sao có thể có dị thú xuất hiện?

Hắc tự cười an ủi bản thân.

Nhưng lúc này phụ cận vang lên một thanh âm:

- Hắc, huynh đệ, ngươi có là cũng lạc đường giống ta không, sắp đói chết rồi phải không?

Trong địa bảo Brockman, Đỗ Trần cùng Steven được đưa vào đại sảnh dưới đất, Steven hôn mê bất tỉnh, Đỗ Trần mặt cũng vàng vọt, khí sắc cực kém.

Czech an trí huynh đệ hai người ngồi lên trên thảm, vội vàng hô to:

- Mau, mau mang bổ phẩm tốt nhất cùng được tài lại.

Một tiếng rống to kinh động địa bảo, lớp người thứ 3 ở đây lập tức tới xem. Tam tiểu thư Anji tới trước, thấy bộ dáng của Đỗ Trần, âm dương quái khí trào phúng:

- Ai nha? Đường đường phong hào đầu thần đương nhiên bị thương, xem ra các ngươi gặp phải địch nhân rất cường đại.

Đỗ Trần trừng mắt liếc nàng một cái, vừa muốn mở miệng, Czech đã quát:

- Anji, ngươi câm miệng cho ta, mau đi lấy được phẩm lại.

Đỗ Trần khoát tay:

- Czech, ta không việc gì! Bất quá có mấy việc ngươi phải lập tức đi làm, nếu không chúng ta sợ rằng không bao lâu sẽ táng mạng trong miệng JuJu thú.

Czech lập tức quỳ bên người Đỗ Trần:

- Xin ngài phân phó, ta lập tức làm.

Đỗ Trần điều tức hơi thở:

- Đầu tiên...

- Hừ!!!

Anji hừ lạnh cắt đứt lời Đỗ Trần, kéo cha lại bên người giận dữ nói:

- Cha, người xem người thành dạng gì vậy? Chẳng lẽ người là người hầu tiếp nhận mệnh lệnh của chủ nhân sao?

Nàng giơ ngón tay chỉ Đỗ Trần:

- Người một khách khanh, dựa vào cái gì lệnh cho cha ta? Người đâu, mang Á Lực ra ngoài cho ta.

Trong lớp người thứ 3 lập tức có người tiến lên, thật sự không để phong hào đầu thần bị thương vào mắt.

Czech "Ba" một cái tát vào mặt Anji:

- Người đưa con hư hỏng này, mới vừa rồi nếu không có tiên sinh Á Lực, ta và mấy thúc thúc của ngươi không ai có thể còn sống trở về.

Đương đệ bên người hắc cũng cả giận:

- Anji, ngươi quá đáng rồi, vừa rồi tiên sinh Á Lực dùng một cái mạng của mình mới bảo vệ được chúng ta, hôm nay ta xem các ngươi ai dám mang hắc ra ngoài?

Lớp người thứ 3 dù kiêu ngạo, nhưng cũng không dám cùng cha và các thúc thúc tranh đấu, Anji hung hãn nhìn chằm chằm Đỗ Trần:

- Phụ thân, vừa rồi phát sinh chuyện gì?

Czech một mặt kêu người chiếu cố Đỗ Trần, một mặt dụng lời đơn giản kể lại sự tình, cuối cùng tức giận nói:

- Điều hiểu chưa? Bây giờ JuJu thú đã là chủ nhân phạt tội chi thành, các người không muốn biến thành thực vật, vậy thành thật nghe tiên sinh Á Lực.

Anji nghe được sững sốt, lảo bảo:

- Sao sao lại thế này?

Nàng nghĩ thâm, xong hết rồi, JuJu thú cường đại như thế, chúng ta còn có đường sống sao? Bây giờ nguy hiểm nhất không phải là Á Lực đoạt quyền, mà là JuJu thú, vậy bây giờ đi theo một phong hào đấu thần có khả năng sống sót lớn hơn. Nghĩ vậy, ánh mắt nàng nhìn Đỗ Trần trở nên nhu thuận, cúi đầu cười:

- Tiên sinh Á Lực, Anji tuổi còn trẻ không hiểu việc, xin ngài thứ lỗi.

Nha đầu kia trở mặt tốc độ thật nhanh! Đỗ Trần cười khinh, xem như không so đo với nàng, lại nói:

- Czech, lập tức phái người lên mặt đất thu tập tất cả Tử Huyết Nhân còn sót, sau đó tổ chức lại, lấy địa bảo Brockman làm trung tâm, tạo thành phòng tuyến, đồng thời mang tất cả lương thực vào trong địa bảo.

Czech lập tức phân phó:

- Anji, người không nghe được sao? Nhanh đi liên lạc tất cả Tử Huyết Nhân ở phụ cận, nói cho bọn họ, muốn sống, thì đầu nhập gia tộc Brockman chúng ta.

Thái độ Anji cũng quả nhiên biến đổi một trăm tám mươi độ, nàng thành thật cúi mình với Đỗ Trần, xoay người dẫn theo mấy đệ muội đi làm việc.

Đỗ Trần lại nói:

- Thứ hai, ta trong ngực có một quyển trục, người mau đi lấy các thứ ghi trên quyển trục...

Czech lấy ra quyển trục, vừa nhìn... không thấy hành động gì:

- A a, đây là đại phẩm luyện kim, người mau đi sưu tập. Mặt khác kêu người trong đại bảo xuống dưới đào một cái động, nhất định phải đào tiếp cận tính mạng thụ.

Czech mở mồm khó hiểu, kinh ngạc nhìn Đỗ Trần.

Đỗ Trần ý bảo hắn ghé tai lại, thấp giọng nói vào tai hắn:

- Ta tìm được một hạt mầm móng tính mạng thụ, chỉ cần người tìm luyện kim phẩm cho ta, hơn nữa để hạt mầm móng kia nảy mầm tiếp xúc tính mạng thụ, ta có thể mang các người trọng phần nhân gian.

Czech mở to hai mắt nhìn, há mồm hít một hơi khí lạnh. Thanh âm của Đỗ Trần lại truyền đến:

- Mang tin tức này nói cho mấy người tín nhiệm được trong lớp người thứ 2, để bọn họ kiên cường chống JuJu thú, nhưng không nói cho lớp người thứ 3, hiểu được ý ta chứ?

Czech cuống quýt gật đầu:

- Ta hiểu rồi, nữ nhi của ta cùng chất tử chất nữ không phải, ta trong lòng hiểu rõ, nói cho họ chỉ tổ hỏng việc!

Đỗ Trần mỉm cười gật đầu:

- Cuối cùng dùng bùn đất đào được gia cố địa bảo, phòng ngự JuJu thú công kích! Tốt lắm, đi làm đi, bây giờ ta phải bế quan...

394. Sắc Dụ Của Anji

Czech đuổi tất cả mọi người ra ngoài, lập tức phong tỏa đại sảnh để cho Đỗ Trần bế quan.

Trong đại sảnh chỉ còn lại ba thương binh, Đỗ Trần xuất ra Liên Hoa, chậm rãi tản ra quang mang thần thánh, quang mang này mặc dù không thể so với diệu dụng của Thủy Minh thuần, nhưng cũng có thể cung cấp đôi chút trợ giúp.

Steven cùng Tuyết Cơ còn đang hôn mê, Đỗ Trần ngồi trên đài thâm vận nội kinh điều tức, ánh mắt tập trung lên khuôn mặt kiều diễm trắng bạch của Tuyết Cơ...

Nha đầu ngốc!

Đỗ Trần lắc đầu cười khổ, đáng mắng không? Vì một người quen biết chưa tới hai tháng, thực tế coi như cừu nhân mà liều mạng, cuối cùng lại dùng sinh mệnh quá độ đến ngất xỉu, Tuyết Cơ thật sự quá choáng váng. Thở dài, bên tai chợt nghe Steven nói thầm:

- Vọng mỹ nhân sinh thán, không tốt, không tốt.

- Đại ca tỉnh rồi sao? Người thân thể thế nào?

Steven ngồi xuống, khuôn mặt tươi cười:

- Còn chưa đứng được! Lão tam, nói thật đi, có đúng là coi trọng nha đầu kia không?

Đỗ Trần cười cười:

- Không có khả năng. Nàng là đệ tử của Margaret, sớm muộn gì chúng ta cũng đao binh gặp lại.

- Đệ tử của Margaret nhất định là người xấu sao?

Steven hỏi lại:

- Tuyết Ny cũng là đệ tử của Margaret, nhưng nàng là người xấu sao?

Đỗ Trần á khẩu không nói được, hồi lâu mới nói:

- Một nha đầu ngốc vì cừu nhân mà liều mạng thôi...

- Nha đầu ngốc sao?

Steven cười quái dị nói:

- Vậy là ai vì cừu nhân mà ngạnh kháng một chiêu Lưu Tinh, bây giờ còn học máu chữa thương? ư? Tiểu tử ngốc sao?

Steven ha ha cười to, cười khiến Đỗ Trần khó hiểu:

- Được, đại ca, Tuyết Cơ cùng Tuyết Ny không giống, Tuyết Ny a di sinh tính diễm đạm, chưa bao giờ có tâm xấu. Hơn nữa sớm đã quyết liệt với Margaret, nhưng Tuyết Cơ...

Nhìn thoáng qua khuôn mặt tiêu tụy của Tuyết Cơ, Đỗ Trần không có nói xong. Có rất nhiều điểm, Tuyết Cơ thật sự rất giống người quản lý viên không tranh sự đời trong đồ thư quan Đâu Thần đảo.

Ánh mắt của Steven hạ xuống đệ đệ cùng Tuyết Cơ, chuyển đi chuyển lại, đột nhiên cười nói:

- Có một số việc, là vận mệnh nữ thần sớm đã an bài, người muốn tránh cũng không thoát...

Hắn càng nói càng thích thú, dâm tiểu trên mặt càng lúc càng nhiều, thích thú nói:

- Mười tám năm trước, người cùng người ta đã đồng sàng cộng chẩm (nằm chung giường), giờ lại không chịu trách nhiệm, một cước cắt đứt sao?

Khuôn mặt tuấn tú của Đỗ Trần có chút đỏ lên:

- Đại ca người nói hồ đồ gì vậy?

Steven nghiêm mặt nói:

- Ta không có nói bậy, đây là năm đó ta cùng Thiên Dao Benz nghe Thảm Thủy thần thú nói, năm đó, Thảm Thủy thần thú từng thấy người lúc mới sinh cùng một nữ hài được đặt trên một cái giường, tiểu tử người sợ hãi ôm nữ hài đó không chịu buông... tình hình như vậy, khách khách, thật sự là dọa chết người a.

Đỗ Trần sắc mặt càng ngày càng kém, nhưng Steven càng nói càng hứng thú. Tuyết Cơ khẽ tỉnh lại, nghe được từ ngữ lưu manh của Steven, nhất thời mắc cỡ mặt đỏ bừng. Nhưng Steven đột nhiên thần sắc biến đổi, hung dữ nhìn chằm chằm Tuyết Cơ.

Tuyết Cơ cùng Đỗ Trần đều bị vẻ mặt của Steven làm cho hồ đồ, chỉ nghe lảng dang công tử này nói:

- Đệ muội, người ngàn vạn lần đừng có quên báo đáp, người xem máu trên người, đệ đệ ta thiếu chút nữa mất mạng nhờ vì người.

Máu đọng trên quần dài của Tuyết Cơ, đúng là sau khi Đỗ Trần ngạnh kháng sát chiêu của Mười Ba mà thổ huyết, dính lên hơn phân nửa cái quần dài của Tuyết Cơ, Tuyết Cơ vừa nhìn thấy đã sửng sốt.

Đỗ Trần xấu hổ không biết làm gì, nhưng lúc này Steven lại không chịu trách nhiệm nhảy khỏi Liên Hoa, rời đi, lưu lại hai người mờ mịt chẳng biết làm sao.

Hai người liếc nhau, mặt đỏ lên, không nói cái gì, nhưng ánh mắt lại không có tách ra...

Bị Steven nói như thế, hai người đáy lòng đều nổi lên một loại cảm giác cổ quái... một thứ gì đó mọc rễ, trải qua sự tưới nước của Steven, dần dần đã bắt đầu nảy mầm.

Cuộc sống trôi qua mỗi ngày, JuJu thú cùng Tử Huyết Nhân trong lúc đó đã đánh nhau từ thăm thiết tới tàn nhẫn, trong thánh khí đại hội, tuyệt đại bộ phận thủ lĩnh của phạt tội chi thành đều táng mạng trong miệng JuJu thú, nhưng trong đó cũng chỉ có gia chủ mà thôi, quân đội Tử Huyết Nhân còn lại hoàn hảo không tổn hao gì, những người này cơ hồ đều bị gia tộc Brockman thu phục. Ngắn ngủi mười mấy ngày, Brockman gia tộc đã tụ tập được gần mười vạn Tử Huyết Nhân, nhưng trong mười vạn này có cả lão nhược phụ nữ, có thể chính thức xuất chiến sa trường, không tới nửa số đó.

Hơn nữa so với khả năng sinh sản của JuJu thú, số lượng Tử Huyết Nhân vẫn quá ít. Đỗ Trần tự biết cũng không có khả năng ngăn trở JuJu thú, cho nên rõ ràng, trực tiếp buông bỏ cho mấy cứ điểm, chỉ lấy địa bảo Brockman làm trung tâm, không cần thủ thắng, chỉ cần kéo dài thời gian để luyện chế tinh thổ.

Ngày hôm nay, cách địa bảo Brockman hơn ba mươi dặm, tiếng chém giết, cắn xé vang lên cùng một chỗ. Tử Huyết Nhân cùng JuJu thú đang tiến hành hỗn chiến, nhưng hình thế lại vô cùng cổ quái, JuJu thú số lượng cùng thực lực đều rõ ràng chiếm ưu thế tuyệt đối, nhưng chiến quả lại rơi xuống hạ phong.

Thường thường là hai mươi mấy JuJu thú vây quanh một binh sĩ Tử Huyết Nhân, Tử Huyết Nhân binh sĩ không chút lưu tình, liều mạng giết địch, nhưng JuJu thú lại vô cùng bận tâm, dù liều mạng tổng mệnh, cũng không chịu giết đối thủ, ngược lại ra sức bắt sống, đúng là chiến pháp này khiến JuJu thú khổ không chịu nổi, cuối cùng thường thường bị binh sĩ Tử Huyết Nhân giết chết rất nhiều JuJu thú, tới lúc kiệt lực mới bị JuJu thú bắt giữ...

JuJu thú vương Pi Liesi xa xa tọa trấn, một JuJu thú to lớn oán giận nói:

- Vương hắc dật dật, mấy ngày này huynh đệ chúng ta bị chém giết chết nhiều lắm, ngài hạ lệnh cho chúng ta thả tay giết chóc đi.

- Không được!

Pi Liesi kiên định nói:

- Ta nói cho các người bao nhiêu lần rồi? Dù mất mười huynh đệ, cũng phải bắt một tên còn sống! Tử Huyết Nhân chỉ còn lại không tới mười vạn, hôm nay chết một người, ngày mai chúng ta sẽ có một trăm huynh đệ chết đối.

- Các huynh đệ đều hiểu được đạo lý này, cũng đều chấp hành mệnh lệnh hắc dật dật của ngài - không tiếc hết thảy bắt sống! Nhưng, nhưng...

JuJu thú to lớn cầu khẩn:

- Huynh đệ chúng ta liều mạng bắt sống, tùy thời đều có thể táng mạng. Nhưng Tử Huyết Nhân hắc dật dật lại dựa vào việc chúng ta không giết bọn hắn mà liều mạng ra tay... điều này, điều này khiến cho các huynh đệ chết oan khuất.

Pi Liesi lạnh lùng nói:

- Vì sau này, kêu các huynh đệ nhẫn nại một chút a, truyền lệnh xuống, hôm nay ai bắt giữ được một tù tinh, thưởng một miếng thịt của Tử Huyết Nhân, giết chết một Tử Huyết Nhân, không có "cơm" ăn.

JuJu thú to lớn thở dài, xoay người đi truyền lệnh, một đạo lệnh này, khiến cho đông đảo JuJu thú bất mãn, đưa tới nhiều ánh mắt oán hận, Pi Liesi trong lòng biết rõ, nhưng không thể không làm ra quyết định như vậy.

Hắn sợ.

JuJu thú tăng lên mỗi ngày, hôm nay số lượng đã vượt quá hai trăm vạn, nhưng Tử Huyết Nhân chỉ còn lại có mười vạn, tiếp tục như vậy, cho dù là bảo tồn toàn bộ Tử Huyết Nhân đầu hàng, cũng không đủ ăn! Mỗi ngày nay, đã có nhiều huynh đệ đói....

Chẳng lẽ phải phát triển... tới bước này sao? Pi Liesi sau khi tiến hoá chẳng những thân thể cường tráng, mà càng thông suốt rất nhiều. Thấy tương lai xa - Tử Huyết Nhân không đủ ăn, vậy tương lai JuJu thú ngoại trừ ăn đồng loại, còn có thể ăn cái gì?

Lại nghĩ JuJu thú tự giết lẫn nhau, cảnh ăn thịt đồng loại, Pi Liesi không thể không sợ hãi... hắn chỉ có thể trì hoãn, trì hoãn, tiếp tục trì hoãn, tuyệt không thể để cho Tử Huyết Nhân bị diệt tuyệt.

- Hắc dật dật! Người thật hắc dật dật.

Mấy con JuJu thú không nhịn được muốn ăn mấy tù binh còn sống, Pi Liesi nhanh chóng tiến lên, một cước đá chết mấy con JuJu thú, nổi giận mắng:

- Đều nghe ta đây, chúng ta phải để Tử Huyết Nhân sống. Không nên giết, ai dám ăn tù binh, ta hắc dật dật đá chết hắn! Mang tù binh tới căn cứ sinh sản phối giống cho ta.

- Vương hắc dật dật... chúng ta không dám, nhưng, chúng ta đói a.

JuJu thú nhìn chằm chằm tù binh được chuyển đi, khóc không ra nước mắt, trong đó, có không ít ánh mắt rất không tốt nhìn Pi Liesi...

Để cho huynh đệ mình chết đói, lại cung cấp thức ăn nuôi dưỡng đầy đủ cho Tử Huyết Nhân, còn dùng thi thể huynh đệ chết trận mang cho tù binh, có vị vua thế này sao?

Số lượng lớn nhất, chiếm cứ chủ lực là JuJu thú cấp thấp, lần đầu tiên ý thức được, vị vua này, có lẽ tuyển sai rồi, có lẽ chúng ta phải chọn một vị vua "Thông minh" hơn.

Quan sát địa bảo đối diện, đã thấy tình hình này, Đỗ Trần phì cười, than vãn với Czech ở bên:

- Nhờ có Pi Liesi còn hiểu được đạo lý, tận lực tránh cho đại quy mô sát thương Tử Huyết Nhân, nếu không chúng ta sớm đã bị đập bằng, căn bản không có khả năng trì hoãn tới hôm nay.

Czech vẽ mặt cổ quái:

- Đúng vậy, bây giờ các huynh đệ đều tranh nhau ra chiến trường - không lo lắng bị giết chết, đánh thắng trở về được thưởng, đánh cho thoải mái, ta có thể tưởng tượng ra.

Đỗ Trần lại thở dài nhìn bọn JuJu thú:

- Tiến hóa sai lầm, JuJu thú nhất định không có tương lai, bọn họ nhất định sẽ bị quy luật tự nhiên đào thải,... mặc kệ bọn họ, Czech, đồ vật chuẩn bị thế nào rồi?

Czech vui vẻ nói:

- Vừa rồi biểu diệt ta dẫn người đi đào tới vỏ tính mạng thụ, luyện kim phẩm ngài cần cũng đều chuẩn bị tốt rồi, chỉ thiếu mấy thứ, Anji bọn họ sẽ đi tìm. Á Lực tiên sinh, ngài làm sao vậy?

Đỗ Trần sắc mặt đột nhiên trở nên khó coi, con mắt nhìn JuJu thú ngẩn người:

- Tiến hóa sai lầm...

Czech không rõ cho nên nhẹ giọng hỏi vài câu, nhưng Đỗ Trần chỉ khoát tay, hẳn không dám quấy rầy Đỗ Trần suy nghĩ, thấp giọng cáo từ...

- Tiến hóa sai lầm...

Đỗ Trần vuốt mũi, vừa rồi sau khi thuận miệng nói ra câu này, trong lòng hẳn hình như có cái gì đó bị xúc động, loại xúc động này đột nhiên tới cũng không có gì kỳ quái, nhưng, đồng thời với xúc động này, quả thứ 4 Liên Hoa trên người hắn đột nhiên nhúc nhích.

Hôm nay quả thứ 4 đã về với Đỗ Trần, nhưng không cách nào sử dụng, mình thiếu cái gì?

Mới vừa rồi, cảm giác về tiến hóa sai lầm... là đáp án của đề sát hạch mà Bồ Đào đưa ra sao? Là mấu chốt để sử dụng quả thứ 4 sao?

Đầu Đỗ Trần có chút choáng váng.

- Tiên sinh Á Lực.

Một tiếng kêu ngọt ngào cắt đứt Đỗ Trần suy tư, quay đầu nhìn lại, là tam tiểu thư Anji cười hì hì đi tới, trong tay còn cầm một cái bao lớn:

- Ta vừa đi tìm một chút luyện kim phẩm.

Anji buông bao xuống, nhưng lại dán bên Đỗ Trần không chịu rời đi, phát phát tay, dụng thân phận tam tiểu thư của nàng cười đuổi đi những người đang nhìn, trong phòng chỉ còn lại nàng cùng Đỗ Trần hai người.

- Người có chuyện gì?

Anji cười nói:

- Á Lực tiên sinh, ta chính là muốn hỏi một chút, hôm nay đại binh JuJu thú áp cảnh, ngài muốn luyện kim phẩm này làm gì?

Một mặt nói, nàng một mặt tựa hồ dán vào thân Đỗ Trần.

Đỗ Trần nhú mày:

- Vấn đề này hẳn là đi hỏi cha người.

Anji cười khanh khách, áp sát Đỗ Trần hơi thở như lan, chớp mũi thậm chí đưa tới sát trước mắt hắn:

- Cha không nói cho ta biết, người có thể nói cho ta không?

Đỗ Trần đẩy nàng ra:

- Nếu cha người thấy không cần phải nói cho người, ta đây cũng không nói cho người. Anji tiểu thư, nơi này là đài quan sát, không phải nơi người có thể ở lâu, tiếp tục đi chấp hành nhiệm vụ.

Hắn thanh âm lạnh như băng, có thể khách khí nói chuyện sao, việc này là nể mặt Czech, nếu không Đỗ Trần thật sự không đáp lời Anji.

Anji không có ý rời đi, đột nhiên càng áp sát người Đỗ Trần, ngực dán sát vào vai hắn:

- Người muốn làm gì?

Đỗ Trần hừ lạnh:

- Cách xa ta một chút.

- Được rồi.

Anji thốt nhiên lùi lại vài bước, nhưng nàng đi tới cửa, "Soạt" một tiếng, hạ khóa trên cửa xuống, rất thần nhiên nhìn chằm chằm Đỗ Trần.

- Chỉ sợ là mọi nam nhân đều biết ta muốn làm gì, người không rõ sao? ư?

Nói xong, Anji đột nhiên hai tay tháo đai lưng, trường bào theo thân thể mềm nhũn hạ xuống, lão thiên, bên trong đương nhiên không mặc cái gì! Đỗ Trần lập tức nhắm mắt xoay người.

Anji nhìn bóng lưng Đỗ Trần nhàn nhạt nói:

- Á Lực, ta không thích bà bà con mẹ nó, một câu nói, từ hôm nay trở đi, ta là nữ nhân của người!

Xúc động, hưng phấn, vui mừng nam nhân trong tình huống này liệu có như tâm tình của Đỗ Trần... không có chút cảm giác.

Hắn vô cùng ngạc nhiên.

Ta thấy được, trong nháy mắt lúc trường bào hạ xuống, mặc dù ta nhắm mắt nhìn Anji quá đột ngột, trong phút chốc ta đã thấy rõ, nhưng Liên Hoa không có phản ứng, chẳng lẽ "thấy" cũng không tính là gần nữ sắc sao? Trong lòng thâm mắng Bồ Đào có đúng là thật sự chơi lão tử, nhưng trên mặt lãnh đạm vô cùng:

- Ta không có hứng thú đối với người.

- Không có hứng thú với người.

395. Đây Là Nam Nhân Của Ta

Nàng chậm rãi bước tới Đỗ Trần:

- Bên ngoài có đại binh JuJu thú áp cảnh, quyền lớn trong nhà đều trong tay người, không phải nữ nhân của người, ta sẽ sống rất bi thảm... không phải sao?

Đi tới sau lưng Đỗ Trần, nàng nhẹ nhàng ôm lấy cổ hắn:

- Nói thật đi, người tin tưởng chúng ta có thể sống sót trước nạn JuJu thú, không trở thành thực vật chứ? Dù sao ta không tin. Tình hình thánh khí đại hội ta đều nghe nói rồi, người có ân với JuJu thú vương, chờ khi địa bảo bị công phá, người cùng thân nhân của người nhất định được buông tha... người nói, ta có nên hay không nên trở thành nữ nhân của người, thân nhân của người?

Anji nhẹ nhàng nâng gót ngọc, chuyển tới dựa vào bàn trước mặt Đỗ Trần:

- Ta ở chỗ này, muốn chứ? Bất quá tốt nhất làm nhẹ nhàng chút, ta là lần đầu

Mỹ nhân lộ thể nằm trước mặt, thân mình cực phẩm, nhưng Đỗ Trần lại một lần nữa xoay người, trong lòng tức giận không nói nên lời.

Mẹ nó, xem hình dáng Anji, vẻ mặt bình thản, như là thương lượng sáng mai điểm tâm sẽ ăn gì, lớp người thứ 3 gia tộc Brockman thật sự không thể cứu được nữa, bọn họ vì sống sót, thật sự là ai cũng có thể bán đứng.

Đỗ Trần chỉ vào cửa cả giận nói:

- Nếu người không phải nữ nhi của Czech, ta lập tức giết người! Đi ra ngoài! Muốn tìm nam nhân, trong địa bảo còn nhiều.

Anji lạnh lùng nói:

- Người nghĩ rằng ta không đi tìm qua sao? Người thứ nhất ta tìm là đại ca người, nhưng hắn chỉ nhìn chăm chăm vào Heidi! Nếu không người nghĩ rằng ta sẽ tìm người - nam nhân đã có thể tử sao? Bớt nói nhảm đi, nếu người không chủ động, ta đây tới thị hầu người.

Nói xong, nàng thoải mái, không chút ngưng ngừng đi tới bên Đỗ Trần.

Một cỗ tà hỏa bùng lên trong lòng, đáng chết, Bồ Đào tới cùng là có chơi ta hay không? Có muốn hay không tìm lão bà mạo hiểm thử một lần? Nhưng tìm lão bà cũng không thể tìm cái loại Anji này, Đỗ Trần tiện tay phát lên. Một đạo băng phong nổi lên cuốn trường bào trên mặt đất, khoác lên Anji:

- Ta kêu người đi ra ngoài, có nghe hay không?

Anji nhúu mày nhìn Đỗ Trần:

- Nghe rồi, nhưng người thật sự không hứng thú đối với ta sao? U!

Mị nhân của nàng khép hờ khiến người ta áy náy động tâm.

Nhưng Đỗ Trần khẽ dụng đầu khí, "Đông", đánh vỡ cửa lớn ném Anji ra ngoài.

- Người đâu, mang Anji này biến khỏi mắt ta.

Đỗ Trần gầm lên, hỏa khí ba phần là do Anji, nhưng bảy phần lại do Bồ Đào, mẹ nó, tới cùng có đúng là chơi ta, rõ ràng ta đều thấy được.

Tiếng cửa vỡ cùng tiếng hét phần nộ làm kinh động mọi người, Czech là người thứ nhất lao tới, lớp người thứ 3 gia tộc Brockman cũng vội vã chạy lại, ngay cả Tuyết Cơ cùng Steven cũng bị kinh động.

Thấy bộ dáng Anji bọc mình trong trường bào, mặt mày thất sắc, không cần nhiều lời, mọi người nhất thời hiểu được cái gì. Czech phần hận dậm chân:

- Dọa người a! Ta sao lại có loại nữ nhi như người?

Anji đương nhiên còn nhâng nháo nói:

- Người nguyện ý làm chó săn cho người ta, còn nói ta sao? Ta chỉ muốn sống sót khi JuJu thú công phá địa bảo. Liên quan gì tới người?

- Người, người

Czech giận nói không nên lời, vừa lúc này Steven cùng Tuyết Cơ đã đi tới, đám người đều nhường đường. Czech đi tới trước mặt Tuyết Cơ, thở một hơi dài:

- Ai, Á Lực phu nhân, chuyện này người đều thấy được, ta cũng không nói cái gì. Tùy người xử trí.

A? Tuyết Cơ sững sờ đứng tại chỗ.

Steven lại nói:

- Bất quá đệ đệ của ta đối với người trung trinh không hai, thấy không đó? Hắn đẩy Anji từ trong phòng ra.

Tuyết Cơ bất giác thở phào nhẹ nhõm, lại ngẩng đầu lên, phát hiện mọi người đều đang nhìn mình. Czech lại nói:

- Á Lực phu nhân, Anji giao cho người, muốn đánh muốn giết người nói một câu, ta Czech không có mặt mũi cầu tình.

Nói xong, hắn cúi đầu phần hận rời đi, trực tiếp giao lại nữ nhi cho Tuyết Cơ.

Tuyết Cơ mờ mịt chẳng biết làm sao, ánh mắt hạ xuống người Đỗ Trần, phát hiện Đỗ Trần cũng đang nhìn nàng, việc này làm thế nào cho ổn thỏa?

Người vào xem ngày càng nhiều, Anji nắm thật chặt trường bào trên người, nhìn chằm chằm Tuyết Cơ trước mặt, gân cổ lên nói:

- Đúng vậy, ta yêu thích Á Lực, người muốn sao?

Tư thái khiêu khích khiến Tuyết Cơ trong lòng có chút phần nộ, nhưng nha đầu ngốc này đương nhiên không biết bộc phát thế nào, Steven lại một lần nữa nói thâm vào tai nàng:

- Tuyết Cơ, có người muốn đoạt Á Lực từ bên người người đi, người không tức giận sao?

- Ta...

Nàng chần chừ nhìn Steven.

Steven nhún vai:

- Đừng nhìn ta, dù sao đệ đệ ta cười càng nhiều lão bà, chất tử của ta càng nhiều, Á Lực của người bị cướp đi không liên quan tới ta...

Một câu nói này, chẳng biết sao đâm trúng tâm khảm Tuyết Cơ, nàng cắn răng, thần sắc căng thẳng, lạnh lùng nhìn chằm chằm Anji nhằng nháo trước mắt.

Anji đương nhiên không chút sợ sệt, tự biết loại chuyện này tuyệt sẽ không đưa tới họa sát thân, ngược lại giáo huấn Tuyết Cơ:

- Người còn dám đánh ta sao? Với thân phận chính thức của ta bây giờ là kế thừa nhân của gia tộc Brockman, hướng tới Á Lực đề thân...

- Ba!

Tuyết Cơ tát vào mặt Anji một cái, tát xong, nàng ngẩn ngơ nhìn bàn tay mình, nhưng lập tức chỉ vào Đỗ Trần nói:

- Xin tránh xa nam nhân của ta một chút.

Steven trợn mắt, trong lòng đắc ý cười thầm:

- Thành công, Steven ta ra tay, chuyện nam nữ rốt cục cũng định.

Mọi người trong gia tộc Brockman chỉ cảm thấy trên mặt không chút ánh sáng, dù sao nữ nhân trong gia tộc làm loại chuyện xấu hổ này thì mặt ai cũng khó coi, bất quá bọn họ đối với phản ứng của Tuyết Cơ thật ra cũng không có gì kinh ngạc - đây mới là phản ứng của một chủ phụ chính thức phải có, Tuyết Cơ một đầu thần, không giết Anji là đã khách khí rồi! Mọi người đều lắc đầu thở dài, chỉ có Đỗ Trần trợn mắt há mồm, lão thiên a, Tuyết Cơ nha đầu ngốc này còn có thể tức giận sao?

Tuyết Cơ tức giận, nàng tát Anji một cái thì đã mơ mộng mất rồi, đột nhiên đi tới bên Đỗ Trần, cúi đầu, dồn hết dũng khí nắm lấy tay Đỗ Trần, kéo hắn đi qua bên người Anji, nhìn thoáng qua mấy muội muội đứng sau Anji...

- Sau này ta không hy vọng thấy chuyện như vậy.

Đổi lại là nữ nhân khác, những lời này nhất định là với ngữ khí uy hiếp, nhưng Tuyết Cơ lại rất quy củ, rất lễ phép, tựa như đưa ra ý kiến, tựa như một tiểu cô nương đang thương lượng, "Ồ mai này là của ta, các người không nên cướp."

Nha đầu ngốc này! Đỗ Trần bị Tuyết Cơ làm cho bật cười, đảo mắt thấy sau khi đánh Anji thì tâm tình trở nên táo bạo, tựa hồ vừa làm một chuyện trọng đại, hừ một tiếng, được gió lạnh của địa bảo cổ động, Đỗ Trần giờ tay đang nắm tay Tuyết Cơ lên, tự tuyên thệ:

- Ta chỉ có một thê tử này, cũng chỉ có một người, hiểu chứ?

Uy áp cường đại khiến cho Anji không dám động, không tình nguyện gật đầu.

Lôi kéo Tuyết Cơ, phu thê hai người nắm tay rời đi, chỉ để lại tiếng thở dài của người trong gia tộc Brockman.

- Tản thôi, đều tản đi, để cho Anji ở một mình một lúc.

Cuối cùng một lão nhân có nhiều tiểu bối, đường thúc của Czech lớn tiếng kêu lên, cho Anji một chút thể diện.

Mọi người chậm rãi tản đi, nhưng thật ra Steven vẫn ở lại bên góc tường, trộm nhìn bóng lưng của Đỗ Trần cùng Tuyết Cơ, miệng nói thầm:

- Hắc hắc, cũng không có ngoại nhân, tay vẫn còn không chịu buông ra? Chẳng lẽ hai người này đều quên mất, hay là cố ý? Khách khách, tư thế nắm tay thật quá tự nhiên...

Một cơn phong ba nhỏ chấm dứt, Anji bị đá ra khỏi địa bảo, nhưng có mấy muội muội đi theo sau lưng, Anji trên mặt đầy vẻ không hài lòng cùng phẫn nộ, nhưng không thể tìm ra một chút liêm sỉ.

Một người nói trước:

- Tam tỷ, người sao lại thất bại? Chẳng lẽ Á Lực không thích?
- Hắn không có khả năng không thích, người xem bộ dáng Tuyết Cơ, Á Lực dám chắc là một đồ háo sắc, nếu không sao có thể cưới lão bà xinh đẹp như thế?

Đây là một tiểu nha đầu, còn chưa am hiểu thế sự, lập tức có người nói cho nàng:

- Người nói loạn cái gì vậy? Lão bà xinh đẹp hay không có liên quan tới háo sắc sao? Bất quá... tam tỷ xinh đẹp nhất trong số chúng ta, ngay cả nàng cũng thất bại, chúng ta...

Nguyên lai mấy người này cũng ôm chí tương đồng với Anji.

Anji bị các nàng châm vào nỗi đau mà tức, cả giận nói:

- Đừng nhiều lời, đáng chết, JuJu thú không tới vài ngày nữa sẽ công phá địa bảo, không muốn làm thức ăn thì đừng nói nhảm, nghĩ xem ngoại trừ Á Lực, còn có biện pháp gì khác không?

Chúng tỷ muội đều á khẩu không trả lời được.

Anji buồn bã lắc đầu:

- Ai! Ngoại trừ Á Lực, thật không có biện pháp khác...lục biểu muội, tam ca người là đồ tử sắc, người đi tìm hắn, hỏi một câu làm sao đối phó nam nhân! Hôm nay hắn là ta không có kinh nghiệm, mới làm hỏng chuyện này, chúng ta tìm mấy tên hỗn đản trong nhà hỏi một câu, để thêm kinh nghiệm.
- Người còn thật sự không biết liêm sỉ, vì sống sót, người thật sự ngay cả tôn nghiêm của nữ nhân đều dám bán đứng sao?
- Lục biểu muội, người dám nói với ta như vậy sao?

Anji đi trước thốt nhiên giận dữ, nhưng lại khôi phục tinh thần, đây không phải thanh âm của lục biểu muội.

Đông, đông, đông, thanh âm mấy thi thể ngã gục truyền tới, Anji quay đầu nhìn lại, một bàn tay lạnh như băng đặt lên lưng nàng. Không thể nghi ngờ, bọn muội muội của Anji đã bị giết chết sạch rồi.

Anji chỉ cảm thấy cánh tay sau lưng lạnh như băng đao, ẩn ẩn có dấu khí ba động tùy thời có thể lấy mạng nàng, lập tức nhỏ giọng nói:

- Đừng, đừng xuống tay! Bây giờ chỉ có một mình ta sống, các người muốn phân phó ta làm gì, ta cũng đều đáp ứng.
- Người thật ra là người thông minh.

Hai người một trước một sau, xuất hiện trước mặt Anji, quân khôi đen, hồng bào:

- Có muốn giết Á Lực không? Chúng ta có thể giúp người.

396. Hồng Loan

Mười Ba cười lạnh nhạt đứng trước mặt Anji, quân khôi của nàng là lấy xuống từ đầu Mười Bảy, đội lên đầu có chút lớn, ngay cả miệng cũng bị che mất:

- Nếu người là một người thông minh, vậy nên rõ ràng lúc này nên lựa chọn thế nào.

Đôi mắt đẹp của Anji vừa chuyển, đột nhiên lắc lắc đầu:

- Ta sẽ không giúp các người đối phó Á Lực.

Mười Ba bĩu môi cười:

- Mười Bốn, có nghe hay không, tiểu bằng hữu của chúng ta muốn cấp cho nàng một chỗ tốt! Chúng ta cấp không đủ chỗ tốt, nàng dù chết cũng không hợp tác với chúng ta... thật sự là một tiểu nha đầu vừa giảo hoạt vừa đáng yêu!

Mặc dù có Tánh Mạng Tiệp Kính trợ giúp trị liệu, nhưng Mười Ba cùng Mười Bảy mới khôi phục thực lực tương đương thập cấp sơ kỳ, bằng vào đó, không đủ đối phó Á Lực cùng Steven, cho nên bọn họ phải thay đổi thủ đoạn.

Mười Bốn ở sau nắm cổ Anji, đột nhiên tăng thêm lực đạo:

- Người không có tiền vốn đàm phán với chúng ta.

Anji cười cười:

- Hạ tay các người xuống, không hợp tác với các người, ta sẽ chết! Nhưng nếu ta giúp các người đối phó Á Lực, chờ khi JuJu thú công phá địa bảo, ta cũng phải chết! Nếu đều là chết, ta phản bội gia tộc làm chi, lại bị chửi vì giúp các người sao?

Mười Ba vỗ vỗ khuôn mặt Anji:

- Tiểu nha đầu đáng yêu, ta thích người.

Anji thần sắc chợt động:

- Các hạ thích ta? A a, trong phạt tội chi thành này, ngoài trừ Heidy xinh đẹp nhất, nếu các hạ cho ta trở thành nữ nhân của người, ta thật ra có thể suy nghĩ.

Mười Ba tức cười, hạ quân khôi xuống!

- Người cũng là nữ nhân?

Anji sửng sốt một chút:

- Nữ nhân cũng có thể, ta nghe nói quý tộc nhân gian cũng thường xuyên bao dưỡng nữ tử tuổi còn trẻ (Híc có nam sủng, lại có nữ sủng).

Mười Ba hừ một tiếng:

- Người thật sự là vô sỉ, bất quá càng thế ta càng thích.

Nàng nắm lấy khuôn mặt Anji:

- Nếu người muốn tham gia, vậy nói thẳng ra - ta ban cho người thực lực, ban cho người được rời khỏi phạt tội chi thành, cơ hội trọng phản nhân gian, mà người, thuần phục ta, giúp ta thu thập huynh đệ Á Lực, điều kiện này tốt chứ?

Anji cuống quýt gật đầu:

- Rất tốt, nhưng các người thật sự có thể giúp ta rời phạt tội chi thành sao?

- Chỉ cần tiếp xúc tính mạng thụ, ta có thể mang người ra ngoài.

Anji trầm ngâm chốc lát:

- Hôm qua trong địa bảo đã đào sâu vào tiếp xúc tính mạng thụ, ta có thể điều động thủ vệ đang bảo vệ ở đó, bất quá, người phải lập tức chứng minh cho ta xem.

- Mười Bốn, người thu thập những thi thể này, ta mang theo nha đầu đi xem.

Nói xong, Mười Ba mang theo Anji biến mất.

Đường hầm từ đại bảo tới tính mạng thụ chỉ sâu có năm trăm thước, bọn họ rất nhanh tới được nơi này, Anji dụng thân phận tam tiểu thư để đi vào, đứng trong huyết động rộng ba bốn mươi thước, chỉ vào một khối tính mạng thụ trong bích đạo:

- Là nơi này.

Vừa dứt lời, Mười Ba đột nhiên xuất ra một hạt cây, hạt cây tiếp xúc tường, lập tức tựa như đao khắc vào vách mở ra một cửa động đủ cho hai người đi qua, sau đó Mười Ba dẫn Anji nhảy ra ngoài, trong lòng còn nghĩ thầm: "Huyết động này đào thật tốt. Chờ sau khi chúng ta đắc thủ, không cần mạo hiểm đi tới hạp cốc, trực tiếp từ nơi này rời đi, sau đó tới chỗ khác trong tính mạng thụ đón Mười Bảy.

Quang mang màu xanh biếc lóe lên không ngừng, vách tường liên miên vô cùng. Anji khiếp sợ nhìn cảnh sắc xung quanh:

- Đây, đây là thật sao... ta đến rồi. ta rốt cục đã thoát khỏi phạt tội chi thành.

Vuốt ve vách tường liên miên liền mạch, Anji rơi lệ.

Nhưng ngay sau đó, quang mang màu xanh biếc trên người Mười Ba chợt lóe, nàng dẫn Anji xuyên qua vách tường, về tới huyết động trong phạt tội chi thành, lạnh lùng nhìn chằm chằm Anji trước mặt, Anji mở mắt nhìn lại huyết động xám xịt, đột nhiên quỳ xuống:

- Anji bái kiến chủ nhân.

Mười Ba vuốt trán nàng:

- Gọi ta là đội trưởng, từ hôm nay trở đi, ngươi là tiểu đội phó tiểu đội Xích Quân Mười Ba, danh hiệu, Hồng Loan.

- Hồng Loan? Vâng! Từ hôm nay trở đi không có Anji, chỉ có Hồng Loan.

Anji nhìn thoáng qua huyết động, lập tức hướng tâm chủ nhận triển hiện năng lực của mình:

- Đội trưởng, hôm nay Á Lực một mặt lệnh người đào móc huyết động này, một mặt kêu ta sưu tập luyện kim vật phẩm, ý đồ không rõ! Nếu đội trưởng cần, Hồng Loan có thể hết sức giúp ngài truy tra, ngoài ra, JuJu thú đã tiến vào cách địa bảo ba mươi dặm...

Trong lúc này, Tánh Mạng Tiếp Kính đang âm thầm nói với Mười Ba:

- Một đệ đệ của ta trong tay Á Lực, hấn đào động cùng sưu tập luyện kim phẩm, chỉ sợ là có quan hệ tới đệ đệ của ta.

Mười Ba cười lạnh lùng, nàng tự nhiên sẽ không nói chuyện này cho Hồng Loan, chỉ nói:

- Hồng Loan, ta phải bắt giữ Á Lực, ngươi có biện pháp gì không?

Hồng Loan ngẩng đầu lên:

- Có! Không dám giấu đội trưởng, vì đối phó Á Lực, ta cùng bọn tỷ muội sớm thương lượng một biện pháp, nhưng vẫn chưa có cơ hội tiến hành thôi...

Nàng thấp giọng nói ra biện pháp của chính mình.

- Tốt, cứ theo người nói mà làm.

Mười Ba thu hồi hạt cây, động khẩu trên vách cũng biến mất:

- JuJu thú vương có vài phần bản lĩnh, hấn vẫn khống chế tốc độ tiến quân, với kinh nghiệm nhiều năm cầm quân của ta phán đoán, nếu không có gì ngoài ý muốn, trước mắt chiến sự sẽ trì hoãn trong khoảng một tháng, người trong một tháng này làm cho ta...

Thượng tầng địa bảo Brockman, Đỗ Trần cùng Tuyết Cơ tay trong tay trở lại phòng ngủ, vừa vào phòng, hai người có chút xấu hổ liếc nhau.

Tuyết Cơ ngượng ngùng cúi đầu:

- Á Lực tiên sinh, vừa rồi, vừa rồi ta không gây phiền toái gì cho ngài chứ?

- Không có, người làm, rất tốt...

Đỗ Trần khóe miệng cứng ngắc chẳng biết nói gì, tay hai người đều cùng một chỗ, ánh mắt lại nhìn nhau, Đỗ Trần chẳng biết trong lòng nghĩ gì, đột nhiên nói ra một câu:

- Người, người thật sự có thể chờ ta một ngàn năm?

Tuyết Cơ đỏ mặt, gật gật đầu:

- Có thể.

Đỗ Trần trong lòng nổi lên một ngọn lửa, nhưng câu nói tiếp theo của Tuyết Cơ lại làm cho lòng hắn lạnh như băng:

- Thấm Thủy bí pháp của gia sư kỳ diệu vô cùng, Tuyết Cơ có thể đợi ngài xuất ra hạt cây, đưa ta về bên gia sư...

Nha đầu ngốc! Ta hỏi ngươi cái này sao? Margaret, ngươi nó tới cái tên này làm cái gì?

Đỗ Trần lắc đầu cười khổ:

- Vậy ngươi nghỉ ngơi trước đi, ta để Liên Hoa tại chỗ này giúp ngươi chữa thương.

- Ân, JuJu thú số lượng càng ngày càng nhiều, ngươi cần cẩn thận hơn.

- Ta đi.

- Ân.

- Vậy ngươi bỏ tay ta ra được không?

Đỗ Trần xấu hổ nói, tay hắn còn bị Tuyết Cơ nắm chặt.

Tuyết Cơ kinh ngạc lẽ lười, lập tức thu tay lại che miệng, quay mặt đi, mặt cười khúc khích đỏ như là quả táo chín.

- Dương!

Đây là thanh âm Đỗ Trần đóng cửa bỏ chạy, Tuyết Cơ tựa hồ giải thoát ngàn cân đè nặng trong lòng, lúc này mới dám quay đầu, đột nhiên sâu kín thở dài, chậm rãi nhắm con mắt, bức họa của mấy vị tỷ tỷ chẳng biết sao xẹt qua trước mắt, tiếp đó là bóng người - bị Margaret soái lĩnh Thấm Thủy Khôi Lỗi binh đoàn sát nhập cung Verne bắt giữ. Thánh Bowen bị phế bỏ một thân đấu khí, đầu nhập tử vong lộ! Bác Bì Green bị Margaret đánh cho thần hồn tan biến, Roland bị Margaret sát thê diệt tử, còn có con ruột bị cha tru sát, cha Arthur chết trên đường phố, vương tử Renault Crown...

Cười nữ nhân Thấm Thủy Hồ, đều không có kết cục tốt đẹp... chỉ cần Margaret còn tồn tại.

- Á Lực, Tuyết Cơ có thể chờ ngươi một ngàn năm, đợi sư tôn thọ mệnh. Nhưng ngươi... có thể chờ ta tới khi lão nhân gia về trời sao?

Thời gian luôn rất nhanh, cuộc sống trôi qua mỗi ngày, JuJu thú đã tiến tới cách địa bảo Hai Mươi dặm, mà thủ đoạn khổng lồ của Pi Liesi càng nghiêm lệ, thậm chí nguyên lệ tới mức huyết tinh.

Một ngày này, JuJu thú đại quân lại bắt được hai ngàn tù binh, có thể nói là đại thắng hiếm có, nhưng cũng vì thế mà bọn chúng bỏ lại chiến trường hơn vạn thi thể, chiến sự chấm dứt, Pi Liesi lớn tiếng rống to:

- Đình chỉ tiến công, bắt đầu thanh tẩy tù binh.

Tuyết đại đa số JuJu thú đều sợ quyền uy của hắn, phần nộ, không cam lòng, nhưng rít gào lui về sau quân trận. Nhưng có một đội JuJu thú, có chừng tám chín nghìn con, bọn họ đương nhiên không nghe lệnh của Pi Liesi, vẫn tiếp tục đi tới như trước.

Pi Liesi giận dữ, thân hình như núi nhảy lên, ầm ầm hạ xuống, một đội đi trước này, hơn mười con JuJu thú bị đánh chết tại chỗ, huyết nhục tung tóe.

- Các ngươi hắc dật dật, không nghe mệnh lệnh của JuJu vương sao? Chaucey, ngươi thực lực bạo tăng, không phải là không để JuJu vương vào trong mắt chứ?

JuJu thú đầu lĩnh mặc dù so đuôi kém khổng lồ như Pi Liesi, nhưng cái đuôi cũng dài hơn trăm thước, hắn vốn chỉ là một đầu JuJu thú rất yếu, nhưng gần đây đột nhiên thực lực bạo tăng, lớn hơn gấp hơn mười lần! Con JuJu thú này ngoại trừ ngày đó ăn thi thể Chaucey thì không có trải qua chuyện gì đặc biệt.

Vì vậy, hắn được gọi là Chaucey! Đây là một tên rất hắc dật dật.

Chaucey nhìn thân hình như núi của vương, e ngại, không cam lòng xoay người chỉ vào đội ngũ phía sau mình:

- Hắc dất dất JuJu vương, hôm nay, hôm nay hai trăm bảy mươi huynh đệ của chúng ta chết đói a.

Pi Liesi thần sắc buồn bã, nhưng vẫn quát như cũ:

- Chấp hành mệnh lệnh của ta, có nghe hay không? Nếu không ta hắc dất dất đập chết các người.

Chaucey phẫn nộ nhìn chằm chằm JuJu vương:

- Muốn đánh thì đánh, bị người đánh chết, cũng tốt hơn là chết đói.

Hắn vỗ vỗ cái bụng:

- Ba ngày qua, ta chỉ ăn một khối thịt nhỏ của Tử Huyết Nhân! Cũng sắp chết đói rồi.

- Chúng ta cũng sắp chết đói rồi.

- JuJu vương hắc dất dất, chúng ta không muốn hắc dất dất chết đói, người hắc dất dất đánh chết chúng ta đi.

Cả đội ngũ, tám chín ngàn JuJu thú kêu to, thanh thế rung trời.

Pi Liesi thở dài:

- Các huynh đệ, ta nói với các người bao nhiêu lần rồi? Bây giờ ủy khuất chút ít, là vì nghĩ tới tương lai của chúng ta, chẳng lẽ các người muốn ăn sạch Tử Huyết Nhân, sau đó lại đói chết sao?

JuJu thú không phải không rõ đạo lý, bọn họ cơ hồ đều rõ cục diện trước mắt, Tử Huyết Nhân chết, bọn họ cũng đừng nghĩ sống lâu! Nhưng một mặt là đại đạo, một mặt là sự thật chết đói, lựa chọn sao đây? Chaucey cả giận nói:

- Tử Huyết Nhân chết sạch, chúng ta cũng chết đói, đạo lý này chúng ta đều hiểu được! Nhưng JuJu vương a, chúng ta đói a! Để cho hắc dất dất theo đại đạo gặp quỷ, chúng ta bây giờ chỉ nghĩ tới no bụng.

Nói xong, hắn dẫn đầu đi về phía trước, đội ngũ của hắn cũng theo sát phía sau, có người dẫn đầu, lá gan JuJu thú còn lại cũng nở ra, cũng bắt đầu động.

- Hắc dất dất.

Pi Liesi bạo nộ, tràng cảnh kinh khủng lại nổi lên trong lòng, cự vĩ của hắn đột nhiên vấy động, quét ngang đội JuJu thú, Chaucey ở trong đám đó, bị đánh bay lên trời, phốc, phốc, hơn trăm JuJu thú bị đập nát.

Pi Liesi lạnh lùng nhìn bọn JuJu thú:

- Ai còn dám làm ra chuyện hắc dất dất này, ta giết hắn.

Quân JuJu thú nhất thời thành thật an tĩnh, có mấy tiếng mệm mội, còn có tiếng "rột rột" đói bụng không dứt bên tai.

Địa bảo đối diện, Đỗ Trần thấy tình hình này, cười nói:

- JuJu thú còn cách nội loạn không bao xa.

Steven gật đầu, Đỗ Trần đột nhiên ngẩng đầu:

- Không có kết cục tiến hóa sai lầm... đáng chết, đây là cảm giác gì?

Người ngoài khó hiểu nhìn hắn, nhưng gần đây xem lịch sử tiến hóa của JuJu thú, cảm xúc trong lòng hắn dâng lên ngày càng nhiều, nhưng lại không rõ, loại cảm giác này tới tột cùng là gì, dụng từ ngữ thế nào để biểu đạt?

Nhưng Đỗ Trần biết một chút, loại cảm giác này càng sâu, nhưng đến này cũng chưa vận dụng được Liên Hoa của quẻ thứ 4, vậy quẻ này càng lợi hại.

Có lẽ nên nhìn một chút, Liên Hoa quẻ thứ 4 có thể sử dụng rồi... Đỗ Trần nói với mình.

Trong lúc này, Czech đẩy cửa đi vào cửa sau, buông bao đồ vật, vui vẻ nói:

- Lại tìm được ba loại, bây giờ chỉ thiếu "Thanh thiết".

Anji lộng xuất một hồi phong ba, Đỗ Trần lo nghĩ nàng sẽ gây chuyện, cho nên kêu Czech đi làm thay công việc của Anji. Czech buông đồ vật rồi vội vã ra ngoài, trên mặt còn mang theo vài phần vui vẻ.

Đỗ Trần nhìn thoáng qua bao, đúng là thứ mình cần, chỉ thiếu thanh thiết dẫn hỏa là được sao? Đỗ Trần đột nhiên có chút tiếc nuối đứng lên, hẳn thật sự rất muốn ở đây quan sát lịch trình tiến hóa của JuJu thú.

- Ai nha!

Czech vừa mới tới cửa đã gặp phải một lão giả:

- Tam thúc, ngươi làm gì vậy?

Lão giả này là tam thúc của Czech, là lão nhân tin cậy trong đệ nhất đại, lão đẩy Czech ra, la lên:

- Tiên sinh Green, Á Lực tiên sinh, Heidy đột nhiên ngắt, xem có vẻ không ổn, ngài, ngài...

Steven sửng sốt:

- Trời ạ, mau, mau dẫn ta đi xem.

Czech cũng vội la lên:

- Mau, ta cũng đi xem.

Mấy người vội vàng rời địa bảo, tại địa đạo, Anji ẩn thân trong góc thấy hết thấy, khoe miệng nở nụ cười lạnh, nói với mấy đệ muội phía sau:

- Đội trưởng lợi dụng Heidy dẫn Green, Á Lực bận chỉ huy chiến đấu không thể rời đi... phía dưới dựa vào chúng ta, muốn rời khỏi phạt tội chi thành, có được lực lượng thì theo ta.

Dứt lời, nàng xoay người đi về phòng ngủ của khách khanh, nơi đó... Tuyết Cơ đang được mấy thành viên lớp người thứ 2 gia tộc Brockman bảo vệ.

397. Âm Mưu Của Mười Ba Cùng Cái Mũi Của Steven

Anji dẫn người đi tới trước phòng ngủ của Tuyết Cơ đúng lúc Đỗ Trần đi ra khỏi đài quan sát.

- Á Lực tiên sinh, ngài đi đâu vậy?

Lính canh nghi hoặc hỏi.

- A, ta nhớ tới chút chuyện, phải đuổi theo tiên sinh Czech.

Đỗ Trần đóng cửa đi ra ngoài:

- Ngươi chú ý phản ứng của JuJu thú, nếu có chuyện ngoài ý muốn, lớn tiếng cảnh báo.

Lính canh ứng tiếng, đưa mắt nhìn Đỗ Trần rời đi, nhưng vừa quay đầu, đã thấy trên mặt đất hiện lên một đồ án, đồ án này dùng chân vẽ, coi như hoàn chỉnh, miễn cưỡng có thể thấy hình cái mũi.

Lính canh cẩn thận nhớ lại một chút, không có phát hiện là ai vẽ, bất quá từ vị trí đồ họa mà suy đoán, chắc là do tiên sinh Green vừa đứng ở đây vẽ ra.

Trong lòng vô cùng khó hiểu, tiên sinh Green không phải nóng lòng đi gặp tiểu thư Heidy sao, còn vội vã đi nữa? Hẳn sao còn có tâm tình vẽ? Nhún vai, lính canh tiếp tục quan sát JuJu thú.....

Hai Mươi dặm ngoài địa bảo, Chaucey bị đánh bay lên trời rơi xuống mặt đất, bụi đất bay lên bốn phía, trên mặt đất bị đào ra một cái hố thật sâu.

Dựa vào thực lực mạnh mẽ, Chaucey đập đuôi xuống đất nảy lên, vừa thấy Pi Liesi đồ lực đội ngũ của mình, lúc này giận dữ:

- Pi Liesi, ngươi không cho chúng ta ăn Tử Huyết Nhân cũng đành, hôm nay đương nhiên giết hại đồng bào, người, người thật hắc dật dật.

Pi Liesi đang giết cho một đội JuJu thú chạy toán loạn, nghe vậy quay đầu cả giận nói:

- Kể không rõ đạo lý kia, nếu người không rõ ý nghĩ hắc dất dất của ta, vậy đi tìm chết đi.

Nói xong, hắc lắc mạnh đầu, chất lỏng màu xanh biếc sau đầu bắn về phía Chaucey.

Chaucey lập tức tránh thoát, hô lớn:

- Các huynh đệ, cứ tiếp tục như vậy, chúng ta không bị chết đói, cũng bị JuJu vương hắc dất dất này giết sạch, đừng chờ chết. Theo ta cùng tiến lên, giết Pi Liesi, ta làm vương, sau đó dẫn các người đi ăn Tử Huyết Nhân hắc dất dất.

- Hắc dất dất, người muốn phản bội ta?

Pi Liesi hốt nhiên giận dữ, nhưng đảo mắt nhìn lại, một tiểu đội dưới tay Chaucey thật sự lao lên.

- Giết hắc, để cho Chaucey hắc dất dất làm vương.

Tám chín ngàn JuJu thú, sơn hô hải khiếu lao lên, mục tiêu - cự vĩ nguy nga như núi của Pi Liesi.

Pi Liesi ra sức quét đuôi về phía trái, một mảng lớn JuJu thú ở bên trái bị đánh thành thịt nát, "Thanh táo" một khoảng đất trống lớn, nhưng liền đó theo cái đuôi quét ngang, mấy trăm JuJu thú "A ô, a ô" giương miệng rộng cắn đuôi hắc.

- Hắc dất dất.

Pi Liesi đau đớn ngửa mặt lên trời rống lên, lập tức lại quét đuôi về phía bên phải, ý đồ đánh chết mấy đồng bào đang cắn đuôi mình. Nhưng khi cái đuôi của hắc vừa quét sang phải, khoảng đất trống vừa mới quét dọn bên trái đã được JuJu thú bổ sung, liền đó JuJu thú lao lên cắn vào đuôi hắc.

Đánh mặt phải, mặt phải có JuJu thú cắn người, đánh mặt trái, mặt trái có JuJu thú cắn người! Dù Pi Liesi cường hãn, nhưng chỉ chốc lát cái đuôi cũng lộ ra vô số miệng vết thương.

- Đông, Đông.

Quang mang màu xanh biếc sau đầu Pi Liesi chớp động, tựa hồ tự cái gì đó, đồng thời hắc điên cuồng vũ động quét đuôi, nhưng JuJu thú càng thêm điên cuồng. Người đánh chết ta mười người, ta đi lên một trăm! Khoảnh khắc, JuJu thú thi thể khắp nơi, nhưng động tác của Pi Liesi cũng chậm lại.

Pi Liesi thấp giọng kêu lên một tiếng:

- Chết, các người một bọn phản đồ đều muốn chết!

Đột nhiên thân thể run lên, dịch sau đầu đã súc tụ xong, giống như giếng phun bắn lên trời, tiếp đó, tích dịch từ trên trời rơi xuống, tựa như mưa tích dịch, bao trùm phương viên bốn năm trăm thước, bao lấy cả đám JuJu thú trong đó.

Nước mưa này nhìn như trong suốt mềm mại, nhưng rơi xuống đầu JuJu thú như liêm đao của tử thần, một con JuJu thú đang cắn đuôi Pi Liesi, chỉ cảm thấy đỉnh đầu bị giọt nước rơi trúng, đầu nó lập tức vỡ ra, cơ thể bị nước mưa bao trùm cũng chung vận mệnh, Chaucey lập tức hô to:

- Nắm lấy thi thể cắn mưa, chui xuống đất... tóm lại đừng chạm vào nước mưa.

May mắn là hắc đề tỉnh kịp thời, một lượt mưa qua đi, tám chín ngàn JuJu thú thì có hơn hai ngàn ngã xuống.

Pi Liesi dù sao cũng là dị thú thập cấp đỉnh phong.

Thấy quân bạo loạn đã có hai ba thành bị chết trong trận mưa, Pi Liesi cười lạnh lùng:

- Phản đồ, phải chết.

Vừa nói, sau đầu hắc lại tiếp tục ngưng tụ chất dịch màu xanh, xuất ra ngoài cơ thể bị cắn xé, Pi Liesi sức lực chốc lát, tiếp đó, nước mưa màu xanh biếc lại từ trên trời rơi xuống, JuJu thú vây quanh hắc ngã xuống liên tiếp... nhưng một lần này, uy lực của cơn mưa đã yếu đi hai ba thành, chỉ tiêu diệt hơn ngàn JuJu thú xung quanh.

Lực lượng của thập cấp dị thú, cũng bị tiêu hao, dù sao bản thân hắc có lực lượng vô cùng thần kỳ tồn tại.

Chaucey thấy đội ngũ của mình đã bị tiêu diệt gần nửa, nóng nảy, hét lớn:

- Các đồng bào JuJu thú, chẳng lẽ chúng ta tiếp tục tôn phụng JuJu vương hắc dất dất này sao? Các người nhìn xem, hắc hôm nay đã làm gì? Chúng ta rõ ràng có thể dễ dàng đánh thắng Tử Huyết Nhân, nhưng Pi Liesi một không cho chúng ta ăn cơm, hai còn buộc chúng ta lên chiến trường chịu chết... có vị vương nào như hắc sao?

JuJu thú xem náo nhiệt có mấy người động tâm.

Chaucey tiếp tục hét lớn:

- Đúng, chúng ta đều hiểu được ý của Pi Liesi, Tử Huyết Nhân chết sạch, chúng ta cũng chết đói. Nhưng tiếp tục cho Pi Liesi làm vương, chúng ta chưa kịp chết đói, đã bị hắc giết sạch rồi.

Hắc giờ cao cái đuôi:

- Các người xem, ngoại trừ Pi Liesi, đuôi ta lớn nhất, giết chết Pi Liesi, ta làm vương, ta cam đoan trong một thời gian ngắn sẽ đưa mọi người sát tiến địa bảo Brockman, nếu làm không được, các người ăn ta.

- Chaucey, người hắc dất dất. Ta đi với người.

Một tướng lĩnh JuJu thú lớn tiếng phụ họa, quát:

- Một vạn huynh đệ của ta, giết Pi Liesi, ăn sạch Tử Huyết Nhân.

- Giết Pi Liesi.

- Giết.

Gần hai trăm vạn JuJu thú, đang lao tới Pi Liesi.

Pi Liesi trợn mắt há mồm, thế này, thế này không thể so với tám chín ngàn JuJu thú, hai trăm vạn, hai trăm vạn là khái niệm gì? Hắc liếc mắt nhìn lại, trên đại bình nguyên xám xịt này căn bản là không nhìn tới cuối.

Liều chết giãy dụa, Pi Liesi một mặt quét đuôi, lực dịch trên đầu ngưng tụ, ý đồ lại tiếp tục "Tạo mưa", nhưng lực dịch vừa mới tích được một chút, cái đuôi của Pi Liesi đã bị một đội JuJu thú phối hợp cắn rứt một tảng thịt lớn, hắc đau đến mức run lên. Lực dịch trên đỉnh đầu cũng ngừng ngưng kết. Sức lực? Đại quy mô sát thương? Hai trăm vạn JuJu thú có thể cho người cơ hội sao? Cho dù người dùng, khí lực còn thừa đủ cho người giết bao nhiêu JuJu thú?

Pi Liesi đau đớn không cách nào tập trung chú ý ngưng tụ lực dịch được, chỉ có thể điên cuồng vũ động đuôi, hy vọng có thể đánh ra một đường lui, nhưng động tác của Pi Liesi cũng dần dần chậm lại...

Hắc chậm, nhưng JuJu thú lại càng nhanh! Một miếng lại một tiếng, máu thịt của Pi Liesi tung tóe, rớt cục, khi cái đuôi của hắc bị cắn đứt, thì cái đầu nho nhỏ của hắc cũng rơi xuống đất, tiếp đó vô số JuJu thú trèo lên thân.

- A, ô, a ô...

Pi Liesi thì thào, chỉ để lại một câu nói cuối cùng:

- Ta, ta là vì toàn tộc JuJu thú... hắc dất dất, tại sao...

- Ca ba!

Chaucey nhảy lên người Pi Liesi, một miếng cắn nát đầu hắc, hô lớn:

- Ta, Chaucey, JuJu vương hắc dất dất! Các con dân, theo ta đi ăn "cơm".

JuJu thú bài sơn đảo hải giết hướng địa bảo Brockman.

Trên đài quan sát của địa bảo, lính gác gia tộc Brockman lập tức luống cuống, lập tức hỏi:

- Á Lực tiên sinh, JuJu thú giết tới, chúng ta... đáng chết. Á Lực tiên sinh đã ra ngoài rồi.

Trong đầu còn nhớ kỹ tiên sinh Á Lực đuổi theo Czech, lính gác không biết, hắc trong lòng kêu rên:

- Trời ạ, Á Lực tiên sinh còn không biết JuJu thú đã thay đổi thủ lĩnh, giết tới nơi rồi.

Hắn lo lắng, chỉ có thể đẩy cửa rống to:

- Báo động, báo động! Mau tìm tiên sinh Á Lực, JuJu thú thay đổi thủ lĩnh, toàn lực giết tới.

Trong tình huống khẩn yếu trước mắt, Đỗ Trần đi đâu?

Lúc này, Anji dẫn người tới trước cửa phòng ngủ của Tuyết Cơ, tổng cộng sáu người, đều là tinh anh có quyền lực trong lớp người thứ 3.

- Anji, người muốn làm gì?

Hôm nay phụng mệnh thủ vệ tại cửa phòng Tuyết Cơ là lục đệ của Czech, cũng là thúc thúc của Anji. Bằng việc này cho thấy gia tộc Brockman đã hết sức chiếu cố an nguy của Tuyết Cơ.

Anji lặng yên cười nói:

- Lục thúc, chúng ta muốn đi thăm Tuyết Cơ phu nhân.

Lục thúc nhìn mọi người một chút:

- Á Lực tiên sinh có phân phó, Tuyết Cơ phu nhân thân thể không thoải mái, không tiếp khách, về đi.

Anji không chịu dời bước, ngược lại tiến gần lục thúc, khiếm ý nói:

- Thúc thúc, ngài xem, mấy hôm trước ta làm ra loại chuyện này, chọc phu nhân Tuyết Cơ tức giận, hôm nay ta hiểu ra, ngài, ngài để cho ta vào gặp Tuyết Cơ phu nhân xin lỗi được không?

Bộ dáng thành khẩn khiêm cung khiến sắc mặt lục thúc có tốt hơn chút, nhưng vẫn lắc đầu:

- Không được, Á Lực tiên sinh có phân phó, không có sự cho phép của hắn, bất luận kẻ nào đều không được quấy rầy Tuyết Cơ phu nhân.

Anji cầu khẩn nói:

- Lục thúc, ta tới xin lỗi...

Lục thúc kiên định khoát tay:

- Nếu người nghĩ xin lỗi, vậy viết thư, ta có thể giúp người chuyển, nhưng gặp mặt thì không có khả năng.

- Thật không?

Sắc mặt Anji đột nhiên lạnh lẽo, đột nhiên một thanh chủy thủ đâm ra, phốc, đâm vào ngực thúc thúc không hề phòng bị:

- Vậy lục thúc, Anji xin lỗi người.

Cùng lúc đó, mấy người đi cùng Anji nháy mắt ra tay, chế trụ thủ vệ.

Theo đó hơn 20 thành viên lớp người thứ 3 từ các nơi chạy tới:

- Tam tỷ, các đệ đệ muội muội đều tới, mọi điểm trên đường đều đã chuẩn bị sẵn, kế tiếp làm sao chúng ta nghe người.

Dựa theo kế hoạch, Mười Ba trước tiên bắt tam thúc công của Anji, sau đó dụng bộ dáng tam thúc công, lấy cớ Heidy dẫn dụ Green, nếu tất cả mọi người bị thương, vậy Mười Ba cũng đủ tin tưởng đối phó một mình Green, thừa dịp không chú ý hoặc giết hoặc bắt sống.

Cùng lúc đó, Anji mang người đi bắt sống Tuyết Cơ, hai người đều không đi chọc tức Á Lực, chỉ là sau khi thành công thì theo địa huyết liên thông táng mạng thụ đi tới - Mười Bốn đang ở đó chờ tiếp ứng! Đến lúc đó, có Tuyết Cơ cùng Green trong tay, còn sợ Á Lực không chịu chết hoặc đầu hàng sao?

Đây là toàn bộ kế hoạch của Mười Ba cùng Anji, thoạt nhìn tựa hồ không có chút sơ suất, mặc dù đơn giản nhưng hữu hiệu.

- Dương!!!

Anji một cước đá tung cửa lớn, trong lòng còn nghĩ, chờ khi bắt được Tuyết Cơ, ta lưu lại cho Á Lực một phong thư sau đó đi tới địa huyết hội hợp với Mười Bốn, đội trưởng Mười Ba cũng hẳn là đã giải quyết Green! A a, nàng trong đầu thậm chí còn đang ảo tưởng, chờ khi Á Lực phát hiện Tuyết Cơ mất tích, trên thảm chỉ có một phong thư thì sẽ bối rối, còn theo thư mà đi đầu hàng với bộ dáng đáng thương.

Nhưng vừa nhìn lướt qua tình hình trong phòng ngủ, Anji cả kinh, Tuyết Cơ đâu?

Phòng ngủ trống rỗng, chỉ có một đoá Liên Hoa nho nhỏ trên thảm phóng ra quang mang. Anji chỉ kinh ngạc chốc lát, lập tức gọi người tới, cẩn thận, bảo vệ tới gần Liên Hoa:

- Tứ đệ, người xem xét đoá Liên Hoa này xem.

Một thiếu niên có vài phần không tình nguyện đi vòng quanh Liên Hoa vài vòng:

- Ta nghe cha nói, đây là thánh khí của Á Lực, phi thường kỳ diệu, chẳng những có thể chữa thương, hơn nữa có thể biến ảo lớn nhỏ, thậm chí ngay cả người bên trong cùng theo đó biến hoá...

Hắn nhẹ nhàng huých Liên Hoa một chút, không có phản ứng, an tâm một chút, lúc này mới lớn mật nhìn, cả kinh kêu lên:

- Tam tỷ, người xem, bên trong có đúng là Tuyết Cơ không?

Anji lập tức bước lên trước, trong Liên Hoa nho nhỏ tựa hồ có một người ngồi, nhìn trang phục, hẳn là Tuyết Cơ đang nhập định chữa thương, nhưng... Liên Hoa thật sự quá nhỏ, đài hoa chỉ lớn như con côn trùng, vậy người ngồi trong có thể thế nào?

Anji hao hết mục lực cũng nhìn không rõ, nhìn trái nhìn phải, nhìn trên nhìn dưới, cuối cùng lắc hoa sen, nhưng Tuyết Cơ ở trong cũng không có phản ứng.

- Hẳn là Tuyết Cơ.

Anji không có chủ ý, không thể làm gì hơn là nắm Liên Hoa trong tay:

- Đội trưởng chắc đã thành công, chúng ta nhanh đi tới địa huyết hội hợp với hai vị đội trưởng, mời đội trưởng xử lý Liên Hoa này.

Nói xong, nàng lấy một phong thư từ trong ngực ra đặt lên thảm, sau đó dẫn người rời khỏi phòng ngủ.

Trong thông đạo, cách mặt đất năm sáu trăm thước, nếu tính tới sự gấp khúc của thông đạo, Anji phải đi ba bốn đoạn lộ trình. Dọc theo đường đi lớp người thứ 3 đã khổng lồ, Anji trong lòng có việc, dẫn đầu vội vàng đi tới, nhưng khi mới đi được hai khúc, đã nghe tới phía trước có người hét lớn:

- Anji, người, người, không thể tưởng người đương nhiên làm ra loại chuyện này. Từ này về sau, ta không có nữ nhi như người nữa.

Anji chấn động, tại khúc quanh phía trước đi ra ba người, đứng là Steven, Đỗ Trần cùng Czech, bắt quả Czech sau khi xuất hiện liền quay lưng rời đi, ý tứ rất rõ, nữ nhân này muốn giết hay sao tùy các người, ta mặc kệ.

Mà trong kế hoạch, Mười Ba phải bắt hoặc giết Green... lại đang bị Steven vác trên vai, hoa hoa công tử này tay còn không ngừng trộm "ăn" hai khối đậu hũ trước ngực nàng ta, "ăn" xong rồi, còn học động tác của Đỗ Trần, sờ sờ cái mũi, hạnh phúc thỏa mãn.

Mà thần sắc Á Lực có chút quái, trước kia Á Lực trong ấn tượng của Anji là một người ôn văn nho nhã, thoải mái cởi mở, nhưng trước mắt... sao lại như một tên lưu manh?

- Anji tiểu thư!

Đỗ Trần cúi người chào, rất quý tộc nói:

- Rất vinh hạnh thông báo cho người biết, bây giờ không có người ngoài, ta đây không định giả làm quý tộc với người... bốn nhân binh sinh tồn nhất là người dám động tới nữ nhân của ta. Tiểu nha đầu, muốn chết không cần phải như vậy.

398. Đoạt Bảo

Đột nhiên khí chất của Đỗ Trần biến hóa khiến Anji khó hiểu, nhưng nhiều điểm sát khí trong hai con mắt màu lam Anji lại thấy rõ ràng, đau đớn, nàng mơ hồ cảm giác được, mình như bị một ma quỷ đánh thức.

Chuyển thế ba năm qua, Đỗ Trần ngoại trừ một lần động nộ với Angius, tức giận thì thật ra rất ít tức giận người khác, nhưng khi đó hắn còn lo lắng một cái từ xấu xa "Giết cha", nên khắc chế vài phần. Nhưng hôm nay... chẳng có gì cản trở, Anji rất bất hạnh, cũng rất may mắn, nàng thành người thứ nhất làm bùng lên sự tức giận của Đỗ Trần, hết lần này tới lần khác nhằm vào Đỗ Trần không chút cố kỵ.

Anji luống cuống, con người trong khi bối rối thường làm ra vài việc ngu ngốc, Tử Huyết Nhân cũng không ngoại lệ. Nàng giơ Liên Hoa trong tay lên, quát lớn đến khàn cả giọng:

- Á Lực, thê tử của ngươi còn trong tay ta.

- Cái gì? Thê tử của ta còn trong tay ngươi?

Đỗ Trần "Trợn mắt há mồm", cười cười vỗ vỗ Mười Ba trên vai Steven:

- Ta đây giao người cho ngươi, liệu thê tử ta có được bình an không?

Anji sửng sốt, nàng tuyệt không nghĩ tới Đỗ Trần đương nhiên nói như vậy, thuận miệng nói:

- Tốt, nhưng các ngươi phải cùng ta đi tới địa huyết, trong địa huyết đổi người. Nếu không...

- Nếu không thì sao?

Đỗ Trần cười tà dị.

Anji càng thêm khựng hoảng, tay nắm chặt Liên Hoa, nhưng đồ vật nhỏ thần thánh này, bằng vào nàng có thể động vào sao? Chỉ lắc một cái, Liên Hoa đã bay ra từ tay Anji, lúc này nàng mới ý thức được, thánh khí của phong hào đấu thần, nàng căn bản không thể động tới.

Đỗ Trần đi tới trước mặt Anji đang kinh hoảng thất thố, giơ một nắm tay, mặt trên băng tuyết ngưng kết:

- Biết đây là lực lượng cấp bậc gì không?

Dự cảm không rõ nổi lên trong lòng, Anji từng bước lui về phía sau:

- Phong, phong hào đấu thần.

- Nếu biết... vậy ngươi còn dám cùng lão tử trao đổi?

Đỗ Trần một quyền tự do vung lên, đâm Anji văng vào tường, đánh cho nha đầu học máu, đánh vào vách hầm cứng rắn, Liên Hoa hạ xuống tay Đỗ Trần.

Anji chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, lau một dòng máu rỉ ra bên miệng, vừa muốn đứng lên, giày của Đỗ Trần đã dẫm lên má nàng.

- Ngươi, ngươi hỗn đản, còn đồ ác ôn.

Nghe được tiếng Anji chửi rủa, Đỗ Trần bĩu môi, chân lại tăng thêm vài phần lực đạo, cúi người cười tà nói:

- Tiểu muội muội thân ái, thật lâu thật lâu trước kia, có rất nhiều người cũng hình dung ta giống như ngươi nghĩ, hiện tại lại được nghe thật phi thường thân thiết. bất quá...

Hắn dùng chân hất Anji lên, thừa dịp lúc Anji còn trên không trung, tung ra một quyền:

- Bất quá bọn họ đều chết rất thê thảm.

Anji lại bị đánh văng vào vách tường, ôm bụng, co quắp nằm tại chỗ.

Steven nhíu mày:

- Thương hoa tiếc ngọc, đệ đệ, thương hoa tiếc ngọc.

Đỗ Trần một tay xách Anji lên, tựa như bắt con gà con, một tay lại sờ mũi, hừ nói:

- Thương hoa tiếc ngọc? Lão đại, người có khi nào gặp qua côn đồ ác bá hắc bang bị chọc giận lại thương hoa tiếc ngọc chưa?

Phần tử hắc bang, lưu manh, ác ôn, trộm vặt,... đó mới là Đỗ Trần chính thức! Mỹ đức thành St. John, cứu tinh New Zealand, Văn Thân 1278 tới 1280, liên tục ba năm là lãnh chủ được địa phương hoan nghênh nhất? Đây chỉ là việc thiện phải làm...

Steven nhún vai, không thể làm gì khác hơn là đồng tình nhìn Anji một chút:

- Ai, nha đầu ngốc, người chọc ai không chọc? Hết lần này tới lần khác đụng tới đệ muội ta, lão tam nhà ta cả đời chỉ thích có mình Tuyết Cơ, kết quả bị người nào động... khách khách, ca ca cũng không giúp được người.

Liên tục dính hai quyền nặng, Anji ngay cả nói cũng không ra lời, nhưng Đỗ Trần lại nắm lấy nàng kéo lên phía trước mặt, nhìn chăm chăm vào con mắt nàng, cười nói:

- Tiểu nha đầu, người đoán ta tiếp theo sẽ làm gì để thu thập người?

Anji mở miệng, miệng đầy răng gãy không nói ra lời. Lúc này, mấy lớp người thứ 3 đi theo Anji thấy chuyện không thành, xoay người chạy trốn, Đỗ Trần cười quái dị nói tiếp một câu:

- Chạy mau, ai chạy chậm, bị băng sương quang hoàn của ta chọc vào đít đó.

Mấy người đồng thời biến sắc, băng sương quang hoàn? Thứ này so với hai chân của bọn chúng còn nhanh hơn! Ai còn dám tiếp tục chạy trốn? Mấy người thành thật đứng tại chỗ.

- Ân, đây mới là hài tử ngoan.

Đỗ Trần vung vẩy Anji ở trong tay:

- Nói đi, nói ra tất cả chuyện các người muốn làm.

Mười Ba ngẩng đầu lên:

- Hồng Loan, không cho nói... ô!

Steven chặn miệng lại, dùng miệng mình để chặn lại, loại trạng thái này, mọi người đều xưng là... cưỡng hôn.

- Ba!

Steven tách miệng ra, còn cố ý tạo ra thanh âm thật lớn:

- Tiểu thư xinh đẹp, chẳng lẽ người nhắm tâm nhìn Anji như vậy, bởi vì không chịu phối hợp với chúng ta, mà chịu khóc hình sao?

Ánh mắt Mười Ba oán độc, Steven lại sờ sờ mũi:

- Đừng oán ta, muốn oán, thì oán cái mũi ta.

Kế hoạch của Mười Ba vốn không sơ hở, nhưng không may lại đụng vào cái mũi của Steven, lúc ấy Mười Ba hóa trang thành tam thúc công vào cửa, Steven với thiên phú "Người mũi nữ nhân" lập tức biết thân phận của nàng, cho nên khi nghe được Heidy xảy ra chuyện cảm thấy kinh ngạc - nếu không biết Mười Ba tới, Bác Bì lãnh huyết kinh ngạc với chuyện Heidy làm gì? Một nữ nhân không quan hệ tới hắn mà thôi.

Tiếp đó Steven lưu lại ký hiệu rồi ra cửa, Đỗ Trần vừa nhìn hình cái mũi rất dễ liên tưởng tới chuyện gì xảy ra, vì vậy cũng tìm cơ trộm đi theo, vừa ra cửa, hắn thu nhỏ Liên Hoa chữa thương cho Tuyết Cơ, sau đó lặng lẽ đi theo Steven, ngay khi Mười Ba tưởng rằng thành công, chuẩn bị ra tay đối phó Steven, thì bị hai huynh đệ liên thủ bắt giữ, lại quay đầu lại chặn Anji.

Tuyết Cơ đích thật trong Liên Hoa, nhưng giờ phút này đã bình an về tới bên người Đỗ Trần.

Anji không có loại phong cốt quân nhân như Mười Ba, mắt thấy Đỗ Trần thật sự dám ra tay giết nàng, lập tức lắc đầu, phun ra mấy cái răng gãy:

- Đừng, ta bây giờ, bây giờ nói không tiện, người, người để cho ta chậm rãi nói...

Đỗ Trần vỗ vỗ mặt nàng:

- Hải tử ngoan luôn sống rất lâu... Mười Ba gọi ngươi là gì? Hồng Loan? Tên này ngươi cũng xứng sao?

Hỏa khí của Đỗ Trần lại tăng thêm, Hồng Loan là xưng hô thuộc các lão tổ mẫu, những người chưa tới 20 tuổi chết trận sa trường, ngàn năm thủ hộ cổ bảo.

Anji cố dụng từ ngữ giản khiết nhất nói ra toàn bộ kế hoạch của các nàng, còn có tất cả bí mật mà nàng biết, Đỗ Trần vuốt mũi, cười híp mắt nhìn chằm chằm nàng:

- Nói như vậy, Mười Bốn thương thế chưa lành, chỉ có thập cấp sơ giai, mang theo Tánh Mạng Tiệp Kính, trong địa huyết chờ tiếp ứng các ngươi rời khỏi phạt tội chi thành... A a, đại ca, cuối cùng tìm được hay không tìm được luyện kim phẩm "Thanh thiết" cũng không có gì quan trọng nữa.

Steven cười hắc hắc:

- Chúng ta dùng Tánh Mạng Tiệp Kính ra ngoài.

Đỗ Trần lại hỏi:

- Đỗ Đình, thực lực của huynh đệ ngươi thế nào?

Tiểu Đỗ Đình trong Liên Hoa khinh thường nói:

- Cứt nát, không phải cứt nát bình thường! Huynh đệ tỷ muội của ta trước khi lớn thành đại thụ chỉ có thể dùng để chữa thương cùng truyền tống, bất quá ta là ngoại lệ, bị vương bát đần Phillip kích phát lực lượng... ta dễ dàng bị chửi sao, mỗi ngày bị một vong linh chọc vào mắt...

Tiểu tử kia lại oán thán, nhưng Đỗ Trần không có tâm tình nghe hán than vãn, thuận tay giao Anji cho Steven:

- Ta đi thu thập Mười Bốn, đoạt Tánh Mạng Tiệp Kính của hắn, ngươi coi Anji. Xú nha đầu, chờ ta trở lại nếu phát hiện ngươi nói dối một câu...

Steven phối hợp nói:

- Bản thân ta tinh thông một trăm bảy mươi ba hình pháp ác độc Vãn Thần thời đại, không tin ngươi bây giờ có thể thử một lần.

Anji sắc mặt trắng bệch, nhìn Đỗ Trần biến mất trong Liên Hoa. Tiến vào Liên Hoa, Đỗ Trần nhìn thoáng qua Tuyết Cơ đang ngủ, đột nhiên nhẹ nhàng vỗ hai má nàng:

- Nha đầu ngốc, ta nói rồi, nhất định sẽ mang ngươi ra khỏi địa phương quỷ quái này, đợi lát nữa lão công...

Liên Hoa như điện quang hỏa tinh, chớp mắt vọt tới vách tánh mạng thụ trong địa huyết, thủ vệ nơi này đã bị Anji điều đi, chỉ có Mười Bốn ẩn mình tại góc phòng chờ đợi tiếp ứng cho Mười Ba cùng Hồng Loan.

Không lâu trước hai người đều bị thương, Mười Bốn nhờ vào Tánh Mạng Tiệp Kính khôi phục thương thế, mà Đỗ Trần, hắn lại nhờ làm việc thiện khôi phục nội kinh, như vậy mấy ngày, Đỗ Trần trợ giúp Tử Huyết Nhân chống cự JuJu thú, bảo vệ bao nhiêu tính mạng Tử Huyết Nhân? Hôm nay Liên Hoa đệ ngũ quái đã có một đóa nở, nội thương đã sớm khỏi hẳn, khôi phục trình độ thập cấp đỉnh phong.

Liên Hoa không một tiếng động lên vào huyết động, nhìn chằm chằm Mười Bốn trong góc phòng cười lạnh lùng, Đỗ Trần ngồi ngay ngắn trên đài sen:

- Thiện niệm thiên ti tóa!

Ngàn vạn tia nước bắn nhanh tới, Mười Bốn thị lực tinh tường hơn người, đầu khí tinh thuần cũng cả kinh, khó khăn né tránh tia nước đầu tiên, nhưng liền đó, lần thứ hai tia nước đánh úp lại...

Mười mấy chiêu qua đi, Mười Bốn bị Đỗ Trần khốn trụ, nhốt vào trong Liên Hoa.

Lúc này thì, Đỗ Trần định quay đầu lại tìm Steven, Steven đã cùng Czech vội vã chạy tới, Czech vừa chạy vừa kêu:

- Á Lực tiên sinh, mau, mau chút! JuJu thú thay đổi thủ lĩnh, hôm nay đang liều mạng công kích địa bảo, các huynh đệ sắp chống không nổi rồi.

Đỗ Trần thần sắc chớp biến, nhưng không chút nào lo lắng:

- Czech, lập tức tổ chức người triệt ly tới đây, bắt quá ưu tiên người gia tộc Brockman - ta lập tức mang mọi người ra ngoài.

Nói xong, Đỗ Trần dè Mười Bốn, bằng dao từ mười ngón tay áp sát cổ hắn, lạnh nhạt nói:

- Táng mạng trong miệng JuJu thú, hay là làm tù binh của chúng ta, lưu lại một mạng, người tự lựa chọn đi.

Mười Bốn buồn bã thở dài, lúc này còn lựa chọn thế nào nữa? Hắn dưới sự uy hiếp của Đỗ Trần lấy ra Tánh Mạng Tiệp Kính, giống như mấy ngày trước Mười Ba mở ra thông đạo cho Anji, nhẹ nhàng cắt lên vách tánh mạng thụ, một cái động khẩu không quá lớn, nhưng cũng đủ cho một lần có trăm người đi qua.

Czech hưng phấn đi triệu tập thành viên gia tộc lui lại, Đỗ Trần một câu "Ưu tiên người gia tộc Brockman" càng khiến hắn trong lòng vô cùng thư thả.

Lúc này thì, hạt cây trong tay Mười Bốn đột nhiên bị cướp đoạt, biến mất trong tính mạng thụ..

Nhìn lòng bàn tay trống rỗng, Mười Bốn như u mê, mẹ nó, ai đã đoạt hạt cây ta dùng để cứu mạng?

Hạt cây biến mất, đường lui tự nhiên không có...

399. Thanh Biều Tiên Hóa, Thần Tử Hàng Lâm

Thoáng chốc, chẳng những Mười Bốn mộng, ngay cả Đỗ Trần cùng Steven cũng vạn phần kinh ngạc. Ai có thể nghĩ, Tánh Mạng Tiệp Kính lại biến mất khó hiểu?

Mười Ba đang bị Steven không chế cười lạnh lùng:

- Hừ, kết cục tốt, chúng ta cùng chết đi.

Anji như điên, tự lắc đầu:

- Không, ta không muốn chết! Á Lực, mau tìm Tánh Mạng Tiệp Kính về.

- Ba!

Đỗ Trần quay đầu lại tát nàng một cái:

- Câm miệng!

Hắn sao không muốn tìm lại Tánh Mạng Tiệp Kính chứ, nhưng tình hình trước mắt rõ ràng, Tánh Mạng Tiệp Kính như bị cái gì đó ở đối diện đoạt đi, vách gỗ cản trước mặt mọi người, ai cũng không biết đối diện xảy ra chuyện gì, càng không có bản lĩnh đánh xuyên vách tính mạng thụ trước mắt, tạo ra một thông lộ.

Czech đã dẫn người vội vã đi tới, đi đầu được bốn người khiêng là lão thái thái đang hôn mê, Czech thật tốt, trong lúc này người đầu tiên hắn nghĩ tới là mẫu thân mình, muốn đưa mẫu thân mình thoát hiểm trước.

Nhưng Đỗ Trần có chút gian nan nhìn hắn.

- Á Lực tiên sinh, làm sao vậy?

Czech đang vui vẻ nhìn Đỗ Trần, thấy sắc mặt mọi người đều không quá đẹp mắt, lúc này mới ý thức được đã xảy ra cái gì:

- Chẳng lẽ, chẳng lẽ có việc xảy ra ngoài ý muốn?

- Tánh Mạng Tiệp Kính đã bị mất.

Đỗ Trần đấm mạnh lên vách tường.

Czech tựa hồ bị một người dùng băng chùy đánh vào đầu, suýt nữa ngã ngửa trên mặt đất:

- Việc này, việc này làm sao đây? Không có Tánh Mạng Tiệp Kính, có thể nhờ vào Đỗ Đình... nhưng luyện kim phẩm còn thiếu "Thanh thiết".

Hắn nhảy dựng lên, hét lớn với người đi sau:

- Mau, mau tìm thanh thiết, không tiếc hết thầy tìm được thanh thiết.

Đỗ Trần trừng mắt nói:

- JuJu thú tới quá mau, lúc này dù có tìm được thanh thiết cũng không có thời gian luyện kim, Czech, lập tức tổ chức người dựa vào thông đạo phức tạp trong địa bảo tổ chức chống cự JuJu thú.

Nhìn thoáng qua những người gia tộc Brockman cùng tù binh, hắn lại lớn tiếng nói:

- Để cho người mấy gia tộc khác ra ngoài làm vật cản, người gia tộc Brockman tập hợp lại đây, ta nghĩ biện pháp tìm lại Tánh Mạng Tiệp Kính.

Czech căn bản là một người không có chủ ý, giờ phút này bối rối, ngoại trừ chấp hành mệnh lệnh thật sự không có biện pháp khác.

Trong địa huyết, mỗi người mặt như tro tàn, lặng yên đáng sợ, chỉ có Anji thì thào nói:

- Xong hết rồi, xong hết rồi! Tánh Mạng Tiệp Kính đã mất. JuJu thú lại thay đổi thủ lĩnh... chết chắc rồi, ta chết chắc rồi.

Steven quan áp tù binh, Đỗ Trần cùng Mười Bốn kiểm tra vách tường, cố gắng tìm được đầu mối, mà lúc này, JuJu thú đã đánh vào tới phía trên địa bảo.

Hai trăm vạn JuJu thú như một tấm thảm hai màu đỏ trắng, bao phủ lên mặt trên xám xịt của địa bảo.

- Hắc dát dát, các huynh đệ, ta Chaucey không có lừa các ngươi chứ?

Chaucey lập tức đứng trước JuJu thú, giơ cao đuôi rồng to:

- Trong thời gian nửa giờ, ta mang các ngươi đột phá mười một phòng tuyến của Tử Huyết Nhân. giết tới trên địa bảo.

- Chaucey, hắc dát dát.

Các JuJu thú đi đầu đang nhai thi thể điên cuồng mà hưng phấn rồng to, giờ phút này, bọn JuJu thú đã sùng bái Chaucey, lúc này mới đáng gọi là JuJu vương, lúc này mới hợp là người đứng đầu của chúng ta.

Giết chết Pi Liesi, quả thực là quyết định hắc dát dát nhất của chúng ta.

- Chaucey hắc dát dát, JuJu vương hắc dát dát.

Tiếng ca ngợi vang lên.

Chaucey phát cao đuôi hô lớn:

- Lưu lại ngữ ngôn ca ngợi của các ngươi, bây giờ chỉ có mấy vạn huynh đệ tiên phong ăn no, mặt sau còn lượng lớn huynh đệ bị đói, ta Chaucey là JuJu vương hắc dát dát, tuyệt sẽ không để cho huynh đệ mình bị đói. Giết! Theo ta giết vào địa bảo, hắc dát dát, giết.

Nói xong, cái đuôi hắn đánh tung cửa lớn đại bảo, hô hào JuJu thú giết vào.

Trong địa bảo, Tử Huyết Nhân thấy JuJu thú đánh tới đã tuyệt vọng, mới đầu còn có người nghĩ tới trảng cảnh mấy ngày trước - JuJu thú không giết tù binh, chuẩn bị đầu hàng làm tù binh bình an. Nhưng bây giờ JuJu thú vương là Chaucey, hắn căn bản không cần người sống, chỉ cần tử thi để lấp đầy bụng huynh đệ.

Tử Huyết Nhân hoàn toàn tuyệt vọng, trong hoàn cảnh phải chết, bản năng cầu sống kích phát dũng khí của bọn họ, bọn họ tự chiếm cứ các thông đạo nơi địa hình có lợi, dựa vào hoàn cảnh chiến trường quen thuộc mà đẩy lui JuJu thú, không cầu thủ thắng, chỉ cầu... bị chết không quá oan khuất.

Chết, lão tử cũng phải mang một tên theo bồi táng.

Đây đã thành tiếng nói của cùng Tử Huyết Nhân trong kết cục nắm chắc cái chết.

Chaucey trên mặt đất chỉ huy JuJu thú công kích địa bảo, nhìn nhìn, đột nhiên nhúu mày, lúc này có một JuJu thú oán thán:

- JuJu vương hắc dất dất, địa đạo trong địa bảo thật quá nhỏ bé, các huynh đệ không phát huy được uy thế số lượng...

Chaucey cười ngạo nghễ:

- Người thật hắc dất dất, chúng ta là JuJu thú, có hai trăm vạn, đại bảo này thì đáng gì? Nói cho tất cả huynh đệ phía sau, đều tập trung nơi đây, dụng miệng, đào đất tại địa bảo cho ta.

Tướng lĩnh trước mắt sáng ngời:

- Chaucey vương hắc dất dất, ngài thật hắc dất dất.

Âm tiết hắc dất dất này đến tột cùng có bao nhiêu nghĩa, nhưng bao nhiêu nghĩa thì... *** đứu nào biết?

JuJu thú thay đổi chiến pháp, bắt đầu đào đất, hai trăm vạn JuJu thú dụng thiên phú đào đất, mở ra thông đạo chằng chịt trong địa bảo - người gia tộc Brockman đã rút lui vào trong địa huyết sâu nhất - vạn hạnh là địa huyết đào cũng đủ lớn.

Nhưng Chaucey nhìn chăm chăm thông đạo:

- Đào, tiếp tục đào cho ta! Dù phải đào vào trong tính mạng thụ cũng phải đào tới ăn thịt Tử Huyết Nhân cho ta.

Địa huyết cách mặt đất năm trăm thước, lúc này đây JuJu thú quả nhiên mất rất nhiều thời gian mới đào được đất đá, theo đó Đỗ Trần cùng người gia tộc Brockman lộ ra trước mắt JuJu thú. Người gia tộc Brockman sớm đã bị dọa sợ ngây người, rất nhiều người cắn răng, chuẩn bị một lần cuối liều mạng. Thấy tình hình này, Đỗ Trần cười nói:

- Đại ca, hình như thật sự không có đường lui.

Steven nhún vai:

- Vậy cũng không có thể chờ chết?

Hắn thả Mười Ba trên vai xuống đất, Bức Bì đao nắm trong tay.

Chaucey cười lạnh lùng, bước tới trước trận tiền, nhìn chăm chăm Tử Huyết Nhân bị vây quanh, cười to nói:

- Các huynh đệ, vừa rồi còn có ai chưa ăn, bây giờ ăn đi.

Bọn JuJu thú rất có trật tự phân ra mấy đội, cười nhe răng đi lên...

Lúc này thì:

- Hắc dất dất! ăn ngon.

Dưới chân bọn Đỗ Trần phát ra tiếng kêu kinh hãi, tiếp đó, quang mang của Tánh Mạng Tiệp Kính bị biến mất lại xuất hiện, bất quá không phải tìm thấy được, mà là như có vật gì ở phía dưới, cắn ra một lỗ nhỏ, sau đó một cái đầu nhỏ chui ra, lông dài, tai ngắn răng thỏ, rất đáng yêu.

- Di? Ta đương nhiên có thể đào thông vách tường tính mạng thụ sao? Ta lúc nào có năng lực này?

Hắn đương nhiên dùng miệng mở ra vách tính mạng thụ.

Đây là lực lượng gì? ở đây có ai dám nói hắn có thể làm tổn thương tính mạng thụ một chút? Nhưng tiểu đầu này dùng hàm răng là đủ...

Đỗ Trần thấy tiểu đầu này bất giác sửng sốt, bọn JuJu thú cũng chết lặng:

- Người từ ngoài tới? Người có thể mang chúng ta rời khỏi phạt tội chi thành không?

Tiểu đầu này đích xác rất giống JuJu thú, nhưng hắn lại lắc lắc đầu:

- Không phải, ta là Thanh... ai nha, Á Lực, nguyên lai người ở chỗ này, trời ạ, rốt cục tìm được người.

Tiểu tử kia đương nhiên là Thanh Biểu thú bị mất, nguyên lai hắn cũng không tiến vào phạt tội chi thành, mà là ở bên bờ phạt tội chi thành.

Thanh Biểu thú cổ động thân thể chui lên mặt đất, nhưng đầu vừa chui ra, nhưng cái đuôi lại ở bên ngoài, Thanh Biểu thú xấu hổ cười cười:

- Không tốt, ta quá béo.

Hắn quay đầu lại "Ca ba ca ba" găm vào vách tính mạng thụ.

Lão thiên, tâm Đỗ Trần trực trầm xuống, Thanh Biểu thú này rốt cục mạnh tới bậc nào? Xem hắn cần tường... không khác gì tiểu Bối Bối ăn linh thực, dễ dàng, thích ý, tựa hồ một trong ngũ đại bốn nguyên lực lượng trong thiên hạ chỉ như một cái bánh bao đen.

JuJu thú cũng sợ ngây người, bọn họ tự nhiên cũng hiểu Thanh Biểu thú muốn làm gì bây giờ. Rất nhanh, Thanh Biểu thú đào ra một huyết động rộng gần sáu bảy mươi thước, nhưng cổ giật giật, lại cười xấu hổ:

- Các người chờ chút, ta mấy ngày trước ăn một người sau đó hắc dất dất, trở nên quá béo... ta lại gặm tiếp.

JuJu thú đã choáng váng, ai cũng không tiếp tục ăn Tử Huyết Nhân. Sáu bảy mươi thước còn chưa đủ sao? Phải biết rằng, lúc trước cái đuôi của Pi Liesi cũng chỉ có đường kính bốn năm mươi thước.

Càng khiếp sợ là, Chaucey nuốt nước miếng thóa mạ, ngửi mùi:

- Các người ngửi thấy không? Mùi trên người JuJu thú này cũng là mùi của mẫu thần.

- Giống mùi mẫu thần sao? Chẳng lẽ là thần tử?

JuJu thú nhìn chằm chằm Thanh Biểu thú.

Thanh biểu ngưng ngáp nói:

- Mùi của ta có chút quái lạ hắc dất dất, vừa rồi đói quá, chẳng biết từ đâu chui ra một hạt cây, ta cắn một cái, kết quả là...

Hắn một mặt gặm, một mặt than vãn:

- Sau khi ăn hạt cây, ta đau bụng muốn chết, sau đó mùi vị trên người thay đổi, đương nhiên có thể ăn vách tính mạng thụ, hắc dất dất.

Nguyên lai Thanh Biểu thú này đã ăn Tánh Mạng Tiệp Kính, hơn nữa chẳng biết vì sao, hắn còn có một bộ phận năng lực của Tánh Mạng Tiệp Kính.

Tánh Mạng Tiệp Kính là gì? Mầm mống tánh mạng thụ, là mẫu thần được JuJu thú tín ngưỡng, bây giờ Thanh Biểu thú ăn hạt cây tính mạng thụ, bản thân JuJu thú được hết thầy của mẫu thần...

Rốt cục, Thanh Biểu thú cũng mở ra một đại động hơn trăm thước, mọi người trợn mắt há mồm nhìn kỹ nó chậm rãi lộ ra chân thân.

- Thật lớn, cái đuôi thật lớn...

JuJu thú đột nhiên quỳ lạy, Chaucey càng rơi lệ đầy mặt:

- Thần tử a, ngài tới xuất lĩnh chúng ta rồi phạt tội chi thành, tìm kiếm nhiều thực vật hơn sao? Cảm tạ mẫu thần, ca ngợi thần tử.

400. Cảnh Báo Của Tuyệt Cơ, Tác Dụng Của Đệ Tứ Pháp Bảo

Hai trăm vạn JuJu thú vây quanh cùng quỳ lạy một cái hố to, vô cùng tôn sùng, còn mang theo thanh âm tế bái đình tai nhức óc.

Steven cười hắc hắc:

- Lão tam, đây là bằng hữu của ngươi sao? Xem ra chúng ta lần này thắng rồi.

Đỗ Trần lại bất đắc dĩ nhìn bầu trời xám xịt:

- Là chết chắc mới đúng.

- Ân?

- Dùng ánh mắt của ta mà nhìn, hy vọng có thể bình an vượt qua một kiếp này, ngàn vạn lần đừng động tay chân kích thích Thanh Biều thú này, kẻ này bây giờ có vẻ cường đại quá mức...

Đỗ Trần mắt thấy nó ăn vách tính mạng thụ, bĩu môi, có thể ăn vách tánh mạng thụ để tồn tại, con mẹ nó, "Chúng ta là trùng hại", đây không phải là câu cửa miệng của Thanh Biều thú sao.

Theo cái đuôi to lớn của Thanh Biều thú xuất thổ, rất quý dị, vách tánh mạng thụ đương nhiên bị khép lại, Đỗ Trần bất lực nhìn đường lui phong kín, lắc mạnh đầu, cuối cùng một đường sống cũng không có.

Nhìn thấy toàn cảnh của Thanh Biều thú, tiếng hoan hô của JuJu thú càng điếc tai.

Thanh Biều thú bị bọn JuJu thú quỳ lạy làm cho mơ mộng trong chốc lát, đầu nhỏ đáng thương còn đập lấy đập để nhìn Đỗ Trần, la lên:

- Á Lực, ta chịu đủ tính mạng mê cung rồi, ngươi mang ta trở về đi, ta muốn tiếp tục làm tù binh của ngươi, với điều kiện... ngươi cho ta ăn.

Kẻ này còn chưa có ý thức được mình mạnh mẽ tới nước nào.

JuJu thú bị "Thần tử" làm kinh hãi trợn mắt há mồm, Chaucey hô lớn:

- Các ngươi đều nghe ta chứ? Tất cả các huynh đệ đều nghe ta chứ?

Steven ý thức được việc có chút không ổn, thấp giọng nói:

- Kẻ này thoát nhìn ngu ngốc hồ đồ, có thể lừa hấn không?

- Ngươi nghĩ mọi người đều ngu ngốc sao?

Đỗ Trần trợn mắt nhìn hấn, nhưng lại vuốt mũi, trong lòng còn tính toán. Thanh Biều thú này thật không thể quá sức thông minh.

Chaucey lại tuyên thệ thần phục:

- Thần tử hắc dát dát, xin lãnh đạo chúng ta.

- Hắc dát dát?

- Hắc dát dát.

Được các huynh đệ xác nhận, Thanh Biều ngược đầu lên, bộ dáng đáng thương không còn tồn tại, hung dữ nhìn chằm chằm Đỗ Trần:

- Hắc dát dát giết chết bọn chúng.

Thanh Biều sẽ trợ giúp Đỗ Trần? Trừ phi vận mệnh nữ thần mẹ mìn đó bị điên rồi, Đỗ Trần lúc trước thu thập Thanh Biều thú bằng cách nào? Francis tam thiếu gia giết chết hơn mười huynh đệ tỷ muội của Thanh Biều thú, càng khiến cho đệ đệ của hấn vào trong căn cứ vong linh chịu chết, cuối cùng còn uy bức lợi dụng, bắt buộc Thanh Biều thú tham gia cuộc chiến tranh với Bowness, thiếu chút nữa bị hỏa nhãn thiêu cháy...

Kẻ bị áp bức - Thanh Biều thú đáng thương hôm nay lại đắc thế. Không phản lại thu thập Đỗ Trần mới lạ.

- Đều không được nhúc nhích.

Đỗ Trần lớn tiếng quát chỉ người Brockman, kêu bọn hấn yên tĩnh, lại cười nói với Thanh Biều thú:

- Phong thủy luân chuyển.

Thanh Biều thú cười đắc ý.

Đỗ Trần ho khan một tiếng:

- Bất quá người đừng quên, đệ đệ người còn trong tay người của ta. Chúng ta ở đây nếu thiếu một cọng lông, huynh đệ của người cũng đừng nghĩ sống nổi.

Hắn trong lòng nghĩ thầm, cái rắm a, trong khi vong linh đại bạo động, tất cả Thanh Biều thú sớm đã chết sạch, bất quá con vật trước mắt còn chưa biết thôi - hắn lúc ấy còn đang nằm trong Liên Hoa ngáy khò khò.

Thanh Biều thú lắc lắc đầu, lập tức kêu bọn JuJu thú dừng lại, đúng thế, thân đệ đệ của mình còn trong tay hắn, mình có thể giết hắn sao?

Chaucey vội la lên:

- Thần tử hắc dất dất, các huynh đệ đều sắp chết đói rồi.

Thanh Biều lắc đầu:

- Không được! Người trước tiên kêu các huynh đệ bắt giữ bọn chúng, không thể giết, đệ đệ của ta còn trong tay hắn.

JuJu thú nhất thời quần tình kích phấn, nói thầm, tiếng phản đối còn nhiều hơn tín phục, Chaucey nhìn Thanh Biều thú không khác ánh mắt dành cho Pi Liesi.

Đỗ Trần thầm nói, Pi Liesi không may táng mạng, vận mệnh quái đản lại rơi vào đầu Thanh Biều, Thanh Biều vừa chết, mình cũng đừng nghĩ sống sót. Hắn vuốt mũi, chuyển mắt, cười nói:

- Chaucey vương, người xem chúng ta nơi này còn lại bao nhiêu Tử Huyết Nhân? Còn đủ cho các người ăn mấy lúc? Ân? Đừng nóng vội, chẳng lẽ các người ngay cả nghe ta nói mấy câu đều không được sao?

Bước chậm đi tới bên người Thanh Biều thú, vỗ vỗ thân thể cao lớn của nó, hắn cười mỉa hoặc nói:

- Kỳ thật, ta sớm trước kia đã có ý nghĩ, chỉ là không có biện pháp đục thủng bức vách tính mạng thụ, mới không thương lượng với các người, bất quá bây giờ thần tử Thanh Biều tới, hắn có thể dẫn chúng ta xuyên thấu vách tường tánh mạng thụ, ý nghĩ của ta cũng có thể thực hiện được...

- Bớt nói nhảm.

- Đừng nóng vội! ý nghĩ của ta là... JuJu thú cùng Tử Huyết Nhân chúng ta hợp tác.

Lời nói Đỗ Trần xuất ra kinh nhân, Thanh Biều thú đầu nhỏ, não cũng nhỏ, chỉ biết lo lắng cho đệ đệ, nhưng Chaucey không ngu ngốc, hắn hỏi:

- Biện pháp hợp tác thể nào?

Đỗ Trần than vãn:

- Chaucey vương, ngài nhất định sau khi Tử Huyết Nhân chết sạch, vấn đề lương thực của JuJu thú phải lo lắng đúng không? A a, chúng ta không đủ thức ăn, nhưng tam đại lục còn có nhiều Hồng Huyết Nhân, mùi vị của bọn họ cũng không kém nha.

Chaucey con mắt sáng ngời:

- Ý người là...

- Ta biết một đường nhỏ tới nhân gian, thần tử của các người có thể đánh xuyên vách tường tính mạng thụ, tương lai chúng ta hợp tác không phải rất sáng lạn sao?

Đỗ Trần hai tay khua lên.

Lời này vừa xuất, người thứ nhất biến sắc đương nhiên là Mười Ba, nàng ngoác miệng chửi rủa:

- Á Lực, người đương nhiên vì muốn sống mà bán đứng toàn nhân loại, đáng chết, người có biết quần mãnh thú này tới nhân gian sẽ có hậu quả gì không?

Tử Huyết Nhân thật ra chả là gì, đúng vậy, Hồng Huyết Nhân sinh tử có liên quan tới bọn họ sao? Steven nhượng mày, nhưng nháy mắt hiểu được chính thức ý tứ của đệ đệ, không lên tiếng, chỉ bịt miệng Mười Ba.

Chaucey có chút động tâm, hắn cũng là JuJu thú thông minh, biết ăn sạch Tử Huyết Nhân trước mặt là bất đắc dĩ, ngày sau nhất định có đại phiền toái, cho nên hắn cũng biết, đề nghị này của Đỗ Trần có lực hấp dẫn lớn thế nào.

Đỗ Trần lại nói:

- Nghe ta đây, các người áp giải ta, còn có Tử Huyết Nhân còn thừa, do thần tử mở đường, chúng ta đi tới nhân gian! Chờ khi tới nhân gian, ta lập tức giao thân nhân của thần tử cho các người, các người cũng thả chúng ta... đến lúc đó, chúng ta bình an, các người có thực vật, thần tử có thân nhân, tất cả mọi người vui vẻ, không phải tốt sao?

Vừa nghe đệ đệ có thể bình an, Thanh Biều lập tức gật đầu:

- Hay, chủ ý hay, Chaucey đồng ý đi, người đáp ứng hắn đi.

Chaucey chỉ trầm ngâm chốc lát:

- Đây là một biện pháp hắc dật dật, bất quá ta có điều kiện, đầu tiên, trên đường tới nhân gian, JuJu thú cũng phải ăn, "Thực vật" do các người cung cấp.

Đỗ Trần giơ tay chỉ Tử Huyết Nhân:

- Ngoại trừ gia tộc Brockman, còn lại tùy tiện.

Trải qua JuJu thú tập kích địa bảo, giờ phút này, mười vạn Tử Huyết Nhân chỉ còn lại bốn năm vạn, chỉ có một phần mười có đeo gia huy của gia tộc Brockman, trên mặt đều thở phào nhẹ nhõm, còn có vẻ mặt cảm kích Đỗ Trần.

Đỗ Trần hừ lạnh trong lòng, đừng trách ta bán đứng các người. Ai kêu các người là tội phạm thứ thiệt? Người vô tội ta đã sớm cho gia nhập gia tộc Brockman rồi.

Tiếp đó, hắn thuận tay ném Mười Ba, Mười Bốn, còn có Anji cho Chaucey:

- JuJu vương, mấy người này là hiếu kính ngài.

Vốn Đỗ Trần còn định lưu người sống, thăm vấn chuyện tổ chức thần bí kia, bất quá bây giờ xem ra chỉ có bỏ qua thôi, mượn đao giết người, diệt khẩu.

Chaucey trợn mắt, tiếp nhận lễ vật:

- Điều kiện thứ hai, trên đường các người phải ở trung ương trong đại quân của ta, còn có, thê tử của người đâu? Kêu nàng ra đây, các người bất kỳ ai cũng không được rời đi tầm mắt của ta, ta không cần lo lắng.

Đỗ Trần nhún vai, kéo Tuyết Cơ từ trong Liên Hoa ra, nha đầu ngốc này còn đang ngủ dưỡng thương, được công trên lưng.

Chaucey nói:

- Thành giao (Chấp nhận giao ước)! Thần tử hắc dật dật, chờ ta ăn mấy người này rồi đi.

Đại chiến trôi qua, Chaucey cũng thật sự đói bụng, hắn mở ra cái mồm rộng đỏ lòm, đánh về phía Anji.

- Cứu, cứu mạng a.

Anji kinh hoảng thất thố, Mười Ba nói:

- Quân nhân, phải có giác ngộ sinh tử. Chết cũng phải chết có thể diện, người làm vậy còn thể thống gì nữa?

- Ta, ta không muốn chết.

Anji nhảy dựng lên, nhưng trước mặt là JuJu thú, thật là lên trời không đường, xuống đất không cửa, Chaucey bức tới gần, Anji cơ hồ tuyệt vọng dùng ra bí pháp mà Mười Ba truyền thụ cho nàng, còn chưa có thuần thực...

- Hồng Loan sát...

Lời còn chưa nói hết, một nửa thân thể của Anji đã rơi vào miệng Chaucey - Chaucey dù sao thấp hơn Đỗ Trần một bậc, đương nhiên cho Anji cơ hội trước khi chết xuất chiêu, mà không phải như Đỗ Trần một chiêu đánh cho tàn phế.

- Ân, mùi vị thật ngon.

Chaucey liếm mép, rất thỏa mãn.

Nhưng Đỗ Trần lại trợn mắt há mồm.

Là tiềm sát pháp của Hồng Loan sát trận sao? Lão thiên, là Hồng Loan sát trận của các lão tổ mẫu.

Ánh mắt hần chớp động nhìn chằm chằm Mười Ba.

Jolie, Jolie trung tướng sao? Nghĩa muội của tổ tiên Shigeru, chủ nhân của các lão tổ mẫu, một trong những anh hùng vĩ đại của nhân loại, Văn Thần trung tướng Jolie?

Mắt thấy Chaucey nuốt Mười Bốn, lại nhìn Jolie, Đỗ Trần lập tức quát:

- Chờ chút.

Đón nhìn ánh mắt hồ nghi của Chaucey, cười hắc hắc:

Ách, JuJu vương hắc dạt dạt, ta chỉ muốn nhắc nhở ngài, đường tới nhân gian rất dài, đồ tốt, không thể ăn hết sạch một lúc.

Chaucey gật gật đầu:

- Đúng, coi giữ người này cho ta, thần tử, chúng ta có thể đi rồi.

- Tốt. A, được rồi, phạt tội chi thành hần còn một cự long, tên kia là một tai họa...

- 20 chiến đội đi trước theo ta tiến vào tánh mạng thông đạo, tiểu đội phía sau tìm kiếm trong phạt tội chi thành, nhìn thấy cự long lập tức cắn chết, sau đó đuổi theo đại quân.

Đỗ Trần chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, thành công, tạm thời bảo trụ tính mạng, hơn nữa thuận lợi về nhà, nhưng... mình căn bản là sống chung với hổ! Trời mới biết lúc nào JuJu thú lại nổi điên.

Thanh Biều dụng năng lực cắn xé kinh người của hần mở ra một động lớn, sau đó đứng lên cửa động, phòng ngừa tường hợp lại, nhìn JuJu thú như thủy triều dâng mãnh tiến vào tính mạng mê cung. Đỗ Trần đi giữa đội ngũ, Czech dẫn người chiếu cố lão mẫu cùng Tuyết Cơ đang ngủ, theo sát bên người hần, nhưng thật ra Steven cũng đoán được thân phận của Mười Ba, đi tương đối gần Chaucey, muốn nhân cơ hội quan sát Mười Ba.

Nhìn quang mang xanh thẫm trong mê cung, Czech thần nhiên thở dài, đột nhiên rơi lệ, Mười Năm rồi gia tộc mình rốt cục cũng rời khỏi địa phương quái quỷ phạt tội chi thành này, ngoại trừ một vài thành viên cùng người hầu trong gia tộc, còn có mấy tên lớp người thứ 3 không làm nên cơm cháo, thành viên hạch tâm của gia tộc phần lớn hoàn hảo.

Nhìn lại đội ngũ JuJu thú áp giải, trải qua nhiều lần đại chiến, quân đội của gia tộc Brockman đã thu hẹp số lượng quân, hôm nay chỉ còn lại bốn ngàn người, nhưng cũng được tính là một tiểu thế lực, ít nhất tuyệt mật quân trận do tổ tiên lưu lại vẫn còn, còn có lượng lớn cơ mật của Ma tộc đều còn - đây cũng là bộ phận thu hoạch mà Đỗ Trần thu được từ phạt tội chi thành! Những Tử Huyết Nhân khác... đều là thực vật của JuJu thú rồi.

Czech đột nhiên than vãn:

- Không thể tưởng được chúng ta rời phạt tội chi thành trong tình huống này...

Đỗ Trần thấp giọng nói:

- Bây giờ không phải lúc cảm thán, chúng ta còn chịu sự khống chế của JuJu thú.

Hần nhỏ giọng phân phó vài câu, hần lại hỏi Đỗ Đình đường tới nhân gian đi thế nào. Sau đó tới phía trước chỉ đường cho Chaucey.

Mà Thanh Biều dù có khả năng xuyên thấu vách như Tánh Mạng Tiệp Kính, nhưng không có kế thừa tri thức của Tánh Mạng Tiệp Kính, không biết đường đi thế nào, đây cũng là vốn duy nhất để Đỗ Trần đàm phán cùng JuJu thú.

Một đoàn đại quân khổng lồ gần như kinh khủng, hơn nữa số lượng còn không ngừng gia tăng chậm rãi di chuyển trong tính mạng mê cung, kéo dài bất tận, trong đó còn mang theo lượng lớn Tử Huyết Nhân. Đỗ Trần vẫn có nguyên tắc tự bảo vệ, mỗi ngày đều chỉ một đoạn đường, mà không nói toàn bộ cho JuJu thú, bọn chúng cũng không cách nào thoát được, cũng không quá phẫn bức bách, cứ như vậy, đại đoàn quân đi trong mê cung ba ngày.

Hôm nay, Đỗ Trần lúc đầu dẫn đoàn quân đi tới một thông đạo rộng lớn, Chaucey từ phía sau đuổi lên, thần tình tức giận nói:

- Á Lực, cuối cùng JuJu thú cũng rời khỏi phạt tội chi thành, nhưng cũng không có phát hiện cự long như người nói! Các huynh đệ lãng phí vài ngày vô ích.

Đỗ Trần có chút sững sốt, Constantine chạy đi đâu rồi? Hắn hỏi:

- Vậy cửa ra khỏi phạt tội chi thành có dị trạng gì phát sinh không?

- Không có.

Vậy là tốt rồi. Đỗ Trần cười lạnh trong lòng, cửa ra khỏi phạt tội chi thành chỉ có Thanh Biều thú có thể mở ra, chỉ có một đường duy nhất, Constantine không kịp thời rời đi... hừ, hắn ở ngay trong phạt tội chi thành cả đời a.

Sờ sờ mũi, Đỗ Trần lại hỏi:

- JuJu vương hắc dất dất, "Mỹ thực" kia của ngài có thể cho ta mượn một lúc, ta muốn hỏi nàng mấy câu.

Hắn chỉ Mười Ba, người rất có thể là Jolie.

Chaucey lập tức lộ ra thần sắc cảnh giới:

- Không được, nàng là thực vật tích trữ của ta.

Nói xong, hắn lạnh lùng nghi vấn hỏi Đỗ Trần:

- Á Lực, ta thật ra có chuyện thương lượng với người. Theo ta đến đây.

JuJu thú vương ánh mắt âm lãnh, khiến Đỗ Trần ần ần có chút dự cảm xấu, sống lâu với hổ khác gì tự sát, nhưng lúc này còn có biện pháp gì?

Thanh Biều thú thực ra dễ lừa gạt, nhưng đại quyền của JuJu thú lại trong tay Chaucey, JuJu thú vương phản loạn đẳng vị cũng không phải ngu ngốc.

Đỗ Trần theo hắn đi vào trung quân, đây là một mảnh đất trống, hằng hà sa số JuJu thú làm thành nửa vòng tròn, mà khoảng bốn ngàn thành viên gia tộc Brockman đều bị ép vào một mặt vách tường, Czech đứng đầu, thần sắc sợ hãi:

- Á Lực tiên sinh, JuJu thú, bọn chúng không chịu tuân thủ ước hẹn.

- Đúng vậy, bọn họ muốn ăn thịt chúng ta.

Có mấy người bạo gan hô to, nhưng liền đó, vô số JuJu thú phát ra tiếng rống "Hắc dất dất", thanh thế bức người, nửa vòng tròn vây nhất thời áp súc, bức hướng Tử Huyết Nhân.

- Tất cả không lộn xộn, giao cho ta.

Đỗ Trần quay phắt lại nhìn chằm chằm Chaucey:

- JuJu vương, hiệp nghị của chúng ta không phải nói, các người không thể ăn người của gia tộc Brockman sao?

Chaucey hừ lạnh một tiếng:

- Thủ hạ huynh đệ của ta số lượng hôm nay đã vượt qua ba trăm vạn, thực vật không đủ, Á Lực, ta cuối cùng không thể nhìn huynh đệ của ta chết đói, người nói có đúng không? Hắc dất dất?

Bọn JuJu thú lại ép vào vài bước, tiên phong đã có thể chạm vào vạt áo của người Brockman.

- Đứng lại.

Đỗ Trần cắn răng:

- Thần tử đâu? Ta muốn gặp hắn.

Chaucey ngạo mạn nhìn xuống Đỗ Trần:

- Sao? Người muốn dùng đệ đệ của thần tử để hiếp bách chúng ta sao? Nói cho người, nể mặt thần tử chúng ta sẽ không thu thập người cùng thân nhân của người, nhưng, huynh đệ ta cần thực vật.

Oanh, cự vĩ hân chỉ hướng người Brockman:

- Thần tử sẽ không gặp người! Cho người năm giờ, chọn lựa một ngàn lương thực, thời gian tới, ta tới lấy người, nếu đến lúc đó người còn chưa cho ta thực vật.. Hừ hừ!

Hắn uy hiếp không nói nữa.

Con mẹ nó! Đỗ Trần trong lòng mắng thầm, nhưng hắn rõ hơn, tình thế không bằng người, chỉ có thể nhẫn nại - tánh mạng mê cung phức tạp tràn ngập JuJu thú, trừ phi Đỗ Trần có thể đánh vỡ vách tính mạng mê cung, nếu không tuyệt không thể chạy trốn.

Chaucey uy hiếp xong, quát với vòng vây JuJu thú:

- Các huynh đệ, coi sóc bọn họ, nếu bọn họ có ai dám làm chuyện hắc dất dất, ngoại trừ Á Lực, còn lại toàn bộ ăn sạch.

- JuJu vương hắc dất dất, mệnh lệnh hắc dất dất! Chấp hành.

Bọn JuJu thú rống to, cơ hồ mỗi tên hai mắt đều nhìn Chaucey tràn ngập sùng bái! Chaucey đắc ý cười, ngạo mạn rời đi...

Czech bước lên phía trước nắm tay Đỗ Trần:

- Á Lực tiên sinh, làm sao bây giờ?

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Từ khi biết người, người cả ngày chỉ nói một câu nói - làm sao bây giờ? Đỗ Trần hít vào mấy hơi thật sâu, thấy tình hình rối loạn trước mắt nói:

- Trước tiên không loạn động.

Ánh mắt hắn chậm rãi đảo qua người Brockman, cơ hồ không có một ai dám đối nhãn với Đỗ Trần - lão thiên, muốn tuyển một ngàn người từ số chúng ta làm thực vật. Á Lực đang nhìn ta, không, không phải muốn chọn ta chứ? Lúc này Czech thấp giọng nói:

- Á Lực tiên sinh, ngài xem có đúng là nên chọn một ngàn người già yếu...

- Không được.

Đỗ Trần hung dữ trừng mắt với Czech:

- Chỉ cần tiền lệ này xảy ra, hôm nay muốn một nghìn, ngày mai Chaucey có thể ăn thịt tất cả các người.

- Nhưng, nhưng làm sao bây giờ?

Czech lúc này là một tráng hán bốn năm mươi tuổi, nhưng lại như một tiểu đồng không biết gì.

Đỗ Trần nhíu mày, đi vào giữa người Brockman, an ủi:

- Mọi người yên tâm, ta và các người cùng một chỗ, ta nói rồi, nhất định sẽ đưa các người tới nhân gian.

Lúc này đây, tình cảnh này, ai còn tin tưởng gia tộc Brockman có thể sống đi tới tam đại lục? Ai còn tin Đỗ Trần nói? Có người tuyệt vọng, chết lặng, bất quá còn nhiều người cảm kích - lúc này Á Lực còn có thể

cùng bọn họ đồng cam cộng khổ, đi vào giữa bọn họ đã là chí tình chí nghĩa rồi. Không có Á Lực, bọn họ cũng không có khả năng sống lâu như vậy, cũng không thể thấy được cảnh sắc ngoài phạt tội chỉ thành...

Đi tới chỗ sâu nhất trong đám người, vượt mũi, tựa vách tường, Đỗ Trần khổ não suy tư tìm biện pháp. Ai cũng không dám quấy rầy hắn, cho hắn một mảnh đất trống.

Ngay lúc Đỗ Trần đang đau đầu, phía sau truyền đến tiếng kêu nhỏ nhẹ:

- Á Lực...

Hắn quay đầu lại nhìn, Tuyết Cơ đang đi tới, Đỗ Trần cười nói:

- Người tỉnh rồi sao? Sao không nghỉ ngơi thêm?

- Tuyết Cơ không có thể tiếp tục ngủ, an tâm chữa thương.

Sắc mặt nha đầu ngốc tựa hồ lãnh đạm, có thể nói là lạnh như băng sương, một đôi mắt nhìn thẳng Đỗ Trần:

- Ta nghe người Brockman nói, biết người bây giờ muốn làm gì!

Đỗ Trần cười nói:

- Người yên tâm, JuJu thú còn cần ta, ta nhất định có thể đưa người bình an về nhà, ta đã hứa mà.

Tuyết Cơ lạnh lùng, đột nhiên phát tay, người gia tộc Brockman hiểu ý khoách rộng khoảng đất trống lớn hơn nữa, không nghe "Phu thê" hai người nói chuyện.

Tuyết Cơ đi tới trước mặt Đỗ Trần, trước kia ngưỡng ngưỡng không dám nhìn, hai mắt giờ phút này lại chăm chú nhìn chăm chăm Đỗ Trần, chậm rãi nói:

- Á Lực, từ khi người cứu ta tại Thiên Dao phong, Tuyết Cơ không dám hỏi lai lịch, không dám hỏi ngài làm gì, không dám hỏi ngài làm cái gì, thậm chí mắt thấy ngài trong mây thảng ngẩn ngủi tấn thăng từ bát cấp đầu thần lên tới phong hào đỉnh phong, cách thành thần chỉ có một bước, cũng không dám đặt câu hỏi... Tuyết Cơ chỉ sợ chậm trễ chuyện của ngài.

Đỗ Trần đột nhiên hiểu được Tuyết Cơ sao lại xa lạ như thế.

- Nhưng hôm nay Tuyết Cơ không thể không hỏi, người muốn đưa ba trăm vạn JuJu thú tới nhân gian, có nghĩ tới hậu quả không?

Tuyết Cơ bình thản nói:

- Hôm nay Ma tộc phản công nhân loại, tam đại lực chiến tranh liên miên, người lúc này lại mang tới ba trăm vạn mãnh thú... không, theo tốc độ phồn thực của bọn chúng, sợ rằng khi đi tới nhân gian số lượng đã đột phá một ngàn vạn! Một ngàn vạn mãnh thú, số đó đủ để trong vòng một ngày ăn sạch một tiểu quốc! Người mang cổ lực lượng này tới nhân gian, sẽ hại chết bao nhiêu người?

Ngữ khí của Tuyết Cơ cũng không nghiêm lệ, thậm chí ngoại trừ sắc mặt lãnh đạm cũng không có ý phát hỏa, nhưng Đỗ Trần nghe trong tay ngàn vạn khó chịu, thấp giọng, giải thích:

- Chỉ là kế hoãn binh thôi, nhân loại cùng gia tộc Brockman nặng nề ta đều hiểu rõ...

Hắn càng nói nhỏ:

- Nếu trước khi tiến vào tam đại lực, ta còn không thể tìm ra biện pháp thoát khỏi JuJu thú, ta sẽ bỏ lại gia tộc Brockman, dẫn JuJu thú tới địa phương khác, sau đó dụng Liên Hoa mang người cùng đại ca nhân tìm cơ hội đào tẩu.

Tuyết Cơ hỏi lại:

- Địa phương khác? Tính mạng mê cung khắp nơi là tử lộ, khắp nơi là đường ống, nếu JuJu thú trong tính mạng mê cung tìm được một tòa mệnh môn giết ra, vậy sinh linh sau mệnh môn sẽ chịu một hồi tai nạn hủy diệt, JuJu thú vốn không nên rời phạt tội chỉ thành...

Nàng sâu kín thở dài:

- Còn nhớ kỹ pháp tắc đấu thần mà thần hoàng truyền lại không?

Đỗ Trần đương nhiên nhớ kỹ, đó là hai lần đầu dò xét lúc JuJu thú, nhưng khi đó Tuyết Cơ nói được một nửa đã bị Steven cắt đứt, Đỗ Trần cũng nghe được không hết, không để trong lòng.

- JuJu thú vốn là sai lầm trong tự nhiên pháp tắc, thân là đấu thần, phải dẫn bọn họ vào pháp tắc chính xác, đưa bọn họ diệt trừ ra khỏi pháp tắc...mà không phải dẫn bọn họ tới nhân gian, phá hư vạn vật sinh linh trên tam đại lục.

Đỗ Trần động tâm, bao lâu nay đã thấy quá trình JuJu thú tiến hóa có chút xúc động, giờ phút này đạt tới đỉnh điểm, hẳn tựa hồ hiểu được gì đó, cắt đứt Tuyết Cơ nói, vội hỏi:

- Nếu ta thật sự cho JuJu thú tới nhân gian, đối với nhân loại là tai nạn, đối JuJu thú là trợ giúp chúng thoát khỏi nạn diệt vong. Là trợ giúp chúng, chẳng phải là việc thiện sao?

Thiện ác tương đối, không thẹn với tâm, tiêu chuẩn của Bồ Đào chính là ý này? Nhưng bây giờ Đỗ Trần đột nhiên sinh ra nghi vấn.

Tuyết Cơ có chút sững sốt, cúi đầu nói:

- Tuyết Cơ tuổi trẻ, không hiểu nhiều. Nhưng thần hoàng Prince bề hạ năm đó có nói, thiên địa vạn vật đều có pháp tắc, sứ mạng đấu thần, là thủ hộ giả xúc tiến pháp tắc. Mà không phải phá hư giả, mang JuJu thú tới nhân gian, là người dụng tiến hóa sai lầm, hủy diệt quy luật tự nhiên của nhân gian...

Đỗ Trần nguyên thần kích động, vội hỏi:

- Thần hoàng còn nói gì? Người đói bụng phải ăn cơm, ta cho tên khát cái đồ ăn là việc thiện. Ngược lại ta bảo vệ JuJu thú, để người khác chết đói cũng là thiện sự sao?

Chẳng biết sao, ngày đó hai vấn đề hỏi Bồ Đào bật thốt ra hỏi Tuyết Cơ.

Tuyết Cơ càng thêm sững sốt, đáp:

- Ý tứ của thần hoàng hẳn là... người đói bụng ăn thịt là pháp tắc tự nhiên, thiên kinh địa nghĩa, không thể bỏ. Mà tên khát cái không có ăn, cho hắn ăn cũng là việc thiện.

- Nhưng việc này phải có mức độ, Tuyết Cơ nghe nói, có rất nhiều quý tộc khẩu phúc chi dục, hết sức xa hoa. Lanning từng có một đời quốc quân, vì thích phú quý, trước mặt quốc công nước ngoài dùng rượu ngon làm hồ, dùng thịt làm núi, xa hoa như thế, tiêu diệt quốc quân mới là thiện? Việc thiện, chỉ là tương đối, nhưng phải quan tâm tới một "Mức độ"! Mà JuJu thú, là quá độ.

Đỗ Trần nhìn chằm chằm Tuyết Cơ, đột nhiên bất giác cười lên:

- Nói cách khác, người ăn cơm rất bình thường, nhưng lãng phí thực vật là không tốt, thật không?

Tuyết Cơ rất khó chịu trước câu hỏi thô lỗ của Đỗ Trần, nhưng cũng gật đầu như cũ:

- Thần hoàng nói, thiên địa có độ, chức trách của đấu thần, là thủ hộ "Độ" này, về phần thủ hộ thể nào...

Đỗ Trần đột nhiên bật cười nói:

- "Thiên chi đạo tồn hữu dư nhi bổ bất túc, giá tự thị thủ hộ địa tiêu chuẩn" (1)? Mẹ nó, Prince lão tiểu tử này đương nhiên có thể tìm hiểu hiểu được những lời này, khó trách là vạn cổ thần hoàng.

Trong tình huống này, những lời này Đỗ Trần nói ra mấy câu hán ngữ bình sinh quen thuộc, Tuyết Cơ tự nhiên nghe không hiểu, nhưng nàng thấy Đỗ Trần liên tiếp nói ra âm tiết cổ quái, sau đó cười cuồng tiếu, cười đến miệng không hợp lại được.

Đỗ Trần càng cười, thanh âm càng lớn, Tuyết Cơ không rõ, vội hỏi:

- Á Lực tiên sinh, là Tuyết Cơ nói sai gì sao?

- Người chưa nói sai cái gì, ngược lại đều nói đúng.

Đỗ Trần tâm tình kích động tới cực điểm, đột nhiên ôm lấy Tuyết Cơ, hôn lên má nàng một cái:

- Bồ Đào, người con mẹ nó nguyên lai có ý này. Thiên đạo, lão bắt tử nguyên lai muốn để ta lĩnh ngộ thiên đạo. Ha ha!

Đỗ Trần vẫn cười to, nhưng Tuyết Cơ...

Hắn, hắn hôn ta sao?

Cảm giác đôi môi hôn lên má, tiếp xúc thân mật, trong lòng tư vị tuyệt vời...

Tuyết Cơ sững sờ đứng tại chỗ, thậm chí ngay cả "Bồ Đào, thiên đạo", nhưng lời nói loạn của Đỗ Trần cũng không có lưu ý.

Đỗ Trần cười chán chê sau đó đột nhiên thở ra một hơi, trong đầu nguyên thần vang lên tiếng lách tách, Liên Hoa trong cơ thể hoàn toàn kích động, đột nhiên, móng vuốt hừng hực nóng như lửa đốt, nhưng hắn vẫn cắn răng:

- Các huynh đệ quả thứ 4, ra đây cho ta.

Có lẽ lĩnh ngộ còn chưa đủ, có lẽ còn có hai loại chưa đủ, nhưng Đỗ Trần biết, ít nhất hắn đã đi một đường đúng đắn, mà đường này, cũng đủ cho hắn vận dụng pháp bảo quả thứ 4.

Dưới sự che giấu của bốn ngàn người gia tộc Brockman, Đỗ Trần không hề kiêng kỵ, tùy tâm vận chuyển nội kinh, năm đóa trên quả thứ 4 tách thân thể bay ra, chui qua bụng, nhập vào tay, xuất hiện trong tay Đỗ Trần.

Đây là năm đóa Liên Hoa hóa ra quang mang màu vàng nhạt, chẳng biết có tác dụng gì.

Đỗ Trần thích ý cười, nguyên thần hỏi:

- Các huynh đệ, các người có thể trợ giúp ta cái gì?

Đang nói, đột nhiên, năm đóa Liên Hoa chẳng biết sao bắt đầu héo tàn, Đỗ Trần cả kinh, trơ mắt nhìn Liên Hoa khô đi, tâm cũng theo đó rơi xuống đáy cốc.

Đáng chết, xảy ra chuyện gì? Vừa mới có thể vận dụng pháp bảo quả thứ 4, bọn họ, bọn họ sao lại khô đi?

Liên Hoa biến hóa còn chưa dứt, năm đóa Liên Hoa sau khi héo tàn bắt đầu thối nát, từ đài hoa rơi ra bùn đất, trải quá gió thổi, lâu dần, biến thành đất thường... bọn chúng biến thành đất màu vàng tươi xốp.

- Bồ Đào, người cho ta một đồng đất cát làm cái gì?

Đỗ Trần trợn mắt há mồm.

Nhưng lúc này, Đỗ Đình trong đài sen rống lên một tiếng:

- Đất tốt! Vứt con mẹ nó đại địa tinh hoa, thứ đó là cái rắm a, sao có thể so với thứ này.

Chú thích:

1. Thiên đạo hại thì có thừa mà bổ thì không đủ, đây là tiêu chuẩn thủ hộ sao?

401. Mười Ba Tự Sát

Đỗ Đình hưng phấn, đôi mắt xanh biếc tràn ngập tơ máu, trong Liên Hoa nhảy loạn. Là một hạt cây, kim tệ, đá quý, châu báu, trong mắt nhân loại có thể dẫn tới đánh nhau sống chết, nhưng với hắn chẳng có chút giá trị, ngược lại hắn chỉ để ý hai thứ - nước cùng đất! Vì chúng cung cấp dinh dưỡng cho cây cối sinh trưởng.

Bằng vào thiên hạ bốn nguyên lực lượng, pháp bảo quả thứ 4 hiển lộ chân thân chỉ trong chớp mắt, tiểu Đỗ Đình đã cảm ứng được, nắm đất kia là cực phẩm trong cực phẩm, ngay cả một trong ngũ đại thiên hạ nguyên lực là đại địa tinh hoa cũng không thể so bì.

Hạt cây nhỏ cuồng nhiệt nhìn chằm chằm Đỗ Trần, miệng không ngừng nói lầm rầm:

- Tiêu rồi, tiêu rồi, đời này sao lại cho ta thấy đất tốt như vậy chứ, sau này còn có đất nào có thể khiến ta để vào mắt? Tại sao lại cho ta thấy đất tốt như vậy... ta dễ dàng chửi ta sao?

Thần niệm của Đỗ Trần đều tập trung lên đất, đất cát màu vàng nhạt trên tay rất ít, chỉ có một nắm nhỏ, Đỗ Trần lật tay, nhẹ nhàng rắc đất, muốn chăm chú quan sát huynh đệ quả thứ 4, nhưng...

Mặc kệ Đỗ Trần cho chảy thế nào, một nắm cát nho nhỏ chạy mãi không hết! Khoảnh khắc, dưới chân Đỗ Trần đã hình thành một đồng cát nhỏ màu vàng nhạt, mà đất cát trong tay... vẫn không chút giảm bớt.

- Dự trữ vô cùng, dùng mãi không hết sao?

Đỗ Trần trở tay thu lại, đồng cát trên mặt đất như biến chảy về sông, đều về trong lòng bàn tay hần, nhưng vẫn là một nắm cát nho nhỏ.

Đỗ Trần trừng mắt, nở nụ cười:

- Đỗ Đình, nếu dụng loại đất này cùng Bi Minh Chi Lệ phối hợp, người phải bao lâu mới có thể lớn lên?

Đỗ Đình đôi mắt tham lam, ánh mắt bức người, rống to:

- Cho ta một giờ, ta có thể phát triển thành một gốc vong linh bốn nguyên, mang mọi người rời khỏi nơi này về nhà.

- Nhỏ tiếng chút, chúng ta còn đang trong vòng vây của JuJu thú.

Đỗ Trần thích ý gơ tay đặt lên mép, làm ký hiệu "cầm thanh" với tiểu Đỗ Đình, sau đó dùng đài Liên Hoa làm bồn, cát của quả thứ 4 làm đất, gieo hạt tiểu Đỗ Đình xuống, cuối cùng dùng một giọt Bi Minh Chi Lệ nhỏ xuống đất.

Chỉ chờ một canh giờ, mà Chaucey lại cho năm giờ, - tính ra cũng là còn hơn một giờ nữa mới tới lấy "Thức ăn". Thời gian như vậy đủ rồi.

Người Brockman bị ép vào sát vách tường tính mạng thụ, địa lợi cũng có, hết thấy đều nắm giữ.

Bất quá....

Đỗ Trần đột nhiên phát hiện Tuyết Cơ ngậy ngốc nhìn hần, dung nhan kiều mị ngượng ngùng, một đôi mắt màu đen có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng lại bị đôi môi hồng ngăn lại, ngượng ngập nói không nên lời... lão thiên a, Đỗ Trần cuối cùng cũng nhớ tới hần đã làm cái gì.

- Tuyết Cơ, ta vừa rồi...

Đỗ Trần vừa mới gian nan mở miệng, Tuyết Cơ lại cúi đầu, chuyển mình đi vào trong đám đông, trên mặt chỉ có ngượng ngùng, nhưng không có chút phẫn nộ vì bị nam nhân cường bức.

Điều này còn có thể nói gì nữa? Một thứ gì đó sau khi nảy mầm, chuẩn bị khai hoa kết quả.

Đỗ Trần đứng như trời trồng, tay chân bứt rứt, ngơ ngác chẳng biết làm sao thì tốt. Steven rẽ mọi người đi tới, vỗ vỗ đầu vai Đỗ Trần, nói:

- Lão tam, người phải chịu trách nhiệm a! Người ta là một nha đầu thanh bạch, vậy mà bị chà đạp trong tay người, dĩ vãng Steven ta tự biết không phải thứ tốt, nhưng nữ nhân bị ta câu dẫn dù hơn tám mươi tuổi hay dưới tám tuổi cũng đều là tự nguyện, ta chưa bao giờ bắt buộc một ai...

- Đại ca, ngậm miệng của người lại được không?

Đỗ Trần trừng mắt, đột nhiên nhỏ giọng nói rõ tình huống của tiểu Đỗ Đình, lại nói:

- Trước tiên không nói cho người Brockman, về mặt bọn họ không giấu được đâu. Đại ca, chúng ta có thể thoát thân, bất quá trước khi đi còn một vấn đề.

Steven sắc mặt đột nhiên âm trầm:

- Đích xác còn có một chuyện, mới vừa rồi Tuyết Cơ nói đúng, JuJu thú này vô luận tới đâu đều cũng là một hồi tai nạn...

- Nhưng có một nơi, nếu bọn họ đi tới đó, chẳng những không phải tai nạn, ngược lại là việc thiện thật lớn.

Huynh đệ hai người nhìn nhau, đột nhiên cười âm trầm.

Thời gian năm tiếng qua đi rất nhanh, "Đông đông", cự vĩ Chaucey đập xuống đất, dẫn theo một đội JuJu thú cấp tốc đi tới.

- JuJu vương hắc dát dát!

JuJu thú vây quanh người Brockman lập tức nhường đường, để Chaucey đi lên trước, bốn ngàn người gia tộc Brockman nói nhiều không nhiều, nói ít không ít, nhưng bị vây trong một không gian nhỏ nhỏ thì cũng đông đúc, khiến cho Chaucey đầu to cũng khó mà thấy được tình hình bên trong.

- Á Lực, thời gian tới rồi, giao một ngàn thức ăn ra đây.

Chaucey ngạo nghễ đảo mắt qua mọi người.

- Hắc dát dát, giao ra đây, nếu không biến các ngươi thành nhục tương hắc dát dát.

JuJu thú âm âm kêu rống, những con phía trước trong khoảnh khắc nhẹ nhàng, cười kinh khủng, thỉnh thoảng còn liếm mép, mùi máu tươi trong miệng phả ra, khiến người ta run rẩy lui bước.

Đỗ Trần rẽ mọi người ra, người Brockman trong lòng run sợ tách ra hai bên, tạo ra một đường, nhưng vẫn dính sát vào vách tường. Đỗ Trần trong tay cầm một chậu cảnh như Liên Hoa, bất quá không giống cây con, cây này rẽ màu xanh biếc, cành lá màu trắng, nhìn qua có vài phần quỷ dị.

Đỗ Trần cười nói:

- Chaucey vương hắc dát dát, lương thực ta đã tuyển xong rồi, bất quá còn có một sự tình phải nói rõ ràng với ngài.

- Ngậm miệng lại, ngươi không có tư cách bàn điều kiện với ta.

Chaucey sầm nhiên nói:

- Lương thực được tuyển đi theo ta còn lại thành thật ở lại đây, ai dám lộn xộn, ta hắc dát dát cắn nát đầu hắn.

- Cô lỗ, cô lỗ.

Quần thú đột nhiên vang lên thanh âm nuốt nước miếng, có JuJu thú nói:

- JuJu vương, chúng ta ở đây nhìn bọn chúng nửa ngày, đều đói sắp hắc dát dát rồi...

Chaucey cười to ha ha:

- Hiểu rồi, chờ ta mang thực vật đi, các ngươi tùy chọn bên trong một trăm tên mà ăn.

JuJu thú hô lớn:

- Chaucey, hắc dát dát, hắc dát dát, Chaucey.

- Chaucey, ngươi không thủ tín.

Người Brockman lớn tiếng chửi bới, nhưng sợ hãi lui về sau.

- Thủ tín? Hắc dát dát, ta phải giảng chữ tín với thực vật sao?

Đỗ Trần hừ lạnh một tiếng.

Tên ngạo mạn! Đỗ Trần cũng làm ra vẻ sợ hãi cùng kinh hoảng, cầm bồn cảnh trong tay, đột nhiên hỏi:

- Chaucey vương, ngươi xem cây cảnh này của ta.

Trong lòng hắn cười lạnh, chỉ cần chú ý lực của ngươi bị chuyển đi, lão tử sẽ đập chết ngươi.

Chaucey có chút sửng sốt, hắn đã sớm thấy cây cảnh này, bất quá không có cảm giác gì nhiều lắm - tiểu Đỗ Đình dù cũng là mầm móng tính mạng thụ, thân mang khí tức của tính mạng thụ, nhưng hắn kế thừa

vong linh, hoàn toàn khác biệt tính mạng thuộc tính mà JuJu thú hấp thụ. Chaucey thấy hần nhiều nhất chỉ cảm thấy có chút chán ghét, sùng bái cùng mừng rỡ quyết nhiên không có.

- Xem cây cảnh này làm gì?

Chaucey hừ lạnh một tiếng, tiến lên bắt lấy một người Brockman, vác lên vai, từ trên cao nhìn xuống, cười độc ác:

- Người bị chọn đi theo ta, ta ăn tứ chi cùng hai chân, kêu mọi người đi dẫn đường.

Hắc, tiểu tử này không rút lui! Thấy Chaucey không có bị Đỗ Đình hấp dẫn chú ý, Đỗ Trần đi tới trước mặt hần, ngẩng đầu nhìn hai mắt màu đỏ của Chaucey, mỉm cười:

- Chaucey, miệng ngươi rất hắc dạt dạt.

Đây là hần mắng Chaucey: "Con mẹ tiểu tử nhà ngươi có đúng là có cái mồm thối không?"

Chaucey thốt nhiên giận dữ, mở ra miệng rộng, muốn cắn nuốt Đỗ Trần, nhưng hần dù sao cũng là một JuJu thú thông minh, trong nháy mắt lúc hé miệng, Chaucey nghĩ thầm, không đúng, Á Lực dám kiêu ngạo với ta như vậy nhất định là có gì đó để dựa dẫm, nhất định tiểu tử này có biện pháp chạy trốn, mới dám chửi JuJu thú vương ta.

Nghĩ vậy, Chaucey chẳng những xoay người muốn chạy trốn, hơn nữa rống to hạ lệnh:

- Ăn sạch bọn chúng.

Hết thấy đều chậm rồi, hần bị chọc giận thì động tác chậm nửa nhịp, càng cho Đỗ Trần cơ hội tiến gần người! Đỗ Trần phát tay ném ra cát vàng, "Đánh" vào hai mắt Chaucey.

- A! Hắc dạt dạt.

Chaucey kêu thảm thiết, nhưng bão cát của Đỗ Trần như hoàng long xuất hải, khoảnh khắc vây lấy người Brockman, ngăn cách bước tiến của JuJu thú, hô phía sau:

- Czech, tiếp lấy đường đệ của ngươi.

Cùng lúc đó, Liên Hoa bay nhanh về phía sau, tiểu Đỗ Đình đã trưởng thành cành lá tăng vọt, hung dữ đánh vào vách tánh mạng thụ.

Vách tường tánh mạng thụ ẩn hiện quang mang, một cửa lớn đủ cho trăm người đi lại xuất hiện - đây cũng là năng lượng cực hạn hiện giờ của Đỗ Đình.

Đột nhiên xảy ra biến cố khiến JuJu thú chết lặng, người Brockman cũng chết lặng, cát vàng đầy trời bao phủ người Brockman ở trong, Czech cuối cùng tỉnh ngộ nhanh nhất, điên cuồng hét lên:

- Còn lo lắng cái gì? Á Lực tiên sinh cản phía sau cho chúng ta, chạy mau.

Steven nhượng mảy, che chở cho Tuyết Cơ, quát lớn:

- Theo tuổi, lão nhân ngoài sáu mươi tuổi đi trước, hài tử dưới 15 tuổi đi làm nhóm thứ hai, nữ nhân nhóm thứ ba, quân nhân cuối cùng! Ai dám rối loạn trật tự, đừng trách đao phong của ta vô tình.

Czech cười xấu hổ, lập tức lệnh cho người của mình theo trật tự lui lại.

Một mặt khác, Đỗ Trần dùng cát vàng ném vào mắt Chaucey, tiếp đó lại một dòng cát chảy ra thành tường bao lấy hần. JuJu thú thấy vương hắc dạt dạt bị bắt sống, bản thân bị cát ngăn trở, lúc này cuồng nộ.

- Hắc dạt dạt, ăn sạch bọn họ.

Quần thú rít gào điên loạn, mấy ngàn mãnh thú mở ra miệng rộng cắn vào tường cát, muốn dùng miệng rộng phá tường do quẻ thứ 4 biến thành, nhưng...

Hiện tại JuJu thú chỉ ăn được thịt người, bây giờ bọn hần không còn có thể ăn được cát, đây là thứ cát mà trước đây bọn chúng thích nhất, bọn JuJu thú này chỉ có thể dùng miệng đào đất, sau đó phun ra, động tác chậm chạp! Mà cát của quẻ thứ 4 lại vô cùng, dùng mãi không hết, mặc cho bọn chúng đào thế nào, lượng

cát tăng lên vĩnh viễn không giảm! Thời gian lâu, JuJu thú chẳng những không có đào được thông đạo, cát không được chuyển vận đi, ngược lại còn ngăn trở viện quân ở phía sau.

Trong vài phút, bốn ngàn người Brockman bình yên lui tới một nơi khác, Đỗ Trần cười dài ba tiếng, bắt lấy Chaucey lùi vào thông đạo, cũng rời đi.

Chỉ còn lại bọn JuJu thú sững sốt.

Trong tính mạng mê cung, không còn chút cát vàng nào cả?

Đỗ Trần nhìn ra, sự đáng sợ của JuJu thú không phải số lượng, mà là dục vọng đối với thực vật của bọn chúng! Với loại dục vọng này, thực vật vượt quá trời, JuJu vương bất quá là một công cụ giúp bọn hắc tìm thức ăn - vận mệnh bi thảm của Pi Liesi là chứng cứ! Bọn JuJu thú đã mất đi một Chaucey, sẽ tuyển một JuJu vương khác là được! Cho nên bắt Chaucey không chế JuJu thú cơ hồ là không tưởng. Nếu Đỗ Trần dám dùng JuJu thú vương lệnh cho quần thú, phỏng chừng JuJu thú dám ăn cả hắc cùng Chaucey.

- Mau! Thanh Biều thú có năng lực phá vỡ vách tường, Đỗ Đình, mang theo chúng ta rời xa cách chúng trăm dặm mới dừng lại.

Dưới sự thúc giục của Đỗ Trần, tiểu Đỗ Đình mở đường phá tường, mang theo người Brockman rời xa đại quân JuJu thú, chờ đến khi dừng lại ở một mảnh đất trống, lúc này Đỗ Trần mới thở phào nhẹ nhõm:

- Hô! Cuối cùng cũng an toàn... Czech, nhanh điểm thành viên gia tộc, xem có người nào vừa rồi trong lúc chạy loạn bị rơi rớt mất tích không.

Trong khoảng đất u ám bích lục của tính mạng mê cung. Tĩnh lặng, Czech đối với lời nói của Đỗ Trần giật mình, đột nhiên quỳ xuống, đầu cúi xuống chạm đất, khóc lớn một tràng hán bốn năm mươi tuổi mặt đầy lệ. Một lúc sau... Czech ngược đầu lên, giọng cao hai tay khóc lớn:

- Đến rồi, người Brockman chúng ta tự do rồi.

Một tiếng rống này tựa hồ động tới cái gì đó, rầm rập, tiếng quỳ xuống liên tục vang lên, ô ô tiếng khóc vang lên, bốn ngàn người Brockman khóc, tùy ý phát tiết sự chịu đựng nhiều năm.

Đúng vậy, ai có thể hiểu bị tù đầy ở một địa phương quái quỷ hơn 10 năm có tâm tình gì? Ai có thể hiểu nỗi thống khổ khi tinh anh của gia tộc đều bị giết, bỏ mạng trên đường lại có ai càng cảm nhận rõ sự vui mừng sau khi chạy thoát?

Đỗ Trần thở dài, không đi quấy rầy bọn họ, mà chỉ dùng nước lau mắt cho Chaucey, dè hắc xuống, phát tay gọi Steven tới.

Chaucey hai mắt màu đỏ, oán độc nhìn chằm chằm Đỗ Trần. Hắc trong lòng thâm hận, vì sao mình chỉ có cừu cấp đỉnh phong? Vì sao Á Lực trước mắt đột nhiên thực lực bạo tăng, còn có thứ cát cổ quái kia? Hắc dất dất.

Kỳ thật, hắc cùng Đỗ Trần đều không biết, Chaucey thật sự có cơ hội nhưng không có vận khí. Ngày đó hắc ăn Tử Huyết Nhân Chaucey, điều này chứng minh thuộc tính của JuJu thú Chaucey cùng Tử Huyết Nhân Chaucey đều có thuộc tính là - thổ.

Mười Ba ngày đó nói qua, có hai hạn chế kế thừa lực lượng của Xích Quân, một là có được đấu khí, hai là thuộc tính tương xứng! Chaucey thực ra là ăn Mười Bốn thập nhất cấp, nhưng thập nhất cấp tiêu chuẩn là dung hợp hai loại nguyên tố sao? Đơn thuộc tính của Chaucey, thân thể sao có thể hợp với song thuộc tính đấu khí của Mười Bốn? Chỉ có thể nói vận khí của JuJu thú Chaucey không tốt, hắc nếu có thể ăn Mười Bảy trước, lại ăn Mười Bốn, cuối cùng ăn Mười Ba, dựa theo số hiệu của Xích Quân mà ăn ngược lại, vậy thực lực của hắc...

Đáng tiếc, Chaucey không có mệnh này.

Đỗ Trần một cước dẫm mạnh lên đầu Chaucey, cười lạnh lùng:

- JuJu vương hắc dất dất, ngài còn gì để nói không?

- Muốn giết cứ giết.

- Giết người, ta sao lại giết người?

Đỗ Trần vỗ vỗ đầu hấn:

- Không cần nói nhiều lời, muốn làm một chút giao dịch không - ta thả người, người tiếp tục làm JuJu vương, hơn nữa chỉ cho người một nơi, nơi đó có đủ "Lương thực" cho các người dùng! Bất quá, người dẫn ta đi tìm gã Mười Ba bị người bắt giữ.

Chaucey sững sốt, lập tức hiểu được ý tứ của Đỗ Trần, cười lạnh lùng nói:

- Giao dịch này đối với ta thật sự là quá tiện nghi, người có thể chịu thiệt lớn vậy sao? Á Lực, ta hiểu được người có một đám cừu nhân, người muốn đưa JuJu thú với ổ của cừu nhân người, ăn sạch chúng.

Đỗ Trần sờ sờ mũi:

- Người thật sự là một con JuJu thú hắc dạt dạt.

Steven tiếp lời:

- Thế nào? Là để chúng ta giết chết tại chỗ, hay là tiếp tục đi làm vị JuJu vương vĩ đại nhất trong lịch sử JuJu thú, cho con dân của người tìm được nguồn thực vật sung túc?

Chaucey cười:

- Ta có thể cự tuyệt loại đề nghị này sao? Nói đi, cừu nhân của người là ai? Trăm vạn đại quân JuJu thú sẽ ăn bọn chúng đến xương đầu cũng không để lại.

- Đừng có khoa trương, con dân của người phân liệt sinh thực, cừu nhân của ta cũng có thể khiến tử thi sống lại, liên miên không dứt gọi về.

Đỗ Trần phát tay triệu triệu Đỗ Đình:

- Chỉ cho hấn ổ của Ma tộc, phương hướng thâm uyên.

Đúng vậy! Đỗ Trần cần JuJu thú đi đối phó vong linh quân đoàn của Ma tộc, một kẻ có khả năng phân chia sinh ra, một kẻ là cái tạo tử thi, đều là một sai lầm trong tự nhiên pháp tắc, đều có số lượng tăng lên điên cuồng, bọn chúng ở một chỗ với nhau,... a a, mặc kệ ai thắng ai thua, Đỗ Trần đều được chỗ tốt thật lớn! Thêm nữa đó là báo thù cho Thiên Dao Benz.

Đỗ Đình biến thành cây thì thân thể run lên, rớt xuống một lá cây màu trắng:

- Mấy lá cây này rất tốt, lá của nó vĩnh viễn chỉ hướng thâm uyên dưới đất, kêu thần tử của các người theo hướng đó mà đi tới là được.

Đỗ Trần thấy Chaucey cẩn thận ngậm lá cây trong miệng, nói thêm:

- Người là một JuJu thú thông minh, vậy nên hiểu...

- Không cần phải nói, ta hiểu rồi.

Chaucey nói hàm hồ:

- Người cho ta một phương hướng, ta lại không dám mang theo JuJu thú đi loạn trong tính mạng mê cung, ta chỉ có thể đi tới thâm uyên dưới đất.

Làm sinh ý với kẻ thông minh, đơn giản thế thôi.

Steven tiếp nhận Đỗ Đình rời đi, hấn muốn lợi dụng năng lực đi xuyên vách Tính mạng thụ cứu lại Mười Ba, cũng muốn cam đoan Chaucey bình an trở lại bên JuJu thú. Đưa bọn họ đi, Đỗ Trần không có quấy rầy gia tộc Brockman đang tâm tình kích động, cũng không dám một lần nữa trêu chọc Tuyệt Cơ. Mà là dựa vào vách tường, ngồi xuống, lẳng lặng tự hỏi tương lai.

Nhập tâm tính toán, mình gặp phải chuyện vừa rồi tựa hồ không quá phức tạp - mẫu thân cùng ngoại công, Demis cùng lão Bowen, Xích Quân, Thẩm Thủy Hồ còn có chiến tranh chống Ma tộc.

Đỗ Trần tính toán từng điều, Ma tộc lúc này dù khó khăn nhất, nhưng cũng đơn giản nhất, trước tiên để JuJu thú đánh với Ma tộc lưỡng bại câu thương, sau đó mình lợi dụng tiểu Đỗ Đình cùng gia tộc Brockman, lại kêu lượng lớn cao thủ nhân loại đánh xuống thâm uyên, quét sạch bọn chúng.

Mẫu thân cùng ngoại công tại Vân Tiêu Kinh, tiểu Đỗ Đình nói, địa phương này thần bí khó lường, năm đó sau Tiêu Kinh đại hội, thần hoàng Prince cùng tính mạng thụ đật thành một hiệp nghị bí mật không tuyên bố ra. Phụ cận Vân Tiêu Kinh bổ thêm hạn chế, hôm nay tiểu Đỗ Đình cũng mơ hồ biết vị trí của Vân Tiêu Kinh, mà chưa bao giờ đi qua. Mình cũng không vội mạo hiểm, thành thật tăng cường thực lực cùng thể lực trước đã.

Hơn nữa, giờ phút này Đỗ Trần đối với việc tìm được Mayfair cùng Bairu cũng không mãnh liệt, dù sao hẳn là Đỗ Trần, không phải nhi tử cùng ngoại tôn chính thức của họ.

Demis cũng lão Bowen... bọn họ cùng Thẩm Thủy Hồ đặt chung một chỗ, ngày sau giải quyết.

Trước mắt chỉ có Xích Quân.

Đỗ Trần đang nghĩ, Steven đã mang Mười Ba trở lại.

Trải qua ba ngày trong kiếp sống tù binh, Mười Ba chưa phục hồi khí thế mạnh mẽ ngày đó. Ngồi trước mặt hai huynh đệ, tóc tai rối bời, áo bào tổn hại, nhưng không chút ảnh hưởng tới phong cốt thiết huyết hào sảng của quân nhân, dù là suy yếu ngồi xuống yêu cầu cũng phải ngồi thẳng.

Lạnh lùng nhìn thoáng qua Đỗ Trần cùng Steven, Mười Ba nói:

- Giết ta đi, ta sẽ không nói gì về Xích Quân, không có giá trị lợi dụng với các người.

Steven thích thú cười, hù dọa:

- Thật không? Tiểu thư xinh đẹp, còn không có nữ nhân có thể trước mặt ta có thể kiên định.

Mười Ba bĩu môi, vẻ miệt thị không chút che giấu.

- Đại ca, giao cho ta. Nếu tiểu thư thật là nàng, chúng ta thật sự phải khách khí một chút.

Đỗ Trần ngồi trước mặt Mười Ba, không cần dùng hình bức bách, cũng không lợi dụ, mà từ một vấn đề Mười Ba không nghĩ tới bắt đầu thẩm vấn:

- Mười Ba, người nói chuyện người làm bây giờ là tốt hay xấu?

Mười Ba có chút sững sốt, Đỗ Trần lại nói:

- Constantine là phản nghịch cự long, có thể nói là tay đầy máu tươi, ác tính mãn doanh! Anji giết chú diệt tổ, bán đứng gia tộc, mỗi người đều đáng giết. Mà người bây giờ... theo chân bọn họ có khác nhau không?

- Hừ, việc này không liên quan tới người.

- Đúng vậy, là không quan hệ tới ta.

Đỗ Trần đột nhiên thở dài, tiếp tục nói:

- Có biết tiểu hài tử ở Lanning để quốc muốn đọc sách, đọc chữ, phải học khóa học gì không?

- Ta không hứng thú nghe người nói nhảm.

- Không muốn nghe thì cũng phải nghe! Nói cho người biết, là thần dụ! Khóa đầu tiên là, chúng thần Einstein nói! Câu thứ tư là "Hong Loan chiến thần Jolie nói, vì nhân loại mà chết trận, vô oán! Vì nhân loại mà hiến thân, vô hối! Ta với thân phận là thủ hộ đại lục Einstein với vinh diệu vô thượng.

Đỗ Trần đứng phắt dậy, nhìn chăm chăm Mười Ba:

- Bây giờ người còn gì muốn nói nữa không?

Mười Ba khẽ nhếch miệng, ngạc nhiên không nói gì, lông mi hai mắt lại run nhẹ nhẹ, đôi môi nhẹ nhàng động. Cẩn rằng, hừ nói:

- Jolie trung tướng nói qua cái gì, liên quan tới ta sao?

- Jolie trung tướng? A a, thần thánh liên minh Einstein chiến khu, đại thống lĩnh quân đoàn thứ sáu, Văn Thần tam tinh trung tướng, thần tứ hầu tước, Hồng Loan chiến thần Jolie...

Đỗ Trần liên tiếp nói ra mấy tôn xưng, mỗi một cái xưng hô, đều khiến Mười Ba sắc mặt trắng bệch, hai mắt âm đạm.

- Jolie trung tướng có hai tỷ muội tùy thân, một tên là Lucy, một tên là Lily...

Đỗ Trần nhìn bộ dáng thất hồn lạc phách của Mười Ba, cười cười:

- Nếu có người nói cho Lucy cùng Lily, đại thống lĩnh của các nàng, tỷ tỷ của các nàng bây giờ làm chó săn cho người khác, giờ không nhận ra nữa, người nói, sẽ như thế nào?

Mười Ba cơ hồ nháy mắt khi Đỗ Trần nói xong cả giận:

- Hai người chết mà thôi, các nàng liên quan gì tới ta?

- Người chết?

Đỗ Trần nháy mắt bật cười:

- Được rồi, các nàng đích xác đã chết, bất quá, người muốn biết chuyện sau này của các nàng không?

Mười Ba im lặng không nói gì, nhưng ánh mắt cũng lộ vẻ trông mong.

Đỗ Trần chậm rãi nói:

- Ba năm trước đây, có một người trên bàn bạc đã thắng một tòa cổ bảo tại nam hải Einstein, tên là Jolie cổ bảo, từ trong cứu ra 102 vong linh đáng thương, hơn nữa... vong linh trải qua chuyển hóa, trở thành anh linh có thể tự do hành tẩu dưới ánh nắng mặt trời, không khác gì nhân loại.

- Người nói cái gì?

Mười Ba bắt lấy áo Đỗ Trần, nhưng lực lượng của nàng lúc này không thể đủ thương được hắn, chỉ có thể nhìn chằm chằm Á Lực trước mặt.

Đỗ Trần chậm rãi nói những chuyện hai vị lão tổ mẫu trải qua, cuối cùng cười híp mắt nhìn Mười Ba buông tay:

- Còn muốn ta tiếp tục nói không? Đại ca, nói cho nàng, họ chúng ta là gì?

Steven nhìn thoáng qua người Brockman cùng Tuyết Cơ đã rời xa, khuôn mặt tươi cười nói thầm:

- Tiểu thư xinh đẹp, họ chúng ta rất dài, là... St. Shigeru Kain.

Mười Ba trợn mắt há hốc mồm, sững sờ hồi lâu, đột nhiên cười, vô lực khoát tay nói:

- Thôi, thôi, không thể tưởng giết tới giết lui, cũng là giết người mình! Khó trách người cứu ta, tiểu tử Steven, đỡ ta đứng dậy.

- A a, người rất cục thừa nhận, tổ tiên kêu ngài một tiếng muội tử, chúng ta hai người xưng ngài một tiếng cô tổ mẫu cũng không quá.

Steven đỡ Mười Ba dậy, Mười Ba nhu nhược dựa vào vai hắn, có chút vô cùng thân mật, nhưng nàng không để ý, Steven sắc lang này để ý sao?

Mười Ba sau khi đứng lên ngẩng nhìn khuôn mặt của Steven:

- Tuổi trẻ đã cận thần cảnh, tốt, thật sự tốt. Nhưng người đánh lén ta, không dụng "Thánh viêm kiếm" gia truyền của đại ca Shigeru.

- Sao? Ngài không tin thân phận của chúng ta?

Steven một tay đỡ Mười Ba, một tay nhẹ nhàng chém ra, nhiều lưu quang lửa cháy lóng lánh, đánh vào vách tường, đúng là chiêu thứ nhất mà Đỗ Trần thấy khi chuyển thể - Lưu tinh hỏa vũ.

Mười Ba tựa hồ buông ra sự tình gì đó trong lòng, gật gật đầu:

- Lưu tinh hỏa vũ, thân phận của ngươi là đúng... Steven, bốn mạng nguyên tố là hỏa, bây giờ đã dung hợp đệ nhị nguyên tố kim, đúng không?

Steven ngạc nhiên nói:

- Nhân lực của người thật tốt, ta đích xác có chút cơ duyên xảo hợp, cũng không giống như hỏa hệ đấu thần bình thường, sinh thành nguyên tố thứ hai là thổ, ngược lại hỏa tương khắc kim.

Đây là vấn đề dung hợp Bác Bì, ngày đó Đỗ Trần còn định trộm chúng thần kim hoàn của Giáo hoàng để trợ giúp Bác Bì vượt qua thiếu sót này. Mười Ba nghe được trước mắt sáng ngời:

- Tốt lắm! Chỉ cần người có thể mạnh mẽ dung hợp hai loại nguyên tố này, tấn thăng thập nhất cấp, vậy nửa đoạn còn lại trên con đường đấu thần, chẳng bao xa sẽ thành thần.

Đỗ Trần nghe được có chút kỳ quái, hai người này sao lại dụng lý luận đấu khí?

Steven cũng không rõ, Mười Ba cũng không có ý giải thích, ngược lại yêu cầu:

- Cho ta giấy bút, ta viết cho người một chút.

Chẳng lẽ nàng muốn thổ lộ bí mật sao? Đỗ Trần lúc này đoán định Mười Ba, không chút cố kỵ, tìm Czech cần giấy bút, lại bảo Czech không quấy rầy bọn họ, sau đó trở lại bên đại ca.

Mười Ba kêu Steven cúi người, dựa vào lưng hắn bắt đầu viết, Đỗ Trần nhìn lắc đầu cười:

- Thứ này viết cho đại ca người, người xem cũng vô dụng.

Đỗ Trần bĩu môi, không xem nữa.

Mười Ba chậm rãi viết thư, ngay khi viết xong dòng cuối cùng, đột nhiên, nàng nằm lên lưng Steven, Steven biết thể lực của Mười Ba yếu nhược, lập tức quay đầu xem xét, nhưng không tưởng nổi... Mười Ba thừa dịp Steven quay đầu lại, dùng miệng bịt miệng hắn lại.

Đỗ Trần sửng sốt, Steven cũng sửng sốt, đây, đây là gì? Steven là sắc lang không sai, cũng thường xuyên chiếm chút tiện nghi của nữ nhân, nhưng hắn chưa thử qua bị một lão cô mẫu cưỡng bức! Không phải là loạn luân sao?

Đỗ Trần phì cười, lão thiên a, tại sao gần đây chuyện cưỡng bức lại liên tục phát sinh?

Đang cười khổ, chợt nghe Steven cả kinh nói:

- Jolie, người điên rồi sao?

Tập trung nhìn vào, Mười Ba xoay người té từ trên lưng Steven xuống, dung mạo chưa tới ba mươi nhanh chóng già đi, trong chớp mắt tóc bạc da mồi, khoe miệng máu tươi chảy ra, nhưng lại có vẻ vui mừng.

Mười Ba tự sát?

- Người, người làm gì vậy?

Đỗ Trần khẩn trương, phát tay kêu tiểu Đỗ Đình cùng Liên Hoa:

- Trước đừng nói, Liên Hoa của ta hẳn có thể bảo trụ tính mạng của người.

Mười Ba lắc đầu:

- Người không rõ, người Xích Quân chúng ta mất đi đấu khí, sẽ mất đi tính mạng, ta là một lão nhân phải chết, không ai có thể nghịch thiên cải mệnh... thời gian ta còn không nhiều, thành thật nghe ta nói vài câu.

Đỗ Trần xem xét, đích xác, Mười Ba là thọ hạn đã tận, loại tình huống này quang mang của Liên Hoa cũng không có tác dụng gì.

Mười Ba cự tuyệt trị liệu, chậm rãi nói:

- Ai! Ta tưởng rằng ta nắm đó "Thi cốt vô tồn", lại không thích được vẽ chặn dung, hậu nhân không ai có thể nhận ra ta, nhưng không tưởng, hôm nay lại bị các người nhận biết.

Mười Ba cười khỏ, nhìn hai huynh đệ khoát tay, nói với Đỗ Trần:

- Người nói đúng, ta bây giờ là chó săn cho người khác, không, thậm chí chó săn cũng không bằng... loại cuộc sống này ta sớm đã không muốn nghĩ tới, cảm ơn các người, cảm ơn các người cho ta dũng khí.

- Ha ha, ha ha! Anh hùng nhân loại thành ác ma... sớm không có mặt mũi sống sót! Á Lực, Jolie trung tướng đã sớm chết, người hiểu chưa?

Đỗ Trần vội la lên:

- Ta hiểu rồi, Lucy cùng Lily hai vị tiểu thư vĩnh viễn đều chỉ biết anh hùng Văn Thần - Jolie trung tướng, tuyệt không biết Mười Ba là ai.

Mười Ba vui mừng gật đầu, mắt nhắm Steven:

- Vừa rồi ta viết cho người, là Lưu tinh trong Cửu Thần Huyền, uy lực của nó người đã thấy qua. Thần hoàng thân truyền, đệ nhất bí pháp Văn Thần ngàn năm tuyệt phối với thuộc tính của người! Hơn nữa ta mới truyền cho người đấu khí, đủ cho người trong vòng 10 năm đột phá thập nhất cấp, tấn phong thập nhị cấp Lưu tinh hỏa chiến thần.

Steven cầm lên tờ giấy, vội vàng lướt qua, thấp giọng cười khỏ, nguyên lai Mười Ba vừa rồi đàm luận đấu khí với hắn, là muốn xác nhận đấu khí của Steven có hợp với nàng không...

Mười Ba lại nói dứt quãng:

- Người là trưởng tôn của đại ca Shigeru, ta tặng cho người cũng không có tiếc...

Thanh âm ngày càng yếu, nhưng lại cười nói với Đỗ Trần:

- Có đúng là trách ta thiên vị? Chỉ đại ca người có chỗ tốt, cũng không để ý tới hài tử người?

Đỗ Trần thật ra không để ý, một đời hai huynh đệ, còn so sánh làm gì?

- Khục khục.

Mười Ba ho kịch liệt vài tiếng, điều hòa hơi thở mới hỏi:

- Thủ pháp người mở bí tỏa ngày đó, là Phá Khí huyền sao?

Đỗ Trần hơi chần chờ, gật gật đầu.

Mười Ba có chút cười, lại hỏi:

- Thân là hậu duệ Shigeru, người sao lại tóc vàng?

Đỗ Trần liếc mắt nhìn mọi người ở xa xa, quay lưng về phía bọn họ gỡ mặt nạ xuống, lại nhanh chóng mang lên.

- Wolfe?

Mười Ba kinh hãi khó hiểu, đột nhiên cười khỏ:

- Nếu sớm thấy dung mạo của người, sẽ không có nhiều chuyện như vậy,... cũng tốt, mới vừa rồi ta còn chút do dự, nhưng nếu người giống Wolfe như đực, cũng tinh thông Phá Khí huyền, vậy tuyệt đối có tư cách có được một thứ.

Chẳng lẽ Jolie còn có cái gì lưu cho ta? Đỗ Trần lập tức lắng nghe.

- Tòa cổ bảo nọ là của người, tới địa lao trấn áp Cuban, dưới phòng tù một trăm thước...

Mười Ba nói tới đây đột nhiên một hơi thở ra, mắt thấy khó nói gì thêm, lạnh lùng nói:

- Tìm được nó, đừng cho bất luận kẻ nào biết người có nó! Sự cường đại của Xích Quân người không thể tưởng tượng nổi, ta chỉ là một con chó coi cửa của Xích Quân thôi...

Đầu gục xuống, Mười Ba đã chết...

Đỗ Trần cùng Steven nhìn nhau cười khỏ.

Nói thật, bọn họ đối với Jolie cũng không có gì thương cảm, dù sao một khắc trước bọn họ còn là cừu nhân, mặc dù có danh là thân hữu, nhưng cũng không quen, đối với cái chết của Mười Ba, Đỗ Trần càng cảm thấy khó hiểu.

Thân phận bị phá liên tục sát, đây có thể dùng tôn nghiêm của Văn Thần trung tướng giải thích.

Nhưng nàng vì sao truyền đầu khí cho Steven, thành toàn cho con đường đầu thần của Bác Bì? Đây là hành động phản bội Xích Quân, vì sao không nói ra bí mật của Xích Quân?

Cảm thấy khó hiểu nhất là, câu nói cuối cùng của nàng, cái gì mà "Cũng tinh thông Phá Khí huyền"? Nàng sao lại lưu lại đồ vật cho Đỗ Trần? Lưu lại cái gì?

Liên tiếp mấy nghi vấn xoay quanh Đỗ Trần, tóm lại hành vi của Jolie khiến mọi người khó hiểu.

Đang nghĩ, Steven vỗ mạnh Đỗ Trần:

- Lão tam đừng nghĩ nữa, người xem thi thể của Jolie.

Đỗ Trần ghé mắt nhìn, cả kinh nói không ra lời.

Hôm nay chuyện khó hiểu nhiều lắm, nhưng khiến người khó hiểu là, thi thể của Jolie...

402. Chỉ Giản Sa

Thi thể nhanh chóng thổi rửa phong hóa, trường bào màu đỏ rách nát trên người, da thịt như cát tiêu tán, da tay tan hết, xương cốt lộ ra...

Steven cúi người tính toán:

- Một, hai, ba,... nếu Dịch Cốt thấy Jolie sẽ mừng rỡ như điên, hẳn đời này còn chưa có gặp qua một nhân loại có mấy cái xương như thế.

Đỗ Trần cũng ngồi xổm xuống:

- Ta thật ra có nghe nói qua nhân loại thiếu mấy mảnh xương, bất quá người ít xương tới mức này... hôm nay mới được mở rộng tầm mắt.

Bất quá chi tiết lại khác biệt một trời một vực, mượn xương sườn mà nói, con người đều có từng cái xương sườn riêng biệt, nhưng nàng chỉ có hai phiến, bảo hộ ở vị trí ngực...

Nhìn xương cốt của Jolie, Đỗ Trần đầu tiên nghĩ tới phụ mẫu của Jolie, tiếp đó chẳng biết sao nghĩ tới sản xuất phi pháp trong xã hội đen ở kiếp trước.

Hai người đều có một điểm chung, chính là cái gì có thể giản lược thì giản lược, không cầu chất lượng tốt nhất, chỉ cầu dùng ít nguyên liệu nhất! Bất quá xương người thế nào, dù sao phủ thêm chút da thì không ai nhìn ra được.

Đếm một chút, Jolie tổng cộng chỉ có ba mươi sáu cái xương, nhưng "Vật liệu" dùng làm xương sống chỉ là một nửa nhỏ, nếu không, Đỗ Trần đã hoài nghi phụ mẫu của Jolie, hoặc những người làm ăn phi pháp - sao lại lược bớt?

Xương của Jolie cũng bắt đầu tiêu tán, chỉ còn lại một trường bào màu đỏ.

Đỗ Trần hỏi:

- Đại ca, người nghĩ đến cái gì sao?

Steven nói:

- Jolie năm đó thật sự là thi cốt vô tồn, nhưng thi thể nàng rơi vào tay Xích Quân, được Xích Quân cải tạo, hơn nữa người cải tạo phi thường khôn nặn, mẹ nó, chỉ dùng ba mươi sáu cái xương, hẳn thật sự là giản lược không còn gì để giản lược nữa.

Đỗ Trần vuốt mũi nói:

- Nhưng, chúng ta không thể không thừa nhận, người cải tạo là tuyệt thế thiên tài! Jolie chỉ có ba mươi sáu cái xương, nhưng lại không chút khác thường, có thể làm được điều này, trí tuệ của người nọ đủ để khiến Phillip xấu hổ.

Steven nhìn trường bào Jolie lưu lại, gói một chút mảnh xương nát, đưa cho Đỗ Trần:

- Da tay của Jolie giống nhân loại, ta nhìn không ra sự khác biệt! Xương này người thu lấy, mang về cho Dịch Cốt xem qua, Brook lão tiểu tử có lẽ có thể nhìn ra chút gì đó.

Đỗ Trần lại thu tất cả tro cốt. Mặc kệ thế nào, Jolie trung tướng năm đó cũng là anh hùng vì nhân loại mà hiến thân, tuy nói hôm nay thay đổi bản chất, nhưng nhìn lại công tích của nàng năm đó, mang tro cốt về, lập bia để được mãi mãi tôn trọng.

Về phần Jolie làm sao chỉ có ba mươi sáu cái xương, vậy Đỗ Trần không biết, ít nhất là trước mắt không cần biết, hẳn cũng nghĩ không ra.

Hắn đặt nghi vấn này lên người Xích Quân, mà muốn truy tra Xích Quân...

Bước đầu tiên, là tới Jolie cổ bảo tìm được thứ mà Jolie nói lúc lâm chung.

Rốt cục cũng tới lúc rời khỏi Tánh Mạng Mê Cung đáng chết này, có tiểu Đỗ Đình thì đường về thông suốt vô cùng.

Ngắn ngủi mười ngày sau, tiểu Đỗ Đình đã ở trong Liên Hoa nói cho Đỗ Trần:

- Lão đại, chúng ta bây giờ cách mặt đất năm mươi dặm, trên đầu chúng ta đại khái là trung bộ hoang nguyên đại lục Einstein, phía trước là cuối đường, người định ra khỏi ở nơi này sao?

Nghe thấy lời này, Czech lập tức khẩn trương nhìn chằm chằm Đỗ Trần.

Người gia tộc Brockman được tự do, nhưng sau này thì sao? Bọn họ là phản đồ của Ma tộc, mà Hồng Huyết Nhân cũng sẽ không buông tha, lang thang trên tam đại lục. Nếu Đỗ Trần không an bài cho bọn họ một địa phương an thân, gia tộc Brockman cũng vẫn như cũ không có tương lai.

Đỗ Trần vỗ vỗ vai Czech:

- Người yên tâm, thành viên gia tộc các ngươi nên an bài thế nào ta đã nghĩ ổn thỏa. Ta có một căn cứ bí mật lớn đủ để dung nạp các ngươi, các ngươi trước tiên ở tạm đó, sau đó từng bước hòa nhập xã hội loài người! Về phần thức ăn vật phẩm của các ngươi.... a a, tuyệt đối là thứ tốt nhất trong xã hội nhân loại.

Tòa căn cứ bí mật đó, đúng là cung điện dưới đất mà hai năm trước Đỗ Trần kêu người Orc đào ra! Năm đó Đỗ Trần chỉ là từ bản tính cẩn thận tính tới một đường lui, không nghĩ hôm nay lại đem ra sử dụng.

Czech cười hề hề:

- Tình cảm này thật quý, nhưng còn có chút lo lắng, dù sao... có nhiều chuyện không phải tiền có thể giải quyết nổi.

Đỗ Trần ghé tai nói nhỏ:

- Sắp ra khỏi đây, ta cũng không gạt ngươi, Á Lực kỳ thật là tên giả.

- Vậy thân phận của ngài trong nhân loại là...

- Ta tên thật là Francis, thần duệ Shigeru, linh chủ thành Duerkesi đế quốc Lanning, cũng là chấp sự giáo phụ thánh giáo, thần sứ của Đỗ Trần thần giáo! Hôm nay tám trăm dặm linh thổ hai bên bờ New Zealand, nam bộ đại lục Einstein đều chịu sự khống chế của ta, bằng vào điều này, đủ để bảo đảm bình an cho các ngươi chưa?

Czech càng nghe mắt càng sáng, cuống quýt gật đầu.

- Bây giờ yên tâm rồi chứ?

- Yên tâm rồi! Tuyệt đối yên tâm.

Czech đột nhiên nắm lấy tay Đỗ Trần:

- Nguyên lai ngài chính là Francis! Hả, sao không nói sớm? Nguyên lai chúng ta quả nhiên là người một nhà! Ân? Người một nhà? Đỗ Trần đột nhiên nhớ tới một sự tình.

Czech vui vẻ nói:

- Một vị thê tử khác của ngài, cháu gái Helen của ta có khỏe không? Nhị ca ta - Ted bây giờ có tin tức không?

Cũng quả nhiên là đại phiền toái! Đỗ Trần quay đầu hung dữ trừng mắt với Steven, ngày đó sắc quỷ hồ loạn... giờ di chứng mới hiện ra.

Lão thiên, giải thích thế nào a? Chẳng lẽ muốn ta bây giờ nói cho Czech, hắc, đại ca ta nói xạo, lừa các người, lão tử cùng Helen nhiều nhất xem là "Bằng hữu"....

Đỗ Trần chỉ cảm thấy da đầu tê dại! Việc Tuyết Cơ còn chưa lo xong, Helen lại chui ra! Trời ạ, ta sao lại có một đại ca như vậy?

Trong lúc này, Steven đột nhiên chồm miệng vào:

- Czech, Tuyết Cơ còn không biết chuyện Helen, bây giờ Helen theo đệ đệ ta có chút không thuận, đã rời nhà ra ngoài, he he, tất cả đều là nam nhân, người cũng nên thông cảm chứ...

Czech thoáng sửng sốt, cười mập mờ:

- Ta lúc còn trẻ cũng gặp phải loại chuyện này, mọi người đều là nam nhân mà... a a, ta hiểu nỗi khổ của người.

Hắn vô cùng thông cảm, vỗ vỗ vai Đỗ Trần, trời mới biết hắn tưởng tượng ra thứ gì.

Bất quá vấn đề này dưới sự "Giải thích" mập mờ của hai nam nhân, đương nhiên tạm thời đối phó được.

Ánh mắt Czech nhìn Đỗ Trần nhất thời thay đổi, trước kia tôn trọng kính sợ, giờ phút này có vài phần thân thiết như thân nhân, cái này cũng khiến Đỗ Trần sung sướng.

Ba người đang nói chuyện, Czech đột nhiên ngậm miệng, cười hắc hắc:

- Tiên sinh Steven, chúng ta trước tiên tránh đi một chút.

Đỗ Trần theo ánh mắt Czech nhìn lại, Tuyết Cơ từ xa xa chậm rãi cúi đầu đi tới. Chẳng biết trong lòng nghĩ gì, từ ngày bị Đỗ Trần cưỡng hành hôn một cái, hai người vẫn tránh né đối phương, ai cũng không có chủ động nói chuyện. Giờ phút này Tuyết Cơ chủ động tìm tới, Đỗ Trần trong lòng ẩn ẩn có chút phát hoảng, càng mơ hồ biết Tuyết Cơ tới làm gì...

Muốn trở lại mặt đất, trước tiên có một số việc phải giải quyết! Đỗ Trần nhìn Tuyết Cơ, trong lòng trong phút chốc trở nên trống rỗng, phảng phất mất đi một thứ gì đó trọng yếu.

Đi tới trước mắt Đỗ Trần, Tuyết Cơ mấp máy môi, muốn nói lại thôi, ánh mắt hai người đều ngưng ngáp, một lát sau, Tuyết Cơ mới khó khăn mở miệng:

- Á Lực, chúng ta sẽ trở lại mặt đất, có chuyện gì có thể gây phiền toái cho ngài không?

Giọng điệu khách khí khiến Đỗ Trần đột nhiên hiểu được khoảng cách hai người đã giãn xa ra nhiều.

- Mấy ngày nay thương thế của Tuyết Cơ đã tốt hơn chút ít, hành động đã không còn gì ái ngại, Tuyết Cơ muốn, muốn nhờ ngài đưa ta tới mệnh môn Thẩm Thủy Hồ.

Thanh âm Tuyết Cơ càng nhỏ:

- Tuyết Cơ hiểu, nhưng Thẩm Thủy Hồ gặp đại nạn, Tuyết Cơ không thể không trở về cùng sư tôn cộng kháng cường địch, hơn nữa hung thủ chỉ ở ngoài mệnh môn vây giết. Nếu ngài, ngài có thể cho Đỗ Đình đưa ta tới sâu trong thông đạo mệnh môn...

- Người trở về có ý nghĩa sao? Bây giờ người trọng thương chưa lành, đi đối phó hắc bào sát thủ là chịu chết a.

- Tuyết Cơ là đệ tử Thắm Thủy Hồ, cho dù chết, cũng phải chết bên người sư tôn...

Càng nói, thanh âm càng nhỏ, cuối cùng Tuyết Cơ nói không được nữa, ngược đầu lên, nhìn Đỗ Trần, chần chờ, ánh mắt ngưng ngừng khiến người ta ái ngại.

Nàng tới nói lời từ biệt...

- Người thật sự muốn trở về?

Thanh âm của Đỗ Trần thấp xuống, cho tới giờ hết thấy đều là lấy cớ nói nhảm, hai người đều hiểu được thỉnh cầu tầm thường nọ, cùng lời từ biệt, còn ẩn chứa ý tứ thâm sâu thế nào! Hẳn nhẹ nhàng nắm lấy tay Tuyết Cơ, cần rằng vận khởi dũng khí.

- Ở lại được không?

Thần sắc kinh hãi hiện lên trong mắt Tuyết Cơ, nhưng rất nhanh lại cười khổ:

- Tuyết Cơ không dám chống lệnh sư tôn... Á Lực, để cho ta đi.

- Mệnh lệnh, mệnh lệnh của Margaret đối với người trọng yếu như vậy sao?

Đỗ Trần chẳng biết sao trong lòng nổi lên một ngọn lửa ngút trời, cao giọng, nhìn về xa xa.

Tuyết Cơ không nói lời nào, chỉ không ngừng lắc đầu cười khổ, nhưng cũng không có buông tay Đỗ Trần ra.

- Đại ca ta tinh thông dịch dung thuật, Liên Hoa ta am hiểu ẩn tàng khí tức, chỉ cần ta muốn giấu người dù là thần hoàng sống lại cũng tìm không được.

Đỗ Trần cường ngạnh nói:

- Lưu lại được không?

Tuyết Cơ ánh mắt đau khổ:

- Sư tôn nuôi ta lớn thành người, cho ta một thân đầu khí, 19 năm qua càng dùng thiên tài địa bảo của Thắm Thủy Hồ cho ta... Tuyết Cơ thật không thể lưu lại.

Làm sao bây giờ? Bắt Tuyết Cơ lưu lại? Cho dù mình giữ được chân, có thể giữ được tâm nàng không? Đỗ Trần đột nhiên cười lớn, càng lúc càng lớn, nói:

- Người nói đúng, một người bất quá mới quen mấy tháng, trong lòng người là cái gì chứ? Sao có thể so với sư phụ nuôi người quá 19 năm! Đại ca, người tới đây!

Francis gọi Steven tới, đưa tiểu Đỗ Đình cho hắn:

- Ta dẫn gia tộc Brockman từ mệnh môn Đồ Lạp Mỗ đi ra, người cầm theo Đỗ Đình, theo địa đạo đưa nàng về Thắm Thủy Hồ.

Nói xong, Đỗ Trần bỏ tay Tuyết Cơ ra, xoay người nhanh chóng rời đi, chỉ có Tuyết Cơ yên lặng không nói gì, cúi đầu rưng rưng.

Một mặt là sư tôn, một mặt là Á Lực, nàng còn có thể lựa chọn thế nào? Ngàn năm qua, từ đại tỷ Tuyết Lan cùng thánh Bowen bắt đầu, rẽ của Thắm Thủy Hồ có kết cục tốt sao? Nhẹ thì ly tán thê tử, thất hồn lạc phách, nặng thì bị Margaret ngàn dặm truy sát, thì cốt vô tồn.

Yêu một người, là giết một người... đây là quy củ của Thắm Thủy Hồ! Chỉ cần Margaret còn sống, Tuyết Cơ có thể lựa chọn sao?

- Á Lực, hẹn gặp lại.

Thiên ngôn vạn ngữ đều chỉ còn lại một câu này.

Đỗ Trần vốn đi xa, quay đầu thấy bộ dáng cúi đầu khổ sở của Tuyết Cơ, trong lòng mềm nhũn, cát của quẻ thứ 4 ngưng kết nơi tay, lấy ra một bộ phận huyền hóa thành một vòng cổ tinh thạch màu vàng, trên vòng cổ có bộ dáng một tiểu cô nương chạy trốn - nếu Demis ở chỗ này, có lẽ hắn có thể nhận ra họa đồ thứ mười của họa thần, ấu nữ giống như trong ấu nữ tịch dương đồ!

Đỗ Trần tự mình đeo vòng cổ lên cái cổ thon dài của Tuyết Cơ.

Steven nhú mồm, cấp Đỗ Trần một ánh mắt lạnh lùng, huynh đệ ăn ý, trong lòng nảy sinh ý tưởng: "Lão tam, người điên rồi sao? Hôm nay Tuyết Cơ vừa đi, không chừng ngày khác, các người sa trường gặp lại, trong lúc này người lại giao một bộ phận cơ mật của pháp bảo cho nàng... muốn chết sao?"

Đỗ Trần lạnh lùng nhìn chằm chằm Steven: "Đây là quyết định của ta." đảo mắt phất tay với Tuyết Cơ:

- Tốt lắm, người bây giờ có thể về nhà rồi! Nếu trên đường gặp phải sát thủ quân khôi màu đỏ, vậy cho hắn xem vòng cổ này, có lẽ, có thể có chút tác dụng, nếu không, người ném vòng cổ này xuống đất cho vỡ tan ra.

Tuyết Cơ nhẹ nhàng vuốt ve vòng cổ trước ngực, đưa tay cắt xuống một lọn tóc dài, đặt vào tay Đỗ Trần, yên lặng rời đi, một câu cũng không nói.

Steven kêu tiểu Đỗ Đình lưu lại bản đồ, che chở Tuyết Cơ rời đi. Đỗ Trần cũng quay mình không có nhìn lại, cất ở quẻ thứ 4 chậm rãi xoay quanh ngón tay, đều quay vòng quanh lọn tóc dài...

- Thủy Minh Thuần, Hỏa Liên Đăng,...các huynh đệ quẻ thứ 4, các người tên là... Chỉ Gian Sa.

Tuyết Cơ đã đi xa, Đỗ Trần đột nhiên hạ mặt nạ xuống, quay mặt với người Brockman cười nói:

- Từ hôm nay trở đi, thế gian không có Á Lực, chỉ có đại công tước Duerkesi - Francis.

Hắn nhẹ nhàng cho lọn tóc đen vào trong ngực.

Dựa theo bản đồ một đường hướng đông, xuyên qua đoạn tính mạng mê cung cuối cùng, Đỗ Trần mang theo gia tộc Brockman trong đêm xuất hiện tại hải cảng New Zealand, theo đường thủy đi bảy tám dặm, đi tới chân núi Ấn Mãng sơn. Từ nơi này, bốn ngàn người gia tộc Brockman tiến vào mật đạo, an ổn trong căn cứ tuyệt mật dưới thành Duerkesi.

An bài xong bốn ngàn người, Đỗ Trần đi tới thành chủ phủ, trong khoảng thời gian rời đi, hết thấy đều không ngoài dự đoán, Giáo hoàng phát ra tuyên ngôn chiến tranh với Ma tộc, nhân ma đại chiến lần thứ hai khai mạc, nhưng tình huống thì một đoạn thời gian nữa mới có thể biết rõ. Mà chỉ có hai trong vô số tin tức lẫn lộn khiến Đỗ Trần cảm thấy hứng thú là - một là Dịch Cốt, người kia là Andy.

Ngày đó, hai người đều bị Cốt Lâu thú hãm hại, thiếu chút nữa bị nhốt chết trong tính mạng mê cung, bất quá, biện pháp để bọn họ bình an thoát hiểm lại khiến mọi người phì cười.

Dịch Cốt một mình, đơn độc trong mê cung, hắn nảy sinh ác độc, bằng vào thực lực siêu trác cùng hiểu rõ kết cấu xương, tại địa bàn Cốt Lâu thú hung hăng tàn sát, trong vòng một ngày, dùng bảy trăm Cốt Lâu thú thành linh kiện, sau đó dùng "Linh kiện" này tổ hợp thành một sợi dây xương dài, lưu lại đầu mỗi cho cao thủ thánh giáo sau khi thanh tẩy chiến trường, theo đó tìm tới.

Andy cùng thú Tyre ở cùng một chỗ, bọn họ bị nhốt một thời gian dài, kết quả... Andy sắp chết đói, tuyệt vọng này đối với trình độ kinh khủng nào? Tyre làm chứng, Andy cùng Hoàng Kim Bửu Mông đạt thành hiệp nghị, biến thân thành tổ hợp dị thú Parmir, trực tiếp đánh tan tính mạng thụ, sát hồi mật đất, sau đó xông vào tế điện Mc Allen, ăn sạch tất cả tế phẩm dành cho Auerbach...

Tiệc nuôi duy nhất là, trong khi Andy biến thân, Brockman công Phillip sớm đã chạy xa, lúc này bọn họ có thể đã trong vực sâu dưới đất đối mặt JuJu thú.

Hôm nay Dịch Cốt cùng Andy còn tại Đại Hạp cốc Auerbach tìm kiếm Đỗ Trần, Đỗ Đức cùng Porter đều vì chuyện tiếp nhận tù binh thú nhân, mà trong thành chủ phủ chỉ có quản gia Harry cùng hai hài tử của Đỗ Trần. Không cần nhiều lời, Đỗ Trần dặn dò Harry bí mật trông nom gia tộc Brockman, hơn nữa thông tri cho người nhà ở Đại Hạp cốc, mình đã bình an, sau đó mang nữ nhi và nhi tử cùng một đội thân vệ tâm phúc đi tới Jolie cổ堡.

Tại nơi giáp danh hành tỉnh Hongkong ở Lanning cùng lãnh địa New Zealand, phía nam là bờ biển, trời chiều tà hạ, Jolie cổ堡 ngàn năm không đổi, đơn độc đứng bên bờ biển, xa xa nhìn lại, tuy không có âm trầm đáng sợ, nhưng cũng cô đơn lẻ loi.

- Ba ba, chúng ta nhanh tới.

Tiểu Bối Bối chạy trước hàng ngũ, một thân nhỏ nhỏ màu đỏ, thân thể run lên đáng yêu. Đỗ Trần cười trên bạch mã cười thích thú nhìn nữ nhi, khoe miệng mỉm cười, tràn đầy phụ ái hiền lành.

Mà Alex như tiểu lão đầu, ngồi ở xe ngựa, trước mắt là một bồn nước lớn, một núi quần áo bẩn, "Xoát xoát" giặt giũ. Còn ngẩng đầu lên, lắc lắc ngón tay, lạnh lùng nói với xa phu đang nhìn hấn cười:

- Thu hồi nụ cười của ngươi lại! Cao thủ, giặt quần áo không cần lý do.

- Ai nha!

Tiểu Bối Bối trượt chân, ngã trên bờ biển, đầy người cát bẩn. Đỗ Trần tiến lên, thay cho nữ nhi một bộ quần áo mới, xoay người mang quần áo bẩn tới trước mặt Alex.

Alex ngừng thần tĩnh khí, như lâm đại địch:

- Ba ba, ngươi xác định?

Đỗ Trần vỗ đầu nữ tử:

- Tiểu tử ngốc, giặt quần áo cần phải trình trọng thể sao?

- Cao thủ, tự có phong độ của cao thủ.

Alex tiếp nhận quần áo, sau đó ngồi trên xe, khóc lóc cầu khẩn:

- Ba ba, kêu tỷ tỷ không nên chơi nữa, Alex dọc đường toàn phải giặt quần áo bẩn cho tỷ tỷ.

Nữ tử van cầu khiến Đỗ Trần bật cười to, lúc này thì tiểu Bối Bối ở phía trước kêu lên sợ hãi:

- Ai nha, ba ba người xem ngoài khơi.

Đỗ Trần nhìn lại, tinh thần lực của tiểu tử kia tiến cảnh càng thêm kinh khủng, chờ đến khi nàng cảnh báo nửa phút, mắt Đỗ Trần mới có thể thấy được từ biển chậm rãi hiện ra biển hóa, trên biển rộng màu lam lúc chiều tà, ẩn ẩn hiện ra một màu đỏ, gió biển càng nồng mùi huyết tính.

Chẳng lẽ phụ cận có thảm án phát sinh? Ngư nhân nam hải Einstein đã hoàn toàn bị thanh trừ, hải vực phụ cận cổ堡 Jolie đã bị coi là khu cấm, rất ít người, chỉ có ngư dân tiến hành khai thác hải sản, hôm nay sao lại có mùi máu tươi nồng như thế?

Tiểu Bối Bối đột nhiên chạy ra ngoài khơi:

- Ba ba, theo ta.

Tiểu nha đầu kia ra sức nhảy vào trong nước, không bao lâu, nàng nhô đầu lên từ trong nước biển, tay nhỏ bé còn cố sức kéo... một người!

- Ba ba, hấn còn sống.

Đây là một tráng hán hơn bốn mươi tuổi, cơ thể phi thường cường tráng, nhưng quần áo trên người cũng là vải thô, y phục của nô lệ, mà ngực hấn, vai hấn, sau lưng đều bị nước biển làm nát, miệng vết thương kinh khủng. Đỗ Trần vén lên tóc rối trước mặt, không khỏi nhíu mày.

Khuôn mặt tráng hán cũng không có gì kỳ lạ, chất phác, hồn hậu, nhìn qua cũng như nông phu cường tráng bình thường, nhưng trán hấn lại có hai vết! Dấu ấn này có lưỡng kích giao nhau, mà ở giữa, có một loạt văn tự, Đỗ Trần cũng không biết.

- Tất cả hộ vệ tới đây, các người ai nhận ra dấu hiệu này?

Tùy tùng đều tới, nhưng đều lắc đầu, một ngũ trưởng hộ vệ nói:

- Công tước đại nhân, văn tự này ta không biết, nhưng hình hai kích giao nhau, tựa như dấu hiệu của hải tộc, bất quá là hải vực nào thì không rõ lắm.

- Hải tộc? Dám chắc không phải đại tam giác hải vực, dấu hiệu của Goethe bọn họ không phải kích, đó là...

Tiểu Bối Bối đột nhiên kéo Đỗ Trần, chỉ ra ngoài khơi, Đỗ Trần nhanh chóng ôm nữ nhân vào lòng - hấn cũng cảm ứng được! Quát lớn:

- Đối diện là đại nhân vật nào của hải tộc? Tại hạ đại công Lanning Francis, nơi này là biên giới lãnh địa của tại hạ, xin các hạ tự trọng.

- Tự trọng? A! Đã lâu không ai dám nói từ "Tự trọng" này với ta...

Một thanh âm trầm thấp vang lên trong nước, cũng không phải ngôn ngữ tiêu chuẩn của đại lục Einstein, nghe vô cùng chói tai:

- Đã bao lâu?

Thanh âm một người siểm mị:

- Hải hoàng tôn quý, từ khi Vạn Lưu sơn Roland nói với ngài, 20 năm nay còn thật sự không ai dám kêu ngài tự trọng! Người đối diện nghe đây! Hải hoàng Sainz giá lâm, lập tức quỳ lạy nghênh đón.

Vốn nghĩ tới cổ bảo lấy di vật của Jolie, không nghĩ lại gặp vạn lưu ngũ tuyệt phong hải hoàng Sainz, thú vị.

Đỗ Trần ngẩng liếc trắng hân hôm được hân cứu đang hôn mê. Ai lại có thể diện lớn thế, đương nhiên dẫn động hải hoàng ngàn dặm truy sát...

403. Thủy Lai Thổ Yểm

Hải Hoàng Sainz, danh tiếng vạn lưu ngũ tuyệt phong có lẽ không nằm trong mắt một số ít người như Đỗ Trần. Nhưng đầu thần giới tam đại lục cùng tứ đại dương, Hồng Huyết Nhân cùng hải tộc đều hiểu, cho dù giáo hoàng cường hân như thế, nhưng đối với biển xanh cũng vô lực. Bất quá Sainz, lại có thể hiệu lệnh tứ đại dương, một tiếng làm ức vạn hải tộc cúi đầu nghe lệnh, khắp nơi trên đại dương, chúng sinh không kẻ nào không phục tùng.

Đây là Hải Hoàng Sainz.

Đỗ Trần chấp tay lạnh lùng nhìn phía khơi xa, coi việc yêu cầu quỳ lạy nghênh đón tựa như gió biển thoảng qua. Bạch bào theo gió vũ động, cùng gió lạnh hoà thanh âm lạnh lùng:

- Đã nghe danh Hải Hoàng từ lâu, hôm nay được gặp mặt, nhưng quả nhiên là nghe danh không bằng gặp mặt, khiến người không khỏi thất vọng.

- Nghe danh không bằng gặp mặt? Người sao không trực tiếp nói tên Sainz ta là hư danh?

Nước biển bốc lên như Hải Hoàng phẫn nộ, trong trọng địa vang lên một tiếng hừ giận giữ:

- Lớn mật! Francis người quả nhiên không biết tốt xấu, dám đương nhiên bôi xấu vinh quang của Hải Hoàng? Hải thần Cẩm giáp sĩ, bắt hân lại cho ta!

Vượt sóng biển, một cái đầu rùa khổng lồ rít gào trời lên mặt nước, quy giáp trên lưng bao bọc bên ngoài ba đội cương cầu áp giải vũ sĩ, mỗi người cầm một cây cự phủ cao gần hai trượng, trong đó mặt trước một đội, đang rít gào hướng về bờ biển cường hành vọt tới, sát khí mạnh như thực thể đánh vào mặt Đỗ Trần.

Cẩm giáp sĩ còn chưa tới mà đã làm sóng biển dâng lên đánh vào đất liền, cách chỗ Đỗ Trần đứng ba trượng. Bất quá sóng biển như đánh vào một bức tường vô hình, trống rỗng, càng lên càng cao, càng không cách nào tiếng tới, như thành đồng tường sắt hoành vĩ.

Đỗ Trần vẫn đứng nguyên chỗ cũ, không thấy cử động gì.

- Thân bất động mà bình định nước biển, chỉ bằng khí tức liền dễ dàng ngăn cản sóng biển của cẩm giáp sĩ đánh vào, tiêu diệt địch thế. Francis, thủy hệ đầu thần, người đủ cùng ta và Ziege sóng vai. Đủ tư cách cùng ta bình toạ nói chuyện! Hải thần cẩm giáp sĩ, lui ra!

Cẩm giáp sĩ tách ra, thủy triều thối lui, cự quy mang một đội hải tộc bò lên, hơn 20 người tùy tùng. Một người cao hơn hai mét bước ra, thân vận trường bào màu thiên lam, hai bên có hai tùy tùng, phía bên trái là một bát phiến hồ lô đỏ, hình tượng như vậy, không nói ra cũng có thể biết hân có thân phận cùng địa vị gì.

Phía bên kia Hải Hoàng là một kẻ làm cho Đỗ Trần chấn kinh, là Đại Địa Chiến Thần Keane!

Đúng vậy, chính là Keane Lôi Kích Tucker gia tộc hạch tâm thực quyền nhân vật. Quản gia chăm sóc Anne từ nhỏ! Cũng là ngày đó gia tộc Tucker cùng lão này đồng loã bức hôn Đỗ Trần!

Nhưng hẳn tại sao lại ở bên cạnh Hải Hoàng?

Có chút bất nhã, Đỗ Trần bỏ qua Hải Hoàng, trước tiên hướng lão Keane cười nói:

- Lão tiên sinh, đã lâu không gặp, thân thể dạo này vẫn còn cường tráng? Sao ngài tới lãnh địa của ta mà không báo trước một tiếng? Văn bối nhất định vui vẻ nghênh đón ngài trước a!

Keane nhướng mày, bỏ qua bộ dáng bất bình thường, lão đáp lời Đỗ Trần:

Hải Hoàng ở đây, thời gian đối thoại giữa Francis người và ta còn dài. Sainz bệ hạ, mời ngài trước!

Hải Hoàng gật đầu nhẹ, bước chậm đến trước mặt Đỗ Trần, mắt nhìn chăm chăm phía hắc.

- Francis, ta không hiểu tại sao ta - Sainz lại là nghe danh không bằng gặp mặt?

Đỗ Trần ngẩng đầu đánh giá Sainz, Hải Hoàng khoảng ba mươi tuổi, ngoại mạo cực kỳ tuấn lãng. Tại vị đã lâu nên Hải Hoàng toát ra khí độ hoàng giả, mi vũ hào sảng soi rõ lòng người, chỉ là hai tròng mắt màu xanh lam thỉnh thoảng lộ ra tinh quang, làm kẻ khác thập phần không thoải mái.

Tình báo của thánh giáo về Hải Hoàng cũng đã hiện ra trong đầu - Sainz, trời sinh hào sảng, thích vũ lực, mặc dù được tôn sùng danh hiệu Vạn Lưu sơn nhưng cũng không để trong mắt cái hư danh "Ngũ tuyệt phong"

Cuối cùng Mina phê chú một câu rất có ý tứ - Nếu cùng người này gặp gỡ, nếu ta nhún nhường thì để cho hắn chà đạp xem thường!

Đây cũng chính là nguyên nhân làm Đỗ Trần nói chuyện hống hách.

Đỗ Trần nhìn chăm chăm Sainz:

- Vạn lưu ngũ tuyệt phong uy danh hiển hách, Hải Hoàng thống trị ngàn vạn hải tộc, địa vị tôn sùng, nhưng lại trước nhà người ta diều võ dương oai, làm như vậy khác nào cách làm của bọn nô tài, như thế, không phải nghe danh không bằng gặp mặt sao?

Nói xong, Đỗ Trần không tránh ánh mắt sắc bén của Sainz, không ngạo mạn cũng không yếu nhược, ngạo nghệ nhìn thẳng!

Sau một lúc lâu, Sainz đột nhiên cười lên ha ha:

- Ziege dạy được một đồ đệ thế này thật là một việc tốt! Các người bãi quân trận, đề danh thiếp, Hải Hoàng Sainz đến bãi hội Duerkesi đại công, Đỗ Trần Thần sứ Francis!

Đỗ Trần mỉm cười:

- Hoan nghênh bệ hạ giá lâm lãnh địa New Zealand!

Chuyện này đúng là thú vị! Luận vũ lực, Hải Hoàng có lẽ cùng Đỗ Trần chưa biết ai hơn ai, trong lúc đó, nếu luận về thân phận, Sainz cùng Giáo Hoàng bình khởi bình toạ, là đại dương sinh linh chủ. Khi hai người nói chuyện xong, trong nước cũng quả nhiên vang lên thanh âm pháo lễ, một đội binh lính hải tộc trôi lên mặt nước, ước chừng một vạn người, nổi lên theo lễ tiết quân trận, đi theo Sainz, cho Đỗ Trần mặt mũi, theo lễ đăng môn bái phỏng.

Đỗ Trần liếc mắt một cái ước đoán trong nước có chừng một vạn quân lính tinh nhuệ, còn có chiến tranh thánh khí, trong lòng nhanh chóng tính toán, đột nhiên hắn để tâm nhìn ra một tràng diện!

Phía sau hải tộc quân trận, sóng biển cuộn cuộn nổi lên huyết sắc nồng đậm, còn có hàng hà thi thể, từ trang phục của các tử thi, bọn họ và người đàn ông Đỗ Trần cứu là cùng một gốc.

Chẳng lẽ Hải Hoàng ngàn dặm tổ chức đuổi giết tập thể, sau đại đồ sát, chỉ còn lại một người duy nhất là người mình cứu thoát?

Lễ nghĩa đã xong, Hải Hoàng cười nói:

- Francis các hạ, lần này ta đến đây là cùng gia tộc Tucker làm một chút chuyện cơ mật, hôm nay chuyện sắp kết thúc, chỉ còn một người này!

Ngón tay hần chỉ về người tráng hán đang hôn mê phía sau Đỗ Trần:

- Mong rằng các hạ cho hải tộc ta vài phần mặt mũi, trở thành bằng hữu của Sainz!

Tiểu Bối Bối nhìn người kia, nhỏ giọng nói:

- Ba ba, hần thật là đáng thương!

Rồi nha đầu cầu khẩn nhìn cha. Đỗ Trần khoát tay, trong lòng thầm nhủ, Hải Hoàng hiện tại khách khí, dù sao, hần cũng mang theo một vạn quân a, hơn nữa nhà lão tử thành Duerkesi là ngay tại hải biên, chính mình cần cùng Hải Hoàng lập tình "Hữu nghị"!

Thêm nữa, không biết tên tráng hán đang hôn mê này tốt xấu thế nào, lai lịch lại không rõ, mình nếu chỉ vì cứu một nhân mạng làm một việc thiện mà đắc tội với Hải Hoàng, chẳng phải đưa con dân Duerkesi thành đối địch với hải tộc sao?

Nghĩ đến đây, Đỗ Trần cười nói:

- Bệ hạ cấp cho ta mặt mũi, nếu ta không biết tốt xấu, như vậy chẳng phải là bất lịch sự sao! Bối Bối, Alex, các con tránh ra!

Đỗ Trần đã lùi về một bước.

- Người ở chỗ này, mời bệ hạ!

Vừa nói Đỗ Trần liền ra lệnh:

- Trong thành chuẩn bị yến tiệc, chiêu đãi Hải Hoàng bệ hạ!

Sainz cười ha ha:

- Không cần chiêu đãi, ta còn có chút việc gấp phải giải quyết! Ta - Sainz nhận người là bằng hữu. Hải vực đối diện Duerkesi thành từ nay gió êm sóng lặng!

Nói xong, hần liếc nhẹ Keane một cái.

Keane nhanh chóng tiến lại, nâng người hôn mê kia lên, quay về đội ngũ Hải tộc, một trường ngoài ý muốn nhìn như sẽ tan thành mây khói

Đã có thể kết thúc tại đây thì cuối cùng, Keane sờ thân thể người nọ, vội vàng la lên:

- Bệ hạ, đồ vật kia không thấy đâu nữa.

Mục trung tinh quang mãnh liệt của Sainz đột nhiên lóe lên.

- Không có khả năng!

Hần tự tay tra xét thân thể tráng hán kia:

- Đáng chết, quả nhiên không thấy đâu!

Hai người liếc mắt, mục quang đồng thời nhìn về người Đỗ Trần, liếc mắt qua tráng hán nọ cùng Bối Bối và Alex, còn quét qua đội hộ vệ.

Đỗ Trần nhíu mày:

- Bệ hạ đang tìm thứ gì sao? A a, không lẽ hoài nghi người của ta lấy đi?

Lúc này âm thanh âm dương quái khí của lão hải quy cất lên:

- Chuyện này không thể nói chính xác, chúng ta tra tìm cả đại dương vì người này, thì tìm đến đây. Tự thấy hần dưới sự bảo hộ của các hạ, trước khi chúng ta đến đây, giữa người và hần xảy ra chuyện gì hừ hừ!

Sainz đột nhiên trừng mắt nhìn lão hải quy một cái, quay sang đối diện Đỗ Trần nói:

- Công tước các hạ, kẻ này mặc dù vô lễ nhưng lời của hắn có thể chính xác, các hạ có thể chứng minh sự thanh bạch của mình không? Ừm?

Mẹ kiếp, các người một người mặt đỏ một người mặt trắng. Diễn vở song hoàng xong chưa?

Muốn xét người ta? Lão tặc tổ tông Đỗ Trần trong lòng chắc chắn người kia tuyệt đối không có vật gì! Lúc trắng hán này được cứu, trên người ngoại trừ một bộ quần áo thì ngoài ra chẳng có gì khác!

Người có mặt mũi, cây có vỏ, vừa xuất khỏi gia môn cùng huynh đệ, bị Hải Hoàng mang theo một vạn binh ở trước cửa, các huynh đệ còn bị lục soát, lời này truyền ra ngoài, mặt mũi Duerkesi đại công còn biết đặt nơi nào chứ?

Nhưng mà

Hải tộc một vạn quân đang dàn trận tại mặt biển, đủ để bắn phong hào đầu thần tan xác với chiến tranh thánh khí ngay trước mắt!

Đỗ Trần cười khan nói:

- Ta nói bọn huynh đệ của ta thật sự không có gì trên người, bệ hạ có thể tin được không?

Hải Hoàng không nói gì, nhưng lão ô quy lại thì thầm:

- Một lời nói suông, ai biết có phải Francis ăn cắp đồ của chúng ta, sau đó lại chối đi?

Lúc này Keane mặt không biểu tình, chen ngang nói:

- Francis, thứ chúng ta muốn tìm rất quan trọng, người tự trọng!

Đỗ Trần vuốt mũi nở một nụ cười, ngậm liếc mắt một cái, nhưng vẫn trầm mặt nhìn Sainz, đột nhiên cười nói:

- Hải tộc đánh mất đồ vật, chúng là hàng xóm kế bên, lại là bằng hữu, đương nhiên sẽ hiệp trợ điều tra, chuyện này thiên kinh địa nghĩa

Trong mắt Hải Hoàng hiện lên ba phần kinh ngạc, ba phần đắc ý, bốn phần không thể tin được, rất phức tạp.

Đỗ Trần đột nhiên đổi giọng:

- Năm xưa đại chiến Vạn Lưu sơn, bệ hạ cùng gia sư đại chiến nhiều ngày, hàm sường lâm li! Ngày nay gia sư đề cập đại chiến năm đó trong lòng vẫn còn ấp ủ, nhưng lại có chút tiếc nuối - ngày đó bệ hạ là hải dương chí tôn lại chiến đấu trên núi, không thể phát huy toàn lực

Nói đến đây, Hải Hoàng liền nở nụ cười, nếu hắn không hiểu ý tứ của Đỗ Trần thì thật uống cho tên hải dương chí tôn.

- Ngày đó đích xác đánh nhau không thoải mái, hôm nay các hạ có hứng thú tái chiến với ta, luận bàn một hai chiêu?

- Xin mời!

Đỗ Trần phất tay cho lui hộ vệ cùng thị nữ, hải tộc quân đội lập tức điên cuồng hướng phía đất liền vây lại

Trời ạ, phong hào đại chiến, đây chính là tràng diện mơ mộng của cánh cửa đấu thần!

Cho dù hôm nay Bowness chưa chết, phong hào đấu thần còn được mấy người? Chỉ sợ rằng chỉ đủ đếm trên đầu ngón tay! Hơn nữa chính là, tam đại lục tối cường thủy hệ đấu thần luôn luôn là Zeige cùng Sainz hai người, hôm nay thêm một là Đỗ Trần!

Hai người phân thắng bại, trực tiếp quan hệ đến tối cường thủy hệ đấu thần quy chúc! Hải tộc đấu thần nhiều như sao, làm sao không điên cuồng chứ?

Ngoài khơi thủy nguyên tố cuồng dã ba động, hàng ngàn hải tộc đấu thần ngập tràn trên biển, Sainz nói:

- Chúng ta lên trời!

Lập tức phi thân, hai người mang danh luận bàn, nhưng là vì không muốn mất mặt, giữ lại một đường lui mà thôi, trong lúc giao đấu, sao có thể lưu tình? Nơi này không phải Thiên Vương sơn, cũng không phải Phật Tội Chi Thành, mà là bãi biển bình thường, làm sao chịu nổi sức mạnh phong hào đại chiến? Đỗ Trần cũng phi thân theo.

Ngàn trượng trên không.

Song chưởng Hải Hoàng chấn động, vòng cổ tay huyền hoá tổ hợp, trong chớp mắt biến thành một thanh trường mâu trên tay, chỉ về Đỗ Trần:

- Ngươi là văn bối, nhường ngươi ba chiêu.

Đỗ Trần lấy Thệ Tuyết kiếm ra, chém liền ba kiếm:

- Ba chiêu đã qua, bệ hạ có thể yên tâm ra tay!

Không phải Đỗ Trần cuồng vọng, nhưng mà bây giờ hắn tự tin vào bản thân! Hôm nay tứ quái toàn khai, vận dụng tự nhiên, mặc dù pháp bảo chỉ có Chỉ Giản Sa bên người, lực lượng phong hào đỉnh phong đủ cùng Hải Hoàng quang minh chính đại đánh một trận!

- Hảo, Zeige đúng thật có một đệ tử giỏi!

Đỉnh mâu của Sainz vọt tới trước, thân hình như lam thuỷ xẹt qua bầu trời, đến lúc cách Đỗ Trần hai bên chừng trăm thước thì đột ngột dừng lại, trong tay trường mâu đột nhiên huyền hoá, mũi mâu đầy trời, trên mỗi mũi mâu loé ra một chút hải thuỷ quang mang, thậm chí trên không trung cũng bị ảnh hưởng chuyển thành mưa to. Cùng lúc đó thanh âm Hải Hoàng vang đến trước:

- Thâm Lam Vũ, công kích mọi phương vị, ngươi muốn tránh cũng không thể tránh, chỉ bằng đấu khí ngạnh tiếp đi!

Đỗ Trần nhẹ nhàng giương kiếm, nơi ngực một thanh kiếm hoa, đột nhiên nhiệt độ chung quanh giảm xuống, trong nháy mắt tới mức đóng băng.

Tất cả mũi mâu cùng nước mưa tựa hồ cũng bị đóng băng, mấy giọt biến thành một viên đá nhỏ màu sáng ngọc trong suốt, tốc độ cũng chậm lại, khi đến trước Đỗ Trần đã không còn dư lực, quay đầu rơi xuống dưới.

- Thử chiêu Thệ Tuyết!

Đỗ Trần cười nhẹ, nhìn Sainz phía xa xa ngoài trăm thước, trong lòng hào khí rung động, nếu không đạt được ngưỡng vạn lưu ngũ tuyệt phong cũng tuyệt không thể chiến thắng.

Hải Hoàng đột nhiên hào sảng cười:

- Sau Vạn Lưu sơn, ngươi là đối thủ đầu tiên ta phải dùng toàn lực nghênh chiến. Đến đây, tiếp chiêu thứ hai

Thanh âm Sainz đột nhiên bị cắt ngang, bên người hắn bỗng xuất hiện một đoá tuyết Liên Hoa, băng tuyết bao bọc hắn trong đó, đông cứng thân thể.

Hải Hoàng mừng rỡ, cáp, chính mình tự nhiên không phát giác Francis đã phản kích, thú vị, thật là thú vị!

Thanh âm Đỗ Trần lúc này mới truyền đến:

- Thử chiêu, xem bệ hạ phá giải thế nào?

Sainz bị tuyết liên đóng băng, tay chân cứng ngắc, nhưng lại cuồng tiếu nói:

- Thống khoái! Phá giải thế nào? Đương nhiên là trực tiếp oanh khai!

Hắn mạnh mẽ nói.

Hắn xoay trường mâu, "Phách phách ba ba" âm thanh phá băng của Hải Hoàng vang lên.

- Oanh!

Tuyết Liên Hoa bên người đã bị hắn đánh tan.

Đỗ Trần nhướng mày nhìn lên, trong lòng nói, trạng thái đỉnh phong vạn lưu ngũ tuyệt phong quả nhiên cường hãn, ngày đó tại phạt tội chi thành, phản nghịch cự long bị thương có thể bị phế dưới một chiêu này, không nghĩ Sainz lại dùng thủ đoạn cường hoành mà phá!

Hai người cách nhau không xa, hai chiêu đã qua, cũng cho nhau biết năng lực tương đồng

Sainz đột nhiên hai tay đưa trường mâu trước ngực, hai tay rời ra, trường mâu cũng theo đó chia làm hai đoạn.

Đỗ Trần nhìn thấy sững sờ, nhìn qua thánh khí của Sainz bất quá là cửu cấp thánh khí, trong lòng cũng không để ý, nhưng ai biết đó là biến hình thánh khí hiếm có. Đây là một khoá đề mới, sau này phải nghiên cứu, nghiên cứu

Đang nghĩ ngợi, Sainz để hai đoạn trường mâu giao thoa, biến thành một thập tự giá:

- Francis, một chiêu này là Thâm Lam Thảm Phán, coi chừng đó!

Đỗ Trần cao giọng nói:

- Bệ hạ, ta cũng muốn biến chiêu, người cẩn thận a!

Hai người nhất thời cùng động, Sainz phi thân đoạt thế, từ trên đánh xuống, thập tự giá trong tay đánh xuống một ấn, đại thập tự đánh về hướng Đỗ Trần.

Đỗ Trần lạnh lùng nhìn chằm chằm thập tự giá, nhưng không động thân, một chiêu này của Hải Hoàng tuyệt không đơn giản như vậy, nhất định còn có hậu chiêu

Đột nhiên, tiếng sóng vỗ mãnh liệt ầm ầm bên tai, ngoài khơi thổi một cổ triều khí (gió biển) ầm thấp lên quần áo Đỗ Trần. Đây là ngàn trượng trên không a, biển nơi đâu đến đây được?

Đỗ Trần cúi đầu nhìn xuống, dưới chân không khí đột nhiên nổi lên nước biển, sinh sinh bạt cao đến ngàn trượng trên trời, hùng tráng đi tới dưới chân hắn.

- Ngày đó tại Vạn Lưu sơn, thủy nguyên tố không đủ, ta không thể dùng chiêu này, hôm nay người ghi nhớ, nếu còn mạng trở về, hãy nói cho Zeige nghe chi tiết!

Sainz nhìn xuống nơi Đỗ Trần đứng lúc trước đã biến mất, không biết đi nơi nào, khả năng nước dâng lên như thiên binh vạn mã.

Đỗ Trần phóng tiếng cười dài:

- Vạn Lưu sơn, ngũ tuyệt phong bệ hạ yếu ở sơn, vậy Francis liền cho người một ngọn núi!

Nói xong, tay vung hoàng sa quay cuồng, bờ cát vàng trong nháy mắt đã hoá thành một toà đại sơn màu hoàng kim ép về hướng hải triều.

Nếu bên ngoài mấy trăm dặm nhìn lại, chỉ thấy một bức hải thiên kỳ cảnh quỷ dị tuyệt luân, một cột nước từ ngoài khơi phóng lên cao, ra sức phóng lên, mà trên trời đột nhiên hạ xuống một ngọn núi lớn, cổ sức ngăn chặn cột nước biển, nhất sơn nhất hải, giao tương huy ánh, sinh tử ác sát.

Trên mặt đất, hải tộc đầu thần đã trợn mắt há mồm, Keane lại càng kinh ngạc hơn!

Đại địa chiến thần hiểu rõ ràng hơn bất cứ người nào, Đỗ Trần tạo nên một toà núi cao đại biểu cho thứ gì, có lẽ hắn đầu khí không đủ, có lẽ cao sơn của hắn không thể uy hiếp thập nhất cấp đầu thần, nhưng ai cũng không thể phủ nhận, bản chất sơn địa chỗ này, thì thiên địa hùng hậu nhất là thổ nguyên tố!

- Thật đáng chết!

Keane giậm chân thảm hận, mới vừa rồi nhìn thấy Đỗ Trần ngăn trở sóng biển không hề hấn gì, nhưng tình hình trước mắt khiến hắn hối hận không thôi.

- Sớm biết Francis có được ngày hôm nay thì ngày đó bức hôn mạnh một chút, hoàn hảo, hoàn hảo hiện nay Francis còn chưa có người yêu, Anne tiểu thư cũng không có vị hôn phu

Nếu biết Keane đang suy nghĩ cái gì, Đỗ Trần nói không chừng tức giận đến mức lấy núi đè chết lão già này! Bất quá lúc này hẳn lại không có tâm tư bận tâm đến Keane.

Hải Hoàng ẩn thân giữa nước biển, hét lên cuồng tiếu:

- Thống khoái, thống khoái a! Tứ hải chi thủy, giúp ta chiến một trận nào!

Cột nước càng thêm mạnh mẽ.

Đỗ Trần một tay đặt tại sơn đỉnh, thôi sơn áp thủy, tay kia lại vung lên cao:

- Hải Hoàng bệ hạ, người triệu hoán tứ hải chi thủy, ta liền trả lại người ngũ đại tuyệt phong!

Cánh tay liên liên hạ xuống, liên tiếp năm toà núi cao gia tăng áp lực, ầm ầm nện trên đầu cột nước.

Luận đấu khí, hai người ở thế cân bằng, luận vũ khí, Đỗ Trần còn hơn Sainz, lại nói về kỹ xảo, Sainz so với Đỗ Trần có phần mạnh hơn lúc này thắng bại phụ thuộc vào cái gì đây?

Tiểu hài tử một tuổi Đấu Thần học viện cũng biết - đấu khí tương nhượng, thổ khắc thủy!

- Ca ba!

Cột nước bị chấn tan. Tổng cộng sáu toà núi cao dung làm một thể, một đường từ trên trời giáng xuống, ầm ầm rơi vào trong nước, Hải Hoàng đã bị núi đè bên dưới, biển bình lặng, chỉ còn một cái đảo nhỏ còn sót lại.

- Bệ hạ! Thánh khí pháo chuẩn bị! Đáng chết!

Hải tộc Chiến Tranh Thánh Khí đã động, Đỗ Trần bình thần chậm rãi đáp xuống, nhưng lại cười cười:

- Bệ hạ quả nhiên cường hãn, hôm nay luận bàn kết thúc tại đây! Mới vừa rồi đa tạ bệ hạ đã lưu tình!

Ngọn núi lớn giữa biển biến mất, một cổ tuyến quang xuất hiện, Hải Hoàng cười to từ trong nước bay ra:

- Bị đánh thống khoái! Các người làm gì vậy? Thu hồi thánh khí pháo cho ta, mới vừa rồi đã nói công bình luận bàn, thua thì thua, các người làm vậy ta còn mặt mũi nào gặp người ngoài nữa?

Hải Hoàng sáng khoái như thế, làm cho Đỗ Trần sinh ra vài phần hảo cảm - ít nhất người này thua mà không chơi xấu.

Sainz cùng Đỗ Trần sánh vai trở lại ngoài khơi, võ vai Đỗ Trần một cái:

- Zeige có thánh khí tốt, ta không phục! Bản lãnh dạy đệ tử của hắc, ta phục sát đất!

Đỗ Trần cũng không muốn giải thích, nhưng đột nhiên Sainz áp thấp thanh âm, cho chỉ mình Đỗ Trần nghe:

- Nói về chuyện chính, đồ ta đang tìm thật sự quan trọng, nhưng ta thua, không có tư cách lục soát các người! Người hãy để bằng hữu này một chút mặt mũi, đối ngược lại, ta sẽ cho người một món quà vô giá!

Đỗ Trần trầm nghĩ, thánh giáo tình báo về Hải Hoàng có chút sai lầm, Hải Hoàng người này thú vị, cực kỳ thú vị!

Ngày sau Duerkesi thành còn muốn sánh vai cùng hải tộc, Đỗ Trần cần cấp mặt mũi cho Hải Hoàng, khách sáo vài câu, đột nhiên vẫy tay:

- Thân vệ đội nghe lệnh, các người cởi bỏ chiến giáp, để cho Hải Hoàng bệ hạ kiểm tra, xem vừa rồi các người có thu đồ vật nào hay không!

Hải Hoàng có chút hứng hờ, thân vệ đội của Đỗ Trần cũng đã mở chiến giáp, ngay cả tiểu Bối Bối và Alex về mặt vô tội, mở yếm ra, bốn mắt to chớp chớp không thôi.

- Không có trên người các người? Keane, chẳng phải người nói kiện đồ vật kia chắc chắn nằm trong tay đám người kia sao? Bây giờ ta đã lục soát đến người cuối cùng, người giải thích thế nào đây?

Sainz lạnh lùng nhìn chăm chăm Keane, ngón tay chỉ về tráng hán đang hôn mê kia.

Keane kinh ngạc cười khổ:

- Cái này tình báo nhà ta không thể sai được, đồ vật đó rõ ràng

Hắn cũng không biết chuyện gì đang xảy ra.

Đỗ Trần nghe xong như lạc trong sương mù, cười nói:

- Bệ hạ, vùng phụ cận quanh đây là lãnh địa của ta, nếu người cần, ta có thể phát động nhân thủ giúp người tìm kiếm a a, chúng ta là bằng hữu, ta đang mở cửa lãnh địa, có thể cho người lục soát!

Đỗ Trần bắt đầu tạo quan hệ với hải tộc. Dù sao lần này đánh thắng, vậy thì mời Hải Hoàng lục soát cũng không coi là "Bất đắc dĩ", mà gọi là "Lễ tiết quý tộc."

Hải Hoàng suy nghĩ một hồi:

- Hải tộc chúng ta không tiện lục soát Lanning quốc thổ, người nếu có lòng, giúp ta lưu ý một người có một bì giáp màu tím, bì giáp toả khí tức giống ba xoa kích

Một mặt nói chuyện, một mặt hắn lưu ý ánh mắt của Đỗ Trần, khi nhắc đến hai chữ "Bì giáp" thần sắc Đỗ Trần không thay đổi, chỉ nháy mắt, chẳng biết suy nghĩ gì.

Hải Hoàng nói xong, dừng lại một hồi lại nói:

- Mặt khác cùng với kiện bì giáp, có thể có một bộ quần áo, một cái nội y màu đỏ, đó là kiện bảo vật, nếu người tìm được hai vật trên, giao lại bì giáp cho hải tộc, quần áo xem như lễ vật ta tặng người.

Keane bổ sung:

- Có thể chỉ có một kiện quần áo, nói không chừng cũng không có!

Đỗ Trần ghi nhớ mọi thứ, cùng hải tộc nói vài câu lễ tiết nhằm nhí, sau đó tiễn Hải Hoàng rời đi.

Nhìn thấy hải thủy dần dần khôi phục về bình lặng, Đỗ Trần ôm lấy bảo bối hỏi:

- Bối Bối, các con thấy, Hải Hoàng Sainz là người tốt hay xấu?

Alex giơ lên hai ngón tay, hai ngón có nghĩa không cần phải nói.

- Trong mắt cao thủ, không phân biệt tốt xấu, chỉ có mạnh yếu, Sainz rác rưởi!

Đỗ Trần bị con mình làm cho tức đến mắt trắng dã. Tiểu Bối Bối điềm tâm tươi cười lại vừa làm hắn mỉm cười:

- Ba ba, Sainz tinh thần thật quái, một hồi là người tốt, một hồi là người xấu! Vừa rồi hắn cuối cùng cố ý nói cho ba ba tìm giúp bì giáp màu tím, là lúc lão ô quy đang dùng tinh thần lực giám thị người, hoàn hảo là người thật sự không phát hiện bì giáp nọ, nếu không lão ô quy có thể vạch trần người tại chỗ!

Đỗ Trần chợt nhận ra, khó trách Hải Hoàng dễ dàng nói cho mình biết hắn đang tìm cái gì! Người này, thật là đúng vậy! Hắn nhéo mũi tiểu tử một cái:

- Mặc kệ bọn người hải tộc, chúng ta đi cố bảo! A! Các người ở đó lo lắng làm gì chứ?

Đám hộ vệ nhìn chăm chăm Đỗ Trần, tên hộ vệ trưởng thất thanh nói:

- Đại nhân, người vừa rồi đánh bại một trong vạn lưu ngũ tuyệt phong a!

- Làm ta tưởng có đại sự gì, mặc chiến giáp vào, chúng ta đi!

Hộ vệ mặc nhiên đi theo ở phía sau. Đánh bại vạn lưu ngũ tuyệt phong còn không tính là đại sự? Đại nhân, ngài chờ ngày mai đấu thần giới oanh động đi!

Đánh cho sơn thủy kích xạ, phương viên mười dặm xung quanh như dưới một trận mưa lớn.

- Ba ba, lão nhân này dọa người a!

Tiểu Bối Bối nhìn thoáng qua lão quản gia, trốn kỹ trong lòng ngực Đỗ Trần.

Đỗ Trần tức cười, từ hai năm trước khi lão tổ mẫu rời khỏi cổ bảo, hào khí âm trầm ở vùng phụ cận đã sớm tiêu tán. Bất quá nói lại cũng lạ, lão quản gia này như thế nào mà vẫn không có vẻ bình thường chút nào nhỉ?

Được rồi, lão quản gia ở cái cổ bảo này tên gì nhỉ? Đỗ Trần bĩu môi, hẳn đã sớm quên mất. Không có biện pháp, hai năm trước Đỗ Trần có thêm sản nghiệp ở nhiều nơi lắm, quản gia nơi nào cũng không nhớ tên gì.

Bây giờ Đỗ Trần có ấn tượng duy nhất với lão quản gia này là lão đã trợ giúp lão tổ mẫu, rất âm trầm, nhưng nhân phẩm tựa hồ rất tốt, chương quản cổ bảo đã hơn vài chục năm, nhưng chưa bao giờ làm sai chuyện gì ngoài ra chẳng còn nhớ gì nữa.

Vậy mà lão quản gia nọ cúi đầu, tựa như cương thi thông thả di động đến:

- Đại nhân, ngài đến!

Không hề có nhân khí, nói chuyện lạnh như băng, mở miệng quỷ khí âm trầm, một điểm tôn kính nhìn Đỗ Trần cũng không có.

Đỗ Trần cũng không quan tâm thái độ của lão nhân, gật đầu nói:

- Ân, ta đến thị sát cổ bảo, người không cần chuẩn bị, thức ăn tiểu thiếu gia sẽ đích thân làm!

- Tốt!

- Ách

Đỗ Trần muốn hỏi lão mấy câu, nhưng nghĩ thế nào cũng không nhớ được tên của lão quản gia này. May mắn thay, tiểu Bối Bối hỏi liền một câu:

- Lão gia gia, người tên là gì vậy?

Thấy trong lòng chủ nhân là đại tiểu thư, lão quản gia nở ra một tia cười dữ tợn:

- Lão bộc Pete.

Đỗ Trần nhìn xuống bước vào Julie cổ bảo.

Vừa vào đến cửa, tiểu gia hoả đã chủ động yêu cầu tự mình đi, thẳng vào phòng bếp, còn tiểu Bối Bối, lại đi theo bên cạnh Pete, cười cười kéo tay lão nhân.

- Pete gia gia, năm nay người bao nhiêu tuổi rồi?

- Hồi tiểu thư, Pete 20 tuổi đến cổ bảo này, đến nay đã bảy mươi ba tuổi!

- Vậy lão rất thích Julie cổ bảo phải không?

Pete tươi cười âm trầm, cúi người nhìn tiểu tử kia:

- Tiểu thư thấy nó như thế nào?

Tiểu Bối Bối cầm lấy đuôi tóc, má lúm đồng tiền cười nói:

- Bởi vì ngài ở tại một địa phương hơn năm mươi năm, năm mươi năm không chịu rời đi, không thấy ngoại nhân, vậy dám chắc người rất thích nơi này, nếu không ngài như thế nào mà ở đây lâu như vậy?

Pete không trả lời, chỉ thu khoé miệng về, nhìn như quỷ dạng không biết mỉm cười, hay là mặt quỷ âm trầm kinh khủng.

Đỗ Trần ngồi xuống tại đại sảnh, bắt chuyện tùy tiện với đám hộ vệ xung quanh, ngạc nhiên nói:

- Pete, cổ bảo còn ai ngoài người không? Tại sao lại không có một người hầu nào, chẳng lẽ kinh phí không đủ?

Pete di động theo hướng bên hông đến trước mặt Đỗ Trần:

- Chuyện đồn đãi về quỷ bảo đã qua trăm năm, khẳng định không một ai dám tới!

Cũng là, bộ dáng ma quỷ của người, ở đây người dân nào nguyện ý làm việc cho người chứ?

- Được rồi, người dẫn tiểu thư đi dạo xung quanh đi!

Đỗ Trần phát phát tay.

Pete không động cước bộ, cúi đầu lạnh nhạt nói:

- Đại nhân, có chuyện trước hết phải thỉnh giáo ngài. Hồi trưa nay, ta tại bờ biển cứu một người, hiện đang hôn mê tại khách phòng

- Cứu người? Đây là chuyện tốt, Đỗ Trần thần sẽ ban phúc cho người!

Đỗ Trần thuận miệng hỏi:

- Người đó nhìn như thế nào? Bên người hắn có gì đại biểu cho thân phận bối cảnh không?

- Nàng so với ta không sai biệt lắm, trông trang phục như một người nô lệ, nhưng đồ đạc bên người nàng có gì đó không giống như của một nô lệ.

- Vật gì vậy?

- Một cái tử sắc bì giáp, trên đầu toả khấu như là tiêu kí Tam Xoa kích của Hải Hoàng

404. Ngực Cao Vun Đây, Nội Y Màu Hồng

Đỗ Trần động tâm, hỏi lại:

- Có phải hắn có một kiện màu đỏ buộc chặt ở giữa.

Pete gật đầu, không quan tâm Đỗ Trần vì sao biết hắn còn chưa nói ra chuyện kia.

- Lập tức đưa ta đi xem người kia!

Đỗ Trần thăm kêu, thật là xảo hợp, chẳng lẽ Hải Hoàng muốn tìm gì đó ở chỗ Pete?

Còn có chuyện xảo hợp hơn nữa là, người được Pete cứu được an bài tại phòng khách số bảy ở tầng hồi lang phụ cận, phòng này đúng là chỗ Đỗ Trần lần trước cùng Porter ở cùng, hơn nữa cũng là nơi phát hiện bức hoạ của lão tổ mẫu!

Đỗ Trần ôm nữ nhi đi tới khách phòng số bảy, vừa thấy trên giường của mình nằm một người, bèn tiến lại nhìn hình dáng, vẫn chưa phát giác ra nhưng đã nhìn chăm chăm, sững sốt đến ngất người. Đúng vậy, hắn ngẩn ngơ sững sờ khôn tả, gọi mãi cũng không thấy có phản ứng gì làm tiểu Bối Bối cũng phải kinh ngạc.

Pete âm trầm giải thích:

- Buổi chiều, ta đang câu cá tại bờ biển thì thấy người này bị sóng cuốn lên bãi cát, ta lại xem thấy hắn còn có chút hơi thở, biết là không chết bèn cứu mang về, trị liệu sơ cứu một chút.

Lời nói có ý tứ là nếu hắn không cứu thì người này chết chắc rồi, không đem lại phiền nhiễu gì nữa.

Nạn nhân được cứu nằm hôn mê trên giường, theo như lời Pete thì đây là một vị lão thái thái khoảng bảy mươi tuổi, mái tóc hai màu xanh trắng, khuôn mặt già nua tiêu tụy, gương mặt khô khốc, lộ ra sắc mặt trắng bệch không còn tí máu. Quần áo của người này cùng trắng hân hôn mê mà Đỗ Trần vừa mới cứu giống nhau như đúc, đều là cùng một loại trường bào mộc mạc, bất quá, không ngờ bên trong lại có một bộ nội y màu đỏ bó sát người!

Lão thái thái này hắn là bị nội thương, vì bên ngoài cơ thể cũng không phát hiện ra một vết thương nào, tĩnh lặng nằm ngủ, một cái túi bì giáp màu tím để tại một bên đầu giường.

Trang phục này, vật phẩm này, tám chính phần mười là mục tiêu của Hải Hoàng Sainz.

Đỗ Trần cầm lấy bì giáp, cùng với thứ Hải Hoàng hình dung giống như đúc, một thước vuông, màu tím may thành từ da thú, công nghệ tinh trạm. Nếu đem ra chợ bán, kiện xa xỉ phẩm của lệnh quý tộc gia môn này ít nhất cũng được một ngàn kim tệ.

Mở tam xoa toả khẩu (khóa), bên trong bì giáp chia làm ba tầng, nhưng nhìn qua nhìn lại bên trong cũng không có gì, hoàn toàn trống rỗng.

Đỗ Trần có thể làm gì chứ? Hắn lấy hai tay luồn theo đường chỉ nối dọc một đường quái lạ, bì giáp này bên trong cũng không có ngăn bí mật nào. Đỗ Trần lại dùng lửa đốt thử, trong chốc lát tất cả các biện pháp thông thường đều thử qua, cuối cùng chỉ có thể chứng minh, bì giáp này chính là một kiện đồ bình thường, chẳng có gì hiếm thấy, là một thứ đồ xa xỉ tầm thường.

Tại sao Hải Hoàng và Tucker gia tộc lại vì một món đồ vật thể này mà gây đồ sát lớn?

Đỗ Trần nhíu mày hỏi:

- Ngoại trừ những thứ này, người còn phát hiện thứ gì không?

Pete cương ngạnh lắc đầu, ngược lại âm trầm hỏi Đỗ Trần:

- Đại nhân, nếu ngài dụng đấu đấu khí cường đại có thể cứu sống lão phu nhân này. Vậy chẳng phải mọi chuyện đều minh bạch sao?

Ý nghĩa khác là, lão thái thái này vẫn hôn mê ở đây, mắt nhìn chăm chăm lão nhân gia và Bối Bối, vậy đầu tiên cứu người được không?

Đỗ Trần mặt đỏ lên, âm thầm tự trách mình. Độ ngũ quái đã nở tới rồi, chính mình làm việc thiện cứu một hai nhân mạng cũng còn chưa đủ, thật là không tốt, không tốt! Thật tình quá ít cho nó!

Hắn quay đầu lại kiểm tra lão nhân. Vừa lúc phát hiện ra một chuyện cổ quái, đó là bộ nội y màu đỏ bó sát người. Như là áo lặn, từ trên cổ tay đến mắt cá chân, ngoại trừ đầu và bàn tay bàn chân, lão bà này toàn thân đều bao bọc trong quần áo, hơn nữa

Quần áo lại không có nút thắt. Tự nhiên mà thành, như là da hé ra trên người lão thái thái.

Đỗ Trần nhướng mày lên nhìn, thật sự khắp người lão thái thái này thật là cổ quái! Pete chính là dùng một số thủ pháp trị liệu thông thường, ngón tay Đỗ Trần tản mát quang mang, phối hợp đấu khí chậm rãi đưa vào cho lão bà thư cân hoạt huyết. Chỉ một lúc sau, lão nhân từ từ tỉnh dậy

Nàng liếc mắt nhìn khắp bốn phía, kinh ngạc một lúc, vội vàng hỏi:

- Là các người cứu ta? Nơi này an toàn không?

Lão thái thái vừa nói xong, Đỗ Trần sững sốt, Pete cũng bị sốc, chỉ có tiểu Bối Bối len lén lè lưỡi, khó lòng nói được gì.

Lão thái thái liếc mắt một cái, nhìn thấy bì giáp màu sắc ở đầu giường, vội vàng thu vào trước ngực, cẩn thận quan sát Đỗ Trần, tạ ân cứu mạng.

Sau khi nghe nàng nói mấy câu, Đỗ Trần lúc này mới tức cười, nam nhân nói giọng như nữ nhân, gọi là nương nương khang! Vậy nữ nhân ăn nói lớn tiếng, giọng nói ồm ồm, thì gọi là gì? Công công tăng? Giọng của lão thái thái chính là âm thanh như vậy!

Đỗ Trần cười thâm trong bụng:

- Lão nhân gia, nơi này là cổ bảo của ta, rất an toàn!

- Bờ biển? Không, ta không thể ở lại chỗ này!

Nàng giãy dụa đòi xuống giường, nhưng thân thể trọng thương lại khiến nàng khó có thể di động, lão thái thái đương nhiên há mồm la lên một câu:

- Để ta

Sau đó ngẩng đầu lên lo lắng nhìn Đỗ Trần, khẩn cầu nói:

- Ngài có khả năng cứu ta, vậy thì cứu người nên cứu đến cuối cùng! Làm ơn tiễn ta đi vào trong đại lục được không? Tốt nhất là đến sa mạc, địa phương nào đó tin tưởng ta, nếu ta ở lại chỗ này thì các người sẽ mang hoạ sát thân! Ta một lão già gần chết không thể làm liên lụy các người!

- Ân? Lão đầu tử?

Đỗ Trần kinh ngạc nhìn trước người "lão nhân", "nàng" như thế nào mà tự xưng "lão nhân"? Tự nghĩ mắt mình cũng không đến nỗi tệ mà? Lão thái thái này mặc dù ngực đã hạ (xệ), nhưng tuyệt đối là ngực của phụ nữ, hơn nữa có thể tưởng tượng, nàng lúc còn trẻ nhất định "cao lớn hơn người", thân hình quyến rũ

Dáng người thế này, chẳng lẽ tặc nhân như mình cũng nhìn lầm giới tính của nàng? Hơn nữa chẳng những mình nhìn lầm, ngay cả Pete cũng đã nhìn lầm?

Đúng là gặp quỷ rồi!

Lão thái thái phát giác ánh mắt quái dị của Đỗ Trần, tựa hồ ý thức được tại sao, khẩn trương cuối đầu nhìn thoáng qua mình mặc một bộ nội y bó sát người màu đỏ, xấu hổ cười nói:

- Lão thái bà nhà ta thường xuyên theo ta đùa giỡn, hoán đổi tên gọi, lúc này nhất thời không thể sửa đổi

Lão ồm ồm lớn giọng:

- Không quản chuyện này nữa, hai vị, ta thật sẽ gây phiền toái cho các người đó, chúng ta đi nhanh thôi!

Đỗ Trần mơ hồ phát hiện ra điều gì, nhưng không nói ra, chỉ vỗ vỗ tiểu Bối Bối, mỉm cười nói:

- Lão nhân gia, người sợ Hải Hoàng truy giết người sao?

Lão nhân sưng sờ.

Đỗ Trần vừa cười nói:

- Lão cùng rất nhiều đồng bạn của ngài, vì trong tay có bì giáp màu tím mà đắc tội với Hải Hoàng, bị Sainz và Keane lãnh soái đại quân ngàn dặm truy đuổi, hôm nay chỉ có còn một mình ngài! Có đúng không?

Lão nhân nghe xong tự nhiên rơi lệ, nghi hoặc hỏi:

- Người làm sao biết được chuyện này?

Đỗ Trần lợi dụng sửa lại một chút nội dung câu chuyện, giảng lại cho lão nhân. Lão nhân mở to hai mắt nhìn:

- Người thật không nói dối? Người thu thập Sainz tên vương bát đão?

Biết chắc Đỗ Trần không cần phải nói dối, hắn đột nhiên ngừng mặt cười lớn, lúc này tóc dài của lão thái thái mọc ra. Cũng không sợ nội thương phục phát, dang chân, vịn thắt lưng, cười lớn.

Đỗ Trần hoàn toàn không nói tiếng nào! Lão thái thái này tinh thần thật sự có chút đầu thần thực vật hệ kích tổ rối loạn!

Sau khi cười no nê lão thái thái nghiêm mặt:

- Vậy nơi này có thể nói tạm thời an toàn! Ta gọi là Pakacs. Người là ai?

Đỗ Trần hỏi lại:

- Trước khi hỏi ta, có phải lão nên nói một chút về lai lịch của mình chẳng?

Pakacs lắc đầu mạnh:

- Mặc dù người là ân nhân cứu mạng của ta, nhưng đối với người cái gì ta cũng không thể nói!

Nói xong, lão ôm chặt bì giáp vào ngực, trong lòng có vẻ hiểu được mình không đúng, lão bổ sung:

- Bất quá ta không phải không hiểu tình lý, bí mật của lão thái bà ta không thể tiết lộ cho kẻ nào được! Nếu không sẽ xảy ra tràng diện máu chảy thành sông!

Đỗ Trần nhún vai:

- Tốt lắm. Ta không hỏi nữa! Ta gọi là Francis, đây là lãnh địa của ta, không ai dám đến làm phiền người, người cứ an tâm dưỡng thương đi!

Lão nhân dường như chưa bao giờ nghe tên Francis mãi danh tam đại lục ngày nay, vẫn ngồi trên giường ôm chặt bì giáp, đưa mắt nhìn Đỗ Trần ôm lấy nữ nhi bước ra khỏi phòng khách.

- Àm.

Cửa phòng đóng lại, Đỗ Trần nói:

- Pete, người theo lệnh ta mang hộ vệ đến, để bọn họ ở sát vách giám thị Pakacs!

Pete nghiêm mặt rời đi, Đỗ Trần lại hỏi tiểu Bối Bối:

- Thế nào?

Tiểu gia hoả lác tay nói thầm:

- Một phổ thông lục cấp đầu thần, hoàn toàn bị trọng thương!

- Ta hỏi giới tính của hắn!

Tiểu gia hoả cười hắc hắc, gãi đầu nói:

- Bối Bối cũng không biết rõ, tinh thần hắn rõ ràng là nam nhân. Nhưng thân thể có thể là phụ nữ

Đỗ Trần vuốt mũi:

- Có đúng hay không thì kiện quần áo màu đỏ kia chắc chắn có liên quan?

Tiểu gia hoả lác đầu, cười khúc khích không nói rõ ràng.

Đỗ Trần nhú mày lăm bắm:

- Nội y của lão gia này nhìn có chút quen mắt a!

Suy tư một hồi, trên phòng có môn bài số 7 làm cho Đỗ Trần để ý, giúp hắn nhớ lại hoàn cảnh lần đầu tiên hắn cùng Porter ngủ chung!

Porter cũng có cùng một loại nội y! Bất quá là nội y màu đen, vậy y phục của tiểu tử này chính là bảo bối gia truyền, hiệu quả phòng thân rất tốt hiệu quả mạnh mẽ nhất là thay đổi giới tính, tâm lý Đỗ Trần "Đỉnh đỉnh" một trận, cúi đầu ngẫm nữ nhi.

Bối Bối ra vẻ mặt vô tội giơ cánh tay nhỏ lên:

- Ba ba, đừng nhìn ta như vậy! Bối Bối thề, Porter không có vấn đề gì, đúng là tiểu huynh đệ hảo hảo trung thành của cha! Nếu, nếu Bối Bối nói dối, cha, cha có thể không mua quà vật cho ta?

Bối Bối nghiêm túc phát ra lời thề "Ác độc"!

Đỗ Trần lúc này mới yên tâm, trong lòng vừa xao động đã bình thường lại.

Bất quá, chuyện này quá xảo diệu, y phục Pakacs cùng Porter giống nhau, đều là phục sức bình thường của quý tộc - "Trường sam", nhưng y phục trên người Pakacs rõ ràng là một kiện bảo bối hộ thân - Hải Hoàng cũng chính miệng chúc thực điều này. "Trường sam" bảo bối này không thể nói lên được điều gì cả! Có thể ngay cả Porter cũng không biết chuyện này.

Đỗ Trần tự hạ quyết định, chuyện này cần phải chấm dứt, chính mình phải một lần mang Pakacs đến gặp Porter!

Sau khi thề, Bối Bối nhìn thấy Đỗ Trần suy nghĩ đến xuất thần mà không thấy cha trả lời, lập tức nắm tóc hắn, ủy khuất nói:

- Ba ba, người không tin Bối Bối sao?

Đỗ Trần vội vàng cười:

- Bảo bối a, con đã thề không cần mua đồ ăn vật như vậy ba ba còn có thể không tin con sao? Đi đi, tối nay chúng ta sẽ đi xuống đất thám hiểm.

Bối Bối phá ra cười, nhanh chân chạy đi, lập tức đến phòng bếp.

Alex khiêng một trù đao (dao bếp) lớn hơn so với hấn đi cắt vú trâu, một bên lò lửa bốc phừng phừng, vẻ mặt chăm chú.

Bối Bối tiến đến vỗ vỗ đầu hấn:

- Đệ đệ

- Cao thủ, đang lúc bạn không muốn bị quấy rầy!

Alex nghiêm túc la lên.

Tiểu Bối Bối lại cười ngọt ngào nói:

- Đệ đệ đáng yêu tỷ tỷ với người thương lượng chuyện này, ba ba sau này có thể sẽ không mua đồ ăn vặt cho ta nữa, người lớn đưa cho tỷ tỷ một ít nha, đừng nói cho ba ba biết!

Alex liếc mắt xem thường:

- Ai bảo tỷ lấy đồ ăn vặt ra thề để lừa ba ba hả? Hừ, mặc kệ tỷ!

Tiểu tử này đang làm trong bếp, cách mấy tầng, khoảng 100 thước, mà có thể nghe rõ lời thề của Bối Bối.

Bối Bối không chút thấy kỳ quái, quẹt miệng nói:

- Không có biện pháp a, Bác Bì bá bá đã từ Tuyết Ný biết Porter đúng là nữ rồi, vả lại trước đây từng hỏi qua ta, bá bá, bá bá đã ụ hiếp khiến ta sợ hãi mà!

- Tỉ nghi chuyện đó là trò đùa sao?

Nhìn thấy nhân thân đệ đệ nghiêm nghị, tiểu Bối Bối đột nhiên ở sát bên tiến lên đoạt trù đao Alex đang cầm trên tay, rồi đưa hai cái tay dính đầy những vụn thức ăn xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, miệng lại cần khẩn nói:

- Van cầu đệ a, thân ái đệ đệ của ta!

- Oa!

Alex khóc rống lên.

Bức đệ đệ phát ra điều ước bất bình đẳng phải đưa đồ ăn vặt, tiểu Bối Bối lúc này mới buông tha, vỗ vỗ tay đứng lên, liếc nhìn đệ đệ ngốc.

Trên mặt Alex dính muối và rau thì là, còn có tương đen, đột nhiên xoay người ngồi dậy, quỳ xuống đất một tay khoanh ngang, tay kia giơ lên xòe hai ngón tay đặt lên trán, sầm nhiên nói:

- Y phục Pakacs hấn là "Chiến", nhưng cái tử bì giáp này ta không biết lai lịch, người rõ chưa!

- A? Người sao biết cái kia đúng là "Chiến"? "Chiến" là cái gì vậy?

Tiểu Bối Bối hiểu kỳ hỏi.

Alex lắc lắc ngón tay đặt trên trán nói:

- Cao thủ, không cần lý do!

Ban đêm, sau khi thưởng thức những thức ăn Alex nấu, hộ vệ môn cùng Pete cũng đã ngủ, Đỗ Trần tra xét Pakacs đích thực đã yên giấc, lúc này mới ôm Bối Bối và Alex cùng đến phòng giam nhốt Mark Cuban ngày trước.

Nhìn lại phòng giam ở đó, Đỗ Trần cười mỉm nghĩ tới năm đó Mark Cuban tưởng mình là Wolfe, còn kêu mình giải thoát hấn.

Xuất ra Chỉ Gian Sa, chậm rãi mở nham thạch cứng rắn trên mặt đất, đào móc xuống ba trăm năm mươi thước, một địa đạo xuất hiện trước mắt Đỗ Trần.

Tiểu Bối Bối giương mắt nhìn qua nói:

- Ba ba, bên trong an toàn! Bất quá có một người bộ dạng giống ba ba a!

405. Đỉnh Cấp Lưu Manh Thành Thiên Tài Hãn Thế, Cổ Sự Quá Khứ Của Wolfe

Một người giống ta như đúc? Chẳng lẽ là Wolfe?

Trong lòng Đỗ Trần mơ hồ, ký ức về Wolfe như một cơn sóng, không khỏi nổi dậy trong lòng

Wolfe có ba mặt!

Tại trí nhớ của người bình thường tại thế tục, cái tên Wolfe căn bản không hề tồn tại, thậm chí ngay cả giáo hoàng cũng không biết vị Văn Thần tướng lĩnh này nhìn giống y như Francis.

Mà trong mắt Lucy Lily hai lão nhân thần, hãn thuộc Thương Khung chiến khu, thủ hạ Margaret dưới tay một vị chuẩn tướng, bất quá nếu dùng tính từ chính xác hơn để hình dung hãn, tỷ như lưu manh, sắc quỷ, ác bá, hỗn hồn, câu đáp thiếu nữ thành niên, dẫn dụ thiếu phụ có sắc đẹp tất cả những từ này cấu thành toàn bộ Wolfe.

Nhưng Đỗ Trần lại biết, sau khi Văn Thần chiến, tất cả thông tin về Wolfe đều bị xoá mất, từ việc thành lập giáo phái thần bí, đoạt Bi Minh Chi Lệ của Thẩm Thủy Hồ, là người thành lập Da Tát thánh giáo, như bí pháp của Bác Bì, Dịch Cốt ngày hôm nay, thần lực của Mayfair cùng Bairu, về phần Phá Khí Huyền đều nghe nói mạnh mẽ khôn cùng, khiến Dịch Cốt tấn cấp phong hào sùng bái không thôi đó chính là do chính là Da Tát thần truyền xuống.

Như vậy một kẻ tràn ngập truyền kỳ và nhân vật mang sắc thái thần bí, lại sống dưới đường hầm trong lòng đất sao?

Trống ngực Đỗ Trần đập nhanh hơn.

Tiểu Bối Bối còn nói:

- Bất quá hãn ở tuốt phía dưới mặt đất, trước khi đến chỗ đó, ba ba còn có thể thấy một ít đồ vật a!

- Vật gì vậy?

Tiểu Bối Bối lắc đầu:

- Ba ba người thật ngốc a!

Đỗ Trần chợt hiểu ra, nếu tinh thần thực của tiểu Bối Bối kiểm tra, nếu đó là "Đồ vật", như vậy vừa rồi ai lại để tiểu Bối Bối tìm ra chúng nó ở đâu?

Tiểu tử kia chỉ có thể cảm ứng được vị trí Wolfe trước, lại có một ít vật phẩm, bây giờ dám chắc chính là, những vật phẩm này có liên quan đến Wolfe!

Thật sâu bên trong đường hầm phát ra chướng khí, đại não chợt kích thích, Đỗ Trần ôm nữ nhi bước vào địa đạo.

Quay mặt đi, hãn dùng Chỉ Gian Sa đo lường khoảng cách, rất nhanh, hãn đã đi đến đúng địa điểm.

Đây là một đại môn màu đỏ, ba thước cao, hai thước rộng, hai bên tả hữu là hai bức hoành phi phân biệt viết hai hàng chữ, nhìn qua như là đôi liên giống như trước cửa nhà hãn.

Tả liên viết: "Nếu người tinh thông Phá Khí huyền, xin mời đẩy cánh cửa này!"

Hữu liên viết: "Nếu người học chưa xong, hoặc căn bản không biết cái gì là Phá Khí huyền, vì tính mạng bản thân, xin mời mở cánh cửa này!"

Đỗ Trần không nói gì, nguyên lai Mayfair lựa chọn đề tinh quái, là vì tổ tiên Wolfe truyền xuống

Hãn nhìn lại hoành phi. "Nếu người không nhận ra văn tự này, như vậy có thể nói với bản thân, không biết chữ không phải xấu hổ, nhưng người không biết chữ. Di chuyển lộn xộn liều mạng là không "

"Phé thoại! Mẹ nó!" Đỗ Trần thầm mắng một câu, mở cánh cửa bên trái tiến vào - theo kinh nghiệm từ Mayfair, lúc này không thể di chuyển lộn xộn, bởi vì mỗi lựa chọn đều đưa ra kết quả khác nhau, từng bước sai biệt. Vậy cuối cùng có thể làm cho mọi việc đảo lộn!

- Dát chi!

Theo âm thanh trầm đục của trục môn chuyển động, Đỗ Trần một mình đi đến đại sảnh cực, đại sảnh này rộng khoảng bốn mươi, năm mươi mét vuông, cả phòng chứa đầy tinh thạch, đỉnh đầu có một chuỗi dạ minh châu chiếu sáng, ngoài ra, không còn vật gì khác.

Hơn nữa phía trước không có đường nào, như vậy là một toà đại sảnh trống.

Đỗ Trần ngạc nhiên nói:

- Bối Bối, người tra

Nói còn chưa dứt, thì "oanh long" một tiếng, cánh cửa đỏ khi bọn họ bước vào tự động đóng lại, sau đó trên trần hạ xuống một thạch bản che cửa ra lại, biến cái đại sảnh hình tròn thành một căn phòng kín.

Bước lên phía trước, đại sảnh bắt đầu chuyển động từ phía trên mái rỗng - nguyên lai nó là một cái áp súc tử lao, hơn nữa xem từ tốc độ áp súc, không đến nửa phân chung thời gian, bọn Đỗ Trần sẽ bị nghiền thành tương bầm.

Thần sắc Đỗ Trần biến đổi, tiểu Bối Bối cả kinh nói:

- Vách tường này cứng rắn phi thường, đánh không vỡ, nghĩ biện pháp khác nhanh thôi!

Đang khi nói chuyện, mái nhà "Dát dát chi chi" xuống dưới, đến đỉnh đầu Đỗ Trần, Đỗ Trần không chút do dự, Chỉ Gian Sa ngưng kết ra tay, vài cột đá xuất hiện chống đỡ đại sảnh, nhưng

Tử lao này cự nhiên mạnh mẽ đến mức có thể ép Chỉ Gian Sa xuống mặt đất.

- Bối Bối, Alex, các người nằm xuống đất!

Đỗ Trần khụy xuống, một chân quỳ tại đại sảnh, giơ hai tay lên, liều mạng ngăn trở tốc độ đỉnh phòng ép xuống, nhưng tất cả như giọt nước đổ vào biển cả. Lực lượng phong hào đấu thần của Đỗ Trần căn bản không đủ để ngăn trở đỉnh phòng, "Ồi" một tiếng, Đỗ Trần không thể khụy nữa, bị ép đến ngồi trên mặt đất.

"Ba ba!" tiểu Bối Bối sợ đến la lên, Alex dứt khoát mở to mắt nhìn, chải lại tóc.

Đáng chết! Chẳng lẽ Julie mượn cơ hội này để giết ta? Hay là Wolfe muốn giết truyền nhân Phá Khí huyền? Minh rõ ràng chọn bên trái, là đường dành cho truyền nhân Phá Khí huyền, nhưng mà nơi này căn bản không có đường lui a!

Tận đáy lòng Đỗ Trần lần đầu tiên nổi lên tư vị tuyệt vọng, hoảng hốt, hắn thấy trên đỉnh phòng có mấy cái lỗ khóa, còn có dây sắt

- Ta đã minh bạch, Wolfe đáng chết!

Hai tay Đỗ Trần như bay, trảo qua dây thiết, vài sợi liền mở cái lỗ khóa đặt trên đỉnh!

Dát chi dát chi, trần nhà bắt đầu bay lên, Đỗ Trần lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

- Ha ha!

Trong đại sảnh đột nhiên vang lên một tiếng cười to:

- Tốt lắm, người có thể trong vòng năm giây phá giải cơ quan tại đại sảnh này, vậy nhất định là Phá Khí huyền truyền nhân! Người đã thông qua khảo nghiệm!

Thanh âm vẫn tiếp tục nói:

- Đừng oán giận ta đã hù dọa người, nếu vừa rồi người không phù hợp với điều kiện được chọn của con đường này, hắn đã bị đè chết! Người rất giỏi, lại rất thành thật, lại không chọn lầm đường!

Ý nói, nếu không thành thật, chọn sai đường, cũng sẽ bị cơ quan đè chết!

Đỗ Trần cười khổ đứng lên, hắn nhìn lên lỗ khóa lúc nãy đã hiểu được ý tứ khảo nghiệm của Wolfe, vỗ vỗ trường bào:

- Wolfe phải không? Người đùa thật không có ý tứ!

Nghe vậy thanh âm kia không hồi đáp, tiếp tục nói:

- Không cần để ý nữa, người chắc chắn là truyền nhân Phá Khí huyền hiện đang nghe ta nói, người nghe chính là một đoạn nhấn lại từ cơ quan này, mà ta là thần thánh liên minh Wolfe, Kain chuẩn tướng!

- Quả nhiên là hần!

Lưu ngôn Wolfe nhấn lại dần dần ảm đạm, xem ra lúc hần nhấn lại đoạn này tâm tình không tốt:

- Tin nhắn này lưu lại vào anh hùng lịch 8124 tháng một ngày. Tối nay ngân nguyệt lui đi, tuần tinh thôi xán (toả ánh ngọc quang), đúng vậy

Margaret nguyên soái thích nhất là ban đêm, ta cũng là chiêm tinh thuật vào ban đêm!

Chiêm tinh thuật? Wolfe cũng tinh thông chiêm tinh thuật?

- Ta vừa hoàn thành một buổi chiêm tinh, các vì sao trên trời nói cho ta biết. Mark Cuban huynh đệ sắp đến Einstein đại lục chịu chết, đại ca ta Shigeru và hảo bằng hữu Julie cũng sắp viễn chinh Mc Allen, sau đó chết trận tại đó!

Đỗ Trần mãnh địa cả kinh, từ những tin tức tình báo thu thập được mà tổng kết lại, một chuỗi thời gian lập tức hình thành trong đầu hần.

Ngày 41, Wolfe lưu lại những lời này, kiến tạo cơ quan này dưới lòng đất.

520, Mark Cuban bị giết biến thành vong linh, Hồng Loan vũ trận toàn bộ đồng thời bỏ mình, chuyển hoá thành vong linh trấn áp Mark Cuban.

523, Shigeru cùng Julie phụng mệnh viễn chinh Mc Allen, sau đó chết trận

Wolfe dùng chiêm tinh thật đương nhiên toàn bộ đều đoán trước được rồi!

Wolfe tiếp tục nói:

- Ta biết rõ những việc này sắp phát sinh, nhưng cũng không có năng lực ngăn cản ai, thống soái bộ yêu cầu ta lập tức đến chỗ Thương Khung đại lục Margaret nguyên soái nghe lệnh. Nhưng ta cũng biết ta sẽ chết trận tại Thương Khung! Nên ta mới lưu lại ở địa cơ quan này, hơn nữa nói cho một số người đáng tin - nếu các người tương lai gặp được truyền nhân Phá Khí huyền, nói cho hần biết cơ quan của ta ở chỗ này

Đỗ Trần gật đầu, âm thầm nói:

- Lúc ấy nhất định Julie là một trong những người Wolfe tin tưởng, bất quá Wolfe rời đi sau khi lưu lại đoạn tin này, cũng không có chết tại Thương Khung - chiêm tinh thuật của hần sai một lần, mà lại sống sót, trở thành Da Tất Thân!

Nhìn cơ quan bảo tồn hoàn hảo từ điểm này. Mặc dù Julie đầu phục Xích Quân, nhưng mà cũng không tiết lộ chuyện của Wolfe cho Xích Quân, vị lão cô mẫu này vẫn còn vài phần tôn nghiêm!

Wolfe nói lại kết quả chiêm tinh hần dự đoán đêm ngày 41. Sau đó buồn bã nói:

- Biết rõ tương lai phát sinh chuyện gì, nhưng lại không thể ngăn cản, khó trách Prince bệ hạ nói với ta, biết được tương lai, kỳ thật là một loại bi ai thôi, truyền nhân Phá Khí huyền, ta không biết người đến đây vào năm nào tháng nào, cũng không biết chiến tranh Tử Huyết Nhân - Hồng Huyết Nhân đã chấm dứt chưa, càng không biết người hiểu biết Phá Khí huyền bao nhiêu, cho nên chỉ có thể nói cho người nghe từ bắt đầu.

Đỗ Trần bảo hai con mình yên lặng, chăm chú lắng nghe.

"Nhà ta vốn ở Einstein đại lục, là chủ nhân Tác Luân thành, Kain gia tộc đệ nhị thiếu gia, sinh tính phong lưu, khi còn trẻ thì ỷ gia tộc cường quyền phạm vô số tội, cả một đời mắc nợ phong lưu, đến hôm nay a a!

Wolfe tự giễu cười cười:

- Hai tiểu nha đầu bên cạnh Julie, ta cũng vụng trộm, là sắc quỷ lưu manh, ác côn!

Đỗ Trần bấu môi. Kế tiếp Wolfe nói rất nhiều về mình là một gã chuyên sinh ác sự, đơn giản thì nam ăn hiếp nữ, cướp đoạt dân tài là loại để đồ quý tộc thiếu niên thường làm, trong đó cũng không có gì đáng chú ý, nhưng Đỗ Trần càng nghe, đánh giá Wolfe năm xưa cũng chẳng có liên quan gì, nhưng khi hắn lớn lên, đã quay đầu hối cải.

Đỗ Trần càng nghe càng thấy chán, Wolfe đột nhiên nhắc đến một cái tên.

Đời này ta muốn xin lỗi nhất là ba người phụ nữ, người thứ nhất là nhã đề thành bang tiểu công chúa - Margaret, ngày sau chính là Thương Khung nguyên soái.

Theo đó là một tiếng thở dài thật sâu:

- Năm đó, ta 26 tuổi, gặp gỡ Margaret ở bờ biển, tay trong tay cùng giết giặc kinh thú vương sau đó Margaret có thai ta bắt đầu hưởng trăng mật cùng Tuyết Nhi, cũng chính là thống soái bộ tham mưu liên minh bốn bộ thượng tướng bốn sao sau này là nữ thần trí tuệ và chiến tranh Mickey

Đỗ Trần nhếch miệng, trong lòng thầm nhủ, đáng yêu chưa, khó trách Margaret nhìn hậu nhân không thuận mắt, người làm người ta có bầu, lại đi với người khác, trong lúc nữ nhân có bầu lại dạn dĩ với phụ nữ khác

Việc này bỏ lên người nào, thì người đó cũng đáng hận thấu xương a!

Không ngờ chuyện tiếp theo của Wolfe lại khiến Đỗ Trần ngạc nhiên:

- Margaret và Tuyết Nhi đánh nhau, làm ta ở giữa phải ngăn cản đúng lúc này, người phụ nữ khác của ta, nữ hầu tước thành Renault phu nhân của A Nhược lại đến tìm ta!

Đỗ Trần chấn động mãnh liệt, Renault thành thuộc Thương Khung đại lục, là tiền thân của Renault đế quốc, A Nhược phu nhân chính là khai quốc nữ hoàng, đồng thời là tổ tiên của Arthur!

Chẳng lẽ

Đỗ Trần cười khổ không thôi, Wolfe này thật có vài phần bản lãnh, trêu chọc toàn phụ nữ không bình thường!

Wolfe tiếp tục nói:

- Ba người phụ nữ đánh nhau, ta lại bị cuốn vào, chúng ta tranh đấu đến lúc tối kịch liệt, đấu khí phá tan cả một ngọn núi. Không ngờ dưới chân núi xuất hiện thánh khí hạo, ta sắp nhận chủ, mở ra nhìn, bên trong là Phá Khí huyền!

Liên tiếp bên trong phát ra tiếng thở dài, Wolfe lúc ấy tự hồi hận.

- Ai, đúng là Phá Khí huyền mang cho ta phiền toái lẫn họa sự, ta năm đó mặc dù thẹn với phụ nữ, nhưng chưa bao giờ làm mất lòng huynh đệ! Hơn nữa ta tự biết rắc rối đổ tội cho đạo lý, ngày Phá Khí huyền xuất thế, rất nhiều người đến xem chuyện phong lưu đáng chê cười ta đến đấu thần đô cũng có thể thấy được, mặc dù bọn họ e ngại nhà ta cường đại nên chỉ đến chúc mừng, nhưng ta biết bọn họ tương lai nhất định sẽ âm thầm hợp tác đối phó ta

Đỗ Trần trầm nghĩ, dưới loại tình huống này, tốt nhất là trốn khỏi trần thế chuyên tâm nghiên cứu Phá Khí huyền, Wolfe người nhà lớn nghiệp lớn, thân nhân đàn bà quá nhiều, căn bản chạy không thoát, vậy chỉ có cách chia sẻ lợi ích, hoặc dứt khoát buông tha!

Quả nhiên, Wolfe nói:

- Ta đưa rất nhiều pho bản Phá Khí huyền cho một số người ta xem là bằng hữu! Ta cùng mấy vị bằng hữu cũng để ý tình cảnh sau Phá Khí huyền. Chúng ta đơn giản hợp tác lại, một mặt cùng nghiên cứu Phá Khí huyền, mặt khác cùng hợp tác chống lại bọn người đến đoạt bảo, đàn bà của ta tuyệt không bình thường, bằng hữu ta lại càng không đơn giản. Liên quân mấy người chúng ta ngạo thị Einstein đại lục, tạm thời đảm bảo được bình an

- Tại thời điểm đó ta muốn Margaret và Tuyết Nhi cầm bản phụ đi, nhưng họ không nhận Phá Khí huyền. A Nhược mặc dù cầm lấy, cũng không chịu tha thứ cho ta, bay về Thương Khung! Keane và bằng hữu cầm lấy

bản Phá Khí huyền đại ca Shigeru, và bạn thân từ nhỏ Tử Huyết Nhân Mark Cuban, thú nhân Auerbach, Knott, Iman, Mary Chin

Wolfe nói liên tiếp tên, những người ngày đó cầm bản Phá Khí huyền cho Đỗ Trần nghe, trong đó tên Đỗ Trần đã nghe qua cũng có, chưa nghe qua cũng có, nhưng Đỗ Trần không hiểu, hắn nói ra những tên này để làm gì?

Wolfe dừng lại một chút, lại nói:

- Sau đó đại chiến bộc phát, Mark Cuban bắt đắc dĩ bị bắt buộc, cùng ta trên chiến trường tranh phong! Và ta sau này gia nhập thần thánh liên minh, tại thần thánh liên minh, ta trước tiên đưa Phá Khí huyền cho thần hoàng, thần hoàng bệ hạ dùng chiêm tinh thuật báo đáp lại cho ta, đồng thời để tăng cường thực lực nhân loại, Bệ hạ vô tư giao bản Phá Khí huyền cho 16 vị cửu cấp đại tướng năm sao bắt quá Margaret lại không lấy, nàng vẫn còn hận ta!

- Nghe rõ rồi chứ?

Wolfe đột nhiên hỏi:

- Lúc thần thánh liên minh thành lập, Hồng Huyết Nhân hội nắm giữ Phá Khí huyền cũng có, đại khái ít hơn năm mươi người! Tử Huyết Nhân ta cũng rõ lắm, nhưng Mark Cuban có nói qua, hắn có chết cũng không dùng Phá Khí huyền đối phó lại ta, cho nên, ta tinh tướng tối cao liên tịch hội nghị chỉ có một mình Mark Cuban có Phá Khí huyền.

Đỗ Trần có chút sững sờ, trong lòng hắn nắm chắc cái gì rồi.

Chiến tranh giữa thần thánh liên minh cùng tối cao liên tịch hội nghị giằng co thật lâu, giữa chiến trường sinh tử là chuyện bình thường, bằng hữu ta chết đi một ít, thậm chí trung đô đại nguyên soái cũng có người bỏ mình, mới đầu ta cũng không có để ý, cho đến khi Mai Khâm một lần không chịu thua giữa chiến dịch, bị một tiểu binh 14 tuổi dùng trủy thủ đâm chết Mai Khâm là phong hào đầu thần a!

Đỗ Trần sờ mũi:

- Sau Mai Khâm hắn là Y Mạn cũng chết một cách kì quái!

- Kế tiếp, Y Mạn cũng bị chết một cách ngoài ý muốn! Nặc đặc cũng đã chết! Bọn họ đều bị chết một cách kỳ diệu, không giống lẽ thường, hơn nữa thi thể nhìn không ra điều gì dị thường sau đó từng người một, phạm là tướng lĩnh học qua Phá Khí huyền, từng người từng người một đều chết!

Wolfe đột nhiên đề cao giọng:

- Đến lúc này, ta mới biết được chuyện gì đó không đúng, khi đó chiêm tinh thuật ta đã đại thành, vì vậy mới mời đồng bạn cảm thấy không đúng, đã học Phá Khí huyền của tinh không chiến thần, đại nguyên soái giúp ta dẫn động quần tinh trắc toán, kết quả thành một câu nói

- Phá khí sát thần!

Wolfe lớn tiếng nói:

- Truyền nhân Phá Khí huyền, không ai có được kết quả tốt! Đây là lời nguyện từ trời giáng xuống! Cho nên tối nay kì thật ta không cần tính cũng biết, đại ca sẽ chết ở Mc Allen, ta chết tại Thương Khung, Mark Cuban tại Einstein chịu chết!

Trong mắt Đỗ Trần chợt loé tinh quang, nói như Wolfe, tự mình nói:

- Anh hùng lịch ngày 41, Shigeru đã chết, Mark Cuban coi như đã chết, Julie mặc dù đã thoát nhưng cuối cùng dùng thần lực truyền cho Steven liên qua đời!

Kế tiếp, thần hoàng đã chết, tổ tiên Văn Thần ngũ gia tộc, vậy năm vị nguyên soái không ai chết trong chiến tranh, ngược lại hậu chiến lại mất tích một cách bí ẩn! Chín đại nguyên soái ngoại trừ Margaret không có Phá Khí huyền, còn lại đều không có kết quả tốt

Ai! Phá Khí huyền truyền đến đời ngoại công ta, kết quả lão nhân gia bây giờ còn lưu lạc tại Vân Tiêu Kinh sách sách, phá khí sát thần, lời nguyện này thật lợi hại!

Kinh nghiệm qua chuyện Thú Hoàng Tỷ, Đỗ Trần đã sớm đối với mấy lời nguyên rửa hiểu rõ, tuyệt không tin tưởng phá khí sát thần là một lời nguyên, chính xác hơn, đây là một loại hiện tượng thần bí!

Wolfe cũng nói:

Ta cũng đã thập nhị cấp đầu thần, không tin thật có lời nguyên sát thần, mọi chuyện hết thấy đều phải có một giải thích hợp lý! Cho nên tối nay, tại thời khắc đại ca ta sắp đi chịu chết, ta hi sinh thọ mệnh của mình, phát động chiêm tinh thuật, cố gắng dùng phương pháp hoán đổi để phá giải kết quả chia làm hai đoạn, đoạn thứ nhất ta hiểu được, nói là chúng ta người cầm Phá Khí huyền nhất định khó thoát chết, còn đoạn sau nói ta không rõ, Phá Khí huyền truyền nhân, người phải nhớ kỹ đoạn thoại này!

- Lúc chúng thần tiêu tán, trung ương đại địa, sẽ sinh ra lực lượng thánh khí siêu việt

Wolfe chỉ nói đến đó!

Một lúc sau, hần cười hắc hắc:

- Xin lỗi, đây là nửa câu đầu của một câu tiên đoán, nửa câu sau thì A, ta không hiểu nửa câu đầu, nên không lãng phí tiếp thọ mệnh tiếp tục trắc toán, cho nên ta cũng không biết phía sau sẽ nói cái gì!

Đỗ Trần nín thở! Lão tổ tông này cũng thật là

- Loại bốn mệnh chiêm tinh tiêu hao sinh mệnh quá lớn, lại xin lỗi, ta không thể vì một câu nói không hiểu mà lãng phí thọ mệnh, bởi vì ta lưu lại vài ngày tính mệnh đến Thương Khung đại lục, nói một lời xin lỗi với Margaret

Đỗ Trần thở dài, sớm biết như thế, thì năm đó hà tất phải làm vậy?

- Được rồi, nếu người là người thông minh, hẳn phải biết ta mời người đến đây làm gì, đầu tiên, nói người cẩn thận, hai là hy vọng người có thể giải được chuyện này, bằng không, ta và bạn tốt Kean của ta có chết cũng không nhắm mắt!

- Thứ ba, không được năm đó A Nhược chẳng những cầm đi Phá Khí huyền, mà còn mang theo cả cốt nhục của ta bấy giờ nàng mất tích, ta lại không kịp nói cho A Nhược biết không nên truyền Phá Khí huyền cho hậu nhân! Cho nên chính người, vì hậu nhân của ta, người hãy phá giải "Lời nguyên" này càng sớm càng tốt!

Wolfe nghi vấn nói:

- Có lẽ người chính là hậu nhân của ta và A Nhược? A, ta trên mặt đất có để lại một kiện tiểu đồ vật, xem như lễ vật cho người, vĩnh biệt!

Thanh âm Wolfe tiêu tán, và chuyện xưa của hần cũng đã kết thúc.

Đỗ Trần thì thào nhớ kỹ:

- Chúng thần tiêu tán là lúc tại trung ương đại địa, lực lượng thánh khí siêu việt

Tiểu Bối Bối nghiêng đầu nói:

- Ba ba, nửa câu sau dám chắc chính bản lĩnh của người, trung ương đại địa, trung tâm St. Einstein là thành John đó sao? Còn khúc trước Bối Bối không rõ!

- Đúng vậy, chúng thần tiêu tán là lúc chúng thần sớm đã chết cả rồi, bây giờ còn lại mấy người, căn bản không tính là chúng thần!

Đỗ Trần lắc đầu, trong lòng hần còn có nhiều nghi vấn, chính là Wolfe đi Thương Khung sau đó cũng không như hần đoán lập tức chết, vậy hần đã làm gì? Hần cùng Margaret rốt cuộc sau đó đã xảy ra cái gì? Hần vừa như thế nào thành lập Da Tát giáo hội chứ?

Đỗ Trần vỗ mạnh trán, tự giễu nói:

- Nghe đến nhập thần, suýt nữa quên mất, Bối Bối, người chẳng phải nói Wolfe đang ở ngay phía dưới

Gọi Wolfe lên hỏi một câu chẳng phải mọi chuyện đều sáng tỏ sao?

Lời còn chưa dứt, âm thanh dạt chi dạt chi của trục thừa chuyển động từ mặt đất truyền đến, chỉ chốc sau mở ra một người ngay tại lối vào:

- Wolfe là người phải không?

Một cái bóng trước tiên từ dạ mình châu chiếu xuống bước ra, theo sát một thanh âm.

- Chào mọi người, Wolfe đích xác đã chết, nhưng mà ta, chính là người sẽ giao cho người lễ vật của tên hỗn đản đó!

406. Snoopy

Một thanh niên tuấn lãng đi vào đại sảnh, đôi mắt màu xanh da trời, tóc dài màu vàng, vóc người tuyệt mỹ như điêu khắc, dung mạo gần như hoàn mỹ...

Nếu không phải vẻ mặt người này ngạo mạn, nhìn như đưa đám, trên mình mặc một cái khố, Đỗ Trần đã tưởng rằng mình đang soi gương.

Tiểu Bối Bối không dò xét sai, phía dưới thật sự có một Wolfe.

- Wolfe ngáp một cái, như còn không có tỉnh ngủ, đột nhiên ngồi xuống ngẩng đầu đánh giá Đỗ Trần, lại dương dương tự đắc, thoát nhìn rất cao ngạo:

Hắc, nhìn hình dáng của người là biết người là hậu đại của chủ nhân ta! Ta là thần sủng của Wolfe... Snoopy! Người là cháu đời nào của ta?

Câu đầu tiên này đã chọc giận Đỗ Trần quá mức.

Có kinh nghiệm từ Đỗ Tư, Đỗ Trần đối với tên giống mình như đúc sớm đã không có cảm giác khiếp sợ, ngược lại cũng ngồi xổm xuống nhìn Snoopy, nói:

- Người sao lại ở chỗ này?

Snoopy cầm lấy tai, nói một cách khinh thường:

- Có lời nói như vậy với tổ tiên sao? Khách khí chút! Người trước tiên nói cho ta biết hôm nay cuộc sống thế nào, năm nào, ngày sao rồi.

- Văn Thần 1280 năm 10 tháng 4 ngày.

Snoopy lại nhảy dựng lên, tay chân chấm đất, như là một con thỏ:

- Cái gì? Văn Thần lịch? Còn là hơn một ngàn hai trăm năm rồi? Lão thiên, ta ngủ bao lâu a.

Hắn vò vò cái tai, lắc đầu nói:

- Quên đi, người nhớ này, anh hùng lịch năm 512 tháng 4 ngày 1, lão đại của ta Wolfe muốn đi Văn Tiêu Kinh chịu chết, lưu lại cơ quan này, sau đó đóng băng ta dưới cơ quan! Nói cho ta biết, ngày sau truyền nhân của Phá Khí huyền sẽ đến mở cơ quan này, biết một sự tình năm đó, mà ta...

Hắn chỉ chỉ mũi mình:

- Ta sẽ thức tỉnh khi cơ quan mở ra, sau đó trợ giúp người một chút.

Đánh giá Đỗ Trần một phen:

- Hiểu không? Ý tứ của lão đại ta là, thời gian hắn không nhiều lắm, chỉ có thể đơn giản nói với người một vài câu, nếu người điều tra lời nguyên cần phải hiểu rõ chuyện năm đó, trực tiếp hỏi ta.

Nguyên lai Wolfe lưu lại một trợ thủ điều tra! Tốt lắm, Snoopy sẽ hỗ trợ lớn... nhưng hắn sao lại lấy tên này?

Đỗ Trần chăm chú đánh giá Snoopy:

- Người cùng Wolfe giống nhau như đúc?

- Đường nhiên, ta biến hóa dựa theo dung mạo của lão đại, ngay cả lông mao trên người đều giống.

Đỗ Trần trợn mắt, có thể nói, Snoopy là chế phẩm hoàn mỹ của Wolfe, nhìn hần là nhìn Wolfe! Nhìn kỹ, dung mạo Francis cùng Wolfe có chút khác biệt.

Đầu tiên, tuổi hai người khác nhau, cái này không cần nói tỉ mỉ, nếu nói về vẻ ngoài, khác biệt lớn nhất của hai người là cái mũi, mũi Đỗ Trần như mũi ưng, trắng cao dọc dừa như mũi của người da trắng, mà mũi của Wolfe có thiên hướng phương đông, tương đối tẹt, trừ điều này ra, chi tiết nhỏ cũng có nhiều điểm khác biệt.

Bất quá phải nhìn kỹ mới có thể nhìn ra, ngoại trừ người thân, người khác vừa thấy tuyệt đối sẽ không phân rõ ai là ai.

- Xem đủ rồi chứ?

Snoopy ngạo mạn chỉ vào Đỗ Trần:

- Bây giờ người lập tức làm mấy việc cho ta, đầu tiên, nói những sự tình xảy ra gần đây cho ta, thứ hai, chuẩn bị cho ta ăn. Phải ngon nhất! Thứ ba, sau này nghe ta, thành thật tra rõ chuyện lời nguyên cho lão tổ tông.

Oạch!!! Snoopy rất cuồng vọng.

Đỗ Trần kinh dị nhìn hần, thầm nói Wolfe sao lại lưu lại một đồ vật này cho hậu nhân?

Snoopy thấy Đỗ Trần không nhúc nhích, chỉ vào mũi mình nói:

- Không nghe rõ sao? Đi chuẩn bị đồ ăn cho ta! Cháu! Ta là lão tổ tông của người.

Đỗ Trần cười híp mắt không trả lời, Snoopy lại liếc nhìn tiểu Bối Bối:

- Nha đầu, tới bóp chân cho lão tổ tông! Còn tiểu tử kia!

Hần chỉ Alex:

- Đi chuẩn bị thức ăn cho ta.

Nói xong, Snoopy như một đại gia, lại ngạo mạn tựa trên vách tường đại sảnh.

Đỗ Trần tức giận, mẹ nó, lão tử còn không tìm người phiên toái, người lại xuất ra phong phạm của lão tổ tông ta, con mẹ người là cái thá gì chứ?

- Không nghe được lời ta sao?

Snoopy tức giận trợn mắt:

- Muốn chết phải không?

Hần nhảy dựng lên, tay chỉ Đỗ Trần:

- Cháu, thiếu giáo dục hả? Ba mẹ người không có dạy người tôn kính lão tổ tông sao? Hậu đại của lão đại sao lại không có giáo dưỡng vậy chứ?

Trong mắt Đỗ Trần, hàn quang chợt lóe, Snoopy đã động tới chỗ đau của hần, một cô nhi xuất thân đầu đường xó chợ, đi đâu tiếp thu giáo dục chứ?

Snoopy thao thao bất tuyệt, thật sự là bắt đầu giáo dục Đỗ Trần:

- Hậu đại không có giáo dưỡng, ta lão tổ tông cũng có trách nhiệm a! Sau này đi theo ta, học! Miễn cho ngày sau khiến người ta không nhìn được! Người xem đức hạnh của người này!

Ngón tay hần chỉ mi tâm Đỗ Trần:

- Không có phong thái của một nam nhi, đứng thẳng cho ta, uốn ngực ra, người đang đứng như một thái giám, như một kẻ biến thái bị cắt đi cái...

Đỗ Trần cười híp mắt cắt đứt lời hần:

- Snoopy, người là bao nhiêu cấp dị thú?

Hắn một mặt nói, một mặt nhìn chăm chăm cổ Snoopy.

- Người quần làm gì?

Snoopy trợn to mắt:

- Còn có người nhớ kỹ cho ta, tôn nhân (cháu), sau này phải gọi ta là Snoopy lão tổ... tiểu tử ngốc người muốn làm gì?

Chẳng biết khi nào, Alex đi bộ tới trước mặt Snoopy, chỉ cao ngang đùi Snoopy, ngửa đầu, ngoắc ngón tay.

Snoopy hạ mình, bất quá không phải tiếp đón Alex, mà hắn muốn giáo huấn tiểu tử ngốc không có giáo dưỡng này:

- Tiểu tử ngốc, người có hiểu lễ biết không? Nhìn quần áo người mặc tựa hồ năm sáu tuổi, sao lại ngay cả một tiếng...

- Phốc!

- A!

Snoopy hét thảm một tiếng, ôm mũi đau quá nằm lăm ra đất dẫy dụa.

Alex sệt sệt xoa xoa ngón tay:

- Cao thủ, không nói nhảm.

Đỗ Trần cười to ha ha, chẳng lẽ Snoopy này giống Andy ngày đó, chỉ là một phường giá áo? Vừa muốn khen nhi tử vài câu, đột nhiên Snoopy "Phanh" tỏa ra một đám khói, tiếp đó hình thể hắn kịch liệt thu nhỏ, cuối cùng quần áo rơi trên mặt đất, chỉ còn lại một bộ quần áo nho nhỏ.

- Đây...

Đỗ Trần lấy làm kinh hãi.

Alex chấp tay cười lạnh nói:

- Thượng cổ dị thú, Abu Lun huyền yêu thổ.

Tiểu Bối Bối là lười:

- Đệ đệ, người nói hắn là thổ? Không đúng, Bối Bối xem qua tinh thần hắn, hắn có hình dáng Wolfe mà.

Tiểu nha đầu không thể tin hỏi lại.

Alex tay phải vẽ ra chữ bát, chỉ vào phụ cận:

- Phục chế cùng mị hoặc, năng lực của thổ! Hắn phục chế hết thủy của mười nhị cấp Wolfe, kể cả tần suất tinh thần, tỷ tỷ người tự nhiên không tra ra.

Đỗ Trần ngạc nhiên nhìn nhi tử. Ôm lấy hắn thơm một cái:

- Alex, người sao lại biết? Không cho nói cao thủ không cần lý do.

Alex lạnh lùng gật đầu:

- Được rồi... cao thủ, không cần giải thích.

Đang nói, một con thổ nhỏ tai dài, từ trong đồng quần áo nhảy ra, toàn thân màu nhũ trắng, chỉ có hai cái mắt là đen. Cái lỗ tai thật dài, một chân ôm mũi, một chân làm như hình thức quyết đấu.

Hắn sợ hãi nhìn mọi người, tự cho mình can đảm:

- Hắc, ta là lão tổ tông, các người phải tôn trọng ta.

Alex lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn:

- Giải trừ phục chế, thổ... chỉ là phế vật.

Snoopy sững sốt, gơ quyền nhảy lên trước, hai đấm bung ra:

- Hắc, ta là thổ, không sợ các người.

Đỗ Trần lắc lắc đầu, tiến lên cầm lấy hai tai thổ của Snoopy xách lên, tiện tay đưa cho Alex:

- Alex, hắc là của người.

- Uy, ta là lão tổ tông, ta là thổ. Ta không sợ các người. Ai ui!

Alex cầm lấy hai tai thổ, đặt Snoopy trước mặt, tựa như cao thủ tuyệt thế cao ngạo sau khi khổ chiến chuẩn bị hủy đi thi thể của địch nhân.

Snoopy ngừng chửi bới, huy vũ hai cái chân nhỏ:

- Người muốn làm gì? Lão tổ tông ta còn không có giáo dục...

Alex nở nụ cười, cười lạnh.

Snoopy trừng to mắt, chậm rãi, chậm rãi choáng váng...

Từ hôm nay trở đi, thành viên trong gia đình Đỗ Trần có thêm một kẻ thích giáo huấn người khác, gọi là huyền yêu thổ Snoopy.

Khi trở lại cổ堡, trời đã sáng hơn nhiều, tiểu Bối Bối cùng Alex cầm lấy Snoopy đi vào phòng bếp, một mặt nghịch ngợm lão tổ tông, một mặt nói hết chuyện xảy ra trong mấy năm nay cho Snoopy.

Snoopy mặc dù tính tình không ra gì, nhưng hắc có thể được Wolfe tín nhiệm, tri thức cùng năng lực là không nghi ngờ, cũng là Đỗ Trần có thể tín nhiệm! Tên này am hiểu phục chế cùng mị hoặc. Nói không dễ nghe, là có thể gạt người, kỳ thật bản thân thì rậm cũng không bằng, nhưng hắc có thể phục chế lại dị thú cùng người mà đã gặp qua, hơn nữa ngay cả tinh thần lực của tiểu Bối Bối đều không thể nhận nổi.

Năng lực này... Đỗ Trần muốn cười lớn ba tiếng, từ ngày Đỗ Trần dựng lên Đỗ Trần thần, Snoopy quả thực là một món quà từ trên trời rơi xuống.

Chịu được xú tính tình của Snoopy, Đỗ Trần cùng hắc vào trong cổ堡 phân tích trao đổi vài ngày, nhất trí nhận định, Da Tát giáo kỳ thật là hậu đại của Wolfe, với Renault để quốc cùng căn nguyên, Đỗ Trần cùng Arthur là huynh đệ có quan hệ huyết duyên. Chỉ là ngày sau trở thành người trên đường, là vì không biết bí mật này.

Muốn phá giải điều này, sợ rằng phải đi tới Thương Khung đại lục.

Về phần nửa lời tiên đoán của Wolfe, Snoopy cũng tin tưởng vào năng lực mở khóa của Đỗ Trần, nhưng mấu chốt là "Chúng thần tiêu tán" là có ý gì?

Ngoài điểm trọng yếu nhất này... Margaret năm đó có cốt nhục của Wolfe, nữ nhân này dù độc ác hơn nữa, cũng không có khả năng giết con mình thân sinh.

Nhưng Tuyết Cơ nói qua, Margaret không có con, vậy đứa nhỏ của Margaret cùng Wolfe ra sao? Đáp án tại Thương Khung đại lục.

Ngày thứ ba, Đỗ Trần đang cùng Snoopy thương lượng có đi Thương Khung xem một chút không, đột nhiên Pete lại gõ cửa:

- Chủ nhân, có mấy vị giáo sĩ giáo đình ngồi phi hành thú cấp tốc tới tìm ngài, nói có sự tình trọng yếu.

Đỗ Trần tiện tay giao Snoopy cho nhi tử, đứng dậy nghênh đón. Nhưng không đợi hắc chuẩn bị xong, ầm một tiếng, cửa lớn bị người mở ra, Thomas đầu thần vội vàng vọt đến:

- Ai nha lão đệ, trong thời gian này người đi đâu? Chúng ta tìm người sắp điên lên rồi.

Đỗ Trần trong lòng âm áp, cả giáo đình sợ rằng chỉ có Thomas chính thức lo lắng cho mình.

Thomas tiến lên nắm lấy tay Đỗ Trần, kéo hắc ra ngoài:

- Đi mau, có đại sự rồi, lão đại vừa nghe nói người bị phục kích nhưng đánh bại Hải Hoàng, lập tức lệnh ta tìm người, nhanh lên.

Đỗ Trần thầm hiểu được thật sự có đại sự, giáo hoàng không thể là nhân vật không trầm ổn!

Thomas vỗ trán:

- Ai, người xem tính tình ta, lão đại còn viết cho người một phong thư.

Nói xong hắn đưa cho Đỗ Trần một phong thư, trên thư còn có đồ án chúng thần kim hoàn.

Đây là độ cơ mật cao nhất trong hệ thống tình báo của giáo đình, ám điện thủ hạ truyền, ngũ hoàn xuất, tất có sự việc to lớn liên quan tới sinh tử tồn vong của giáo đình.

- Pete, người ra ngoài trước đi.

Đỗ Trần đuổi người hầu ra, mở thư, trên mặt là thân bút thủ thư của Samar IX, bên trong chỉ có một câu.

"Francis, cấp tốc tới Đại Hạp cốc Auerbach, không được kháng mệnh, trên đường Thomas sẽ nói rõ cho người, đại biểu chúng thần trên đời khâm mệnh."

Khẩu khí cực kỳ cường bách, giáo hoàng xem ra thật sự nóng nảy.

Nhưng Đỗ Trần bây giờ chạy đi đâu? Một loạt chuyện cần hắn giải quyết, chuyện khác hắn có thể tạm thời chậm lại, nhưng Pakacs bị thương thì làm sao? Đỗ Trần còn muốn mang hắn đi gặp Porter.

Thomas thấy Đỗ Trần chần chừ, thúc giục:

- Phi hành thú ở bên ngoài, nhanh ra đi.

Đỗ Trần nhú mày:

- Người chờ ta chút.

Hắn viết một phong thư, kêu Thomas cho người chuyển tới thành Duerkesi, trên thư dùng ám ngữ nói cho Harry, lập tức phái người tới đây tiếp quản một người tên Pakacs, tiếp đó bí mật an trí trong thành chủ phủ.

Thomas lập tức đưa thư ra ngoài, Đỗ Trần lúc này mới yên tâm, ôm nữ nhi theo Thomas lên phi hành thú.

Ngồi trong thùng xe, Thomas kêu mọi người lui ra, nhỏ giọng nói:

- Trận đánh Đại Hạp cốc Auerbach, đánh tan ý đồ cướp thi thể của Auerbach, nhưng, nhưng lỗi hỏa kích viêm pháo khi bắn nhằm một phát, vô tình đánh rơi quan tài Auerbach..

Thomas lão gián điệp này thích kể chuyện xưa, đương nhiên lúc này lại nổi lên thói quen.

Đỗ Trần cười, phối hợp:

- Sau đó thì sao?

Thomas thoả mãn dục vọng kể chuyện xưa, lúc này mới nói:

- Sau đó mở quan tài ra, rất nhiều đồ vật vàng bạc châu báu, thánh khí chiến giáp... các loại bồi táng phẩm đều có, chỉ không có... thi thể Auerbach.

407. Đại Thanh Tẩy

Thi thể Auerbach mất tích rồi...

Đỗ Trần vuốt mũi, tựa ghế vắn vể vạt áo, vể mặt mông lung.

Thomas tiếp tục nói:

- Người không thấy được tình hình lúc đó a, mọi người vừa nhìn thấy trong quan tài không có thi thể, Bowness cũng cả kinh chậm lại nửa nhịp, suýt nữa bị đại pháo bắn trúng! Lão đại liếc nhìn quan tài, sắc

mặt xanh lét... điên cuồng nhất là thú nhân, người biết không? Trong hai mươi vạn cấm vệ quân thủ hộ Đại Hạp cốc, có một ngàn bốn trăm người tự sát tại chỗ để tạ tội...

Thomas nói văng nước bọt, hắn cũng không để ý tới Đỗ Trần đang suy ngẫm.

Thi thể Auerbach vì sao lại mất tích, tình báo bây giờ còn không đủ để phán đoán chân tướng, nhưng đủ để phân tích tính nghiêm trọng của chuyện này - đầu tiên không cần nghi ngờ là, thú nhân nhất định sẽ nổi điên, nhất định sẽ không để ý hết thấy truy tìm thi thể Auerbach, mà làm loạn sự sắp đặt của giáo hoàng trong lần thứ hai nhân ma đại chiến.

Tiếp đó, thi thể Auerbach là ai trộm đi? Dám chắc không phải giáo đình, cũng không phải Ma tộc, vậy là phe thứ ba! Mà phe thứ ba này còn có thể hết sức cường đại, hơn nữa chúng vì trộm thi thể Auerbach, nhất định không có khả năng trở thành bằng hữu của giáo đình cùng thú nhân... phương thể lực thứ ba này nhúng tay vào nhân ma đại chiến, sẽ mang đến chuyện xấu vô cùng.

Không sợ phía trước có bao nhiêu khó khăn, chỉ sợ không biết phía trước có bao biến hóa, đây cũng là chuyện thường tình của con người! Giáo hoàng sợ dĩ phát ra thư có dấu năm vòng tròn gọi mình về, sợ rằng muốn mượn Đỗ Trần thần tới ứng phó chuyện xấu trong tương lai!

Đỗ Trần đang nghĩ, Thomas đã nói xong hết chuyện về một đoạn thời gian khi thi thể Auerbach mất tích, sau đó nhỏ giọng nói:

- Đây là một việc, mặt khác giáo hoàng lão đại triệu tập người, chấp sự giáo phụ ám điện còn có một ý tứ khác... hắn muốn người hiệp trợ thánh giáo tiến hành đại thanh tẩy.

- Đại thanh tẩy?

Thomas trầm trọng gật gật đầu:

- Lúc này đây Phillip cùng Brockman bỏ chạy, giáo đình có phản đồ. Nhưng chỉ là kẻ thứ ba trong kế hoạch đại nhân vật của Ma tộc! Vậy có thể tưởng tượng, Ma tộc đã luồn sâu vào nhân loại chúng ta tới bước nào! Vì không để Ma tộc nắm mũi chúng ta trong tương lai, chúng ta phải thanh tẩy gián điệp bên trong! Đây là nguyên văn lão đại nói.

Đỗ Trần hơi gật đầu, quyết định của giáo hoàng không thể chậm trễ, nhưng đại thanh tẩy... đây là một thanh kiếm hai lưỡi, làm tốt, gián điệp của Ma tộc hoàn toàn bị thanh trừ! Làm không tốt, vậy sẽ khiến cho nội bộ nghi kỵ lẫn nhau, đại chiến chưa bắt đầu, đã rối loạn lên rồi.

Sắc mặt Thomas rất nghiêm trọng:

- Lão đại còn nói, người có thể tin tưởng trong giáo đình thật quá ít! Người cùng Đỗ Trần thần từng phá hoại kế hoạch vong linh của Ma tộc, hủy đi kế hoạch mà Ma tộc bao năm khổ công thi hành, vậy người cùng Đỗ Trần thần giáo là trong sạch, cho nên lão đại hi vọng người hiệp trợ hắn đại thanh tẩy!

Nhắc tới chủ đề đại thanh tẩy, Thomas không thể không kể chuyện xưa, mặt mày ủ rũ, thở dài không ngừng, Đỗ Trần còn chưa có gặp qua vẻ uể oải của hán tử lỗ măng này.

- Thomas lão đại, đại thanh tẩy của giáo hoàng bệ hạ tiến hành tới bước nào rồi?

- Nhân viên Vãn Thần chức của giáo đình đã toàn bộ tiếp nhận kiểm tra bằng ngân châm Amya, nhưng chỉ tra ra mấy tên tôm cá. Hơn nữa lão đại nói, gián điệp của Ma tộc không nhất định là Tử Huyết Nhân. Hồng Huyết Nhân cũng có thể đầu nhập Ma tộc, bán đứng chủng tộc của mình, cho nên hắn cho ta một phân danh sách, người trên danh sách dám chắc không có chuyện, còn lại... toàn bộ phải tiếp nhận điều tra.

Nói xong Thomas giơ ra một mảnh giấy, mặt trên ghi năm tên - Ziege, Thomas, Francis, Bairu, còn có Âm Ảnh giáo phụ!

Đỗ Trần cả kinh nói:

- Chẳng lẽ trong giáo đình chỉ có năm người này không hiềm nghi, còn lại toàn bộ đều...

- Còn lại toàn bộ đều bị hiềm nghi.

Thomas trầm giọng nói.

- Giáo hoàng bệ hạ định dùng thủ đoạn nào điều tra hiềm phạm?

Thomas nhún vai:

- Lão đại thông lệnh trong nội bộ giáo đình, mọi người giám thị nhau. Phàm là trong phạm vi đại thanh tẩy... ngôn giả vô tội!

Đỗ Trần thần sắc cuồn cuộn, một lệnh này, cùng với chuyện làm trước đại chiến thế giới tại các đế quốc khổng lồ cũng tương tự? Lịch sử kiếp trước của hắn đã chứng minh, lệnh này là tự đào mộ! Đỗ Trần vội hỏi:

- Mỗi người đều có thể điều tra chứng cứ, vậy quyền sát phạt thì sao?

- Quyền sát phạt? A, quyền giết người nắm trong tay năm người trong danh sách, những người khác đều có thể tùy tiện nói, tùy tiện chỉ trích, nhưng không được giết.

Đỗ Trần lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại nghĩ, cái gì? Mình cũng trong danh sách, không phải nói rõ... lão tử chính mình được giáo hoàng giao sát lệnh, chỉ cần xem ai không vừa mắt, có thể giờ đại kỳ chính nghĩa giết chết hắn sao?

Trời ạ! Giáo hoàng bệ hạ lần này cũng quá hào phóng a?

Không! Giáo hoàng sẽ không tín nhiệm ta như thế! Đỗ Trần sờ sờ cái mũi, nghĩ tới một chuyện khác có thể....

Thomas thần nhiên nói:

- Tình huống cứ là vậy, chuyện cụ thể, người đi thương lượng với lão đại.

Đỗ Trần lại hỏi tình hình bọn Dịch Cốt, ngày đó sau khi Đỗ Trần mất tích, Đỗ Tư - Đỗ Trần thần không ai giúp đỡ, cũng khó giấu diếm, may là được hai vị lão tổ mẫu trợ giúp. Chỉ nói với người ngoài là Đỗ Trần thần lo lắng cho Francis, đã đuổi theo xuống dưới đất. Mà sự vụ sau đó, đều là Dịch Cốt không am hiểu sự vụ căng da đầu ra làm, bất quá biểu hiện của hắn phi thường tốt.

Đỗ Trần rất hài lòng.

Phi hành thú cấp tốc của giáo đình quả nhiên danh bất hư truyền, so với Á Long liên của Đỗ Trần còn nhanh hơn, chỉ mất một ngày rưỡi là bay tới trên bầu trời Đại Hạp cốc Auerbach.

Đại Hạp cốc trang nghiêm thần thánh ngày trước giờ phút này tan nát cô đơn, nơi nơi đều là cảnh tượng tàn phá sau đại chiến, thậm chí hai vách sơn cốc đều bị đánh sụp nhiều chỗ, mà tổng hành dinh của giáo hoàng lại ở ngay tế điện gần đó.

Đỗ Trần đáp xuống trước cửa hành dinh, phóng mắt nhìn lại, đột nhiên phát hiện một chuyện kỳ quái:

- Thomas, cờ xí của thú hoàng cùng gia tộc St. Barton đâu rồi? Vì sao thú nhân thiếu đi rất nhiều?

- Đại quân thú tộc đã xâm nhập tính mạng mê cung phòng ngự Ma tộc, đồng thời tìm kiếm thi thể Auerbach.

Thomas còn chưa trả lời, giáo hoàng đã đi nhanh tới từ trong trường, gật đầu với Đỗ Trần, lạnh nhạt nói:

Sủng nhân của thần, người làm ta tìm kiếm thật khổ.

Đỗ Trần mỉm cười, tiến lên thi lễ, thấp giọng thần bí nói:

- Bệ hạ, có một tin tức tốt cùng một tin tức xấu. Ngài muốn nghe cái nào trước.

Giáo hoàng nhíu mày, cười diêm đạm nói:

- Vào trường rồi nói, trước tiên nói tin tốt trước. Ta gần đây nghe được nhiều tin xấu lắm rồi

Nói xong, hắn tiến vào trường, ngồi lên ghế màu vàng.

Đỗ Trần cười nói:

- Tin tức tốt là, ổ của Ma tộc thâm uyên dưới đất giờ phút này đang chịu công kích mãnh liệt, đối thủ của bọn họ cực kỳ kinh khủng, sợ rằng Bowness phải điều tất cả vong linh binh đoàn mới có thể ngăn cản... Ma tộc, tạm thời không có thời gian đối phó nhân loại chúng ta.

- Ba!

Thành ghế bị giáo hoàng bóp nát, có chút cười cười, thả ra thành ghế đã tan nát, giáo hoàng cười khê nói:

- Francis, ta chẳng biết thưởng cho người thế nào mới tốt! Đây quả nhiên là một tin tốt.

Đỗ Trần che miệng, cười mỉm:

- Bệ hạ đừng nóng vội, ta còn chưa nói xong... từ sau khi Blue Island bị đánh chìm xuống, cho tới 16 năm trước, tất cả động hướng cùng đại bộ phận cơ mật của Ma tộc, ta đều mang về cho ngài.

Đồng tử của giáo hoàng kịch liệt co lại, nhưng mặt lại không chút biểu hiện dị thường:

- Tốt lắm, phi thường tốt! Sủng nhân của thần, nói ra tin xấu đi.

- Tin xấu là... Xích Quân.

Lập tức Đỗ Trần nói ra chuyện trải qua ở phạt tội chi thành, bất quá hẳn có sửa qua ba chỗ, một là gia tộc Brockman không có phần hồi nhân gian, mà sau khi bị Đỗ Trần lợi dụng đã giết đi, táng mạng trong miệng JuJu thú. Thứ hai là, tiểu Đỗ Đình hạt của tính mạng thụ căn bản không tồn tại, Đỗ Trần có thể chạy trốn là vì Đỗ Trần thần tìm được... Mà chỗ sửa thứ ba là, Julie không có bại lộ thân phận, nằng sau khi được cứu liền hóa thành tro cốt.

Nói xong, Đỗ Trần đưa xương cốt của Julie ra. còn có lượng lớn tư liệu Ma tộc có được từ gia tộc Brockman.

Giáo hoàng lặng lẽ nghe, nhìn những thứ trước mắt chậm rãi nói:

- Thomas, mang tro cốt chia làm ba bộ phận, một bộ phận tới thần điện cung phụng, một bộ phận đưa đi nghiên cứu, một phần cuối đưa cho giáo chủ Brook! Mặt khác chuyện này chỉ có chúng ta mấy người biết thôi, hiểu chưa?

Thomas lui phía sau, giáo hoàng nhìn Đỗ Trần:

- Đại biểu chúng thần trên đời có hai vấn đề phải nói rõ, đầu tiên, JuJu thú có thể bị Ma tộc lợi dụng không, trở lại đối phó với nhân loại chúng ta?

Đỗ Trần nói:

- Tuyệt không thể, ngày đó ta thả JuJu thú tới thâm uyên dưới đất, cũng đã nghĩ chu đáo - chủ lực của Ma tộc là vong linh binh đoàn, bản chất là vong linh - một mặt khác của tính mạng thụ mà ra, mà JuJu thú lại là mặt còn lại, mang tính sinh mạng, bọn họ tuyệt không thể cộng tồn, thậm chí có thể nói là thiên địch! Ma tộc nếu muốn lợi dụng JuJu thú, trừ phi bỏ qua vong linh binh đoàn.

Giáo hoàng gật đầu:

- Ừm, chuyện JuJu thú tạm thời không nên tuyên dương, người biết đó, chỉ có nguy cơ thì nhân loại mới có thể bộc phát ra dũng khí vượt mức bình thường, nếu bọn hắn biết tới JuJu thú... A a, vấn đề thứ hai là, Xích Quân thật sự cường đại tới mức người hình dung sao?

- Chính xác trăm phần trăm.

Giáo hoàng trầm mặc hồi lâu, chậm rãi đứng dậy:

- Ta biết rồi, Francis, người lần này lập công lao lớn, ta sẽ ghi công của người lên thần ma phổ.

Thần ma phổ? Thứ gì vậy?

Đỗ Trần đang nghi hoặc, giáo hoàng đã dẫn hắn tiến vào phòng trong trướng, thấy tình cảnh trước mắt, Đỗ Trần chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, phòng này kim quang xán lạn, trên vách tường có treo đầy bản đồ quân sự, mà ở trung ương, có một tấm bia đá cao lớn, chỉ vào tấm bia đá, giáo hoàng nói:

- Vãn Thần đại chiến năm đó, thần hoàng Prince lập bia đá ghi chiến công của chúng thần, ta cũng học theo thần hoàng, làm bi văn để hậu nhân biết rõ công tích của các người.

Đỗ Trần đánh giá tấm bia đá cao bằng hai người, chỉ thấy trên đã có rất nhiều tên, mà có tên... Hawkin: đệ nhị thuận vị kế thừa nhân gia tộc St. Barton, thống lĩnh hồng y lăng vệ, bỏ mình tại Đại Hạp cốc Auerbach ngày 31 tháng 8 năm 1280 Vãn Thần lịch.

Hawkin đúng là đã chết.

Ai, Đỗ Trần thầm nhớ lại tình hình ngày đó, thú nhân đại hán kia vỗ ngực, trầm giọng nói:

- Chuyện chịu chết giao cho ta, chí cao phụ thần yên tâm.

- Đông đông!

Giáo hoàng gõ bản đồ đánh thức Đỗ Trần trở lại sự thật, chỉ thấy Samar IX chỉ vào bản đồ tam đại lục nói:

- Francis, tình huống Thomas đã nói với người, ta cũng không nói nhầm, bây giờ tiếp nhận nhiệm vụ a.

Đỗ Trần tiến lên khom người nghe lệnh.

Ngón tay Giáo hoàng chỉ lên bản đồ hải vực phương nam Einstein:

Lần nhân ma đại chiến thứ hai này đã bắt đầu, ba ngày sau khi người mất tích, quốc quân các nước đã tiếp thụ đề nghị của giáo đình, tổ kiến (tổ chức kiến thiết) thần thánh liên minh! Cũng nguyện toàn lực truy tày ta đối kháng Ma tộc! Ta dùng biên giới các nước, chia đại lục Einstein cùng Nanotimor đại lục ra làm 17 chiến khu, mỗi cường quốc cùng các nước chư hầu phụ trách một khối chiến khu, tự tìm trong vùng mình quản hạt có mệnh môn của Ma tộc không, đồng thời... tiến hành đại thanh tẩy đối với quốc gia của mình.

Lão thiên, chẳng lẽ cả nhân loại đều bắt đầu đại thanh tẩy rồi?

Ngàn vạn lần không nên nội loạn a.

Đỗ Trần nhìn bản đồ, đột nhiên phát hiện, thành Duerkesi cùng một khoảng hải vực lớn của mình không nằm trong chiến khu Lanning, không nhận được nghi hoặc nhìn giáo hoàng

Lão tiểu tử người muốn làm gì? Để lãnh địa của ta độc lập lẻ loi, thực chất muốn phân liệt, không phải sáng tỏ muốn cho Baergena thu thập ta sao?

Giáo hoàng cười nói:

- Thành Duerkesi được coi là chiến khu 18, do người thống soái! Francis, người tự thân gánh trọng trách.

Cười mập mờ nhìn Đỗ Trần, giáo hoàng tựa hồ muốn nói, đúng vậy, loại tình hình này do ta cố ý bày ra, mẹ nó, người tướng ta không biết sao? Người thu thập ba vạn đại quân thú nhân, hơn nữa giao cho thần tướng Đỗ Đức thống soái, loại thực lực này khiến giáo hoàng ta cũng phải kiêng kỵ, cho nên phải "đánh" người chút. Mặt khác... a a, người quan hệ với Lanning càng xấu, ta không phải càng dễ khống chế các người sao... thuật cầm quyền, thuật cầm quyền thôi mà.

Tiểu kỹ của giáo hoàng Đỗ Trần nắm rõ như lòng bàn tay, nhưng hắn còn có thể nói cái gì? Một câu của giáo hoàng "Vì nghiệp lớn kháng ma của nhân loại" buộc Đỗ Trần ngoan ngoãn cười nói:

- Ta hiểu, bệ hạ ngài thật sự là khổ tâm a.

Đối với sự lạnh nhạt trào phúng không quan tâm của Đỗ Trần, Samar IX như không có nghe thấy, mà ngón tay nhẹ nhàng chỉ lên đại dương trên bản đồ nói:

- Trong Vãn Thần đại chiến, hải tộc không có xung đột quá lớn, lúc này đây, Hải Hoàng cũng không có tâm chống lại Ma tộc...

Đây là không thể không lo, Ma tộc phản công nhân loại, vì quyền lợi được sống dưới ánh nắng mặt trời, mục tiêu của bọn họ là - lãnh thổ! Nếu là "Thổ", vậy liên quan tới hải tộc cái rắm a? Đồng thời, hải tộc với lục địa không có hứng thú, mọi người căn bản là không có xung đột ích lợi, cho nên hải tộc khổng lồ do Sainz nắm giữ... xem nào nhiệt là được.

Giáo hoàng tiếp tục nói:

- Nhưng mệnh môn của Ma tộc trên đại dương không phải không có, Hải Hoàng không hợp tác chúng ta, chúng ta cũng khó mà bịt mệnh môn của Ma tộc trên đại dương... Cho nên, chiến khu 18 của người có trách nhiệm giao tình với hải tộc.

Đỗ Trần nhìn thoáng qua phạm vi giáo hoàng vẽ ra, đại khái là từ thành Duerkesi tới Kim Sa Giác Thương Khung đại lục, còn có một vùng biển hình tam giác ở trung tâm.

Nhiệm vụ này cũng không có gì khó khăn, tiểu vương tử Goethe của đại tam giác hải vực là người của Đỗ Trần thần giáo.

Đỗ Trần bĩu môi, không có đặt nhiệm vụ này trong lòng.

- Chuyện chuẩn bị chiến tranh cùng ngoại giao chỉ có vậy, chuyện đại thanh tẩy là sau.

Giáo hoàng từ tay áo lấy ra một lệnh bài, giao cho Đỗ Trần:

- Người âm thầm giết, chỉ cần có chút đầu mối liền dùng kim bài lập tức giết chết nghi phạm.

Nói cách khác, người tùy tiện giết, có sự việc gì tìm giáo hoàng ta! Đỗ Trần cười cười:

- Bệ hạ, nếu nghi phạm là quốc quân một nước, hoặc có thể lực khổng lồ thì sao?

- Tiểu quốc binh lực dưới hai mươi vạn, người tùy tiện xử trí, quốc quân của cường quốc... giao cho ta.

Trong mắt giáo hoàng hiện lên sát khí.

Đỗ Trần trong lòng rung động! Trên đường đã nghĩ tới tương lai có thể đoán định kia...

Giáo hoàng cười cười, sắc mặt khôi phục vẻ bình thản:

- Đây đều là đại kế lâu dài, người không cần vội, bất quá có hai việc người phải đi làm bây giờ.

- Bệ hạ xin cứ nói.

- Đầu tiên, Lanning vương đối với việc ta tách người thành chiến khu 18 hết sức không hài lòng, lần này nhân danh nghĩa đi thăm dò mệnh môn, cho Angius mang một bộ phận binh đoàn xuống phía nam, tới biên giới với người! Người phải xử lý tốt việc này.

Dừng chút, giáo hoàng chỉ vào trung tâm bản đồ:

- Thứ hai... người đi tới xem xét nơi này.

Đỗ Trần nhìn đảo lớn ở trung tâm bản đồ nói:

- Là đảo Borg, nó được gọi là trung tâm của tứ hải, vốn là đất được phong của nữ thần chiến tranh cùng trí tuệ, còn được gọi là công quốc Monaco, bất quá nghe nói mấy năm trước nơi này vì thịnh sản giàu có đã bị hải tộc chiếm lĩnh! Công quốc Monaco cũng giống rất nhiều tiểu quốc, biến mất trong lịch sử...

Nói về đảo Borg, Đỗ Trần biết là vì Anne, vì đảo Borg nằm cách thành Emerald của gia tộc Anne ba trăm hải lý.

Bất quá tất cả đều bị bóng dáng một thân ảnh nhu nhược thê mỹ thay thế, Đỗ Trần cũng dần dần quên mất hòn đảo này cùng Anne...

Hôm nay giáo hoàng nhắc tới đảo Borg làm gì?

Giáo hoàng chỉ vào đảo Borg nói:

- Năm năm trước, Hải Hoàng thân chinh soái lĩnh đại quân chiếm cứ đảo Borg, phá hủy công quốc Monaco, nhưng nể mặt ta mà không hủy diệt Nữ Thần cung - công quốc Monaco, chỉ là đập nát pho tượng lớn nữ thần Monaco, mà giữ lại cung phụng thần điện, cũng không có tiết độ thi thể nữ thần trí tuệ cùng chiến tranh...

Đỗ Trần trong lòng rung động:

- Chẳng lẽ kể cả thi thể Auerbach...

Giáo hoàng gật đầu:

- Nửa tháng trước, Nữ Thần cung bị cháy lớn, ta dựa vào sự tôn nghiêm của giáo đình, phát ra thư khiển trách Hải Hoàng, nhưng Hải Hoàng Sainz gửi lại một phong thư hết sức cứng rắn, ngay đây, người tự xem đi.

Đỗ Trần mở thư ra, vừa nhìn, câu đầu tiên khiến hắn phì cười.

Hải Hoàng viết: "Nữ Thần cung bị cháy liên quan cái gì tới ta a! Samar, ta năm năm trước không phá hủy Nữ Thần cung là đã nể mặt thánh giáo người, người còn muốn sao? Nói cho người biết, ta cũng chẳng để tâm, vụ cháy ngày đó toàn bộ thành viên vệ đội của ta trú trong Nữ Thần cung mất tích, hơn nữa đảo Borg đại bạo loạn, nô lệ của ta chạy hơn một nửa, đồ vật quan trọng mất mát số lượng lớn..."

Đỗ Trần đang cười, đột nhiên trong lòng rung lên, từ thời gian tính toán, nửa tháng trước đảo Borg đại bạo loạn, nô lệ của Hải Hoàng cùng bảo vật đều bị mất mát... năm ngày trước, mình gặp đại thẩm sát, Hải Hoàng truy tìm bảo vật, còn cứu được Pakacs.

Chẳng lẽ hắn là nô lệ Nữ Thần cung, di dân vong quốc công quốc Monaco?

Đỗ Trần tiếp tục đọc, nội dung tiếp theo làm hắn càng thêm khiếp sợ, Hải Hoàng nói:

- Samar, nói cho người một tin xấu, sau khi nô đại hỏa, ta sửa sang lại Nữ Thần cung, kết quả phát hiện thi thể nữ thần Monaco biến mất, ta hoài nghi nô lệ trộm đi thi thể, người lưu ý cho ta, ngày sau đừng nói ta độc thân, hiểu chưa?

Đỗ Trần kinh ngạc nhìn giáo hoàng.

- Francis, người hắn là hiểu rồi... đúng vậy, sau khi thi thể Auerbach mất tích, ta thấy hai sự kiện này tuyệt đối không tầm thường! Bây giờ tin thi thể Auerbach bị mất đã phong tỏa toàn bộ, thú nhân biết tình hình đều tiến vào sinh mệnh mê cung, ta muốn mời Đỗ Trần thần âm thăm truy tra chuyện này.

Đỗ Trần đáp:

- Thần của ta nhất định sẽ đáp ứng.

- Tốt, người trước tiên cùng Đỗ Trần thần đi kiểm tra Đại Hạp cốc Auerbach, sau đó tự kiểm soát đi kiểm tra đảo Borg! Sát phạt kim bài trong tay người, người tự quyết, ta chỉ có một yêu cầu, cố gắng không nên xúc phạm Hải Hoàng.

Giáo hoàng phát tay, Đỗ Trần cáo lui.

Vừa mới ra khỏi trường, Đỗ Trần đã thấy hai người đâm đầu tới, không khỏi sửng sốt, lập tức cung kính nói:

- Sư phụ, ngài sao lại tới đây? Giáo phụ Ferdinand, đã lâu không gặp.

Người tới là giáo phụ Ferdinand cùng Ziege, Ferdinand lông mày đỏ nói:

- Giáo phụ các hạ, ta thân là giáo phụ giáo khu Einstein, có thể không đến sao? Ngày 21 tháng 8, các người cùng Bowness đại chiến, ta cùng Ziege viện trưởng sáng ngày 1 tháng 9 mới tới đây.

Hắn giới thiệu đơn giản tình huống của mình, không có hỏi nhiều, mà để cho hai thầy trò gặp mặt.

Ziege vốn sắc mặt ngưng trọng, trong lòng muốn hỏi chuyện đối phó Ma tộc, nhưng vừa thấy Đỗ Trần, con mắt tam giác lập tức nheo lại, mặt trầm như nước:

- Francis, giỏi lắm! Người thật sự rất tuyệt.

408. Manh Mối

Đỗ Trần có chút sửng sốt, hắn bị luận điệu kỳ quặc của lão gia tử làm cho rối mù vô thức nói:

- Sư phụ, ngài muốn
- Năm ngày trước phải người đã đánh bại Hải Hoàng Sainz, thật vậy không?
- Đúng vậy sư phụ!

Đỗ Trần trong lòng dấy lên ý nghĩ, lão nhân gia không phải là người để ý từng chút chút a!

Ziege hung hăng trừng mắt nhìn Đỗ Trần một cái:

- Vì sao người xài Đỗ Trần bí pháp mà không sử dụng tới chiêu thức của Đấu Thần học viện?

Không phải là ta sử dụng Đấu Thần học viện chiêu thức để đánh thắng Hải Hoàng sao? Đỗ Trần ta thán trong lòng. Đột nhiên Ziege phía đối diện bật cười ha hả... thì ra, lão gia tử làm một việc chưa từng thấy bao giờ là nói đùa với Đỗ Trần.

- Hải Hoàng Sainz đâu có nói gì với ta chứ?

Đỗ Trần có thể nhìn ra lão nhân gia là thật tâm vui mừng khi thấy thành tựu của học trò mình, cười đến híp cả mắt lại. Đỗ Trần trong lòng cũng thấy ấm áp, cười đáp:

- Có, hẳn nói là hẳn phục người đã dạy ra đệ tử ngang với người!

Ziege cười ha ha, nói thẳng tuột:

- Cái này ta không dám chiếm công, à, nói tới đó, người mặc dù là học trò của ta, nhưng ta lại không có dạy cho người cái gì hết

Cứ như vậy, hai thầy trò hàn huyên vài câu chuyện gia đình, Đỗ Trần nói về kinh nghiệm đã qua, cũng thuật lại nhiệm vụ mà giáo hoàng giao phó cho hắn. Nghe xong nhiệm vụ của giáo hoàng, Sắc mặt của Ziege có chút khó coi, phẩy phẩy tay:

- A, cái này cũng đều vì đại nghiệp kháng ma, người trước tiên đi lo chuyện của người đi, chừng nào có thời gian thì trở về Đấu Thần đảo, chuyện tốt nghiệp của người cũng phải lo cho xong đi.

Đỗ Trần khom người cáo lui, theo đúng lễ tiết của đệ tử, bình tâm mà nói, thời gian chung sống giữa hắn và lão nhân gia cũng không lâu, tình cảm giữa hai thầy trò cũng không thể tính là nồng đậm. Bất quá là Ziege đích thực là một trưởng giả đáng tôn kính, đối với ông ta Đỗ Trần sùng kính nhiều hơn là thân ái. Hơn nữa, tiền thân đạo môn của hắn cái quan niệm tôn sư trọng đạo đã khắc sâu trong xương tủy nên lời hắn nói ra cũng phát xuất từ đáy lòng.

Đưa mắt nhìn Ziege tiến vào giáo hoàng kim trưởng, liếc tới cặp lông mày màu tím của Ferdinand. Đỗ Trần vô thức chú tâm vào sát phạt kim bài trong ngực.

Ngày đó số 3 giúp đỡ Brockman cùng Phillip chạy thoát chính là ai đây? Lúc đó kẻ biết được toàn bộ bố trí của giáo đình thì ắt phải là có thân phận cao cấp trong giáo đình. Giáo hoàng có thể đã thanh lọc trong cao tầng giáo đình một lần ngày đó, nhưng lại không tìm ra dấu vết nào! Có hay không có khả năng là số 3 ngày đó trong mắt mọi người lại không có ở Đại Hạp cốc nhưng lại đang làm những chuyện khác. Chỉ là số 3 sắp xếp xảo diệu, giấu diếm được cả giáo hoàng lẫn chúng nhân, lén lút tới Đại Hạp cốc giúp Brockman một cơ hội để trốn chạy?

Đỗ Trần mở sát phạt kim bài, trong lòng nói, theo suy nghĩ giáo hoàng, đáng lẽ ra phải sớm nghĩ tới chuyện này rồi, chính mình chờ coi kết quả số 3 là ai là tốt rồi a!

Đỗ Trần đi về nơi cư ngụ của Dịch Cốt và các người. Alex và Bối Bối kéo tai Snoopy lôi tới đó. Hai vị lão tổ mẫu liền ôm Snoopy thở dài buồn bã - các nàng đã biết chuyện của Wolfe, nhưng lại không hay là Julie đã cáo tố chuyện này cho Đỗ Trần nghe.

Mà tỷ tỷ của các nàng, Julie, một phần xương tro nằm trong tay Dịch Cốt ở bên cạnh.

Kể lại cuộc đàm thoại với giáo hoàng, Đỗ Trần phân phó:

- Tiếp theo chúng ta phải truy xét cho ra chuyện thi thể Văn Thần anh hùng bị thất tung. Hai vị lão tổ mẫu, làm phiền hai vị nhanh chóng thông tri với Porter, nói hắn không cần tới đây, trực tiếp tới Duerkesi thành chờ ta! Brook, người theo ta tới Đại Hạp cốc xem xét!

Hai người đi ra cửa, không có người khác. Đỗ Trần lộ ra bồn tính, vỗ vai Dịch Cốt khen thưởng:

- Trong khoảng thời gian ta vắng mặt người làm tốt lắm, xem ra một kẻ ít khi lừa gạt người như người lại đột nhiên lừa người, hiệu quả thật là không tệ chút nào!

Dịch Cốt đỏ mặt, mà trong lòng lại thầm đắc ý. Thiếu gia muốn đào tạo mình thành nhân vật thứ hai của Duerkesi thành. Nếu mình không tận tâm tận lực, khác nào dạy người ngoài mắng ta là một tên phế vật? Còn gì là sĩ diện của Minh Đạo ta?

Đỗ Trần tự mình khảo nghiệm Dịch Cốt hỏi:

- Người thấy giáo hoàng tặng ta sát phạt kim bài, cho ta đề danh một trong năm người thanh danh trong sạch là có ý tứ gì?

Dịch Cốt hơi trầm ngâm, thán phục nói:

- Giáo hoàng thủ đoạn quả là tuyệt diệu, đây là một mũi tên bắn rớt hai con chim, vừa để cho thiếu gia giúp hắn thanh trừ nội gián, đồng thời cũng đang lung lạc và dò xét ngài.

Đỗ Trần sờ mũi nở một nụ cười, nói:

- Nói ra đi!

- Đầu tiên Samar lợi dụng danh nghĩa vì nghiệp lớn chống ma, tặng người Duerkesi được cắt ra án theo Lanning bản đồ, rồi dẫn dụ Baergena phái Angius trú binh giám thị để cho Duerkesi bị áp chế từ Lanning làm ngài phải theo hắn, nhưng lại cho ngài sát lục đại quyền! Cái thủ đoạn này gọi là ra ân và thị uy.

Đỗ Trần mỉm cười lắc đầu.

Dịch Cốt ngạc nhiên nói:

- Ta đã nói sai điều gì sao?

Đỗ Trần cười lạnh lùng:

- Người nói cái gì cũng đúng hết, cái này tùy tiện kiếm một kẻ quý tộc nào đó thì cũng có thể thấy được! Dã tâm của giáo hoàng không phải chỉ là như vậy!

Thấy Dịch Cốt vẫn chưa hiểu rõ, Đỗ Trần cười lạnh nói:

- Hiện tại thì Ma tộc đang bị JuJu thú kiềm hãm, áp lực từ phía dưới lên trên giáo hoàng giảm bớt cả trăm lần! Vì vậy mục đích của ông ta là loại trừ những ngoại tộc! Thành ra cả năm người trên danh sách đó đều chỉ là đồ đao trong tay hắn mà thôi.

Dịch Cốt cả kinh:

- Thiếu gia, vậy là sao?

Đỗ Trần chỉ chỉ vào cái mũi của mình:

- Đã nói là thật ra ta cũng muốn giết Angius rất lâu rồi!

Dịch Cốt cười ngượng ngùng:

- Có lẽ thiếu gia vẫn lo lắng chuyện giết cha là tội đứng đầu sẽ bị suốt đời vạn kiếp bất phục!

- Là vậy a! Giáo hoàng có thể cho ta sát lục đại quyền, hiện tại nếu muốn giết chết Angius chỉ cần ngụy tạo chút chứng cứ thì tam đại lục trăm triệu tín đồ đại biểu cho giáo hoàng cũng ủng hộ ta giết cha, Bọn họ còn có thể nói là ta làm vậy là đại nghĩa diệt thân!

Dịch Cốt chợt gạt đầu:

- Qua vài ngày chúng sẽ đi xử lý chuyện Angius trú binh xâm lấn, lúc đó nếu hấn còn chọc giận ngài, thì ngài thật có thể thẳng tay giết chết hấn hay không?

- Đúng vậy, nhưng là một khi ta giết đi Angius, Lanning đế quốc chẳng những mất đi một thống soái lẫy lừng danh tiếng, đồng thời 20 vạn quân chủ lực binh đoàn trong nhất thời cũng mất đi sức chiến đấu, có thể nói là quốc lực sẽ bị tổn hao rất nhiều, là cơ hội lớn cho giáo hoàng thao túng Lanning.

Đỗ Trần nhún vai:

- Chúng ta trên danh sách năm người, ai mà không có cừu nhân, ai mà không có kẻ muốn giải quyết? Chờ xem, Ma tộc còn chưa đánh tới, thì loài người đã loạn đả một trận trước rồi.

Dịch Cốt nhíu mày nói:

- Giáo hoàng chẳng lẽ lại thiếu cận vệ sao?

Đỗ Trần chỉ vào mình:

- Bởi vì ta cho hấn sự tin tưởng tất thắng với Ma tộc. Hấn tự tin là có thể bình định được nội loạn của loài người, cho nên mới chơi ván này! Mà mới vừa rồi hấn không cho ta đem chuyện của JuJu thú nói ra ngoài, chính là để cho kế hoạch thanh trừng được tiến hành thuận lợi!

Đỗ Trần chỉ vào kim bài cười cười nói:

- Giáo hoàng thật sự là muốn nuốt ta mà, còn ta thì tuyệt đối không thể bỏ xuống cái kim bài này được chắc chắn, thuận lòng trời - hợp lý lẽ, gương cao lá cờ chánh nghĩa mà hăm hại cừu nhân, quyền lợi như thế ai có thể bỏ chứ?

Một lần nữa Đỗ Trần vỗ vai Dịch Cốt:

- Người làm khá lắm, sau này suy nghĩ nhiều hơn một chút!

Dịch Cốt nghiêm túc gật đầu!

Auerbach Đại Hạp cốc hiện ra trước mắt, Đỗ Trần leo thang đi xuống lăng mộ Auerbach, nó đã bị phá hủy hết cách chữa, xung quanh tàn viên đoạn bích, chỉ có mười mấy lăng vệ hồng y thú nhân tụ tập, mất rừng rậm rạp, cái quan tài chính của Auerbach thì đặt ở ngay trung tâm lăng mộ phía trên, quan tài mở rộng, bên trong trống rỗng.

Dịch Cốt tiến lên giải thích:

- Ngày hôm đó sau khi quan tài mở ra tình hình là như thế này, không ai có nhúc nhích gì, ta và Andy kiểm tra qua, vô luận là mùi vị, cơ quan, vật bồi táng và vân vân chưa từng có chuyện gì, giống như là thi thể Auerbach đột nhiên trong quan tài mà biến mất!

Không hề có dấu vết lưu lại về chuyện thi thể bị mất đi của Auerbach, thủ pháp gây án đã không còn dấu vết gì để tra ra được...

Đỗ Trần đi xung quanh quan tài vài vòng, con mắt chuyên nghiệp của hấn nhận thấy quả thật không có gì khác thường, sau đó kiểm hồng y lăng vệ hỏi:

- Theo ghi chép, thi thể của chí cao phụ thần xuất hiện trước mặt mọi người lần cuối cùng là lúc nào?

Hồng y lăng vệ bị phản đáp:

- Là 120 năm trước, lão quốc vương có được một kiện trân bảo hiến lên chí cao phụ thần, có khai quan thấy mặt người!

Đúng vậy! Khả năng là thi thể bị mất tích vào 120 năm trước cho tới bất kỳ thời điểm nào trong ngày này.

- Vậy thì chỗ tọa lạc thi thể của chí cao phụ thần có gì thần kỳ? Tỷ như người có thể bạo phát tăng cường lực lượng

Dịch Cốt thay mặt trả lời:

- Giáo hoàng bề hạ đã tra qua, thi thể của chí cao phụ thần có lẽ hữu dụng đối với vong linh binh đoàn của Ma tộc. Thêm nữa, hẳn chỉ là một lão

Nhìn thoáng qua thú nhân nước mắt rưng rưng:

- Chỉ là một thi thể không hoàn chỉnh!

Nói cách khác, cái chết của Auerbach rất là khó coi, ngay cả mẹ đức hạnh cũng còn nhận không ra, đánh rắm cũng không được!

Đỗ Trần nói trong lòng, động cơ tạo án cũng không có manh mối gì.

Hắn liên tục hỏi thêm vài người, chẳng có kết quả gì, ngay lúc Đỗ Trần đang thất vọng thì lắng vẹ nói:

- Francis các hạ, ngài là người cuối cùng kiểm tra quan tài, nếu như người cũng không có phát hiện gì, xin mời lùi lại, để chúng ta di chuyển quan tài lại như cũ, tái tạo lần nữa cơ quan thánh khí phòng ngự.

- Cơ quan thánh khí phòng ngự?

- Đúng vậy, vì để phòng ngừa có người mạo phạm chí cao phụ thần, St. Barton gia chủ đã bố trí khóa thánh khí cơ quan ở bên trong khu để quan tài. Bất luận là ai nếu không có chìa khóa bí mật mà mở quan tài trộm thi thể, đều sẽ bị giết tại chỗ!

Trái tim của Đỗ Trần nhảy thót một cái:

- Sau trận Bowness đại chiến, trạng thái cơ quan là gì? Có bị phát động không?

- Lúc ấy, Bowness cùng lôi hỏa pháo va chạm vào nhau, dư sóng phát ra làm mở quan tài, cơ quan có phát động hay không, hay là ở trạng thái gì chúng ta đều không có rõ. Hôm đó ánh sáng thật là chói mắt, hay là cơ quan có phát động mà chúng ta không thấy được!

Lắng vẹ ngừng lại một chút:

- Cũng có người hoài nghi trên chiếc khóa thánh khí cơ quan đó có manh mối của thi thể đã mất đi, nhưng bọn họ tìm tới tìm lui mà cũng không có phát hiện gì, chỉ làm chậm trễ thời gian chúng ta tu sửa mộ địa. Ngài có cần kiểm tra lại một lần nữa không?

Đỗ Trần gấp gấp nói:

- Còn sót lại phần linh kiện gì của khóa cơ quan đều đưa hết cho ta.

Những người khác không tìm ra dấu vết, còn Đỗ Trần lại khác với họ.

Đỗ Trần, tông sư về khóa nhìn vào phần sót lại của cái khóa thánh khí này, lại bảo lắng vẹ sắp xếp chúng trở lại y như bản ban đầu. Đỗ Trần bắt chước làm lại toàn bộ quá trình khóa vào mở ra, lắc lắc đầu:

- Thật là đáng tiếc, ta cũng không có phát hiện điều gì, được rồi, các người tiếp tục tu sửa, ta không quấy rầy chí cao phụ thần nữa.

Một đội Lắng vẹ quả nhiên cùng một bộ dạng, thu xếp lại hài cốt!

Ra khỏi Đại Hạp cốc, Dịch Cốt hỏi:

- Thiếu gia, ngài thật sự không phát hiện ra điều gì sao?

409. Bái Kiến Công Chúa!

Đỗ Trần nhún vai:

- Ở khóa này không có vấn đề gì!

Dịch Cốt cười khở:

- Xem ra Đại Hạp cốc không có khả năng cho chúng ta manh mối gì rồi!

Nhưng Đỗ Trần lại cười thần bí:

- Không có manh mối, chính là manh mối lớn nhất!

Dịch Cốt không hiểu, vội hỏi tới, Đỗ Trần cười nói:

- Đặt vào vị trí của mình mà suy nghĩ một chút, nếu người muốn trộm thi thể của Auerbach, làm thế nào mới có thể không lưu lại một tia manh mối nào?

Dịch Cốt suy nghĩ một chút nói:

Cái này không có khả năng, trừ phi ta dùng phương pháp bình thường mở ổ khóa thánh khí trong quan tài, nếu không ta tuyệt đối không có khả năng không lưu lại một tia manh mối nào!

- Vậy người lật lại suy nghĩ một chút...

Đôi mắt dài hẹp của Dịch Cốt lóe lên tinh quang:

- Thiếu gia nói, tên trộm đã trộm thi thể kia dùng thủ pháp bình thường mở quan tài? Gia tộc St. Barton không có khả năng làm như vậy, như thế chính là...

Nắm tay Đỗ Trần lại vùng lên:

- Không sai, chỉ có dùng Phá Khí huyền mới có thể không lưu lại manh mối gì!

Thi thể của Auerbach là bị người ta dùng Phá Khí huyền trộm đi...

Đây đích xác là một manh mối phi thường hữu dụng.

Kỳ thực Đỗ Trần còn nghĩ tới một khả năng khác, đó chính là Auerbach tự mình từ trong quan tài chạy mất, nhưng Hồng Y lãng vệ đã chứng thực, một trăm hai mươi năm trước thi thể của Auerbach vẫn còn, bất quá lại tổn hại vô cùng, chỉ còn lại một đồng thịt vụn, loại tình huống này đã làm sụp đổ giả thuyết thứ hai của Đỗ Trần.

Trở lại trường bằng của mình, Đỗ Trần nắm tai Snoopy xóc lên:

- Thỏ kia, cho ta một danh sách những người năm đó đã học Phá Khí huyền!

- Hắc, người muốn ta làm thì ta phải làm sao? Ta là thỏ, nhưng không sợ người!

Snoopy phẫn nộ rống lên.

Alex lạnh lùng nhìn nó một cái, con thỏ nhỏ ngoan ngoãn ngậm bút lông bắt đầu viết.

Đỗ Trần và Dịch Cốt đứng ở một bên nhìn, trong trường bằng yên yên tĩnh tĩnh, nhưng lúc này, màn trường sau lưng bọn họ mơ hồ xuất hiện một chiếc bóng màu đỏ sẫm.

Đỗ Trần chưa cảm thấy, nhưng cái bóng kia đột nhiên bộc phát, một vòng đao quang chém về phía hậu tâm của Đỗ Trần.

Giờ này phút này.

Dưới một bóng đêm u ám, hồ nước dưới ánh trăng gợn sóng lăn tăn dưới ánh trăng tản ra ánh sáng trong suốt, rất là mê người. Bên hồ một tiểu ốc thân bí tĩnh lặng màu trắng sữa, không có một chút tiếng động, chỉ tỏa ra chút ánh sáng của nến.

Hồ nước chậm rãi xoay tròn, huyền hóa thành một dòng suối. Một thiếu nữ mái tóc đen dài áo trắng nổi lên mặt nước, mỹ nhân từ hồ sâu, sắc đẹp như hằng nga, dung nhan tuyệt mỹ làm người ta hít thở không thông. Nàng thỏ dài khó hiểu, thấp giọng nói:

- Sư tôn, Tuyết Cơ trở về rồi!

- Cửu tiểu thư đã trở về! Trời ạ, thần của ta ngài xem, tiểu thư nàng còn sống!

Bên hồ lập tức trở nên ồn ã, mấy trăm vị Thảm Thùy thần phó từ bên trong phi thân ra. Giống như bấy tiên nữ quần quít bên người Tuyết Cơ. Nhưng lúc này một âm thanh nhàn nhạt vang lên: "Về rồi thì tốt, tới chỗ sư tôn, nói rõ xem người đã gặp chuyện gì!"

Tuyết Cơ chân đạp mặt hồ đi tới một tòa núi nhỏ tản ra hương hoa bên hồ. Quý gối xuống, nàng chậm rãi nói:

- Ngày ấy Tuyết Cơ bị người ta đả thương, lại được một người thần bí cứu, cùng theo hắn rơi vào nơi Ma tộc trục xuất tội nhân - Phạt Tội chi thành.

Từng chuyện từng chuyện được kể lại không hề thiếu sót. Nhưng, nàng lại không đề cập tới cái tên Á Lực.

Cuối cùng Tuyết Cơ dừng lại hồi lâu, nói:

- Vị ân nhân kia thủy chung không chịu tiết lộ danh tính, chỉ là Tuyết Cơ nhìn thấy, ông là một vị lão nhân dung mạo gia nua vô cùng!

Sư tôn, con xin lỗi, Tuyết Cơ bình sinh đây là lần đầu tiên nói dối người...nhưng Tuyết Cơ thật sự không muốn chứng kiến cảnh người yêu chết thảm trong tay người.

Trên núi nhỏ yên lặng chốc lát, hỏi:

- Trên cổ người là cái gì?

Theo âm thanh của Margaret, một thân cao lớn ảnh từ trên núi đi xuống, không thấp hơn hai thước, là một vị phụ nhân tầm ba mươi tuổi, dung mạo bình thường nhưng âm trầm, trang phục trường bào của người chưa kết hôn, nhưng sau lưng lại đeo một thanh cự kiếm so với bà không thấp hơn bao nhiêu, bà hướng tới Tuyết Cơ vươn tay ra.

Tuyết Cơ có chút sửng sốt:

- Sư tôn, đây là một món lễ vật vị ân nhân kia tặng con, nói là có thể bảo vệ con!

Tuyết Cơ cũng không gỡ hạng liên xuống.

Phụ nhân cao lớn kia nhíu mày:

- Tuyết Cơ, thần của ta muốn xem cái hạng liên này.

Tuyết Cơ chần chừ chốc lát, chậm rãi đưa tay giơ lên, hết sức không tình nguyện.

Lúc này thanh âm của Margaret lại truyền đến:

- Kiếm Nô, bỏ đi! Nếu là thứ đưa tới để bảo vệ Tuyết Cơ, ta sẽ không xem nữa! Bất quá Tuyết Cơ, vì sư không hi vọng trong Thầm Thủy hồ xuất hiện mùi vị ô uế của nam nhân!

Trong lòng không sao tả nổi Tuyết Cơ thở phào nhẹ nhõm, lấy hạng liên xuống giấu vào trong lòng, ngẩng đầu nói:

- Sư tôn, Tuyết Cơ làm nhục sứ mạng, xin người trách phạt!

- Bỏ đi! Người bại trong tay những người kia không có tội, mười ngày trước, Kiếm Nô đã đánh với những người kia, bọn chúng đích xác mạnh mẽ, vì sư phải tự mình ra tay thôi!

Tuyết Cơ vội nói:

- Sư tôn, Tuyết Cơ nguyện theo người đi trước giết địch!

- Không cần!

Âm thanh của Margaret chợt trở nên âm lãnh:

Mười ngày trước Kiếm Nô liền chết phá vây, đi nhân gian một chuyến, mang về cho ta chút tin tức, tin tức khiến vi sư hết sức phần nộ! Bất quá sư tôn tự mình soái lĩnh Thầm Thủy Khôi Lỗi binh đoàn đánh một trận với những hắc bào nhân kia, không rảnh lo đến việc khác, người thay vi sư đi làm một việc!

- Xin sư tôn cứ nói!

- Nhân gian mấy năm gần đây xuất hiện một nhân vật thiếu niên, danh mãn tam đại lục, tên là Francis, hắn là hậu nhân của Wolfe và A Nhược, dung mạo không sai chút nào với Wolfe

Nói rồi, trên núi kiếm quang lóe lên, ba món đồ rơi trước mặt Tuyết Cơ, một cái bình nhỏ, một cái lồng chim, bên trong chỉ có một con chim màu vàng, còn có một thanh trường kiếm màu bạc.

Nhìn thấy ba thứ này, Tuyết Cơ cảm thấy kinh dị bội phần.

- Thắm Thủy mặt lộ cho người trị thương, Long Tước giúp người hộ thân, mà thanh Thắm Thủy kiếm này theo ta nhiều năm, cũng nên truyền cho người rồi cầm lấy nó, mang về cái đầu Francis cho ta!

Tuyết Cơ rút trường kiếm trên đất ra, vén ống tay áo nhẹ nhàng lau hơi nước bên trên, chỉ thấy thân kiếm khê run lên, trường kiếm kia hóa thành từng tia sáng bạc quần quanh trên cánh tay phải như bạch ngọc của Tuyết Cơ.

Margaret lại nói:

- Binh đình quân khô, trường bào giáo sĩ, đây là trang phục Bi Ca tử sĩ năm đó do Thần Hoàng Prince bí mật lập nên, chuyên mang tinh thần liều chết đi ám sát tướng lĩnh Ma tộc, theo ta được biết bọn họ sớm đã chết hết, nhưng hôm nay xuất hiện ở nhân gian, nhất định là một đối thủ khó dây vào. Tuyết Cơ, hi vọng người không để cho vì sự nổi lo về sau!

Về mặt Tuyết Cơ kiên định, tơ mịn trên cổ tay kia đột nhiên trở nên sắc bén, máu tươi đỏ sẫm theo tơ mềm lưu động:

- Tuyết Cơ lập huyết thệ, nhất định vì sự tôn chém rụng đầu của Francis!

Ài, chỉ cần không phải Á Lực là được, Francis gì đó kia... xin lỗi vậy!

Doanh trại ở Đại Hạp cốc, trong trường bông lữ hành của Đỗ Trần.

Khi đao quang kia đã chém xuống trước người Đỗ Trần. Dịch Cốt mới phát hiện, Minh Nguyệt Tứ Thủy đao trong nháy mắt ra tay ngăn cản, nhưng đao quang lại quỹ đạo xoay một vòng cung, chém tới gáy Đỗ Trần.

"Keng" một tiếng, Thủy Minh thuần không biết từ đâu mà đến, ngăn cản đao quang kia! Nhưng Đỗ Trần lại bị chấn văng về phía trước một bước lớn, lão đảo một chút rồi mới trụ vững được thân thể.

Theo đó là tiếng cười to của Steven:

- Lão Tam, đại ca ta tấn cấp lên cảnh giới của thần rồi!

Dịch Cốt cả kinh, khó trách Steven cường hoành như thế, không ngờ dễ dàng vòng qua sự bảo hộ của mình, nhưng trong đôi mắt dài hẹp lóe lên tinh quang, mình cũng phải cố gắng thôi!

Trên mặt Đỗ Trần lại không có mấy phần mừng rỡ, thần nhiên hỏi:

- Người kia về nhà rồi?

Steven hiện thân vỗ vỗ lên đầu vai hắn.

- Người nói người kia nào? Nhưng đệ muội của ta, cái này thì ta thừa nhận là đúng!

Đỗ Trần cười cười, đã cẩn thận tránh đi cái tên khiến hắn đau lòng:

- Hiện nay pháp bảo của ta đều ở đây, người coi xem thế nào?

- Nếu người toàn lực ra tay, vượt qua thập cấp đỉnh phong, nhưng không tới thập nhất cấp chân thân! Nếu người chỉ dùng đầu khí... Bát cấp đầu thân đỉnh phong thôi!

- Nói cách khác, Thập cấp trở xuống không ai có thể thắng ta rồi?

Đỗ Trần dùng thần niệm dò xét hình xăm Liên Hoa của mình, bây giờ JuJu thú cùng Ma tộc còn chưa phân thắng bại. Việc thiện giúp JuJu thú tìm được thức ăn và đối phó với Ma tộc còn chưa tính lên đầu hắn, chỉ dựa vào việc giải cứu gia tộc Brockman trở lại nhân gian và một ít việc thiện nhỏ nhiều vô kể, Liên Hoa của hắn đã nở đến đóa đầu tiên của que thứ năm rồi.

Quẻ thứ năm này do bốn đóa Liên Hoa hợp thành. Nhưng đại thiện sự mười vạn tính mệnh của sinh linh mới có thể đổi được sự tồn tại của một đóa hoa.

Nhưng Đỗ Trần có lòng tin trong thời gian ngắn khiến nó nở hết!

Steven đẩy Dịch Cốt đang có vài phần buồn bã một chút:

- Người cũng phải nỗ lực đi, bảo tiêu mà thực lực cao cường còn không bằng chủ tử, ha ha, thể diện của người để đâu rồi?

Trong lòng Dịch Cốt đang không được tự nhiên, lại bị Steven nói kháy một câu, không nhịn được càng thêm nản chí. Nhưng vừa suy nghĩ khác đi, Dịch Cốt chỉ vào đầu mình, lạnh lùng nói:

- Có người dẫu mạnh hơn, thì nơi này cũng không phòng lên được!

Hắn nói kháy lại Steven một câu.

Steve ha ha cười to:

- Không sai, nghĩ không ra tên gia hỏa chỉ biết phan thanh móc xương nhà người cũng bắt đầu hiểu biết rồi... ta cũng có thể yên tâm rồi đi!

Đỗ Trần đang xem hai người nói đùa, nghe vậy cả kinh:

- Đại ca, người muốn đi đâu, ta đang muốn đi Lanning giúp người phục hồi danh dự, để người...

Steven khoát khoát tay, ngắt lời hắn, nhắc bình hồng tử đặt trên bàn, một mặt uống, một mặt sáng khoái đi ra ngoài trường:

- Người ta không cần lo lắng, gia tộc Kain có Charles kế thừa, cũng không có gì phải lo, ta... muốn đi giải quyết vài vấn đề cho Bác Bì!

Đỗ Trần đã nâng tay lên lại chậm rãi hạ xuống. cười lớn nói:

- Thuận đường xuôi gió!

- Đa tạ! Francis, đáp ứng ta một việc!

Steven đi nhanh, uống rượu ca vang, bóng lưng cuồng phóng không kiêng dè dần dần rời xa:

- Angius không đúng, nhưng cũng là cha ruột của chúng ta, càng là bảo chứng thể diện của người ngày sau đi gặp Mayfair! Đáp ứng ta, bất kể thế nào, không nên giết ông!

Đỗ Trần nhún vai, cũng không từ chối.

Dịch Cốt ngạc nhiên nói:

- Thiếu gia, Bác Bì muốn đi làm gì? Người bây giờ muốn truy xét chuyện di thể của chúng thần, chính lúc đang cần người a!

Đỗ Trần lại thở dài ảm đạm:

- Hắn muốn đi làm một việc luôn muốn làm, nhưng không cách nào làm!

Dịch Cốt mờ mịt không rõ ràng, đến khi Đỗ Trần chậm rãi nói ra một cái tên, hắn mới chợt thở dài.

Tuyết Ny

Ngày đó trên Đẩu Thần đảo lưu lại cho Đỗ Trần ba phong thư chỉ có Tuyết Ny còn không biết ở nơi nào, nàng vì sao rời xa Đẩu Thần đảo, rồi đi nơi nào? Đến nay vẫn là một câu đố.

Bất quá đệ tử của nàng vẫn thường tìm kiếm.

Đỗ Trần ngồi Á Long liền bay trở về lãnh địa, Đỗ Đức và Ariza áp tải ba vạn tù binh đi thông thả, còn đang ở trên đường, bất quá Porter bị một chiếu lệnh của Đỗ Trần gọi trở về.

Rất khéo, Đỗ Trần ngồi Á Long liền, đang ở biên giới lãnh địa gặp được Porter ngồi trên phi hành thú của giáo đình. Hai người lúc này đang đáp xuống, gặp gỡ ở bên sông New Zealand, cùng nhau trở về lãnh địa.

Đã lâu không gặp, Porter gầy đi một chút, bắt quá phụ việc và đệ tử của hắn - Chesini cao lớn tráng kiện không ít, cũng thành thực rất nhiều rồi. Tiểu tử này bây giờ đã 14 tuổi, rất mau sẽ đạt tới tiêu chuẩn thành niên 15 tuổi của thế giới đấu thần. Hơn nữa hắn theo Porter học hơn một năm chính vụ, cũng được tiểu thành, tương lai ít nhất sẽ không phải là một bạo quân.

Hắn là một trong số ít người hiểu rõ bộ mặt thật của Đỗ Trần. Chesini đến nay vẫn còn nhìn Đỗ Trần không thuận mắt, lạnh lùng chào một tiếng, liền đi theo đằng sau Porter.

Porter ngậm ô mai, tiến lên hung hăng nện một cái vào ngực Đỗ Trần:

- Ê, gọi huynh đệ ta như đòi mạng tới có việc gì?

Hắn trong lòng thầm nghĩ, tên gia hỏa Francis này thu thập Hải Hoàng, ha ha ha, thật sự khiến bốn công chúa càng nhìn càng thuận mắt.

Thật sự rất muốn ôm lấy hắn hôn một cái, giống như hôn con thỏ bông nhỏ ta vẫn bí mật cất giữ vậy.

Đỗ Trần bị "hắn" nện một cái ngực âm ỉm đau, tức mình cũng nện hắn một cái:

- Ta mấy ngày trước thu thập Hải Hoàng, cái này ngươi biết chưa? Bất quá ta thuận tay còn cứu một người... gọi là Pakacs, bất quá hắn là một cái tên giả!

Nụ cười trên mặt Porter đột nhiên cứng lại, cười khan vài tiếng.

- Ái dà, sau này không ăn ô mai nữa, ghen chết ta rồi! Ngươi cứu người nào?

Đỗ Trần đi ở phía trước không hề nhìn thấy vẻ mặt quái dị của Porter, vẫn nắm lấy hắn, choàng vai bá cổ giống như trước kia, ép hôn hôn huynh đệ đi về hướng Ấn Mặc sơn, trong miệng hạ thấp giọng:

- Tùy tùng của ta và ngươi đều quá nhiều, nơi này không tiện nói, ta an bài người kia ở căn cứ dưới đất, lát nữa ngươi tự mình gặp hắn vậy.

Một mặt nói, một mặt Đỗ Trần bảo tùy tùng tự trở về thành, còn hắn dẫn theo Porter, Dịch Cốt và hai hài tử, bốn người thân tín tuyệt đối, đi về phía cửa vào bí mật ngoại thành. Andy tham ăn kéo theo Snoopy đi đánh chén rồi.

- Người kia phi thường quái dị, tiểu Bối Bối nói hắn rõ ràng là một nam nhân, nhưng vóc người lại là nữ nhân, bộ ngực kia thật to... dựa vào! Mẹ ơi, nếu không phải là nhìn ra hắn có thể có chút quan hệ với ngươi, ta đã sớm bảo Dịch Cốt đem hắn ra giải phẫu rồi...

Đỗ Trần nói rõ quá trình giải cứu Pakacs.

Trên mặt Porter nở nụ cười, nhưng trong lòng lại nhanh chóng tính toán, giới tính biến đi biến lại... chẳng lẽ là "Chiến".

Lão thiên a! Chẳng lẽ là trong con dân của ta có người trốn thoát? Chờ chút, tiểu Bối Bối có bản lĩnh nhìn thấu giới tính của Pakacs? Vậy chẳng phải là cũng có thể nhìn thấu ta sao?

Thần sắc Porter cuồng biến, trong miệng chỉ kêu:

- Ô mai, ô mai, ta đi nhỏ!

Rồi chủ động tụt lại phía sau, bế lấy hai tiểu gia hỏa.

Tiểu Bối Bối cười ngọt ngào, leo lên vai Porter.

- Tỷ tỷ, Bối Bối muốn gọi tỷ là má má đó! Đệ đệ cũng muốn!

Alex ở trong lòng Porter lãnh khốc gật gật đầu.

Mặt Porter đỏ lên một chút, khẩn trương nhìn Đỗ Trần buồn bực lẩm bẩm đi phía trước. Nhưng tiểu gia hỏa tiếp đó lại nói:

- Yên tâm, Bối Bối dùng tinh thần lực nói với tỷ, ba ba không nghe được!

Porter hung hăng trừng mắt với hai tiểu gia hỏa kia một cái, đem âm thanh ép tới mức thấp nhất, thậm chí dùng tới bí pháp cầm âm bí truyền của Tuyết Ny:

- Xú nha đầu, ngươi muốn làm cái gì?

Từ lâu nay, quan hệ giữa Porter và hai hài tử này đã thân thiết như một nhà, uy hiếp giống như trên đầu như vậy, căn bản không dọa ngã được tiểu Bối Bối, cô bé cười nói:

- Bối Bối lại muốn hỏi, tỷ tỷ muốn làm má má của Bối Bối và Alex hay không?

Porter sững sốt hồi lâu, lúc này mọi người vừa vặn đi tới cửa vào căn cứ bí mật. Đỗ Trần và Dịch Cốt tiến vào trước, Porter và hai tiểu hài tử ở phía sau, thoả mãi bĩu môi nói:

- Hừm! Lão gia của ngươi chạy không thoát khỏi lòng bàn tay của ta, hần là người của ta rồi!

Tiểu Bối Bối vui vẻ cười nói:

- Hi hi, Bối Bối ủng hộ tỷ... má má!

Đỗ Trần còn chưa biết cái gì, tiểu gia hỏa đã thay đổi cách xưng hô rồi.

Alex cũng chậm rãi giữ vai:

- Cao thủ, rốt cuộc cũng có má má rồi!

Porter vào đường hầm dưới đất, tiếp tục dùng cầm âm bí pháp nói:

- Hai tiểu gia hỏa các ngươi từ từ hãy đem chuyện của ta nói cho Francis? Nói đi, ta phải dùng cái gì để bịt miệng các ngươi?

Tiểu Bối Bối lắc đầu nói:

- Bối Bối không hiểu, má má tại sao không nói cho ba ba chứ?

Porter cười cay đắng, nhưng không nói gì thêm, làm một người trên lưng gánh hơn mười vạn nhân mạng, nàng dám nói sao?

Tiểu Bối Bối cảm giác được tinh thần dị động của Porter, vội vàng đổi giọng:

- Nha, Bối Bối rất ngoan, Bối Bối không hỏi nữa, bắt quá sau này...

Hai tiểu gia hỏa khiến Đỗ Trần sau này đau đầu không thôi đang lén lút thì thầm.

Chỉ có Alex sờ mũi, đại nhân nhỏ tựa như đang tự mình tính toán, tỷ tỷ vì sao không nhắc tới má má Tuyết Cơ? Đó mới là lão bà trong lòng cha thừa nhận, Alex có nên nhắc tới hay không đây? Bỏ đi, tỷ tỷ sẽ véo ta chết mất...

Ài, cao thủ. Luôn đau đầu vì nữ nhân!

Mấy người đi tới mật thất rộng rãi dưới đất, lão Bibby thủ lĩnh của người Orc tiến lên nghênh tiếp:

- Đại nhân, gia tộc Brockman an bài ở tầng sâu nhất, còn tên Pakacs kia ở chỗ ta, xin ngài theo ta!

Đỗ Trần hơi gật đầu, xoay người lại gọi Porter tới địa huyết của lão Bibby, "Két" một tiếng đẩy cửa ra.

Pakacs đang nằm trên giường dưỡng thương, ngẩng đầu lên vừa thấy Porter, nhất thời trợn mắt há hốc mồm:

- Ca ngợ nữ thần! Lão thiên a, ngài, ngài...

Hần bắt kẻ thương thế, kích động nhảy xuống giường, rầm một tiếng quỳ ngay xuống:

- Lão nô Lancine bái kiến công...

410. Việc Thiện Lớn Ba Trăm Vạn Mạng Người.

- Bái kiến công chúa!

Những lời này vẫn còn chưa nói ra.

Lancine khóc rống lên, quỳ gối đi tới trước mặt Porter, dập đầu trên mặt đất, nước nở nói:

- Liya công chúa, lão nô không nghĩ tới đời này còn có thể còn sống để nhìn thấy người!

Vành mắt Porter cũng đỏ lên, hai hàng thanh lệ theo má chảy xuống, vội vàng nâng lão nhân lên:

- Lancine, chỉ còn một mình người sao? Những người khác đâu?

Lancine khóc ròng nói:

- Những người khác hoặc còn đang làm nô lệ, hoặc đều, đều chết rồi! Nửa tháng trước đảo Borg cháy lớn, Kwame mang theo bảy tám trăm người chúng ta thừa loạn chạy trốn, còn thuận tay đoạt chút bảo vật của Hải Hoàng. Nhưng, nhưng không ngờ rằng Hải Hoàng tự mình dẫn đại quân vào sáng ngày hôm sau đuổi theo chúng ta, lão nô ý vào năm đó biết bí mật của "Chiến", ở trong lửa lớn từ trong cung nữ thần trộm lấy "Chiến", biến thành nữ nhân đập nước mà đi mới miễn cưỡng thoát được một mạng... nhưng Kwame bọn họ... đều bị Sainz giết chết rồi!

- Sainz! Kiếp này ta nhất định lấy cái đầu cá của người!

Porter "Rầm" một cái đập nát đầu giường, gân xanh trên trán nổi lên, Đỗ Trần chưa bao giờ thấy hấn giận dữ như thế.

Lancine tiếp tục khóc ròng nói:

- Công chúa, người, người sao lại ở đây? Năm năm trước ba mươi vạn di dân và người cùng chạy khỏi đảo Borg đâu? Bọn họ, bọn họ không phải đã...

Hấn nghĩ tới một khả năng máu tanh, nhất thời sắc mặt trắng bệch.

Porter vội vàng an ủi:

- Không, bọn họ rất tốt! Ta đã an bài tốt cho bọn họ rồi...

Đơn giản kể lại những năm mình trải qua, nhìn lão nhân khóc tới ruột gan đứt từng khúc, Porter tìm một đề tài dễ chịu hơn:

- Người yên tâm đi, lần trước ta đã nhận được thư của bọn họ, bên trong nói, bây giờ cháu người đã sáu tuổi rồi, là một hài tử ngoan! Còn ta đảm nhận chức nội vụ tổng quản ở lãnh địa của Francis, cũng rất tốt!

- Công chúa người bình an là tốt rồi, bình an là tốt rồi. Năm đó mấy nghìn nhân mạng cấm vệ nữ thần không hề uống phí...

Lancine lau nước mắt vẫn đọc, nhìn Đỗ Trần nói:

- Nói như thế, hẳn quả nhiên là người tốt, lão nô trước đó đã đa nghi rồi!

Porter lau nước mắt, gượng cười nói:

- Đúng vậy, không lâu trước những di dân ẩn cư ở núi cao đã xảy ra bệnh dịch quy mô lớn, nhờ có kim tệ của hấn, cháu của người và các hài tử khác mới tránh được một nạn!

Hấn dứt nước mắt mỉm cười:

- Tên gia hỏa này nhìn qua là người tốt, nhưng trong lòng lại xấu, bất quá kỳ thực hấn vẫn là một người tốt!

Lancine bị một chuỗi mô tả này làm cho hồ đồ, bất quá hấn lại biết rõ một việc - cháu của mình là nhờ có Francis mới sống sót được! Lão nhân liền xoay người lại. "Bộp bộp" dập đầu với Đỗ Trần vài cái.

Porter lại nói:

- Lancine gia gia, người nói chuyện cẩn thận một chút, Francis không biết trên người ta mặc "Trí"

Lancine nghiêng cổ sừng sốt một chút, lúc này mới nói:

- Francis đại nhân, lão nô tên thật là Lancine, là nội vụ tổng quản của công quốc Mickey. Lần trước thật là xấu hổ với ngài a!

- Ngài đứng lên trước đã, ngài còn bị thương đó!

Đỗ Trần cười đỡ lão nhân dậy:

- Ngài không phải tự trách mình, tình huống ngày đó đổi lại là ta cũng sẽ không nói thật, bất quá... các người vừa nói là ngôn ngữ gì?

Vừa rồi Porter và Lancine đối thoại Đỗ Trần nghe được, nhưng một câu cũng chẳng hiểu - bọn họ dùng ngôn ngữ quê nhà - Mickey!

Giải thích ngôn ngữ rồi, Đỗ Trần nheo mắt nhú mày nhìn Porter, trong lòng buồn cười bội phần.

Porter xấu hổ nhìn Đỗ Trần một cái, chỉ đành nói:

- Kỳ thực ta là người Mickey. Tổ tiên là nữ thần chiến tranh và trí tuệ Mickey, còn ta là tiểu vương tử của công quốc Mickey, tên đầy đủ... người cứ gọi là Porter đi. Ta đã quen với cách xưng hô này rồi.

Đỗ Trần chớp mấy môi, đột nhiên hỏi:

- Mẫu tổ tiên của các người là nữ thần Mickey, vậy còn phụ tổ tiên nữa?

Lời này vừa thốt ra, Lancine liên tục đánh mắt ra dấu với Porter, giải thích:

- Francis, ta xin lỗi người, nhưng bí mật của phụ hệ công quốc Mickey chúng ta, tiểu vương tử hân không thể nói, ngài muốn trách, cứ trách lão nô ta đi!

Đỗ Trần nhếch môi cười mỉa:

- Có cái gì không tiện nói chứ?

- Đúng vậy, có gì mà không tiện nói chứ?

Porter nhún vai:

- Nói thẳng nhé, người Mickey chúng ta là hài tử có mẹ không cha, kỳ thực chúng ta đều không biết phụ hệ tổ tiên là ai, bởi vì năm đó nữ thần Mickey không chịu nói ra trượng phu của bà là ai... Lời này nói thẳng ra thật mất mặt, cho nên mới liệt vào cơ mật tối cao của công quốc!

Lancine dậm chân nói:

- Ài, vương tử, ngài sao lại nói ra chứ!

- Quốc gia cũng không còn nữa, người còn quan tâm tới cái này làm gì?

Porter có hơi chút thương cảm nói.

Đỗ Trần đánh giá Porter từ trên xuống dưới:

- Porter, sau này gọi ta là biểu ca đi! Theo ta được biết nữ thần Mickey bình sinh chỉ có một nam nhân - là tổ tiên của ta, Wolfe!

Lancine trợn mắt há hốc mồm:

- Ôh, người nói thật sao? Vậy chúng ta chẳng phải là thân thích sao?

Porter cũng chấn kinh nhìn Đỗ Trần, Đỗ Trần gật đầu:

- Lần này ta thu hoạch rất lớn, sau này từ từ nói cho người, bất quá chúng ta có chung tổ tiên là không hề nghi ngờ! Thần sủng Snoopy của Wolfe làm chứng!

Đầu Porter nghiêng sang một bên, xéo mắt đánh giá Đỗ Trần:

- Đại ngu ngốc, chúng ta thật sự là thân thích sao?

- Chính xác ngàn vạn lần! Huynh đệ của ta, hay là trước tiên nói về việc công quốc Mickey của các người đi!

Porter trong lòng quá dị tuyền luân, thậm chí cảm may mắn là họ hàng xa, trong miệng nói ra từ đầu. Từ sau khi mình sinh ra đã có thiên phú dị bẩm, nói đến năm năm trước Hải tộc đột ngột tập kích công quốc Mickey, quốc vương Mickey bỏ mình vì nước, còn Porter được cấm vệ nữ thần bảo hộ phá vòng vây tới Đảo Thần đảo, bá Tỷ Nị trước kia có giao tình với vương hậu Mickey làm thầy.

Lời này có chín phần thật, một phần giả, Đỗ Trần dưới tình huống được Bối Bối làm chứng cũng không sinh ra nghi ngờ, vuốt mũi nói:

- Việc này trước đây sao không nói cho ta biết?

Porter nhún vai, cười cam chịu.

Đặt vào vị trí của mình suy nghĩ một chút, Đỗ Trần tuy là có thể ngược lại được nỗi khổ của Porter, hẳn suy tư một trận, giữ vai nói:

- Người và Hải Hoàng Sainz có thù mất nước, bây giờ con dân của người chỉ có ba mươi vạn trốn thoát, còn lại đều là dưới sự nô dịch của Sainz muốn phục quốc không?

Porter cười càng thêm cay đắng:

- Hai chữ phục quốc không cần nhắc lại nữa, cho dù là Thần Hoàng sống lại, cũng không thể đối kháng với cả Hải tộc! Ài!

Đỗ Trần búng cho Porter một cái:

- Tên tiểu tử này làm sao đột nhiên ngu đi vậy? Phục quốc nhất định phải khai chiến với Hải tộc sao? Hải tộc luôn không hề có hứng thú với lục địa, nếu dùng thủ pháp hòa bình từ trong tay bọn chúng đoạt lại đất đai cũng không phải là không có khả năng!

Lancine vốn nhìn động tác thân mật của Porter và Đỗ Trần cảm thấy là lạ, nhưng nghe được nói có hi vọng phục quốc, trong lòng nháy lên một cái, vội nói:

- Đúng, lời này nói rất có đạo lý!

Porter lại lắc đầu:

- Những việc này người cho rằng ta không nghĩ đến sao? Nhưng quan trọng là ta vẫn luôn không rõ vì sao Sainz chiếm đảo Borg, hơn nữa lãng phí tiền của cai trị đảo này... đây căn bản là mua bán lỗ vốn! Hải Hoàng không phải là đồ ngu, hẳn sẽ không chịu thua thiệt! Trước khi biết rõ Sainz vì sao chiếm đảo Borg mọi thứ đều không cần bàn luận nữa!

- Cái này còn không đơn giản sao? Hải Hoàng hẳn là sẽ không nói, nhưng chúng ta không tự mình tra ra sao?

Đỗ Trần vỗ vỗ đầu vai Porter.

- Tra như thế nào? Đảo Borg ở giữa tam giác hải vực, do Hải Hoàng trực tiếp cai quản, đó là cấm địa của Hải tộc, chúng ta lên được đảo đã khó khăn rồi!

Đỗ Trần nheo mắt cười:

- Rất khéo, giáo hoàng để ta lấy cờ hiệu thần thánh liên minh tới đảo Borg một chuyến, bởi vì... thi thể của tổ tiên Mickey mất tích rồi!

Một câu này, khiến cho Porter ba phần sợ, ba phần mừng, bốn phần tức giận. Một tổ bị người ta đào móc, thi thể của tiên tổ bị mất tích, ai có thể không giận? Lúc này sắc mặt của Porter trở nên âm trầm, tức giận tới cắn nát hàm răng trắng.

Đỗ Trần lại nói:

- Chớ vội, ta và Dịch Cốt đi trước ứng phó mặt Lanning, người chuẩn bị một chút, sau đó theo ta tới đảo Borg một chuyến! Lần này, ta nhất định lấy đảo Borg từ trong tay Hải Hoàng trả lại cho người, giải phóng những bách tính bị Hải Hoàng thống trị!

Rầm, Lancine quỳ xuống tại chỗ, lão lệ tung hoành, nắm chặt tay Đỗ Trần:

- Francis đại nhân, mặt kệ phục quốc có thành hay không, ba trăm vạn con dân Mickey ta nhớ kỹ trong tim lời nói hôm nay nay của ngài!

Ngược lại Porter có vài phần chần chừ:

- Francis, đối nghịch với Hải tộc, người sẽ trả giá rất lớn... ta không muốn người vì ta mạo hiểm cùng một nửa sinh linh nguy hiểm trong thiên hạ là địch...

Đỗ Trần vỗ ngực:

- Huynh đệ của Francis, sẽ không có ai phải chịu ủy khuất!

Nói tự tin chắc chắn như thế, trong lòng Đỗ Trần vẫn còn vài phần nắm chắc, hơn nữa hẳn giúp đỡ Porter phục quốc một mặt đích xác là nể tình huynh đệ với Porter, mà nửa khác...

Vành mắt của Porter lại có chút đỏ lên, Đỗ Trần và Dịch Cốt đã đi tới cửa, hẳn đột nhiên quay đầu lại hỏi:

- Lancine, vừa rồi người nói công quốc Mickey các người có bao nhiêu nhân khẩu?

Lancine phần hận nói:

- Trước khi mất nước chúng ta có năm trăm vạn, trải qua đồ sát và nô dịch của Sainz, còn có sau khi chạy thoát, hiện tại trên đảo còn có ba trăm vạn người đang làm nô lệ cho Sainz giết hàng ngày!

Đỗ Trần hơi gật đầu, đi ra ngoài.

Từ thời khắc này, đại thiện sự "Giải thoát ba trăm vạn nô lệ trong tay kẻ bạo quân xâm lược, ban cho bọn họ tương lai và tự do" chính thức được thành lập. Mẹ nó, ba trăm vạn người, tính ra chẳng phải ba trăm vạn nhân mạng sao, nếu mình thật sự có thể giải cứu bọn họ, vậy quẻ thứ năm không sai biệt lắm cũng hẳn là sẽ nở toàn bộ chứ?

Hải Hoàng, vì mộng dứt nở hoa, lão tử bất kể dùng thủ đoạn gì cũng phải chơi chết người!

Đỗ Trần và Dịch Cốt trở lại thành Duerkesi an bài một chút việc vặt, sau đó mang theo một đội quân phòng thành Duerkesi tới lãnh địa cùng biên cảnh tỉnh Rick, mấy vạn đại quân của Angius đồn trú ở chỗ này!

Liếc mắt nhìn quân doanh liên miên đồn trú trên đồi, Đỗ Trần cười lạnh lùng:

- Angius, chúng ta lại gặp nhau rồi!

Hắn bước nhanh vào quân doanh.

Binh sĩ quân đoàn Shigeru ở cửa doanh vùng trường mâu lên:

- Đứng lại, muốn làm gì?

Đỗ Trần cao giọng nói:

- Các người không nhận ra ta sao? Francis đại công Duerkesi Lanning, đến đây hội kiến nguyên soái Angius!

Binh sĩ nhìn một chút, một người đi vào thông báo, không lâu sau đi ra quát to:

Quân lệnh của nguyên soái, lệnh thống soái thượng tướng Francis báo danh mà vào! (Nguyên văn "Báo môn nhi nhập" kiểu xuất trình chứng minh thư cho bảo vệ)

"Báo danh mà vào?" Lòng mi Đỗ Trần lập tức nhướng lên, Angius, lão tử quả nhiên là thấy người tức khắc không phiền người khác a!

Đỗ Trần lạnh lùng quát:

- Brook!

Rồi vẫy tay chỉ cửa doanh:

- Đưa cho ta kim bài Đỗ Trần thần giáo, dẫn các huynh đệ mở đường, ta xem ai dám bảo ta báo danh vào!

411. Angius! Ta Chính Là Đang Chinh Người Đó!

Đôi mắt nhỏ dài âm lãnh của Dịch Cốt liếc vệ binh giữ cửa một cái, khẽ vung tay, một đội quân phòng thành Duerkesi ba trăm người liền bước chân chỉnh tề, lao vào cửa doanh!

- Làm cái gì? Lùi lại, lập tức lùi lại, đây là cảnh cáo cuối cùng!

Vệ binh đóng ở cửa doanh cũng không phải tầm thường, quân đoàn chủ lực Shigeru trọng kiến ngàn năm, vinh dự của Lanning đệ nhất binh đoàn tuyệt không cho phép bọn họ lùi bước, binh sĩ trong doanh lập tức vung trường mâu tiến tới hết lên.

Quân đoàn Shigeru không phải tầm thường, quân phòng thành Duerkesi thì phải sao? Một trận Tinh Hà, sớm đã làm ra uy danh của bọn họ tại giới lực quân trên tam đại lục!

- Nhường đường, lập tức nhường đường, đây là lần cảnh cáo cuối cùng!

Đinh đinh đang đang, trường mâu của binh sĩ quân đoàn Shigeru và thuẫn bài loạn đao của quân phòng thành Duerkesi đan vào nhau, vẫn chỉ là động tác giả qua lại, nhưng không ai hoài nghi, sau một khắc sẽ có người lưu huyết, tay của Dịch Cốt, cũng đã sờ vào trên thân Minh Nguyệt Tứ Thủy đao còn đang ở nguyên trạng.

Đỗ Trần lạnh lùng nhìn thấy hết thấy, không có chút ý tứ ngăn cản nào, hắn không muốn tranh hơi với những binh sĩ tầm thường này, muốn trách, chỉ có thể trách bọn họ là binh sĩ trung thành tới chết với Angius!

Mấy năm rồi? Tựa hồ từ sau khi chuyển thể cái nhìn đầu tiên thấy ánh mắt lãnh đạm của Angius, hai người mỗi lần gặp mặt đều xung đột, tranh đấu, và thậm chí câu tâm đầu giác với nhau, muốn đưa đối phương vào chỗ chết.

Trước kia có lẽ Đỗ Trần còn muốn hỏi một câu, Angius ta rốt cuộc đắc tội với người ở chỗ nào? Việc của người và Mayfair dính dáng gì đến đời sau? Nhưng bây giờ, hẳn chẳng muốn hỏi nữa, nếu song phương ai nhìn ai cũng đều khó chịu, vậy khó chịu tới cùng đi! Phất phất tay, Đỗ Trần lạnh nhạt nói:

- Brook, mở đường!

Trong mắt Dịch Cốt lóe lên tinh quang, trước người chợt xuất ra tầng tầng hắc vụ, như vân nước tràn ra, "Rắc rắc" tiếng kim chúc chạm vào mâu, hắn dễ dàng chấn gãy trường mâu của binh sĩ tiên phong quân đoàn Shigeru, theo đó một vòng hắc vụ, liền đem binh sĩ giằng co với quân phòng thành quăng ra ngoài.

Đỗ Trần ngửa mặt theo con đường đã dọn sạch tiến vào quân doanh!

Doanh trại lập tức náo động:

- Cảnh báo, tất cả chuẩn bị chiến đấu!

Một nhóm binh sĩ từ trong doanh lao ra, chắn trên đường tiến tới của Đỗ Trần.

Đỗ Trần lạnh lùng cười:

- Thế nào? Các người dám ngăn cản đại công Lanning, thượng tướng đế quốc, điều luật nào cho các người cái quyền này?

Dưới chân không dừng, những binh sĩ kia ngược lại thối lùi từng bước, đúng a, Francis hôm nay quan tước chẳng kém Angius chút nào, hắn xông vào doanh trại đưa tiền thỉnh tội liền xong việc, nhưng tội danh uy hiếp đại công tước đủ đem những binh sĩ phổ thông này tru di tam tộc a!

Đỗ Trần tiếp tục đi lên phía trước:

- Giáo chủ và thần sứ của Đấng Thần giáo giá lâm, Angius chẳng những không tự thân nghênh tiếp, ngược lại sai binh sĩ ngăn trở, xem ra các người quả thật muốn làm độc thần rồi!

Bọn lính hốt hoảng lui nhanh ra sau, ai cũng không có chủ ý chính xác, hoặc là nói, ai cũng không dám nhận lấy cái tội danh độc thần này.

Đấng Thần ép bọn lính lại thối lui:

- Các người có mấy cái đầu, dám cản trở viên quan bậc giáo phụ của thần thánh liên minh sao? Chẳng lẽ các người muốn cản trở đại nghiệp kháng ma? Chẳng lẽ các người có móc ngoặc với Ma tộc?

Chiếc mũ lớn này tuyệt không ai dám đội lên đầu, binh sĩ sợ hãi, nhưng quân lệnh bên người, ai cũng không biết nên làm thế nào mới tốt!

Cửa doanh đại loạn.

Lúc này, Angius và Charles từ đại trưởng trong quân doanh đi nhanh tới, sắc mặt hai người đều âm trầm:

- Lui ra!

Bọn lính như được đại xá, tất cả thở phào nhẹ nhõm, tản ra.

Cả doanh trại lớn yên lặng, mấy vạn tướng sĩ quân đoàn Shigeru nhìn một đôi phụ tử im lặng không nói. Phụ tử trang viên St. Kain bất hòa sớm đã không còn là bí mật, cơ hồ thiên hạ đều biết. Mọi người đều không lý giải được, Angius thù địch Francis, bằng với việc khơi khơi chém đi một cánh tay lớn nhất của gia tộc St. Kain, nghĩ một chút, nếu như phụ tử bọn họ hòa hợp, gia tộc St. Kain bắc có Charles tọa trấn quân đoàn Shigeru, nam có tuyệt đại thần tướng Đấng Đức điều khiển quân phòng thành Duerkesi, giữa có nhân mạch ngàn năm của đế đô, cái này cường thịnh đến bậc nào? Mà Francis thù Angius, càng là một vết nhơ trên danh tự hoàn mỹ của hắn không cách nào xóa đi! Hai người hợp thì cùng lợi, phân thì cùng hại, nhưng...

Hai người không hề ngu xuẩn vì sao hôm nay đi tới bước này?

Ai có thể nói rõ đây? Chỉ có thể nói, bọn họ đều chẳng phải là chính khách lãnh huyết chân chính, mà còn người có cảm tính, có tâm tình.

Angius tới trước mặt Đấng Thần, tay vịn bội kiếm:

- Francis, người xông vào quân doanh Shigeru đáng chịu tội gì?

Đấng Thần hỏi lại:

- Angius, người kêu quan Văn Thần thánh liên minh báo danh mà vào đáng chịu tội gì?

- Ta là phó tổng trưởng thống soái đế quốc, ra lệnh người một thượng tướng ba sao báo danh mà vào có gì mà không được?

- Ta là thần sứ Đấng Thần giáo, cho dù có diện kiến giáo hoàng cũng không cần báo danh, người dựa vào cái gì ngăn trở?

Lãnh đạm nhìn Angius đột nhiên biến sắc, Đấng Thần nhếch môi cười khẩy:

- Angius, xem ra chúng ta nói chuyện không ổn rồi! Nói rõ cho người, có người báo cáo người và Ma tộc câu kết, phụng thần dụ của giáo hoàng đến đây điều tra, người trăm phương ngàn cách xem ra là lòng sợ hãi rồi...

- Francis, người dám vu hãm...

Lời của Angius bị ghen lại, bởi vì Đấng Thần chậm rãi lấy ra sát phạt kim bài, Angius tự nhiên biết thứ này là gì! Thần Thánh liên minh lần hai hạ lệnh quét sạch gián điệp Ma tộc, sát phạt đại quyền nằm trong tay năm người thân bí, trước mắt còn chưa công bố, không ngờ rằng Francis chính là một trong số đó.

Thấy bộ dạng kinh ngạc của Angius, trong lòng Đấng Thần nói.

Khoái sướng, vì sao có loại cảm giác này? Hừ, ba năm rồi, ba năm qua hẳn trải qua bao nhiêu việc, chôn xuống bao nhiêu oán hận, ai còn có thể đếm rõ? Đỗ Trần nheo mắt mỉm cười:

- Không phục sao, ta có thể cho người một biện pháp giải quyết giữa quý tộc - công bằng quyết đấu!

Đại nghĩa lâm nhiên nói, giống như hẳn - người đáng thương do bị phần trước mắt, ban cho hẳn một biện pháp không quá mất mặt.

Angius há mồm ra, nhưng lại ngậm miệng lại, tên nghiệt súc này nửa tháng trước đánh bại Hải Hoàng Sainz, quyết đấu với hẳn, chẳng phải là tìm chết sao?

Angius có thể trở thành danh tướng một đời, hẳn có lẽ lúc này có chút xung động, nhưng tuyệt không phải là một người ngu xuẩn!

Nhưng hai người vừa tiến tới liền lạnh lùng cừu hận, lời lại nói đến mức này, Angius thật sự không có biện pháp hạ đài, tự ép mình muốn...

Charles đột nhiên tiến lên nói:

- Francis, việc điều tra trước tiên đặt sang một bên, hôm nay chúng ta mang theo vương mệnh của Baergena bệ hạ đến đây, người trước tiên hãy tiếp chỉ đã!

Đỗ Trần nhìn chằm chằm vào Angius mỉm cười:

- Người có một nhi tử tốt đấy, hai năm nay Charles biến hóa không nhỏ, đã biết giải nguy cơ rồi!

Ngay sau khi Angius mặt đỏ tới tai, Đỗ Trần khom người nói:

- Đại công Duerkesi nghe vương mệnh!

Charles liên tục đánh mắt ra dấu với phụ thân, sai người từ đại trưởng trong quân nghênh đón chiếu thư, vừa mới nghĩ, sau lưng hẳn đột nhiên rung mình ớn lạnh, len lén quét mắt qua, không biết từ khi nào ánh mắt âm trầm của Dịch Cốt nhắm vào trên cổ hẳn! Lại nhìn trước mắt, Đỗ Trần còn đang trong tư thế cung nghênh vương mệnh...

Charles phản ứng cực nhanh, cười nói:

- Đều là người một nhà, lại là ở quân doanh của chính mình, không cần khách khí như vậy, tam đệ xin hãy bình thân...

Đỗ Trần ngẩng đầu tiếp nhận mệnh lệnh, cảm giác ớn lạnh kia của Charles mới biến mất, cười khan nói:

- Ta nói thẳng nhé, lần này giáo hoàng hạ lệnh đưa thành Duerkesi của người và Lanning thành chiến khu đồng cấp, điều này làm bệ hạ Baergena hết sức không hài lòng. Người không có cách nào thay đổi được nghị quyết của thần thánh liên minh, nhưng muốn mới người kế thừa của người là Alex đến để đô ở một thời gian...

Đỗ Trần nhướng mày cười:

- Nói như vậy, bệ hạ là muốn con trai của ta làm con tin, phòng ngừa ta tự độc lập sao?

Charles cười gượng:

- Việc chẳng có cách nào, bây giờ thành Duerkesi của người đã mơ hồ vượt ra khỏi không chế của đế quốc, bệ hạ không muốn quốc thổ bị chia rẽ, chỉ có thể dùng chút thủ đoạn nhỏ thôi!

Quay đầu lại chỉ chỉ mấy vạn đại quân của doanh trại, Charles lòng áy náy nói:

- Người là huynh đệ của ta, ta sẽ không uy hiếp người. Nhưng bệ hạ có lệnh, Alex một ngày không tiến vào để đô, mấy vạn đại quân này còn đồn trú tại biên giới của người một ngày, nói rõ hết rồi, người chỉ có ba con đường. Hoặc giao con tin, hoặc bị đại quân giám thị, hoặc...

Điều thứ ba hẳn không nói ra. Đó là lời thần tử không nên nói!

Đỗ Trần gật gật đầu, cách làm của Baergena gây ra ít chỉ trích nhất, hẳn nếu không làm như vậy, hẳn cũng không xứng ngôi trên vị trí vua của Lanning.

Dù sao cũng không có một đế vương nào sẽ ngồi nhìn lãnh thổ của mình sinh ra xu thế chia rẽ.

Điểm này Đỗ Trần ngược lại nhìn thấy rất rõ, cũng không sinh ra bao nhiêu oán hận với Baergena, hắn nói:

- Ta sẽ không giao ra Alex, các người nguyện ý đồn trú ở nơi này đi, để bệ hạ an tâm! Bất quá ta không hi vọng nhìn thấy việc quân đồn trú quấy nhiễu bách tính của ta!

Charles vội nói:

- Điều này nhất định rồi, quân kỷ của quân đoàn Shigeru là nghiêm khắc nhất!

Nói xong mấy lời này, Charles thở dài một hơi, hắn không ngờ rằng, đối diện với thủ đoạn uy bức cứng rắn như thế của Baergena, chỉ một câu nói thần nhiên tùy tiện của Francis liền bỏ đi, như vậy là tốt, chỉ cần không phải khai chiến với hắn, hết thảy đều nói được... chỉ hi vọng phụ thân đừng chọc giận hắn, mau tiến vị ôn thần này đi, cho mọi người đều bình an.

Nhưng lúc này tuy Angius thành thật, Đỗ Trần lại xéo mắt đánh giá hắn:

- Nguyên soái đại nhân, tiếp theo chúng ta nên bàn luận chút việc của người và Ma tộc nhé!

Charles chỉ cảm thấy máu đông cứng lại, tổ tiên Shigeru à, Francis hết rồi sao? Hắn thở dài, nhìn phụ thân, Francis hướng mũi giáo trực tiếp chỉ vào phụ thân, kẻ giảng hòa là hắn cũng làm không nổi nữa...

Angius cười lạnh nói:

- Chuyện gì của Ma tộc, Francis, hôm nay người đặc biệt, muốn chinh ta thì nói thẳng, Angius ta sợ người hay sao?

- Bốp, bốp.

Đỗ Trần vỗ tay, thu hút sự chú ý của mọi người, trợn mắt há mồm:

- Nguyên soái đại nhân, ngài chớ nên vu hãm ta, ta có chứng cứ rõ ràng, hơn nữa là phụng thần dụ của giáo hoàng bệ hạ! Brook, mang người đóng dấu tất cả văn kiện và tùy thân của Angius, ta muốn lập tức bắt đầu điều tra Angius! Nhớ kỹ, là hết thảy đồ khả nghi!

Angius uất ức nói:

- Francis, xem ra người định trợ tráo làm giả chứng cứ vu hãm ta rồi!

Hắn chậm rãi rút bội kiếm ra:

- Người có thể giết ta, cũng có thể đối nghịch với ta, nhưng người không có tư cách vu hãm hậu duệ thần Shigeru, đáng chết, người quên tổ tiên của người là ai sao? Không ngờ người vu hãm hậu duệ của thần Shigeru câu kết với Ma tộc, làm tổ tiên phải xấu hổ! Người, người... hỗn trướng quên tổ tông!

Hắn huy mạnh kiếm:

- Quân đoàn Shigeru nghe lệnh, giết chết tên hỗn đản bán bỏ thần uy của tổ tiên này cho ta!

Binh sĩ của quân đoàn Shigeru thoáng sửng sốt, nhưng lòng trung thành bao năm với nguyên soái vẫn làm bọn chúng nhanh chóng bày ra quân trận, Angius lạnh lùng quát:

- Francis, hôm nay ta sẽ cho nghiệp tử người một giáo huấn khó quên!

Charles khẩn trương:

- Lui ra, lui hết ra! Phụ thân, người điên rồi sao? Người làm thế này là chống lại thần thánh liên minh đó!

Đỗ Trần rất vô tội nhìn binh sĩ dưới mệnh lệnh của nguyên soái và thiếu soái không biết làm sao, hai tay dang ra:

- Nguyên soái đại nhân, ta đây đều là chấp hành nghị quyết của thần thánh liên minh à! Ngài vạn lần chớ đổ lên trên đầu ta, mọi thứ đều là vì đại nghiệp kháng ma! Ta người đích xác có thù oán riêng tư, được rồi, được rồi đợi sau khi người đóng dấu, ta không nhúng tay vào, giao cho thẩm phán giáo đình được chưa? Ngài hà tất kéo theo những binh sĩ này phản bội toàn thể nhân loại chứ?

Một cái mũ to tổ bố cơ hồ đem các binh sĩ nhập hôn mê rồi, quyền lực của sát phạt kim bài này đích xác khiến người ta mê hoặc.

Angius phần nộ biến sắc, chỉ có thể mắng thì thào:

- Nghiệt tử, nghiệt tử!

Đỗ Trần xua tay:

- Nguyên soái các hạ, chú ý từ ngữ mà người dùng, ta đã không phải người của trang viên St. Kain nữa rồi!

- Nhưng người vẫn còn là người họ St. Kain!

Giờ phút này lửa giận của Angius phá vỡ lý trí:

- Lăng mộ của tổ tiên ngay ở ngoài hai mươi dặm, người, người, không ngờ ở nơi này vụ hãm hậu duệ thần Shigeru... Các binh sĩ, động thủ, các người không phải là phản bội nhân loại, mà là giúp ta... Gia chủ St. Kain thanh lý một kẻ bỏ đi, phản bội tổ tiên thần duệ Shigeru!

"Thần duệ? Hừ!" Trong lòng Đỗ Trần lạnh lùng cười khẩy, trên mặt lại oan uổng nói:

- Ta còn là Đỗ Trần thần sứ, tịnh không chỉ là con cháu của thánh huy Shigeru. Nguyên soái các hạ, lời này của người có chút không đúng! Muốn lợi dụng những binh sĩ này cứ nói thẳng, hà tất ưm?

Bộ dạng vô tội của hắn làm Angius tức giận hộc máu mồm, kiếm chỉ vào Đỗ Trần.

- Giải, giải! Người ngay cả tổ tiên cũng không thêm nhận nữa, ta cũng rộng rãi. Đi, theo ta tới tổ lăng, ta lần này đem người trực xuất khỏi gia phủ!

Trong đầu óc bạo nộ của Angius, bây giờ còn sót lại một chút lý trí chính là...

Tuyệt không thể để cho tên súc sinh này làm ra việc nhục với tổ tiên. Mẹ nó, thân là hậu duệ của Shigeru, lại vu hãm một hậu duệ khác câu kết Ma tộc giết chết tổ tiên, loại việc này quả thực có thể làm tổ tiên tức giận tới sống lại! Cũng tốt, dù sao Francis không chịu bỏ qua cho ta, vậy trước tiên trực xuất Francis ra khỏi thần phủ Shigeru, đừng để hắn làm loại việc khiến nhân sĩ St. Kain không ngẩng đầu lên được! Muốn chết, cũng phải chết anh hùng một chút!

Lúc này Angius còn đang nghĩ đến thể diện gia tộc, còn Đỗ Trần nhìn mấy vạn đại quân, thậm chí nói, cũng tốt, như thế hoàn toàn bỏ hết quan hệ với Angius, sau này hừ hừ, hắn oan uổng nói:

- Được rồi, Angius người vì che giấu việc câu kết Ma tộc, không ngờ không tiếc dùng chiêu số hủy bỏ thân phận thần duệ của ta ra uy hiếp, đi thì đi, vì nhân loại thanh trừ gián điệp của Ma tộc, ta không oán không hối!

Nói rồi, Đỗ Trần và Dịch Cốt chuyển thân bay tới tổ lăng, lăng mộ Shigeru Đỗ Trần đã đi tới một lần rồi, nó ở tỉnh Rick, bên bờ sông New Zealand, cách nơi này không quá hai mươi dặm, khoảng cách ngắn này đối với cao cấp đầu thần mà nói bất quá là chuyện vài phút mà thôi.

Angius kéo Charles theo sát ở phía sau, mấy người rất nhanh đi tới lăng mộ Shigeru có phương viên hơn mười dặm đất.

Angius mặc dù giận dữ vô cùng, nhưng lúc này cũng không quên lễ tiết, đáp xuống cửa lăng mộ, đập đầu hành lễ với pho tượng tổ tiên ở giữa lăng, sau đó kêu thủ lĩnh của kỵ sĩ đoàn mở cửa chính, rào bước đi vào.

Tổ lăng Shigeru mấy năm qua mai táng nhiều tiên liệt của gia tộc St. Kain, bên trong ước chừng có hơn trăm lăng mộ nhỏ, mà chính giữa, cũng là lăng mộ lớn nhất tự nhiên là của Shigeru, pho tượng này nhìn gần ba mươi thước, phía trên là tượng toàn thân Shigeru, phía dưới là một tấm bia đá lớn làm nền, tiến vào cửa chính lăng mộ chính là bia đá khắc công tích của Shigeru.

Angius đi tới trước pho tượng, giận dữ nói:

- Tổ tiên ơi, ngàn năm ngay, hậu duệ của người lần thứ tư trực xuất con cháu không xứng đáng phản bội vinh quang của người, lại một lần nữa làm người tức giận, Angius hổ thẹn a!

Nói rồi, hắn quỳ gục xuống đất, trình trọng hành lễ.

Đỗ Trần cũng bộ dạng bi phẫn:

- Tổ tiên, vì nhân loại Francis hôm nay chỉ có thể cáo biệt vinh quang của người thôi!

Nói rồi, hắn tiến lên hành lễ, đập đầu dưới chân pho tượng cũng chính là mộ chính giữa pho tượng.

- Francis, trước mặt tổ tiên...

Angius đang muốn chấp hành gia pháp trục xuất khỏi tộc phổ, chợt phát hiện thần sắc Đỗ Trần nhìn chăm chăm vào đại môn thần sắc dị thường. Tiếp đó, Đỗ Trần đang hành lễ được một nửa, tiến lên gõ lên cửa một chút, sau đó hai tay sờ khe cửa.

Angius đại nộ:

- Francis, ngươi muốn làm gì? Ngươi đâu, bắt tên hỗn đản kinh động đến sự yên nghỉ của tổ tiên cho ta.

Người của Thành Viêm kỵ sĩ đoàn cũng nổi nóng rồi, bọn họ không rõ lắm quan hệ của Đỗ Trần và Angius, nhưng Đỗ Trần ở trước mộ tổ gõ gõ đập đập, làm thật quá phận rồi? Đây chính là mộ tổ của ngươi a!

Các kỵ sĩ lập tức vây lấy!:

- Francis, ngươi muốn làm gì?

Đỗ Trần lại ngừng trọng xua tay:

- Ngậm miệng hết đi, đáng chết! Gần đây nhất ai đã vào hầm mộ của tổ tiên Shigeru? Không có ai sao? Nhưng vì sao khóa và cửa bị người ta nạy lên?

412. Khi Chúng Thần Tiêu Tán...

Đại môn của lăng mộ Shigeru bị người ta nạy ra? Vệ lăng của Thánh viêm kỵ sĩ đoàn lập tức tiến lên, lời lẽ nghiêm trang:

- Francis các hạ, mâu thuẫn của ngài và gia chủ chúng ta không biết, nhưng xin chớ nên vu cáo vinh diệu của Thánh Viêm kỵ sĩ đoàn chúng ta!

Thân phận những kỵ sĩ này cùng loại với Hồng Y vệ, cũng không thuộc về sự điều khiển của Angius, mà là đời đời tương truyền, từ ngày kiến lập tổ lăng đã đóng tại đây rồi, cho nên thái độ đối với hai người thậm chí không hề thiên vị.

Cửa lớn uy nghiêm màu hắc ám xen ánh đỏ, cao hai thước, trên cửa đóng một chiếc khóa ngầm, mặt ngoài nhìn không ra một chút dấu vết bị người ta nạy ra.

Bất quá đó là ở trong mắt người thường, ở trong mắt Đỗ Trần, dấu vết chà sát kim chúc trên khóa ngầm trên dưới khe cửa cũng đủ chứng minh, cái cửa này bị người ta nạy ra, hơn nữa người nạy cửa không kém hơn "Cao thủ" Brockman.

Hắn nói:

- Các vị dũng sĩ, ta dùng bí pháp của Đỗ Trần thần nhận thấy được, không tin các ngươi có thể mở lăng nhìn xem, ta thân là giáo phụ giáo đình, cho dù không hợp với nguyên soái Angius như thế nào, cũng chẳng lấy việc đụng chạm tới vinh diệu của thần Shigeru ra chơi đùa? Hắn chỉ về Dịch Cốt.

Chẳng lẽ hai phong hào đầu thần chúng ta còn làm loại việc ngu xuẩn mở cửa để có thể nghiệm chứng sao?

Phong hào đầu thần ở trước bảy tám vạn quân chẳng là gì, nhưng ở nơi đây, vẫn được kỵ sĩ đoàn vạn phần tôn trọng. Bọn họ nhìn lẫn nhau, đề xuất một người tới hỏi ý kiến Angius.

Angius liếc đại môn một cái, lại nhìn Đỗ Trần, gật đầu nói:

- Cung thỉnh tổ tiên thứ tội, mở hầm mộ!

Két, đại môn màu đen nặng nề được mở ra, một mùi hương hoa chống thói rửa xộc vào mũi, Đỗ Trần tiến vào hầm mộ, lăng vệ cũng theo vào, khi Angius muốn đi vào, Charles ở phía sau giữ hắn lại, thấp giọng nói:

- Phụ thân! Ngàn vạn lần chó nên chọc giận tên ôn thần kia! Bây giờ hấn chính là phong hào đầu thần đủ sức đánh bại Hải Hoàng đó!

Angius trợn mắt:

- Phong hào đầu thần trước mặt đại quân của ta là cái rắm! Đánh bại Hải Hoàng tính cái gì? Hừ, đó là Hải Hoàng không thích dùng đại quân Hải tộc giết chết nó!

Charles liên tục lắc đầu:

- Đích xác, phụ thân người tay nắm hai mươi vạn đại quân, có thể không đặt một người không có thể lực phong hào đầu thần ở trong mắt. Nhưng bây giờ Francis có thể lực đó a, mặc dù thể lực của hấn ở trước mặt hai mươi vạn quân đoàn Shigeru đích xác không tính là hùng mạnh, nhưng hấn còn là đại biểu của thần thánh liên minh... phụ thân, xin người đó, tiếp theo giao cho con, người tránh trước đi!

Hấn khổ sở cầu khẩn

Angius lúc này cũng đã phản ứng lại, thực tế, hấn tuy là không sợ vũ lực nhỏ nhoi của cấp bậc phong hào đầu thần. Francis người có can đảm cứ ám sát ta, tiếp đó hai mươi vạn đại quân của ta sẽ đồ sát thành Duerkesi của người, giết con cái bằng hữu của người báo thù cho ta - đương nhiên, đây chỉ là một lời tức giận, nhưng cũng nói rõ tâm thái của người ở thế giới đầu thần.

Từ sau khi Thần Hoàng bị Ma tộc vây khốn trọng thương, thời đại anh hùng sính vũ dũng cá nhân đã nhanh chóng hạ màn. Bây giờ là thời đại vương quốc, đáng nói là thế lực! Margaret có thể giết vợ diệt con của Roland, truy sát vạn dặm, nhưng không thể không nhìn nét mặt Ziege thực lực còn kém hơn Roland mà dung tha cho Hận Thủy kiếm hoàng một mạng. Không vì lý do gì khác hơn, Ziege là đại biểu cho Đầu Thần đảo.

Francis đánh bại Hải Hoàng, trong mắt đầu thần bình hường đó là chiến công vĩ đại, nhưng ở trong mắt giáo hoàng... Lão thiên a, kiểu cách thảo mãng của Sainz lại phát tác rồi. Năm đó hấn ngó ngẩn chạy tới Vạn Lưu sơn, cùng mấy thảo mãng đã hấn kia tranh hư danh nhỏ nhỏ cũng đủ rồi, hôm nay sao còn đấu với một tiểu gia hỏa. Đền trả bằng cả dũng danh cả đời? Khiến người khó hiểu a! Người thật sự muốn thu thập hấn, gọi tới mấy trăm vạn huynh đệ, mấy ngàn món thánh khi chiến tranh, huyết tẩy thành Duerkesi chẳng phải là được sao?

Bây giờ nộ hỏa của Angius vọt lên, mất đi lý trí, chỉ nghĩ, Francis mặc dù không phải là con trai của ta, những vẫn còn ở trong tộc phổ, mình nếu muốn trừ, nên ngay cả thân phận thần duệ của hấn cùng phải trừ đi. Nhưng bây giờ sửa đổi rồi, thành Duerkesi không sợ, hai tên phong hào đầu thần cũng không sợ, nhưng sát phạt kim bài thật sự dọa người, hấn có thể biến mình thành một gián điệp Ma tộc, sau khi chết cũng phải chịu thọạ vạn cổ a!

Angius dừng ở cửa hầm mộ, trong lòng đã tỉnh táo lại:

- Nhưng việc đã tới nước này, còn có thể làm sao? Charles, đừng nói nữa, chúng ta đi vào!

Thật ra Charles hiểu cha hấn khá rõ, hấn thâm nghĩ, trật tự trong lòng phụ thân là, thể diện lớn hơn tổ tiên lớn hơn tính mạng, mà Francis trọng thị nhất là tình huynh đệ với đại ca... Hấn cười khổ:

- Phụ thân, Francis không thể nói bữa việc lớn như vậy, lăng mộ của tổ tiên xem ra thật sự xảy ra chuyện rồi, đã như vậy, người mau trở về triệu tập quân đội đến đây bảo vệ lăng mộ, con đi theo Francis xử lý việc phía sau, được không?

Angius suy nghĩ một chút, rất khó xử nói:

- Vậy ta trước tiên đi triệu tập quân đội bảo vệ lăng mộ tổ tiên, việc này so với đối phó với Francis quan trọng hơn!

Hấn hăm hăm bỏ đi. Đỗ Trần và Dịch Cốt đã tiến vào lăng mộ, nơi này đều là người nhà St. Kain, tự nhiên không có ai ngăn trở hấn.

Charles cười khổ, ài, chạy trốn thì chạy trốn, mình còn phải lấy cớ cấp cho phụ thân một cái vương miện đường hoàng, phụ thân! Ài

Hắn cũng tiến vào lảng mộ.

Trong hầm mộ, Đỗ Trần nhìn quan tài hoàn hảo như ban đầu, vuốt mũi không nói gì, Charles lảng lạng tới bên cạnh hắn, nhìn thấy hầm mộ không có một tia tổn hại, thở phào nhẹ nhõm:

- Tam đệ, quan tài của tổ tiên...

- Thi thể bên trong đã không thấy đâu nữa rồi!

Đỗ Trần lạnh lùng nói, vừa rồi hắn đã cùng Thánh Viêm kỵ sĩ đoàn kiểm tra:

- Hơn nữa ngoại trừ cửa khóa bị nạy ra, không có lưu lại một dấu vết gì!

Lòng Charles vừa thả lỏng lại sôi lên, trán nổi gân xanh:

- Đáng chết!

Mộ tổ bị người ta đào móc, ai có thể không giận?

Đỗ Trần cau mày nói:

- Chuyện này do thần thánh liên minh tiếp quản, các người phải nghiêm khắc bảo mật, không được lộ chút phong thanh nào, đây là cơ mật tối cao của thần thánh liên minh!

Charles sửng sốt, nhanh chóng tỉnh táo lại, phân phó Thánh Viêm kỵ sĩ đoàn bảo mật hơn nữa vội lục soát cả lăng mộ tìm kiếm dấu vết khác, gật đầu nói:

- Ta hiểu rồi, người yên tâm đi!

- Angius đâu?

Đỗ Trần lại hỏi, Charles vội cười bồi:

- Tam đệ, người xem...

- Ta hỏi Angius đâu?

Charles thở dài một cái, cười khổ nói:

- Phụ thân tỉnh táo rồi, sợ người, nên đã chạy mất!

Lời này nói xong Đỗ Trần sửng sốt. Angius tính tình đến chết cũng giữ thể diện.

Chạy? Hắn phải liều mạng với ta mới đúng a! Charles theo sau vẫy tay ra lệnh đột nhiên khom người với Đỗ Trần một cái:

- Tam đệ, trước kia nhị ca ta tâm cao khí ngạo, làm một số việc đích xác không ra gì, người đừng so đo với ta!

Chẳng những ngôn từ thành khẩn, hơn nữa thần sắc cũng không có chút bộ dạng giả tạo nào, Đỗ Trần nhìn chăm chăm vào mắt Charles, xác định ít nhất mình không nhìn ra Charles đang làm bộ, sau đó dụng tâm cơ, không khỏi bật cười nói:

- Charles tướng quân, vừa rồi ta đã bị gỡ khỏi tộc phổ rồi, không còn chút liên hệ nào với thần Shigeru nữa!

- Danh phận không còn, nhưng huyết mạch trong thân thể không làm giả được!

Charles thành khẩn nói:

- Tính tình của phụ thân người cũng biết, người bây giờ mặc dù chạy rồi, nhưng nhận sai thì quyết chẳng chịu! Ta trước kia khi phụ người không ít, cũng không có tư cách yêu cầu người cái gì, nhưng... trông vào thể diện của đại ca, bây giờ đại ca còn lưu vong ở bên ngoài, ở đâu chưa rõ, người ít nhất cũng nên lưu lại một đường lùi ngày sau gặp lại đại ca!

- Hãy bớt giận, lần này hãy bỏ qua cho phụ thân một lần đi!

Charles moi tìm móc gan khuyên, lời này không thể nói không thành khẩn nữa.

Đỗ Trần lấy làm lạ lùng nhìn hắn, hắn vừa rồi cũng bị một câu "Báo danh mà vào" của Angius chọc giận tới hồ đồ, suýt nữa quên mất lời dặn dò của đại ca, còn có dã tâm của giáo hoàng.

Thấy Đỗ Trần có vài tia suy nghĩ, Charles vội vàng nói tiếp:

- Tam đệ, ta biết, lòng ngươi không phải một trang viên St. Kain nhỏ bé có thể lưu giữ. Ngươi chưa đầy mười ngày trước đánh bại Hải Hoàng. Thành tựu trong tương lai e rằng hơn cả tổ tiên... Nói một câu coi như tự châm biếm, thành Duerkesi của ngươi thiếu chính là quân lực! Một khi ngươi có thể ngồi giữ hai mươi vạn hùng binh, thành tựu to lớn cũng chỉ cần nhổ bọt vào tay là được, ngươi hà tất phải so đo với một gia tộc St. Kain đã đi tới sườn dốc chứ!

Đỗ Trần càng thêm sững sờ, vừa rồi còn không chú ý đến, biến hóa của Charles quá lớn rồi, hắn lúc nào phân biệt rõ thị phi như thế, hơn nữa lời nói sử dụng rất chân thành?

Charles tha thiết nói:

- Nể mặt đại ca, lần này bỏ qua cho phụ thân đi! Ta lấy cái đầu này của ta cam đoan, sau này phụ thân và người mỗi người đi một đường, tuyệt sẽ không lại chủ động...

Cười xấu hổ, hắn bổ sung:

- Ta đã bắt đầu tiếp quản sự vụ lớn nhỏ của gia tộc, sau này chỉ cần một lá thư của người, ta nhất định toàn lực hỗ trợ!

Đỗ Trần tuy nghe được mỉm cười, nhưng cũng không khỏi kỳ quái nói:

- Charles, hai năm nay ta và ngươi chỉ gặp qua mấy lần, không ngờ ngươi biến đổi quá lớn! Gia tộc St. Kain do ngươi kế thừa, đại ca cũng yên tâm rồi!

Đại ca? Charles từ trong lời nói này nghe ra vài phần ý tứ, nhưng không hề hỏi tới, mà lắc đầu than khổ.

- Ta năm nay đã hai mươi một tuổi rồi, không còn là một thiếu niên khinh cuồng ha ha, không có gì phải giấu, năm trước để quốc đại thắng Mc Allen, ta tấn cấp thiếu tướng, tam đẳng bá tước! Vốn nghĩ bằng vào thành tích này đi cầu hôn với Francesca, nhưng không ngờ rằng gia tộc nàng

Đỗ Trần vỗ vỗ đầu vai hắn:

- Không cần phải nói nữa, sự hống hách của hậu duệ thái dương thần ta sớm đã thấy rồi, nghĩ ắt ngươi cũng bị người ta nhìn với con mắt khinh thường!

- Đúng vậy!

Charles ảm đạm than:

- Bất quá lần đó làm ta hiểu ra rất nhiều việc, tam đệ, ngươi xem hôm nay...

Đỗ Trần khoát tay ngắt lời hắn:

- Bỏ đi, nhưng ta sau này thật sự không muốn gặp Angius!

Thật sự mà nói, Đỗ Trần đã đáp ứng đại ca rồi, hơn nữa hắn cũng không muốn để dã tâm của giáo hoàng bành trướng quá nhanh!

- Ngươi yên tâm, có ta ở đây, phụ thân tuyệt sẽ không chủ động xuất hiện trước mặt ngươi!

Charles lúc này mới lộ ra một tia cười thoải mái:

- Vậy bây giờ việc di thể tổ tiên Shigeru mất tích...

- Phong tỏa tất cả tin tức, ta sẽ lập tức thông tri cho giáo hoàng bề hạ, mời ám điện truy tìm tra xét!

- Vậy tốt rồi, ngươi đâu, bày rượu dưới tượng tổ tiên, ta chính thức tạ lỗi với tam đệ!

Lời của Charles còn chưa dứt, Đỗ Trần đã đi ra ngoài:

- Quên đi, ta và thần Shigeru đã không còn quan hệ gì nữa rồi! Bất quá Charles, Angius nếu có một nửa của người bây giờ... bằng vào mấy câu nói đó của người hôm nay, đại môn của thành Duerkesi sẽ luôn mở rộng đối với người!

Charles cười nói:

- Đa tạ! Bất quá những bạn học cũ của chúng ta trên Đâu Thần đảo cũng thay đổi rất nhiều, cũng đều rất nhớ người!

Bạn học cũ ha ha, mình thật sự đã rất lâu không gặp những bạn học cũ rồi!

Đỗ Trần trong lòng có vài phần lưu luyến cuộc đời học sinh, nhưng sau khi đi ra khỏi mộ về mặt lập tức trở nên nghiêm túc:

- Dịch Cốt, lập tức về thành, chuẩn bị đến đảo Borg!

Dịch Cốt thấy sắc mặt Đỗ Trần không hay, hỏi:

- Thiếu gia, cứ bỏ qua cho Angius như vậy sao?

Đỗ Trần ngẩng đầu nhìn sắc trời:

- Kỳ thực... Nếu ta có thể đứng bên ngoài mà nhìn, Angius bất quá chỉ là một tên trộm vặt mà thôi, là một quân cờ giữa sự đối địch của ta và giáo hoàng! Hà tất vì một tên trộm vặt so đo, hủy đi cả bàn cờ chứ?

Dịch Cốt chợt hiểu:

- Ta hiểu rõ rồi, thiếu gia, người sau khi hiểu dã tâm của giáo hoàng, đã có kế hoạch ứng phó đầy đủ rồi...

Đỗ Trần nhếch mép cười:

- Ta tin lão Bowen, hẳn nói giáo hoàng còn có một năm hoành đồ đại vật, vậy giáo hoàng được định rồi! Một nửa năm này, là cơ hội tốt giáo hoàng làm ta tăng cường thực lực! Đợi khi trở về thành quên đi, việc này về rồi lại nói, Dịch Cốt, người nhìn ra thì thể Shigeru mất tích có kỳ lạ hay không?

Dịch Cốt suy nghĩ một chút:

- Trên cửa có dấu vết, điều này nói rõ công phu của kẻ trộm chưa đủ trình độ, nghĩ rằng ắt cùng kẻ trộm thi thể Auerbach không phải cùng một người!

- Còn có một khả năng khác...

Không đợi Đỗ Trần nói hết, Dịch Cốt giành nói trước:

- Khả năng thứ hai là, trình độ kẻ trộm này phi thường cao, nhưng hẳn cố ý lưu lại manh mối! Từ tình huống này suy ra, hẳn là kẻ trộm là bị ép trộm xác, nhưng hẳn giống Julie, trong lòng cũng có tôn nghiêm, mặc dù vạn bất đắc dĩ đi trộm thi thể, nhưng lại cố ý lưu lại manh mối cho người truy tìm!

Đỗ Trần vuốt mũi nở nụ cười:

- Brook, nếu mỗi chuyện người đều có thể nghĩ đến mức này, ta có thể để người ra ngoài một mình làm việc rồi!

Mặt Dịch Cốt lộ vẻ tự mãn, nhưng Đỗ Trần ngay sau đó lại nói:

- Auerbach, Mickey, Shigeru sau hai đến ba mất tích, người nghĩ đến cái gì không?

Dịch Cốt đột nhiên cả kinh:

- Dự ngôn của Wolfe, khi chúng thần tiêu tán...

413. Đi Đến Vùng Đất Trung Tâm.

Đỗ Trần nặng nề gạt đầu:

- Trước kia ta từng đặt rất nhiều giả thiết, hoài nghi cái "Chúng thần tiêu tán" trong dự ngôn là chỉ thời đại Văn Thần kết thúc, cũng hoài nghi đại biểu của chúng thần tại thế - Samar IX! Nhưng hôm nay xem ra, đáp án gần nhất chính là việc di thể chúng thần mất tích trước mắt!

Đích xác, từ tình huống trước mắt xem ra, đáp án gần với dự ngôn của Wolfe nhất chính là đây, nhưng Dịch Cốt trầm ngâm hồi lâu, nghi hoặc nói:

- Ta thủy chung tin chắc sức mạnh "Vượt qua" thánh khí kia là chỉ thiếu gia người, vậy dự ngôn của Wolfe liên quan tới có thể xem ra chính là... khi di thể chúng thần bắt đầu mất tích, thiếu gia ngài sẽ có được sức mạnh vượt qua thánh khí ở vùng đất trung tâm - đây căn bản là nói không rõ, người sớm đã có sức mạnh vượt qua thánh khí a!

Đỗ Trần vuốt mũi cau mày nói:

- Có lẽ câu thứ hai của dự ngôn nói, năng lực của ta sẽ tăng lên ở vùng đất trung tâm?

Nói thật, trong lòng Đỗ Trần cũng nắm không chuẩn đáp án chính xác rốt cuộc là cái gì. Bây giờ điều duy nhất có thể khẳng định chính là, nếu sức mạnh vượt qua thánh khí kia thật sự chỉ vào Đỗ Trần hần, vậy hần sẽ gặp được một việc vô cùng trọng yếu ở giữa vùng đất trung tâm!

Nhưng cái giữa vùng đất này lại chỉ nơi nào chứ? Chẳng lẽ thật sự là trung tâm của đại lục Einstein - thành St. John?

Mang theo nghi hoặc đối với vùng đất trung tâm, Đỗ Trần trở về thành Duerkesi.

Việc chuẩn bị trước khi xuất phát tiến hành suôn sẻ, trước tiên là một vạn thú nhân nữ nô được an trí ở bên bờ sông New Zealand ngoài thành, Đỗ Trần không hề đối đãi bọn họ như nô lệ, mà cấp cho bọn họ một tiểu trấn độc lập, lợi dụng thân thể cường hãn của thú nhân mà khai khẩn đất nông.

Tiếp đó, Đỗ Đức soái lĩnh ba vạn nô lệ thú nhân kia, kỳ thực là bộ đội tinh nhuệ nhất tới biên giới. Những thú nhân đáng thương này hầu hết đã được tẩy não. Ngày 31 tháng 8 một trận đánh ở Auerbach Đại Hạp cốc, "Đỗ Trần thần" vì thủ hộ Auerbach tiêu diệt mười vạn vong linh, việc này làm thú nhân hoàn toàn tin tưởng Đỗ Trần không lừa gạt bọn họ. Đỗ Trần thần giáo cùng Auerbach đích xác là cùng chung cội nguồn. Thêm vào đó Ma tộc xuất hiện, vì hiệu quả của Đỗ Trần chính là kẻ thù của Ma tộc, còn vì chí cao phụ thần mà chiến đấu, sự mâu thuẫn trong lòng mọi người đã rơi tới điểm thấp nhất.

Ngay lúc đó, Đỗ Trần mang theo một đồng thức ăn như núi và tài bảo tới trước mặt bọn họ, tay chỉ tiểu trấn của một vạn nữ nô, thản nhiên nói một câu:

- Phàm là dũng sĩ vì thành Duerkesi làm ra cống hiến to lớn, sẽ có tư cách tiến vào tiểu trấn chọn một vị thê tử mỹ lệ...

Bản năng đàn ông khiến các thú nhân đỏ mắt, cả ngày dưới sự huấn luyện của Đỗ Đức luôn rống om xòm, chỉ hận không có cơ hội ra trận giết địch, vì thành Duerkesi lập công trạng to lớn! Đương nhiên, danh nghĩa bọn họ huấn luyện là rèn luyện hàng ngày của lao công đập nước sông New Zealand...

Oạch, được rồi, những lao công rèn luyện này người mặc trọng giáp, tay cầm binh khí. Mỗi hành động là tập luyện điều khiển chiến tranh thánh khí, sát khí bốn phía... dù sao nhìn thế nào cũng chẳng giống lao công, bất quá ai sẽ quan tâm chứ? Quân đoàn giám thị thành Duerkesi đã bị Đỗ Trần dùng sát phạt kim bài xử lý đẹp rồi. Baergena cho dù nghe được phong thanh, tạm thời cũng chỉ ghi hận trong tim, dù sao Đỗ Trần còn chưa chân chính tuyên bố độc lập, hần chưa đủ lý do tuyên chiến với một vị quan viên liên minh nắm trong tay đại quyền sát phạt.

Trong lãnh địa khắp nơi đều là cảnh tượng hân hoan, sau khi chủ trì khánh điển vũ hội chào mừng năm mới Văn Thần 1281, vừa chúc mừng bách tính quân nhân sông New Zealand thu nhập năm đột phát một mai kim tệ, Đỗ Trần ngồi Beierkesi chậm rãi bơi khỏi bến tàu, đi tới đảo Borg.

Gió biển ào ào, dưới bóng đêm bầu trời trong xanh nước biếc cảnh sắc vô song nhập vào lòng người, Alex và Bối Bối, Dịch Cốt, Andy, Snoopy, sáu người này trên boong tàu mỗi người bận rộn làm thành đội ngũ công khai tới đảo Borg. Ngoài ra còn có một vị khách nhân thân bí sẽ lên thuyền giữa đường...

Còn bên trong khoang thuyền, Porter và Lancine đang hóa trang dịch dung để đảm bảo không bị nhận ra.

Đặt thuốc nhuộm trong tay xuống, Lancine lắc đầu đầy tóc đỏ, còn có bộ ngực "hơn người" kia, hai khối thịt béo kia đập vào nhau vang lên bốp bốp, ôm oán hận nói:

- Công chúa, đời này làm nữ nhân đến lúc nào a? Lão nô thật sự không chịu nổi nữa!

Porter hơi có chút thất thần:

- Vì quốc gia, người nhần nhện một chút đi, ta không phải cũng đang nhần nại như thế sao?

- Nhưng chúng ta phải chịu nhện tới khi nào? Công chúa, người nên nói rõ ràng cho Francis, người là nữ nhân, ta là nam nhân không tốt hay sao?

Lancine thống khổ nâng hai khối thịt ở ngực, mặt mày nhăn nhó:

- Trước kia công chúa người giấu diếm thân phận ta còn có thể lý giải, nhưng bây giờ đã chứng minh Francis và chúng ta họ hàng xa, hơn nữa một lòng vì người phục quốc, tuyệt đối là có thể tin tưởng, vì sao người còn...

Porter đột nhiên buồn bã cúi đầu:

- Có một số việc một khi nói ra rồi, được so với mất càng...

Lancine lật ngược thuốc nhuộm trên bàn trước mặt, bốp, trong ngữ khí chứa vài phần oán trách:

- Lão nô không hiểu!

- Ài!

Porter thở dài thật sâu, hắn cũng đổi thành bộ dạng một thanh niên dong binh hơn hai mươi tuổi, kính mắt trên mũi cũng đã bỏ xuống, vác thụ cầm trên vách khoang thuyền đi ra ngoài.

Đi tới cửa, Porter quay đầu cười khổ:

- Bây giờ Francis coi ta là huynh đệ, nhưng một khi ta nói với hắn ta là nữ nhân ngay cả huynh đệ cũng không làm được nữa!

Lancine sững người:

- Lão nô càng không hiểu!

- Nghĩ tới Francis đã làm gì với những nữ nhân trước kia tiếp cận hắn đi! Hắn thống hận nhất là nữ nhân quần lấy hắn! Một khi Francis biết ta là nữ nhân, lập tức sẽ kính nhi viễn chi đối với ta!

Porter mở cửa ra, Lancine ở phía sau vội nói:

- Vậy công chúa người định khi nào nói với hắn? Tóm lại kéo dài như vậy là việc không đúng a!

Porter nhếch miệng cười:

- Từng chút từng chút tiết lộ cho hắn, chờ sau khi ta chiếm vị trí không thể thay thế trong lòng hắn... hắc hắc, hắc chính là của ta rồi!

Lancine khổ não lắc đầu, thầm nghĩ công chúa vẫn tinh nghịch như vậy, mà Porter đã vui vẻ chạy ra, vùng chân vùng tay chạy tới phía dưới boong tàu, mở cửa cuốn dẫn tới bên trên, nhìn hình dạng, là muốn cho Đỗ Trần một cái "Kính hi" nho nhỏ.

Nhưng Porter vừa mới lộ đầu ra, đột nhiên như bị sét đánh, sắc mặt trắng bệch sững người trên cầu thang...

Dưới sắc trời của đêm khuya, trăng sao tỏa sáng, bầu trời ngàn dặm không mây, trong cảnh sắc trắng lè mê người đó, Đỗ Trần lại lẻ loi ngồi ở đầu thuyền Beierkesi, nhìn lên tinh không, hắn thất thần không cảm ứng được Porter đến, bên người thủy nguyên tố đầy đặc chậm rãi lưu động, giống như thanh lệ, giống như mê vụ, cô đơn lạc lõng không hề hợp với cảnh đêm của bầu trời.

Mà trong tay Đỗ Trần, lại nhẹ nhàng vuốt ve một lọn tóc dài màu đen, bên trên còn có một chiếc dây buộc tóc đơn giản màu trắng.

Nhúm tóc kia.

Phải nói rõ ràng, đây là một tóc của một nữ nhân trẻ tuổi.

Lần đầu tiên, Porter nhìn thấy Đỗ Trần đang mê man

Lần đầu tiên, Porter nhìn thấy Đỗ Trần đắm chìm trong hồi ức mỉm cười ngọt ngào, cay đắng thờ dài...

Lần đầu tiên, Porter ý thức được nàng tự hồ đã kéo dài một số chuyện quá lâu, lâu tới mức phẳng phất đã không thể vẫn hồi được cái gì xảy ra

Chỉ là trong giây phút thất thần, Đỗ Trần cảm ứng được Porter đến, đem lọn tóc dài cất vào trong vạt áo ở ngực, phất tay cười nói:

- Porter, ngươi tới đúng lúc, khách của ta cũng sắp đến rồi! Sắc mặt ngươi làm sao khó coi thế?

- Ta... không, chỉ là lập tức phải trở về cố quốc rồi, trong lòng có chút khó chịu!

Porter nói một câu, tới bên người Đỗ Trần, mà chiếc thụ cầm kia lại để lại trên bậc thang

Ngồi ở mạn thuyền, Porter cố mỉm cười nói:

- Khách của ngươi rốt cuộc là ai? Thần thần bí bí!

- Là một người không thể thiếu trong hải dương!

Porter bĩu môi, nhìn ngực Đỗ Trần hỏi:

- Đây, vừa rồi ngươi nghĩ tới cái gì đó?

Đỗ Trần thần sắc buồn bã:

- Không có gì! Đúng rồi, ngươi đem tử sắc bì giáp cho ta xem một chút!

- Không có gì, a! Không có gì!

Porter trong lòng đau khổ cười, chẳng lẽ ngươi ngay cả nữ nhân kia là ai cũng không muốn nói tới sao?

Thực tế, chuyện của Tuyết Cơ ngay cả loại thân tín như Dịch Cốt và Harry cũng không biết rõ, chỉ có hai hài tử còn biết qua một chút, mà bọn chúng sợ dĩ biết Tuyết Cơ, cũng là nhờ một câu nói nhàn nhạt của Đỗ Trần sau khi về nhà:

- Nhớ kỹ, từ nay trở đi mẫu thân của các con tên là Tuyết Cơ...

Trừ điều này ra, Đỗ Trần không muốn ai nhắc tới cái tên kia, ngay cả... chính hắn!

Trái tim Porter khẽ run rẩy, nhưng lại bình tĩnh đem bì giáp đưa cho Đỗ Trần.

Đỗ Trần lật qua lộn lại nhìn bì giáp, cau mày nói một mình:

- Thứ này là di vật của nữ thần Mickey, thậm chí dẫn tới Hải Hoàng hưng sư động chúng không ngại truy tìm, nhưng... nó chỉ là một cái giáp da rất bình thường a!

Porter tạm thời đặt xuống chuyện trong lòng, nói:

- Ta cũng không nắm chắc, cái này đặt ở trong cung nữ thần nhiều năm, nếu không phải bởi vì nó là di vật của tổ tiên thì sớm đã bị coi là rác thanh lý rồi. Lancine cũng là sau khi mất nước thấy Hải Hoàng đem thứ này coi như bảo bối, hoài nghi nó có thể cùng với nguyên nhân quân Hải tộc đột ngột tập kích công quốc có liên quan, mới thuận tay trộm lấy.

Không biết bao nhiêu lần nghiên cứu cái tử sắc bì giáp này rồi, Đỗ Trần thậm chí còn gọi thợ may tốt nhất trong lãnh địa đem cái giáp da này tháo thành từng miếng da, sau đó lại may lại, nhưng vẫn không phát hiện ra một tia dị thường, nó thật sự là một cái bì giáp rất phổ thông, trừ đi chút danh cao quý.

Hai người đang nói chuyện, nước biển màu lam đột nhiên biến hóa dồn dập, "Grù grừ" âm thanh lạ thường vang lên, trên mặt biển bong bóng nổi lên, trong nháy mắt mấy trăm cái bong bóng vây quanh Beierkesi, hơn nữa mỗi cái bong bóng còn bọc một đầu thân Hải tộc vũ trang toàn thân.

Porter thần sắc biến đổi:

- Người nào?

Đợi thấy rõ đầu lĩnh là ai, hấn thở phào nhẹ nhõm quay đầu nói:

- Hấn chính là khách của người?

- Bụp!

Bong bóng vỡ tan, một đầu lĩnh chân đạp hoa nước rơi tới trước mặt Đỗ Trần. Sau đó, hấn sùng bái nhìn dán chết vào hấn, giống như tiểu Bối Bối thấy linh thực, lại giống như Andy nhìn thấy thức ăn.

Đỗ Trần cười nói:

- Vương tử Goethe, đã lâu không gặp rồi!

Tiểu vương tử đại tam giác hải vực Goethe, đây là khách của Đỗ Trần! Đảo Borg ở trung tâm của đại tam giác hải vực, chuyến đi này không thể thiếu thể lực của tiểu vương tử giúp đỡ, cho nên một phong thư của Đỗ Trần nói cho hấn - tín đồ của Đỗ Trần thần, ở đây đợi thần sứ giá lâm, có việc trọng yếu tìm người!

Còn chưa đợi Đỗ Trần tiến lên nghênh đón, Goethe đột nhiên tiến tới nắm mạnh lấy tay Đỗ Trần, điên cuồng kêu lên:

- Người đánh bại Hải Hoàng Sainz, có phải là thật hay không, có phải không?

Ta đánh bại Hải Hoàng người kích động cái gì a?

Đỗ Trần cười gật đầu, Goethe lập tức nói:

- Khiêng lên!

- Rầm, rầm, rầm!

Một đội võ sĩ Hải tộc lên boong thuyền bỏ xuống mấy cái hòm vỏ sò, thỉnh linh làm cho mức ăn nước của Beierkesi trầm xuống hai ba tấc!

Đỗ Trần ngạc nhiên nhìn tiểu vương tử:

- Người thế này là...

Má ơi, rương mở ra, bên trong là vô số trân bảo và kim cương!

Goethe nắm chặt tay Đỗ Trần:

- Cao thủ, ngài thu đồ đệ không? Đây là lễ bái sư của ta!

Lão thiên a, lại tới rồi, tên tiểu tử này bái sư thành nghiện rồi sao?

Đỗ Trần cười khổ nói:

- Vương tử Goethe, người đã có Brook làm sư phụ rồi, hơn nữa dưới sự chỉ đạo của hấn, người đã thành cửu cấp trung giai đấu thần, sao...

- Cái này không giống!

Goethe lớn tiếng nói, giống hệt với những Fan hâm mộ điên cuồng ở tiền thể của Đỗ Trần, sùng bái nhìn hấn:

- Ngài đánh bại Hải Hoàng a, hơn nữa ngài còn là một người tốt!

- Ý của người là ta không đánh thắng Hải Hoàng, không xứng làm sư phụ của người sao?

Dịch Cốt nghiêm mặt từ trong khoang thuyền đi ra.

Goethe vội vàng cười xấu hổ giải thích:

- Cái này sư phụ không phải càng nhiều càng tốt sao!

Dịch Cốt hừ mạnh, đứng bên người Đỗ Trần, không đáp lại tiểu tử này.

Đỗ Trần cười khan nói:

- Được rồi, ta chưa từng thu đồ đệ!

Thấy Goethe thất vọng, nhưng bộ dạng tuyệt không chịu buông tha, hắn vội vàng nói tiếp:

- Việc này để sau nói lại, vương tử Goethe, lần này ta tìm người là có một việc trọng yếu, ta muốn tới đảo Borg một chuyến...

Đảo Borg? Khuôn mặt Goethe vừa mới còn hưng phấn lập tức âm trầm xuống, không tình nguyện nói:

- Ngài muốn đi đảo Borg làm gì? Bây giờ vùng đất trung tâm đã bị Sainz chiếm lĩnh rồi, cho dù là ta cũng không thể tùy ý đi vào.

- Chờ chút, người nói cái gì? Vùng đất trung tâm?

Vùng đất trung tâm trong dự ngôn của Wolfe.

Goethe gật đầu:

- Đúng thế, đảo Borg còn có tên là vùng đất trung tâm!

Porter vội nói:

- Đảo Borg còn có tên là vùng đất trung tâm, việc này tại sao ta chưa từng nghe ai nói tới?

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào trên người tiểu vương tử, người khác nói còn được, nhưng Porter là người Mickey sinh ra lớn lên ở đó, hắn như thế nào không biết tên khác của đảo Borg?

Nhảy cảm thấy được sự sót ruột của mọi người, nhất là sự cấp bách của Đỗ Trần, Goethe cười hắc hắc, chợt sai người đóng lại những rương lớn chứa đầy châu báu.

- Muốn biết sao? Hắc hắc, trừ phi nhận ta làm đồ đệ!

414. Sư Phụ, Hãy Thu Nhận Ta Đi.

Đang lúc đó khi đám người Đỗ Trần bị Goethe làm cho giận đến nghiến răng, chuẩn bị hung hăng thu thập tên khốn này, kỳ thực rất đáng yêu, nhưng đôi khi tên tiểu tử Hải tộc làm người phi thường tức giận... thì

Thành Duerkesi, quảng trường giữa phủ thành chủ, mặc dù giờ phút này đã là đêm khuya, nhưng năm mới vừa qua, liên tục mười mấy ngày năm mới lễ hội pháo hoa không hề kết thúc, ngược lại vừa mới tối nay mới đạt đến cao trào. Dưới pho tượng Đỗ Trần thần trước cửa phủ thành chủ người ta tập nập, pháo hoa không ngừng, con đường đêm phồn vinh đã không hề kém thủ đô đỉnh cấp St. John của đại lục.

Đi qua quảng trường, ánh mắt đầu tiên của mọi người nhất định sẽ rơi vào tượng Đỗ Trần thần cao hơn ba thước, sừng bài, kính sợ. Theo phương hướng ánh mắt của bọn họ sẽ tự nhiên thấy tượng Đỗ Trần, nhìn thấy pho tượng ánh mắt cùng từ sừng bài trống rỗng với Đỗ Trần thần, chuyển hóa thành cảm kích và tự hào thật lòng.

Nhưng tiếp đó, trong một lầu gác nhà dân đối diện với tượng Francis, hai mươi thiếu nữ tuổi dậy thì vây ở cửa sổ, nhìn khác thường vào bức tượng điêu khắc sống động như thật, một người đầu lĩnh váy trắng phiêu dật, mặt tròn lịa mỏng, một con chim nhỏ màu vàng đậu trên đầu vai, nàng xuất thần hỏi:

- Kiếm Nô, hắn chính là Francis mục tiêu lần này của chúng ta?

Trong đội ngũ một người duy nhất không hợp là một nữ nhân mạnh mẽ to lớn cao hơn hai thước, ả gật gật đầu:

- Tuyết Cơ tiểu thư, chính là hắn!

Tuyết Cơ kinh ngạc nói:

- Lúc đầu ta tưởng rằng Francis này... ài, không ngờ rằng trên đường đi tới, ven bờ sông New Zealeand đều là tiếng ca ngợi công đức của hắn, chẳng trách...

Nàng chần chừ tự nói:

- Chúng ta phải giết chết một vị linh chủ tốt như thế sao?

Kiểm Nô lạnh lùng nói:

- Tiểu thư, ngươi vẫn quá mềm lòng! Mệnh lệnh của thần của ta sẽ không thể sai, Francis phải chết!

Tuyết Cơ thất thần gật đầu:

- Ta hiểu rõ! Cho nên sư phụ trước khi đi lại sai ngươi dẫn hai bốn vị tỷ muội giúp ta...

Mắt Kiểm Nô không chút biểu tình nói:

- Tiểu thư chớ hiểu lầm, ta không hề có ý trông coi ngươi! Bất quá lần này thần của ta nghĩ đến Đỗ Trần thần có thể phá giải cấm cố của Dong Hỏa Chi Tâm, giải trừ hạn chế trên người Francis. Nhất định không dễ đối phó, người sợ người không giết được Đỗ Trần thần, cho nên mới lệnh ta dẫn hai tư Thẩm Thủy kiểm tỷ, làm thành Thẩm Thủy Khôi Lỗi kiểm trận tới giúp người!

Tuyết Cơ cười cam chịu. Lời nói của Kiểm Nô chỉ có thể tin một nửa, một nửa còn lại là... Sư tôn nuôi dưỡng mình từ nhỏ tới lớn sợ là đã phát hiện ra gì rồi! Nếu không, lão nhân gia người hà tất ban cho mình thánh khí Thẩm Thủy kiểm thập tam cấp, còn có dị thú thập nhị cấp Long Tước, còn phải phái Kiểm Nô đã đi theo người hơn một ngàn năm, năm đó lại là Khung Thương nguyên soái thân binh đội trưởng tới "Hiệp trợ" mình chứ?

Phải biết rằng, lúc này Bi Ca tử sĩ của Thần Hoàng năm xưa đang khiến sư tôn đau đầu, chính là lúc dùng người a.

Tuyết Cơ lặng lẽ thở dài. Dù sao sư tôn là từ nhỏ nhìn mình lớn lên, trong lòng mình nghĩ cái gì, trên đầu vì sao thiếu đi một nhúm tóc dài, điều này sợ rằng đã lọt vào trong mắt thần của người

Tuyết Cơ suy nghĩ xuất thần, Kiểm Nô lại vẫn thấp giọng nói, hai người đều đang dùng bí pháp nói chuyện với nhau, âm thanh tuy lớn, những cũng không lo bị người ngoài nghe được:

- Tiểu thư, bây giờ Francis không ở lãnh địa. Hành tung không rõ, chúng ta tiếp tục truy tìm manh mối của hắn, hay là trước tiên đi thay thần ta làm một việc khác?

- Một việc khác? Sư tôn chỉ cần ta làm một việc giết Francis a?

Tuyết Cơ hơi cau mày:

- Là người nói sinh nhật Lôi thần Tucker hai nghìn tuổi sao?

Kiểm Nô gật đầu:

- Thần của ta mặc dù không nói rõ muốn chúng ta đi tế điện. Nhưng năm đó nguyên soái Tucker và thần của ta kẻ vai giết địch, giao tình thâm hậu, bây giờ Tucker đại nhân sinh nhật hai nghìn tuổi ngày trọng đại thế này, chúng ta không đi có chút khó nói!

Dừng một chút, ả khản cầu nói:

- Không giấu gì tiểu thư, trừ đi giao tình năm đó, Kiểm Nô tự mình cũng muốn đi tới tế điện, bởi vì năm xưa Nguyên soái Tucker đã từng cứu ta một mạng, sinh nhật tròn năm của ân nhân cứu mạng nếu như ta không đi mà nói, e rằng ngày sau cũng không có mặt mũi gặp hậu nhân của nguyên soái Tucker nữa.

Nghe được tạm thời không cần giết một người tốt được truyền miệng xưng tụng, trong lòng Tuyết Cơ thở phào nhẹ nhõm, cười nói:

- Người nói rất đúng, tính ra nguyên soái Tucker cũng là bá bá của ta, sinh nhật tròn năm của ông nếu như không đi tế điện đích xác là phi thường thất lễ, vậy chúng ta trước tiên phải chuẩn bị một chút lễ vật.

- Grào!!!

Con chim nhỏ màu vàng trên đầu vai Tuyết Cơ đột nhiên phát ra tiếng long ngâm thâm thấp, đây chính là Long Tước thập nhị cấp, chủng tộc dị năng - hỏa diễm, sức mạnh, cảm ứng tự nhiên!

Đám người Tuyết Cơ đứng ở trung tâm thành Duerkesi, một bộ phận chính mắt nhìn sào huyệt của đối thủ, một bộ phận khác chính là... Long Tước này giám sát cả tòa thành Duerkesi!

- Long Tước, người phát hiện ra cái gì sao?

Con chim nhỏ kia thấp giọng nói:

- Tòa thành này phi thường quái dị, trên mặt đất chỉ là một đô thị lớn phồn hoa, nhưng dưới mặt đất hình như có thứ gì đó, một cỗ lực lượng phi thường thần thánh ngăn cách chủng tộc dị năng của ta!

Nếu như Đỗ Trần ở đây, nhất định bĩu môi cười, Long Tước thập nhị cấp mà kinh sao? Lão tử đem tiểu Đỗ Đình trông ở sau hoa viên, tiểu gia hỏa này nhìn biểu hiện bên ngoài là một cây bình thường, nhưng rễ cây dưới đất... sớm đã đem căn cứ bí mật bao trùm rồi! Muốn tra ư? Tyre thú tới cùng chẳng dùng được.

Bất quá Đỗ Trần nhất định cũng sẽ nghi hoặc, Long Tước vì sao dùng từ "Thần thánh" hình dung sức mạnh của tiểu Đỗ Đình? Vong linh thụ tà ác này nhìn thế nào cũng chẳng dính đến gót "Thần thánh" A.

Long Tước lầu bầu:

- Có lẽ đây chính là sức mạnh của tên Đỗ Trần thần kia, tiểu thư, mặc dù ta không cách nào do thám dưới đất, nhưng cũng không kiến nghị vội vàng tiến vào dưới đất thành Duerkesi mạo hiểm, nhưng ta lại nghe được oán giận của một Tuyết Bửu nhân trong phủ thành chủ a!

Kiểm Nô vội la lên:

- Đó hẳn là Harry quản gia của Francis, hẳn đang oán giận cái gì?

- Hẳn nói, từ khi Francis đi đảo Borg, một gián điệp tên là Mina sẽ làm hẳn phiền toái chết...

Kiểm Nô âm lãnh cười:

- Tiểu thư, xem ra hai việc của chúng ta có thể cùng làm rồi, thành Emerald nhà Tucker chẳng phải là đảo Borg sao?

Trên Beierkesi.

Goethe đắc ý nhìn nhìn ánh mắt mọi người đang hận không ăn tươi nuốt sống được hẳn, lại ung dung nói:

- Đỗ Trần thần dạy chúng ta, giúp người là gốc rễ của niềm vui. Francis các hạ, ngài hãy nhận người đồ đệ này đi! Cầu xin ngài! Ngài dạy ta sức mạnh đánh bại Hải Hoàng, ta sẽ nói với ngài hết thấy!

Hắc, tiểu tử này thậm chí dùng Đỗ Trần thần tới uy hiếp Đỗ Trần!

Dịch Cốt lúc này không vui, tiến đến muốn thu thập Goethe.

Nhưng Đỗ Trần lại xua tay:

- Goethe, Đỗ Trần thần dạy chúng ta, giúp người không nên cầu đền đáp! Ài, xem ra ngươi đã trái với giáo nghĩa a!

Nói rồi hẳn mỉm cười nhìn chăm chăm vào Goethe:

- Thần của ta cũng không thích loại tín đồ như vậy!

Goethe giống như một đứa bé không biết hổ thẹn:

- Ta chính là muốn học chút bản lĩnh thật sự... dù sao ngươi không nhận ta, ta không nói nữa!

Hắn ngẩng cổ nhìn ánh trăng, hai tay chống eo, một bộ dạng như cá chết không sợ nước sôi, bộ dạng "Ta thể đó ngươi làm gì được"! Mà sau người hẳn võ sĩ hải tộc đối với bộ dạng của hẳn cũng tỏ vẻ chẳng có gì lạ, người lại cứ như đó là bộ dạng phải có.

Đỗ Trần dở khóc dở cười, tính toán tuổi, thì tuổi của Goethe so với tuổi hai đời của mình cộng vào còn lớn hơn một chút, hơn nữa năng lực chỉ huy quân đội của hẳn cũng được xưng là danh tướng một đời. Nhưng thế nào...

Fan hâm mộ thật là đáng sợ!

Đỗ Trần chỉ có thể cảm thán như thế:

- Goethe, bí pháp của ta không thích hợp với người, ngày đó ta đánh bại Hải Hoàng dùng thổ hệ bí pháp, mà người là Hải tộc thủy hệ...

Goethe bất chấp nói:

- Ta mặc kệ, ta cho dù học không được, vậy đem bí tịch của người lên được hay không? Ta thích!

Rụt rè nhìn ánh mắt nuốt người của Dịch Cốt một cái, tiểu vương tử vội đổi giọng:

- Chỉ cần người nhận ta, ta sẽ đi ngay, tiếp các người lên đảo Borg một lần, hơn nữa trân bảo của Hải tộc tùy người chọn, ngoài ra

Tiểu vương tử đột nhiên ép nhỏ giọng:

- Ta có thể đem hải đồ của đại ca khi còn sống lưu lại tất cả đều đưa cho người, đó chính là bảo bối a!

Đỗ Trần nghe được trong lòng như đánh trống. Hắn thầm nghĩ, lần trước hải đồ kia khi tiêu diệt Ngư nhân đích xác phát huy tác dụng to lớn, là một món tốt...

Thực tế, nhận tiểu vương tử này rất có nhiều chỗ tốt, nhưng Đỗ Trần trước kia vẫn cẩn thận duy trì khoảng cách với hắn, ngay cả Dịch Cốt thu làm đồ đệ cũng chỉ là ký danh mà thôi, sợ chính là tính tình cổ quái của Goethe, dễ phạm phải hồ đồ, mà Hải vương đại tam giác lại chẳng phải là người hồ đồ, sau này truy cứu tội danh mình dụ dỗ hải tử của hắn...

Hôm nay Đỗ Trần không thu nhận đồ đệ, cũng là cân nhắc Goethe làm loạn, còn hơn sau này Hải vương đại tam giác làm loạn.

Không ngờ, Goethe đột nhiên lại nói:

- Đúng rồi, sư phụ Brook giúp ta đột phá cửu cấp, phụ vương còn muốn đáp tạ các người đó!

- Phụ vương của người không để ý chuyện người báỉ sư?

- Đúng vậy, phụ vương còn nói giáo nghĩa của Đỗ Trần thần giáo rất tốt, kêu ta theo sư phụ Brook học thêm nữa! Có cơ hội tới nhà ta làm khách, phụ vương ta cũng sớm muốn gặp hai vị phong hào đầu thần rồi!

Đỗ Trần kinh ngạc đánh giá tiểu vương tử, thầm nói, chẳng lẽ Hải vương đại tam giác cũng là một fan hâm mộ?

Bất quá ở mặt kia Hải vương đại tam giác đã tỏ rõ thái độ, chính mình... còn cự tuyệt tên đệ tử trong nhà tài bảo chất đồng như núi để làm chi, trên trăm vạn huynh đệ thủ hạ, sau này còn nhất định thành một trong tứ đại hải vương.

Điểm mấu chốt, tính tình của đồ đệ này dễ nắm trong tay, không có tâm cơ gì!

Thu nhận đồ đệ việc này Đỗ Trần nhìn thế nào cũng nhìn chẳng ra chỗ xấu, hơn nữa trước mắt còn có chỗ tốt, hắn chỉ có thể lắc đầu cười khổ:

- Bỏ đi, sau này người chính là đệ tử của ta.

- Báỉ kiến sư phụ!

Goethe lập tức báỉ lạy:

- Mau, đưa lên lễ báỉ sư, đều lại đây gọi tiên sinh!

Goethe mặt mày hân hỷ, cuối cùng, còn hỏi một câu:

- Lần này không phải là ký danh chứ?

Đỗ Trần dậm chân thở dài nói:

- Không phải!! Được rồi, mau giải thích cho ta ý tứ vùng đất trung tâm!

Dự ngôn kia của Wolfe sớm đã làm cho Đỗ Trần nghĩ đến sốt ruột rồi.

Goethe cũng không do dự, lập tức dùng nước trước mặt mọi người huyền hóa ra một tấm hải đồ, phi thường khổng lồ, không ngờ là bản đồ toàn cảnh tam đại lục và tứ đại dương!

- Đảo Borg còn có thể là gọi vùng đất trung tâm, kỳ thực lúc ban đầu cái xưng hô này chỉ lưu truyền giữa số ít hải tộc cấp cao, chỉ có lựa thừa vài người biết, bất quá năm năm trước sau khi Sainz chiếm lĩnh đảo Borg, công khai cái tên này, nó ở trong Hải tộc cũng không phải là bí mật gì nữa.

Tay chỉ hải đồ, Goethe đột nhiên xóa đi một phần nước trên đó:

- Nhắc đến từ vùng đất trung tâm này, mọi người đầu tiên nghĩ tới khẳng định là một mảng đại lục trung ương, nhưng ở trong mắt hải tộc chúng ta, đáy biển há chẳng phải bao trùm lục địa?

Đỗ Trần lập tức sáng ngời, cách nói này có chút đạo lý.

- Sự phụ ngài xem, nếu như mất đi nước của bốn đại dương, đem tất cả lục địa đã biết vẽ ra, vậy vùng đất trung tâm chẳng phải chính là đảo Borg hay sao?

Đích xác, trên bản đồ không có nước biển, đảo Borg chính là vùng chính giữa của địa đồ.

Như vậy lời dự ngôn của Wolfe là nói, khi thi thể chúng thần vẫn còn mất tích, Đỗ Trần ta sẽ gặp được một chuyện vô cùng quan trọng ở đảo Borg?

Bây giờ xem ra, đây đáp án sát nhất với dự ngôn hần là câu này rồi!

Đỗ Trần và Dịch Cốt liếc nhau, trong mắt hai người đầy vẻ kinh hãi!

Goethe tiếp tục nói:

- Nếu như sự phụ ngài muốn đi đảo Borg, trước tiên phải chú đến nghịch lưu của biển sâu...

Tiểu vương tử giống như một học giả địa lý, vẽ lại trên bản đồ, cẩn thận giảng giải địa đồ nước biển khu vực gần đảo Borg, hơn nữa giảng cực kỳ xuất sắc.

Đỗ Trần kinh ngạc nhìn tên đồ đệ này, cười nói:

- Goethe, xem ra nghiên cứu của người đối với địa lý hải dương rất sâu a!

Sắc mặt của Goethe chợt trở nên âm đạm, cười khổ nói:

- Đều là đại ca của ta khi còn sống dạy ta đó, ài, đại ca ta được tán tụng là đệ nhất học giả địa lý ngàn năm của Hải tộc...

Thấy hần nhớ tới vong huynh, Đỗ Trần an ủi vài câu, nhưng lúc này Porter đột nhiên nhói:

- Goethe, người nếu là vương tử của hải tộc, vậy biết vì sao năm năm trước Sainz công kích đảo Borg, tiêu diệt công quốc Mickey hay không?

Nhắc tới năm năm trước, thần sắc Goethe càng thêm âm đạm:

- Cái này ta không rõ lắm, Sainz là cộng chủ của tứ hải, ta chỉ là vương tử của một hải vực, còn chưa có tư cách biết bí mật quân sự của hần...

Cho đến lúc này, ánh mắt của Goethe mới lưu ý đến Porter, hần đương nhiên không nhận ra đệ tử Đẩu Thần đảo trước mắt đã hóa trang, nhưng hần lại nhận ra một thứ khác:

- Ấy? Cái bì giáp trong tay ngươi cho ta xem một chút!

Porter trong lòng máy động, vội đưa tử sắc bì giáp cho Goethe:

- Người nhận ra nó? Đây chính là bảo vật của công quốc Mickey, người làm sao có thể biết?

Goethe dán chặt mắt vào tử sắc bì trong tay, không biết làm sao, đột nhiên lệ tuôn ào ạt! Mà mấy người trong đám hải tộc võ sĩ đang vận chuyển rương báu lưu ý đến nơi này, tất cả thần sắc sững sốt, có mấy tên lớn tuổi "Rầm rầm" quỳ xuống, "Vương tử a " Bọn họ đau đớn khóc rống lên.

415. Lời Mời Của Anne.

Hải tộc khóc khiến cho tất cả mọi người hai mặt nhìn nhau, không rõ ra sao.

Goethe sau khi nhìn thấy bì giáp thương tâm rơi lệ, chẳng lẽ bí giáp này với đại ca đã chết của hắn có quan hệ? Hắn đợi tâm tình Goethe bình phục một chút, hỏi ra nghi vấn của mình.

Goethe cười khổ gật gật đầu, Đỗ Trần lần đầu tiên nhìn thấy tiểu vương tử còn có một mặt cay đắng:

- Sự phụ, đại ca ta chính vì thứ này, mới, mới bị Sainz giết

Vương tử đại tam giác chết trong tay Sainz, trong lòng Đỗ Trần máy động, sau khi hơi do dự vẫn hỏi ra chuyện khiến hắn quan tâm hơn:

- Cái bì giáp này rốt cuộc có tác dụng gì?

Goethe khóc nói:

- Từ hai mươi năm trước, đại ca ta dạo khắp bốn biển, tâm nguyện duy nhất chính là sẽ vẽ ra được một hải đồ tứ hải hoàn chỉnh, cho đến năm năm trước, hắn khảo sát một di tích cổ của biển sâu ở khu vực gần vùng đất trung tâm, di tích cổ kia đã có mấy trăm năm không ai đặt chân đến rồi, nhưng, nhưng đại ca ta ở bên trong lại phát hiện ra cái bì giáp này

- Vương tử diện hạ, xin chờ một chút!

Porter ngắt lời Goethe:

- Theo ta được biết, chiếc bì giáp này là một trong những vật bồi táng của nữ thần Mickey, vẫn luôn đặt sâu bên trong Nữ Thần cung ở đảo Borg, nó không thể năm năm trước xuất hiện ở huyết động dưới biển sâu...

Porter đột nhiên mím chặt môi, trong lòng cấp tốc nghĩ đến, cái bì giáp này là vật bồi táng không sai, nhưng nó đặt ở trong cung nữ thần tới ngàn năm, ai cũng không chú ý tới vật không vừa mắt này, chỉ là Lancine phụ trách nội vụ biết vật bồi táng này! Mà tử sắc bì giáp này sau khi bị người ta lưu ý, thì Hải tộc đột nhiên tập kích công quốc, bí giáp xuất hiện trong tay Sainz, hơn nữa được Hải Hoàng coi như bảo bối.

Một đầu mối xét qua trong đầu, Porter rất mau liền tưởng tượng ra một cảnh liền mạch, hắn nhíu mày chậm chậm nhìn Đỗ Trần một cái.

Hai người tâm ý như một sự hợp tác đã không còn khoảng cách, Đỗ Trần trầm giọng nói ra mạch lạc điều mà Porter đã nghĩ đến:

- Năm năm trước, có người trộm thi thể của nữ thần Mickey, còn có một ít vật bồi táng, nhưng khi triệt thoái từ huyết động dưới biển sâu kia, không cẩn thận, hoặc là cố ý lưu lại đầu mối là tử sắc bì giáp này!

Porter tiếp lời:

- Không sai, thi thể nữ thần Mickey hẳn là đã mất tích vào năm năm trước, mà không phải là mất tích trong trận đại hỏa. Hải Hoàng chỉ bắt quá là năm năm nay cũng chưa từng có ý niệm mở mộ đào quách, lúc này vẫn chưa phát hiện!

- Thời gian cụ thể thi thể Auerbach mất tích còn chưa rõ, bắt quá từ dấu vết này khóa lảng mộ Shigeru mà xem, thi thể Shigeru là bị trộm gần đây nhất.

- Hay nói cách khác, trên thế gian tồn tại một tổ chức thần bí to lớn, bọn họ một mực trộm di thể chúng thần, hơn nữa kế hoạch tiếp nối trong thời gian rất dài, cho đến gần nhất bởi vì trận chiến với Bowness mới bị chúng ta phát giác!

Đỗ Trần gật đầu:

- Điểm này không thể nghi ngờ gì nữa! Nhưng một vấn đề đi cùng với nó, đó chính là khi chúng thần tiêu tán, thời gian trong cái dự ngôn này bị khuếch đại rồi, từ khi tổ chức kia bắt đầu trộm thi thể, cho đến hôm nay đều tính là khi chúng thần tiêu tán.

- Như vậy phỏng đoán của chúng ta đối với dự ngôn cần phải hoàn thiện một chút, dự ngôn biến thành

Hai người nói tới đây, cùng rơi vào trầm mặc.

Phỏng đoán dự ngôn tới mức này, đã từng bước hoàn thiện. Đỗ Trần tin rằng đáp án chân chính đã nổi lên mặt nước - dự ngôn nói, khi kế hoạch trộm xác của tổ chức kia tiến hành tới bước quan trọng, Đỗ Trần sẽ có được cái sức mạnh vượt qua thánh khí xuất hiện ở đảo Borg...

Nói cách khác, Đỗ Trần đang dựa theo dự ngôn năm xưa của Wolfe, từng bước từng bước đi tới tương lai.

Nhưng tiếp theo sẽ phát sinh cái gì? Sau khi Đỗ Trần xuất hiện ở đảo Borg sẽ gặp phải việc gì?

Wolfe năm đó cũng không hề lưu lại đáp án bởi chính hắn cũng không rõ.

Goethe và các võ sĩ Hải tộc nghe được như lọt vào trong sương mù, khi Đỗ Trần và Porter nói chuyện âm thanh phi thường nhỏ, bọn họ cũng chẳng nghe được bao nhiêu. Goethe đột nhiên bất chấp nói:

- Làm cái gì? Ta đang đau đớn khóc lóc kể chuyện trước khi đại ca chết, các người, các người làm sao...

Đỗ Trần mặt đỏ lên, việc này đích xác là hắn hơi quá rồi, người ta đang thương tâm, mình lại ở đây nghiên cứu về dự ngôn, hắn vội vàng cười nói:

- Vi sư chỉ là nghĩ một chút chuyện quan trọng, Goethe, tin tức của người đối với vi sư mà nói phi thường trọng yếu, tiếp tục nói đi!

Goethe lúc này mới khôi phục lại thái độ bình thường, lòng đau đớn nói:

- Năm đó sau khi đại ca ta phát hiện ra cái bì giáp này, liền nghiên cứu mấy đêm, nhưng vẫn không biết cái bì giáp bình thường này rốt cuộc có tác dụng gì, lại vì sao xuất hiện ở huyết động dưới biển sâu không có bóng người... Vì vậy, hắn thỉnh cầu đi tới Đồ Thư quán trong Hải Hoàng cung tra cứu tư liệu. Nhưng không ngờ rằng

Goethe giống như tiểu hài tử khóc lớn, mặc dù nhìn có hơi chút buồn cười, nhưng lại vạn phần chân thành, từ đó xem ra, tình cảm của hắn và huynh trưởng là cực tốt.

- Đại ca ơi! Sainz đáng chết, ngày đó Sainz cũng tới Đồ Thư quán tra cứu tư liệu, thấy đại ca ta, tiếp đón. Ngày hôm sau Hải Hoàng đột nhiên đề xuất muốn "Luận bàn" bí pháp với đại ca - lúc đó đại ca ta cũng là cửu cấp đầu thần đỉnh phong, hắn đang muốn học hỏi đầu khí từ giáo hoàng, liền đáp ứng, nhưng mà Sainz trong khi luận bàn "Lỡ tay" đánh chết đại ca ta!

Goethe khóc không ra tiếng, không nói tiếp nữa, sau lưng hắn một vị đầu thần Hải tộc lớn tuổi rưng rưng nước mắt tiếp tục nói:

- Vương tử điện hạ đã chết như thế, ài! Sainz dù sao cũng là Hải Hoàng, Hải thần đại tam giác hải vực chúng ta không có cách nào, chỉ có thể chấp nhận thôi! Nhưng Sainz không chịu bỏ qua cho chúng ta, không lâu sau, hắn vu hãm vương tử điện hạ khi vẽ hải đồ bốn biển, len lút xem xét căn cứ hải quân của Đông Hải vương, lấy tiếng là vẽ bản đồ, thực tế là vì tam giác hải vực của chúng ta mở mang lãnh thổ tới đóng vai gián điệp và người dò đường.

Lúc này Goethe khóc lớn nói:

- Thối lắm, đại ca ta cả đời chỉ muốn làm một học giả địa lý vĩ đại, xây dựng một không gian sinh tồn đủ cho hải tộc chúng ta, hắn làm gián điệp? Giết chết ta cũng không tin!

Vị hải thần lớn tuổi đó cũng nói:

- Chúng ta cũng không tin! Nhưng Hải Hoàng nói như vậy, chuyện cũng đã không thể vãn hồi, may thay đại vương hiểu rõ ý ẩn nhẫn, cam chịu khuất nhục thừa nhận "Tội lỗi" của mình, sau đó chủ động thỉnh tội với Hải Hoàng. Hải Hoàng kia tuy là nhìn vào trên một trăm vạn đại quân của đại vương ta không có khinh cử vọng động, nhưng hắn lấy đi văn thư tư liệu, bí pháp bí kíp của đại tam giác hải vực chúng ta...

Đỗ Trần vuốt mũi nói:

- Ta hiểu rõ rồi, Hải Hoàng vì tử sắc bì giáp kia giết chết vương tử, sau đó phát hiện bên trong bì giáp là rỗng, liền hoài nghi thứ bên trong rơi vào trong tay các người, mới tìm kiếm quy mô lớn lục soát hết thủy văn thư.

Porter cũng nói:

- Có thể tưởng tượng, Hải Hoàng nhất định biết cái bí giáp này và thứ vốn ở bên trong phi thường trọng yếu, nhưng còn chưa biết bên trong cụ thể có cái gì. Mới dùng đến loại thủ đoạn nước tràn khắp nơi để che tai che mắt!

Hải thần gật đầu:

- Đại vương cũng cho rằng như vậy, nhưng chúng ta cho dù biết rõ cũng có thể làm gì? Sainz là công chủ bốn biển, chúng ta chỉ có thể nuốt răng vào trong bụng!

Hắn ở bên người Goethe. Vỗ vỗ đầu tiểu vương tử:

- Những bí pháp bí truyền kia đều không còn nữa, nhưng chúng ta đã dùng miệng truyền thụ bí pháp cho hậu nhân, nhưng có thể so với bảo khối bí pháp hoàn chỉnh sao? Tương lai của đại tam giác hải vực chúng ta bị Hải Hoàng phá hủy hoàn toàn rồi.

Đỗ Trần nghiêm nghị nói:

- Vậy đại tam giác hải vực bệ hạ chiêu hiền đãi sĩ, tiểu vương tử bái sư khắp nơi là vì

Hải thần buồn bã nói:

- Điều là vì tương lai của đại tam giác hải vực chúng ta

- Không!

Goethe đột nhiên lau nước mắt, đứng lên:

- Ta phải báo thù cho đại ca, nhưng Sainz ngồi giữ hừng binh biển sâu. Đại tam giác hải vực căn bản không thể chống lại hắn! Nhưng thằng ngốc đó thích một mình so bì đấu khí bí pháp, tới giờ chưa từng cự tuyệt khiêu chiến! Ta muốn học tốt đấu khí, sau đó khiêu chiến hắn, cũng trong khi bàn luận "Lỡ tay" giết chết hắn.

Lời thề của hải tử Goethe này thật buồn cười, đây căn bản là suy nghĩ không tính đến hậu quả, nhưng Đỗ Trần lại vỗ vai hắn nói.

- Người đích xác có tư cách thành đệ tử của ta!

Goethe lập tức sáng ngời, lệ quang còn đang ánh lên, nhưng lại sung sướng nói:

- Sư phụ, vậy ngài thật sự nguyện ý dạy ta bí pháp?

Đỗ Trần có chút sững sờ. Tiểu vương tử cười ngượng:

- Sư phụ đừng gạt ta, ta biết, vừa rồi ngươi mặc dù nhận ta làm đồ đệ rồi, nhưng tuyệt đối không định truyền bí pháp cho ta...

Con mắt cá chết của hắn dừng lại ở Đỗ Trần, cười hắc hắc rất ngu xuẩn ngây thơ.

Đỗ Trần cười lắc lắc thở dài, thật sự không có biện pháp nào nắm lấy cái tên tiểu vương tử này

Porter đột nhiên nghiêm nghị hỏi:

- Goethe, năm năm trước Hải Hoàng sau khi tìm kiếm quy mô lớn văn thư của các người, sau đó lại làm cái gì?

Goethe không chút do dự đáp:

- Hắn tự mình mang binh đánh bất ngờ vào đảo Borg, diệt công quốc Mickey!

Porter thở dài thâm kín, đúng rồi, nhất định là Hải Hoàng ở đại tam giác hải vực không tìm thấy thứ mình muốn, lại từ nơi nào đó biết được, bí giáp này là từ cung nữ thần của công quốc Mickey, sau đó liền

Sainz đáng chết!

Bì giáp tím này chính là ngọn nguồn hải tộc tập kích công quốc Mickey, nhưng nó và thứ vốn ở bên trong rốt cục là cái gì?

”Lần này phải đi tới đảo Borg kiểm chứng!” Porter âm thầm tự nhủ với chính mình.

Beierkesy tiếp tục hải hành ở trên đại hải mệnh mông, từ năm năm trước công quốc Mickey bị tiêu diệt, sau khi Sainz đem vùng đất trung tâm biến thành cấm địa, Goethe cũng chưa từng tới đảo Borg, đối với tình huống bên trên cũng không hiểu rõ. Không cách nào giúp đỡ Đỗ Trần nhiều hơn, bất quá hắn đuổi dấu thần tùy hành về nhà, tự mình theo sư phụ tới hải vực đảo Borg, ở trong đại dương, có một vị vương tử hải tộc đi cùng là sự giúp đỡ tuyệt đối.

Rất nhanh, nơi giao tiếp giữa biển và trời mơ hồ xuất hiện một dải đất bằng, sắp đến đảo Borg rồi. Hòn đảo thời kỳ hưng thịnh có bảy trăm vạn nhân khẩu, diện tích của đảo Borg có thể từ đó mà tính ra. Đỗ Trần dưới sự kiến nghị của Porter, chuẩn bị chọn bến tàu phía đông đảo cập bờ.

Đứng ở đầu thuyền, Đỗ Trần phân phó:

- Brook, đem gia huy hạ xuống, treo cờ thánh giáo lên, Andy phần chân tinh thần lên cho ta!
- A, chủ nhân, chẳng lẽ mộng tưởng được nghỉ ngơi một chút của Andy bị cắt đứt như vậy? Ta, Chris Andy chính là...

Andy đột nhiên ngậm miệng lại, Đỗ Trần thậm chí còn chưa uy hiếp nó. Tên gia hỏa này là đang nhìn Goethe và Snoopy ở một bên bật cười!

Snoopy rất buồn bực, nó rõ ràng là tổ tông, nhưng hết lần này đến lần khác nơi này ai cũng ”Chửi mắng” nó, điều ấy chọc giận vị thổ gia này. Đầy bụng tỳ khí không chỗ phát tiết, bất quá may mắn, có Goethe trên thuyền là đối tượng khi phụ của nó.

Con thổ nhỏ học nhân loại đứng thẳng trên mạn thuyền, nhón chân, móc cái móng nhỏ:

- Tôn nhi, lại đây, cười một cái cho gia!

Goethe trợn trừng mắt cá:

- Câm miệng, sư phụ nói rồi, tên gia hỏa người là thứ phế vật nhất trên thuyền, ta không cần để người vào mắt!
- Hắc!

Snoopy hai mắt đảo lên, ở trên mạn thuyền khua quyền đá chân, ra vẻ điệu bộ:

- Tiểu tử nhi, gia là thổ, nhưng gia không sợ người, có can đảm cùng ta đọ sức.
- Ta sợ người hay sao?

Goethe lập tức vén tay áo lên, một trảo liền nắm tai Snoopy xách lên, thuận tay ném nó vào trong nước biển ”Bôm”!

Mọi người trên thuyền đều cười ha hả, đều vây tới xem bộ dạng đáng thương của Snoopy, Đỗ Trần đang vui mừng trên tai họa của người khác, đột nhiên, hắn thuận theo phương hướng Snoopy rơi xuống nước đưa mắt nhìn tới, một chiếc thuyền lớn màu vàng không biết từ bao giờ xuất hiện trên mặt biển.

Thân của chiếc thuyền này dài đến trăm mét, trước sau giữa ba chiếc cột buồm đứng thẳng, như tam xoa trường kích cắm vào, mà đầu thuyền như mũi kích đã chứng minh, không chút nghi ngờ gì, chiếc thuyền này thuộc về một trong Văn Thân ngũ gia, gia tộc Lôi Kích Tucker.

Chiếc thuyền lớn lúc đầu hướng về phía đảo Borg, nhưng sau khi tiến vào hải tuyến nó dường như sinh ra hứng thú với Beierkesi, quay ngang mũi thuyền, như phi ngư tuần biển vọt về phía Beierkesi, thật không biết thế nào mà thân hình khổng lồ của nó lại đi trên biển với tốc độ này.

Đỗ Trần liếc mắt dán sát vào chiếc thuyền lớn, thấp giọng nói:

- Andy, cứu Snoopy lên, bảo nó biến nhỏ, trốn trong lòng của người!

Andy giờ phút này đã có thể tự do biến hóa thân sói, xuống nước ngoạm lấy Snoopy vút lên lưng, vị thổ gia kia vẫn còn tự nói:

- Hắc, dựa vào cái gì, ta là gia, ta tuyệt không ngồi trên tuyết lang bản thủ thế này.

Đỗ Trần ép nhỏ âm thanh:

- Ta cũng không kêu người hàng phục, từ bây giờ trở đi, người nhìn rõ mỗi người cho ta! Nhưng không được để người ta phát hiện được người!

Sau khi nhìn thấu liền có thể tự do biến hóa, đây chính là chỗ khủng bố của Snoopy.

Thuyền lớn lại gần, không đợi Đỗ Trần lớn tiếng hỏi, trên mạn thuyền màu tím bay xuống một thân ảnh yêu kiều, tới trước mặt Đỗ Trần mỉm cười:

- Bạn học cũ, chúng ta rất lâu không gặp rồi, người muốn tới đảo Borg sao?

416. Cô Bé Ngày Nào.....

- Anne tỷ tỷ!

Tiểu Bối Bối lập tức nhảy tới, thân thiết nhào vào lòng Anne cười hì hì.

- Tiểu Bối Bối xinh đẹp hơn nha, a a, để tỷ tỷ thơm thơm!

Anne cúi người bế lấy tiểu gia hỏa kia khê hôn một cái, lại vuốt cái trán của cô bé:

- Bảo bối vẫn đáng yêu như vậy, nhưng mà sao không hề lớn lên? Có phải là gần đây ba ba của người không cho người mua thật nhiều kẹo ngọt hay không vậy nha?

Tiểu Bối Bối vỗ hai cái má nhỏ béo mập, uỷ khuất nói:

- Đúng a, Bối Bối ăn vặt không no, tự nhiên không lớn lên rồi!

Cô bé chớp chớp mắt nhìn Anne, ba ba đáng thương!

"Quý nha đầu, có phải là muốn kêu tỷ tỷ mua cho người đồ ăn vặt không?" Anne liếc mắt là nhìn thấu tâm tư của tiểu nha đầu, một tay ôm tiểu hài tử, một tay khác đưa về phía thuyền lớn tử kim sắc ở trong gió biển sau lưng phát khê một cái, thản nhiên nói:

- Lấy chiếc hộp màu lam trong thư phòng của ta.

- Như người mong muốn, Anne tiểu thư!

Mấy bóng người theo phân phó của Anne từ mạn thuyền đứng lên, lẳng không chậm bước, từ từ rơi xuống trên boong Beierkesi. Lễ phục tuyền một màu đen, bao tay màu trắng, trang phục chỉnh tề bước tới, một người đầu lĩnh tay bê một chiếc hộp nhỏ màu lam, eo lưng thẳng tắp, quỳ gối trước mặt Anne, hai tay sau khi mở hộp nâng cao qua đầu.

Tiểu Bối Bối vui vẻ ra mặt:

- Thật nhiều bánh ngọt, cảm ơn tỷ tỷ, Bối Bối có thể lớn lên rồi!

Anne khê mỉm cười, nụ cười của tiểu thư quý tộc nội liễm mà ưu nhã vạn phần mê người.

Đỗ Trần trong lòng quái dị tuyệt luân, ở trong trí nhớ của hắn, Anne là một tiểu ny tử vô cùng nghe lời, động một chút là đỏ mặt. Thực tế, trừ đi sự cao ngạo của gia tộc nàng làm người ta chán ghét, Đỗ Trần đối với tiểu nha đầu này thậm chí chẳng có một ấn tượng khó chịu nào.

Nhưng Anne hôm nay, một bộ váy dài tím sẫm, mái tóc dài màu vàng quấn sau gáy, bện tóc theo gió biển khê rung động, khí chất thành thực cao quý ưu nhã tuyệt không phải người bình thường có thể học được. Giống như... Đỗ Trần tự đánh giá hồi lâu, trong lòng chợt toát ra một câu - đây mới là thần duệ Tucker, thần tử công chúa, có tư thái quý tộc ngàn năm.

Mỉm cười. Đỗ Trần tiến lên làm lễ gặp mặt:

- Nhiều năm không gặp, Anne tiểu thư thay đổi rất nhiều!

Anne bảo tiểu Bối Bối lấy linh thực chia cho đệ đệ, quay đầu khẽ nhún người cười nói:

- Bạn học cũ từ khi nào như người ngoài thế? Năm đó ta và ngươi khi mới gặp nhau, ta mới chỉ là một hài tử 15 tuổi, hôm nay chúng ta đều không còn là hài tử nữa.

Một tiếng thở dài nhỏ không thể tìm ra nguồn gốc.

Nghe tiếng than khẽ của trong lời có ý này, Đỗ Trần lơ đãng cười, trả lời:

- Đúng vậy, chúng ta đều không còn là hài tử nữa

Quá khứ đã trôi qua, chúng ta đều không còn là hài tử thanh xuân năm đó thiếu hiểu biết, mỗi người đều lưng đeo hết thủy gia tộc, quốc gia, thế lực, đều là... người lớn rồi!

Không biết tại sao, Đỗ Trần đột nhiên vạn phần hoài niệm tới tiểu nha đầu tóc vàng năm đó, bất qua hần càng rõ ràng, nữ hài nhu thuận 15 tuổi kia đã đi không trở lại. Anne đã 19 tuổi, không còn là tiểu hài từng bỏ nhà ra ngoài, bướng bỉnh bức hôn nữa, mà là đại nhân vật mới của gia tộc Tucker, đứng ở trên đỉnh phong vân tương lai tam đại lục.

Đỗ Trần hỏi:

- Nàng đây là muốn đi

Anne khẽ vuốt bện tóc, còn mắt xinh đẹp màu xanh da trời đánh giá Đỗ Trần một phen. Nàng khẽ cười nói:

- Ba tháng trước, sau khi ta tốt nghiệp ta chấp chưởng sự vụ gia tộc nam hải, mấy ngày tới là sinh nhật của tổ tiên. Ta đây là muốn về nhà tham gia đại lễ tế điện bạn học cũ, nghe nói ngươi đã là Đỗ Trần thần sứ, sinh nhật tròn hai nghìn tuổi của gia tộc còn mong Đỗ Trần thần ban ánh sáng nha!

Hai con ngươi màu xanh da trời nhìn xa, ánh mắt thâm thúy của Anne chớp chớp:

- Nếu việc trên đảo Borg không trọng yếu, cũng mời ngài tới dự lễ, à, nhà ta và Hải Hoàng còn có vài phần giao tình, việc của ngươi trên đảo Borg ta có thể ủy thác Hải tộc đi làm...

Đỗ Trần vuốt mũi.

- Thần của ta bây giờ đã đi xa tới Sinh Mệnh mê cung dò xét hướng hành động của Ma tộc, sợ là không đi về được, bất quá ta nguyện thay thần của ta tới dự lễ, nhưng việc trên đảo Borg sẽ không làm phiền bạn học cũ nàng!

- Vậy ta liền về nhà cung kính đợi.

Anne chỉ chỉ tay về mặt biển phía nam:

- Ngươi đã gặp Arthur chưa?

- Arthur?

Đỗ Trần kinh hỉ nói:

- Chẳng lẽ Arthur cũng ở gần hải vực?

- Bạn học cũ, đây chính là người không đúng rồi!

Anne trách:

- Arthur thậm chí mỗi ngày đều nhớ tới lão huynh đệ ngươi, còn giúp ta tìm hiểu tin tức của ngươi, nhưng ngươi làm sao ngay cả hiện trạng của người ta cũng không rõ chứ?

Một câu này làm Đỗ Trần đỏ mặt cười gượng cho qua, Anne bình thản nói:

- Arthur tòng quân ba năm, hôm nay đã là Đại nguyên soái của hạm đội phương bắc Renault, hai tháng trước, hắn ở Kim Sa Giác hải vực đại phá tứ đại hạm đội liên quân đế quốc Sauber, cầm đao giết chết Kangliweisi một trong những thủ hộ đầu thần của Sauber, uy chấn Thương Khung, càng làm biên giới biển

của Renault mở rộng ngàn dặm, bây giờ... Hắn cùng với hai mươi vạn thủy sư dưới cờ đang giăng co cùng quân trấn hải của Hải Hoàng ở phương nam của đảo Borg, mà ta, khi phụng mệnh điều đình đi tranh luận đã gặp hắn một lần.

A, nghĩ không ra tiểu tử kia đã trở thành trên đường bá chủ của Thương Khung rồi, Đỗ Trần nghe được lòng hướng tới, lại không khỏi ngạc nhiên nói:

- Arthur có năng lực dùng đao giết chết đầu thần thủ hộ của Sauber? Hắn bây giờ thực lực đã đạt tới mức nào?

Anne quái dị nhìn Đỗ Trần một cái:

- Cái này người hắn là càng rõ hơn ta chứ? Arthur ba năm nay thực lực đột ngột tiến mạnh, người khác tu luyện càng ngày càng khó khăn, nhưng hắn từ sau khi đột phá thực lực tương đương lực cấp đầu thần, thực lực tăng tiến ngược lại càng thêm dễ dàng, hôm nay đã gần tới cảnh giới phong hào, trong Thương Khung (Renault), trừ Sư Tâm vương ra đã không còn không ai là đối thủ của hắn nữa!

Đỗ Trần nghe được trợn mắt há hốc mồm, điều điều này sao có thể?

- Chuyện lạ, Arthur nói, mọi thứ của hắn đều do người ban cho, người làm sao có thể không biết rõ tiến cảnh thực lực của hắn?

Đỗ Trần tìm có bày ra cho qua, trong lòng lại chấn kinh không thôi, năm đó mình dạy cho Arthur cái gì mình rất rõ ràng, đó bất quá là một chút thủ đoạn luyện thể thường thấy của đạo môn kiếp trước, làm sao có thể tu luyện tới mức gần sát phong hào.

Hơn nữa tình hình của Arthur Đỗ Trần biết rất rõ ràng, hắn là con trai của thất tỷ Tuyệt Cơ với đời sau của Wolfe và A Nhược phu nhân, thiên phú cực kỳ giống với mình, lại tạo ngộ tương đồng, bị Margaret dùng Dong Hỏa Chi Tâm biến thành phế vật...

Cũng là năm đó, sau khi Arthur được những bí pháp luyện thể này tiến bộ vẫn luôn không thể dùng lẽ thường suy đoán, chẳng lẽ trên người vị huynh đệ này còn có bí mật gì đó.

Nghĩ không ra, tiến bộ của Arthur đối với Đỗ Trần mà nói chính là một điều bí ẩn nằm ngoài sự hiểu biết! Bất quá Đỗ Trần chỉ có tình cảm kính hỉ, từ trong lời nói của Anne nghe ra, mặc dù qua nhiều năm không gặp, nhưng trong lòng Arthur còn nhớ tới vị huynh đệ này! Một câu kia "Hết thấy mọi thứ của ta đều là Francis cho" khiến Đỗ Trần khắc dạ không thôi.

- Phương Nam của đảo Borg tới hải vực Kim Sa Giác đúng không? Có cơ hội, ta nhất định sẽ đi gặp hắn.

Đỗ Trần nói rất chân thành.

Nhưng Anne lại cười nói:

- Không cần rắc rối thế, sinh nhật của tổ tiên ta, Arthur cũng sẽ thay cho Sư Tâm vương tới dự lễ, tới lúc đó huynh đệ các người có thể gặp mặt rồi.

Dừng một chút, Anne đột nhiên hỏi:

- Nguyên nhân người tới đảo Borg nói cho ta có được không?

- Cái này cũng không có gì không tiện, cung nữ thần Mickey cháy lớn, uy tín của giáo đình và thần thánh liên minh không thể bỏ qua, cho nên giáo hoàng bệ hạ lệnh ra tới xem xét xây dựng cung nữ thần.

Anne hơi gật đầu, trầm mặc chốc lát, nói một câu không rõ ý tứ:

- Hải Hoàng người này rất cổ quái, ghét nhất hắn luôn ở đảo Borg, giữ trái tim của vùng đất trung tâm!

Đỗ Trần sững sờ, còn muốn hỏi tới, nhưng Anne lại cười lắc đầu không có gì nói thêm. Bất quá gia tộc Tucker thân là minh hữu của Hải Hoàng, một câu này của Anne nhất định có hàm ý sâu sắc.

Trái tim của vùng đất trung tâm, Đỗ Trần nhớ kỹ cái địa phương này.

Hai người còn nói một chút chuyện cũ, nói về những bạn học năm đó, Jason và Cem bọn họ còn chưa tốt nghiệp, còn Francesca sau khi tốt nghiệp tiến vào chúng thần viện tu luyện tiếp, cũng không rời khỏi Đẩu Thần đảo. Nửa ngày sau, Anne uyển chuyển từ chối lời mời bữa trưa của Đỗ Trần, kẻ vung tay lên.

- Hồi phủ.

- Như người mong muốn, tiểu thư Anne!

Trước lúc đó người hầu đưa linh thực cho tiểu Bối Bối bay giữa không trung giữa hai thuyền, trên thuyền lớn màu tím sẫm có ván thuyền nạm vàng hạ xuống, những người hầu tay kéo ván, Anne ưu nhã chậm bước đi về thuyền. Xoay người vẫy tay cáo biệt, khẽ gật đầu cười, thuyền lớn đi xa

Phong cách xa hoa, lễ tiết cao quý, khiến Goethe trợn mắt há hốc mồm:

- Con mẹ nó, sớm đã nghe quy củ của nhà Tucker nhiều, không nghĩ rằng nhiều tới mức này... Ta cũng muốn, những thứ này nhà ta đều có...

Anne lúc đến lúc đi phương pháp khác nhau, đều rơi vào trong mắt Porter, với mẫn cảm của nữ nhân, nàng cười cay đắng, muộn rồi, chúng ta đều muộn rồi

Đỗ Trần đưa mắt nhìn Anne đi xa, cho đến khi thuyền lớn biết mất ở đường chân trời, hấn chợt thở dài. Tiểu Bối Bối từ một bên chạy tới, nhào vào lòng hắn:

- Ba ba, Anne tỷ tỷ trở nên thật là lợi hại nha, thân thể tỷ ấy là lục cấp đấu thần, nhưng tinh thần lực không biết tại sao cũng tiến tới tiêu chuẩn lục cấp đó! Song trọng lục cấp đấu thần, cũng có thể đánh được thất cấp!

Đỗ Trần kinh ngạc nói: ”

- Bây giờ Anne am hiểu tinh thần lực?

- Đúng nha! Bối Bối thấy hết rồi, khi Anne tỷ tỷ nói chuyện với ba ba, tinh thần lực luôn xoay chuyển rất nhanh, nhất là khi tỷ ấy nói đến trái tim của đại địa! Đúng rồi ba ba, tinh thần bí pháp của Anne tỷ tỷ rất giống với Betty a di, đều là bí pháp có tính xuyên thấu, không có tính mê hoặc, nhưng dùng nhìn thấu tâm tình của địch nhân thì tốt nhất!

Đỗ Trần chợt hiểu, với thiên phú của Anne, còn có sự dạy dỗ của Betty đồ quý, chỉ cần nàng muốn học, tiến bộ là nhất định! Thứ tinh thần lực này không phải là đấu khí, tu luyện nó phải xem thiên phú!

- Bạn học cũ, bằng hữu cũ có nhiều con đường đi tốt a!

Porter đột nhiên cảm thán một câu, ánh mắt lạ lùng nhìn Đỗ Trần cười nói:

- Nghe rõ mục đích chân chính Anne lần này tới tìm ngươi chưa?

Đỗ Trần vừa rồi thở dài chính là vì cái này, Anne nha đầu này quả nhiên không còn là nữ hài nhu thuận năm đó nữa, bây giờ nói chuyện, cũng thể không chỉ nghe ý tứ bên trên của nàng, Đỗ Trần gật gật đầu:

- Là nàng đang cảnh cáo ta, ta không nên đi đảo Borg, nơi đó là địa bàn của Hải Hoàng và nhà Tucker, ta tốt nhất là thành thành thật thật tới thành Emerald dự lễ, chớ nên rước lấy phiền phức, nếu không, gia tộc Tucker sẽ không ngồi nhìn có người ở trên địa bàn của bọn họ gây chuyện.

Goethe kêu lên:

- Sư phụ, bà nương này dám uy hiếp ngài?

Đỗ Trần xua xua tay:

- Nhưng nàng ta cũng nói cho ta, nếu như thật sự ta gặp phải phiền phức, có thể tìm Arthur hỗ trợ! Cái này một cứng một mềm, cương nhu giúp nhau, khó trách nàng vừa mới tốt nghiệp đã có thể chấp chưởng đại cục một phương! Một năm này, biến hóa của nàng thực sự quá lớn.

Porter trầm mặc không nói.

Trải qua nửa ngày hải hành, đảo Borg đã gần ngay trước mắt, bến tàu kia đã mơ hồ nhìn thấy. Sau khi vệ binh Hải tộc nhìn thấy cờ xí của thánh giáo, cũng đã phát pháo lễ.

Trên boong tàu, Đỗ Trần phân phó:

- Đến cả đây, vừa rồi Anne nói cho ta biết, Hải Hoàng bây giờ đã soái lĩnh đại quân đích thân tọa trấn đảo Borg, hơn nữa còn có một địa phương gọi là trái tim rất nguy hiểm, chúng ta thương lượng một chút!

Mấy người tụ lại cùng một chỗ, bí mật thương nghị một trận, Đỗ Trần bắt đầu chia nhiệm vụ:

- Porter và Lancine giả mạo thủy thủ, tạm thời không cần lên đảo, tinh thần lực của mấy lão rùa đen bên cạnh Hải Hoàng rất lợi hại, chúng ta không thể mạo hiểm! Dịch Cốt, Andy, các người theo ta đổi thành trang phục thánh giáo, sau khi gặp được Hải Hoàng đóng miệng mở miệng đều phải đeo danh nghĩa giáo hoàng, coi chừng một chút. Bối Bối, Alex...

Tiểu Bối Bối cười ngọt:

- Ba ba, Bối Bối phải chú ý lão ô quy kia, chống lại tinh thần lực của hắn.

Alex che trán khép hờ hai mắt, nhếch môi cười lạnh: "

- Cao thủ, không cần phải dận dò.

Ánh mắt của Đỗ Trần rơi vào trên người Goethe, tiểu vương tử nói:

- Sự phụ ngãi yên tâm, sớm muộn ta cũng sẽ giết Hải Hoàng, nhưng không phải bây giờ!

Đỗ Trần mỉm cười gật đầu, nhưng lúc này Snoopy ở trên người Andy nhảy ra:

- Hắc, gia ta làm cái gì?

Đỗ Trần tát hắn một cái:

- Thành thành thật thật ở trên người Andy, giả mạo bộ chết cho ta. Hải tộc có rất nhiều chủng tộc trường thọ, nói không chừng mấy lão rùa đen kia đã gặp Wolfe, biết người là cái thứ gì!

- Bộ chết? Người để gia gia ta làm bộ chết? Hắc, ta là thổ, ta không sợ các người, tới

- Câm miệng, Hải Hoàng đến rồi.

Đỗ Trần quay ngoắt đầu lại nhìn chăm chú vào giữa không trung trên đảo Borg. Snoopy ngậm miệng lại, từ thân thể tới linh hồn, triệt triệt để để biến thành một con bộ chết nằm trên tai Andy, tiểu gia hỏa này tính khí rất xung động, nhưng lại còn hiểu thời cơ, đây cũng là nguyên nhân Đỗ Trần vẫn dung tha cho tính cách thối của nó.

Phía ngoài khơi xa truyền đến từng trận cười:

- Ta đang nghĩ là ai, nguyên lai là Francis! Ha ha, đảo Borg này của ta không cho phép nhân loại ngoài nô lệ lên đảo, nhưng người từng đánh bại ta là ngoại lệ!

Tiếng cười vẫn hào sảng như cũ, nhưng tiếp đó âm thanh của Hải Hoàng biến lạnh:

- Francis, người tới tìm ta nói chuyện cũ, hay là tới làm chó săn cho giáo hoàng?

Chú thích: Thật ra tên chương là "Khi mới gặp nhau..."

417. Phát Hiện Lớn Ở Trên Đảo.

Hải Hoàng lớn tiếng chất vấn, mọi người trên thuyền đều đưa ánh mắt tới trên người Đỗ Trần.

Đỗ Trần vuốt mũi, vận đủ đầu khí, cười vang nói:

- Ta vì tái chiến với Hải Hoàng mà đến!

Âm thanh truyền đi khắp nơi, bá đạo vô cùng, làm cho Hải Hoàng mơ hồ chấn động. Lớn tiếng như thế, không gì khác hơn là vì, Hải Hoàng người này chỉ thích điệu bộ đó.

Quả nhiên, Sainz ở biển rộng đối diện điên cuồng cười lớn:

- Phát trăm tiếng pháo lễ, hoan nghênh bằng hữu của ta tới!

- Đa tạ!

Đỗ Trần lớn tiếng đáp lại, lại đột nhiên thấp giọng, đưa mắt nhìn thẳng hải đảo, thấp giọng nói với mọi người sau lưng:

- Cứ làm theo cách vừa rồi thương lượng!

Porter cúi đầu tới bên người Đỗ Trần, ở dây lưng sau lưng hắn cất vào một chiếc dây xích, còn có một cuộn giấy:

- Đây là tín vật của ta, còn có thư tín tự viết, di dân vong quốc trên đảo nếu nhìn thấy thứ này, sẽ cho người sự giúp đỡ lớn nhất!

Đỗ Trần ép nhỏ giọng hỏi:

- Đã qua năm năm, trong những con dân này của ngươi còn có ai đáng tín nhiệm?

Porter báo ra mấy cái tên, Đỗ Trần hơi gật đầu, trong tiếng lễ pháo bùng nổ ra lệnh Beierkesi cấp bờ, bước lên vùng đất trung tâm - Đảo Borg.

Trên bến tàu, Hải Hoàng soái lĩnh một đội quân Hải tộc xếp hàng dưới cự pháo thánh khí phòng biển cung kính đợi Đỗ Trần, vừa thấy Đỗ Trần đi xuống thuyền con, cười lớn tiến lên cấp cho Đỗ Trần một cái ôm hảo sảng, cười nói:

- Lần trước đánh đến thống khoái, ta sau khi thua lĩnh ngộ rất nhiều, cảm giác sắp có đột phá tiến nhập thập nhất cấp rồi, ha ha, đang muốn tìm người đánh một trận!

Nụ cười sang sảng như thế, tấm lòng khoáng đạt như thế, nếu không phải Goethe ở bên người, Đỗ Trần rất khó tưởng tượng Sainz ở trước mắt là người có thể làm ra việc giết vương tử đại tam giác.

Đỗ Trần thâm nhủ, người nêu đột phá thập nhất cấp là thật, lão tử ở trong mắt người là một kẻ đức hạnh khác sao?

Sau khi bắt chuyện, mọi người tiến lên làm lễ, Hải Hoàng liếc nhìn Goethe, không vui nói:

- Người làm sao cũng ở đây? Đảo Borg mặc dù cũng ở trong đại tam giác hải vực của các người. Nhưng ta đã hạ lệnh đem nó đặt dưới quyền quản lý trực tiếp, không có quân lệnh của ta, người dám lên đảo?

Ngữ khí hắn trầm trọng nặng nề.

Goethe nửa quỳ hành lễ, nhưng đầu gối chỉ ở lưng chừng không hề chạm đất, nhìn tới giống như là liếc Hải Hoàng một cái, trong mắt sát cơ và khinh thường cùng tồn tại, nhưng trong miệng lại cung kính nói:

- Tham kiến bệ hạ, hồi bẩm bệ hạ, Goethe đã bái Francis miện hạ làm thầy, hôm nay là tiếp sự phụ lễ hành, tịnh không phải là thân phận vương tử đại tam giác.

Sainz hơi chút sững sốt, lập tức vỗ vỗ đầu vai Đỗ Trần, nói:

- Đồ đệ này của ngươi thật tốt! Goethe. Đứng lên đi, Nể mặt sư phụ ngươi ta bỏ qua cho ngươi lần này!

Từ sau khi vương tử của đại tam giác chết, Goethe vẫn luôn đối với Sainz âm dương quái khí, Hải Hoàng hôm nay gặp được cũng không cảm thấy kỳ quái.

Đỗ Trần thâm thở dài, sự khôn khéo của Goethe quả thật không được a! Muốn báo thù, trước tiên phải cù cung với cừu nhân! Hắn lôi cánh tay của Hải Hoàng đi trước, cười nhẹ nói:

- Chẳng có cách nào, lãnh địa của ta đối mặt với biển lớn, nếu không có đại tam giác hải vương chiếu cố, nói không chừng dẫn tới bao chuyện rắc rối, vì giảm chút phiền toái, ta chỉ đành thu một vương tử đồ đệ thôi!

Lý do này quan miện đường hoàng, ám chỉ Hải Hoàng, kỳ thực quan hệ sư đồ của chúng ta chẳng bao nhiêu, chỉ là vì ích lợi mà thôi, điều này làm Hải Hoàng liên tục gật đầu tán đồng. Nhưng hẳn rồi cuộc tin được mấy phần, e rằng chỉ có nữ thần vận mệnh bà nương kia mới biết được

Đảo Borg khi cường thịnh có bảy trăm vạn nhân khẩu, nên diện tích tự nhiên không nhỏ. Từ trên bản đồ của Goethe mà suy đoán, diện tích của nó đại khái tương đương với ba tỉnh Rick của Lanning, hòn đảo có diện tích lớn như vậy ở trong hải dương còn có rất nhiều, nhưng đảo Borg lại có một đặc thù khác mà các đảo lớn khác không có, đó chính là diện mạo địa lý của nó hết sức kỳ lạ.

Từ trên bản đồ nhìn qua, đảo Borg là một hòn đảo hình bầu dục không theo quy tắc, trung tâm là một lòng chảo trơ trụi, bất kỳ loại thực vật vụ mùa nông nghiệp nào cũng không có, so với sa mạc chẳng khác bao nhiêu, mà nơi này lại là nơi trung tâm hành chính của công quốc Mickey ngày trước, cũng là nơi đặt cung nữ thần. Ngoại vi thung lũng là một bình nguyên lớn hình tròn, so với thung lũng bên trong thì một vòng bình nguyên này có thể xưng là "Thượng Thiên Phủ chi Quốc", dùng câu nói đùa thô tục của nông phu Mickey mà nói, đó chính là "ở đây dù đãi bữa một bãi, năm sau có thể mang ra cho người hai cục muối".

Mà ở ngoại vi đồi, đều là địa hình bờ biển nhiệt đới, phong cảnh tú lệ, ngư nghiệp phong phú. Thung lũng, bình nguyên, bờ biển ba tầng địa hình hoàn toàn hợp với nhau, màu vàng nhạt, màu vàng đất, còn có màu hoàng kim ba vòng tầng tầng tiến tới, cấu thành thế đất độc đáo của đảo Borg.

Về phần diện mạo địa lý của đảo Borg vì sao đặc biệt như thế. Bọn Porter người Mickey sinh ra và lớn lên ở đó cũng không biết rõ, chỉ biết năm đó nữ thần Mickey thấy trên đảo này sản vật phong phú, là một thế ngoại đào viên, liền chọn nơi này làm đất phong.

Ra khỏi bến tàu, Hải Hoàng vốn muốn trực tiếp bay đến trung tâm hải đảo, nhưng Đỗ Trần vừa thấy trên bến tàu chưa hề chuẩn bị một công cụ giao thông nào, liền biết Hải Hoàng đã định dùng phi địa (phương tiện giao thông dưới đất), hẳn không đợi Hải Hoàng đề xuất ý kiến, cười trước:

- Bệ hạ, khó được một lần đến đất của ngài, không biết có thể hay không cho ta thăm quan một chút phong tình của hải đảo?

Hải Hoàng có chút sững sốt, có vài phần không tình nguyện, nhưng vẫn nói:

- Cũng tốt, chúng ta liền tới phụ cận Nữ Thần cung, trên đường xem thổ địa của ta!

Đỗ Trần trong lòng cười hắc hắc, trong đầu hồn nói:

- Bối Bối, Andy, cả hai trên đường tra xét tỉ mỉ cho ta, đừng bỏ qua một tia dấu vết nào!

Nếu ở nơi này làm mua bán lớn, điều tra địa hình tự nhiên là vị trí đầu tiên.

Trên đường bộ hành, khu vực ngoại vi của bờ biển không hề có địa phương thần kỳ, chỉ có rất nhiều quân đội hải tộc đang hành quân dàn trận, không biết là đang huấn luyện hay là đang phòng ngừa, ước chừng tiến vào hơn hai mươi dặm, liền tiến vào một mảng bình nguyên lớn "Đi tiểu ra muối", theo đó là tiếng khóc mơ hồ, còn có tiếng roi da "Bôm bốp"

Nhìn thấy cảnh tượng trên bình nguyên, Đỗ Trần không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Đảo Borg mang khí hậu nhiệt đới, mặc dù bây giờ chỉ là trung tuần tháng một, nhưng mặt trời trên đỉnh đầu vẫn như thiêu như đốt, khắp nơi trên bình nguyên đều là vong quốc di dân của công quốc Mickey, hoặc có thể nói là nô lệ của Hải tộc, bọn họ dưới roi da của Hải tộc lao động cực nhọc, mồ hôi chảy ướt lưng, thỉnh thoảng còn bị đánh lên một hai roi da.

- Bốp! Bốp! Bốp!

Hải tộc đốc công ở ven đường vừa thấy Hải Hoàng đi tới, lập tức vung roi da, lớn tiếng quát:

- Xếp hàng, cung nghênh Hải Hoàng bệ hạ!

Theo tiếng hô những nô lệ cuống quýt đứng ở ven đường, mỗi người đều mặc y phục vải thô mà ngày đó Lancien khi được cứu đã mặc, phần lớn mặt vàng vọt gầy gò, trên người còn có rất nhiều vết thương, thật là đau xót tận tâm can. Nhân thân của họ vẫn đục khiến người nhìn thấy sinh ra lòng thương cảm, cũng chỉ

có nhìn thấy bên người Hải Hoàng xuất hiện vài nhân loại, trong mắt bọn họ mới có xuất hiện mấy phần thần sắc kinh ngạc như vậy.

Trong khoảng khắc, hai bên đường lớn đều là nô lệ và quân đốc, nhìn một cái không thấy bờ.

Đi trên đường lớn đất vàng của bình nguyên, Hải Hoàng có chút đặc ý liếc mắt nhìn đội ngũ nô lệ bên đường:

- Francis, người xem tình hình trên đảo này thế nào?

Đỗ Trần cười khan nói:

- Thể hiện hết thần uy của bộ hạ!

Hải Hoàng cất tiếng cười to, kéo tay Đỗ Trần cùng đi nhanh về phía trước, nhưng sau khi đi được dặm đường, đột nhiên "rầm" một tiếng, một nô lệ cao tuổi đứng trong đội chịu không được hình phạt và cái nắng gay gắt, thể lực không chống đỡ được mới ngã xuống, hơn nữa chính ngã xuống ở trước mặt Hải Hoàng.

- Nước, nước...

Hắn rên rỉ nhỏ nhỏ, thần trí đã không còn được tỉnh táo nữa rồi.

Sainz nhướng mày, thế này không phải làm mất mặt ta sao? Ánh mắt sắc bén nhìn tới, đốc công hải tộc phụ trách một mảng này lập tức run lập cập:

- Bệ, bệ hạ thứ tội!

Rối rít tiến lên phía trước kéo lão nhân té xỉu kia đi, một lúc sau, sau tường người truyền đến hai tiếng kìm hãm:

- Phụt phụt.

Mắt Đỗ Trần nhìn thấy hết thấy, đột nhiên cảm thấy hàm răng phát ngứa, mẹ nó, Hải tộc thật sự đem những di dân của Mickey làm người nhìn không thông, nói giết là giết

Hắn vội vàng cười nói:

- Bệ hạ, ngài xuất ra nghi thức hoan nghênh ta lớn như thế này, thật khiến ta xấu hổ a! Không thể vì ta chậm trễ sản xuất toàn đảo của bệ hạ ngài, hay là để bọn họ tiếp tục lao động đi!

Lại "Phạt đứng" tiếp, không biết còn phải hôn mê bao nhiêu người! Đây là sào huyệt của Hải Hoàng, đồn trú không biết bao nhiêu quân đội. Đỗ Trần giờ phút này cũng không thể cường hành giải cứu những nô lệ thuộc về Sainz này, chỉ có thể uyển chuyển làm chút việc thiện..

Sainz sắc mặt âm trầm:

- Thứ vô dụng làm ta quá mất mặt. Francis, chúng ta

Lời còn chưa dứt, lại "rầm" một tiếng, lại có một mặt người xuống đất, hắc, xem ra nữ thần vận mệnh bà nương kia hiềm Hải Hoàng mất mặt chưa đủ a! Trong lòng Đỗ Trần cười trộm, nhưng nhìn rõ ràng không khỏi ngẩn ra, lần này ngã xuống không ngờ là một đốc công Hải tộc, hơn nữa miệng hắn còn phun bọt trắng, không ngờ so với lão nô trước còn nghiêm trọng hơn.

Binh lính hải tộc mà cũng té xỉu? Chẳng lẽ thể chất của bọn họ còn không bằng một nô lệ lớn tuổi nhân loại?

Đỗ Trần chợt nhớ tới một đoạn hội thoại Goethe trên đường:

- Sự phụ, cao cấp đầu thần của Hải tộc chúng ta không sợ lực địa, nhưng binh lính hải tộc bình thường sau khi rời nước chỉ có thể chống đỡ chừng một ngày, tinh nhuệ một chút, cũng chỉ có thể chống đỡ hai ba ngày, mà binh dân hải tộc càng khó rời khỏi biển!

Ngày đó Goethe còn bữa bãi trào phúng Hải Hoàng:

- Ta nghe phụ thân nói, vì thống trị nô lệ trên đảo Borg, Sainz thậm chí tập hợp sáu mươi vạn đại quân, luân phiên tới lục địa đốc công! Mỗi năm quân phí đều dọa chết người.

Đỗ Trần sờ sờ mũi, có vấn đề! Nơi này tuyệt đối có vấn đề, hần tận mắt chứng thực, Hải tộc thống trị lực địa căn bản là việc phải cố gắng hết sức để có kết quả a, mà Hải Hoàng lại hao phí nhân lực vật lực khổng lồ như thế thống trị đảo Borg, chẳng lẽ vì nơi đây sản vật phong phú, có thể sản xuất xa xỉ phẩm trong nhân loại?

Hần chưa có ngu như vậy chứ?

Xem ra Sainz vẫn hoàn nghi thứ trong tử sắc bì giáp còn ở đảo Borg, cho nên tiếng là thống trị, thực ra là tìm kiếm qui mô lớn.

Sắc mặt của Sainz trở nên cực kỳ khó coi, trong đội ngũ hoan nghênh liên tiếp ngã hai người, làm trên mặt hắn không còn chút vinh dự nào, vẫy vẫy tay, lạnh lùng nói:

- Tản ra, tản hết ra! Francis chúng ta tiếp tục lên đường!

Hắn cũng không quay đầu lại liền đi về phía trước.

Đoạn đường còn lại trong đầu Đỗ Trần tràn ngập nghi hoặc đối với tử sắc bì giáp kia, nửa ngày sau, bọn họ đi đến trung tâm hành chính, bất quá tới nữa là cung nữ thần, cũng là địa điểm cơ mật Hải Hoàng trọng thị, không thể để Đỗ Trần dễ dàng tiến vào, Hải Hoàng chỉ có thể đem bọn họ an bài trong lầu gác ở nơi giao cắt giữa bình nguyên và lòng chảo.

Ước định ngày mai thương đàm việc của giáo đình, còn có "Coi đây như nhà mình" một loạt lời khách sáo, và sau đó là... những thứ này chẳng cần nói tỉ mỉ, yến tiệc hoan nghênh buổi tối qua đi, Hải Hoàng rời khỏi lầu các.

Đỗ Trần đứng ở trước giường trông xa bình nguyên rộng lớn trước mắt, nhếch môi:

- Cuối cùng cũng tiễn Hải Hoàng đi! Bối Bối, Andy tinh thần lực và khứu giác của các người có phát hiện ra cái gì không?

Andy lắc lắc đầu, bất quá tiểu Bối Bối nói:

- Ba ba, vừa rồi ở trên bình nguyên, có rất nhiều binh sĩ hải tộc không phải là đốc công, mà là đang đào hầm, hơn nữa trên đảo cũng bị âm thầm đào bối rất nhiều hầm lớn!

Nguyên nhân đào hầm khẳng định là Hải Hoàng tìm thứ bên trong bì giáp, đây không tình là phát hiện ngoài dự liệu:

- Chỉ có thể sao?

- Bối Bối chỉ tra được chừng đó!

Snoopy kiến thức rộng rãi, kinh nghiệm phong phú cũng chủ động nhảy ra nói không phát hiện vấn đề gì.

- Ai, xem ra phải tới cung nữ thần tìm đầu mối rồi...

Đỗ Trần thất vọng thở dài, Alex đi theo bên cạnh "Rầm" một tiếng, đột nhiên ngã xuống, Đỗ Trần khẩn trương:

- Alex, con làm sao... xú tiểu tử làm cái gì vậy?

Tiểu gia hỏa này cũng không phải là té xỉu, mà là cố ý nằm trên sàn nhà, nằm xoài ra ngửa bụng, còn nâng hai cái chân nhỏ lên, lãnh khốc tới ngây thơ thú vị.

- Cao thủ, không thích nói thừa, tự mình nhìn xem!

- Tiểu tử thú!

Lòng hiếu kỳ của mọi người đều bị tiểu gia hỏa này câu dẫn, ngay cả Snoopy cũng không nhịn được vây quanh Alex nhìn mấy lần. Nhưng tiểu gia hỏa này vẫn giữ cái bộ dạng rầm thối kia, không hề có chút nào dị thường. Ngược lại tác nhân của Đỗ Trần lưu ý tới một điểm - Alex với ngày thường có chỗ không giống, chính là đáy hài dưới chân nó thấm rất nhiều bùn đất màu vàng trên bình nguyên lớn, nhiều tới mức vượt qua lẽ thường!

Chẳng lẽ con trai nói tự mình xem là xem bùn đất dưới đáy hải? Đỗ Trần lập tức sáng lên, vội là lên:

- Alex, bùn đất này là con cố ý mang lên chân sao?

Alex nằm lạnh lùng gật đầu:

- Hạnh phúc của cao thủ, có được lão ba thông minh một chút!

Câu này làm Đỗ Trần chết ghen, một tay quắp lấy cổ con trai xốc lên, một tay khác xem xét chút bùn đất:

- Những bùn đất này chỉ là thổ nguyên tố dày đặc một chút, bình nguyên lớn của đảo Borg trở thành thiên phủ chi quốc, sản vật phong phú, quá nửa dựa vào bùn đất này... nhưng trừ những thứ này ra, nó cũng chỉ là đất bùn!

- Ài, quên đi, cha sau này người không cần nói biết con là được rồi!

Alex tiểu đại nhân giống như phiền muộn thở dài, đột nhiên phun ra mấy từ:

- Một trong ngũ nguyên chi lực của thiên hạ, Đại Địa Tinh Hoa!

Thân thể Đỗ Trần run lên:

- Con xác định? Con làm sao nhìn ra được?

Alex lãnh khốc bĩu môi...

418. Tinh Thần Lực Đại Đối Quyết (thượng) - Đại Địa Tinh Hoa

Thấy nhi tử bộ dạng cao ngạo hùng hực trực khiến trong đầu Đỗ Trần hiện ra phản xạ điều kiện.

Đỗ Trần hai tay ôm lấy ngực con trai, tha thiết nhìn nó:

- Alex, đừng bày ra cái mặt thối của con nữa, việc này rất quan trọng, nói cho ba ba, đảo Borg và Đại Địa Tinh Hoa có liên hệ gì?

Alex đẩy ba ba ra, đứng ở trên bàn xoay đầu lại nói:

- Trước tiên các người phải hiểu rõ một việc, thánh khí cho dù nhận người là chủ rồi, người cũng không nhất định có thể phát huy toàn bộ uy lực của nó!

Đỗ Trần hơi gật đầu, cái thánh khí lý luận này là bài học đầu tiên Steven cấp cho hắn, tới nay trí nhớ còn như mới, hơn nữa giờ phút này hắn còn không biết, có một nữ tử áo trắng phiêu dật tóc đen có thể vận dùng Thảm Thủy kiếm Thập Tam cấp, cũng phù hợp với lý luận này.

Alex rất vừa lòng nhìn vẻ mặt lắng nghe của Đỗ Trần, rầm thoỉ nói ra điều kiện sau khi kết luận:

- Thế đó, cha chỉ cần biết, từng có người tay cầm Đại Địa Tinh Hoa, ở trung tâm đảo Borg làm ra một vụ nổ lớn kịch liệt, bất quá hắn còn không đủ sức để phát huy toàn bộ uy lực của Đại Địa Tinh Hoa, chỉ hủy đi một bộ phận trung tâm, phần khác còn dẫn tới bộ phận sóng xung kích, giờ đây hoàn cảnh địa lý độc đáo của đảo Borg chính là hậu quả của vụ nổ lớn đó.

Goethe nhòm mình huyền hóa ra hải đồ, vừa nhìn, không phải chứ, kết cấu ba vòng địa lý của đảo Borg chính là dấu vết của sóng xung kích do vụ nổ lớn đó mà thành.

Alex nói tiếp:

- Cuối cùng, sau khi Đại Địa Tinh Hoa kia phát nổ, mặc dù biến trung tâm của đảo Borg thành lòng chảo và sa mạc, nhưng một tầng bùn đất trên đảo đã bị cảm nhiễm, đến nay vẫn giữ lại khí tức của Đại Địa Tinh Hoa, hình thành lên bình nguyên Mickey sản vật phong phú như bây giờ!

Tất cả mọi người đều bị cái kết luận mới lạ này vùi vào trong trầm tư, nhưng tiểu gia hỏa lại hạnh phúc, cái yếm trước ngực run lên, con mắt to sáng ngời, chạy láo nháo:

- Ta nói xong rồi, đi nấu cơm đây

- Alex đợi đã, con có thể từ mức độ nguyên tố nồng đậm suy đoán ra thời gian xảy ra vụ nổ không?

Đỗ Trần bắt được cổ áo sau lưng con trai.

- Khó mà nói được, cái này còn phụ thuộc vào người kia có thể đem Đại Địa Tinh Hoa phát huy tới trình độ nào!

Đỗ Trần thả tay ra, trong lòng thầm nghĩ, Đại Địa Tinh Hoa và cây Sinh Mệnh có cùng đẳng cấp thánh khí. Chỉ cần xem cây Sinh Mệnh xây dựng lên cả cốt cách một trung tâm thế giới liền có thể biết, toàn bộ uy lực của Đại Địa Tinh Hoa hẳn cường hoành mức nào! Người có thể phát huy ra một phần uy lực của Đại Địa Tinh Hoa rốt cục là ai chứ?

Borg - hòn đảo thần bí này càng ngày càng khiến người ta cảm thấy bối rối mê ly, còn nữa, tri thức uyên bác của nhi tử rốt cuộc là từ đâu ra? Nó rốt cuộc là chủng tộc gì?

Ài! Trán Đỗ Trần mơ hồ có chút đau.

Hắn âm thầm tự nói với mình, bây giờ nhiệm vụ quan trọng nhất, là ở trong Nữ Thần cung tra ra mục đích chân chính mà Hải Hoàng chăm chú vào cái tử bì giáp kia, sau đó hết thấy bí ẩn đều có thể giải quyết dễ dàng.

Một đêm im lặng, ngày hôm sau Hải Hoàng ở Nữ Thần cung - trung tâm lòng chảo chính thức cử hành yến hội hoan nghênh. Mà đến mời Đỗ Trần là lão ô quy mà ngày đó chưa từng gặp được, bây giờ Đỗ Trần đã biết tên của hắn, gọi là Padalecki. Lão gia hỏa này không then là chủng tộc ô quy, hắn đã hơn 1300 tuổi, chính mắt chứng kiến lịch sử hậu kỳ Văn Thần, càng đã từng thấy chân dung Thần Hoàng Prince!

Trên đường theo Padalecki đi tới cùng nữ thần, Goethe ngồi trong xe ngựa của nô lệ loài người, dán chết vào Padalecki dẫn đường phía trước, từng trận sát khí không chút che giấu.

Đỗ Trần hiếu kỳ nói:

- Goethe, chẳng lẽ Padalecki cùng cái chết của đại ca ngươi cũng có quan hệ?

Goethe nghiêng răng nói:

- Hừ, cái lão vương bát này được Hải Hoàng tín nhiệm, tất cả các chủ ý thối tha của Sainz cơ hồ đều là do hắn nghĩ ra! Ngày đó đưa ra chủ ý giết đại ca ta cũng là hắn!

Tiểu vương tử bóp chặt nắm tay:

- Sớm muộn gì cũng có một ngày, sau khi chém rụng cái đầu cá của Sainz, ta phải chặt bỏ cái đầu rùa của Padalecki!

Nhớ tới cái chết của đại ca, trong mắt Goethe mơ hồ nổi lên ánh lệ.

- Thù thì nhất định phải báo, bất quá ngươi phải cẩn thận với lão gia hỏa này!

Đỗ Trần nhắc nhở:

- Bối Bối nói hắn là cao thủ thuộc tính mê hoặc tinh thần lực cứu cấp đỉnh phong, một người thông minh, lại có tinh thần lực khủng bố, trong mắt ta, lão gia hỏa này so với Hải Hoàng còn khó đối phó hơn!

Goethe thần sắc máy động, ôm lấy tiểu Bối Bối, cười ngượng nói:

- Sư phụ, ngài luôn nói tinh thần lực gì đó của tiểu sư muội, có phải tinh thần lực của tiểu sư muội cũng rất lợi hại không? So với Padelecki thì thế nào?

Đỗ Trần nhìn con gái một cái, ý bảo để cô bé tự chọn hồi đáp vấn đề này thế nào.

Tiểu Bối Bối hất hắc cười xấu bĩu môi:

- Nếu như là năm ngoái, Bối Bối so với lão gia hỏa này chênh nhau một chút!

Đầu cá của Goethe gục xuống ngực, thất vọng nói:

- Ài, ta còn cho rằng tiểu sư muội người có thể đánh thắng lão gia hỏa này! Nói như vậy ta sẽ mời muội đi giúp ta báo thù! Đáng tiếc a!

Mắt nhìn tiểu sư muội nghe được tỏ vẻ không hài lòng, lặng lẽ trợn mắt nhìn mình, Goethe vội vàng cười gượng:

- Không có gì, là sư huynh nói, tiểu sư muội không lợi hại bằng Padalecki, ài, không phải, là Padalecki so với muội lợi hại...

Bộ dạng tiểu vương tử cuồng quít giải thích làm mọi người bật cười, nhưng Đỗ Trần và tiểu Bối Bối nhìn nhau một cái, cùng mỉm cười thần bí.

Năm ngoái? Năm ngoái tiểu Bối Bối còn chưa tiến hóa! Năm nay ở Julie cổ bảo, tiểu gia hỏa thậm chí đem tuấn suất tinh thần của lão ô quy tra ra rõ ràng, hơn nữa còn tự mình che giấu rất tốt!

Đỗ Trần đột nhiên thầm lè lưỡi, Padalecki là cao thủ cửu cấp đỉnh phong, vậy tiểu Bối Bối... hài tử này bây giờ còn chưa tiến hóa hoàn tất a! Còn có mẹ ruột của tiểu gia hỏa này, dị thú trong hỏa diễm sào huyết cây Sinh Mệnh, lại là bao nhiêu cấp tinh thần lực?

Đang nghĩ ngợi, Goethe cuối cùng dùng cái giá là lượng lớn linh thực của biển mới dụ được một tiếng cười vui vẻ của tiểu sư muội:

- Tốt rồi, không so đo với người nữa! Kỳ thực, tinh thần lực của thủ hạ của ba ba còn không phải là lợi hại nhất sao?

Goethe trợn trừng mắt nhìn:

- Còn có ai có tinh thần lực so với muội lợi hại hơn, hẳn có đồ đệ không?

Ánh mắt chuyển một vòng, Dịch Cốt, không giống, Alex, cũng không giống, chẳng lẽ là con tuyết lang ngáy khò khò, khoe miệng còn lưu nước giải, nằm mơ còn chép miệng? Goethe lắc đầu, ánh mắt tiếp tục chuyển động, ở song cửa xe ngựa nhìn thấy một cái đầu rùa lớn...

- Francis các hạ, đã đến Nữ Thần cung rồi!

Padalecki thò đầu vào nhìn, cái đầu của lão ô quy tám mẩu yếm hèn mọn không chịu nổi, nhưng trong con mắt nhỏ tinh quang trực lóe lên!

- Phiền Padelecki nội vụ tổng quản đại nhân rồi!

Đỗ Trần cười xưng quan hàm của Padelecki, bế con gái đi xuống xe ngựa, Goethe xa xa theo ở phía sau, vỗ vỗ còn chưa tỉnh ngủ.

- Ấy, thủ hạ của sư phụ rốt cục là ai mà có tinh thần lực lợi hại nhất?

Andy đang nhảy khỏi giường, hờn dỗi lầm bầm một câu:

- Lợi hại hơn tiểu thư cũng chỉ có một người, nhưng tinh thần lực của thủ hạ sư phụ người trước mắt có bốn dị thú, tương lai sẽ tụ tập tinh thần lực của lục đại dị thú... Ta, Chris Andy, đánh hơi được mùi vị của đồ ăn biển thịnh yến, trời ơi, mộng tưởng của ta, khẩu vị của ta

Tuyết lang vội tỉnh lại, nhanh chân hướng về cung Hải Thần chạy tới, để lại tiểu vương tử đang ngẩn ngơ phát ngốc:

- Ài, tìm một cao thủ tinh thần lực làm sư phó thật khó à!

Trận cháy lớn qua đi, ngoại vi của Nữ Thần cung thành một mảng cháy xém. Nhìn bộ dạng của Hải Hoàng đối với những kiến trúc này cũng không quá thương tâm, chỉ đơn giản quét dọn một chút, cũng không có xây dựng lại.

Trên quảng trường phía trước cung Hải Thần, Hải Hoàng bày ra thịnh yến, cơ hồ đại nhân vật của hải tộc trên đảo Borg đều đến đông đủ. Thấy Padalecki đưa Đỗ Trần dẫn tới gần, Hải Hoàng kéo tay hắn hào sảng cười nói:

- Chư vị. Đây chính là Francis tại nam hải Einstein đánh bại ta! Là một hảo hán! Francis! Đến đây, ta giới thiệu cho người chư vị tướng lĩnh trong trấn hải quân của ta!

Đỗ Trần chia sức chú ý, một mặt làm quen với tướng lĩnh hải tộc, một mặt lại lén đánh giá Nữ Thần cung phía xa. Hắn nhìn ra được, Nữ Thần cung ngày trước nhất định là một tòa cung điện cao quý điển nhã, nhưng sau một trận cháy lớn, nó chỉ còn lại ở trung tâm một tòa lăng tẩm của nữ thần Mickey, còn có bốn phía vách tường tiêu tán cháy rụi.

Nhưng chắc chắn gần vách tường đổ nát này, đồn trú đầy đặc quân đội Hải tộc. Vì giải quyết điều kiện ký lục địa của chiến sĩ hải tộc, gần đó còn đào rất nhiều hồ nước muối nhân tạo quy mô lớn, cho các chiến sĩ luân phiên nghỉ ngơi.

Sau khi giới thiệu chúng nhân của Hải tộc, Sainz và Đỗ Trần trở lại chủ vị, cười nói:

- Francis, bây giờ có thể nói ra mục đích chân chính người tới đảo Borg rồi? Chớ lại dùng một trận đánh để lừa gạt ta, Sainz ta thích đánh nhau, nhưng không phải đồ ngu!

Đỗ Trần khiêm tốn cười nói:

- Ta vì xây dựng lại Nữ Thần cung mà đến, vì suy nghĩ cho thể diện của giáo hoàng mà đến!

Lời vừa rời khỏi miệng, lão ô quy Padalecki âm dương quái khí trào phúng:

- Lời này e là chỉ có trẻ con mới tin đó?

Đỗ Trần mỉm cười gật đầu, đón nhận ánh mắt sắc bén của Hải Hoàng hạ thấp giọng:

- Ta với người là bằng hữu, lần này ta còn mang trên người mật lệnh của giáo hoàng... Bệ hạ ngài cũng biết, nhân tộc và Ma tộc lại khai chiến rồi, mặc dù Hải tộc các người và tranh đấu của lục địa không liên quan, nhưng thông đạo vận binh của Ma tộc - cây Sinh Mệnh lại là mở rộng mọi hướng, nói không chừng một ngày nào đó từ đáy biển lại thò ra mấy cao cấp đầu thần của Tử Huyết Nhân...

Một mặt nói, một mặt Đỗ Trần đánh giá thần sắc của lão ô quy, thấy hắn một bộ "Cái lý do này còn nói được", mới thấp giọng cười nói:

- Nói một câu, giáo hoàng bệ hạ không hi vọng nhìn thấy Ma tộc lợi dụng cây Sinh Mệnh dưới đáy biển đánh lên nhân loại, cho nên để ta tới hỏi một câu, muốn làm được điểm này, thần thánh liên minh chúng ta phải trả giá gì?

Padalecki khép hờ hai mắt, suy nghĩ sâu hơn chốc lát:

- Bệ hạ, cái lý do này lão nô nghe coi như có vài phần ý tứ! Lão nô cho rằng có thể nói đàm luận!

Hải Hoàng lại nhếch môi:

- Chỉ có chừng đó?

Đỗ Trần trong lòng khản trương, nhưng lại cười thoải mái:

- Chẳng lẽ ta còn có ý nghĩ khác? Ha ha, bệ hạ ngài là người hào sảng, lời của ta cũng đã nói ra rồi, ngài chiếm cứ đảo Borg đích xác dẫn tới nghi ngờ của rất nhiều người, ta cũng phi thường hiếu kỳ mục đích ngài làm loại việc phí lực không thu được gì này! Nhưng nói đến cùng, cái này không liên quan đến công việc của thần thánh liên minh chúng ta! Ở thời khắc quan trọng kháng ma này, chúng ta vì một chút nghi tâm liên lạc tội với ngài sao? Ta bỏ công vì một điểm hiếu kỳ, liền tới trên lãnh thổ đồn trú sáu mươi vạn đại quân của ngài mạo hiểm ư?

Dịch Cốt lạnh lùng nói bổ sung:

- Hải Hoàng bệ hạ, hiện nay đại nghiệp kháng ma mới là mục tiêu chủ yếu của nhân loại, chúng ta một khi cùng Hải tộc trở thành thù địch, chỉ cần ngài mở rộng hải lộ dưới đáy biển, thả cao thủ Ma tộc từ trong lòng biển đánh lên nhân loại, giáo hoàng bệ hạ của chúng ta đã đau đầu vạn phần rồi! Giờ phút này, ngài cho rằng giáo hoàng bệ hạ không nhận rõ lợi hại, vì một thứ nhỏ bé không liên quan, làm ảnh hưởng tới đại nghiệp kháng ma?

Đỗ Trần cấp cho hắn một ánh mắt tán dương, Dịch Cốt đang từ một kẻ giết người, ngả theo theo hướng phát triển của một thống soái.

Một hiện tượng tốt!

Hải Hoàng trầm mặc hồi lâu:

- Francis, giáo hoàng phái người tới đàm phán với ta, là chọn đúng người rồi!

Đỗ Trần cười, thầm nói, xem như là qua cửa thứ nhất rồi, Hải Hoàng, lão tử cũng không phải là bán mạng cho giáo hoàng, cao thủ của Ma tộc một giờ nữa khắc cũng không tới được, bắt quá người không biết bí mật này, người oan khuất chết rồi!

Hải Hoàng giơ cao một chén rượu lớn:

- Francis, người và ta là bằng hữu, là bằng hữu ta cũng không nói khách khí với người nữa! Sainz ta cho người thể diện, ngày mai người và Padalecki đàm phán thương lượng việc phong tỏa hải lộ của Ma tộc, đồng thời ta lập tức sai người xây dựng lại Nữ Thần cung Mickey chẳng quan hệ gì đến Hải tộc của ta, hơn nữa không cần người phí một đồng tệ, cũng không cần người bỏ ra một lao công, lại đảm bảo xây nó so với ngày trước còn xa hoa hơn! Nhưng...

Hắn khẽ lắc đầu:

- Là bằng hữu, người cũng phải cho ta một cái thể diện, đảo Borg này là cơ mật tuyệt đối của Hải tộc ta, bên trên còn có rất nhiều thứ ta không thể nói cho giáo hoàng! Người mặc dù là bằng hữu của ta, lại cũng là giáo phụ của thần thánh liên minh, thủ hạ của giáo hoàng Samar IX còn hi vọng người đừng tùy ý đi lại, thành thành thật thật đàm phán, đợi tới khi nghiệm thu Nữ Thần cung!

Hắn đem liệch tửu trong tay uống một hơi cạn sạch, hối lỗi nói:

- Ta nói khó nghe, nhưng tình lý không sai, trước tiên dùng chén rượu này tạ lỗi với người!

Hải Hoàng nói đích xác khó nghe, nhưng cũng thật sự là không sai, Francis người đến nhà của ta làm khách, vậy ta yêu cầu người không được đi tới một số nơi trong nhà của ta, bảo vệ riêng tư của ta, cái này có gì không đúng sao?

Chủ nhân còn không có cái quyền lợi này sao?

Đỗ Trần âm thầm gật đầu, thầm nghĩ: "Anne nói không sai, Hải Hoàng này đích xác rất quái lạ, từ sự tiếp xúc mấy ngày này xem ra, hắn tuy là giống với thảo mãng bằng hữu trên đường của mình ở tiền thế, có đôi khi lời khó nghe, nhưng người không tệ! Nhưng... nhưng cái yêu cầu này của hắn bằng đem mấy người mình cấm túc a! Thế này còn làm sao đi Nữ Thần cung tra việc của bì giáp?

Liếc mắt nhìn Nữ Thần cung ở dưới sự bảo vệ trọng binh của Hải Hoàng, trong lòng Đỗ Trần cười lạnh lùng, cấm túc một tên trộm? Hừ, đêm nay lão tử vào Nữ Thần cung trộm cả mẹ của người!

419. Tinh Thần Lực Đại Đối Quyết (hạ) - Lịch Sử Của Hải Tộc

Tuy mỗi người đều chứa tâm tư riêng, tửu yến vẫn kết thúc trong không khí nhiệt liệt vui vẻ. Hải Hoàng dẫn Đỗ Trần tới trong Nữ Thần cung làm một vòng, lần này xem xét và nghiên cứu Sainz nhất định sẽ không cho Đỗ Trần nhìn thấy quá nhiều địa điểm cơ mật, bắt quá Đỗ Trần cũng có thu hoạch, ít nhất hắn trước khi đi trộm Nữ Thần cung cũng tra rõ kết cấu kiến trúc bề ngoài của nơi đây, còn có mật độ của trú binh Hải tộc ở chỗ này nữa.

Sau khi quan sát nghiên cứu, lại cùng Đỗ Trần "luận bàn" một lần, uy lực của Chỉ Gian Sa vẫn vô cùng mạnh, Hải Hoàng lại bại, nhưng Đỗ Trần cảm giác được, Hải Hoàng đang tiến bộ, hắn nói mình sắp đột phá thập nhật cấp, thật sự không phải là nói khoác.

Bắt quá cái này chẳng cần phải lo lắng, đợi Đỗ Trần hoàn thành việc thiện lớn phục quốc, cứu vớt ba trăm vạn nô lệ, Hải Hoàng... Ha ha!

Mới về đến lâu các tạm trú, Goethe cười hì hì bày sẵn ghế cho Đỗ Trần, dâng lên rượu sữa hải mã đặc sản của hải tộc, cung cung kính kính:

- Sư phụ, mời ngài!

Đỗ Trần bê chén rượu lên, xéo mắt nói:

- Tiểu tử nhà ngươi từ khi nào hiểu chuyện như thế này?

- Sư phụ, ta vẫn luôn hiểu chuyện mà! Cái này... một chiêu kia ngài vừa mới đánh bại Hải Hoàng gọi là gì, thật nhiều thật nhiều núi lớn từ trên trời giáng xuống, đem tên hồn đản Sainz chôn sống a! Hắc hắc, có thể hay không...

Goethe xoa nắn hai tay cười ngượng.

Từ lâu nay quan sát đối với Goethe, làm Đỗ Trần đối với tên đồ đệ này coi như tương đối hài lòng, hắc khê mỉm cười, đơn thủ khê quét qua trước mặt Goethe, đột nhiên, một chiếc trọng thuẫn xuất hiện trước mặt hắn, ánh mắt Goethe lập tức dán chặt vào không chịu dời ra nữa.

- Một chiêu này của ta là thổ hệ, ngươi học không được, bắt quá chiếc thuẫn bài này ngươi mang theo tùy thân, nó chuyên khắc thủy hệ công kích của Hải tộc, bằng thứ này, ngươi ít nhất có thể ngăn một kích trí mạng của Sainz!

Goethe mừng quá kỳ vọng, lập tức bái lạy, xoa vuốt thuẫn bài trong mắt tinh quang trực bốc lên.

- Đa tạ...

- Chớ vội cảm ơn, Goethe, ta hỏi ngươi một việc!

Đỗ Trần đi tới cửa sổ, hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt xác định nơi trú quân Hải tộc dày đặc trong lòng chảo.

- Hôm nay ta đã gặp rất nhiều tướng lĩnh dưới trướng của Hải Hoàng, bắt quá cũng phát hiện được một chỗ kỳ quặc - Hải tộc chưa hề trải qua Vãn Thần đại chiến, hơn nữa ít có thiên tai nhân họa, vậy.. vì sao cao thủ cửu cấp của Hải tộc ít như thế?

- Đúng nha đúng nha! Bối Bối cũng cảm thấy kỳ quái!

Tiểu Bối Bối gật gật đầu.

Goethe vội đến phía sau sư phụ, cười nói:

- Sư phụ, ngài không biết, chuyện này còn có liên quan đến lịch sử và chủng tộc của Hải tộc!

- Ồ?

- Hải tộc chúng ta chủng loại rất nhiều, thọ mệnh cũng không giống nhau. Mượn Cầm hải trọng giáp sĩ của Hải Hoàng mà nói, bọn họ là Ngao vương tộc là Hải tộc có thiên phú và lực lượng mạnh nhất, nhưng đáng tiếc thọ mệnh bình thường của họ chỉ có 10 năm, cho dù bọn họ có tu luyện tới cao cấp đấu thần, thọ mệnh kéo dài gấp mười lần, vậy cũng mới một trăm năm a! Ngược lại, ngài xem lão ô quy Padalecki kia, hắn có thể sống hơn một nghìn năm nhưng thiên phú lại thối nát tới mức không ổn, chỉ có thể luyện tinh thần lực!

Nói rồi, hắn cực kỳ khinh thường bĩu môi, giống như đang trào phúng Padalecki.

Tiểu Bối Bối lại nói:

Padalecki thật lợi hại! Thứ tinh thần lực này không giống đấu khí, có thể hấp thu nguyên tố bên ngoài tu luyện, nó phải dựa vào thiên phú. Thiên phú không được, chỉ có thể dựa vào suy ngẫm tích lũy, hắn có thể hơn một nghìn năm mà như một ngày tu luyện đã rất lợi hại rồi!

Hơn một ngàn năm như một ngày... Xem ra Padalecki này là lão ô quy ý chí phi thường kiên định! Đỗ Trần hỏi:

- Theo ý tứ của ngươi, có thiên phú không có thọ mệnh, có thọ mệnh không có thiên phú, cái này mới dẫn đến cao thủ Hải tộc đột phá thần cảnh rất ít?

Đỗ Trất vuốt vuốt mũi:

- Không đúng sao? Hải tộc nhiều chủng tộc thế, chẳng lẽ lại không có loại vừa có thiên phú cũng có thọ mệnh sao?

Goethe gật đầu nói:

- Có, tỷ như ta và Hải Hoàng đều là Hổ vương sa tộc, chính là đã có thiên phú cũng có thọ mệnh, bất quá sư phụ, ta vừa rồi không phải đã nói sao, trừ chủng tộc ra cũng có nguyên nhân lịch sử...

- Lịch sử thế nào?

- Điều này phải nói từ hậu kỳ Văn Thần, dựa theo phương pháp tính lịch của nhân loại, đại khái chừng thời anh hùng, một đời hải vương đó, cũng chính là tăng tổ gia gia Yoda của Sainz đột nhiên chết, đồng thời rất nhiều cao thủ hải tộc thất tung không rõ ràng! Nhưng Yoda chết quá bất ngờ, hơn nữa xương cốt không còn, ngay cả chiếu thư chỉ định người kế thừa cũng không có, kết quả vì tranh đoạt vị trí Hải Hoàng, hải tộc chúng ta chìm vào đại loạn thời gian dài, cho đến bốn trăm năm trước, phụ thân Sainz hoành không xuất thế, mới dựng lại được trật tự của hải tộc... sư phụ, ngài nhìn ta nhiều thế làm gì?

Đỗ Trần ánh mắt sắc bén:

- Người nói anh hùng lịch 812? Tháng nào?

Năm này, chính là năm Wolfe chiêm tinh, sau đó đi tới Thiên Khung đại lục hướng Margaret sắp chết mà xin lỗi.

Goethe cười ngượng xoa đầu:

- Ta ta học lịch sử không giỏi... sư phụ, giữa mấy trăm năm Hải tộc biến loạn kia, chẳng những Hải tộc chúng ta chém giết lẫn nhau, nước biển cũng đang biến hóa! Nghe cha ta nói, một đoạn thời gian đó thổ nguyên tổ trong nước biển cao vô cùng, ngài cũng biết, hải tộc chúng ta phần lớn là thủy hệ bí pháp, thổ nguyên tổ quá cao, tự nhiên đè ép Hải tộc dựa vào nước mà sống, dưới loại hoàn cảnh này, Hải tộc chúng ta cũng rất khó xuất ra cao thủ...

Tiểu vương tử còn đang thao thao bất tuyệt giải thích, tâm tư Đỗ Trần đã không ở trên người hắn nữa rồi.

Anh hùng lịch 812, Wolfe nam hạ Thương Khung, Hải tộc dị biến, Đại Địa Tinh Hoa dẫn động vụ nổ lớn ở đảo Borg, hàm lượng thổ nguyên tổ trong nước biển tăng cao áp chế cao thủ hải tộc phát triển...

Nhiều chuyện như thế phát sinh ở cùng một năm, không thể không làm Đỗ Trần chìm vào trầm tư!

Quảng trường đổ nát trước cửa Nữ Thần cung, nô lệ nhân loại đang thu thập đồng hồ loạn sau khi thịnh yển kết thúc, tướng lĩnh Hải tộc đa phần đã trở về hồ nước muối nhân tạo nghỉ ngơi, hoặc là chấp hành quân lệnh hàng ngày, chỉ có Hải Hoàng còn ngồi lại ở thịnh yển.

Nhắm mắt trầm tư, không ai dám quấy rầy hắn, ngay cả nô lệ đang thu thập bàn ghế.

Thống khoái! Vừa rồi Hải Hoàng bị một nhân loại đánh bại, điều này quá thống khoái! Ha ha, hắn đang buồn bực sao? Đây chính là nỗi đau còn chưa qua đi! Những nô lệ hưng phấn nghĩ như thế.

Rất nhiều tướng lĩnh trong Hải tộc cũng có ý nghĩ như vậy, nhưng Padalecki không cho rằng như vậy, hắn chậm rãi tới sau lưng Sainz, thấp giọng nói:

- Bệ hạ, ngài còn đang hoài nghi mục đích chân chính Francis tới đảo Borg?

Hải Hoàng từ từ mở mắt:

- Đúng vậy, lý do Francis nói tuy là hợp tình hợp lý, nhưng... năm năm rồi, ta tìm được thứ kia năm năm rồi! Bây giờ chính là thời khắc quan trọng, không chấp nhận một chút sơ xuất nào!

Hắn đứng phắt dậy, chăm chú vào lầu các nghênh khách như ẩn như hiện phương xa:

- Padalecki, người phái cấm hải trọng giáp chiến sĩ nghiêm mật giám thị bọn chúng!

Padalecki khẽ nhún người:

- Tuân lệnh bệ hạ, có cần lão thần đi tra xét bọn chúng một lần hay không?

Sainz lạnh lùng nhìn Padelecki:

- Người nói là dùng tinh thần lực mê hoặc bọn chúng, lôi ra bí mật của chúng? Hừ!

Hừ lạnh một tiếng, hần nhiên là không tin lão ô quy đủ năng lực làm việc này.

Padalecki nói:

- Thực vậy, một cao cấp đấu thần cho dù là không chuyên tinh thần lực, linh hồn của hần cũng sẽ theo dấu khí tăng lên cường hoành, Francis một phong hào đấu thần, lão nô cho dù có thể mê hoặc hần ta, từ trong miệng hần moi ra toàn bộ bí mật, thì sau khi xong việc hần cũng sẽ phát giác ra tất cả!

- Người tự biết mình thế là tốt!

Hải Hoàng lạnh lùng nói.

Lão ô quy nói:

- Bệ hạ, nếu như lão nô không lầm, ngài không lo lắng ta mê hoặc được Francis hay không. Mà là lo lắng ta như thế nào không lưu lại dấu vết, đúng không? Dù sao ngài bây giờ còn chưa muốn trở mặt với thần thánh liên minh!

- Hừ! Coi như người đoán đúng rồi! Ta và Francis đều là phong hào đấu thần, tự nhiên rõ ràng thực lực của hần, bằng vào tinh thần lực cứu cấp của người, căn bản là không cách nào sau khi mê hoặc linh hồn phong hào đấu thần lại không lưu lại một tia dấu vết!

Padalecki cười:

- Bệ hạ ngài nói đều đúng. Nhưng... ta không nhất định đi mê hoặc Francis a, ngài nói đúng không?

Hải Hoàng thần sắc máy động:

- Mục tiêu của người là ai?

- Francis và Brook đều là phong hào đấu thần, tự nhiên bỏ ra bên ngoài, Goethe mặc dù tạm được, nhưng quan hệ của hần và Francis chỉ là do lợi ích, nhất định không biết bao nhiêu bí mật, vậy chính là... hai đứa con của Francis!

Hải Hoàng suy nghĩ trong chốc lát:

- Không. Padalecki, hai đứa nhỏ này đã dẫn tới chú ý của những người có lòng rồi, Francis ba năm trước thu dưỡng bọn chúng. Lúc đó hai đứa nhỏ này chính là bộ dạng ba tuổi, nhưng người xem bây giờ, Beiermengde và Alex dường như không lớn lên bao nhiêu, cái này nó rõ trên người hai hai đứa này ẩn chứa rất nhiều bí mật, không thể dùng chúng mạo hiểm!

Padalecki thăm dò:

- Vậy chỉ còn lại con tuyết lang ăn ngon lười làm kia...

Sainz trầm ngâm hồi lâu:

- Thần sủng của Đỗ Trần thần giáo ta chỉ nghe qua có một Pamir, đó là tuyệt đại hung thú! Tuyết lang này ngược lại ít được chú ý, Padalecki, đối phó với con tuyết lang này người có nắm chắc không?

Lão ô quy cười:

- Lão nô đã dò xét Andy cẩn thận rồi, lai lịch của con Tuyết lang này là bởi vì Francis này là người vô cùng nhớ tình cũ, hần từng có một con Tuyết lang là thần sủng, bắt quá bị Ma tộc ám hại rồi! Cho nên Francis mới tìm một con Tuyết lang có hình dạng tương tự, cũng gọi là Andy! Andy này mặc dù ăn ngon lười làm, nhưng khứu giác và cảm giác lực lại vô cùng mẫn cảm, càng thêm trung thành cảnh cảnh, cho nên nó được Francis tín nhiệm, lúc nào cũng mang bên người!

Thấy Hải Hoàng không có phản ứng gì, lão ô quy nói bổ sung:

- Bệ hạ, tinh thần lực của Andy này ta đã tra rõ rồi, thật sự là một con Tuyết lang bình thường, ha ha, vừa rồi bộ dạng của nó ở trên yến hội ngài nhìn thấy không? Quả thật là mất hết phong độ quý tộc của Francis a!

Nhớ tới bộ dạng của Andy, Sainz cũng cười:

- Đúng vậy, tên gia hỏa này cũng không ngờ sinh ra bọ chết, thật là... ha ha, người tự đi tùy thời động thủ, chớ nên lưu lại hậu họa cho ta!

Thần sắc hắn trở nên sắc bén.

Lão ô quy nhún người thi lễ, chậm rãi cáo lui.

Đêm, đám người Đỗ Trần đã ngủ, lúc này, rầm rầm rầm, một trận tiếng đập cửa đánh thức Andy.

- Ta, Chris Andy, là quý tộc tuyết lang có mộng tưởng có khẩu vị, mộng tưởng của ta chính là... giết chết tên hỗn đản quấy rối giấc ngủ của ta! Trời ơi, ta đang mơ đến ngư sĩ tửu yến đó!

Tuyết lang tức giận nhảy xuống giường, dùng đuôi mở cửa ra, trước mặt là một vị nô lệ nhân loại khuôn mặt thành thật, cơn tức giận phải ra khỏi giường còn chưa tan đi Andy rống to:

- Làm cái gì thế?

Nô lệ bị dọa nhảy dựng lên, run run rẩy rẩy nói:

- Khách, khách nhân tôn quý, Padalecki tổng quản phân, phân phó nói, hần thấy ngài hôm nay ăn rất nhiều, sợ ngài đêm muốn ăn gì đó, cho nên bảo ta đến hỏi ngài một chút, là có cần gì hay không, hần cũng sai người chuẩn bị ngư sĩ tửu yến! (ngư sĩ = vây cá)

Con mắt Andy sáng ngời, cơn tức giận phải ra khỏi giường lập tức tan thành mây khói:

- Chắc, chắc, vị tiên sinh này, ngài thật anh tuấn... thế tửu yến ở nơi nào?

Người hầu vội vàng nói ra địa điểm, Andy vẫy đuôi, chảy nước miếng:

- Trời ơi, ta đã biết, giấc mộng của ta sẽ luôn trở thành hiện thực...

Chỉ vài bước nhảy khỏi lầu các, bắt đầu chạy tới chỗ tửu yến, bất quá Tuyết lang còn không quên ngẩng đầu lên, hạnh phúc cười ngớ ngẩn, một tiếng soi tru:

- Ca ngợi ánh trăng!

Cũng cùng lúc đó, trên người hần một con bọ chết nào đó ôm oán hận nói:

- Đêm nay trăng thật lớn a, cười cho gia một cái...

420. Nói Tiếp Câu Chuyện Của Wolfe.

Tửu yến Padalecki chuẩn bị cho Andy ở một hồ muối gần hai quán doanh của Hải tộc trong lòng chảo Mickey, Padalecki đang ngồi bên trong một quân trưởng.

Sau khi Andy chạy vào cũng không hề khách khí. liếc mắt một cái nhìn tửu yến bày ở trên ba chiếc bàn quý tộc hình chữ nhật trong trường bông, liền cười hắc hắc, ăn từ bên tay trái chiếc bàn đầu tiên, một đường ăn tới bên tay phải, thức ăn trên bàn ngay cả canh rau cũng chẳng còn một giọt, tiếp đó nó lại từ bên tay phải của cái bàn thứ hai ăn trở lại...

Một lần tới lui, ăn đến đám người hầu trợn mắt há hốc mồm, đến ngay cả Padalecki cũng không khỏi nuốt một ngụm nước miếng, vừa rồi nó ăn tươi mấy con sa ngư? Uống cạn mấy bát canh ngư sĩ... ai, ai, ai tính họ ta một chút?

Run run núp rụt đầu vào mai rùa, Padalecki thầm đưa tay ra dấu cho những người hầu, đám người hầu lĩnh hội gật gật đầu, mỗi người đều tìm lý do đi ra - không có mệnh lệnh của Padalecki, bọn họ tuyệt đối không

dám tiến tới, càng không dám nghe trộm. Mà Andy của chúng ta căn bản chẳng quan tâm đến những điều đó, nó vẫn cúi đầu ăn đồ biển! Người hầu, đi, chỉ cần không ăn, vậy chẳng liên quan đến mộng tưởng của ta!

Khi nó ăn tới cái bàn thứ ba, đột nhiên phát giác có ai chần ở phía trước, giương mắt lên nhìn, hai con mắt nhỏ dài của Padalecki đang mỉm cười nhìn nó.

- An... dy...,...!!!

Từ hư vô xuất ra, trong con mắt nhỏ tràn đầy sắc thái lưu ly, âm âm nhìn chòng chọc vào hai mắt Andy.

Rung động! Andy chỉ cảm thấy trên người một trận gió mát hiu hiu thổi qua, không tự giác run cầm cập, lông toàn thân ríu rít run lên, trong đầu còn nổi lên tiếng nói thầm.

Tinh thần lực của Andy rất mạnh, nhưng nó không hiểu bất cứ tinh thần bí pháp nào, cái này giống như một tên tiểu tử ngốc có mấy giáp công lực, nhưng một chiêu võ công cũng không hiểu cách dùng. Nó ngạc nhiên không hề nhận ra lão Ô quy đã ngấm hạ thủ, vẫn còn đang ăn một cách ngu ngốc.

Andy run rẩy bầy như vậy lọt vào trong mắt Padalecki, lão ô quy âm thầm cười, thành rồi, xem ra tinh thần lực tính mê hoặc của ta lên người Andy có tác dụng rồi! Hắn thử hỏi:

- Andy, chủ nhân của ngươi vì sao đặt cho ngươi tên Andy?

Andy thầm nói? Ngươi hỏi cái này làm gì? Bất quá... ai bảo đêm này ngươi mời khách chứ? Tuyết lang thuận miệng nói ra lời nói dối nó và Đỗ Trần mưu tính với nhau mấy trăm lần:

- Trước kia a, chủ nhân nhà ta cũng có một con tuyết lang tên là Andy

Một mặt nói, Andy liếc mắt nhìn món ăn chính - canh hồ sa ngư sị, lép chếp miệng, ánh mắt chìm vào mê mang cuồng loạn.

Padalecki mắt thấy ánh mắt của Andy đã chìm vào mờ mịt, trong miệng cũng tự mình nói ra tình hình không hề khác với tình báo, vì vậy trong lòng quyết định, cười nói:

- Andy, mục đích chân chính Francis tới đảo Borg làm gì?

Lão ô quy này thật sự có bệnh, chủ nhân nhà ta hôm nay khi từu yển chẳng phải nói qua với ngươi rồi sao? Tuyết lang bực mình lão ô quy làm phiền hắn ăn, vội vàng mang lời nói dối hợp tình hợp lý trong buổi sáng của Đỗ Trần lăm bắm một hồi:

- Vì đàm phán a!

Lão ô quy chớp đôi mắt nhỏ, có chút ngớ ra.

Chẳng lẽ mục đích của đám người Francis thật sự là đàm phán việc phong tỏa đường biển.

Ừm, tinh thần lực của ta không sai, Andy nó đã trúng chiêu rồi, nói nhất định là lời thật a, ha ha, bệ hạ Sainz có thể yên tâm rồi...

Thừa dịp hắn u mê, Snoopy hóa thành rắn nhỏ hơn cả bọ chét, chui vào tai Andy, chĩa vào màng tai khẽ nói:

- Cháu trai, mặc kệ gia nói cái gì, ngươi đều đừng kinh ngạc, cứ làm bộ dạng ăn uống ngốc nghếch, hiểu rõ chưa? Dựa theo ta nói trả lời câu hỏi của lão ô quy... đúng rồi, dùng đấu hồn thông tri cho chủ nhân của ngươi. Kêu hắn dùng Liên Hoa lập tức tới, mang theo cháu gái Bối Bối!

Lão ô quy chớp mắt, lại hỏi bí mật khác:

- Andy, lực quân chân chính của thành Duerkesi của chủ nhân ngươi có bao nhiêu?

- Ba ngàn!

Andy không hề nghĩ ngợi tựa hồ nói lung tung một con số rất nhỏ, che giấu việc bây giờ thành Duerkesi đã có hơn ba vạn quân lực, còn có bốn năm vạn quân nhân giải ngũ chỉ cần cầm lấy binh khí chính là chiến sĩ.

- Vậy toàn bộ thực lực của Đỗ Trần thần có bao nhiêu cấp?

- Gần giống như Thần Hoàng.

- Cái gì?

Lão ô quy trọn mắt há hốc mồm, điều này sao có thể? Đồ Trần thần không ngờ hùng mạnh giống với Thần Hoàng? Hấn hùng mạnh như thế, vì sao cam tâm làm chó săn cho giáo hoàng?

Andy bĩu môi:

- Cảnh giới của cao thủ, người có thể lý giải sao?

Không thể không thừa nhận, sức liên tưởng của lão ô quy rất tốt, hấn trong lòng hô to, lời rồi! Không ngờ phát hiện được đại bí mật của Đồ Trần thần giáo, ha ha, Đồ Trần cam tâm làm chó săn cho giáo hoàng, khẳng định là đang chơi ngầm giáo hoàng a! Hấn vội vàng hỏi:

- Đồ Trần thần giáo các người có bao nhiêu cao thủ cấp phong hào đấu thần?

Andy thuận miệng nói:

- Chủ nhân nhà ta không nói với ta, bắt quá ta chính mắt nhìn thấy bảy tám người!

May quá, may quá! Lão ô quy vỗ ngực, may mắn là Đồ Trần thần giáo cao thủ đơn lẻ nhiều, chính thể quân lực không mạnh, nhưng cũng đủ khiến người ta đau đầu rồi! Bảy tám người? Lão thiên a!

- Vậy các người có kế hoạch thù địch với Hải tộc hay không?

Giọng của lão ô quy có phần phát run rồi.

- Chủ nhân nhà ta nói, xem Hải Hoàng tỏ vẻ ra sao đã! Chúng ta và Hải tộc căn bản không có xung đột lợi ích, nếu Hải Hoàng khéo léo, cho chúng ta nhiều lợi ích! Vậy mọi người đều là bằng hữu, chúng ta cũng sẽ không bạc đãi Hải tộc! Nếu Hải Hoàng không biết cư xử... hừ hừ!

Andy cô ngạo ngẩng đầu, lòng nói, chủ nhân, một câu này của Andy cho người được bao nhiêu cái lợi a? Hắc hắc, nhớ thưởng đó...

Lão ô quy yên lòng cười, lại tiếp tục hỏi ra rất nhiều "Bí mật", Andy cũng thuận đường nói càn, đem lão gia hỏa này lừa tới choáng váng, nhưng tự thị tinh thần lực, lão ô quy tất cả đều tin.

Sự tình đến đó mới thôi, Padalecki đủ vừa lòng, liền muốn xóa đi dấu vết hành động lần này! Giống với ngày đó tiểu Bối Bối xóa đi ký ức của Hawkins, lão gia hỏa phải đi vào thế giới linh hồn của Andy.

- Nằm ở trước mặt ta, Andy...

Âm thanh u u vang lên, tuyết lang nằm xuống.

Bàn tay lão ô quy vuốt ve đầu Andy, trong miệng lẩm bẩm:

- Andy, thả lỏng, toàn thân thả lỏng, để ta tiến vào thế giới linh hồn của ngươi, xóa đi hết thấy ký ức về tối nay, tối, tối đây...

Thế giới linh hồn của hai người kết nối với nhau.

Lão ô quy chậm rãi chìm vào thế giới linh hồn, khẽ nhắm hai mắt, trong lòng còn có vài phần tự đắc, sau đó chậm chậm mở mắt

- Grào!

Một con thú chỉ còn lại một cái chân.

Bỉ mông điên cuồng nghênh diện nhảy tới:

- Ấy, đâu ra một lão ô quy? Lăn con mẹ ngươi đi!

Phụt phụt mấy tiếng tắc nghẹn vang lên. Hoàng Kim Bỉ Mông một chân gạt ngã lão ô quy, dẫm lên người hấn bỏ chạy. Padalecki ngó ra hồi lâu, chỉ cảm thấy linh hồn bị chấn đến tám chạy bảy mặ, vừa mời ngừng đầu, lão thiên. Một tuyệt đại hung thú khí phách nghênh ngang đang phóng đến, hình như là cái chân to siêu cấp thuộc về Hoàng Kim Bỉ Mông, đang như một bóng mây từ trên trời giáng xuống...

Thế giới linh hồn của Tuyết lang thật nguy hiểm!

Rên rỉ một tiếng, cái đầu rùa của lão gia hỏa bị đại cước đập ngất đi.

Andy cười hắc hắc, trong đầu hồn vội vàng thông tri cho Đỗ Trần:

- Chủ nhân, linh hồn của lão gia hỏa này đã bị ta đập ngất rồi, người mau tới, muốn thu thập hần thể nào cũng được!

Một luồng gió mát hất rèm trưởng lên, Đỗ Trần ôm con gái ẩn thân trong Liên Hoa thu nhỏ xuất hiện trong trưởng bông, vuốt mũi nhìn lão ô quy đã lăn ra hôn mê, cười:

- Andy, người làm phi thường tốt! A, lão gia hỏa này móc tình báo không được, ngược lại phải tặng tình báo của chúng ta, người tốt!

Hắn thuận miệng trào phúng hai câu, rồi đột nhiên thần sắc ngẩn ra.

- Bối Bối, lão gia hỏa này đã bị Andy đánh linh hồn chết ngất đi, hơn nữa không ai quấy rầy chúng ta, còn lập tức động thủ đi.

Tiểu gia hỏa cười ngọt ngào, bàn tay nhỏ bé hồng hào vỗ lên trán lão ô quy:

- Lão ô quy, người đang làm cái gì vậy nha?

Padalecki lặng lẽ tỉnh lại, nhưng thần sắc mê mang:

- Ta, Padalecki đang phụng mệnh mê hoặc Andy, lôi ra tin tức tình báo của Francis!

Tiểu Bối Bối vỗ tay: ”

- Được rồi ba ba, người tùy tiện hỏi đi, bắt qua nhanh một chút nha!

Đỗ Trần tiến lên một cước đá ngã lão ô quy:

- Nói, rốt cuộc Hải Hoàng tìm cái gì?

Ngoài dự đoán của mọi người lão ô quy lắc đầu:

- Không, không biết, ta và Hải Hoàng cũng không biết bên trong đó có cái gì...

Không biết bên trong là cái gì, lại hưng sư động chúng như thế? Đỗ Trần lấy ra tử sắc bì giáp, hươ trước mặt hắn:

- Thứ này có lai lịch gì?

- Y Yoda bệ hạ a!

Lão ô quy đột nhiên khóc thất thanh, nằm bò trên mặt đất liên tục dập đầu, cái bì giáp này và Hải Hoàng Yoda của hậu kỳ Văn Thần còn có quan hệ gì sao? Đỗ Trần đang nghi hoặc, bên tai chỉ nghe lão ô quy chửi lớn.

- Wolfe, Wolfe tên trời đánh!!!

Đỗ Trần thần sắc biến đổi, cùng mọi người hai mặt nhìn nhau, trong đây liên quan gì đến Wolfe?

- Padalecki, nói cho ta từ đầu, chớ nên bỏ sót một chi tiết nào!

Lão ô quy giống như đọc thuộc lòng, chậm rãi nói:

- Anh hùng lịch 8124, ta, ta là tùy tùng thân cận bên người bệ hạ Yoda, rất được bệ hạ tín nhiệm! Có một ngày, ta ở cùng Hải Thần nhận được ở trong hộp thư một lá thư tín đưa cho Yoda bệ hạ, nhưng không dám mở ra xem, trực tiếp đưa cho bệ hạ! Bệ hạ Yoda sau khi xem xong thì trầm mặc... Người không hề nói cho bất kỳ ai vì sao! Nhưng ba ngày sau, bệ hạ đưa cho ta một mệnh lệnh tuyệt mật, kêu ta tới Xích Thủy hạp cốc ba trăm dặm phía đông nam Hải Thần cung gặp một người, lấy một thứ...

Ánh mắt Padalecki mê mang, giống như chìm vào giữa ký ức thời còn trẻ:

- Ta đi rồi, nhưng Xích Thủy hạp cốc trống không, chỉ có trên san hô dưới thâm hải hạp cốc đặt một chiếc tử sắc bì giáp!

Lão ô quy run lấy bầy, tiểu Bối Bối vội vàng lại vỗ lên trán hần, lúc này mới khiến Padalecki an tĩnh trở lại, hần giống như nghĩ đến thứ gì đó rất khủng bố.

- Ngay sau khi ta cầm bì giáp lên...đột nhiên một đao phong lạnh như băng đặt ở trên cổ ta, một âm thanh không có một chút nhân tính nói với ta, hần nói...

Lão ô quy hít sâu một ngụm khí:

- Hần nói Wolfe của thần thánh liên minh đang chuẩn bị tới Thương Khung đại lục báo cáo, sẽ phải đi qua đại tam giác hải vực! Mời Yoda bệ hạ soái lĩnh cao thủ hải tộc giết chết Wolfe, cùng với tất cả tùy tùng của Wolfe! Mà tử sắc bì giáp kia... chính là thù lao ba ngày trước trong phong thư kia đề cập đến!

Snoopy nhảy ra:

- Lão thiên a, nguyên lai sau khi chủ nhân rời khỏi đại lục Einstein trải qua nhiều sự tình như vậy! Padalecki, cuối cùng sinh tử của Wolfe thế nào?

Lão ô quy mê mang nói:

- Ta, ta đem bì giáp cùng lời nhắn của người thần bí kia đều đưa cho bệ hạ Yoda, bệ hạ Yoda sau khi đem bì giáp giấu bên người lập tức bắt đầu bố trí đem Wolfe đẩy vào cạm bẫy...

Snoopy nhảy dựng lên nắn chặt cổ lão ô quy:

- Cháu trai, ngươi không thể nói nhanh hơn sao? Chủ nhân của gia cuối cùng chết trong tay Hải tộc hay không?

Đỗ Trần vội vàng kéo hần ra:

- Snoopy, nếu Wolfe chết trong tay Hải tộc, sau này còn có Da Tát thánh giáo sao?

Một câu này khiến con thỏ đang quá quan tâm hóa loạn an tĩnh trở lại.

- Hu hu hu...

Lão ô quy gào khóc:

- Nhưng ngay ở lúc bệ hạ Yoda sắp đắc thủ, một nhánh quân đội thần bí đột nhiên xuất hiện, nhân số tuy ít, nhưng chẳng ngờ bọn chúng có một cái Lôi Hỏa Chích Viêm pháo, chính là Lôi Hỏa Chích Viêm pháo mà ngay cả Bowness đều có thể giết chết!

Hần đau lòng dầm ngực.

- Trận chiến ngày đó, Yoda bệ hạ chết ngay lập tức, ngay cả thi thể và bì giáp đều bị nhánh quân đội kia bắt được! Nhưng... chiến đấu dù sao cũng phát sinh trên biển lớn, các Hải Thần thấy bệ hạ Yoda chết rồi, lập tức thông tri cho mấy vị hoàng tử đến báo thù, đủ một trăm bảy mươi vạn đại quân, một vạn chiến tranh thánh khí đem nhánh quân đội kia và Wolfe vây ở đảo Borg!

Thở nặng nề mấy hơi:

- Nhưng ai có thể nghĩ rằng, ngay ở lúc chúng ta giết lên đảo, tên vương bát đản Wolfe chẳng biết từ nơi nào lấy ra Đại Địa Tinh Hoa, hơn nữa ở trung tâm đảo Borg dẫn nổ thiên hạ ngũ nguyên lực... Lão thiên ta, phụ thân của ta, huynh trưởng của ta, đệ đệ của ta, đều chết hết! Trong gia tộc của ta chỉ có ta - thứ thiên phú thối nát, chỉ là một tiểu ô quy có nhất cấp tinh thần lực không có lên chiến trường, mới lưu lại được một chút huyết mạch!

Sau khi Wolfe rời khỏi Einstein, có người muốn giết hần hơn nữa dùng một tử sắc bì giáp và thứ bên trong đó thuê Hải Hoàng Yoda, nhưng cuối cùng Wolfe ở đảo Borg có được Đại Địa Tinh Hoa, chạy thoát mạng... Vậy nhánh quân đội thần bí lai lịch ra sao? Trong tử sắc bì giáp rốt cuộc có gì? Lão ô quy không biết!

Đỗ Trần trầm ngâm chốc lát, hỏi:

- Padalecki, người thân là thân tín của Hải Hoàng, có thể từ trong những thứ Yoda thường ngày yêu thích nghĩ ra gì hay không, vậy trong bì giáp kia rốt cuộc là cái gì?

Padalecki gật gật đầu:

- Ta nghĩ, ta nghĩ hơn một ngàn năm! Theo ta biết, cái có thể đánh động Hải Hoàng Yoda chỉ có...

421. Kế Hoạch Ăn Trộm Không Thể Hoàn Thành!

Chí có hai thứ - sức mạnh và mỹ sắc!

Lão ô quy mê mang nói:

- Cho nên ta đoán trong bộ tử sắc bì giáp kia có thể có hai thứ, một là bảo vật bệ hạ Yoda muốn tìm kiếm nhất - manh mối của Bi Minh Chi Lệ! Hai là một bức mỹ nhân đồ, sau khi việc thành sự sẽ tặng cho bệ hạ Yoda một vị mỹ nhân, đẹp tới mức đủ để bệ hạ nhìn tranh vẽ liền ý loạn thần mê, không tiếc trả giá làm ra việc giết chết Wolfe, sau đó dùng đầu Wolfe đổi lấy vị mỹ nhân kia!

Đây là một lập luận rất đơn giản, lão ô quy mặc dù không nói rõ tỉ mỉ quá trình lập luận nhưng, Đỗ Trần nghĩ một chút cũng hiểu rõ rồi, sức mạnh và nữ nhân, đây là mộng tưởng không đổi trong lòng nam nhân từ xưa! Đỗ Trần cười nhạo, không nghĩ rằng Yoda còn là một kẻ háo sắc:

- Padalecki, như người nói, vậy thứ trong tử sắc bì giáp chỉ có hai khả năng, manh mối của Bi Minh Chi Lệ, hoặc là mỹ nhân đồ, người xác định chứ?

Lão ô quy hết sức kiên định gật gật đầu:

- Ta xác định, ta phục vụ bệ hạ Yoda ba mươi năm, đối với ý thích của người thật sự hiểu quá rõ...

Dừng một chút, hần tiếp tục nói:

- Sau đó, Wolfe tạo ra vụ nổ thừa loạn biến mất, nhánh quân đội thần bí kia cũng không thấy đâu! Mà Hải tộc chúng ta lại chìm vào rối loạn một thời gian dài, cho đến khi phụ hoàng của bệ hạ Sainz thống nhất tứ hải, ta làm người hầu thân cận của bệ hạ Yoda, cũng là cao thủ tinh thần lực hiếm có của Hải tộc, một lần nữa được lấy đảm nhận nội vụ đại tổng quản của Hải Thần cung.

Thở một hơi dài:

- Ta đem lập luận về cái tử sắc bì giáp kia nói cho hai cha con Hải Hoàng Sainz, bắt quá lão Hải Hoàng cho tới chết cũng không hề phát hiện dấu vết của bì giáp, nhưng năm năm trước, vương tử đại tam giác không ngờ cầm trong tay bộ tử sắc bì giáp mà ta chính mắt nhìn thấy xuất hiện trước mặt bệ hạ Sainz, ha ha, tên gốc đó không phải tìm chết sao? Ta lập tức...

Đỗ Trần ngắt lời hần:

- Việc quý sát vương tử bỏ qua đi, nói thẳng tới về sau vì sao các người đánh bắt ngư đảo Borg, Hải tộc các người vì sao có thể đi ngầm trong lòng đất?

- Được!

Lão ô quy rất thành thật:

- Hải tộc chúng ta và công quốc Mickey luôn có mâu dịch qua lại, năm năm trước Sainz bệ hạ có được bì giáp không lâu, mâu dịch đại thần công quốc Mickey tới thương lượng việc mâu dịch với chúng ta. Cơ duyên xảo hợp thấy được bì giáp kia, thuận miệng nói ra một câu, dường như trong vật phẩm bồi thặng nữ thần Mickey cũng có thứ như vậy, người nói vô ý kẻ nghe có lòng, ta lập tức kiến nghị bệ hạ giam giữ sứ tiết Mickey, sau đó âm thầm tra hỏi. Đích xác, bộ bì giáp kia ở đảo Borg sau vụ nổ, từ trong tay nhánh quân đội thần bí rơi vào tay công quốc Mickey... điều này nói rõ thứ trong bì giáp cũng có thể rơi vào trong tay người Mickey.

Bệ hạ Sainz mặc dù không có hứng thú với nữ sắc, nhưng thứ bên trong bì giáp có một nửa khả năng là manh mối của Bi Minh Chi Lệ a! Vì một nửa khả năng này, bệ hạ đột kích công quốc Mickey! Về phần

bệ hạ vì sao có thể đem đại quân từ dưới lòng đất vận chuyển ngầm, cái này không phải thứ ta có thể biết được, Hải Hoàng bệ hạ cũng có rất nhiều bí mật ta không biết!

Đỗ Trần lại hỏi:

- Các người ở trên đảo Borg tìm năm năm, phát hiện ra gì chưa?

- Phát hiện lớn!

Lão ô quy lớn tiếng nói:

- Ba tháng sau khi công phá Nữ Thần cung, chúng ta đã ở trái tim đại địa phía sau Nữ Thần cung phát hiện ra một huyết động, bên trong đó chôn dấu lượng lớn bảo vật của công quốc Mickey. Hơn nữa ở nơi sâu nhất trong huyết động là lớp vỏ của cây Sinh Mệnh tổ hợp thành hộp thánh khí. Hộp thánh khí kia và lá của cây Sinh Mệnh liền ở một chỗ, không thể di động, không thể phá hỏng, ta và bệ hạ đều cho rằng mục tiêu rất có khả năng ở ngay trong cái hộp đó!

- Nhưng vỏ của cây Sinh Mệnh thật sự quá mức kiên cố. Hải Hoàng bệ hạ triệu tập hai mươi ba vị hộ thủ đầu thần trong Hải Thần cung liên thủ cũng không mở được nó ra, bất quá nước chảy đá mềm, chúng ta dùng biện pháp thô sơ nhất cũng là biện pháp hữu hiệu nhất - dùng nhân lực bất kể giá phải trả mặc kệ thời gian mài dũa! Năm năm rồi. Chúng ta cuối cùng cũng sắp mở được hộp báu, sắp biết được đáp án cuối cùng rồi!

Đỗ Trần khép hờ hai mắt, trong lòng tính toán về những điều lão ô quy nói trải qua.

Khi Wolfe nam hạ trải qua một hồi đại chiến, hơn nữa được Đại Địa Tinh Hoa, điều này không còn phải nghi ngờ nữa. Nhưng nhánh quân đội thần bí cứu hắn là ai? Chiến lợi phẩm của nhánh quân đội kỳ vì sao rơi vào tay công quốc Mickey, Wolfe sau đó làm gì, đây đều là nghi vấn a!

Bất quá có một điểm có thể khẳng định, lão ô quy chưa từng nhìn thấy dung mạo Wolfe, nếu không hẳn đã sớm phát hiện dung mạo Đỗ Trần có vấn đề rồi...

Suy nghĩ một hồi, Đỗ Trần đột nhiên cảm thấy trước mắt sáng sủa.

Mục đích chính của mình là truy xét nguyên nhân chúng thần mất tích, bây giờ xem ra, tổ chức năm đó cho Hải Hoàng Yoda tử sắc bì giáp, rất có khả năng chính là kẻ hỗn đản có Phá Khí huyền hại chết chúng thần ở hậu kỳ Vãn Thần, nếu tìm bọn chúng, trước tiên phải có được thứ bên trong tử sắc bì giáp, nếu bên trong là mỹ nhân đồ, vậy tìm người nhận ra mỹ nhân là ai liền biết tổ chức kia rồi, nếu bên trong là manh mối về Bi Minh Chi Lệ, vậy xem ngôn ngữ và bút ký cũng không phải là một con đường truy tìm sao?

Hết thấy đáp án có thể ở ngay trong hộp thánh khí ở trái tim đại địa.

Đỗ Trần cười nhìn chằm chằm vào Padalecki:

- Lão ô quy, vị trí cụ thể của hộp thánh khí kia ở chỗ nào? Phụ cận có bao nhiêu cận vệ, nếu như ta muốn đi trộm nó sẽ gặp phải khó khăn gì?

Dù sao lão ô quy đã mê hoặc, Đỗ Trần không hề cố kỵ, đùa ác hỏi.

Không ngờ lão ô quy lại liên tục cười mỉa:

- Trộm, hừ, nếu nói có người có thể cướp đi ta ngược lại còn tin, trộm đi? Hừ! Nằm mơ! Phụ cận hộp thánh khí kia có năm nghìn đại quân tinh nhuệ của Hải tộc ta canh giữ, hơn nữa có trăm vị trên lục cấp đầu thần ngày đêm không ngừng mài dũa khe hở, không có mệnh lệnh chính miệng của Hải Hoàng bệ hạ, bọn họ tuyệt sẽ không rời hộp thánh khí nửa bước.

Đỗ Trần nhú mày:

- Cái này không cần người lo, nói ra chi tiết vị trí của hộp thánh khí!

- Từ cửa chính Nữ Thần cung đi về hướng bắc ba nghìn bước, trên mặt đất có một cái hồ nhân tạo, dưới hồ nước là cửa vào, bất quá trong hồ nước kia đã được võ sĩ ngạo ngừ tộc đóng quân, cho dù người có thể qua được một cửa, sau khi tiến vào đường ngầm dưới đất cùng là từng bước sát cơ, đây là cơ quan ta tự mình thiết kế...

Lão ô quy kiêu ngạo om sòm giải thích rõ chi tiết cả đường đi tới hộp thánh khí, cuối cùng nói:

- Muốn không kinh động đến Hải tộc chúng ta lấy đi hộp thánh khí? Nằm mơ!

Đỗ Trần vỗ vỗ trán lão ô quy:

- Lão tử nếu trộm thứ gì, chưa từng thất thủ! Bối Bối, lão ô quy này cho con, lập tức rửa sạch dấu vết, sau đó theo ta đi trộm hộp thánh khí!

- Ai nha! Bối Bối sắp bị ba ba dạy hư rồi!

Tiểu gia hỏa cười hì hì đứng ở trên đầu lão ô quy, tinh thần lực cái thứ này Đỗ Trần không hiểu gì, chỉ thấy tiểu Bối Bối nhìn chăm chăm vào con mắt mơ mơ hồ hồ của lão ô quy phân phó hồi lâu, Padalecki liền nhanh chóng ngã xuống.

Gió mát thổi lên, Đỗ Trần mang tiểu Bối Bối đi mất.

Chỉ chớp lát, lão ô quy lặng lẽ tỉnh lại, Andy cũng đã ngủ mê, không khỏi ngẩn ra một lúc, sờ cái yếm tám mảnh lấm bầm:

- Đây là... A, ta nhớ ra rồi, ta thăm vấn rất nhiều bí mật của Đỗ Trần thần giáo, nhưng khi thanh lý dấu vết bị ý chí của tuyệt lang kiên định này chống lại một chút, sau đó ta phát lực quá mạnh, chính mình cùng ngất đi, à à!

Hắn cười ngây ngốc:

- Bất quá hết thấy kế hoạch đã thành công rồi! Người đâu!

Hắn hưng phấn rống to:

- Dem Andy các hạ đưa về, cứ nói hắn uống quá nhiều!

Hớn hử chạy về phía trường bông của Hải Hoàng, chỉ chớp lát sau, trong trường bông tức khắc truyền ra tiếng báo công:

- Bệ hạ, phát hiện lớn a! Nguyên lai Đỗ Trần thần giáo ít nhất ẩn tàng bảy tám phong hào dấu thần! Đỗ Trần thần càng cường hoành vô cùng! Bất quá ngài chớ lo lắng, quân lực của bọn chúng không lớn bằng những cái kia, càng không có kế hoạch làm địch với hải tộc chúng ta...

Lão ô quy đáng thương này nói như thế nào, tiểu Bối Bối đã sớm an bài tốt rồi, Đỗ Trần cũng không cần lo lắng, hắn xoay người tới địa điểm Padalecki nói cho.

Ngạc Ngư hồ, đường ngầm cơ quan, thứ bên trong lão ô quy sớm đã tiết lộ rồi, Đỗ Trần dễ dàng điều khiển Liên Hoa biến tới nhỏ nhất đến chỗ sâu trong huyết động kia, vừa thấy tình hình trước mặt, hắn thật sự sửng sốt!

Huyết động đã được mở rộng tới mức đủ để dung nạp hơn ngàn người, ở lối vào duy nhất đặt thánh khí xung kích trận - một loại chiến tranh thánh khí! Không ít hơn tám trăm Hải Thần cầm giáp võ sĩ ở bên ngoài, dán chết vào lồng sáng trước mặt.

Trong một tầng ánh sáng thủy hệ màu xanh nhạt chiếu sáng bên trong, đứng đủ trăm cao cấp dấu thần, trong đó cứ mười người làm thành một tổ, dàn thành quân trận, hợp lực phát ra một đạo quang ba, mười đạo quang ba từ mười phía hội tụ ở lồng sáng trung ương, chiếu lên một chiếc hộp nhỏ bằng gỗ mọc từ đất.

Lão ô quy nói không sai, một trăm người này đang liên thủ mài dũa hộp thánh khí, nước chảy đá mòn, năm năm qua rồi, trên chiếc hộp đã bị mài ra một cái hố sâu sâu hình tròn, xem ra không cần bao lâu, hộp thánh khí này tức khắc sẽ bị mạnh mẽ mở ra.

Tiểu Bối Bối ghé vào bên mép Liên Hoa, cau mày nói:

- Ba ba, thật sự không dễ trộm a, người xem bên ngoài lồng ánh sáng, nó là pháp trận Hải Hoàng tự thân bố trí, chỉ cần chúng ta động tới nó, Hải Hoàng lập tức biết! Nhưng nó lại phong chặt, không động vào nó chúng ta cần bản không cách nào tiếp xúc hộp thánh khí!

Đỗ Trần nhứ chặt lồng mày.

Tiểu Bối Bối lại nói:

- Người lại xem mười tổ cao cấp đầu thần kia, thánh khí của bọn chúng không rời khỏi hộp thánh khí, cho dù người có biện pháp tiến vào lồng ánh sáng, nhưng vừa chạm vào hộp thánh khí, bọn chúng tức khắc sẽ biết còn có, còn có...

Tiểu gia hỏa chỉ vào cảm giáp sĩ bên ngoài:

- ...những gia hỏa này ngày đêm không ngừng nhìn chăm chăm vào nó, mí mắt chẳng chớp lấy một cái - à bọn chúng vốn không có mí mắt...

Đỗ Trần vuốt mũi nói:

- Cho dù ta có thể thành công tiến vào lồng ánh sáng, cũng ở dưới tình huống không kinh động những đấu sĩ và đầu thần này sờ vào hộp thánh khí... mẹ nó! Đây chính là cái hộp do vỏ cây Sinh Mệnh kết thành, cùng với cây Sinh Mệnh liền một thể, căn bản không có lỗ khóa, ta phải lấy cái gì để mở cái hộp này?

- Sớm biết thế đem một phần của tiểu Đỗ Đình đến thì được rồi!

Tiểu Bối Bối cảm thán nói:

- Làm sao bây giờ ba ba? Padalecki nói rất đúng, trừ phi chúng ta liều cướp ra kinh động Hải tộc, nếu không không có khả năng trộm được

422. Vụ Trộm Ở Đảo Borg - Lời Mời Khánh Điền

Hai cha con thương lượng chốc lát, lại lần nữa quan sát cả tòa huyệt động dưới đất...

Tám trăm binh sĩ hải tộc mang chiến tranh thánh khí, mỗi người ít nhất đều có thực lực trên tam cấp đấu sĩ, con mắt không di chuyển nhìn chăm chăm vào mục tiêu. Một tầng toàn phong bế pháp trận chính tay Hải Hoàng bố trí, ngay cả một tia không khí cũng đừng mong tiến vào, còn có trăm cao thủ cùng mục tiêu liên hệ chặt chẽ, vừa chạm vào mục tiêu bọn họ lập tức sẽ cảm thấy.

Mấu chốt nhất là, hộp thánh khí kia và cây Sinh Mệnh liền một thể, trừ phi người có năng lực cắt đứt cây Sinh Mệnh, nếu không chờ mong mang nó đi.

Thực tế, Đỗ Trần gắng sức có lẽ có thể thử một lần, nhưng cái giá thế nào? Một khi thất thủ, đối diện sẽ là sáu vạn đại quân hải tộc phụ cận đảo Borg! Tiểu đầu thông minh, tuyệt sẽ không chơi loại trò mức nguy hiểm cao!

Cái mũi của Đỗ Trần đều sắp bị nắn đến xanh lét rồi, nhưng hẳn cuối cùng cũng chỉ có thể u ám thở dài.

Tiểu Bối Bối nhìn bộ dạng mặt mũi nhăn nhó của ba ba, dấu miệng buồn bực nói:

- Chơi chẳng vui gì cả! Không nghĩ rằng ba ba cũng có lúc không cách nào trộm...

Đỗ Trần đột nhiên cười, trong mắt tinh quang lóe lên, trong lòng đã có chủ ý:

- Bối Bối, con đường thâm đạo có ba tầng cảnh giới, tầng thấp là móc trộm gần người, bằng nghề trên tay và kỹ thuật tự mình trộm đi mục tiêu. Tầng trung là sắp đặt chính xác, xuất kỳ bất ý, chẳng phí chút sức lấy đi mục tiêu

Đôi mắt to của tiểu Bối Bối long lanh long lanh:

- Con biết, con biết, lợi hại nhất chính là kẻ trộm làm người ta ngoan ngoãn đem mục tiêu đưa đến trên tay mình! Ba Ba, người nói...

- Đại đạo bắt thao qua!

Đỗ Trần đưa ngón cái tay phải quẹt mũi, chỉ về hướng chiếc hộp sắp được mài dũa hoàn tất:

- Đợi bọn chúng mở ra rồi, ba ba khiến chúng ngoan ngoãn đem thứ đó đưa đến trên tay ta!

Tiểu nha đầu nắm lấy bím tóc, cả mặt mê mang.

Chẳng biết vì sao, trong lòng Đỗ Trần sau khi có sắp đặt hoàn chỉnh, đột nhiên thở dài một tiếng.

Hai tay trống không rời khỏi huyết động, Đỗ Trần uốn người phi thân về phía Beierkesi đậu bên bờ biển, vừa tiến vào khoang thuyền, hắn không khỏi bật cười.

Porter ngực ôm thụ cầm, ngẩn ngơ ngồi ở bên cửa sổ, ánh mắt lác lổ, không biết đang nghĩ cái gì.

Đỗ Trần đột nhiên xuất hiện sau lưng hắn, khe khẽ vỗ gáy hắn:

- Vương tử điện hạ, nghĩ gì đó?

Porter cả kinh, quay ngoắt đầu lại vừa nhìn:

- Là người à? Ta không sao. Chỉ là nghĩ đến tình hình khi còn nhỏ dạo chơi ở chỗ này... việc có gì tiến triển không?

Trong miệng lấy bừa một lý do, nhưng trong lòng Porter lại cay đắng cười thê thảm. Ta nghĩ cái gì? Ta đang nghĩ chủ nhân của lọn tóc trong ngực người rất cuộc là ai?

Muộn rồi, hết thấy đều muộn rồi...

Không lâu trước đây, ta tự tin giả nam trang trước tiên làm huynh đệ, có thể được trái tim của người. Không lâu trước đây, ta mộng tưởng ngày phục quốc thành công, dùng trường bào nữ vương xuất hiện ở trước mặt người. Không lâu trước đây vị trí nhiếp chính thân vương công quốc Mickey, ở trong lòng ta, trong mắt ta người đã ngồi nhiều lần...

Ài, đáng tiếc một lọn tóc dài kia...

Có lẽ chính ta quá tự tin sao?

Đỗ Trần không biết Porter đang suy nghĩ cái gì, vẫn phần kích bùng bùng nói ra phát hiện của mình mấy ngày nay. Cuối cùng nói:

- Ta chính mắt nghiệm chứng, nếu không có thứ trong bì giáp, Hải Hoàng tuyệt đối sẽ không thích thống trị đảo Borg! Nói cách khác, chỉ cần chúng ta rút củi dưới đáy nồi.

- Để thứ kia cùng đảo Borg không có quan hệ, như vậy bảo Hải Hoàng buông tha cho đảo Borg, Mickey phục quốc là chuyện thuận lý thành chương.

Nghe được hai chữ phục quốc, Porter trong tâm trạng trăm mối tơ vò cổ phần chấn tinh thần. gượng cười nói:

- Ta hiểu và chấp nhận tất cả suy đoán của người, bất quá... thứ kia không dễ lấy! Tên "Đại đạo" người chuẩn bị "Bất thao qua" như thế nào?

Đỗ Trần vỗ vỗ trán Porter:

- Tiểu tử ngốc, người không phải rất thông minh sao? Tình báo ta đều nói cho người rồi, người còn nghĩ không ra ta muốn làm gì sao?

Đỗ Trần đột nhiên lại thở dài một tiếng, chính là tiếng thở dài này đã nhắc nhở Porter.

Hắn thần sắc máy động, vui vẻ nói:

- Qua mấy ngày nữa chính là tế điện ngàn năm của gia tộc Tucker, Hải Hoàng thân là minh hữu về tình về lý đều phải đi tới dự, mà với mức độ trọng thị đối với lễ tiết của gia tộc Tucker, nghi lễ nhất định vừa thối vừa dài! Vì vậy, trên đảo Borg nhất định Hải Hoàng phải có một thời gian dài rời xa công việc vắng mặt trên đảo, tới lúc đó người có thể trở lại trên đảo... hay, chỉ cần người của gia tộc Tucker chính thức hạ thiếp mời, kế hoạch của chúng ta tức khắc có thể bắt đầu rồi! Nhưng...

Porter cố cười không ra.

- Nhưng người làm như vậy, cần nhân chứng tuyệt đối không có mặt tại chỗ, nhân chứng này, người định dùng Anne hoặc là người khác của gia tộc Tucker sao?

Đỗ Trần cũng thở dài:

- Thế sự vô thường, ai có thể nghĩ rằng, ba năm trước Anne khóc lóc ép ta kết hôn, bây giờ trở thành đại nhân vật của gia tộc Tucker chứ? Ai lại nghĩ rằng, ba năm sau chúng ta mỗi bên vì thứ gánh trên lưng mà câu tâm đầu giác... ha ha!

Cười khở một tiếng, Đỗ Trần nghiêm sắc mặt:

- Đợi ta trở về, lập tức bảo Dịch Cốt cầm danh sách, liên hệ thủ lĩnh nô lệ trên đảo, người và Lancine cẩn thận một chút, cũng âm thầm liên kết! Lúc tất yếu, quân đội đại tam giác hải vực của Goethe ngầm giúp chúng ta! Ngoài ra ta cũng sẽ liên hệ với Arthur nếu không ngoài sở liệu, chúng ta sẽ nhất kích thành công!

Hai người lại thương nghị một hồi, Porter muốn nói lại thôi:

- Người yên tâm, chúng ta sẽ không xảy ra chuyện tại nơi này! Người...

Đột nhiên nàng mỉm cười:

- Này, khi trên đường đến đây người còn chưa trả lời ta một vấn đề, lọn tóc trong ngực người rốt cuộc là của ai?

Đỗ Trần sững sờ, cười khở lắc lắc đầu:

- Là huynh đệ thì đừng hỏi nữa... người nên cẩn thận nhiều hơn, Bối Bối, chúng ta đi thôi!

Là huynh đệ thì đừng hỏi nữa?

Người cho ta một cái đáp án như vậy?

Porter ngơ ngẩn gầy đàn, pang, tơ bạc giống như cửa dây đàn đứt ra...

Thời gian như nước chảy, cuộc sống bình dị cứ thế trôi qua, đảo Borg nhìn như gió êm sóng lặng nhưng ẩn chứa cuồng phong bạo vũ, thủ lĩnh trong di dân Mickey đã âm thầm sắp đặt với Porter, Đỗ Trần cũng đã làm ra vẻ đàm phán với lão ô quy, chỉ là Đỗ Trần không hiểu, thủ lĩnh trong đám di dân Mickey vì sao sau khi gặp mình lại vô cùng tôn kính? Cảm giác tôn kính có điểm qua mức, ánh mắt bọn họ không giống sự cảm kích đối với người giúp họ phục quốc, ngược lại giống như kính sợ đối với quốc vương...

Thật là kỳ quái!

Thời gian năm ngày thoáng một cái đã qua, cuối cùng tình huống không ngoài dự liệu Đỗ Trần đợi tới rồi - giữa trưa hôm đó, ngoài khơi phương đông của đảo Borg xuất hiện hai chiếc thuyền lớn tử kim sắc, cờ xí lôi điện trường kích giống như tuyên bố với trời đất, chúng ta thuộc về gia tộc Tucker.

Chỉ chốc lát sau, một đội người hầu lễ phục màu đen, bao tay màu trắng chỉnh tề đi tới lầu các trụ sở của Đỗ Trần.

Đỗ Trần sớm đã nhìn thấy liền xuống lầu đi ra nghênh tiếp, khi nhìn thấy đầu lĩnh... hấn ngây dại.

Tóc dài màu vàng, váy màu tím, tiểu thư quý tộc ưu nhã ung dung đẹp đẽ cao sang... chính là Anne, nàng nhún người cười:

- Bạn học cũ, ta tới đón người tới thành Emerald dự lễ!

Đỗ Trần đáp ứng lời mời, trước vài ngày lễ diễn kia sẽ có người chính thức hạ thiếp mời, hơn nữa long trọng nghênh tiếp, đây đều là lễ nghi quý tộc, cũng đều trong ý liệu của Đỗ Trần. Nhưng hấn không nghĩ rằng, người đến chẳng ngờ là Anne!

- A a, bạn học cũ, nàng bảo một người quản gia tới là được rồi, tại sao tự mình đến?

Anne cười nói:

- Đỗ Trần thần giáo hai năm nay ở Einstein đại lục danh như gió thổi, nếu là chỉ phái một quản gia đến, chẳng phải là mất lễ phép của nhà Tucker của chúng ta sao?

Đỗ Trần cười hỏi:

- Anne tiểu thư đến đây đón ta, vậy nghênh tiếp Hải Hoàng tới dự lễ không biết là ai?

- Là a di của ta, phu nhân Betty, hôm này người đang ở Nữ Thần cung thương lượng chút việc vặt với Hải Hoàng. Đợi lát nữa sẽ đi chiếc thuyền khác, chúng ta sẽ gặp mặt ở thành Emerald!

Anne nhìn thấy đám người Brook toàn bộ đều xuống lầu gác, kỳ quái nói:

- Xem ra các người chuẩn bị toàn bộ đều đi dự lễ rồi? Không lưu lại vài người ở nơi này tiếp tục đàm phán với Hải Hoàng sao?

Anne ở tận thành Emerald, lại biết trên đảo Borg đang đàm phán, tình báo của nhà Tucker thật sự lợi hại a! Đỗ Trần vuốt mũi nói:

- Cái gì nên đàm phán đã đàm phán xong rồi, chúng ta chuẩn bị từ thành Emerald trực tiếp trở về Einstein, không trở lại đảo Borg nữa!

- Ồ?

Đôi mắt màu xanh da trời của Anne hiện lên vài tia quang mang khác thường, nàng cười:

- Tất cả mọi người đều đi, đây thật sự là vinh hạnh của gia tộc ta! Chúng ta trước tiên lên thuyền, ngại định đi thuyền của nhà ta, hay là Beierkesi?

Không đợi Đỗ Trần trả lời, Anne cười nói:

- Không biết ta có thể đi lên Beierkesi nhớ lại một chút việc thời học sinh ngày xưa hay không đây?

Đỗ Trần trong lòng căng thẳng, nha đầu này cố ý lên thuyền của ta là ý gì?

Không chỉ có Đỗ Trần sửng sốt, những người hầu đi theo Anne cũng ngần ra:

- Tiểu thư, như vậy với lễ tiết không...

- Ta chỉ muốn tìm một nơi an tĩnh cùng bạn học cũ nói chuyện xưa không được sao?

Trong mắt Anne lóe lên quang mang sắc bén:

- Các người không cần đi theo ta, tự khai đại thuyền đi trước dẫn đường!

Đám người hầu hai mặt nhìn nhau, chỉ có thể gật đầu, nói đến bước này, Đỗ Trần cũng chỉ có thể nhún người cười, mời:

- Nếu đã như vậy, là vinh hạnh của ta! Anne tiểu thư... Mời!

Hai người sóng vai, cùng đi tới bờ biển, leo lên Beierkesi, nhưng thủy thủ trên thuyền lại thiếu đi hai người

- Lancine và Porter, bọn họ lưu lại trên đảo Borg, chuẩn bị kế hoạch bí mật phục quốc!

Đợi sau khi Dịch Cốt xử lý một chút chuyện vặt cáo biệt với Hải Hoàng, Beierkesi chậm chậm rời khỏi bến tàu.

Gió biển hiu hiu, tử kim sắc đại thuyền Anne mang theo ở phía trước dẫn đường, Beierkesi theo ở phía sau, Đỗ Trần và Anne sóng vai đứng ở đầu boong tàu, tiểu Bối Bối hiểu ý đem tất cả mọi người rời đi.

Đi được mười phút, hai người không ai mở miệng trước, Đỗ Trần cảm thấy có vài phần xấu hổ, cười nói:

- Năm đó, chúng ta lần đầu tiên ra ngoài du học cũng là tình hình bây giờ, bất quá lúc đó Demis giáo thụ đang phơi nắng, Cem câu cá, buồn cười nhất là Jason còn tính toán giá trị ngư nghiệp

- Ta không muốn nghe những cái đó!

Anne đột nhiên cúi đầu nhẹ giọng ngắt lời Đỗ Trần:

- Francis, người hẳn là nhìn ra, ta cố ý đi thuyền của người tuyệt không phải vì nhớ chuyện cũ chứ? Giữa bạn học cũ với nhau, hà tất làm ra vẻ thế?

Đỗ Trần cười xấu hổ.

Anne nhìn lên bầu trời, tay vịn lan can phiến muện thở dài, mặc cho gió biển thổi tung mái tóc dài:

- Ta đi Beierkeisi, chỉ làm muốn tìm một hồi không có quần gia người hầu đi theo, tự do hít thở gió biển... người sẽ không ngại chứ?

Đỗ Trần ảm đạm nói:

- Ta hiểu, khi lớn lên, trên vai chúng ta phải đeo quá nhiều thứ rồi, tự do mất đi cũng đã quá nhiều...

- Đúng vậy! Người còn nhớ Avril không?

Anne chột hỏi.

Đỗ Trần mím chặt môi:

- Dương nhiên nhớ kỹ, bất quá đã hơn một năm không có tin tức của nàng ta, hơn ba năm không gặp rồi! Lần trước nghe được tin tức của nàng, chính là sau đại thắng Tinh Hà, khi ta và thủ tướng Antoine đi đàm phán, nàng ta bây giờ có khỏe không?

- Năm đó... sau việc kia, ta và Avril đồng bệnh tương lân, trở thành bạn tốt, một tháng trước ta còn gặp nàng ấy!

Anne cười thần bí:

- Bất quá bây giờ nàng ta đã không còn ở Đấu Thần học viện nữa, cũng không ở đế quốc Lanning...

Đỗ Trần nghi hoặc nói:

- Vậy bây giờ Avril đang ở đâu?

Nhưng Anne lại lắc đầu, khéo léo cười một chút, cho đến lúc này, Đỗ Trần mới mơ hồ tìm được bóng dáng của nữ hài tử nhu thuận rời nhà đi ra năm đó:

- Nha đầu ngốc đó nói, nàng ta sẽ thực hiện lời hứa năm đó với người, tóm lại khi người gặp lại Avril, người sẽ kinh ngạc lớn!

Đỗ Trần bây giờ lấy làm kinh hãi! Avril còn nhớ kỹ lời hứa năm đó sao!

Ba năm rồi

Không đợi Đỗ Trần hỏi tới, Anne thay đổi đề tài:

- Lần trước thấy bên người người có rất nhiều người hầu, rất nhiều lời không thể nói, Francis, bây giờ ta có thể hỏi người một vấn đề không?

- Xin mời!

Anne cười cười, đôi mắt màu xanh da trời nhìn chăm chăm vào đôi mắt của Đỗ Trần cùng màu với nàng, chậm rãi nói:

- Ta bây giờ là đấu khí và tinh thần lực song trọng lực cấp đấu thần! Tự nhiên hiểu được nhiều thứ hơn trước, ví như... ký ức của ta bị người khác động tay chân!

Đỗ Trần cắn chặt răng, tới rồi, theo thực lực tăng lên của Anne, cái vấn đề này vốn không cách nào tránh được! Helen đáng chết, di chứng năm đó người lưu lại rốt cuộc cũng bạo phát rồi!

Anne thấy Đỗ Trần né tránh ánh mắt của mình, nhún vai:

- Vật đổi sao dời, ta bây giờ không muốn truy cứu trách nhiệm bất kỳ ai, hệ thống tình báo của nhà ta đã đánh giá, có người ở trong ký ức của ta lưu lại sự kính sợ và sùng bái đối với người, loại cảm giác này chuyển hóa thành tình yêu, mà việc này hẳn là không liên quan đến người, bởi vì người cự hôn rồi, cũng chẳng từ điểm này kiếm lấy lợi ích gì, ngược lại làm cho gia tộc của ta không vui...

Đỗ Trần lắng lắng nghe, trong lòng lo lắng bất an, nhanh chóng tính toán ý tứ chân chính của Anne.

- Ta muốn hỏi người, năm đó lý do người cự hôn là người đã có người trong lòng, câu đó của người... là thật sao?

Chú Thích:

Phủ để trừu tân (Rút củi dưới đáy nồi)

Kế "Phủ để trừu tân" là bót lửa dưới nồi, ý nghĩa là giải quyết trên căn bản một vấn đề, chủ ý không cho nó phát ra (bót lửa cho nước khỏi trào).

Khi có một việc đã bùng nổ ra rồi thì tìm cách làm cho nó dịu đi, không để nó tiếp tục ác liệt.

Chỗ diệu dụng kế "Phủ để trừu tân" là không nghe thấy tiếng, không nhìn thấy hình, vô cùng như trời đất, khó hiểu như âm dương, khiến cho kẻ thù rơi vào kế của mình mà họ không biết. Cái đức của người quân tử không thể không cho thiên hạ biết, nhưng cái mưu kế của trượng phu không thể không giấu thiên hạ.

Kế "Phủ để trừu tân" lúc nào cũng là kế rất âm độc, lớn mang hiệu quả lớn, nhỏ có hiệu quả nhỏ.

423. Cuộc Chiến Vì Đảo Borg - Người Trên Tháp Linh Lung.

Đây là một vấn đề Đỗ Trần khó có thể mở miệng trả lời. Dưới ý thức, hấn nhớ lại lời nói dối năm đó, nhưng lúc này Anne chuyển tới trước mặt hấn, một đôi mắt mang theo chút đau thương và thê lương mà nhìn.

Một lúc lâu, Đỗ Trần mới gian nan mở miệng:

- Thứ lỗi, năm đó là ta nói dối...

Anne nở nụ cười, phong tư nhu mì, phong độ của tiểu thư quý tộc khiến lòng người say đắm, nàng xoay người, váy áo như dải màu bay múa, mặt hướng biển rộng khê giang hai tay, hít một hơi gió biển:

- Cám ơn người, ba năm rồi, người cuối cùng cũng cho ta một lời nói thật lòng! Hôm nay mùi vị gió biển thật sự rất khác biệt!

Nàng chỉ có một câu nói này, còn về phần sau khi biết lời nói năm đó của Đỗ Trần là nói dối thì nàng tức giận, hay là thương tâm, hoặc là mở miệng, tất cả Anne che giấu ở trong lòng.

Phảng phất, nàng chỉ nghĩ muốn một câu nói thật lòng của Đỗ Trần...

Đỗ Trần cúi đầu trầm mặc, hấn thật sự không biết nên nói thế nào mới tốt, nhưng Đỗ Trần của ba năm sau cũng không còn là thiếu niên không hiểu chuyện nữa, không còn là kẻ đối với tình cảm do dự dự, lời cự tuyệt chỉ nín ở trên môi không dám nói ra nữa.

Anne không biết trong lòng nghĩ gì, nhưng Avrill khổ sở chờ đợi ba năm, ta phải cho nàng một câu trả lời thuyết phục rõ ràng.

Nha đầu ngốc kia chờ đợi nữa!

Đỗ Trần ngẩng mạnh đầu lên, mỉm cười nói:

- Nếu như gặp được Avril, xin giúp ta chuyển cáo tới nàng ấy, ba năm trước ta đích xác là nói dối! Bất quá ba năm sau... trong tim ta đã không thể chứa được bất kỳ người nào khác được nữa!

Anne đang hít thở gió biển kinh ngạc quay đầu lại:

- Người bây giờ thật sự có người trong lòng rồi?

Đỗ Trần mau lẹ dứt khoát gạt đầu.

Anne cười nói:

- Lời này của người là cho Avrill, đồng thời cũng là nói cho ta sao?

Một câu nói, khiến Đỗ Trần xấu hổ không thôi, ngược lại Anne rộng rãi nói:

- Ta rất vui, mặc kệ thế nào người rốt cuộc chịu nói thật với ta rồi! Francis, có thể lại nói cho ta một câu thật lòng nữa được không?

- Nàng muốn hỏi cái gì?

- Nếu... ta nói chỉ là nếu. Bây giờ trong lòng người không có nữ nhân khác, ta và người, còn có thể không?

Đỗ Trần kinh ngạc nhìn Anne, chẳng lẽ nha đầu này còn chưa từ bỏ ý định?

Anne xua xua tay, cười thoải mái:

- Chớ hiểu lầm, chúng ta đều là người trưởng thành rồi, ta chỉ là hồi tưởng lại chuyện cũ muốn hỏi một giả thuyết thôi!

Đỗ Trần suy nghĩ một trận, "Trừ phi nàng có thể giống nữ nhân khác kia, hứa hẹn chờ ta một ngàn năm!"

Tuyệt Cơ sở dĩ có thể chiếm cứ được địa vị duy nhất trong tâm trí của Đỗ Trần như hiện nay, chính là bắt đầu từ một câu "Ta có thể đợi người một ngàn năm!" Một câu uy hiếp ác độc của Bồ Đào, khiến Đỗ Trần còn có thể làm sao? Lòng có ý, nhưng thân bất do kỷ, nhìn khuôn mặt trước mắt lạnh lẽo nuốt lệ. Chỉ có thể ở trong góc chán nản than một tiếng, chửi một câu "Bồ Đào, lão tử đánh bạc với cuộc đời làm việc thiện!"...

Trừ thế này ra, hẳn còn có thể làm thế nào? Chẳng lẽ muốn hại người ta làm quả phụ sống cả đời sao?

Có đôi khi, một câu nói chính là bắt đầu một đoạn tình cảm, dù là nó có thể không có kết cục...

- Trừ phi...

Anne nhắm lại ý tứ câu này của Đỗ Trần, gật gật đầu, không hề nói gì, Nàng xoay người nhìn ra mặt biển, nhìn thấy thuyền lớn trước mắt thừa gió phá sóng, một dải đất đã xuất hiện trong tầm mắt. Đêm trước khánh điển trên đường biển của thành Emerald náo nhiệt phi thường, chốc lát lại có thuyền vang tiếng lễ pháo của thuyền đi qua, nhìn thấy tình hình này, Anne đột nhiên vạn phần uể oải thở dài một tiếng.

- Lại phải về nhà rồi... Francis, trước khi ta về nhà, có thể mượn bờ vai của người một chút được không?

Đỗ Trần kinh ngạc ngẩn người.

Hải lộ từ đảo Borg đi tới thành Emerald bất quá hơn trăm hải lý, với tốc độ đi biển của Beierkesi, cũng chỉ cần hai ba giờ là đã tới.

Nhìn hòn đảo xanh biếc trước mắt, Đỗ Trần xấu hổ nói:

- Anne tiểu thư, đã tới hải vực nhà nàng rồi...

Anne từ đầu vai Đỗ Trần ngẩng lên, vành mắt có chút sưng đỏ, nhưng nhanh chóng khôi phục lại nghi thái phong phạm quý tộc ngàn năm, cười hời hợt nói.

- Xin lỗi, gần đây ta thật sự là quá mệt mỏi.

Dứt lời, Anne phi thân trở về trên thuyền lớn, đứng thẳng ở đầu thuyền, quát nhẹ:

- Thông báo cho bến tàu ven bờ phía trước, bắn pháo lễ, hoan nghênh sứ giả Đỗ Trần thân giáo giá lâm!

- Như người mong muốn, Anne tiểu thư!

Người hầu ứng thanh vang lời, pháo lễ ầm ầm vang lên, Beierkesi tiến vào bến tàu. Một tòa thành trên đảo đầy màu cây cỏ xanh biếc hiện ra ở trước mặt Đỗ Trần.

So độ lớn với Duerkesi, thành Emerald có vẻ nhỏ hơn một chút, bất quá mật độ dân cư phồn hoa lại hơn xa, một tòa thành thị ngàn năm không hề trải qua khói lửa chiến tranh, phát tán ra không khí yên lặng độ đặc, nhất là toà đăng tháp tựa như kiến trúc màu xanh biếc ở trung tâm thành thị, làm Đỗ Trần nhớ tới tháp truyền hình ở tiền thế, đều là cột trụ cao lớn thẳng đứng, mặt phẳng bên trên đặt một vòng tròn...

Nếu dùng một câu nói khái quát về ấn tượng đầu tiên thành Emerald cấp cho Đỗ Trần, đó chính là... "Hiện đại". Vô luận là "Tháp Truyền Hình", hay là đường lát đá hai chiều, hoặc là các toà nhà chung cư, đều hiện ra một cảm giác "Hiện đại", cùng với việc giảng cứu lễ tiết kiểu cổ của gia tộc Tucker có vẻ không tương hợp với nhau.

- Một tòa thành thật là xinh đẹp nha!

Tiểu Bối Bối là người đầu tiên chạy xuống khỏi boong thuyền, theo đó là Dịch Cốt, Andy, còn có Alex, Đỗ Trần đi ở sau cùng, tranh thủ làm khô một mảng nước mắt trên đầu vai.

Anne mang theo người hầu tiến lên nghênh đón chính thức, còn chưa nói chuyện, ngoài khơi đã vang lên một chuỗi cười to diên diên khùng khùng:

- Ha ha, Francis, người chạy thật nhanh nha! Ta còn muốn theo cùng người đổ vài ván ở trên đường đi đó!

Đây là dấu hiệu của tiếng cười "Đấu thần hệ thực vật kích tố vận loạn"... không cần nói, Đại di của Anne tới rồi!

Đỗ Trần quay đầu lại cười to:

- Phu nhân Betty, ta đã ba năm không đổ, kỹ thuật đã sớm thối bộ rồi!

- Được rồi, chớ lảm nhảm nữa! Bà cô ta còn chưa từng nghe qua đổ thuật còn có thể thối bộ, người ba năm không đổ, đó là không ai dám đổ với người nữa!

Betty không nói chuyện lễ tiết, nhảy xuống mặt biển chạy tới trước mặt Đỗ Trần, còn may là Hải Hoàng mà nàng nghênh tiếp cũng là người không giảng cứu lễ tiết, mỉm cười theo phía sau.

Mọi người nói mấy câu khách sáo với nhau rồi cùng vào thành Emerald.

Hải Hoàng và Đỗ Trần đi cùng một chỗ, thấp giọng hỏi:

- Người thật sự không định trở lại đảo Borg nữa?

Đỗ Trần nện vào ngực Hải Hoàng:

- Đúng vậy, mấy ngày này nhờ có bệ hạ ngài trượng nghĩa, đàm phán phi thường thuận lợi, ta nếu quay lại... Bệ hạ ngài chẳng phải là lại phải gánh chịu sợ hãi sao?

Hải Hoàng cười ha ha:

- Nói thật, người ở trên đảo một ngày, ta lại lo lắng bí mật của ta không được bảo hiểm một ngày! Người rút đi là tốt rồi, ha ha, sau này nếu cần đại quân Hải tộc, nói một câu, Sainz ta tuyệt không cau mày.

Đỗ Trần thâm nhủ, Hải Hoàng này... mẹ nó, có đôi khi hào khí làm người ta muốn uống cạn một chén lớn cùng hắn, nhưng nghĩ tới việc hắn làm sau lưng của hắn... đao hai lưỡi, thật sự là một quái nhân.

Betty gương mặt kiêu kỳ xen lời:

- Ái chà, hai người các người từ lúc nào đã trở thành huynh đệ thân thiết rồi!

- Là việc mấy ngày nay

Hải Hoàng vui vẻ nói còn chưa dứt lời, đột nhiên nhú mày, ánh mắt dừng ở "Tháp Truyền hình" trung tâm thành.

Đỗ Trần cũng cảm ứng được, ngay ở thời khắc Đỗ Trần và Hải Hoàng tiến vào trung tâm, một cỗ sát ý ngập trời đã tập trung vào đoàn người.

Hải Hoàng xéo mắt nói:

- Phu nhân Betty, xem ra trong tháp Linh Lung có người muốn giết chết ta đó!

Betty có chút vui trên tai họa của người khác cười nói:

- Ai bảo cừu nhân của người đầy đất? Lần này bên trong khách nhân của nhà ta có không ít người muốn thu thập người!

Dừng một chút, nàng nghiêm chỉnh nói:

- Bệ hạ, còn có Francis nữa. Lần tế điện này là đại sự ngàn năm của gia tộc chúng ta, lão gia tử lên tiếng rồi, ân oán bên ngoài chớ mang vào thành Emerald, cho đến trước ngày lễ diễn kết thúc, ai để thành Emerald thấy máu, Lôi Đình quân lập tức cho hắn tung huyết.

Đỗ Trần mỉm cười gật đầu, Betty nói ra loại lời hung hãn này, nhưng so với người khác dưới khuôn mặt tươi cười chính là chủy thủ thì còn dễ tiếp nhận hơn rất nhiều.

Hải Hoàng ngược lại khinh thường cười mỉa, quay đầu hỏi:

- Không thấy máu là được, Đúng không?

Betty thống khổ che trán:

- Lão thiên a, cái tên cuồng quyết đấu nhà ngươi không phải lại muốn làm việc gì đó chứ? Nói cho người, ngàn vạn lần đừng để vấy máu, nếu không lão gia tử thật sự nổi giận ai cũng không ngăn được!

Từ mấy câu ngắn ngủn có thể nhìn ra, quan hệ giữa gia tộc Tucker và Hải Hoàng không phải chỉ là tốt bình thường -Betty dám cùng hắn nói chuyện một cách tùy tiện, Sainz càng không hề có một chút tư thái Hải Hoàng.

- Hiểu rồi!

Hải Hoàng hét một tiếng quyết đoán, đột nhiên bay sang ngang, nhằm vào hướng tháp Linh Lung:

- Tên gia hỏa nào không khách khí như vậy, Sainz ta vừa mới vào thành đã khóa chặt ta rồi?

Đỗ Trần cũng hiểu kỳ, người này rốt cuộc là ai... rồi mỉm cười ôm hài nhi đi xem náo nhiệt.

Đỉnh tháp Linh Lung vang lên một tiếng cười vang sắc lạnh:

- Sainz, ta cùng ngươi tranh đấu ba tháng rồi, hôm nay cuối cùng gặp được chân dung Hải Hoàng, món lễ mọn nhỏ nhoi không đủ nói lên thành kính ý, xin vui lòng thu nhận.

424. Trận Chiến Vì Đảo Borg - Gặp Lại Arthur

Nói thì chậm nhưng khi lại đó rất nhanh. Một mảng kiếm quang ngân hắc sắc đột nhiên từ trên đỉnh tháp Linh Lung tràn ra, kiếm ảnh đầy trời ùn ùn rơi xuống nghênh đón Hải Hoàng Sainz đang bay lên.

- Lễ vật tốt!

Sainz cười lạnh lùng, trở tay ngưng kết một đạo thủy quang biến thành hình tam xoa kích, từ dưới lao lên ứng đón, kiếm quang đầy trời hợp lại làm một, rầm một tiếng cùng tam xoa kích lao vào nhau. Kết quả đầu tam xoa kích của Hải Hoàng bị đánh tan hình dạng, mà kiếm quang từng mảng vỡ vụn, theo gió tiêu tán.

Hải Hoàng lơ lửng ở không trung, cười to:

- Không tệ! Người đánh không thắng ta, nhưng mơ hồ sức mạnh đã chạm tới thập cấp phong hào, cũng có tư cách luận bàn với ta! Ba tháng gần nhất cùng ta qua lại, người... A ha ha!

Một chuỗi cười điên cuồng vang lên:

- Ra đây đi, Đại nguyên soái hạm đội phương bắc Renault... Vương tử Arthur!

Một bóng người toàn thân hắc y từ trên tháp Linh Lung bắn xuống, bay qua bên người Hải Hoàng lại không hề dừng lại một chút, chỉ quay đầu cười thần nhiên:

- Lễ vật đã đưa tới, Hải Hoàng bệ hạ, ta đợi hồi lễ của người!

Dứt lời, hắn phiêu nhiên rơi xuống trước mặt Đỗ Trần, dưới chân chấn nát phiến đá trên đất, để Hải Hoàng hóng gió ở không trung.

Ba năm không gặp, Arthur cao lên rất nhiều, thân hình tuần lãng đỉnh bạt, mái tóc dài màu vàng tùy ý xõa trên đầu vai, đại nguyên soái hắc sắc tỏa giáp bó sát người, mà sau lưng hắn đeo một thanh cự kiếm màu đen, chuôi kiếm to bằng bàn tay, phối hợp với khuôn mặt lạnh ngạo của hắn, càng hiện ra hào khí bức nhân.

Tiểu vương tử Goethe đi ở sau lưng Đỗ Trần rụt cổ lại:

- Lão thiên a, sư phụ, đây là thằng nhóc thối năm đó bị ta truy sát sao?

Arthur cũng nhìn thấy Goethe, còn mắt lạnh lùng quét qua, dọa Goethe sợ run cả người, nhưng lại cười nói:

- Francis, hẳn gọi người là sư phụ?

Đỗ Trần rảo bước về phía trước, cười nói:

- Luận về bồi phạt, hẳn cũng phải gọi người một tiếng sư thúc! Thế nào, người không phải là muốn tìm tiểu sư diệt tính toàn nợ cũ năm đó đấy chứ?

- Ta đã khi nào nhỏ nhen như thế? Muốn tính sổ, cũng phải tìm sư phụ người tính toán!

Hai người mặt đối mặt đi tới cùng một chỗ, đột nhiên đều vùng nắm đấm, "Rầm" đối một quyền, tiếp cùng lớn tiếng cười to.

Phóng mắt nhìn lại, một đường Arthur đi đến, những phiến đá dưới chân hắn tất cả đều vỡ vụn, không có một cái nào hoàn hảo.

Hải Hoàng ở trên bầu trời nhìn thấy tính hình phía dưới, nhún vai nói:

- Phu nhân Betty, xem ra không ai để ý tới ta rồi, còn không mời ta tiến vào tháp Linh Lung cùng lão gia tử nói chuyện cũ sao? Arthur, lão gia tử đang đợi gặp ta, "Hồi lễ" của ta người phải đợi một đoạn thời gian rồi!

Betty ý tứ cười, dẫn mọi người tiến vào tòa tháp Linh Lung cao ngất kia.

Đỗ Trần kêu Dịch Cốt dẫn mọi người theo Betty đi an trí chỗ ở, xoay người cười với Arthur:

- Nghe nói người dẫn quân đội đang cùng quân trấn hải của Sainz giằng co, có dừng khí!

- Không so với người được! Một trận Tinh Hà, quân phòng thành Duerkesi dương danh thiên hạ, ba ngàn đánh mười vạn! Đây mới là dừng khí, dưới trướng của ta có hai mươi vạn đại quân bảo vệ, nếu không dám khiêu chiến với Hải Hoàng, chẳng phải là khiến người ta cười rụng cả răng sao?

Hai người vui đùa cùng với nhau, lại cùng lúc chỉ vào một quán rượu nhỏ ven đường:

- Không muốn động thủ với người, đấu tửu thế nào?

- Sợ người hay sao?

Hai người nắm tay đi vào quán rượu nhỏ, Đỗ Trần có rất nhiều lời muốn hỏi Arthur.

Mấy năm qua, Đỗ Trần luôn ở đại lục Einstein liêu mạng chiến đấu, mà Arthur ở Thương Khung đại lục cũng làm ra uy danh hiển hách! Năm đó sau khi hai người chia tay, Arthur đi tới Kim Sa Giác tông quân, dứt bỏ thân phận vương tử từ binh sĩ tầm thường nhất cũng đã làm, ba năm qua qua sáu chục trận chiến lớn nhỏ, có thể nói là công vô bất khắc chiến vô bất thắng, tích góp công trạng thăng lên làm thượng tướng quân. Năm năm trước, đế quốc Sauber và đế quốc Renault lại bạo phát đại chiến. Đế quốc Sauber dưới chỉ viện của Hải Hoàng, trên biển đánh hải quân Renault bại lui ngàn dặm, Arthur trên đường bại vong bằng vào thân phận vương tử chính dẫn hội quân, ngăn cơn sóng dữ. Vì vậy Sư Tâm vương thừa dịp đề bạt Đại nguyên soái hạm đội phương bắc, tướng quân kì cựu trong quân Renault đều không hề có một câu oán thán.

Hiện nay hai đại đế quốc Renault cùng Sauber đang ở góc tây bắc của Thương Khung đại lục chém giết tới khó phân thắng bại. Lúc này, hải vực tây bắc Thương Khung vị trí chiến lược liền lộ ra. Đế quốc Sauber dựa vào chỉ viện của Hải Hoàng, không ngừng từ đường biển đánh lên quấy nhiễu hậu phương của Renault, làm cho Alonso bạo nộ không thôi. Mà nhiệm vụ của Arthur, chính là đối phó liên quân đế quốc Sauber và Sainz trên biển.

Hôm nay đi đến khách sạn của gia tộc Tucker, Arthur lấy tiếng thay cho Sư Tâm vương đến dự lễ, nhưng âm thầm mang theo bao nhiêu nhiệm vụ không thể nói hết, dụng ý nhanh chóng hạ uy phong của Hải Hoàng, e rằng cũng không chỉ là cái dừng tranh đấu.

Trong tai nghe Arthur kể lại việc đã trải qua, Đỗ Trần đột nhiên đối với thanh cự kiếm sau lưng hắn rất hứng thú, muốn lấy tay thử cân nặng nhẹ, suýt nữa không thể nắm chắc được:

- Tên gia hỏa người giỏi lắm, thanh kiếm này ít hơn có ngàn cân! Khó trách người đi đường có thể ép vỡ phiến đá, uống rượu cũng không thể ngồi ghế!

Arthur cười nói:

- Một ngàn hai trăm hai mươi tư cân, Mười Tám vị tượng sư đỉnh cấp của Renault ta đã ép hàn bằng huyền thiết làm ra! Ta không so được với đấu thần các ngươi có thánh khí tùy thân, chỉ có thể đem thứ gia hỏa cục mịch này theo mà thôi!

Đỗ Trần nhướng mày hỏi:

- Một kích vừa rồi, ngươi đã có phong phạm của phong hào đấu thần, tiến bộ của ngươi thật sự là vượt khỏi sự tưởng tượng của ta!

- Hóa ra ngươi cũng không rõ!

Arthur nâng chén một hơi cạn sạch:

- Ta còn đang muốn hỏi ngươi, không biết vì sao, sau khi ta đột phá cảnh giới lục cấp đấu thần, thân thể đột nhiên bắt đầu biến hóa, thể hình không đổi, nhưng tốc độ và sức mạnh điên cuồng tăng lên, vừa rồi ngươi cũng thấy, ta từ trên tháp Lung Linh cao trăm thước bay xuống...cái dựa vào chính là sức mạnh của hai chân này!

Trong lòng Đỗ Trần nháy lên một chút, Arthur còn xem là nhân loại sao? Những pháp môn luyện thể của đạo môn mình sao có thể tu luyện ra một cường giả phi nhân loại như vậy?

- Chắc là ngươi giúp ta mở ra một lĩnh vực sức mạnh chưa được biết a!

Arthur có hơi chút thất vọng, liếc nhìn bàn tay như bạch ngọc của mình, lại khẽ cười:

- Bất quá mặt kệ thể nào, ta rất thích cảm giác bây giờ, rất thích sức mạnh ngươi ban cho ta.

Đúng vậy, tại cái thể giới cường giả vi tôn này, có sức mạnh là tốt, lo sức mạnh hắt từ đâu tới làm gì chứ? Hơn nữa bây giờ không phải là lúc nghiên cứu sức mạnh, Đỗ Trần hỏi vấn đề quan trọng hơn:

- Arthur, tổ tiên của đế quốc Renault các ngươi - A Nhược nữ hoàng có lưu lại tư liệu liên quan đến tổ tiên phụ hệ của các ngươi hay không?

Trong mắt Arthur hiện lên một tia nghi hoặc:

- Ngươi hỏi cái này làm gì? Việc này chỉ ngươi hỏi thì được, kỳ thực tổ tiên của chúng ta A Nhược phu nhân là một quả phụ, không biết từ đâu thu dưỡng một hài tử làm người kế thừa...

Đỗ Trần xua xua ngón tay, Thủy Minh Thuần bay ra, ngăn cách hết thấy âm thanh trong gian uống rượu của bọn họ.

- Nghe qua cái tên Wolfe chưa?

Arthur nghi hoặc nhìn Đỗ Trần, chậm rãi lắc đầu.

Đầu ngón tay Đỗ Trần mân mê miệng chén rượu, lại hỏi:

- Về phần phụ mẫu của ngươi... ngươi biết bao nhiêu?

Arthur xoa cằm:

- Francis, ngươi biết gì rồi? Phụ thân ta - Choba là bị gia gia của ta tự tay giết chết, việc này mặc dù trên dưới Renault đều che giấu ta, nhưng cũng không phải bí mật quá lớn, ta đã sớm biết rồi. Nếu là cái này, ngươi trịnh trọng đến thế... chẳng lẽ ngươi biết việc mẫu thân ta?

Hắn nhoài người nhìn chằm chằm vào Đỗ Trần, vội hỏi:

- Ngươi biết mẫu thân ta là ai? Mau nói cho ta!

Arthur cho đến nay hết thấy mọi việc về mẹ hắn, hắn đều không biết! Nguyên nhân rất đơn giản, Sư Tâm vương biết chuyện thì không nói cho hắn, mà hắn lại không có tư cách tới tra cứu lượng lớn điển tịch tuyệt mật cấp thủy tinh của giáo đình.

Đỗ Trần thở dài nói:

- Mẫu thân của ngươi là đệ tử thân truyền của Margaret Thảm Thủy Hồ...

Từ chuyện Thomas kể, cho tới phần bổ sung của Thiên Dao, và đến phần bí mật cuối cùng biết được từ trong miệng Tuyết Cơ, Đỗ Trần tiết lộ tất cả.

Arthur lẳng lẳng lắng nghe, khuôn mặt vẫn lãnh ngạo như cũ, nhưng nghe đến khi Margaret tự tay giết chết mẫu thân của mình, "Tách" một tiếng, chén rượu trong tay bị hấn bóp nát.

Đỗ Trần dùng ngôn ngữ đơn giản nhất nói rõ ràng mọi việc, nói xong rất nhanh, nhưng sau khi nói xong hai người lại chìm vào trong trầm mặc hồi lâu.

Lúc sau, Arthur vẻ mặt phức tạp lắc lắc đầu:

- Gia gia của ta giết phụ thân của ta, mối thù này làm ta rất mù mịt, không biết nên đối diện thế nào! Nhưng Margaret... lão yêu phụ này phải trả giá!

Nói đến đây, sát ý trong mắt hắn đã khó che đi, ánh mắt sắc bén không ngờ làm Đỗ Trần có vài phần không dám nhìn.

So với Đỗ Trần, cừu hận của Arthur đối với Margaret có thể nói càng khắc cốt ghi tâm hơn! Bởi hắn thật thật sự làm phé vật mười mấy năm, chịu hết giễu nong cột lạnh! Bởi vì người đệ tử Thảm Thủy Hồ chết kia, chính là mẹ ruột của hắn! Bởi vì hắn tới đây cũng không biết đầu hỗn là cái thứ gì, phải câu thông với thánh khí như thế nào, thậm chí... cả đời này e là cũng không biết được!

Mà những thống khổ này, ngay Đỗ Trần căn bản cũng không biết đến.

Sau khoảnh khắc bạo nộ, Arthur nhanh chóng tỉnh táo trở lại:

- Ngươi cho rằng chúng ta bây giờ trước tiên nên làm gì?

Phần tỉnh táo này, làm Đỗ Trần âm thầm tán thưởng:

- Với thực lực bây giờ của chúng ta, đối phó với Margaret căn bản chính là nằm mơ nói mộng, hơn nữa không nói sức mạnh bản thân của ả. Ngay cả Thảm Thủy Khôi Lỗi binh đoàn kia cũng đủ làm người ta đau đầu! Cho nên thù thì nhất định phải báo, nhưng không phải bây giờ!

Arthur chậm rãi gật đầu:

- Đúng vậy, cừu hận ghi tạc trong lòng là đủ rồi.

Đỗ Trần lại nói:

- Bây giờ ta đang tra xét việc di thể chúng thần mất tích, cũng phải tra rõ tổ tiên của chúng ta - Wolfe sau khi đi Thương Khung đại lục đã làm gì... ngoài ra, ta còn muốn đảo Borg.

Arthur hơi chút kinh ngạc, nhưng không hề hỏi tới Đỗ Trần vì sao muốn đảo Borg. Hắn trầm ngâm chốc lát, nói:

- Việc tổ tiên Wolfe sau khi đến Thương Khung giao cho ta, việc di thể chúng thần thì ngươi tự đi làm, bắt quá đảo Borg là thứ yêu thích của Sainz

Nhìn thấy nụ cười tự tin của Đỗ Trần, hắn cũng cười cười:

- Ngươi cứ phóng tay mà làm, hai mươi vạn đại quân dưới cờ của ta sẽ ngay trong đêm bắc thượng, muốn làm gì, cho ta một lời!

Một lời hứa bình thường, vậy là đủ rồi.

Đỗ Trần uống cạn bình rượu cuối cùng, giữ trường bào đứng lên:

- Đa tạ, ta cũng nên đến bái kiến lão gia tử của nhà Tucker rồi!

- Chờ chút!

Arthur đột nhiên cúi đầu, âm thanh cũng rất thấp:

- Việc vừa rồi người nói, chỉ giới hạn trong hai người chúng ta biết được không? Nhất là đừng cho gia gia của ta biết!

Đỗ Trần ngạc nhiên nói:

- Sư Tâm vương mặc dù cùng cha người phát sinh ra rất nhiều việc, nhưng ông dù sao cũng là đời sau của Wolfe và A Nhược, vì sao...

- Ài!

Arthur u ám thở dài:

- Như truyền ngôn của tam đại lục, hôm nay Sư Tâm vương, quả thật là một con sư tử già không răng rồi...

Lời đồn này Đỗ Trần đã nghe qua không biết bao lần, hơn nữa từ hệ thống tình báo của Thánh giáo hắn cũng càng biết chi tiết tin tức này - Hùng tâm tráng chí của Sư Tâm vương đã bị một nữ nhân làm tiêu biến hết sạch.

Lời của Arthur cũng nghiệm chứng lời đồn mà Đỗ Trần đã biết:

- Việc gia gia ta biết, nữ nhân kia cũng sẽ biết, nhưng ta nhìn không thấy tâm tư của nữ nhân kia, cho nên ngay cả gia gia, ta cũng che giấu!

425. Trận Chiến Vì Đảo Borg - Cơ Hội Phục Quốc (thượng) Junker Lão Gia Tử

Nữ nhân, lại là nữ nhân! Trong đôi mắt xanh da trời của Arthur sâu xa tư lự, nói cho Đỗ Trần lời truyền ngôn kia là đúng. Cho dù là Sư Tâm vương Alonso năm xưa với "Vô Tôn" cùng xưng là Thương Khung song kiêu, cũng không chạy được cạm bẫy phần hồng, từ một đời quân chủ anh minh luân lạc trở thành hôn quân, bạo quân.

Tựa hồ chuyện hồng nhan họa thủy ở thế giới nào cũng là thông dụng, chỉ cần thế giới đó có nam nhân, có nữ nhân... nữ nhân xinh đẹp!

Arthur tiện tay ném mấy đồng ngân tệ trả tiền rượu, đứng dậy cười khổ:

- Người chờ hỏi nữa, ta thật sự không muốn nhắc tới nữ nhân kia!

Đỗ Trần ngược lại hết sức hiểu rõ tâm tình của hắn. Arthur từ thời nhỏ nhận hết ánh mắt coi thường, hôm nay lại là anh hào trẻ tuổi, danh tiếng đang mạnh, không thể thiếu chút tâm cao khí ngạo. Mình cần gì phải đi chọc vào, hắn không đủ đầu đầu vì bị người ngoài về nói bê bối của gia tộc sao?

Ngay lúc này, bên ngoài có người hầu của gia tộc Tucker gõ cửa truyền tin:

- Hai vị khách nhân, lão gia tử nhà ta lập tức sẽ tới tháp Linh Lung, mời ngài nhanh một chút.

Arthur nhướng mày:

- Nhanh như vậy? Ta còn có rất nhiều lời chưa nói xong!

Hắn nhìn thoáng qua sắc trời, thấp giọng nói:

- Chuyện thì dài nhưng ta nói ngắn gọn thôi, vì muốn đoạt lấy hải lộ góc tây bắc Thương Khung, quân bộ của nước ta đưa ra một kế hoạch! Bất quá vừa rồi người nhắc tới đảo Borg, ta đem kế hoạch thay đổi một chút, còn chưa kịp nói với người dù sao tiếp đến vô luận phát sinh cái gì, người coi náo nhiệt là được rồi!

Đỗ Trần cũng thấp giọng:

- Vậy người phải hạm đội bí mật bắc thượng giúp ta đoạt lấy đảo Borg, sẽ không làm loạn tới kế hoạch của Renault chứ?

Hai người cười với nhau, sóng vai ra khỏi tửu quán, đi thẳng tới tháp Linh Lung trung tâm của thành Emerald.

Đi dọc theo hai bên đường lớn, phụ cận đông người lăm tai vách, không biết ẩn chứa bao nhiêu cao thủ, không nói được chuyện cơ mật. Đỗ Trần hạ thấp giọng hỏi chút việc vặt không thể hỏi công khai:

Lão gia tử của gia tộc Tucker là người như thế nào? Ta nghe trong lời đồn, lão đầu tử này chính là lão cổ đồng so với con lừa còn ương ngạnh hơn.

(Cổ đồng: cổ chấp, thủ cự, không hợp thời)

Sắc mặt hơi mang chút âm trầm của Arthur cũng hé ra nụ cười như ánh mắt trời, cũng ép thấp giọng thích thú nói:

- Ai nói cho người thế, kẻ đó đáng giết, bởi vì hắn dám lừa gạt Duerkesi đại công các hạ...

Dẫm chân dẫm tay, làm cái động tác quạt cường, hắn hạ thấp giọng:

- Con lừa làm sao đủ để hình dung "Junker" lão gia tử chứ? Ít nhất cũng phải là ma vương lừa ngang bướng của Đại Tuyệt sơn Einstein.

Khóe miệng Đỗ Trần nhếch lên, nhìn người hầu dẫn đường phía trước, găng gượng nở một tiếng cười nhạt đáp lại.

Arthur lại nói:

- Junker năm nay một trăm chín mươi bảy tuổi, tổng cộng có hai tám con trai, mười chín con gái, cháu trai cháu gái nhiều không kể xiết, tỳ khí của lão đầu tử này... Ta nói cho người một câu thế này, Junker lão gia tử nếu nhận định một việc, thậm chí biết là sai, thậm chí phải trả cái giá khó có thể chấp nhận, nhưng ông ta sẽ luôn làm đến cùng.

Đỗ Trần nhếch môi cười:

- Người như vậy, hoặc sẽ sáng tạo ra kỳ công, hoặc sẽ bị chết cực kỳ khó coi.

- Nhưng Junker may mắn lại là người...

Hai người tán nhảm vài câu thì đã đi tới dưới tháp Linh Lung, sau khi thông báo, có người hầu đưa bọn họ dẫn đến đại sảnh hình vòm trên tháp, còn chưa vào cửa, bên trong âm thanh rầm rĩ đã mơ hồ truyền ra.

Người hầu giải thích:

- Tế diện từ ngày mai sẽ bắt đầu, hôm nay là ngày cuối cùng tân khách tụ hội, cũng là ngày lão gia tử muốn mời cơm tất cả các tân khách dự lễ, bây giờ tất cả khách nhân đều đến đủ rồi, đều ở bên trong!

Vừa nói, người hầu vừa mở cửa chính, một toà đại sảnh đủ ba trăm mét vuông hiện ra trước mắt Đỗ Trần, có rất nhiều nhóm người quây lại với nhau, tân khách có hơn năm sáu trăm người.

- Ái chà, Francis huynh đệ của ta, ngài cũng tới rồi?

Một người cười ha hả tiến lên phía trước chào hỏi Đỗ Trần, tóc xoắn màu vàng, trường bào giáo phụ, nguyên lai là nội sự giáo phụ của giáo đình, lão bằng hữu của Đỗ Trần - Bairu! Hắn thay mặt cho giáo hoàng tới dự lễ.

- Bairu đại ca, người tới thật là sớm a!

Đỗ Trần thân thiết gọi, mắt thấy Hải Hoàng ở chỗ không xa, đánh mắt cho Bairu, cố ý lớn tiếng cười to nói:

- Đã gặp Hải Hoàng chưa? Lần này việc bệ hạ ủy thác ta và bệ hạ Sainz thương đàm rất thuận lợi a, nhờ có Hải Hoàng bệ hạ hào sảng.

Bairu lĩnh hội, đáp:

- Vậy sao? Vậy ta nên thay mặt cho giáo hoàng bệ hạ trước mặt Hải Hoàng cảm ơn vô cùng, bệ hạ Sainz, ngài bây giờ rảnh không?

Hai người đi tới, cùng Sainz nói chuyện.

Sainz làm ra vẻ không thèm để ý, nhưng đôi mắt hẹp dài nhìn chăm chăm vào Arthur bên người Đỗ Trần, Arthur cũng không chút yếu thế, lạnh lùng nhìn lại.

Mà Đỗ Trần không muốn giúp cả hai, Arthur vừa rồi đã rõ, giờ phút này vô luận hấn làm gì đều là kế hoạch ổn thỏa, vậy Đỗ Trần cũng sẽ vui vẻ xem náo nhiệt.

Không chỉ ở nơi này, tân khách đến dự lễ đều đại biểu các thế lực lớn. Năm sáu trăm người, khó tránh khỏi lúc cừu nhân tương kiến, ân oán tương phùng, chỉ là vương thể diện của gia tộc Tucker, ai cũng không động thủ tầm cừu tại chỗ! Không khí trong cả đại sảnh tiếp tục ở dưới loại trạng thái quỷ dị này, cho đến lúc... một cỗ u đàn hương tràn ngập lan ra.

- Thân vương Junker giá đáo!!!

Theo tiếng hô chói tai của người hầu, đại sảnh trong khoảnh khắc biến thành không một tiếng động, ở phía bắc của căn phòng tròn, một lão nhân quắc thước cao gầy, dung mạo chỉ có hơn sáu mươi tuổi đi ra, thân mặc trường bào tử kim sắc của thần tử vương tước, trên áo bào thêu hình lôi điện trường kích, tóc trắng bó riêng sau đầu, nhất là hai con mắt màu tím của ông, lấp lánh tinh quang, nhìn thấy làm lòng người phát run.

Junker hơi gật đầu với mọi người, ngồi trên vương tọa da thú màu tím ở mặt nam, mọi người trong phòng vội vàng làm lễ, người thân kêu một tiếng:

- Lão gia tử!

Người ngoài cũng cung xưng một câu:

- Thân vương các hạ...

Rồi huyền não đủ các loại chúc tụng tốt lành một hồi. Junker đợi lời chiêu hô gần như xong, khẽ xua tay:

- Đều ngồi cả đi, nghe lão đầu tử ta nói mấy câu.

Mặt không biểu tình mà cũng có uy nghiêm vương tước, Junker chậm rãi nói:

- Lời nhà Tucker nên nói, nghĩ rằng những con cháu ta khi nghênh đón đã nói rõ rồi, lão đầu tử ta cũng không muốn nhai lại nữa! Nói một lời trong lòng, sinh nhật hai ngàn tuổi của tổ tiên là một ngày trọng đại, chư vị trong lòng còn nhớ đến uy danh của tổ tiên Tucker, đến dự lễ, vậy là đủ nể mặt mũi nhà ta rồi, lão đầu tử ta cầu còn không được, càng không thể cự tuyệt, nhưng...

Mắt lão lạnh lùng quét qua mọi người, trên mặt có vài phần không vui.

Đỗ Trần vuốt mũi, xem ý tứ của Junker, hấn hình như là muốn tìm ai gây phiền toái a...

Đưa mắt nhìn Arthur bên người cười nhạt, tiểu tử này trên mặt tựa hồ có một tia đắc ý "Nằm trong dự liệu"!

A a, Arthur vừa tới đã tìm Hải Hoàng gây chuyện, quả nhiên sớm đã có dự mưu!

Quả nhiên. Giọng Junker đột nhiên biến lạnh:

- Có người, là có ân oán! Chư vị có lẽ có người đã ở trong sảnh Linh Lung này nhìn thấy cừu nhân của mình, cho dù vương thể diện của nhà ta không dám động thủ, cũng nhất định ở trong lòng tính toán như thế nào giết chết cừu nhân! Bất quá lão đầu tử ta nói cho các người một câu. "Ngày tế điện tiên tổ, ai dám ở thành Emerald động võ, chính là động thổ trên đầu lão đầu tử ta!"

- Bốp!

Junker vỗ vương tọa dựa tay đứng lên, lạnh giọng quát:

- Vương tử Arthur, bộ hạ Sainz, hai vị vừa vào thành liền ở trên đường trước tháp Linh Lung đấu võ... hừ, xem ra không nghe cảnh cáo của ta a! Betty, vì sao không mang quy củ ta định ra nói cho bọn họ?

Betty trước mặt Junker thậm chí rất "quy quy củ củ", cuống quýt quỳ dưới vương tọa:

- Phụ thân, không phải là con không nói

- Phu nhân Betty, xin hãy đứng dậy!

Hải Hoàng cười vang đi tới gần Junker:

- Lão gia tử, phu nhân Betty nói hết với ta rồi, bắt quá quy củ ngài nói chính là không được thấy máu, ta và Arthur có ai thấy máu chưa?

Junker lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Hải Hoàng:

- Bệ hạ Sainz, chẳng lẽ người đường đường là Hải Hoàng cũng chơi cái trò chọc khe hở của câu chữ sao?

Lão đầu này thanh sắc câu lệ, ngay cả Hải Hoàng mà cũng dám thẳng thắn "đại phát tỳ khí", thật sự là uy phong lẫm lẫm! Nhưng ở đây những người quen thuộc ông đều một bộ dạng lý phải như thế, lão gia hỏa so với ma vương lừa còn ngang bướng hơn, nếu bạn tâm đại quân của Hải Hoàng mà không dám phát hỏa, vậy ông không phải là Junker rồi.

Huống chi chuyện này gia tộc Tucker đích xác chiếm đạo lý. Người ta trước đó đem quy củ nói hết rồi, các người còn dám động võ trên đường, vậy cũng không phải là quá không nể mặt người ta sao?

Hải Hoàng lời nói nhỏ nhẹ ôn hòa tiến lên xin lỗi.

- Lão gia tử, ta đây cũng chẳng có cách nào a! Sainz ta tôn trọng vinh quang của Tucker bệ hạ, nhưng có người khi ta vừa vào thành đã khóa chặt lấy ta rồi, vậy ta sẽ chờ chết không phản kích sao?

Một câu này liền đem vấn đề đẩy cho Arthur, thực tế, cũng đích xác là tiểu tử này trêu chọc hấn trước.

Lúc này, Arthur cũng đi tới trước mặt Junker, thần sắc khiếp sợ, nhưng cố giữ thể diện nói:

- Ta chỉ huy đại quân cùng quân trấn hải của Sainz giằng co ba tháng, thương vong mấy vạn huynh đệ, món nợ máu này rõ ràng ở trước mắt

- Là ta hỏi người, có nghe qua quy củ của gia tộc Tucker ta hay chưa?

Không đợi Arthur nói hết, Junker chuyển chú ý sang hấn, cao giọng trách hỏi:

- Vương tử diện hạ, Sư Tâm vương hiệu xưng Khung Thương thiên kiêu, nhưng nơi này là thành Emerald cách xa Renault ba nghìn dặm, không phải là đế đô Renault của người.

Đỗ Trần trong lòng cười lạnh! Có ý tứ! Lão gia hỏa Junker này thật sự đang phát hỏa với Sainz, hay là bọn họ đang hát song ca với mình hữu?

Dưới ánh mắt chăm chú của Junker, Arthur hơi hiện ra chút chần chờ và kinh hoảng, dường như đang hối tiếc mình vì sao nhất thời xung động trêu chọc Hải Hoàng a!

- Cái này vẫn bối đích xác là hồ đồ rồi, cam tâm chịu phạt! Vì uy nghiêm của thần Tucker, vì tôn nghiêm của ngài, lão gia tử xin nói đi, ngài vô luận xử phạt thể nào Arthur tuyệt không lời oán hận! Chỉ là mong ngài nể mặt gia gia ta...

Bộ dáng này, khiến trong lòng tân khách xem náo nhiệt đều có một đánh giá, Arthur còn non, hấn đích xác có thiên phú trên quân sự, bắt quá nói tới cùng vẫn là một con lừa mới sinh, thích sinh cường đấu đá, tâm trí khờ dại còn chưa thành thực, thiếu rèn luyện!

Nhưng duy nhất chỉ có Bairu âm thầm chọc Đỗ Trần một cái, thấp giọng hỏi:

- Bằng hữu này của người không đơn giản a, là hấn cố ý đúng không? Lời này trước mặt mọi người một khi nói ra, Junker lão gia tử nếu không cho hấn chút biểu hiện trên mặt, vậy chẳng phải là mất tôn nghiêm của chính mình, báng bổ uy nghiêm của thần Tucker? Ha ha, hấn bày trận cố ý yêu cầu trừng phạt có ý tứ, rất có ý tứ.

Đỗ Trần hỏi lại:

- Giáo hoàng bệ hạ đối với nhà Tucker và đế quốc Renault thái độ thế nào?

- Chẳng quan hệ gì với chúng ta!

- Vậy còn hỏi cái gì? Xem náo nhiệt là được rồi!

Bairu sững sốt, ngượng ngừng ngậm miệng lại.

Arthur bộ dạng khờ dại, lời chủ động xin khoan dung vừa ra khỏi miệng, Hải Hoàng không có phản ứng gì, nhưng Junker khẽ nhú mắt lại, trong mắt tinh quang đại thịnh:

- Bỏ đi, nể mặt Sư Tâm vương, ta cũng không làm khó vãn bối người! Bất quá như lời người nói, nếu không xử phạt người, uy danh của tổ tiên nhà ta chẳng phải là rơi xuống đất sao?

Arthur cướp lời:

- Lão gia tử nói rất đúng, theo vãn bối xem, gia tộc Tucker chính là quân lữ thế gia, trên khán diễn cũng không thể thiếu diễn võ trợ hứng, không bằng nên để vãn bối lên tề diện biểu diễn chút bí pháp, ngài thấy thế nào?

Với thân phận của Arthur lên đài biểu diễn, làm việc diễn trò, đây xem như biến tướng việc hạ thấp thân phận, cũng đủ biểu hiện thành ý xin lỗi rồi.

Junker trầm mặc thời gian rất lâu, rất dài, sau đó chậm rãi gật đầu.

Arthur không ngừng lộ ra nét người:

- Lão gia tử, diễn võ ắt phải có đối thủ, không biết quý gia tộc do ai đến làm đối thủ của ta!

426. Trận Chiến Vì Đảo Borg (hạ) - Khảo Nghiệm Của Gia Tộc Tucker

Hải Hoàng đột nhiên nói:

- Lão gia tử, ta nghĩ lúc khán diễn ngài phải bận rất nhiều việc, sợ rằng không rút được nhân thủ ra. Không bằng ta tới tiếp vương tử Arthur qua lại hai ba chiêu, thế nào?

Junker nhú mày nói:

- Bệ hạ, thân phận của ngài

- Ài, Sainz ta tuy là Hải Hoàng, nhưng bình sinh ngưỡng mộ cao thủ phong trần tự do tự tại, không để ý hư danh nho nhỏ! Hơn nữa, ta cũng xúc phạm quy củ của ngài, về lý nên chịu phạt!

Sainz phát tay nói, kinh nghiệm của hắn đã chứng minh lời này không thật, mọi người trong đại sảnh ngược lại cảm thấy đó là đạo lý nên làm.

Junker đột nhiên có than khê.

- Được rồi, khán diễn sẽ kéo dài một tháng, các người diễn võ ở ngày thứ bảy.

Lời vừa ra khỏi miệng, Đỗ Trần đã nhìn thấy, nắm đấm của Arthur đằng sau lưng nắm chặt lại

Gia tộc Tucker vãn hồi thể diện, thủ phạm gây vạ xúc phạm quy củ của bọn họ cũng chịu "trừng phạt" rồi. Vậy yến hội tiếp theo lại là một đoàn hòa khí. Đưa ly đối chén, kết giao bằng hữu, bỏ dỡ cường giả, đạt thành hiệp nghị bí mật... Cảnh tượng thường thấy trong yến hội quý tộc diễn ra không nằm ngoài ý liệu.

Cho đến nửa đêm, yến hội mới giải tán trong một tiếng ho nhẹ của Junker. Qua một tiếng nữa chính là rạng sáng ngày 21, cũng chính là bắt đầu khán diễn kéo dài một tháng. Nhưng sau khi đuổi khách, Junker không đi đến tề chỗ diện chuẩn bị kéo màn khán diễn mà sau khi đẩy cửa bên trong sảnh Linh Lung, tính cẩn thận một chút, sau cửa một khoảng nhỏ có sáu người trẻ tuổi. Anne cũng ở trong số đó.

Nhìn lướt qua đám vãn bối đang cung cung kính kính, Junker nghiêm nghị nói:

- Trong các người có cháu của ta, cũng có chất ta. Thậm chí là cháu chất đời thứ năm thứ sáu bất quá các người đều là hậu duệ được ta coi trọng! Nói đi, đêm nay, các người ở gian trong nhìn thấy cái gì?

Trong đó có một vị thiếu gia dung mạo cực kỳ giống Anne nói:

- Gia gia, tôn nhi nhìn thấy dã tâm của đế quốc Renault, Arthur lợi dụng sự coi trọng quy củ của người, còn có tính cách hiếu chiến của Hải Hoàng, câu dụ Hải Hoàng cùng hắn quyết đấu trên khán diễn...

Người khác nói:

- Tầng tổ phụ, con cũng nhìn thấy giống như Angus tiểu thúc, bắt quá con không rõ vì sao Arthur có tự tin khiêu chiến Hải Hoàng - mặc dù diễn võ là điểm đến thì dừng, nhưng nếu tạo ra tình huống "lỡ tay" quá dễ dàng, Arthur vì sao không sợ Hải Hoàng giết chết hẳn chứ?

Junker gật đầu đối với hai hậu nhân này, hai người tức thì kinh hãi quá mong mỗi chỉ nghe Junker lại nói:

- Cho các ngươi chút gợi ý, Renault bây giờ phi thường thống hận Hải Hoàng ngầm đứng sau đế quốc Sauber quấy rối biên giới biển của họ, hai mươi vạn đại quân của Arthur bây giờ phân bộ ở phía nam của đảo Borg, thẳng đến một đường Kim Sa Giác

Angus vất vả suy nghĩ, cuối cùng lắc lắc đầu:

- Gia gia, Arthur hôm nay là nhằm vào Hải Hoàng, muốn đoạt lấy quyền khống chế góc tây bắc Thương Khung, đây là điều không còn nghi ngờ nữa! Nhưng... Tôn nhi thật sự nghĩ không ra hẳn như thế nào có thể làm được điểm này?

Junker lạnh lùng nói:

- Người không đổi một góc độ khác? Quân trấn hải của Hải Hoàng rất cường đại, hạm đội phương bắc của Renault cũng không yếu, hai bên đối quyết căn bản là tức thời khó phân thắng bại! Mà lúc này Arthur khiêu chiến Hải Hoàng, đổi góc độ khác chính là hẳn sẽ dùng bí pháp nào đó kéo Hải Hoàng ở thành Emerald, như thế, quân trấn hải và Hạm đội phương bắc đều mất đi thủ lĩnh! Nhưng hải tộc mất đi là thủ lĩnh tối cao Hải Hoàng, Renault chỉ mất đi một vương tử - bọn chúng còn có Sư Tâm vương chưa từng bại trên chiến trường.

Angus cả kinh nói:

- Gia gia con hiểu rõ rồi, Arthur nhất định có biện pháp cầm chân Sainz, làm quân trấn hải quần long vô thủ, mà lúc này hạm đội phương bắc mất đi một đầu hổ, nhưng quân trấn hải mất đến một đầu rồng... như vậy Thương Khung Thiên Kiêu, Sư Tâm vương đã đến rồi.

Lúc này Junker mới lộ ra một nụ cười tán thưởng:

- Đúng thế, Sư Tâm vương muốn thừa dịp quân trấn hải quần long vô thủ, tự thân dẫn hạm đội phương bắc tiêu diệt chủ lực quân trấn hải.

Angus vội hỏi:

- Gia gia, Hải Hoàng cùng chúng ta là minh hữu, người vì sao ngồi nhìn Hải Hoàng bị móc lên? Chắc lẽ Sainz thân là một vị vương giả, không hề nhìn ra quỷ kế này sao?

Junker không đáp, ngược lại đưa ánh mắt chuyển đến trên người Anne.

Anne có chút hơi thất thần, không biết đang suy nghĩ cái gì, đợi sau một tiếng ho khê của Junker, hồi phục tinh thần trở lại, thay gia gia đáp:

- Tam ca, Sainz thật sự không có nhìn ra, hẳn... đích xác là một võ phu hào sảng thích sinh cường chiến đấu! Loại người này, làm một thân hiệp khách hoặc là đại tướng cầm quân ngược lại có dư, nhưng làm vương giả... hẳn không đủ tiêu chuẩn!

Trả lời ca ca nửa phần sau câu hỏi, Anne nhìn Junker một cái.

- Con tiếp tục nói đi!

Anne lúc này mới tiếp tục nói:

- Tam ca, gia gia ngồi nhìn Hải Hoàng mắc câu, là muốn xem xem Hải Hoàng ở trong tuyệt cảnh đem ra toàn bộ quân bài trong tay.

- Toàn bộ quân bài? Chẳng lẽ Sainz còn có thứ gì chúng ta không biết?

Anne gật đầu:

- Đúng vậy, chúng ta cùng Sainz đích xác là minh hữu. Nhưng từ 10 năm trước, Sainz đột nhiên hiện ra hai loại phong cách hành sự cực đoan, nhìn bề ngoài hào sảng vô cùng, khiến người ta hận không thể cùng hắn uống thống khoái cả đêm - đây là Sainz chúng ta quen thuộc! Nhưng ở phía trong, âm mưu quỷ kế của hắn không ngừng xuất ra. Vì đạt mục đích không từ thủ đoạn, dường như biến thành một người khác! Sainz không có khả năng biến hóa, vậy chính là... sau lưng Hải Hoàng thêm một người khác thao túng hoặc là hiệp trợ hắn.

- Một người khác?

- Đúng vậy! Tam ca người không phải thường nói, người nghĩ không thông năm năm trước Sainz vì sao từ dưới đất vọt binh, hủy diệt công quốc Mickey sao? Người sau lưng hắn chính là nguyên nhân!

Angus trầm trọng gật đầu:

- Ta hiểu cả rồi, sau lưng Hải Hoàng thêm một người, điều này vi phạm minh ước giữa chúng ta, cho nên gia gia muốn nhìn rõ con bài cuối cùng của sa ngư này rốt cuộc là ai!

- Được rồi, hôm nay đến đây thôi, đều đi chuẩn bị khánh điển ngày mai đi!

Junker đột nhiên xua tay, lại từ trên ngón tay lấy ra hai chiếc nhẫn, một chiếc ném cho Anne, một chiếc khác cho Angus.

- Từ hôm nay, thương lộ duyên hải phía đông Yaqin giao cho Angus phụ trách! Anne, một dải hải vực từ đảo Borg đến Kim Sa Giác là vùng con quản lý, dẫn theo một ngàn lữ đình quân để ý chặt chẽ khu vực này!

Lời vừa nói ra, trong gian ngăn cách những thiếu niên hâm mộ nhìn chăm chăm vào Anne, nàng không ngờ thu được quân quyền rồi. Lão thiên a! Chúng ta lúc nào mới có quân quyền của gia tộc?

Hoặc đổ kỵ, hoặc hâm mộ, nhưng không ai không phục. Nhà Tucker bồi dưỡng đời sau chính là quy củ này, Junker sẽ tùy thời ra đề khảo hạch, ai biểu hiện tốt hơn người, tự nhiên cũng được nhiều hơn so với người khác!

Trong ánh mắt khâm phục và ngạc nhiên, Anne cũng giật mình nói:

Gia gia, Sư Tâm vương tâm sâu ở phía nam nhà ta, còn sáu mươi vạn hải quân trú ở đảo Borg... Mà mục đích của Đỗ Trần thần giáo không rõ, Francis cũng có thể thông qua Goethe điều động hải quân đại tam giác để nghịch chuyển tình thế... một dải hải vực đảo Borg đến Kim Sa Giác cục diện phức tạp như thế, tôn nữ sợ... sợ...

- Con không có tự tin?

Junker đưa tay ra:

- Vậy trả lại nhẫn cho gia gia!

Anne cắn răng, nắm chặt chiếc nhẫn nói:

- Gia gia yên tâm, Anne nhất định không nhục sứ mệnh!

Bên trong nàng lại cười cay đắng, ài, trên vai lại nặng thêm, thật muốn... thật muốn lại tìm một bờ vai dựa vào, khóc một trận.

Nhưng cạnh tranh của gia tộc không cho phép ta có thời gian khóc.

Anne với ánh mắt kiên định đi ra khỏi gian ngăn cách.

Trong phòng khách, dưới bóng đêm, Đỗ Trần và Arthur sau khi cách âm, tiếp tục nói tỉ mỉ chuyện ban ngày chưa kịp nói.

Theo lời Arthur, nhìn chung kế hoạch của Renault cùng suy nghĩ của Junker không sai biệt lắm, mặc dù trên chi tiết chút khác biệt nhỏ, nhưng cốt lõi không sai! Sư Tâm vương đến rồi. Chính con sư tử bên ngoài thường truyền là đã già rệu rã, muốn ngâm thao túng hai mươi vạn đại quân, dùng móng vuốt già

nua của hấn phát tay nghịch chuyển càn khôn, nhất cử san bằng chủ lực hải tộc ở hải vực tây bắc Thương Khung.

Đỗ Trần không khỏi có vài phần kỳ quái, quốc quân có thể đưa ra loại kế hoạch quân lược bậc này, dám cô thân mạo hiểm, thống soái chỉ tay tạo tình thế... làm sao người người đều nói hấn già rệu rã? Ngay cả Arthur cũng không ngoại lệ?

Nhưng loại lời này hấn không có cách nào nói ra khỏi miệng.

Arthur chỉ vào bản lược đồ quân đội nói:

- Đại khái chính là như thế, bất quá kế hoạch gốc của ta là giữ Hải Hoàng ở đây, không có Hải Hoàng, trận pháp quân trấn hải đã giảm đi trên ba phần...

- Sau đó gia gia ta sẽ tự thân chỉ huy đại quân hải vực tiêu diệt quân trấn hải!

Hấn cười hoan hỉ một tiếng:

- Bất quá người mang đến cho ta một tin tức tốt, di dân của công quốc Mickey trên đảo Borg nếu có thể phối hợp với chúng ta, nhân cơ hội tạo bạo loạn trên đảo Borg - sào huyệt của hải tộc, vậy càng thêm hoàn mỹ!

Tay hấn chỉ một điểm trên đảo Borg ở bản đồ:

- Đương nhiên, Renault ta sẽ toàn lực giúp đỡ công quốc Mickey phục quốc!

Đỗ Trần gật đầu:

- Vì phục quốc, người Mickey sẽ toàn lực hiệp trợ các người! Bất quá ta có một nghi vấn, người như thế nào có thể đem Hải Hoàng trì hoãn ở thành Emerald? Chiến đấu tiêu diệt quân trấn hải ít nhất phải có mấy ngày mấy đêm, người không sợ sau khi Hải Hoàng có được tin tức lập tức trở về sao?

- Hấn không về được!

Arthur cười lạnh lùng, đột nhiên vỗ cự kiếm sau lưng:

- Hôm nay ta cố ý để Sainz biết thanh kiếm này, bây giờ nhất định Sainz đang nghĩ, thanh kiếm này rất không tệ, nhưng chỉ thích hợp với ta dùng, nhưng căn bản không cách nào so được thánh khí của đấu thần.

Đỗ Trần lập tức sáng lên:

- Cho nên khi quyết đấu hấn cũng sẽ không lưu ý đến biến hóa của thanh kiếm này, vậy bên trong nó có gì thế?

- Gia gia của ta cất giữ thập nhất cấp đỉnh phong bí pháp bên trong, dùng để cứu mạng cho ta!

Đỗ Trần kinh ngạc nhìn thoáng qua cự kiếm, Arthur lại nói:

- Đúng rồi, hệ thống đấu thần của Thương Khung chúng ta với hai đại lực kia khác nhau, hai đại lực kia sau Vãn Thần đem cửu cấp đỉnh phong tách riêng ra, biến thành thập cấp phong hào đấu thần, thập cấp đấu thần thời Vãn Thần tự động điều chỉnh là thập nhất cấp!

Đỗ Trần gật gù, đích xác là như thế, cái này là một trong những bài học lúc mới chuyển thế Steven cấp cho hấn! Shigeru và Julie là như vậy, thời Vãn Thần tính là thập cấp, sau đó tính là thập nhất cấp.

Nghiêm khắc mà nói, bây giờ Giáo hoàng, Long thần, còn có Tuyết Cơ, ở thời Vãn Thần chính là thập cấp đấu thần, so thực lực của Shigeru không sai biệt lắm, bất quá bây giờ biến thành thập nhất cấp đấu thần rồi.

Arthur cười nói:

- Kỳ thực phong hào "Sư Tâm" của gia gia ta là Giáo hoàng tặng cho, lão nhân gia chỉ nghe thấy uy phong liền lấy nó dùng, đây là chuyện sáu mươi năm trước! Bây giờ, thực lực của gia gia ta dùng cách tính của Einstein các người là... thập nhị cấp đỉnh phong! Mà trong kiếm của ta, ẩn chứa một kích mạnh nhất của sức mạnh thập nhị cấp đỉnh phong!

Đỗ Trần cười:

- Nói như vậy, Hải Hoàng chết chắc rồi...

- Đúng vậy, ta sẽ "lỡ tay" giết chết Hải Hoàng, sau đó gia gia ta thừa cơ xua quân bắc thượng, nô lệ của đảo Borg đồng thời phát sinh bạo loạn, hải quân đại tam giác của vương tử Goethe giả vờ tuân lệnh, tạo ra phiên toái... những điều này sẽ đồng khởi... ta nghĩ không ra lý do chúng ta thất bại!

- Chờ một chút!

Đỗ Trần đột nhiên nhớ tới một chuyện, vội nói:

- Anne từng ám chỉ với ta, Hải Hoàng này có vấn đề, tuyệt không đơn giản giống biểu hiện bên ngoài...

427. Trận Chiến Vì Đảo Borg - Lễ Vật Đặc Thù

Arthur nở nụ cười, nghi vấn của Đỗ Trần chẳng những không làm hắn lo lắng, ngược lại thêm mấy phần đắc ý.

- Hết thấy đều trong ý liệu!

Đứng lên chỉ bản đồ, Arthur ý khí phong phát, khí độ của Đại nguyên soái đã mơ hồ hiện lên trên người thiếu niên 19 tuổi này:

- Sainz là một trong những người mạnh nhất, bộ thống soái nước ta thành lập tham mưu phân bộ chuyên nghiên cứu phong cách hành sự tính cách bản chất của hắn! Nhiều năm nghiên cứu kết quả cho thấy, tình hình của Sainz không đổi, nhưng phong cách hành sự so trước đó khác biệt hoàn toàn! Cho nên chúng ta hoài nghi bên người Hải Hoàng thêm một nhân vật hành sự hung tàn, hơn nữa sức ảnh hưởng của hắn đối với Hải Hoàng rất lớn!

Đỗ Trần vỗ lên trên bàn "Bốp" một tiếng:

- Ta nói tên gia hỏa này như thế nào luôn làm ta cảm thấy đặc biệt quái dị.

Hắn nhướn mày cười:

- Nếu biết Hải Hoàng có ẩn giấu thứ bản thủ, vậy các ngươi cũng sớm có dự án ứng phó rồi chứ?

Arthur cười cười:

- Thủ hộ đầu thần của ta - tướng quân Leonardo, còn có cột trụ của đế quốc Renault ta - Lancelot lão thừa tướng sẽ giúp chúng ta quét sạch chương ngại này.

Arthur lại nói:

- Vả lại, gia gia của ta nói, kế hoạch lần này của Renault ta có thể không gạt được Junker, nhưng tính tình lão lừa bướng này quá dễ nắm được, hắn cho dù biết rõ chúng ta đang sắp đặt đối phó với mình hữu của hắn, cũng sẽ nhắm một mắt mở một mắt! Cho nên mặt thành Emerald sẽ không phải là vấn đề!

Hắn nhún vai giang tay:

- Ngươi còn vấn đề gì nữa không?

Đỗ Trần sờ mũi:

- Nếu ngươi an bài tốt rồi, ta ngồi "đếm tiền" chẳng phải được sao? Ha ha!

- Được! Vậy kế hoạch toàn diện cứ định như vậy! Ngươi liên lạc với người Mickey và tam giác hải quân một cách nhanh nhất đi!

Arthur nắm chặt chuôi cự kiếm:

- Lần này, ta phải dùng máu tươi của Hải Hoàng tới cho ta rửa cái danh vương tử phế vật của Renault!

Đỗ Trần cười nói:

- Bảy ngày sau khi Arthur vương tử dương danh, ta chúng mừng trước đáng tiếc không thể tự mình quan chiến!

Arthur đưa tới ánh mắt nghi hoặc cùng chờ đợi:

- Chẳng lẽ người không muốn tự mắt nhìn thấy sức mạnh người ban cho ta mạnh mẽ tới mức nào sao?

- Ta muốn! Nhưng ta phải trong bảy ngày này trở lại đảo Borg, lấy thứ trong tử sắc bì giáp, ngoài ra...

Đỗ Trần cười thần bí:

- Ta sẽ cấp cho hành động quân sự của Sư Tâm vương một chút tiện lợi.

- Người định làm như thế nào?

Đỗ Trần giơ tay búng ngón tay, từ cửa chạy ra một con thỏ, nhảy tung tung, tới gần phía trước Arthur, "Bụp" một tiếng, nó biến thành hình dạng Hải Hoàng, không sai biệt lấy một chút.

Arthur trợn mắt há hốc mồm.

Chỉ thấy con thỏ kia hào sảng vỗ ngực mô phỏng ngữ khí của Hải Hoàng nói:

- Sainz ta đoán trước âm mưu của Renault, cho nên âm thầm bí mật trở về đảo Borg chỉ huy đại cục! Padalecki, lập tức đem đại quân tập hợp lại, đưa đến bên mép Sư Tâm vương cho hắn ăn tươi, sau đó nhanh hết sức đem thứ trong tử sắc bì giáp trong huyết động đào ra cho ta.

Arthur sửng sốt nửa ngày trời, đột nhiên quơ lấy chén rượu trên mặt bàn uống cạn, cười to nói:

- Hay, thật sự quá hay! Có Snoopy đi đảo Borg giả mạo Hải Hoàng, đại kế của chúng ta sao chẳng thành!

Đỗ Trần cung khê nâng chén rượu lên:

- Chúc chúng ta thành công, bất quá ta cũng phải đi đảo Borg, mà Đỗ Tư ở đây giả mạo ta! Hắn không biết nói chuyện, chỉ có thể đem tiểu Bối Bối giấu ở miệng thay hắn lên tiếng, người giúp ta chiếu cố cho hắn.

- Điểm này người yên tâm!

- Vậy tốt! Bảy ngày sau, người bắt đầu quyết đấu với Sainz, đó là lúc ta động thủ ở đảo Borg!

Lễ sinh nhật ngàn năm của thành Emerald bắt đầu, hết thấy đều long trọng mà xa hoa. Sinh nhật hai ngàn tuổi của Tucker trở thành thịnh sự hiếm có của đại tam giác hải vực những năm gần đây. Khắp nơi đều là lễ hội đốt pháo hoa, trong ngoài thành Emerald ở ngày đầu tiên bắt đầu khánh điển, tràn ngập không khí lễ hội vui mừng, đường lớn ngõ nhỏ treo đèn kết hoa, biển người, núi người đi lại tấp nập!

Dưới không khí này, Đỗ Trần vượt qua năm ngày đầu yên lặng, tặng lễ, xem chương trình, cùng nhân vật trọng yếu của gia tộc Tucker giao tiếp mật đàm... làm việc mà tuyệt đại bộ phận tân khách đều sẽ làm. Bất quá sau khi chính mắt nhìn thấy, Đỗ Trần sâu sắc cảm thụ được sự cường đại của gia tộc Văn Thần ngàn năm, tuyệt không phải hắn tích lũy vài năm có thể so được!

Thành Emerald tên là thành, thực tế ngoài khu thành trung tâm ra còn có mảnh đất lớn hải đảo ngoài thành, nghiêm khắc mà nói, nó là tiểu quốc hải đảo có hai trăm sáu mươi vạn nhân khẩu, gần thành Emerald, liền có ba mươi vạn quân chính quy, bên cạnh là một nhánh tinh nhuệ lính đinh quân do bí pháp lôi thần thành lập. Ngoài ra, thương lộ của gia tộc Tucker trải rộng tam đại lục khổng chế bao nhiêu dòng binh, thương đội hộ vệ... cái này đều không thể tính được, nhưng dùng ngón chân mà nghĩ cũng biết, đó hẳn là dùng con số trên mười vạn.

Những cái này, vẫn chỉ là thứ bên ngoài Đỗ Trần có thể nhìn thấy.

Thời gian không để cho Đỗ Trần cơ hội hiểu sâu thêm một bước, sáng sớm ngày thứ sáu, tất cả mọi người đều đang chờ đợi trò diễn quan trọng ngày mai - lúc Hải Hoàng và Arthur quyết đấu.

Đỗ Trần cùng Liên Hoa pháp bảo, chỉ mang theo Snoopy lặng lẽ rời khỏi thành Emerald! Bất quá bên người Arthur xuất hiện một hình ảnh Francis - Đỗ Tư và tiểu Bối Bối phối hợp với nhau giả mạo!

Tựa hồ hết thấy đều rất thuận lợi, nhưng Đỗ Trần rời khỏi thành Emerald không lâu, ngoài đại tam giác hải vực bơi tới một chiếc thuyền buồm hai cột, một nữ tử áo trắng tóc đen đứng ở đầu thuyền, đầu vai đậu một con chim nhỏ giống Ma Tước.

Chính là Tuyết Cơ.

Kiểm Nô đứng ở phía sau Tuyết Cơ, trong tay cầm một chiếc hộp nhỏ:

- Vì món lễ vật này làm chậm không ít thời gian a! Thiết nghĩ tế điện sinh nhật của Nguyên soái Tucker đã bắt đầu mấy ngày rồi...

Trong miệng tuy là ôan oán hận, nhưng sắc mặt Kiểm Nô đeo vẻ đắc ý, ả đối với lễ vật mà đám người mình tỉ mỉ chuẩn bị vô cùng vừa lòng, tự nhận tuyết sẽ không mất mặt Thẩm Thủy Hồ.

Tuyết Cơ quay đầu mỉm cười:

- Kiểm Nô, không có gì đáng ngại! Nghe nói quy củ gia tộc Tucker rất nhiều, lúc này khánh điển mặc dù bắt đầu rồi, nhưng quan trọng nhất là nghi thức tế điện phải cuối tháng mới...

- Grào!

Đang nói, Long Tước trên đầu vai Tuyết Cơ khẽ cất một tiếng long ngâm, trên khuôn mặt nhỏ xinh xắn đầy vẻ không hài lòng:

- Kiểm Nô, đem "lễ vật" của người xa ra một chút, ta ghét tên gia hỏa này.

- Khách khách.

Trong hộp tiến ra tiếng cười rất cổ quái, nguyên lai lễ vật các nàng chuẩn bị không ngờ là một món vật sống!

- Long Tước, người cho ta không ghét người sao? Ta ở trong biển sâu sung sướng tự tại, nhưng người lại bằng vào dị năng chủng tộc bắt ta, hừ! Không ngờ còn muốn đem ta thành lễ vật tặng người! Người cho ta và người cùng một dạng cốt khí, thích làm nô tài cho nhân loại sao?

Long Tước bị chửi đến hỏa diễm trên người bốc lên, lạnh lùng quát:

- Người đã kí khế ước rồi, thành thật chút! Kiểm Nô, không nghe được ta nói gì sao?

Con Long Tước này là thần sủng của Margaret, Kiểm Nô cũng không dám bỏ qua sắc mặt của nó, cười một tiếng hời hợt, liền đem chiếc hộp giao cho kiểm tỳ thu lại, nó cũng không có khả năng rời khỏi chiếc thuyền này, lực cảm ứng siêu việt của Long Tước khiến nó giống như ở cùng bên trong hộp với thứ đáng ghét kia, không khỏi oán giận nói:

- Đồ dơ bẩn đáng chết, người sao nhớ tới dùng thứ này làm lễ vật?

Kiểm Nô cười bồi:

- Sinh nhật hai ngàn tuổi của nguyên soái Tucker, ngày lớn bậc này, Thẩm Thủy Hồ ta nếu là chỉ tặng một lễ vật bình thường, chẳng phải khiến người ta xem nhẹ? Thành Emerald bốn mắt là biển, hậu nhân của Nguyên soái Tucker cũng là dựa vào biển mà sống, phần "lễ vật" này đối với bọn họ có chỗ tốt khó nói, đem tặng, càng thể hiện uy phong của thần ta!

Dừng một chút, ả lại nói:

- Hơn nữa thần của ta đã nói, mấy năm gần đây Junker và Hải Hoàng bằng mặt không bằng lòng, hôm nay ta tặng phần "lễ vật" cùng Hải Hoàng có một đoạn quá độ, cũng là đang cho thấy Thẩm Thủy Hồ toàn lực ủng hộ thái độ của gia tộc Tucker, cho Hải Hoàng một lời cảnh cáo...

Nghe được Long Tước và Kiểm Nô tính kế với người ta câu tâm đầu giác, Tuyết Cơ hơi khẽ nhú mày, cất lời hỏi:

- Bỏ đi, đừng nhắc tới điều đó nữa! Kiểm Nô, hôm nay chúng ta đã tiến vào đại tam giác hải vực, trước tiên nên đi đảo Borg giết Francis, hay là đi thành Emerald đưa lễ trước?

Kiểm Nô suy nghĩ một chút:

- Ta sợ rằng Francis cũng đã đến thành Emerald... Tiểu thư, không bằng chúng ta đến đảo Borg trước xem qua, nếu như Francis ở đó, giết hắn ngay tại chỗ! Nếu hắn đã tới thành Emerald, vậy chúng ta nghĩ biện pháp khác - khi đang khánh điển, quy củ của gia tộc Tucker nhiều tới mức khiến người ta đau đầu, nếu là Francis thân đã ở thành Emerald, e rằng còn có chút phiền toái.

Tuyết Cơ gật đầu, lại hiếu kỳ nói:

- Nhưng chúng ta mang theo "lễ vật" kia tới đảo Borg, sẽ có chộc giận Hải tộc hay không? Dù sao như người nói, "lễ vật" của chúng ta và Hải Hoàng một đoạn thời gian quá độ!

Kiểm Nô lắc đầu:

- Không vấn đề gì! Hải Hoàng cho dù trong lòng không thoải mái, nhưng chắc hẳn bọn chúng cũng không dám nổi giận với người của Thẩm Thủy Hồ!

Mấy người thương nghị đã xong, chiếc thuyền buồm hai cột dưới chân cũng có phương hướng rõ ràng, chậm rãi điều chỉnh phương hướng hải lộ hướng tới đảo Borg, mượn gió phá sóng mà đi.

Lúc đêm khuya ngày thứ sáu sinh nhật Tucker, Đỗ Trần đã lặng lẽ bí mật tới đảo Borg, tới lầu các hành chính gần Nữ Thần cung. Giờ phút này trong lầu các đang sáng tỏ, lão ô quy Padalecki vẫn ở lại đang chăm chỉ vùi đầu vào xử lý công văn đầy đặc.

Đỗ Trần và Snoopy ẩn trong Liên Hoa, đi tới ngoài góc phòng ngoài cửa của Padelecki, len lén nhìn liếc lão ô quy trong phòng một cái, Đỗ Trần vuốt mũi cười nói:

- Snoopy, tiếp theo phải xem vào người rồi! Ta sẽ ẩn trên người ngươi tận lực nói ít lời, ngươi cũng thu liễm cái tỳ khí của ngươi lại, chớ lộ chân tướng.

Snoopy dậm chân nói:

- Gia là thổ, nhưng chưa từng làm hỏng việc!

Nổi rồi, hắn "phốc" biến thành hình dạng Hải Hoàng, ở trong Liên Hoa mặc y phục xong, đồng thời đem Đỗ Trần ẩn thân trong Liên Hoa treo ở túi bên, sau đó nghênh ngang mở cửa phòng.

- Padelecki, ta đã về!

428. Trận Chiến Vì Đảo Borg - Ngoan Ngoãn Giao Lại Cho Ta Đi!

Lão ô quy đang ký tên lên một văn kiện, nghe vậy cả kinh, ngẩng đầu kinh hãi nhìn Snoopy, nhất thời trợn mắt há mồm:

- Bệ, bệ hạ?

Snoopy đi nhanh tới trước mặt hắn, làm dấu im lặng, nghiêm nghị nói:

- Có việc lớn phát sinh rồi! Cầm miệng, nghe ta nói, sau đó đi làm việc!

Lão ô quy nghiêm sắc mặt, vội quỳ xuống lắng nghe mệnh lệnh của bệ hạ!

- Ta ở thành Emerald có được tin tức, hạm đội phương bắc Renault muốn thừa dịp khi ta đi dự lễ phát động công kích, cho nên ngay trong đêm bí mật về đảo Borg, người còn lại đang ở thành Emerald giúp ta che giấu...

Padalecki trước sợ sau mừng, ngẩng mạnh đầu lên cười siểm nịnh nói:

- Bệ hạ anh minh, như vậy chúng ta liền có thể cho đế quốc Renault một cái kinh hi "to lớn". Một mặt nói, trong lòng lão ô quy còn có mấy phần nghi hoặc, làm sao cảm thấy có điểm quái dị? Trước đây dưới loại tính huống nguy cơ tuyệt mật, bệ hạ đều là trước tiên thương lượng phương pháp ứng đối với mình, sau đó ở trên ý kiến của mình đưa ra sửa đổi lại rồi chấp hành, hôm nay người làm sao cứ rần rần đoán thế vậy?

Cái này cũng không trách Đỗ Trần và Snoopy không tốt, dù sao bọn họ mới biết Sainz được mấy ngày! Có thể đem ngữ khí và động tác nhỏ của hắn mô phỏng tới vừa giống vừa khéo đã rất không dễ rồi! Về phần phong cách hành sự lúc cơ mật nếu là cũng có thể mô phỏng giống hệt, vậy là quý rồi!

Bất quá may thay, trong lòng có trăm mối nghi hoặc, lão ô quy tin tưởng một điểm, chính là tinh thần lực của hắn tuyệt sẽ không nhìn sai! Người trước mắt từ vẻ ngoài tới linh hồn, căn bản triệt triệt để để là bộ hạ Sainz.

Chỉ cần là quyết định bộ hạ đưa ra, mình phải tuân thủ!

Lão ô quy khiêm cung đem điểm nghi ngại duy nhất ném ra khỏi đầu óc.

Snoopy ngồi ngay ngắn lên chỗ của lão ô quy, phân phó:

- Ra lệnh cho sáu quân đoàn tiên phong của quân trấn hải lập tức tập kết ở chỗ nước nông phía nam đảo Borg, đồng thời quân trú trên đảo Borg rút ra một nửa tới tiếp ứng...

Lão ô quy cả kinh:

- Bộ hạ, ngài xác định là khu nước nông, huynh đệ quân trấn hải am hiểu tác chiến biển sâu, khu nước nông đó là địa điểm ưu thế của Renault a!

"Sainz" cười thần bí:

- Nói cho tướng lĩnh tiền tuyến an tâm, ta sớm đã an bài tốt mọi thứ rồi! Tức khắc tập kết ở khu vực nước nông, chẳng lẽ người quên trận chiến đã qua của ta sao?

Loại đáp án thần bí mơ hồ này khiến Padalecki chột cười, lòng hắn nghĩ, ta làm sao quên được. Bộ hạ có năng lực vận binh dưới đất thần bí, khu nước nông có lợi cho Renault, cũng chẳng phải là có lợi cho quân của ta khi rút ngắn thời gian công kích lúc bất ngờ sao? Ha ha, bộ hạ anh minh.

Đỗ Trần ở trên Liên Hoa nhìn thấy vẻ mặt của lão ô quy chột lo chột mừng, nhếch môi, tùy cho người nghĩ thế nào! Vì không xuất chân tướng, lão tử dặn dò Snoopy tất cả đều dùng loại nhập nhằng hai nghĩa. Tùy người lý giải ngôn ngữ của mệnh lệnh truyền xuống.

- Sao còn không đi chấp hành mệnh lệnh?

Snoopy thanh sắc câu lệ, dường như đang trách Padalecki đang làm chậm trễ quân cơ.

Lão ô quy sững sốt một chút, quỳ xuống vờn tay ra:

- Bộ hạ, lão nô... quân phù điều binh? Không có quân phù điều binh của ngài, tướng lĩnh quân trấn hải sẽ không tin ta a!

Quân đội nhà ai không có quy củ, quân đội nhà ai điều động không cần binh phù lệnh tiễn!

Lão ô quy nghi hoặc nhìn Hải Hoàng, binh phù, hiện diện của Hải Hoàng, đây là hai điều kiện tất yếu điều động Hải quân. Thiếu một cái không được! Đây chính là quy củ ngàn năm qua của hải tộc chúng ta a.

Bộ hạ sau khi hạ lệnh làm sao không đưa ra binh phù?

Không khí trong lâu các có vài phần âm lãnh, lại thấy Snoopy mỉm cười, thông thả từ trong túi lấy ra một lệnh bài lớn bằng bàn tay, hình dạng sa ngư, chính diện mấy chữ vàng - trấn hải thất quân hiệu mệnh.

Padalecki lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cung kính nhận lệnh bài, xem xét qua một cái, gật đầu cười!

- Lão nô tức khắc chấp hành mệnh lệnh của ngài!

Trong Liên Hoa Đỗ Trần cũng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng lừa qua được rồi

Sáu ngày đầu khánh điển Đỗ Trần cũng không nhàn rồi, hắn thuận tay từ trên người Hải Hoàng móc một chút đồ, mà Alex ngay cả Thú Hoàng Tử cũng có thể làm giả ngay đêm đó vội vàng làm việc, "Đỉnh đỉnh đang đang" tức khắc cấp cho Snoopy một cái Hải Hoàng lệnh tiễn! Sau đó Đỗ Trần lại đem thứ đó đưa trả lại trong rương báu của tùy tùng Hải Hoàng

Bất quá trong mũi của sa ngư lệnh bài này giữ lại dấu hiệu độc môn của Alex, Đỗ Trần còn thật sự sợ xảy ra vấn đề!

- Chờ một chút!

Snoopy gọi lão ô quy lại:

- Huynh đệ bên trong huyết động mài dũa hộp thánh khí tiến triển như thế nào rồi?

- Hồi bẩm bệ hạ, các huynh đệ theo ngài phân phó làm thêm giờ, đại khái còn cần chừng 15 ngày!

Với kế hoạch ban đầu của Hải tộc, hộp thánh khí xác thực sau 15 ngày, cũng chính là sau khi lễ tiết chủ yếu của khánh điển thành Emerald kết thúc, khi Hải Hoàng trở lại đảo Borg sẽ kịp thời bị mở ra.

Nhưng 15 ngày? Quá lâu rồi, nhưng là cao thủ Hải tộc thật sự đã dưới trạng thái công tác cực hạn, cũng rõ ràng không nhanh được nữa, Snoopy hơi chút sầu muộn nói:

- Được rồi! Kêu các huynh đệ nhanh lên chút! Ta... thật sự đợi không nổi nữa!

Padalecki nghiêm mặt nói:

- Bệ hạ, ta hiểu tâm tình của ngài!

Hắn cắn răng:

- Ta sẽ kêu các huynh đệ không tiếc trả giá, liều mạng tăng nhanh tốc độ, mười ngày, không, trong vòng bảy ngày sẽ đem thứ bên trong tới trước mặt ngài!

Sainz gật đầu, lại phân phó:

- Padalecki, đại chiến sắp tới rồi, ta sợ nô lệ trên đảo sẽ xảy ra chuyện, người đi truyền lệnh thuận tiện gọi thủ lĩnh bọn nô lệ Damon và Phillip tới đây!

Sau khi lão ô quy đi không lâu, hai thủ lĩnh nô lệ Đỗ Trần chỉ tên muốn gặp đi tới lầu các, bọn họ vừa vào cửa, phần hận nhìn Hải Hoàng Sainz đang ngồi chính vị, không để ý tới hành lễ nói:

- Bái kiến chủ nhân!

Hải Hoàng phất tay, rầm, cửa lớn sau lưng đã đóng chặt, hai người kinh hoàng, quay ngoắt đầu lại vừa nhìn đã thấy Đỗ Trần ở cửa đang mỉm cười nhìn bọn họ.

Nhìn bộ dạng thờ ơ của Hải Hoàng, lại nhìn nụ cười tự tin của Đỗ Trần sau lưng, hai người chột hiểu ra:

- Là ngài? Quá tốt rồi, Francis các hạ, có phải là phục quốc có hi vọng rồi?

Nói rồi, hai người này "rầm rầm" ngay tức khắc quỳ trước Đỗ Trần!

Đỗ Trần nhếch mép, mẹ nó, rốt cuộc là chuyện gì a? Cho dù là Porter dẫn bọn họ tôn trọng ta, hai người này năm xưa là Đại tướng quân, Đại nguyên soái công quốc Mickey, cũng không cần thiết tôn kính với ta đến mức gặp mặt tức khắc quỳ xuống chứ?

Đỗ Trần bị sự tôn kính phát ra từ đáy lòng của bọn họ khiến cho ù ù cạc cạc!

Nhưng trong lòng hai người này lại đang suy nghĩ, Lancine tổng quản đã phân phó, phải nghiêm khắc giữ kín thân phận của công chúa điện hạ, mặt khác tương lai Francis rất có thể là nhiếp chính vương của Mickey, trượng phu của nữ vương! Phải cấp cho hắn sự tôn kính giống như quốc vương!

Đỗ Trần nâng hai người dậy, thấp giọng nói:

- Ta phải ở chỗ này phối hợp với huynh đệ giả mạo Hải Hoàng, tạm thời không cách nào liên hệ với vương tử Porter, các người chuyển cáo điện hạ! Giữa trưa ngày mai, Hải Hoàng sẽ chết ở thành Emerald! Đồng thời hạm đội phương bắc của Renault sẽ toàn lực công kích quân trấn hải! Bảo Porter ở lúc đó dẫn các người phát bạo loạn, hải quân đại tam giác hải vực sẽ mượn danh nghĩa hiệp trợ Hải Hoàng giúp đỡ các người... Hai vị huynh đệ, có thể phục quốc thành công hay không, vậy ngày mai phải trông vào các người rồi!

Hai người nhìn nhau một cái, chợt rơi nước mắt, quỳ xuống "rầm rầm" lấy hết sức dập đầu với Đỗ Trần mấy cái, Damon khóc nói:

- Francis các hạ, ngài vì mấy trăm vạn người công quốc Mickey làm hết thấy, chúng ta, chúng ta trọn đời không quên!

- Được rồi, trước tiên đừng khóc nữa! Hết thấy còn chưa thành công, nước mắt nên để lúc Porter đăng cơ hãy chảy ra!

Damon gật gật đầu, lau đi nước mắt:

- Đúng vậy, đợi khi vương tử điện hạ đăng cơ chúng ta lại chúc mừng... đúng rồi, nữ... sủng nhi của nữ thần Porter điện hạ nói, nếu hết thấy đều thuận lợi, người ở ngày đăng cơ sẽ có một điều "kinh hỉ" nhỏ cho ngài!

Phillip cũng hơi chút mang vẻ buồn cười nói:

- Đúng vậy, vương tử nói, khi ngài sau khi nhìn thấy điều "kinh hỉ" đó ngàn vạn lần đừng quá kinh ngạc!

- Kinh hỉ nhỏ? Ài, tiểu tử này làm cái gì đây?

Đỗ Trần cười cười, phát tay bảo hai người đi chuẩn bị trước.

Rốt cuộc cái điều kinh hỉ nhỏ là cái gì đây?

Dưới bóng đêm, một người thì thầm với trăng:

- Muộn rồi sao? Không, ta không tin tình cảm huynh đệ nhiều năm như vậy của ta và Francis, không thể chuyển thành tình yêu! Lancine, ngày nữ vương đăng cơ hết thấy đều dựa vào lời ta làm, hắc, ta muốn xem bộ dạng buồn cười của Francis khi nhìn thấy nữ vương giá lâm...

Có người đang vì tình yêu làm nỗ lực cuối cùng, có người đang vì giết chết Hải Hoàng mà lau kiếm, có người đang giả mạo Sainz tùy ý tra cứu sách mật của Hải tộc, giống vậy có người âm thầm giá lâm hãm đội phương bắc, quát tháo chỉ huy, khí phách vạn trượng...

Đảo Borg, thành Emerald, Kim Sa Giác, hải vực của ba nơi này tạo thành sự yên tĩnh bí ẩn, trong đêm nay, phong vân tề hội, trước khi nổi lên cuồng phong bạo vũ.

Nhưng ngay ở lúc ba giờ rạng sáng ngày hôm sau

Bên trong hồ nước muối, hành cung Hải Hoàng ở đảo Borg, Snoopy đang nổi trên mặt nước ngủ khò khò, mà ở một bên Đỗ Trần đang thừa cơ tra cứu cơ mật của Hải Hoàng, nhưng đúng lúc này, bên tai Đỗ Trần đột nhiên nghe được một âm thanh.

Là âm thanh thủy triều! Nhưng khoảng cách hành cung Hải Hoàng với bờ biển có tới bốn năm mươi dặm, âm thanh của thủy triều có thể truyền tới nơi này sao?

Thần sắc Đỗ Trần biến đổi, ẩn thân giữa Liên Hoa, kêu tỉnh Snoopy:

- Đúng lên, người nghe cẩn thận âm thanh này một chút!

Snoopy mơ mơ màng màng nghe ngóng:

- Có âm thanh nào đâu? Có phải là người khấn trương quá độ hay không, người rõ chưa? Đến đây, cười một cái cho gia...

- Câm miệng!

Đỗ Trần chăm chú lắng nghe, một lát sau, hần thấp giọng nói:

- Trong âm thanh này hàm chứa đấu khí, giống như cao cấp đấu thần dùng nhạc khí mô phỏng ra... Đáng chết, bên trong âm ba này thêm vào bí pháp, là chuyên môn chơi cho ta người ở trong Hải Thần cung nghe!

Nói chính xác, lẽ tất nhiên là chơi cho Hải Hoàng nghe.

Snoopy rất nỗ lực nghe ngóng, nhưng vẫn chẳng nghe được gì:

- Chẳng lẽ tần suất âm thanh này nhắm vào phong hào đấu thần?

Đang suy nghĩ, Trong lòng Đỗ Trần máy động, đem Liên Hoa thu tới mức nhỏ nhất dán trên người Snoopy, mà lúc này cửa phòng ngủ bị mở ra.

- Sainz, ta đã phát tín hiệu rất lâu, vì sao không đến gặp ta?

429. Snoopy Sắc Dụ (thượng)

- Vì sao không đến gặp ta

Theo câu cuối cùng này, cánh cửa khẽ chuyển động, một thân ảnh yêu kiều đi đến.

Thấy rõ hình dạng của người tới, Trong lòng Đỗ Trần "ực" một tiếng, ngay cả Snoopy cũng tạm thời không giữ được khí độ Hải Hoàng, suýt chút nữa kêu lên sợ hãi.

Trong tay cầm một chiếc sáo nhỏ, bình đình quân khôi màu đen, giáo sĩ trường bào màu đỏ... Xích Quân!

Có lẽ có thể xưng hô cách khác vì giờ phút này Đỗ Trần vẫn còn chưa biết đó chính là - Bi Ca tử sĩ.

Đỗ Trần phản ứng trước so với Snoopy, Liên Hoa tiến vào lỗ tai hắn, dùng bí pháp thấp giọng phân phó:

- Người này có thể đi tới hành lang mới bị ta phát giác, ít nhất cũng có thực lực thập cấp sơ giai! Hơn nữa hắn đối với tầm cung của Hải Hoàng quen thuộc vô cùng! Đáng chết, Sainz và Xích Quân sớm có cầu kết! Người vạn lần chớ nói sai!

Snoopy quen nhìn gió to sóng cả thời kỳ Vãn Thần, giờ phút này vừa hoảng loạn, đã nhanh chóng khôi phục khí độ hào sảng của Hải Hoàng, mỉm cười nhìn vào người trước mắt tới gần, trong miệng còn hàm hồ hỏi:

- Sao người lại tới đây?

- Ngược lại ta còn muốn hỏi người!

Âm thanh sau khi người đó mở miệng trong trẻo nhu mỹ, lẽ tất nhiên là một nữ nhân!

- Sainz, người không ở thành Emerald, trở lại đảo Borg làm cái gì?

Lúc này tuyệt đối không thể trả lời sai lầm! Snoopy rất cẩn thận đem lời đã nói với Padalecki lặp lại một lần, lại cường điệu trọng điểm,

- Người yên tâm, vị huynh đệ kia ta để lại ở thành Emerald giả mạo ta rất cơ trí, sẽ không lộ chân tướng!

Nữ nhân sau khi nghe xong gật đầu,

- Nguyên lai là Renault muốn đánh bắt ngờ quân trấn hải...

Một mặt nói, một mặt nàng chủ động bỏ quần khôi trên đầu xuống, làm Đỗ Trần và Snoopy nhìn rõ dung mạo của nàng, là một mỹ nhân Hải tộc. Nếu lấy quan điểm thẩm mỹ của nhân loại đi xem, là một nữ nhân tuyệt mỹ, nhưng trên gương mặt đầy đặc vảy cá hủy đi hình tượng hoàn mỹ của nàng. Bất quá tiểu vương tử Goethe đã nói, ở trong mắt hải tộc, vảy cá ở hai má của mỹ nhân ngư không kém hơn vẻ kinh tâm động phách xử nữ đỏ mặt của thiếu nữ nhân loại, là vẻ đẹp đặc trưng thu hút nhất với nam nhân Hải tộc - đây là một mỹ nhân "Nhất tiểu khuynh thành" trong mắt Hải tộc.

Sau khi mỹ nhân hỏi rõ nguyên do, thái độ lạnh như băng đột nhiên biến mất, lại ám muội dựa vào bên người Snoopy, ôn nhu cười nói:

- Còn chưa nói cho ta, người vì sao không tới gặp ta, ngược lại đợi ta tới tìm người?

Snoopy nổi hết da gà toàn thân, lòng nói: Gia là hổ, đối với mỹ nhân ngư không có hứng thú, người lẫn xa một chút được hay không a? Gia thích mỹ nhân nhi tai dài, mắt đỏ, môi ba múi...

Đỗ Trần cẩn thận dùng bí pháp phân phó:

- Snoopy! Xem ra nữ nhân này là tình phụ nhất lưu của Sainz, người hi sinh chút, gần gũi với nàng ta một chút đi...

Snoopy cắn răng, hai ngón tay nâng cằm mỹ nhân nhi lên, cười ám muội:

- Ta đích xác nghe thấy tín hiệu của nàng, bất quá nếu là ta chủ động đi gặp nàng, chẳng phải là mất đi cơ hội mời mỹ nhân tới phòng ta làm khác sao? Hử?

Quả nhiên thần sủng của Wolfe không phải loại tử tế gì.

Mỹ nhân ngư cười "khách khách" chủ động quấn chặt lấy lồng ngực Snoopy:

- Người ấy à, chỉ dẻo miệng! Vừa rồi người ta nhìn thấy Padalecki ở bờ biển dùng binh phù của người điều động đại quân nên biết người trở lại liền vội tới hỏi có việc gì!

Snoopy hảo sảng vung tay lên:

- Hắc, làm mỹ nhân lo lắng rồi! Không có việc gì lớn, chẳng phải là một con sư tử già khiêu khích đại quân của ta thôi. Ngày mai ta sẽ cho hắn có tới mà không về!

Mỹ nhân ngư rẽ đầu Snoopy, nghiêm mặt nói:

- Người chớ coi thường, vừa rồi ta nhìn thấy người kêu đại quân tập kết ở khu nước nông, đây là vì sao? Người sẽ không phạm sai lầm ngu xuẩn như vậy chứ?

Snoopy trong lòng căng thẳng, cười nói:

- Mỹ nhân quên rồi. Khu nước nông mặc dù có lợi với hạm đội Renault, nhưng cũng có lợi cho ta từ dưới đất vận binh phải không? Ha ha, nàng quên năng lực vận binh dưới đất của ta rồi sao?

Mỹ nhân liếc hắn một cái

- Người nên làm ta vui vẻ đi! Không sự trợ giúp của ta, người làm sao vận binh dưới mặt đất?

Đỗ Trần trong lòng máy động chẳng lẽ bàn tay đen phía sau màn đánh bắt ngờ đảo Borg chính là Xích Quân?

Nói như thế, muốn cướp lấy thứ bên trong tử sắc bì giáp, cũng là Xích Quân?

Như vậy, Hải Hoàng Sainz chỉ là một quân cờ bị Xích Quân dùng sắc đẹp lợi dụng!

Snoopy lòng biết mình nói sai rồi, vội vàng bổ cứu:

- Đúng vậy! Ta đây không phải chính đang nghĩ tìm nàng đi giúp ta vận binh dưới đất, giáo huấn Sư Tâm vương thật dữ dội sao? Nhưng không nghĩ rằng, mỹ nhân nàng lại chủ động đưa tới trong lòng ta...

Mỹ nhân ngư nhìn chằm chằm vào Snoopy hồi lâu, như thế nào cũng nhìn không ra người trước mắt là giả, vì vậy nghi ngại tiêu tan, cười nói:

- Được rồi, ta sẽ giống như trận chiến công quốc Mickey năm năm trước, lại giúp người một lần! Bất quá... người định cảm ơn người ta như thế nào đây?

Mỹ nhân câu hồn nhiếp phách, nhìn Snoopy.

Snoopy trong lòng hô to, Francis, vì chuyện của người và Wolfe, gia hi sinh thôi!

Gia là thổ, nhưng gia không sợ hi sinh sắc tướng!

Nghĩ rồi, hắn nhắm hai mắt, hung hãn hôn lên trên má Mỹ nhân ngư, hai tay ôm loạn, trong miệng còn lầm bầm nói:

- Mỹ nhân, cảm ơn nàng như vậy còn chẳng vừa lòng sao?

- Sainz, người làm cái gì?

Không ngờ mỹ nhân ngư nhăn mày tức giận, đẩy Snoopy ra!

Thỏ gia sững sốt, mỹ nhân ngư kia hừ một tiếng, sắc mặt tốt hơn một chút, ôn nhu nói:

- Hải Hoàng bề hạ của ta, người ta sớm muộn cũng là người của người, vội cái gì? 10 năm trước chúng ta chẳng phải nói rồi sao? Chỉ cần người lấy ra thứ trong tử sắc bì giáp, người ta chính là của người rồi

Snoopy chợt hiểu, nguyên lai "cám ơn" trong miệng mỹ nhân ngư này tịnh chẳng phải là cái kia, mà là thức dục Sainz sớm lấy được thứ trong tử sắc bì giáp, cũng chính là sớm mở hộp thánh khí ra.

Đáng chết, hiểu cả rồi! Hành động khác thường của Sainz, đều là Xích Quân dùng mỹ nhân kế dối được!

Mà mục tiêu của Xích Quân chính là thứ trong bì giáp!

Snoopy vội vàng bổ cứu lời nói sai, cố ý làm ra vẻ háo sắc:

- Mỹ nhân chớ gấp! Lão gia hỏa Padalecki kia nói rồi, chỉ cần đợi 15 ngày thứ kia chính là của nàng rồi! 15 ngày, chỉ sai 15 ngày! Nàng liệu có thể...

Hắn cố ý đem nửa câu sau "liều mạng bảy ngày là được" bỏ đi.

Mỹ nhân ngư lắc lắc nói tay,

- Cái này sao được, đường đường là Hải Hoàng sao có thể nói mà không tính chứ? Người nha, nên thành thành thật thật đợi 15 ngày đi, hi hi!

- Không muốn sao, mỹ nhân, chỉ sai 15 ngày...

Hai người đùa cợt tán tỉnh, câu tâm đầu giác, bận rộn vô cùng nhưng trong lòng Đỗ Trần lại vội tính toán, nữ nhân Xích Quân tới bất thành linh này tiết lộ không ít bí mật, nhưng có một chút không đúng, đó chính là Xích Quân cường đại nhường nào cơ chứ!

Bọn chúng muốn thứ trong hộp thánh khí, phái cao thủ đến đánh nát lớp vỏ cây Sinh Mệnh là được, cần gì kêu Hải Hoàng lao sư động chúng, hao phí mất năm năm chứ?

Chẳng lẽ Xích Quân trong miệng Julie nói mạnh tới không thể tưởng tượng, còn không có cao thủ có thể đánh nát vỏ của cây Sinh Mệnh? Andy khi đó còn có thể làm được điểm này a!

Hoặc là nói, lớp vỏ hộp thánh khí có gì cổ quái mà Xích Quân cũng không có cách, phải kêu Hải Hoàng phát động quốc lực, hao phí năm năm thời gian.

Đỗ Trần chìm vào trầm tư, cho đến một câu nói của mỹ nhân ngư làm hắn bừng tỉnh, nghe được cả người mồ hôi lạnh đầm dề.

- Bệ hạ, chúng ta đi thôi, phóng chừng ngày mai phải khai chiến rồi, tối nay ta tức khắc cùng người đem đại quân từ dưới đất vận chuyển tới dưới chiến trường, người trước tiên tới căn cứ của chúng ta đi!

Phải đi căn cứ của Xích Quân! Bên trong đó sẽ có bao nhiêu cao thủ? Có thể nhìn xuyên qua dị thú Snoopy biến thân hay không?

Đi hay là không đi?

Đỗ Trần cắn răng:

- Snoopy! Trước tiên lấy cớ cho ta có thời gian lưu lại tin tức, sau đó chúng ta đi theo nàng ta, đi liệu thôi! Nên đi căn cứ của Xích Quân... cơ hội khó được, muốn có thu hoạch lớn bao nhiêu, phải xông pha nguy hiểm lớn bấy nhiêu!

Snoopy cười nói:

- Mỹ nhân một chút nữa, ta đây tức khắc đi tập kết quân đội tinh nhuệ dùng đánh lén, nàng ở đây chờ ta chốc lát!

- Được, người ta chờ người, sau khi quân đội tập kết bảo bọn chúng đợi tại bãi biển phía nam, sau đó người tới tìm ta, nhanh một chút nha!

Đỗ Trần và Snoopy rời khỏi tắm cung Hải Hoàng, cùng cảm thấy khẩn trương và kích thích.

Đỗ Trần vuốt mũi:

- Đáng chết, không nghĩ đến sinh ra cảnh ngoài ý muốn này. Đại chiến sắp bắt đầu chẳng biết sẽ diễn biến thành dạng gì nữa!

Snoopy cau mày nói:

- Tôn nhi, nếu không người ở lại nơi này, thuận tiện báo tin thông suốt cho Sư Tâm vương, gia một mình mạo hiểm!

Đỗ Trần đưa mắt ngang qua nhìn hắt một cái.

- Thôi đi! Không có ta ở bên người, hai con thỏ là có thể đánh người ngã xuống rồi! Người có thể mô phỏng hình dáng và tần suất tinh thần của Hải Hoàng, nhưng muốn khi cần vũ lực thống quân, người có thể mô phỏng ra khí tức cấp phong hào của thủy hệ sao?

Snoopy không nói gì, đột nhiên dậm chân nói:

- Gia là thỏ, nhưng gia không sợ chết!

430. Căn Cứ Của Xích Quân! (hạ)

Đỗ Trần ngẩng đầu nhìn sắc trời một cái:

- Người không sợ chết, nhưng ta sợ người làm hỏng việc! Không vội thông tri cho Sư Tâm vương thống quân và Dịch Cốt ở thành Emerald nữa, trước tiên tìm nô lệ đem tình hình chuyển cho Porter, sau đó chúng ta tùy cơ ứng biến vậy!

Việc đến thế này cũng chỉ có thể như vậy thôi, Đỗ Trần tìm đến di dân Mickey có thể tin cậy, đem tin tức Xích Quân đột nhiên xuất hiện truyền đạt cho Porter, không nói thêm, chỉ có một câu "Người tự coi mà làm", tin rằng với sự hợp tác ăn ý nhiều năm của hai người, ít nhất cũng có thể thêm vài phần hệ số bảo hiểm.

Theo đó Đỗ Trần tìm đến Padalecki, Snoopy thần bí bảo Padelecki chuẩn bị quân đội tiến vào lòng đất, lão ô quy bộ dạng "Quả nhiên như thế, ta nghĩ không sai". Hứng khởi tức khắc tập hợp một vạn cấm hải trọng giáp sĩ, còn có hơn một trăm chiến tranh thánh khí loại nhẹ.

Cuối cùng Snoopy phân phó lão ô quy:

- Bốn hoàng tự thân soái lĩnh cấm hải quân từ lòng đất đánh lên, việc trên mặt biển giao cho người! Đánh thắng rồi, cho người thắng quan tiến chức, bị đánh bại, lão tử sẽ chém rụng cái đầu rùa của người!

Lão ô quy trịnh trọng lập quân lệnh trạng, mang theo quân trấn hải hành quân tới khu biển nông phía nam đảo Borg.

Khi sao vệ nữ xuất hiện ở phương đông, Snoopy sai một vạn hải quân theo mỹ nhân ngư đi tới bãi biển vắng vẻ phía nam đảo Borg. Mà mình cùng Đỗ Trần lại tiến vào trong biển tìm được mỹ nhân ngư tránh tai mắt mọi người ở nơi xa - sự tồn tại của nàng chỉ có một mình Hải Hoàng biết.

Trong nước biển tĩnh lặng, ánh mắt mỹ nhân ngư dưới quân khôi lưu chuyển, cười nói:

- Bệ hạ, hết thảy dựa theo quy củ cũ của năm năm trước, ngài bảo binh sĩ dưới tay chuẩn bị đi!

Một câu nói này tức khắc làm Đỗ Trần ngẩn ra, quy củ cũ? Ta nào biết quy củ cũ năm năm trước của các người là cái gì a!

Lúc này nhìn ra kinh nghiệm phong phú vô cùng của Snoopy phát huy tác dụng, nó trầm nghĩ, với tình huống hiện tại, quy củ cũ của mỹ nhân ngư quá nửa là cho Xích Quân thủ đoạn bảo mật, làm một vạn quân quân cấm hải không biết Xích Quân tồn tại, hừ hừ, đánh bạc nào! Thỏ gia mạo hiểm nói:

- Mỹ nhân, năm năm trước đã có huynh đệ sinh nghi ngờ rồi! Hôm nay có nên sửa chút quy củ, để càng thêm bảo mật chút hay không?

"Có nghi ngờ giết chết không phải là được sao?" Trong lòng mỹ nhân ngư lạnh lùng nghĩ một câu, bất quá ngược lại nàng chấp thuận lời Snoopy, gật đầu nói:

- Cũng được, lần này bảo binh sĩ của người không cần phải che mắt, hơn nữa sau khi tập kết thành quân trận ngồi xuống tại chỗ, không có phân phó của ta, ai cũng không cho đứng lên!

Nguyên lai quy củ cũ chính là che mắt, Đỗ Trần ở trong tai Snoopy tán thưởng nó một câu!

Bất quá "Sainz" ngược lại không cần phải che mắt, hắn đứng bên người mỹ nhân ngư, chỉ thấy vị Xích Quân này khê vỡ tầng cát trong nước biển, theo đó mười mấy người trang phục thành viên tiểu đội Xích Quân từ trong tầng cát chui ra!

Bọn họ không nói gì, chỉ cung kính hướng về phía mỹ nhân ngư hành lễ, sau đó vây thành một vòng, trong tay mỗi người đều lấy ra một quả cầu tròn màu vàng. Mỹ nhân ngư dùng đầu ngón tay ở trên mỗi quả cầu màu vàng đất chấm một cái, sau đó cả đội liền chui vào lòng đất.

Đỗ Trần nhìn tới ù ù cạc cạc, bất quá hắn cảm ứng được, trên quả cầu nhỏ màu vàng kia có thổ nguyên tố vô vùng dày đặc.

- Bệ hạ! Mời!

Mỹ nhân ngư cũng lấy ra một cầu bóng màu vàng, ở trên tầng cát khua một cái. Đỗ Trần chỉ cảm thấy cảnh sắc trước mắt đột nhiên biến đổi, trong nháy mắt tất cả chuyển đổi tiến vào không gian kỳ diệu dưới đất.

Đây là xuyên độn bí pháp của thổ hệ!

Một mặt khác, thành viên tiểu đội Xích Quân xuất hiện gần quân cấm hải, mười mấy người dùng quả bóng nhỏ trong tay vẽ một vòng trên mặt đất, một vòng tròn lớn vây trọn quân cấm hải, một vạn đại quân mang hơn một trăm chiến tranh thánh khí chậm rãi tiến vào lòng đất.

Trước mắt là một mảng thế giới hôn ám, mỹ nhân ngư tay cầm quả cầu nhỏ phát tán ánh sáng vàng nhạt đi trước dẫn đường. Chỉ chốc lát sau, hắn ở trên người Snoopy tiến vào huyết động trống trải dưới lòng đất.

- Ui chao! Hải Hoàng bệ hạ đến rồi!

Trong huyết động còn có hai mươi ba thành viên Xích Quân, trang phục tuy thống nhất, bất quá chủng tộc mỗi nhóm không giống nhau, có cả thú nhân, cũng có Hải tộc, càng rất nhiều địa nho, băng sương cự nhân đều là chi loại chủng tộc hiếm thấy trên tam đại lục, trong đó một nữ nhân loại tiến lên gọi Snoopy.

Snoopy cười ha ha:

- Là người a, lâu rồi không gặp!

Rồi hắn hàm hồ cùng với lão thái thái bảy tám mươi tuổi này hàn huyên.

Đỗ Trần càng nhìn càng cảm thấy mê muội, Từ việc Sainz có tư cách tiến vào căn cứ Xích Quân mà đoán, hẳn hẳn là biết Xích Quân tồn tại. chỉ là...

Không biết rằng hắn đang bị Xích Quân dùng mỹ nhân kế lợi dụng hay là cam chịu bị lợi dụng...

Điều này nói rõ cái gì? Sainz hoặc bị mỹ nhân ngư làm mê mẩn, hoặc chính là cùng Xích Quân nhất định đạt thành hiệp nghị hợp tác nào đó!

Thừa dịp thời gian Snoopy thu hút sức chú ý của mọi người. Đỗ Trần cẩn thận quan sát căn cứ Xích Quân này, huyết động dưới đất này có bốn năm trăm mét vuông, trừ ánh đèn ám hoàng sắc trên vách tường ra, không có trang sức, không có đồ đạc, không có thứ gì ngoài đất cát! Nhưng thành viên Xích Quân tập trung nơi này thành mấy nhóm, ngồi thưởng lượng gì đó, một số người đã thương lượng xong, xuyên tường mà đi, giống ngư bọn chúng đều có năng lực tùy ý xuyên qua lòng đất.

Nơi này dường như là một cái sở hội nghị lâm thời và trung tâm phân phối của Xích Quân.

Lúc này một thành viên Xích Quân xuyên qua bùn đất mà đến, vừa thấy hắn, thành viên Xích Quân trong động lập tức tất cả đứng dậy.

Dung mạo của người này bị quân khô che rồi, vóc người cũng chỉ là bộ dạng nhân loại bình thường, toàn thân trên dưới không có đặc điểm gì. Hắn quét mắt qua mọi người, chấp tay cười:

- Hải Hoàng bệ hạ? Người sao lại tới nơi này?

Tên gia hỏa này cũng là người quen của Hải Hoàng? Snoopy mờ mịt không biết dùng thái độ gì ứng đáp, cũng may mỹ nhân ngư thay hắn nói:

- Tham mưu trưởng, đế quốc Renault ý đồ ngày mai đánh lên quân trấn hải của Hải Hoàng... hôm nay ta đang giúp hắn vận binh từ dưới đất, chuẩn bị cương quyết cho hạm đội Renault một chút giáo huấn!

Tham mưu trưởng gật đầu:

- Ủm, việc này trong vòng quyền hạn của người, cứ tiếp tục đi!

Suy nghĩ một hồi, hắn hỏi Snoopy:

- Bệ hạ Sainz, vậy thứ kia tiến triển thế nào rồi?

Snoopy đáp:

- Sau 15 ngày tức khắc có kết quả!

Tham mưu trưởng cười thanh thản:

- Vậy thì tốt! Ngay từ năm năm trước phát hiện thứ kia ở trong hộp thánh khí do cây Sinh Mệnh và Đại Địa Tinh Hoa liên thủ sắp đặt, trái tim ta luôn vướng mắc. Năm năm rồi, ha ha, cuối cùng sắp thành công rồi!

Nói rồi, hắn khom người trước Snoopy:

- Nhờ có bệ hạ phát động sức mạnh toàn tộc Hải tộc, mới có thể trong năm năm có được thứ kia!

Nguyên lai hộp thánh khí kia là hai trong thiên hạ ngũ nguyên chi lực liên thủ bày ra, khó trách Xích Quân phải mượn sức mạnh toàn tộc của Hải tộc!

Snoopy liếc mắt nhìn mỹ nhân ngư một cái:

- Vì một nụ cười của mỹ nhân, dùng sức của toàn tộc có sao?

Tham mưu trưởng ha ha cười to:

- Bệ hạ quả thật biết làm mỹ nhân vui lòng, ngài yên tâm, 15 ngày sau, Sophie sẽ mang theo thứ đồ tốt chúng ta thương lượng xuất hiện ở trước mặt ngài!

Nguyên lai mỹ nhân ngư tên là Sophie, nhưng thứ đồ tốt Sainz cùng Xích Quân thương lượng là chỉ cái gì đây?

Tình báo không đủ, Đỗ Trần nghĩ tới trầy da đầu.

Lúc này tham mưu trưởng lại nói:

- Trận chiến ngày mai với Renault, bệ hạ phải chăng có lòng tin? Ngàn vạn lần chớ để Renault tấn công lên đảo Borg, trì hoãn thời gian lấy thứ kia mới được!

- Cái này người yên tâm, Sainz ta còn có tự tin đối phó lão sư tử kia!

Snoopy vỗ ngực, nhưng con mắt xoay chuyển, nhìn như cười đùa, thực tế nói khách sáo:

- Người nếu thật sự lo lắng, trực tiếp đem thủ hạ người lên đảo Borg bảo hộ nó cũng được!

Tham mưu trưởng xua xua tay, cũng nói đùa:

- Ta tự nhiên tin bệ hạ ngài, hơn nữa, thủ hạ của ta vài người nhỏ nhoi, nào có thể bì được sự bảo hiểm mấy mươi vạn đại quân của ngài?

Cứ như vậy, Snoopy giả mạo Hải Hoàng, tiếp tục nói khách sáo lừa gạt, hắn không dám nói quá trắng trợn, thứ gì đó đối lại cũng chỉ là nói qua loa. Đỗ Trần ở trong Liên Hoa thúc đẩy tất cả trí tuệ, liều mạng tổng kết phân tích.

Đợi sau khi tham mưu trưởng cùng "Hải Hoàng" cáo biệt, Đỗ Trần cơ bản xác định được mấy việc. Đầu tiên, Hải Hoàng 10 năm trước cùng Xích Quân đạt thành hiệp nghị, Xích Quân cấp cho Hải Hoàng tuyệt

đại mỹ nhân trong mắt Hải tộc, thêm vào rất nhiều chỗ tốt - rất có khả năng có liên quan đến sức mạnh! Mà Hải Hoàng giúp bọn họ tìm thứ trong tử sắc bì giáp. Xích Quân ngày thường cùng Hải Hoàng không can thiệp lẫn nhau, mỗi người làm việc của mình, bất quá khi cần cũng sẽ hiệp trợ lẫn nhau, trên căn bản bọn họ là quan hệ bình đẳng.

Bên cạnh đó Xích Quân ở phụ cận đảo Borg chỉ có hơn ba mươi người, sức ảnh hưởng không tính là cường đại. Nhưng thứ bọn chúng dùng để xuyên đất bùn, là cấp cao của Xích Quân dùng luyện kim thuật chế tác mà thành, nội bộ Xích Quân có một cao thủ luyện kim so với Phillip còn thiên tài hơn, xương cốt của Julie là có thể xuất ra từ tay người này!

Một lần nữa, kết cấu của Xích Quân vô cùng khổng lồ, tham mưu trưởng này chỉ là tham mưu trưởng của phân bộ đại tam giác hải vực, phân bộ cùng loại còn có rất nhiều, mà Julie hẳn là thuộc về thành viên nòng cốt của bốn bộ Xích Quân.

Cuối cùng là một điểm Đỗ Trần ước đoán, thi thể của nữ thần Mickey, có khả năng là lừa gạt Hải Hoàng trộm đi! Bởi vì từ thời gian, địa điểm và năng lực mà xem, chỉ có Xích Quân phù hợp điều kiện nhiều và lớn như vậy! Đương nhiên, đây chỉ là một cái ước đoán.

Mang một người xuyên xuống lòng đất và mang một vạn người xuyên xuống lòng đất, tiêu hao thời gian và tinh lực tự nhiên khác nhau, Đỗ Trần và Snoopy ở lại trong căn cứ bảy tám giờ, nhưng một vạn quân kia vẫn còn đang ở trên đường vận chuyển.

Snoopy tìm một cái cốc tới góc phòng, nhỏ giọng hỏi người ở lưng:

- Cháu trai, làm sao bây giờ? Thật sự phải đem một vạn hải quân và hơn trăm chiến tranh thánh khí ra đánh lên hạm đội Renault sao? Sư Tâm vương thậm chí một chút chuẩn bị cũng không có a!

Đỗ Trần ở trong tai hắn nói:

- Không sai, Sư Tâm vương còn tưởng rằng mặt này đại quân Hải tộc đã tê liệt rồi, sợ rằng căn bản không có bộ đội dự bị... cái này còn ở tiếp theo, quan trọng là tòa căn cứ Xích Quân xử lý thế nào?

Vuốt mũi, Đỗ Trần trầm ngâm nói:

- Nghĩ biện pháp hủy đi chỗ này sợ rằng sẽ đả thảo kinh xà, nhưng lưu nó lại... bảy ngày sau khi nhận thứ kia sẽ có biến số vô cùng, nói không chừng Xích Quân sẽ luôn nhìn chăm chăm vào thứ kia, chỉ cần chúng ta vừa nhận lấy, bọn chúng sẽ ra mặt yêu cầu, đến lúc đó phiền toái rồi! Hơn nữa Porter phục quốc nói không chừng cũng sẽ bị ảnh hưởng... Snoopy, người thấy thế nào?

Snoopy suy nghĩ một chút:

- Chỗ xấu của việc lưu lại căn cứ này so với đả thảo kinh xà còn nghiêm trọng hơn! Bất qua Francis, người định tiêu hủy nó thế nào?

Đỗ Trần mỉm cười, tính toán nói:

- Ta muốn tạo ra một cảnh ngoài ý liệu, cảnh này bị Xích Quân phát giác, người phá hủy căn cứ này không phải là cố ý nhằm vào Xích Quân, mà là không cẩn thận, không chú ý, vô tình đem nó cuốn vào... không thể đả thảo kinh xà, vậy không muốn sao!

431. Gặp Nhau Trong Số Mệnh (thượng) - Sư Tâm Vương

- Người nếu có thể làm được điều này, gia cho người một nụ cười.

- Không tin người đợi rồi xem!

Đỗ Trần ở trong Liên Hoa nhìn đồng hồ bỏ túi. Bây giờ là buổi sáng, dựa theo kế hoạch của Renault, 12 giờ trưa khi Arthur tru sát Hải Hoàng hết thủy diễn biến như sau: một vạn quân cấm hải sau khi trận chiến bắt đầu sẽ dựa theo tình thế trên chiến trường ra khỏi đất... chúng ta còn có hai giờ nữa.

- Người rốt cuộc muốn làm cái gì? Nói rõ ràng cho gia!

Đỗ Trần nhún vai cười, Kêu Sư Tâm vương đem chiến trường "vô ý" mở rộng tới lòng đất không phải được sao?

- Người muốn đem kết cấu dưới đất ở phụ cận hải vực đi hủy diệt?

- À ừm! Yên tâm đi, ta sẽ kêu Sư Tâm vương thật cẩn thận, sẽ không làm cho đảo Borg ảnh hưởng quá lớn... dựa theo ta nói mà làm!

Nghe trong tai Đỗ Trần dùng bí pháp phân phó, Snoopy trở lại giữa căn cứ, nhìn chăm chăm Sophie:

- Mỹ nhân, đại quân của ta sắp tới địa điểm chỉ định rồi, nàng trước tiên đưa ta đến phụ cận chiến trường xem một chút!

Sophie kinh ngạc nhìn Snoopy một cái, Bệ hạ ngài đối hải đồ phía nam đảo Borg còn không quen thuộc sao? Hay nói cách khác, ngài không có lòng tin đối phó lão sư tử kia ư?

Snoopy cười tự phụ, Trên chiến trường thiên biến vạn hóa, quen thuộc hải đồ không bằng với thắng lợi! Ta ăn chắc lão sư tử kia, nhưng bổn hoàng muốn đem toàn cục nắm chặt giữa bàn tay!

Sophie trong mỹ mục kinh dị không thôi, kéo tay Snoopy lên:

- Được rồi, chúng ta đi! Bất quá người cẩn thận một chút, chớ bị thám tử Renault phát hiện đó!

Nàng nhỏ giọng dặn dò:

- Sainz, biết người 10 năm rồi, chỉ có những lời này của người mới khiến người ta run sợ trong lòng, người như thế, mới giống một vị vương giả.

Snoopy âm thầm lẻ lười, lời này không phải là ta nói, càng không phải là Sainz nói, đều từ miệng Francis mà ra a!

"Vương giả?" Tôn nhi kia trước mắt ưu nhã, sau lưng che đầy lương gạt không việc gì không làm, xứng với từ này sao?

Sophia lấy ra quả cầu nhỏ màu vàng, đem Snoopy và Đỗ Trần đưa tới dưới bãi cát biển ở chiến trường dự định, lúc này lão ô quy Padalecki soái lĩnh quân trấn hải đã tập kết hoàn tất ở đây. Trên tới giữa không trung, dưới tới đáy biển, khắp nơi đều là quân đội Hải tộc và chiến tranh thánh khí! Theo đó, Sophia lưu lại dưới đất, mà Snoopy ở dưới tầng cát, hơi thò đầu ra, ẩn tàng hình tích, ngay cả Hải tộc cũng giấu.

Đỗ Trần ở trong tai Snoopy nói:

- Người ở chỗ này trì hoãn nửa giờ, ta đi tìm Sư Tâm vương, sau khi đàm phán ổn thỏa lập tức trở lại tìm người!

Nói rồi, Đỗ Trần cười Liên Hoa theo cát biển dưới biển tiến về phía trước. Trên đường đi về phía nam, ước chừng hơn hai mươi dặm, trên đỉnh đầu ánh mặt trời chiếu vào nước biển đột nhiên trở nên tối sẫm, hạm đội Renault bao trùm mảng lớn ngoài khơi, đang trên đường tới công kích.

Ở giữa biển mà tiến hành việc bí mật đánh bất ngờ Hải tộc, vậy chẳng bằng nằm mơ nói mộng! Hạm đội Renault cơ bản cũng bỏ qua tính bất ngờ trên chiến lược mà thay bằng việc tấn công từ xa, quang minh chính đại, nhưng sát khí đằng đằng! Sau khi Đỗ Trần bay ra khỏi mặt biển chỉ cảm thấy một cổ sát khí đập vào mặt.

Dưới khoảng trời biển tiếp xúc với nhau, cảnh tượng vạn chiếc chiến hạm hoành hành đại hải khiến lòng người phát run, nhưng thời gian gấp gáp, Đỗ Trần sau khi liếc mắt một cái xác định vị trí kỳ hạm, liền uốn người phóng đến cờ xí kim sắc sư tử trên nó. Hầm biển nhỏ Liên Hoa như cũ. Không muốn làm quá nhiều người biết hẳn trước khi hủy diệt căn cứ của Xích Quân gặp Sư Tâm vương.

Ngay vào lúc này trong tai Đỗ Trần đột nhiên nghe được một tiếng gầm tức giận như tiếng sấm, chấn Liên Hoa của hắn rung lên.

- Kể nào dám nhìn lén đại quân Renault, không biết lễ tiết trước mặt Sư Tâm vương sao?

Cái gì? Liên Hoa của ta bị phát hiện sao?

Đỗ Trần cũng không phải là quá tự phụ, nhưng thiên hạ trừ Tyre thú, không ngờ còn có người có thể phát hiện Liên Hoa pháp bảo!

Điều này không thể nào! Ngay cả người kia là... thần!

Trên mặt biển tĩnh lặng, chỉ có tiếng thuyền biển gặt nước, ngoại trừ Đỗ Trần không ai nghe được tiếng gầm phần nộ kia.

Cơ hồ cùng lúc đó, một sức mạnh hàng long phục hổ chế trụ Đỗ Trần ẩn thân trong Liên Hoa, chỉ khe khẽ phát lực, liền đem Đỗ Trần biến nhỏ khơi khơi đưa tới bên boong tàu kỳ hạm, không ai biết cỡ sức mạnh kia từ đâu mà tới, ít nhất Đỗ Trần không biết!

Rầm, Liên Hoa bị ném tới trên thiết giáp thuyền, Đỗ Trần thuận thế xoay người một cái, Liên Hoa treo lơ lửng, vững vàng trụ lại! Sau khi hiện ra chân thân nhìn rõ tình hình trên thuyền... hắn đột nhiên nhún người cười cười:

- Thần sứ Đỗ Trần thần giáo Francis ra mặt bệ hạ, Sư Tâm vương quả nhiên danh bất hư truyền, không biết có thể chỉ điểm cho văn bối một chút, ngài như thế nào phát hiện ta ẩn thân trong Liên Hoa nhìn lên ngài?

Trên boong thuyền trống không, chỉ có hai mươi thiết giáp võ sĩ mặt sư tử, mà trung tâm của cửa bọn họ, ngồi trên vương tọa nam vàng, tuyệt đại bá chủ ngạo nghễ lạnh lùng dưới đại kỳ cuồng sư, cả người chiến giáp hai màu tím vàng, dưới chân giày ưng câu, thắt lưng loan vương, hai vai mang kiên giáp dính mặt sư tử vàng, nhưng trên đầu không có quân khôi, chỉ có tóc dài màu vàng mặc gió biển thổi tung bay và con người màu máu sắc bén như mắt ưng.

Trên vương tọa chính là Alonso, ông lạnh lùng đánh giá Đỗ Trần, hồi lâu khóe miệng mới hé ra một nụ cười:

- Không tệ! Thánh khí không tệ, người càng không tệ! Chẳng trách Arthur thường xuyên đem người treo bên mép, quả nhiên là tuổi trẻ tuấn kiệt hiếm có năm gần đây trên tam đại lục!

Đỗ Trần mỉm cười, không cao ngạo cũng không tự ti, chỉ là lễ phép khi gặp trưởng bối của bằng hữu:

- Bệ hạ còn chưa trả lời vấn đề của ta!

Tiểu ý của Sư Tâm vương càng ngày càng nhiều, đột nhiên cười ha hả:

- Khi cầm đầu quân trấn hải, người nếu là có vài phần nhân lực, liền có thể hiểu rõ ta vì sao phát hiện Liên Hoa của người! Francis, người không ở đảo Borg, vì sao ngược lại tới tìm ta?

Đây là một khảo nghiệm với mình sao? Đỗ Trần cũng không hỏi lại, chấp tay nói:

- Bệ hạ, đại chiến chuẩn bị bắt đầu, dưới biển sẽ có một vạn quân trấn hải đột nhiên xuất hiện, còn mong bệ hạ sớm chuẩn bị tốt!

Tin tức chấn kinh nằm ngoài ý liệu này, Sư Tâm vương lại phảng phất như không nghe thấy, sắc mặt vẫn bình đạm bá khí như cũ, hỏi ngược Đỗ Trần:

- Chỉ có một việc này?

Đôi mắt Đỗ Trần chuyển động, thấy gần đó chỉ có hộ vệ thân tín của Sư Tâm vương, liền cười nói:

- Đương nhiên không phải, văn bối còn muốn xin bệ hạ giúp một việc nhỏ - tạo ra một cảnh "ngoài ý muốn" hủy diệt kết cấu dưới đất một mảng hải vực, nhưng không nên ảnh hưởng đến đảo Borg!

- Vì sao?

- Dưới đất có kẻ thù của ta!

Đỗ Trần đã đáp ứng Arthur, việc Xích Quân và Wolfe tạm thời sẽ không nói cho Sư Tâm vương, cho nên nói mơ mơ hồ hồ.

Alonso gật đầu:

- Được! Người cho ta một vương tử ý khí phong phát, không thể rên ra, ta giúp người tru sát kẻ thù, thế này rất công bằng!

Đỗ Trần nở nụ cười, Alonso cũng cười, hai người tán gẫu vài câu.

Sau khi xong việc liên quan đến chiến lược sinh tử của mười vạn đại quân, đối mặt với nhau như vậy cảm giác rất quái dị.

Đỗ Trần chỉ cảm thấy nhân vật cấp truyền thuyết trước mắt và lời đồn trái ngược, Sư Tâm vương không hề già, hơn nữa dung mạo của ông chỉ có bốn năm chục tuổi, càng là bá khí tung hoành, khí độ như cúi nhìn ngàn quân! Nhưng ngoài cái này Đỗ Trần còn có một loại cảm giác là lạ, nhưng nói không ra loại cảm giác này từ đâu tới.

Sư tâm của Sư Tâm vương cũng xuất hiện mê hoặc khó hiểu chốc lát, lông mi màu vàng khẽ nhú lại, ông chậm rãi nói một câu:

- Người và Arthur rất giống...

- Chúng ta là bằng hữu cùng trải qua thí nghiệm phi nhân của Phillip, cùng bị người truy sát, cùng nắm tay kháng địch. Hơn nữa chúng ta có quá khứ giống nhau...

Đỗ Trần bỏ thêm một câu từ đáy lòng, chúng ta còn có chung tổ tiên - Wolfe! Hấn chấp tay:

- Bệ hạ, bằng hữu của ta còn đang ở dưới đất trì hoãn cừu nhân, cáo từ!

Ánh mắt Alonso nhìn về hướng Đỗ Trần không khỏi hiện lên một loại cảm giác hiền từ của trưởng bối, Bằng hữu của người chính là vị giả mạo Hải Hoàng sao? Nói cho ta biết vị trí của hấn, không cần phải đi đón nữa, người cứ ở trên Cuồng Sư hiệu của ta quan chiến!

Đỗ Trần rất ghét loại ngữ khí nửa mệnh lệnh này, nhưng trong lòng không biết vì sao xuất ra thêm một phần vâng lời, uyển chuyển từ chối nói:

- Cái này... vị bằng hữu kia của ta mặc dù khả năng dịch dung rất được, nhưng thực lực bản thân hết sức tệ hại, chút nữa đại chiến bắt đầu, hấn rất khó tự bảo hộ!

Sư Tâm vương cười ngạo nghễ:

- Chiến tranh, đã bắt đầu rồi .

Đỗ Trần sững sốt, kế hoạch ban đầu không phải là 12 giờ bắt đầu chiến đấu sao? Làm sao... quay đầu khảo sát toàn diện mặt biển, hạm đội như bóng mây che biển vẫn đang hải hành, vẫn ở khoảng cách địa điểm chiến đấu theo kế hoạch ban đầu đã định - khu nước nông hơn mười hải lý a!

Loại tình huống này, Alonso thế nào nói chiến đấu đã bắt đầu chứ?

Lúc này Alonso không cho lưỡng lự quát:

- Không muốn bằng hữu của người chết, nói vị trí của hấn cho ta!

Đỗ Trần trong lòng căng thẳng, mơ hồ dự cảm được đã xảy ra việc gì rồi, vội vàng nói:

- Tại phương hướng mười một giờ, ước chừng 17 hải lý!

Sư Tâm vương hơi chút gạt đầu, đột nhiên giọng chấn động đất trời, tay phải vung lên cao, một trường đao đầu sư tử hộ uyển màu tím sẫm xuất hiện ở trong lòng bàn tay, nặng nề hạ xuống! Điều chỉnh tiêu cự, phương hướng mười một giờ, ngoài 17 hải lý trong vòng chu vị một dặm phóng ra Cuồng Lôi Thiên Lao, còn lại... bao trùm tất cả!

Lời còn chưa dứt, Đỗ Trần chỉ nghe thấy thuyền lớn dưới chân vang lên tiếng kim chúc va chạm "leng keng", chiến thuyền to lớn trong hai mươi vạn hạm đội Renault đều chuyển mũi thuyền, tất cả đầu thuyền quay về hướng Sư Tâm vương, cho đến thời khắc này Đỗ Trần mới phát hiện, đội hình của hai mươi vạn đại quân này nhìn giống hành quân, thực tế xếp thành một trận thế thần bí kỳ diệu.

Theo đó, trên trường đao của lão sử tử lôi điện quang mang màu tím hiện lên, điện quang vọt lên, hội tụ lại ở phía chân trời, một đạo điện quang tiếp theo từ trên thuyền lớn của hạm đội Renault lấp lánh vọt lên, cuối cùng bất ngờ ở trên không hình thành một mảng lôi vân che lấp ánh mặt trời.

Sư Tâm vương mặt không chút biểu tình, trường đao lại nâng lên, âm thanh du dương khí phách truyền tới bầu trời. Lôi Vân Phong Bạo đại trận, kích đầu tiên!

Đỗ Trần đột nhiên cảm thấy một cỗ sức mạnh tự nhiên rộng lớn menh mông từ trên trời giáng xuống, ngẩng đầu lên nhìn, điện quang trên mảng lôi vân kia "tí tách" vũ động ẩn đi, nhìn phương hướng, bọn chúng đánh thẳng vào sào huyệt quân trấn hải ở ngoài mười hải lý.

Sư Tâm vương chỉ huy quân đội Renault bất ngờ có sức mạnh hủy diệt tầm xa! Kinh nghiệm tòng quân ở Đại thảo nguyên nói cho Đỗ Trần, nếu là Angius - quân đội của đệ nhất danh tướng Lanning lên chiến trường đối đầu với Sư Tâm vương, tuyệt đối là có đi mà không có về!

Lão thiên a! Khó trách giáo hoàng đối với Thương Khung không sức ảnh hưởng gì, khó trách Thương Khung giáo phụ của giáo đình, ở Renault chỉ có thể làm một gián điệp không được ra mặt! Khó trách giới quân sự công nhận, tam đại lục có ngàn vạn danh tướng, nhưng với Thiên Khung song kiêu không ai có thể tranh phong.

Sai rồi, sau khi Vũ Tôn Robert chết, Thương Khung chỉ còn lại Thiên Kiêu Sư Tâm, Alonso.

432. Gặp Nhau Trong Số Mệnh (hạ)

- Lôi Vân Phong Bạo đại trận, kích thứ hai!

Sư Tâm vương lại nâng trường đao lên!

Lại một mảng thiểm điện rền vang, nếu nhìn kỹ, Lôi Vân kích thứ hai này không ngờ so với kích đầu tiên còn lớn gấp đôi!

Trong tai nghe tiếng sấm đi đùng, lòng bàn tay Đỗ Trần toát ra mồ hôi lạnh! May mắn a! Mình và Snoopy không có kế hoạch dò xét căn cứ của Xích Quân. Nếu mình không đột phát ý tưởng đặc biệt, tới bãi hội Sư Tâm vương... sợ rằng mình và Snoopy đã ở trong sát trận của thập vạn đại quân kết thành đánh thành mảnh vụn!

Đỗ Trần lau trán, mồ hôi lạnh ướt đầm!

Đôi khi, nữ thần vận mệnh chính là hành hạ người như vậy, đem người từ dưới mũi đao của đồ tể sau khi vòng vo một vòng, lại nói với người, thật ra nàng không hề định giết chết người!

Nhìn về phía xa, vùng đất đại quân Hải tộc tập kết bị một bóng mây lớn che ánh mặt trời, lôi quang từ trên trời ụp xuống giống như mưa lớn trút nước. Khoảng cách quá xa, Đỗ Trần không nghe được tiếng gào thét đau đớn nào, nhưng không lâu sau theo sự thịnh nộ của hải triều, mơ hồ chảy tới nước biển màu máu đỏ và... đoạn tay cụt chân gãy chảy xém.

Nhưng ngay lúc này, một vòng bảo hộ màu xanh lam bao trùm cả mặt biển khu nước nông, không ngờ vẫn gian nan phản xạ lại lôi vân phong bạo kia!

Lính thông tin cũng đem tình huống báo lại cho Alonso:

- Bệ hạ, quân trấn hải sau khi gặp một lượt đả kích phát động Trấn Hải Nghịch Thủy trận, bộ đội tiền tuyến bắt đầu bị lôi điện của chính chúng ta cản ngược lại.

Sư Tâm vương không chút cử động, thân hình chậm rãi bay lên, đợi lên tới đỉnh mây, trường đao lần thứ ba vung lên

- Lôi Vân Phong Bạo đại trận, kích thứ ba!

Ầm ầm một tiếng nổ vang, mặc dù là ở ngoài hơn mười hải lý Đỗ Trần cũng bị chấn tới trong tai vang lên ong ong! Hai mắt mở lớn, hắn nhìn thấy màn hào quang của hải tộc không ngờ bị đánh nát.

Không tốt! Chấn động uy lực bậc này, bản thân thổ gia Snoopy kia chịu được sao?

Đỗ Trần khẩn trương, vội vàng ẩn thân Liên Hoa bay đến bên người Alonso:

- Bệ hạ, bằng hữu kia của ta...

- Quân trận của hải tộc đã tan, Liệt Phong Sa trận, thánh khí chi viện mặt sau, còn lại tất cả... xung phong!

Alonso sau khi lớn tiếng ra lệnh, đưa mắt nhìn hướng hạm đội tiên phong đồ sát tàn dư Hải tộc, quay đầu cười với Đỗ Trần:

- Nghĩ minh bạch ta sao có thể phát hiện Liên Hoa của ngươi chưa?

Đỗ Trần sững sốt.

- Nhìn rõ rồi, bệ hạ ngài là thập nhị cấp đầu thần, thân kiêm thuộc tính mộc, hỏa, thủy, xuất ra đủ loại bí pháp lôi điện phong bạo. Ngài sở dĩ có thể phát hiện Liên Hoa của ta... giống với dị năng của Tyre thú, đều là khí lưu biến hóa trong gió nắm được... nhưng bệ hạ, bằng hữu kia của ta...

Đang nói, trên hải vực đối diện chậm rãi bay lên một đoàn lồng sáng lôi điện, đường kính có chừng một dặm, trong lòng sáng chói những bọc một lượng lớn quân sĩ.

Ngay cả phù sa và nước biển cũng không hề bỏ qua, lồng sáng cấp tốc hướng phía hạm đội, nhìn thấy Snoopy chính đang ở bên bờ lồng sáng hoa chân múa tay chữ lớn, hơn nữa Sophia làm bạn với Snoopy điều tra tình hình địch cũng bị vây ở bên trong.

Trong phương viên một dặm quanh Snoopy, tất cả mọi thứ đều bị nó mang theo.

Sư Tâm vương thần nhiên nói:

- Không nghe thấy sao? Khi khai chiến ta đã sắp đặt Cuồng Lôi Thiên Lao bảo hộ bằng hữu của ngươi, tiện thể bắt vài tù binh!

Đỗ Trần thở dài một hơi, thành tâm tán thán:

- Tọa trấn trung quân, phát tay một cái chiến cục đã định, hết thấy đều nằm ở trong tay... quân uy của bệ hạ, Francis bình sinh ít thấy!

Sư Tâm vương hỏi lại:

- Thần tướng Đỗ Đức dưới cờ của ngươi nếu là có hai mươi vạn đại quân, có thể đánh thắng chiến quả như thế nào?

Đỗ Trần cười nói:

- Nếu bệ hạ cho ta mượn hai mươi vạn đại quân, có lẽ ta có thể cho Đỗ Đức thử một lần!

Dứt lời, hai người cùng cười dài!

Chiến đấu mặc dù ở trong thời gian ngắn ngủi vài phút đã định, nhưng tiêu diệt tàn địch, tìm kiếm đào binh, bắt lấy Sophia và tù binh khác trong Cuồng Lôi Thiên Lao, còn tạo ra việc "ngoài ý muốn" mà Đỗ Trần yêu cầu những việc vặt này lại hao phí mất thời gian một ngày.

Đỗ Trần vẫn theo bên người Alonso, ở lại trên kỳ hạm của hạm đội phương bắc, từ đầu đến cuối, chỉ có thân binh vệ đội của Sư Tâm vương gặp Đỗ Trần, giới hạn lớn nhất bảo chứng thân phận và hành tung của Đỗ Trần. Vấn đề tung tích tiết lộ tuy Đỗ Trần không quan tâm, nhưng chính mất chứng kiến lão sư tử này trên chiến trường quả quyết bá đạo, trong lòng hẳn lại lần nữa nghi vấn, vì sao thiên hạ đều nói Alonso già rồi? Một hân quân bị nữ sắc mê hoặc có thể làm ra việc này sao?

Bóng đêm buông xuống, trên boong kỳ hạm vẫn chỉ có vài hộ vệ, Sư Tâm vương ngồi trên vương tọa đối diện với Đỗ Trần được mời dùng bữa, nâng chén thần nhiên cười:

- Bằng hữu của ngươi vẫn là thân phận Hải Hoàng, tạm thời ủy khuất một chút, nhốt cùng với tù binh! Thời khắc này Sainz chân chính hẳn là đã bị Arthur giết chết, thân phận Hải Hoàng của bằng hữu ngươi vẫn còn tác dụng lớn!

Đỗ Trần gật đầu cười nói:

- Đúng vậy, hần còn phải hiệp trợ ta giúp người Mickey phục quốc!

Alonso nhìn kỹ bộ dạng Đỗ Trần đang trả lời, chợt lại nói một câu:

- Người và Arthur thật sự rất giống

Có thể là hiện tượng giống nhau của ta và Arthur tương đối rõ ràng, đều rất giống Wolfe! Đỗ Trần trong lòng nghĩ đùa, trong miệng lại khiêm tốn nói lời các lão nhân đều thích nghe:

- Ta sao có thể so với vương tử Arthur...

- Sao không thể so? Arthur mặc dù thiên tư đặc dị, nhưng tâm khí quá cao!

Sư Tâm vương vung vung chén rượu trong tay, hừ nói:

- Lôi Vân đại trận của ta nó chỉ học được kích đầu tiên, cả ngày kêu phục kích phá vỡ quân trấn hải. Hừ! Hôm nay nếu là Sainz chỉ huy quân trấn hải, dùng ra Nghịch Thủy Đại trận đỉnh phong, ta cũng phải phí chút sức lực... Hừ! Ta đã dạy Arthur phải có tự tin, nhưng không dạy nó cuồng vọng! Điểm này, Arthur không bằng người!

Đỗ Trần cười xấu hổ, thật sự không tiện nói cái gì nữa.

Sư Tâm vương lại nói:

- Đỗ Trần thần giờ phút này ở nơi nào? Ta muốn gặp hần!

- Thần của ta lúc này đang ở Sinh Mệnh mê cung, bệ hạ sợ rằng phải thất vọng

Sư Tâm vương cười to:

- Đỗ Trần thần chỉ có một mình sao? Ha ha, vậy kêu hần cẩn thận chút! Bowness mặc dù ở trong trận chiến tại Auerbach Đại Hạp cốc trúng thương, nhưng "phệ trận" của hần vẫn là một trong ba đại quân trận Vãn Thần, nếu là bị hần tập trung mười vạn quân tinh nhuệ, ngay cả Thần Hoàng cũng có thể giết được!

- Vãn Thần tam đại quân trận?

Đỗ Trần nghe thấy mới lạ, vội vàng hỏi.

Sư Tâm vương chậm rãi nói:

- Đó là ba loại vũ lực mạnh nhất trong đại chiến Vãn Thần, nhất là "phệ" của Bowness, hai là thứ ta mới dùng "Lôi Vân Phong Bạo", thứ ba còn lại là "Thất Tinh Diệu trận" của gia tộc Brockman!

Đỗ Trần trong lòng máy động, Thất Tinh Diệu trận của gia tộc Brockman mạnh như vậy sao? Sau khi chuyện này kết thúc phải mau tìm Ted và Helen - chỉ có họ mới có thể phát huy ra toàn bộ tiềm lực của gia tộc Brockman! Bất quá Sư Tâm vương làm sao có được Lôi Vân Phong Bạo? Chẳng lẽ là Wolfe truyền xuống?

Đỗ Trần đem nghi vấn này chôn ở trong lòng, dù sao hần và Sư Tâm vương cũng không quen thuộc lắm. Quân trận loại cơ mật quốc gia tối cao làm sao hỏi được? Sư Tâm vương cũng không cho hần cơ hội hỏi, hơi chút ảm đạm nói:

- Bất quá nếu nói chiến trận mạnh nhất Vãn Thần, đó là "Sư hoàng gầm thét" của Auerbach, so với hần, Lôi Vân Phong Bạo của ta chỉ là một con sư tử giả, Auerbach mới là bất bại hùng sư chân chính!

Đỗ Trần cười bồi vài cái, trong lòng lại nghĩ, Sư Tâm vương mặc dù khí phách, nhưng không hề cuồng vọng a! Một hôn quân có thể nói ra loại lời này sao?

Lúc này, "Hải Hoàng Sainz" bị binh sĩ Renault trời gô lại đưa lên, ngay cả khóa thánh khí cũng dùng tới! Ngoài Thỏ gia, quân đội hải tộc còn có Sophia cũng bị bắt, chẳng những muốn chống lại chấn động Cuồng Lôi Thiên Lao. Còn muốn tiếp tục giả mạo Hải Hoàng, thật là khổ không nói lên lời! Lúc này hần vừa thấy không có người ngoài, nhìn chăm chăm vào Sư Tâm vương chửi lớn:

- Cháu trai, không có người ngoài nữa, mau thả gia ra!

Alonso lập tức sắc mắt trầm xuống, Đỗ Trần quen với tính xấu của Snoopy, nhưng Sư Tâm vương không có tâm tình tốt như vậy!

Ánh mắt sắc bén quét qua. Snoopy run lấy bầy, nhưng vẫn kêu lên:

- Nhìn cái gì mà nhìn? Ta là thỏ, nhưng ta không sợ người!

- Hừ!

Alonso trầm trọng hừ một tiếng:

- Francis, vừa rồi bộ đội tiền tuyến đã kiểm tra, căn cứ dưới đất người nói không ai còn sống, cả tòa căn cứ đã bị bắn nát! Người có thể mang bằng hữu này của người trở về đảo Borg!

Đỗ Trần hung dữ trừng mắt nhìn Snoopy:

- Bệ hạ thứ lỗi, bằng hữu này của ta tính tình đích xác xấu một chút, bất quá năng lực vẫn rất mạnh!

Hắn dừng một chút:

- Bệ hạ, hẳn là còn có nữ nhân Hải tộc bị bắt cùng Hải Hoàng tên là Sophia

Sư Tâm vương ngưng thần nghĩ một chút:

- Ủm, Sophia đích xác có chút gai, tướng lĩnh tiên phong vì phòng vạn nhất, trước khi mở Cuồng Lôi Thiên Lao dùng chiến tranh thánh khí bắn ả bị trọng thương, nếu người muốn người đâu, đem Sophia dẫn lên!

Rất nhanh, mỹ nhân ngư trọng thương hôn mê thân đeo mười mấy đạo xiềng xích, Đỗ Trần đem nàng cất vào trong Liên Hoa - cái miệng còn sống của Xích Quân chính là có tác dụng lớn! Tiếp đó hắn kêu người mở khóa xích trên người Snoopy, đứng dậy cáo từ.

Sư Tâm vương không hề đứng dậy tiễn, chỉ nhìn Đỗ Trần thêm vài cái:

- Đường biển thông suốt rồi, ta phải dẫn hạm đội chủ lực nam hạ nghênh chiến đế quốc Sauber. Người có việc cứ tới thành Emerald tìm Arthur! Dựa theo kế hoạch ban đầu, mấy ngày này chỉ có hai phân hạm đối phương bắc lưu lại ở đây, phong tỏa hải lộ và tin tức giữa đảo Borg và thành Emerald.

- Ta đồng thời sẽ âm thầm giúp người thanh lý tàn dư quân trấn hải bên ngoài đảo Borg! Việc trên mặt đất, những hải quân này giúp không được gì, chủ yếu là người phải trông vào chính mình thôi!

- Không dám phiền bệ hạ hao tâm, di dân Mickey năm năm nay vẫn luôn âm thầm trừ bị việc phục quốc, sớm đã có chuẩn bị! Mà hải quân đại tam giác hận Hải Hoàng nhập cốt, bọn họ có thể buông tay chân ngầm giúp chúng ta...

Hết thấy trên đảo Borg Đỗ Trần thu hoạch được một vị tù binh Xích Quân, sau khi thuận tiện phá hủy một căn cứ của chúng, mọi việc trở lại quỹ tích định ra ban đầu.

Quân trấn hải đồn trú ở phụ cận đảo Borg vốn có sáu mươi vạn, nhưng qua một trận chiến với Renault, toàn bộ sáu đại binh đoàn, hơn bốn mươi vạn hải tộc hoặc là thành tù binh, hoặc là tử chiến đương trường. May mắn một chút, cùng trở thành lưu vong tàn binh phụ cận hải vực, nhưng đợi bọn chúng là quân tiểu trừ của minh hữu Renault, Âm hữu hải quân đại tam giác

Đây chỉ là số đầu người trên bề nổi, ngoài ra, chiến tranh thánh khí trên đảo Borg, còn có đại đa số trang bị quân sự đều bị một đạo mệnh lệnh của Snoopy đưa lên miệng Sư Tâm vương. Những thứ chỉ có Hải tộc thích hợp sử dụng đều bị Đỗ Trần đưa cho cha của Goethe, xem như là gia tăng hữu nghị. Mà chiến tranh thánh khí Đỗ Trần và Sư Tâm vương đã phân chia - toàn bộ thánh khí hải quân dùng cấp cho Renault, toàn bộ lượng nhỏ lục địa có thể dùng cấp cho thành Duerkesi, tóm lại mọi người đều lời đầy chậu đầy bát, chỉ có quân trấn hải là mất máu thiệt thòi.

Dưới loại tình huống này, vào ngày hôm sau Đỗ Trần và Snoopy trở lại đảo Borg, tuyên bố Hải Hoàng chiến bại đối với đám quân còn lại trên đảo, mọi người phải đoàn kết xung quanh Hải Hoàng, chạy về khốn thủ hải đảo, bệ hạ sẽ dẫn các người đột vây... sau đó bọn họ phát hiện, trên đảo chỉ còn lại hai tuyến bộ đội trong hơn mười vạn quân trấn hải, hơn nửa trang bị rất thiếu, chiến tranh thánh khí càng thiếu. Mà hơn ba trăm vạn nhân khẩu, có bảy tám mươi vạn hán tử tinh tráng, trong đó hơn ba mươi vạn trước đó là quân

nhân Mickey, nô lệ đã bắt đầu bạo động phục quốc - trong tay nô lệ không ngờ còn có vũ khí không kém hơn quân chính quy - sự giúp đỡ này là hải quân đại tam giác lên lút cung cấp.

Ngoài có hạm đội Renault phong tỏa, trong có nô lệ bạo động, quần trần hải đáng thương còn không kịp kêu than, ngay ở dưới sự "lãnh đạo anh minh" của Snoopy từng bước thất bại thối lui, lùi lại giữ khu vực hồ muối ở phía bắc Nữ Thần cung, mà nam đảo Borg đã cấm lên chiến kì của nữ thần Mickey.

Bất quá tình huống thuận lời đến đó thì dừng lại, bởi vì hai tuyến bộ đội quân trần hải kia cũng không phải kẻ yếu hèn cam tâm chịu chết, liên tiếp hai ba cái chỉ huy ngu xuẩn của Snoopy làm tâm tình bọn họ từ tuyệt vọng khó hiểu biến thành phần nộ bất cam... Nhất là ngày thứ năm, Đỗ Trần và Snoopy nóng lòng một chút, ý đồ ám chỉ các tướng sĩ dẫn quân đầu hàng! Lúc này sao chẳng triệt để chọc giận quân trần hải, bọn họ chọn thà chết không hàng, hơn nữa bắt đầu không còn tôn trọng Hải Hoàng!

Lúc này thời gian đã tới ngày thứ sáu sau hải chiến kết thúc, đêm khuya, Snoopy trốn ở trong Nữ Thần cung, nhìn đại quân bên ngoài tự phát cấu trúc trận địa phòng ngự, trong lòng có điều lo lắng nói với Đỗ Trần:

- Tôn nhi, gia gia ta sắp không kiểm soát được tình cảnh này nữa, xem bộ dạng quân trần hải muốn lật đổ Hải Hoàng ta rồi... may mắn hôm qua chỉ là ám thị bọn họ đầu hàng, nếu là nói rõ, phóng chừng quân đội nổi loạn tại chỗ ngay lập tức a!

Trong phòng không có người ngoài, Đỗ Trần ngồi trên ghế cười quái dị:

- Nói thừa! Mệnh lệnh của người trong sáu ngày hại chết tức khắc ba vạn quân trần hải! Người nếu thật sự là Hải Hoàng anh minh thần võ, vậy bọn họ bán mạng cho người còn không có lời oán thán, nhưng người liên tiếp hai ba lần "phạm sai lầm quân sự", bọn họ còn có thể phục người sao?

Snoopy tức giận nói:

- Sai lầm quân sự của ta còn không phải đều là do người và Porter yêu cầu sao?

- Được rồi, chỉ đùa chút thôi!

Đỗ Trần cũng đưa mắt nhìn bộ đội bên ngoài đã dần dần đối với Hải Hoàng ngoài nghe trong chữ.

- Bây giờ uy Hải Hoàng vẫn còn, từ bất mãn đáy lòng biến thành chính biến quân sự còn cần một đoạn thời gian! Người chỉ cần chống đỡ tới khi hộp thánh khí bị mở ra là được rồi.

Snoopy lẩm bẩm:

- Đáng tiếc bọn chúng thà chết không hàng, nếu không mọi thứ đều dễ làm rồi... đúng rồi tôn nhi, vì sao không tiêu diệt quân trần hải, khống chế đảo Borg, sau đó mới từ từ mở hộp thánh khí kia a?

Đỗ Trần lắc đầu:

- Người đừng quên, mài dũa hộp thánh khí chính là năm ngàn đầu sĩ ngạc ngư tộc a, còn có hơn một trăm cao cấp đầu thần trong huyết động! Tiêu diệt quân trần hải, ta đi đâu tìm nhiều nhân lực tốt như vậy mài dũa hộp thánh khí cho ta? Tìm người khác mượn cao thủ? Bí mật trong hộp thánh khí kia tức khắc toàn bộ đều phơi bày! Chúng ta tự mình mài dũa? Nhưng thành Duerkesi của chúng ta có bao nhiêu, vốn liếng người còn không rõ ư?

Dừng một chút, Đỗ Trần thở dài nói:

- Hơn nữa đêm dài lắm mộng a! Ta thật sự đợi không nổi muốn biết trong chiếc hộp kia có thứ gì. Bây giờ ta lợi dụng cao thủ Hải tộc là biện pháp nhanh nhất lấy được thứ kia, trừ cái này ra, người còn có biện pháp nhanh hơn sao?

Snoopy ngẫm nghĩ cũng đúng, bất quá vẫn còn ôm oán hận nói:

- Nói như vậy, chúng ta chỉ có thể đợi tới khi hộp thánh khí bị mở ra, sau đó lấy thứ kia rồi mới xua tay bỏ đi...

- Không sai! Đợi lấy được thứ đó, chúng ta sẽ tập túc chạy về thành Emerald, còn lại giao cho Porter và hải quân đại tam giác xử lý!

Snoopy cắn răng:

- Được, gia là thổ, gia dù chết cũng cố chống.. bất quá Francis, nhưng đấu thần hải tộc còn bao lâu mới có thể mở hộp thánh khí ra a?

Đỗ Trần suy nghĩ một chút nói:

- Lão ô quy nói ít nhất bảy ngày, cũng sắp đến thời gian rồi...

Hắn đột nhiên ẩn thân trong Liên Hoa.

Rầm, một thân tín của Hải Hoàng phấn khích đẩy cửa mà vào:

- Bệ hạ, mở ra rồi, chiếc hộp thánh khí kia mở ra rồi!

Đỗ Trần tức khắc sáng rực, không đợi Snoopy mở miệng, liền thay hắn mô phỏng giọng Hải Hoàng nói:

- Bên trong có cái gì?

Snoopy càng không nói gì, vội vàng đi ra ngoài:

- Lập tức đưa ta đi xem!

Hai người phấn khích chạy về phía huyết động, nhưng lúc này, hải vực phương bắc đảo Borg chậm rãi bơi tới một chiếc thuyền buồm hai cột, mà hải quân đại tam giác phụ trách phong tỏa mảng hải vực này rất nhanh phát hiện ra nó, một đội binh sĩ hải vực tiến lên nghênh đón.

Đầu thuyền, Tuyết Cơ có chút cau mày:

- Làm sao có nhiều trạm canh của hải tộc như vậy? Kiếm Nô, kêu thủy thủ kéo Thẩm Thủy Vân Kỳ lên, thông báo hải vực tiền phương, nói Tuyết Cơ đệ tử Thẩm Thủy Hồ muốn gặp Hải Hoàng bệ hạ - Sainz.

433. Cừu Nhân Tự Tập (thượng)

Trên chiếc thuyền buồm hai cột chậm rãi kéo lên một lá cờ, chính là thập cấp Vân Kỳ ngày đó Đỗ Trần đã biết trong tay Donna thần sứ. Ngay sau đó, Kiếm Nô cũng lớn giọng làm sáng tỏ mục đích và thân phận của bên mình.

Tiến đến chỉ là tiểu đội kiểm ngư tuần tra bình thường của đại tam giác hải vực, Thẩm Thủy Hồ? Margaret? Tuyết Cơ? Mấy thứ này tất cả bọn họ đều chưa nghe qua, nhưng bọn họ rõ ràng cảm nhận được áp lực to lớn của Thẩm Thủy Vân Kỳ! Tiểu đội này không dám một mình hành động, vội vàng đi gọi tới một vị đại tướng hải quân đủ phân lượng, đủ tư cách biết ba chữ Thẩm Thủy Hồ có ý nghĩa gì, đồng thời cùng là thống soái tối cao phụ trách mảng hải vực này.

Thượng tướng đi tới gần thuyền buồm, trong lòng sinh ra lẩm bẫm: "Đồ đệ của nữ thần Margaret Thẩm Thủy Hồ muốn gặp Hải Hoàng, bọn họ là bằng hữu hay là địch nhân của Hải Hoàng? Mẹ nó, lão tử bây giờ chính là dẫn các huynh đệ cùng Hải Hoàng thể bất lưỡng lập a."

Lúc này Kiếm Nô sau khi đợi hồi lâu, tâm trạng sốt ruột, chư nữ Thẩm Thủy này mười ngày nay đi trên biển, tin tức không thông, giờ phút này gặp được tướng quân đại tam giác hải vực, trong lòng còn ngỡ hắn vẫn là nô tài dưới sự thống soái của Hải Hoàng, lập tức hừ mạnh một tiếng, nhú mày nhìn chằm chằm vào tướng quân đứng ở trên mặt biển phía trước, vội nói:

- Vì sao còn không thông báo cho Hải Hoàng của người? Chẳng lẽ người dám coi nhẹ Thẩm Thủy Hồ phải không?

Thượng tướng trầm nói: "Thông báo cái rắm! Bây giờ các người là địch là bạn còn chưa rõ, hải quân đại tam giác chúng ta chẳng muốn mạo hiểm lằng nhằng với người, gây tội với Thẩm Thủy Hồ, đuổi đi là được! Vì vậy hắn nói:

- Thần sứ các hạ, bây giờ bệ hạ Sainz đang ở trong thành Emerald dự lễ, ngài nếu có việc gấp có thể đi tới thành Emerald tìm hắn!

Kiểm Nô nhướng mày, Tuyết Cơ khẽ kéo góc áo của ả một cái, tiến lên phía trước giọng ôn hòa nói:

- Hải Hoàng không có mặt không nói, bắt quá tướng quân có biết một người tên là Francis ở trên đảo Borg hay không? Hắn là thần sứ của Đỗ Trần thần giáo, rất có danh khí, tướng quân ắt hẳn đã từng nghe qua?

Thượng tướng hải quân này là thân tín của Goethe, biết toàn bộ kế hoạch, hẳn giúp Đỗ Trần che giấu nói:

- Mấy ngày trước Francis các hạ tuy là ở đảo Borg đàm phán với Hải Hoàng bệ hạ, bắt quá giờ phút này cũng đi thành Emerald rồi!

Tuyết Cơ thất vọng gật đầu, khẽ thì lễ:

- Đa tạ tướng quân! Chúng ta tức khắc đổi đường tới thành Emerald, không quấy rầy ngài nữa.

Nói rồi, Tuyết Cơ xoay người phân phó thủy thủ điều chỉnh chiều hải lộ, thượng tướng Hải tộc kia cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm: "Phù, cuối cùng cũng đem ôn thần tiễn đi rồi, mẹ nó, Hải tộc chúng ta không sợ giáo hoàng, không sợ các nước tam đại lục, duy nhất sợ các bà già của Thảm Thủy hồ này... ngay lúc đó, đột nhiên "grào" một tiết long ngâm, con chim nhỏ màu vàng trên đầu vai Tuyết Cơ đột ngột kêu to:

- Các người nói dối! Hải Hoàng ngay ở trên đảo!

Thượng tướng sững sốt, dưới ý thức nhìn lại đảo Borg. Trên đảo đích xác có một Hải Hoàng, nhưng nó làm sao biết được?

Long Tước quay đầu nói:

- Tiểu thư, ta cảm giác được rồi, trên đảo Borg đang phát sinh bạo loạn, ở gần Nữ Thần cung có một nhánh quân Hải tộc đang hô to "Bệ hạ Sainz, nếu có tới tay thứ kia rồi, vậy tức khắc soái lĩnh chúng ta đột vây!" Cái này đủ nói rõ là Sainz đang ở trên đảo Borg.

Năng lực cảm ứng của Long Tước này tuy không bằng Tyre thú, nhưng cũng thật cường hãn, sắc mặt Kiểm Nô lập tức trở nên âm trầm, lạnh lùng nói:

- Vị tướng quân này! Người dám lừa gạt Thảm Thủy Thần Sứ, xem ra là muốn làm địch với Thảm Thủy Hồ rồi!

Thượng tướng này lập tức tắc họng. Trên thực tế, hẳn bây giờ thống lĩnh đại quân, tuy là không sợ mấy người nhỏ nhoi này, nhưng đối phương đại biểu cho Thảm Thủy Hồ! Hôm nay nếu xử lý không thích đáng, dẫn tới mấy chục vạn Thảm Thủy Khôi Lỗi binh đoàn tập kích đại tam giác hải vực. Vậy hẳn có mấy cái đầu cá cũng không đủ chém! Thảm Thủy Khôi Lỗi binh đoàn chính là một nhánh quân đội thủy lục lưỡng tề duy nhất thời kỳ Văn Thần, có thể hoàn toàn tiến vào biển sâu a!

- Ừc...

Cổ họng thượng tướng vừa động, vội vàng giả bộ hồ đồ:

- Quái lạ, Hải Hoàng không phải ở thành Emerald sao? Thần sứ các hạ, ta thật sự không biết chuyện gì xảy ra, người đâu, lập tức

Kiểm Nô dùng ánh mắt cắt lời hắn, lão bà sống trên một nghìn năm chẳng lẽ nhìn khâu thêu "tiểu mao hài mấy chục tuổi" nghĩ gì sao? Nàng cười lạnh lùng:

- Xem ra tướng quân người là "nhất thời sơ suất" rồi! Bỏ đi, nếu Hải Hoàng bệ hạ của người cũng có thể sơ suất, vậy Francis kia nói không chừng cũng sơ suất rồi... nói không chừng hắn ở ngay trên đảo! Long Tước, người còn phát hiện được gì, có tung tích của Francis hay không?

Bây giờ mặt bắc của đảo Borg là quân trấn hải của Hải Hoàng, mặt nam là quân đội nhân loại! Ta chỉ cảm ứng được bây giờ quân đội mặt bắc đều đang hô to Bệ hạ Sainz vạn tuế, nhưng tung tích của Francis không cách nào xác định được, trên đảo ít nhất có mấy trăm vạn nhân loại, ta rất khó xác định vị trí Francis trong đám này.

Kiểm Nô hơi chút trầm ngâm, nhắc nhở của Long Tước và tình hình trước mắt đã đem thể cục bày ra rõ ràng rồi - quân đội của đại tam giác hải vực phản bội Hải Hoàng, ở đây giúp nhân loại làm việc mờ ám gì đó không thể công khai được, mà Sainz bị vây trên đảo Borg, đang nghĩ cách đột vây.

Francis đến đảo Borg đàm phán với Hải Hoàng, hai người là bằng hữu, vậy lúc này Hải Hoàng bị vây trên đảo, xem ngừ khí che giấu của hắn, nói không chừng Francis cũng cùng bị vây rồi

Nghĩ tới đây, Kiếm Nô cười tự đắc, nói với thượng tướng Hải tộc:

- Vị tướng quân nói, người ngay không nói lời gian! Chuyện giữa các người và Sainz ta đã nghĩ rõ ràng rồi, ắt hẳn Francis cũng bị các người vây khốn rồi chứ? Nói rõ ràng đi, chúng ta chỉ muốn Francis, việc còn lại không liên quan đến Thẩm Thủy Hồ! Người... ra giá đi.

Cách nói của Kiếm Nô đương nhiên khiến thượng tướng hải tộc khóc cười không được, trong lòng lẩm bẩm! "Con mẹ người! Francis đích xác là ở trên đảo giả mạo Hải Hoàng, nhưng hắn là sư phụ hoàng đế tương lai của chúng ta, lão tử thả cho các người đi bắt hắn mới lạ! Bất quá nghe ý tứ Long Tước gì đó, Francis đã đạt được mục đích rồi, phóng chừng cùng sắp rồi đi rồi! Vậy mình ở đây trì hoãn nửa ngày!"

Nghĩ tới đây, thượng tướng thận trọng nói:

- Đề nghị của các hạ, hải quân đại tam giác ta sẽ suy tính cẩn thận. Bất quá ta chỉ là một tướng quân, không làm chủ được, xin đợi chốc lát. Ta đi hỏi ý Hải vương bộ hạ...

- Được! Long Tước, người khóa chặt cả bờ biển bên ngoài đảo Borg, có người nào dị động lập tức báo cho ta và tiểu thư!

Bọn họ ở chỗ này dùng công phu miệng lưỡi, trên đảo Borg lại phong vân đột biến.

Hộp thánh khí được mở ra, thứ bên trong... không ngờ là một hộp thánh khí, bất quá đây là hộp cao cấp thánh khí rất phổ thông, có lỗ khóa, Đỗ Trần sau khi liếc nhìn một cái liền trong lòng quyết định. Đang chuẩn bị kêu Snoopy tìm địa phương yên tĩnh đem hộp thánh khí ngầm giao cho mình.

Nhưng quân trấn hải sớm đã chất chứa bất mãn lại không cho hắn cơ hội này.

- Bộ hạ, phá vây đi!

Các tướng lĩnh ở cửa vào huyết động vây lấy Snoopy, tiếp đó các tướng sĩ cùng kêu to:

- Bộ hạ, ngài vì thứ này vất vả năm năm, các huynh đệ liều mạng giúp ngài trông giữ thứ này cũng đồng ý rồi! Nhưng bây giờ thứ đó đã đến tay, mau dẫn các huynh đệ đột vây!

Tiếng rống này chính là tiếng làm Long Tước xác nhận Sainz ở trên đảo.

Snoopy cười xấu hổ, còn muốn đùn đẩy, nhưng các tướng sĩ đem hắn vây chặt ở giữa, ánh mắt mong chờ và phần nộ tựa hồ đang nói: "Không phá vây, chúng ta cũng không nhận con mẹ người là Hải Hoàng nữa!"

Đỗ Trần mắt thấy cục diện đã có dấu hiệu không kiểm soát được, vội vàng ở trong tai Snoopy nói:

- Đáp ứng bọn chúng, sau đó dẫn bọn chúng phá vây - ta cấp cho người làm ra khí thể của Hải Hoàng!

Snoopy trong lòng quyết định một tay ôm hộp thánh khí, một tay khác giơ lên cao.

- Được, các huynh đệ, chúng ta tới phương nam phá vây... Nhìn ta làm gì?

- Bộ hạ à! Bây giờ phương nam bị nhân loại chiếm cứ, lẽ tất nhiên là phải hướng tới phương bắc đột vây mới đúng, nơi đó ít nhân loại!

- Ài, bồn hoàng thật sự là gấp tới hồ đồ rồi! Chúng ta tức khắc đi về phía bắc.

Tướng lĩnh quân đội sớm đã tuyệt vọng với Snoopy rồi, bất quá mặc kệ thế nào, bộ hạ đồng ý phá vây. Đã lâu tới nay đã thành tập quán tuân theo Hải Hoàng sự bất mãn trong lòng các tướng lĩnh cũng đã xua tan chút ít, soái lĩnh các binh sĩ hô to:

- Bộ hạ vạn tuế! Phá vây!

Đây chính là âm thanh Long Tước lần thứ hai điều tra nghe được.

Trấn hải quân rầm rầm rộ rộ bắt đầu tác chiến phá vây, Snoopy đã mất đi quyền khống chế thực tế với quân đội, mắt nhìn đại quân một đường hướng bắc, hắn cũng chỉ có thể dẫn theo hai nghìn thân binh Hải

Hoàng, ôm hộp thánh khí tượng trưng đi ở trung quân, hoặc nói bị biến tướng là " bị ép đi ở trung quân"! Sau đó mắt lạnh lùng nhìn thấy đại quân gặp cản trở, một trường đại chiến triển khai trên bãi biển.

- Giết! Giết chết nhánh quân đội cuối cùng này. Quốc gia của chúng ta liền giành lại hoàn toàn rồi!

- Vì phục quốc, Giết! Chớ để bọn chúng chạy mất!

Hai phía đều không có danh tướng chỉ huy, thiếu chiến tranh thánh khí, quân trận càng là hỗn loạn như nhau, bất quá bọn họ một có hai chữ "phục quốc" chống đỡ, cơ hồ bất kể giá nào, không tiếc thương vong, vong mạng mà tác chiến, giống như bị điên! Một bên còn lại thì là dưới tuyệt cảnh ai binh, không thắng là chết! Tình huống chiến trường đánh tới cực kỳ thảm liệt.

Bất quá một đoạn thời gian sau, nhược điểm Hải tộc không thiện lược chiến bộc lộ ra, đảo vong trận của quân trấn hải vốn không được tính là chính tề liền bị trùng kích loạn cào cào, mười vạn người không qua bao lâu liền bị đại quân Mickey và quân hậu viện đóng ở đây chia cắt bao vây. Mà Snoopy ở dưới sự "bảo hộ" của hơn hai ngàn thân binh cũng bị bao vây ở bãi biển!

Ôm chặt hộp thánh khí trong lòng, mặc cho thân binh bảo vệ mình, cũng không ra tay giết địch, Snoopy phần hận nói:

- Con mẹ nó! Những binh sĩ Mickey bình thường này căn bản không biết ta là giả, cái gì "lãnh tiền đầu thương" thật sự toàn giáng xuống trên người gia a! Tôn nhi, chúng ta khi nào lên rồi đi!

Tiếng hô hào chém giết chấn động cả trời, Snoopy cũng chẳng chút cố kỵ mở miệng hỏi Đỗ Trần trong tai.

- Đợi chút nữa! Hiện tại những binh sĩ bình thường của Mickey căn bản không biết chân tướng, chúng ta nếu phá vây đi ra sợ là sẽ sát thương bọn họ không ít! Đợi Phillip và Damon hai vị tướng quân biết chân tướng dẫn viện quân tới, chúng ta tức khắc có thể đi rồi..

Một mặt nói, Đỗ Trần thấy thân binh bên người Snoopy ít đi rất nhiều, sợ hấn bị tên bay đạn lạc làm bị thương, lấy ra lão Tứ thuẩn bài ẩn hình che chắn toàn thân tỏ gia.

- Yên tâm, thuẩn bài của ta đã ở bên người người, người không chết được đâu!

Snoopy cười ha ha:

- Hắc, vẫn là người thương gia, đến đây, gia cười cho người một cái

434. Gặp Nhau Trong Số Mệnh (hạ) - Giáp Mặt

Hắn vừa định nhếch miệng cười lớn, mấy thân binh bên người quay đầu lại, cơ hồ là khóc rồi, nói:

- Bệ hạ, người Mickey quá nhiều rồi, các huynh đệ đều sắp chết hết a! Ngài, ngài ngược lại không ra tay?

Snoopy ôm thánh khí hộp trước ngực, lắc lắc đầu, lớn tiếng quát to:

- Bỏ hoàng phải bảo hộ thứ này, các người cầm miệng!

Thân binh hô lớn kia sững sốt, sau đó gần như tuyệt vọng ngã xuống dưới mũi đao, quân trấn hải đại bộ phận mặc kệ Snoopy cái tên Hải Hoàng cố bảo hộ chiếc hộp, không chịu dùng phong hào vũ lực giết ra một đường sống cho các huynh đệ, mỗi người đều tự chia nhau phá vây, bây giờ chỉ còn trên dưới bảy tám trăm thân binh còn vây chặt bên người Snoopy!

Đáng tiếc lòng trung thành của bọn họ không có ý nghĩa gì...

Tiếng chém giết ở phía nam đột nhiên bạo tăng lên vài lần, có thân binh nhìn một cái, quay đầu lại cười cay đắng:

- Bệ hạ, viện quân Mickey đến rồi! Chúng ta sợ rằng...

Snoopy lập tức sáng ngời, nhảy lên cao nhìn lại!

- Hắc! Viện quân đã thực sự tới! Là cờ của Damon tướng quân! Vậy... gia có thể lên đi rồi!

Lại đợi chốc lát, mắt nhìn quân của tướng Damon đã tham gia tác chiến, thuận bài ẩn hình của Đỗ Trần ép sát bên người Snoopy, sau đó đầu khí tuôn ra. Thân thể Snoopy giống như một chiếc cầu vồng phá không, lập tức lên tới thiên không! Trong đám thân binh lập tức có người bay theo, binh sĩ Mickey vừa nhìn thấy lập tức hét to:

- Sainz muốn chạy rồi, phóng thương, cao cấp đầu thần, mau!!!

- Chờ một chút!

Damon đã tiếp quản quyền chỉ huy khoát tay, thấp giọng phân phó:

- Kêu binh sĩ tiền tuyến giết chết thân binh, thả cho Hải Hoàng rời đi, đây là mệnh lệnh của nữ vương Liya.

Nói rồi hần âm thầm chấp tay với bóng lưng Snoopy đã đi xa...

Chỉ đợi trận chiến này kết thúc, đại nghiệp phục quốc của công quốc Mickey sẽ tuyên cáo hoàn thành!

- Phù!

Mọi thứ đều thành công rồi! Đỗ Trần nằm trên Liên Hoa thờ phào:

- Chúng ta tiếp tục bay trời cao, người nhện một chút, đợi sau khi tiến vào tầng mây chúng ta liền chân chính an toàn rồi!

Trước đó, Đỗ Trần không dám vận dụng Liên Hoa. Thử nghĩ một chút, trên chiến trường mấy chục vạn đại quân đột nhiên xuất hiện một đóa Liên Hoa, sau đó bọc lấy Hải Hoàng biến mất, vậy sợ là người thiên hạ hôm sau đều biết Francis không ở thành Emerald, mà ở đảo Borg - cho đến hôm nay, Liên Hoa vừa lóe thì nhân vật liền biến mất đã thành một trong tiêu ký của Đỗ Trần thần giáo.

Vì vậy Đỗ Trần phải đợi sau khi Snoopy bay vào tầng mây mới đổi pháp bảo phi hành!

Snoopy cũng mệt mỏi thở một hơi lớn:

- Hiểu rồi! Ài, chuyến này thật sự mệt chết được!

Hần vỗ vỗ hộp thánh khí trong tay, lại xem xét đại hải phía dưới:

- Chúng ta đã rời khỏi bầu trời đảo Borg, tiến vào phía trên ngoài khơi rồi... Gia gia nghĩ một chút, chúng ta là từ phía bắc phá vây, vậy đợi đi về hướng đông có thể trở lại thành Eme... Đáng chết, mau ngậm miệng, có người đến rồi!

Đỗ Trần đang nằm khoan khoái, nghe vậy sững sốt, chỉ thấy mười mấy nữ nhân áo trắng đang cấp tốc bay đến. Trong đó có một người cao lớn dị thường, không tưởng lại có cùng vóc người với Ariza! Mà ngoài ra còn có một người...

Trái tim Đỗ Trần run lên!

Tuyết Cơ...

Đôi khi nữ thần vận mệnh bà nương thật sự rất biết trêu người! Vừa rồi thượng tướng Hải tộc đi "xin chỉ thị" trì hoãn thời gian, kết quả rất lâu không trở lại, đám người Kiếm Nô đã đợi không nổi nữa. Mà Long Tước vẫn luôn giám thị tình hình trên đảo, sự việc Hải Hoàng lâm trận bỏ rơi binh sĩ đào tẩu tự nhiên cũng không qua được lực cảm ứng của nó, đồng thời cũng chuyển cáo cho Tuyết Cơ và Kiếm Nô.

Mới rồi Kiếm Nô còn đang hoài nghi Francis và Hải Hoàng cùng bị vây, giờ phút này thấy "Sainz" liền lập tức dẫn người lên không chặn lại!

Trốn ở trong tai Snoopy, nhìn dáng vẻ mạnh khỏe của Tuyết Cơ, Đỗ Trần xoa xoa ngực, lọn tóc kia vẫn còn đó, thở dài tự giễu:

- Sớm biết thời khắc này sẽ đến, nhưng không nghĩ tới không đúng lúc như vậy...

- Tôn nhi, ngậm miệng lại.

Snoopy cơ hồ là bức bội giận dữ rống lên, vừa rồi bọn họ tự cho là đã ở trên trời cao, không để ý, cũng lớn tiếng nói chuyện, nhưng Snoopy nhìn thấy còn chim nhỏ màu vàng trên vai Tuyết Cơ tức thì mặt như tro tàn!

Long Tước thập nhị cấp Phyllis, đây chính là chiến hữu cũ năm đó của Snoopy! Hắn sao chẳng nhận ra, sao chẳng biết chỗ lợi hại của Long Tước? Còn nữa, vừa rồi nói chuyện không biết bị Long Tước nghe được bao nhiêu.

May mắn, sự tình có cơ xoay chuyển, gia nói với người cho tới giờ không dùng tên, toàn bộ là một tiếng "tôn nhi" mà Francis cũng không tự xưng danh của mình, nói cũng rất mơ hồ, chỉ có hai người mình hiểu rõ, Phyllis hẳn là còn chưa phát giác người bên cạnh mình chính là Francis.

Đang lo sợ suy nghĩ, Thẩm Thủy chúng nữ đã tới gần phía trước, mười hai người vây thành một vòng, đem Snoopy dồn vào giữa! Long Tước quả nhiên mở miệng hỏi:

- Sainz bệ hạ, người vừa rồi nói chuyện với ai đó?

Nó liếc trái ngó phải thấy tầng mây không một bóng người:

- Nếu thánh lực của ta không nhầm, các người vừa mở miệng nói chuyện, ta thật sự còn để lọt qua một vị cao thủ có thể giấu được lực cảm ứng của ta sao?

Con chim thối tha nhà người, năm đó khi gia còn theo Wolfe làm bầy đã nhìn người không thuận mắt rồi.

Snoopy ra vẻ tư thái lạc phách của Hải Hoàng, giả bộ không nhận ra bọn họ, bừa bãi dây dưa:

- Các người là do những phản nghịch mời tới giết ta? Hừ! Cùng tới cả đi! Hai tay hợp trước ngực, bày ra tư thế chiến đấu.

Tuyết Cơ tiến lên thì lễ nói:

- Thẩm Thủy Hồ, Tuyết Cơ bái kiến Sainz bệ hạ

- Thần Margaret của Thẩm Thủy Hồ? Ha ha, không nghĩ rằng Thẩm Thủy Hồ cũng câu kết với những phản nghịch... Lời thừa bót nói đi, hôm nay ta binh bại lạc phách, muốn bắt ta thì động thủ, không có gan thì lăn ra!

Snoopy rung mình sợ hãi nhìn phía dưới một cái.

Lúc này người Mickey trên đảo Borg nhất định là không có ai truy tới, mà thượng tướng thống lĩnh hải quân đại tam giác vừa rồi lại đi "hỏi chỉ thị" Hải vương trong lòng biển, tới nay chưa về. Trong đại quân không có xương sống, ai cũng không dám bừa bãi đối phó với việc liên quan tới Thẩm Thủy Hồ. Hơn nữa trừ thượng tướng hải quân kia, những tướng sĩ phổ thông này cũng không ai biết Hải Hoàng là giả.

"Quên đi, dù sao quân trấn hải đã bị tiêu diệt, Sainz chỉ còn lại độc một mình, mình cần gì đi tìm xui xẻo chứ? Hơn nữa nhìn bộ dạng của Thẩm Thủy Thần Sứ thì Sainz cũng không sống lâu nữa, ha ha, cứ xem náo nhiệt là được rồi!"

Hải quân đại tam giác đều ôm tâm tư như vậy.

Tuyết Cơ mỉm cười lắc đầu:

- Bệ hạ không cần lo lắng, chúng ta không phải là đuổi bắt ngài, chỉ là muốn hỏi ngài, phải chăng biết Francis ở nơi nào?

Hắc!!! Có cửa rồi! Mục tiêu của bọn họ là nhắm vào Francis, nhưng ta bây giờ là Sainz a! Trong lòng Snoopy máy động, giận dữ nói:

- Francis sớm đã đi tới thành Emerald rồi, nếu không phải tới bắt ta, vậy lập tức nhường đường, Sainz xem như nợ Thẩm Thủy hồ các người một cái mạng!

Nói rồi hắn tức khắc muốn tiếp tục phi hành về phía trước. Kiềm Nô lại chắn ở trên đường, cười lạnh:

- Bệ hạ, người ngay không nói lời gian! Chúng ta hoài nghi Francis cũng ở trên đảo Borg, bây giờ chúng ta đang ngăn chặn hắn! Ngoại trừ Francis, chúng ta không có hứng thú bắt lấy bất kỳ kẻ nào!

Mụ liếc mắt nhìn Snoopy từ trên xuống dưới.

- Bệ hạ gọi bằng hữu người vừa rồi nói chuyện đi ra, chỉ cần hần không phải là Francis, chúng ta tức khắc nhường đường - không quản việc Hải tộc các người!

- Đâu có người nào? Con chim nhỏ kia nghe nhầm rồi sao?

Những lời này Snoopy thiếu chút nữa thốt ra khỏi miệng, nhưng nó quá hiểu Long Tước này - nó là thần sủng của tình phụ của chủ nhân trước đó của nó, trong lòng biết lời này khẳng định chỉ có thể đem sự tình càng thêm loạn, nói ra đến miệng lại muốn đổi lời.

Liếc nhìn hộp thánh khí trong tay, thỏ gia linh cơ máy động:

- Bằng hữu kia của ta ở trong này!

Đỗ Trần cố ép trăm loại sầu muộn trong lòng. Cố gượng ở trong tai thỏ gia phát ra âm thanh hồ đồ:

- Không sai. Ta ở trong hộp!

Hần cố làm như ẩn hiện thanh ba thật giống trong hộp đi ra, cùng với cái khẩu âm vừa rồi.

Tự tai nghe được âm thanh này, sắc mặt Tuyết Cơ đột nhiên trắng bệch. Mượn cơ hội lùi lại một bước, Tim đập thành thịch.

Là giọng của hần? Rất giống, nhưng có chút khác nhau...

Tuyết Cơ cúi đầu, che giấu tâm tình của mình...

Trên cái mặt nhỏ của Long Tước lộ ra thần sắc thanh thản:

- Ha ha, còn tưởng đệ năng chủng tộc của mình mất linh chứ, nguyên lại là trong cái hộp! Mình không ngờ phạm phải sai lầm loại này, thật đáng cười...

Snoopy lại nói:

- Bỏ đi! Đều nói cho các người rồi, lão tử thân bại ở đảo Borg, ngay cả thần sủng mới thu nhận cũng bị phản quân nhốt ở trong cái hộp này, ta đang muốn tới minh hữu nhà Tucker mượn binh tạm lánh, đồng thời xin Tucker giúp ta mở chiếc hộp này, cứu ra thần sủng của ta! Vừa ý chưa?

Nó vỗ vỗ cái hộp:

- Chẳng lẽ các người cho rằng Francis một người sống, có thể trốn trong cái hộp thánh khí nhỏ như vậy sao? Chẳng lẽ ta ngu tới mức đem Francis giấu ở bên trong cái hộp đã bị phong tỏa?

Một người còn sống có thể trốn trong cái hộp nhỏ sao? Trong lòng Tuyết Cơ cười cam chịu, mình vừa vặn biết một người có thể làm được điểm này.

Chẳng lẽ người trong hộp này thật sự là hần?

Trái tim Tuyết Cơ đập càng thêm kịch liệt, liều mạng bảo trì mặt cười trấn tĩnh:

- Kiểm Nô, Hải Hoàng nói có lý, chúng ta không cần ở đây lãng phí thời gian nữa! Không bằng chia thành hai đội, một đội tiếp tục ngăn chặn ở đây, một đội khác đến thành Emerald xem xem...

Kiểm Nô suy nghĩ một chút, gật đầu, trong nhận thức của nàng đích xác không ai có thể trốn trong cái hộp nhỏ như vậy, cho dù có bí pháp là loại thân thể đặc biệt của thần Margaret đồng hóa thành nguyên tố cũng không được, người vô luận thể nào thể tích không thể biến quá nhỏ!

Hơn nữa, cái hộp này đã phong tỏa, mình còn chưa có bản lĩnh đem nó mở ra kiểm tra.

- Được, bệ hạ Sainz, xin mời!

Kiểm Nô phát tay nhường đường, Snoopy trong lòng hô to, ha ha, gia gia ta là thỏ, nhưng gia gia ta đã lừa được rồi! Nhún người muốn bay đi ngay, nhưng ngay lúc này Long Tước nhú mày:

- Thứ dơ bẩn đáng chết, người đập loạn cái gì?

Chỉ thấy trong ống tay áo Kiếm Nô ngo ngậy một trăn, giống như có thứ gì muốn bò ra - chính là lễ vật bọn họ tặng cho gia tộc Tucker, gần đây món lễ vật này đã bị thuần phục, Kiếm Nô cũng mang theo bên mình.

Long Tước! Sau khi ta nhìn thấy lão oan gia, đi ra nhìn bộ dạng lạc phách của hấn không được sao?

Trong ống tay áo của Kiếm Nô bò ra một con rắn nhỏ, theo đó lại có một cái đầu rắn, chẳng lẽ là hải xà nhiều đầu? Cũng không phải, đây là loại dị thú rất quái dị, sau khi nó hoàn toàn xuất hiện, treo lơ lửng trên không, thân thể lộ ra giống như một thứ tảo biển, chỉ có kích cỡ nắm tay, bắt quá xúc tu trôi nổi trong không khí toàn bộ là đầu rắn, toàn bộ có hơn trăm cái!

Là tảo biển Medusa! Cái thứ này còn chưa tuyệt chủng sao? Snoopy sững sốt, thậm chí nói, chẳng lẽ nó còn là lão oan gia của Sainz?

Mấy trăm cái đầu của tảo biển Medusa cùng cười điên cuồng, nhưng âm thanh lại chỉ có một cái:

- Khách khách, Sainz, người cũng có ngày hôm nay a!

Giọng nó oán độc âm lãnh.

Tuyệt Cơ trong lòng quỳnh lên, tảo biển Medusa này và Sainz có thù khắc cốt ghi lòng, nếu trong chiếc hộp của Sainz đích thị là hấn, mình ngàn vạn lần không thể kêu tảo biển Medusa phát cuồng báo thù! Nghĩ đến đây Tuyệt Cơ nhặt giọng nói:

- Nếu đã gặp lão oan gia rồi, vậy trở lại đi, chúng ta còn có việc trọng yếu hơn!

Kiếm Nô cũng muốn thu lại tảo biển Medusa, nhưng mấy trăm cái đầu của quái vật kia đột nhiên chấn kinh, đem gần một nghìn đôi mắt nhìn chăm chăm vào Snoopy.

- Người không phải là Sainz!

Kiếm Nô thần sắc biến đổi, tảo biển Medusa đã bị thuần phục, hơn nữa nó và Hải Hoàng thật sự là đã quá quen thuộc, không thể lầm được! Tình huống có biến đổi, bất quản hấn là ai bên trong tuyệt đối có điều lạ, hơn nữa có thể là Francis dịch dung thành Sainz hay không.

- Thấm Thủy kiếm trăn, bắt hấn cho ta!

435. Cọng Cỏ Cứu Mạng

Kiếm Nô trong lòng bạo nộ, Long Tước cũng cảm thấy mất hết mặt mũi, bọn họ là ai? Thời Vãn Thần là thần tỳ của nguyên soái, nhất là Long Tước, nó vốn là dựa vào điều tra kiếm cơm, nhưng hôm nay hai người không ngờ đều không phát hiện Hải Hoàng là giả... Không may Thứ thối tha bị họ bắt được lại phát hiện ra.

24 vị Thấm Thủy kiếm tỳ rút trường kiếm từ sau lưng, phiêu dật múa lên, vòng trên không giết tới Snoopy!

Tuyệt Cơ trong lòng khản trương, người trong cái hộp nói không chừng chính là Á Lực, sao có thể để hấn mạo hiểm?

- Dừng tay! Tuyệt Cơ hai tay dang ra, chặng tại trước mặt Kiếm Nô, quát lui kiếm tỳ.

Kiếm Nô sắc mặt âm trầm:

- Tiểu thư, người làm thế này là sao?

Đỗ Trần đã chuẩn bị ra tay liều mạng, nghe vậy trong lòng máy động, Tuyệt Cơ vì sao luôn luôn bảo hộ Sainz?

Tuyệt Cơ sau khi ngăn cản mọi người rồi ngăn ra, đúng vậy, mình có lý do gì bảo hộ Sainz? Kiếm Nô bọn họ làm hết thảy đều vì sư tôn, mình phải phối hợp mới đúng, nhưng... Thậm chí chỉ là một khả năng, mình cũng không cho phép Á Lực chịu nguy hiểm!

Kiếm Nô sắc mặt càng thêm âm lãnh:

- Tuyết Cơ, chẳng lẽ ngươi dám kháng lại mệnh lệnh của thần ta?

- Ta, ta... sư phụ đã nói, lần này đi là ta định đoạt!

Tuyết Cơ đuối lý, đỏ mặt nói gấp.

Kiểm Nô lớn tiếng quát:

- Vậy bây giờ ta thủ tiêu quyền chỉ huy của ngươi! Thảm Thủy kiếm tỳ, còn ngần ra làm gì? Bày Thảm Thủy kiếm trận! Long Tước, ngươi cùng ta áp trận!

Đỗ Trần nghe được hơi lắc đầu, cười thấu hiểu, nha đầu ngốc à... Dù sao mình chạy không thoát, không làm khó nàng nữa!

- Bọn nô tài của Margaret, không nhọc các người phí tâm nữa!

Đỗ Trần cười vang một tiếng, chỉ thấy trên người Hải Hoàng Sainz đột nhiên kim quang trối dậy, theo đó là một đóa Liên Hoa lóng lánh hiện ra, chắn phía trước Thảm Thủy kiếm tỳ thu lại Snoopy và hộp thánh khí trong tay nó. Một vị thiếu niên tóc vàng tuấn lãng xuất hiện tại không trung, lớn tiếng cười dài, đầy trời cát vàng đột nhiên xuất hiện, hoành không đánh tan kiếm trận hợp kích của Thảm Thủy kiếm tỳ.

- Phụt!

Hơn hai mươi kiếm tỳ nhất tề bị hoàng sa đánh trúng tâm khẩu, miệng phun máu tươi ngửa mặt rơi xuống.

- Đáng chết.

Không ngờ là sức mạnh thần cấp! Kiểm Nô hơi chút cả kinh, vội quát:

- Long Tước, ta áp trận, ngươi bắt hần!

Long Tước trên đầu vai Tuyết Cơ lập tức huyền hoá thành một quãng lửa, bay lên không! Mà Tuyết Cơ lại ngây ngốc nhìn Đỗ Trần...

Liên Hoa, cát vàng... Những thứ này rõ ràng là của Á Lực! Nhưng sử dụng chúng vì sao lại là đúng thế, là Francis, chúng ta đã gặp qua pho tượng của hắn.

Á Lực đâu?

Đầu óc Tuyết Cơ đột nhiên hăm vào một mảng không gian trống rỗng trong chốc lát!

Long Tước bay tới, Đỗ Trần không biết nó là dị thú bao nhiêu cấp, nhưng quãng hỏa diễm kia lại nung cho tóc tai Đỗ Trần cháy xém. Trong lòng biết không tốt, nhưng cũng chỉ có thể chính diện nghênh địch thôi! Hơn nữa không nói Kiểm Nô nhìn gườm gườm như hồ rình mồi áp trận không cho Đỗ Trần cơ hội chạy thoát. Cho dù hắn có thể chạy được, nhưng hai chân loài người ở không trung có thể vượt qua được cánh dài của Long Tước sao?

Đỗ Trần ngưng thần nhìn chằm chằm vào phương hướng Long Tước vọt tới, hai tay liên tục biến ảo, tất cả pháp bảo mang hết ra! Một tòa núi lớn màu vàng chắn ngang giữa hắn và Long Tước.

Mắt thấy núi lớn ném tới, khóe miệng Long Tước nhếch lên một tia cười lạnh, chỉ thấy thân thể của ma tước đột nhiên xoay tròn, hỏa diễm trên lông vũ cũng theo đó múa lên, bất ngờ trong khoảnh khắc huyền hóa thành một mũi khoan lửa. Snoopy ở trong Liên Hoa kêu to:

- Tôn nhi cẩn thận, bí pháp thập nhị cấp Hỏa Long Toàn của Phyllis.

Đáng tiếc lời của Snoopy chậm một bước, Long Tước đã đâm vào núi lớn. Trong khoảnh khắc, sơn thể kia bị hỏa diễm thiêu đốt tới toàn thân đỏ rực. Bất chợt Long Tước xuyên qua núi lớn, tới trước mặt Đỗ Trần, cười lạnh lùng, khoan vào tâm khảm hắn...

- Bụp!

Long Tước hình như đụng phải pha lê, cái mặt nhỏ hung ác bị ép phẳng dẹt sau đó nó chỉ cảm thấy trời đất xoay chuyển, một cỗ sức mạnh mãnh mẽ từ trên pha lê bắn ngược lại, chắn cho thân thể bay ngược lại, ngay cả đường tránh né cũng không kịp.

Thủy Minh Thuần ẩn hình hóa giải, thêm vào gương phản xạ công kích!

Nhưng Long Tước dù sao cũng là dị thú thập nhị cấp, nó mặc dù bị bắn ngược ra, nhưng lực chấn động lưu lại trên Thủy Minh Thuần vẫn truyền tới trên người Đỗ Trần, Đỗ Trần chỉ cảm thấy giống như ngàn quả cân lớn nện vào ngực, sức mạnh to lớn kia cơ hồ đánh nát bảy lực phủ ngũ tạng của hắn. Nhưng hắn không dám chần chờ, cố chết phóng ra hỏa liên đăng, mượn lực xung kích của Long Tước bạo phát tức thời của Hỏa liên đăng, hắn cước đạp Liên Hoa, bay đi mất hút!

Long Tước không ngờ thất thủ? Kiếm Nô kinh hãi, đập mạnh vào sau lưng, lưỡi kiếm lớn như búa liền xuất hiện trong tay, huy kiếm đuổi theo.

- Kiếm Nô! Francis là đối thủ của ta!

Long Tước đã dừng lại thân hình ngoài trăm thước, hai mắt bốc lên hỏa diễm dán chết vào bóng lưng đang bỏ chạy của Đỗ Trần.

Đáng chết, thật sự là lật thuyền trong rãnh nước, ta là Long Tước thập nhị cấp Phyllis không ngờ bị mấy loại pháp bảo kỳ dị đánh lui!

Francis, người làm ta mất thể diện sẽ phải trả giá đắt.

Long Tước gầm to một tiếng "Grào", hai cánh rung lên, thân hình càng ngày càng lớn, cuối cùng biến thành kích cỡ một cự long, sau đó vỗ hai cánh, vũ động cuồng phong đuổi theo!

Kiếm Nô thoáng chút sững sờ, cùng theo phía sau, bất quá lại không có tốc độ nhanh như Long Tước, mà Tuyết Cơ

Nàng đang ngây ngốc nghĩ tới, Á Lực!

Francis và Á Lực nhất định có quan hệ, ta, ta phải đi hỏi rõ ràng!

- Tôn nhi, thế nào rồi? Có chống đỡ được không?

Snoopy ở trong Liên Hoa, mắt thấy Đỗ Trần thất khiếu chảy máu, mặt vàng vọt, gấp đến độ kêu toáng lên! Đỗ Trần cố chống đỡ một hơi:

- Ngậm miệng, lão tử không chết được đâu!

Hắn ra sức lắc lắc đầu:

- Bí pháp thập nhị cấp quá mạnh, nội tạng của ta có thể đã bị chấn nát vài chỗ, hai mắt đều là máu, nhìn không rõ đông tây gì nữa... người chỉ đường cho ta, chúng ta tới phương hướng hạm đội Renault!

Snoopy cuống quýt xác định phương hướng, vội nói:

- Bên trái chuyển nửa người, sau đó bay thẳng, không ngừng ném Chỉ Gian Sa về phía sau!

Lúc này, khoảng cách giữa Long Tước và hai người chỉ còn lại hơn trăm mét! Núi lớn không ngừng xuất hiện ở không trung cũng khó trì hoãn được tần suất hai cánh chấn động của nó.

- Nhanh lên một chút, khoảng cách con chim thối kia với chúng ta không đến năm mươi mét nữa! Snoopy đột nhiên phát hiện tốc độ Đỗ Trần chậm lại, tần suất ném cát ngăn cản truy kích cũng chậm lại...

- Tôn nhi, có cần ta tỏ rõ thân phận không, ta và Long Tước này kỳ thực cũng rất thân thuộc chúng ta đầu hàng thôi!

Đỗ Trần yếu ớt nói:

- Người muốn tìm chết sao? Thâm Thủy Hồ tất giết chúng ta!!

- Nhưng khoảng cách giữa chúng ta và Long Tước chỉ còn lại ba mươi mét nữa!

Đỗ Trần cắn mạnh đầu lưỡi, mượn cơn đau phần chấn tinh thần, dưới chân lại lần nữa gia tăng tốc độ!

Mẹ nó! Bò Đào người không thể cho ta một ít pháp bảo tăng tốc sao?

Không biết đây là lần thứ mấy Đỗ Trần oán hận như vậy rồi!

Snoopy tuyệt vọng nhắm mắt lại:

- Người hai chân, quả nhiên bay không bằng chim cánh dài a! Francis, khoảng cách Long Tước và chúng ta còn có mười mét

- Grào...! đã tới rồi!

Cái đầu chim cực lớn của Phyllis cười dữ tợn, đã tới phía sau Đỗ Trần:

- Sainz trong Liên Hoa, người vì sao nói rất quen ta?

Lực cảm ứng siêu cường của Long Tước đã nghe thấy cuộc đối thoại của hai người.

- Mẹ nó! Phyllis..., Lão tử ta sẽ không nói cho người biết ta là ai, cho người tức chết!

Ngoài dị năng biến thân, Snoopy chỉ có sức trối gà không chặt nên xé họng chữ lớn.

- Người ngay cả tên của ta cũng biết?

Long Tước hừ một tiếng:

- Không nói thì thôi, vậy đi chết đi!

Một quãng lửa bao phủ Đỗ Trần... hỏa diễm thập nhị cấp!

Lúc này dưới mặt biển, thượng tướng hải quân lúc ban đầu trì hoãn thời gian đã trở về, ngẩng đầu nhìn bầu trời ánh sáng kỳ dị liên miên, giống như có người nào đang đánh nhau, không khỏi sửng sốt:

- Tướng lĩnh tiền tiêu đâu? Nói, trên trời là sao vậy?

- Tướng quân, vừa rồi Hải Hoàng Sainz từ trên không trung ta quần hạt chạy trốn, những người Thảm Thủy hồ kia đuổi theo, giống như đang giết Hải Hoàng? Tướng lĩnh có chút hã hê nói.

Thượng tướng thần sắc cuồng biến, mẹ nó, người còn vui mừng trên tai hoa của người khác? Hải Hoàng kia là Snoopy và Francis giả dạng a! Ài, chúng ta đã ở đây trì hoãn thời gian, cho các người tạo ra cơ hội chạy trốn, nhưng vì sao chẳng may chạy từ phía bắc? Mẹ nó, đám bà nương Thảm Thủy Hồ này chính từ phía bắc tới đó.

Thượng tướng chuyển tâm niệm nghĩ, việc đã đến nước này, Francis mặc dù là sư phụ của tiểu vương tử của chúng ta, nhưng không đáng vì hấn đắc tội với Thảm Thủy Hồ... ánh mắt xoay chuyển, thượng tướng hung ác uy hiếp:

- Các người nghe rõ cho ta, bốn tướng sau khi xin ý kiến của Hải Hoàng bệ hạ, vẫn chưa trở về, không biết người của Thảm Thủy Hồ đang giết Hải Hoàng, hiểu rõ chưa?

Như vậy tương lai khi tiểu vương tử tra xét, trách nhiệm của mình có thể nhỏ đi một chút? Tướng quân lo sợ nghĩ ngợi, đột nhiên nghe bên tai mơ hồ có tiếng hô hoán truyền lại:

- Sao thế? Ở đâu có người kêu to vậy?

- Tướng quân, chúng ta nhớ lời ngài rồi! Tiếng kêu to đó... là người Mickey tiêu diệt nhánh quân trấn hải cuối cùng, công quốc Mickey phục quốc thành công rồi!

-Ồ! Tướng quân gật gật đầu, còn đang lo lắng làm thế nào giảm bớt trách nhiệm!

Mà trên bầu trời, hỏa diễm thập nhị cấp đã bao trùm lấy Đỗ Trần và Snoopy, Đỗ Trần con may một chút, nhưng mặc dù có sự bảo vệ kép Thủy Minh Thuần và Hỏa liên đăng, Snoopy đã toàn thân cháy xém rồi.

- Tôn nhi, gia bồi người chết cùng, đáng tiếc người không phải là mỹ nhân tai dài, môi ba múi...

Thỏ gia sắp chết còn cười hì hì lảm bảm.

Đỗ Trần liếc mắt nhìn lại một bóng người trắng như tuyết đang chậm rãi đi tới, không ngờ cười vui mừng,

- May mắn, không chết ở trong tay nàng... ý?

Mông đột nhiên phát ngứa, thần niệm nói cho Đỗ Trần, Liên Hoa trên quả thứ năm kia chính đang dùng một loại tốc độ điên cuồng phóng ra, trong chớp mắt đóa thứ nhất đã nổ, theo sát sau đó, đóa thứ hai, đóa thứ ba...

Là đại thiện sự giúp Mickey phục quốc hoàn thành rồi sao?

Đỗ Trần lại không kịp ngẫm nghĩ, chết đến cổ rồi, xảy ra tình hình gì ngoài ý liệu đều có thể là cọng cỏ cứu mạng cuối cùng! Hắn vội vàng đưa tay gọi lại pháp bảo quả thứ năm!

Nhưng dùng tay vừa sờ, trống rỗng, phóng mắt nhìn lại, trừ tầng mây và hỏa diễm là trời cao, pháp bảo của quả thứ năm tựa hồ sau khi nổ hoa căn bản là chưa từng tồn tại.

Bồ Đào, người không phải là chơi ta chứ? Chẳng lẽ quả thứ năm cũng phải trải qua tâm ma gì đó mới có thể có được pháp bảo?

Nhưng lão tử lập tức sắp bị thiêu chết rồi!

436. Tư Tình

Trong chớp mắt, Đỗ Trần cơ hồ chìm vào cảnh tuyệt vọng, nhưng hắn ở tuyệt không cam lòng đợi chết, những ý niệm phiền nhiễu phức tạp trong đầu nháy mắt vọt ra!

Bồ Đào đã nói, bốn quả đầu kỳ thức là đang cấp cho mình rửa sạch tội nghiệt trăm đời, sau đó trải qua tâm ma lĩnh ngộ thiên đạo, sau khi có được lại pháp bảo quả thứ tư mình đã chân chính đi trên đường tu luyện, mà tu luyện sau có được bốn đóa Liên Hoa là... Liên Hoa thiện pháp quyết.

Có thể nói, sau khi nổ bốn quả tổng cộng 16 đóa Liên Hoa, cộng năm đóa Liên Hoa do quả thứ năm tạo thành mới là một khởi điểm chân chính.

Nếu nói trước đó Bồ Đào xếp đặt chương ngại trùng trùng, là để Đỗ Trần đền bù tội nghiệt tiền thế, vậy bắt đầu từ giờ phút này hắn đã là đệ tử nhập thất chân chính của Bồ Đào rồi, nếu có cái gì cổ quái, Bồ Đào hẳn là gợi ý mới đúng, không thể không chút dấu hiệu chôn sống đồ đệ như vậy a.

Đỗ Trần nghĩ trăm lần không có lời giải, linh quang lóe lên, thần niệm vội vàng liên hệ với Đỗ Tư, nhưng không biết sao, mặt Đỗ Tư chẳng ngờ không có hồi ứng, chẳng lẽ mặt kia thành Emerald xảy ra chuyện ngoài ý muốn?

Không có thời gian nghĩ đến chuyện thành Emerald nữa, toàn bộ thần niệm của Đỗ Trần đều vận lên, tìm kiếm khắp ngõ ngách trên thân thể:

- Đáng chết, huynh đệ quả thứ năm, lăn ra hết cho ta!

Bốn phía đều là hỏa diễm của Long Tước và tầng mây liên tục, nào đâu có bóng dáng của Liên Hoa pháp bảo.

Đợi chút! Tầng mây?

Đỗ Trần trong lòng rung như điên, ý thức được cái gì?

Snoopy cũng phát hiện chỗ quái:

- Tôn nhi, mây màu xung quanh này mau lẹ mạnh mẽ! Gia đời này lần đầu tiên phát hiện, không ngờ mây màu ở trong hỏa diễm thập nhị cấp có thể bảo trì hình thái!

Chẳng lẽ...

Thần niệm của Đỗ Trần điên cuồng vọt ra, lực lượng nguyên thần, nội kinh, đấu khí... hết thấy đều khuếch tán ra, thấm thấu vào trong tầng mây... Đúng rồi, cảm giác nước sữa hòa trộn, thân mật như một thể đã nói cho hắn. Hắc, không ngu xuẩn tìm kiếm nữa, chính là pháp bảo quả thứ năm huynh đệ của ta rồi.

Mẹ nó! Ngắm lại tốc độ của sư huynh chúng ta khi dưới chân đạp đám mây màu kia. Đám mây màu này hẳn là không chậm a, Đỗ Trần ở trong hỏa diễm thiêu đốt đột nhiên, lớn giọng cười điên cuồng:

- Long Tước, con chim ngu ngốc, lão tử không bồi tiếp ngươi chơi đùa nữa!

Long Tước sửng sốt, Francis chết đến nơi còn có tinh thần chửi ta? Có việc ngoài ý liệu! Nó đột nhiên tăng thêm cường độ hỏa diễm.

Nhưng trước mặt một thứ gì đó giống như khói xanh lướt qua, nhanh tới mức khiến mắt của Long Tước không cánh nào theo kịp chuyển động, vội vàng mở rộng năng lực cảm ứng trong dị năng chủng tộc, chỉ thấy Đỗ Trần cước đạp đám mây xanh, bay đi mất hút.

- Đáng chết! Ta không tin ngươi nhanh hơn so với ta!

Long Tước giận dữ, vỗ cánh lại lần nữa đuổi theo, nhưng... mắt nó nhìn thấy Đỗ Trần càng ngày càng xa, càng ngày càng xa. Long Tước không cam lòng phun ra một quãng hỏa diễm truy kích - nỗ lực cuối cùng! Nhưng vầng hỏa diễm này và thanh vân phía sau của Đỗ Trần sau khi nuốt trọn mấy lần khói, cũng theo không kịp nữa!

Long Tước lại theo một đoạn đường, chán nản dừng lại:

- Không, không ngờ ngay cả bóng lưng cũng không nhìn thấy...

Kiểm Nô chỉ chốc lát sau cũng đến, trở ra nhìn thiên không trống rỗng, bên trời còn có một điểm thanh vân cấp tốc bỏ chạy.

- Đây, đây là cái gì? Thần Margaret của ta có thể đuổi theo hắn hay không?

Long Tước ngây ngốc lắc đầu.

- Không. Không biết Kiểm Nô. Francis có thứ này hộ thân, chúng ta còn làm sao bắt được hắn a?

Kiểm Nô suy nghĩ một chút:

- Hừ! Francis chạy nhanh, nhưng hắn không phải còn có con cái, còn có thân nhân sao? Ta không tin hắn có thể mang cả thành Duerkesi đi cùng... Long Tước ngơ ngác nhìn lên trời.

Chỉ thiên không mặt trời treo cao, phương hướng Đỗ Trần đào tẩu không biết lúc nào xuất hiện tia nước nhỏ.

- Thăm Thủy kiểm?

- Ha ha! Khắc khắc!

Chạy khỏi cái chết, Đỗ Trần đang cười điên cuồng đột nhiên ho khan kịch liệt, nội phủ của hắn còn có thương thế cực nặng! Liếc mắt nhìn phía sau không có người đuổi theo, Đỗ Trần phịch một cái ngã trên thanh vân.

Snoopy sau khi thoát hiểm tinh thần cũng buông lỏng, nằm bò ra, nhưng trong miệng còn hưng phấn kêu:

- Gia đời này còn chưa có bay nhanh như vậy, mẹ nó, Francis, ngươi sắp bị được lính trinh sát đệ nhất của Ma tộc - Phi Dực tinh linh chiến đội rồi.

Đỗ Trần muốn xua tay, nhưng vừa mới giở tay lên đã vô lực rũ xuống:

- Trước tiên chớ nói chuyện, ta kiểm tra một chút.

Hắn không phải là muốn kiểm tra thân thể của mình, mà là kiểm tra Liên Hoa pháp bảo - dù sao Thủy Minh Thuần ở ngay bên mình, chỉ cần không bị đánh chết tại chỗ, Đỗ Trần tự tin có thể khôi phục như cũ một cách nhanh nhất.

Đích xác, là công đức Mickey phục quốc rồi, bất quá quẻ thứ năm tổng cộng có năm đoá Liên Hoa tạo thành cuối cùng chỉ nở nửa đoá thứ tư, pháp bảo có thể dùng cũng chỉ có ba kiện, bất quá Đỗ Trần có thể tiếp thụ kết quả này - cẩn thận nghĩ một chút, đại thiện sự này là kế hoạch toàn diện của hắn, nhưng Arthur, hạm

đội Renault, hải quân đại tam giác, thậm chí Sư Tâm vương cũng đều ra sức không ít, như vậy cuối cùng công đức phán định cũng là "thiếu" một chút, không phải là nở hết quả thứ năm như kế hoạch dự đoán ban đầu của Đỗ Trần.

Nói cách khác, cũng chính là Thập Thất, Thập Bát, Thập Cửu ba vị huynh đệ này bây giờ đều có thể dùng rồi!

Nguyên thần của Đỗ Trần rất dễ dàng tra ra, Thập Thất chính là thanh vân dưới chân, mà Thập Bát là nguồn gió ẩn hình, giúp hắn có thể bay nhanh như thế!

Chính là năng lực phong vân hợp bích! Bất quá Đỗ Trần lại không phát hiện tung tích của Thập Cửu.

Sư phụ, người không thể cho ta một sách chỉ dẫn sao.

Đỗ Trần trong lòng oán giận buồn cười, loại tình hình này phát sinh nhiều lần đã làm hắn có chút trơ ra rồi, dù sao một quả không phải là mất tích tập thể, vậy cũng không thể là tâm ma gì đó, đợi sau này từ từ nghiên cứu với Đỗ Tư vậy!

Nhớ tới Đỗ Tư, trong lòng Đỗ Trần máy động, vừa rồi khi khẩn cấp liên hệ với Ngũ ca, tên gia hỏa trơ tráo này như thế nào không đáp lại chứ?

- Đỗ Tư, lão Ngũ, Ngũ ca!

Thần niệm của Đỗ Trần lại kêu gọi mấy lần, nhưng lẽ tất nhiên là Đỗ Tư ở thành Emerald giả mạo Francis không đáp trả.

Đỗ Trần trong lòng mơ hồ cảm thấy sự việc có chút không ổn!

- Ê, Francis người xem, đám mây màu của người còn có năng lực kéo tơ sao? Snoopy vỗ vỗ Đỗ Trần, chỉ vào phương viên ba mét vuông phía sau Thanh Vân hồi.

Đỗ Trần quay đầu lại nhìn, chỉ thấy trên Thanh Vân vòng quanh mấy tia nước nhỏ, dùng thần niệm cảm ứng, tia nước này không phải là một bộ phận pháp bảo, ngược lại giống như thánh khí ẩn chứa năng lực rất mạnh...

- Không hay! Có người ở phía sau quần lấy Thanh Vân của ta!

Đỗ Trần giật nảy mình, công năng "cửa điện" của lão lục lập tức khai động, hung hăng "cửa" tia nước, nhưng tia nước giống như không chịu lực, mặc cho "cửa điện" sắc bén thế nào, vẫn quần chắc lấy trên Thanh Vân!

- Mau, giúp ta tìm đầu dây kiện thánh khí này ở đâu, ta nạy nó lên

Snoopy còn chưa kịp đáp lời, phía dưới Thanh Vân truyền đến một thanh âm Đỗ Trần vô vùng quen thuộc:

- Francis, người cắt không đứt được Thảm Thủy thánh kiếm thập tam cấp đâu!

Nói rồi, Tuyết Cơ xoay người từ dưới Thanh Vân phát phơ đi lên!

Mới vừa rồi Tuyết Cơ rơi lại cuối cùng, vốn là không có khả năng đuổi theo Đỗ Trần, bất quá đôi mắt kia của nàng chính là thứ khiến Phản nghịch cử long Constantine hận thấu xương! Tam đại dự đoán bí pháp của Thảm Thủy Hồ - Thiên Mục!

Mất thấy một đoàn Thanh Vân hiện lên bên người Đỗ Trần, Tuyết Cơ liền đoán trước từng phần tình hình, Thánh Thủy kiếm thập tam cấp lập tức xuất thủ, trước khi Đỗ Trần thoát đi quần lấy Thanh Vân, đúng là lúc này Đỗ Trần bay đủ nhanh, nhưng Tuyết Cơ lại nắm chặt Thảm Thủy kiếm, cả đường do Đỗ Trần kéo đi đuổi theo.

- Bụp!

Tuyết Cơ đem tia nước biến thành trường kiếm, đứng ở đầu mây chỉ vào Đỗ Trần, ôn nhu nói:

- Chớ nên kháng cự nữa, người đã thụ trọng thương, tuyệt không phải đối thủ của ta!

Thời khắc này vẫn tới...

Khuôn mặt ngày đêm nhớ mong ngay ở trước mặt, nhưng mũi kiếm trong tay này lại phảng phất đem hai người tách ta trăm núi ngàn sông. Đỗ Trần trong lòng cười cay đắng, đích xác, thân thể bây giờ của hắn chỉ nhận một kiếm của Tuyết Cơ liền có thể mất đi tính mạng!

- Ta tính sai rồi!

Đỗ Trần ngẩng đầu nhìn trời, ánh mắt rời xa, cố ý tránh đôi mắt đẹp của Tuyết Cơ - nha đầu ngốc này nhận được mắt của mình!

- Còn không động thủ giết ta sao?

Tuyết Cơ ngăn người ra, nàng đang không biết tiếp theo nên làm gì.

Ta tại sao liều mạng đuổi theo? Chẳng lẽ thật sự là vì giết Francis này sao?

Ánh mắt mê mang, trên khuôn mặt cũng có vài tia cay đắng. Nàng cắn răng rói:

- Nói, ngươi và Á Lực có quan hệ gì? Vì sao thánh khí của các ngươi giống nhau như đúc?

Đỗ Trần bất lương nói:

- Mỹ nữ, ta không biết cái gì Á Lực! Muốn giết ta động thủ nhanh lên! Có phải là muốn gả cho ta hay không, cho nên mới không đánh lòng xuống tay?

Một mặt nói, một mặt hắn dâm dăng đánh giá Tuyết Cơ.

Tuyết Cơ sắc mặt phát lạnh, không phải, tuyệt đối không phải! Vừa rồi mình nhìn pháp bảo, vóc dáng, màu tóc, con mắt của Francis... Đều giống người kia cực kỳ, trong lòng hiện ra một cách nghĩ đáng sợ... a, may mắn Francis tuyệt đối không phải là hắn.

Hắn không thể buông thả như thế!

Đỗ Trần tên tiểu hồn hồn bữu môi, nha đầu ngốc, bộ dạng đầu đường của ta ở tiền thế rơi vào trong mắt nàng, nàng còn liên tưởng đến Á Lực sao?

Ta không phải là Á Lực, Margaret chỉ truy sát một kẻ, nếu ta là Á Lực... Margaret ngay cả nàng cũng giết!

Đỗ Trần liếc nhìn mũi kiếm Thâm Thủy, không nói nữa.

Tuyết Cơ đưa trường kiếm tiến về phía trước ba phần, vội nói:

- Ngươi nói đi! Á Lực

Ta đã nói rồi, lão tử căn bản không biết Á Lực gì! Đỗ Trần không chịu bữu môi.

- Ta không tin!

Tuyết Cơ tha thiết nói:

- Thánh khí, vóc người, ánh mắt của ngươi đều quá giống Á lực! Thứ khác còn được, nhưng thánh khí không làm giả được, Á Lực ở đâu?

Đỗ Trần nhún vai:

- Nói thừa, ta không muốn nói lần nữa! Tiểu thư, nàng tìm cái tên Á Lực kia làm gì? Á Lực... là tên nam nhân a, chẳng lẽ quy củ Thâm Thủy Hồ các ngươi đổi rồi?

Sắc mặt Tuyết Cơ đỏ lên:

- Cái này không cần ngươi lo! Ngươi nói hay không nói? Không nói...

Nàng cắn chặt răng, cổ động dững khí uy hiếp:

- Không nói ta sẽ giết ngươi! Nếu, nếu ngươi nói cho ta Á Lực ở đâu, ta, ta sẽ thả ngươi!!

Nàng ngượng ngùng, cơ hồ là nói như cầu khẩn!

437. Tụ Tán - Đoạt Mệnh.

Đỗ Trần chậm rãi cúi đầu xuống.

Ta nói cho nàng nơi hạ lạc của Á Lực, nàng có thể tha cho ta? Đúng, ta đích xác có thể nói bừa lừa nha đầu ngốc nàng! Nhưng sau khi ta rời đi, Kiếm Nô và Long Tước, rồi thậm chí cả Margaret sau lưng họ có thể tha cho nàng sao? Vừa rồi thái độ của Kiếm Nô đối với nàng ta đều nhìn vào trong mắt, mặc dù không hiểu rõ cận kề Thẩm Thủy Hồ, nhưng ta cũng có thể nhìn rõ, Kiếm Nô là Margaret đặc phái tới giám thị nàng đó.

Điều này nói rõ, Margaret đã nổi lên mối nghi ngờ với nàng!

Lúc này nàng nếu bởi vì nguyên nhân Á Lực mà nàng buông tha cho ta, chỉ có thể khiến Margaret không buông tha cho nàng mà thôi.

Ta chết còn có thể chuyển thế luân hồi, đợi Liên Hoa đại thành có lẽ còn có thể trở lại thế giới đấu thần tìm nàng - nàng có thể đợi ta một ngàn năm! Nhưng nàng chết rồi...

Tuyết Cơ cũng mang một tâm tư khác, nói chính xác, lòng nàng rối như hẹ, từ sau khi phát hiện Francis và Á Lực có quan hệ, nàng liền không biết mình đang làm gì!

Có lẽ... ta chỉ muốn nghe được tin tức Á Lực vẫn khỏe mạnh!

Bất quá Tuyết Cơ kiên định tin tưởng, Francis không thể giết, giết hẳn rồi, sau đó mình làm sao gặp lại Á Lực.

Hai người cứ giằng co như vậy, Đỗ Trần không nói lời nào, Thẩm Thủy kiếm của Tuyết Cơ cũng dừng tại trước ngực Đỗ Trần.

Lúc này Snoopy nhảy ra, đáng chết, Francis người ngốc rồi à? Nha đầu ngốc này rõ ràng rất dễ lừa, bằng vào đầu óc của người bày ra mấy lời nói dối lừa nàng ta không phải quá dễ sao? Sao ngẩn ra a? Người không ra! Gia ra! Thở gia đạm chân nói:

- Người nói thật chứ? Ta nói cho người tin tức của Á Lực, người liền bỏ qua cho chúng ta?

Tuyết Cơ vội vã la lên:

- Đúng, bất quá người chớ nên lừa ta!

Gia đây chính là lừa người! Snoopy nói không hề suy nghĩ:

- Kỳ thực Á Lực cùng là đồ đệ của Đỗ Thần thần chúng ta, hiện giờ hẳn

- Câm miệng! Đỗ Trần lạnh lùng nói.

Tuyết Cơ cau mày vội kêu lên:

- Francis người im đi! Sainz giả, người nói tiếp đi!

Snoopy ngày thường mặc dù bởi tính tình thối tha thường xuyên đấu võ mồm với Đỗ Trần, nhưng chưa từng thấy hắn âm lãnh uy hiếp mình như vậy, trong lòng chợt cả kinh, không dám nói thêm nữa.

Đỗ Trần ảm đạm thở dài, cúi đầu nói:

- Tiểu thư, nàng vì sao nhất định phải hỏi tin tức của Á Lực? Cho dù ta biết, cũng nói cho nàng, thì nàng có thể làm gì?

Tuyết Cơ sững sốt, đúng vậy, cho dù mình biết nơi hạ lạc của Á Lực, nhưng mình có thể bỏ mặc ơn dưỡng dục mười mấy năm của sư tôn, phản bội Thẩm Thủy Hồ tìm Á Lực, sau đó cùng sư tôn đao binh tương kiến sao?

Một mặt là sư phụ như mẹ đẻ, một mặt là người yêu ngày đêm nhớ nhung trái tim của Tuyết Cơ, tựa hồ tức thì bị chia làm hai nửa..

Tách, một giọt nước mắt rơi trên Thanh Vân, Tuyết Cơ chán nản buông trường kiếm, cay đắng phát tay:

- Đi đi, ta không giết bằng hữu của Á Lực...

Đỗ Trần ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn Tuyết Cơ:

- Nàng thật sự buông tha cho chúng ta đi?

Tuyết Cơ im lặng không nói...

Đỗ Trần cười cười:

- Đa tạ! Á Lực đích xác giống ta, đều nhận sự dạy dỗ của Đỗ Trần thần, cùng được Đỗ Trần thần ban cho thánh khí... Coi như là sư huynh trên danh nghĩa của ta! Bất quá hẳn không phải là người thành Duerkesi của ta, mà là tự có thể lực của mình, bây giờ ta cũng không biết hắn ở đâu!

Tuyết Cơ sững sốt một chút, vì sao lúc này người lại chịu nói ra nơi hạ lạc của Á Lực.

Đỗ Trần tâm khẩu phiến muộn, mình nói như thế, bằng với đem Á Lực từ thân phận cừu nhân của Thẩm Thủy Hồ chuyển hóa thành kẻ qua đường, không là gì cả.

Trước khi ta có năng lực đối phó với Margaret Nha đầu ngọc, ta sẽ không đem Á Lực là ai nói cho nàng... như vậy, Tuyết Cơ có lẽ không bị kẹt giữa sự thống khổ của người yêu và người thân, mỗi ngày lòng lo lắng dưới sự bức bách của sự phụ đi giết người yêu.

Nàng là người yêu của ta, để sầu muộn cách xa nàng là trách nhiệm của ta!

Đỗ Trần liếc mắt nhìn biển rộng dưới tầng mây, trong hải quân đại tam giác có không ít người ngẩng đầu nhìn lên trời, xem náo nhiệt mặc dù nhìn không rõ bên trên phát sinh cái gì, nhưng bọn họ nhất định biết người Thẩm Thủy Hồ ở trên không trung làm việc... nói cách khác, nhân chứng vậy là đủ rồi.

Đỗ Trần vẫy vẫy tay với Snoopy, Người đã nhìn thấy hình dạng của Andy sau khi biến thân rồi, mau biến thành hình dạng của tổ hợp dị thú Pamir cho ta..

Snoopy sững sốt, nhưng vẫn y theo phân phó của Đỗ Trần, biến hành tuyệt đại hung thú thân bí mông, cánh cự long, móng vuốt hổ vương! Tuyết Cơ nhìn thấy ngẩn người.

Thanh Vân của Đỗ Trần chậm rãi lùi về sau, cao giọng nói:

- Tiểu thư, nàng phụng mệnh truy kích Francis, đã đắc thủ! Nhưng hộ giáo thần thú Pamir của Đỗ Trần thần giáo đột nhiên xuất hiện, đánh lui nàng - mấy vạn quân nhân đại tam giác hải vực chính mắt nhìn thấy Pamir xuất hiện trên không, sẽ làm chứng!

Đôi mắt đẹp của Tuyết Cơ liên tục kinh dị, mắt thấy Đỗ Trần đã đi xa, vội nói:

- Nếu người gặp được Á Lực, nói với hắn, trong Thẩm Thủy Hồ có một người nguyện ý chờ hắn... vĩnh viễn!

Lời này giống như một thanh trủy thủ cắm vào ngực, nhưng Đỗ Trần lại ha hả cười to, bộ dạng giống lưu manh cười quái đản nói:

- Mỹ nữ, ta đã nói rồi, ta không quen Á Lực, không có hứng thú chuyển lời thay nàng.

Người kia đi xa, Đỗ Trần chán nản sụp ngã trên Thanh Vân, chẳng biết thương thế phát tác hay là

Rất lâu sau.

Tuyết Cơ vẫn ngây ngốc đứng trên không, trái tim tựa như trăm đi nghìn về, lúc này, nàng thất thần rồi.

Loạn.

Tư niệm tràn ngập trong đầu, nụ cười kia khuôn mặt kia tựa hồ ngay ở trước mắt nàng, cho đến...

Một giọt nước mắt lờ mờ xuất hiện trước ngực nàng.

Giọt nước mắt này long lanh trong suốt, giống như thương nhớ tình nhân, lại lờ mờ ẩn chứa thiết huyết cơ phong, như sau tu la đại chiến tướng quân thiết lệ khanh thương...

Mình rơi lệ rồi? Không, không phải là nước mắt của ta! Tuyết Cơ kinh hãi, một cổ sát khí nhàn nhàn đã bao phủ toàn thân! Thập Tam cấp Thâm Thủy kiếm đột nhiên ở trước ngực nàng huyền hóa màn nước, thân thể yếu kiều cũng uốn về đằng sau, giống như một vòng trăng cong tránh khỏi giọt nước mắt kia.

- Tinh lệ? Người là...

- Nửa năm không gặp! Không ngờ người đã tới mức có thể né tránh một chiêu của ta rồi.

Âm thanh khàn khàn nung theo thân ảnh mơ hồ xuất hiện, binh đình quân khôi màu đỏ, giáo sĩ hắc bào, chính là Số 8 từng suýt chút nữa một chiêu đánh gục Tuyết Cơ! Số 8 Bi Ca Tử Sĩ - thủ hạ của Demis!

Tình thế phong vân đột biến, Tuyết Cơ vội vàng phản chấn tinh thần, tăng thêm khoảng cách nhìn chăm chăm vào Bi Ca Tử Sĩ đột nhiên xuất hiện trước mặt:

- Là người? Không đúng! Sư tôn tự mình dẫn Khôi Lỗi binh đoàn tiêu diệt Bi Ca Tử Sĩ, Số 8 làm sao có thể xuất hiện ở nơi này? Hẳn phải là bị sư tôn ép tới kinh hoàng chạy trốn mới đúng.

Số 8 tiếng cười trầm muộn:

- Nghĩ không rõ vì sao ta xuất hiện ở đây, đúng không? Ha ha, rất đơn giản, đầu lĩnh của chúng ta biết Tucker có ân cứu mạng với Kiếm Nô, sinh nhật hai ngàn tuổi của Lôi thần các người nhất định sẽ đến dự lễ, cho nên... chúng ta liền tới nơi này, rất khéo, ta vừa tiến vào mảng hải vực này đã phát hiện ra người ngăn người ở đây! Xem ra nữ thân vận mệnh thực sự là rất không chiều cổ đến người rồi!

Tuyết Cơ nắm chặt Thâm Thủy kiếm trong tay, hừ lạnh một tiếng:

- Thật sao? Xem ra Khôi Lỗi binh đoàn của gia sư không thể vây khốn người! Nói rồi, mũi kiếm giơ lên, một vòng loan nguyệt nung theo tia nước đánh về phía số 8.

Số Tám thông dong nhàn nhã, từng điểm tinh quang bên người đánh tan tia nước, trong miệng cười nói:

- Thâm Thủy Khôi Lỗi binh đoàn rất mạnh, quân lược mưu kế của Margaret càng không thẹn với danh Đại nguyên soái Vãn Thần... Bất quá rất khéo! Trong chúng ta cũng có một lão gia hỏa, rất nhiều năm trước có người hình dung hần thể này - lão gia hỏa này bình sinh có ba thứ tốt, một là uống rượu, hai là đọc sách, ba là... Nghịch thiên cải mệnh, đánh thắng chiến dịch tuyệt không thể thắng!

Tuyết Cơ trong lòng run lên, nguyên lai lão nhân răng vàng lồi thối lếch thếch ngày ấy nhìn thấy quả nhiên là

Hừ! Số 8 nói cho mình biết nhiều điều này, xem ra là định diệt mình rồi!

Tuyết Cơ cắn răng, trường kiếm trong tay đột nhiên biến mất, sát theo đó trên không nhật nguyệt tranh huy, dưới tình không rực rỡ chẳng ngờ xuất hiện một vòng nguyệt sắc lơ lửng trong sương mù, giống như tia chớp chém về phía số 8.

Số 8 vẫn không hoảng hốt, dưới sự truy tung của ánh trăng lại dễ dàng lách qua, trong miệng lại giống như giáo huấn văn bối bình phẩm:

- Trên cơ sở bí pháp bí truyền cửu thần quyết của Thần Hoàng sáng tạo ra, không tệ, gọi là... Nguyệt Luân Vũ đúng chứ? Lấy đầu khí thập nhất cấp của người xuất ra, phối hợp với Thập Tam cấp Thánh Thủy Kiếm dùng ra một chiêu này, có lẽ có thể cùng Samar IX và Samuel tranh phong rồi! Bất quá rất đáng tiếc, đó cũng chỉ tương đương sức mạnh thập nhất cấp đỉnh phong mà thôi...

Số 8 khẽ quát lên, bên người tinh quang lóng lánh, trên trời giữa nhật nguyệt lại thêm quần tinh ánh sáng như ngọc, nhật nguyệt tinh đồng thời hiện ra trên một mạng trời, tráng lệ tuyệt mỹ!

- Thập nhất cấp đỉnh phong... đó là đẳng cấp của ta khi ba mươi sáu tuổi... đã không để nó vào trong mắt rồi, hôm nay, ta hai trăm chín mươi tuổi

Số 8 giữa mỗi câu nói liền dừng một chút. Nhưng giữa lúc dừng lại này, tất có một điểm tinh quang bạo liệt oanh kích ánh trăng, sau khi hần nói xong vài câu ngắn ngủi, vầng trăng của Tuyết Cơ đã bị phá tan thành từng mảng ánh sáng nát vụn, bản thân nàng cũng bị chấn tới phun ra một ngụm máu tươi!

- Khục khục!

Bí pháp của Tuyết Cơ bị phá, đỡ ngực xoay người muốn đào tẩu, nhưng Số 8 đã ngăn trở trên tuyến đường mà nàng chạy.

Tuyết Cơ cười cam chịu, Tinh không hạ đệ nhất đấu thần, đệ nhất nhân tấn cấp sau thời Văn Thần, quả nhiên danh bất hư truyền

Số 8 vẫn nhạo báng nói:

- Người đang nói ai? Người đó sớm đã chết rồi, cho dù là hắn còn sống cũng không xứng với tán xưng của người - bởi vì hắn tấn cấp có nhanh hơn, cũng vẫn không phải là đối thủ của Margaret!

Nói rồi, Số 8 lật bàn tay, một đoàn tinh quang sáng lấp lánh xuất hiện ở lòng bàn tay hắn, Được rồi, lời thừa nói xong rồi, người có thể đi chết rồi! cổ tay rung lên, tinh quang kia bắn về phía ngực Tuyết Cơ!

Tuyết Cơ tuy bị thương, nhưng tâm như nước đọng, Thiên Mục bí pháp dán chặt vào tinh quan đánh tới, xác định quỹ tích của nó, sau đó nghiêng người về bên trái... Nàng dường như xô vào trên một vách tường, quay đầu lại nhìn, không biết khi nào xung quanh mình đã xuất hiện một mảng Tinh Không Tù Lung hôn ám, khiến nàng không thể di động chút nào, mở mắt nhìn tinh quang đoạt mệnh đánh tới.

Số 8 nhạo báng nói:

- Một chiêu này gọi là Tinh Lung, là chuyên môn dùng để đối phó với sư phụ người mà chuẩn bị, bắt quá... trước tiên lấy người thí nghiệm một chút cũng không tệ!

Tinh Lung nhốt lại, tinh quang đối diện căn bản không đường tránh né...

Phải chết sao? Á Lực, xin lỗi, ta không thể đợi chàng hơn nữa...

Tuyết Cơ chậm rãi nhắm mắt lại.

438. (thượng) Ấu Nữ Tịch Dương Đồ.

Á Lực

Tuyết Cơ lại mở mắt ra, Hạng liên mà Á Lực tặng cho mình khi li biệt mình vẫn luôn luôn đeo trên người a!

- Được rồi, nàng bây giờ có thể về nhà rồi! Nếu trên đường gặp phải sát thủ quân khôi màu đỏ, tức khắc cho bọn chúng nhìn hạng liên này, có lẽ có thể có chút tác dụng... Nếu không có ích, liền đập nát hạng liên này!

Lời nói của Á Lực tựa hồ ngay ở bên tai, Tuyết Cơ không rõ ý tứ của câu này, nhưng nàng biết mình nên làm gì!

- Bốp!

Tuyết Cơ vỗ mạnh dây hạng liên trên ngực mình, đột nhiên, một đoàn kim quang nhàn nhạt tràn ra, cát vàng hằng hà từ ngực vọt ra, giống như cát biển vỡ đê, cơ hồ chớp mắt cát vàng tầng tầng đem Tuyết Cơ bọc ở bên trong, bảo hộ vững vàng chắc chắn.

Số 8 ồ một tiếng, nhưng lại nở nụ cười tự tin.

Cát vàng này rất không tệ, nhưng nó có thể địch nổi tinh quang của mình sao?

Đích xác, Chỉ Gian Sa của Đồ Trần ngay cả thập nhị cấp Long Tước ra mặt cũng ngăn không được, lại có thể đối kháng Số 8? Bắt quả ngay đó Đồ Trần cấp cho Tuyết Cơ hạng liên để hộ thân này tác dụng cũng không chỉ ở sự phòng ngự của Chỉ Gian Sa... dây của hạng liên kia..

Bản mô phỏng Tịch Dương ấu nữ đồ .

Hoàng sa hộ thuẫn rất nhanh bị tinh quang đánh nát, Tuyết Cơ thân ở trong hố lại si luyến nhìn hạng liên trong tay đang phóng ra hoàng sa...

Nụ cười Số 8 đột nhiên cứng đờ, hắn rốt cuộc nhìn rõ dây hạng liên trong tay Tuyết Cơ hình dạng gì, trong lòng vừa động, trong miệng quát một tiếng lớn, sau đó hai tay hợp ở trước ngực dùng sức chia ra, Tinh

Không Tù Lung vậy khốn Tuyết Cơ liền bị xé rách một vết lớn, tiếp đó hấn quắp vào hư không một cái, cản trước tinh quang sát nhân của mình đem Tuyết Cơ lôi ra hỏi Tinh Không Tù Lung kia.

Đại thủ đặt trên vai phải của Tuyết Cơ, dùng sức đè xuống, lớn tiếng quát hỏi:

- Hạng liên này là ai cho người?

Tuyết Cơ ngẩng đầu cười cay đắng:

- Người cho ta hạng liên nói cho ta, nếu gặp phải tình huống này, liền đem dây hạng liên cho các người xem!

- Ta hỏi là, ai cho người hạng liên này!

Số 8 cau mày giận dữ hỏi. Đáng chết! Đây là bức tranh họa thần bí đồ thứ mười, là phương thức để Bi Ca Tử Sĩ số 10 nhập hội, trên người Tuyết Cơ vì sao có thứ này?

Tuyết Cơ chần chờ không nói, hạng liên của Á Lực đích xác là phát huy tác dụng rồi, nhưng Á Lực tịnh không nói rõ quan hệ của hắn và Bi Ca tử sĩ, mình nói ra sẽ có giúp, hay là sẽ hại Á Lực!

Chính lúc do dự như vậy, số 8 nóng lòng, đưa tay đoạt lấy hạng liên, nhú mày nhìn cẩn thận.

Không sai, là dấu hiệu ấu nữ cấp cho Francis!

Chẳng lẽ là Francis muốn Demis đại nhân bán cho một cái nhân tình, bỏ qua cho Tuyết Cơ đeo hạng liên này?

Có loại khả năng này, như vậy mình liền không thể thương tổn Tuyết Cơ rồi...

Số 8 trong lòng đang nghĩ ngợi, Tuyết Cơ bị giam cầm đột nhiên ngẩng đầu lên, hai mắt dán chặt vào số 8.

- Trả lại cho ta!

Đây là tín vật đính ước Á Lực tặng ta.

Số 8 như thế nào chịu đem hạng liên trả lại nàng? Tuyết Cơ cắn răng, đột nhiên dùng sức trầm vai, Cạch một tiếng, không ngờ đem đầu vai của mình quấy trật khớp rồi, mượn trật khớp đổi lại sự tự do tay chân. Tuyết Cơ đoạt lại hạng liên trên tay Số 8 còn đang sững sốt, nắm chặt trong tay, quật cường nhìn chăm chăm vào số 8, sắc mặt trắng bệch, mím chặt môi, thần sắc kiên định!

Nữ nhân này điên rồi sao?

Số 8 trong lòng nháy lên một cái, hắn thậm chí không để ý hạng liên bị nàng đoạt lại - Tuyết Cơ ở trong tay hắn rồi. Còn để ý một cái hạng liên sao? Nhưng... sợi dây kia đại biểu bí đồ thứ mười của họa thần và Số 10 Francis trong tương lai a! Bỏ đi, việc này không phải là chuyện mình có thể xử lý, cứ nên đem nàng ta đi gặp Demis đại nhân mới được! Phất tay tiếp lại xương vai trật khớp của Tuyết Cơ, hừ lạnh nói:

- Nể chủ nhân của hạng liên này, hôm nay tha cho người một mạng, đi theo ta!

Tinh quang lóe lên, lại nhanh chóng ảm đạm xuống, số 8 mang theo Tuyết Cơ biến mất.

Bầu trời của hải vực phương bắc đảo Borg cuối cùng cũng khôi phục lại sự tĩnh lặng, hải quân phía dưới xem nhiệt náo cũng chậm rãi tiến vào đáy biển, nhưng không lâu sau, Kiếm Nô và Long Tước tìm đến.

- Tuyết Cơ tiểu thư rốt cuộc đuổi tới đâu rồi?

Long Tước nhú mày nhìn khắp nơi, lúc này Đỗ Trần bay quá nhanh, cơ hồ mấy giây đã vượt qua phạm vi cảm ứng của nó, bây giờ muốn tìm người, chắc chắn khó khăn vạn phần!

Kiếm Nô cũng nhú chặt mày, bọn họ đã ở phụ cận hải vực bay trọn một vòng, nhưng vẫn không phát hiện mục tiêu.

- Long Tước, người ở trên trời tìm tục tìm kiếm, để ta xuống dưới tìm Hải tộc hỏi xem sao.

Rất nhanh, Kiếm Nô lại bay trở về bầu trời, dáng vẻ như giận như sợ.

- Hải tộc nói, vừa rồi trên trời đích xác có người tranh đấu, bất quá khoảng cách quá xa, bọn họ chỉ nhìn thấy thanh vân và kiếm quang, tiếp đó thiên không đột nhiên xuất hiện một dị thú khổng lồ, lần này Hải tộc nhìn rõ, nghe hình dung của bọn họ, dị thú kia hẳn là hộ giáo thần thú của Đồ Trần thần giáo - Pamir!

Cánh Long Tước vùng lên run rẩy vài cái.

- Chẳng lẽ là Pamir đánh lui Tuyết Cơ tiểu thư?

Kiểm Nô lắc lắc đầu.

- Có thể khẳng định là Pamir cứu đi Francis! Nhưng sau khi bọn họ đào tẩu Tuyết Cơ tiểu thư ngẩn ra ở trên trời, ngay lúc đó, trên trời đột nhiên lại xuất hiện một người! Tiếp đó, trên tầng mây nguyệt quang, tinh quang, còn có nhật quang cùng hiện ra, sau đó trong khoảng khắc lại cùng biến mất, cảnh sắc khá quỷ dị!

Long Tước cả kinh, kinh nghiệm chiến đấu của nó phong phú nhường nào, lập tức dự đoán ra một kết quả.

- Tuyết Cơ tiểu thư bị bắt làm tù binh rồi.

Kiểm Nô gian nan gật gật đầu, đột nhiên xéo mắt cười lạnh:

- Lần này chúng ta đi cùng Tuyết Cơ tiểu thư, cũng là ý tứ chúng ta giúp đỡ tiểu thư, cũng là giám thị Tuyết Cơ, trách nhiệm tra rõ nàng vì sao lần trước sau khi về nhà tâm tình dị thường. Long Tước... vừa rồi ngươi nhìn thấy không, phản ứng của Tuyết Cơ tiểu thư đích xác rất lạ, không phải sao?

Long Tước vội nói:

- Giờ là lúc nào rồi? Tuyết Cơ tiểu thư nếu thật sự là phạm lỗi lầm, chứng cứ xác đáng, vậy chúng ta liền có thể mặc kệ sinh tử của nàng! Nhưng bây giờ chúng ta chứng cứ gì đều không có, Tuyết Cơ tiểu thư vẫn là đồ đệ duy nhất của thần ta, là đồ đệ thân như nhi nữ!

- Ta hiểu rõ điều này! Nhưng trong Hải tộc không có bao nhiêu cao thủ, vừa rồi bọn chúng căn bản không nhìn rõ tình hình cụ thể trên không - thứ duy nhất nhìn thấy, chính là dị thú to lớn kia Pamir! Chúng ta bây giờ một chút manh mối nhỏ cũng không có!

Suy nghĩ một chút Kiểm Nô lại nói:

- Nơi này là địa bàn của Hải tộc và thành Emerald, chúng ta trước tiên đi tới chỗ hậu nhân của nguyên soái Tucker nhờ họ giúp chúng ta tìm kiếm!

Thương lượng đã xong, một người một chim tìm được những kiếm tỳ đã bị Đồ Trần đánh bị thương, còn có chiếc thuyền buồm hai cột. Không chào hỏi với hải quân tam giác, họ chuyển hướng hải hành toàn lực hướng về phía thành Emerald

-----

Một nơi khác, Đồ Trần cũng đang bay tới thành Emerald.

Hắn ngã trên đám mây, nhắm mắt thở hổn hển, thân thể và tinh thần đều mệt nhọc tới cực điểm, chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ phi hành, nhưng lúc này, thương thế ở nội phủ mơ hồ làm đau, nôn ra hai ngụm máu đọng.

Snoopy càng không được việc gì, lần biết hóa cuối cùng thành Pamir đã hút sạch toàn bộ khí lực của nó, cũng không duy trì hình thái sau khi biến thân nữa, giờ phút này chỉ là bộ dạng thô tai dài bị nướng cháy xém, ngã tại bên người Đồ Trần, hữu khí vô lực nói:

- Tôn nhi, gia cho ngươi lời nhắc nhở, thành Emerald bây giờ rất nguy hiểm a! Kiểm Nô và Phyllis nắm đó với nguyên soái Tucker quan hệ không tệ, bọn họ nói không chừng cũng đi về thành Emerald.

- Ta biết. Nhưng càng như vậy, ta càng phải trở về!

Đồ Trần cắn răng nói:

- Đồ Tư dường như xảy ra chuyện rồi, Bối Bối và Alex còn chưa tiến vào phạm vi đấu hồn của ta, ta không liên hệ được với người nhà còn ở lại trong thành Emerald! Nếu lúc này Kiểm Nô và Long Tước đến thành

Emerald sẽ ngay tức khắc vạch trần Đỗ Trần là giả, sau đó gia tộc Tucker bạo nộ sẽ bắt giữ hai hài tử của ta, thậm chí... giết chết!

- Nhưng quên đi, việc liên quan đến sinh tử của hai tiểu gia hỏa đó, người không tự mình đi tọa trấn thì không thể an tâm! Ài

Đỗ Trần yếu ớt xua tay:

- Yên tâm, Arthur còn ở thành Emerald. Hạm đội Renault càng không ở xa. Thời khắc mấu chốt bọn họ sẽ giúp ta... ngoài ra Junker - con lừa bướng kia tính khó cũng có thể làm văn chương!

Nói xong hắn thở dài vài hơi.

Đột nhiên, Liên Hoa nguyên thần khê rung lên!

439. (hạ) Kinh Hỉ Trước Dự Định.

Liên Hoa nội kinh nói cho Đỗ Trần, dường như pháp bảo của mình xảy ra dị thường, bất quá loại cảm giác này chỉ trong nháy mắt, cơn đau kịch liệt của nội phủ làm Đỗ Trần rất dễ quên đi loại cảm giác này.

Mà một chút này, vừa khéo là thời khắc Tuyết Cơ vận dụng hạng liên Chỉ Gian Sa, tiếp theo số 8 phóng khí tru sát Tuyết Cơ, mặt này cảm ứng giữa Đỗ Trần và pháp bảo cũng nhẹ nhàng bị cơn đau che đi, Tuyết Cơ không nhận thương tổn chí mạng, hạng liên kia tự nhiên cũng sẽ không phát lại cảnh báo.

Snoopy nhe răng nhếch mép nhìn Thủy Minh Thuần phóng thích quang mang cứu trị, nhích lại gần, hắn bĩu môi:

- Lần này chơi lớn rồi, thiếu chút nữa bị trò của mình chơi chết! Bất quá thật sự không nghĩ tới mức có thể ở nơi này nhìn thấy con chim nhỏ thối tha kia. Ha ha! Gia còn sinh tương niệm con chim thối kia...

Đỗ Trần nhướng mày cười.

- Thế nào? Wolfe và Margaret đã là gian phu dâm phụ, người và Long Tước... cũng có chút quan hệ kia sao?

Snoopy hừ một tiếng.

- Không sợ nói cho người biết, Margaret có thể bắt được Long Tước làm thần sủng, còn là do ta giúp đỡ đó! Ài, đáng tiếc a

Thở gia nhìn thiên không hồi tưởng:

- Năm đó, gia sáu tuổi! Rảnh rỗi không có việc gì biến thành một con Long Tước đực tản bộ trên hải đảo, không nghĩ rằng, có một con Long Tước cái ngu xuẩn tức khắc nhảy tới, liếm mặt ta nói, ca ca, người thật đẹp trai... người đoán xem ta đáp lại thế nào?

Đỗ Trần không khỏi phì cười.

- Trả lời như thế nào???

- Hừ! Lúc đó gia một cước đạp đi, xé họng chửi to, nha đầu thối, gia không thích nói thừa!

Snoopy sau khi ha hả cười to, vẻ mặt đau khổ nói:

- Kết quả, lúc ấy Phyllis vừa mới ấp ra được hai tháng hu hu khóc lớn, kêu một ỏ Long Tước đến thu thập ta, cuối cùng ta lại như mọi lần đi tìm lão đại Wolfe cầu cứu, lão đại lại tìm Margaret tới giúp... chính vì như thế, Phyllis bị bắt!

Đỗ Trần nghe được trực nhếch môi, không nhìn được cười nói:

- Nghe ý tứ của người, người năm đó cùng con chim nhỏ thối tha kia sẽ không thật sự có vài phần tình ý chứ?

Snoopy chợt nghẹn họng hồi lâu mới than thở:

- Đừng nhắc tới nữa... Chúng loại khác nhau dẫn đến thảm kịch nhân gian a! Gia là thổ, mặc kệ nha đầu kia dây dưa với ta thế nào, gia chỉ thích mỹ nhân nhi tai dài, bốn chân, môi ba múi

Đỗ Trần cười cười, sau khi đồng sinh cộng tử, chợt phát hiện xú tính của Snoopy cũng không khiến người ta chán ghét nữa!

Được! Đợi về nhà ta sẽ cải thiện đãi ngộ với thổ gia này!

Nhớ tới Tuyết Cơ, trong lòng lại thở dài, Đỗ Trần đột nhiên nói:

- Đúng rồi, người vừa mới nói, tốc độ đám Thanh Vân này của ta sắp bằng đội quân gì đó, chẳng lẽ thiên hạ còn có thứ gì so với Thanh Vân của ta còn nhanh hơn?

- Là chiến đội Phi Dực tinh linh, một trong những binh chủng đặc thù của Ma tộc. Năm đó gia chính mắt nhìn thấy tốc độ của bọn chúng... thật sự so với Thanh Vân của người còn nhanh hơn chút!

- Phi Dực tinh linh? Là một nhánh của tinh linh tộc sao?

Đỗ Trần hiểu kỳ hỏi, nói ra rất lạ, từ khi chuyển thế tới nay hắn nhìn thấy rất nhiều chủng tộc, thú nhân, Fassin Dwarf, ải nhân, bán thú nhân ...vân vân và vân vân, quá nhiều rồi! Nhưng tinh linh mà tục truyền thọ mệnh rất dài, số lượng cũng không ít lại chưa từng nhìn thấy mấy con!

Chính xác mà nói chỉ có một con, đó chính là gián điệp của thánh giáo, Mân Côi tiểu thư Mina!

Snoopy nói:

- Đúng! Thời Vãn Thần tinh linh tộc phân thành hai hệ phái lớn, một phái ủng hộ nhân loại, gọi là Thần Thánh tinh linh, một phái khác ủng hộ Ma tộc, gọi là Mộng Ảo tinh linh. Phi Dực tinh linh chính là một nhánh trong Mộng Ảo tinh linh, tốc độ của những gia hỏa đó... Chắc chắn! Gia đã nhìn thấy vài lần, nhưng không nhìn rõ hình dáng của bọn chúng. Biết vì sao không? Chính là bởi vì bọn chúng bay quá nhanh, ta chưa tính nhìn rõ chúng!

Đỗ Trần nghe xong cười nhạt, có lẽ Phi Dực tinh linh thật sự là rất nhanh, nhưng Thanh Vân của mình lúc này cũng chưa phát huy hết tốc độ tối đa! Bây giờ mình bị thương tới suy sụp hồ đồ, Thanh Vân đã có thể có tốc độ như thế, vậy đợi sau khi thương thế của mình khỏi nó phải có tốc độ bao nhiêu?

Kiểm tra thương thế một chút, trong lòng đánh giá, chủ dù là có Thủy Minh Thuần cứu chữa, sợ rằng cũng phải hai ba ngày mới có thể khỏi hẳn

Cũng bởi vì thương thế quá nặng, phát huy không ra toàn bộ thực lực, Đỗ Trần cũng không có cách nào nghiệm chứng đóa Liên Hoa thứ 19 của mình đã nở. Sau khi ba mươi sáu đóa Liên Hoa nở hết hơn một nửa, rốt cuộc thực lực đạt tới mức nào!

Phyllis con chim ngu ngốc này xuống tay thật là đáng hận. Mẹ nó, năm đó sao Snoopy không một cước xéo nát nó chứ?

Một người một thổ trầm ngâm trong khoảnh khắc. Snoopy vỗ vỗ tay Đỗ Trần.

- Tôn nhi, đến thành Emerald rồi!

Đỗ Trần gật gật đầu, miễn cưỡng thúc đẩy đầu hôn.

- Bối Bối, Alex có nghe được âm thanh đầu hôn của ba ba không?

- Nha? Là ba ba! Ba ba mau trở về. Thành Emerald xảy ra việc lớn rồi!

Trên đảo Borg.

- Mickey nữ thần, Mickey công quốc vạn tuế, nữ vương Liya vạn tuế!

Mấy trăm vạn người Mickey tụ tập ở phụ cận Nữ Thần cung, những người già khóc không ra tiếng, người trẻ tuổi hưng phấn gào to, mà những đứa bé ngây thơ mù mịt nhìn mọi thứ, nghe những người lớn nghẹn ngào dằn dò:

- Hài tử, chúng ta từ nay về sau không còn là nô lệ nữa... chúng ta là người Mickey! Con cháu công quốc được nữ thần ban phúc!

Damon, Phillip, còn có Lancine mấy nhân vật trọng yếu của công quốc đã thay đổi thói cũ, từ trong rường cũ năm xưa lấy ra phục sức quý tộc tướng quân, quỳ ở trên đài trước cửa Nữ Thần cung, Lancine lệ già tuôn rơi.

- Nữ vương bề hạ! Con dân đều tới rồi, mời, mời bề hạ huân thị

Đã bao nhiêu năm rồi, chẳng nghĩ rằng lão đầu tử gần chết như ta còn sống đến lúc này, còn có thể lần nữa chủ trì vương thất đại điển...

- Đứng lên cả đi!

Trong Nữ Thần cung truyền ra một thanh ưu nhã diễm đạm. Trong tĩnh thất u ám, Porter một thân vương bào màu xanh lam, đội ngay ngắn vương miện trên đầu, lưu luyến nhìn qua nội y màu đen bó sát người treo trên ghế, lẳng lẽ thở dài, xoay mạnh người đi ra ngoài Nữ Thần cung...

- Bái kiến nữ vương bề hạ!

Âm thanh vang vọng khắp nơi, thời khắc này công quốc Mickey sôi trào rồi!

Mái tóc dài màu xanh da trời buông sau vai, đội kim quan, khuôn mặt tôn quý diễm nhã, đôi mắt màu lam thâm thúy linh động, vóc dáng thướt tha uốn lượn đến cùng cực, phong hoa tuyết đại! Hill Mei Liya nữ vương tĩnh lặng đứng trước con dân, khí độ cao quý ung dung điển nhã khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Người Mickey trong phút chốc trở nên yên lặng, Liya chậm rãi giơ tay lên:

- Phục quốc mới khởi đầu, còn trăm thứ cần phục hồi, hết thảy nên đơn giản thôi, có rất nhiều việc cần chúng ta làm... Tướng quân Damon!

Damon lập tức tiến lên quỳ xuống:

- Nữ vương bề hạ, thần có mặt!

Bỏ đi hết thảy những lời lẽ hoa mỹ, Liya bình đạm nói:

- Đưa ba mươi vạn quân đội khi phục quốc tình giảm xuống còn một nửa chuyển thành quân nông, khôi phục sản xuất nông nghiệp, cần phải trước vụ xuân, đem vùng đất bị Sainz phá hỏng thành đất trồng trọt! 15 vạn quân còn lại chia ra sáu binh đoàn, người và Phillip mỗi người thống lĩnh hai binh đoàn! Còn lại hai nhánh binh đoàn tính là cấm vệ quân của Nữ Thần cung, do ta tự mình thống lĩnh!

- Tuân lệnh, bề hạ

- Phillip tướng quân, người mang binh đoàn của mình đem thuyền hạm được hạm đội Renault tặng cải biến thành hải quân Mickey, đồng thời phát ra chiêu thương lệnh - đảo Borg chúng ta là thiên phủ chi quốc, sản vật phong phú, mà ba năm đầu phục quốc không thu thuế thông thương... ẩn họa thương nhân vắng lai, do hải quân của người phụ trách!

Phillip lớn tiếng nhận lệnh, lùi ra một!

Liya lại bảo Lancine đứng lên:

- Lancine tổng quản, chi tiết hiệp ước với Hải tộc đại tam giác cần phải làm xong trong một tháng, nguyên tắc chỉ có một câu, công quốc Mickey nguyện cùng đại tam giác hải vực vĩnh thế hòa bình, nhưng tuyệt không cắt nhường biên giới biển, tuyệt không xưng thần tự nhục, tuyệt không cống nạp thuế!

- Lão nô thề hoàn thành nhiệm vụ!

Lancine dừng một chút, đột nhiên ngừng đầu nhỏ giọng nói, chỉ có Liya mới có thể nghe thấy:

- Bề hạ, vừa rồi hải quân đại tam giác truyền tới một tin tức sau khi đột vây Sainz bị thần sứ của Thảm Thủy Hồ chặn lại, tổ hợp dị thú Pamir xuất hiện cứu Francis và Snoopy...

Thẩm Thủy Hồ? Trong mắt Liya hiện lên một tia lo lắng, chậm rãi nhìn về phía đông đại hải.

- Thành Emerald.

Ba chữ nhàn nhạt mặc dù đơn giản, nhưng Lancine biết nữ vương đang hỏi gì, vội nói:

- Theo tướng quân hải tộc tiếp đãi sứ giả Thẩm Thủy nói. Thẩm Thủy Thần Sứ giữa lúc nói chuyện nhắc đến, bọn họ cũng tới thành Emerald dự lễ...

Đầu ngón tay của Liya run lên, Francis nguy hiểm rồi.

Đưa tay vào trong ngực lấy ra một khối Liên Hoa kim bài đưa cho Lancine:

- Đây là thần sứ kim bài của Đỗ Trần thần giáo, người lập tức mang nó đi tìm hải quân và hạm đội Renault, nói cho họ, công quốc Mickey chúng ta mới lập hải quân thiếu sót huấn luyện, hi vọng thừa dịp cơ hội tốt nhờ bọn họ ở phía Đông Hải vực đảo Borg cử hành hợp quân diễn tập!

Lancine cả kinh:

- Hải quân đại tam giác và hạm đội Renault cùng tập trung, sẽ nghe chúng ta sao, bọn họ vừa đánh xong một trường đại chiến, làm sao có thể sao sư động chúng luyện quân a!

Liya hơi lắc đầu:

- Nhìn thấy kim bài này, bọn họ sẽ đáp ứng! Mà Lancine người nhớ kỹ, không cần thật sự chuẩn bị một trường luyện quân, người chỉ cần cùng thủ lĩnh của hai nhà kia thảo ra một phần kế hoạch luyện quân là đủ rồi, sau đó... đem kế hoạch thư đưa tới thành Emerald, mời bọn họ phái người tham quan!

Lancine càng khó hiểu:

- Bệ hạ! Ngài luyện quân trước cửa gia tộc Tucker, còn muốn đưa cho bọn họ kế hoạch thư?

Liya cười thản nhiên:

- Chấp hành mệnh lệnh đi, mặt khác người đề xuất luyện quân trên kế hoạch thư, viết là hải quân đại tam giác!

Lancine không biết Francis lại gặp phiền phức ở thành Emerald, cũng nghĩ không thông mệnh lệnh quái dị của nữ vương, nhưng xuất phát từ lòng trung thành, hấn sẵn khoát đáp ứng.

Liya lại nói:

- Sau khi đàm phán ổn thỏa, người lập tức trở lại, tọa trấn đảo Borg xử lý hết thủy chính sự!

- Bệ hạ, ngài muốn đi xa?

Liya cao giọng nói:

- Mickey phục quốc, nữ vương Liya xuất phát từ tôn trọng với gia tộc Tucker, địa điểm viếng thăm đầu tiên được định sẵn là thành Emerald, mà thời gian ngay tại ngày thứ hai sau khi phục quốc!

Trên ngoại giao thể này đã là tôn trọng rất lớn lao rồi! Nhưng Lancine càng cảm thấy cổ quái hơn, nữ vương muốn làm gì? Đầu tiên là luyện quân trước cửa người ta, sau đó lại dùng lễ tiết ngoại giao thể hiện tôn trọng... đây, đây là một cái tát và quả táo ngọt rất cuộc là ý tứ gì?

Ngẩng đầu nghĩ hoặc nhìn nữ vương, nhưng ánh mắt của Liya đã lưu luyến ở phương đông...

Tên đại ngọc, vốn định chính thức ở trên đại điển phục quốc cho người một cái "kinh hỉ", nhưng bây giờ xem ra, phải cho người "kinh hỉ" trước dự định rồi.

440. Hỏa Hệ Dị Thú.

Trên Thanh Vân, Đỗ Trần nghe thanh âm lo lắng của nữ nhi chỉ biết cười khổ.

Hấn tức khắc hò hét ầm ĩ!

- Bối Bối, con và đệ đệ bây giờ có gặp nguy hiểm hay không?
- Bối Bối và đệ đệ đều rất khỏe, bất quá Đỗ Tư rất đáng buồn! Alex, mau tới báo cho ba ba tin bình an!
- Trong mắt cao thủ, chưa từng có nguy hiểm!

Âm thanh Alex trong đầu vẫn rầm rối như vậy, bất quá Đỗ Trần lại nghe thấy thoải mái mỉm cười, dừng Thanh Vân, nghe tiểu Bối Bối kể lại việc đã phát sinh trong ngày thứ 7 ở thành Emerald!

Ngày 21 thánh điển ngàn năm của gia tộc Tucker bắt đầu, đêm ngày thứ 6 Đỗ Trần trở lại đảo Borg, hơn nữa vào ngày thứ 7 bắt được Sophia trong Xích Quân, giả mạo Hải Hoàng hiệp trợ Mickey phục quốc. Đồng thời ở ngày thứ 7 này, Arthur lấy có "diễn võ trợ hứng" khiêu chiến Hải Hoàng Sainz.

Quyết đấu tiến hành dưới đài tể điện ở vách núi bờ biển phía bắc thành Emerald, ban đầu hết thấy đều rất thuận lợi, Arthur trước tiên là không địch lại Sainz, nhưng thời khắc mấu chốt xuất ra Lôi Vân Quyết được Sư Tâm vương ẩn tàng trong cự kiếm...

Đúng vậy, Arthur mặc dù không nói tỉ mỉ bí pháp trong cự kiếm rốt cuộc là cái gì, nhưng Đỗ Trần lại biết - ngày thứ 7 khi đại hải chiến, sau trận chiến Sư Tâm vương cùng hãn hàn huyền rất nhiều, không hề kiêng kị nói cho Đỗ Trần, ông nắm giữ bí pháp đấu thần mạnh nhất tên là Lôi Vân Quyết để tung hoành thiên hạ, là bí pháp từ trong cửu thần quyết của Thần Hoàng mà phát triển thành! Thực lực của Sư Tâm vương trên thực tế là thập nhị cấp, nhưng thật sự nếu cần dùng mạng đổi mạng, kích thích chín của Lôi Vân quyết của ông đủ để đồng quy vu tận với thập tam cấp đấu thần.

Mà trong kiếm của Arthur cất giấu chính là chiêu thứ nhất của Lôi Vân quyết - Thiên Lôi Tụng!

Lúc ấy Thiên Lôi Tụng vừa xuất ra, Sainz bị Arthur đánh cho xương ngực vỡ nát tại chỗ, bay người ngã xuống, máu vung đầy trời! Nhưng vấn đề xuất hiện... địa điểm quyết đấu lại là vách núi bên bờ biển.

Sau khi Sainz bị đánh trúng, liền rơi vào biển!

Sau đó Arthur "vô tội" xin lỗi bồi lễ, liền nói mình nhất thời lỡ tay...! Lão gia tử Junker của nhà Tucker mặc dù chán kinh vì Sainz chiến tử, nhưng lúc đó Sư Tâm vương đã thống lĩnh hai mươi vạn hạm đội Renault, tức khắc ở cửa thành Emerald khai chiến! Tính toán lợi hại, Junker chấp nhận giải thích "lỡ tay" của Arthur, sau khi trách mắng vài câu liền kêu người mò lặn thi thể, chuẩn bị an táng Sainz. Nhưng

Người đi mò lặn thi thể một đi không trở lại!

Junker rất nhanh lại phái nhóm người thứ hai - bọn họ cũng như vậy không trở lại! Lúc này mọi người đều ý thức được sự tình có điều kỳ lạ, vì thể diện gia tộc Tucker, Junker kêu cao thủ gia tộc thành lập một đội tìm kiếm tinh nhuệ, nhưng kết quả cuối cùng là... may mắn, có một người trở lại, bất quá là thi thể của hãn chấy xém, theo nước thủy triều bị đẩy tới trên bãi đá ngầm.

Junker lúc này bạo nộ, triệu tập ba ngàn Lôi Đình quân giăng lưới tìm kiếm ở hải vực dưới vách núi. Lúc này Arthur dưới chú ý của quan khách dự lễ cảm thấy trên mặt có chút không chịu được - Việc do người mà ra, người vì sao khiến người nhà Tucker tổng tử mà mình lại ở đây xem náo nhiệt?

Arthur lập tức chủ động yêu cầu xuống biển tìm kiếm, tính tình quật cường của hãn không ai dám ngăn cản. Lúc đó Đỗ Tư hóa trang thành Francis cũng ngạo mạn, tự thị mình không sợ bị người đánh chết, đồng thời cũng tuân theo mệnh lệnh Đỗ Trần chiếu cố cho Arthur, ra vẻ gan dạ cùng hãn xuống biển...

Tiểu Bối Bối nói đến đây, trong âm thanh thêm vài phần tình nghịch. Kết quả là Arthur thì bình an trở lại, nhưng Đỗ Tư vì bảo hộ Arthur, trước tiên bị nướng thành thể rắn, lại bị hòa tan thành thể lỏng, cuối cùng bị bốc hơi thành thể khí... ở trong biển cứ xì xèo rất buồn cười!

Đỗ Trần kinh ngạc! Đỗ Tư sẽ không chết, điều này là chắc chắn! Nhưng năm đó đánh một trận với Long thần đã chứng minh khi Đỗ Tư gặp phải đối thủ hơn xa hãn, sát chiêu của đối thủ càng mạnh, thì tốc độ phục nguyên của hãn càng chậm!

Năm đó Nguyệt hỏa thập nhất cấp của Long thần, Đỗ Tư chỉ dùng mấy giây tức khắc phục nguyên rồi. Bây giờ... bây giờ, bây giờ còn chưa phục nguyên sao?

Vậy đối thủ rốt cuộc là đấu thần bao nhiêu cấp? Chẳng lẽ là Bowness hoặc Margaret?

Tiếp đó trong lòng Đỗ Trần lại run lên, vội nói:

- Vậy chẳng phải nói, bây giờ trong mắt chúng nhân thành Emerald, Francis đã chết rồi sao?

- Không có! Việc phát sinh ở bên trong đại hải, trước khi bị người nhìn thấy Đỗ Tư liều một hơi cuối cùng, đem thân thể bị bốc hơi thành khí thu hồi một chút, làm thành quả cầu khí lớn, sau đó tan thành hình dạng của ba ba nổi trong nước biển, tiếp đó Brook và Arthur biết ba ba là do Đỗ Tư giả mạo, đem Đỗ Tư "bảo hộ"... bây giờ Đỗ Tư đang hôn mê trên giường bệnh, Bối Bối không cho phép bất kỳ ai thăm hân!

Con gái làm phi thường tốt! Trong lòng Đỗ Trần tán thưởng một câu, hỏi:

- Vậy nói cách khác, bây giờ trong thành Emerald, Francis chỉ có một tầng khí bơm phòng bên ngoài, chỉ cần có người chạm vào hân, kế hoạch của chúng ta sẽ toàn bộ "thủng" rồi!

- Đúng nha... may mắn ba ba người kịp thời trở về!

Đáng chết! May mắn mình kịp thời chạy về, nếu không chính là một phiền toái lớn! Bất quá sinh tử của tên gia hỏa Đỗ Tư kia không phải lo, sau khi mình trở về vấn đề này sẽ được giải quyết, nhưng quan trọng là... người đã thương Đỗ Tư là ai? Quá trình cụ thể như thế nào?

Cái gì thể rắn, thể lỏng? Hình như Đỗ Tư bị người tàn phá không ít!

Việc này bằng vào mấy câu nói không rõ ràng được, mình phải mau trở về xem sao!

Đỗ Trần dùng Liên Hoa thay cho Thanh Vân, nói cho con gái cưới Andy lấy cơ ra ngoại thành, sau đó lẫn ở trong túi linh thực của con gái trở về.

Lâu sau đã trở về hang ổ gia tộc Tucker - thành Emerald!

Đỗ Tư được an trí ở trong phòng tân khách của tháp Linh Lung, Dịch Cốt và Andy luân phiên trông giữ, Arthur cũng nửa bước không rời, canh giữ ở sát vách, sợ có người phát hiện Đỗ Tư này chỉ là một túi da rỗng.

Nghiêm chỉnh kiểm tra một phen, Ngũ ca đích xác không nguy hiểm tới tính mạng, bất quá thân thể đặc biệt của hân đã đại bộ phận biến thành thể khí, chỉ còn lại một lớp da. Bây giờ Đỗ Tư đang ở trạng thái hôn mê sâu, hấp thụ "thân thể" tứ tán ở không khí "tu bổ" chính mình - chẳng trách Đỗ Trần một mực không liên hệ được với hân.

- Ngũ ca, lần này đụng phải gốc rễ cứng rồi sao?

Đỗ Trần buồn cười chọc chọc lớp da của Đỗ Tư. "Phụt" một tiếng, Francis trên giường tức thì biến thành một nắm bùn!

Dùng Thủy Minh Thuẫn đem "nắm bùn" thu hồi lại, mượn thánh quang tăng tốc độ phục hồi của Đỗ Tư, lại đem Snoopy đã cháy xém cũng ném vào "làm bạn", Đỗ Trần liền nằm lăn ra giường,

- Lão thiên a, cuối cùng cũng có thể nghỉ một chút rồi!

Chính hân cũng là một bệnh nhân, trước khi có thể ngủ thoải mái, Đỗ Trần lại vẫy tay nói:

- Vẫn chưa thể ngủ được, Bối Bối, gọi Arthur thúc thúc lại đây, nói ba ba trở về rồi.

Rầm, Arthur vội vã đẩy cửa mà vào, vẻ mặt áy náy, đứng ở đầu giường xin lỗi nói:

- Thật sự xin lỗi, nếu không phải ta ra về tài cán, Đỗ Tư đã

- Ha ha, yên tâm, Đỗ Tư tên tiểu tử kia "tử" không nổi đâu!

Đỗ Trần thần sắc trịnh trọng.

- Người trước tiên nói cho tai, ngày đó các người ở đáy biển gặp phải cái gì?

Arthur lắc đầu:

- Ta cũng không thấy rõ... hôm đó ta và Đỗ Tư ở đáy biển phát hiện một huyết động, bên trong có máu chảy ra, còn có một chút vật phẩm của đội tìm kiếm đầu tiên xuống biển rơi tán loạn ở cửa động. Đỗ Tư

và ta liền một trước một sau tiến vào nhưng đi vào huyết động không xa, Đỗ Tư đi ở phía trước phát hiện sâu trong huyết động có sinh mệnh đang tổ hợp, hắn nói dù sao hắn cũng không sợ chết, kêu ta đợi ở bên ngoài, còn hắn một mình đi mạo hiểm

Nói đến đây, Arthur cười cam chịu:

- Nhưng không lâu sau, Đỗ Tư thực mạng chạy ra, còn bảo ta nhanh chạy ra ngoài. Nói rồi, hắn ra sức đẩy ta ra khỏi huyết động... Ài. Tầm nhìn của ta bị Đỗ Tư chắn mất, chỉ thấy một đạo hỏa diễm nhiệt độ cao vô cùng, hỏa diễm này chính là nguyên nhân! Mà sau khi Đỗ Tư bị hỏa diễm kia nướng dung hóa rồi, cuối cùng còn bị bốc hơi thành thể khí...

Đỗ Trần cẩn thận nhắm lại quá trình, nhượng mày nói:

- Người xác định! Đỗ Tư lúc ấy nói sâu trong huyết động có "sinh mệnh", mà không phải nhân loại hoặc là chủng tộc khác được xác định!

Arthur gật đầu nói:

- Ta tuyệt đối không nghe lầm!

Lạ thật, cảm ứng lực của Đỗ Tư mặc dù không bằng tiểu Bối Bối, nhưng phán đoán trong khoảng cách gần sẽ không sai lầm - người ta chính là dùng "Nhiệt" thành năng lượng! Hắn nếu đã dùng từ "sinh mệnh" vậy đối thủ tuyệt đối là không phải là nhân loại hoặc là Tử Huyết Nhân, mà là... một dị thú sao?

Lúc này Arthur chậm rãi nói:

- Hung thủ là một dị thú có lực lượng hỏa hệ siêu cường! Đây là phán đoán của ta

- Ta cũng nghĩ như thế, nhưng trong thiên hạ còn có dị thú mạnh mẽ tới mức độ Margaret, Bowness sao? Snoopy, người nghe qua chưa? Long Tước có khả năng đạt tới mức độ đó không?

Đỗ Trần hỏi, trong lòng hắn còn hoài nghi Thẩm Thủy Hồ, dù sao những lão yêu bà kia gần đây xuất hiện tại phụ cận thành Emerald, mà Margaret nếu đã có hỏa diễm Long Tước thập nhị cấp, nói không chừng có thứ cao cấp hơn.

Hỏa diễm của Long Tước không thể đạt tới cường độ này, cho dù là Long Tước vương cũng không được! Cái khác... để gia nghĩ xem!

Snoopy ở trong Liên Hoa đáp:

- Có một loại, bất quá bọn chúng hắn là đã tuyệt chủng rồi mới đúng...

Lúc này, tiểu Bối Bối vẫn luôn ngoan ngoãn giúp ba ba đầm chân giảo môi, đau lòng nói:

- Ba ba bị thương thật nặng, Bối Bối đi làm món ăn ngon giúp ba ba bồi bổ thân thể được không nha?

Arthur chợt bật cười, vội vàng nói:

- Là ta sơ suất, không quan tâm tình trạng thân thể của người rồi! Vậy đó, tình hình ta biết chỉ có chừng đó, người trước tiên nghỉ ngơi đi... À, câu cuối cùng, sau khi ta và Đỗ Tư kinh hoàng trở về, Junker lão gia tử dùng Lô Đình quân phong tỏa vùng biển đó, tình huống tiếp theo đã bị gia tộc Tucker phong tỏa rồi! Nói xong, hắn biết điều rồi đi.

Tiểu Bối Bối cũng cười hi hi đi ra ngoài, tiểu gia hỏa kia muốn chuẩn bị "món ăn ngon" cho ba ba bồi bổ thân thể.

Đỗ Trần nhìn bóng lưng nữ nhi trong lòng ấm áp, khó trách người ta đều nói con gái là khối băng gần gũi...

- Snoopy, người tiếp tục nói đi, siêu cấp hỏa hệ dị thú rốt cuộc còn có gì? Ấy, Bối Bối, còn đừng làm đồ ăn, kêu Alex làm!

Trời ạ, tay nghề nấu nướng của Bối Bối chính là có thể làm người sống ăn xong thành người chết!

Nhưng tiểu gia hỏa kia đã chạy tới phòng ngoài, cánh tay nhỏ bé khua lên trên không, "phùng", một vầng hỏa diễm xuất hiện trong tay, nghiêng đầu nghĩ ngợi.

- Ủm... nướng thịt bò cho ba ba ăn.

Cơ hồ trong nháy mắt, một khối thịt bò đã bị nướng thành cục than cứng ngắc, đôi khi cũng có mấy chỗ còn tươi, chảy ra mỡ, theo cường độ hỏa diễm tăng thêm, khối thịt đáng thương kia đều bị nướng thành khối xanh nhàn nhạt

Theo từng bước tiến hóa của tiểu Bối Bối, không những tinh thần lực tăng cường, ngay cả hỏa diễm thiên phú năm đó cô bé chỉ có thể dùng ra những trò tai ác, thiêu đứt bím tóc dài của Demis chẳng hạn cũng tăng lên không ít. Đương nhiên, cái này cũng làm tay nghề nấu nướng của cô bé càng thêm... muốn lấy cái mạng "già" của Đỗ Trần a!

441. (thượng) Giao Dịch Của Demis

Trong phòng, Snoopy ngửa cổ lên, nằm ở cạnh Thủy Minh Thuần gãi đầu nói về hỏa diễm dị thú:

- Francis, ta trước tiên nói với ngươi về hung thú cường đại lưu truyền từ thượng cổ nhé!

- Được, bắt quá nói đơn giản một chút!

Đỗ Trần ngửi được bên ngoài phòng truyền đến mùi cháy khét, định nghe xong lập tức giả vờ ngủ.

- Trong thời đại anh hùng, nói đến thánh khí, mọi người nhất định nghĩ đến thiên hạ ngũ đại nguyên lực, cũng chính là cây Sinh Mệnh, Đại Địa Tinh Hoa mấy thứ đó! Nhưng nói đến dị thú, lại có ít người biết Tứ Ngự thần thú mạnh nhất thiên hạ!

Kinh nghiệm hơn ngàn năm của thổ gia thật sự không phải là khoác lác, ít nhất Đỗ Trần lật hết sách mật của giáo đình, lại biết lượng lớn cơ mật, nhưng cũng chưa từng nghe qua cái gì Tứ Ngự thần thú.

- Trong Tứ Ngự thần thú này có một con gọi là Duệ Long, nếu như dùng cách so sánh của nhân loại các ngươi, nó là dị thú cấp Thần Hoàng Prince! Tới tận bây giờ, cũng không ai biết dị năng của nó là cái gì, dựa theo một câu nói quen thuộc của nhân loại các ngươi, đó chính là... "người nhìn thấy nó đều bị nó giết chết!"

- Tính khí của con Duệ Long này thật hung bạo!

Đỗ Trần nhún vai:

- Nói tiếp đi

- Con thứ hai tên là Melina, là một loại dị thú sống ở biển, bắt quá hình dáng và dị năng còn là một bí ẩn! Còn con thứ ba gọi là Long Hoàng, tục truyền dị năng của nó là hỏa, hơn nữa có một truyền thuyết là hỏa diễm của Long Hoàng cùng Dong Hỏa Chi tâm của ngũ đại nguyên lực là cùng nguồn gốc, cực kỳ khủng bố.

Nói đến đây, Snoopy cười hắc hắc,

- Về phần dị thú thứ tư, chính là lão tổ tông của gia, Houbieg - gia có thể biết Tứ Ngự thần thú này, chính là trong gia phả của thượng tổ ghi lại truyền xuống! Tôn nhi của Houbieg đây... ợ, vị gia gia này không hề tinh thông dị năng đơn hệ nào, nhưng cái gì cũng biết một chút. Trừ năm loại nguyên tố cơ bản ra, cái gì tinh thần lực, ảo thuật, võ thuật tất cả đều biết!

Đỗ Trần kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Snoopy:

- Một trong Tứ Ngự thần thú không ngờ là một... con thổ!

- Hừ! Gia là thổ huyền yêu tai dài, nhưng lão tổ tông của gia lại không phải là thổ.

Đỗ Trần nghe đến hồ đồ rồi.

Snoopy đắc ý nhìn ánh mắt nghi hoặc của Đỗ Trần, cười hắc hắc nói:

- Không hiểu sao? Nói cho ngươi, dị thú chúng ta có một quy luật, chính là càng mạnh càng khó sinh sản! Quy luật này dẫn tới dị thú cường đại tuy không bị địch nhân giết nhưng lại bị thời gian diệt chủng! Năm

đó tổ tông của ta - Houbieg gặp phải phiền toái này - vị gia gia này sau khi lớn lên muốn lấy lão bà, nhưng sau khi tìm khắp tam đại lục, ông chợt phát hiện, dưới gầm trời này chỉ còn lại một thú Hubieg là ông thôi!

Đỗ Trần âm thầm lè lưỡi, trước đó thật sự không lưu ý đến loại tình hình này. Bất quá hôm nay nghĩ đến, Tyre thú không phải cũng như thế sao? Ài, e rằng Hohmann và Shera chính là đời Tyre thú cuối cùng rồi...

Trong lòng máy động, vẻ mặt Đỗ Trần quái dị.

- Đã không có thú Houbieg cái nữa, vậy lão gia tổ tông ngươi muốn nối dõi tông đường, chẳng phải là..

Snoopy dậm chân dậm ngực:

- Ai nói không được! Kỳ thực siêu cấp dị thú khi gặp phải diệt chủng, đều sẽ thử cùng dị thú chủng tộc khác giao cấu phối chủng. Nhưng chủng tộc khác nhau, tỷ lệ có thể sinh ra một đời cũng thật sự quá ít. Cho dù có thể sinh ra đời sau, nhưng đời sau có thể kế thừa mấy thành bản lĩnh cũng là rất khó nói... Năm đó lão tổ tông của gia chính là trăm cay nghìn đắng tìm ra một huyền yêu thỏ, sinh ra gia gia ta, nhưng gia gia ta chỉ kế thừa năng lực ảo thuật. Kết quả gia ngày nay chỉ có thể dựa vào biến thân lừa miếng ăn thôi!

Đỗ Trần không nhịn nổi cười, hần đột nhiên hiểu được, vì sao Snoopy cả ngày đem đeo trên miệng mỹ nhân tai dài, bốn chân, môi ba múi ở bên miệng - khắp nơi thỏ đều thế, nhưng huyền yêu thỏ có thể thành hôn với Snoopy lại không có bao nhiêu a!

Có thể Snoopy cũng sẽ gặp phải nguy cơ tuyệt chủng?

"Ngày nào đó bắt Long Tước đến cho hần ném thử phối chủng?" Hắc! Đỗ Trần nghĩ ác, ba điều bất hiểu, không người nối dõi là tội nặng nhất, ta như thế cũng là một việc thiện

Snoopy liên tục thở dài.

- Một loài dị thú cường đại bị tuyệt diệt rồi, nhưng loại dị thú cường đại khác do đủ loại nguyên nhân sinh ra, đây là quy luật tự nhiên, không có cách nào! Thời đại của Tứ Ngự thần thú sớm là quá khứ, tương lai là của Andy lại là một đời siêu cường thần thú mới! Nó giương đầu lên:

- Tôn nhi, gia nói nhiều như vậy ngươi có hiểu không?

- Đường nhiên hiểu rồi, ý tứ của ngươi là, ta nếu như muốn truy xét hóa hệ dị thú siêu cường kia, phải từ đời sau của Long Hoàng trong Tứ Ngự dị thú làm từ trên xuống dưới!

- Đúng vậy! Long Hoàng có thể đã tuyệt diệt, nhưng đời sau của nó còn có rất nhiều tình huống như ta nói - cùng Vân Tước phối chủng sau đó sinh thành Long Tước là một trong số đó. Bất quá Long Tước hần là không kế thừa khả năng hỏa diễm cường đại này, ngươi tra cái khác đi, gia gia chỉ biết chừng đó thôi.

Nói xong, Snoopy ngửa mặt nằm trên Thủy Minh Thuẫn, nhắm mắt đau đớn, trong miệng nói:

- Ta nói này tôn nhi, sau khi ngươi trở lại không định lập tức đào tẩu sao? Những tiểu yêu phụ của Thảm Thù hồ sắp giết tới rồi!

Đỗ Trần cười thần nhiên:

- Nếu bây giờ ta đi ngay, trong mắt người khác tất cả đều cổ quái! Giờ này phút này, Francis phải là an tâm an dưỡng, sau đó hiệp trợ gia tộc Tucker điều tra bí mật của huyết động kia! Hơn nữa, thành Duerkesi nhà lớn nghiệp lớn, chúng ta chạy được sao? Không bằng

Hai người đang nói, tiểu Bối Bối bê mâm, cười hì hì đi tới, âm thanh ngọt ngào phát ớn:

- Ba ba, đồ ăn ngon đây!

Thứ được gọi là đồ ăn ngon, chính là chỉ vật thể thần bí trong mâm bị nướng đen kịt đó sao?

Tay nghề nấu nướng của Bối Bối có tiến bộ a! Ít nhất... nha đầu thối này không đem cả bình muối rắc lên, bởi vì năng căn bản là không bỏ chút gia vị nào a!

Đỗ Trần cố mỉm cười:

- Bảo bối, ba ba không có thời gian ăn, con nói cho Brook, nói là ta còn chưa tỉnh lại, bất kì người nào cũng ngăn ở bên ngoài!

Nhìn con gái bên bàn vòng mắt đỏ lên, rất chờ mong, Đỗ Trần vội vàng lại nặn ra mấy phần cười:

- Bối Bối, ba ba thật sự có việc! Ba ba phải kiểm tra hộp thánh khí lấy được từ đảo Borg!

- Ba ba nói dối! Hừ, Bối Bối và Alex sau này cũng học xấu rồi!

Tiểu gia hỏa giận dữ bê mâm xoay người đi! Ta đem đi nuôi Andy!

Tuyệt lang đáng thương... Đỗ Trần âm thầm vì Andy cầu khẩn một câu, từ trong Liên Hoa lấy ra chiếc hộp, lắc lắc, sau đó tách khỏi ánh mắt ủy khuất không tình nguyện rời đi của con gái, nhanh chóng mở hộp.

Khi Đỗ Trần mở hộp thánh khí ra, sắc trời đã mờ tối, mà lúc này đại tam giác hải vực, trên một tòa cô đảo.

Tinh quang ảm đạm mờ hồ lóe lên, một thân ảnh như lửa đỏ lướt vào một địa huyết trong rừng rậm trên đảo:

- Demis đại nhân, số 8 không thể hoàn thành nhiệm vụ!

Số 8, đẩy Tuyệt Cơ trên tay tới trước mặt Demis đang vẽ tranh nói.

Demis liếc mắt nhìn Tuyệt Cơ, xua ngón tay than thở:

- Oa. Quả thực chính là khuôn mẫu hoàn mỹ a! Số 8, vì sao không giết chết nàng? Mỹ nhân chết rồi càng thêm giá trị nghệ thuật, không phải sao?

Số 8 hất cằm lên, chỉ hạng liên trước ngực Tuyệt Cơ:

- Số 8 cho rằng... Tuyệt Cơ có tất cả điều kiện phù hợp với yêu cầu của chúng ta!

Lời vừa nói ra, Tuyệt Cơ sững sốt. Điều kiện? Ta có điều kiện gì?

Demis càng sững sốt hơn, quay đầu nhìn thấy rõ sợi dây hạng liên trên cổ Tuyệt Cơ. Lão đồ quỷ giáo thụ này kinh ngạc không ngậm miệng lại được:

- Tiểu muội muội, hạng liên này là ai cho người?

Tuyệt Cơ kinh nghi nhìn Demis, lạnh lùng nói:

- Không quan hệ với người!

- Không, không, không! Cái này có quan hệ rất lớn với ta! Với tương lai của người cũng có quan hệ rất lớn!

Trong mắt Demis phóng ra ánh sáng nhìn chằm chằm vào ngực nàng, bất quá không phải là dâm dăng - hẳn vốn là một tên "nương nương khang", mà là tràn ngập si mê đối với dây hạng liên kia, trong miệng chặc chặc nói:

- Theo ta biết, tiểu huynh đệ có thể làm ra loại dây này ngày thường đối với nữ nhân lạnh băng băng, nhưng làm sao không may đối với người... rất đặc biệt chứ?

Khẽ chạm lên mặt dây của hạng liên

- Ta hiểu rõ ý tứ của vị huynh đệ kia rồi, là hẳn khẩn cầu ta buông tha cho người, hơn nữa hẳn nguyện ý trả bất kỳ điều kiện gì!

Tuyệt Cơ kinh hãi: "Cái gì? Ý tứ Á Lực cho ta hạng liên, là nếu ta gặp phải nguy hiểm thì dùng chính hân giao dịch với Bi Ca Tử Sĩ?"

Trong lòng ngọt ngào, nhưng càng thêm kinh hoảng, Tuyệt Cơ nhanh chóng thu hạng liên lại.

- Không có điều kiện trao đổi gì hết! Các người giết ta đi!

- Ồ!

Demis âm nhu cười khê.

- Số 8, người nhìn thấy chưa, vị tiểu muội muội này với tiểu huynh đệ của chúng ta quan hệ rất không tầm thường đó!

Số 8 lãnh mặc gật đầu:

- Cho nên ta nói nàng phù hợp với hết thảy điều kiện chúng ta yêu cầu.

- Đúng vậy... nàng phù hợp!

Demis nheo mắt đánh giá Tuyết Cơ trong chốc lát, đột nhiên trở lại xé rách bức tranh vừa mới vẽ được một nửa, thay giấy và mực vẽ, vung tay nhanh chóng vẽ tranh.

Tuyết Cơ càng cảm thấy cổ quái hơn, người của Bi Ca Tử Sĩ rốt cuộc muốn làm gì? Bất quá mặc kệ thế nào, ta không thể liên lụy tới Á Lực!

Rất nhanh, Demis đem bức vẽ hiện ra trước mắt Demis, chính là dấu tích của họa thần, Tịch Dương Ấu Nữ đồ! Bất quá bối cảnh bức ấu nữ đồ này không phải là bãi biển màu vàng, mà là thảo nguyên lục bích.

Tuyết Cơ mặt mày không biết làm sao, số 8 trầm giọng giải thích:

- Đầu lĩnh đang hỏi người, có hứng thú gia nhập chúng ta không?

Tuyết Cơ trợn trừng mắt nhìn, Bi Ca Tử Sĩ đang đùa sao? Điều này sao có thể?

Demis xua xua tay với số 8:

- Số 8, người đối với nữ nhân vẫn là quá ôn nhu rồi ư hiếp, phải là dạng này!

Hắn thò đầu về phía trước, ư tối cười chỉ vào bức tranh của mình, ôn nhu nói:

- Tiểu muội muội, hạng liên của người có thể đổi một mạng

- Ừm, ta cho vị tiểu huynh đệ kia thể diện, tha cho người! Bất quá vị tiểu huynh đệ kia cũng phải đáp ứng ta một điều kiện, chính là trở thành nô phò số 10 của ta!

- Bớt nói thừa, giết ta đi! Việc này không liên quan đến hắn!

Tuyết Cơ quát cường nói.

- Không! Bây giờ giao dịch của ta và vị tiểu huynh đệ kia đã đạt thành rồi, không ai có thể phản hồi nếu vị tiểu huynh đệ cho người hạng liên kia không đáp ứng. Được, số 8 sẽ lập tức giết chết hắn!

Tuyết Cơ sắc mặt trắng bệch:

- Người, người rốt cuộc muốn thế nào?

- Rất đơn giản! Nếu như người không muốn vị tiểu huynh đệ trở thành nô phò của ta, hoặc là bị số 8 giết chết, vậy... người tới thay thế hắn, gia nhập chúng ta!

Nói rồi, Demis đặc ý liếc mắt nhìn số 8, "Đây mới gọi là ư hiếp! E hèm, tiếp đến là dụ dỗ!"

Demis cuộn tranh nhét vào trong tay Tuyết Cơ đang ngẩn ra, khuôn mặt âm lãnh của Demis đột nhiên trở nên thân thiết:

- Ài, gia nhập chúng ta đi, chúng ta có thể đảm bảo người có thể bình an cùng người trong lòng ở cùng nhau, không cần lo lắng bị Margaret truy sát! Hơn nữa... nếu muội đã đi trên cùng một con đường với các tỷ tỷ của muội. Vậy, muội không còn là cừu nhân của chúng ta, mà là người nhà của chúng ta!

- Người nhà?

- Đúng vậy! Chúng ta ở nơi này thứ khác không có, chỉ có rất nhiều tỷ phụ của muội, có đúng hay không, số 8?

Tuyết Cơ đã hoàn toàn hoa mắt chóng mặt rồi, đây, đây, rốt cuộc là nơi nào? Thực sự, trong Xích Quân có rất nhiều tỷ phụ của mình, số 8 chính mà một trong đó, nhưng cái này và mình gia nhập Bi Ca Tử Sĩ có lợi ích gì đó liên hệ sao?

- Gia nhập chúng ta, ta lập tức nói cho muội hết thấy về chúng ta! Demis mỉm cười nói.

442. Thú Hoàng Tuyệt Bích Tái Hiện.

Trong động u ám không có ánh sáng, chỉ có một vầng sáng nhạt trên vách tường phát tán ra, Demis chậm rãi vuốt cằm, nhìn chăm chăm vào Tuyệt Cơ, tựa cười tựa chẳng phải cười, dưới chiếu rọi của ánh sáng nhạt màu vàng hiện ra âm khí mật mù...

Tuyệt Cơ cắn chặt môi, cúi đầu, trầm mặc thật lâu, đột nhiên ngẩng đầu lên lạnh lùng nói:

- Tuyệt Cơ ta không từng trải cuộc sống nhiều, nhưng Tuyệt Cơ không ngốc!

- Bốp!

Nàng đem bí đồ của Demis hung hăng ném xuống đất.

Demis sững sốt, hồ nghi nhìn chăm chú đánh giá Tuyệt Cơ hồi lâu, còn số 8 ở một bên chợt bắt cười nói:

- Đầu lĩnh, đây chính là uy bức dụ dỗ của người sao?

Da mặt của Demis luôn luôn dày, dù có trần truồng đi dạo trên đường cũng không để ý, nhưng lúc lại cũng đỏ lên!

Tuyệt Cơ kiên quyết nhắm mắt chờ chết:

- Muốn giết ta hãy mau ra tay đi!

Nàng ném đi bí đồ chính là bởi vì nàng nghĩ rõ ràng một việc - uy hiếp cuối cùng của Demis kỳ thực chỉ là một đề lựa chọn, hoặc có thể nói là một loại trò chơi câu chữ. Loại lựa chọn thứ nhất là Tuyệt Cơ cự tuyệt điều kiện, còn Á Lực trở thành số 10 Bi Ca Tử Sĩ. Loại lựa chọn thứ hai là Tuyệt Cơ đáp ứng điều kiện

Nhưng trong loại lựa chọn thứ hai, sau khi Tuyệt Cơ đáp ứng gia nhập Bi Ca Tử Sĩ? Bọn chúng sẽ chịu bỏ qua cho Á Lực sao? Đây là lập luận logic thông thường, Demis không nói, trong trường hợp đó bằng vào Bi Ca Tử Sĩ vẫn sẽ tiếp tục mưu tính đến Á Lực.

Demis ở trên điểm này chơi một trò câu chữ!

Tuyệt Cơ thậm chí có thể tượng tượng ra sau khi mình đáp ứng, Demis bỉ ổi cuồng tiếu:

- Hắc hắc, tiểu muội muội, bổn đầu lĩnh cấp cho người một nhiệm vụ, đó chính là lợi dụng sức ảnh hưởng của người đối với Á Lực, đem Á Lực chiêu nạp thành Bi Ca Tử Sĩ, trở thành nô phò của ta...!

Tuyệt Cơ nghĩ như thế, nếu quyết định mình không cách nào thay đổi kết cục của Á Lực, vậy cần gì phải phản bội sự phụ dối lấy sống nhục chứ?

Hơn nữa Demis nói rồi, Tuyệt Cơ ta và Á Lực tự định việc chung thân, đã là cùng đám người Bowen, Charleman đồng mệnh tương lân, là "người nhà" của bọn họ rồi... Câu này ý tứ ẩn hàm chính là, Tuyệt Cơ có thể tham khảo kết cục của lực tử Tuyệt Ny rồi từ đó xử lý.

Cho nên đề lựa chọn này đáp án kỳ thực chỉ có một - Tuyệt Cơ vô luận thế nào đều sẽ không bị giết, mà Bi Ca Tử Sĩ cũng sẽ không buông tha cho Á Lực!

Nghĩ thông điểm này, ném đi bí đồ cũng thuận lý thành chương rồi!

Tuyệt Cơ đích xác hiểu đời chưa sâu, nhưng điều này không đại biểu cho đầu óc của nàng không tốt! Tiểu nha đầu diễm đam này mặc dù mặt ngoài là nhắm mắt chờ chết, nhưng khóe miệng lại không nhịn được lộ ra một tia cười

Nhất cử nhất động của nàng đều rơi vào trong mắt Demis, lão đồ quỷ then quá hóa giận, vội nói:

- Tiểu muội muội, người không đáp ứng, ta thật sự kêu số 8 lập tức đi giết Francis đó!

Tuyệt Cơ chấn động: "Tiểu huynh đệ kia của ta mà mới rồi Demis vẫn luôn dùng thay cho tên người, nàng tự nhiên lý giải thành Á Lực, nhưng bây giờ Demis nói rõ rồi, hẳn dùng uy hiếp chính mình chính là Francis."

Hắn vì sao dùng Francis uy hiếp ta? Francis và Tuyết Cơ ta có liên quan sao?

Ngay mấy giờ trước, ta nhìn bộ dạng lưu manh đầu đường xó chợ của tên gia hỏa kia đã tức giận rồi, còn hận không giết chết hắn nữa! Mặc dù cuối cùng nể mặt hắn là bằng hữu của Á Lực đã thả hắn, nhưng trong lòng ta ấn tượng đối với hỗn đản kia là quá tệ hại rồi.

Xem ra ở đây nhất định có hiểu lầm rồi, Demis hiểu lầm người yêu của ta chính là đại cừu nhân của Thảm Thủy Hồ chúng ta - cái tên lưu manh Francis kia!

Hi hi!

Nghĩ tới đây, Tuyết Cơ mở mắt, cười thản nhiên:

- Ta cự tuyệt tất cả điều kiện của các người, hơn nữa đừng nghĩ ta sẽ tiếp tục nghe những lời thừa thãi của các người! Giết ta đi, cũng đi giết Francis đi!

Demis hoàn toàn là phát ngốc, nhìn Tuyết Cơ, lại nhìn số 8, đột nhiên bím tóc đuôi ngựa sau lưng hắn phất lên. Nương nương khàng dậm chân nói:

- Người, người làm sao không theo thứ tự ra bài!

Tuyết Cơ nhếch miệng cười khê, nghiêng đầu ngẩng lên, biểu hiện không để ý tới hắn!

Lúc này số 8 thú vị nói:

- Đầu lĩnh, xem ra kiểu của người thật sự hết thời rồi... ngay cả một tiểu nha đầu cũng lừa không nổi!

Bỏ lại những câu này, hắn xoay người đi ra khỏi huyết động:

- Nếu Tuyết Cơ có người yêu rồi, vậy, nàng không phải chó săn của Margaret, mà là muội muội của thê tử ta... Đầu lĩnh, người tự mà làm đi!

- Ta, ta tự mà làm? Số 8, người là tên hỗn đản!

Demis tức tới mức dậm chân chửi lớn, nhưng số 8 cấp cho hắn một cái bóng lưng lạnh băng băng biến mất, còn có một câu nói đùa:

- Ta đi tìm đại tỷ phu của Tuyết Cơ nghiên cứu chiến cục đây! Chút nữa có kết quả, bát tỷ phu của nàng sẽ qua giúp người!

- Bát tỷ phu thật tốt a!

Demis chán nản gục đầu, nhìn bộ dạng Tuyết Cơ chính là "không để ý tới người", sắc mặt hắn dần dần âm trầm:

- Xem ra, ta không xuất tuyệt chiêu, thì không chế trụ người được...

Tuyết Cơ cả kinh, chẳng lẽ Demis muốn giết mình? Chẳng lẽ mình vừa rồi nghĩ sai, hắn sẽ không tham khảo phương pháp của Tuyết Nỵ tỷ tỷ xử lý mình?

Thôi rồi, hai mắt Tuyết Cơ nhắm lại, Á Lực, ta không thể chờ chàng nữa rồi...

Trong khoảnh khắc mà mắt nàng nhắm lại kia, Tuyết Cơ chỉ cảm thấy một người nhảy lên cao, hai chân tại không trung ngồi xếp bằng, ầm ầm rơi xuống đất, tóc lác lác, hai tay chống đất

Tuyết chiêu cuối cùng của Demis - Thú Hoàng Tuyết Bích!

- Tiểu muội muội, ta cầu xin muội đó, gia nhập chúng ta đi!

Demis khổ sở cầu khẩn.

- Thật sự, ý nghĩa của muội đối với chúng ta, thậm chí so với Francis càng trọng yếu hơn a!

Tình thế đột nhiên nghịch chuyển, kẻ bắt cóc không ngờ đi cầu khẩn kẻ bị bắt cóc, Tuyết Cơ kinh ngạc trợn trừng đôi mắt màu đen xinh đẹp, thậm chí nói, chẳng lẽ người Bi Ca Tử Sĩ đều là... đầu thần hệ thực vật kích tổ hỗn loạn (biến thái).

Mình có chỗ nào đặc biệt, đối với Bi Ca Tử Sĩ rất trọng yếu sao? Vì sao Demis uy bức dụ dỗ không được, ngược lại thành cầu khẩn chứ?

Demis khom mình mấy cái, vẻ mặt đau khổ nói:

- Ta nói thật nhé! Tiểu muội muội, muội biết vì sao mấy người chúng ta tụ lại một chỗ không?

Tuyết Cơ nhớ tới những chuyện ái tình bi thảm của Thẩm Thủy Hồ, nhịn không được nói:

- Các người phần lớn đều vi phạm quy củ của gia sư, giờ phút này liên thủ lại tìm Thẩm Thủy Hồ chúng ta báo thù!

Demis gật đầu:

- Ngoại trừ ta ra, đều không sai biệt lắm! Thánh Bowen, Charleman, Roland trừ đi bát tỷ phu của người cùng Renault Choba năm đó bị Sư Tâm vương tự tay giết chết, Tuyết Nỵ không có trượng phu ra thì sáu tỷ phu khác của người đều ở nơi này của ta.

Mẹ nó, Bi Ca Tử Sĩ có phải muốn đổi tên là tỷ phu quân đoàn hay không? Nếu Đỗ Trần ở đây nhất định sẽ nghĩ như vậy!

Tuyết Cơ nói:

- Người không phải là một trong các tỷ phu của ta?

Demis đứng lên, trịnh trọng nói:

- Ta không phải là tỷ phu của người, bất quá... năm đó sau thời Văn Thần thiên hạ đại loạn, khi thánh Bowen sáng lập ra đế quốc Lanning, sư phụ người đã làm gì?

- Gia sư tru sát thất thần, bình định loạn thế... chẳng lẽ người là?

Demis không đáp, ngược lại nói:

- Trong thất thần kia ba người được ta cứu rồi gia nhập chúng ta. Ba người bọn họ và sáu tỷ phu của người hợp lại, chính là thủ hạ từ số một tới chín của ta! Mà thân phận của ta dùng chiêu lãm Charleman là họa thần Demis, còn một cái khác là

Hắn đột nhiên ghé sát bên tai Tuyết Cơ, thấp giọng nói ra một cái tên, lại từ trong tay áo xuất ra một thứ xua qua trước mắt Tuyết Cơ một cái!

Thần sắc Tuyết Cơ nhất thời cuồng biến, sắc mặt vừa rồi còn có chút tức tối với Demis nhanh chóng biến thành tôn kính, cúi đầu cung kính nói:

- Đại nhân, Tuyết Cơ vừa rồi thất kính! Bất quá nếu ngài là... vì sao còn dẫn những người này cùng gia sư...

- Điều này về sau sẽ nói cho muội!

Demis xua xua tay rồi đem thứ nhỏ bé kia thu lại trong ống tay, nghiêm mặt nói:

- Tuyết Cơ, ngẫm lại chính mình, lại nghĩ đến mấy vị tỷ tỷ và tỷ phu... muội cảm thấy sư phụ của muội làm đúng sao?

Tuyết Cơ sửng sốt hồi lâu, không có chính diện trả lời, chỉ nói:

- Không có sư phụ, cũng không có Tuyết Cơ...

- Được! Chúng ta không nói cái này!

Demis một lần nữa nâng ấu nữ đồ trong tay lên.

- Dùng Thiên Mục Margaret đặc biệt truyền cho muội, nhìn bức tranh này một lần!

Tuyết Cơ lúc này mới chăm chú quan sát Tịnh Dương Ấu Nữ đồ, nhìn hồi lâu, thần sắc của nàng mê hoặc.

Demis gợi ý nói:

- Thần Hoàng Prince am hiểu nhất không phải là đấu khí, mà là chiêm tinh thuật và...

Tuyết Cơ chợt cả kinh nói:

- Đây là bí pháp Thần Hoàng Prince vì tăng cường chiến lực của Thần Thánh liên minh, dùng luyện kim thuật sáng chế kế hoạch ra phục hoạt và truyền thừa, có thể đem sức mạnh chúng thần đã chết truyền cho hậu nhân. Tục truyền nếu người sử dụng không tiếc giá, mà thi thể của người chết hoàn hảo, ông thậm chí có thể...

- Đúng vậy, người có thể cho chúng ta dùng mạng của mình, đổi lấy sự sống thê tử của chúng ta!

443. Phần Sau Dự Ngôn Của Wolfe

Ngoài huyết động truyền đến một âm thanh âm lãnh mà tràn đầy phẫn hận, chính là số 9 Roland! Hắn lãnh đạm tới bên người Demis, tiếp tục nói:

- Chúng ta đối phó với Margaret, chính là báo thù, càng là... hừ, thê tử của ta được mai táng trong Khôi Lỗi Tù Lung của Thâm Thủy Hồ, thi thể hoàn hảo, chỉ cần chúng ta đánh bại Margaret, lại bỏ ra cái mạng này, các nàng liền có thể sống lại!

Đây cũng là nguyên nhân chân chính Roland trước khi nhập đội, cảnh cáo Brockman không được động vào mồ mả của thê nhi.

Tuyết Cơ trở nên trầm mặc.

Roland chậm rãi nói:

- Tuyết Cơ, muội và mấy vị tỷ tỷ đều đã tiếp nhận cải tạo của Thâm Thủy bí pháp của Margaret, thể chất hơn xa người thường, cho nên mới có thể tuổi còn trẻ liền đã được phong thần... nếu có thể chất của muội cùng cội nguồn với các nàng ấy giúp đỡ, sau khi thê tử chúng ta sống lại trả giá sẽ rất nhỏ, có lẽ không cần trả bằng sinh mạng của chính mình!

- Cho nên, cho nên Charleman nói... Ta có thể là người cuối cùng phù hợp với điều kiện của các người?

Tuyết Cơ khó khăn nói ra câu này, không ngừng chần chừ!

Demis gật đầu nói:

- Ta hỏi lại một lần, muội muốn hay không muốn gia nhập với chúng ta? Sau đó hồi sinh mấy vị tỷ tỷ của muội!

Một lúc lâu, Tuyết Cơ chần chừ nói:

- Ta sẽ không làm địch với sư phụ nhưng cũng muốn làm cho mấy vị tỷ tỷ của ta sống lại...

Demis đột nhiên cười hèn mọn:

- Càng muốn cùng người yêu tâm mãi mãi bên nhau...?

Tuyết Cơ mặt mũi đỏ bừng.

- Không bằng thế này!

Demis tiện tay xé rách họa thần bí đồ:

- Ta không cưỡng bách muội mặc khôi giáp trường bào của Bi Ca Tử Sĩ, nhưng cũng không thể thả muội trở về! Muội đi theo chúng ta, khi chúng ta giao chiến với Margaret thì muội sẽ không giúp bên nào, nhưng sau khi chúng ta chiến thắng, muội phải giúp chúng ta hồi sinh mấy vị tỷ tỷ!

Roland cũng nói:

- Trong mắt Margaret, muội bị bắt làm tù binh, trừ chúng ta ra không một ai biết chân tướng sự thật!

Tuyết Cơ khó xử suy nghĩ một chút, rốt cuộc cũng gật đầu.

Cứ thế này, mình ít nhất có thể sẽ không bị sự phụ bức bách đi giết Á Lực sao? Tuyết Cơ mơ hồ đã cảm thấy Margaret muốn nhắm vào mình và Á Lực - Kiếm Nô và Long Tước là minh chứng!

Có lẽ bị "bắt" làm tù binh cũng là một lựa chọn không tệ!

- Oa! Nghệ thuật vì nhân sinh luôn rất tốt đẹp a!

Demis hướng cửa động kêu xé cổ:

- Ngoại trừ các vị tỷ phu đang cùng Margaret bám chết lấy nhau, còn lại, tiểu muội muội của các người đến rồi, ra hết đi.. đừng quên làm lễ gặp mặt!

Tuyết Cơ đột nhiên kỳ lạ nói:

- Các người phần lớn đều ở đây? Không phải là đang đối kháng với Khôi Lỗi binh đoàn của gia sư sao?

Demis cười hắc hắc:

- Nhà chiêm tinh đại tỷ phu của muội nói, phụ cận thành Emerald xuất hiện một "Tiểu gia hỏa" so với Margaret có hứng thú hơn! Chúng ta hắc hắc, chính là muốn hỏi nàng, có hứng thú gia nhập chúng ta không đây?

Lúc này, âm âm ỉ ỉ, bên ngoại xuất hiện một đồng tỷ phu

Trước tiên một lão đầu răng vàng cười nói:

- Lão bát nói hết với ta rồi! Là lão bà của tiểu huynh đệ kia của chúng ta đến rồi! Ha ha, sau này Francis phải kêu là muội phu rồi!

Tuyết Cơ nhướng mày:

- Francis? Muội phu? Chư vị, người tặng ta hạng liên không phải là Francis a! Đúng rồi, Demis đại nhân, người vừa rồi vì sao dùng Francis uy hiếp ta?

Tất cả các vị tỷ phu đều sửng sốt, Demis nhìn lão Bowen, lão Bowen lăm bắm:

- Không thể nào? Trừ Francis ra, còn có thể có ai biết bí đồ của người?

Hắn nghi hoặc nhìn Tuyết Cơ.

Tuyết Cơ trong lòng nghi hoặc, chẳng lẽ Bi Ca Tử Sĩ cũng không biết Á Lực.

Vậy ta cũng tuyệt không nói ra tên Á Lực, những vị tỷ phu này cổ vẻ như rất quái lạ, cả ngày chỉ nghĩ kéo người ta nhập bọn, chớ để bọn họ nhớ đến Á Lực mới được!

Tiểu nha đầu quật cường này một lòng muốn bảo vệ Á Lực, trong miệng tự nhiên chuyển đề tài càng có thể khiến cho các vị tỷ phu chú ý hơn.

- Đúng rồi, ta từng gặp qua một tổ chức cùng loại trang phục với các người, là quân khôi màu đen, trường bào màu đỏ bọn họ hình như cũng có bí pháp đấu khí truyền thừa, bất quá là một cái khóa!

Quả nhiên, lão Bowen thần sắc biến đổi, vội vàng từ cái bao bố sau lưng lấy ra một quả cầu thủy tinh, lão thần côn tính toán hồi lâu, chậm rãi lắc đầu.

- Ta tính không ra, lão đồ quỷ, chẳng lẽ... trung đoàn Bi Ca Tử Sĩ còn có người khác trong trường đại tai nạn kia chạy thoát sao?

- Ba ba, tai nạn lớn nha! tiểu Bối Bối hiếu kỳ nghiêng đầu, con mắt to chớp chớp.

- Cao thủ. Không bao giờ để ý đến tai nạn!

Alex chậm rãi bĩu môi.

- Gia là thổ, nhưng đại tai nạn gia thấy nhiều rồi!

Thổ gia bộ dạng tổ tông kiêu ngạo bưng bưng.

- Đại tai nạn... chủ nhân, Andy có một mộng tưởng mới, chính là trước tiên đi nhà xí một cái...

Tuyết Lang vừa ăn "mỹ thực" của tiểu Bối Bối, đây đã là lần thứ chín nó yêu cầu đi nhà xí rồi

Ngoại trừ Dịch Cốt để ở bên ngoài, Đỗ Trần và toàn bộ người nhà đều vây ở bên cửa sổ, nhìn chằm chằm vào cái hộp bị mở ra ở trước mắt, còn có mấy thứ nhỏ ở bên trong.

Lúc này, Arthur được tin cũng đã đến - hẳn là hậu duệ của Wolfe, cũng phải thử biết thứ bên trong, bởi vì chiếc hộp này có liên quan với Wolfe.

Nhìn một vòng vẻ mặt cổ quái buồn cười của mọi người, Arthur cười nói:

- Francis, tai nạn gì khiến các người đều có bộ dạng thế này?

Sắc mặt Đỗ Trần trầm trọng, chậm rãi lấy ra cái thứ nhất, đây là một phong thư, hoặc có thể nói là một di thư!

- Đây là của nữ thần Mickey lưu lại... còn nhớ sự tình ta đã nói với người, tổ tiên của chúng ta - Wolfe sau khi rời khỏi Einstein qua đảo Borg, có được Đại Địa Tinh Hoa không?

- đương nhiên nhớ kỹ, tổ tiên Wolfe bị Hải Hoàng Yoda đánh giết, nhưng được một nhánh quân thần bí giải cứu, cuối cùng ở trên đảo Borg dẫn nổ Đại Địa Tinh Hoa mà thoát vây!

- Nhánh quân thần bí kia là chiến đội tuyệt mật thuộc hạ của tổng bộ tham mưu Thần Thánh liên minh, mà thống lĩnh chính là nữ thần chiến tranh và trí tuệ, tướng quân Mickey!

Đỗ Trần chậm rãi nói:

- Lúc ấy thần thánh liên minh làm ra kế hoạch dùng 14 chiếc Lôi Hỏa Chích Viêm pháo hủy diệt Ma tộc...

Arthur xoa cằm:

- Không phải chứ! Sự việc đảo Lam Tư (Đấu Thần đảo) bị bắn chìm, khi Ma tộc chiến bại là ở anh hùng lịch. Mà Wolfe nam hạ Thương Khung chính là năm 812, trong này lại sai bảy năm, chẳng lẽ Thần Hoàng bảy năm trước đó đã bắt đầu kế hoạch chiến dịch cuối cùng? Hơn nữa Lôi hỏa Chích Viêm Pháo chỉ có 13 cái mới đúng!

Đỗ Trần lắc đầu:

- Nghe ta nói xong đã... ngày đó nữ thần Mickey dẫn quân phụ trách mai phục Lôi Hỏa Chích Viêm pháo thứ 14, nhưng trên đường biết Wolfe nam hạ, xuất phát từ tình riêng, nữ thần Mickey liền thuận đường thăm tình nhân cũ, vừa khéo gặp được Wolfe bị Hải tộc đánh giết... sự việc sau đó người đã biết rồi, bọn họ bị vây trên đảo Borg, bất quá cũng có được thứ bên trong tử sắc bì giáp, biết vì sao Hải Hoàng muốn giết Wolfe!

Đỗ Trần lấy ra cái thứ hai trong hộp:

- Đúng, chính là cái này.

Đây là một quyển sách, tên sách là... Phá Khí quyết.

Arthur trong lòng máy động, vội nói:

- Chẳng lẽ là có người dùng Phá Khí quyết tới dẫn dụ Hải Hoàng Yoda tới giết Wolfe?

Đỗ Trần gật đầu, tiếp tục nói:

- Sau đó, Mickey và Wolfe cùng bị vây trên đảo Borg, ngay trong khoảng thời gian này, Wolfe có được Đại Địa Tinh Hoa, đồng thời cũng nghĩ đến một loại giải thích của câu dự ngôn kia...

"Khi chúng thần tiêu tán, vùng đất trung tâm dẫn sinh sức mạnh vượt qua cả thánh khí" Văn Thần đại chiến cũng có thể lý giải là khi chúng thần tiêu tán, vùng đất trung tâm chính là đảo Borg, mà sức mạnh vượt qua cả thánh khí, Wolfe lý giải là Phá Khí quyết Xuất hiện ở đảo Borg.

Arthur vội nói:

- Đây đích xác là một loại giải thích phù hợp với vị trí hoàn cảnh của Wolfe, sau đó thế nào?

Đỗ Trần nhún vai:

- Sau đó Wolfe dùng Đại Địa Tinh Hoa bổ sung thân thể tổn hao quá nhiều của hắn, tiếp tục chiêm tinh, cho ra một phần sau của dự ngôn...

Tiểu Bối Bối ngẩng đầu lên, cười nói:

- Khi chúng thần tiêu tán, vùng đất trung tâm dẫn sinh sức mạnh vượt qua thánh khí, trở thành phương pháp duy nhất cứu vớt đại tai nạn, chúng thần hoặc sống, hoặc chết, đáp án đặt hết thảy tại "vùng đất kích lưu vạn tượng" bắt đầu... Arthur thúc thúc, đây là đại tai nạn chúng ta vừa rồi nói! Chúng ta đang nghĩ, đại tai nạn là chỉ cái gì đây!

Nói rồi, Tiểu gia hỏa tinh nghịch nhìn Arthur:

- Thúc thúc, chúng ta đã biết "vùng đất kích lưu vạn tượng" là gì, thúc có thể đoán không? Địa phương này người khẳng định là rất quen thuộc!

Arthur cười ngạo nghễ, nheo mày suy nghĩ một chút, chợt cười to:

- Ta minh bạch rồi, dự ngôn hoàn chỉnh là nói - muốn cứu vớt đại tai nạn, liền mang theo sức mạnh vượt qua thánh khí đến... Vạn Lưu sơn!

Đỗ Trần đứng phắt dậy, kinh ngạc nhìn Arthur!

Tiểu Bối Bối chấn động:

- Thúc làm sao đoán ra là Vạn Lưu sơn?

Arthur có hơi chút tự đắc cười nói:

- Bên trong Thương Khung cổ ngữ, ý nghĩa Vạn Lưu sơn chính là vùng đất kích lưu vạn tượng! Đây là việc tất cả các nhà ngôn ngữ học của Thương Khung đều biết!

- Ha ha ha!

Đỗ Trần vỗ trán cười.

- Lúc ấy cái bí ẩn này Wolfe suy nghĩ rất lâu, không nghĩ rằng người mấy giây đã đoán ra rồi.

- Ha ha, vùng đất khác nhau, văn hóa khác nhau, rất nhiều nan đề ở Einstein ở Thương Khung chúng ta... kỳ thực đứa bé cũng biết!

Arthur cũng cười đùa nói:

- Francis, người tiếp tục nói đi, sau đó Wolfe liền làm cái gì?

Đỗ Trần cảm thán cười cười:

- Lúc ấy Wolfe cũng hiểu được mục tiêu là Vạn Lưu sơn, bắt quá hắn là một vị chiêm tinh sư xuất sắc, nhưng lại không cuồng vọng, thứ dự ngôn có lẽ chúng ta tưởng rằng lý giải đúng rồi, nhưng nó còn có một tầng giải thích chân chính khác... Vạn nhất Wolfe lý giải sai, lại có phù hợp với tình huống phát sinh của dự ngôn? Cho nên sau khi thoát vây Wolfe mang Phá Khí quyết giao cho Mickey, dặn dò Mickey đem Phá Khí quyết giấu lại ở đảo Borg!

Arthur nghiêm túc gật đầu:

- Không sai! Hôm nay người ở đảo Borg có được Phá Khí quyết, cũng phù hợp với tất cả gợi ý trong dự ngôn!

Snoopy chợt gợn móng vuốt lên:

- Dựa vào hiểu biết của ta đối với lão đại, lão đại kỳ thực là tin tưởng hắn không có sai, nhưng không có tin tưởng đối kháng với đại tai nạn nên đem Phá Khí Quyết trở lại vùng đất trung tâm, hy vọng nếu mình

thất bại, như vậy hậu nhân cũng có cơ hội hoàn thành việc phù hợp với dự ngôn, từ đó mà giải trừ tai nạn! Lão đại đã nói, loại tình huống này gọi là "dùng nhân lực sáng tạo dự ngôn"!

Chuyển tới năm đó, khi đó Wolfe rất cuộc có hai cách nghĩ.

Nhưng có một điểm có thể khẳng định, tiếp theo Wolfe vẫn đi Thương Khung, bất quá mục đích của hắn không phải chỉ là đi tìm Margaret để xin lỗi, mà còn thêm vào Vạn Lưu sơn.

Đỗ Trần trừng mắt nhìn Snoopy tiếp tục nói:

- Việc sau khi Wolfe đi Vạn Lưu sơn phải cần Arthur người đi tra xét! Còn trên người nữ thần Mickey còn có quân mệnh, sau khi chia tay Wolfe, nàng trở về tổng bộ Thần Thánh liên minh thỉnh tội với Thần Hoàng

- Thỉnh tội? Arthur sững sờ:

- Mickey có tội gì?

- Ngày đó khi giúp Wolfe thoát vây, quân của nữ thần Mickey còn mang theo Lôi Hỏa Chích Viêm pháo, nàng đem nó giấu ở một địa điểm bí mật, sau khi chia ra quân bảo vệ mới đi cứu Wolfe. Nhưng khi mọi việc kết thúc... Lôi Hỏa Chích Viêm pháo và quân đội kia toàn bộ bị biến mất, bởi vì Lôi Hỏa Chích Viêm pháo thứ 14 biến mất, cơ hội chiến thắng nháy mắt qua đi, Thần thánh liên minh mãi tới bảy năm sau mới có thể dùng 13 cỗ Lôi Hỏa Chích Viêm pháo bắn chìm Lam Tư đảo, hủy diệt Ma tộc... đây là hành vi không thể tha chết!

Arthur cau mày nói:

- Chuyện lạ, nếu Mickey có lôi pháo tối cường, vì sao không dùng đối phó với Hải tộc, ngược lại còn đem giấu đi?

- Đó là người chưa từng được tự mắt chứng kiến uy lực của lôi pháo rồi, lôi pháo một khi bắn ra, tuyệt khó giấu được Ma tộc! Mickey khi đó vì đại cục không dám động dụng vũ khí mạnh nhất trong tay! Được rồi...

Đỗ Trần nằm lên giường nhếch miệng nói:

- Sự tình sau đó người đều biết, Mickey bị giáng cấp, sau cuộc chiến phân chia địa bàn, nàng chủ động yêu cầu đảo Borg cho tới tận đến nay! Ài, một chết được, ta còn là một người bị thương đó!

Arthur cười cười, đem Phá Khí quyết cầm trong tay ném trả cho Đỗ Trần:

- Không làm phiền người nữa, bệnh nhân tiên sinh! Ta lập tức thông tri cho thân tín về Thương Khung, đi Vạn Lưu sơn điều tra!

Đỗ Trần nhận lấy Phá Khí Quyết Xua xua:

- Thứ này người không muốn sao?

Arthur nhún vai:

- Ta không phải là dấu thần, thánh khí đối với ta mà nói không có một chút hấp dẫn! Hơn nữa, thứ gây họa này người thay hai huynh đệ chúng ta gánh vác đi! Ha ha!

Nói rồi Arthur đi ra ngoài.

Nhưng vừa mới ra tới cửa, đã nghe thấy bên ngoài Dịch Cốt lạnh nhạt nói:

- Thân vương Junker, thiếu gia của ta vẫn chưa tỉnh lại, không tiện tiếp đãi các người

Tiếp đó là một âm thanh:

- Hừ! Brook phải không? Chúng ta cũng không phải là tới bái hội Francis, mà là tới bắt hắn, tránh ra.

Arthur theo khe cửa liếc mắt một cái, quay ngoắt đầu lại nhìn Đỗ Trần một cái, thấp giọng nói:

- Là một nữ nhân cao to, trên đầu vai còn có một con chim nhỏ màu vàng!

Kiểm Nô và Long Tước tới rồi?

Thật nhanh a!

Đỗ Trần sờ sờ mũi, Liên Hoa phóng đại ra, đem Snoopy và toàn bộ đồ thu lại bên người, sau đó tới giường nằm xuống:

- Arthur, nói Brook có thể cho bọn chúng tiến vào, nhưng mọi người nhớ kỹ, từ sau ngày ta gặp nạn, chưa từng tỉnh lại!

Bộ dạng đang cười vui vẻ của tiểu Bối Bối lập tức trở nên lo lắng đau lòng, trong đôi mắt to nước mắt tuôn rơi trên chân của Đỗ Trần:

- Hu hu, ba ba bao giờ mới tỉnh lại, bảy ngày rồi, cái bụng đói tới mức teo lại mất rồi này

444. Porter? Liya? Kinh Hỉ Đã Tới

Đỗ Trần hôn con gái thông minh cơ trí một cái:

- Arthur, bên ngoài chính là mã cầu, người lưu tâm thêm!

Hai mắt Đỗ Trần nhắm lại, so với bộ dạng Đỗ Tư mấy ngày trước không hề khác biệt.

Trong mắt Arthur hiện lên quang mang oán độc, hai tay chắp sau lưng, mặt đầy ngạo khí đi ra ngoài, thấp giọng cả giận nói:

- Junker lão gia tử, hảo hữu của ta cần phải nghỉ ngơi! Chẳng lẽ kinh nhiều người bị thương chính là đạo đài khách của gia tộc Tucker sao?

Ngoài cửa, Junker toàn thân vương bào tím bầm, sắc mặt tối tăm, mà Kiếm Nô đứng ở bên cạnh hần khe khẽ cười lạnh, Kiếm Nô liếc mắt Arthur một cái:

- Người là ai?

- Renault vương tử, Arthur!

Nói rồi, Arthur chính diện nghênh đón Kiếm Nô còn cao hơn hắn một cái đầu, nhưng hai tay sớm đặt ngược sau lưng lại thừa cơ Kiếm Nô và Junker bị che khuất, lặng lẽ ra dấu cho Dịch Cốt.

Kiếm Nô và Long Tước kinh ngạc nhìn nhau, nguyên lai tiểu tử này chính là đứa trẻ năm đó cùng Francis bị bắt cóc. Hừ, mấy năm gần đây cũng từng nghe qua lời đồn về người, bất quá người nếu không phá giải bí pháp của thần ta, mà có con đường riêng có được thành tựu hôm nay, vậy hôm nay không muốn so đo với người.

Francis mới là mục tiêu của chúng ta!

Junker trầm ngâm nói:

- Arthur vương tử, kinh nhiều người bị thương không phải là đạo đài khách của gia tộc Tucker chúng ta, nhưng lợi dụng đại diện ngàn năm của gia tộc chúng ta làm màn che, thừa cơ tiềm nhập đảo Borg hiệp trợ công quốc Mickey phục quốc chính là đạo làm khách sao? Còn nữa, hạm đội Renault ngay ở đại diện của ta, tập kích bất ngờ quân trấn hải minh hữu của ta, đây cũng là đạo làm khách sao?

Arthur chắp tay nói:

- Lão gia tử, Ân oán giữa Renault chúng ta và quân trấn hải, gia gia của ta Sư Tâm vương tự nhiên sẽ cấp cho người một lời giải trình, việc này ta không làm chủ!

Ý tứ của hắn chính là, có bản lĩnh đi tìm Sư Tâm vương bằng cấp với người tính sổ, khi phụ tiểu bối còn tính bản lĩnh gì?

- Bất quá lời phía trước của lão gia tử ta nghe không hiểu, che giấu cái gì, phục quốc cái gì? Ta đã làm những việc này sao?

Junker lạnh nhạt nói:

- Người tự nhiên không làm, nhưng hai vị đây là đầu thần tùy tùng và thần sủng của nữ thần Margaret, bọn họ ngay...

Lão nhìn sắc trời bên ngoài cửa sổ đã là rạng sáng.

- ..ngay trong buổi chiều hôm qua, chính mắt nhìn thấy Francis và một người khác dịch dung thành Hải Hoàng Sainz, xuất hiện ở trên không hải vực đảo Borg! Hai vị xuất thủ ngăn chặn tại chỗ, bắt quả bị Francis chạy thoát, vì vậy bọn họ tới thành Emerald, thỉnh cầu ta hiệp trợ bọn họ!

- Điều, điều này sao có thể?

Arthur vẻ mặt bị phần:

- Lão gia tử, ngài chính là đại gia trưởng hiểu chuyện, tám ngày trước Francis vì cứu ta thân chịu trọng thương, đến hôm nay vẫn hôn mê bất tỉnh, việc này ít nhất vạn người chính mắt nhìn thấy, cả thành Emerald đều biết đó!

Kiểm Nô thần sắc biến đổi. Cả giận nói:

- Ý của người là, chúng ta đang nói lời vô nghĩa sao?

Arthur lạnh mắt quét qua Kiểm Nô:

- Đây là lý giải của người!

Kiểm Nô thốt nhiên đại nộ!

Lúc này Junker khoát tay nói:

- Bỏ đi, đều bớt tranh cãi đi! Kiểm Nô tiền bối, Arthur vương tử! Đây là thành Emerald, các người đều nghe lão đầu tử này đã!

Nói xong, hắn xoay người chấp tay với Kiểm Nô nói:

- Kiểm Nô tiền bối, ngài và tiên tổ là chiến hữu kề vai, ta kính ngài một câu, xưng ngài một tiếng tiền bối! Nhưng... đây là thành Emerald do ta định quy củ!

Lão xoay người lại nói với Arthur và Brook:

- Mặc dù Thảm Thủy Thần Sứ tới cửa tìm lão đầu tử ta, muốn ta hiệp trợ họ giết Francis! Nhưng trước khi chân tướng việc Francis được tra rõ vẫn là khách của Junker ta, quy định của thành Emerald ta không được động vớ!

Hai tay chấp sau lưng, giọng lão lạnh nhạt nói:

- Cho nên Brook giáo chủ, Kiểm Nô tiền bối! Các người đều nghe rồi! Thái độ của gia tộc Tucker với việc này là -Francis nếu đích xác là lợi dụng đại diện của nhà ta, vậy không cần nữ thần Margaret động thủ, Lôi Đình quân của ta tức khắc bắt hắn! Nhưng nếu sự thật chứng minh Francis thanh bạch, vậy còn xin Kiểm Nô tiền bối tuân thủ quy củ thành Emerald ta, chớ đem ân oán cả các người tới thành Emerald! Nếu đánh muốn giết, đợi các người rời khỏi thành Emerald hãy nói!

Ý tứ là, chỉ cần Francis thanh bạch, lão đầu tử này che trở cho hắn!

Thanh âm của lão đầu tử phi thường to, Đỗ Trần ở trên giường nghe được cười thầm, thầm nhủ, lão lừa bướng này quả nhiên là tỳ khí ma vương, tin chắc ngay cả thể diện Thảm Thủy Hồ cũng không nể, ha ha!

Xong rồi, Junker lão gia tử nói trầm trọng:

- Đây là thành Emerald, quy củ do ta định ra, hiểu rõ chứ? Không hiểu rõ, tức khắc lăn ra khỏi thành Emerald cho ta

Lão lừa bướng này quả nhiên bá đạo!

Với quy củ này phía Đỗ Trần tự nhiên là vui vẻ tiếp thụ, mà Kiểm Nô nghĩ một chút, cũng dậm chân không hề nói thừa.

Thẩm Thủy Hồ không sợ thành Emerald, thậm chí còn mạnh mẽ hơn xa thành Emerald, nhưng Văn Thần ngũ gia cùng chung cội nguồn, đối đầu một nhà chẳng khác khai chiến với cả năm nhà. Văn Thần ngũ gia liên hợp lại chắc chắn Kiếm Nô không dám phát tiết tỳ khí như với hải quân đại tam giác, điểm này Kiếm Nô không thể không suy nghĩ! Hơn nữa mặc kệ thế nào, tổ tiên người ta có ơn cứu mạng với Kiếm Nô, năng không thể nể chút thể diện.

Tỏ rõ thái độ, Junker lúc này mới sắc mặt hòa hoãn nói:

- Muốn đem việc này nói rõ, phải có Francis tự thân đối chất. Nhưng hần bây giờ vẫn hôn mê bất tỉnh, vì công chính, xin Brook giáo chủ để lão đầu tử ta một mình vào xem tình hình chân thực của thiếu gia người - mấy ngày này, Bối Bối tiểu công chúa không cho bất kỳ người nào thăm Francis, đích xác làm người sinh nghi!

Đã thấy Arthur ra dấu, Dịch Cốt hừ một tiếng:

- Lão gia tử, vì thanh danh của Đỗ Trần thần giáo chúng ta, mời! Chúng ta tín nhiệm ngài, tin tưởng quy củ thành Emerald của ngài!

Junker mỉm cười gật đầu, "két", đẩy cửa gỗ phòng bệnh màu đỏ đập vào mắt là một khung cảnh đau thương...

Đỗ Trần nằm ở trên giường, sắc mặt trắng bệch, cơ hồ không có một tia huyết sắc - cái này căn bản là không phải giả trang, hần vốn bị thương thành bộ dạng này. Còn tiểu Bối Bối rơi lệ ở bên giường, cầm một cái khăn bông thấm nước sạch, thấm ướt môi cho ba ba, mà Andy gục đầu ủ rũ ở một bên, chỉ có Alex phô bày bộ dạng lãnh khốc không hề thay đổi...

Một mình đi vào, không còn cách nào vứt bỏ Kiếm Nô và Long Tước, một lát sau, Junker thông thả đi ra, mặt không biểu tình.

- Lão đầu tử ta tận mắt nhìn thấy, Francis đích xác là thân bị thương nặng, nội phủ chấn động, thất khiếu chảy máu, tuyệt không phải là giả bộ bệnh! Một điểm này đã khẳng định! Còn nữa, đợi sau khi tỉnh lại, Francis cùng chúng ta ở đối chất tại tháp Linh Lung, trước đó người của Đỗ Trần thần giáo không được rời khỏi thành Emerald, nhưng người của Thẩm Thủy Hồ cũng không được làm việc xúc phạm đến quy củ của thành Emerald ta, hiểu rõ chưa?

Nói xong, lão gia tử xoay người đi, Brook và Arthur nhìn Kiếm Nô và Long Tước giận bưng bưng ở cách vách với bọn họ, liên tục cười lạnh.

Junker ở trong hành lang đi mấy vòng, đột nhiên phát tay quát lui tùy tùng của mình, theo đó, trong mỗi phòng đi ra hơn mười người trẻ tuổi của gia tộc Tucker, Anne cũng ở đó:

- Còn nhớ phương pháp khảo nghiệm đời sau của gia tộc Tucker không? Đây lại là một lần khảo nghiệm khác.

Anne dường như gầy đi, thần sắc cũng hơi chút tiêu tụy, nhưng sau khi đến bên người gia gia lại là bộ dạng tinh thần sáng láng của nữ nhân mạnh mẽ, nụ cười ưu nhã tràn ngập tự tin.

Junker dẫn các tôn tử chậm bước đi đến đỉnh tháp Linh Lung,

- Nói đi, việc Thẩm Thủy Hồ và Đỗ Trần thần giáo, các người có cách nhìn thế nào?

Lập tức có một thiếu niên nói:

- Gia gia, người đã nói, quy củ của thành Emerald là căn nguyên gia tộc Tucker đứng ngạo nghễ ngàn năm! Cho nên tôn nhi cho rằng, việc này phải tra rõ, nếu quả thật Francis lợi dụng đại diện của nhà ta, phải chịu trừng phạt! Ngược lại, nếu là Thẩm Thủy Hồ nói dối, muốn lợi dụng chúng ta đối phó với Francis, vậy chúng ta phải kháng nghị!

Lời vừa nói ra, kể cả Anne ở bên trong, vài người cho hần một ánh mắt quái dị.

Junker chậm rãi nói:

- Angola, người có thể đi nghỉ ngơi rồi! Ngày mai lễ nghi hoạt động trên đại diện giao cho người phụ trách, bồi dưỡng tinh thần, chuẩn bị công tác đi!

Angola nhất thời ngớ ra, ý tứ của gia gia rất rõ ràng, người sau này chỉ xứng làm chút việc lễ nghi, đại sự không liên quan đến người nữa!

Hắn từng sốt hồi lâu, chán nản cáo lui! Các thiếu niên hoặc vui mừng hoặc buồn cười nhìn bóng lưng của hắn. Nhưng không một ai đồng tình - kẻ thất bại, kẻ bị đào thải trong cạnh tranh, cho tới nay ở nhà Tucker không được đồng tình!

Chỉ có Anne có chút thở dài, Angola đệ đệ, người được giải thoát rồi... tỷ tỷ ra khi nào mới có thể giải thoát đây?

Đáng tiếc gia gia tuệ nhãn như đuốc, trừng phạt nghiêm khắc, tỷ tỷ không dám nói dối, nếu không

Junker im lặng đi ở phía trước, trong hành lang tĩnh lặng, chỉ có tiếng "thình thịch", áp lực không tên khiến các thiếu niên không ai dám bước lên trước. Junker nhướng mày, điểm danh nói:

- Angus, biết thất đệ sai ở chỗ nào không?

Angus tam ca của Anne vội vàng đáp:

- Gia gia, thất đệ không hiểu rõ quy củ chân chính của thành Emerald là chỉ cái gì?

Junker hơi chút gật đầu, trên ngực Angus như được trút bỏ sức nặng ngàn cân, lúc này mới dám lớn tiếng nói:

- Kỳ thực nghìn năm nay, nhà chúng ta đặt ra không ít hơn mấy trăm quy củ, bây giờ quy củ là thành Emerald không được động võ, nhưng cốt lõi của những quy củ này chỉ có một, hoặc có thể nói, thành Emerald ngàn ngàn nay quy củ bất biến của chỉ có một cái - lợi ích lớn nhất của gia tộc!

445. Porter? Liya? Kinh Hỉ Đã Tới

Len lén liếc nhìn bong lưng giãn ra của gia gia, Angus mới lớn gan hơn chút, nụ cười càng tăng thêm:

- Thảm Thủy Hồ rất mạnh, nhưng năm nhà Văn Thần chúng ta không giống với Hải Hoàng Sainz, là chân chính đồng minh công thủ. Một khi Thảm Thủy Hồ đối địch với chúng ta, ngũ gia tộc chúng ta sẽ gạt bỏ hết mọi ngăn cách, nắm tay kháng địch. Hơn nữa làm địch với Văn Thần ngũ gia, không phù hợp với lợi ích căn bản của Thảm Thủy Hồ! Cho nên, uy hiếp của Thảm Thủy Hồ trong hệ thống tình báo của nhà ta bị bình phẩm hai chữ "xa xôi"! Mà Đỗ Trần thần giáo... kém xa so với Thảm Thủy Hồ, nhưng hôm nay tôn nhi chú ý đến một điểm, đồ đệ của Francis, tiểu vương tử Goethe của đại tam giác hải vực đã không thấy nữa

Junker cười ha ha:

- Angus, người về nghỉ ngơi đi!

Angus kinh hãi, mình sai rồi sao?

Nửa câu sau của Junker lại là:

- Sáng mai, soái lĩnh một nghìn lữ đình quân tới vách núi mặt biển phương bắc, hiệp trợ tam thúc người điều tra cái huyết động kia!

Angus mừng như điên, quân quyền, hắc, mình thông qua khảo nghiệm của gia gia rồi, được giao phó quân quyền rồi!

Hắn nắm chặt tay, hưng phấn rời đi! Junker lại nhắc tới một cái tên,

- Anne, tiếp lời của tam ca con đi!

- Vâng, gia gia!

Trong lòng Anne căng thẳng, điều chỉnh ý nghĩ, cười nói:

- Goethe không thấy nữa, ngụ ý hải quân đại tam giác có thể có dị động! Càng thêm mấy ngày trước Sư Tâm vương tự mình soái lĩnh hạm đội Renault nam hạ, nhưng lại chỉ lưu lại hai phần hạm đội cho Arthur... cho nên uy hiếp của Đỗ Trần thần giáo đối chúng ta là, hải quân đại tam giác ở cửa nhà ta, còn có hạm đội Renault!

Nàng lặng lẽ cười:

- Gia gia, bây giờ Thẩm Thủy Hồ là uy hiếp xa mà cường đại, cùng Đỗ Trần thần giáo nhỏ bé lại tồn tại uy hiếp hiện thực, nhà Tucker chúng ta thân ở trong đó, tình huống không rõ ràng, rất khó cân nhắc giúp đỡ bên nào mới phù hợp với lợi ích tối đa của gia tộc! Cho nên người hôm nay một mình kiểm tra Francis, hơn nữa đem sự việc né tránh tới khi Francis tỉnh lại mới đối chất, như vậy, chúng ta có đủ thời gian nhìn rõ tình thế!

Junker nở nụ cười, nụ cười phát ra từ chân tâm.

- Không sai, trong mắt gia gia, hai bên bọn họ là một cán cân thăng bằng, gia gia phải đợi cho khi cái cân bằng này xuất hiện nghiêng lệch, lại căn cứ vào góc độ nghiêng lệch của nó mà quyết định "quy củ" của gia tộc.

Lão xoay người vỗ vỗ đầu vai Anne, tràn ngập hiền từ của trưởng bối:

- Trận trước khi Sư Tâm vương đối quyết quân trấn hải, con đem cục thế hải vực phía thành nam Emerald khổng chế phi thường tốt! Từ ngày mai, theo bên người gia gia, gia gia già rồi, chút việc nhỏ phải giao cho con đi làm!

Ở trong ánh mắt các thiếu niên cơ hồ sắp ghen tị phát điên, Anne cười nhu thuận nói:

- Gia gia không ra mặt, bây giờ Ma tộc tái hiện, người còn chưa sáng lập vĩ nghiệp xứng với tổ tiên, làm sao có thể nói già chứ?

Junker phóng thanh cười dài, lúc này nhìn hấn mới giống một vị gia gia hiền từ.

Nhưng trong lòng Anne, lại từ từ chìm xuống...

Theo bên người gia gia vậy phải luôn luôn cẩn thận, mình cuối cùng, cái tự do thiếu một cách đáng thương kia cũng không còn nữa.

Nụ cười Junker tự nhiên biến mất, ngược lại hỏi:

- Anne, trong lòng con còn nghĩ đến Francis?

Anne cả kinh, vội vàng lắc đầu.

- Gia gia, người nói đùa gì đó? Anne hiện nay tinh thông tinh thần lực, cái ký ức bị người ta động chân tay kia đã sớm xử lý sạch sẽ rồi!

Junker trở nên mặt không biểu tình, tay đặt sau lưng hướng hành lang thông tới sảnh Linh Lung mà đi, nhàn nhạt bỏ lại một câu.

- Anne! Sáng sớm mai năm giờ tới thư phòng của ta báo cáo!

Trong phòng ngủ, sau khi Kiếm Nô và Junker đều rời đi Đỗ Trần cũng không hề "tĩnh lại" mà tiếp tục giả bệnh - hấn sẽ không ngu xuẩn tới mức lúc này "tĩnh lại". Như vậy trên thời gian thật sự là quá xảo hợp, khó tránh khỏi làm người ta lưu lại chút nghi vấn.

Thẳng đến giữa trưa ngày hôm sau, Kiếm Nô cách vách mới nghe được tiếng tiểu Bối Bối quá vui mà khóc:

- Ba ba cuối cùng tỉnh rồi, hu hu, Bối Bối sắp lo lắng tới chết rồi!

Kiếm Nô muốn đi tìm Francis, nhưng lại bị người của gia tộc Tucker ngăn cản, người ngăn cản là tướng lĩnh trong Lôi Đình quân không nói gì, ngay ở trước cửa Đỗ Trần lạnh lùng dựng trường kích trong tay. Kiếm Nô mặc dù phẫn nộ, nhưng hôm qua Junker đã đem biện pháp cùng thái độ đều nói rõ ràng, ả cũng không có cách nào.

Ai bảo gia tộc này không phải là hải quân đại tam giác mà ả có thể tùy ý hòng hết chứ!

Biết được bộ dạng cam chịu của Kiếm Nô, Đỗ Trần một mặt buồn cười một mặt âm thầm kinh tâm về thực lực ẩn tàng của gia tộc Tucker, không ngờ khiến một Thảm Thủy Thần Sứ luôn luôn ngang ngược cũng cảm thấy kiêng kỵ.

Bất quá bây giờ mà nói, gia tộc Tucker càng mạnh đối với mình càng có lợi.

Đỗ Trần tỉnh lại sau khi "thân thụ trọng thương, hành động bất tiện", mãi đến khi bóng đêm phủ xuống, hắc điều tức nửa ngày, mới miễn cưỡng khôi phục được một chút tinh thần! Ngay sau đó, Đỗ Trần chủ động yêu cầu đối chất, tẩy sạch oan khuất không rõ của mình. Junker vốn muốn hoãn lại xem tình thế, nhưng Đỗ Trần và Kiếm Nô hai chủ sự này đều yêu cầu rồi, ông chỉ đành trong đêm đó mời hai bên tới đại sảnh Linh Lung!

Làm cho Đỗ Trần ngạc nhiên là Anne không ngờ đi theo bên người Junker!

Lễ tiết đơn giản qua đi, Đỗ Trần đầy mặt ủy khuất nhìn Kiếm Nô và Long Tước nói ra "lời nói thật", nhưng vừa nghe thấy Tuyết Cơ thất tung rồi, trong lòng hắc chợt lạc đi một chút, biểu tình sắc mặt thiếu chút nữa trở nên biến sắc!

- Junker thân vương, quá trình sự việc chính là như thế! Mà người cũng hiểu dị năng của Long Tước, chẳng lẽ nó còn có thể sai sao?

Kiếm Nô rất nhanh nói toàn bộ quá trình, lạnh mắt nhìn chằm chằm Đỗ Trần.

Đỗ Trần ngồi trên ghế bệnh, lòng còn vương vấn tới Tuyết Cơ nhưng miệng lại ủy khuất nói:

- Junker lão gia tử, tám ngày trước ta vì cứu Arthur thân chịu trọng thương, hôn mê tới nay, điều này ngài chính mắt nhìn thấy! Mà Thảm Thủy Hồ thần sứ cùng ta có oán cứu, ắt rằng với hệ thống tình báo của ngài cũng có giải thích... ta lấy vinh dự của thần ta lập lời thề đấu thần, Francis ta tuyệt không làm việc Kiếm Nô tiền bối nói. Nếu ta đã làm, khiến ta đường đường là công tước thần sứ tức khắc bị lưu lạc đầu đường, luân lạc làm hạng trộm chó bắt gà!

Lời thề thật ác độc a! Dùng lời thề đấu thần là tâm tưởng những đấu thần tin tưởng vào tín điều chí cao. Công tước thần sứ luân lạc dựa vào trộm cắp mà sống, đây là sỉ nhục lớn lao rồi.

Tiểu thần này đại nghĩa lắm nhien, đầy mặt bi phẫn.

Brook vẻ mặt âm lãnh, không vui nói:

- Thiếu gia, người cần gì lập lời thề "ác độc" như thế chứ? Người thân mang trọng thương hôn mê bất tỉnh, căn bản không thể làm ra những việc đó - việc này có vạn nhân chứng! Nhưng lời nói của các Thảm Thủy Thần Sứ... có mấy nhân chứng?

Long Tước thốt nhiên biến sắc:

- Ý tứ của hai người các người, là ta ngại quy củ của gia tộc Tucker, vì để bắt được các người, cho nên cố ý thêu dệt trước Junker thân vương sao?

Arthur thần nhiên nói:

- Đa tạ các người nhắc nhở, chúng thật sự còn chưa nghĩ đến loại khả năng này!

- Người!!!

Long Tước giận dữ, cánh lập tức giương ra!

Hai phía vừa tiến tới, hỏa khí đều không nhỏ!

Lúc này Junker cười nói:

- Hôm nay chỉ giảng đạo lý, không phải là đến so võ lực! Kiếm Nô tiền bối, nếu Francis đề xuất chứng cứ, lại lập lời thề ác độc như thế, tình huống vương tử Arthur nói ra càng là điều trên lý thuyết có khả năng phát sinh ra, ngài biện giải như thế nào đây?

Kiếm Nô sững sờ, "Đúng vậy, nơi này Francis có rất nhiều nhân chứng, nhưng việc hôm qua mình làm đều phát sinh trên thiên không, chỉ có Hải tộc mơ hồ nhìn thấy một cái bóng "

Trong lòng ả máy động, vội nói:

- Một chi biên đội trong hải quân đại tam giác, chính mắt nhìn thấy hộ thủ thần giáo thần thú Pamir xuất hiện tại thiên không!

Đỗ Trần nâng tay lên:

- Ai nhìn thấy Pamir, gọi hắn ra đây làm chứng, đáng chết, thần sủng của thần ta rõ ràng ở trong Sinh Mệnh mê cung vì nhân loại chống lại Ma tộc! Trời ạ, chẳng lẽ người vu hãm ta còn chưa đủ, còn muốn vu hãm thần của ta sao?

Dịch Cốt lập tức biến sắc:

- Tên hải quân đại tam giác kia đâu? Gọi hắn ra đây! Hừ, chỉ là hi vọng hai vị thần sứ lấy ra mấy nhân chứng đủ phân lượng. Nếu chỉ là mấy tiểu binh nhỏ nhoi, vậy chúng ta có thể tùy ý tìm ra mấy tiểu binh, chỉ ra các người đang cùng Ma tộc cầu kết!

Tiểu binh không đủ tư cách làm nhân chứng, các tướng quân đủ tư cách... Ai dám ra làm chứng? Francis là sự phụ hoàng để tương lai của họ a!

Hôm nay Anne phát hiện Goethe mất tích, một trong những việc tiểu vương tử đi làm, chính là cấp cho Đỗ Trần sự bổ khuyết, vì lo lắng cho Tuyết Cơ mà sinh kê hởi!

Kiểm Nô cũng là người thành tinh sống ngàn năm rồi, mặc dù không tính là quá thông minh, nhưng kinh nghiệm tích lũy bao lâu nói cho nàng không thể dây dưa ở trên chuyện Pamir, nếu không cuối cùng khẳng định chính mình sẽ gặp xui xẻo.

Nghĩ tới đây, Kiểm Nô lại nói:

- Junker thân vương! Còn có một loại khả năng nữa, là Francis tìm một cao thủ dịch dung, giả mạo hắn ở thành Emerald! Mà hắn cùng một cao thủ dịch dung khác đi giả mạo Hải Hoàng, giúp Mickey phục quốc - loại khả năng này ta không có chứng cứ trực tiếp, nhưng có chứng cứ phụ, đó chính là ngày mừng bảy mà Sainz tử chiến, nhưng ngày 14 lại xuất hiện ở đảo Borg, hơn nữa chỉ huy hồ đồ, hại chết tuyệt đại đa số phần còn lại của quân trấn hải!

Đích xác, không thể so sánh việc phát sinh ở trên thiên không, Hải Hoàng tái hiện, hơn nữa chỉ huy đại quân chiến bại, chuyện này hơn mười vạn người chứng kiến, mạng lưới tình báo của gia tộc Tucker đã có được, Đỗ Trần không có cách nào xóa đi!

Junker gật đầu:

- Chính thế! Hải Hoàng tái hiện đích xác là việc kì lạ, mà Hải Hoàng tái hiện trên thiên không bị Thẩm Thủy Thần Sứ ngăn lại, sau đó mất tích... đáng tiếc không có ai nhìn rõ trên không phát sinh cái gì, Francis, người nói thế nào?

Đỗ Trần vô tội nói:

- Ta vẫn luôn hôn mê, đâu biết việc xuất hiện một Hải Hoàng? Đây cũng chỉ là người phỏng đoán, không thể lấy định tội cho ta!

- Nhưng tuyệt đối có loại khả năng này, dưới loại khả năng này, người tuyệt đối có thể lừa gạt mọi người thành Emerald...

- Chứng cứ đâu?

Hai bên tranh luận trở nên kịch liệt, Junker phát phát tay:

- Bình tĩnh một chút, hôm nay là tối giảng đạo lý, không phải là tối tranh cãi!

- Kiểm Nô tiên bối, bây giờ người chỉ trích Francis sắp đặt lừa dối tất cả chúng ta, chứng cứ phụ là Hải Hoàng tái hiện! Francis, người nói Thẩm Thủy Thần Sứ vương phải quy củ của ta, cố ý vu hãm các người, chứng cứ là ta chính mắt nhìn thấy, mấy ngày trước đó người luôn hôn mê trên giường!

Junker chậm rãi nói, nhưng Anne ở một bên lại cười khở trong lòng.

Chúng cố, giải thích, tranh luận... tất cả đều là diễn trò, gia gia chậm rãi tách giảng đạo lý, cũng là đang diễn trò!

Ài! Không có hứng thú nghe nữa, trước khi cái "cân" thăng bằng trong lòng gia gia lệch đi, ông sẽ không làm cái phân xử "công chính"...

Anne đang nghĩ ngợi, di mẫu của nàng - Betty hấp tấp từ bên ngoài lao vào:

- Phụ thân, hải quân đại tam giác phái người đưa tới một lời mời...

Junker không vui nói:

- Hừ, không thấy ta đang xử lý việc sao? Việc mời khách tặng lễ người tự đưa chủ ý!

Betty rụt cổ nói:

- Nhưng kèm theo còn có một phần kế hoạch luyện quân, đại tam giác hải quân, hạm đội Renault, còn có công quốc Mickey mới lập nước, ở cửa nhà chúng ta cử hành luyện quân!

- Cái gì?

Junker "bốp" vỗ bàn đứng lên, con mắt như ứng cắt lóe lên tinh quang nhìn chằm chằm vào Arthur:

- Vương tử điện hạ, hải quân quý quốc cùng quân trấn hải xung đột ở trước cửa nhà ta, việc này ta sẽ tìm Sư Tâm vương thảo luận! Nhưng bây giờ các người liên hợp hai nhà khác, ở cửa nhà chúng ta diễn quân là ý tứ gì? Thụ ỷ sao?

Arthur có chút sững sờ, việc này hãn vương tử còn chưa biết - sau khi Đỗ Trần trở lại hãn một mực bên người Đỗ Trần!

- Lão gia tử, chuyện này ta không biết chút nào! Betty phu nhân, người phát ra luyện quân là ai? Không có mệnh lệnh của ta, bọn chúng ăn gan báo cũng không dám đột nhiên luyện quân?

Betty nói:

- Là hải quân đại tam giác đưa ra!

Trong lòng Junker chợt hiểu, ồ, nguyên lai là Francis lợi dụng đồ đệ Goethe, lại đặt trên cái cân của mình một cái giá.

Nhưng Francis người sai rồi, giá cả không phải là tăng lên như vậy! Hừ, gia tộc Tucker ta nếu là dễ dàng tha thứ có người ở trước cửa nhà luyện quân, sau này chẳng phải là mất hết uy tín?

Nghĩ tới đây, ánh mắt âm lãnh của Junker chuyển hướng tới Đỗ Trần, muốn bắt đầu trợ giúp Thẩm Thủy Hồ...

Cảm giác được ánh mắt biến hóa của lão gia tử, trong lòng Đỗ Trần kêu oan? Ai làm? Đây không phải là kích thích lão lừa bướng, cấp thêm phiền toái cho lão tử sao?

Chính tại lúc này, bên ngoài tiến vào một người trung niên cao gầy rất lễ phép, gõ gõ cửa, đợi sau khi Junker cho phép mới nói:

- Phụ thân, nữ vương Liya của công quốc Mickey gửi tới thư ngoại giao, thỉnh cầu bá kiến người! Bây giờ nàng đã tới bến tàu!

Nữ vương, dùng từ "bá kiến" này

Trong lòng Junker lửa giận bùng lên chợt giảm đi, theo đó lão đầu tử đột nhiên cả kinh!

Hừ! Tâm tình của mình bị người vỗ tay đùa bỡn rồi!

Trước tiên dùng luyện quân bổ thêm giá cho Francis, cũng kích lên lửa giận của mình! Tiếp đó lại xuất ra "bình cứu hỏa" cơn giận của mình. Tự mình bớt giận, nhưng giá Francis xác thật tăng lên rồi

Chẳng lẽ hết thấy đều là xuất phát từ cách giải quyết của nữ vương Liya kia?

Trong đầu Junker hiện ra một đoạn tình báo năm năm trước, công quốc Mickey còn chưa vong quốc: Hill Mei Liya, tiểu công chúa của công quốc Mickey, 7 tuổi tham chính, 14 tuổi nắm trong tay đại quyền hải vực phương bắc Mickey, là thiên tài hiếm thấy trong hậu duệ ngàn năm của nữ thần Mickey, khả năng kế thừa vương vị trong tương lai rất cao, giờ đây kiến nghị nên sớm kết giao!

Junker trong lòng cười lạnh lùng, tiểu nha đầu này là kinh địch!

- Chư vị, có nữ vương tới thăm thành Emerald, lão đầu tử ta thật sự không thể không tự mình ra nghênh tiếp, chư vị thứ lỗi, việc hôm nay trước tiên dừng lại một đoạn đã!

Kiểm Nô có vài phần không tình nguyện, nhưng cũng bằng lòng, đây là việc không có cách nào, dù sao gia tộc Tucker không thể thất lễ trước mặt một vị nữ vương - nhà bọn họ chú trọng nhất chính là lễ tiết.

Bất quá Kiểm Nô vẫn nói:

- Thân vương Junker, chúng ta hoài nghi nữ vương Mickey và Francis là một bọn, yêu cầu cùng người ra nghênh tiếp, chính mắt nhìn một lần.

- Hừ, nếu các thần sứ không yên lòng, vậy ta nguyện ý phụng bồi!

Đỗ Trần trong miệng đáp ứng, trong lòng lại nghĩ... Liya? Còn nữ vương?

Chẳng lẽ kẻ vị không phải là Porter sao?

446. Đại Đỗ Cục

Giữa lúc khánh điển của thành Emerald còn đang tiếp tục, cả tòa thành đã sớm biến thành một lễ hội cùng với sự giá lâm của một vị nữ vương, thành Emerald càng sáng thêm ba phần, thăm đồ tươi từ tháp Linh Lung kéo dài tới tận trên thuyền tại bến tàu.

Đi ở trên thăm, càng gần bến tàu, hồ nghi đầy bụng của Đỗ Trần càng phát ra nghiêm trọng, nữ vương Liya này từ đâu thò ra? Mình sao chưa từng nghe qua? Chẳng lẽ... sau khi công quốc Mickey phục quốc tập tước lại phát sinh tranh đấu quyền lợi cung đình, một nữ nhân tên là Liya này đoạt quyền của huynh đệ ta?

Rất có khả năng, trong hoàng thất loại việc này thường xuyên phát sinh!

Nghĩ tới đây, trong lòng Đỗ Trần toát ra vài tia hỏa khí, liếc mắt nhìn Long Tước đi ở phía trước, dùng đầu hôn phân phó con gái.

- Bối Bối, lát nữa gặp cái nữ vương chó má kia, con nhìn kỹ cho ba ba, xem xem ả rốt cuộc là lai lịch gì?

Hai tiểu gia hỏa đều cười trên lưng Andy, tiểu Bối Bối thần sắc khủng hoảng bất an, vịn vịn hồi lâu trong đầu hôn ủy khuất hồi lỗi:

- Ba ba, Bối Bối không ăn linh thực nữa...

Trời ơi, Liya má má sao đột nhiên lại đến? Chúng ta không phải nói rõ rồi sao, đợi tới đại điển phục quốc chính thức cấp cho ba ba một cái "kinh hỉ" sao? Ài, lúc này phải đề tỉnh ba ba rồi, nếu không đợi chút nữa rất có thể sẽ lộ ra chân tướng.

Đỗ Trần bị vẽ mặt còn có lời nói chẳng có đầu đuôi của con gái làm cho cả đầu sương mù:

- Dùng tinh thần lực giám thị Liya và con không ăn linh thực có liên quan gì? Bối Bối con nói gì đó?

Tiểu Bối Bối đỏ mặt cúi đầu, hai tay che trên mặt, đôi mắt to còn lén lút nhìn Đỗ Trần giữa khe hở.

- Bối Bối sợ ba ba giận, không dám nói...

Alex liếc mắt nhìn tỷ tỷ, cũng nói trong đầu hôn:

- Hừ! Ba ba người quên rồi sao? Tỷ tỷ đã phát thệ, tỷ ấy dám lừa người, sau này không thể ăn linh thực nữa!

- Ồ!

Đỗ Trần chợt hiểu ra, lúc còn ở cổ bảo Julie trị liệu cho Lancine, lúc đó mình hỏi Porter có khả năng là nữ nhân hay không, tiểu Bối Bối nói khẳng định là không phải. Ừm, lúc đó nữ nhi nói dối rồi, cho nên kỳ thực Porter kỳ thực là nữ

Một chuỗi liên tưởng hiện ra, Đỗ Trần đột nhiên cảm thấy môi phát khô, da đầu phát ngứa, cả tư duy cũng hóa cứng!

Trời ơi, Porter là...

Lúc này đã tới bến tàu, đoàn sứ tiết của công quốc Mickey xếp đội hình hướng tới nghênh tiếp lão gia tử Junker đang đi đến, trên cùng là một người với trường bào nữ vương trắng như tuyết, mái tóc dài màu đen quấn sau gáy, đội trên vương miện là khuôn mặt thanh tú tuyệt mỹ, hai mắt linh động có thần, đoan trang ưu nhã, khí độ vạn thiên, thật là một nữ vương yêu kiều động lòng người.

Đôi tặc nhân của Đỗ Trần dán chết vào Liya, trong lòng không dám tin. Đây thật sự là Porter? Dung mạo tuy là có vài phần tương tự, nhưng Porter... vóc người gầy gò, trên người căn bản không có mấy lạng thịt a! Mà nữ vương trước mặt vóc dáng thướt tha lả lướt, quyến rũ động lòng người! Đỗ Trần cái tên tiểu đầu chẳng đến trường được mấy ngày này, có khoét rỗng đầu óc cũng chỉ có thể nghĩ ra một hình dung không thể đời thường hơn - vóc người của nữ nhân này, thêm một phân thì béo thiếu một phân thì gầy, là vóc người ma quỷ trời sinh.

Nhất là cặp vú ngạo nhân kia...

Đúng, chính là bộ ngực thường xuyên bị Đỗ Trần nện vào, nhưng Đỗ Trần nhớ kỹ rõ ràng không có bao nhiêu thịt... ực ực, nuốt liên mấy ngụm nước miếng, bất quá không phải là bởi vì Đỗ Trần nổi sắc tâm, mà là hư tâm.

Đúng rồi! Porter thật sự là nữ nhân!

Vậy trước kia mình đối với hấn vừa ôm vừa áp, lại sờ mó đánh đập xem như là chuyện gì xảy ra?

Tuyệt Cơ, lão công không cố ý, xin lỗi nàng a!

Sau khi biết được Porter là nữ nhân, phản ứng đầu tiên trong đầu Đỗ Trần chính là... Tuyệt Cơ.

Chấn kinh chỉ là việc xảy ra trong nháy mắt, Long Tước và Kiếm Nô của Thẩm Thủy Hồ còn tại đây, trong lòng Đỗ Trần run rẩy một chút, liền lại khôi phục ưu nhã của đại công tước, hung hãn trừng mắt nhìn con gái:

- Đợi việc này qua đi, ta sẽ tính sổ với con!

Rồi đi nhanh lên phía trước nghênh đón.

Đoàn sứ tiết Mickey nhanh thêm vài bước, Liya tiến lên khẽ nhún người, cười nói:

- Junker lão gia tử, vãn bối xin hành lễ!

Nói rồi, nàng rất bình đạm nhìn Đỗ Trần đi ở cuối đội ngũ.

Đỗ Trần trong lòng rung lên, nhất định không thể nghi ngờ, là hấn, thật sự là Porter, ánh mắt cùng mình phối hợp nhiều năm, ăn ý vô cùng, tuyệt không thể sai!

Lúc này, Đỗ Trần đang nhìn Liya, Liya rất nhanh tách khỏi ánh mắt của hấn, mà chuyển hướng sang Anne bên người Junker. Rất kỳ quái, Anne lại đang nhìn Đỗ Trần, ba người giờ này phút này tâm tư chia ra là dạng gì, sợ rằng chỉ có bà nương nữ thần vận mệnh kia mới biết... hoặc nữ thần ái tình cũng biết!

Chỉ là một ánh mắt cho nhau, hợp tác ăn ý nhiều năm đã trao đổi thiên ngôn vạn ngữ, Đỗ Trần và Liya cũng không nói lời thừa, làm bộ bằng hữu bình thường giống nhau! Liya cùng Junker tiến hành việc lễ tiết ngoại giao, Đỗ Trần lạnh mắt liếc Kiếm Nô và Long Tước, nghi thức hoan nghênh vô cùng bận rộn tới lúc rạng sáng mới tuyệt bố chấm dứt.

Junker một lần nữa đưa mọi người về sảnh Linh Lung, lấy quốc yến chiêu đãi đoàn người Liya. Betty và tất cả thành viên gia tộc Tucker không có nhiệm vụ đều có mặt ở bữa tiệc! Giữa buổi tiệc, Liya thông báo việc

luyện quân, lại đại biểu sự tôn trọng với Junker, cùng với một chút liên kết trên ngoại giao giữa công quốc Mickey và nhà Tucker sau này, sau đó chuyển mũi nhọn, lãnh đạo nhìn Kiếm Nô:

- Junker lão gia tử, ta hôm nay đến còn có một việc riêng hỏi hai vị thần sứ Thẩm Thủy Hồ!

Kiếm Nô âm thanh càng lạnh:

- Chúng ta cũng có việc đang muốn hỏi người!

Liya cười cười, ưu nhã xoay xoay chén rượu, nâng chén trình bày ngắn gọn.

- Thần sứ các hạ, điều ta muốn hỏi là, 14 tháng này công quốc Mickey ta phục quốc thành công, trong lúc vì phục quốc, ta bí mật dùng cao thủ hóa trang thành Hải Hoàng Sainz, làm sai sách lược quân trấn hải! Nhưng sau khi chiến tranh kết thúc, theo hải quân đại tam giác, vị cao thủ dịch dung dưới trướng của ta kia khi rời khỏi đảo Borg bị các người ngăn cản, mà nơi hạ lạc không rõ.

Đỗ Trần trong lòng khẽ cười, vị huynh đệ này rất ý tứ, sơ hở của mình vừa rồi bị Kiếm Nô nắm lấy bị một câu nói của hắn tức khắc bỏ khuyết rồi! Hơn nữa đánh ngược lại một cái.

Kiếm Nô hừ một cái nói:

- Cao thủ Mickey nào? Dịch dung Hải Hoàng rõ ràng chính là Francis!

Liya kinh ngạc nhìn Kiếm Nô:

- Các hạ đang nói đùa sao?

Nàng đứng lên, phần nộ mà mờ mịt hỏi:

- Vậy rõ ràng là cao thủ công quốc Mickey chúng ta, bây giờ bị các người ám hại rồi, điều này và Francis có quan hệ gì?

Junker đưa mắt ra dấu với Anne, Anne mỉm cười làm rõ một cách ngắn gọn tình huống vừa rồi.

Liya vừa nghe, chợt nói:

- Junker lão gia tử, việc này còn xin ngài làm chủ! Ta chỉ muốn dùng thân phận nữ vương Mickey cam đoan, ta và Francis đích xác là bằng hữu. Nhưng giữa lúc đại điển của Tucker, ta chưa từng gặp qua Francis, cao thủ dịch dung bị Thẩm Thủy Thần Sứ ngăn chặn chính là gián điệp ngầm của vương quốc Mickey chúng ta!

Long Tước cười mỉa:

- Chẳng lẽ Mickey các người có năng lực phái một vị phong hào đầu thần làm gián điệp ngầm?

- Phong hào đầu thần? Thần sứ ngài lại đùa rồi! Gián điệp ngầm kia chỉ có tinh thần lực cường đại. Mô phỏng ra khí thế của Sainz, mà cũng không phải là phong hào đầu thần chân chính...

Hai bên tranh luận trở nên khó kiểm chế, ông nói ông có lý, bà nói bà có lý, nhất thời lâm vào ngõ cụt.

Đỗ Trần tin vào đầu óc của Liya, mặt đầy vẻ bi phần xem náo nhiệt, mà Junker ở một bên lại nhủ mảy.

Rất rõ ràng, nữ vương Liya mặc kệ nói thế nào nói như hoa rụng đầy trời. Như thế nào ở tình ở lý, mục đích của nàng đều không thể gạt được hai mắt của Junker - Liya chính là đang ủng hộ Francis!

Vậy Francis bằng vào hải quân đại tam giác, hạm đội Renault, còn có công quốc Mickey ba thế lực tụ ở trước cửa thành Emerald! Bọn họ liên hợp lại mặc dù không đủ cấp cho gia tộc Tucker một áp lực trí mệnh, nhưng cũng so với Thẩm Thủy Hồ xa xôi kia uy hiếp càng lớn hơn

Cán cân đã nghiêng, được thôi, hôm nay liền bán cho Francis một cái thể diện, giúp hắn một lần!

Junker coi như đã định chủ ý, khẽ ho khan một tiếng, trong đại sảnh lập tức trở nên yên tĩnh.

- Chư vị, bây giờ tiêu điểm tranh luận, lão đầu từ ta có thể giải thích thế này, "từ ngày thứ 7 tới nay, Francis ở lại thành Emerald rất cuộc là thật hay không?"

Kiếm Nô suy nghĩ một chút, gật đầu nói:

- Có thể nói như vậy, chỉ cần có thể chứng minh trong khoảng thời gian này Francis ở thành Emerald là giả, như vậy mặc kệ Francis trong đoạn thời gian này đi đảo Borg hay không, hắn đều khó trốn khỏi tội danh lừa gạt gia tộc Tucker, sẽ phải chịu trừng phạt!

Junker cười cười:

- Vậy lão đầu tử ta có một kiến nghị - đầu tiên ta lấy danh dự gia tộc bảo chứng, từ ngày thứ 7 bắt đầu thời khắc Arthur đánh bại Sainz, kẻ trong thành Emerald, dứt khoát bất luận là Francis giả hay thật không hề rời khỏi tầm mắt thành viên gia tộc chúng ta!

Kỳ thực điểm này căn bản Junker không nắm chắc, bất quá nếu quyết định trợ giúp Francis, vậy hắn phải nói như thế rồi, hơn nữa còn dùng đến danh dự ngàn năm của gia tộc Tucker, ai dám không tin?

447. Đại Đảo Cục

Ít nhất Kiếm Nô nhìn không thấu "quy tắc chân chính" trong lòng Junker là gì, còn coi hắn là lão đầu quật cường trong lời đồn, đang hoàn toàn công chính xử lý việc này, một lòng tra rõ chân tướng, liền gật gật đầu.

Junker tay chỉ Đỗ Trần:

- Vậy nói cách khác, Francis ngộ nạn ở ngày thứ 7 và Francis trước mắt chúng ta là cùng một người!

Đây là đơn giản nhất, bất quá quá trình lập luận, Kiếm Nô thoáng sững sờ, lại gật gật đầu.

- A a, chuyện đơn giản rồi! Chúng ta chỉ cần chứng minh Francis trước mắt là thật hay giả chẳng phải là được rồi sao?

Lập luận thuận lý thành chương, khi Kiếm Nô gật đầu cái thứ nhất đã nhất định ả không thể cự tuyệt cái kiến nghị này rồi

Junker nào đâu phải là lão lừa bướng? Rõ ràng là một lão hồ ly! Đỗ Trần mặt xám xanh đứng dậy.

- Lão gia tử, ta nguyện ý phối hợp với hết thảy phương pháp kiểm tra của ngài!

Kiếm Nô cùng Long Tước thấp giọng thương lượng vài câu, bởi vì tâm lý tin tưởng vào công chính của Junker, bọn họ sẵn sàng khoải đồng ý.

Hừ, Junker đã cam đoan rồi, từ ngày thứ 7 tới tận hôm nay, Francis ở lại thành Emerald là cùng một người, mà Francis chúng ta ở trên không tại đảo Borg gặp qua là thật, như vậy có thể khẳng định, Francis trước mặt chúng ta đây là giả!

Kiếm Nô liếc mắt nhìn Đỗ Trần, khinh thường thất vọng nói:

- Vừa rồi còn không nghĩ tới, nguyên lai người chỉ là kẻ giả mạo! Hừ, mặc dù không tóm được Francis chân chính, nhưng cái tên giả mạo này cũng đừng nghĩ chạy thoát!

Đỗ Trần sờ sờ khuôn mặt của chính mình:

- Ta là Francis giả? Junker lão gia tử, ngài đề xuất phương pháp kiểm tra đi, ta không cách nào chịu được thêm loại vu khống này nữa!

Hắn hung hăng vỗ vỗ khuôn mặt của mình.

- Trước tiên mời lão gia tử xem xem, trên mặt ta có thứ mặt nạ da người không?

Junker cười nói:

- Hôm qua khi kiểm tra thân thể của người đã nhìn rồi, vẻ ngoài của người bây giờ không có vấn đề gì! Dưới loại tình huống này, muốn chứng minh thân phận của một người phải tìm được dấu hiệu độc môn của hắn! Mà mọi người đều là đầu thần, phương pháp chắn chắn kiểm nghiệm chân thân của đầu thần không ngoài hai cái - Thánh khí và bí pháp...

Kiếm Nô phản bác nói:

- Cái này không được, thánh khí và bí pháp của Francis là Đồ Trần thần ban cho, loại thánh khí ban tặng hoàn toàn có khả năng tương đồng -- Thần Margaret của ta có mấy Thẩm Thủy Vân Kỳ, có thể ban cho thần sứ sử dụng!

Trong thành viên nòng cốt của nhà Tucker có người hỏi:

- Ngay cả thánh khí và bí pháp cũng không đủ chứng minh, vậy còn có cái gì có thể chứng minh nữa? Ủm có ai quen thuộc Francis, biết đặc trưng của Francis chân chính có hay không có một loại thai ký, ám phát không?

- Ngoài trừ người chí thân của Francis, ai có thể biết cái này a?

- Francis là nhi tử của nguyên soái Lanning Angius, có thể tìm nguyên soái Angius tới kiểm nghiệm máu!

- Nhỏ tiếng một chút, chẳng lẽ ngươi quên tin mật phân bộ Einstein truyền tới? Mayfair phu nhân hoài thai 14 tháng mới sinh ra Francis, nói không chừng... bỏ qua cái đề tài này đi!

- Vậy Francis còn có dấu hiệu độc môn gì?

Mọi người đều đưa ra biện pháp của mình, nhưng cuối cùng Đồ Trần vừa buồn cười lại hiểu kỳ phát hiện, không ngờ không có một biện pháp nào có thể chứng minh chính xác mình là chính mình!

Bởi vì không một ai có thể tìm ra dấu hiệu độc môn thuộc về Francis!

Lão thiên a! Đồ Trần đang cảm thán, đột nhiên phát hiện Liya len lén ném cho hắn một ánh mắt tinh nghịch, ngẩn ra một chút, Đồ Trần tránh khỏi cái ánh mắt này, thầm nói: "Huynh đệ ơi. À, không đúng! Là tỷ đệ ơi, những năm này ngươi đem huynh đệ ta ra lừa thật khổ a, lát nữa tìm người tính sổ, cùng với tiểu Bối Bối tính một thể."

Trong lòng hắn đang nghĩ ngợi làm thế nào thu thập Liya, bên tai đột nhiên vang lên tiếng đập bàn "rầm rầm", Betty đứng lên cười to:

- Đừng nghĩ nữa, ta có một phương pháp chứng minh Francis thật giả! Bất quá... phụ thân người trước tiên thứ tội cho con, con mới dám nói

Junker đang nhú mày dẫn ra một chút:

- Nói đi!

Betty tiến lên đột nhiên vỗ vai Đồ Trần:

- Danh hiệu của Francis là gì?

- Đại công Duerkesi!

- Thối! Ta nói là danh hiệu của hắn trên Hắc đạo!

-Ồ!

Thành viên có thể ngồi đây đều là tinh anh của gia tộc Tucker, tất cả đều hiểu rõ ý tứ của Betty, miệng đều đồng thanh, - Đồ thần!

Betty cười:

- Kiểm Nô tiền bối, đồ thuật của Francis vang danh trên tam đại lục! Hơn nữa nếu là các người đối với đồ thuật có hiểu biết, vậy tức khắc sẽ biết, thứ đồ thuật này so với thánh khí càng khó làm giả hơn! Cho dù có người giả mạo Francis, dùng thánh khí và bí pháp tương đồng với Francis, nhưng... chẳng lẽ kẻ giả mạo còn có thể có đồ thuật của Francis được giới cờ bạc tam đại lục công nhận không ai địch nổi sao?

Đắc ý nhìn mọi người một vòng, Betty tổng kết nói:

- Đồ thuật, chính là yêu cầu của mọi người, dấu hiệu độc môn của Francis!

Dừng một chút, nàng lại nói:

- Ta nói là đồ thuật, là bỏ đi đầu khí bí pháp, thuần túy so kỹ thuật đồ pháp, nếu dụng đầu khí liền không gọi là đồ thuật mà gọi là... xuất lão thiên! (Dịch giả: Sorry ta không hiểu xuất lão thiên là cái gì Biên tập: Dịch giả chịu thì ta cũng chịu, độc giả tự luận đi Độc giả: Vậy nói làm éo gì, éo hiểu)

Kiểm Nô và Long Tước nhìn nhau một cái, Kiểm Nô nói:

- Nếu là Betty phu nhân đề xuất ý kiến này, chúng ta không nói gì! Bất quá phải kiểm nghiệm thật giả Đồ Thần, tất phải có đồ thuật cao thủ xứng với nhau bức ra toàn bộ thực lực của hần! Ta và Long Tước mặc dù đều hiểu chút về đồ thuật, nhưng lại không am hiểu!

- Vậy hai vị muốn mời ai đồ một ván với Francis?

Kiểm Nô nói:

- Chúng ta cùng thân vương các hạ có chung mục tiêu, tin tưởng ngài, mời thân vương các hạ chỉ định chọn người vậy!

Long Tước dứt khoát nói:

- Betty phu nhân, thanh danh của người tại đồ giới ta cũng đã nghe qua, vậy phiền Betty phu nhân rồi!

Các nàng thầm nghĩ, quy củ của Junker là không cho phép có người lợi dụng đại diện của họ, vậy họ nhất định nóng lòng muốn biết Francis là thật hay giả và cũng nhất định trong đồ cục xuất toàn lực ra nghiệm chứng đồ thuật của Francis. Vậy, nếu Francis là thật, chúng ta cùng lắm thì không động thủ ở thành Emerald, Long Tước để ý hần là được! Nhưng nếu Francis bị nghiệm chứng ra là giả. Hừ, Không cần chúng ta động thủ, Junker lão gia tử đã xuất thủ rồi...

Cho tới giờ phút này, các nàng vẫn kiên định tin lão gia tử nhà Tucker là công chính.

Junker đứng thẳng dậy:

- Được! Bây giờ Francis có thương tích trong người, khó có thể xuất hết toàn lực, bất quá hần nói với pháp bảo của Đồ Trần thần, ba ngày có thể khỏi hần! Vậy ba ngày sau ở sảnh Linh Lung đặt đồ cục!

Hai mắt ưng của lão nhìn chăm chăm Đồ Trần:

- Đồ Thần chân chính không thể thua, ngươi nếu là thua, chớ trách Junker ta vô tình!

Dùng đồ cục tới nghiệm chứng chân thân?

Đồ Trần sờ sờ mũi nhìn Betty, năm đó khi Anne bức hôn, Đồ Trần và Betty phi chính thức đồ qua một lần, kết cục là Đồ Trần thắng, mặc dù thắng có chút may mắn, nhưng hần có lòng tin lại thắng Betty một lần nữa!

Nghĩ rằng Betty cũng biết nàng không phải là đối thủ của ta, vậy bây giờ xem ra, là gia tộc Tucker cố ý muốn thả cho mình một con đường rồi...

Sau khi Đồ Trần lĩnh hội được ý tứ của Junker, quay về phía lão chấp tay khẽ cười: "Lão gia tử, phần nhân tình này ta ghi nhớ rồi!"

Còn Junker nở một nụ cười: "Tiểu tử ngươi rất biết chơi, chúng ta tương lai có khả năng làm bằng hữu."

Kết thúc của câu chuyện đã không còn chút hồi hộp nào nữa, ít nhất ở phía Đồ Trần và nhà Tucker xem ra là như thế, chỉ có Kiểm Nô và Long Tước còn bị che giấu! Đồ Trần chỉ cần tĩnh dưỡng ba ngày, sau đó tới thắng Betty một ván liền có thể được rồi...

Nhưng Đồ Trần vô luận như thế nào cũng không tĩnh dưỡng được, là vì Tuyết Cơ đang mất tích! Mặc dù Chỉ Gian Sa không có cảnh báo, nhưng một mớ lo lắng khiến Đồ Trần trong lòng thủy chung động lại chút ưu sầu.

Sau khi từ sảnh Linh Lung trở về phòng khách, Đồ Trần đầu tiên là viết mấy phong mật thư, thông tri cho hải quân Goethe lưu ý hải vực ngày Tuyết Cơ mất tích, bất quá hần không hề nhắc tới tên Tuyết Cơ, chỉ nói là một nữ tử áo trắng tóc dài, sau đó mới trở lại phòng khách đi tìm Liya.

- Rầm!

Đỗ Trần một cước mở cửa, Liya đang ôm hai hài tử chơi đùa vui vẻ, hoàn toàn không có vẻ đoan trang ưu nhã vừa rồi của nữ vương, giống như là một nữ hài đáng yêu tình nghịch:

- Ô, tên đại ngốc, người làm cái gì thế, không ngờ bị Thảm Thủy Hồ bắt được chân tướng, hại tới bốn nữ vương vứt hết công mọi việc lớn nhỏ vội tới xoa mông cho người, nói đi, làm sao cảm tạ ta đây?

Đỗ Trần đóng cửa lại, sỗ sàng ngồi trước mặt Liya, gác chân nhìn chăm chăm vào nàng, nhìn trên nhìn dưới, nhìn trái nhìn phải, nhưng không hề nói gì!

Liya bị nhìn tới có chút sồn gai ốc:

- Ê, rốt cuộc người muốn như thế nào?

- Ta muốn đâm người, bắt quá hình như không thích hợp lắm...

Đỗ Trần nhìn chăm chăm vào bộ ngực của Liya, thu lại nắm đấm.

- Nói một câu, trước đây ta đối với người đánh đánh đập đập, đều là người không hề nói trước cho ta biết người là nữ, chớ nghĩ sau việc tìm ta tính sổ, kêu kêu khóc khóc bắt ta phải chịu trách nhiệm gì đó.

Liya xéo mắt liếc Đỗ Trần từ dưới lên, bĩu môi, vẫn nói lời của mình, với vấn đề của Đỗ Trần không hề liên quan.

- Trả cho ta một trăm túi ô mai là được rồi!

Hai người chàng nhìn nhìn thiếp, thiếp nhìn nhìn chàng, chợt cùng nở nụ cười.

Thực tế, Đỗ Trần mới vừa rồi còn đang nghĩ phải đối mặt với Liya như thế nào, thẳng đến sát na tiến đến cửa vẫn còn lẫn lộn hồ đồ, nhưng sau khi qua cửa nhìn thấy Liya, trong lòng đột nhiên trở nên nhẹ nhàng, biến như thế nào, nàng chẳng phải cũng vẫn là bằng hữu của mình sao? Bất quá từ huynh đệ thân thiết biến thành tỷ đệ thân thiết mà thôi!

Mình không dè nữ bằng hữu, nhưng chưa từng không dè nữ tính bằng hữu, vả chăng không nói tiền thế, đơn giản trong đời này, đại tỷ trấn York, Christina của Đâu Thần đảo, thậm chí Mina giáo thụ trong nhà, đều không tính là nữ tính bằng hữu sao? Bất quá Liya so với bọn họ càng thêm thân cận hơn thôi.

Cho nên Đỗ Trần giơ chân liền đạp cửa, lời nói cũng đều là ngữ khí đùa cợt thường ngày của hai người, hết thấy đều là tự nhiên như vậy, với ngày đã qua hoàn toàn giống nhau - bất quá chỉ không thể lại đâm Liya mà thôi...

Có lẽ đây là sự ăn ý nhiều năm ở chung bồi dưỡng ra? Ai mà biết được chứ? Dù sao rất tự nhiên, Đỗ Trần chỉ sau khi về đền nhà đột nhiên phát hiện đệ đệ biến thành muội muội, cũng giống năm đó tiểu Bối Bối chợt nam chợt nữ, rất hứng thú, cũng rất buồn cười.

- Nay, trước đây người làm sao không nói cho ta người là nữ?

- Bộ dạng người nhìn nữ nhân lạnh băng băng, ta nếu nói cho người, người không đem bốn nữ vương đuổi ra khỏi cửa à? Vậy ta đi đâu tìm một lão bản trả lương hậu hĩ như người chứ?

Hai người cùng trước kia giống nhau tùy ý trêu đùa, chỉ có tiểu Bối Bối hiếu kỳ nhìn hai người, trong lòng lẩm bẩm:

- Hiếu kỳ nha, vì sao Liya má má còn không hướng tới ba ba cầu hôn chứ? Vì sao vừa rồi người nói với Bối Bối, chỉ được gọi người là tỷ tỷ?

Bối Bối không hiểu Bối Bối muốn sớm lớn lên, lớn lên rồi, người ta tức khắc hiểu rõ việc người lớn nha!

Đỗ Trần cũng không đem đồ cục ba ngày sau đặt trong lòng, vô luận như thế nào, Betty là thua chắc rồi, đây là sự tự tin tuyệt đối của cao thủ đồ thuật, hấn nhàn nhàn đi chơi.

Nhưng đêm ngày thứ hai...

448. Chí Tôn Đồ Thần Chân Chính!

Trên mặt biển tĩnh lặng phía đông bắc đảo Emerald, một đoàn hắc sắc trường phát và mấy chiếc binh đình màu đỏ lóe lên, trong nháy mắt biến mất trong một huyết động dưới đáy biển.

Rầm, đem quân khôi trên đầu hung hăng ném xuống đất, trên mặt Demis không còn chút nữ tính của ngày thường, cũng không còn khí độ vô lại miệng lưỡi trơn bóng, mà là oai nghiêm, cực kỳ giống thống soái lâm trận vô song thống lĩnh thiên quân vạn mã.

- Nơi này hẳn là an toàn rồi, lão thần côn, lần này nhờ có người không tiếc trọng thương đổi lấy chiêm tinh kệ ngữ, chúng ta mới có thể kịp thời bỏ đi, người còn chịu đựng được không?

Nguyên lại bọn họ đang đào mệnh!

Lão Bowen sắc mặt tái nhợt, giống như hư thoát vắt trên người số 9 - Roland, run rẩy hai tay từ trong bao bố móc ra một nắm bột thủy tinh, vẩy lên trên mặt đất, hừ một tiếng:

- May mắn thủy tinh cầu của ta tự bạo cảnh báo, nếu không... đáng chết, ả làm sao đột nhiên tới biển Emerald? Là phát hiện chúng ta ở nơi này, truy sát tới, hay là mục đích khác?

Thành viên Bi Ca Tử Sĩ hai mặt nhìn nhau, nghi hoặc ngồi vây quanh bên người lão Bowen, mà khoảng cách Tuyệt Cơ với lão Bowen gần nhất, vẻ mặt chần chờ khó xử, bởi vì

Ngay mới vừa rồi, Bi Ca Tử Sĩ đang ở trong một huyết động bí mật khai hội, nhưng thủy tinh cầu lão Bowen dùng để chiêm tinh đột nhiên nổ tan, điều này ngụ ý nhất định tai ương chết người sắp tới.

Lão Bowen lập tức vận dụng chiêm tinh thuật dự đoán, nhưng thứ chiêm tinh thuật này có một quy luật, đó chính là đối thủ dự đoán mạnh hơn, sự việc phức tạp hơn, năng lượng tiêu hao cũng càng lớn, lão Bowen liều mạng thân mang trọng thương lấy ra được một câu kệ ngữ - Nữ nhân khủng bố, hấp dẫn trí mạng!

Nữ nhân có thể làm Bi Ca Tử Sĩ cảm thấy khủng bố còn có thể có ai?

Vậy ý tứ của kệ ngữ đã quá rõ ràng

Thương Khung đại nguyên soái, Thẩm Thủy thần nữ, đương kim đệ nhất cao thủ dưới Bowness, Margaret đã tới, hơn nữa ở ngay gần bọn họ.

Cho nên Bi Ca Tử Sĩ lập tức rời đi, đi tới tòa huyết động bí mật dưới đáy biển.

Sư phụ đã tới, nhưng mình lại đi theo Bi Ca Tử Sĩ... Tuyệt Cơ bất đắc dĩ lại cười cam chịu, nàng đỡ giúp lão Bowen nằm xuống:

- Đại tỷ phu, người trước tiên nghỉ một chút đi!

Lão Bowen ngửa cổ ra nói:

- Ài! Vẫn là tiểu muội muội của chúng ta thương lão nhân gia

Quệt quệt môi, hẩn nghiêm mặt tiếp tục đề tài vừa rồi - Margaret vì sao tới biển Emerald!

- Lão đồ quỷ, chúng ta tạm vớt bỏ quân đội tác chiến cùng Khôi Lỗi binh đoàn tới biển Emerald, là bởi vì chiêm tinh thuật chỉ dẫn ta - phía bắc Emerald trong suốt, hỏa diễm vô song sắp thiêu đốt, người có được hỏa diễm, sẽ có sức mạnh sánh ngang với chúng thần! Mà chúng ta đem câu chỉ dẫn lý giải, phương bắc thành Emerald có siêu cường hỏa diễm dị thú đang đợi nhận chủ Khục! Khục!

Ho kịch liệt vài tiếng, lão Bowen sau khi điều hòa khí tức tiếp tục nói:

- Ta có chiêm tinh thuật, Margaret cũng có "quỷ đồ" trong Tam đại dự phán bí pháp! Như vậy bí pháp quỷ đồ của Margaret cũng có khả năng được kết luận "hỏa diễm dị thú đợi nhận chủ nhân", cho nên ả nhất định biết kế hoạch của chúng ta, hướng về chúng ta mà tới!

Demis gật đầu:

- Đúng vậy! Vừa rồi sau khi thủy tinh cầu nổ, kệ ngữ người có được có một câu bên trong "hấp dẫn trí mạng" mà Margaret có Dong Hỏa Chi Tâm, hỏa hệ dị thú cường đại đối với ả mà nói chính là "hấp dẫn trí

mạng"! Cho nên ta cũng cho rằng, Margaret không phải vì biết kết hoạch của chúng ta, mà đến vì tiểu gia hỏa kia..

Số 8 Charleman cười:

- Vậy cũng có thể nói, lão yêu bà kỳ thực không biết chúng ta ở nơi này, chúng ta... có thể âm thầm cho ả một chút kinh hỉ nhỏ!

Tất cả mọi người đều nở nụ cười, chỉ có Tuyết Cơ lắc đầu, không nói một lời nào - hai bên đã nói cả rồi, khi đối diện với Margaret nàng sẽ không giúp bên nào, bàng quan hết thấy!

Demis nói:

- Thấm Thủy thần nữ đến rồi, vậy chúng ta không thể trốn ở trong biển quá lâu. Lão thần côn lão còn có thể chịu đựng được hay không? Chúng ta phải chạy tới thành Emerald thật nhanh - địa phương nguy hiểm nhất kỳ thực là an toàn nhất.

Lão Bowen nhếch miệng cười:

- Lão đồ quỷ, là người nói hai ngày sau có một trường Đồ Thần đại chiến, trong lòng ngứa ngáy rồi sao? Hắc hắc, lâu lắm rồi không nhìn thấy tiểu huynh đệ đồ rồi, lão nhân gia chịu đựng không được, đi ngay lập tức!

Tuyết Cơ sững sờ, nhin không được nói:

- Thành Emerald của gia tộc Tucker phòng ngự nghiêm mật, chúng ta đi sẽ không gặp phiền toái sao?

Demis lắc lắc ngón tay:

- Phòng ngự của thành Emerald nghiêm mật chỉ trung tâm gần tháp Linh Lung thôi, nhưng trên đảo Emerald có mấy chục vạn nhân khẩu, muội nói xem, sư phụ muội Margaret ngay ở dưới tính huống phụ cận, chúng ta trốn ở trong một huyết động trợ trợ an toàn, hay là sau khi dịch dung trà trộn với mấy chục vạn bách tính bình dân an toàn hơn?

Nói xong, hắc cười hắc hắc:

- Hơn nữa, tiểu huynh đệ của chúng ta cũng ở thành Emerald, người không muốn gặp Francis sớm nhớ chiều mong một lần sao?

Tuyết Cơ sắc mặt tối tăm, không nói cái gì, Demis đại nhân vẫn còn cho rằng người yêu của mình là Francis, nhưng trong lòng mình tuyệt không tin Á Lực chính là Francis! Thánh khí có thể giống nhau - có Thấm Thủy Vân Kỳ là tiên lệ, bí pháp cũng có thể giống nhau, thậm chí sợi dây hạng liên "tịch dương ấu nữ đồ" kia chỉ cần Á Lực nhìn thấy bí đồ của Demis, liền có thể mô phỏng tạo ra phác thảo, những điều này đủ để chứng minh Francis là Á Lực?

Hơn nữa, thứ khác có thể mô phỏng giả mạo, khí chất và tính tình có thể thay đổi sao? Á Lực phong độ nghiêm túc ưu nhã với Francis lưu manh chính là khác biệt trời đất a!

Vừa nghĩ tới bộ dạng hỗn hỗn đầu đường của Đồ Trần ngày ấy, Tuyết Cơ cau mày, nhưng nhờ tới nụ hôn lướt qua của Á Lực ngày đó, nàng đỏ mặt lên, cúi đầu xuống

Bọn họ như thế nào có thể cùng là một người chứ?

Sau khi Liya tới thành Emerald một hôm, Tuyết Cơ dịch dung đi theo Bì Ca Tử Sĩ tiến vào thành Emerald.

Thời gian thoáng một cái đã qua, Đồ Trần thân thể khôi hản, vậy đồ cuộc cũng tức khắc bắt đầu rồi...

Sáng sớm, Đồ Trần đổi bộ lễ phục màu trắng bó sát người tiện cho đồ bác, sắc mặt tràn đầy nụ cười tự tin, một tay ôm con gái, một tay khác vuốt mũi.

- Bảo bối, con nói ba ba hôm nay đánh bao nhiêu mới tốt?

Tiểu Bối Bối hai tay khua một vòng.

- Nhiều hơn, nhiều nhiều hơn nữa!

Đỗ Trần ha ha cười to, dưới sự quần quít của người nhà đi ra, liếc mắt nhìn Kiếm Nô và Long Tước tại sát vách cũng vừa lúc ra khỏi phòng. Kiếm Nô cũng vừa khéo nhìn vào Đỗ Trần, ánh mắt hai bên trong sát na đều trở nên âm lãnh dị thường! Cũng may quản gia tới nghênh tiếp bọn họ cũng nhanh trí, vội vàng đi ở giữa bọn họ.

- Chư vị, đồ đạc đặt trên quảng trường phụ cận cửa thành bắc, mời đi theo ta!

Đỗ Trần ném cho Kiếm Nô một nụ cười lạnh, đi theo phía sau người hầu ngạc nhiên nói:

- Chẳng lẽ đồ trường không ở sảnh Linh Lung sao?

Quản gia cười cười, ép nhỏ giọng nói:

- Kỳ thực... Lão gia tử phi thường thống hận loại việc đồ đạc này, mà sảnh Linh Lung lại là tượng trưng của nhà ta, tự nhiên không thể ở nơi đó đặt đồ đạc rồi!

Đỗ Trần gật đầu, trong lòng cũng buồn cười nhớ tới năm đó khi Anne bức hôn, đồ quý Betty rõ ràng là ở trong nhà phải nhịn thói người rồi, cho nên sau khi nhìn thấy đồ trường giống như nhìn thấy thân nhân thất tán nhiều năm!

Ha ha, cũng khó trách ba ngày trước Betty trước tiên xin Junker lão gia tử thứ tội trước khi đề xuất đồ đạc, xem ra, phản cảm Junker đối với hậu bối tham dự đồ đạc không phải bình thường a, ngày thường ở nhà nhắc đến cũng không được.

- Quảng trường thì quảng trường! Cao thủ chân chính không ngại địa điểm nào.

Trên quảng trường thành bắc đã giới bị sâm nghiêm, trung tâm đặt một bàn tròn gỗ đỏ, trên mặt có đủ các đồ đánh bạc và thẻ đếm. Bên ngoài bàn tròn năm sáu mét là một vòng ghế xa hoa của tân khách đến xem, đám người Liya và Arthur đã ngồi ở nơi này. Kiếm Nô và Long Tước sau khi đến cũng ngồi ở giữa quan chiến. Nhìn ra bên ngoài là một vòng cảnh giới màu vàng và gia binh Tucker, bọn họ ngăn cản người tới quảng trường, làm các lão bách tính xem náo nhiệt không thể đến gần quấy nhiễu đồ đạc.

- Đến rồi, đó chính là Francis!

- Trời ạ, ta nhìn thấy Đỗ Thần rồi... đây nhất định là một vị đồ quý lâu năm nói.

- Hừ, nói nhỏ chút, những bách tính bình dân chúng ta thích đồ tiền, nhưng lão gia tử phiền lòng, hôm nay chớ chạm vào kiêng kỵ của lão gia tử, tập trung mà xem náo nhiệt nếu có thể học được một, hai chiêu thì có thể tức khắc phát tài rồi.

Đỗ Trần vừa xuất hiện liền dẫn tới xao động không nhỏ, bất quá uy nghiêm của Junker lão gia tử ngày trước làm xao động rất nhanh yên tĩnh trở lại... Đỗ Thần nhất cấp cho những bách tính bình thường này chút đàm luận vui vẻ, nhưng Junker lại là người quyết định sinh tử suốt đời của bọn họ. Nên tôn trọng ai hơn, trong nháy mắt là rõ ràng rồi.

Đỗ Trần đi tới ngồi xuống trước bàn gỗ đỏ, cười cười với Arthur và Liya đang ngồi trên ghế tân khách, nhìn chỗ ngồi trống không của đối thủ ở đối diện nói:

- Junker lão gia tử và Betty phu nhân còn chưa đến sao?

Khóe miệng viên quản gia nhếch lên, cổ nhin cười nói:

- Công tước các hạ không cần nóng lòng, trước thời gian quy định, đối thủ của người nhất định sẽ đến. Nhưng trong lòng hẳn lại nghĩ

Phu nhân Betty đáng thương, mặc dù nàng có công với gia tộc, nhưng chỉ cần ở trước mặt lão gia tử nhắc đến chữ "đồ" ... vậy trước khi xuất chiến liền chịu giáo huấn a!

Quả nhiên! Trong thư phòng của Junker ở tháp Linh Lung, Junker lão gia tử mặt không có biểu tình, ngồi trên đại ý (ghế lớn) da thú, Anne ở một bên rót trà xanh cho hắn, mà Betty hoảng sợ đứng trước mặt Junker, hai chân chực run lên.

Ba người cứ trầm mặc như vậy, một lúc lâu sau, Anne nhẹ giọng nói:

- Gia gia, a di đề xuất đồ đồ tiền trong thành Emerald đích xác không đúng, nhưng người đã biết sai rồi, gia gia lúc đó cũng đã tha thứ cho a di vô tội, hơn nữa đồng ý đồ đồ cục

- Con đang xin tha cho Betty sao?

- Tôn nữ không dám...

Junker hừ một tiếng, nhìn chằm vào Betty:

- Hừ! Nếu không phải biết người suy nghĩ cho gia tộc mới đề xuất đồ đồ cục, ta sớm bẻ gãy hai tay của người rồi, càng không đồng ý người làm như thế!

Hắn vỗ mạnh lên bàn "bốp" một tiếng, làm trà xanh bắn tứ tung, giáo huấn:

- Ta cảnh cáo người lần cuối cùng, nhà Tucker truyền đời ngàn năm, tuyệt không cho phép thành viên gia tộc can thiệp thứ bắn thủ trên bàn bạc! Qua ngày hôm nay, nếu ta còn nhìn thấy người đồ đồ tiền, sẽ làm theo gia pháp!

Betty trán rịn ra mồ hôi lạnh, trong lòng lại nói "Đồ bác làm sao bắn thủ chứ? Hừ, lão ngoan cố!"

Trong lòng phẫn hận, nhưng trên miệng vẫn phải nhận sai:

- Phụ thân, con, con đồ đồ tiền cũng là khi trẻ tuổi hồ đồ, học đồ đồ thuật rồi vẫn luôn không có từ bỏ con sau này nhất định sẽ chú ý, nhất định sẽ sửa đổi!

Junker ừ một tiếng, ngữ khí giảm bớt.

- Tuổi trẻ đồ đồ tiền còn có thể nói là thiếu niên khí thịnh, nhưng hôm nay người cũng nhiều tuổi rồi, ừm? Quên đi, Xem người cũng vì toàn bộ vì lợi ích gia tộc... không được lặp lại!

Lão vẫy vẫy tay:

- Đi đi, chút nữa cố ý buông tay tha cho Francis, nhưng chớ nên thua quá khó coi, khiến Long Tước và Kiếm Nô nhìn không ra sơ hở là không được đâu!

Lão gia tử thâm nghĩ, ta mặc dù ghét hậu bối đồ đồ tiền, nhưng lại biết đồ đồ thuật của Betty mạnh tới mức nào... kỹ thuật đã có thể tới gần cực hạn của nhân loại rồi! Francis tuy mạnh, nhưng cũng không nắm chắc có thể thắng Betty!

Betty lại ngẩng mạnh đầu lên.

- Cố ý buông tay cho ai? Nàng nhỏ giọng lầm bầm:

- Cha à, cho con liều mạng hết toàn lực cũng không thắng được Francis a!

Lông mi Junker nháy lên, trong mắt hiện lên mấy phần kinh ngạc khó hiểu:

- Ngay cả người cũng thắng không nổi Francis?

- Đúng vậy, ngày đó con muốn, cha ý của người là giúp đỡ Francis qua cửa, vậy sau khi con đề xuất kiến nghị đồ đồ bác, nếu hắn là giả, nữ nhi cố ý thua hắn, nếu hắn là thật, nữ nhi dù...

Nàng cười ngượng ngùng:

- Nữ nhi phóng tay liều mạng đồ đồ với hắn một lần, cho dù thua rồi, cũng có thể chịu

Betty không dám lừa gạt lão gia tử nói lời nói thật, lại vội vàng nhận sai:

- Phụ thân thứ tội, Betty sau này không dám nữa

Ngoài dự đoán của mọi người, lão gia tử lần này không hề nổi giận, mà lại vươn cổ hỏi rất cổ quái:

- Đồ đồ thuật của Francis không ngờ làm cho người ngay cả có lòng định đánh với hắn một ván cũng không có... chẳng lẽ hắn đã luyện thành đỉnh phong đồ đồ thuật đạt tới cực hạn của nhân loại?

- Phụ thân, nếu luận về đồ đồ thuật, con dám nói, Francis chính là Thần Hoàng Prince trong đồ đồ giới!

Betty không chút do dự nói:

- Hần là chí tôn bắt bại Đồ Thần chân chính trong đồ giới!

Hai tròng mắt của Junker hiện lên một tia quang mang giống ưng cắt, đầu ngón tay đột nhiên trở nên run rẩy, nhanh chóng chấp tay sau lưng che đi, nghiêm mặt khinh thường nói:

- Hừ! Chí tôn trong đồ giới... có tác dụng gì? Nếu đã như thế, đi đi, dùng toàn lực đi đồ là được rồi! Anne cũng đi đi, ta... chút nữa sẽ đi.

Anne đáp lại một tiếng, kéo Betty chân còn đang nhũn ra đi ra cửa.

Junker đột nhiên quát:

- Betty, chỉ có lần này, nếu như lại để ta biết người đồ tiền hừ!

- Vâng, phụ thân, con cũng không dám phạm sai lầm giống như còn trẻ nữa...

Betty dạ dạ vâng vâng, nhưng ra cửa rồi, nàng lập tức thay một bộ mặt tươi cười, nói với Anne đang lo lắng:

- Không việc gì, ta hai mươi sáu tuổi đồ thuật đại thành, tới hôm nay gần hai mươi năm, gia gia của con hết lần này tới lần khác đều muốn bẻ gãy tay ta, nhưng con xem có lần nào thật không?

Anne cười cười:

- Cũng đúng, a di, người là nhân vật hạch tâm thao túng hắc đạo tam đại lục, gia gia không thể vì một loại việc nhỏ đồ tiền mà trừng phạt người!

Betty xoa xoa hai bàn tay, Anne là do nàng nuôi lớn, không phải là người ngoài, liền thả lòng ép nhỏ giọng:

- Hắc hắc, lần này rốt cuộc gặp được một cao thủ, buổi tối mỗi ngày lén kéo con tiếp ta đồ tiền, thật sự là quá nghiện rồi!

Hai người đi tới đồ trường.

Nhưng sau khi các nàng rời đi, trong thư phòng, Junker lão gia tử đột nhiên thở dài, nhìn chăm chăm vào đầu ngón tay còn đang hơi run rẩy, thưởng thức chiến ý hùng hực trong lòng:

- Tuổi trẻ? Hừm, lão đầu tử ta đã qua tuổi còn trẻ! Betty còn chưa thua, còn chưa thành khí a! Ài, nó lúc nào mới hết nghiện đồ, mình bạch cảnh giới chí tôn chân chính "không đồ là đồ" đây?

449. Chí Tôn Đồ Thần Chính Thức Là "đồ Mà Không Đồ"

Đánh cuộc chính thức dự định bắt đầu lúc chín giờ, Đồ Trần đợi đến tám giờ năm phút, Betty mới hưng phấn chạy tới, đặt móng ngồi đối diện Đồ Trần, vỗ bàn nói:

- Mau bắt đầu, đồ cái gì?

Những tân khách đang xem cuộc chiến không biết phu nhân Betty đều xao động, đây là phu nhân Tucker ngàn năm sao? Ngàn năm Tucker coi trọng nhất là quý tộc lễ tiết sao nhìn nàng không thấy chút gì? Bất quá người hiểu rõ phu nhân Betty đều mỉm cười, bộ dáng một "Đồ Quý" rốt cục không thể ẩn nhẫn.

Đồ Trần cười ưu nhã:

- Phu nhân Betty, ngài quá nóng lòng rồi, hà quan, quy tắc, đồ cục, đây còn chưa nói rõ ràng mà.

Betty đỏ mặt cười cười, nói với người đang xem cuộc chiến:

- Kiểm Nô tiền bối, ngài là chủ sự lần này, vậy tất cả quy củ đều là ngài quyết định, chúng ta đồ theo, như vậy được không?

Phi thường công bình, Kiểm Nô thậm chí còn hiểu những lời này là ủng hộ mình, đứng dậy cười nói:

- Tốt lắm! Mục đích hôm nay là vì nghiệm chứng thân phận của Francis, nếu là đồ đơn giản, cũng khó nhìn ra kỹ thuật của hắn! Cho nên ta đề nghị các người đồ ba tràng - đầu tử, luân bàn, toa cấp! Ba trận thắng hai, quy tắc các người tự định, nhưng quy củ cũng chỉ có một - không thể dụng đấu khí cùng bất kỳ phương

pháp gì, toàn bằng kỹ thuật! Mà trọng tài tốt nhất là Long Tước là thích hợp nhất, bắt quá để tránh hiềm nghi, để công bình, phu nhân Betty cùng Francis kia có thể lựa chọn.

Betty cười to nói:

- Không vấn đề! Luận bàn cùng toa cấp dụng không tới hà quan đến lúc đó nói tiếp! Trọng tài xin mời mọi người làm, ai phát hiện một trong chúng ta dùng tiểu xảo, chỉ cần bắt được hiện trường, lập tức bị thua.

Nàng quay đầu mừng rỡ nhìn chăm chăm Đỗ Trần:

- Người nói thế nào?

Đỗ Trần mỉm cười ra ý đồng ý, thần sắc điềm đạm, ý bảo mình không có nghi vấn gì.

- Tốt!

- Ba! Ba!

Betty nhắc tay vỗ mạnh hai tay:

- Bớt nói nhảm đi, vấn đề là đổ đầu tử (xúc xắc), là đổ đại hay đổ tiểu? Chi tiết ván này do người định.

Đỗ Trần ngẩng liếc nữ nhi quan khán, hôm nay tinh thần lực của tiểu Bối Bối đã tiến hóa lớn, hơn nữa phụ tử hai người có thể câu thông đầu hờn, cho nên tiểu nha đầu kia không cần phải ôm trong lòng Đỗ Trần mới có thể tác tệ, đang ngồi xem cuộc chiến cũng có thể! Bối Bối, người nói sao?

Tiểu nha đầu kia cười khanh khách nói:

- Bối Bối là tiểu hài tử, vậy đổ tiểu.

Betty nhướng mày, đổ tiểu, tất cả mọi người đều có thực lực làm nát đầu tử, vậy một ván này chỉ có thể xem như ngang tay...

Đỗ Trần xoay lại người nhìn chăm chăm Betty:

- Đổ Tiểu, bắt quá dùng cự chung...

Betty sửng sốt:

- Cự chung?

Đúng vậy, cự chung! Ta muốn đổ 18 hạt.

- Tốt! 18 hạt thì 18 hạt.

Betty nảy sinh ác độc nói:

- Con bà hần, đánh nát 18 hạt xúc xắc thì phải có kỹ thuật cơ bản không nhỏ a, bắt quá mình có thể làm được.

Đỗ Trần tĩnh tâm chà ngón tay rồi nhìn chăm chăm ngón tay rồi nói chậm rãi:

- Ngoài điều này ra, không thể phá hư đầu tử, chỉ cần đầu tử của ai bị hỏng, vô luận bao nhiêu điểm, nhất luật bị thua.

Không thể hủy đầu tử? Betty đầu ngón tay khẽ run lên, cắn răng cười hận: "Ta hiểu được ý người, thống khoái, như vậy đổ không có chút vận khí mà toàn so kỹ thuật, quả nhiên là thống khoái! Người đâu, mang đầu chung."

Rất nhanh đầu chung được đưa lên, hai người nhẹ nhàng bắt đầu lắc, khán giả cũng vang lên tiếng nói thăm thì.

- Bá tước đại nhân, ta không quá hiểu được ý của Francis, 18 hạt đổ tiểu, còn không thể hư đầu tử. Chẳng lẽ bọn họ phải để đầu tử cùng một chỗ, hình thành một điểm nhỏ nhất?

- Hần là thế. 18 hạt đầu tử chồng cùng một chỗ, đây là kỹ thuật thuần túy.

Kiểm Nô cũng nghĩ vậy, nhưng Long Tước cẩn thận dụng cảm giác siêu cường của nàng nghe ngóng chốc lát, đột nhiên sắc mặt thẫm biến, thấp giọng nói:

- Kiểm Nô, chuyện không hay rồi! Francis này chỉ sợ là thật.

- Làm sao vậy?

- Ta nghe được Betty đang chồng 18 hạt đầu tử xoay tròn lên nhau, như vậy tạo thành linh điểm, nhưng Francis cũng làm đồng dạng! Đồ thuật của hắn không chút kém Betty.

Kiểm Nô cả kinh, sửng sốt nhìn Đỗ Trần.

Thanh âm đầu tử vang lên, Đỗ Trần thần sắc bình thản như trước, tựa hồ từ khi đánh cuộc bắt đầu chưa từng biến hóa, mà trong lòng hắn cũng tràn ngập tự tin.

Đồ Thuật này, trong mắt người khác là so vận khí, trong mắt cao thủ là so kỹ thuật, hắn cùng Betty đã đạt tới hoặc là gần đạt tới đỉnh cao thủ của nhân loại, so nhau chính là trí tuệ cùng tâm lý.

Kỹ thuật của Betty thật sự không kém hơn Đỗ Trần bao nhiêu, kỹ thuật lắt không thể phân định thắng bại, nhưng nàng vừa tới liền nóng lòng khai đồ, tâm lý đã thua một bậc, tiếp đó Đỗ Trần yêu cầu đồ tiểu, lại ra điều kiện hà khắc đánh vào tâm lý, một câu nói ra, đồng dạng từng bước từng bước khiến tâm lý đối thủ lên lên xuống xuống.

Kể từ đó, thắng bại đã định khi bọn họ cầm lấy chung.

Đồng, Đỗ Trần buông đầu chung, nhìn Betty cười khê, cắn răng, cũng Đồng hạ xuống đầu chung, hai người đồng thời mở chung...

- Oa, hôm nay thật sự được mở mắt.

- Không thể tưởng tượng được, không thể tưởng tượng được a, ta dụng đấu khí cũng không thể làm ra loại thao khống chuẩn xác vậy, bọn họ đương nhiên bằng lực cổ tay làm được...

Mọi người sợ hãi than, có mấy người hữu tâm thậm chí trong lòng rung động:

- Trước kia ta xem thường đồ thuật, nhưng... loại kỹ thuật này của họ nếu phối hợp đấu khí, vậy chẳng phải là bí pháp chiến đấu tuyệt đối tinh diệu sao?

Trên bàn, một người 18 khóa, tổng cộng ba mươi sáu đầu tử đều đang xoay tròn, đều là linh điểm.

Ngang tay sao? Đương nhiên không! Trong loại tình huống này vẫn có biện pháp phân ra thắng bại!

Rất nhanh, lực xoay tròn của đầu tử hết, nhưng đầu tử cũng không như mọi người dự đoán, không rơi xuống lộ ra điểm số, mà là yên tĩnh dừng lại, ba mươi sáu hạt đầu tử đều đứng yên, toàn bộ dừng lại.

Hô! Betty lau mồ hôi lạnh, nở nụ cười may mắn:

- Xem ra ván đầu quân bình... lời này còn chưa dứt, sắc mặt cuồng biến, bởi vì... một viên đầu tử của nàng lung lay, rồi rơi xuống.

Đỗ Trần cười bình thản:

- Có thể bắt đầu ván thứ hai chứ?

Betty hung dữ giật tóc dài của mình, gật đầu nói:

- Đầu tử ta thua tâm phục khẩu phục, đang xem náo nhiệt, các người có ai không phục sao?

Đây là kỹ thuật chính thức, không chút nào giả, kể cả Kiểm Nô cùng Long Tước, ai cũng không tìm ra một chút khác lạ, Đỗ Trần thắng, thắng sạch sẽ, quang minh chính đại.

- Lên luân bàn (rulê)! Betty phát tay kêu người hầu chuẩn bị ván này, thừa dịp hỏi Đỗ Trần:

- Thật sự là thống khoái! Từ sau khi đồ thuật của ta đại thành ta chưa bao giờ thua, người là chí tôn Đỗ Trần chính thức, có thể nói cho ta biết, ta sai ở chỗ nào không?

Đỗ Trần nghiêng mình nói:

- Phu nhân Betty, đồ chỉ một chữ đơn giản, gồm ba thứ - kỹ thuật, trí tuệ, còn có tâm lý! Hai dạng trước phu nhân ngài đều có, mặt bằng chung trên tam đại lục ít có người thắng được người. Nhưng ta đồ cùng người, người muốn thắng được, phải là trí thần đồ ngoại, doanh tại đồ trung (trí thần không tham gia đồ, mà thắng trong bàn đồ.)

Trí thần đồ ngoại, doanh tại đồ trung? Betty mê mang ngẫm nghĩ lời này:

- Ý người là, ta không nghĩ đến đánh bạc, quên thắng bại, cũng có thể cùng người đánh một trận?

Đỗ Trần gật gù đầu:

- Đúng là như vậy, người từng hỏi qua ta, vì sao ta nhiều năm qua chưa từng ra tay đồ đấu, hơn nữa ngay cả người trong nhà cũng rất ít người chịu ảnh hưởng đồ thuật của ta... bây giờ ta nói cho ngài, Đỗ Thần chính thức là, "Không đồ tưởng rằng đồ". (không đánh mà tưởng như đánh)

Betty trong mắt vẫn có vài phần mê mang như cũ, lúc này luân bàn đã được mang tới, nàng chỉ có thể cười nói:

- Đa tạ chỉ điểm, chúng ta bắt đầu trận thứ hai...

- Hừ!

Trong đám người đột nhiên vang lên một tiếng hừ tức giận, vệ binh cảnh giới như thủy triều tách ra, lão gia tử gia tộc Tucker - Junker bước vào đồ trường, tân khách vội vàng đứng dậy nghênh đón.

Junker trực tiếp đi tới trước mặt Betty, lạnh lùng nhìn nàng:

- Nói tạ làm gì? Người tưởng rằng Francis thật sự chỉ điểm người sao?

Betty sửng sốt nói:

- Cha, ý ngài là... Francis đang gạt ta?

Junker cời vương bào màu tím trên người xuống, phát tay lệnh Betty đứng dậy, mà mình lại ngồi đối diện Đỗ Trần, đánh giá hẩn, miệng lại trả lời thay Betty:

- Francis nói không có sai, Đỗ Thần chính thức là "không đồ mà đồ"! Nhưng người cũng nhớ kỹ cho ta, Đỗ Thần so chiêu, tranh phong tại tâm lý! Francis đã làm tâm tình người rối loạn, hẩn chỉ điểm người, kỳ thật là ám chỉ người - Betty người chỉ có thể làm đệ tử của hẩn, vĩnh viễn không thắng được hẩn.

Betty đột nhiên sáng sủa, hung dữ trừng mắt với Đỗ Trần:

- Cha, ta hiểu rồi, Francis này tạo áp lực với ta, mà ván thứ hai đồ luân bàn là giao phong đồ thuật kịch liệt nhất, ta có áp lực trong lòng, tuyệt đối không thắng nổi hẩn.

Junker hừ một tiếng tiếng:

- Đừng oán Francis, tâm lý là một bộ phận của Đồ Thuật, người không đủ tư cách, thua là thiên kinh địa nghĩa.

Ngón tay lão nhẹ nhàng chỉ Đỗ Trần:

- Người xem hẩn, từ lúc bắt đầu mặt hẩn có biến đổi chút nào không? Ý cười trong mắt hẩn có từng biến mất? Bằng điểm này, người... có thể ngồi lên khán đài xem cuộc chiến rồi.

Betty vội la lên:

- Cha, còn có hai trận chưa đồ, ta xem cuộc chiến thì ai đồ đấu với Francis?

Lúc này Đỗ Trần hít sâu một hơi, hai tay mở ra:

- Lão gia tử, mới vừa rồi ván đầu là ta định, vậy ván thứ hai, quy củ luân bàn do ngài hạ.

Betty nhìn Đỗ Trần, lại nhìn Junker, cả kinh nói:

- Cha, ngài đồ cùng hẩn?

Junker không để ý tới Betty, cùng ánh mắt lợi hại của Đỗ Trần đan vào cùng một chỗ:

- Đỗ Thần chính thức không thua, muốn chứng minh người là Francis, trước tiên thắng lão nhân ta.

450. Con Bài Cuối Cùng Của Chính Thức Chí Tôn Đỗ Thần!

Lời vừa xuất ra, ngàn vạn ánh mắt kinh ngạc cùng khiếp sợ tập trung trên người lão gia tử.

Luôn luôn thống hận đánh bạc, ra lệnh cấm đánh bạc ghi khắc vào xương tủy mười vạn người khắp thành Emerald - Junker lão gia tử, đương nhiên muốn đánh bạc, hơn nữa hắn vừa ra tay lại khiêu chiến Đỗ Thần Francis? Mọi người đầu tiên là khiếp sợ, sau đó rất nhiều trong lòng thâm phi cười, Francis trong đó đàn có địa vị gì? Dứt bỏ hết thấy trong thế giới đấu thần, trong thế giới đó, tình hình trước mắt giống như đột nhiên xuất hiện một kẻ vô danh, khiêu chiến Thần Hoàng Prince.

Nực cười.

Betty mặt mày nhăn nhó, quái dị nhìn cha mình, vừa muốn mở miệng, Junker lão gia tử lạnh lùng trừng mắt liếc nàng:

- Sư phụ dạy người đồ thuật Shu-Long, một trăm năm trước gọi ta một tiếng sư thúc tổ! Ta không có tư cách thay người đồ sao?

Nhìn xuống, những người hiểu đồ thuật không ai không kinh động, trăm năm trước nhân vật truyền kỳ trong đồ giới Shu-Long cũng là đồ tôn của lão gia tử Junker sao? Với thân phận cùng danh dự của Junker tuyệt không có khả năng nói xạo, vậy... mới vừa rồi người thâm kêu "nực cười" lập tức thu hồi ý nghĩ sai lầm của mình.

Betty mừng như điên, môi run rẩy nói không ra lời, chỉ có thể cúi mình, rời khỏi đồ trường:

- Cha, ngài, ngài tuyệt đối có tư cách, xin mời.

Junker đặt hai tay lên mặt bàn, mặt không chút biểu tình nhìn chằm chằm Đỗ Trần, chậm rãi nói:

- Một trăm năm trước, ta đánh bại tứ đại truyền kỳ Đỗ Thần rồi phong ấn tất cả đồ cụ, thẻ không hề ra tay...

- Đông đông!!!

Đầu ngón tay Đỗ Trần gõ lên mặt bàn, cười nói:

- Lão gia tử, từ khi trận vừa rồi bắt đầu, người rõ ràng giáo huấn Betty, tuyên dương địa vị của mình trong đồ trường! Nhưng lại ngầm, đơn giản là muốn gia tăng cho ta chút áp lực trong lòng... dụng một câu nói với Betty phụ nhân, bớt nói nhảm, xin mời ra quy củ luân bàn.

Junker cười lên:

- Người cũng quả nhiên lĩnh ngộ kỹ thuật "đấu tâm" trong đồ thuật. Cũng được! Chúng ta đồ 38 tạo luân bàn, 0, một số định thắng thua.

Quy củ của luân bàn vô cùng phức tạp, bất quá công cụ thật ra đơn giản, chính là một chuyển luân bàn cùng tiểu cầu tạo thành. Mà 38 đạo luân bàn như lời Junker là có 38 cửa, phân biệt từ 1 tới 36, lại có một cửa 0, và một cửa phát bóng, chỉ cần không phải nhà cái phát cầu, mà hắn cùng Đỗ Trần đồ một cầu. Sau khi luân bàn chuyển động thì cho cầu vào luân bàn, phương pháp phán định thắng thua là 0. Nói cách khác, hai người, ai cho tiểu cầu rơi vào cửa 0 cuối cùng, người đó thắng.

Loại phương pháp này là thiên môn phương pháp, nhưng đơn giản nhất, cũng là kích thích nhất, càng là công bình nhất.

Bởi vì trong tình huống không có đối thủ, hai người cơ hồ đều có thể bách phát bách trúng, cho tiểu cầu vào cửa 0! Nhưng sau khi có đối thủ, hai tiểu cầu đều cướp một cửa, vậy so đấu năng lực quấy nhiễu đối thủ cùng chống quấy nhiễu là kỹ thuật thuần túy.

Đỗ Trần đứng phắt dậy, thân thể đỉnh trực:

- Bắt đầu đi, ai tới chuyển động luân bàn? chuyển luân bàn cũng phải nói. Bởi vì chuyển động luân bàn dùng bao nhiêu lực lượng, sẽ quyết định tốc độ chuyển động của luân bàn, mà ảnh hưởng tới phán đoán của hai người ở đầu cầu.

Junker cũng đứng lên:

- Với kỹ thuật của người và ta, ai tới chuyển động luân bàn cũng không công bình...

Lão quay đầu lại nhìn lướt quân nơi tân khách ngồi:

- Để cho người thứ ba mở bàn! Anne!

Anne đang đứng bên Betty, cả kinh:

- Gia gia, ta mở bàn?

Junker nói:

- Francis, có thể không?

Đỗ Trần nở nụ cười:

- Không vấn đề! Anne tiểu thư, xin mời.

Anne sửng sốt hồi lâu, do dự đi tới trước bàn, nhìn Đỗ Trần một chút, lại nhìn gia gia một chút:

- Ta, ta nên làm thế nào?

Đỗ Trần cười nói:

- Trong hộp luân bàn có hai quả cầu nhỏ một đen một trắng, người phân cho hai người chúng ta, sau đó tùy tiện dụng lực, điều khiển chuyển động về một hướng! Còn lại... mời phu nhân Betty hướng dẫn nàng.

Anne "A" một tiếng, đưa cầu màu trắng cho Đỗ Trần, đưa màu đen cho gia gia, sau đó ra sức chuyển luân bàn:

- Bắt đầu.

Hai người vốn xem Anne động thủ động cước rất buồn cười, nhưng theo một tiếng "bắt đầu", Đỗ Trần cùng Junker nụ cười phút chốc biến mất, hai người đối mắt, không nhìn vào chuyển động luân bàn, mà gắt gao nhìn đối phương...

Quảng trường yên tĩnh, chỉ có tiếng luân bàn chạy, có người muốn thấp giọng nói thầm, nhưng lập tức có người dụng thanh âm nhỏ nhẹ nói cho hắn:

- Trước khi luân bàn dừng lại không thể nói chuyện, bọn họ dựa vào lỗ tai cùng con mắt phán đoán tần suất chuyển động của luân bàn, quyết định lực ném cùng vị trí.

Luân bàn chuyển động nhanh, các sắc cửa làm người ta hoa mắt, nhưng hai người ai cũng không có ra tay trước.

Đỗ Trần đột nhiên phì cười nói:

- Lão gia tử, ngài rất âm hiểm, kêu Anne khai bàn, đơn giản muốn quấy nhiễu tâm tư ta, năm đó ta dù sao cùng Anne từng có một sự tình không hay.

Junker cũng phì cười:

- Đúng vậy, lão nhân ta đang chơi người, không phục sao?

Lão nhân tà nhãn cười híp mắt nhìn Đỗ Trần:

- Francis, người có thích cháu gái ta không?

Mọi người nhất thời ngạc nhiên, Junker lão gia tử lúc này hỏi làm gì?

Nhưng càng kinh ngạc là, Đỗ Trần nói luôn:

- Lão gia tử, ngài sắp nhập thổ rồi, chuyện của bọn trẻ bớt quan chút đi.

Anne sắc mặt có chút hồng lên, bọn họ sao lại nhắc tới chuyện đó lúc này?

Betty nhẹ nhàng vỗ Anne, thấp giọng nói:

- Đừng ngăn người, phương pháp đấu trí này cũng có thời hạn, làm người khai bàn, người phải cho bọn họ thời hạn, nếu không ra tay sẽ thua! Đừng quan trọng bọn họ nói gì, đều là thuận miệng nói bậy, là tạo tác động lên tâm lý đối phương! Bởi vì cầu vừa rời tay thì nhất định là kết cục rồi, bọn họ chỉ có thể trước khi ra tay quấy nhiễu phán đoán của đối phương.

Anne gật gật đầu, nhưng lúc này Junker đột nhiên nhìn chằm chằm nàng cười to ha ha:

- Tiểu tử, ta đột nhiên phát hiện ngươi rất thuận nhãn, nếu ta bây giờ nguyện ý gả Anne cho ngươi thì sao?

Đỗ Trần hơi sững sờ, lúc này trong nháy mắt, đạn cầu trong tay lão gia tử bắn ra, như tia chớp bắn vào luân bàn.

Đỗ Trần cả kinh, tay dừng một chút, cũng bắn ra đạn cầu.

Luân bàn còn chuyển động, nhưng lúc này hai người chưa từng có biện pháp tác động tới kết cục...

- Ngươi thua! Ta nhắc tới việc nguyện ý gả Anne cho ngươi, ngươi hơi sững sờ. Lúc này tâm thần ba động khiến ngươi phán đoán có chút sai lầm... Bất quá vừa rồi là nói nhảm, bây giờ lão nhân ta thiệt tình hỏi ngươi một câu, muốn kết hôn với Anne không?

Chậm rãi ngồi xuống chờ đợi kết cục, Junker lại nói:

- Mới vừa rồi ngươi cùng ta tâm thần đều trong đánh cuộc, tâm tình không giả - Anne ngươi tuyệt không phải không chút để ý.

Thân thể Anne run lên, sững sờ nhìn Đỗ Trần.

Trên đài đang xem cuộc chiến, Liya con mắt cũng tròn tròn, nhìn chằm chằm Đỗ Trần.

Tiểu Bối Bối cũng trong đầu hỗn loạn:

- Ba ba, ngươi thật sự thích tỷ tỷ Anne?

Đỗ Trần trong lòng cười khổ không thôi, đáp lại:

- Bối Bối, ngươi đừng tạo thêm rối loạn! Vừa rồi Junker kêu Anne mở bàn, ta chỉ biết hẩn dùng chuyện năm đó kiềm chế ta. Cho nên tương kế tựu kế, sớm có chuẩn bị! Mà ta sững sờ một chút là cố ý làm ra, là để cho Junker ra tay trước, ta tung cầu sau quấy nhiễu... nhưng con mẹ nó Junker cuối cùng lại nói một câu cuối "Thiệt tình"? Ba ba bây giờ nói thật cũng không được, nói dối cũng không được... ại!

- Sao lại không phải? Tiểu Bối Bối không rõ.

- Nói ta không muốn cưới, mọi người trong đại sảnh sẽ thế nào, Anne sẽ hạ đài thế nào? Hiểu rõ rồi chứ, nếu không hôm nay lại là hiểu lầm.

Tiểu Bối Bối lè lưỡi, không nói nữa, Đỗ Trần dưới sự soi mói của mọi người một chữ không nói, chậm rãi ngồi xuống ghế, đột nhiên lại cười:

- Lão gia tử, luân bàn còn chưa có dừng lại, thắng bại không dễ nói.

Junker cười nói:

- Ngươi còn không có trả lời vấn đề của ta - có muốn cưới Anne không? A a không nói thì thôi, lão nhân ta không hỏi nữa! Miễn cho ngươi chê cười ta dụng loại tư tình nữ nhi quấy nhiễu người.

Hẩn nói cho Đỗ Trần, cũng cho Anne một chỗ đứng, để cho mọi người không quá xấu hổ.

Lúc này luân bàn đã chuyển động phi thường chậm, nhưng hai quả cầu một đen một trắng vẫn đuổi nhau, thỉnh thoảng còn đụng vào nhau, lại nhanh chóng tách ra... tranh đoạt cực kỳ kịch liệt.

Ánh mắt mọi người đều bị luân bàn hấp dẫn, khẩn trương cùng chờ đợi kết quả cuối cùng chỉ có Anne còn ngây ngốc nhìn Đỗ Trần.

Gia gia nói trong lòng người ít nhất còn vị trí của ta, hỏi người có muốn cưới ta không, dám chắc là "đầu tâm" trên bàn đồ, không phải thật.

Nhưng khi người nghe thấy có muốn cưới ta không, người quả nhiên thất thần.

Chẳng lẽ, người trong lòng thật sự có vị trí của ta?

Anne si ngốc nghĩ ngợi, giờ khắc này, nàng nhìn qua không hề là một nữ cường nhân của gia tộc Tucker, mà là tiểu cô nương năm đó...

Rốt cục, luân bàn chậm rãi ngừng lại, mà hai quả tiểu cầu cơ hồ cùng lúc rơi vào cửa 0... Ba một tiếng, hai tiểu cầu đánh vào nhau, vỡ nát.

Cái này...

Junker lông mi khẽ run lên:

- Đương nhiên ngang tay?

Đỗ Trần sờ mũi, chấp tay nói:

- Lão gia tử quả nhiên thủ đoạn cao cường, bây giờ ta thắng một hòa một, trước khi bắt đầu trận thứ ba ta muốn hỏi ngài một câu, nếu trận thứ ba ta thua, chúng ta một thắng một hòa, vậy tính thế nào?

Junker vuốt râu, lạnh lùng cười:

- Trong chuyện này người cùng Kiếm Nô tiền bối xem như người chơi, mà thành Emerald xem như nhà cái, ngang tay thì, nhà cái ăn người chơi, quy củ này người hiểu chứ?

Đỗ Trần gật đầu, đích xác, mặc dù quy củ này rất bất lợi với hắn, nhưng Junker nói đúng, cũng không có ý trượng vào địa vị của mình khi để Đỗ Trần - trên bàn đồ có quy củ này, nếu đồ, vậy phải tuân theo quy củ.

- Nói vậy, nếu trận thứ ba "toa cấp" ta thua, ta đây đừng nghĩ sống đi ra khỏi thành Emerald?

Junker lạnh nhạt nói:

- Đúng vậy.

451. Con Bài Cuối Cùng Của Chính Thức Chí Tôn Đỗ Thần

Anne từ sững sốt bừng tỉnh, nhìn gia gia, giật mình nói:

- Gia gia, mục đích đánh cuộc chính thức hôm nay là thông qua đồ thuật nghiệm chứng Francis thật giả, ta nghĩ... Francis đã làm đủ chứng tỏ rồi.

Francis trước mắt là thật, điểm này ngay cả Kiếm Nô cùng Long Tước đều không chút hoài nghi, Junker đã đạt được mục đích trợ giúp Đỗ Trần! Vậy hắn sao lại truy mãnh đả tử Đỗ Trần! Không phân thắng bại?

Đều là vì cao thủ cảnh giới Đỗ Thần thật sự rất háo thắng sao?

Không, Junker mặc dù thiện đồ, nhưng hắn trong mắt người thành Emerald là người biết rõ mấu chốt chuyện hôm nay! Hôm nay hắn xuất tràng đối quyết Đỗ Trần, một là vì chiến ý trong lòng câu dẫn, hai là...

Ngay khi Betty cùng Anne rời khỏi Linh Lung tháp không lâu, lão gia tử vốn chuẩn bị đi vào xem chiến cuộc, nhưng lúc này tình báo gia tộc mang tới một phần tình báo.

Chỉ có một câu nói - tại vùng biển phụ cận phát hiện thân binh Margaret, Thảm Thủy thánh nữ đoàn.

Thân binh tới, thống soái đâu? Ngàn năm tới này, Thảm Thủy thánh nữ đoàn chính là chiêu bài của Margaret.

Cho nên, Junker lập tức phán đoán, Margaret đích thân tới vùng biển Emerald, mặc dù không biết Thảm Thủy thần nữ vì sao không tiến vào thành Emerald chào hỏi, càng không rõ mục đích chính thức của Tiêu Kinh nguyên soái, nhưng Junker có chút hiểu...

Trong lòng hắn xuất hiện sự so sánh - bản thân Margaret so với Renault, đại tam giác, còn có công quốc Mickey ba phương còn trọng yếu hơn.

Vì vậy, lão gia tử thay đổi thái độ, hắn bắt đầu trợ giúp Kiếm Nô cùng Long Tước! Cho nên mới tự mình ra tay, đối quyết Đỗ Trần! Nếu không Betty một khi thua, hắn còn phải đối phó với việc Đỗ Trần nói "Hắn không tôn trọng tín nghĩa, nói chuyện thú!"

Đối mặt với câu chất vấn của Anne, Junker nhú mày nói:

- Sự tình của ta, khi nào tới phiên ngươi nhúng tay vào? Đỗ Thần sẽ không thua, thua không phải Đỗ Thần, đây là quy củ chúng ta định ra, Francis bản thân cũng đồng ý rồi.

- Nhưng gia gia...

- Câm miệng.

Junker lạnh lùng nhìn chằm chằm Đỗ Trần:

- Người nói đúng, nếu trận thứ ba không thể thắng ta, vậy theo quy củ... người đừng nghĩ sống mà rời khỏi thành Emerald.

Lão nhân lại đề ra quy củ, mặc dù nhìn như có chút xúc phạm không nói lý, nhưng nếu chính thức thấy rõ vốn trong lòng hắn, tự nhiên biết, đây mới là việc phù hợp với ích lợi của thành Emerald nhất.

Lời vừa nói ra, người xem cuộc chiến đã tuyệt vọng, thậm chí bắt đầu tính toán, Kiếm Nô thậm chí bắt đầu tính toán việc giết Francis ở ngoài thành cũng cả kinh. Ha ha, chúng ta biết, Junker là thiên vị chúng ta, Emerald, Thảm Thủy Hồ ghi nhớ ân tình của các người.

Các nàng còn không biết chủ tử của mình, Margaret đã tới vùng biển phụ cận.

Đỗ Trần thấy Anne còn muốn nói giúp mình, cười cười, khoát tay nói:

- Anne tiểu thư, không cần nhiều lời, ba ngày trước ta đã nhận đề nghị của lão gia tử, vậy hôm nay đổ tới cùng.

Anne vội la lên:

- Francis, người thật muốn đổ? Nếu người thua...

- Ta sẽ thua sao?

Hắn mỉm cười tự tin, nhẹ nhàng nâng ly hồng tửu trên bàn nhấp một chút:

- Lão gia tử, bắt đầu trận toa cáp thứ ba đi.

Giờ phút này, trong lòng hắn không có nghĩ đến việc sau khi thua dùng Thanh Vân bỏ chạy, càng không quan tâm tới nguyên nhân chính thức đằng sau việc chuyển biến thái độ của lão gia tử, trong lòng chỉ có tâm niệm tất thắng.

Ta thất bại sao? Hừ!

Nếu trên bàn đổ mà không có tín niệm tất thắng, phân tâm không chuyên chú thì cuối cùng thua nhất định là Đỗ Trần.

Junker lẳng lẳng nhìn Đỗ Trần, một hồi lâu, gật đầu nói:

- Tốt, ta càng ngày càng hâm mộ ngươi, trong số thanh niên thành Emerald không ai có thể hơn ngươi! Francis, mặc kệ ngày mai thế nào, ta Junker hôm nay thấy ngươi là đối thủ cực mạnh trên bàn đổ, bằng hữu tri kỷ nhất.

"Ba" Lão võ bàn đứng lên:

- Để cho kỹ thuật, tâm lý, trí tuệ mấy thứ này biến hết! Dụng nó không gọi là đánh bạc, mà kêu là đánh nhau sống chết! Muốn đổ, ván thứ ba của chúng ta là hào đổ, chúng ta so... vận khí.

Đỗ Trần con mắt sáng ngời, đứng dậy quát:

- Thống khoái.

Hắn một cước đá tung ghế, lùi nhanh về sau:

- Trận thứ ba, chúng ta cách bàn một thước, không chạm vào bài, không nhìn bài! Để bài tẩy trong hộp sắt, chúng ta không nghe được, so vận khí.

Junker cũng đá tung ghế, phát tay:

- Mỗi người trăm triệu làm vốn, thua sạch là thua.

"Oang oang" hai tiếng nổ, vốn như núi bị ném lên bàn.

Hai người đồng thanh:

- Ai làm giám khảo?

Đúng vậy, điều kiện hà khắc như vậy, kỹ thuật cùng trí tuệ của hai người không dùng được, tất cả đều là vận khí! Vậy người có khả năng rút bài là mấu chốt duy nhất, hoặc là nói, là người duy nhất có thể sử dụng kỹ xảo.

Hai người liếc nhau, đột nhiên cùng nhìn về phía Anne, nếu do người tới khai bàn, vậy trận thứ ba do người chia bài.

Anne sửng sốt, Betty hét lớn:

- Tốt! Vì công bình, Anne lúc rút tẩy bài cho các người, sẽ hướng về người xem, mọi người dụng dấu khí giám sát! Khi thay các người rút bài cũng chịu sự giám sát! Mặt khác, nàng phát bài cho ai trước do các người quyết định.

- Tốt! Chúng ta bắt đầu.

Trong nháy mắt trận thứ ba đã được xác định, Anne sửng sốt đã lâu, chờ đến khi người hầu mang hộp sắt chuyên dụng tới, nàng mới bần thần gật gật đầu, y theo quy củ đối mặt với người xem.

Tẩy bài tốt. Anne phân biệt nhìn hai người, cúi đầu:

- Phát cho ai trước?

Không có nhìn, không có nghe, hai người căn bản không biết thứ tự, không biết trước bài sẽ đẹp hay xấu, Đỗ Trần đưa cho Anne một mai kim tệ:

- Nếu để quyết định bài cho ai, vậy người tung kim tệ lên, mặt trước thì phát cho ta.

Anne làm, kết quả là Junker được phát bài trước.

Hắn hé ra bài, nhưng mọi người đều không biết là gì mà cây thứ hai của Junker là con ba bích đen.

- Lão gia tử, ta ra trước một ngàn vạn, chơi với người.

- Theo!

Junker cười ngạo nghễ, lại chỉ điểm Anne:

- Vòng này bài của Francis lớn hơn, vậy lá thứ ba cho hắn trước, sau này cũng vậy.

Anne gật đầu, tiếp tục phát bài, nhưng tâm tình mọi người đã được kích thích, không ít người đứng lên không ngồi nữa. Vốn mỗi người trăm triệu. Francis không thấy đề bài, chỉ dựa vào con 6 mà ra 1 ngàn vạn... là người điên, đó là khí độ của Đỗ Thần? Nhưng Junker lão gia tử càng điên cuồng, chỉ dựa vào con 3 mà dám cùng hắn đấu.

Lá thứ ba, Đỗ Trần được 10 bích, mà Junker... một đôi ba.

Junker nở nụ cười:

- Xem ra vận khí của ta tốt, ba ngàn vạn, Francis, loại đồ pháp này xuất hiện bài lớn là quá nhỏ, một đôi ba đủ thắng người, người có muốn bỏ qua không?

Đỗ Trần đứng xa xa nhìn bài, cười nói:

- Mới nhìn hai lá thôi mà, lão nhân gia ngài vội gì? Theo.

- Oa!

Người xem bên ngoài đã bắt đầu đẩy vệ binh, quá kích thích, theo lời lão gia tử, không có đồng hoa, bốn cây bài cùng loại thì xác soái quá nhỏ, đây không phải phim trong kiếp trước của Đỗ Trần, tùy tiện có thể xuất ra thanh long thuận thiên bài, mà là đồ mệnh chính thức.

Thua, đừng nghĩ sống rồi thành Emerald.

Có lẽ tự tin của Đỗ Trần lây tới vận mệnh nữ thần, lá thứ tư phát ra, Đỗ Trần đương nhiên được 6 rô, tạo thành một đôi sáu, mà Junker được quân A. Anne vẫn cúi đầu, chẳng biết trong lòng nghĩ gì, chỉ là nói:

- Francis, một đôi sáu lớn, lớn hơn đôi ba, Francis phát.

- Đương nhiên một đôi 6 lớn hơn một đôi ba... lão gia tử, xem ra hôm nay tốt một chút, năm ngàn vạn.

Junker không do dự, lạnh lùng phun ra một chữ:

- Theo

Rì rầm, vốn lớn đều ném lên bàn, hai người chỉ còn lại một ngàn vạn làm vốn, mọi người nhiệt huyết đều sôi trào, xem ra, bọn họ muốn một trận định thắng thua.

Cuối cùng mở bài...

Đỗ Trần được K bích, bài của lão gia tử vẫn nhỏ hơn một đôi sáu, là... A bích! Hợp thành một đôi 3, một đôi A, song tử bài.

Junker nở nụ cười, lạnh nhạt nói:

- Toa rồi! Francis, lá bài của người xác suất quá nhỏ, nhỏ tới mức có thể không tính tới! Có muốn lưu lại một ngàn vạn cuối cùng làm vốn không?

Đỗ Trần phe phẩy ngón tay, cười nói:

- Xác suất thấp không có nghĩa là không có! Ta đấu với người.

- Ha ha! Vốn hạ xuống không rút được.

Long Tước trên khán đài cười to bay lên:

- Francis, lá bài trong hộp sắt của Anne có thể giấu người ngoài, nhưng lại không thể gạt được ta! Để bài của Junker thân vương là 8, để có thể thắng hẳn, đáng tiếc... để bài của người chỉ là thảo hoa.

Long Tước vốn có cảm giác lực mạnh mẽ, nàng nói tự nhiên không ai hoài nghi.

Đỗ Trần Francis thất bại? Người ẩn ẩn xem vang lên tiếng thở dài...

Kiểm Nô chậm rãi đứng dậy:

- Junker thân vương, là ngài ra tay giết Francis, hay là chúng ta ra tay?

Nói xong, nàng cùng Long Tước đi xuống khán đài, Kiểm Nô đi tới Đỗ Trần, mà Long Tước ngăn trước thân nhân của Đỗ Trần - bọn họ biết Thanh Vân của Đỗ Trần tốc độ cực nhanh, chỉ sợ không bắt được hẳn, phân ra ý đồ chế trụ người nhà Đỗ Trần!

Khóe miệng Đỗ Trần nổi lên một nụ cười khổ, thua là thua, đồ vận khí thua cũng là thua, không có loại giác ngộ thì đừng đánh bạc... tất cả pháp bảo đều nằm sẵn trong tay, đấu hồn khán trường thông tri Andy:

- Chờ tín hiệu của ta, sau đó người biến hồi bản thể, từ dưới đất chui tới chỗ ta, Kiếm Nô bọn họ đã thấy Thanh Vân, nhất định để tâm bầu trời, sẽ không chú ý dưới đất, hiểu không?

Andy mở đôi mắt đang ngủ, Dịch Cốt nghiêm mặt âm lãnh nắm chuôi đao, Liya hé ra thụ cầm trong tay, mà Arthur chậm rãi gỡ cự kiếm sau lưng xuống... trong nháy mắt, cơ hồ tất cả mọi người bắt đầu động.

Lúc này thì, Đông! Đông! Junker gõ bàn:

- Để bài là gì, Long Tước nói không tính, trước khi để bài chính thức mở ra, đều ngồi xuống cho ta, nơi này là thành Emerald! Anne... mở bài.

Kiếm Nô sững sốt, dừng bước, cười nói:

- Trước hết cho người sống lâu thêm mấy phút, nhưng người tốt nhất không nên lộn xộn.

Đỗ Trần nhìn nàng cười cười:

- Thắng thua còn không nhất định! Anne tiểu thư, mở bài đi.

Anne khấn trương liếc mắt nhìn Đỗ Trần đi tới bên cạnh gia gia, chậm rãi mở để bài của hân...

Quả nhiên như Long Tước nói, là 8, vậy Junker có hai đôi, hơn nữa đôi lớn nhất là một đôi A, Đỗ Trần muốn thắng hân phải có ba con sáu, hai đôi.

Nhưng Long Tước cảm giác lực phi thường, Đỗ Trần tuyệt không có kết cục tốt là không thể nghi ngờ, Francis không có khả năng sống rời khỏi thành Emerald.

Junker lạnh lùng quát:

- Lôi Đình quân, phong tỏa hiện trường, sau khi để bài của Francis mở, không có lệnh của ta ai dám lộn xộn, vô luận là ai, thân phận gì, nhất luật giết chết.

Lôi Đình quân bên ngoài nháy mắt không chế hiện trường, dân chúng vây xem cũng biết không hay, lập tức tứ tán né tránh.

Anne chậm rãi bước tới trước mặt Đỗ Trần, không có vội mở bài, mà ngẩng đầu nhìn Đỗ Trần cười, tư thái ưu nhã vô cùng, lúc này mới nhắc để bài của Francis, đột nhiên tự hỏi:

- Lão đồng học, trong khi đồ luân bàn người sững sờ là vì sao?

Đỗ Trần nhẹ nhàng vuốt ve Liên Hoa trong lòng bàn tay, cười nói:

- Vấn đề này bây giờ đã không có ý nghĩa...

- Thật không? Thật sự không có ý nghĩa sao?

Anne chậm rãi thở dài, cao cao giơ tay lên, ném qua:

- Ba!

Nàng giơ để bài lên, liếc mắt nhìn:

- Chúc mừng người, người thắng.

Thành Emerald lúc này lâm vào yên tĩnh dị thường.

Lá bài 6 tép lẳng lẳng nằm trên bàn...

Đỗ Trần thắng.

452. Chí Tôn Đồ Thần Không Cách Nào Trốn Tránh Trùng Phạt

Trầm mặc, trầm mặc thật lâu, đến khi Long Tước không thể tin, kinh ngạc quát to một tiếng mọi người mới hết tự tư.

- Đây là chuyện gì xảy ra?

Một khắc mở bài, mọi người cơ hồ đều chuẩn bị chiến đấu, nhất là Long Tước, nàng xác định để bài là gì, toàn bộ chú ý lực đều tập trung vào việc Đỗ Trần có thể dùng Thanh Vân chạy trốn, căn bản là không ai chú ý chuyện trên bàn đồ, nhưng khi đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, mọi người lại ngạc nhiên phát hiện ra, Long Tước đoán sai, mà Francis thắng.

Junker ngồi trên ghế, nhìn chằm chằm Đỗ Trần, chuẩn bị trấn áp loạn cục, nhưng vừa khi Anne mở bài, lập tức đứng phắt dậy, hai người sắc mặt đều lộ ra sắc thái kinh sợ:

- Đương nhiên là sáu tếp... cảm giác của Long Tước xảy ra vấn đề sao? Tại sao không phải 2 rô?

Đỗ Trần nhú mày, kinh ngạc vô cùng nhìn để bài của mình, ngay một khắc khi Anne mở bài, Thanh Vân dưới chân hần đã xuất hiện, hỏa liên đăng, Chỉ Gian Sa cũng suất nữa ra tay công kích.

Người xem không rõ tại sao Long Tước đoán sai, chỉ là không hiểu, đều thay Đỗ Trần thở phào nhẹ nhõm, truyền thuyết Đỗ Trần lại tiếp tục, truyền thuyết được nhân loại sùng bái vẫn đang tồn tại...

Cơ hồ là đồng thời, hai người đều nhìn chằm chằm Anne.

Ánh mắt Đỗ Trần có ba phần kinh ngạc, bảy phần khó hiểu! Junker lão gia tử bảy phần tức giận, ba phần là... một tâm tình khó hiểu.

Anne rất bình thản nhìn hai người, chỉ ưu nhã cười nói:

- Ta tuyên bố, tràng đánh cuộc cuối cùng, người chiến thắng là... Francis.

Lão gia tử đột nhiên nở nụ cười, dụng bí pháp truyền âm cho Đỗ Trần:

- Francis, hôm nay ta kiến thức chí tôn Đỗ Thần chính thức, nàng đương nhiên có thể giấu diếm mọi người để bài, kể cả Junker ta cũng trong đó... ta thật sự già rồi sao?

Đỗ Trần cũng cười, đồng dạng bí pháp đáp lời:

- Lão gia tử, ta cũng kiến thức rồi, không đồ mà đồ, nguyên lai chính thức chí tôn Đỗ Thần là không ra tay đánh bạc, Francis ta dù sao đã đồ... không tính là chí tôn Đỗ Thần.

Hai người chậm rãi thu hồi ánh mắt trên người Anne. Lúc này, bọn họ ai cũng không dám nói rõ suy nghĩ trong lòng, nếu không, Đỗ Trần sẽ phải đối mặt với khổ chiến, mà Junker cũng mất đi danh dự của gia tộc Tucker!

Không thể nói thì phải nói dối, ít nhất cũng phải nói dối để giữ thể diện.

Lão gia tử trong lòng bắt đầu biến hóa: "Đáng chết, mặc kệ quá trình thế nào, Francis đích thật thắng! Vậy ta còn tiếp tục giúp Kiếm Nô đối phó hần không? Đối phó Francis, đích xác có thể xúc tiến quan hệ với Thảm Thủy Hồ Margaret, nhưng... vừa rồi ta xuất quy củ mấy vạn người đều nghe được, nếu ta không thủ tín..."

Lão gia tử cắn răng, tựa hồ nghe được một thanh âm: "Nặc, đây là Junker, Junker nói chuyện thối lắm! Sau này gia tộc Tucker nói ai tin, vậy thì thối lắm..."

Renault, đại tam giác hải quân, Mickey công quốc, so ra kém Margaret, nhưng danh dự của gia tộc Tucker, bốn Margaret cũng không đáng. "Ca ba", nội tâm lão gia tử Junker bình lặng... danh dự gia tộc trọng yếu hơn tất cả.

Junker xác định được lập trường, lời nói dối tự nhiên cũng xuất hiện, ha ha cười, nói:

- Long Tước, ta tin cảm giác lực của ngươi, nhưng ngươi hần rõ ràng, trên bàn đồ có quy củ - trong tuyệt cảnh xuất tuyệt kỹ chuyển bại thành thắng, chỉ cần không ai bắt được, thì đó là bản lĩnh của hần, cũng là hần thắng.

Long Tước đau khổ gật đầu, nghĩ thâm, vừa rồi còn có chút hoài nghi Anne, nhưng mình bây giờ không nghe nói Anne là đồ thuật cao thủ, hơn nữa nàng càng không có lý do trợ giúp Francis a... nghe Junker nói vậy, chẳng lẽ là đồ thuật của Francis, cao thâm có thể tới mức không chạm vào bài, không cần đấu khí, khoảnh khắc thay đổi bài....?

Lão thiên, hần làm sao làm được vậy?

Long Tước nghĩ không ra, trong lòng tự nhiên không hết hoài nghi, ánh mắt vẫn chăm chăm dán vào Anne - hiểm nghi lớn nhất là nàng.

Bất quá lão gia tử lập tức giúp nàng! Chắp tay nói với Đỗ Trần một cách tôn kính:

- Francis các hạ, đầu tiên ta dám chắc, ngài đích xác là thắng! Bất quá lão nhân ta muốn hỏi một câu, thủ pháp ngài vừa dùng, trong đồ đàn chúng ta đã thất truyền ngàn năm, chỉ là trong thời đại anh hùng được coi là chí tôn đồ thuật - sang thần thủ?

Sang thần thủ? Là cái thứ chó má gì vậy? Đỗ Trần trong lòng buồn cười, bất quá cũng hiểu được Junker đã chuyển biến thái độ, phối hợp nói:

- Không thể tưởng lão gia tử, ngài đã nhìn ra! Nói ra xấu hổ, sang thần thủ dù có thể giấu diếm qua mọi người để dối bài, nhưng nó kỳ thật cũng không thuộc đồ thuật, mà là một loại bí pháp trong thiên thuật! Ta hôm nay dù thắng, nhưng là thắng mà không vũ, xấu hổ a.

Junker khoát tay, hào sảng nói:

- Bất quản đồ thuật của người là thiên thuật, người trong đồ đàn chúng ta chỉ nhìn thắng thua, chỉ cần người thắng, thì phải là thắng! Ai, nói thật, ta cũng không có nhìn ra, chỉ là tưởng không rõ người làm sao thắng ta, trong đầu linh quang chợt lóe, nhớ tới truyền thuyết thần bí nhất, xa xưa nhất cũng là cường đại nhất trong đồ đàn... hiện tại truyền thuyết này thuộc về người, chí tôn Đồ Thần Francis.

Đỗ Trần đầy lòng sùng kính, nhìn qua tựa như phát hiện sự tình, than vãn:

- Lão gia tử phát hiện ra, văn bối bội phục! Ngài đức cao vọng trọng, cũng chỉ có ngài mới đủ tư cách nhận xưng hào chí tôn Đồ Thần.

- Không!

Lão gia tử vỗ vỗ vai Đỗ Trần:

- Người nếu là truyền nhân của sang thần thủ, vậy là chí tôn trong đồ đàn chúng ta, lão nhân ta không dám nghe người tự xưng văn bối... a a, trên bàn đồ là bình bối phận a.

- Không, không, không, văn bối tuyệt đối không dám cùng người bình bối phận...

Hai người nói loạn một hồi, lời nói đối liên tiếp nói ra, nói trắng thành đen, nhưng thân phận bọn họ là gì? Một người là lão gia tử Tucker, tiền bối đồ đàn! Người kia là đại công Duerkesi, tân duệ Đồ Thần! Mặc kệ hai người nói gì, người khác cũng đều nghe bọn hắn, tin chứ, bởi vì bọn họ có quyền uy tuyệt đối trên bàn đồ, điều đó nói rằng, đây là chân lý lưu cấp cho hậu nhân trên đồ đàn.

Hơn nữa, người nghe không rõ thì quên đi, người hiểu được, chính thức nhìn ra cuộc giao phong thì đang nói dối! Cho dù Kiếm Nô cùng Long Tước trong lòng biết là Anne dối bài thì sao, có chứng cứ sao? Nếu đều không có để lại thông minh, nơi này là thành Emerald, mọi người đều cười hà hà nói dối, ai cũng đều có thể hạ đài. Nếu không... chính câu nói kia, nơi thành Emerald này.

Đánh cuộc hôm nay, chân tướng chỉ ở trong lòng mấy người, nhiều năm sau, hậu nhân chỉ biết sùng bái nhìn bức họa của Francis, không dám tin tưởng hỏi: "Hần, hần thật sự có thể không chạm bài, giấu thập nhị cấp Long Tước dối bài sao? Lão thiên a! Chí tôn Đồ Thần quả nhiên chỉ có thể dùng để sùng bái, không thể dùng để tưởng tượng..."

Nói xong, Junker kéo tay Đỗ Trần quát to:

- Ta Junker cả đời trọng quy củ, hôm nay cũng không ngoại lệ! Dựa theo ước định trước kia, ta thừa nhận, vị các hạ này chính thức là Francis! Hơn nữa trước khi đại diện của gia tộc ta chấm dứt, chỉ cần hắn ở thành Emerald một ngày, hơn nữa không cùng thành Emerald là địch, vậy Junker ta tuyệt không cho phép bất luận kẻ nào thương tổn hắn!

Đôi mắt ưng của lão lạnh lùng nhìn Kiếm Nô:

- Ai muốn giết Francis, trước tiên bước qua thi thể Junker ta đã.

Giải cho lão gia tử nghĩa bạc vân thiên, một lời ngàn vàng.

Dân chúng bên ngoài ầm ầm kêu hay:

- Lão gia tử, cư dân thành Emerald chúng ta đều là con dân của ngài, ai thương tổn ngài, trước hết đập bằng hơn mười vạn người dân thành Emerald đã.

Cơ hồ nhất thời, thanh vọng của Junker lên tới đỉnh cao mà không ai có thể sánh được.

Thấy tình hình này, Long Tước cùng Kiếm Nô vô cùng bất mãn, vạn lần không muốn, cũng không dám động tới hơn mười vạn người, nhất là hơn mười vạn người này có một số được xưng là... Lôi Đình quân.

Hai người đang phản hận, có thành viên trọng yếu của gia tộc Tucker đi tới, tư thái rất cung kính, thậm chí thấp giọng nói:

- Hai vị, hôm nay xin lỗi, bất quá lão gia tử chúng ta tính tình này... chúng ta chuẩn bị tửu yến bồi tội với nhị vị, mời.

Kiếm Nô cùng Long Tước trong lòng thư thả hơn chút, thôi, dù sao lãnh địa của Francis chạy không thoát, ngày sau thu thập hẳn! Họ hung dữ trừng mắt nhìn Đỗ Trần, sau đó đi theo, mà Đỗ Trần thấy tình hình này nhướng mày - gia tộc Tucker thật sự là kẻ hai mặt, bề ngoài giúp mình, âm thầm tận lực hòa hoãn với Thẩm Thủy Hồ.

Việc đánh cuộc kết thúc, vệ binh tổ chức trật tự rất nhanh sơ tán tất cả dân chúng cùng tân khách, cuối cùng, trên quảng trường chỉ còn lại lão gia tử cùng Đỗ Trần mấy người trọng yếu.

Không có ngoại nhân, sắc mặt Junker cũng không hề giả trá, mất ứng như đoạt mệnh nhìn chằm chằm Anne.

Anne vẫn cười thản nhiên như trước.

Đỗ Trần thở dài, Anne lúc này đây đã xúc phạm vào tối kỵ của lão gia tử Junker, chẳng biết phải chịu trừng phạt nghiêm khắc thế nào! Hẳn nhẹ nhàng ho khan một tiếng, tiến lên thay Anne cầu tình:

- Lão gia tử, chuyện hôm nay người và ta trong lòng biết rõ, phần nhân tình này, Đỗ Trần thần giáo của ta nhất định sẽ báo đáp, chỉ là Anne...

Còn không đợi lão gia tử biểu lộ, Anne cười cười:

- Francis, người nói cái gì? Không phải người nghĩ là ta tráo bài chứ?

Đỗ Trần cả kinh, chẳng lẽ không phải Anne đổi? Đúng vậy, vừa rồi hết thấy đều xảy ra trước mắt mình, dù sao, mình quả nhiên không thấy ai hoán bài.

Ngay lúc Đỗ Trần đang cân nhắc, Junker sắc mặt đột nhiên âm lãnh:

- Francis, đêm nay tới thư phòng ta một chuyến, có một số việc phải nói rõ với người! Mặt khác, đây là gia sự của ta, người không có tư cách quản! nói xong, hắn cơ hồ mạnh mẽ kéo Anne đi.

Cái này... đến tột cùng có phải là Anne tráo bài không? Lão gia tử đã hạ thông điệp cuối cùng, Đỗ Trần về tình về lý đều không thể nhiều lời, nhìn Betty như si ngốc đi cuối, lập tức tiến lên hỏi:

- Phu nhân...

Betty vô lực khoát tay áo, sắc mặt trắng bệch:

- Không nên hỏi ta, ta cũng không biết a! Ta, ta trước kia đích xác thường xuyên lôi kéo Anne đánh bạc, nhưng... nha đầu kia đôi khi cả quy củ đều không rõ ràng, sao có thể làm ra loại chuyện này... xong hết rồi, lão gia tử hoàn toàn phát hỏa rồi...

Trong miệng nói thế, Betty thần thờ rời đi.

Không thể nghi ngờ, có thể dọa Bối Bối thành như vậy, lão gia tử nhất định truy tra tới cùng, một khi chứng minh Anne đổi bài, trừng phạt cũng sẽ....

Lúc này, Liya dẫn hai hài tử cười hi hi chạy tới, hung dữ vỗ lưng Đỗ Trần:

- Uy! Vừa rồi làm ta sợ muốn chết, còn tưởng rằng thật sự phải liều mạng chứ.

- Người tưởng phải liều mạng là giả sao?

Đỗ Trần tức giận lên tiếng, theo thói quen muốn vỗ vai Liya, nhưng tay vung lên lại run run, lập tức rút về, thở ra một hơi mệt nhọc:

- Hôm nay là vạn hạnh a! Đi thôi, về khách phòng.

Liya cũng cười không ra lời, tiếp đó đi theo sau Đỗ Trần. Tới ngõ tắt nhỏ, nàng đột nhiên nhỏ giọng nói thầm:

- Ta quan sát Junker ba ngày này, tra cứu lượng lớn quyết sách của lão năm qua. Cuối cùng đưa ra một kết luận... lão nhân này là một kẻ tuyệt đối vì lợi ích của gia tộc.

Đỗ Trần sờ mũi:

- Tiếp tục nói đi.

- Vài ngày gần đây, thái độ Junker liên tục biến hóa ba lần, điều này nói rằng hắn một mặt giúp người, nhưng cũng giúp Thẩm Thủy Hồ! Mà trước khi đánh cuộc bắt đầu, ta, Arthur, còn có Goethe ba người mang hạm đội tới trước cửa nhà. Loại uy hiếp này sẽ khiến hắn giúp người, bỏ qua Kiếm Nô cùng Long Tước! Nhưng sau khi đánh cuộc bắt đầu, Junker đột nhiên ra tay, thậm chí không tiếc mở ra thân phận đồ đàn mình đã che giấu nhiều năm... điều này nói rằng, ngay khi đánh cuộc sắp diễn ra, cũng chính là chín giờ sáng nay, Junker hắn là nhận được tin...

Liya nhẹ nhàng cắn môi, gian nan nói:

- Tin tức này nói cho Junker, có một tình huống xảy ra có lợi cho Kiếm Nô cùng Long Tước, loại tình huống này mang đến uy hiếp cho hắn, đủ để ép việc liên quân tam gia trước cửa! Điều này càng khiến hắn lo lắng! Vậy... uy hiếp nào so với liên quân tam gia chúng ta càng trực tiếp hơn, càng khiến hắn lo lắng? Đáp án là...

Đỗ Trần chậm chậm nói:

- Phải là Margaret thân chinh, cũng là nhân vật hạch tâm của Thẩm Thủy Hồ có đủ thực lực cùng vốn liếng tới! Liya, ta đồng ý với ý kiến của người.

Liya trầm mặc hồi lâu, sau khi đi qua con ngõ nhỏ mới nói:

- Ta chỉ có thể cho người ba câu, đầu tiên, Junker trong lòng vinh dự cùng thể diện của gia tộc là lớn nhất, Margaret kế tiếp, người là cuối cùng! Thứ hai, Kiếm Nô cùng Long Tước hôm nay biểu hiện ra cho thấy, các nàng không biết viện quân đã tới, tựa hồ cũng không có ý tứ nói cho các nàng biết.

Đỗ Trần gật đầu:

- Ta hiểu rồi, với tính cách của Junker, hôm nay hắn trước mặt mọi người nói trước khi chánh diện chấm dứt, vậy cho dù Thần Hoàng tới, hắn cũng sẽ chống cự bảo vệ ta! Cho nên... hôm nay là 18 tháng 2, khi mồng một, tương lai là trong vòng 11 ngày, chúng ta ở lại thành Emerald là an toàn nhất, hơn nữa có thể lợi dụng khoảng thời gian này bố trí đường lui...

Nghĩ đến bố trí đường lui thế nào, Đỗ Trần quay đầu nhìn thoáng qua người nhà đi theo sau mình, hay là nói đó là vốn để mình giao phong với Margaret, đột nhiên ngặc nhiên nói:

- Arthur cùng Brook đâu? Bọn họ còn không có tới sao?

Phía sau chỉ có hai hài tử cười trên lưng Andy, Arthur cùng Dịch Cốt đều không thấy!

Liya lè lưỡi, cười nói:

- Không cần người phí tâm suy nghĩ, Arthur, Brook, còn có Goethe đều đã đi bố trí đường lui cho người, chờ bọn hắn trở về ta sẽ nói ra cho người! Đại ngu ngốc! Người an tâm ngủ chờ tới ngày mồng một.

Đỗ Trần rất muốn cắn Liya một miếng, có trợ thủ như vậy thật sự an tâm, đáng tiếc nhân gia đã là nữ vương Mickey, không phải là nội vụ đại tổng quản thành Duerkesi nữa.

Trong lòng có vài phần ưu thương, Đỗ Trần nhất thời tựa hồ rất sợ hãi khánh điển Tucker chấm dứt, không phải sợ mất đi sự bảo vệ của Junker, mà là... đại diện Tucker chấm dứt, hẳn cũng chia tay Liya.

Trong lòng đang nghĩ tới đây, đột nhiên, Alex ở sau lãnh khốc nói:

- Liya tỷ tỷ sai rồi! Cao thủ, phải rõ ràng..

Đỗ Trần sửng sốt, Liya càng chấn động, vội la lên:

- Alex, ta sai chỗ nào?

Alex trừng mắt, hừ nói:

- Ba ba vừa mới nói, giờ là tháng 2! Vậy đến mùng một, sao có thể chỉ có 11 ngày! Ngày 8 tới ngày 20 đã là 12 ngày rồi! Hừ, người quên mất mấy ngày, có chút ngoài ý muốn! ý kiến của cao thủ là...

- Ba!

Bối Bối đỏ mặt tát cho Alex một cái, nhưng lại che miệng xấu hổ nói:

- Đệ đệ ngốc về nhà, Bối Bối không còn mặt mũi gặp người ngoài nữa.

Alex mòng chốc lát, nghiêng mặt xoa xoa vết tay đỏ hồng trên mặt, khóc lớn nói:

- Thôi, ý kiến của cao thủ các người không nghe, tương lai không may đừng...

- Được rồi, được rồi! Ba ba, chúng ta đi mau.

Tiểu Bối Bối xấu hổ từ trên lưng tuyết lang nhảy xuống, lao vào lòng Đỗ Trần, mấy người chạy trốn chết...

Alex sửng sốt ngồi trên lưng tuyết lang:

- Cao, cao thủ nói sai cái gì sao?

Andy không chạy thoát được, thở dài thật sâu:

- Ta, Chris Andy, là quý tộc tuyết lang có vị khẩu có giác mộng, mà giác mộng lớn nhất cả đời ta là biết rõ một vấn đề - trình độ toán học của tiểu thiếu gia nhà ta đến tột cùng là phải xếp loại nào mới là đúng loại?

- Toán học? Alex mở mười ngón tay, tính toán, chờ đến khi Andy tới cửa khách phòng, tiểu tử kia giật mình hiểu ra, lao vào phòng ngủ, trước sự kinh ngạc của mọi người cởi quần áo, khóc lớn...

Ô ô,... nguyên lai tháng 2 chỉ có 28 ngày, nguyên lai Alex không nhìn lịch...

Hài tử đáng thương.

Cùng loại cuộc sống, Alex không phát sinh bao nhiêu chuyện, Đỗ Trần mỗi lần cười to, đều bắt đắc dĩ thở dài, sau đó trong lòng thầm đếm:

- Một, hai. ba...

- Đương!

Alex cởi quần áo chạy đến, lao đầu vào lòng tỷ tỷ, khuôn mặt hồng như quả táo đỏ, lao vào trong thân thể tiểu Bối Bối! Tiếp đó "Phốc" một tiếng, hai hài tử biến thành một, còn một bộ quần áo rơi trên mặt đất.

Tiểu tử kia không còn mặt mũi gặp người, rõ ràng trốn trong thân thể tỷ tỷ...

Đúng vậy, đây là phát hiện mới nhất của Đỗ Trần, trước kia hai hài tử vì tốc độ tiến hóa bất đồng, sinh ra cơ năng thân thể không hợp, cho nên mới dùng biện pháp của tổ hợp dị thú tách ra! Nhưng hôm nay bọn chúng có thể hợp thể chung một chỗ, điều này nói rằng...

Alex cũng bắt đầu tiến hóa rồi.

Liya nhìn hài tử biến thành một có chút hả hê, cười xấu nói:

- Người nói, Alex lần này sẽ ở trong thân thể Bối Bối bao lâu mới dám ra gặp người?

- Ai biết được? Lần trước năm phút phải không? Đỗ Trần cũng không rõ.

Chỉ có tiểu Bối Bối nghiêm mặt:

- Ba ba, lần này chỉ sợ là sáu phút... ta cảm giác đệ đệ càng ngày càng lợi hại, hắc càng lợi hại, chúng ta càng có thể hợp thể lâu dài.

Đây là phát hiện mới của Đỗ Trần, đồng dạng phương pháp với tổ hợp dị thú hình thành thần thú. Andy hoàn toàn ăn Hoàng Kim Bể Mông có thể tách ra tái tổ hợp hay không, điều này khó nói! Bất quá hai tiểu tử kia phân phân hợp hợp rất dễ dàng, bất quá theo tiểu Bối Bối nói, tốc độ tiến hóa của hai tiểu tử kia không quá bình hành, sau khi hợp thể duy trì không được lâu dài, nếu vượt quá thời gian, mặc dù sẽ không trọng phục thảm trạng chết ngất ngày đó, nhưng cũng sẽ bài xích đối phương mạnh mẽ giải trừ hợp thể.

Thấy tiểu Bối Bối với bộ dáng ủy khuất khiến người ta yêu thương, Liya lập tức an ủi hài tử:

- Bối Bối, người hắc là giải thích như vậy, thần kỹ hợp thể của hậu duệ của hai đại siêu cấp thần thú, có thể duy trì sáu phút! Ha ha!

Nói xong, nàng không nhịn được cười to lên.

Lại nói mấy câu đùa vui, Liya nghiêm mặt hỏi Đỗ Trần:

- Francis, hôm nay người thật sự thắng, nhưng vận mệnh nữ thần chiếu cố người, để cho Long Tước phạm sai lầm sao?

Đỗ Trần lắc đầu:

- Ta hoài nghi Anne, nhưng... nàng không có thừa nhận, ta cũng không rõ đến tột cùng ai giúp ta.

Liya mím môi, thấp giọng nói:

- Xem thái độ của Junker.. ta nghĩ là Anne! Ai, đáng tiếc, chúng ta là ngoại nhân, không có biện pháp quản nội vụ Tucker, không biết Anne bây giờ bị gia gia nàng biến thành dạng gì...

Linh Lung tháp, thư phòng của Junker.

Trong thư phòng chỉ có ba người, Betty căng thẳng quỳ gối, Junker ngồi trên ghế da thú, mặt không chút biểu tình, nhìn chăm chăm mặt bàn, trên bài là lá bài tây, lá bài chính thức của Đỗ Trần - 2 rô.

Đích thật là Anne tráo bài! Nhưng giờ phút này Anne quỳ gối bên Betty, nhưng vẻ mặt bình thản đón nhận sự trừng phạt của gia gia, tựa hồ không để ý tới vận mệnh của mình...

453. Trừng Phạt

Hai người đã quỳ rất lâu, nhưng Junker cũng không để ý tới các nàng.

Thời gian chậm chậm trôi qua, chờ đến khi Betty không dám sử dụng đầu gối, trán toát mồ hôi lạnh, Anne rốt cục không chịu nổi nữa, lớn tiếng nói:

- Gia gia, chuyện hôm nay không có quan hệ tới di mục, ngài muốn phạt thì phạt một mình con.

Betty hung dữ trừng mắt liếc Anne, lập tức bổ sung:

- Cha, Anne là con nuôi lớn, nó còn trẻ, phạm sai lầm, theo lý do con gánh chịu.

- Gia gia, ai làm người đó chịu.

- Đều câm miệng lại cho ta!

Lão gia tử tức giận xịt khói, chỉ hai người quát lạnh:

- Ai còn dám nói thêm một câu... Ta nhốt các người vào phủ thúy minh lung!

Phủ thúy minh lung... Betty sợ run cả người, lập tức ngậm miệng, thành thật quỳ xuống.

Lão gia tử lại lạnh lùng nhìn các nàng chốc lát, vẻ mặt giận dữ hỏi:

- Betty, đứng lên! Đồ thuật của Anne là người truyền thụ sao?

Betty đứng lên, không dám vỗ hai cái chân đã đau buốt, cúi đầu nói:

- Cha, con chỉ là trong lúc rối rãi, trộm lòi kéo Anne cùng đồ chơi, nhưng, nhưng Anne rõ ràng không biết gì, có đôi khi ngay cả quy củ đều không hiểu...

- Anne.

Anne diêm dăm nói:

- Gia gia, con ba tuổi đã được a di dạy đồ xúc xắc, 13 tuổi có thể thắng a di, bất quá quy củ của ngài không cho con đánh bạc! Cho nên con không dám đồ, càng không dám thể hiện "đồ kỹ" thực sự trước mặt a di, sợ làm di mù mắt hững, làm hại người vĩnh viễn không đạt tới "đồ ẩn".

- Nói như vậy, đồ thuật của người xem như vô sự tự thông sao? Hơn nữa 13 tuổi có thể thắng Betty, hôm nay thậm chí có thể gạt ta cùng Francis hoá bài... Thật là một đồ thuật thiên tài!

Betty cùng Anne không dám coi những lời này là khích lệ, cũng quả nhiên, Junker "Ba" vỗ bàn đứng dậy, quát lên:

- Nhưng thiên tài người có biết, Margaret đã tới biển Emerald, có biết người mang đến cho gia tộc bao nhiêu phiền toái?

Margaret tới? Khó trách gia gia hôm nay phá lệ ra tay... Anne hồ hững:

- Gia gia, tôn nữ nguyện ý gánh chịu hết thấy hậu quả!

Betty nóng nảy, nắm lấy vai Anne hét lớn:

- Nha đầu ngốc, vì Francis, đáng sao? Người vốn là người kế thừa được lão gia tử coi trọng nhất, người, người hôm nay vì Francis mà đến cả cuộc sống của mình cũng hủy đi.

Anne rất bình tĩnh lắc đầu:

- A di, Anne đã hiểu rất rõ, chỉ là... hôm nay ta trước mặt Francis phải nhận hết thấy, hy vọng a di sau này cũng không nói cho hân chân tướng.

Betty sững sốt, thật lâu sau cười khổ:

- Nha đầu ngốc, vì một nam nhân căn bản không thương người. Đáng giá sao, đáng giá sao?

Nàng cơ hồ là kêu lớn chất vấn, lại quỳ mạnh xuống:

- Cha, Anne tuổi còn trẻ, còn có tiềm lực, cầu ngài...

- Betty! Người câm miệng!

Junker ngưng thần nhìn Anne chốc lát, chậm rãi đi tới trước mặt nàng, sắc mặt âm trầm, nhưng lại đột nhiên hỏi:

- Anne, người không triển hiện đồ kỹ, trong lòng không ngứa ngáy sao? Chăm chú trả lời câu hỏi của ta, điều này sẽ quyết định người sẽ bị trừng phạt thế nào!

Anne chậm chậm lắc đầu:

- Anne không có ngứa ngáy.

Với kỹ thuật của người đương nhiên không chút ngứa ngáy tay chân? Lão gia tử nhướng mày:

- Vậy trong mắt người, cái gì gọi là thua, cái gì gọi là thắng?

Anne không chút do dự, lại lắc đầu lần nữa:

- Hôm nay Anne trước mặt Francis phải nhận hết thấy, bởi vì Anne không cầu có được cái gì từ Francis, trong mắt Anne... không có thắng thua.

Junker trong mắt tinh quang chợt lóe sáng, vội la lên:

- Nếu không có thắng thua, vậy trong mắt người cái gì mới là đánh bạc?

Anne khó hiểu ngước đầu lên:

- Gia gia, hiện tại vấn đề này còn có ý nghĩa sao? Anne rất rõ luật của gia tộc, lúc này, con cho dù không chết thì chung thân cũng bị nhốt trong phủ thúy minh lung... xin gia gia phát lạc.

- Bớt nói nhảm, trả lời vấn đề của ta!

Junker mạnh mẽ nắm lấy vai Anne, mười ngón tay phát lực khiến Anne sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng!

Nhưng Anne tựa hồ không có cảm giác được đau đớn:

- Tốt lắm, con nói...

Nàng cười khổ, cúi đầu chậm rãi nói.

- Năm đó con mời Betty a di bức hôn Francis, trong lòng tràn ngập tự tin, còn nghĩ đánh bạc một ván, thắng thì Francis sẽ đáp ứng hôn ước... kết quả là thua, mất đi rất nhiều! Nhưng Anne cũng hiểu được một đạo lý - có đánh bạc sẽ có thắng thua, không muốn thua, không muốn mất, thì chỉ có thể không đánh bạc, không đánh bạc mới chính thức là người thắng cuộc.

Khóe miệng Junker lại có một nụ cười rất cổ quái:

- Nói cho cùng, không đổ mới là thắng!

Lão chậm rãi thả tay ra:

- Đứng lên đi.

Betty trong lòng vui vẻ:

- Anne, gia gia tha thứ cho người rồi, còn không mau nói cảm tạ.

Nhưng ngoài dự đoán của mọi người...

Anne cũng không có đứng lên, mà vẫn tiếp tục quỳ như vừa rồi nói:

- Nhưng sau khi Anne lớn lên, thấy rõ hơn, lại từng nghĩ tới, nếu con năm đó không đánh bạc, vậy chẳng phải vĩnh viễn không có khả năng có được Francis sao? Vậy, không đánh, mặc dù không mất, nhưng cũng không được cái gì!

Tiểu ý của Junker dừng lại, sững sờ nhìn tôn nữ.

Betty khấn trương:

- Nha đầu ngốc! Gia gia người hiểu được cao thủ "bất đổ vi đồ", lúc này nên nói cho gia gia vui a! Cái gì mà không đổ cũng không được... người muốn tìm chết sao?

Trong lúc vội vàng, nàng nói tất cả lời nói thật ra.

Junker lại sững sờ khoát tay:

- Anne, tiếp tục nói.

Anne tựa hồ căn bản không có quan tâm phản ứng của hai người, vẫn nói lời của mình....

- Đánh, có thể bại! Không đánh, nhưng cái gì cũng không được! Đánh, chính là không đánh, vấn đề ngày vậy khốn con thật lâu... cho đến một năm trước.

Con gặp một nữ tử khác năm đó cũng theo đuổi Francis - Avril! Chúng con trở thành bằng hữu, sau đó... đổ chính là không đổ, vấn đề này con thấy được đáp án trên người Avril - con hỏi Avril: "Người hôm nay nỗ lực hết thủy, Francis căn bản không biết, người chịu nhiều đau khổ mà không ai có thể tưởng tượng nổi như vậy, chỉ vì đánh bạc một lần với tương lai khi gặp lại Francis, hẳn sẽ yêu người bây giờ sao?"

Avril nói cho con biết, nàng cho tới giờ không đánh bạc, nàng chỉ dùng chân tình theo đuổi! theo đuổi được thì hạnh phúc cả đời, theo đuổi không được... cũng thôi, nhưng nàng sẽ không hối hận!

Anne cười khở.

- Không lâu trước, khi gặp Francis, con nhắc lại lời hứa của Avril năm đó với hân. Con thấy Avril hiện tại mạnh hơn so với năm đó rất nhiều! Avril bất luận cuối cùng thế nào, nàng cả đời đều chiếm một vị trí trong lòng Francis. Nhưng chỉ sợ rằng đây không phải người yêu! Còn vị trí của con trong lòng Francis... cơ hồ không có gì, chỉ có chút ấn tượng như một đồng học cũ.

Anne cắn môi, hai tròng mắt ướt át, thanh âm nghẹn ngào:

- Từ sau đó, Anne biết, năm đó con không nên yêu Francis, mà con cũng đã dụng phương pháp sai lầm! Người yêu, dùng tâm theo đuổi, không phải là đánh bạc trắng mang về...

Nhẹ nhàng lau lệ quang trên khóe mắt, Anne lộ vẻ sầu thảm, cuối cùng nói:

- Đánh bạc, là vì có được nhiều hơn. Nhưng muốn được nhiều thì không nhất định phải dùng phương pháp đánh bạc! Dụng tâm làm, cũng có thể đổi lại được, cho dù không đổi lại được, cái mất đi cũng sẽ ít hơn đánh bạc nhiều! Gia gia, nếu nhất định phải đánh bạc, nhất định phải có thắng thua, tôn nữ chỉ có thể nói, không đánh, dụng tâm mà thắng.

Nói xong một đoạn thoại dài, Anne cúi đầu, chờ phán quyết cuối cùng của gia gia.

Betty sớm đã nghe tới sừng sốt.

Lão gia tử Junker trầm mặc hồi lâu, đột nhiên cầm lấy lá bài tây trên bàn, "xích lạp" một tiếng, đánh nát rồi nói một câu mà người ngoài tuyệt không thể tưởng được:

- Betty, người đi tiếp đón mấy huynh đệ tỷ muội... từ hôm nay trở đi, Anne là người kế thừa thứ nhất của gia tộc Tucker.

Betty trợn trừng mắt, Anne cũng mờ mịt nhìn gia gia.

Junker đột nhiên cười điên cuồng, nói như nói đùa, giờ phút này hân như một hắc bang lão đại trên đường:

Mẹ nó, sớm biết Anne lĩnh ngộ tới bước này, lại có đồ thuật cao thâm như thế... Lão tử còn phí tâm bồi dưỡng Betty làm gì? Thật sự là đi rách giấy không thấy... tranh đoạt của Đỗ Trần thần giáo cùng Thẩm Thủy Hồ, tự nhiên bức xuất cho ta một tuyệt thế thiên tài, ha ha!

Lão gia tử xoay người nhìn thẳng Betty:

- Betty, hôm nay có thể nói thật với người! Năm đó Shu-Long truyền thụ cho người đồ thuật là theo ý ta. Đáng tiếc, người hai mươi năm qua kỹ thuật dù đủ, nhưng tâm cảnh thủy chung không đạt tới... nếu không người sớm đã là đệ nhất thuận vị kế thừa nhân của gia tộc.

Betty cười hề hề:

- Cha, vậy Anne đã đạt tới yêu cầu của ngài?

- Sai, là đạt tới yêu cầu của tổ tiên lời thần Tucker!

Junker cũng mặc kệ Betty có nghe hiểu hay không, phát phát tay:

- Betty, người hân là hiểu được ý tứ ta nói - đừng cho ta biết người ghen ghét Anne! Tốt lắm, người có thể ra khỏi đây, chuyện tiếp theo người không có tư cách biết.

Betty sững sốt một chút, lập tức cười hắc hắc quái dị đi ra. Đương nhiên, vì mình không ngộ ra cảnh giới đồ thuật của lão gia tử mà vĩnh viễn mất đi cơ hội, bất quá... nữ nhi của mình là Anne có được nó, so với mình được càng vui hơn! Ghen ghét, ghen ghét cái rắm a?

Anne tương lai là gia chủ, lão nương chẳng phải là có thể tùy thời đánh bạc? Ha ha! Đi khỏi thư phòng không bao lâu, Betty liền phát ra tiếng cười trong truyền thuyết đầu thần, thực vật hệ vận loạn.

Ngay khi Junker "giáo huấn" Anne, Đỗ Trần cùng Liya đã vào phòng nói chuyện.

Đỗ Trần suy nghĩ, nói:

- Tuyệt không sai, nhất định là Anne đổi bài cho ta!

Hắn sờ sờ cái mũi:

- Không biết nàng bị trừng phạt thế nào...

- Muốn biết, đi xem là được.

Trong đầu hắn đột nhiên vang lên thanh âm.

Đỗ Trần trước mắt sáng ngời:

- Đỗ Tư, người rốt cục sống lại rồi!

- Hừ! Ngũ ca ta chết lúc nào chứ?

Một "cục" gì đó chuyển động trong tay áo Đỗ Trần, chỉ chốc lát, biến thành bộ dáng Đỗ Trần thân... nhưng nhân gia ngũ ca đang dương dương tự đắc, sống lại lập tức hét lớn, tiết hết buồn bực mười ngày qua:

- Để cho mưa gió tới càng mãnh liệt chút, ta Đỗ Tư, càng dễ sống.

Liya kinh hãi kêu lên một tiếng:

- Đỗ Tư, người tên lưu manh.

Nàng ôm lấy Bối Bối bỏ chạy thực mạng ra ngoài, nguyên lai ngũ ca có thói quen... không mặc quần áo...

Đỗ Trần cười ha hả, Đỗ Tư lại nhún vai, rất rõ ràng, động tác của hắn cực kỳ thoải mái, không khác gì động tác của con người chính thức, so với động tác cứng ngắc trước kia thì tốt hơn nhiều lắm.

Đỗ Tư nói:

- Phúc của người tốt thật, ngũ ca ta thực lực tiến nhanh, không bao lâu nữa có thể biến hóa bộ phận khí quan phức tạp trong cơ thể, phỏng chừng có thể biến xuất yết hầu cùng thanh quản, có thể nói chuyện rồi.

Đỗ Trần nở nụ cười:

- Ta đây thì sao?

Từ khi đệ ngũ quái mở ra thêm ba đoá, hắn vẫn hồ đồ. Mà ngũ ca có thể đánh giá Đỗ Trần lại là một quả "bóng khí", cho nên hắn tới hôm nay cũng không biết rõ thực lực tiêu chuẩn của mình là gì. Giờ phút này, ngũ ca tỉnh rồi, Đỗ Trần hỏi vấn đề thứ nhất tự nhiên là vấn đề này.

Ngũ ca cảm ứng một lúc:

- Thực lực của người sao... còn nhớ kỹ Long thần chứ? Có thể cùng hắn đánh một trận, bất quá đừng mong chiến thắng, nhưng cũng không sợ thua.

Đỗ Trần trầm ngâm nói:

- Vậy cũng là thập nhất cấp thượng phong... ngang bằng giáo hoàng! Ân, ta hiểu rồi, Đỗ Tư, nói cho ta rõ ngày đó người cuối cùng là gặp chuyện gì trong huyết động.

Đỗ Tư bĩu môi:

- Cái này không vội, uy, người không phải đang lo Anne sao, có muốn đi nhìn một cái không?

Đỗ Trần nhẹ nhàng khoát tay:

Linh Lung thấp của gia tộc Tucker cơ quan chấp trùng, lão gia tử nông sâu thế nào chúng ta càng không rõ lắm, ta không vì một chuyện sớm muộn cũng biết mà mạo hiểm.

Đỗ Tư đắc ý lắc đầu:

- Trước kia không được, bất quá giờ... 19, ra đi.

Đỗ Trần cả kinh, ngày đó công quốc Mickey phục quốc thành công, tổng thể mở ba đóa Liên Hoa, trong đó tác dụng của Thanh Vân cùng phong nguyên tố thật sự khiến Đỗ Trần yêu thích không buông tay nổi, nhưng 19 lại mất tích, đến nay không có tìm được... Đỗ Trần nhìn hai bên, Đỗ Tư nói xong cũng không có bóng của lão 19, không khỏi nhún mày nói:

- 19 ở đâu? Tại sao nội kinh cùng nguyên thần của ta đều cảm ứng không được hần?

Đỗ Tư thần bí nở nụ cười:

- Theo ngũ ca ta thấy, ý tứ chính thức đệ ngũ quái là... Phong vô hình, vân vô tướng! Là cao thủ ẩn tàng, ngay cả bản thân cũng có thể lừa gạt.

454. Đại Bí Mật

- Vậy mới nói, nếu 19 không chủ động liên lạc với ta, ngay cả ngũ ca ta cũng không nhìn thấy nó! Hơn nữa hôm nay ngoài trừ Tyre thú, sợ rằng cũng không có bất luận kẻ nào phát hiện 19 tồn tại, nếu không, hần sao có thể có cái tên... Ẩn Phong Dực?

Ẩn Phong Dực? Đỗ Trần trong lòng máy động, nghe tên này thì biết 19 có hai tác dụng, một là tăng tốc độ cho Thanh Vân, hai là... ẩn hình, không phải ẩn hình kiểu lão tử.

Mẹ nó, 17 là Thanh Vân, 18 là Phong Nguyên, cũng phát động cơ của Thanh Vân, mà 19 là ẩn hình y (áo tàng hình)... Đỗ Trần ngón tay phát run, vui không kiềm chế nổi, đệ ngũ quái này, toàn bộ đều là tuyệt giai pháp bảo để chạy trời chết a.

Chỉ là không biết bọn họ tổ hợp sẽ là...

Kìm nén sự kỳ vọng trong lòng, Đỗ Trần cười xấu nói:

- Người sao lại nói ta muốn đi xem Anne? Đỗ Tư, người cũng thích chí sao, muốn dùng phòng ngự của gia tộc Tucker để kiểm tra uy lực đệ ngũ quái một chút ư?

Ngũ ca cười hắc hắc:

- Vãn Thần ngũ gia, nhà nào cũng đều cất giấu đại bí mật, người không muốn biết sao?

Lời còn chưa dứt, hai người biến mất.

Rất quỷ bí, trong phòng không có một ai, thanh âm của Đỗ Trần vang lên:

- Cũng quả nhiên là đồ tốt! Bất quá nhắc nhở người một câu, sau này khi dụng Ẩn Phong Dực cẩn thận chút, ta gặp Sư Tâm vương tại Borg, Alonso không hổ là Thương Khung song kiêu, tam đại thuộc tính nguyên tố có thể diễn hóa phong vân khí tượng, hơn nữa cũng có thể từ quỹ tích trong không khí phát hiện ra Liên Hoa pháp bảo của ta!

- Sư Tâm vương? Nói như vậy... hậu duệ của phong thần Auelus Kelaiweier cũng có thể phát hiện ra chúng ta, sau này chúng ta phải cẩn thận với cao thủ dụng phong!

Đỗ Tư nói trong thần niệm.

- Đúng vậy! Bất quá thật đáng tiếc, gia tộc Tucker là hậu duệ Lôi thần... Hắc hắc, chúng ta đi.

Hai người tiến vào, Liên Hoa co lại nhỏ nhất, sau đó dùng 19 ẩn hình, trộm bay vào phòng khách, bay qua Liya đang cực kỳ tức giận, còn cố ý bay một vòng trước mặt nàng... A a, trước kia Liên Hoa của Đỗ Trần dù nhỏ, nhưng cũng có thể tích. Khi đối đầu với cao cấp đầu thần không thể không cẩn thận, như năm đó khi du học hần không dám tiến vào long huyết của tam tỷ muội.

Nhưng bây giờ... chỉ cần không có cao thủ dụng Phong nguyên tố, huynh đệ ta tùy tiện bay, nơi nơi trộm, nghênh ngang tiến vào phòng tắm nữ đều không có vấn đề!

Đỗ Trần thậm chí có chút ác ý, Bồ Đào buộc mình cảm nữ sắc, chắc là sợ mình dùng đệ ngũ quái làm chuyện vô si?

Mừng rỡ qua đi, Đỗ Trần bắt đầu tìm kiếm chỗ của Anne. Nhưng Linh Lung tháp thật sự quá lớn, lại cao trăm thước, trong tòa tháp cao bảy tám mươi tầng muốn tìm người khó khăn không nhỏ, đang lúc hai người muốn nghe lén người hầu đối thoại để xác định vị trí.

- Ha ha ha, dát dát, dát dát, dát dát...

Tiếng cười độc đắc của Betty truyền tới, không cần phải nói, theo tiếng cười đó tìm không có sai...

Khi Đỗ Trần tiến vào thư phòng, Anne vẽ mặt đang kinh ngạc đi theo sau gia gia. Junker lão gia tử đi tới bên cạnh giá sách trong phòng, khởi động một quyển sách trên giá vốn là cơ quan...

- Kẹt kẹt.

Một cửa ngầm xuất hiện sau giá sách, hai người đi vào.

Đỗ Trần sững sốt một chút, chẳng lẽ gia tộc Tucker xử phạt phạm nhân còn phải đi xuống mật thất? Bất quá mới rồi thấy bộ dáng vui vẻ của Betty, Anne hẳn là không có nguy hiểm gì mới đúng, vậy... Mình vận khí tốt sẽ biết được bí mật của gia tộc Tucker chứ?

Đỗ Tư cũng nói:

- Francis, thật may cho chúng ta! Đi, cùng đi vào.

Hai người dính tên quần dài của Anne tiến vào, tiếp đó theo vào mật đạo.

Trên đường cơ quan trong mật đạo tầng tầng lớp lớp không cần nói tỉ mỉ, Junker dẫn Anne đi tới một gian địa thất hẹp. Đỗ Trần đánh giá một chút, bốn vách tường của mật thất này đều do một loại kim chước không biết tên tạo thành, phong bế cực kỳ nghiêm mật, thậm chí ngay cả lỗ thông gió đều không có, chỉ có thể dụng đầu khí ngừng thở. Dựa vào ánh sáng cầu thủy tinh đăng trên đầu, hắt nhìn cái bàn bằng gỗ đỏ bên trong, trên bàn có một bồ đoàn xanh thẫm, trên mặt bàn còn có một hộp nhỏ vuông màu xanh biếc!

Chỉ nghe Anne khó hiểu hỏi:

- Gia gia, ngài dẫn ta tới đây để làm gì?

Junker quát lên:

- Mặt quay hướng về hộp quỳ xuống.

Chờ khi Anne quỳ xuống, lão gia tử cũng quỳ gối trước hộp nhỏ màu xanh biếc - lúc này Đỗ Trần rất rầm thoỉ tiến tới trên hộp nhỏ, giả trang thành bộ dáng tổ tông, thần nhiên tiếp nhận hai người "cúng bái".

Junker nhìn hộp nhỏ, trong miệng dụng cổ ngữ hướng tổ tiên nói một hồi, sau đó phân phó Anne:

- Có thể rồi, người tới trước mở hộp.

Đỗ Tư trợn mắt, lập tức bay ra, Anne tiến lên nhẹ nhàng mở hộp, một đạo quang mang màu xanh biếc nhất thời chiếu sáng gian mật thất, cường quang chói mắt, Anne thích ứng hồi lâu mới rõ ràng, trong hộp đương nhiên là... một hạt xúc xắc do phỉ thúy tạo thành.

Junker chậm rãi nói:

- Anne, chúng ta Vãn Thần ngũ gia nhất thể đồng nguyên, đều có một bí mật quan trọng phân biệt là, Thú Hoàng Tỷ, Tát Ân Chi Tâm, Phong Duyên Thạch, Tinh Hà Đồ, còn có Phỉ Thúy Ân của gia tộc chúng ta.

Kiểm lớn rồi! Đỗ Trần trong lòng hô lớn, Thú Hoàng Tỷ không cần nói, Tát Ân Chi Tâm thứ này là vật phẩm mấu chốt năm đó Francesca bức hôn? Mà Phong Duyên Thạch, Tinh Hà đồ tên hai kiện đồ vật cũng cho Đỗ Trần đầu mối, bọn họ nhất định một thuộc hậu duệ Phong thần, cái kia là thuộc hậu duệ Tinh Không chiến thần.

Lúc này, Anne đang cầm hộp ngạc nhiên nói:

- Gia gia, đây là chỉ bảo Phỉ Thúy Ân do tổ tiên gia tộc lưu lại sao, sao...

Nàng chưa nói hết, nhưng Đỗ Tư trong thần niệm hỏi:

- Sao lại là hạt xúc xắc? Chẳng lẽ Lôi thần là một đồ quý sao?

Junker cười cười:

- Nghe ta chậm rãi nói... sau Văn Thần, các đại thần duệ gia tộc đều tan rã, duy có Văn Thần ngũ gia chúng ta trường thịnh không suy, nguyên nhân mấu chốt trong đó là năm đồ vật này! Bởi vì.. Chúng ẩn chứa hàm lực lượng của tổ tiên, có thể truyền năng lực lại cho hậu nhân! Ta nghĩ người hẳn là hiểu được ý tứ ta mang người tới đây rồi chứ?

Đỗ Trần trong giây lát nhớ tới hồ ly Susanna phạm tội lớn là đào mộ phần tổ tiên, chẳng những không chết, ngược lại trở thành chủ mẫu của gia tộc St. Barton, hình như là bởi vì huyết mạch của nàng có thể phối hợp Thú Hoàng Tỷ, có được lực lượng trong đó... Anne đã trả lời vấn đề này, hẳn lập tức không suy nghĩ nữa mà tập trung lắng nghe.

- Gia gia, ta hiểu rồi! Anne còn nhớ kỹ năm đó trong khi bức hôn Francis, Francesca đồng học cũng ép hẳn, mà Tinh Không chiến thần Glagins lại bị buộc cưới Francesca... A a, nguyên nhân là Francis có thể phối hợp Tất Ân Chi Quang, từ đó có được lực lượng, vậy gia gia hôm nay muốn ta thứ phối hợp Phi Thúy Ân?

Junker hiển lộ ra một gia gia hiền lành:

- Đúng vậy, bất quá người không cần thử, có thể trực tiếp kế thừa.

Từ này khiến Anne khó hiểu, nói:

- Phương pháp truyền thừa của năm kiện pháp bảo có bất đồng, nhưng rất hà khắc! Thú Hoàng Tỷ truyền thừa xem huyết mạch, Francis có thể phối hợp Tất Ân Chi Quang, là xem thể chất... mà bí pháp của tổ tiên Tucker chúng ta là từ đồ thuật, Phi Thúy ẩn ẩn chứa lực lượng tinh thần, cho nên phải kế thừa lực lượng của tổ tiên, sẽ xem xét đồ thuật cùng tâm cảnh. Anne, người đã chứng minh mình phù hợp điều kiện của tổ tiên, nhất định có thể thành công phối hợp Phi Thúy ẩn.

Anne hồ hững, cũng không có biểu hiện kinh hãi quá lớn - sùng nhục không chút sợ hãi, đây mới là tâm tính của Đỗ Thần.

Junker lại nói:

- Trước khi người kế thừa thần lực, gia gia có mấy câu muốn nói cho người, là về lai lịch năm kiện đồ vật này, cùng với việc sau khi người kế thừa vị trí gia chủ trong tương lai... Sứ mạng chính thức.

Trước ánh mắt khiếp sợ của Đỗ Trần, gia chủ tương lai, Anne nghiêm nghị quỳ xuống:

- Gia gia, xin mời nói.

- Đầu tiên, quên đi chuyện người nghe được trước kia về tổ tiên, nhớ kỹ những gì ta nói sau đây, sau đó vĩnh viễn chôn chặt trong lòng! Văn Thần ngũ gia, nguyên lai là Văn Thần ngũ đại nguyên soái! Năm vị nguyên soái khi còn sống chiến công hiển hách, được ngàn vạn nhân kính ngưỡng! Nhưng bị chết... không minh bạch.

Junker thở dài:

- Dùng tổ tiên nguyên soái Tucker của gia tộc ta làm ví dụ, tổ tiên chúng ta sống sót tới cuối cuộc Văn Thần đại chiến, lập thành Emerald... Nhưng sau khi đại chiến chấm dứt 10 năm, thân thể tổ tiên đột nhiên trở nên suy yếu, thậm chí ngay cả đầu khí bắt đầu thối lui! Chờ đến một ngày... người điên rồi, cả ngày lớn tiếng chửi đổng một câu - đại tai nạn tới rồi! Lời tiên đoán đại tai nạn rất cụ thể! Một ngày sau, tổ tiên đột nhiên thét lên một câu, nếu người thất bại, ta tự mình đi.

Nói đến đây, Junker quay đầu lại bất đắc dĩ cười với Anne:

- Nghe không rõ sao? Ta cũng không rõ, vì gia tộc, người ghi nhớ là tốt rồi.

Bọn họ không rõ, nhưng Đỗ Trần nghe được huyết mạch trương lên, hoàn toàn hiểu được.

Lời tiên đoán của Wolfe nói trắng ra là một câu nói, đại tai nạn sẽ phát sinh, muốn chạy thoát, mang theo Phá Khí huyền tới Vạn Lưu sơn...

So sánh tình báo trước sau, Đỗ Trần trong đầu hình thành một tràng cảnh rất rõ ràng, Wolfe nam hạ Thương Khung, cũng tại đảo Borg bị hải tộc tập kích có được đầy đủ lời tiên đoán, sau đó đi tới Vạn Lưu sơn - đây là chuyện biết được trước kia! Mà Junker nói cho hắn biết - Wolfe tại Vạn Lưu sơn thất bại, 10 năm sau Văn Thần lịch, từ hai thời gian này cho thấy, là 17 năm sau khi Wolfe nam hạ, đại tai nạn xuất hiện, cùng lúc đó, Lôi thần Tucker cũng phải đi vào phá giải đại tai nạn.

Junker tiếp tục nói:

- Tổ tiên nói "Minh phải đi", sau đó điên cuồng chạy xuống biển, từ vách núi đen ở phía bắc chạy đi! Thành viên gia tộc muốn đuổi theo, nhưng tổ tiên dù đầu khí suy thối, nhưng dù sao cũng là Văn Thần đại nguyên soái! Truy tung nửa ngày sau đã bị mất dấu, chỉ có thể theo dấu vết tìm kiếm hạ lạc của tổ tiên... Sau đó, bọn họ mạo hiểm vào Tánh Mạng mê cung truy tung gặp mấy bằng hữu.

Anne vội la lên:

- Chẳng lẽ là đội viên Văn Thần tứ gia đi tìm kiếm?

Junker trong mắt hiện lên một tia kinh hãi:

- Người nói đúng, ngay thời gian này, sáu vị nguyên soái còn sống sót sau Văn Thần đại chiến, ngoại trừ Margaret, tất cả đều gặp phải tình hình giống tổ tiên - điên rồi, kêu lên đại tai nạn tới rồi, sau đó tiến vào Tánh Mạng mê cung... Cùng giống nhau, vậy bọn họ thu về tìm tòi, trải qua thiên nan vạn hiểm, rốt cục một ngày bọn họ gặp tổ tiên gia tộc St. Barton - bắt diệt tử thần Linquin Barton!

455. Cứu Thế Chủ Đản Sinh

Bỗng Junker lại cười trào phúng:

- Nhưng Bắt Diệt Tử Thần chỉ để lại mấy món đồ vật cho đội tìm kiếm, cũng chỉ nói một câu "Không thể tưởng được là còn sống nhìn thấy các người, trước khi nghiên cứu hiểu được những đồ vật này, đừng tiếp tục tìm chúng ta..." Sau đó tuyệt khí! Mà mấy dạng đồ vật, là năm kiện chí bảo của Văn Thần ngũ gia chúng ta.

Một ngón tay chỉ Phỉ Thúy Ân, Junker nói:

- Mặc dù Li Qin Barton chưa kịp nói rõ ràng đồ vật này phân phối thể nào, nhưng ngũ gia chúng ta cũng rất dễ dàng hiểu được - thứ đồ mà tổ tiên khi còn sống yêu thích - tổ tiên của chúng ta khi còn sống thích đánh bạc, vậy Phỉ Thúy ẩn dấu chắc là lưu cho gia tộc ta! Mà Thú Hoàng Tỷ có pho tượng kim sư, nhất định là cho gia tộc thú nhân St. Barton... đây là lai lịch năm đại bảo vật của Văn Thần ngũ gia.

Anne kinh ngạc nói:

- Gia gia, Anne có một vấn đề, tổ tiên tứ gia chúng ta thì cốt vô tồn thì hợp tình hợp lý, nhưng nếu năm đó thì thể Li Qin Barton được phát hiện, vậy hôm nay, vì sao trên đại thảo nguyên chỉ có thánh mộ Auerbach?

Đây cũng là một câu hỏi Đỗ Trần đang muốn hỏi.

Junker gật đầu:

- Vấn đề của người hay lắm! Nhưng gia gia phải nói từ năm kiện đồ vật này - tổ tiên bọn họ bắt đầu nghiên cứu đầu tiên là Tinh Không chiến thần gia tộc phát hiện chúng có thể truyền thừa lực lượng, tiếp đó ngũ gia chúng ta đều phát hiện phương pháp truyền thừa! Nhưng 900 năm trước, gia tộc St. Darkeer cũng giống tổ tiên cùng người hôm nay, có được cơ hội truyền thừa, nhưng cuối cùng không có được lực lượng mà nhận được... rất bất đắc dĩ cười nói: "Nhận được một phần bản đồ quang ảnh, sau đó chúng ta mới biết, đó là bản đồ Tiêu Kinh (Văn Tiêu Kinh)."

Junker có chút buồn cười nói:

- Nơi này có bản đồ, tổ tiên nhấn lại, đầu khí bí tịch, thậm chí mật quyển đồ thuật của tổ tiên... rất buồn cười phải không? Nhưng tổ tiên chúng ta liên hệ tất cả những thứ đó lại phân tích, rốt cục 300 năm trước đưa ra một kết luận.

Đỗ Trần trong lòng mặc niệm:

- Ngũ thược tề, tỵ Tiêu Kinh hoán, thần lộ tấn.

Đúng là trước khi đại chiến Bowness, Susanna cùng Đỗ Trần giao dịch có nhắc tới câu nói đó. Lúc ấy căn cứ giải thích của Susanna, Đỗ Trần hiểu nó là... người cầm Thú Hoàng Tỹ có được một phần năm chìa khóa có thể tới Tiêu Kinh, có thể tìm được bí pháp Thần Hoàng lưu lại!

Lúc này Junker cất cao giọng nói:

- Ngũ thược tề, tỵ Tiêu Kinh hoán, thần lộ tấn! Cũng chính là nói, kẻ nào nắm giữ bí mật của năm kiện bảo vật, Vãn Thần ngũ gia phải mang nó tới Tiêu Kinh, tìm kiếm đồ vật Thần Hoàng lưu lại, sau đó đi giải cứu một hồi đại tai nạn, đồng thời cũng giải cứu năm vị tiên tổ.

Anne cũng giật mình nói:

- Li Qin Barton không phải đã chết sao? Vì sao còn phải giải cứu, chẳng lẽ tổ tiên chúng ta còn chưa chết?

Junker nghiêm nghị nói:

- Bây giờ gia gia lại trả lời người về thi thể Li Qin Barton năm đó, Li Qin Barton sau khi chết thì thi thể hóa thành tro bụi, hậu duệ gia tộc St. Barton khóc lóc thu tro cốt, chuẩn bị mang về đại thảo nguyên an táng. Nhưng người biết không, thú nhân mang đi mai táng đột nhiên phát hiện có quái lạ, thậm chí có chút việc mà nhân loại chúng ta không thể tiếp nhận. Nhưng cũng vì tập tục cổ quái của thú nhân, nên khi mai táng thi thể bọn họ phát hiện một đại bí mật - đó vốn không phải chính thức Li Qin Barton, mà chỉ là một quái vật có xương thú cùng da thú tạo thành.

Đồng dạng, Junker cùng Anne cũng không để ý tới loại tình huống này, nhưng Đỗ Trần... Đỗ Trần nhớ tới Julie, vậy, tổ tiên Vãn Thần ngũ gia, còn có tròng đại tai nạn, việc Wolfe nam hạ trải qua... đều có quan hệ tới Xích Quân. Đối lại, năm đó chúng thần vì Phá Khí huyền mà chết - Cuban, Mellon, Auerbach, Xi Gelu, cũng như Thần Hoàng Prince... đều là bị Xích Quân giết chết!

Đỗ Trần nghĩ vậy nổi da gà, Julie nói Xích Quân cường đại tới không thể tưởng tượng nổi... Đỗ Trần tin, tin triệt để, không dám có chút hoài nghi! Mẹ nó, ngay cả Thần Hoàng có thể bị giết chết!

Junker hét lớn một tiếng khiến Đỗ Trần bừng tỉnh.

- Anne, người tương lai sẽ kế thừa gia chủ sau đó là sứ mạng, chính là tiếp tục nghiên cứu năm kiện bảo vật, giải cứu tổ tiên, giải cứu đại tai nạn.

Đỗ Trần nắm chặt tay, thầm nói, không những tổ tiên của Vãn Thần ngũ gia các người, còn có chúng thần - cứu chúng thần là việc đại thiện cao nhất a!

Nhưng lúc này Anne lại hỏi một chuyện:

- Gia gia, ngài vừa rồi nói là chuyện hơn ngàn năm trước, chẳng lẽ tổ tiên nhắc tới đại tai nạn, vẫn tiếp tục sao?

- Đúng vậy! Kết luận phân tích của các tổ tiên là... tròng đại tai nạn vẫn tiếp tục, hơn nữa từ từ mở rộng! Cuối cùng, nó thậm chí có thể ảnh hưởng tới tính mạng thụ.

Đỗ Trần cả kinh, tay chân kích động run rẩy, trong lòng điên cuồng rống to:

- Tánh mạng thụ là cái gì? Hạch tâm của thế giới, là trụ cột của cả thiên địa! Nó bị hủy, thì là diệt thế! Mà mình cứu tánh mạng thụ cũng không phải nói đùa - lão tử đã bắt được Sophie của Xích Quân làm tù binh, đã có đầu mối... Tuyệt Cơ, chờ ta bắt quái toàn bộ nổ, đánh bại Margaret rồi tới cưới người.

Đỗ Trần thật sự vô cùng kích động, bỏ qua rất nhiều câu đối thoại của Junker cùng Anne, bắt quá Đỗ Tư vẫn lắng nghe, hẳn nếu muốn biết chỉ cần hỏi ngũ ca là được.

Chờ khi Đỗ Trần tỉnh táo, Junker đã phân phó Anne chuẩn bị tiếp nhận.

Chỉ nghe lão gia tử cười nói:

- Hãy đi đi, nhìn xem người có thể được gì từ Phỉ Thúy ẩn, là lực lượng, hay cảnh báo, hay là một vài thứ cổ quái gì đó.

Anne cười cười:

- Vô luận là cái gì, vậy đều là di vật của tổ tiên mà Anne phải tôn trọng, gia gia, ta bây giờ nên làm thế nào?

- Không dụng đấu khí, tựa như hôm nay Betty cùng Francis đổ đấu, bắt đầu xoay tròn linh điểm, chờ khi hạt xúc xích dừng lại trong nháy mắt thì quán chú tinh thần lực vào! Loại phương pháp truyền thừa này... không phải đồ thuật cao thủ thì không thể làm được!

Anne y theo phân phó, tay phải kẹp Phỉ Thúy ẩn, không chút để ý quang hoa, Phỉ Thúy ẩn xúc xích lại chuyển động trên mặt bàn, một lát sau, dần dần dừng lại, linh điểm! Tinh thần lực của Anne lập tức tiến vào... quang mang màu xanh biếc đột nhiên phóng ra từ Phỉ Thúy ẩn, Junker mừng rỡ:

- Thành công.

Đỗ Trần cũng chăm chú nhìn chăm chăm Phỉ Thúy ẩn, trong lòng cũng mừng cho Anne không biết đã đoạt được thứ gì. Dần dần, quang mang màu xanh biếc, trong đó xuất hiện vài đạo quang hoa màu vàng cùng màu trắng, Junker nhướng mày:

- Ta nắm đó trong khi kế thừa câu thông chỉ xuất hiện quang mang màu xanh biếc... chẳng lẽ lúc này không phải có được lực lượng, mà là tin tức chưa biết?

Nghĩ vậy, Junker thoáng cảm thấy thất vọng. Bất quá Anne tựa hồ đắm chìm trong một trạng thái kỳ diệu, hai tròng mắt màu lam nửa nhắm nửa mở, chớp động quang mang khác thường, lẳng lặng nhìn Phỉ Thúy ẩn. Lục, bạch, kim ba màu đan vào nhau, thông thả, quang mang màu xanh biếc hình thành bối cảnh một mảnh thảo nguyên, mà quang mang màu trắng cùng màu vàng hội tụ lại, vụn vụn... chốc lát vỡ ra, ngay cả lão gia tử Junker cũng bị quang mang chói rọi làm mờ mắt!

Đỗ Trần cùng Đỗ Tư mục lực không bị ảnh hưởng, vẫn nhìn quang ảnh xuất hiện do Phỉ Thúy ẩn chiếu ra, thấy rõ hình vẽ cuối cùng là gì, Đỗ Trần cười khổ:

- Xem ra, Anne nhận được cảnh báo của Tucker, nhưng cảnh báo này...

Đỗ Tư nhìn chăm chăm, khó hiểu lắc lắc đầu:

- Cũng quá lạ? Chờ khi quang mang yếu đi, Junker mới chậm rãi mở mắt, chỉ thấy thảo nguyên xanh đã biến mất, mơ hồ hiện ra một người mặc áo trắng mang trường kiếm, tóc vàng mắt xanh, dung mạo tuấn lãng...

Lão gia tử đột nhiên tưởng mình bị hoa mắt, suýt nữa đứng không vững! Anne cũng khôi phục bình thường, vừa thấy người trong ảnh là ai, cổ cứng ngắc không chuyển động, cũng sững sờ nhìn Junker đang khiếp sợ:

- Gia gia, sao lại thế, sao lại là Francis?

Đỗ Trần cười quái dị nói:

- Ngũ ca người xem mũi người kia cùng mũi ưng của ta thì đẹp hơn, đây là điểm khác nhau rõ ràng nhất giữa ta cùng Wolfe!

- A, thật sự là! Bất quá ta nói người quá giống Wolfe, ngũ ca ta thiếu chút nữa nhận sai, coi hình vẽ trở thành người thật.

Đỗ Tư bĩu môi, đột nhiên đôi mắt tỏa sáng, quang mang tà ác:

- Francis, xem ý tứ của Anne cùng Junker... bọn họ hình như cũng không biết Wolfe, mà coi người trong ảnh là người.

Đỗ Trần cũng ngạc nhiên nói:

- Ta cũng đang nghĩ, Wolfe năm đó đích thật là xoá đi hết thấy dấu vết tồn tại của mình, thậm chí ngay cả hậu đại tử tôn gia tộc St. Kain đều không biết... nhưng tổ tiên gia tộc Tucker cũng là đại nguyên soái Văn Thần, càng là quen biết Margaret, bọn họ hẳn là có đủ lý do biết Wolfe.

Đỗ Tư lại đảo mắt, Đỗ Trần giật mình hiểu ra, hai người trong thần niệm đồng thanh:

- Biết tên, không biết dung mạo.

Đỗ Tư cười quái dị:

- Đúng vậy, nếu bọn họ biết dung mạo Wolfe, vậy dẹp qua sự hiểu rõ của Anne với người, chỉ cần nhìn kỹ, dám chắc có thể nhận ra cái mũi khác biệt, nhưng Anne không có nhận ra, vậy...

Đỗ Trần cười xấu:

- Vậy gia tộc Tucker đã nhận định, tổ tiên bọn họ lưu lại cảnh báo là ta, Francis.

Hai người dự cảm, một hiểu lầm tuyệt vời tựa hồ sẽ xảy ra... trong lúc này, Phỉ Thúy ẩn chẳng những phát ra quang ảnh, đương nhiên lại quát ra một thanh âm hùng hậu, bất quá thanh âm tựa hồ bị quấy nhiễu, rất không rõ ràng, tạp âm đứt quãng, chỉ có mấy câu nói rõ, mà mấy câu nói rõ là... Bọn nhỏ, bất luận các người là hậu duệ nào trong Văn Thần ngũ gia chúng ta, cần phải nhớ kỹ người này!

Hắn là trí giả vĩ đại nhất, tiên tri thần bí nhất, thần nhân từ nhất... chúng ta năm người từng không tin lời đại tiên đoán của hắn, hiểu lầm hắn, thương tổn hắn, đến khi hắn độc thân nghênh chiến thất bại, đại tai nạn chính thức xảy ra, chúng ta hối hận, đau lòng, tiếc hận... Bọn nhỏ! Chúng ta không thể xác định hắn thất bại, chỉ tin hắn, đuổi theo hắn.. hắn là cứu thế chủ cuối cùng trong đại tai nạn, hắn sẽ dẫn các người đi tới con đường hy vọng cuối cùng.

Thanh âm đến đó dừng lại, mà Junker cùng Anne mở to mắt nhìn, ngây ngốc nhìn Francis trong hình vẽ,... cứu thế chủ, Francis? Lão thiên a?

456. Bàn Cờ Cùng Ô Mai Của Liya

Chẳng những Junker cùng Anne chấn kinh á khẩu không trả lời được, Đỗ Trần cùng Ngũ ca cũng sửng sốt hồi lâu. Có một đoạn thoại này, chuyện năm đó cũng rõ ràng hơn một chút - Wolfe có được Phá Khí huyền, hơn nữa truyền cho rất nhiều người, nhưng sau đó chỉ cần người nào có Phá Khí huyền đều không tránh được vận mệnh tử vong! Wolfe mất đi bằng hữu, tình nhân, người nhà, trong lòng áy náy hối hận, nhưng cũng tràn ngập nghi hoặc. Bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể hi vọng vào chiêm tinh thuật thần kỳ đoán định thiên cơ, mà giá phải trả là mạng hắn! Sau chuyện này không cần nói thêm, Wolfe trải qua hải tộc kiếp sát ở đảo Borg, rốt cục nhận được đầy đủ lời tiên đoán, cũng biết hai điểm mấu chốt chứng cứu đại tai nạn - Phá Khí huyền cùng Vạn Lưu sơn.

Vì vậy Wolfe cố gắng liên lạc với người có Phá Khí huyền, mấy vị nguyên soái còn sống sót, còn có Thần Hoàng Prince! Nhưng mấy vị nguyên soái cùng Thần Hoàng mới đầu cũng không tin Wolfe, thậm chí có thể xảy ra một số chuyện không thích thú gì. Vì vậy, Wolfe độc thân đi tới Vạn Lưu sơn, mặc dù cuối cùng thất bại, nhưng Wolfe cũng không chết, mà sau đó lại thành lập Da Tát giáo hội. Cùng lúc đó, mấy vị nguyên soái cùng Thần Hoàng sống tới sau khi đại chiến chấm dứt, nhưng đại tai nạn không thể tránh khỏi, ngay cả Thần Hoàng cũng không có chạy thoát khỏi vận mệnh tử vong! Mà mấy vị nguyên soái tinh thần thất thường, ngẫu nhiên thanh tỉnh, bọn họ hối hận năm đó không tin tưởng Wolfe, càng hi vọng bằng vào Phá Khí huyền bản thân nắm giữ giải cứu đại tai nạn, vì vậy cũng đi, nhưng đi rồi không trở về, chỉ để cho một quái vật có dáng vẻ Li Qin Barton mang theo ngũ bảo Văn Thần trở lại, nói cho hậu nhân tin tức... tiếng nói phát ra từ Phỉ Thúy ẩn cũng không khoa trương.

Wolfe nửa đời lãng đãng công tử, nhưng nửa đời sau vì bằng hữu chết đi mà dùng mệnh đoán thiên cơ, lại độc thân đi đối phó, cố gắng dùng lực bản thân thay đổi càn khôn, ngăn cản diệt thế đại nạn, bi tráng làm sao? Hắn đích xác xứng đáng với mấy đánh giá của mấy vị nguyên soái - trí giả, tiên tri, nhân vật mấu chốt cuối cùng có thể phá giải đại tai nạn... cứu thế chủ. Mà mấy vị nguyên soái không biết tin Wolfe chết nên dấn dò hậu nhân tìm Wolfe. Hơn nữa trợ giúp hắn chứng cứu đại nạn, tự nhiên cũng là chuyện thuận lý thành chương... không chút nghi vấn, lời nhấn lại đều nói về Wolfe.

Nhưng... Junker cùng Anne không biết Wolfe có dạng gì, mà coi hắn thành Francis. Đầu vầng mắt hoa một hồi, Anne phản ứng đầu tiên:

- Gia gia, chuyện có chút khó hiểu! Tổ tiên nói, năm đó năm vị nguyên soái gặp người trong ảnh, người trong quang ảnh ít nhất cũng hơn ngàn tuổi, mà Francis mới 19 tuổi.

Junker nhíu mày suy tư một hồi:

- Anne, người nói... có thể hay không Francis cũng không chính thức là Francis? Mà là một vị thần đã sống hơn ngàn tuổi giả mạo thân phận Francis? Francis vốn là một kẻ ngu ngốc, nhưng sau năm hắn 15 tuổi, đầu khí tiến bộ cơ hồ dị thường. còn có... đủ loại kỳ quái có thể bảo chứng cho hoài nghi này.

Anne có chút sững sốt, hồi lâu mới gật đầu nói:

- Dích xác có thể có loại này... nhưng gia gia, tôn nữ nghi tới một loại khá có thể - hình ảnh của người trong ảnh cũng không phải Francis, mà là một vị thần rất giống hắn! Mà cứu thế chủ tổ tiên nhắc tới cũng là vị thần kia.

Đỗ Trần trong lòng cười thầm:

- Đúng vậy! Anne đã nghĩ tới chân tướng sự thật, nhưng các người có thể xác định sao?

Junker mê hoặc thở dài:

- Ai, mỗi lần một tin tức đều là đứt quãng, khiến người ta phải suy nghĩ... Anne, người hết sức hiểu rõ Francis, nhìn kỹ quang ảnh chút nữa, chú ý tới chi tiết - chúng ta trước tiên xác định người trong quang ảnh đến tột cùng có phải là Francis không!

Đỗ Trần trong lòng căng thẳng, chẳng lẽ hiểu lầm tuyệt vời này sẽ bị phá bỏ sao? Junker có lẽ nhìn không ra sự khác nhau, nhưng Anne hiểu rõ mình, chỉ cần lưu ý cái mũi có thể phát hiện ra người trong quang ảnh không phải là Francis, mà là mặt một người khác. Đỗ Trần bắt đầu lo lắng, nhưng lúc này quang ảnh vẫn đang rõ ràng, nhưng lúc Anne tiến tới gần phía trước, Francis trong ảnh đột nhiên chớp động, bắn về phía Anne. Anne cả kinh, nhưng tốc độ của bóng người kia thật quá nhanh.

Ngay cả lão gia tử cũng mới giơ tay chuẩn bị cứu viện, khuôn mặt Francis đã đi tới trước mũi Anne, sau đó... quang ảnh hư hóa, phân tán thành ngàn vạn ánh sáng xanh, trắng, vàng theo hai mắt Anne nhập vào cơ thể. Anne cảm giác cả người nóng bức, tinh thần lực càng chấn động:

- Gia gia, đây là...

Junker nhướng mày, lập tức cười to:

- Ta hiểu rồi! Thiên tài, thật sự là thiên tài a! Anne, người chẳng những có được lời nhắc nhở của tổ tiên, hơn nữa đồng thời cũng có được lực lượng, một lần có được hai loại, ha ha, quả nhiên là thiên tài trong ngàn năm qua của Vãn Thần ngũ gia.

Anne thở phào nhẹ nhõm:

- Nhưng gia gia, ta, ta không có cảm giác được lực lượng tăng lên, chỉ có chút khó chịu.

- A a, gấp cái gì! Lực lượng của tổ tiên khổng lồ cỡ nào, người mặc dù là người kế thừa một bộ phận nhỏ, nhưng vậy cũng đủ cho người tiêu hóa một thời gian.

Junker cười giải thích phương pháp tiêu hóa, lại nhíu mày, dậm chân tiếc hận:

- Đáng tiếc hình ảnh đã không còn, chúng ta không có cách nào xác định người bên trong tới tột cùng có đúng là Francis không.

Mà Đỗ Trần đang âm thầm vuốt mũi cười, hình ảnh biến mất, tử vô đối chứng... Junker nói:

- Anne, tối nay ta gọi Francis tới thư phòng của ta, vốn định nhân hôm nay cho trợ giúp hắn, đổi lại một chút lợi ích, đồng thời, ám chỉ cho hắn Margaret đã tới, buộc hắn sớm rời khỏi thành Emerald! Nhưng hôm nay xem ra... đêm nay ta phải thử quan hệ của hắn với cứu thế chủ, thử thế nào, người nói một câu.

Đây xem như một lần dạy bảo gia chủ tương lai. Anne trầm ngâm hồi lâu:

- Bây giờ đơn giản có hai loại có thể - đầu tiên, Francis là cứu thế chủ đã hơn ngàn tuổi giả mạo! Thứ hai, Francis không có quan hệ cứu thế chủ, chỉ là dung mạo rất giống! Mà hai mẫu chốt khác nhau này là... tuổi, gia gia có thể nắm điểm này mà tính toán.

Junker rất hài lòng gật gật đầu:

- Gia gia cũng nghĩ vậy, tốt lắm, chúng ta đi ra ngoài.

Mặc dù trong lòng tồn tại nghi hoặc, nhưng lão gia tử phi thường hài lòng với lần thu hoạch này, cười thích thú đi ra ngoài, mà Đỗ Trần lại càng hài lòng với thu hoạch lớn này, bám lên người Anne rời đi. Chỉ có Anne cúi đầu đi theo sau Junker, trong lòng khổ sở, hồ đồ rồi, mình trở thành người thừa kế số 1 của gia tộc, còn được lực lượng của tổ tiên, nhưng... mình chính thức muốn điều này sao? Có đôi khi, mình thật sự rất hâm mộ Avril, dù trong phong tuyết nhưng vẫn cứng rắn, không chút lo nghĩ, không chút lùi bước một lòng lo nghĩ tới Francis.

Khi Đỗ Trần trở lại phòng khác, Liya đang ôm hai hài nhi đánh cờ, Đỗ Trần đột nhiên hiện thân, khiến nàng giật mình sợ hãi:

- Đại ngu ngốc, người có đúng là muốn dọa lão nương không? Liya vén tóc lên nhìn Đỗ Trần.

Đỗ Trần cười a a, tiếp lấy Alex:

- Alex, người đã ra gặp người rồi sao? Hiểu được tháng hai có mấy ngày chưa?

Lúc này đây, tiểu tử kia chẳng những không có đỏ mặt, ngược lại khóc lóc ngẩng đầu lên, ôm đầu nói:

- Tại các người chê cười, cao thủ lĩnh ngộ càng sâu hơn một tầng cảnh giới - cao thủ chính thức, không cần biết đếm.

Tiểu tử này... Đỗ Trần bị nhi tử làm cho không biết nói gì. Hắn nói với Liya:

- Mới vừa rồi Alex nói có thể có tình huống ngoài ý muốn, thật là bị hắn nói đúng...

Hắn lập tức nói chuyện trong mật thất cho Liya. Liya nghe xong, mắt hiện lên một chút bối rối khó hiểu, cười nói:

- Nói như vậy, Anne xem như nhân họa đắc phúc? Ai nha nha, đại ngu ngốc, nhân gia kia đều dùng mạng đổi bài cho người, người định cảm tạ người ta thế nào đây?

Nàng ôm tiểu Bối Bối, tay vỗ nhẹ vào mông tiểu nha đầu kia một chút. Tiểu Bối Bối hiểu ý, lập tức cười xấu vỗ tay nói:

- Sợ rằng ba ba phải lấy thân báo đáp.

Đỗ Trần không có chú ý tới ánh mắt Liya, lập tức trừng mắt với nữ nhi, nói với Liya:

- Anne, phần nhân tình này ta ghi nhớ, nhưng cũng chỉ ghi nhớ nhân tình của nàng.

Nói xong, hắn không để ý tới cảm tình của nàng.

Thật sự? Liya có được đáp án khiến nàng yên tâm, trong lòng lại cười không nổi, Anne vĩ đại cũng bị nhìn bằng con mắt này, tương lai gia chủ Tucker nguyện ý vì một nam nhân liều mạng đổi bài, nhưng nam nhân này chỉ cảm tạ nàng, mà không có cảm tình... a. Vậy chủ nhân của lọn tóc dài màu đen là ai, người đến tột cùng là nữ nhân thế nào? Đương nhiên có thể khiến Francis nhất tâm không đổi, không chia ra một chút cảm tình cho người khác?

Không đợi Đỗ Trần phát hiện tâm tư của mình, Liya thu nụ cười lại, nghiêm mặt nói:

- Cứu thế chủ xuất hiện thật sự ngoài ý muốn, nhưng cũng là một phần kinh hỉ.

Khi Đỗ Trần gật đầu cam chịu, Liya móc từ túi lấy ra mấy quả ô mai, vỗ vỗ bàn cờ trước mặt:

-Ặc, giả thiết đây là Phỉ Thúy ẩn.

Nàng dùng ba hạt ô mai một lớn hai nhỏ đặt trên bàn cờ rồi chỉ vào hạt ô mai lớn nhất nói:

- Đây là Margaret, mà hai hạt nhỏ là gia tộc Tucker và chúng ta...

Thẩm Thủy Hồ, Tucker, Đỗ Trần thần giáo, tam gia ở đây, Margaret nhất gia lớn nhất, Đỗ Trần yếu nhất, đây là thể cục trước mắt ở vùng biển Emerald.

- Nhưng ngoài bàn cờ này.

Liya lại lấy một viên ô mai không lớn không nhỏ đặt bên cạnh Margaret cười nói:

- Từ việc Margaret không liên lạc với Kiếm Nô cùng Long Tước cho thấy, nàng cũng không biết người ở ngay thành Emerald, càng không phải vì Francis tới! Vậy nàng tại sao tới? Tới gia tộc Tucker? Không có khả năng! Cho nên... trên thực tế biển Emerald còn tồn tại đệ tứ gia, mạnh mẽ đủ để khiến Margaret phải đối phó bọn họ! Cũng chính là nó.

Ngón tay nàng chỉ vào hạt ô mai không lớn không nhỏ. Đỗ Trần nhìn bốn hạt ô mai trên bàn cờ, ba hạt ô mai nhỏ đều vây quanh hạt lớn nhất Margaret, tựa hồ biết Liya muốn nói gì. Liya mỉm cười:

- Đối phó cường giả, đơn giản phải dùng phương pháp hợp tung! Hôm nay Margaret đích thân tới, Thẩm Thủy Hồ tại vùng biển Emerald là lớn nhất, muốn đối phó nàng, chúng ta tốt nhất hợp tung với thành Emerald, tam gia liên thủ chống lại Thẩm Thủy Hồ! Vậy... Francis, chúng ta phải làm gì.

Đỗ Trần vuốt mũi:

- Đúng vậy, chúng ta bây giờ muốn làm hai việc, thứ nhất là tìm được đệ tứ gia, liên hợp bọn họ, thứ hai... để cho gia tộc Tucker tin tưởng ta là cứu thế chủ, từ đó toàn tâm toàn lực ủng hộ ta.

- Người không phải muốn biết Dịch Cốt cùng Arthur đi làm gì sao?

Liya cười nói:

- Dịch Cốt am hiểu truy tung nhất đã dẫn hải quân đại tam giác đi tìm tòi vùng biển phụ cận, tìm đệ tứ gia cho người! Mà người,... chỉ cần chuyên tâm lừa Junker là được.

Đỗ Trần cổ tay chớp động, theo thói quen lại muốn vỗ Liya, bất quá rất nhanh không chế được. A, huynh đệ này vẫn hình dáng cũ, luôn có mặt khi mình gặp phiền toái, chuẩn bị cho mình cả đường lui. Cầm kích nhìn thoáng qua Liya, Đỗ Trần lại hỏi:

- Arthur đâu? Hắn đi làm gì rồi?

Liya cười chỉ bàn cờ:

- Francis, khi đánh cờ, người chiếm cứ thượng phong, hết thấy đều nắm trong tay, sợ nhất là phát sinh tình huống gì?

Đỗ Trần cười nói:

- Đương nhiên sợ nhất thể cục bàn cờ bị rối loạn, khiến cho hết thấy đều không nắm trong tay ta nữa.

Liya cười nói:

- Hôm nay Margaret tại biển Emerald, trên bàn cờ này, vừa vặn ở vào vị trí thượng phong. Cho nên, ta làm loạn thể cục mà Margaret nắm giữ, làm yếu đi khả năng nắm giữ cục diện của nàng... Arthur đã học Lôi Vân đại trận đệ nhất kích, cần phải dùng hạm đội Renault xuất ra Lôi Vân đại trận, treo lên cờ của Sư Tâm vương, làm giả Sư Tâm vương Alonso trọng phản biến Emerald, tạo áp lực với Margaret.

Đỗ Trần nhìn bàn cờ của Liya, không nói chuyện có thể nói, còn muốn nói cái gì? Thể cục cùng kế hoạch đã nói nhưng khi đó Liya đã rõ ràng, mình thật sự phí tâm tư hỏi han làm gì? Thật lâu sau, Đỗ Trần không nhận được vỗ vỗ vai Liya:

- Đa tạ.

- Là huynh đệ trong nhà, khách khí cái gì?

Liya cười híp mắt cầm ô mai trên bàn lên, từng viên từng viên bỏ vào miệng, hình như ô mai rất là chua, chua khiến nàng nhếch miệng, đôi mắt to ẩn ẩn lệ quang...

Trong khi đó, sau nửa ngày bận bịu, trời đã tối sầm, "đông đông", có người hầu gõ cửa:

- Francis công tước đại nhân, lão gia tử của chúng ta mời ngài tới thư phòng của người.

Đỗ Trần khoác trường bào, ra hiệu thành công, miệng lại chậm rãi khuyên bảo:

- Ăn ít ô mai chút, xem người sắp thành bộ dáng gì rồi! Đỗ Tư, người đánh thức Snoopy đang ngủ trong Liên Hoa, chúng ta đi, để lão quật lư tin tưởng, cứu thế chủ phải tên là... hắc hắc, Francis!

457. Cứu Thế Chủ "luyện Thành" Như Thế Nào?

Ngay khi Đỗ Trần theo người hầu đi tới, trong thư phòng của Junker vang lên tiếng của đại tổng quản Keane gõ cửa:

- Lão gia tử, ngài tìm ta có việc gì?

Junker đang cúi đầu đọc sách, nghe vậy ngẩng nhìn Keane mang theo lễ phục đại diện, phân phó:

- Francis sẽ rất nhanh tới đây, ta sẽ ở trong phòng thiết yến chiêu đãi hắn, do người hầu hạ, đi tới chuẩn bị đi.

Keane nghe được sững sốt, mình là tổng quản của gia tộc, bình thường chỉ có trong khi chiêu đãi quốc vương hay nữ hoàng mới dụng mình hầu hạ, mà gia yến bình thường tùy tiện tìm một tiểu quản gia có thể được rồi... xem ra lão gia tử đêm nay muốn cùng Francis nói một sự tình trọng yếu, nếu không, hẳn lão nhân gia sẽ không vận dụng tổng quản gia tộc phục vụ tửu yến. Nghĩ vậy, Keane không dám do dự, vừa muốn ra ngoài thay đồ, lại nghe lão gia tử phân phó:

- Trong hầm có hai loại rượu, người mang mỗi loại ra một bình, chờ khi dâng rượu thì hỏi.

Keane lại càng sững sốt, càng kinh nghi, hầm rượu là nơi cất giữ vật phẩm cơ mật của lão gia tử, một khi vận dụng thứ trong đó, nhất định là xảy ra chuyện quan trọng có liên quan tới tương lai gia tộc. Tối nay lão gia tử rốt cuộc muốn nói chuyện gì với Francis? Rất nhanh, Keane chuẩn bị tốt hết thảy, hai bình rượu được Junker chỉ định cũng được mang tới, nhưng Keane liếc nhìn rượu bên trong, lần thứ ba sững sốt, xấu hổ hỏi:

- Lão gia, Keane vô năng, không nhìn ra lai lịch hai loại rượu này, xin ngài chỉ bảo.

Trong bữa tiệc của quý tộc, có một lễ tiết là vấn tửu (hỏi rượu), chính là hỏi khách nhân thích uống loại rượu gì. Hơn nữa giới thiệu tửu sắc, Keane thân là tổng quản gia tộc Tucker cực kỳ chú trọng lễ tiết, năng lực phẩm tửu giám tửu tự nhiên là cao nhất tam đại lục, nhưng Keane cũng không biết tên hai loại rượu này...

Chuyện này có chút cổ quái. Lão gia tử khẽ ngẩng đầu, chậm chậm nói:

- Màu đỏ gọi là Matt, màu lam gọi là Fuding Lin.

Keane nghi hoặc nhìn Junker:

- Lão gia, hai loại rượu này Keane chưa từng nghe qua. Xin ngài nói lai lịch của chúng, nếu không khi vấn tửu Keane sợ sẽ thất lễ.

Junker mỉm cười:

- Người không cần biết lai lịch hai loại rượu này. Đêm nay vấn tửu trong tiệc cũng không sợ thất lễ, cứ nhìn ánh mắt ta mà làm việc là được.

Keane dù sao cũng là lão quản gia của gia tộc hơn 10 năm, trung tâm cảnh cảnh, lại nắm quyền lớn. Junker liền giải thích:

- Đêm nay, ta sẽ dụng hai loại rượu này thử Francis, về phần thử cái gì, người không nên hỏi.

Keane vốn muốn ngậm miệng, nhưng trong lòng còn nói thầm... hai loại rượu, có thể lộ ra cái rắm a? Lão gia tử bỏ quyển sách trong tay xuống, cười thích thú nhìn hai bình rượu. Ban ngày trong khi thương nghị

cùng Anne, Francis cùng cứu thế chủ đơn giản có hai loại quan hệ - một là cứu thế chủ giả mạo thân phận Francis. Hai là Francis có dung mạo tương tự cứu thế chủ, mà hai loại tình huống này mấu chốt là tuổi. Hừ, Francis, người tuyệt đối không thể tưởng được, trong tửu yến "vấn tửu" nhìn có vẻ bình thường, kỳ thật là thử tuổi của người... Đáng tiếc, hai bình rượu ngon đã cất quá ngàn năm.

- Đông! Đông!

Người hầu ở ngoài gõ cửa bẩm cáo:

- Lão gia, Francis đại công tước đến.

- Cho mời vào.

Nhìn thấy đi vào chỉ có Đỗ Trần, lão gia tử đột nhiên phát hiện, cảm giác mình nhìn tiểu tử này có chút khác lạ, trước kia thấy hắn là một tiểu hồ ly, tinh minh xảo trá, nhưng lúc này nhìn lại... sao lại có chút thần thánh cùng cao quý? Chẳng lẽ là ảo giác, tác dụng phụ khi mình biết về cứu thế chủ? Junker trong lòng là lạ. Một chuỗi lời khách sao không có giới hạn được tuôn ra, Đỗ Trần được mời tới ngồi bên bàn rượu trong phòng, hàn huyên vài câu đơn giản, Junker đánh mắt, Keane mang rượu từ trong hầm tới, cúi mình hỏi:

- Công tước các hạ, ta nơi này chuẩn bị Fuding Lin cùng Matt, ngài thích loại nào?

Junker mặt không chút đổi sắc, nhưng một đôi mắt ưng nhìn chăm chăm, lúc Keane vấn tửu lóe ra vài tia tinh quang khó phát hiện, trộm nhìn phản ứng của Đỗ Trần!

- Quân gia Keane khách khí rồi.

Đỗ Trần bĩu môi, mình là một tiểu thâu, sao lại hiểu được chất lượng của rượu? Tùy tiện chọn một cái là được, nhưng lúc hắn định mở miệng, thì Snoopy trong Liên Hoa được giấu trong tay hét lớn:

- Trong khi người làm bộ suy nghĩ, ta có chuyện phải nói.

Đỗ Trần môi run lên, làm bộ suy nghĩ nên uống loại nào, chỉ nghe thổ gia nói trong tai.

- Francis, hai loại rượu này có chuyện. Rượu Matt trong Vấn Thần đại chiến, là liên tịch hội nghị cao nhất của Ma tộc xử tử binh từ trung tướng trở lên của nhân loại nên loại ma tửu giết người này được gọi là Mạt Dao tửu, nấu ra cực ít, ta cũng chỉ thấy được một lần khi biến thân giả dạng đại tướng Ma tộc trộm tin tình báo.

Đỗ Trần sờ mũi, tửu yến bình thường, dùng loại rượu giết người của Ma tộc sao?

Snoopy lại nói:

- Mà Fuding Lin càng xưa hơn, là từ thời đại anh hùng, anh hùng thành bang Einstein xuất chinh thì tiến hành dâng rượu, cũng cực kỳ ít! Hiểu được ý tứ của Junker sao? Nếu người chọn loại rượu Matt nhiễm đầy máu tươi của anh hùng, chỉ cần là Vấn Thần anh hùng sẽ không chọn loại này, vậy chứng minh người nhất định chỉ có 19 tuổi, tuyệt không có khả năng là cứu thế chủ hơn ngàn tuổi! Mà người nếu chọn Fuding Lin, Junker sẽ từng bước thử rượu, mà phán đoán người có phải là cứu thế chủ hay không!

Đỗ Trần trong lòng chấn động, nguyên lai thử không phải dùng ngôn từ, mà là ở tiểu tiết cơ hồ không ai chú ý tới. Hoàn hảo, mình biết Junker muốn dùng tuổi kiểm chứng, đặc ý mang theo Snoopy đã được gọi dậy đặt trong tai, lại dùng bí pháp cách âm... Nếu không cứ thế này, mình cho dù biết rõ Junker muốn thử tuổi mình, cũng đã thất bại. Junker lão lừa già này thật lợi hại.

Trong lúc này Snoopy cười hắc hắc:

- Tôn nhi, nếu muốn cho Junker tin tưởng, người là cứu thế chủ của anh hùng thời đại giả mạo thân phận Francis, vậy người lựa chọn Fuding Lin, hơn nữa làm ra bộ dáng nhớ chuyện xưa, chứng minh người không phải không hiểu mà chọn loạn vậy, cam đoan có thể lừa lão lừa già.

Đỗ Trần mỉm cười, nhìn Keane đang chuẩn bị dâng rượu:

- Đa tạ quân gia Keane, vậy... Matt đi.

Matt ư? Lời này nói ra, phản ứng của mọi người khác nhau. Junker sắc mặt không đổi, trong lòng lại nói, hừ, vô luận là tình huống gì, Văn Thần anh hùng tuyệt đối sẽ không chọn Matt, loại ma tửu đầy máu của chiến hữu thân nhân! Cho nên Francis nhất định không biết mà chọn loạn. Nói cách khác, Francis, không phải "thần bí cứu thế chủ" sống hơn ngàn năm giả mạo.

Mà Snoopy vội la lên:

- Người làm cái gì vậy? Chẳng lẽ người không muốn lừa lão lừa già sao?

Trong lòng mọi người không giống nhau, Đỗ Trần từ trong tay Keane tiếp nhận một chén rượu Matt, có chút buồn cười. Thần niệm nói với Đỗ Tư:

- Nói với Snoopy, thủ pháp lừa lọc của hắn còn quá kém, xem thiếu gia ta biểu diễn cho hắn xem đây...

Nói xong, Đỗ Trần cầm chén đứng lên, mặt hướng nam, nhẹ nhàng đổ rượu lên mặt đất.

Junker nhất thời sắc mặt âm trầm, cử động này thật quá không tôn trọng chủ nhân:

- Francis, người làm vậy là có ý gì?

Đỗ Trần buông chén rượu, buồn bã thở dài:

- Lão gia tử, thật không dám giấu, chén rượu Matt này là ta vì Đỗ Trần thần mà rót xuống.

Junker trong mắt tinh quang chợt lóe:

- A? Tại sao?

Đỗ Trần không đáp, trịnh trọng lấy tất cả số rượu Matt mà Keane lấy ra từ hầm đổ hết xuống đất. Tất cả đều đổ hết rồi. Thấy Keane thốt nhiên giận dữ, nhưng ngại lễ tiết, chỉ có thể nhẫn nhịn, lúc này Đỗ Trần mới buồn bã nói:

- Rượu Matt là Mạt Dao tửu do Ma tộc nấu ra! Mà huynh đệ của Đỗ Trần thần - Lankaqiaqia Dhari đã chết dưới đồ đao Matt... ai!

Một tiếng thở dài, khiến tâm tư lão gia tử hoàn toàn rối loạn, đáng chết, Francis cũng không phải không hiểu rượu mà chọn bừa, mà có thân thích của Đỗ Trần thần chết dưới rượu Matt này, vậy Francis thân là Đỗ Trần thần sứ, dụng rượu Matt đổ xuống đất là thiên kinh địa nghĩa, đây mới là phản ứng mà Đỗ Trần thần sứ nên làm, cũng là cách làm phù hợp thân phận quý tộc. Nhưng... Francis biết ngụ ý của hai loại rượu, vậy kết luận của mình đã bị bác bỏ, Francis còn có thể là cứu thế chủ giả mạo không?

Lúc này Đỗ Trần cúi mình nói:

- Lão gia tử, ta cũng không dám nói dối, ta chưa từng gặp qua Lankaqiaqia Dhari tiên tri, cũng không có bao nhiêu sùng kính cùng cảm tình với hắn! Nhưng ta hôm nay hết thấy đều do Đỗ Trần thần cấp cho, nhìn thấy huyết tửu đã sát hại huynh đệ của Đỗ Trần thần nếu không đổ đi, vậy ta còn thể diện đi gặp Đỗ Trần thần của ta sao? Mong rằng lão gia tử thứ lỗi.

Junker cười quái dị nói:

- Cách làm của các hạ là đúng, ta nếu vì việc này mà trách tội người, chẳng phải là không rõ thị phi sao? Bất quá... Lankaqiaqia Dhari tiên tri là ai? Chẳng biết vị tiên tri này năm đó thuộc chiến khu nào? Hôm nay, được giáo đình cung phụng ở tầng nào trong thần điện?

Là hậu duệ của gia tộc Tucker, Junker đương nhiên biết tiên tri thời Văn Thần có ai, nhưng hắn chưa bao giờ nghe qua cái tên Lankaqiaqia Dhari, tâm trọng tò mò, thuận miệng hỏi một vấn đề bình thường. Nhưng Đỗ Trần nghĩ, Lankaqiaqia Dhari? Cái rắc a, lão tử mười phút trước cũng không biết hắn là ai! Hắn là ai vậy! Tuy nhiên, Đỗ Trần thần sắc có chút khó nói:

- Lankaqiaqia Dhari tiên tri thuộc chiến khu Einstein, nhưng thanh danh không hiển lộ, trong thần điện giáo đình cũng không có thần vị của hắn...

Lão gia tử trong lòng khinh thường hừ một tiếng, không dám nói, vậy Lankaqiaqia Dhari dám chắc là một vô danh tiểu tướng, có chút chiêm tinh thuật thô sơ giản lược mà thôi, loại tiểu tướng này trong thời Văn

Thần nhiều như lông trâu, mình không biết cũng đúng. Nhưng tiếp đó Đỗ Trần hình như ý thức được sự khinh thường của lão gia tử, trong lòng vội vã cấp cho Lankaiaqia Dhari một chính danh, làm đẹp thể diện của Đỗ Trần thần, nói:

- Lão gia tử không nên hiểu lầm, huynh đệ của thần ta từng đắc tội với mấy đại nhân vật, các chính khách quy tội "tuyên truyền đại tai nạn" nhiều loạn quân tâm mà bài xích hấn, cho nên cả đời bình dân... kỳ thật huynh đệ của thần ta tinh thông chiêm tinh thuật, nói về năng lực, có tư cách đứng trong thần điện của giáo đình.

Keane nghe tới, lời này là lời khách sáo tạo mặt mũi cho quý tộc! Nhưng lão gia tử nghe được "đại tai nạn", "đắc tội đại nhân vật" hai cái mấu chốt này, trong lòng chấn động mạnh. Tổ tiên cảnh báo, cứu thế chủ nói ra đại tai nạn, nhưng các nguyên soái không tin, còn hiểu lầm, thương tổn cứu thế chủ. Chẳng lẽ... Lankaiaqia Dhari chính là cứu thế chủ mà tổ tiên nói tới? Nghĩ vậy, đầu ngón tay Junker run nhẹ, tiếp đó thử nói với Đỗ Trần:

- Nguyên lai là như thế, chuyện trên chính trường vốn rối loạn khó chịu, nhưng nói ra đại tai nạn làm nhiều loạn quân tâm, tội danh này thật quá buồn cười! Chẳng lẽ năm đó quân pháp của thần thánh liên minh xử tội này ra sao?

Lão lừa già, đang chờ những lời này của người. Đỗ Trần cười nói:

- Theo thần ta nói, các chính khách có mặt mũi nói Lankaiaqia Dhari tuyên truyền thế giới sắp bị hủy diệt, cổ động chúng tướng cứu giúp thoát khỏi đại tai nạn. Nếu cẩn thận suy ngẫm, đây không phải là trợ giúp Ma tộc làm loạn bố cục quân sự của thần thánh liên minh sao? Hơn nữa Lankaiaqia Dhari dứt khoát nói, cho dù hấn cứu thế giới thất bại, nhưng chiêm tinh thuật nói cho hấn, ngày sau sẽ có kế thừa giả của hấn hoàn thành nghiệp lớn cứu thế! Còn kế thừa giả ư? Hừ, cách nói này so với tà giáo dị đoan có gì khác nhau...

Junker đột nhiên cảm thấy lông trên người dựng đứng, tựa như bị điện giật, thân thể khẽ run lên, kế thừa giả, kế thừa giả,... Đáng chết. Ta cùng Anne đều quên mất loại cứu thế chủ thứ ba có thể. Lão gia tử sống hơn trăm tuổi, năng lực không chế tâm tình hơn xa thường nhân, cơ hồ trong nháy mắt, lão liền khôi phục bình thường. Thậm chí ngay cả Đỗ Trần không có phát hiện lão có tâm tình biến động, nhưng Đỗ Trần nói:

- Francis, lão già vừa rồi khẽ run lên, người nói có tác dụng rồi.

Đỗ Trần cười thâm trong lòng, miệng lại nói một cách bất đắc dĩ:

- Ai, lời này có thể đáng tin, nó được nói ra bởi các đại nhân vật, quân pháp xử trí tự nhiên cũng thành! Kết quả, huynh đệ của thần ta cả đời không được gì, cuối cùng chết dưới đồ đao Matt... Quên đi, lão gia tử, chúng ta không đề cập tới chuyện này nữa. nói chuyện chánh sự, ngài đêm nay tìm ta tới có chuyện gì?

Junker vốn định kiểm chỗ tốt, nhưng "kế thừa giả" ba chữ phảng phất như cự chùy ngàn cân đánh vào ngực. Lão nắm chặt nắm tay một chút, cười nói:

- Lão nhân muốn hỏi một câu, hai nhà chúng ta... có thể hợp tác không?

Kiểm chỗ tốt nào chứ, lộ ra Margaret đã tới, Junker lão gia tử cuối cùng cũng không nói kế hoạch đã định trong lòng ra, chỉ là nói kế hoạch hợp tác với Đỗ Trần, kế hoạch rất công bình. Chờ đến rạng sáng, tiệc rượu vãng, Junker phất phất tay với Keane:

- Hãy đi đi, tiếp tục chủ trì đại diện.

Chờ khi Keane ra cửa, lại gõ bàn:

- Anne, đều nghe rõ rồi chứ?

Anne cười khở từ gian bên cạnh đi vào:

- Gia gia, tôn nữ vừa rồi nghĩ tới loại khả năng thứ ba.

- Nói đi.

- Cảnh báo của tổ tiên bị đứt quãng, ngữ nghĩa không rõ, cũng không có đề cập tới tên cứu thế chủ, hơn nữa cũng không có minh xác cứu thế chủ cuối cùng sống chết ra sao! Mà chúng ta có đúng là có thể giả thiết, cứu thế chủ không phải là một người, mà là một loại sứ mạng tương truyền?

Nụ cười của Anne có vài phần quái dị:

- Hoặc là nói, năm đó tổ tiên chúng ta đích xác gặp phải một vị cứu thế chủ, nhưng vị cứu thế chủ kia đã chết, nhưng sứ mạng của người đó truyền thừa, cho tới này, truyền cho Francis?

Dừng một chút, Anne tổng kết:

- Vậy lời cảnh báo đầy đủ của tổ tiên là, năm đó mấy vị nguyên soái không tin lời tiên đoán của cứu thế chủ, còn vì vậy mà bức hại hắn, cuối cùng cứu thế chủ ôm hận mà chết! Sau đó các tổ tiên phát hiện lời tiên đoán là thật, bắt đầu hối hận, cũng nhắc nhở chúng ta tìm kiếm người thừa kế của cứu thế chủ, sau đó truy tìm người thừa kế chứng cứu đại tai nạn - mà người trong ảnh ảo, kỳ thật cũng không không phải cứu thế chủ, mà là dung mạo người kế thừa.

Junker lại hỏi:

- Nhưng thời gian Phỉ Thúy ẩn đản sinh là ngàn năm trước, tổ tiên sao có thể biết dung mạo người kế thừa ngàn năm sau chứ?

- Gia gia, có nhiều phương pháp giải thích lắm! Ít nhất, cứu thế chủ có thể đoán trước đại tai nạn, vậy hắn có thể đoán xuất dung mạo của người thừa kế, nói cho tổ tiên không? Hoặc là, cứu thế chủ không chỉ truyền thừa sứ mạng, hơn nữa ngay cả dung mạo cũng có thể truyền thừa - Mỗi một đời cứu thế chủ hẳn là cùng một bộ dáng, loại tình huống này rất thường gặp trong đầu khí truyền thừa. Còn có...

Liên tục nói vài loại có thể, Anne cũng nhú mày nói:

- Gia gia, mặc kệ thế nào, phương án người thừa kế đều có thể chứng minh cứu thế chủ là Francis 19 tuổi.

Junker im lặng không nói gì, Anne cũng nhú mày nói không ra lời. Thật lâu sau, Junker hỏi:

- Chúng ta nên đối đãi với Francis thế nào? Thật sự nghe lệnh hắn?

- Tôn nữ không dám dễ dàng đưa ra kết luận, gia gia, chúng ta gia tộc Tucker cũng không thể tự tiện đưa ra kết luận, tốt nhất... là Văn Thần ngũ gia chúng ta thương lượng một chút.

- Ừm, gia gia cũng đang muốn triệu tập gia chủ Văn Thần ngũ gia thương nghị! Tuy nhiên ngũ gia mật hội không thể nói mở là mở, ít nhất phải mười ngày mới tụ tập được năm vị gia chủ...

Junker vỗ bàn nói:

- Thôi, để cho Francis an tâm ở lại thành Emerald mười ngày. Nếu Margaret tới, Junker ta sẽ cho mụ dừng bước. Ta không tin Margaret thật sự dám cùng Văn Thần ngũ gia chính diện trở mặt.

Trên đường trở về phòng ngủ, khoe miệng Đỗ Trần thủy chung lộ ra nụ cười mỉm. Đi tới cửa phòng, Snoopy đột nhiên kêu to:

- Cao! Tôn nhi, người quả thật là cao minh! Biện pháp lừa người của ta thật sự đã bỏ đi rồi.

- Hiểu được chưa?

- Hiểu được rồi, lừa đảo cấp thấp, nói cho người khác một đoạn lời nói dối! Mà lừa đảo cao minh, là cung cấp cho người ta một đường suy nghĩ, để bọn họ tự mình nghĩ tới đáp án chúng ta muốn! Khó nhất là cả đêm đều không nói ra cái gì về cứu thế chủ, tất cả lời nói đều không có chứng cứ để tra cứu. Nói nhảm tử vô đối chứng, nếu có một ngày chuyện lộ ra, gia tộc Tucker cũng không có cơ tìm người phiên toái, chỉ có thể oán mình nghĩ sai.

Đỗ Trần dụng bí pháp truyền thanh âm vào tai:

- Đây không phải chủ yếu nhất, đêm nay ta làm kỳ thật có một mục đích - để cho gia tộc Tucker nghĩ Francis chính là cứu thế chủ, mà không phải ai giả mạo, càng không phải chỉ có dung mạo tương tự! Ba loại phương án khác nhau... khác nhau lớn chứ.

Snoopy cẩn thận ngẫm nghĩ, cuống quýt gật đầu:

- Gia ta thấy rằng, gia tộc Tucker mặc dù tin người là cứu thế chủ, tuy nhiên trong lòng còn có nghi vấn, không có khả năng lập tức phò tá người, nhưng cũng sẽ trợ giúp người! Phò tá, trợ giúp, cái này cũng khác nhau lớn đó.

Đỗ Trần cười:

- Trước mắt trợ giúp cũng đủ rồi, sớm hay muộn, bọn họ cũng sẽ phò tá ta thôi.

Bởi vì mình tuyệt sẽ không buông bỏ việc cứu Tánh Mạng thụ, việc thiện lớn nhất - cứu thế giới! Vậy, tự biến mình thành cứu thế chủ sao không thể?

Lúc này đây, Margaret đặc phái Tuyết Cơ, Kiếm Nô, Long Tước ba người tới, đã là chính diện giao phong với Đỗ Trần. Đỗ Trần có thể dụng Thanh Vân chạy đi, tránh thoát được lúc này. Nhưng hẩn chạy được, thành Duerkesi chạy được sao? Cho dù Đỗ Trần cam nguyện bỏ lại thành Duerkesi, mang theo cả nhà dụng Thanh Vân đi xa, nhưng loại cuộc sống "chó nhà có tang" này lúc nào mới kết thúc?

Cho nên Đỗ Trần không hề tránh né, hoặc là nói, pháp bảo quẻ thứ 5 cũng cho hẩn đủ tin tưởng, để cho hẩn dùng cùng Margaret đánh một trận, đánh không thắng, ta còn có thể chạy thua người sao? Hơn nữa nguyên nhân trọng yếu nhất để Đỗ Trần ở lại biển Emerald là... Tuyết Cơ mất tích còn chưa tìm được.

Thời gian mấy ngày này, Đỗ Trần âm thầm thúc giục Goethe tăng cường tìm kiếm, nhưng hải quân đại tam giác chẳng những vô công mà về, thậm chí sau khi tới lục địa ở gần đó tìm kiếm một phen, cũng không kết quả.

Đỗ Trần ngày càng lo lắng, tình huống ngoài ý muốn khiến Đỗ Trần bận bịu. Ngày thứ tư sau khi đánh cuộc, người hầu gia tộc Tucker tìm Đỗ Trần:

- Đại công tước các hạ, không lâu trước huyết động xuất sự kia lại giết người. Hiện nay, gia tộc chúng ta tổn thất không nhỏ, mà ngài dù sao cũng là người duy nhất tiến sâu vào trong huyết động còn có thể sống trở về, lão gia tử muốn mời ngài tới vách núi đen phía bắc một chuyến, bây giờ lão gia tử đã ở đó.

Siêu cấp hỏa hệ dị thú nọ lại tác quái sao?

458. Đầu Hoài Tổng Bão

Thật tâm mà nói, Đỗ Trần đối với hỏa hệ dị thú cũng không có hứng thú quá lớn, bởi vì, có thể đốt cháy Đỗ Tư hóa thành thể khí, gần mười ngày mới có thể khôi phục như cũ, lực lượng bậc này, Đỗ Trần không muốn trêu chọc. Nhưng gia tộc Tucker không thể dung cho loại uy hiếp này ở trong nhà mình, hôm nay tìm tới trước cửa Đỗ Trần, hẩn cũng không thể không đi ứng phó một chút.

Đỗ Trần mang thổ gia Snoopy từ trong Liên Hoa ra, đưa cho Liya:

- Bây giờ Andy cùng Đỗ Tư đi với ta, Liya các người ở lại chỗ này, cẩn thận chút, Margaret không biết lúc nào sẽ đột nhiên xuất hiện.

Liya nháy mắt:

- Ta lúc nào khiến người lo lắng?

Đỗ Trần nở nụ cười, đánh thức Andy, rồi hướng ra bờ biển. Trên đường, những lời Đỗ Tư nói mấy ngày hôm trước còn vang vọng bên tai: "Francis, dưới huyết động nọ là một tiếp điểm với Tánh Mạng thụ, ngày đó ta để cho Arthur chờ bên ngoài, tự mình đi xuống, không lâu sau đó, đại khái dưới đất khoảng 1000 mét phát hiện nhiệt lượng tính mạng thể, ngũ ca ta thấy thứ đó rõ ràng, rất dễ nhìn, viên cầu khổng lồ có tính mạng, đại khái cao mười thước, đường kính năm sáu thước, tánh mạng nhiệt lượng trên người cực kỳ khổng lồ... ta hoài nghi đó là một dị thú hình tròn hoặc là một quả trứng của dị thú."

"Nhưng mà đang lúc ngũ ca ta nghĩ tiếp tục đi xuống, quả trứng nọ đột nhiên bộc phát ra ngọn lửa, hỏa điểm mạnh mẽ khiến cả vách Tánh Mạng thụ cũng bị phá hủy. Nhưng ngũ ca ta là ai? Liên Hoa bung ra,

nhờ Tánh Mạng mê cung phức tạp ngăn trở ngọn lửa, chạy thực mạng ra ngoài, chẳng những chạy ra ngoài, lại có thời gian thuận đường cứu Arthur.”

Lão gia tử được kể nên cũng biết tình huống sau khi tiến vào, mới có thể tổ chức đội thăm dò thứ tư, nhưng không tưởng, ngay khi thành viên của đội tiến vào mê cung, dị thú nọ lại bộc phát ra cường đại hỏa diễm, khiến bọn họ cháy sạch đến xương cũng không còn! Bất đắc dĩ, lão gia tử mới tìm tới Francis.

Mắt thấy đã tới bờ biển, Đỗ Trần hỏi:

- Ngủ ca, người nói, vậy tốc độ lửa cháy nhanh, hay tốc độ Thanh Vân của ta nhanh hơn?

Ngủ ca cười vô sỉ nói:

- Sao? Người muốn đi nhìn dị thú kia một lần sao? Nói như thế, nếu người cách ngọn lửa ngoài năm mươi thước, tuyệt đối có thời gian chạy trốn. Nhưng nếu hấn phóng hỏa bên người người... hắc hắc, người chờ chết đi.

Ngọn lửa đương nhiên nhanh tới bước này sao?

Đỗ Tư lại nói:

- Nhưng Tánh Mạng Mê Cung lại giúp người - ngọn lửa đốt cháy vách tính mạng cần một đoạn thời gian, thừa dịp này người có thể tránh né. Nhưng nếu người cùng dị thú nọ đối đầu tại đại bình nguyên, xin lỗi, người chỉ có một đường chết.

Cuối cùng, ngủ ca nghiêm mặt nói:

- Ngủ ca đã từng thấy qua thực lực của Bowness, cho dù đã tề tụ năm đại nguyên tố mạnh như thập tứ cấp đầu thần Bowness, một khi bị ngắm chuẩn, cũng đừng nghĩ tránh thoát ngọn lửa.

Đỗ Trần tròng mắt, thật lâu sau không nói gì.

- Sao? Sợ rồi a?

Đỗ Trần nhìn ngoài khơi, khóe miệng lộ ra nụ cười mỉa:

- Nghe thế, người khiếp nhược sẽ nghĩ tới trốn tránh, nhưng người thông minh sẽ nghĩ... Bowness không thoát, vậy Margaret thì sao? Đỗ Tư, ta bắt đầu cảm thấy hứng thú với dị thú nọ rồi.

Ngay khi Đỗ Trần tới bờ biển, cùng Junker thương nghị cụ thể kế hoạch thăm dò, dưới biển sâu, trên mặt cát ở đáy biển rất bình thường.

Một nhóm quân đội ước chừng hơn trăm người, trầm mặc, toàn bộ do nữ nhân tạo thành, chiến giáp nhũ trắng bó sát người, sau lưng một thanh trường kiếm, mà trong đó một người đang áp tai xuống cát, lắng lắng nghe ngóng gì đó.

Chỉ chốc lát sau, nàng đứng dậy đi tới trung tâm đoàn quân trước một cái kiệu, còn cách kiệu đã trầm giọng nói:

- Nguyên soái, mới vừa rồi dưới Tánh Mạng mê cung lại có ngọn lửa cường đại phát ra, mặt tướng đã xác định vị trí - hướng đông nam, dưới đất 1000 mét.

Người trong kiệu tựa hồ suy tư cũng không có đáp lại.

Nữ tướng lại nói:

- Hôm nay tướng quân Kiếm Nô cùng Long Tước các hạ đang ở thành Emeral, xin nguyên soái ra lệnh, chúng ta có nên triệu hồi các nàng, thông tri gia tộc Tucker, sau đó từ mệnh môn phía bắc thành Emerald tiến vào Tánh Mạng mê cung?

Người trong kiệu Hừ một tiếng:

- Không cần, hành động lúc này, ngoại trừ các người không được tiết lộ cho bất luận kẻ nào, muốn vào Tánh Mạng mê cung, chỉ có một đường mệnh môn thôi sao?

Ngoại trừ mệnh môn, còn có phương pháp gì có thể tiến vào Tánh Mạng mê cung?

Đương nhiên có.

Không một tiếng động, nước biển bốn phía đột nhiên bắt đầu chuyển động, trong khoảnh khắc tạo thành một thủy long gào thét, thủy long xoay tròn, tụ lực, quay đầu nhắm đáy biển, cơ hồ không bị ngăn trở gì. Thủy long xuyên qua cát biển, đánh vào Tánh Mạng thụ, đào ra một động đủ để dung nạp nhuyển khiếu.

Người trong khiếu lạnh nhạt nói:

- Không cần lo lắng biến hóa trong Tánh Mạng mê cung, bốn soái trên đường sẽ cho nổ tung vách Tánh Mạng thụ, khởi khiếu, trực tiếp tới nguồn của ngọn lửa đó. Trước tiên dùng Thảm Thủy thần vụ che giấu khí tức, chờ đến gần ngọn nguồn của ngọn lửa, đổi sang dùng ẩn hình trận pháp.

Bách giáp nữ tử quân đoàn nâng khiếu tiến vào Tánh Mạng mê cung. Rất quỷ dị, trong biển sâu lại xuất hiện một huyết động, nước biển hẳn là phải điên cuồng tràn vào, nhưng sau khi đội quân biến mất, nước biển vẫn xoay quanh cửa động, không thể tiến vào trong! Rất nhanh, cát chảy che giấu cửa động, tựa hồ cái gì cũng chưa có phát sinh...

Chỉ chốc lát sau, mấy người thần bí xuất hiện trên bãi cát vừa rồi, sương mù nhàn nhạt bao phủ trên người bọn họ.

Tổng cộng có mười một người, trong đó lão Bowen răng vàng cảm thấy kỳ quái:

- Margaret thật kiêu ngạo, một đường hủy đi Tánh Mạng thụ tiến vào, nàng không sợ trước khi thấy dị thú thì nàng đã tiêu hao dấu khí sao?

Demis phì cười nói:

- Làm nổ tung vách Tánh Mạng thụ chỉ cần lực lượng thập nhị cấp, Margaret thân là thập tứ cấp dấu thần, khư khư vách Tánh Mạng thụ có thể tiêu hao của nàng bao nhiêu lực lượng?

Nói xong, hai người liếc mắt nhìn nhau, bắt đầu cười hắc hắc, nói với mấy người phía sau:

- Chúng ta từ xa đi theo, chờ Margaret cùng dị thú nọ đánh nhau tới lưỡng bại câu thương là lúc.. hắc hắc, sau lưng mục vụ đao! Bất quá chú ý, không nên tới gần Margaret năm trăm thước, nếu không dù là Bi Ca vân vụ cũng đừng nghĩ giúp chúng ta giấu diếm lỗ tai mục - lão yêu bà nọ cảm giác lực dù kém Long Tước nhưng khoảng cách mấy trăm thước đừng nghĩ giấu diếm nàng.

Bi Ca tử sĩ mở ra cát biển, theo đó tới cửa động mà Margaret mở ra, như cá chui vào.

Tuyết Cơ đi cuối đội ngũ, nàng đột nhiên dừng bước, chần chờ:

- Ta, ta không nên tiến vào.

Demis quay đầu lại nhìn thoáng qua Tuyết Cơ, suy nghĩ một chút, đột nhiên đưa cho số 9 một cái dây thừng:

- Cũng tốt, ngươi cùng số 9 chờ ở chỗ này. Số 9, trói Tuyết Cơ lại.

Số 9 Roland sững sờ:

- Trói lại?

Tuyết Cơ cười cười:

- Bát tỷ phu, Demis đại nhân lo lắng cho ta, một khi bọn họ phát sinh chuyện ngoài ý muốn, gia sư thấy được Tuyết Cơ bị trói, Tuyết Cơ có thể giải thích. Mà ngài, ngài cũng có thể lợi dụng Tuyết Cơ, dùng Tuyết Cơ để đàm phán, trợ giúp đại nhân Demis.

Roland bĩu môi, trói Tuyết Cơ, đưa mắt nhìn các thành viên Bi Ca tử sĩ khác tiến vào Tánh Mạng Mê Cung...

Vách núi đen phía bắc thành Emerald, ngoài khơi.

Junker nhíu mày hỏi:

- Francis, ngươi thật sự muốn độc thân dò xét huyết động này?

Đỗ Trần cười nói:

- Lão gia tử yên tâm, ta từng trốn thoát một lần, hiểu rõ tình huống, lần này cũng sẽ không chết trong đó.

Junker có vài phần không muốn cho Đỗ Trần mạo hiểm. Mới vừa rồi Đỗ Trần đưa ra ý kiến một mình đi thăm dò, lão chán động trong lòng. Trước kia Francis chết thì chết, gia tộc Tucker ngoại trừ Anne có lẽ không ai để ý tới sinh tử của hắn, nhưng bây giờ không giống, Francis là kế thừa nhân của cứu thế chủ.

Đỗ Trần suy nghĩ, dị thú có thể uy hiếp sinh tử của Margaret, khách khách, đây là cơ hội khó gặp, chẳng lẽ dị thú này chính là đệ tứ gia (Thế lực thứ 4 mà Liya nói trong lúc bày bàn cờ phân tích cục diện) mà Liya vẫn muốn kiếm tìm? Dù sao Đỗ Tư nói, năm mươi thước là khoảng cách an toàn, vậy mình đi xuống, còn cách năm mươi thước thì nói chuyện với dị thú nọ được không? Đàm phán thành công, mọi người cùng đối phó Margaret, đàm phán không được, lão tử vận động Thanh Vân, chạy thoát...

Junker kéo tay Đỗ Trần:

- Francis, người là khách, ta lão nhân này cam đoan người an toàn trong khoảng thời gian này. Vậy ta soái lĩnh Lôi Đình quân tinh duệ cùng người đi một phen.

Đỗ Trần khoát tay, nói:

- Lão gia tử, ngài thân phận tôn quý, sao lại có thể mạo hiểm? Hơn nữa, lão gia tử ngài giúp ta quá nhiều, lúc này đây, coi như vẫn bồi bổ chút tâm lực vì gia tộc Tucker.

Nói xong, không đợi lão gia tử ngăn trở, Đỗ Trần hóa thân hơi nước, trùng vào biển sâu.

Phốc, nhìn bọt nước bắn lên, Junker cau mày, không thể tưởng Francis tiểu tử này còn có vài phần nghĩa khí, xem ra hắn là loại người đối với bằng hữu thì hết lòng, mà với địch nhân thì không từ thủ đoạn.

- Lôi đình đệ nhất quân toàn viên nhập hải phong tỏa cửa vào huyết động, một khi tình huống có biến, mặc kệ đối thủ là ai, không tiếc hết thảy, dùng lôi đình vũ trận tiếp ứng Francis.

Đỗ Trần ở trong biển nghe được những lời này, cười cười, lắc mình tiến vào huyết động.

Andy, Đỗ Tư còn có Đỗ Trần ba người ngồi trên Liên Hoa, vừa vào động đã dùng 19 để ẩn mình. Cứ như vậy, Đỗ Trần không lo lắng dị thú phát hiện bọn họ, không sợ nó không kịp nghe chuyện liền phóng hỏa... Tựa hồ vận mệnh nữ thần làm trò cười, Margaret cũng ẩn hình tiến vào huyết động.

Rất nhanh tìm tới mệnh môn, vừa vào, Andy mặt mày ủ rũ:

- Lão thiên a, giấc mộng của ta, cái mũi của ta, nơi này mùi thật khó ngửi.

Dị thú nọ trước sau tổng cộng hai lần phóng hỏa, mỗi lần hỏa đều thiêu đốt vách tường bên trong, đại hỏa qua đi, cây cối bị đốt tạo mùi, bộ dáng thê thảm... trước mắt Đỗ Trần hiện ra.

Đập vào mắt là cảnh sắc khắp nơi gỗ bị cháy đen, có khói xanh, tựa hồ tuyên cáo, nơi này vừa mới phát sinh hỏa hoạn, bất quá năng lực khôi phục của Tánh Mạng thật sự kinh người, chẳng những đã tiêu diệt ngọn lửa, hơn nữa có nơi còn mọc ra cành lá xanh biếc.

Biến hóa của Tánh Mạng mê cung rất nhanh, lối vào dùng Chỉ Gian Sa làm ký hiệu, một đường rải cát, như vậy, hắn mới có thể không lạc trong mê cung quỷ bí khó lường... cứ như vậy, đoàn người tiến xuống dưới...

Đỗ Tư đột nhiên ngước đầu lên, nghiêm nghị nói:

- Francis, quả cầu dị thú nó động rồi.

- Có thể xác định nó vì sao di động không?

- Không rõ, ta không có phát hiện tình huống dị thường gì ở phụ cận, dị thú đó đột nhiên tự di động, tốc độ rất chậm, bất quá lại đang gia tốc.

Đỗ Trần sờ mũi:

- Từ phương thức chuyển động của dị thú cho thấy, nó đang tránh né cái gì đó, còn chuyển phương hướng, không ở một chỗ?

- Chuyện này rất trọng yếu, nếu dị thú muốn đổi chỗ, vậy không phải là nó đang tránh né... Đáng chết, có thể khiến dị thú này sợ hãi chạy trốn, vậy đối phương có thực lực cỡ nào?

Đỗ Tư nhắm mắt "nhìn", dậm mạnh chân:

- Đáng chết, tánh mạng khí tức của dị thú nọ ngày càng yếu, gần như biến mất, ngũ ca ta căn bản nhìn không thấy.

Cường giả có thể giấu diếm sự điều tra của Đỗ Tư cũng không khiến Đỗ Trần ngạc nhiên, dù sao sở trường của Đỗ Tư không phải điều tra thăm dò.

Liên Hoa ẩn tàng khí tức, 19 ẩn hình, Thanh Vân bay nhanh, sợ cái gì? Đỗ Trần hừ một tiếng:

- Chúng ta tiến nhanh hơn, tới nơi hẩn biến mất.

Lời còn chưa dứt, Liên Hoa đã như điện xạ phi hành trong Tánh Mạng mê cung, liên tục xuyên qua cửa động quỷ bí, nhanh chóng mở ra rồi hợp lại, ngay khi Đỗ Trần tiến vào trong một thông đạo trống trải, Andy đột nhiên ngừng ngừng, trong đầu hồn nói:

- Mùi thật thơm,... Andy đói bụng.

- Phốc.

Cơ hồ đồng thời, Liên Hoa của Đỗ Trần như chạm vào thứ gì, mềm mại, như là một tấm vải mềm, Liên Hoa rất dễ dàng xé rách tấm vải tiến vào trong, không biết là nơi nào... nhưng Đỗ Trần tập trung nhìn vào trong thông đạo trống rỗng, chẳng lẽ mình lao vào bức tường không khí?

Lúc này thì, thông đạo đột nhiên hiện ra hơn trăm bóng người, trong đó có một cái kiệu, gương mặt nhìn lên, bên trong có một nữ nhân vận trang phục võ tướng, hơn ba mươi tuổi...

Nữ nhân nọ trong mắt tinh quang chột lóe:

- Có người ẩn hình giống chúng ta, thánh nữ binh đoàn, phong tỏa tất cả cửa xuất nhập.

Nói xong, nàng phất tay chộp tới rèm kiệu nơi bị rách.

459. Lỵ Nhi, Nàng Có Khỏe Không?

Margaret trong lòng kinh sợ, nàng mới rồi lệnh Thẩm Thủy thánh nữ binh đoàn dụng trận pháp làm biến mất hình tích, không một tiếng động tiến tới mục tiêu, nàng tự tin vô cùng, thủy trận này chính là trận pháp nàng dùng trong Văn Thân đại chiến khi tranh đấu với Ma tộc, hết sức diệu dụng, quả nhiên có thể biến mất hết thấy dấu vết sự sống, thần không biết quỷ không hay tới gần mục tiêu, hơn nữa đối thủ lần này đích xác không có phát hiện ra thánh nữ binh đoàn.

Nhưng ẩn hình thuật của đối thủ không chút nào kém thủy trận, nếu không phải vải che kiệu xao động, bản thân sợ rằng trước khi bị người ta tập kích còn chưa có phát hiện.

Hừ, để cho đối thủ tiến vào trong kiệu, khoảng cách với mình bất quá hơn mười thước, uy nghiêm Thương Khung đại nguyên soái ở đâu, tôn nghiêm của đệ nhất cao thủ nhân loại sau Thần Hoàng ở đâu? Margaret thịnh nộ, chưởng phong sắc bén tức giận phóng ra, mặc dù nhìn không được đối thủ ẩn hình, nhưng chưởng phong phát ra bao trùm tất cả khu vực trước cửa nhuyễn kiệu, toàn phương vị công kích.

Đỗ Trần tại Liên Hoa âm thầm kêu khổ, lão thiên a, vận mệnh nữ thần không phải đang trên ta chứ? Mặc dù không nhận ra nữ nhân trước mắt là ai, nhưng nghe một câu Thẩm Thủy thánh nữ binh đoàn còn không đoán ra thân phận của đối thủ ư, đầu óc Đỗ Trần có để móc ra rồi cho lợn ăn.

- Là lão yêu bà...

Tay Margaret như tia chớp, thần niệm Đỗ Trần thậm chí chưa kịp nói ra đầy đủ, vạn hạnh, ngũ ca cùng hẩn tâm tư giống nhau, trong phút chốc tiếp quản Liên Hoa, thả ra Thanh Vân, như điểm lưu vân bay ra ngoài kiệu...

- Oanh!

Chưởng phong đánh sượt qua Thanh Vân, ngoài kiệu hiện lên một tầng bọt nước xanh lam.

Khó khăn lắm mới tránh thoát, Đỗ Trần lau mồ hôi lạnh trên trán. Hoàn hảo, hoàn hảo Thanh Vân rất nhanh... tại chỗ này cùng Margaret đấu, tuyệt không thể dùng võ, chờ khi trở về, kéo theo gia tộc Tucker chơi với nàng! Giương mắt nhìn tình hình thông đạo, Đỗ Trần không dám dừng lại:

- Đỗ Tư, động khẩu mặt phải.

- Biết rồi.

Ngũ ca thao không Thanh Vân hướng một động khẩu sắp biến mất.

Theo quân lệnh của Margaret, ngay khi nàng ra tay tấn công Đỗ Trần, hơn trăm thành viên Thảm Thủy thánh nữ binh đoàn theo bản năng phản ứng, mỗi người đều hiện lên một tầng quang mang úy lam trên thân, khoảnh khắc tất cả quang mang tập trung lại, hợp thành một vòng bảo hộ đầu khí phong bế toàn bộ khu vực, hay là nói từ lung, cố gắng vây khốn đối thủ ẩn hình.

Quang mang nhanh chóng hợp lại, trong nháy mắt khi chúng hợp lại, một tia Thanh Vân đã vượt qua khe, trực tiến vào cửa động...

Thanh Vân cực nhanh, đích xác có khả năng chạy trốn trước mặt Margaret.

Mất thấy động khẩu ngay trước mắt, Đỗ Trần nghe thấy tiếng mắng...

- Đỗ Đình, ta *** con mẹ ngươi! là lão mẫu Tánh Mạng thụ?

Đỗ Trần sửng sốt, tình hình trước mắt cho hắn biết vì sao Đỗ Tư mắng to. Nguyên lai, mê cung tánh mạng thụ đáng chết đương nhiên... bắt đầu biến hóa. Cái cửa động chạy trốn biến mất. Ngũ ca liều chết dựa vào Thanh Vân mới không có lao thẳng vào vách tường, nhưng quay đầu lại nhìn, sau khi biến hóa, có một đường ra sau lưng Margaret...

Lúc này, từ lung của thánh nữ binh đoàn đã thành hình, vây chặt đoạn thông đạo có Đỗ Trần - bọn họ bị vây trong không gian hẹp.

- Hừ! Không thể tưởng được đương kim còn có cao thủ ẩn hình cao minh thế.

Margaret chậm rãi đi xuống từ kiệu, một thân chiến giáp màu ngân bạch bao lấy vóc người lả lướt, tóc nàng đương nhiên cũng màu ngân bạch, tùy ý buông sau gáy, mặc dù bộ dáng hơn ba mươi tuổi, nhưng vẫn phong vận như cũ, có thể tưởng tượng, khi nàng tuổi còn trẻ thì là tuyệt sắc mỹ nhân cỡ nào.

- Ẩn ẩn tàng tàng tính gì là bản lĩnh, ra đi.

Thanh âm Margaret tràn ngập uy nghiêm, gợi nhớ tới phong tư nàng năm đó thống soái thiên quân vạn mã.

Đỗ Trần ngẩng nhìn thông đạo đã hoàn toàn bị phong kín, trong lòng thầm kêu khổ, chuyện này tới quá đột ngột! Chờ đến lúc này, đầu óc hắn mới chính thức phản ứng, suy nghĩ một lần nữa trở nên rõ ràng, lão yêu bà tại sao lại xuất hiện chỗ này, hai người tại sao thiếu chút nữa đánh nhau, đây không còn trọng yếu nữa, trọng yếu là mình làm sao có thể chạy thoát trước mắt Thương Khung nguyên soái Margaret! Đỗ Trần dùng thần niệm phân phó:

- Đỗ Tư, cho Liên Hoa biến thành nhỏ nhất, tìm chỗ lõm trên vách Tánh Mạng thụ núp vào.

Margaret lệnh thánh nữ binh đoàn phong bế tất cả đường lui, chậm bước tiến tới trong không gian phong bế, lạnh lùng đánh giá từng tắc vách tường:

- Đương nhiên có thể tránh thoát một chưởng trước mặt ta, tốc độ của ngươi rất nhanh, ngàn năm qua, ta chỉ thấy tốc độ này ở Phi Dực tinh linh! Bất quá thực lực của ngươi nhất định không có đạt tới thập nhị cấp, nếu không, ngươi có thể đánh xuyên vách Tánh Mạng thụ, lợi dụng tốc độ của ngươi chạy trốn... ngươi tự xuất hiện, hay chờ bản soái dụng bí pháp chưng phát mỗi tắc không khí nơi này bức ngươi xuất hiện?

Nói xong, Margaret trên người đột nhiên nổi lên lửa xanh, thoáng chớp, độ nóng tăng lên.

Đỗ Trần, Đỗ Tư, còn có Andy ba người ở trong Liên Hoa hai mắt nhìn nhau, Thanh Vân tuy nhanh, nhưng hoàn toàn bị phong bế thì có tác dụng cái rắm a?

Mang Thủy Minh Thuần, Hỏa Liên Đăng để lên đầu, miễn cưỡng chống đỡ ngọn lửa, Đỗ Tư tặc mi thử nhân nhìn Margaret, nói thầm:

- Francis, lão yêu bà sao lại đột nhiên tới?

Đỗ Trần cười khổ:

- Còn phải hỏi sao? Nhất định là vì hỏa diễm dị thú, mẹ nó, cũng quá xảo hợp, lão tử đương nhiên hiện ra trước mắt Margaret.

Trong ba người thực lực yếu nhất, trước mắt chỉ có thực lực phong hào, Andy nhếch miệng:

- Chủ nhân, Andy có một giấc mộng, ngài, ngài trên người có bao nhiêu thực vật, trước khi chết, để cho Andy ăn lần cuối, chết nóng...

Margaret cười lạnh nhạt:

Còn không ra sao? Ta sẽ không chế ngọn lửa ở điểm tiếp giữa thập nhất cấp và thập nhị cấp, loại cường độ này sẽ không thiêu hủy vách Tánh Mạng thụ, nhưng cũng đủ để cho kẻ chưa tới thập nhị cấp chết cháy. Trước khi ngọn lửa đạt tới nhiệt độ này, người có ba mươi giây suy nghĩ, đầu hàng, hoặc là chết.

Đỗ Tư liếc mắt nhìn Đỗ Trần:

- Làm sao bây giờ? Người nếu bị Margaret thiêu chết, ngũ ca ta cũng sẽ bị phế đi.

Bản thể bất diệt, phân thân bất tử, nhưng bản thể Đỗ Trần bị thiêu chết, Đỗ Tư phân thân cũng chỉ có thể đi theo chuyển thể luân hồi...

Lúc này, cường độ ngọn lửa vượt quá thập nhất cấp, trên lang mao của tuyết lang Andy mơ hồ có mồ hôi, miệng thở khó nhọc, đầu hôn nói:

- Chủ nhân, Andy không xong rồi, ngài, ngài cho ta ăn chút đi.

Lúc nào rồi, người còn nghĩ tới ăn?

Đỗ Trần trừng mắt với Andy, theo đó trước mắt sáng ngời, nhưng lại nhanh chóng ảm đạm, Andy gặp phải tính mạng uy hiếp đích xác có thể cùng Hoàng Kim Bì Mông tạm thời đạt thành hiệp nghị, hóa thân tổ hợp dị thú Pamir, nhưng Đỗ Trần chưa bao giờ thấy qua toàn bộ thực lực của tổ hợp dị thú - Đại Hạp cốc, Pamir cũng không xuất toàn lực! Cho dù Andy thật sự biến thân Pamir... nhưng đối thủ của nó là Margaret a.

Thập nhất cấp tụ tập hai loại nguyên tố, thập nhị cấp dung hợp ba loại... thập tứ cấp dung hợp năm loại nguyên tố, mà thập ngũ cấp, chính là năm loại nguyên tố quý nhất, thân thể cùng thiên địa vạn vật dung hợp, đạt tới hạn của đầu thần lộ, cùng thiên địa cộng tồn! Hôm nay Margaret thân có năm loại nguyên tố, đang nghĩ biện pháp biến năm loại nguyên tố tổ hợp làm một, vượt qua thập tứ cấp.

Sau thập cấp, mỗi cấp chênh lệch thực lực đều là vô cùng, cho dù Andy sau khi biến thân có là thập tam cấp, nhưng hắn có thể địch nổi Margaret thân có năm loại nguyên tố, thập tứ cấp đầu thần không?

Đỗ Trần vuốt mũi khổ khổ suy tư, mà Andy không chịu nổi lửa thiêu, cắn răng, hai mắt biến thành vàng lợt - Hoàng Kim Bì Mông cũng cảm nhận được uy hiếp, bắt đầu hợp lực với Andy...

Đỗ Tư đột nhiên nói:

- Francis, Andy cho dù biến thành Pamir cũng không có khả năng địch nổi Margaret, bất quá... hắn có thể đánh tung vách tường.

- Đúng vậy! Lúc Bowness hiện thân, Andy làm được.

Đỗ Trần xoay người nắm lấy cổ Andy, đầu hôn hỏi:

- Lần trước người biến thành Pamir, dùng bao nhiêu thời gian đánh tung vách Tánh Mạng thụ?

Andy sửng sốt, suy nghĩ một chút nói:

- Cái này, cái này... chủ nhân, lần trước ta nghĩ tới ăn sạch, mà thú Tyre bên người cũng đói lẫn ra, không thấy rõ,... ta cũng không biết cần bao nhiêu thời gian.

Trời ạ! Người không thể bỏ qua chuyện ăn sao? Đỗ Trần dùng đầu hôn cùng thần niệm la lên:

- Andy sau khi biến thân đảm chắc có thể phá vỡ vách tường, nhưng không dễ dàng như Bowness - hẳn phải cần thời gian! Đỗ Tư, người coi Thanh Vân cho ta, sau đó cùng Andy ở đây đánh tung vách tường, ta đi ra ngoài tranh thủ thời gian cho các người, chờ khi thành công báo cho ta, chúng ta dùng Thanh Vân bỏ chạy.

Đỗ Tư vội la lên:

- Tranh thủ thời gian? Người điên rồi? Margaret sớm đã muốn giết người, chỉ cần người vừa ra sợ rằng nàng lập tức sẽ hạ sát thủ.

Đỗ Trần vuốt mũi cười:

- Muốn chạy trốn, sao không mạo hiểm?

Nói xong, hắn dụng đầu khí biến chớp mũi mình thấp xuống, trên mặt một chút chi tiết nhỏ cũng có thể thay đổi:

- Chỉ cần vừa thấy Francis, Margaret đảm chắc sẽ ra tay, nhưng... nếu nàng thấy lão tình nhân khiến nàng yêu hận một ngàn năm thì sao? Cho dù phát hiện cổ quái, cũng sẽ dừng một lúc, hỏi vài câu. Đây là chuyện thường tình.

Đỗ Tư dừng sững, lúc này Đỗ Trần đã phát ra tiếng cười khở:

- Lạ nhỉ, nhiều năm không gặp, người có khỏe không?

- Lạ nhỉ?

Margaret thân thể run lên, đây là nhũ danh của nàng, ngoại trừ cha mẹ đã mất cùng bản thân, trên thế gian chỉ có một người biết được.

Đúng vậy, nhưng thần sủng của người nọ đã nói tên này cho Đỗ Trần...

460. Lục Diện Thần Thú, Vân Vụ Long Lang Vương, Chris Andy Tiên Hóa Thể

- Người, người còn sống?

Thanh âm Margaret tràn ngập khiếp sợ cùng chút phát run, bàng hoàng quay đầu tìm kiếm người nói ra câu "Lạ nhỉ" kia. Liền đó, nàng phát tay thu hồi tất cả hỏa diễm, thanh âm oán độc âm ngoan:

- Hừ! Người còn có mặt mũi tới gặp ta?

Phảng phất từ trong hư vô, Đỗ Trần tựa trên vách tường, nhìn Margaret hai tròng mắt hàm tình, sững sững hồi lâu, môi mím chặt, đột nhiên cúi đầu, một câu cũng không nói lên nổi...

Giới cho một bạc tình lang, lãng tử quay đầu, nhưng xấu hổ cùng hối hận không dám đối mặt với cự tình nhân.

Nhưng Đỗ Trần trong đầu hờn hăng phân phó:

- Andy, ta đứng ở đây cản cho người, Đỗ Tư người dụng Liên Hoa che giấu khí tức, mau đào, chỉ cần đào ra một cái động nhỏ bằng con côn trùng là được! Nếu người kinh động Margaret, hại chết ta, thì sau này đừng mong có cơm ăn.

- Sao lại không nói gì?

Margaret gắt gao nhìn thẳng Đỗ Trần đang cúi đầu, lạnh như hàn băng ngàn năm ở cực địa.

Nhiều lời tất có sơ hở, lão tử không biết Wolfe sau khi tới Thương Khung còn phát sinh với người sự tình gì, sao dám nói lung tung? Đỗ Trần âm thầm bĩu môi, nhưng lại cúi đầu cười khở:

- Ta, ta không nói chuyện có thể nói...

- Người cũng biết mình không nói chuyện có thể nói?

Margaret cắn chặt môi, lạnh lùng quát chói tai, đột nhiên tiến nhanh lên "Ba", hung dữ cho Đỗ Trần một cái tát.

Lão yêu bà, lão tử ta ghi nhớ một cái tát này! Đỗ Trần trong lòng thầm hận, trên mặt lại hờ hững, rất khổ:

- Hết giận chưa?

Margaret sững sốt, cả giận nói:

- Ta không có tức giận, chỉ có hận, cừu hận ngàn năm mới có một chưởng thôi, ngươi nghĩ đã chấm dứt sao?

Đỗ Trần buồn bã thở dài:

- Vậy rút Thảm Thủy kiếm của ngươi đi, ta sẽ không động... đây đều là ta thiếu ngươi!

- Ha ha, ha ha!

Margaret đột nhiên cười to lên, tay phải hướng sau lưng giơ lên:

- Ngươi thiếu ta? Hừ, ngươi thiếu ta chỉ có một kiếm thôi sao?

Tay phải nàng lại vung lên, một thanh lợi kiếm thon dài màu bạc. Thảm Thủy kiếm đang trong tay Tuyết Cơ, Margaret chỉ dùng một thanh thánh khí kiếm tầm thường, đối với Đỗ Trần mà nói, thập tứ cấp Margaret dụng vũ khí gì thì có khác nhau sao?

- Bá!

Trường kiếm đặt lên cổ Đỗ Trần.

Margaret hận, cắn chặt răng.

Lúc này thì, Đỗ Trần đột nhiên ngược đầu lên, ngậm miệng, đóng chặt hai mắt:

- Trước khi giết ta, cho ta mấy giây cuối được không? Ta muốn nói với ngươi một câu...

Margaret lạnh lùng nhìn chằm chằm Đỗ Trần:

- Nói đi

- Được, xin lỗi.

Đỗ Trần cúi đầu, nháy mắt, Margaret thấy rõ ràng, tâm nhân hai mắt đóng chặt, ẩn ẩn có vài giọt lệ trong suốt...

Wolfe xin lỗi rồi! Mặc dù cách ngàn năm, nhưng hắn đã xin lỗi, nói ra một câu mình đã trông đợi ngàn năm... xin lỗi.

Margaret trầm mặc, chậm rãi, nàng thu kiếm lại, cười lạnh nói:

- Một kiếm giết ngươi, chẳng phải quá tiện nghi cho ngươi sao?

Đỗ Trần trong lòng thở phào nhẹ nhõm, mặc kệ lão yêu bà mềm lòng, hay là muốn hành hạ Wolfe, ít nhất mục đích của Francis đã đạt được...

Nhưng Đỗ Trần không dám lộn xộn, một chữ không nói, thậm chí ngay cả đấu khí đều không dám dụng, Margaret thật sự quá hiểu rõ Wolfe, mình không thể không cẩn thận, nếu không sẽ có họa sát thân.

Margaret lại hỏi:

- Ngươi sao lại ở chỗ này? Thực lực vì sao thối lui? Lại học được ẩn thân thuật từ đâu?

- Thực lực cùng ẩn thân thuật... ai, một lời khó nói hết.

Đỗ Trần thật sự không dám nói loạn vấn đề này, nhưng ba vấn đề nếu một cái không trả lời, vậy sẽ khiến người sinh nghi.

- Mà ta tại sao tới nơi này... ta nghĩ, chúng ta có cùng mục tiêu.

Đáp án này hẳn là không có chuyện chứ? Margaret vì hỏa diễm dị thú tới, vậy Wolfe cũng bị hỏa diễm dị thú hấp dẫn, cũng vì nó mà tới, tựa hồ là chuyện hiển nhiên.

Đỗ Trần nghĩ thầm.

Nhưng Margaret nghe vậy ánh mắt lại trở nên lạnh lùng:

- Chúng ta có cùng mục tiêu... đúng vậy! Ta Thẩm Thủy quý đồ có thể đoán trước chuyện xảy ra, chiêm tinh thuật của người cũng có thể làm được, nhưng người hôm nay nếu vì nó mà tới, năm đó vì sao bỏ qua sống chết của hài tử chúng ta?

- A?

Đỗ Trần có chút phát mộng, vì hỏa diễm dị thú mà đến, đứa nhỏ của Wolfe cùng Margaret có quan hệ gì?

Dù đầu óc Đỗ Trần có vận dụng hết mức... "thì sao lại vậy?"... cũng không thể hiểu một câu nói không có đầu có đuôi này.

Năm đó Margaret đích thật mang thai rồi bị Wolfe bỏ rơi, nhưng con nàng là nam hay nữ, tên gọi là gì, việc này ngay cả Snoopy cũng không biết, hay là nói, ít nhất trước khi Wolfe nam hạ Thương Khung, cũng không biết đứa nhỏ của hắn cùng Margaret ra sao.

Việc này Đỗ Trần biết trả lời ra sao?

Thấy Wolfe trầm mặc không nói, Margaret lạnh lùng cười:

- Không nói chuyện có thể nói sao? Ân? Năm đó người cùng A Nhược tiện nhân kia sinh ra hai chi hậu duệ, truyền thừa tới nay, một chi là đại công thành Duerkesi, nắm trong tay chính cục phương nam Einstein! Một kẻ hiệu Sư Tâm vương thất, tọa trấn Thương Khung uy phong bát diện, còn con chúng ta thì sao?

Nàng lớn tiếng chất vấn:

- Đứa nhỏ của chúng ta đến nay ngay cả thi cốt cũng không có tìm được.

"Wolfe" vẫn trầm mặc không nói.

Margaret vẫn cười lạnh:

- Ta sẽ không giết người, ta muốn cho người thấy... đứa nhỏ của ta thi cốt vô tồn, đứa nhỏ của tiện nhân A Nhược kia cũng đừng mong có cuộc sống tốt, ta sẽ làm cho Francis có dung mạo giống người sẽ bị chết thê thảm giống như đứa nhỏ của ta! Ta muốn cho Arthur kia, chịu sự thống khổ nhất của thế gian...

Đột nhiên Margaret trong lòng chấn động.

Mới vừa rồi một tiếng gọi của Đỗ Trần "Ly nhi" khiến Margaret mộng luôn, ái hận ngàn năm trào lên trong lòng. Hơn nữa Đỗ Trần biểu diễn hết sức tuyệt vời, nàng lâm vào mê mang trong giấc ngủ, coi người trước mắt cùng với người ái hận ngàn năm là một người, nhưng lúc nhắc tới Francis thì, Margaret đột nhiên bừng tỉnh.

Quân báo năm trước của thần thánh liên minh cho biết, Wolfe phụng mệnh nam hạ, tại đảo Borg cùng Mickey cùng chống cự hải tộc, Mickey vì đánh mất Lôi hỏa chích viêm pháo mà bị quân pháp trừng phạt, mà Wolfe lại không có tin tức... hôm nay hắn đột nhiên xuất hiện ở chỗ này, thực lực, ẩn thân thuật đều có chuyện, mà điều duy nhất chứng minh hắn không có chuyện là hắn biết nhũ danh của mình.

Margaret ý thức được chuyện có chút khác lạ. Sau khi ngậm miệng, nháy mắt dựa vào một chuỗi tiếng cười hận dừng lại, nhanh đến mức Đỗ Trần không kịp nhận ra, đột nhiên phát tay:

- Thôi, việc này trước không nói nữa! Vết thương trên vai trái người thế nào?

Vết thương vai trái? Snoopy nói qua, Wolfe không tham gia đại chiến vì "Có quan hệ thân mật" với cao tăng nguyên soái Ma tộc cùng năng lực quân sự. Hai điều này hoặc là nguyên nhân hoặc là tội danh nên hắn chỉ đảm nhiệm công tác hậu cần, cơ hồ không có cơ hội lên chiến trường, cuối cùng cũng bất quá là một chuẩn tướng phụ trách hậu cần, sao lại có thương thế?

Lão yêu bà đang lừa mình, Đỗ Trần cười khổ:

- Người không tin ta sao? Vai trái ta bị thương khi nào?

Margaret hai tròng mắt đột nhiên hiện lên quang mang màu lam quỷ bí:

- Francis, người đáng chết!

Nói xong, trường kiếm trong tay nàng đâm mạnh ra, hướng... hai chân Đỗ Trần?

Mình sai chỗ nào? Lúc này thì, Đỗ Tư đột nhiên la lên:

- Đục thông rồi, đi mau.

Thanh Vân dưới chân Đỗ Trần đã bay lên, khó lắm mới thoát khỏi một kiếm đoạt mệnh của Margaret. Liên Hoa cùng Thanh Vân biến nhỏ nhất, nhắm phía lỗ nhỏ mà Andy đào ra, cơ hồ cũng dụng công năng ẩn hình của 19 phủ lấy Đỗ Trần...

Cảnh sắc trước mắt nháy mắt biến hóa, Đỗ Trần chạy tới một chỗ khác trên vách tường. Đỗ Tư ha ha cười to:

- Lão yêu bà cũng chịu khổ rồi.

Nhưng Đỗ Trần lại cười không nổi. Kinh nghiệm chiến đấu cùng nhãn lực của hắn hôm nay đã không phải đệ tử cấp thấp năm đó - Margaret nếu phá thân phận mình, trong lúc thịnh nộ nhất định sẽ một kích cho mình mất mạng, nhưng nàng sao lại hướng hai chân mình, mà không phải cổ họng, hay một vị trí trí mạng?

Nàng là sư phụ của Tuyệt Cơ... Thiên Mục thần thuật.

Đỗ Trần trong đầu linh quang chợt lóe, vội quát:

- Đỗ Tư, không dùng Thanh Vân, dụng Liên Hoa bỏ chạy.

Nhưng quá muộn rồi, oanh long một tiếng, Margaret đã đuổi tới, mà trường kiếm trong tay nàng giống như ngày đó Tuyệt Cơ quán quanh Đỗ Trần, hoá thành ngàn vạn luồng nhu thủy, vũng vàng khôn trụ Thanh Vân!

Nếu tập trung vào Thanh Vân, vậy còn trên Thanh Vân, Đỗ Trần ẩn hình cũng không chạy thoát con mắt Margaret, Thương Khung nguyên soái tay phải cầm kiếm chế trụ Thanh Vân, tay trái huyền hóa một thủy cầu màu u lam, ném về hướng Đỗ Trần.

Lực lượng thập tứ cấp.

Ngũ ca nóng nảy, hít sâu một hơi, thân thể tăng vọt mấy lần, chủ động thay Đỗ Trần đón nhận thủy cầu, trong thần niệm dùng tốc độ nhanh nhất nói:

- Ta chịu chết! Người chạy đi.

Đáng tiếc, như không có gì ngăn trở, Đỗ Tư thân thể bị đánh nát, thủy cầu vẫn tập trung đánh về phía Đỗ Trần như cũ, cử động chịu chết của ngũ ca không có đổi lại một giây thời gian.

Mẹ nó, đây là lực lượng thập tứ cấp sao? Lão yêu bà quá mạnh mẽ.

Thanh Vân bị khóa, chỉ dựa vào tốc độ Liên Hoa, có thể tránh thoát một kích chí cường của Margaret sao? Đỗ Trần trong lòng lạnh buốt, liền đó, lệ khí trên "đại đạo" kiếp trước cũng tràn ngập.

Liều mạng.

Tay trái Chỉ Gian Sa, tay phải Hỏa Liên Đăng, trước người Thủy Minh Thuần, tam đại pháp bảo tề tụ, nghênh hướng thủy cầu phía tay trái Margaret.

Lúc này thì:

- Ngao!

Bên người Đỗ Trần đột nhiên vang lên một tiếng long ngâm:

- Hàn long cụ phong trận.

Một cái hổ trảo mang theo gió lốc hàn băng nghênh hướng cánh tay trái Margaret, đương nhiên so với Đỗ Trần còn nhanh hơn.

Andy điên rồi sao? Đỗ Tư chịu chết thì bao nhiêu lần cũng không có chuyện, Đỗ Trần sau khi chết có thể chuyển sinh, nhưng Tuyết lang chỉ có một cái mạng.

Tựa hồ thời gian trong linh hồn thế giới nhanh hơn thế giới thật! Từ sau khi đào thông vách tường, tới thời khắc Đỗ Trần gặp chuyện sinh tử, bất quá chớp mắt, có lẽ chưa tới một giây, nhưng linh hồn Andy lại xảy ra rất nhiều chuyện.

Lúc ban đầu, Hoàng Kim Bĩ Mông chỉ còn lại một chân, một tay, cùng một nửa thân thể, còn có lông mao, rõ ràng đang chạy trước tuyết lang ba trăm thước, nhưng hai đầu dị thú vốn cùng điều khiển thân thể.

Hoàng Kim Bĩ Mông cả giận:

- Hừ, tuyết lang, ngươi không thể cho tay trái nhanh hơn chút sao? Đuổi kịp tiết tấu của tay phải.

Andy bối rối:

- Ta cũng muốn nhanh, chủ nhân đang dùng tính mạng của người trì hoãn cho chúng ta thời gian, mau, mau... ai nha, ta nói lão Hoàng, ngươi để cho ta ăn được chưa? Chúng ta hai người không chế một thân thể, sao có thể so với một người không chế?

- Lão Tuyết, vì sao không phải ngươi để cho ta ăn?

Hai tên này ở trong thân thể mấy năm, mặc dù là đối thủ, thỉnh thoảng có một vài lần đánh nhau sống chết, nhưng trong thế giới linh hồn cô tịch. Andy còn có thể ra ngoài ăn uống kết giao bằng hữu, nhưng Hoàng Kim Bĩ Mông muốn được nói chuyện, muốn không tịch mịch, chỉ có một đầu tuyết lang có thể bồi tiếp hắn.

Nhoáng lên mấy năm trôi qua, hai đầu dị thú đã có quan hệ kỳ quái, có đôi khi Andy bị Đỗ Trần bức nóng nảy, lại vào cắn Hoàng Kim Bĩ Mông, nhưng khi Andy hoàn toàn nắm giữ chủ động, lại nhàn nhã không muốn tiến hóa, nói chuyện phiếm với Hoàng Kim Bĩ Mông. Đánh nhau, lại than vãn về Bối Bối tiểu thư "ngược đãi" hắn thế nào... hai vị này ở chung tới vui thú.

Bọn họ cũng không cần dung hợp thì cũng phối hợp đào ra một cái động khẩu, đào thông vách tường, Andy huy móng vuốt:

- Được rồi, cho ngươi mười giây chạy trốn, sau đó ta tiếp tục đuổi ngươi! Lần này bắt được ngươi, ta có thể thật sự ăn ngươi rồi.

Hoàng Kim Bĩ Mông cười ha ha, đang muốn xoay người chạy trốn, thì lúc này, Margaret đuổi tới, Đỗ Tư phân thân tới cốt, mà Đỗ Trần cũng bắt đầu liều mạng.

Andy thần sắc cuồng biến:

- Trở về, theo ta nghênh chiến Margaret.

Nói xong, hắn mạnh mẽ thao khống một nửa thân thể còn chưa có giải trừ biến thân nhanh hơn Đỗ Trần một bước, đón đỡ Margaret.

Hoàng Kim Bĩ Mông sửng sốt:

- Ngươi điên rồi? Chúng ta phối hợp không cách nào hoàn mỹ, bất quá là thập nhị cấp đỉnh phong! Cho dù ngươi cùng ta hoàn toàn dung hợp, thân thể hài hòa, cũng bất quá là thập tam cấp, ngươi muốn tìm chết sao?

Hai linh hồn khống chế thân thể, vô luận bọn họ ăn ý cỡ nào, vậy lực lượng phát huy cũng dám chắc kém một linh hồn điều khiển.

Andy tựa hồ không có nghe Hoàng Kim Bĩ Mông nói gì, cánh tay phải chịu sự khống chế của hắn đã ra tay, hàn long cụ phong trận.

Hoàng Kim Bĩ Mông khản trương, tiến lên nắm lấy Andy:

- Ngươi thật sự điên rồi, chúng ta hai người đều sẽ chết.

Andy quay đầu cười hắc hắc:

- Ta, Chris Andy, sủng nhi của nguyệt thần, là quý tộc tuyết lang có vị khẩu, có giấc mộng! Chủ nhân nuôi ta nhiều năm, tốn bao nhiêu kim tệ, bây giờ giấc mộng của Andy là... báo đáp chủ nhân.

Bất đắc dĩ nhún vai:

- Đáng tiếc không được gặp lại bản thân chuyên của quân gia đại nhân Harry, cũng không thể ăn đồ ăn thật là tốt của Bối Bối tiểu thư...

Sự thật thì, một hồ trảo mang theo hàn băng chính diện chống lại thủy cầu của Margaret, thủy cầu mặt ngoài hiện lên một tầng băng tiết, tốc độ đoạt mệnh chậm lại, liền đó tiếp tục thôi tiến, đinh đinh hai tiếng vang lên, móng vuốt sắc bén của hồ trảo đã bị thủy cầu đánh gãy, theo đó "Phác" một tiếng, thủy cầu xẹt qua cổ tay Andy, mà cổ tay Andy theo một góc độ quỷ bí quay ngược về sau, xương bị cắt đứt...

Lúc này thì, tay trái của tổ hợp dị thú, vốn do Hoàng Kim Bì Mông khống chế lại vung lên:

- Thâm uyên thực giáp thuật!

Quang mang màu xanh thẫm, cùng băng phiến màu ngân bạch còn chưa tiêu tán hỗn hợp một chỗ!

Tổ hợp dị thú há miệng quát chói tai:

- Đại địa nữ thần tư niệm!

Một đoàn quang mang màu vàng đột nhiên phát ra từ dưới đất, kéo thủy cầu của Margaret xuống dưới.

Liền sau đó, tổ hợp dị thú điên cuồng hét lên một tiếng:

- Hồ hoàng khiêu trảm.

Cánh tay vừa mới bị đứt đột nhiên lại sinh ra một trảo sắc bén, thân hình hóa thành một đạo quang mang màu vàng, "Phốc" đánh tan thủy cầu u lam.

Thủy quang bắn ra bốn phía, rơi vào chỗ nào, mạnh như vách Tánh Mạng thụ cũng bị xuyên thủng, trong lúc nhất thời, tính mạng địa đạo âm âm vang lên, tựa như sụp đổ...

Trong linh hồn, Andy sửng sốt.

Chỉ thấy Hoàng Kim Bì Mông thân thể dần đậm hóa, chậm rãi bay múa tiến đến thân thể Tuyết lang.

- Uy, lão Hoàng, lần này đến phiên ngươi nổi điên sao?

Hoàng Kim Bì Mông cười ha ha:

- Ta không ngốc! Để ngươi đánh tiếp, chúng ta cùng chết, không đánh, cũng là chết... vậy không bằng ta chết thành toàn cho ngươi.

Andy sửng sốt, Hoàng Kim Bì Mông tay phải vung lên theo quân lễ Mc Allen:

- Từ khi bắt đầu ở Đại Hạp cốc Auerbach, ta đã biết kết cục của mình, nhưng ta là đệ nhất Hoàng Kim Bì Mông dũng sĩ, chí cao phụ thân tuyết sẽ không cho phép ta bị một kẻ nhất gan ăn.. người chính thức là dũng sĩ, có tư cách kế thừa hết thảy của ta.

Andy nhếch miệng cười, khóe mắt có chút ướt át.

Trong kế hoạch của Phillip, tổ hợp dị thú nhiều nhất chỉ có thập nhất cấp lực lượng, nhưng Pamir lại có thập tam cấp lực lượng. Lão Tuyết, ta không rõ tại sao, nhưng nhất định có liên quan tới tuyết lang người... cảm tạ người để cho ta sống mấy năm, cảm nhận được sử dụng lực lượng thập tam cấp sáng khoái thể nào.

Thân thể Hoàng Kim Bì Mông đã đậm hóa tới nhìn không rõ, thanh âm cuối cùng vang lên, hân biến mất trên người Andy:

- Cho dù ngươi hoàn toàn không chế thân thể, cũng chỉ có lực lượng thập tam cấp sơ giai. Giết ra ngoài, kế thừa giả của Hoàng Kim Bì Mông, không thể chết trong tay một người đàn bà.

Andy gật đầu:

- Ta, sủng nhi của nguyệt thần, Chris Andy, tuyệt sẽ không chết chỗ này

Sự thật thì, Margaret thấy trong hư không xuất hiện một dị thú cổ quái, đương nhiên cản trở một kích đoạt mệnh của mình, bất giác nở nụ cười, nàng cũng không có lo lắng Đỗ Trần chạy trốn, còn nhớ kỹ thủy cầu bị đánh tan không? Margaret không thẹn với thực lực của Vãn Thần đại nguyên soái, nhất chiêu bị phá, lập tức thuận thế biến chiêu, thủy cầu tản ra, bọt nước tứ tán sau khi đánh tan Tánh Mạng thụ, vô cùng quỷ bí khuếch tán, nháy mắt hợp thành một tù lung phong bế, vây Đỗ Trần ở trong.

Nhất chiêu qua đi, Andy nửa quỳ trên mặt đất, hổ trảo chống xuống, có chút hỗn hển, đôi mắt màu vàng lợt lại nhìn chằm chằm Margaret.

- Thực vật, kim chúc, thủy, thổ... một chiêu ẩn chứa tứ đại nguyên tố, lực lượng thập tam cấp! Không thể tưởng Francis người đương nhiên có thần sủng bậc này. Nó là Pamir của Đỗ Trần thần giáo sao?

Trường kiếm trong tay Margaret còn khốn trụ Thanh Vân:

- Hiện thân đi, người đã bị ta vây khốn, ẩn thân không có ý nghĩa.

Đỗ Trần cười khổ hiện thân trước mặt Margaret, dưới chân một đài sen:

- Không hổ là Margaret! Chỉ là ta không rõ, người sao lại biết là ta?

Margaret liếc nhìn vai trái của Đỗ Trần, nhưng không có giải thích, có vài lời không thể nói ra khỏi miệng, Wolfe đích xác vai trái có thương tích, là thương thế mà Snoopy không biết, thương thế này là do năm đó hấn cùng Margaret trên giường gây ra,... là một vết răng.

Loại chuyện này Wolfe sao có thể nói cho Snoopy? Cho nên hôm nay Đỗ Trần tự nhiên chẳng biết, hơn nữa chỉ sợ hấn cả đời sẽ không biết.

Đỗ Trần cũng sờ mũi:

- Có thể cho ta biết vì sao mình chết được không? Người vừa rồi nói ta không nghe rõ! Người tới cùng tại sao tới nơi này?

- Người đang trì hoãn thời gian sao?

Margaret cười lạnh lùng:

- Để người mang theo tiếu nuối chết đi, không phải so với chết minh bạch càng tàn nhẫn sao? Ha ha!

Margaret cuồng tiếu, trong lúc này nàng nhìn như một lão bà biến thái:

- Trì hoãn thời gian, đi tìm chết đi.

Margaret đột nhiên lại vung tay trái lên.

Lúc này thì, Andy lắc mình lên trước:

- Chủ nhân, người tìm biện pháp chạy đi, Andy cản trở nàng.

Đi? Ai có bản lĩnh đột phá tù lung thập tứ cấp? Đây là đấu khí tù lung, không thể như một gian phòng tù thật thể có khóa.

- Andy trở về.

Đỗ Trần vội la lên! Trong lúc này phải dụng đầu óc lừa Margaret mới đúng, động thủ, thập tam cấp Andy cũng không phải đối thủ của Margaret.

Quả nhiên, Margaret vốn không có để ý Andy, tay phải tiếp tục khốn trụ Thanh Vân của Đỗ Trần, chỉ là hai bên hơi nước biến hoá, ngưng kết một trường kiếm:

- Có thể tiếp một chiêu của ta đã là tốt rồi, nhưng bốn soái mạnh nhất là... kiếm pháp.

- Thâm Thủy kiếm pháp, đệ tứ thức, nặc thủy.

Trường kiếm đột nhiên biến mất, tựa như hư vô không có gì, nhưng lúc hiện ra, lại chém vào vai trái Andy, phốc một tiếng, trường kiếm xuyên qua, run run, Andy không thể tiếp tục duy trì hình thái tổ hợp dị thú, hóa thành tuyết lang ngã xuống đất, một dòng máu đỏ, còn có màu vàng, còn ẩn chứa ánh trắng chảy ra.

Một chiêu tiếp ứng cùng chính diện đối kháng một chiêu, thật khác nhau, chênh lệch giữa thập tam cấp và thập tứ cấp quả nhiên là rất lớn.

Đỗ Trần cắn răng, lạnh lùng nhìn chằm chằm Margaret, không phải hẳn không lo lắng cho Andy, nhưng lúc này không phải lúc lo lắng cùng khóc lóc, thế đều là muốn chết, muốn sống, muốn cứu Andy, phải tập trung tinh lực nghĩ biện pháp.

Margaret thu hồi trường kiếm, vẫn không có nhìn Andy:

- Nguyên lai là một con tuyết lang, mặc dù máu có chút quái dị, bất quá vẫn là tuyết lang vô dụng... hừ, nguyệt thần thần sủng trước đây truyền lại hai chi, một chi thần thánh cự lang, một con tuyết lang không thể tưởng được, tuyết lang vô dụng lại có thể phá một chiêu thủy vũ của ta... ha ha, ha ha.

Lão yêu bà lại bắt đầu cuồng tiếu, đột nhiên quay đầu dữ tợn nhìn Đỗ Trần:

- Để cho hậu duệ thần sủng của Nguyệt thần, chết dưới ánh trắng của nguyệt thần, có đúng là rất tàn nhẫn không?

Đỗ Trần trong lòng chấn động.

Chẳng lẽ Margaret còn có thể tạo ra ánh trắng? Mẹ nó, lão tử thật sự ngốc chết mất, bí pháp của Tuyết Cơ là ánh trắng, vậy sư phụ nàng chắc chắn có thể tạo ra ánh trắng.

Chờ chút, Andy vừa rồi sắp chết đói! Nhưng Andy khi sắp chết đói sẽ phát sinh sự tình gì?

Đáp án là, ánh trắng chợt lóe, vật thực đưa lên - dù sao tuyết lang sắp chết đói sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Mặc dù mờ ảo một chút, nhưng đỡ một ván, so với không đỡ còn tốt hơn.

Lão tử là Đỗ Thần.

Đỗ Trần lập tức làm bộ không đành lòng, lo lắng nhìn Andy nằm trong vũng máu, lại hoảng sợ nhìn Margaret, lắc đầu khoát tay:

- Không, không, buông tha Andy, mục tiêu của người chỉ có ta.

Margaret tựa hồ rất hưởng thụ vẻ mặt sợ hãi của Đỗ Trần, xem ra, nàng thật sự có vấn đề, cười nanh ác nói:

- Nhưng bốn soái thích làm chuyện tàn khốc, người không nên vội, chờ đó, ta sẽ cho người chết dưới Hồi long cửu chuyển của Wolfe, ha ha ha.

Nói xong, Margaret giương tay một đạo ánh trắng chém về phía Andy.

Bí pháp của Tuyết Cơ là Nguyệt Luân Vũ, dùng ánh trắng giết địch, vậy Margaret tự nhiên cũng tinh thông, là độc bộ thiên hạ, thậm chí có thể nói, trừ phi Nguyệt thần sống lại, nếu không đương kim không có ai có thể dụng ánh trắng thuần túy hơn Margaret.

Ánh trắng chợt lóe, Andy vốn đã nằm trong vũng máu, hôn mê bất tỉnh, chờ chết đột nhiên chép miệng, lại động.

Ánh trắng, sống chết trước mặt, đói, ba loại này bất kỳ thứ gì cũng có thể kích thích tuyết lang, như sinh ra biến hóa. Luồng ánh trắng của Margaret trảm lên cổ Andy, nhưng lập tức biến mất, như bị Andy cắn nuốt.

Margaret sửng sốt.

Lúc này thì, tuyết lang Andy toàn thân bay ra một tầng vụ khí nhàn nhạt ngân bạch, như ánh trắng liền đó, bỉ mông thủ, hổ trảo, long đực, thâm uyên giáp... tổ hợp dị thú dưới ánh trắng lại hiện ra, đột nhiên biến

hồi tuyết lang, biến đổi này trong chớp mắt, Andy tựa hồ cũng không có biến hóa gì, bất quá trên người có một tầng vụ khí...

461. Bầu Trời Mới Là Cực Hạn

Margaret tham gia quân ngũ nhiều năm, kinh nghiệm chiến đấu phong phú cỡ nào! Andy cắn nuốt ánh trăng khiến nàng thật sự thoáng kinh ngạc chock lát, bất quá lập tức hiểu được, một loại dị biến bất lợi với mình sắp xảy ra, lập tức phải tiêu diệt dị biến này khi nó mới manh nha.

Nghĩ tới đây, trường kiếm trong tay phải Margaret buông tha Thanh Vân cùng Đỗ Trần tuyệt đối không cách nào chạy thoát khỏi tù lung, chuyển hướng tấn công Andy.

Tựa hồ giữa không trung xuất hiện một dải sáng rực rỡ, Thương Khung nguyên soái lắc cổ tay dễ dàng đâm trường kiếm vào gáy Andy, nhưng không có chút rung động, không có cảnh tượng kêu rên cùng máu chảy lênh láng, kiếm của Margaret tựa hồ đâm vào cái bóng.

Lúc này thì, một Andy khác đã đứng sau lưng nàng, cúi đầu nhìn hai chân mình sững sờ:

- Ta, ta lúc nào nhanh như vậy?

Đang nói, Andy trước mặt đã trúng kiếm của Margaret biến mất - chẳng ngờ hần nhanh tới mức lưu lại tàn ảnh.

Margaret lạnh lùng cười, xoay người lại ra tay đâm vào cổ họng Andy! Một chuyện ngoài ý muốn cũng tuyệt đối không cách nào nhiều loạn Thương Khung nguyên soái với ý chí kiên định sau ngàn vạn lần đại chiến tích lũy lại.

Mà lúc này, Đỗ Trần so với Margaret càng thêm kinh ngạc, đứng trên Thanh Vân mở to hai mắt nhìn Andy, tuyết lang dùng tốc độ còn nhanh hơn Thanh Vân tránh thoát kiếm của Margaret, hình tượng cũng đang phát sinh biến hóa. Vốn tuyết lang đứng trên bốn chân, bộ lông màu tuyết trắng, bốn chân thon dài, thân thể tráng kiện, lang đầu uy vũ cao ngạo, giờ lại thêm sương mù kèm ánh trăng nhàn nhạt...

Hai tròng mắt vàng lợt lóa ra quang mang, đây không phải bộ dáng tổ hợp dị thú Pamir, càng không phải đầu tuyết lang thích ăn ngon.

Thanh Vân dưới chân Đỗ Trần bắt đầu động, dùng đầu hôn hét lớn:

- Andy, đừng sững sốt nữa.

Andy bằng bản năng lại một lần nữa tránh thoát trường kiếm của Margaret, thân thể run lên, đúng vậy, bây giờ không phải nghiến cứu mình vì sao biến thành bộ dáng này:

- Hiểu rồi, chủ nhân!

Hai tròng mắt nhìn chăm chăm Margaret một lần nữa xuất kiếm đâm vào ngực mình, Andy hơi nghiêng thân về phía phải, mặt trước tránh kiếm phong, nhưng một đôi móng vuốt thật lớn, thon dài như tia chớp đánh ra, bắt dính trường kiếm của Margaret, mặc dù trên móng vuốt đã đầy máu tươi, nhưng Andy vẫn sức.

- Rắc!!!

Thánh khí kiếm của Margaret bị hần bóp nát thành linh kiện...

- Ô... ngao!!!

Một tiếng sói tru vang khắp thiên địa, tràn ngập trong Tánh Mạng mê cung.

Andy rất sáng khoái, phi thường sáng khoái, chỉ có một tiếng gầm điên cuồng mới phát tiết được một cỗ khí tức đang bành trướng trong cơ thể.

Đỗ Trần mừng rỡ, nhưng không hề dờ, Thanh Vân vọt tới bên người Andy:

- Đừng kêu, mau lên đây, phá tan tù lung của lão yêu bà ra ngoài!

Thanh Vân nhanh, Andy cũng không chậm, xoay người nhảy lên Thanh Vân, vọt tới biên tù lung. Nó dùng sức đánh ra một trảo, phá nát tù lung bằng hơi nước, lập tức nhiều điểm lưu vân bắn ra, hai người biến mất không thấy bóng dáng...

Margaret vừa nhìn hướng bọn họ biến mất, lại ngẩng nhìn linh kiện thánh khí kiếm trên mặt đất, cũng không tức giận, không ảo não, mà tỉnh táo, cơ hồ tỉnh táo như bình thường.

Các nữ tướng Thẩm Thủy thánh nữ binh đoàn đuổi tới, thấy nguyên soái đứng một mình, trường kiếm vỡ nát liền cả kinh, Thủ lĩnh của họ tiến lên thấp giọng nói:

- Nguyên soái...

Margaret khoát tay:

- Một thanh thánh khí tầm thường mà thôi, không có gì, nếu vừa rồi ta dụng Thẩm Thủy kiếm, một đôi lang trảo của nó đã phải để lại...

Nàng đột nhiên cười:

- Thú vị! Vốn chỉ có thập tam cấp sơ giai! Nhưng sau khi cắn nuốt ánh trắng của ta, đương nhiên đạt tới ranh giới giữa thập tam cấp và thập tứ cấp, một chút ánh trắng đương nhiên khiến nó tạm thời thăng một bậc... ta đánh giá thấp tuyệt lang rồi, các ngươi có tình báo gì về nó không?

Nữ tướng vội nói:

- Nguyên soái, Kiếm Nô tướng quân từng điều tra qua, Đỗ Trần thần giáo có hai thần sủng nổi danh...

- Một con! Sự thật chứng minh, Andy cùng tổ hợp dị thú Pamir kỳ thật là một.

- Nguyên soái minh giám! Nếu bọn chúng là một, vậy Kiếm Nô tướng quân điều tra tin tức có sai lầm! Thuộc hạ phải sửa lại lý lịch của Andy thế nào?

Tuyệt lang Andy là thần sủng Francis có được trong vân vụ sâm lâm, mới đầu thích ăn ngon, chỉ có một bản lãnh truy tung coi như có chút tác dụng! Sau này, Andy rời khỏi Francis, nhưng vì cơ duyên xảo hợp được cải tạo thành mãnh thú Pamir, tại Đại Hạp cốc Auerbach triển hiện ra thực lực thập nhất cấp, sau đó Đỗ Trần thần ra mặt thu phục cho tới nay! Mà mãnh thú Pamir từng biểu hiện ra nhiều loại năng lực, kể cả Hoàng Kim Bể Mông, thâm uyên giáp trùng, hàn băng cự long...

- Chỉ có vậy sao?

Margaret có chút run lên:

- Thân có sáu đại dị năng, lại kiêm cả bí pháp Nguyệt lượng... hừ, thời đại của tứ ngự thần thú thật sự đã qua đi rồi.

Nữ tướng cả kinh:

- Nguyên soái, vậy mãnh thú đó ngay cả ngài cũng phải kiêng kỵ sao?

- Andy bây giờ tuy mạnh, nhưng ta còn không để hấn trong mắt.

Margaret chậm bước tiến sâu vào Tánh Mạng mê cung:

- Nhưng tương lai... bầu trời mới là cực hạn của hấn.

Thánh nữ binh đoàn hoảng sợ đi theo phía sau nguyên soái, quy củ của Thẩm Thủy Hồ khiến các nàng không dám hỏi nhiều, nhưng trong lòng vô cùng kinh hãi cùng khó hiểu. Bầu trời mới là cực hạn, nguyên soái còn chưa bao giờ đánh giá bất luận kẻ nào như thế.

Có lẽ đương kim chỉ có Margaret mới hiểu chính thức tiềm lực của Andy, năm đó Phillip nghiên cứu tổ hợp dị thú, kế hoạch là thập nhất cấp cực hạn, nhưng vì sự tồn tại của Andy, tổ hợp dị thú Pamir đạt tới thập tam cấp sơ giai, nhưng đây đã là giới hạn của tổ hợp dị thú, không có khả năng tăng hơn nữa.

Mà chính thức khiến Margaret đặt trong lòng là ánh trắng giúp Andy tăng cường thực lực. Thương Khung nguyên soái rất muốn biết, nàng bắt quá ngẫm tới ánh trắng, Andy có thể tạm thời tăng lên một bậc, vậy

một khi Francis có được Nguyệt Thần Tuy Tử, nguyệt lượng do Tồn Tinh Hà Nguyệt Lượng Trạng, phát ra ánh trắng thuần khiết nhất trong thiên hạ, Andy sẽ mạnh tới cỡ nào?

Thương Khung nguyên soái cùng Bowness đều là thập tứ cấp đỉnh phong, liệu có đủ để địch nổi vạn cổ đệ nhất nhân, Thần Hoàng Prince thập ngũ cấp không?

- Dùng thủy trận, tiếp tục tiến về hướng mục tiêu... ngày sau, liệt Đỗ Trần thần giáo vào thứ hai sau Bi Ca tử sĩ, không tiếc hết thảy, trước khi Francis kịp phát triển phải giết chết.

Mệnh mông giữa Tánh Mạng mê cung, Đỗ Trần tuy có Thanh Vân bay nhanh, nhưng kiêng kỵ Margaret có thể tùy ý đánh mở vách tường, tại mê cung dùng hết bản lĩnh, đẩy tốc độ Thanh Vân lên nhanh nhất, thấy đường là đi. Bay hơn mười phút, thăm tính đã rời khỏi Margaret cực kỳ xa, Đỗ Trần lúc này mới chậm lại, ngồi xuống Thanh Vân, thở ra một hơi dài!

- Andy, lần này nhờ có người...

Andy trong trạng thái lang hình không đáp lời, mà tựa như một quả cầu khí, thoáng chốc biến thành tuyết lang bốn chân, một mối nằm bên người Đỗ Trần, hữu khí vô lực.

Đỗ Trần vội la lên:

- Người sao rồi?

Andy chép miệng:

- Andy, Andy đói không chịu nổi nữa, có thể hay không... hắc hắc.

Đỗ Trần phì cười, từ trong Liên Hoa lấy ra ít lương khô, phát tay đưa cho Andy. Tuyết lang cắn nuốt một hồi, lúc này mới nói:

- Chủ nhân, vừa rồi Andy đang ảo não như một tử quỷ đói, nhưng lão yêu bà đột nhiên xuất ra ánh trắng đánh lên ta. Andy chẳng những không có bị thương ngược lại như được ăn no, toàn thân đều tốt, suýt chút nữa biến thành lang nhân.

Nó lè lưỡi:

- Nhưng bây giờ ánh trắng tiêu hao sạch rồi, Andy cũng biến về nguyên hình.

- Vậy người còn có thể biến thành tổ hợp dị thú không?

- Không vấn đề, bất quá còn muốn biến thành bộ dáng lang nhân vừa rồi,... phải có ánh trắng!

Đỗ Trần liên tục hỏi mấy vấn đề, rất nhanh hiểu rõ tình trạng của tuyết lang. Hoàng Kim Bửu Mông đã bị Andy hoàn toàn ăn sạch, tuyết lang tùy thời có thể biến thân thành tổ hợp dị thú sáu hình thái, trở thành dị thú thập tam cấp! Mặc dù thập tam cấp sơ giai, nhưng nhìn khắp tam đại lục, có thể có mấy người mạnh hơn Andy?

Mà nguyên nhân đột nhiên biến thân thành lang nhân, Andy cũng nói không rõ, bất quá Đỗ Trần ghi nhớ một việc - thực lực tổ hợp dị thú chỉ là thập tam cấp sơ giai, nhưng không phải cực hạn của Andy, tuyết lang vẫn có thể gia tăng thực lực, về phần gia tăng bao nhiêu... vậy xem Đỗ Trần tìm về cho hắn bao nhiêu ánh trắng.

Hiểu được điểm này, Đỗ Trần nằm trên Thanh Vân cười to ha ha.

Lúc này Andy khiếp sợ hỏi:

- Chủ nhân, Andy thập tam cấp, vậy thức ăn sau này...

Đỗ Trần cười híp mắt vỗ vỗ tuyết lang:

- Còn phải nói điều này sao?

Andy hạnh phúc cười hồn nhiên:

- Bất quá chủ nhân, Đỗ Tư phân thân toái cốt...

- Không cần lo cho hắn, sự tồn tại của tiểu tử kia là bất diệt, quá vài ngày hắn có thể tỉnh lại.
- Nhưng, nhưng không có cảm giác định vị của Đỗ Tư, Andy cho dù có thể đào thông vách tường tính mạng, nhưng cũng không biết đào hướng nào mới đúng... Chủ nhân, Andy có thể nói, chúng ta đã lạc trong Tánh Mạng mê cung?

Đỗ Trần sững sốt, đích xác, bọn họ sau khi tiến vào dựa vào cảm giác của Đỗ Tư mà đi tới, đồng thời dụng Chỉ Gian Sa làm ký hiệu đường lui, nhưng vừa rồi loạn chiến một hồi, chẳng những Đỗ Tư banh xác pháo, ngay cả ký hiệu Chỉ Gian Sa cũng không thấy bóng dáng...

Đỗ Trần cười cười:

- Không ngại! Đỗ Tư mất vài ngày là hồi phục như cũ, chúng ta cùng lắm chờ vài ngày! Thật sự không sao. Bên ngoài có Liya, huynh đệ của ta nếu thấy ta mãi không về, nhất định sẽ đi thành Duerkesi kêu tiểu Đỗ Đình tới tìm ta. Dù sao chúng ta cũng không có việc gì.

Ngón tay hắn chỉ một hướng tùy ý:

- Bất quá chúng ta cũng không thể chờ tại chỗ, đi về phía này, người cẩn thận chút, chậm rãi đi trước...

Đang nói, Andy đột nhiên nhú mào, mũi lại ngửi ngửi.

- Hắn sao lại ở trong Tánh Mạng mê cung? Chủ nhân, Andy ngửi tới mùi của lão bằng hữu của ngài, ngay cách đây không xa.

462. Không Biết? Không Sợ? Thực Lực?

Lão bằng hữu? A, lão bằng hữu của mình thật sự không nhiều lắm, mà lão bằng hữu có thể khiến Andy nhú mào càng có thể đếm được.

- Là kẻ nào?
- Là Brockman?

Ngữ khí Andy do dự:

- Hắc, cũng không nhất định, cũng có thể là song bào thai đệ đệ của Brockman - Adams, bọn họ hai người có mùi quá giống... chủ nhân, hắn hình như không xong rồi, trên người tràn ngập mùi máu tươi, xem ra cũng sắp chết.

Andy cười hắc hắc:

- Chủ nhân, thừa dịp hắn thụ thương, lấy mạng hắn, báo thù cho Fuye lão tiên sinh được không?

Xác định phương hướng chạy tới, Đỗ Trần đi sau Andy:

- Mặc kệ là Adams hay là Brockman, chỉ có hắn một người sao?
- Chỉ một người...ách, Andy ngửi được một mùi.
- Người chỉ điểm, chúng ta ẩn hình đi tới.

Từ sau khi bắt gặp chạm phải Margaret, Đỗ Trần vô cùng cẩn thận, cẩn thận thêm một bậc, lúc này hắn ngự Thanh Vân chậm chậm đi tới, cứ một đoạn lại cho Andy xác định lại mùi một lần. Vạn hạnh là khoảng cách cũng không quá xa, bỏ qua động khẩu biến ảo khó lường trong Tánh Mạng mê cung, sau khi đi bảy tám trăm thước, một khu vực rộng lớn trong Tánh Mạng mê cung hiện ra, nhưng thứ nhìn thấy đầu tiên không phải lão bằng hữu, mà là...

Lão thiên a! Không phải xảo hợp vậy chứ? Đỗ Trần sững sốt, lập tức thúc giục Thanh Vân vội vàng lui về sau đủ khoảng cách năm sáu mươi thước mới thở phào nhẹ nhõm.

Andy thấy rõ tình hình trong huyết động, không nhịn được chảy nước miếng kinh hô lên:

- Ta, Chris Andy, có giấc mộng, có khẩu vị... sao lại có một quả trứng lớn như thế, Andy ăn bao lâu mới hết đây?

Trung tâm khu đất trống, có một đồ vật giống như một quả trứng lớn, toàn thân màu đỏ, bên ngoài bóng mượt... Theo phương thức suy nghĩ của Andy, đây là một quả trứng gà lớn màu đỏ, dám chắc sẽ rất thơm ngon, cực kỳ ngon! Nhưng Đỗ Trần thấy, thứ này cao bảy tám thước, đường kính cũng mấy thước,... đây chẳng phải hỏa hệ dị thú mà Đỗ Tư đã hình dung trước khi "nổ banh xác" sao?

"Chẳng lẽ quả trứng này là hỏa hệ mãnh thú làm Đỗ Tư bị đốt cháy mười ngày sau mới khôi phục sao?"

Đỗ Trần lại suy nghĩ.

Mặc dù nhìn qua như một quả trứng không được ấp, nhưng rất nhiều người của gia tộc Tucker đã dùng mạng chứng minh, nó có ý thức tự chủ công kích.

Đỗ Trần ghi nhớ khoảng cách năm mươi thước an toàn mà Đỗ Tư nói, giữ chặt Andy, nhẹ nhàng ho khan một tiếng, nhìn cự dẫn từ xa, cười thân thiện nói:

- Các hạ, chúng ta bị Margaret làm cho không đường lui tới, mới chạy trốn tới đây...

Cự dẫn không có phản ứng.

Đỗ Trần lại nhú mày, lại nói:

- Ta nghĩ chúng ta hẳn là có chung địch nhân, không phải sao? A a, nếu chúng ta đều muốn đối phó Margaret, vì sao không liên thủ?...

Trứng lớn không đáp lại.

Đỗ Trần càng nhìn chăm chăm, cười nói:

- Ngài xem, ta cùng thần sủng của ta đều là cao thủ thần cảnh, thần sủng của ta càng là thập tam cấp, đủ để trở thành trợ lực cho ngài tranh phong với Margaret chứ? Ngài...

Hắn trước sau nói hơn mười câu, thay đổi vài loại ngữ ngôn, lợi hại đều nói hết, nhưng quả trứng lớn tựa hồ vẫn yên ổn ở trung tâm khoảng đất trống...

Đỗ Trần trong lòng kinh ngạc, nhìn cự dẫn từ trên xuống dưới chẳng lẽ, hắn căn bản không nói chuyện?

- Để biểu hiện thành ý, ta tiến gần tới bái phỏng các hạ, xin các hạ nói một câu.

Nhưng cự dẫn vẫn không có phản ứng.

Quái, mãnh thú này biết rõ địch nhân tới giết mình, nhưng sao còn không có phản ứng?

Lúc này, Đỗ Trần tâm tư bất đồng, Andy tắc mi thử nhãn nhìn chăm chăm trứng lớn, trong lòng tính toán cái gì thì không cần nói - đơn giản là ăn lòng trắng ngon hay lòng đỏ ngon! Hắn nhỏ giọng nhắc nhở:

- Chủ nhân, Andy cảm giác được, quả trứng này có mùi vị rất thơm ngon ách, không phải, là lực lượng rất cường đại! Mà lão bằng hữu của ngài ở ngay cạnh nó! Andy thật sự nhận không ra, đến tột cùng là Brockman hay Adams.

Đỗ Trần gật đầu, cẩn thận đi tới, khước mắt lại nhìn chăm chăm trứng lớn, nhưng vừa thấy bộ dáng lão bằng hữu, không khỏi phì cười, dễ dàng hơn nhiều.

Mặc kệ Brockman hay là Adams, tóm lại hắn đều phi thường thê thảm, một thân quần áo đồ nát, cùng với máu chung một chỗ, cơ hồ không nhìn ra diện mạo! Mà thương thể của hắn phi thường quái dị, toàn thân trên dưới không có một vết thương trí mệnh, nhưng máu trong thân thể hắn tựa hồ bị áp lực thật lớn, từ mỗi lỗ chân lông đều chảy ra, cả người nhìn qua, như một người máu.

Do mất máu quá nhiều, hắn đã hôn mê sắp chết, nhưng tư thế hôn mê hết sức quỷ dị - mặt ngửa lên, hai tay chỉ hướng quả trứng lớn, như chết cũng nói, ta, ta nhất định bắt được người...

Đỗ Trần nhìn chăm chăm người hôn mê này sờ mũi, trong lòng cười lạnh, nếu hắn là Brockman, vậy đừng trách lão tử không khách khí, đại cừu của Fuye bá bá trước hết bắt người khai đao! Nếu là Adams... vậy

cũng là cừu nhân, năm đó Ngư nhân tập kích cảng New Zealand, Adams dù không phải chủ mưu, nhưng cũng là một đồng đảng quan trọng.

Ngày thường phân biệt Adams cùng Brockman phi thường dễ dàng, một là xem khí chất, bọn họ một người ưu nhã, một người bạo lệ, hai là ngửi mùi - trên mình Adams máu tươi mùi rất nồng, nhưng hôm nay hai phương án này đều không thể! Lão bằng hữu đầy người là máu, lại hôn mê bất tỉnh, mùi dấm chắc bị máu che mất, hơn nữa người chết ngất thì lấy đâu ra khí chất!

Nhưng Đỗ Trần có một biện pháp xác nhận thân phận của hắn, bắt lấy tay lão bằng hữu liếc mắt:

- Là Adams.

Tay của tiểu thủ cùng tay của cường đạo dấm chắc là khác nhau, điểm này Đỗ Trần tuyệt đối nhìn không lầm.

Trúng lớn vì sao không có phản ứng, Adams vì sao xuất hiện chỗ này? Đỗ Trần khó hiểu, lại không vội suy nghĩ, hắn đột nhiên chấn động:

- Bất hảo, Margaret vì hỏa hệ dị thú tới, hơn nữa lão yêu bà thần thông quảng đại, quý đồ, Thiên Mục... các loại bí pháp vô số, nói không chừng nàng lập tức sẽ tìm tới đây, đến lúc đó mình mới chạy ra khỏi miệng hổ, lại bị Margaret bắt được... phải chóng rời đi.

Nghĩ vậy, Đỗ Trần liếc nhìn trúng lớn:

- Các hạ, Margaret nhanh chóng tới đây, nếu người không ngại, ta mang theo người cùng Adams rời khỏi nơi này, tránh một chút?

Đợi chốc lát, không có đáp án, Đỗ Trần dụng Liên Hoa mang Adams cùng trúng lớn rời đi...

Lúc này Đỗ Trần càng bay càng xa, bay hơn một giờ mới dừng lại, dọc theo đường đi, trúng lớn ngoan ngoãn ở trong Liên Hoa, vẫn không nhúc nhích, Đỗ Trần cũng không dám coi thường vọng động mang hắn ra, mà chỉ dùng Thủy Minh Thuần chữa trị Adams - nếu "mãnh thú" không mở miệng, vậy trước hết mở miệng Adams.

Chậm rãi, Adams chậm rãi mở mắt trong Liên Hoa, tiếp đó thân thể run lên, sờ tầm mọi nơi, tới khi thấy trúng lớn cũng ở đó, hắn như buông ra ngàn cân sức nặng, ánh mắt lúc này mới chuyển...

- Fran, Francis sao?

Thấy rõ là ai cứu mình, Adams cả kinh, sau đó không để ý tới thương thế, xoay người quỳ xuống:

- Francis các hạ, ta, ta rốt cục lại thấy ngài.

Hắn khóc rống lên, tựa như gặp thân nhân sau nhiều năm thất lạc.

Đỗ Trần sửng sốt, mình và Adams là cừu nhân a, hắn thấy mình sao lại thân thiết như thế?

Adams tiến lên, ôm lấy chân Đỗ Trần:

- Các hạ, ngài, ngài phải làm chứng cho ta.

- Làm chứng? Làm chứng cái gì?

Adams nuốt nước miếng, phần hận nói:

- Bây giờ người trong thiên hạ đều hoài nghi ta hại tam đương gia Constantine, tám vị đương gia của Kinh Úc cốc liên danh phát ra "Sát lệnh", khắp thiên hạ đều truy sát ta, ta, ta oan uổng a.

Hắn lại thấy được Andy, con mắt sáng ngời, đập đầu hai cái, vội la lên:

- Thiếu, thiếu gia, ngày đó chuyện xảy ra tại đại hoang nguyên ngài đã thấy, ta, ta thật sự không có hại tam gia, ngài nhất định phải tin tưởng ta.

Đỗ Trần cùng Andy hai mắt nhìn nhau, đến lúc này, bọn họ mới nhớ tới chuyện không biết từ đời nào rồi...

Ngày đó Constantine nhận thân, Liya xếp đặt bắt phản nghịch cự long, bắt quá lúc ấy Liya làm trò, thuận tay lừa Adams một chút, hết thấy tội trạng đều chụp lên đầu hắn...

Đỗ Trần vuốt mũi, con mắt chuyển, nghĩ thầm: "Constantine sau khi bị bắt chỉ có mấy người biết hắn bị chuyển tới giáo đình, mà Julie tiêu diệt Ấm Ảnh quân, sau khi cứu Constantine, phản nghịch cự long trở thành Xích Quân số 18 chỉ có mình cùng người ở phạt tội chỉ thành biết, mà Constantine tới nay còn bị vây ở phạt tội chỉ thành,... nói cách khác, trước mắt Constantine chỉ lưu lại cho người ngoài một ấn tượng, hắn tại đại hoang nguyên bị Adams "bán đứng", sau đó mất tích.

Vậy trong mắt Adams, mình là cái kẻ vô cùng tôn trọng Constantine, hơn nữa là đại thiện lương thông tình đạt lý, mà Andy... cũng là đại thiếu gia mà Adams không thể khi phụ.

Đổi lại, trước mặt Adams, ta Francis là đại thiện nhân.

Nói mấy câu tốt đẹp, chẳng phải so với bức cung còn tốt hơn sao?

Nghĩ vậy, vẻ mặt lãnh đạm của Đỗ Trần nhất thời biến mất, lập tức nâng Adams dậy, lo lắng nói:

- Mau, mau đứng lên, Adams, ngươi còn có thương tích trong người, ngàn vạn lần đừng để thân thể bị thương.

Hắn trộm đánh mắt với Andy.

Tuyệt lang lập tức tiến lên, nói:

- Adams, ngươi đừng vội! Ta sau này nghĩ lại, không đúng, là chủ nhân sau đó phân tích tình huống cho ta, chủ nhân nói Adams trung tâm không có khả năng hại tam gia, càng không có lý do hãm hại tam gia.

- Người, các người tin tưởng ta?

Mắt Adams hồng lên, không phải hắn bỗng tính đa sầu đa cảm, càng không phải hắn dễ dàng bị lừa, mà là những năm gần đây, hắn chịu oan khuất, nhận hết khổ nạn mà không ai tưởng nổi. Giờ phút này, rốt cục có người tin tưởng hắn, hơn nữa tin tưởng hắn lại là đại thiếu gia Andy... nên kích động trong lòng khó có thể nói thành lời.

Lúc này, Andy lại giả bộ quan tâm Adams, nhắc nhở một câu:

- Ai, người sao lại bị thương nặng vậy? Hoàn hảo, hoàn hảo chủ nhân ta cứu ngươi một mạng, nếu không...

Adams đột nhiên bừng tỉnh:

- Francis các hạ, đa tạ ân cứu mạng của ngài.

Nói xong, hắn đập đầu mấy cái:

- Đại ân không nói ra, tam gia năm đó cứu ta một mạng, ngài hôm nay cũng cho Adams một mạng, từ nay về sau, mạng của ta là của ngài cùng tam gia.

Đỗ Trần sờ mũi, chẳng biết sao, đột nhiên nhớ tới năm đó nhân ma đại chiến, Brockman trên người cầm đoản kiếm, chịu hơn trăm vết thương lớn nhỏ, nhưng vẫn liều mạng công Phillip chạy trốn...

Adams tựa hồ nhớ tới cái gì đó, vội la lên:

- Ân công, thiếu gia, các người sao lại vào Tánh Mạng mê cung? Chẳng lẽ các người cũng bị lạc?

Hắn đột nhiên thấy hai chân trước của Andy máu tươi đầm đìa, ngang nhiên quát chói tai:

- Thiếu gia, ai làm người bị thương?

Đỗ Trần cười khổ:

- Đừng đề cập, ta đắc tội Margaret, hôm nay đang bị nàng đuổi giết... trước tiên nói về người đi, người sao lại tới đây, còn nữa...

Hắn dùng một ngón tay chỉ cự dẫn vẫn đứng trong Liên Hoa thủy chung không động:

- Vì sao người lại cùng dị thú này ở chung một chỗ?

Andy cũng vẻ mặt đau khổ:

- Ta bị Margaret dùng kiếm chém thương...

Adams không có trả lời vấn đề của Đỗ Trần, mà nhìn chăm chăm miệng vết thương của Andy, thốt nhiên giận dữ:

- Margaret ở chỗ nào? Thiếu gia, ta phải đi giết nàng cho người.

Đỗ Trần âm thầm bĩu môi, thầm nói, giả vờ không biết hay là thật sự không sợ.

Andy cũng nói thầm:

- Ta có một giấc mộng... hy vọng Adams có thể hiểu được Margaret là ai, có thực lực gì?

- Thiếu gia, ta sao không biết Margaret là ai?

Thấy thiếu gia không tin, Adams vội la lên:

- Không phải là Thảm Thủy thần nữ, Thương Khung đại nguyên soái, thập tứ cấp đầu thần sao?

- A?

Biết mà người còn dám kêu giết Margaret sao?

Adams đột nhiên đứng dậy, vỗ mạnh vào trứng lớn:

- Margaret tuy mạnh, nhưng có nó nơi tay, dù là Thần Hoàng sống lại cũng không sợ! Dám dẫm thương thiếu gia của ta Hừ! ân công, nói cho ta biết vị trí của Margaret, Adams dù mất mạng cũng vì ngài giết chết mẹ.

Vài lời bình: Mình thật không hiểu tác giả có nhầm lẫn không? Từ đầu đến giờ không nhớ nổi Brockman có thù gì với lão Fuye. Lão Fuye chính là Thiên Dao Benz Phong Hào đầu thần gã Brockman làm gì có đủ trình

463. Ma Khí

Nghe xong "hào ngôn tráng ngữ" của Adams, phản ứng của Đỗ Trần là thầm nói một câu trào phúng - không thể ngu hơn! Nhưng liếc mắt nhìn quả trứng lớn, lại nhìn Adams một chút, Đỗ Trần trong lòng run lên, chẳng lẽ Adams có được sự thuần phục của hỏa diễm dị thú?

Lực lượng của nó có thể khiến Đỗ Tư bị cháy mười ngày sau mới hồi phục như cũ a! Sao lại tiện nghi cho tiểu tử này thế?

Andy mở lớn mắt nhìn quả trứng lớn, thầm nói, trứng gà lớn màu đỏ là của Adams, ta có nên kêu Adams đem nó nướng chín không? Không, không được.

Adams thân thể còn rất yếu, hần cần rằng, đi tới bên cự đàn, ra sức di chuyển cự đàn, la lên:

- Thân thể ta hẳn là có thể chịu tác dụng phụ của một pháo. Ân công, ngài nói đi, Margaret ở chỗ nào?

- Pháo?

Đỗ Trần đề xuống trăm ngàn nghi vấn trong lòng, hai tay hạ xuống, lạnh lùng nói:

- Adams, người nếu coi ta là ân công, coi Andy là thiếu gia, vậy tạm buông nó ra.

Nói xong, Liên Hoa thánh quang chiếu lên người Adams, thân thiện nói:

- Thân thể người không thể chịu thêm vận động lớn... Buông! Bây giờ chúng ta hẳn là đã rời xa Margaret, rất an toàn, người.. trong tay người tốt cùng là thứ gì?

Adams trong lòng cảm kích, từ nhỏ tới lớn, kể cả tam gia Constantine cũng đều không có ai quan tâm tới hẳn như thế, sắc mặt không muốn, nhưng cũng buông quả trứng lớn ra, lộ ra vẻ đắc ý nói:

- Thứ này, chính là Vãn Thần chung cực thánh khí, đủ để oanh sát Thần Hoàng Prince... lôi hỏa chích viêm pháo.

Đỗ Trần sững sờ, nhìn chằm chằm quả trứng lớn! Trận đánh Đại Hạp cốc Auerbach, giáo hoàng mang cự pháo giấu trong quân doanh Đỗ Đức, do cao thủ tâm phúc của giáo đình phụ trách thao khống, Đỗ Trần cùng Đỗ Đức căn bản chưa từng gặp qua vô song cự pháo này! Cho tới hôm nay, Đỗ Trần bình sinh lần đầu xem xét chung cực phách vương thánh khí ở khoảng cách gần.

Vãn Thần chung cực chiến lực, 13 khẩu đủ để phá hủy một chủng tộc, nếu dụng một khẩu có thể đánh bại Bowness... Lôi hỏa chích viêm, tên này quả như sấm bên tai! Hôm nay Đỗ Trần nhớ kỹ đánh giá của Thomas đấu thần với lôi hỏa chích viêm pháo - không có chiến trận cao nhất, thực lực siêu trác, hoặc là đủ số lượng chiến tranh thánh khí đối kháng cùng lôi hỏa chích viêm pháo vậy kết cục chỉ có một... chờ chết đi.

Đại Hạp cốc Auerbach, Bowness dùng thân làm thí nghiệm chứng tích chân thật của câu đánh giá này.

Nhưng nó sao lại có hình thái quả trứng lớn? Đỗ Tư rõ ràng nói, quả trứng lớn này hẳn là một tính mạng thể!

Khi Đỗ Trần hỏi tới, Adams phần hận dậm chân, nói:

- Ân công, năm đó ta chịu oan khuất, tám vị đương gia Kinh Ưc cốc liên danh hạ huyết thưởng lệnh, trên tam đại lực cơ hồ không có nơi dung thân cho ta.

Liếc mắt ấy này nhìn thiếu gia Andy:

- Lúc ấy tam gia mất tích, ta, ta sợ thiếu gia cùng ngài cũng không tin ta, nên không dám tìm ngài. Sau đó, ta trốn chết khắp nơi... chuyện trên đường trốn chạy không nói cũng được! Nhưng có một ngày ta nghĩ tới, tam gia cả đời chỉ có một ý nguyện là tìm về thê tử là phu nhân Sophia thất lạc. Nếu ta có thể tìm được phu nhân Sophia nhất định là có thể chứng minh ta đối với tam gia trung tâm, tuyệt đối không hãm hại tam gia. Vì vậy, ta theo dấu mối duy nhất - tới mệnh môn Badomo, dùng Đồ Lạp Mỗ chi tinh, tiến vào Tánh Mạng mê cung.

Hắn bắt đầu dĩ than thở:

- Đi vào Tánh Mạng mê cung không bao xa thì lạc đường, hoàn hảo ta đã dùng dấu khí ép súc thực vật chuẩn bị từ trước nên cũng đủ dùng. Trong mê cung chạy tới chạy lui, chẳng biết bao lâu, đột nhiên ta cảm giác được thứ gì đó nên tìm tới...

Hắn vỗ vỗ quả trứng lớn:

- Kết quả ngay phụ cận tìm được nó.

Đỗ Trần nhìn xăm soi quả trứng lớn, nghe ý tứ của Adams, là lôi hỏa chích viêm pháo chủ động tìm hắn! Vận mệnh nữ thần quả nhiên là chiều cố Adams, nhưng...

Cần phải rõ ràng một chút, Đỗ Trần đối với nghiên cứu thánh khí sớm đã cho ra một kết luận, đấu thần thánh khí cùng chiến tranh thánh khí có hai điểm khác nhau, đầu tiên, đấu thần thánh khí là người dùng thánh khí, mà chiến tranh thánh khí bất quá sử dụng người làm phụ trợ, nói thẳng ra, chính là thánh khí dùng người! Thứ hai, đấu thần thánh khí có khí hồn, làm ra chuyện hấp dẫn chủ nhân cũng không có gì kỳ quái, nhưng Đỗ Trần đã nghiên cứu hơn trăm thánh khí pháo trong lãnh địa, sự thật chứng minh, chiến tranh thánh khí không có khí hồn.

Vậy Lôi hỏa chích viêm pháo thân là chiến tranh thánh khí cường đại, vì sao có thể hấp dẫn Adams? Vì sao Đỗ Tư nhìn và phán đoán nó là một loại tính mạng thể?

Đỗ Trần suy nghĩ một chút, hỏi:

- Nói như vậy, trước đó vài ngày phụ cận thành Emerald phóng hỏa giết người, đều là người dùng lôi hỏa chích viêm pháo...

Adams lắc lắc đầu:

- Là lôi hỏa chích viêm pháo dùng ta! Ân công, ngài không biết, lôi hỏa chích viêm pháo này mặc dù không nói chuyện, mặc dù không ai trợ giúp thì không thể hành động, nhưng ta cảm giác... hắn không phải một vật chết.

- A? Có thể nói cảm giác của người lại cho ta biết không?

- Ân công hỏi, ta sao dám không nói! Ta trong Tánh Mạng mê cung không biết thời gian, dù sao không lâu trước, ta gặp được lôi hỏa chích viêm pháo. Mới đầu ta không biết nó là thứ gì, nhưng khi ta đụng đến nó...

Adams đặt tay lên quả trứng lớn:

- Trong lòng ta lập tức xuất hiện một loại cảm giác - nó đang hoan hô, may mắn rất cực gặp được người, cũng không biết thế nào, ta hiểu được nó là lôi hỏa chích viêm pháo, cũng hiểu được nơi này là Tánh Mạng mê cung! Tiếp đó, ta lại có được loại cảm giác - nó thật sự buồn quá lâu rồi, cần phải phát tiết.

Hắn cười khở lau máu trên người:

- Mà ta căn bản là không có đường phản kháng, lôi hỏa chích viêm pháo lúc ấy mượn ta mở một pháo, cảm giác tựa như...

Adams ngậm miệng, suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra cảm giác chuẩn xác. Đỗ Trần sờ mũi, nhớ tới nghiên cứu đối với chiến tranh thánh khí, nói:

- Có phải là lôi hỏa chích viêm pháo khống chế người, lợi dụng thân thể người hội tụ nguyên tố, sau đó chuyển hóa tất cả nguyên tố thành lửa, phóng ra ngoài?

- Đúng! Đúng là như thế, đáng chết. Ân công ngài không biết lôi pháo phát động một lần phải cần bao nhiêu nguyên tố! Hắn thông qua thân thể ta hội tụ, thiếu chút nữa hút luôn cả ta! Hoàn hảo trong khi ta trốn chết thì thực lực trải qua ma luyện nên tiến bộ lớn, hôm nay là cứu cấp thượng phong, bằng không...

Adams sợ hãi nắm tay lại:

- Ta lúc ấy đã thấy lôi pháo hội tụ nguyên tố thì sinh ra hấp lực điên cuồng hút tới một cỗ thi thể, thi thể nọ mặc quần áo hải vương, nhìn qua khi còn sống hắn cực kỳ cường đại, nhưng nháy mắt, hắn đã bị hút thành tro bụi...

Đỗ Trần trầm nghĩ, Sainz xui xẻo, nguyên lai thi thể hắn bị lôi hỏa chích viêm pháo hấp thụ.

Adams tiếp tục nói:

- Lôi pháo khai một pháo thì không ần nữa, đúng lúc, hình như có người xuống tìm kiếm thi thể nọ nó ngay lập tức khai hai pháo. Đến đệ tứ pháo... thân thể ta thật sự không chịu nổi, chết ngất tại chỗ, lôi pháo không có ta trợ giúp, cũng trở lên ngoan ngoãn.

Đỗ Trần hoàn toàn hiểu được, ngày đó Arthur đánh chết Sainz, lôi pháo đầu tiên là hấp thụ Sainz, lại liên tục hấp thụ hai đội tìm kiếm, bất quá đội tìm kiếm thứ hai có một người tương đối may mắn, thi thể cũng không có bị hấp thụ, mà trôi nổi trên biển, lưu lại đầu mối cho gia tộc Tucker. Mà khi nó khai phát pháo thứ tư không may Đỗ Tư tới...

Adams nói:

- Lúc trước ta tỉnh lại, nó cũng vừa tỉnh, lôi pháo buộc ta tiếp tục khai pháo, để cho nó phát tiết buồn phiền. Vì vậy ta bắn phát thứ năm.. thân thể cũng không chịu nổi! Hoàn hảo sau khi khai pháo lôi pháo cảm thấy có người tới bắt nó, mang theo ta nhanh chóng dời đi. Hắn phụ trách ẩn tàng khí tức, mà ta khiêng hắn chạy một lúc liền hôn mê... đến khi được ân công cứu. Bây giờ lôi pháo có thể thấy thân thể ta không chịu nổi, nên cũng không yêu cầu khai pháo lần nữa.

Vỗ mạnh lôi hỏa chích viêm pháo:

- Ân công, ngài nói đi, Margaret ở đâu? Ta dù nát xác cũng phải giết mụ cho ngài.

Đỗ Trần không nóng lòng trả lời, trong lòng nghĩ, sau Văn Thần đại chiến, mười ba khẩu lôi pháo hạ lạc, một khẩu trong đó là thánh khí trấn đảo của Đấu Thần đảo, ba khẩu khác trong tay giáo hoàng, còn lại

chín khẩu giáo hoàng hẳn biết hạ lạc ở đâu, hoặc cũng có tin tức, nhưng đây là chung cục cơ mật của giáo đình, tuyệt đối sẽ không nói cho Đỗ Trần, hôm nay Adams sao lại có một khẩu?

Đỗ Trần hỏi:

- Người nói lời pháo phiến muộn lâu rồi, chẳng lẽ hẳn ở bị lạc trong Tánh Mạng mê cung nhiều năm?

- Đúng vậy! Lời pháo nói ta biết cảm giác tịch mịch, nó đã lạc hơn ngàn năm.

Một ngàn năm? Đáng chết, chẳng lẽ là khẩu lời pháo thứ 14 mà nữ thần Mickey làm mất? Nhớ tới nhật ký của nữ thần Mickey lưu lại, tính toán thời gian cùng địa điểm, đúng vậy, chính là nó.

Vậy năm đó Mickey nữ thần phái binh tướng trông coi lời pháo, cũng hẳn là bị lời pháo hại chết - tình huống giống Adams, đều là kiệt lực mà chết, sau đó lời pháo ở lại trong Tánh Mạng mê cung.

Đỗ Trần lại nghĩ, lời pháo có ý thức, vậy nó không thể xem như chiến tranh thánh khí, nhưng từ việc nó suýt hại chết Adams cho thấy, nó cũng không tính là đầu thần thánh khí... Đỗ Trần là người am hiểu thánh khí nhất, cười cười, đây là một loại thánh khí có thần trí, có thể khống chế nhân loại, không bằng dùng tên "ma khí".

Chờ chút, Đỗ Trần trong lòng chớp động, lời pháo tính là ma khí, vậy Tánh Mạng thụ có tính là ma khí không? Còn có tiểu Đỗ Đình, nó sau khi hoàn toàn phát triển có phải cũng là ma khí?

Trong lúc này Adams một lần nữa nói:

- Ân công, mệnh của ta là ngài cho, vì ngài liều chết với Margaret cũng đáng, ngài nói đi.

Đỗ Trần vẫn không đáp, dấu hờn hỏi Andy:

- Người thấy sao?

- A? Ta? Chủ nhân, ngài trưng cầu ý kiến của Andy sao? Trời ạ, Andy vừa rồi còn nghĩ nướng chín lời pháo ăn chứ, ngài nếu hỏi ta...

Tuyệt lang mặc dù thập tam cấp, nhưng không có giác ngộ của cường giả thập tam cấp.

- Ta nói là, Adams tên này! Hôm nay hẳn cùng lời pháo dung làm một. Giết hẳn, ta không nhất định có thể khống chế lời pháo, cho dù có thể khống chế, vậy tìm ai liều mạng dụng lời pháo? Người cũng nghe được, Adams cử cấp thượng phong, sắp tiến vào thập cấp mà cũng chỉ có thể liên tục khai ba pháo, sau đó phải an dưỡng rất lâu! Ta nếu giết Adams cướp lời pháo, vậy ai sẽ chịu chết để "thao khống" nó?

- A, chủ nhân ngài muốn.. hắc hắc, để cho cừu nhân bán mạng cho ngài.

- Đúng vậy! Hôm nay Constantine bị khổ chết trong Phạt tội chi thành, hơn nữa dù hẳn có trốn thoát thì cũng là Xích Quân số 18, không có khả năng dụng thân phận phản nghịch cự long hiện thân. Hôm nay chúng ta chính là ý trưng (chỗ dựa) duy nhất vào Adams! Để Adams dụng lời pháo thủ hộ thành Duerkesi, vậy coi như để hẳn chuộc tội... A a, nhưng muốn thao khống Adams, người sẽ phải diễn nhân vật thiếu gia, có được không?

Đây mới là nguyên nhân Đỗ Trần hỏi ý kiến Andy, dù sao người ta là thập tam cấp rồi, không thể tùy ý hô hoán hẳn giả mạo nhi tử kẻ khác.

Andy tính toán một chút:

- Khái! Ta, Chris Andy, sủng nhi của nguyệt thần. Chủ nhân, giấc mộng của ngài chính là tuyệt đại bộ phận giấc mộng của ta, một tiểu bộ phận khác... là hai tòa mục trường đầy thịnh sản mỹ thực.

Đỗ Trần phì cười:

- Ta đã mua cho người hai mươi tòa mục trường tại đại thảo nguyên Mc Allen, chuyên môn sinh sản thịt cho người.

Andy cười hạnh phúc.

Đỗ Trần cũng nở nụ cười ưu nhã, Andy nếu không có chuyện, vậy bắt Adams thật quá đơn giản.

Hắn ôn hòa khuyên giải Adams:

- Cừu Margaret... nhất định phải báo! Nhưng Adams, thân thể người thật sự không chịu nổi, ta cùng Andy không thể vì báo thù mà lợi dụng sự trung tâm của người, cho người đi liều mạng. Hãy nghe ta nói, trước ngồi trong Liên Hoa của ta điều tức.

Những lời nói quan tâm khiến Adams cảm kích, nhất là một câu "trung tâm bị người hiểu lầm mấy năm, mang tiếng phản đồ mấy năm", hắn nằm mơ cũng muốn nghe được một câu đánh giá "trung tâm".

Đỗ Trần lại nói:

- Chúng ta bây giờ rất an toàn. Trước không đề cập tới Margaret! Adams, thực lực Kinh Ưc cốc nhất định phi thường cường đại? Người sao tránh được bọn họ đuổi giết mà thuận lợi tiến vào Tánh Mạng mê cung?

Đây đích xác là Đỗ Trần muốn xem Adams đã gặp những phiền toái gì.

Adams gật đầu nói:

- Kinh Ưc cốc là nhạc viên của ác nhân thiên hạ, bên ngoài, trừ tam gia cùng tám vị đương gia bất phàm, trong đó nhị đương gia là dư nghiệt của Ma tộc năm đó lưu lại tam đại lục, nghe nói thực lực không kém giáo hoàng...

- Ma tộc?

- Đúng vậy, chính là Ma tộc! Kinh Ưc sơn cốc có quy củ không hỏi lai lịch, chỉ cần nhập cốc, tuân thủ quy củ trong cốc, vậy Ma tộc cũng là một thành viên của Kinh Ưc sơn cốc.

Điểm này, thật ra giống thành Duerkesi.

Adams lòng còn sợ hãi nhớ lại nói:

- Bất quá Kinh Ưc cốc có một quy củ - tội nhân chỉ cần trong cốc, vậy toàn cốc phụ trách bảo vệ hắn an toàn, nhưng thành viên một khi rời Kinh Ưc cốc, sinh tử không phải do mấy vị đương gia phụ trách - đây là tự tìm! Lúc này đây, mấy vị đương gia hoài nghi ta bán đứng tam gia, là phản đồ Kinh Ưc cốc, nhưng tam gia dù sao cũng tự nguyện rời cốc, vậy mấy vị đương gia cũng không có tự mình ra tay truy sát ta, chỉ là ra thưởng lớn... nếu mấy vị đương gia tự mình ra tay, chỉ sợ ta không có cơ hội tiến vào Tánh Mạng mê cung.

Đỗ Trần mỉm cười, nói cách khác, mình thu Adams xong, chỉ cần thay hắn ngăn trở những kẻ liều mạng kiếm tiền thưởng, không cần lo lắng đối mặt Kinh Ưc cốc.

- Nguyên lai là vậy, Kinh Ưc cốc đại đương gia thì sao? Hắn có thực lực gì?

Adams lắc đầu:

- Ngay cả tam gia cũng không biết thân phận đại đương gia, chỉ biết đại đương gia là một lão bà.

Đỗ Trần gật đầu, tình huống cơ bản rõ rồi, vậy buồn bã thở dài, vỗ vỗ vai Adams:

- Người sau này có tính toán gì không?

Adams cười khổ:

- Ta còn tương lai gì chứ? Ai, vốn định tìm được phu nhân Sophia, nhưng khi hiểu rõ Tánh Mạng mê cung ta mới biết, vốn không có khả năng! Tam gia hôm nay sinh tử không rõ... ai, ngài cùng thiếu gia có thể tin tưởng ta, ta cũng được rồi! Bây giờ ta làm nguyện vọng kế tiếp - dụng lôi hỏa chích viêm pháo giết Brockman, sau đó... ai biết được?

Một câu ca thán, hắn thật sự cô đơn bất lực! Đỗ Trần để hắn hít thở mấy hơi:

- Hôm nay tam gia mặc dù sinh tử không rõ, nhưng Andy còn đây, không bằng tới thành Duerkesi của ta, đi theo Andy.

Adams cả kinh:

- Ân, ân công, ta bây giờ là tội nhân, nếu ta tới thành Duerkesi, sẽ gây phiền toái cho ngài.

- Yên tâm.

Đỗ Trần nghiêm mặt nói:

- Người là gia thần của Andy, không phải ngoại nhân thành Duerkesi, ta Francis nếu ngay cả người của mình đều không bảo vệ nổi, trơ mắt nhìn người lưu lạc trong Tánh Mạng mê cung, độc thân tìm Brockman báo thù, vậy làm sao coi được gia môn.

Adams chấn động nói không nên lời.

- Hơn nữa, người bây giờ còn không rõ tình hình bên ngoài phải không? Người biết thân phận bây giờ của Brockman không?

Đỗ Trần phẫn hận nói:

Hắn là một trong 13 nghị viên liên tịch hội nghị cao nhất của Ma tộc, quyền cao chức trọng, bên người có hơn mười vạn vong linh binh đoàn bảo vệ! Muốn giết hắn, dễ vậy sao?

Adams thần sắc biến đổi, Đỗ Trần lại nói:

- Bất quá người yên tâm, hôm nay nhân - ma đã lại khai chiến, giáo hoàng bệ hạ trọng tổ thần thánh liên minh, mà ta...

Hắn giờ ra sát phạt kim bài mà giáo hoàng ban cho, trịnh trọng đặt trước mặt Adams:

- Ta đã là trưởng quan chiến khu phương nam của thần thánh liên minh lần thứ hai, nội các giáo phụ.

Adams cả kinh, hắn tiến vào Tánh Mạng mê cung nên không biết bên ngoài xảy ra nhiều chuyện.

Đỗ Trần ngưỡn khí trầm trọng, khẳng khái nói:

- Tới thành Duerkesi, vô tư, người có thể đối chiến Brockman, giải quyết ân oán, thuần phục thiếu gia Andy, không có nhục ân tình tam gia khi xưa mà lại có công. Huynh đệ của người phản bội nhân loại, mà người gia nhập phương nam chiến khu Einstein thần thánh liên minh, lại vì nhân loại mà chiến, đại nghĩa diệt thân! Chờ ngày chiến thắng, người sẽ giống như các vị Vãn Thần được đặt tượng trong thần điện thánh sơn, được đời sau kính ngưỡng... chẳng tốt hơn người lưu lạc trong mê cung, làm chó chạy trời chết sao.

Adams sững sờ nhìn Đỗ Trần, đột nhiên "đông" quỳ xuống, nước mắt nói:

- Ân công, ngài hôm nay cho Adams một cái mạng, lại cho Adams tương lai, ta, mạng ta là của ngài.

Đỗ Trần lập tức nâng dậy:

- Mau đứng lên, ta không nhận nổi đại lễ của người, sau này chúng ta đều là huynh đệ của Đỗ Trần thần giáo, không cần khách khí.

Trong lòng hắn lại cười đắc ý, mẹ nó, Adams giống Brockman, lúc là cừu nhân, hắn có thể làm người khác hận nghiêng răng kèn kẹt, nhưng lại... trung thành đến chết. Liếc mắt nhìn lồi hỏa chích viêm pháo, trong lòng hắn lại nói thêm một câu, có năng lực trung thành đến chết.

Đỗ Trần lại khiến Adams kích động vô cùng khi giải thích tình cảnh của mình, nói gì có thể nói, cái gì không thể nói, hắn tự nhiên nói chút phân tặc. Tỷ như thực lực Andy, Đỗ Trần nói tổ hợp dị thú thập tam cấp, khi Adams cả kinh thì lại nói hắn:

- Giữ bí mật, nếu không Andy sẽ có nguy hiểm, ta tín nhiệm người, mới nói cho người...

Cuối cùng Đỗ Trần cười:

- Chờ chúng ta rời khỏi Tánh Mạng mê cung, ta lập tức an bài chuyện của người, bây giờ chúng ta an tâm chờ ở đây vài ngày là có thể rời khỏi, người trước tiên dụng thánh quang của ta điều tức. Dừng chút, ta có thể xem xét lồi pháo không? Không có nguy hiểm chứ?

Adams sững sờ:

- Ta cũng không biết chính xác, bất quá lồi pháo bây giờ rất ngoan ngoãn, ta nói cho hắn người là ân công của ta, để nó ngoan ngoãn chút.

Nói xong, Adams vuốt ve quả trứng lớn, tựa như Đổ Trần ngày thường câu thông Thệ Tuyết kiếm, rất nhanh, quả trứng lớn màu đỏ quang mang chợt lóe, lại nhanh chóng ảm đạm xuống.

Ngón tay Đổ Trần nhẹ nhàng run, đây là bá chủ trong thánh khí. Dưới thiên hạ ngũ đại nguyên lực, cũng chỉ có lôi hỏa kích viêm pháo cường đại nhất. Nhẹ nhàng huých "quả trứng lớn" một chút, không có phản ứng, Đổ Trần lúc này mới yên lòng chăm chú quan sát chung cực thánh khí trong truyền thuyết, hay là ma khí.

Dùng lời Andy mà nói, nó thấy đây là một quả trứng gà màu đỏ, nếu là trứng gà, vậy là một viên trứng thối, Lôi pháo tự nhiên không có khe hở... nói cách khác, nó không có ổ khóa.

Ngoại trừ thiên hạ ngũ đại nguyên lực, Đổ Trần lần đầu phát hiện thánh khí không có ổ khóa! Không có ổ khóa, vậy không thể phá khóa, không thể cùng khí hồn câu thông... xem ra phải xem cách tháo mở pháo, mới có thể biết chính xác nguyên lý kết cấu của nó.

Đổ Trần chính đang cau mày suy tư, đột nhiên, lôi pháo lấp lánh một đạo hồng quang, Adams đang chữa thương trong Thủy Minh Thuần "Ồ" một tiếng, bị lôi pháo hút tới bên mình.

Đổ Trần vội la lên:

- Adams, sao vậy? chẳng lẽ là lôi pháo thấy thân thể Adams tốt hơn chút, đủ để khai pháo lần nữa, lại hứng khởi chuẩn bị phát tiết sao?

Nghĩ vậy, Đổ Trần không dám do dự, Thủy Minh Thuần lập tức áp lên mình Adams, bổ sung thể năng cho hắn.

Mới đầu Adams cũng cho rằng như vậy, hô lớn:

- Ân công, thiếu gia, nhanh đến bên người ta, nắm lấy tay ta, trong khi hắn khai pháo, chỉ có người đứng cùng một chỗ với ta mới không bị hấp thu.

Đổ Trần vội vàng kéo Andy tiến lên, nhưng Adams lại cảm ứng một hồi, vội la lên:

- Không đúng, nó dự cảnh! Lôi pháo cảm ứng được người vẫn truy đuổi nó đã tới.

- Chẳng lẽ là Margaret? Đổ Trần cả kinh, lão yêu bà tới thật nhanh.

- Ân công, thánh khí của ngài kỳ diệu vô cùng, ta bây giờ tốt hơn rồi, có thể chống đỡ một pháo!

Adams quát:

- Có muốn khai pháo giết nàng không?

- Thật sự không sao chứ?

- Ân công yên tâm.

- Tốt!

Đổ Trần vùng mạnh tay lên:

- Andy, người bảo vệ cửa vào, chúng ta dẫn lão yêu bà tới, tạo cơ hội cho Adams khai pháo.

Adams cười dữ tợn:

- Ân công, ngài không biết lôi pháo, còn không biết tới chiến tranh thánh khí sao? Lôi pháo tự mình dự cảnh, truy tung, thuần sát - tam đại phụ trợ công năng, hôm nay Margaret không hề phòng bị, đã bị nó nhắm chuẩn...

464. Uy Lực Của Lôi Hỏa

Đổ Trần hung hăng sờ mũi, cổ quái cười:

- Tốt! Adams, tới chỗ Margaret!

Adams đặt tay phải lên mặt trước lôi pháo, tay trái nắm chặt tay trái của Đỗ Trần, tay phải của Đỗ Trần đặt trên trán Andy. Chỉ thấy ánh sáng màu đỏ của lôi pháo chợt loé, đột nhiên bùng lên lửa đỏ, giống như một quả trứng khổng lồ thiêu sáng. Lúc bấy giờ, trên lôi pháo sinh ra một cỗ hấp lực mạnh mẽ bằng bạc, thậm chí Andy cũng khó chống lại, bất giác lùi về phía lôi pháo, mà bản thân Đỗ Trần lại vọt về phía trước, làm Thanh Vân dưới chân suýt nữa không giữ được!

Nhưng Adams lại quát khê một tiếng, chỗ nắm với tay trái của Đỗ Trần sinh thành một cỗ lực bài xích, đem cả Đỗ Trần cùng Andy nhẹ nhàng đẩy ra ngoài. Cỗ hấp lực màu bạc nọ cũng nhất thời biến mất, không cảm thấy chút nào nữa!

Từ lúc quan sát thao tác vận hành lôi pháo, Đỗ Trần thầm nghĩ: "Khó trách Adams nắm lấy tay mình, xem ra lôi pháo trong giai đoạn chuẩn bị không thể phân biệt địch ta, nhưng Adams lại có khả năng chọn lực đối tượng hấp thu. Vậy lôi pháo là con dao hai lưỡi, có thể giết địch, cũng có thể thương tổn mình, chính mình sau này sử dụng nó phải hoàn toàn chuẩn bị phòng ngự!"

- Thật mạnh! Chủ nhân người xem vách tường sinh mệnh!

Theo tiếng hét kinh hãi của Andy, trong chỉ nháy mắt, khu vực phụ cận đường như bị hấp thành trạng thái chân không! Nhưng mà đây là vách tường sinh mệnh a!

Lôi pháo tựa như ăn no, ngọn lửa đột nhiên biến thành màu xanh tím, tiếp theo, thân pháo run lên, trước mặt Đỗ Trần chỉ cảm thấy hỏa mang xanh tím chợt loé lên, hết thấy đều trở nên yên lặng

- Ân công, kết thúc rồi!

Adams thở hổn hển một cái, một mối ngứa xiu, mỗi tác da tay đều tràn ngập máu tươi, khôi phục hình dáng ban đầu trước khi Đỗ Trần cứu hấn. Andy dùng thông hồn giải thích:

- Chủ nhân, vừa rồi tất cả các nguyên tố đều thông qua thân thể Adams tiến vào lôi pháo, vì quá nhiều nguyên tố, lại trong khoảng thời gian quá ngắn người bình thường đã sớm bị nổ banh xác rồi!

Đỗ Trần vô thức gạt đầu, nhưng trong đầu lại nhớ lôi pháo khai nòng trong nháy mắt - một ngọn lửa xanh tím, bằng mắt thường khó có bắt thấy được tốc độ như sao xẹt của nó. Sau khi nhắm đúng phương hướng bắn tới, diện tích ngọn lửa rất nhỏ, nhỏ như một cánh tay thô gầy. Nhưng chính ngọn lửa này trực tiếp xuyên qua vách tường sinh mệnh bây giờ nhìn lại, xa xa vách tường sinh mệnh như là vô số lớp giấy cứng, bị một viên tử đạn hung bạo xuyên thấu, mặt trên còn lưu lại một động khẩu sâu!

Luận tốc độ, so với Thanh Vân hoàn toàn nhanh hơn, theo lời Đỗ Tư, tránh xa khoảng cách an toàn năm mươi mét tuyệt không khoa trương, nhất thời làm lên giá hai chữ "thuần sát" này!

Luận về uy lực, liên tiếp xuyên qua không biết bao nhiêu vách sinh mệnh thụ, quả nhiên không thẹn với mỹ danh phách vương thánh khí!

Điều làm cho Đỗ Trần kinh hãi không hiểu, toàn bộ quá trình khai pháo, bất quá mất 23 giây!

Đỗ Trần đột nhiên dùng Liên Hoa thu hồi lôi pháo và Adams đang trọng thương hôn mê. Dùng Thanh Vân bay nhanh, trong miệng hô lớn:

- Andy, theo ta đi xem kết quả. Người cẩn thận cảnh giới! Chui theo động khẩu bị lôi pháo bắn, Đỗ Trần ẩn mình vọt qua!

Tận mắt chứng kiến uy lực lôi pháo, trước khi chuẩn bị khai pháo trong nháy mắt thật sự quá hãi nhân, nếu để hấn cho kết quả

Trước khi lôi pháo khai nòng chừng vài giây

Margaret đột nhiên nhướng mày, hai tròng mắt biến thành màu xanh tím, Thiên Mục thần thuật nói cho nàng, lực lượng huỷ diệt sẽ tới!

Thân là Văn Thần đại nguyên soái, Margaret trong nháy mắt hiểu được cỡ lực lượng quen thuộc đó đến tột cùng là cái gì. Ngày đó Bowness cũng bị thương dưới lôi hỏa chích viêm pháo, vậy Margaret thấp hơn Bowness một bậc sẽ "đi đâu" đây? Nàng thần sắc biến đổi, cấp tốc lớn tiếng quát:

- Là lôi pháo! Ta không thể trốn thoát, cũng không nên cố gắng cứu ta, rời khỏi đây nhanh!

Nói xong, thân thể Margaret liền xuất hiện ảo ảnh, mê sương liền hoá ra mười mấy người. Tại lúc này, hỏa diễm lôi pháo xuyên qua tầng cuối cùng của vách tường sinh mệnh mà đến. Kỳ quái vô cùng, khiến Margaret muốn tránh cũng không thể! Một chút hỏa quang oanh tạc vào mấy ảo ảnh của Margaret!

Nhất thời hỏa diễm màu đỏ, cùng Thương Khung nguyên soái thủy quang màu lam giao tương huy ánh, trông rất đẹp mắt. Bất quá chỉ trong nháy mắt, Margaret ảo ảnh bị nghiền nát tan tành, mà ngọn lửa cũng tiêu tán vô hình!

- Hừ!

Margaret cắn răng, trầm muộn hừ một tiếng, nhưng không kêu la thảm thiết, mà cánh tay trái của nàng đã không còn cảm giác.

Quả nhiên là Thương Khung nguyên soái, thậm chí năng lực và đặc điểm của lôi pháo cũng hiểu rõ như lòng bàn tay, thập tứ cấp đầu thần Margaret vẫn đang nỗ lực trả giá một cánh tay!

Lúc này, chuyện cổ quái xảy ra, "Phốc" một tiếng, Margaret nghiêng người về bên trái, tựa như có một đoàn thủy cầu rơi trên mặt đất rồi vỡ nát! Quý dị hơn nữa, Margaret mặc dù mất đi cánh tay trái, nhưng khắp nơi trên mặt đất lại không có một chút máu nào!

- Nguyên soái! Thánh nữ binh đoàn kinh hô!

- Kêu la cái gì?

Thương Khung nguyên soái dữ tợn cười, Lôi pháo đang tập trung tất cả lực lượng oanh sát một người hừ, có thể nào

- Nhược điểm chính của nó là thiếu mất thượng cổ binh khí phụ trợ để định vị, nhiều mục tiêu xuất hiện sẽ làm nó làm chệch hướng. Hơn nữa nó một kích đắc thủ rồi lập tức biến mất! Biết được hai điểm này, ta nhất định không chết được!

Thành viên thánh nữ binh đoàn an tâm một chút, vội xông tới:

- Nguyên soái, nơi này thế nào lại xuất hiện lôi pháo? Mục tiêu của chúng ta chính là

- Cầm miệng!

Margaret tựa hồ không muốn nhắc đến mục tiêu chính của chuyến đi này, binh đoàn tướng lĩnh cũng không dám nhắc lại, mà nhìn cánh tay trái của Margaret:

- Nguyên soái, tay trái này

- Yên tâm, không tàn phế được đâu, các người đã quên chung cực bí pháp của ta sao?

Nàng huy động cánh tay phải còn lại, cắt tay áo để cho thủy cầu thu lại. Margaret ngấm hướng ngọn lửa, bắn nhanh tới, phần nộ nói:

- Francis và Andy còn đang ở gần đây, hôm nay ta thân bị thương nặng, ít nhất phải điều dưỡng một năm mới có thể hồi phục như cũ, tuyệt không phải là đối thủ của tổ hợp dị thú! Thôi, dùng thẩm thủy mê trận, chúng ta trở về Thẩm Thủy Hồ!

Dừng một chút, nàng lại nói:

- Phái một người đi thông tri Kiếm Nô và Tuyệt Cơ, lôi pháo đột nhiên xuất hiện, hoài nghi có liên quan đến Francis! Nói các nàng tạm thời đình chỉ nhiệm vụ, tới St. Darke gia tộc, mượn binh khoa đồ phổ! Hừ, Francis!!!

Sắc nàng mặt âm độc, hiển nhiên trong lòng đã hận Đỗ Trần thấu xương!

Thủ lĩnh của thánh nữ binh đoàn cũng không cam lòng dậm chân một cái:

- Đáng chết, sớm biết về tai nạn lôi pháo này, chúng ta quan sát kỹ thần châm là được rồi! Hoặc mang theo Dong Hỏa Chi Tâm a!

Nói xong, nàng hô hào binh tướng lập trận pháp. Sau một đoàn vụ khí, mọi người đều biến mất!

Sau khi các nàng biến mất trong nháy mắt, trên người Margaret xảy ra một chuyện không thể nghĩ đến! Nàng thu hồi một đoàn thủy ty, theo thân thể chậm rãi tiến đến vai trái đã mất, nhu thủy lưu động, tự nhiên hợp thành một cánh tay thủy tổ

Thân hoá thành thủy, thủy diệt hoá thân, Margaret quả nhiên tàn không được. Thật không may, khi Đỗ Trần đến nơi thì Margaret và người của nàng đã biến mất không thấy, làm hấn không chứng kiến "Chung cực bí pháp" của Margaret, nếu không hấn nhất định có thể nhớ đến cái gì!

Andy ngồi chung quanh, ngẩng đầu nói:

- Chủ nhân, lão yêu bà đã đi, hơn nữa hơi thở lảng loạn, xem ra các nàng đào tẩu vội vàng phi thường! Andy còn có thể ngồi thấy hướng đi của các nàng ấy, có muốn đuổi theo hay không?

- Quên đi, không có vết máu lưu lại, chúng ta không thể xác định thương thế của lão yêu bà. Mà Adams lại đang bị hôn mê, trong một khoảng thời gian không có khả năng khai pháo

Trong miệng thì thảo nói, trong lòng Đỗ Trần lại kinh hãi không hiểu, Bowness bị thương dưới lôi pháo, hôm nay Margaret cũng đã bị thương, lôi hỏa chích viêm pháo này thật sự cường đại như không cần thiên lý! Chỉ cần vận dụng đúng đắn, chính mình ngày sau cũng không cần e ngại kẻ nào a!

Nhưng không! Đỗ Trần cũng không bị lực lượng cường đại che mờ lý trí, lý trí cho hấn biết, năm đó thần thánh liên minh cường thịnh, Thần Hoàng Prince có cơ sở thánh khí vững chắc, dung Luyện kim thuật chế tạo 14 kiện lôi hỏa chích viêm pháo. Đã có cơ sở thế này mà Ma tộc có thể cùng thần thánh liên minh ngang tài ngang sức. Nói cách khác, lôi pháo tuyệt đối không phải vô địch, nhân loại có lôi pháo, Ma tộc nhất định cũng có gì đó đủ để khắc chế nó, nhưng đến tột cùng là thứ gì đây?

Bằng vào trí nhớ vô song, Đỗ Trần trong đầu hồi tưởng Brockman gia tộc cùng tư liệu khổng lồ trong thư phòng lão thái thái. Đột nhiên hấn sờ sờ cái mũi, lẩm bầm:

Thượng cổ binh khoa! Đáng chết, phải lật đổ quan niệm!

Andy nhìn chằm chằm hỏi:

- Chủ nhân, ngài đang nói đi đâu vậy?

Đỗ Trần nghiêm nghị nói:

- Andy, hôm nay uy lực lôi pháo người đã chứng kiến rồi, nhưng người có thể tưởng tượng, 14 cỗ chung cực vũ khí xuất hiện sẽ làm tình hình tại chiến trường ra sao?

- Vừa rồi Adams dùng chính là cô đọng lực lượng, nếu hấn chuyển sang dung phạm vi sát thương lớn mặc dù cường độ lực lượng sẽ bị phân tán không ít, có lẽ không đủ đối với nhân vật như Margaret tạo thành thương tổn, nhưng đối với binh lính bình thường mà nó, đó chính là đại đồ sát!

- Đúng vậy! Đã có thể như vậy, Ma tộc đại bộ phận thời gian lúc ở trong chiến tranh ở thể thượng phong, bọn họ nhất định sở hữu thứ gì đó! Ta suy nghĩ một chút, trong mật quyển của Brockman gia tộc có nhắc đến, Thần Hoàng am hiểu luyện kim thuật, mà Bowness lợi hại nhất không phải là đấu khí, à là thượng cổ binh khoa!

Andy lại thêm hồ đồ, cũng không rõ ý tứ của Đỗ Trần!

- Chủ nhân, chuyện người nói và cần thay đổi quan niệm có quan hệ gì không?

Đỗ Trần nói thêm:

- Đổ Đức có nói qua, dụng binh chi đạo, không như thiên, địa, tương, khí, thú ngũ đại yếu tố! Thời Văn Thần đại chiến trước kia, chúng ta thiên thời địa lợi, danh tướng quân trận, cùng các dị thú đều chú ý tới, nhưng quên mất một điểm là khí!

- Ba, ba!

Trong địa đạo đột nhiên vang lên tiếng vỗ tay! Hay cho câu thiên, địa, tương, khí, thú!

465. Hàm Nghĩa Của Đại Tai Nạn

- Ngao!

Andy rút một tiếng, nghe nhanh khom người canh giữ phía trước Đỗ Trần.

- Đông!!!

Một người từ trong một động khẩu của mê cung đi ra. Hồng sắc quân khôi, hắc sắc giáo sĩ trường bào, thân người cao lớn, quân khôi, dưới cằm bao phủ bởi râu ngắn rậm rạp.

Chứng kiến trang phục này, Đỗ Trần nhẹ nhàng sờ mũi, cười nói:

- Thiên địa tương khí thú, các hạ đối với những lời này có ý kiến gì sao?

Người lạ cười đáp:

- Năm chữ đơn giản, bao hàm tinh túy chiến tranh, tướng lĩnh có thể lĩnh ngộ được câu nói này, nhất định là một đại thần tướng! Nếu có cơ hội có thể dẫn nghĩa tử Đỗ Đức của ngươi cho ta gặp mặt được không? Ta bây giờ đối với hân cảm thấy hứng thú phi thường!

Đỗ Trần cười vô vị:

- Muốn gặp Đỗ Đức, nói giáo thụ Demis gửi một phong thư thì liền có thể. Lệnh của lão sư, đệ tử này sao dám không tuân lệnh đây?

Người lạ trầm mặc một hồi lâu, đột nhiên cười to:

- Chúng ta đã đánh giá thấp năng lực của ngươi rồi, xem ra, ngươi đã biết thủ lĩnh của bọn ta chính là Demis đại nhân!

- Nếu không biết ngươi là thủ hạ của Demis, khi ta thấy ngươi, làm thế nào có thể tỉnh táo như vậy?

Thân hình Đỗ Trần bất động, trước người đột nhiên vung lên một phiến sa thổ. Chỉ trong chốc lát, sa thổ tích lũy thành một cái bàn và hai ghế đá. Đỗ Trần lấy trong Liên Hoa ra một khay rượu, ưu nhã chỉ tay vào ghế đá tròn:

- Mời! Trước kia Demis giáo thụ hành tung quỷ bí, cho ta họa thần bí đồ xong liền không gặp ta nữa. Hôm nay ngươi đột nhiên hiện thân, nhất định có chuyện quan trọng thương lượng! Bất quá có thể trước tiên giới thiệu cho ta một chút không? Tựa hồ ta là số 10 mà các ngươi dự định, hẳn có thể cho ta biết một số sự tình?

Người lạ cười cười, ngồi xuống ghế đá:

- Ngươi biết về chúng ta thật sự không ít! Về phần chúng ta ngươi có từng nghe qua Bi Ca Tử Sĩ chưa?

Đỗ Trần trong mắt chợt loé tinh quang, gật đầu cười nói:

- Thủy tinh thần điện của Giáo đình có ghi lại, Văn Thần thâm chiến, Thần Hoàng Prince bị hạ bí mật thành lập tất tử quân đoàn, chuyên việc ám sát tướng lĩnh cao cấp Ma tộc, bảo vệ tổng bộ liên minh. Đây là cực độ nguy hiểm nhiệm vụ, trong đó mỗi người đều là đỉnh phong cao thủ, có quyết tâm tất tử rất cao, chính là Văn Thần đệ nhất cường thế quân đoàn!

Người lạ tự chỉ chính mình, Bi Ca Tử Sĩ, số 2!

- Khó trách Andy cũng không phát hiện được hành tung của người. Nguyên lai số 2 sát thủ năm nào của thần thánh liên minh, bí pháp ẩn mình nhất định là quỷ thần khó tra?

Đỗ Trần gật gật đầu:

- Mời nói ra, tìm ta có chuyện gì?

Số 2 chậm rãi nói:

- Không lâu trước, số 1 của chúng ta dụng chiêm tinh thuật tính ra nơi này có hoạ hệ dị thú xuất hiện. Margaret dùng quỷ đồ tính cũng cho kết quả giống nhau. Vì vậy chúng ta theo sau Margaret, chuẩn bị thừa dịp nàng cùng hoạ hệ dị thú lưỡng bại câu thương rồi âm thầm đánh lên

- Xem ra kết quả các người đoá trước đều sai rồi, nơi này không có hoạ hệ dị thú, nhưng thật ra có một lời hoạ chích viêm pháo!

Số 2 gật đầu:

-Không sai! Mới rồi chúng ta phát giác Margaret bị lời pháo bắn trọng thương. Demis đại nhân quyết định thay đổi kế hoạch, những người khác đuổi theo giết Margaret. Mà ta lưu lại tìm người!

Hắn nhìn lướt qua Đỗ Trần.

- Người khiến cho Jean Demis đại nhân kinh ngạc phi thường, hẳn định tuần tự đem người nhét vào Bi Ca Tử Sĩ. Đáng tiếc người đã có được lời pháo, hết thấy mọi kế hoạch đều bị lời pháo làm rối loạn!

Đỗ Trần hỏi, Lời pháo đến cùng là có bí mật gì?

Số 2 cười cười:

- Chúng ta trước tiên tiếp tục bàn về vấn đề - thiên địa tương khí thú! Khi Văn Thần đại chiến, thần thánh liên minh thành lập thì nhân loại đã rơi vào thế hạ phong tuyệt đối tướng lĩnh chiến trận, dị thú quân đội, chúng ta đều không bằng Ma tộc! Để thay đổi bại cục, Thần Hoàng bệ hạ vì có thánh khí cơ sở, dụng luyện kim thuật khai phát ra một hệ liệt vũ khí bí pháp trợ giúp loài người tác chiến, trong đó, đại biểu tốt nhất là 14 cỗ lời hoạ chính viêm pháo!

Đỗ Trần mân mê chén rượu, yên lặng lắng nghe, thầm nghĩ: "Ta còn muốn biết đấu khí truyền thừa bí pháp!"

- Ban đầu sau khi tạo ra lời pháo, tại chiến trường là bất bại, nhưng Bowness đồng dạng kinh tài tuyệt diệu, dùng thượng cổ binh khoa đối kháng luyện kim khí đạo của Thần Hoàng bệ hạ, trong đó nhằm vào lời hoạ chích viêm pháo, Bowness sang tạo ra một loại đồ vật gọi là Tầm Thần châm!

Nói xong, số 2 lấy từ bên hông ra một cái song đầu tiểu châm hình thập tự màu vàng nhạt, đặt ở trước mặt Đỗ Trần:

- Bằng tiểu đồ vật này, Ma tộc tướng lĩnh có thể chặn được công năng tụ hội của lời pháo!

Đỗ Trần cầm lấy tiểu châm, lắc qua lắc lại:

- Có phải người nói cho ta biết, Tầm Thần châm cũng không hiếm thấy, hôm nay ta có thể kích thương Margaret, là vì Margaret không ngờ lời pháo đột nhiên xuất hiện, cho nên, ngày sau lúc dùng lời pháo phải cẩn thận một chút đúng không?

Số 2 gật đầu, tiếp tục nói:

- Ma tộc có Tầm Thần châm, Thần Hoàng bệ hạ không cam lòng ở thế yếu, dụng luyện kim khí đạo tham khảo thượng cổ binh khoa, nghiên cứu ra hệ thống định vị phụ trợ cho lời pháo là Thiên Mục kính khắc chế Tầm Thần châm! Người nghĩ đến cái gì không? Trợ thủ nghiên cứu và phát triển Thiên Mục kính chính là Margaret. Mà Margaret có Thiên Mục thần thuật, chính là thoát thai của Thiên Mục kính của Thần Hoàng! Người hôm nay có thể sử dụng lời pháo đả thương Margaret, quả nhiên là vận khí. Nói về người hiểu rõ lời pháo, Margaret hơn người trăm ngàn lần!

Đỗ Trần mỉm cười gật đầu:

- Tiếp tục!

Số 2 cười nói:

- Cứ như vậy, Thần Hoàng nghiên cứu ra Nhất Khung Khí Đạo, Ma tộc tất có đối kháng là Địa Binh Khoa, tại chiến trường Vãn Thần, song phương chúng đã phát triển "khí" đến mức không thể tưởng tượng được! Sau đó các dạng "Khí" dung nhập quân đội cùng chiến trận, dung nhập đấu thần bí pháp, hình thành tính thất chiến tranh cực kỳ phức tạp! Trong đó đại biểu tốt nhất, chính là Thần Hoàng mượn đặc tính lỗi phăng của gương để tụ quang tán quang, cùng thần hậu là Nguyệt thần nghiên cứu ra Tinh Hà Minh Nguyệt trận! Nó thông qua quân trận của tướng lĩnh, phối hợp luyện kim khí đạo làm ra mặt kính, có thể tăng hạn độ phát tán và hội tụ nguyệt quang lớn nhất, đề cao uy lực Nguyệt thần bí pháp! Ta nói như vậy, người có hiểu không?

Đỗ Trần tức cười:

- Chiến tranh xúc tiến phát triển vũ khí công nghệ cao, theo nhiều chủng loại vũ khí, chiến tranh từ bình diện biến thành đa chiều. Quân trận, dị thú, tướng lĩnh, thần cảnh đấu thần, còn có khí, tất cả hợp lại đầy đủ một chỗ thành phục hợp chiến tranh khí giới! Ta nói như vậy, người hiểu được không?

Đỗ Trần dùng kiến thức từ kiếp trước, đối lại với số 2!

Số 2 quả nhiên nghe xong hồ đồ, bật cười nói:

- Ta không rõ danh từ trong miệng người, bắt quá, người hẳn là hiểu được ý tứ của ta, vậy có nghĩ đến cái gì hay không?

Sắc mặt Đỗ Trần đột nhiên ngưng trọng:

- Hiểu được, luyện kim khí đạo và thượng cổ binh khoa đối kháng, phát triển "Khí" tiến bộ không ngừng. Nhưng không có bao nhiêu "Khí" truyền đến ngày nay! Đây chính là nguyên nhân người tìm đến ta, chỗ bí mật của lời pháo!

Số 2 đột nhiên thờ dài

- Đúng vậy! Tại anh hùng lịch năm 812

Thân thể Đỗ Trần rung lên, Anh hùng lịch 812, tiên đoán của Wolfe dẫn sinh, năm hắc nam hạ Thương Khung!

- 812, nhân loại giành được quyền chủ động chiến tranh, liên minh thống soái bộ dự định trong vòng 3 năm đoạt được thắng lợi, hơn nữa kế hoạch cho Auerbach nguyên soái cầm đầu, phát động đại quyết chiến tại Einstein chiến khu, đồng thời điều bộ phận tướng lĩnh cùng quân đội đến Thương Khung triển khai trận quyết chiến cuối cùng! Nhưng ngoài ý thống soái bộ dự tính, liên minh bất bại quân thần, Auerbach nguyên soái dùng Vãn Thần đệ nhất chiến trận sư hoàng gầm gừ. Mọi tình huống đều được nắm dưới quyền chủ động của ta, đương nhiên không thủ thắng, nhưng nguyên soái tử trận tại Auerbach Đại Hạp cốc ngày nay!

Số 2 lắc nhẹ đầu:

- Quân báo về nói, Auerbach nguyên soái là bị 13 đấu thần Ma tộc vây công mà chết. Nhưng chính liên minh thống soái bộ phân tích hơn mười chiến cục, thật không nghĩ ra tại sao Auerbach không cần quân đội, ngược lại ngu ngốc tự mình ra trận! Cuối cùng, cái chết của Auerbach bị phê một câu "Cần phải giải thích bí ẩn"!

- Cũng ngay lúc này, tham mưu bốn bộ - Mickey tướng quân bị mất lời pháo thứ 14. Tiếp theo đó, một người là Wolfe tướng quân bí mật tìm được Thần Hoàng và mấy vị nguyên soái, đưa một tại nạn không thể tưởng tượng nổi nói ra

Đỗ Trần tiếp khẩu nói:

- Đại nạn sắp phủ xuống, tất cả truyền nhân của Phá Khí huyền đều đã tử vong!

Hắn nâng chén trước số 2 còn đang kinh ngạc, cười nói:

- Những chuyện ta biết nhiều hơn các người nghĩ nhiều, tiếp tục nói đi!

Số 2 bật cười nói:

- Tốt, ta tiếp tục nói! Wolfe thân phận quá nhỏ, ngay cả chức vụ chuẩn tướng cũng là từ việc có công hiến Phá Khí huyền mà có! Hơn nữa hấn lại cùng nhân vật cao cấp của Ma tộc tư giao quá mật thiết. Nghe hấn nói, mấy vị nguyên soái đều không tin, Thần Hoàng bệ hạ tinh thông chiêm tinh thuật lúc ấy tựa hồ dự cảm được gì rồi, mặc dù không có tin tưởng hoàn toàn, nhưng cũng bảo Bi Ca Tử Sĩ chúng ta bí mật điều tra một đoạn thời gian!

- Kết quả ra sao?

- Kết quả là không có kết quả! Wolfe chỉ đưa ra một lời tiên đoán tai nạn, vậy lời tiên đoán nọ thật không minh bạch, chúng ta căn bản không thể tra xét, sau đó chuyện này cùng với việc Wolfe mất tích kết thúc không có gì rõ ràng. Mà anh hùng lịch năm 829 chính là lúc loài người chiến thắng sau Văn Thần 10 năm, Thần Hoàng chết một cách thảm liệt. Trước khi chết, ngài nói cho bảy thành viên còn lại của Bi Ca Tử Sĩ, hấn đã hiểu được đại nạn là gì!

Số 2 đột nhiên im lặng, Đỗ Trần đang hứng thú thì bị ngưng lại liền lôi pháo từ trong Liên Hoa bay ra, còn có Adams bên trong!

Số 2 lúc này mới nói tiếp:

- Có biết Thần Hoàng vì sao mà chết không? Ngoại giới đều tưởng ngài trọng thương tái phát mà chết! Chỉ có bảy thành viên Bi Ca Tử Sĩ lại biết, bệ hạ từ sau khi nhân loại chiến thắng vẫn tiếp tục nghiên cứu luyện kim khí đạo, cho đến đêm ngài chết, cũng không có dừng lại

Hấn buồn bã thở dài:

- Đêm hôm đó, Thần Hoàng đột nhiên triệu bảy người Bi Ca Tử Sĩ chúng ta, nói cho chúng ta biết, ngài dùng thánh khí cơ sở nghiên cứu ra "Khí" nhưng chính nó lại có thần trí, hơn nữa lại không cam lòng bị loài người thao khống, bắt đầu phản lại sự thao khống của nhân loại!

Đỗ Trần đột nhiên đứng dậy, nhìn chăm chăm lôi hỏa chích viêm pháo!

466. Toàn Bộ Chân Tướng?

Không đúng, lôi pháo chẳng phải đang được Adams kiểm soát sao?

Số 2 cười khò:

- Hiện tại ta và người đều đã hiểu được lịch sử dài dòng của "khí", hơn nữa năm đó "khí" phát triển đến mức có ý nghĩ nữa? Suy nghĩ một chút đi, Khí có nhiều lắm, tựa hồ có mặt khắp các ngõ ngách của thần thánh liên minh, chúng đột nhiên có thần trí, quay lại đối kháng nhân loại, mà nhân loại chúng ta không hề phòng bị, cơ hồ ngay cả đường sống cũng không còn!

Đỗ Trần vẫn nhìn chăm chăm vào lôi hỏa chích viêm pháo, số 2 cũng không làm phiền hấn, một lúc sau, Đỗ Trần hỏi:

- Ta không hiểu hết hàm nghĩa hai chữ "thao khống", cho ta một ví dụ cụ thể được không?

- đương nhiên có thể!

Số 2 chậm rãi nói:

- Bất quá trước tiên người phải hiểu rõ tiền đề này - không phải tất cả "khí" sinh ra đều có ý thức bên trong, trí tuệ cao thấp cũng không giống nhau, một số thậm chí có trí tuệ mạnh mẽ hơn cả Thần Hoàng, mà một số giống như một đứa trẻ ương bướng bình thường!

Đỗ Trần gật đầu, lôi pháo mà Adams nhặt được, chính như là một tiểu hài tử!

- Hiểu được điểm này, ta mới có thể hỏi đáp người phương thức mà thánh khí thao khống loài người!

số 2 tựa như chết lặng nói:

- Phương thức đầu tiên, chính Thần Hoàng nói, ngài đêm đó đang nghiên cứu cải tiến lôi pháo - trừ một cái đang trấn thủ tại Đẩu Thần đảo, khi đó bệ hạ có trong tay 12 lôi pháo! Trong 12 lôi pháo này, chín cái có thần trí, trong đó có một cái theo bên người bệ hạ nhiều năm, có thể nói bệ hạ biết gì, nó toàn bộ đều nghe lén học được hết! Cái lôi pháo này liền hợp tách khỏi tám chiếc còn lại, trong lúc bệ hạ nghiên cứu đột nhiên làm khó dễ, hơn nữa đoạt lấy toàn bộ tư liệu nghiên cứu trân quý trong thí nghiệm thất, sau đó biến mất vô tung. Đây là phương pháp đầu tiên khí đối phó nhân loại - tiến hoá thành một loại sinh mạng thể độc lập!

- Còn phương thức khác sao?

Số 2 nghiêm nghị nói:

- Sau khi Thần Hoàng mất, chúng ta tuân thủ theo di ngôn của người, lập tức liên lạc với các tướng lĩnh còn sống, liền hợp thu về các "khí" đối kháng. Chúng ta tìm được cái thứ nhất là trên người lão chiến hữu Sierra Leone, cũng đồng thời phát hiện ra phương thức thứ hai

- Sierra là thập tam cấp đầu thần, dùng một thanh trường kích thánh khí. Trong chiến tranh, trường kích của hắn được Thần Hoàng bệ hạ gia trì luyện kim khí đạo! Khi chúng ta tìm được Sierra, ban ngày, hắn niềm nở đón tiếp. Đáp ứng chúng ta liên hiệp chống kích khí! Nhưng vào buổi tối, hắn ngay tiệc rượu hạ độc, ý đồ đưa chúng ta vào chỗ chết. Chỉ đến sau khi chúng ta giết chết Sierra, phá hủy trường kích thánh khí của hắn mới hiểu được. Trường kích nọ đã tiến hoá có thần trí, nhưng không đủ để trở thành sinh mệnh độc lập, nên nó dùng đầu hôn xâm nhập vào thân thể của Sierra, trở thành Sierra đây là phương thức thứ hai. Đoạt thể hoá thân thành chủ nhân!

Đỗ Trần đột nhiên cười lớn, Nếu khí không thể tiến hoá thành sinh mệnh thể độc lập, cũng không có thực lực cướp lấy thân thể chủ nhân, vậy lúc đó bọn chúng làm thế nào?

Số 2 cũng cười xòa.

- Trải qua chuyện của Loene, chúng ta không tin tưởng thực lực của mấy tên tướng lĩnh nhược tiểu, trực tiếp đi tìm mấy vị nguyên soái còn sống. Lúc ấy Margaret đã mất tích hồi lâu, mà mấy vị nguyên soái khác điên cuồng rồi cũng mất tích, đây chính là phương thức thứ ba, không thể đoạt thể, nhưng là ở một bên ảnh hưởng đến chủ nhân phương thức thứ ba, khống chế chủ nhân!

Đỗ Trần gật đầu, nghiêm túc nói:

- Khi mấy vị nguyên soái đột nhiên nổi điên, không ai biết rõ nguyên nhân, ai có thể nghĩ đến, hung thủ chính là thứ nguyên soái tin tưởng nhất - tuý thân thánh khí của bọn họ chứ?

Số 2 cười khổ:

- Chiến hữu không thể tín nhiệm, mấy lão soái lại từng người một đều bị khống chế biến mất, bảy người chúng ta chỉ có thể dựa vào bản thân đuổi theo tra xét, như vậy qua một thời gian dài đến một ngày, Margaret nguyên soái mất tích một thời gian dài đột nhiên hiện thân, thống lĩnh Thảm Thủy Khô Lỗi binh đoàn tiến vào Lanning vương cung, tướng mới lập quốc tại Lanning để đô đều bị giết máu chảy thành sông, ngay cả quốc vương Bowen cũng bị giết!

- Chúng ta bảy người không biết chính xác vì sao Margaret làm vậy, sợ nàng cũng bị khí khống chế, cho nên âm thầm thăm dò. Không tưởng được, Margaret tìm được chúng ta trước, hơn nữa không nói một lời, liền ra tay giết hết chúng ta tại chỗ!

- Ah?

Đỗ Trần sững sờ:

- Người đã bị Margaret giết chết?

Số 2 cười cười:

- Đúng vậy, chính xác, chúng ta bảy Bi Ca Tử Sĩ đều bị Margaret giết, bất quá thi thể của ta và hai người khác đều được bảo tồn hoàn hảo sau đó, ta cùng hai vị bằng hữu đã chết vừa tỉnh lại, liếc mắt một cái đã thấy Demis đại nhân và Bowen đã chết đứng trước mặt!

Đỗ Trần cười cười, lão Bowen, quả nhiên là lão tổ tông của Lanning.

Số 2 tiếp tục nói:

- Demis đại nhân năm đó đi theo Thần Hoàng bệ hạ, được chính bệ hạ khai phát ra đầu khí truyền thừa bí pháp, có thể bảo tồn đầu khí tướng lĩnh chết trận qua hoạ thần bí đồ. Đại nhân thông qua bí đồ đã cứu chúng ta, truyền xuống đầu khí của tướng lĩnh bỏ mạng năm đó. Sau đó, trọng tổ Bi Ca Tử Sĩ chúng ta, Bowen là số 1, ta cùng hai người khác là số 2, số 3 và số 4!

- Sau đó thì sao? số 5 ở đâu ra?

- Francis, người đầu tiên hẳn phải hoài nghi Margaret mới đúng, người không cảm thấy cử chỉ của nàng rất cổ quái sao? Không nghi ngờ nàng ta cũng bị khí

- Cái gì?

Đỗ Trần miệng cười, Điểm này còn phải hoài nghi sao? Mặc kệ Margaret thế nào, nàng thân là trợ thủ luyện kim của Thần Hoàng năm đó, chuyện "Khí" nàng nhất định không thoát khỏi liên quan!

- Không sai! Chúng ta hoài nghi Margaret và chuyện khí biến dị có liên quan, sau đó vẫn nhắm vào nàng mà điều tra! Hết nơi này đến nơi nọ, chúng ta tìm ra mấy vị có thù sâu như biển với Margaret, thông qua bí đồ truyền lực lượng cho bọn họ - đây chính là từ số 5 đến số 9. Mặt khác, chúng ta thấy những người này năm đó có chút thể lực và tay chân, thu về dưới trướng, bây giờ chính là Bi Ca Tử Sĩ!

Đỗ Trần chỉ lên chớp mũi mình:

- Vậy ta thì sao? Demis vì sao lại liệt ta làm số 10? Bởi vì ta và số 8 Charleman rất giống nhau?

Số 2 đột nhiên ngẩn đầu lên:

- Không, nguyên nhân chính thức đại nhân Demis nhắm vào người còn nhớ tại Antwerp cảng, lúc người cứu Helen không?

Đỗ Trần kinh ngạc ngưng trọng!

Số 2 cười to nói:

- Demis đại nhân vốn chỉ muốn đi quan sát cuộc đuổi bắt giữa Ted và số 9 Roland, không ngờ gặp phải quần mãng vây thành, vốn định âm thầm giúp Helen hoá giả trảng nguy cơ này. Nhưng không tưởng được, hẳn nhìn thấy cửu cấp vân vụ toả liên bị người nhắc tay phá giải!

- ***!

Đỗ Trần đột nhiên nín thở, năm đó tại Antwerp không chỉ có Bác Bì, nguyên lai còn có một Demis! Chẳng trách tại sao làm việc thiện xong công đức ít vậy! Ba người chia đều, không ít sao được?

Số 2 lẳng thanh nói:

- Vãn Thần đại chiến kết thúc đã hơn ngàn năm, các loại khí biến dị bây giờ đã cực kỳ hiếm thấy, nhưng ta sợ rằng không ai tin tưởng là bọn chúng thực sự tồn tại? Wolfe tiên đoán cho chúng ta biết, khí biến dị đang âm mưu chế tạo một hồi đại tai nạn. Để đối phó với khí, chúng ta chỉ có nhờ vào Phá Khí huyền, nhưng truyền nhân Phá Khí huyền, ngàn năm qua tựa hồ đều bị khí giết sạch rồi

- Francis, ta muốn nói gì người biết không? Người nắm trong tay bí pháp cường đại Phá Khí huyền, có thể giúp chúng ta phá giải tai nạn!

Nói xong, hắn lẳng lặng nhìn Đỗ Trần.

Đỗ Trần quay sang nhìn lồi hoả chích viêm pháo, trong lòng lại suy nghĩ đến toàn bộ sự tình.

Hết thấy mọi thứ tựa hồ đều rất rõ ràng - như hôm nay thế giới bất quá có năm thể lực lớn, loài người và Ma tộc đối kháng ở giữa, mà Bi Ca Tử Sĩ lại nhắm vào Margaret, Xích Quân lại ẩn nấp thật sâu trong bóng tối!

Nhân loại cùng Ma tộc không cần phải nói, tất cả đều vì lợi ích và sinh tồn mà chiến, không có gì sai! Bi Ca Tử Sĩ hoài nghi Margaret cùng khí có liên quan, cũng chiến hoả không ngừng, hai chiến tuyến này tựa hồ không hề liên quan đến nhau! Nhưng mà Xích Quân

Mười Sáu thành viên quan trọng của Xích Quân bất quá chỉ là lực lượng côn đồ bên ngoài, mà bộ mặt chính thức của Xích Quân, chính là "khí biến dị" "Đỗ Trần" gọi bọn chúng là ma khí! Bọn họ có toàn bộ tư liệu nghiên cứu của Thần Hoàng, đánh cắp thi thể chúng thần, chế tạo quái vật, lại thông qua đó đưa đầu khí truyền thừa cho bọn côn đồ

Hết thấy mọi thứ phẳng phất mạch lạc viết thành một câu chuyện hoàn chỉnh!

Đỗ Trần lại có cảm giác có chỗ nào đó không đúng, không thể nói ra được. Nếu thật vậy, tự mình phải đối phó với trí tuệ nhân tạo và những kẻ sinh sản vô tính sao? Như kiểu suy nghĩ của kiếp trước, Đỗ Trần vẫn cảm thấy hơi kỳ lạ, chuyện này đang thật sự diễn như vậy sao?

Đỗ Trần không biết nói như thế nào, đây là một loại trực giác, một loại trực giác đến từ Liên Hoa nguyên thần!

Số 2 lại nói:

- Hôm nay người có được lôi pháo, hơn nữa mặc dù lôi pháo này trình độ biến dị không cao, nhưng nó đích xác bị biến dị. Chúng ta lần đầu tiên thu được khí biến dịch làm vốn nghiên cứu. Thế nào? Gia nhập chúng ta giải cứu đại tai nạn, thế nào hả?

Đỗ Trần cười khổ.

Gia nhập các người, tiếp nhận để lão Demis làm lãnh đạo? Lão tử đã vất vả bước ra, làm thế nào lại có thể bị thu hồi làm tiểu đệ? Tại chỗ sâu nhất trong lòng, Đỗ Trần ghét nhất làm tiểu đệ của người khác! Nhưng mà làm số 10

Hơn nữa, nếu thật sự gia nhập các người, như vậy khi thành sự công đức lớn nhất sẽ rơi vào người lão Demis, vậy lão tử năm nào mới có thể lấy được Tuyệt Cơ chứ?

Nghĩ đến Tuyệt Cơ, trong lòng Đỗ Trần chợt động! Sờ nhẹ lên mũi, hần cười nói:

- Ta không có hứng thú gia nhập các người! Không bằng chúng ta hợp tác?

Số 2 ngồi xếp bằng suy nghĩ một chút, Ta có thể thay Demis đại nhân làm chủ, người tiếp tục nói đi!

Đỗ Trần vỗ nhẹ lôi pháo:

- Các người cho ta tư liệu luyện kim khí đạo của Thần Hoàng năm đó, để ta nghiên cứu đồ vật này, thành quả nghiên cứu chúng ta cùng nhau hưởng! Mặt khác chúng ta có thể hợp tác đối phó Margaret không biết Demis giáo thụ cùng mấy Bi Ca Tử Sĩ khác chặn đứng Margaret, giết nàng ở đâu?

Số 2 lắc đầu:

Nói thật cho người biết, chúng ta tự tin có thể thừa dịp này đánh bại Margaret, nhưng không có tự tin giết chết được nàng! Người không biết Margaret có chung cực bí pháp, bí pháp này thật sự quá cường đại, đương thời Bowness cũng chỉ có thể đánh bại Margaret, chứ không giết được nàng!

- Ồ? Bí pháp gì?

467. Tuyệt Cơ Trở Về

Lúc Đỗ Trần đưa ra vấn đề này, tại một địa đạo khác trong sinh mệnh mê cung, trận chiến kịch liệt mới vừa kết thúc!

- Hô, hô!

Nhìn tử thi binh đoàn tướng sĩ la liệt khắp mặt đất, số 8 Charleman hít thở hì hục, phát tay lau đi vết máu trên khoe miệng bởi nội phủ chấn động mà ra, nổi giận mắng:

- Đáng chết! Vấn đề cho Margaret trốn thoát!

Một bên, Demis ngai ngừng cười:

Nghệ thuật đích nhân sinh a, phải biết tự hài lòng! Sau trận đánh này, Margaret bị chúng ta đánh giết khiến toàn thân vỡ vụn, cho dù có thể phục hồi như cũ cũng phải tốn hai ba năm, trong khoảng thời gian này Thẩm Thủy Hồ không thể làm ta sợ hãi, chúng ta có đủ thời gian chuẩn bị mọi thứ, lấy được địa vị trên Thẩm Thủy Hồ!

Lão Bowen nhe hàm răng vàng cười cười:

- Bất kể nói thế nào, hôm nay chém giết thống khoái, ha ha! Chúng kiến bộ đáng Margaret thịt nát xương tan quả nhiên khiến tâm tình vui sướng a!

Bi Ca Tử Sĩ cùng nhau cười to, tiếng cười vui vẻ sung sướng chấn động cả sinh mệnh mê cung!

Tại lúc này, dưới biển sâu:

- Cô lỗ, cô lỗ!

Một chuỗi bóng nước từ trong cát trôi ra, trong mỗi bóng nước đều bao bọc một giọt chất lỏng trong suốt, chất lỏng này chậm rãi hội tụ lại một điểm, không ngờ biến ra một nhân hình, hệt như tia chớp hướng về phía xa bay mất...

Nếu Đỗ Trần có mặt tại đây nhất định thấp giọng la lên:

- Dịch thể cơ giới nhân?(người máy lỏng Kê hủy diệt 2) Margaret? Bí pháp này nhìn thật quen mắt a! Đáng tiếc có một số việc nếu không tận mắt nhìn thấy, mà chỉ dựa vào tai nghe miêu tả lại, thì không cách nào liên tưởng hết được.

Số 2 cũng giải thích cho Đỗ Trần nghe:

- Bí pháp của Margaret ban đầu tên là "Thanh sơn thẩm thủy", lúc đạt trình độ thập nhất cấp dung hợp thủy thổ hai đại nguyên tố. Sau đó mặc dù năng lực của nàng tăng tiến và quy tụ đầy đủ năm đại nguyên tố, nhưng cái nàng am hiểu nhất, thủy chung chính là hai nguyên tố này! Mà Margaret với trình độ nắm giữ thủy thổ đã đạt đến mức hoàn mỹ, nói cách khác, nàng có thể tự biến chính mình thành một thủy thể hoặc thổ thể có thể tích ngang bằng bản thân. Một đối thủ như vậy, cho dù chúng ta đánh đến phân thân toái cốt (thịt nát xương tan), chỉ cần nàng tu tập thân thể một lần nữa thì có thể phục hồi như cũ!

Đỗ Trần gật đầu, cách giải thích tốt nhất, đây chẳng phải là bản sao dỏm của Đỗ Tư sao?

Số 2 lại nói:

- Muốn giết Margaret cũng không phải là không có cách, chỉ cần dùng cao thủ tinh thần lực trực tiếp hủy diệt linh hồn nàng, thì liền có thể giết chết nàng. Đáng tiếc... Margaret thân cũng là một tinh thần lực cao thủ, chúng ta không ai có khả năng làm rung chuyển linh hồn của nàng!

Đỗ Trần cười cười:

- Ta hiểu rồi, bất quá cho dù Margaret có trở về, sợ rằng cũng phải trong một khoảng thời gian rất lâu mới phục hồi lại như cũ được?

Thấy số 2 đồng tình, Đỗ Trần lại nói:

- Chúng ta tiếp tục bàn về chuyện hợp tác... đệ tử Tuyệt Cơ của Margaret có phải nằm trong tay các người không?

Số 2 mập mờ nở miệng cười:

- Mấy tỷ phu chiếu cố tiểu muội muội rất tốt, người không cần lo lắng đến an nguy của Tuyệt Cơ!

- Nàng có biết về các người không?

- Biết một chút, bắt quá chúng ta lưu lại nàng không phải chỉ vì mấy tỷ tỷ của nàng! Trên thực tế, Demis đại nhân còn có ý tứ khác. Theo quan sát thì thấy Thẩm Thủy kiếm trong tay Tuyết Cơ cũng đã xuất hiện thần trí!

Đỗ Trần khẽ gật đầu, thản nhiên nói:

- Tuyết Cơ là nữ nhân của ta. Ta muốn nàng!

- Nhưng dường như Tuyết Cơ chính là rất chán ghét người a!

Số 2 cười quái dị nói:

- Tuyết Cơ đối với việc phục sinh mấy vị đệ tử Thẩm Thủy Hồ rất quan trọng. Lão Bowen - đại tỷ phu cũng đã đợi không nổi nữa rồi! Hơn nữa... chúng ta chỉ là hợp tác giả!

Hợp tác, chỉ có cố gắng hết mình mới có thể có được! Đỗ Trần âm thầm cắn răng, trong lòng nổi lên vài phần tức giận, hắn bình sinh hận nhất là đem nữ nhân ra làm điều kiện, nhưng rồi cười nói:

- Đã nghe qua Xích Quân chưa?

Thần sắc số 2 vừa động, bắt quá lại được quân khôi che mắt. Đỗ Trần chậm rãi nói về một phần tình huống của Xích Quân, cuối cùng đem tù binh cao cấp Sophie ra:

- Tù binh Xích Quân, đổi Tuyết Cơ!

Số 2 trầm mặc một hồi lâu, đột nhiên nói:

- Cùng người hợp tác thật là khoái trá! Kết quả thẩm vấn của tù binh này chúng ta cùng người cùng chia sẻ, sự việc này coi như xong! Được rồi, theo ta đi gặp Tuyết Cơ!

Nói xong, số 2 tiến lên bắt lấy Sophie, nhìn thoáng qua dung mạo Sophie, hắn thốt nhiên giận dữ:

- Xích Quân đáng chết! Lão tử cùng các người không đội trời chung!

Nhìn lại Đỗ Trần một cái, số 2 chỉ vào Sophie gầm lên:

- Không thể nghi ngờ nữa, nàng hắn là giống như Julie, bị Xích Quân cải tạo thành quái vật chỉ có ba mươi sáu cái xương!

Đỗ Trần bình thản:

- Cái này rất dễ để liên tưởng!

- Người tưởng tượng xong chưa? Dung mạo của Sophie... với Nguyệt thần giống y như đúc, chỉ có thêm vài đặc thù của hải tộc! Con bà nó, ngang nhiên tạo ra bản sao Nguyệt thần làm gián điệp sắc tình, căn bản là báng bổ Thần Hoàng bệ hạ!

Nguyệt thần? Đỗ Trần nhún vai, từ khi xuất hiện một Julie có ba mươi sáu mảnh xương, vậy xuất hiện lại một nguyệt thần cũng không có gì kỳ quái! Cười phì, hắn cũng không ngờ hôm nay trong lòng lại có thể xuất hiện "tiểu kinh hỉ"

Có số 2 dẫn đường, việc ra khỏi sinh mệnh mê cung tự nhiên không thành vấn đề. Dem Andy thu vào trong liên hoa, Đỗ Trần cùng bọn người lão Bowen đối mặt thương lượng:

- Ngày sau số 2 chuyên trách việc liên lạc giữa hai bên. Sau khi công phá Thẩm Thủy Hồ, Tuyết Cơ sẽ hiệp trợ mấy vị tỷ phu hồi sinh các vị tỷ tỷ.

Ngay sau khi hoàn thành bàn bạc các chi tiết, Đỗ Trần theo số 2 bước đến một cái động khẩu gần đó. Số 2 đi xuống nói với người bồi tiếp Tuyết Cơ là Roland một tiếng, hai người đối diện Tuyết Cơ mập mờ cười cười, xoay người đi ra.

Lưu lại Tuyết Cơ một mình, chuyện gì đang xảy ra vậy? Mấy vị tỷ phu chẳng lẽ mặc kệ ta ở đây một mình sao?

Đỗ Trần đang ẩn mình giữa lưu sa, sững sờ nhìn Tuyết Cơ, trong lòng rối bời. Rốt cục đã nhìn thấy nàng, thật không biết làm sao để bước ra đây?

Lão Bowen đứng bên người đẩy Đỗ Trần một cái:

- Người không ra gặp tình nhân sao? Hắc hắc, đồ vật này tặng cho người, sau này trước mặt tôn tử, ta sẽ lưu lại cho người vài phần mặt mũi! Đi, ta không quấy rầy các người gặp mặt nữa! Nói xong, hắn đặt vào tay Đỗ Trần một kiện đồ vật.

Đỗ Trần liếc mắt nhìn, thì ra là một phần chiếu thư chính tay St. Bowen Kean viết. Không thấy nội dung, Đỗ Trần quăng nó vào liên hoa, vừa lẳng lặng nhìn Tuyết Cơ.

Trước kia buộc phải rời khỏi Tuyết Cơ là vì sợ thực lực của lão yêu bà, sợ Tuyết Cơ bị kẹt ở giữa làm khó. Bây giờ Margaret thụ thương, ít nhất cũng mất hai ba năm mới có thể phục hồi như cũ, sẽ không đuổi giết hai người hoặc tìm Tuyết Cơ gây khó dễ. Hơn nữa, theo tiến cảnh của bảo giám, khi Margaret phục hồi như cũ thì Đỗ Trần cũng hoàn toàn không sợ ả!

Mới vừa rồi trao đổi Tuyết Cơ, đối với Bi Ca Tử Sĩ, Đỗ Trần không có hoàn toàn tín nhiệm, nhưng hôm nay nhìn thấy người trong lòng... Trong hai ba năm này, chính mình cùng Tuyết Cơ ở chung thế nào? Cưới nàng? Cái này không có khả năng, liên hoa còn chưa đại thành! Không cưới...

Khẽ cắn môi, Đỗ Trần mang mặt nạ Á Lực vào, chậm rãi bước ra ngoài.

Tuyết Cơ nhạy cảm thấy sau lưng có người, liền quay đầu lại, vừa thấy dung mạo người đó... nàng đột nhiên rơi lệ, rồi vội dậm chân la lên:

- Người tới làm gì? Sư phụ ta ở gần đây! Đi mau a, nếu sư phụ ta phát hiện ra người, nhất định sẽ giết chết người!

- Nha đầu ngốc!

Đỗ Trần cười khê đi ra phía trước, nhẹ nhàng ôm Tuyết Cơ vào lòng:

- Sư phụ nàng đã bị trọng thương, nội trong hai ba năm sẽ không quản nổi chuyện chúng ta. Trong hai ba năm nữa... không ai dám cướp nàng khỏi lòng của ta đâu!

Tuyết Cơ tựa trong lòng Đỗ Trần, nghe vậy cả kinh, thâm lo lắng thương thế của sư phụ, nhưng lại đồng thời mừng rỡ... Có thể cùng Á Lực lặng lẽ sống qua hai ba năm này, còn tốt hơn là mỗi ngày nhưng nhớ. Trong hai ba năm này... người yêu đang ở trước mắt, còn quản cái gì đây?

Hai thân ảnh càng sát lại gần nhau, Đỗ Trần nhẹ nhàng ngửi lấy làn hương thoang thoảng từ người Tuyết Cơ, hôn nhẹ bên má nàng một cái:

- Ta xin lỗi!

Tuyết Cơ sững sờ:

- Tại sao lại xin lỗi?

- Có một việc ta vẫn dối gạt nàng! Đỗ Trần chậm rãi gỡ mặt nạ trên mặt xuống.

Tuyết Cơ trừng đôi mắt đẹp:

- Người... người

Đỗ Trần đột nhiên nhoẻn miệng cười, mạnh bạo hôn lên môi trên Tuyết Cơ. Lão đại chuyên gia Steve đã nói qua, khoảng thời gian này, nếu không muốn hối hận và để làm chồng của nàng, cả hai bờ môi là nơi hữu dụng hơn hết!

Tuyết Cơ muốn đẩy Đỗ Trần ra, chẳng hiểu tại sao đầu khí thập nhất cấp của nàng không có tác dụng, dần dần, nàng ngã vào vòng tay Đỗ Trần, khoé miệng mơ hồ phát ra hai chữ:

- Đáng ghét...

Biển sâu xanh thẳm, thỉnh thoảng lại có một con cua biển từ dưới mặt cát thò đầu lên, đôi mắt to lớn của nó nhìn trái nhìn phải, loạt xoạt một tiếng rồi lại chui vào trong cát. Dưới đáy biển tĩnh lặng, chỉ có hai người chẳng hề phân biệt, dưới ánh sáng mờ mờ từ những con cá đèn chiếu ra, lại chỉ còn một thân ảnh.

Một hồi sau, bóng người chậm rãi tách ra, Tuyết Cơ nhẹ nhàng nhéo ngực Đỗ Trần một cái:

- Người chỉ biết gạt ta!

Đỗ Trần đau đến nhăn mặt, nàng lại đột nhiên vươn bàn tay nhỏ bé ra:

- Đưa đây!

Đỗ Trần không hiểu:

- Nàng muốn cái gì?

Tuyết Cơ trắng bệch nhìn Đỗ Trần: Dịch dung thuật của người cao minh, cho ta một cái mặt nạ, sau hai ba năm khi sứ phụ phục hồi quay lại, đến lúc đó... ai, có thể trốn được lúc nào hay lúc đó!

Đỗ Trần nở miệng cười, một tay ôm cái eo nhỏ nhắn của Tuyết Cơ, tay kia nhéo mũi nàng:

- Quên đi chuyện mặt nạ! Nữ nhân của ta vĩnh viễn không sống phía sau mặt nạ!

Hai bóng người lại hợp thành một, mặt Tuyết Cơ tựa vào lòng Đỗ Trần, lẩm bẩm nói:

- Đáp ứng ta một việc được không? Người phải có đủ thực lực đối kháng sứ phụ trước... không nên lấy ta, nếu không, giữa người vào sứ phụ thật sẽ không có đường quay lại đâu!

Đỗ Trần há hốc mồm, im lặng một lúc, cười nói:

- Ta biết, nàng có thể chờ ta một ngàn năm!

- Ân!

Tuyết Cơ cả đời sẽ chờ chàng đến cầu hôn...

- Bất quá trước tiên...

Đỗ Trần đột nhiên ôm chặt Tuyết Cơ, dưới chân liên hoa tỏa sáng, cười tươi phóng lên cao:

- Theo ta về nhà!

Kiểm Nô và Long Tước còn chưa rời khỏi Tucker gia tộc. Tuyết Cơ tuyệt không muốn xung đột cùng bọn họ. Đỗ Trần cũng dứt khoát không trở lại Emerald, nên bảo Andy quay về nói một tiếng:

- Hãy nói là không thấy hỏa hệ dị thú, sau một hồi tìm kiếm cũng không có kết quả! Sau đó thông tri Dịch Cốt và những người khác trực tiếp quay về Duerkesi thành.

Đỗ Trần bay đến vạn thước trên trời, Thanh Vân lưu chuyển, ôm Tuyết Cơ trong lòng trực tiếp bay thẳng về lãnh địa của mình.

Junker lão gia tử dự định ra ngoài giúp Francis kháng cự Margaret. Liya và Arthur cũng đã bố trí rất nhiều đường lui, những việc này đối với chuyện lôi pháo xuất hiện tựa hồ không hề có ý nghĩa gì.

Thật không có ý nghĩa gì sao? Liya bố trí đường lui hạch tâm là lấy Arthur dùng kỳ hào của Sư Tâm vương, liên hợp tam đại giác hải quân đối kháng Margaret, đáng lý hai chi quân đội vốn là nghiêm trận chờ đợi, bất quá Margaret lại không xuất hiện, nhưng mặt khác lại xuất hiện liên quân tam đại hải tộc. Nguyên lai Sainz đã chết, thế lực hải tộc đương nhiên rã đám. Mặt khác, tam đại hải tộc dùng danh nghĩa báo thù Hải Hoàng, binh phong trực chỉ thống soái đại tam giác hải quân Goethe.

Kết quả, Liya vô tâm xen vào, Arthur giả mạo kỳ hào Sư Tâm vương ở tam gia hải tộc liên quân, trong lúc hai bên xung đột, thực lực Arthur không rõ đột nhiên đại tăng, trực tiếp tiến vào thập nhất cấp - người mạnh nhất hàng ngũ, thậm chí dưới danh hào giả của Sư Tâm vương, phối hợp tiểu vương tử Goethe mở màn trận chiến loạn thế của hải tộc.

Đánh một trận này, tâm nguyện của đại tam giác hải vương không thành, thân thể ngày càng suy yếu. Mà vương tử Goethe bằng vào quân công đã tiếp quản toàn bộ quân quyền của đại tam giác, bắt đầu vương quyền.

Đánh một trận này, Alonso gia phong Arthur Renault Trấn Hải thân vương, trong Renault hải quân bắt đầu lưu truyền thuyết Hải Thần bắt bại...

Đánh một trận này, Liya thấy được cơ hội, quyền hành lợi tệ, thu xếp sách lược quần đảo cổ quốc, nương vào danh phận cứu thế chủ của Đỗ Trần làm chấn nhiếp lực đối với gia tộc Tucker. Còn có thêm đại tam giác hải vực cầm cự, Mickey công quốc tại bước đầu phục quốc liền dễ dàng thôn tính các hải vực đảo phụ cận. Rất nhanh, Mickey công quốc biến thành Mickey đế quốc. Bước lên con đường hải cương đế quốc...

Đánh trận chiến này... mặc kệ trong lúc chiến tranh xảy ra chuyện gì, nó cũng tạm thời không có quan hệ gì đến hạnh phúc cực đại trong lòng Đỗ Trần, mà ngay sau mười ngày Đỗ Trần rời Phỉ Thủy hải, một hội nghị bí mật tại thư phòng Junker lão gia tử bắt đầu.

Bên trong nặc đặc thư phòng chỉ có sáu người, bốn nam hai nữ. Ngoại trừ Anne ra, tuổi của ai cũng rất lớn, người trẻ tuổi nhất cũng hơn ba mươi.

Junker nhìn lướt qua mọi người:

- St. Barton gia chủ và Lelaiweier Aeolus gia chủ sao còn chưa đến?

Một vị thú nhân đứng lên:

- Gia phụ tại tiền tuyến mê cung bố trí nhằm vào chiến tuyến Ma tộc, không thể ra được, liền ủy thác ta đến!

Một lão nhân cao gầy cũng đứng lên:

- Thân thể gia huynh gần đây không khỏe... ai. Hắn cũng đã một trăm chín mươi ba tuổi rồi!

Ý rằng, Phong thần gia chủ tuổi già sức yếu, không đến dự được.

- Ai. Các lão huynh đệ lại thêm một tuổi!

Junker thở dài, kéo Anne lại gần, cất cao giọng nói:

- Đã như vậy, mọi người tập trung. Hôm nay lão nhân gia chúng ta triệu tập Vãn Thần ngũ gia chủ gặp mặt bí mật, chỉ có hai chuyện, đầu tiên... đây là Anne, các người đều biết, từ nay về sau, nó chính là người thừa kế của ta.

Anne ưu nhã cười:

- Chư vị đều là trưởng bối của Anne, ngày sau xin chỉ điểm Anne nhiều hơn nữa!

Một vị tráng hán hơn bốn mươi tuổi kinh ngạc cười, dung mạo của hắn thật ra cùng thiên hạ đệ nhất sát thủ Glagins có chút tương tự:

- Anne tuổi còn nhỏ mà chính mình kế thừa quyền, chắc là đạt được truyền thừa của nguyên soái Tucker rồi sao?

Junker cười ha ha:

- Đây là sự kiện thứ hai mà ta muốn nói đến! Anne chẳng những đạt được lực lượng truyền thừa, hơn nữa đồng thời có được gợi ý của tổ tiên!

Ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Anne, nhưng Anne thản nhiên bình tĩnh.

Trong mắt Junker hiện lên một tia đặc sắc:

- Cái mà Anne vừa trình bày là... tiên đoán về cứu thế chủ!

Lập tức, lão gia tử đem toàn bộ chuyện của Francis nói ra tất cả.

Trong thư phòng hồi lâu không có chút âm thanh, mặt khác đại biểu tứ đại gia tộc đều trầm ngâm như nước, lẳng lặng tiêu hoá lời Junker vừa nói.

Sau hơn mười phút, Junker lúc này mới "Đồng đồng!!!" gõ lên mặt bàn:

- Lão đầu tử ta thân là Văn Thần gia chủ, đều biết chư vị trong lòng nghĩ gì, Francis bất quá chỉ là một mao đầu tiểu tử, cho dù một người có thân phận cứu thế chủ, nhưng bằng này là có thể giao cơ nghiệp năm đại gia tộc chúng ta tâm tâm khổ khổ tích lũy ngàn năm, đi theo hần, làm thủ hạ của hần hay sao?

Mọi người đều cười, thú nhân cười lớn, phong thần đại biểu cười đậm, Tinh Không chiến thần hậu duệ mỉm cười, mà thân là St. Darke gia chủ lão thái thái cũng mát mát cười khổ... Thật đáng chết, năm đó khi Francessa bức hôn, như thế nào lại dễ dàng buông tha Francis vậy? Nếu lúc đầu bức hôn thành công... ai, thất bại không đến, vận mệnh nữ thần thật là trên người a.

Lão thái thái hỏi:

- Junker gia chủ, nếu chuyện là người đưa ra, vậy người có ý kiến gì không?

Junker chậm rãi nói:

- Đại nạn tổ tiên nhắc đến nếu thật sự phủ xuống, chúng ta muốn sống sót, sẽ phải dựa vào Francis, điểm này không cần nói nữa. Nhưng chúng ta sẽ không truy lùng bất cứ người nào, cho nên lão nhân ta đề nghị, tạm thời âm thầm cấp cho Francis một ít bảo vật, giúp hần khởi sự. Ngày sau quyết định lại tình huống căn cứ vào thái độ của Francis. Về việc làm thế nào giúp đỡ Francis... chư vị nghĩ thế nào?

Thú nhân đột nhiên đứng dậy:

- Lão gia tử, chuyện này thực sự trọng đại, ta phải thưa với gia phụ trước mới có thể hứa hẹn được!

Đại biểu Phong thần buồn bã thở dài:

- Gia huynh mặc dù... ai, dù sao hần cũng không thể chết, ta cũng phải đợi chỉ thị mới có thể hứa hẹn!

Junker gật đầu giải thích, lúc này lão tổ mẫu gia tộc St Duck cười nói:

- Nếu muốn giúp Francis khởi gia, đơn giản là cho hần Quyền-Tiền-Lực ba thứ đồ vật. Máy thứ này ngũ đại gia tộc chúng ta đều cùng xuất ra, chỉ là... không thể cho hết hần. Junker lão ca, người tự mình đàm phán với Francis, nói trước mắt Francis thiếu nhất là thứ gì, chúng ta cho hần thứ đó!

Lão nhân quái dị cười:

- Người nghĩ ra giờ này Francis thiếu nhất là cái gì không? Lão muội muội, lão ca hiểu được người trong lòng nghĩ đến cái gì, đừng nói vòng vo nữa, nói đi, cấp nhiều ít, cấp như thế nào?

Lão thái thái cũng cười:

- Con mắt lão ca vẫn còn độc ác như vậy, tâm tư của ta cũng không gạt được người a! Nói vậy người cũng đã hiểu ta cấp cho Francis cái gì rồi, ta đây cũng không cần nói nhảm. Hôm nay là ngày mừng 4 tháng 3, tính đi tính lại tam đại lục các thế lực lớn đã thay nhau phản ứng trước thời cuộc ngày nay, Francis cho dù không tự mình đi, cũng đã nhất định phải người tham gia náo nhiệt, bằng cuộc sống ngày nay của hần, âu cũng là hợp tình hợp lý, Francis cũng sẽ không nghi ngờ.

Junker mỉm cười gật đầu:

- Tốt, quyết định như vậy đi!

468. Liya - Hậu Di Chứng

Thời gian hạnh phúc thì thường trôi qua rất nhanh, đảo mắt một cái, Đỗ Trần đã trở về Duerkesi hơn một tháng. Hai tháng trước, hần đem Tuyết Cơ giới thiệu cho mọi người trong phủ, chỉ có một câu - nàng gọi là Tuyết Cơ, là chủ mẫu tương lai của các người! Còn lại lịch và thực lực của Tuyết Cơ thì không giải thích một chút nào cả.

Nếu trong các thế lực khác, đột nhiên xuất hiện một người vô danh làm chủ mẫu, hơn nữa lai lịch không rõ ràng, nhất định phải chịu một trận phong ba bão lửa, nhưng tại Duerkesi thành...thử nhìn nhóm thành viên chủ chốt của Đỗ Trần - có tinh thần khế ước với Dịch Cốt, là chủ nhân lớn nhất của Harry, Andy chỉ

biết ăn uống, Đỗ Đức thì chỉ quan tâm tới quân đội, còn có Ma tộc Brockman gia tộc ở dưới đất và tiểu Đỗ Đình, trong số họ thì ai sẽ đưa ra dị nghị?

Còn có hai nhi tử Tiểu Bối Bối quý tinh linh xem qua tinh thần của Tuyết Cơ, phát hiện ra đây là một người rất rất tốt, lại thấy Tuyết Cơ có màu tóc đen rất hiếm thấy giống mình, nên bội phần cảm thấy thân thiết, đương trường luôn miệng gọi mẹ, còn Alex quên đi, hài tử đáng thương này ngay cả tháng hai có bao nhiêu ngày còn không biết rõ, lãnh khốc bữu môi nói một câu "Cao thủ rất cục cũng có mẹ đã là rất tốt rồi".

Nội bộ không có chuyện gì, bên ngoài thì Đỗ Trần cho vài người đi thăm dò rồi, hiện giờ có thực lực của đại công tước của Duerkesi thành, đủ để nói cho "vài người" "Cường giả, không cần giải thích cho các người."

Trong hai tháng này, Đỗ Trần không phải giấu diếm gì cả, mọi thứ đều thẳng thắn với Tuyết Cơ, chọn một loại phương thức để người của đầu thần thể giới có thể tiếp nhận, nói rõ cho Tuyết Cơ, lúc trước hắn là một tiểu đầu, tuy nhiên lại gặp một vị thái cổ thần ma, vị thái cổ thần ma này ban cho hắn một bí pháp, nhưng cũng cấp cho một hạn chế ác độc... cũng với mọi chuyện sau này. Sau khi Tuyết Cơ nghe xong, vẫn như cũ không lo lắng gì hết. Ngược lại Đỗ Trần lại chửi Bồ Đào vài câu, cái này như là Đỗ Trần trút được gánh nặng, an tâm chờ hoa nở đồng thời cũng thấy may mắn khi tìm được đúng nữ nhân.

Ngoài ra, Adams đã thay đổi hình dạng, trở thành chuẩn tướng của quân đoàn chiến tranh thánh khí của Duerkesi thành, là tam đẳng bá tước. Adams sau khi dịch dung thay đổi trang phục tự nhiên cũng không kém Brockman anh tuấn ưu nhã. Trong lúc nhất thời, tên cường đạo này tay trong tay với Ariza, trong thành Duerkesi hai vị tướng rất được nữ nhân hoan nghênh. Đương nhiên, hắn được các thiếu nữ hoan nghênh nhất, còn Ariza là phong mỹ của tầng lớp phụ nữ trung và lớn tuổi...

Nhưng lôi hỏa chích viêm pháo không được phối hợp với Adams, mà được đặt bảo vệ ở căn cứ quân sự dưới đất tại tầng cuối cùng. Lúc này, Đỗ Trần nhìn vào thân thể to lớn của lôi hỏa chích viêm pháo, cùng Tuyết Cơ ôm Bối Bối, một nhà ba người đứng quanh thân lôi pháo.

Đã hơn hai tháng, Đỗ Trần mang theo lão bà và hài tử bế quan nghiên cứu lôi pháo, nhưng không hề tiến triển! Vô luận là năng lực dò xét siêu cường của tiểu Bối Bối, hay là tri thức uyên bác của Tuyết Cơ, không có biện pháp nào với khẩu đại pháo này. Mà Đỗ Trần càng không có cách xuống tay ở nơi này- hắn nắm giữ tri thức về thánh khí đều đến từ khóa (tỏa thể) Nhưng toàn thân lôi pháo lại không có khe hở nào. Đỗ Trần lại không thể mạo hiểm với tài liệu thí nghiệm duy nhất này, cao nhất là đánh nát thánh khí bá chủ này để xem xét. Cho nên...chỉ có thể nhìn pháo thờ dài.

Đang xem xét, bên ngoài vang lên tiếng đập cửa, Dịch Cốt cười khổ đi đến, trong tay cầm một văn kiện... Thấy bộ dáng này của hắn, Đỗ Trần nhún mày:

- Có chuyện gì trọng yếu sao?

Dịch Cốt nhún vai, chẳng biết nên nói từ đâu, không thể làm gì khác hơn đọc từ dòng đầu tiên của văn kiện:

- Thiếu gia, đây là báo cáo thuế trong nửa năm nay!

Đỗ Trần nhíu mày:

- Không phải ta đã bảo người tiếp quản chánh vụ của Duerkesi thành rồi sao, không có đại sự gì thì đừng nên quấy rầy ra. Tiền thuế cứ làm theo chủ ý của người là được!

Dịch Cốt cười khổ:

- Nhưng thưa thiếu gia, bảng báo cáo nhắc tới, đề điều của New Zealand có vấn đề cần phải tu sửa, cần tăng lao công, mặt khác không có đủ vật liệu để mua! Phải tăng thêm bao nhiêu nhân công, vật liệu mua nhiều ít thế nào, mua ở đâu...tất cả ta không biết a!

Tuyết Cơ che miệng cười khẽm ôm hài tử lui ra ngoài, tránh cho Dịch Cốt khỏi xấu hổ. Một động tác nhỏ này đã làm cho vẻ mặt của Dịch Cốt như trút được gánh nặng, trong mắt có tia cảm kích.

Đỗ Trần an ủi nói:

- Người không biết đi học sao?

Dịch Cốt tắt tiếng:

- Thiếu gia, ta có thể đi học, nhưng bởi vì nơi xây dựng đã đình công gần hết rồi! Mặt khác, Đỗ Đức được mời tới hải lục liên hợp quân diễn tập, cần phải hiệp thương với tổng bộ hải quân đế quốc...còn phải thương lượng cái gì nữa đó?

Đỗ Trần mặt trắng nhìn Dịch Cốt.

- Người hỏi ta thì ta đi hỏi ai?

Dịch Cốt nói luôn chuyện khác:

- Hôm nay là đầu tháng sáu, dân chánh ti báo cáo nói, mùa hè năm trước đã không cho chuột phá hoại, năm nay cần bố trí sớm công tác phòng chuột... thiếu gia, công tác phòng chuột cần làm gì?

Đỗ Trần trầm mặc một lúc lâu, đột nhiên quay đầu nhìn Dịch Cốt:

- Đổi một đề tài tốt hơn đi?

Được! Dịch Cốt cơ hồ chết lặng gật đầu, đổi một quyển tông khác:

Thiếu gia, phần lớn lưu dân mong ngài cho áp dụng hộ khẩu trong Duerkesi thành, Ti Dân Chính bận rộn đến ngập đầu, chẳng thể khống chế được tình hình lưu dân tăng lên, tình hình trị an trong thành ngày càng kém...

Dịch Cốt lại đổi một quyển tài liệu khác, thì thầm nói:

- Thêm vào đó, Nội Vụ ti báo cáo, hai tháng gần đây, kinh tế của Duerkessi thành giảm sút hai phần, ngạch buôn bán thì thiếu hụt...

- Ba, ba!

Đỗ Trần vỗ vỗ tay:

- Tốt lắm, tốt lắm, còn một chuyện nữa chưa nói, từ khi ta bế quan nghiên cứu thánh khí, hai tháng vừa rồi Duerkesi thành rất cuộc gặp phải vấn đề gì?

Dịch Cốt vô lực thở dài:

- Đơn giản mà nói, sau khi Liya tổng quản rời đi, Duerkesi thành chỉ còn lại có một Chesini là một nhân tài về hành chính nhưng chưa thành thực lắm, mà thiếu gia lại không uỷ thác đại quyền về hành chính cho người của thánh giáo, cho nên lãnh địa của ngài... Hắc cười khan hai tiếng, May mắn là Chenisi vẫn còn giữ lại chính sách của Liya tổng quản, mà thánh giáo và quân đội của Đỗ Đức có sự uy nhiếp cực cao, nên lãnh địa của ngài không bị đại loạn!

Đỗ Trần mười ngón tay đan vào nhau, vô lực hỏi Dịch Cốt:

- Chẳng lẽ tổn thất mà Liya rời đi, không ai có thể bù vào sao? Liên hoa cơ kim bồi dưỡng ra các nhân tài đâu rồi?

- Thiếu gia, cơ kim hội bồi dưỡng ra nhân tài nhiều nhất là có thể quản lý thôn trấn một vạn dân, hoặc là một ngành, chứ không thể quản lý đại cục thay cho Liya tổng quản, hiện tại Duerkesi thành đã vượt qua năm mươi vạn dân rồi!

Dừng một chút, Dịch Cốt bất đắc dĩ nói:

- Không lo việc thì không biết được cái khó của trị gia. Hai tháng nay thiếu gia ngài khiến ta học được cách xử lý lãnh địa, nhưng...à, Liya tổng quản được xem là có tài làm thủ tướng, sau khi ngài ta rời đi, việc vận chuyển hành chính của Duerkesi thành muốn hồi phục lại như trước đây chỉ sợ thiếu gia ngài phải đem thủ tướng Antoine của đế quốc kéo lại mới được!

Hai người cùng trầm mặc.

Dịch Cốt cứ há miệng ra rồi ngậm lại, Đỗ Trần hỏi:

- Muốn nói gì thì nói đi!

Dịch Cốt cười khổ nói:

- Thiếu gia, còn việc ta đi làm giáo chủ thì sao! Cho ngài một câu nói thật, hiện tại Xích Quân vô ảnh vô tung, Ma tộc thì bị JuJu thú cuốn lấy, mà Margaret thì lại thân thể đang bị trọng thương. Tạm thời chúng ta không phải lo về ngoại địch, hiện tại uy hiếp lớn nhất tới chúng ta đến từ nội bộ!

Đỗ Trần im lặng gật đầu.

Dịch Cốt lại nói:

- Khi ta rời thành Emerald, Liya tổng quản đã nói qua, với thực lực của Đỗ Trần thần giáo hiện nay, nỗi lo không phải về vũ lực, mà là nội chính! Những năm gần đây, thiếu gia ngài tích lũy quân đội, cao cấp đấu thần, chiến tranh thánh khí đều không ít, nhưng vô luận ngài bỏ ra bao nhiêu cơ nghiệp để dùng vũ lực thì cũng chẳng thể đủ. Ngài có đủ tiền bạc để đánh ra bên ngoài, nhưng lại không có tài nguyên để trị bên trong, nói một cách chính xác thì Đỗ Trần thần giáo không có bất kì một nhân tài nào có ý nghĩa chân chính trong việc "Trị nội"!

Đỗ Trần không cam tâm hỏi:

- Lẽ nào Liya trước khi đi không lưu lại chỉ thị gì sao, sau khi nàng ta đi nội chính trong lãnh địa làm thế nào?

- Liya nói, với tốc độ phát triển của Duerkesi thành, chính lệnh lúc nào cũng phải kịp thời bổ sung hoàn thiện, nàng ta chỉ có thể lưu lại cho Chesini mấy phương châm lớn, còn về phần chi tiết thì vẫn phải cần dựa vào bản thân chúng ta nghĩ biện pháp thôi!

- Bịch!!!

Quyển sách dày bịch được ném mạnh xuống, Dịch Cốt nhấn mạnh:

- Thiếu gia, vấn đề lớn nhất của chúng ta hiện nay là thiếu người! Nếu không ngài thử đi các quốc gia khác bắt vài thủ tướng hoặc các thành viên trong nội các gì đó, sau đó để tiểu thư dùng tinh thần khế ước ép bọn chúng điều hành lãnh địa cho chúng ta?

Mẹ kiếp, đây là cái chủ ý gì vậy? Bước đi vài bước, sắc mặt buồn rầu. Người! Thật là đau đầu, lĩnh chủ đại nhân của một lãnh địa có năm mươi vạn nhân khẩu không ngờ lại thiếu người! Nhưng người trên lãnh địa tuy nhiều nhưng lại chẳng ai có năng lực quản lí, chẳng có người nào đáng để tin tưởng nhờ cậy, để ủy thác mọi việc thật sự là một người cũng chẳng có!

Thánh giáo thì có thể cung cấp nhân tài, đến để quốc xin mấy quan viên hành chính về cũng được! Nhưng Đỗ Trần dám đem cái mệnh căn của mình giao cho người ngoài sao? Duerkesi thành hiện nay đã là căn cơ của mấy chục vạn đại quân, cái ổ cũ của Brockman gia tộc, Ma tộc mà Đỗ Trần che giấu, tuyệt đối không thể để lộ ra ngoài, càng không thể buông bỏ!

Người, cái bản thân cần nhất là người vừa có năng lực vừa có thể nhờ cậy để "Trị nội"!

Đỗ Trần nhíu mày hỏi:

- Trên tam đại lục, nhân tài của các thế lực khác là từ đâu ra thế?

Dịch Cốt mỉm cười:

- Thiếu gia, kì thực vấn đề này chính là mục đích chủ yếu mà hôm nay tôi tới tìm ngài, hiện nay đã là tháng sáu rồi, ngài nên rõ ràng hơn chúng tôi việc này đại biểu cho cái gì chứ!

- Ồ?

Đỗ Trần vỗ mạnh vào trán một cái, hần thật hồ đồ, tháng sáu, đó là lúc mà các học viên của Đấu Thần học viện tốt nghiệp và đi tìm công việc. Đấu Thần học viện hiệu xưng là gì? Cái nôi của đấu thần, năm đó đại ca của hần Steve đã đem tình huống đại khái khi các đại thế lực tranh giành học viên tốt nghiệp của Đấu Thần học viện! Hiện nay Đấu Thần học viện dưới phương châm của Ziege lão sư, đã không chỉ bồi dưỡng đấu thần! Đỗ Trần còn nhớ rõ, phó giáo vụ trưởng của Chúng Thần viện chính là được một quốc gia của Yaqin đại lục dùng lương cao mời đi làm thủ tướng nội các! Có thể nói, tháng sáu tại Đấu Thần học viện là thị trường cung cấp nhân tài lớn nhất của tam đại lục.

- Không sai, những học sinh tốt nghiệp Đẩu Thần học viện, đặc biệt là những người có năng lực đang ở lại Chúng Thần viện làm nghiên cứu sinh! Điều quan trọng nhất là, nơi đó ta biết rất rõ, độ trung thành của những học viên và giáo viên tuyệt đối không thành vấn đề! Có năng lực, có thể nhờ vả, đây chẳng phải là cái chúng ta cần sao?

Đỗ Trần cười lớn, đẩy cửa bước ra, khẽ vỗ vào Tuyết Cơ đang cùng chơi với đứa trẻ bên ngoài nói:

- Có muốn đi tới trường học của mẹ ta thăm quan không?

Tuyết Cơ ngạc nhiên nói:

- Đi Đẩu Thần học viện? Có chuyện lớn gì sao?

Đỗ Trần khẽ mỉm cười:

-Tuyệt vời!

469. Thật Giả

Nói là làm, Đỗ Trần lập tức dừng việc nghiên cứu ma khí, bắt tay chuẩn bị chiêu sinh, bất quá trong lòng Đỗ Trần có cảm giác là lạ, lại có vài phần buồn cười!

Điều này giống như trước kia, chính mình đã tốt nghiệp một đại học danh tiếng, tốt nghiệp xong mấy năm đã tạo nên một phần gia nghiệp, có công ty riêng, hôm nay trở về trường cũ tuyển nhân sự là các đàn em nam nữ của mình loại này vừa là lưu luyến tuổi thanh xuân năm đó, còn có một điểm tự hào công thành danh toại hoà thành cảm giác huyền diệu, quả nhiên không có trải nghiệm bản thân sẽ không thể nào chính thức đạt được!

Ba ngày sau, Beierkesi giữa gió biển và sắc xanh chậm rãi tiến vào vùng biển Đẩu Thần đảo. Khoảng cách Đẩu Thần đảo càng gần, thuyền đi biển thấy càng nhiều, hôm nay bên cảng bờ đông Đẩu Thần đảo đường vào khá nhỏ, thuyền bè trên đường kéo nhau nhập cảng không dưới trăm chiếc, có chiếc đậu ngoài khơi, có chiếc vào cảng. Cờ xí của các thế lực lớn hoà màu sắc tạo thành một mảnh phong cảnh độc đáo, mà cờ hình liên hoa của Đỗ Trần Thần giáo đang nằm trong đội thuyền đội nhập cảng sau, có vẻ cũng không quá bắt mắt, mà du thuyền hào hoa Beierkesi cũng bị che lấp giữa đội hình các chiến thuyền.

Kể trên boong tàu, Tuyết Cơ ôm tiểu Bối Bối tựa lan can đứng, thưởng thức cảnh sắc Ôn Tuyền sơn sương mù bao phủ, mỹ lệ tuyệt trần làm người ta sửng sốt. Mà đại cao thủ Alex của chúng ta lạnh lùng đứng ở pho tượng đầu thuyền khẹp hờ hai mắt, một tay chống eo, một tay chỉ xéo bầu trời, không ai bằng được!

Nhìn người yêu cùng đứa nhỏ, Đỗ Trần khoe miệng lộ ra ý cười từ đáy lòng, vợ xinh con đáng yêu, đây chính là cảm giác hạnh phúc gia đình...

Chỉ mong giờ phút này thời gian dừng lại, vạn vật không hề trôi qua!

Nhưng trong lúc này bên hấn một người hừ lạnh một tiếng phá hủy không khí tốt đẹp, chính là sư đệ của Đỗ Trần, vương tử Nanotimor đã 15 tuổi trưởng thành, Chesini!

Đỗ Trần quay đầu cười híp mắt ngấm nhìn sư đệ:

- Như thế nào mà lại tức giận?

Rồi kể tai hấn hạ giọng, ác độc nói:

- Đừng quên, không có giải dược của ta, ngươi cả đời đều không thể cận nữ sắc! Lần này ngươi là chuyên gia hành chính duy nhất trong thành. Thành thành thật thật tuyển dụng nhân tài tốt cho sư huynh, hiểu chưa?

Chesini nghiêm mặt lạnh lùng, cứng ngắc gật đầu. Là một trong số ít người ngoài hiểu được chân diện mục "lương thiện" của Đỗ Trần đại nhân, tiểu tử này đối với vẻ đặc ý của Đỗ Trần có ấn tượng ác cảm không chịu nổi:

- Có thể, bất quá, dù sao ta đã 15 tuổi, lần nay giúp người tuyển nhân tài xong cũng nên thả ta về nước!

Đỗ Trần thân thiết cười nói:

- Gấp cái gì? Không có ta cho người đánh giá kết quả tốt nghiệp, người chạy không thoát đâu!

Hắn vỗ vỗ đầu vai sư đệ:

- Người bây giờ là một người tốt rồi. Chờ khi người có thể trở thành hảo hoàng đế, sư huynh tự nhiên thả người về nước!

Chesini cẩn thận nhìn Đỗ Trần, cảm phẫn nói:

- Ta tới cùng còn kém cái gì? Liya tỷ tỷ nói qua, ta học lý luận sách vở đều qua, chỉ cần về luyện tập mấy năm, tuyệt đối có thể làm cho dân chúng trong nước có cuộc sống tốt đẹp!

Đỗ Trần cười mỉm không đáp, Chesini tức giận dậm chân về khoang thuyền. Từ khi trải qua chuyện ăn xin đến nay, Chesini thực sự đã thoát thai hoá cốt. Có thể vì dân chúng lo lắng đã là người tốt, nhưng mà để trở thành hảo hoàng đế, chẳng những cần phải tốt, mà còn cần phải rèn luyện. Khi Chesini lĩnh ngộ được điểm sau này, mới là lúc hắn có thể tốt nghiệp

Đưa mắt nhìn Chesini, Đỗ Trần cố ý lơ đãng thả một câu, trông cực kỳ giống hình dạng hỗn nhai đầu tiên thế mới nhập bang - sự thật là khi Đỗ Trần năm đó nhập bang, cũng bị lão đại khi dễ như vậy. Bất quá, cuộc sống sau đó không lâu, tâm trí thành thực, giải thích được ý tứ lão đại, cũng cười mà qua, trong lòng có vài phần cảm kích! Giờ phút này Đỗ Trần giáo dục Chesini, phương pháp cũng không khác biệt!

Nhưng Đỗ Trần không có chú ý tới, Tuyết Cơ bế đứa nhỏ đã nhìn thấy bộ dạng lưu manh dọa dẫm của hắn, khẽ cau mày.

Á Lực chính là Francis, Francis chính là Á Lực, điểm này không thể nghi ngờ, chính mình cũng chấp nhận Francis, nhưng mà... giờ khắc này Á Lực ôn nhu nho nhã cùng với Francis lưu manh dọa dẫm, vô luận như thế nào cũng không cách hoà nhập thành một người a!

Ý niệm trong đầu chợt lóe lên rồi trôi qua, Tuyết Cơ hạnh phúc nở nụ cười, mặc kệ như thế nào, trước mắt đều là người yêu mình có thể chờ đợi cả đời!

Du thuyền đã cập cầu cảng, Đỗ Trần đi tới, cười nói:

- Chesini xuống tàu sẽ đi lo chuyện chiêu sinh, Tuyết Cơ, chúng ta đi cho sư phụ một cái kính hã, lão nhân gia... đệ tử yêu quý nhất đã thành thân lập nghiệp!

Tuyết Cơ gật đầu cười, thuận đi theo sau Đỗ Trần lên bến cảng tới thành khu. Đột nhiên nàng cúi đầu nói:

- Á Lực, người với Chesini có đúng hay không có chút khác biệt? Hắn dù sao mới chỉ có 15 tuổi, hơn nữa mấy ngày hôm trước ta đã từng đã thấy hắn trợ giúp rất nhiều khất cái cùng lưu dân, là đứa nhỏ tốt

Đỗ Trần sững sốt, cười nói:

- Ngọc không mài sao dùng, Chesini phải được giáo huấn mới có thể trở thành bá chủ tương lai của cả Yaqin a!

- Nhưng là...

Tuyết Cơ còn muốn nói lại gì đó, nhưng đã đến thành khu.

Phát hiện Đỗ Trần, đồng thanh hoan hô, mấy trăm bình dân vây quanh một nhà nói chuyện:

- Ai nha, Francis thiếu gia trở lại, ha ha, mọi người mau đến xem a!

Người khác nói:

- Thiếu gia, ngài có thể nhận ra ta không, nhờ phúc ngài lão nhân ta bây giờ có ăn có uống, cuộc sống quá thoải mái mà!

- Ân nhân a, ngài là tới chiêu sinh đúng không? Con thứ ba của ta năm nay tốt nghiệp, không nói sai, người nêu đề ý hắn, lão thái bà ta này khiến cho Tiểu Tam thể thuần phục ngài!

Bình dân trên mặt đều là nụ cười thành thật, phát ra từ sự tôn trọng tận đáy lòng!

Đỗ Trần cũng vậy, một mặt nở nụ cười thân thiện cùng dân chúng tiếp đón. Tuyết Cơ mỉm cười yên lặng nhìn người yêu được tôn kính, trong lòng cũng có vài phần tự hào.

Tự nhiên trong lòng lại nổi lên ý nghĩ - Á Lực ôn nhu nho nhã, Duerski công tước lưu manh hung hổ, đại nhân thân thiện hòa ái, được dân chúng tôn sùng, đến tột cùng ai mới chính là Francis?

Đột nhiên Tuyết Cơ nhận ra người trước mắt có chút xa lạ!

Thủy Tinh đại lâu tại Ôn Tuyền sơn vẫn như không có thay đổi, khí thế khôi hoành, giáo vụ nhân viên coi cửa cơ hồ đều nhận ra Đỗ Trần, kinh hãi đón tiếp không cần nói đến.

Đỗ Trần tay trong tay Tuyết Cơ đột nhiên nổi tính trẻ con, cười nói:

- Ta nghĩ, muốn cho sư phụ một cái kinh hãi, chứ vị có thể cho phép hay không?

Giáo công cười nói:

Đại công tước ngài là đệ tử cưng của Ziege viện trưởng, tự nhiên không cần thông báo, viện trưởng đang ở phòng làm việc, xin mời!

Tiểu Bối Bối tình quái cười nói:

- Tốt, ba ba, mẹ mẹ, chúng ta che dấu hơi thở đi lên hù dọa lão gia gia, hi hi!

Phòng làm việc của Ziege trồng nhiều hoa, nằm tại tầng trên cùng của thủy tinh thất, tầng này cũng chỉ có một phòng, là phòng làm việc của Ziege. Ngày thường tiến vào hành lang tầng cao nhất phải qua môn phòng (phòng thường trực) thông báo, bất quá, hôm nay Đỗ Trần đến tự nhiên là một người ngoại lệ!

Tựa hồ nhìn thấy trước, tại phía trước phòng làm việc của Ziege, Đỗ Trần hít một hơi thật sâu, cước bộ thông thả lại rồi ngấm lại. Sau sự kiện Auerbach Đại Hạp cốc đã hơn một năm chưa thấy qua sư phụ, chẳng biết lão nhân đã hơn trăm tuổi có khang kiện như cũ hay không...

Đang nghĩ, Đỗ Trần đột nhiên rùng mình, hành lang trước cửa phòng lão nhân tựa hồ có chút âm lãnh. A! Không đúng, thập nhất cấp đầu thần còn có thể bị phong hàn sao?

Tuyết Cơ nhíu mày, thấp giọng nói:

- Á Lực, hành lang này có chút quái dị!

Tiểu Bối Bối cũng gật gật đầu:

- Hình như lão gia gia không có ở một mình mà!

Đang nói, kết một tiếng, cửa lớn phòng làm việc mở ra, một người đi ra, theo người này mở cửa, nhiệt độ hành lang trong nháy mắt lại giảm xuống mấy độ!

Người đến vừa thấy bọn người Đỗ Trần đứng ở hành lang, nhất thời thần sắc khê biến, lại nhanh chóng làm bộ hình dáng vô sự, bước đi qua bên người Đỗ Trần. Đáng chết chết, làm sao có người không thông báo mà lên đây, lại thấy chính mình từ phòng Ziege đi ra? Hơn nữa... chính mình đương nhiên không phát hiện hơi thở mấy người này!

Đỗ Trần ngấm liếc mắt người đến, bộ dáng bốn năm mươi tuổi, một đầu tóc ngắn màu tím, khuôn mặt cổ phác, mũi đen giày đen, phủ trên áo là thiếp giáp màu bạc, nhìn qua như là trang phục chiến đấu của nhân viên giáo đình, mà thân hình hần cực kỳ cao lớn, so với Đỗ Trần cao hơn quá hai cái đầu, loại người này ít có cực kỳ cao!

Hai bên đi ngang qua nhau, khi người tóc tím đi xa, hành lang khôi phục lại một chút cảm giác ấm áp của thời tiết tháng sáu.

Tuyết Cơ dùng bí pháp nói:

- Á Lực, mới vừa rồi cảm giác âm lãnh ở hành lang, chính là người này tạo ra! Hẳn chắc tu luyện bí pháp băng tuyết nào đó, không thể tưởng dùng hơi thở trong cơ thể không chế tự nhiên, đến chỗ nào nhiệt độ chỗ đó nhất định giảm xuống!

Đỗ Trần sờ sờ cái mũi, cảm giác kinh ngạc, nhưng không để tâm, thời gian tháng sáu chính là lúc các thể lực lớn hội tụ Đấu Thần đảo, ngẫu nhiên có quái nhân của thể lực nào đến gặp gỡ sư phụ Ziege cũng không phải kỳ quái, xác thực nói là chuyện rất bình thường, không đáng nói!

- Người nào đó tìm đến nhờ sư phụ đề cử đại biểu học sinh tốt nghiệp xuất sắc chẳng? Quên đi, chúng ta đi đi!

Vừa khi bọn người Đỗ Trần tiến vào phòng làm việc, người tóc tím đã xuống cầu thang đột nhiên trở lại hành lang, gõ vào vách hành lang một...

Nhớ lại năm đó lúc Brockman đánh cắp Tyre thú gõ một hồi, vách tường tầng cao nhất đột nhiên xuất hiện một cái mật đạo, lúc ấy Đỗ Trần đã là... đệ tử cứng nhất của Ziege, cũng không có tư cách tiến vào mật đạo!

Người này cũng không đi xuống cầu thang, mà từ mật đạo rời khỏi thủy tinh đại lâu!

Trong phòng làm việc, Ziege đang uống nước, ngồi ở phía trong phòng, sắc mặt âm trầm, tựa hồ có tâm sự buồn phiền, chợt thấy Đỗ Trần đi vào, góc con mắt tinh quang chợt lóe:

- Francis? Người lên đây sao không báo?

470. Ngày Chiêu Sinh

Nụ cười nhất thời đóng cứng trên mặt Đỗ Trần, hắc trong lòng nghĩ, có phải là bởi gã băng nhân kia đắc tội với sư phụ không đây?

Ziege nhíu mày, tay bắt giắc đưa lên vuốt 2 hàng ria, khóe miệng đau đớn run lên, trong lòng thầm nghĩ: "Ai da, nguyên lai là Francis tới, khó trách phòng môn phía dưới không thông báo! Mình vừa rồi nói quá nặng, làm sao mà thu lại được đây?" Trong lòng vừa động, Ziege nghiêm mặt như trước, hự một tiếng nói:

- Ta dạy người bao nhiêu lần, làm gì cũng phải có quy củ, mà giờ người vẫn không học được!

Nói xong, mặt Ziege đột nhiên giãn ra, ha ha cười:

- Nhớ kỹ cho lần sau nhé, người có nghe không? Lần này ta bỏ qua không phạt

Mẹ kiếp, sư phụ nguyên lai là nói giỡn ta! Bao nhiêu nghi vấn đều tiêu tán, Đỗ Trần gập người 90 độ, cười dài nói:

- Học sinh nhớ rồi ạ!

Ziege cũng cười, khởi thân đứng dậy, hai tay mỗi tay ôm một hài tử, lại kinh ngạc nhìn thoáng về phía Tuyết Cơ.

Đỗ Trần vội giới thiệu:

- Sư phụ, đây là hôn thê của con, Tuyết Cơ, người Einstein đại lục, hôm nay đặc ý đưa đến bái phỏng lão nhân gia!

- Oh, người đã thành gia rồi a!

Ziege nhướn mày, trên mặt lộ ra nụ cười, trên dưới nhìn Tuyết Cơ vài lần, liên tục gật đầu:

- Tốt, tốt, tốt!

Liên tiếp ba tiếng "tốt" giúp cho Tuyết Cơ bớt đi vài phần khấn trương, nhưng trong lòng lại mơ hồ đau xót, người Einstein đại lục? Mình có quốc tịch này từ khi vào vậy a? Ai, Á Lực thể nào mà ngay cả sư phụ thân như phụ mẫu cũng lừa gạt? Trong lòng nàng có chút không thoải mái, nhưng nàng cũng nghĩ lại, bản thân mình cũng gạt sư phụ Margaret a, có lý do gì để trách ái nhân đây? Á Lực làm như vậy cũng chính là vì tương lai chúng ta! Nếu mình là người làm cho vị sư phụ đây tâm sinh oán giận, thật sự là quá phụ nổi khổ tâm của Á Lực. Nghĩ đến đây, Tuyết Cơ mềm mại tựa vào người Đỗ Trần, mỉm cười cùng Ziege chuyện phiếm về gia thế.

Chuyện được vài câu, Đỗ Trần tùy ý hỏi:

-Sư phụ, người vừa mới đi ra ngoài kia là ai thế? Trên thân thể người này hình như có chút mao bệnh, không không chế được hơi thở a!

Tuy là câu hỏi tùy ý nhưng lại khiến trong lòng Ziege nổi lên đôi chút cảnh giác.

Tâm niệm chuyển nhanh như điện, Ziege lộ ra một cơn phần nộ, "đông" vỗ mạnh lên trán:

- Thôi đừng nhắc đến, hừ, hàng năm đến ngày tốt nghiệp sinh rời trường đều là như thế này cả... một chút quy củ đều cũng là không có! Người vừa mới tới là một lão bằng hữu, muốn ta phải "đề cử" ép mấy cao cấp đầu thần của đầu thần viện. Hừ, người nói chuyện này không phải hồ đồ sao?

Quả nhiên không ngoài sở liệu, đúng là đi cửa sau! Đỗ Trần lơ đãng bồi sư phụ trách gã bằng nhân tóc tím kia vài câu. Chỉ là không ai chú ý, trong khi Ziege nói chuyện, tiểu Bối Bối trong lòng ngực hần tò mò mở to hai mắt trộm nhìn Ziege gia gia

Đỗ Trần lại cùng sư phụ hàn huyên một hồi lâu, cho đến khi có giáo công tới đưa văn kiện hần mới đứng dậy cáo từ. Tay trong tay cùng Tuyết Cơ ra tới hành lang, Đỗ Trần cười nói:

- Nàng thấy thế nào? Ziege sư phụ cùng lời đồn đãi có đôi chút không giống lắm, mặc dù hơi cổ lỗ nhưng thực sự là một đức hạnh trưởng giả!

Tuyết Cơ gật đầu, mặt hồng lên:

- Đúng vậy, mới vừa rồi thiếp có chút khấn trương, nhưng lão nhân gia thật sự rất hiền lành.

- Không phải, không phải đâu!

Tiểu Bối Bối đột nhiên lắc đầu:

- Không đúng a, ba ba, lão gia gia hôm nay rất kỳ quái a!

Đỗ Trần sững sốt, ôm nữ nhi hỏi:

- Bối Bối nhìn ra cái gì vậy?

Bối Bối suy nghĩ một chút:

- Ban đầu tinh thần lão gia gia xung động rất nhẹ nhàng, nhưng khi nhắc tới đại thúc tóc tía kia thì xung động rất nhanh mà.

Tinh thần ba động rất mạnh, chuyện này thể hiện Ziege lúc nói chuyện tâm tình rất không yên. Nói cách khác là lão nhân gia có thể lúc đó đang nói dối.

Đỗ Trần sờ mũi, chần chờ nói:

- Có thể sư phụ có chuyện cơ mật của học viện không muốn nhắc tới thì sao? Quên đi thôi, chuyện của lão nhân gia người chúng ta không cần lo nghĩ hộ!

Cả đoàn đi khỏi thủy tinh đại lâu, hướng tới ký túc xá thăm bạn học cũ.

Ngay khi bọn họ đi ra khỏi đại lâu, một đôi mắt âm trầm tại tầng cao nhất của đại lâu cách song nhìn chăm chăm vào bóng lưng của cả nhà Đỗ Trần.

Bằng nhân tóc tía quay trở lại văn phòng của Ziege, nhìn Đỗ Trần qua cửa sổ sầm nhiên nói:

- Bọn họ thấy được dung mạo của ta!

Ziege không còn bộ dáng hiền lành đức hạnh như trước mặt bọn văn bối, sắc mặt âm trầm lạnh lùng hừ một tiếng:

- Người nói những lời này là có ý tứ gì? Muốn giết bọn họ diệt khẩu sao?

Bằng nhân chấp tay thản nhiên nói:

- Người biết đấy, với tình huống này ta phải giết bọn họ để diệt khẩu. Chuyện này là quy củ của chúng ta!

Ziege cười lạnh:

- Ta cảnh cáo ngươi, Francis là đệ tử của ta, ngươi muốn động vào nó, trước phải hỏi qua ta cái đã!

Bằng nhân quay đầu liếc Ziege một cái, sắc mặt khinh thường tựa hồ như chẳng coi uy hiếp của Ziege ra gì, bước thẳng tới bàn làm việc, hai tay đặt lên mặt bàn, nhìn thẳng vào mặt Ziege, theo đó là một cỗ hơi thở lạnh như băng ập thẳng đến!

- Được rồi, giờ ta hỏi ngài, ta muốn giết đệ tử của ngài. Ngài, thân làm phụ mẫu đầu thần thiên hạ, tôn quý vô song, nhất hô bá ứng - Ziege viện trưởng có ý kiến gì không? Nửa câu sau nghe như ca tụng, nhưng bằng nhân dùng ngữ khí âm dương quái khí, khiến tiểu hài tử cũng có thể nhận ra giọng điệu giễu cợt.

Trong mắt tam giác của Ziege lóe ra quang mang, sầm nhiên nói:

- Ngươi định uy hiếp ta chăng?

Bằng nhân cười quái dị:

- Ta muốn uy hiếp ngươi! Ta lập lại lần nữa, ta muốn giết chết đệ tử của ngươi, có ý kiến gì không?

Không đợi Ziege phản bác, hắn chậm rãi giơ một ngón tay lên lắc lắc:

- Đừng quên, quy củ này là do nàng định hạ đấy!

Nghe đến "nàng" hơi thở của Ziege bị kiềm hãm, chán nản ngồi xuống ghế. Một lúc lâu sau nhú mày nói:

- Thực lực của Francis hôm nay thậm chí còn hơn cả ta, bằng vào ngươi cũng muốn giết chết hắn sao? Thật là không biết lượng sức!

Giết người nhất định cần phải có đầu khí sao? Điểm này ngươi hẳn là phải rõ ràng hơn ta chứ

Lúc này, Đỗ Trần đã đi khỏi sân rộng ngoài cửa sổ, bằng nhân cũng quay người đi ra phía cửa.

Ziege đột nhiên đứng dậy, "oanh" đập bàn một tiếng lớn:

- Lão Tam, ta cảnh cáo ngươi! Nếu ngươi dám ở Đấu Thần đảo giết đệ tử của ta, ta quyết không bỏ qua cho ngươi!

- Ai da da, ta nghe được cái gì đây?

Bằng nhân dừng bước quay đầu lại cười khẩy, nói:

- Làm viện trưởng 50 năm, ngươi nghĩ mình thực sự thành cha mẹ của đấu thần thiên hạ rồi sao? Lão đại, đại ca của ta ơi, đừng quên ngươi là ai! Tam đệ ta đây đợi xem ngươi làm cách nào mà không buông tha ta!

Nói xong, bằng nhân quay người đi thẳng.

Ziege tức giận đến run người, nghiêng răng ngồi lại trên ghế suy nghĩ rất lâu.

Tiếng chuông trên bàn kêu leng keng, Ziege ho nhẹ một tiếng, thanh âm trở nên nghiêm túc, hướng tới tiếng chuông phản phót:

- Ricardo giáo vụ trưởng đó có phải không? Ta là Ziege! Mới vừa rồi ta nhận được mật báo cấp thủy tinh từ giáo đình, thông báo có một thế lực gián điệp bí mật lên vào Đấu Thần đảo với ý đồ làm loạn trong đại hội chiêu sinh. Sơ bộ hoài nghi là Ma tộc! Ngươi âm thầm tăng cường bảo vệ cho các đại biểu thế lực lớn, nhất là đề phòng thuật ám sát tinh thần và bệnh độc!

Dừng một chút, Ziege nhấn mạnh:

- Hiện nay kháng ma đại nghiệp là quan trọng nhất, Francis là liên minh chiến khu trường quan, nhất định phải tăng cường bảo vệ. Vì vậy, thầy hãy tập tước đi làm đi, nhớ kỹ điều động chuyên gia chúng thần viện, tăng cường đề phòng thuật ám sát tinh thần cùng bệnh độc!

Nói xong, một mối ngồi dựa trên ghế, Ziege chán nản thở dài, sờ sờ khuôn mặt của mình... Năm mươi năm rồi.. ta là ai? Hừ! Lão tử là viện trưởng Ziege của Đấu Thần học viện!

Đỗ Trần đưa Tuyết Cơ đi lòng vòng trong ký túc xá của 5 thế hệ học sinh, gặp lại rất nhiều bạn cũ, có những thất vọng cùng kinh hỷ.

Thất vọng đó là, những người bạn tốt năm xưa đều không thể đi Duerkesi thành làm việc. Fassino Cem bản thân là vương tử nên sau khi tốt nghiệp liền quay lại làm quốc vương, tất nhiên sẽ không làm nội chánh quan viên được, mà Jason mập gia sản to lớn, đang có hùng tâm tráng chí trở thành mậu dịch vương, đương nhiên cũng không nhìn đến chức tài chính đại thần của Duerkesi thành.

Chuyện kinh hi còn lại là, ở nhà số 17 ngày trước Đỗ Trần ở, hôm nay Martin tốt nghiệp. Khi Đỗ Trần gõ cửa, chính cái cửa năm xưa hắn đã ở đó giúp đỡ Martin, giờ Martin đã tốt nghiệp, khi nghe hắn cảm thán "Năm xưa làm bao nhiêu việc thiện, mà nay chẳng để được ấn tượng nào", chính Martin đã nhắc nhở hắn, rằng ở nhà ký túc số 17 này còn có Martin, rằng học phí mấy năm gần đây cùng tiền thuốc thang phụ mẫu ở quê nhà của Martin... tất cả đều do Đỗ Trần chu cấp!

Nói về Martin này, trong ngày mật đàm ở vùng biển Emerald, Đỗ Trần cũng đã từng hỏi qua Demis tại sao ngày đó lại rắp tâm gạt Martin giao cho hắn chăm sóc, Demis đành đặc hồi lâu rồi nói:

- Chúng ta gạt nhiều người lắm, chỉ cần là người tuổi trẻ có tiềm lực là chúng ta gạt một lần, chẳng qua người không gạt đẩy thôi!

Được Demis đánh giá là có tiềm lực, lại nhận đại ân từ Đỗ Trần, gặp mặt liền cảm ơn ân đức, cúc cung đa tạ.. còn có thể nói hơn được cái gì? Cho nên, Martin không nói hai lời, đem sơ yếu lý lịch cùng đơn xin phỏng vấn đến nộp, thu vén hành lý đi theo Đỗ Trần.

Đương nhiên Đỗ Trần vui mừng nếm vị ngọt của ký túc xá 17, nơi hắn đã chu cấp cho một học sinh ưu tú bần khổ, và giờ sau mấy năm thu hoạch được một nhân tài.

Đến tối, Đỗ Trần trở lại lữ quán. Sau bữa tối, Martin đến giáo vụ xử lý nốt một số chuyện, còn Chesini sau một ngày bận rộn cũng đã quay lại, tiện tay chuyển cho Đỗ Trần hơn 20 sơ yếu lý lịch, lạnh nhạt nói:

- Đây là những người hôm nay quan tâm tới Duerkesi thành, người tự chọn đi!

Đỗ Trần không quan tâm đến thái độ của Chesini, lướt qua tập sơ yếu, sững sờ nói:

- Sao phần lớn là phế phẩm thế?

Chesini liếc xéo Đỗ Trần, từ trong tập lý lịch lấy ra một quyển tông đập vào ngực Đỗ Trần:

- Người tự mình xem đi!

Đây là thông báo chiêu sinh của Duerkesi thành, Đỗ Trần vừa đọc mấy đoạn vừa cười "Ta, lãnh chúa Lanning nhất đẳng công tước, thượng tướng ba sao, quan trường liên minh thần thánh chiến khu đại tam giác, căn cứ theo luật pháp Lanning có thể ban tước nhất đẳng bá tước, chuẩn tướng quân hàm, ta là lãnh chúa giàu nhất " hình như hoàn toàn đúng a?

- Không sai?

Chesini cũng ném cho Đỗ Trần vài quyển tông khác:

- Xem các lực lượng khác đi! Người khác ta không nói, nhưng lần này Antoine thủ tướng Lanning tự thân đến đây chiêu sinh, chào giá cho tốt nghiệp sinh phổ thông mức nhất đẳng tử tước, gia binh quân hàm! Nếu nghiên cứu sinh của chúng thần viện nguyện ý gia nhập chính phủ Lanning, với 20 chiếu thư ký khổng, Antoine có thể phong cấp tam đẳng hầu tước ngay lập tức!

Đỗ Trần âm thầm kinh ngạc, Baergena bệ hạ quả nhiên là đại thủ bút, nhưng chúng thần viện là chỗ nào cơ chứ? Lucy lão tổ mẫu năng lực quân sự mặc dù trong thời đại Văn Thần chỉ đủ để thống lĩnh tiêu đội thân binh, nhưng ngày nay bắt đầu ít nhất cũng là cấp bậc hãn tướng. Tại chúng thần viện, lão tổ mẫu dù sao quân trận cũng đứng thứ ba, nếu đem một cái tước hầu để đổi lấy một vị hãn tướng cho đại lục, tính thể nào thì Baergena cũng không lỗ a!

Thời đại Văn Thần thế kỷ thứ 13 này, cái gì là đáng giá nhất cơ chứ?

Nhân tài!

Chesini lại lấy ra mấy lý lịch mà Đỗ Trần gọi là "Phế phẩm" không thèm xem, chỉ vào rồi nói:

- Đãi ngộ cao! Chúng ta chịu chế ngự của luật pháp, căn bản không thể so sánh với các đại cường quốc, ta chỉ có thể dùng tiền tài để bù tước vị, mấy người này đến đều là vì tiền cả!

Đỗ Trần nhướn mày, với tay nắm lấy mấy cái lý lịch tham tiền vứt đi!

- Đây là mấy cái khác. Bọn họ một người là giáo đình cuồng tín đồ, nguyện ý bất kể đãi ngộ như thế nào cũng đi theo giáo phụ người, còn người này là sinh ra và lớn lên ở New Zealand, muốn hồi hương, còn mấy người cuối cùng này là đã nhận được ân huệ hư tình giả ý của người, giờ không cần đãi ngộ, tìm người báo ơn!

Chesini nổi giận khinh thường nói:

- Ngoài ra còn có hơn mười người, vốn cũng là muốn báo ơn, chỉ cần đãi ngộ gần bằng chỗ khác là đầu nhập, nhưng bọn họ vừa nhìn thấy đãi ngộ của người liền quay đầu hướng về Antoine mà đi cả... Một lũ vong ơn bội nghĩa đáng chết!

Đỗ Trần cười cười, những người kiểu này, mấy năm làm việc thiện vừa qua hẳn đã thấy nhiều lắm.. chỉ thấy lợi trước mắt, cuối cùng còn có mấy người biết báo ơn đâu, được thế này Đỗ Trần đã rất hài lòng rồi. Hẳn vỗ vỗ tập sở yếu:

- Đệ đệ người lưu mấy người cuối cùng vừa nói lại nhé! Xem tài của họ rồi mới an bài chức vụ, tước vị ta không thể cấp nhiều hơn, nhưng tiền tài thì đệ đệ người đừng tiếc, tùy tiện mà chi, đừng phá khuôn khổ là được!

Chesini gật đầu:

- Thêm một chuyện nữa, hôm nay các thế lực lớn đều do các đại nhân vật tự ra mặt. Ngày mai người cũng tự mình đi thôi. Bằng chiêu bài tươi cười dối trá của người, không chừng có thể kiếm được vài người đấy!

Đỗ Trần cười mỉ mỉ tà nhãn nhìn Chesini.

- Dối trá ư? Tiểu sư đệ của ta ơi, cho dù nụ cười của ta thật sự rất dối trá, nhưng trong cả triệu người ở tam đại lục, hơn 90% đều nói nụ cười của ta thân thiện, vậy nụ cười của ta là thân thiện. Người nói ta dối trá, người khác sẽ cười người không hiểu gì.. người có hiểu được không?

Chesini nhất thời mặt xám ngoét, hắng giọng nhưng nói không ra lời phản bác!

Đỗ Trần đứng dậy, vỗ vỗ bả vai tiểu sư đệ:

- Từ từ mà học đi, khi nào người chính thức giải mã được nụ cười của ta, người cũng có thể về cố quốc làm bá chủ Yaqin đại lục đấy!

Chesini mờ mịt khó hiểu, Đỗ Trần tới cửa quay đầu lại cười nói:

- Mai ta tự mình đi chiêu sinh, người ở chỗ này coi sóc mấy đứa nhỏ. Nhưng tối nay người gọi Martin đến khảo hạch rồi báo cho ta kết quả!

Sáng sớm ngày thứ hai, trong khi Đỗ Trần cùng Tuyết Cơ đang trên đường tới khu chiêu sinh, Martin thần sắc bối rối chạy tới, rụt rè đưa cho Đỗ Trần một báo cáo đã niêm phong, cúi đầu nhỏ giọng nói:

- Đại, đại nhân, đây là Chesini tổng quản gửi ngài giám định thư về ta

Dấu niêm phong còn hoàn hảo, Đỗ Trần mỉm cười tiếp nhận rồi mở ra.

Martin lòng bàn tay đổ mồ hôi, cúi đầu ở phía sau không dám liếc thư của lãnh chúa, nhỏ giọng giải thích:

- Đại nhân, tối hôm qua, tối hôm qua khi ta đến phỏng vấn có quá căng thẳng, nên biểu hiện không tốt lắm, ngài

Đỗ Trần nhìn báo cáo mỉm cười. Làm đệ tử của Liya, cách giám định của Chesini cũng đầy phong cách của Liya. Lục cấp đầu thân Martin, trung thành ở độ rất tốt, năng lực nội chính tốt, năng lực quân sự tốt, khả năng lập kế hoạch rất tốt, năng lực ngoại giao... tai nạn! Kiến nghị đảm nhiệm chức vị tham mưu trong tham mưu bốn bộ thuộc thành chủ phủ, tử tước nhất đẳng!

Hắn tiện tay đưa báo cáo cho Martin:

- Tốt lắm, Martin tử tước các hạ, cùng ta đi chiêu sinh thôi!

Martin thở ra một hơi như trút được gánh nặng..

Chiêu sinh của Đẩu Thần học viện thật ra rất đơn giản, người hầu ở ngoài sân rộng của học viện xuất ra cờ sí cùng điều kiện đãi ngộ, học sinh tự mình tham duyệt, còn Đỗ Trần chỉ cần ngồi ở lầu các ngắm cảnh Ôn Tuyền sơn, chờ khảo hạch các tốt nghiệp sinh nguyện ý đến Duerkesi thành, mọi chi tiết tỉ mỉ do giáo công của học viện cùng Martin tận tâm mưu xử trí!

Trong lầu các có mấy trăm người, nhưng rất trật tự. Trong đại sảnh tầng 1, các học sinh ngồi đầy trên các ghế lớn đợi đến lượt được khảo hạch, còn các khảo quan ngồi trong các nhĩ gian trên tầng trên. Đỗ Trần vừa mới tới nhĩ gian ngồi xuống, đã nghe một tiếng cười hùng hậu từ gần đó hướng tới:

- Công tước các hạ, nghe nói các hạ đính hôn, đây là vị hôn thê của ngài sao?

Đỗ Trần quay đầu nhìn lại, nhú mày cười nói:

- Nguyên lai là Antoine thủ tướng, phòng của ngài ở ngay sát ta sao?

Antoine cười nói:

- Các nhĩ gian này được phân theo địa vực, các đại lãnh chúa của Lanning chúng ta cũng ở xung quanh đây cả!

Đỗ Trần nhìn quanh, quả nhiên phụ cận đều là các lão bằng hữu trong "gia đình chính trị" Lanning cả.

Trước cửa của Antoine có một hàng dài đang xếp, hẳn sau vài câu khách sáo liền bắt đầu bận rộn, trong khi trước cửa Đỗ Trần vắng tanh, nửa ngày rồi mà chẳng có ai đến. Suốt từ sáng đến chiều, rồi đến đêm, trước cửa của Antoine nườm nượp người thay đổi, nhưng trước cửa của Đỗ Trần lại lạnh lẽo vắng hoe, trên bàn cũng chỉ có 17 18 cái sơ yếu, hơn nữa thành tích ghi bên trong đơn giản là.. tai nạn, đại đại tai nạn!

Suốt một ngày, Đỗ Trần chỉ đưa được có 2 học sinh xoành xính nhưng nhân phẩm tạm tạm đi đến Chesini khảo hạch. Đến đêm thì Đỗ Trần không đành lòng để Tuyết Cơ đi theo chịu tội, liền bảo nàng đi ra ngoài một chút. Nhưng ngay khi Tuyết Cơ vừa đi, Antoine gian bên liền vẫy vẫy tay, kéo Đỗ Trần tới phòng riêng.

Antoine vẽ mặt u sầu, hỏi Francis:

- Người có tin tức gì của Avril không?

Đỗ Trần ngạc nhiên nói:

- Đã ba năm qua ta chưa gặp lại Avril. Ngài là ông nội của cô ấy mà lại không biết tin tức ư?

Antoine thất vọng gật đầu:

- Hai năm trước, Avril nói với ta muốn đi du học, nhưng một đi không trở lại.. Ai, ta vốn tưởng rằng buổi tốt nghiệp chiêu sinh lần này cháu ta sẽ tìm đến người, nhưng không ngờ người cũng không biết!

Lão nhân vẽ mặt u sầu, bao nhiêu lo lắng cho cháu gái đều lộ ra trên vẻ mặt!

Đỗ Trần trong lòng thở dài, đề tỉnh:

- Thủ tướng đại nhân, ngài có thể tìm Anne gia tộc Tucker mà hỏi, nàng có lẽ biết!

Antoine hai mắt sáng ngời, chấp tay nói:

- Đa tạ!

Thần sắc của lão nghiêm túc trở lại, giảm nhỏ thanh âm nói:

- Bất quá công tước các hạ, chuyện tư ra chuyện tư, chuyện công ra chuyện công, tuyệt không thể trì hoãn. Hôm qua không tìm được ngài, bây giờ tiếp mật chiếu của bộ hạ đi thôi - Lanning các đại lãnh chúa phối hợp với thủ tướng Antoine chiêu lãm nhân tài, thu được sơ yếu lí lịch đều chuyển giao cho Thủ tướng, chỉ giữ lại phó bản!

Cái gì? Antoine ý tứ không phải là có nhân tài trước phải nhường hấn lấy đi, Francis ta chỉ có nước ăn đồ thừa thôi sao?

Sắc mặt Đỗ Trần lập tức âm trầm, cười lạnh nói:

- Thủ tướng đại nhân, ép buộc nhân tài tới chỗ mình không phải chánh đạo, chúng ta hay là chỉ dùng bản lãnh thôi!

Antoine hừ một tiếng:

- Có tức giận cũng đừng phát ra trên lão nhân ta, ta chỉ là phụng mệnh làm việc!

- Đúng vậy! Francis các hạ, lãnh chúa nhận được nhân tài trước phải nhường bộ hạ xem qua, đây là quy củ không tuyên có từ nhiều năm rồi!

Mấy lãnh chúa của Lanning ở bên cũng quay lại, trên mặt ít nhiều đều có ý tứ không tình nguyện, rất bất đắc dĩ!

Ngay khi đến, bọn họ đều đứng bên Đỗ Trần mà nhìn Lanning.

Không chờ bọn họ mở miệng, Antoine lạnh lùng nhìn lướt qua:

- Chư vị đều cũng tới? Đừng nói cái gì, ta hiểu được ý tứ của các ngài, biết các ngài đều không hài lòng mật triệu này. Bởi vậy các ngài đều đang chờ Francis lãnh đạo kháng lệnh, sau đó để hấn chịu mệnh còn các ngài vừa có lợi ích mà luật pháp lại không sờ tới được, có đúng không?

Mấy lãnh chúa đỏ mặt, lại có mấy lãnh chúa vẫn còn kiên định đứng sau Đỗ Trần.

Antoine nói đúng, các lãnh chúa đối với mật triệu này đều không hài lòng, nhưng không ai dám kháng mệnh, đều chờ Đỗ Trần gan to làm trước.

Antoine sắc mặt lạnh lẽo, kéo Đỗ Trần đi vài bước, nặng nề nói:

- Ta bây giờ chỉ là một lão nhân sắp về hưu, chỉ nghĩ về cháu gái của mình, không còn tâm lực để đấu với ngài! Ta biết ngài bây giờ có đủ can đảm cùng thực lực để kháng mệnh, nhưng ngài thử nhìn đội ngũ xếp hàng trước cửa của ta, lại nhìn trước cửa của ngài... cho dù cạnh tranh công bằng ngài cũng không thể tranh được bộ hạ, sao phải khổ vì chuyện không thể xảy ra mà cùng bộ hạ tranh đấu chứ?

Đây thực sự là một lời tuyệt đối chân thật. Trước cửa hai người thực sự rõ ràng, một cuộn cuộn như nước, một heo hắt đều đều.

Antoine tiếp tục:

- Ngài bây giờ là lãnh chúa mạnh nhất, những lãnh chúa khác đều nhìn vào ngài. Dẫu sao các đãi ngộ ngài xuất ra đều không được bao nhiêu người tài, cần gì phải xuất đầu khiến bộ hạ nổi giận?

Đỗ Trần chà chà cái mũi, Antoine nói thực sự có lý, rất đáng để nghe theo.. nhưng mà trong lòng làm sao có thể nhịn được đây? Luận về thực lực, mình cũng chẳng kém! Luận về danh vọng càng hơn xa Lanning quốc vương Baergena này. Nhưng luận về khả năng cho người khác bao nhiêu điểm tốt Đỗ Trần chỉ có thể cấp ra nhiều kim tệ cùng một chút tước vị, nhưng Baergena tiện tay là có thể cấp ra một vùng lãnh địa lớn! Một bên là tiền tài cùng tước vị, một bên là đất đai thật sự và nô lệ, cùng với quyền lực, tốt nghiệp sinh chứ thể nào lựa chọn không còn phải bàn cãi!

Thấy Đỗ Trần có chút dao động, Antoine trong lòng mừng rỡ vội nói tiếp:

- Thế này, ta sẽ tự tư giúp ngài một chút, ngài nhường cho bộ hạ một chút mặt mũi mà chấp nhận mật triệu, bỏ đi cơ hội nháo sự, đợi đại hội chấm dứt ta sẽ cho người mấy người trẻ tuổi, thế có được không?

Hấn vỗ vỗ đầu vai Đỗ Trần:

- Nói ngài đừng giận, ta tin ngài cũng hiểu được nếu tiếp nhận điều kiện của ta, sau khi xong sự, số nhân tài về với ngài còn hơn ngài tự chiêu sinh nhiều!

Đỗ Trần lắc đầu cười khổ, Antoine quả nhiên là có ý tứ!

- Ai, thôi!

Đỗ Trần vừa muốn mở miệng đồng ý, đúng lúc này đại sảnh ở tầng một đột nhiên ồn ào hẳn lên, Ồi giời ơi, bọn họ thế nào lại xuất hiện ở chỗ này, chẳng lẽ

- Trời ơi, ta nghĩ đệ tam quân đoàn trưởng Sauber của Corps đế quốc phải nghỉ việc mất..

- Chó chết, bọn họ đi theo tốt nghiệp sinh bình thường chúng ta để lấy cái gì a!

- Hết rồi, chúng ta còn tí tẹo cơ hội nào không đây?

- Quên đi, đi thôi, chúc vị tốt giờ không tới lượt chúng ta rồi, đến chỗ Francis xem thôi, ít nhất hắn cũng trả lương cao..

Trên tầng 2, Đỗ Trần sắc mặt xám ngoét, suýt nữa một cước đạp nát vách ngăn.

Mấy vị lãnh chúa nhện không nổi cười rộ lên, nhưng ngấm lại mình liền tắt tiếng - chúng ta ngay cả Francis cũng không bằng a!

Antoine cũng muốn cười phá lên nhưng nhện được, đúng lúc này "Đông! Đông! Đông!" một văn quan vội vàng bước tới trước Antoine, thần sắc vạn phần lo lắng nói:

- Thủ tướng đại nhân, bắt hảo rồi!

Antoine thất kinh:

- Xảy ra chuyện gì vậy?

- Có mười nghìn cứu sinh thành tích đỉnh nhất của chúng thần viện cùng đồng thời xuất hiện,.. trên tay mỗi người đều cầm tờ sơ yếu lý lịch!

Lúc này chỉ nghe thấy tiếng các đại nhân vật trong các đại nhã gian bước ra, mặc dù trên mặt vẫn giữ uy nghiêm, không bị tiếng bước chân từ tầng 1 đang đến mà kinh tâm, nhưng tiếng bước chân vội vã lại ngấm ngấm bán đứng bọn họ!

Antoine thần sắc đột biến:

- Francis, lát chúng ta bàn lại nha!

Nói xong, hắn vội gia nhập đội ngũ các đại nhân vật, trước hết làm ra ấn tượng lễ hiền hạ sĩ!

Đỗ Trần bĩu môi nhìn các đại nhân vật đi xuống: "Buồn cười ghê? Những chuyện loại này mỗi năm đều tái diễn, mấy đại nhân vật này hôm nay bị người cười cợt, nhưng mà ngày mai là họ có thể đem theo một danh tướng tương lai của tam đại lục trở lại quốc gia, ngày kia vị danh tướng này có thể giúp hắn đánh hạ một phần thật to lãnh thổ!"

Có thể khai cương thác thổ, có thể phú thứ thành bang, có thể tung hoành nơi bãi tập, có thể bắt bại giữa tam đại lục biến hóa phong vân... đó là nhân tài!

Vì nhân tài, có bị người đời cười nhạo vài câu có là gì đâu?

Cả đoàn mười người già trẻ nam nữ cùng nhau tới chân cầu thang lên tầng 2, cũng vừa lúc các đại nhân vật kịp xuống đón, mà dẫn đầu là "đi sau đến trước" Antoine!

Lão thủ tướng nhìn lướt qua cả đoàn, chọn vị lão đầu cùng tạc tuổi đang dẫn đầu cười nói:

- Vị lão đệ này..

- A a, vị lão ca này!

Lão đầu cười mị mị cắt lời:

- Ta bắt quá chỉ là một lão nhân tại khoa thánh khí của chúng thần viện lưu cấp hơn năm mươi năm, thậm nghĩ thừa dịp còn có thể hoạt động kiếm một chút tiền mua quan tài, thật chẳng dám để ngài phí tâm.. ngài có thể nhượng ta một lần được không?

Cơ mặt Antoine có chút xơ cứng, lưu ban hơn năm mươi năm? Người gạt ta mà, người rõ ràng là có hơn năm mươi năm nghiên cứu chiến tranh thánh khí, trên chiến trường người chính là chuyên gia khí đạo quyết chiến a..

Tránh đường cho lão nhân, Antoine lại hướng tới phụ nữ trung niên thứ hai cười cười. Phụ nhân cũng không đợi hắn mở miệng, cười nói:

- Là thủ tướng Antoine sao? Ta chỉ là một nông phụ nhưng một lần được không?

Antoine đành nhường đường cho phụ nhân này đi qua, lập tức một nữ vương phía sau đi lên, vội nắm chặt lấy tay phụ nhân:

- Kelin tỷ tỷ, lần trước quốc gia chúng ta bị đại hạn ba năm, nhờ có người dùng băng tinh đại trận dẫn nước ở tứ hải về cứu con dân của ta, hôm nay bất luận ra sao, xin người cho ta một cơ hội đáp tạ, chúng ta ra bên kia nói chuyện được không?

Antoine ánh mắt hướng ngay tới người thứ ba, người thanh niên này bộ dáng như thi nhân, hắn càng thêm dứt khoát, một đẩy gạt phắt Antoine mà nói:

- Tiểu tử nhường đường, cản ta mất thời gian!

Tiểu tử? Antoine đến râu mép cũng trắng bạch! Gã thanh niên thi nhân này thực sự là bao tuổi đây?

Tất cả chỉ có một lời xin lỗi khách khí "Xin nhường đường", mười người xuyên qua các đại nhân vật đứng đặc ở cầu thang lên tầng 2, xác định xong phương hướng liền thẳng tiến như là mục tiêu đã được xác định.

Các đại nhân vật âm thầm thở dài, biết mình đã hết còn cơ hội, cũng không có làm chuyện đánh mất thân phận liền trở lại các nhà gian khảo hạch học sinh của mình, nhưng ánh mắt vẫn không rời đám mấy người kia!

Antoine vốn cũng không thích xem náo nhiệt, nhưng mười người này hết người này đến người khác đều hướng đến nhà gian của hắn mà đến, vậy nên hắn cũng chỉ có thể nghiêm mặt đi theo. Nhưng mà tại cuối hành lang..

Đỗ Trần gian khổ một ngày, sớm đã không chịu được, giờ này cũng mặc kệ hình tượng, nhân dịp hành lang vắng người bèn ngồi thụt xuống. Mấy lãnh chúa Lanning khác thấy hắn ngồi xổm, do dự một chút cũng ngồi xuống cùng Đỗ Trần thành một vòng.

Đỗ Trần tà nhãn hỏi:

- Ta là một mới mới ngồi xuống, còn các vị ngồi xuống làm cái gì?

- Francis lão đệ, chúng ta đều là lãnh chúa Lanning quốc, đều là láng giềng nên không cần cùng ngài nói khách khí..

Chuyện chính là thế này, hôm nay xem tình hình cũng giống như năm trước, chúng ta không thể tìm được hàng tốt! Bất quá vừa rồi ta nghe được tạp âm dưới lầu năm nay học sinh tham tiền không ít!

Đỗ Trần nhướn mày:

- Vậy tìm ta mượn tiền sao?

- Lão đệ minh giám!

Đỗ Trần vuốt vuốt mũi thở dài:

- Ai, đều là nan huynh nan đệ cả, chuyện này chúng ta đi cũng không tìm được hàng tốt

- Ba!

Phía sau có người vỗ lên vai, Đỗ Trần quay đầu lại liếc một cái, là một lão nhân già móm, hắn miễn cưỡng tươi cười duy trì hình tượng nói:

- Lão nhân gia, có chuyện gì sao?

Lão đầu một tay đẩy lãnh chúa bên người Đỗ Trần, chính mình chèn vào phía trái:

- Tiểu huynh đệ, không tìm được hàng tốt sao? Trong tay lão nhân ta có mấy hàng tốt, có muốn không?

Méo mó có hơn không, Đỗ Trần giơ tay trái ra:

- Trước hết xin cho xem cái sơ yếu!

- Ba! Ba! Ba..

Ánh mắt các đại nhân vật trong toàn phòng toát ra thần thái không thể tư nghị, liên tiếp mười tờ sơ yếu lý lịch đập lên tay Đỗ Trần!

471. Ai Bảo Vệ Ai

Sao nhiều vậy?

Đỗ Trần sững sốt một chút, nhưng cũng không ngẩng đầu lên, tiện tay mở tờ sơ yếu ở trên cùng, "Cascades, thất cấp đầu thần.. chín mươi sáu tuổi? "

Lão nhân già móm chỉ chỉ vào mũi mình, cười nói:

- Chính là ta!

Đỗ Trần mắt liếc qua, thấy nụ cười móm mém, tự nghĩ, ngài già thế rồi còn cười cái gì chứ? Thất cấp đầu thần chỉ sống được hơn trăm năm, nhưng người giờ đã 96, lão gia còn có thể sống được mấy năm đây?Ồ ào cái gì, định đem Duerkesi thành của ta biến ra viện dưỡng lão chắc?

Với phong cách nhất quán của đại công tước Duerkesi thành "không giận hờn, kính già yêu trẻ", Đỗ Trần nhìn sang tờ sơ yếu thứ hai, vụn phần tôn kính cùng tiếc nuối nói:

- Thật sự xin lỗi, ngài là chuyên gia về chiến tranh thánh khí, trong khi ta lại đang khuyết nhân tài nội chính,.. a a, ở chỗ Antoine thủ tướng có lẽ thực sự cần chuyên môn của ngài!

Nói xong, Đỗ Trần đem sơ yếu lý lịch trả lại cho lão đầu, ý tứ rất rõ ràng, ta không chọn người!

Trời ơi, Francis điên rồi sao?

Các đại nhân vật trên lầu hai đầu đầu chóng mặt hoa mắt, Francis! Đỗ công! Ngài không biết ý nghĩa của lão nhân này sao? Hắn có thể giúp chiến tranh thánh khí của ngài trên chiến trường tăng cường tối đa năng lực, tạo thành chiến khí đại trận, bảo vệ an toàn cho người, với hơn một trăm đầu thánh khí là có thể hùng phách một phương a!

Nhưng Antoine đứng sau mười người này lại giật mình kinh ngạc, Francis không cần Cascades lão tiên sinh, lại còn giao lại cho ta.. có ý tứ! Xem ra hắn là muốn hòa hoãn quan hệ cùng bộ hạ, tốt, tốt, tốt! Tổ quốc cảm ơn ngài, Đỗ công tôn quý!

Lão nhân ngây ngốc tiếp nhận lại tờ sơ yếu, sững sờ tại chỗ, nét mặt già nua nhăn nhúm...

- Ta đây Cascades là một trong tam đại chuyên gia về thánh khí đạo, thế mà, thế mà bị người đem lý lịch ném đi?

Lão đầu còn muốn nói cái gì đó, nhưng Đỗ Trần đã cúi đầu xem sang bản lý lịch thứ hai, căn bản không quan tâm tới ý tứ của lão nữa.

Bản lý lịch thứ hai thể hiện một phụ nữ nông thôn bình thường tên là Kelin, tuổi 48.. chuyên về nghề nông!

- Vị nào là Kelin phu nhân? A, là ngài a. Ta thật sự xin lỗi, Duerkesi thành thuộc vùng New Zealand nông nghiệp cực kỳ phát đạt, sợ rằng cũng không thể phát huy thêm chuyên môn sở trường của ngài nữa! Đỗ Trần cười mỉ mỉ trả lại bản sơ yếu!

- Ta, sơ yếu của ta mà cũng bị loại? Francis, người liệu có biết bao nhiêu quốc vương xếp hàng đợi sơ yếu của ta không?

Kalin phu nhân đứng bên Cascades, vẻ mặt hai người chẳng biết đang khóc hay là đang cười khổ

Trên lầu hai các đại nhân vật đột nhiên lặng yên không một tiếng động, hào khí quý dị khùng bố mọi người! Lại một người nữa! Hẳn lại vừa loại đi một người, đây đều là nhân tài hạng nhất, ngàn dặm phong địa cũng không đổi được a!

Đỗ Trần đã mở đến bản sơ yếu lý lịch thứ ba, dòng chuyên môn đầu tiên đập ngay vào tầm mắt "Thi nhân? Là ai vậy?"

Thanh niên vừa gọi Antoine là "tiểu tử" nhàn nhạt "ừm" lên một tiếng, xem như là chủ nhân của bản sơ yếu này.

Đỗ Trần tà nhãn ngoác ngoác ngón tay, gọi hắn lại gần, đem sơ yếu vỗ vào ngực hắn, nói:

- Tiểu huynh đệ, sau này học thêm về pháp điển cơ sở! Đừng tái phạm sai lầm này lần nữa Duerkesi thành chúng ta chế độ chánh giáo hợp nhất, tín ngưỡng Đỗ Trần thần. Nghiêm cấm ngâm du thi nhân mấy người giang hồ phiến tử vào thành truyền bá dị đoan tà thuyết đi thông thả, không tiến!

Giang, giang hồ phiến tử?

Diên rồi, Francis nhất định là diên rồi!

Đỗ Trần vẫn còn đang tiếp tục.

- Ai da, quốc tịch của ngài là Mc Allen sao? Thật tiếc quá, ta thật sự rất ngưỡng mộ ngài rất nhiều, nhưng luật pháp Lanning không cho phép chiêu thu tốt nghiệp sinh người Mc Allen... bản lý lịch thứ tư cũng bị bỏ.

Tiếp theo là đến cái thứ năm

Không tới nửa chung thời gian, Đỗ Trần đem trọn vẹn các lý lịch gửi trả lại chủ nhân, mười lý do đưa ra chỉ lặp lại.

Ngồi lâu cũng mỏi, Đỗ Trần đứng dậy quay ra mấy vị lãnh chúa bằng hữu:

- Xin lỗi phải để mấy vị lân bang đợi lâu. Đi thôi, chuyện vay mượn thì tới Thính Tuyết lâu ở góc thành nam chúng ta từ từ bàn, lần này để ta làm chủ mời các vị!

Lãnh chúa hùng mạnh nhất của Lanning, thần thánh liên minh nội các giáo phụ mời khách, chuyện này khiến mấy vị lãnh chúa quá mừng, đứng dậy cười ha ha ôm lấy Đỗ Trần mà kéo rời đi, chỉ là mười vị nam nữ không được coi trọng kia vẫn còn đứng sững tại chỗ, người nhìn ta, ta nhìn người, người này nhìn người nọ.

Đột nhiên các đại nhân vật nhận ra, Francis có mắt không trông chính là cơ hội của mình. Bọn họ lại xông tới, nhưng số người cũng bớt đi rất nhiều. Ít nhất cũng có hai mươi mấy người khinh thường cười nhạt, chẳng muốn dây dưa với mười người này nữa, mà Antoine là một trong số đó nhưng những người này đều hiểu được đêm nay có chuyện gì xảy ra.

- Francis, chờ một chút!

Đỗ Trần đang hồ nháo với mấy vị lãnh chúa, thấy phía sau có người gọi hắn, quay đầu lại cười nói:

- Thủ tướng đại nhân, ngài cũng muốn tham dự bữa tiệc ta mời sao?

Các lãnh chúa thấy thủ tướng thị sắc mặt trầm xuống, một vị không vui hỏi:

- Thủ tướng đại nhân, người là vẫn còn vì chuyện mật chiếu mà đến sao? Đại nhân hiểu chuyện, chúng ta cũng không dỗi gắt làm gì, chúng ta cùng Francis huynh đệ bàn vài chuyện riêng, ngài không cần phải phí tâm tham dự!

- Các người mà cũng tính là hiểu chuyện sao? Hừ, tránh ra cho ta cùng Francis huynh đệ nói mấy câu.

Antoine nặng nề "hừ" một tiếng, uy nghiêm cùng quyền thế của thủ tướng quả nhiên bức các vị lãnh chúa mở ra một đường, hắn thấp giọng hỏi Đỗ Trần:

- Người thực sự đã đắc tội với một đại nhân vật nào mà khiến lão nhân gia vận dụng cả mười đại cao thủ của chúng thần viện đến đây hãm hại người?

Đỗ Trần nháy nháy mắt:

- Mười đại cao thủ? Hãm lại? Lão gia người nói cái gì ta không hiểu?

- Người còn giả ngốc gạt ta sao?

Antoine trừng mắt cả giận nói:

- Trường chiêu sinh của Đấu Thần học viện chính là tầm bảo đại hội! Người hôm nay dám độc chiếm bảo tàng, các nhà tầm bảo khác ngày mai sẽ hận người đến tận xương tủy! Francis, người giả ngốc gạt đi mười bộ lý lịch này, có phải do là lo lắng ý tứ hay không?

Đỗ Trần vuốt mũi cười cười. Đúng vậy, chính là hấn cố ý ném đi mười bộ lý lịch! Kỳ thật, với thực lực của Đỗ Trần hôm nay, tuy không thể bình phán xếp hạng được nhân tài nội chính, nhưng cũng có thể nhận ra thực lực đấu thần của ai đó! Tuyệt không thể nghi ngờ, bọn họ là cao thủ che dấu thực lực! Mười người như vậy đột nhiên lại đến chiêu sinh hội không cần tìm hiểu chế độ đãi ngộ đã chọn Đỗ Trần, bảo là bên trong không có chuyện gì.. ít nhất Đỗ Trần không tin dưới bầu trời này có chuyện như vậy!

Antoine nhíu mày nói:

- Người còn cười được sao? Mười người này rõ ràng là định ban đầu tạo ra thanh thế oanh động, đẩy người vào thế đối lập với các thế lực lớn, khiến cho người dẫn hỏa thiêu thân! Tiếp theo, bọn họ sẽ liều chết loạn đả, nghĩ ra kế mưu chui vào Duerkesi thành của người, khiến người dẫn sói vào nhà! Người vứt trả lại bọn họ lý lịch là đúng lắm. Nếu không,.. hừ! Cẩn thận chút đi, đây mới chỉ là bắt đầu!

Đỗ Trần cười nói:

- Thủ tướng đại nhân, có chuyện gì ngài cứ nói thẳng ra đi!

Antoine nghiêm sắc mặt:

- Rất rõ ràng, có người muốn dựa vào chiêu sinh đại hội này mà chinh người! Hôm nay Đấu Thần đảo dựa theo địa vực mà phân chia thế phái, người đừng có để chuyện ân oán từ cừu dây dưa đến Lanning hai chữ!

- Được, ta hiểu được rồi! Còn có chuyện gì nữa không?

Antoine lạnh lùng nhìn lướt qua mấy vị lãnh chúa xa xa, hạ giọng nói:

- Vừa rồi mấy lời của Thủ tướng phải nói thì đã nói rồi. Bây giờ ta nói với người một câu, là của một lão nhân nói: Có người muốn đối phó với người, vậy đem tinh lực đi bảo vệ người nhà của người đi, giảm thiểu giao lưu với mấy lãnh chúa tư hỗn này! Hơn nữa, các đại lãnh chúa mà giao lưu mật thiết với nhau quá cũng chính là chuyện bệ hạ kiêng kỵ. Người đừng tính đến chuyện dựa vào mấy khoản cho vay này mà khống chế sinh mệnh tài chính của các lãnh chúa, tăng cường sức ảnh hưởng... Bệ hạ mà biết chuyện này sẽ phần nộ phi thường đấy!

Đỗ Trần nhún nhún vai, quay về phủ bảo vệ người nhà? A, lần này người nhà đi cùng xem ra chẳng phải chỉ có sư đệ Chesini cần phải bảo vệ thôi sao? Nhưng giờ hai đứa con đang ở bên bảo vệ hấn, chẳng lẽ mình còn phải lo lắng thêm nữa ư?

Về phần Baergena.. trước kia Đỗ Trần cũng có chút kiêng kỵ đại quân mấy trăm vạn của Lanning đế quốc, nhưng giờ... trong tay có chiếu thư do chính tay lão Bowen thân bút, Baergena, người không nên quá đáng a!

Nhảy cảm bắt được vẻ mặt đắc ý thoáng qua của Đỗ Trần, Antoine trong lòng chấn động. Cảm giác này như là bắt cóc tổng tiên, con tin trong tay muốn giết lúc nào cũng được a! Nhưng nếu Francis có quân bài sát thủ chế ngự được Baergena bệ hạ, vậy sao hấn còn cố tình chịu đựng một nhọc?

Antoine tìm không ra đầu mối, lắc đầu xoay người rời đi!

- Ai, tiểu hồ ly này đúng là ngày càng khó đối phó!

Đỗ Trần tiếp tục câu chuyện với mấy vị lãnh chúa, tìm được Tuyết Cơ tại hoa viên trong thành khu, hai người giờ danh nghĩa là Duerkesi đại công tước và công tước phu nhân, tại Thính Tuyết lâu xa hoa nhất thành khu tiến hành tổ chức một bữa tiệc ăn tối sắc mùi chính trị Lanning... chiêu sinh đại hội liên tục 24 giờ đã giao cho người khác lo lắng.

Đầu Thần đảo ban đêm lặng yên mà bí ái, Ôn Tuyền sơn nhân nhật tỏa ra làn sương lam mờ ảo, toàn đảo toát ra chút thủy quang bằng bạc của ánh trăng rằm, người trong phòng đắm chìm trong huyền mỹ dạ cảnh, tân quán giữa thành nơi Đỗ Trần đang ở là một trong số đó.

Dưới nghiêm lệnh tăng cường đề phòng của Ziege, tân quán là chỗ ở của vô số đại nhân vật nên đã được tầng tầng bảo vệ. Nhưng có thể lấy Đỗ Trần làm chứng, trên thế giới tuyệt đối không tồn tại hệ thống bảo an hoàn mỹ chân chính, chỉ cần có tâm, có thực lực, khe hở sẽ luôn được phát hiện! Ví dụ như... trong hầm băng tàng trữ đồ đông lạnh dưới đất, một thân ảnh đang chậm rãi từ trong khối băng hiện ra!

Cùng lúc đó, một con dơi kỳ dị lắc mình bay vào hầm băng, tới đậu trên đầu vai bóng đen:

- Chủ nhân, ta đã điều tra xong. Francis cùng Tuyết Cơ ở Thính Tuyết lâu khai yến mời bằng hữu, bây giờ chỉ có quan môn đệ tử của lão Đại - Chesini đang bảo vệ hai đứa nhỏ của bọn họ!

Tóc tím trường bào, đúng là băng nhân hôm qua đi ra khỏi văn phòng của Ziege đối mặt với Đỗ Trần. Bất quá hẩn ẩn thân trong hầm băng, dị dạng của cơ thể tự nhiên là được giấu kín.

472. Kinh Ưc

Lúc xảo ngộ cùng Đỗ Trần, bệnh tình luyện công tẩu hỏa nhập ma của băng nhân dường như bộc phát. Toàn thân hẩn chỗ nào cũng kết băng sương, thậm chí ngay cả hơi thở cũng mang theo một chút sương ý.

Lạnh lẽo như thân thể, băng nhân cười nói:

- Chúng ta còn ở đây chờ làm cái gì? Quý bức (dơi quý), người nói xem nên chọn phương pháp thú vị nào để giết hai tiểu quý đây? Dùng thuật tinh thần ám sát của người, hay dùng bệnh độc của ta?

Quý bức đảo người trên vai băng nhân, bất đắc dĩ lắc đầu nói:

- Nhưng thưa chủ nhân, ta còn phát hiện thêm một chuyện - tuy phụ cận phòng ngủ của Francis không nhiều vệ binh, nhưng bên trong chí ít cũng có hơn mười cao thủ tinh thần lực, ngoài ra còn có tế tự chuyên khoa chuyên khắc chế bí pháp bệnh độc của ngài!

Trong mắt băng nhân quang mang chợt lóe lên:

- Ý tứ của người là Ziege đã tổ chức phòng chống năng lực của chúng ta, hẩn quả nhiên là quyết tâm muốn ta đây phải đối nghịch cùng huynh đệ, có phải không?

Quý bức ngượng ngùng gật đầu.

Băng nhân càng thêm tức giận, hẩn đột nhiên giơ tay ầm, ầm một tiếng đập nát một khối băng cao chừng nửa người ở bên Ziege! Người có thật đã quên chính mình là ai chẳng? Ngăn ta diệt khẩu? Hừ, trong mắt người còn có nghĩa mẫu quá cố hay không chứ?

Quý bức bị ép phải bay ra, cười khổ không dám đáp lại.

Nhưng quý bức cũng hiểu được phần nộ của chủ nhân, chẳng may lộ mặt phải giết Francis cả bọn diệt khẩu, quy định này do cốt chủ tiền nhiệm Kinh Ưc Cốc quy định, mà cũng chính là nghĩa mẫu của băng nhân và đồng thời cũng là của Ziege, của đương đại Kinh Ưc Cốc chủ Senna nữ sĩ, bọn họ ba người đều có chung nghĩa mẫu!

Ziege, Kinh Ưc Cốc chủ Senna, băng nhân, huynh muội ba người vốn là cô nhi được lão cốt chủ thu dưỡng từ nhỏ. Mặc dù không phải là thân sinh mẫu thân, nhưng băng nhân luôn coi quy định của nghĩa mẫu là thiên lý chánh đạo, tuyệt không dám phá vỡ. Hôm nay Ziege biết rõ quy định này của nghĩa mẫu, nhưng lại trường mắt to gan ngăn cản hẩn diệt khẩu, chuyện này đúng là cũng có chút không để nghĩa mẫu quá cố vào trong mắt.

Băng nhân đi qua đi lại, phần nộ khiến băng sương trên người vỡ ra lách cách, sắc mặt càng ngày càng kém!

Quý bức sợ chủ nhân đang trong lúc phải giữ bí mật thân phận lại làm ra một số chuyện quá khích, nhỏ giọng kiên nhẫn nói:

- Chủ nhân, quý bức đi theo ngài đã 60 năm, cùng ngài không có phân biệt, có chút lời chẳng biết có thể nói ra được không

Băng nhân hung hăng vung tay:

- Người ngắn gọn đi, nói!

- Chủ nhân, ngài truy sát Francis diệt khẩu như vậy thực sự là vì di mệnh quy định của nghĩa mẫu lão nhân gia sao?

Quý bức không dám nhìn thẳng vào sắc mặt của băng nhân, cúi đầu nói:

- Năm đó, lão cốc chủ thu nhận Ziege, Senna cốc chủ và ngài - Thomas là ba cô nhi. Đặc biệt là ngài, lão cốc chủ biết rõ ngài là dư nghiệt của Tử Huyết Nhân, nhưng vẫn bỏ qua tị hiềm chủng tộc mà đối đãi với ngài bình thường như con ruột

Kinh Ưc Cốc, Ma tộc hiển nhiên băng nhân Thomas này là người đã được Adams nhắc tới từ trước, đương kim nhị đương gia Kinh Ưc Cốc!

Thomas nhú mày nói:

- Người nhắc lại những chuyện cũ này với ta để làm cái gì vậy? Tình cảm của nghĩa mẫu, ta đương nhiên nhớ nằm lòng. Chẳng phải ta muốn giết Francis chính là đang tuân thủ quy định của nghĩa mẫu đây sao?

Quý bức cười khổ, nói:

- Nhưng điều ta muốn nói đó là, chủ nhân, sau khi lão cốc chủ quá thế, ngài cùng Ziege vì ghen tuông mà tranh phong đấu đá hơn 10 năm đã là đủ lắm rồi! Bây giờ đã là lúc nào vậy? Ngài bỏ ân oán cùng Ziege đi thôi!

Dừng một chút, Quý bức giọng cầu khẩn nói:

- Chủ nhân, có lẽ người khác chẳng biết, nhưng đối với chủ nhân tự mình còn không biết sao? Ngài muốn giết Francis, đích xác là tuân thủ di mệnh ý tứ của nghĩa mẫu, nhưng mà sâu xa hơn chẳng phải là ngài vẫn cùng Ziege đấu khí sao?

Thomas quay phắt đầu đột nhiên giơ tay lên, môi hấn bị kích động giật giật, một hồi lâu rồi hạ tay xuống:

- Ai, có lẽ người nói đúng!

Quá khứ một màn bàng bạc tựa hồ như ở ngay trước mắt, sau khi nghĩa mẫu quá thế, mình cùng Ziege vì tranh giành Senna mà trước Kinh Ưc Cốc môn quyết đấu, ước định kẻ thua phải rút khỏi Kinh Ưc Cốc cuối cùng mình đã thắng. Ziege bỏ đi tới tận Đấu Thần đảo làm chân giảng sư nho nhỏ, nhưng mà cuối cùng Senna vẫn không chịu nhận cưới mình à!

Ngược lại hơn 10 năm sau, vết thương lưu lại trên mình từ năm quyết đấu với Ziege bộc phát, đấu khí hoàn toàn bị phế bỏ, chỉ có thể tu luyện được bí pháp cấm kỵ của Kinh Ưc Cốc, dùng băng sương đầy người mà hoán đổi lực lượng. Trong khi Ziege một gã xuất thân từ ác nhân Kinh Ưc Cốc, lại bình bộ thanh vân, bước đường rộng mở trở thành thiên hạ đấu thần chi phụ, được vạn người kính ngưỡng, thanh danh đi vào sử sách, được vào thần điện do giáo đình cung phụng!

So sánh hai đường, ai có thể nói được người nào trong lòng thoải mái?

Mặc dù mấy năm nay có Senna cốc chủ làm trung gian hòa giải, cư xử giữa Ziege cùng Thomas cũng vô sự, Thomas không bán đứng thân phận của Ziege, mà Ziege cũng không thừa dịp hấn luyện công tẩu hỏa nhập ma mà ra tay báo thù. Hai người gặp mặt vẫn xưng huynh gọi đệ, nhưng những chuyện vụn vặt vẫn là ám chiến không ngừng, đấu đến thiên hôn địa ám.

Thomas lắc đầu thật mạnh cho chuyện xưa văng khỏi óc, hừ một tiếng nói:

- Cho dù ta cùng Ziege đấu khí thì có làm sao? Hắn không cho ta động tới Francis, ta càng phải làm. Mẹ kiếp, xem hắn làm gì được ta?

Quý bức sầu mi khổ kiể, chủ nhân sao vẫn không nghe lời khuyên a!

- Chủ nhân, ngài cùng Ziege ân oán hết thầy cũng là vì Senna cóc chủ có phải không? Nhưng hôm nay Senna cóc chủ thân thể đã ai, người sống không còn được mấy ngày! Lần này nàng muốn chính ngài đến Đấu Thần đảo, cũng chính là muốn ngài đón Ziege trở về, trước lúc người lâm chung huynh muội ba người tụ họp một lần a! Nhưng ngài, ngài đến nay vẫn chưa cùng Ziege nói chuyện tình hình Senna cóc chủ, mà ngược lại, lại cùng hắn sinh sự. Chuyện này nếu để Senna cóc chủ biết được, ai chuyện Senna cóc chủ yên tâm, chính là đạo này ngài cùng Ziege đã không còn sinh sự nữa.

Nhắc đến tình hình Kinh Ưc Cốc chủ Senna bây giờ, Thomas cau mày âm lệ vị đạo trong mắt nhất thời tiêu tán, thần sắc buồn bã.

- Ai, ta làm sao mà không biết là người nói đúng chứ! Chỉ là, chỉ là ta vừa nghĩ đến nhị tỷ cho dù sắp chết cũng không tiếp nhận lời cầu hôn của ta, ngược lại còn cầu khẩn ta đi tìm Ziege đưa về cho nàng gặp mặt lần cuối. Ta, ta trong lòng cũng không tư vị, nhưng đến khi gặp Ziege lại nói không nên lời được!

Quý bức cũng bởi chủ nhân thờ dài, chẳng biết nên nói cái gì - chỉ biết nói với chính mình, tình cảm loài người thật sự rất phức tạp!

- Chủ nhân, nói , ta chỉ có thể nói đến vậy. Nếu ngài vẫn còn muốn đi thịt 2 tiểu quý, Quý bức hẳn kê căn rằng Quý bức sẽ bồi ngài cùng đi!

Thomas trong hầm băng cúi đầu chấp tay bồi hồi, trong lòng cũng nặng nề, Senna đã không còn được mấy ngày, mình lại còn ở đây cùng Ziege tranh hơi, nếu Senna Ra đi liệu có an tâm được không? Trong lòng nghĩ vậy, hắn thở ra một tiếng thật dài, Thôi, nể mặt Senna

Oanh long một tiếng!

Cửa trước hầm băng đột nhiên mở.

Thomas đầu mày căng thẳng, kéo quý bức tới ẩn thân vào giữa khối băng, nhanh chóng cùng băng tiết hòa thành một thể. Chó chết thật, bây giờ mới là rạng sáng, lúc này sao lại có người vào hầm băng làm gì? Vốn phải che dấu hàn khí trên người, hắn đã phải đặc ý chọn hầm băng dưới đất bảo quản đồ đông lạnh này, suốt hai ngày cũng không thấy có kẻ nào mò đến. Như thế nào lúc này vừa định rời đi thì lại có người đến vậy?

Quá đen!

Thomas âm thầm nhún vai, đánh mắt nhìn thử người đến là ai, thần sắc của hắn đột nhiên chấn động.

Một tiểu nam hài cao đến đầu gối nghiêng ngang lãnh khốc tiến vào hầm băng. Tóc ngắn màu đen chải ngược, võ phục ngắn đen nhánh toàn thân, mặt phấn nhỏ nhắn như tạc bằng ngọc đầy ngạo khí, chấp tay sau lưng rảo bước, tà nhãn nhìn người bộ dáng vừa đáng yêu lại vừa đáng ghét khiến người chịu không được muốn tới cắn cho hắn hai miếng!

Đó là đại cao thủ của chúng ta, Alex!

Chesini gà gât phía sau theo sát Alex, thì thầm:

- Bối Bối cũng là nghịch ngợm quá đi, nửa đêm rồi còn muốn người đi lấy cho nó băng điểm để ăn, lại chỉ muốn loại tối thâm tàng cửu long huyền băng ai, Alex, người đứng là, tỷ tỷ nói cái gì là người làm cái nấy sao?

Alex lãnh khốc cong môi nói:

- Cao thủ, đôi mắt thông thái uyên thâm, có thể nhìn xuyên băng điểm thấy được nguy hiểm ẩn nấp.

Lời này vừa nói ra, Thomas ẩn nấp trong băng cả kinh:

- Chẳng lẽ tiểu tử này lại phát hiện ra ta sao?

Nhưng một câu chê cười của Chesini khiến bao nhiêu nghi vấn của Thomas tan biến hết:

- Ta biết, người nếu không làm, Bối Bối tất sẽ vì người mà làm ra một đại nguy hiểm, haha...

Mẹ kiếp, hóa ra vừa nãy là tiểu hài tử làm nháo kịch, Thomas cười cười tự giễu. Hắn liếc mắt Alex lại lần nữa, cảm giác tranh đấu trong lòng vừa mới dẹp yên, nay lại trở lại.

Vốn ta đã định tha cho các người, nhưng tiểu quỷ này lại tự mò đến trước cửa, vậy chớ trách ta không khách khí

Lúc này Alex đã bắt đầu lựa chọn khối băng lấy băng điểm cho Bối Bối. Tiểu gia hỏa nhìn qua toàn hầm, chọn một khối băng, đi đến rồi lấy ngón tay nhỏ chấm một chút băng thủy đưa lên miệng nếm nếm, lắc đầu rồi lại chuyển sang khối băng khác.

Thấy tình hình như vậy, Thomas đang ẩn trong một khối băng cười lạnh lùng:

- Quỷ bức, người đừng có nói bất cứ thứ gì, ta trực tiếp độc chết tiểu quỷ này để xem Ziege có quản được không?

Quỷ bức bất đắc dĩ thở dài, hắn quá hiểu tính tình chủ nhân, một khi tính cố chấp của chủ nhân bị đánh thức, nói cái gì cũng là vô dụng!

Thomas nhắm đến một khối cự băng mà Alex đang đến, đầu ngón tay khe khẽ bắn ra, vô thanh vô sắc, độc chất hần am hiểu nhất đã đậu lên khối băng.

- Pandora độc tố?

Quỷ bức dùng đầu hôn thất thanh nói:

- Chủ nhân, nó chỉ là một đứa nhỏ, ngài sao lại dùng tới Pandora độc chất vậy? Loại độc chất này chính là ngài vì đối phó với phong hào đấu thần mà phát triển a!

- Hừ, nghe nói bí pháp của Đỗ Trần thần giáo chuyên khắc chế vong linh cùng hắc ám bệnh độc, tiểu quỷ này tuổi không lớn, nhưng ai mà biết được Francis có lưu lại trên người nó bí pháp hay không?

Thomas cười lạnh nói

- Lúc giết người ta không thích có chuyện xảy ra ngoài ý muốn.

Thấy tiểu tử kia vẫn như trước nếm nếm kịch độc băng thủy, Thomas tiểu ý càng đậm. Đến khi tiểu tử kia đưa miếng băng thủy tới đầu lưỡi, Thomas tự nhiên bĩu môi, giết một cái tiểu quỷ, vô luận là làm rất gọn cũng không phải là chuyện đáng để kiêu hãnh.

Lặng lặng, Thomas chờ tình huống phát sinh như trong tưởng tượng tiểu gia hỏa kia trên mặt tự nhiên trắng bệch, ôm ngực mềm mại ngã xuống, hơi thở tắt mất, bất luận là ai cũng không thể tra ra được nguyên nhân của cái chết

Nhưng khi Alex nếm một chút độc thủy, ánh mắt đột nhiên sáng lóe lên, lại dùng ngón tay nhỏ chấm chấm vài lần rồi đưa lên miệng chẹp chẹp:

- Ủm, khối băng này mùi vị rất được, Chesini thúc thúc, chính là nó.

Một cảm giác lạnh chạy dọc sống lưng Thomas xông thẳng lên não, hắn chỉ cảm thấy thực sự kinh hãi

Đây là lượng Pandora độc tố đủ để độc chết phong hào đấu thần a.

Lúc này, Alex nhẹ nhàng liếc vào khối băng Thomas đang ẩn nấp.

473. Ánh Mắt Kinh Tâm Động Phách

Ánh mắt sắc bén bá đạo, trong ngạo khí chứa chút kinh thường, tựa hồ như ta đây không thềm so đo với người vậy!

Thomas thấy trong tim thót một cái, nghĩ thầm: "Ta, ta làm sao vậy? Chó chết thật! Tự nhiên lại sợ hãi ánh mắt của một tiểu quỷ?"

Không thể! Ziege đã nói qua, đệ tử đặc ý nhất của hắc Francis thập nhất cấp đầu thần cường đại phi thường. Nhưng cường đại mấy thì hắc cũng chỉ là thập nhất cấp, nếu mình không có khả năng ám sát cao thủ thập nhất cấp thì ngu gì mà gặp sự với Francis a! Ám sát không giống như chính diện giao phong, chỉ cần âm thầm tìm cơ hội hạ thủ, mà quỷ bức tinh thần lực cũng là cửu cấp đỉnh phong, còn độc thuật của mình hoàn toàn có khả năng giết thập nhất cấp đầu thần, không kể chân bản lãnh của mình cũng là thập cấp cao thủ, Ziege ngu ngốc kia cũng không thể so sánh được!

Đúng lúc này, Chesini mắt nhắm mắt mở tiến lên bẻ khối băng cho vào cái hộp mang theo bên mình, cười nói:

- Tốt rồi, Alex, chúng ta đi thôi. Nếu để Bối Bối nóng lên chắc người sẽ gặp đại tai nạn đấy!

Alex lãnh khốc gật đầu, nghênh ngang đi ra phía cửa.

Trong lòng Thomas vội la lên:

- Không, ta không tin có thực lực khiến ta sợ hãi. Có lẽ nó có bí pháp gì đó khắc chế độc tố!

Hắn dụng đầu hồn hỏi:

- Quỷ bức, tinh thần lực của tiểu quỷ này như thế nào?

Quý bức đáp:

- "Rất tệ", chỉ là tinh thần lực của một đứa nhỏ bình thường!

Ngay lập tức bao nhiêu tin tưởng vừa mất đi cơ hồ bây giờ trở lại hết, Thomas cười lạnh nói:

- Tốt lắm, ta bây giờ ra ngoài giết nó. Nhưng để dự phòng, người ở đây giám sát, chỉ cần tiểu quỷ có chút gì khác lạ, người lập tức dùng tinh thần lực giết luôn nó.

Quý bức chần chờ một chút, nhưng cũng gật đầu.

Không phải Thomas quá ngu xuẩn, mà là hắc thực sự tin tưởng câu nói "cao thủ cũng có thể bị ám sát" là chân lý. Hơn nữa, trước mắt hắc rõ ràng là một tiểu quỷ, quỷ bức hợp tác với hắc sáu mươi năm nay cũng chứng thực tinh thần lực của nó chỉ bằng một đứa trẻ, vậy có gì mà không giết được? Cho dù tiểu quỷ người thực lực rất mạnh, nhưng tinh thần lực chẳng ra gì, ta đây có quỷ bức ở phía sau âm thầm hạ thủ, không lẽ là còn không được sao?

Quan trọng nhất chính là, Thomas ta tự nhiên lại bị ánh mắt của một tiểu quỷ dọa khiếp, ta không phục! Khẩu khí này ta phải đòi lại.

- Các người định đi sao?

Thomas cười lạnh một tiếng, thân hình từ trong khối băng chậm rãi chui ra.

Chesini nghe thấy cả kinh, vội ném cái hộp băng trong tay, ôm lấy Alex quay người lại hỏi:

- Người là ai? Muốn làm cái gì?

Thomas cười lạnh không đáp, chậm rãi đi đến hai người. Đầu khí rung động một chút, "Oanh long" một tiếng, cửa trước của hầm băng đóng sập lại

Chesini 12 tuổi đã biết bài bố ám hại Đỗ Trần, với tình hình trước mắt mà hắc không biết chuyện gì sắp xảy ra thì không còn gọi là Chesini nữa. Tiểu vương tử thấy đã không còn đường lui, một tay ôm chặt đứa nhỏ, một tay xuất ra trường kiếm thánh khí bên hông, tia mắt quét ngang toàn bộ hầm băng, hơi dừng lại tại lỗ cửa hẹp thông gió một chút, rồi nhìn thẳng vào Thomas đang chậm rãi đi tới:

- Bằng hữu, có chuyện gì thì nói ra đi, người đến vì tiền tài? Hay vì cừu hận?

Chesini cơ cảnh nói tiếp:

- Ta là vương tử Nanotimor đế quốc, Yaqin ba mươi sáu nước đồng minh mình chủ Yaqin đế quốc, người chắc đã nghe qua? Ai cũng có lúc sa cơ, người nếu thiếu tiền, nói một tiếng mọi người coi như bằng hữu, chuyện hôm nay đều cho qua cả!

Thomas nở nụ cười, nhưng ánh mắt nhìn chằm chằm vào Alex, khoảng cách ngày càng thu hẹp.

Thấy ánh mắt của Thomas, Chesini vội la lên:

- Người có thù oán cùng sư huynh ta sao? Có chuyện gì cũng đừng tìm đứa nhỏ chứ, với tự thân của người, đối phó với một đứa nhỏ cũng chẳng về vãng gì, có đúng không?

Thomas cố ý đi rất chậm, hẳn chính là vẫn rất kiêng kỵ ánh mắt vừa rồi của Alex, cho nên trên đường tiến tới vẫn là đang xác định xem Alex có khả năng uy hiếp hay không, mà không để ý nghe Chesini nói nhảm. Mắt thấy chỉ cần đưa tay ra là bắt được đứa nhỏ, Thomas trong lòng nhẹ nhõm, không để ý đến Chesini, đột nhiên ra tay chụp tới Alex.

- Alex, chạy mau!

Chesini hét lớn một tiếng, một tay vung trường kiếm về phía Thomas, tay kia nắm đứa nhỏ nhắm lỗ thông gió ném tới

Năm xưa hẳn uy bức lợi dụ, khiến người đời căm hận chán ghét, hôm nay lại liệu mình bảo vệ đứa nhỏ

Thomas cười khinh thường, tay không, dùng nhục chưởng bắt lấy kiếm phong, hàn khí rung động, "Ba" một tiếng ngân vang, tứ cấp thánh khí trường kiếm trong tay Chesini bị đóng thành băng phiến, tiếp đó ngón tay hướng tới ngực Chesini, nhẹ nhàng điểm một cái

Động tác quá nhanh, Chesini thậm chí ngay cả nhắm mắt, một tiếng cảm thán về thời điểm chết của mình cũng không có! Ngón tay Thomas vừa tới cổ họng hắn, đột nhiên một tiểu đầu chấn ngay trước mặt Chesini, lạnh lùng nhìn Thomas một cái!

Một ánh mắt cường giả khí phách cao ngạo, khinh thường thiên hạ.

- Tiểu tử kia, người muốn chết sao?

Thomas trong đầu nổ "oong" một tiếng, cánh tay bất giác hạ xuống, đứng sững tại chỗ như cây gỗ, tiểu hài tử nhìn phảng phất như mãnh thú tiền sử dữ tợn kinh khủng khiến hắn choáng váng!

Alex bị ném ra cửa thông gió chẳng biết đã trở lại từ lúc nào, đang chắn ngang trước người Chesini.

Chuyện này, chẳng những Thomas bị sốc, mà ngay cả Chesini cũng chấn động. Vừa mới vòng vo bên bờ sinh tử một vòng, Chesini nuốt một ngụm nước miếng lớn, nhìn vào đứa nhỏ chẳng biết trở lại trong lòng ngực lúc nào:

- Alex, người, người

Lão thiên a, mình đang nhìn thấy gì đây? Một đứa nhỏ vừa rồi còn nằm trong lòng mình làm nũng, đương nhiên lại dùng ánh mắt dọa khiếp một tuyệt đỉnh cao thủ

Đúng vậy, trong mắt một kẻ chỉ mới là đấu sĩ ngũ cấp như Chesini, Thomas nghiễm nhiên là một đỉnh phong cao thủ có thể bóp chết hắn chỉ bằng một ngón tay

Alex căn bản không nhìn tới kẻ bị ánh mắt nó dọa khiếp Thomas, ngẩng đầu nhìn Chesini lãnh khốc nói:

- Tỷ tỷ đang nóng ruột, về phòng ngủ thôi!

Chesini ngơ ngác chỉ chỉ Thomas:

- Hắn, hắn, người làm như thế nào

Alex khinh thường nhún vai:

- Cao thủ, không cần lý do!

Hắn chấp tay đi tới đại môn, dùng tiểu cước đạp một cái mở cửa.

Đúng lúc này, quỷ bức đang ẩn nấp thấy tình hình bất ổn, bay phóng ra như điện, hai mắt nhắm ngay bóng lưng Alex, cửu cấp đỉnh phong tinh thần lực bùng nổ ra:

- Tiểu quỷ, cho ta

Quỷ bức đột nhiên sững lại, phát hiện tinh thần lực một nửa sinh sinh hồi lại.

Alex đã quay đầu, nhìn chăm chăm vào hắn, lại là ánh mắt lạnh lẽo kinh hồn nhiếp phách lúc này!

Quỷ bức không giống như Thomas, thân là dị thú nên bản thân nhạy cảm hơn loài người một chút! Lão thiên a, cái cái ánh mắt này.. chẳng phải bí pháp hay tinh thần lực uy áp gì hết, mà nó là thứ vô cùng đơn giản, tối trực tiếp thú tính.

Một con thỏ gặp con hổ sẽ có phản ứng gì?

Quỷ bức bây giờ chính là có cảm giác như vậy! Cảm giác này chỉ có dị thú mới hiểu được, cấp bậc chủng tộc tuyệt đối chênh lệch, thỏ nhất định sẽ sợ hổ, quỷ bức cũng nhất định sợ Alex, không cần bí pháp gì, chỉ cần ánh mắt - Đây là bản năng sợ chết của sinh vật!

- Người, người là chủng tộc gì vậy

Quỷ bức rung giọng hỏi.

Alex lắc lắc ngón tay, căn bản không có trả lời quỷ bức. Tiểu tử kia nhân cao hơn trời, ngẩng đầu chấp tay đi ra ngoài cửa, đến ngang tới cánh cửa thì "ba", hắn vấp phải cánh cửa suýt ngã!

- Ai da, Alex thật mất mặt!

Quỷ bức cùng Chesini còn đang ngẩn người, nhưng Thomas lạ từ trong khiếp sợ tỉnh lại. Chuyện này, hài tử này làm sao vậy? Cao thủ hay là một gốc tiểu tử?

Biểu hiện của Alex trong mắt người nhà là rất bình thường. Ngay sau khi làm cao thủ thì làm hài tử gốc, bản tính gốc nghịch trẻ con tự nhiên xuất lộ, rất bình thường. Nhưng khi xuất hiện trong mắt ngoại nhân như Thomas thì quái dị tuyệt luân.

Thomas mơ hồ lo sợ thân phận bị lộ, hắn vô thức bắn ra một viên đạn băng, xoay tròn tập kích Alex.

Alex quay đầu lại thấy đạn băng, lúc này hắn không còn là cái gì "Cao thủ, không cần lý do!" nữa, mà là vất chân bỏ chạy, vừa chạy vừa kinh hoàng kêu to:

- Cứu mạng! Tỷ tỷ mau tới cứu mạng! Cao thủ bị người ta phá rồi!

Đây là

Một đại nghi vấn lại hiện ra trong lòng Thomas, tiểu quỷ này là gã mới vừa rồi chạy trốn kêu cứu mạng, hay là kẻ đã dọa cho mình choáng váng?

Lúc này quỷ bức là kẻ thứ hai phản ứng, hắn vội la lên:

- Chủ nhân, ta hiểu được rồi. Tiểu quỷ này giống như là một cự long còn nhỏ. Mặc dù có long uy, có thể dọa chết được rất nhiều con thú khác, nhưng nói về chân chánh thực thực, thì nó cũng không mạnh, chỉ có nhân thần ẩn chứa chủng tộc khí tức dọa người thôi!

Thomas hung hăng dậm chân:

- Mẹ kiếp, nguyên lai là một tiểu thú vừa mới tiến hóa xuất ra chủng tộc khí tức.

Chính xác. Alex hiện giờ chỉ có thể tiến hóa đến mức xuất ra chủng tộc khí tức, hắn giống như là hổ con mới sinh, tuy có thể dọa được thỏ, nhưng nếu là một con thỏ trưởng thành có đủ dũng khí để liều mạng cùng cọp con chiến đấu, ai cắn chết ai còn chưa xác định được!

Thật ra vừa rồi Alex đã phát hiện ra hai nhân vật nguy hiểm, nên cố ý giả trang bộ dáng cao thủ, một mặt dùng đầu hôn thông tri cho tỷ tỷ, một mặt dùng ánh mắt dọa hai người này, để hắn cùng Chesini có thể đào mệnh.

Tiểu tử kia rất cơ trí, nhưng đáng tiếc vẫn còn thiếu chút hỏa hầu a!

Minh bạch điểm này, Thomas quả nhiên then quá hóa giận, Không nghi ngờ gì nữa, chủng tộc của tiểu quỷ này kinh khủng phi thường. Nhưng kinh khủng nữa, là tiểu tử này còn chưa tiến hóa xong, mới chỉ là một tiểu quỷ có chủng tộc khí tức!

- Mẹ kiếp! Người quay lại cho ta! Thomas phấn nộ rống lên với Alex.

Sắc mặt Alex nhất thời trắng bệch!

Đúng lúc này, tiểu Bối Bối chẳng biết từ chỗ nào hiện ra, đến trước mặt nó oán giận nói:

- Hừ, đệ đệ ngốc sớm làm tức chết Bối Bối mà.

Alex mắt đầy nước trốn sau lưng tỷ tỷ, thút thít nói:

- Tỷ tỷ, bọn họ khi dễ Alex!

Thomas lúc này đã đại nộ. Minh thế nào lại bị một tiểu quỷ trêu chọc, mà tệ nhất chính là tiểu quỷ này là đồ tôn của Ziege. Vậy sau này mình còn thể diện gì mà tại trước mặt Ziege châm chọc, thể diện đâu mà ngẩng mặt trước Ziege được?

Không chút nghĩ ngợi, Thomas vung tay chụp lấy hai hài tử.

Tiểu Bối Bối nhìn hần cười hì hì, thanh âm cực kỳ rõ ràng và mê hoặc rót vào tai:

- Thomas Bá bá, người xem Bối Bối đáng yêu không?

Thomas vô thức nhìn thoáng qua đứa nhỏ, nhưng quỷ bức cuống cuống hét lên:

- Đây là chủ nhân, chạy thôi! Là dị thú tinh thần lực cấp phong hào!

Thập cấp tinh thần lực?

Thomas kinh hãi không hiểu. Nhưng hết thấy đều đã quá muộn, đầu óc mê muội, hần tự cảm thấy chân mình mềm nhũn, ngã sập về một bên, hai mắt mông lung còn kịp thấy quỷ bức trên người đang bị lửa thiêu đốt nhưng vẫn lao đến chỗ mình để đáp cứu, giọng yếu ớt nói:

- Cứu cấp hỏa diễm đứa nhỏ này rồi cuộc là chủng tộc gì

Thập cấp tinh thần lực, cứu cấp hỏa diễm, đây mới là toàn bộ thực lực bây giờ của tiểu Bối Bối, cũng là căn nguyên mà Đỗ Trần yên tâm về con trai cùng con gái của mình.

Có lẽ cứu cấp hỏa diễm đối với Thomas chẳng tính là cái gì. Nhưng thập cấp tinh thần lực vô ảnh vô tung, không một ai có thể biết thật sự là quá kinh khủng.

Tiểu Bối Bối đột nhiên ra tay, thập cấp tinh thần lực tập kích Thomas, cứu cấp hỏa diễm đối phó quỷ bức, dùng điểm cực mạnh của mình công kích điểm yếu nhất của đối phương, vừa ra tay liền không chế được tình thế! Bất quá lúc này quỷ bức thất thần rống to một tiếng, cũng đá đủ để kinh động vệ binh tân quán, xa xa đã truyền đến tiếng bước chân "Đông đông"

Bối Bối còn muốn "đùa" thêm một lát, đột nhiên "ai da" một tiếng:

- Hồng rồi, ba ba dặn Bối Bối giấu bài, thế mà lại có người biết Bối Bối lợi hại hihi, dù sao hai người này đã bị thương chạy không thoát! Alex, gọi Chesini thúc thúc, chúng ta chạy mau a!

Hai hài tử lôi kéo Chesini lúc này đang ngơ ngẩn, cười hì hì bỏ chạy.

Về chuyện Thomas sau khi bị bắt làm tù binh có lộ bí mật của bọn chúng hay không, cùng với các loại hậu quả khi buông tay chạy mất hai đứa chưa từng lo lắng. Ai quản chuyện này chứ? Chơi đùa vui vẻ là tốt rồi. Dù sao bọn nó vẫn còn là hai đứa nhỏ.

Cũng là nhờ tâm tư ham chơi này, mà hết lần này đến lần khác bọn chúng tránh được một hồi đại tai nạn!

Thomas sau khi ngã xuống thấy được vệ binh, một tia ý thức cuối cùng nói cho hần: "Ta là Nhị đương gia Kinh Úc Cốc, ta không thể bị bắt làm tù binh. Nếu không Senna vốn không sống được mấy ngày sẽ lo lắng! Hơn nữa, ở đây là Đầu Thần đảo, ta vừa mới bị tôn nhi của Ziege trêu chọc, giờ phút này tuyệt không thể lại bị thủ hạ của hần bắt làm tù binh a!"

Một tia chiến ý trong tâm tư lại bành trướng lên, đến khi đám vệ binh đến gần, Thomas rống to:

- Quỷ bức, ta dùng băng độc quang hoàn tạo ra hỗn loạn, ngươi đem ta đào tẩu!

Quỷ bức kinh hãi, vốn định nói cái gì, nhưng một cổ tuyết bạch quang hoàn đã từ cửa hầm băng phóng ra

- Oanh long!

Tân quán thành tâm sụp đổ, toàn bộ thành khu Đấu Thần đảo chìm trong một thế giới băng tuyết!

Thập cấp đấu thần không quản hao hết đấu khí triển khai bí pháp sát thương đại quy mô, quyết tận sát cùng hôn mê không biết bao nhiêu người gây ra hỗn loạn, quỷ bức không để ý đến vết bỏng trên người, mang theo Thomas liều chết bay vọt lên trời!

Chuyện trong hầm băng xảy ra tại tân quán ở trung tâm thành khu, trong khi Đỗ Trần cùng Tuyết Cơ ở Thánh Tuyết lâu phía thành nam khu uống rượu. Khoảng cách giữa hai điểm gần bằng nửa Đấu Thần đảo, quá xa nên đấu hồn không sử dụng được. Bởi vậy Đỗ Trần cũng không biết được hai con cùng Thomas làm ra bao nhiêu phiền toái!

Vào lúc Alex tiến vào hầm băng, tiệc rượu vừa mới chấm dứt, Đỗ Trần cùng Tuyết Cơ đang sóng vai trên đường tiễn biệt vài vị lãnh chúa. Nhưng sắc mặt hai người lúc này có chút âm trầm, chân tay không còn tương hỗ như xưa, thậm chí ngay cả khoảng cách cũng xa xôi đến cả thước

Bởi vì mền tài bọn họ mới thành đôi, mà lần này là lần đầu bọn họ sánh đôi sau khi quen biết!

Nguồn cơn cũng không có gì phức tạp, mấy vị lãnh chúa gặp ở chiêu sinh đại hội muốn tìm Đỗ Trần mượn tiền, mà bản tính cùng năng lực của Đỗ Trần là ăn thịt người không nhả xương... a a, có cần phải nói thêm nữa không?

Loại chuyện này Đỗ Trần đã làm rất nhiều, đếm không hết. Tuyết Cơ dù không thích hành vi này nhưng cũng không có nói gì. Nhưng chẳng may trong lúc tổng biệt, một vị lãnh chúa vô tình ai oán nói ra nguyên nhân bọn họ mượn tiền nguyên lai lãnh địa của mấy vị lãnh chúa này thuộc duyên nợ của sông New Zealand, bảo lãnh địa cùng con dân của bọn họ dựa vào sông New Zealand phát triển nông nghiệp cũng không sai. Nhưng hai năm gần đây, Đỗ Trần sửa sang đê đập khiến nước sông New Zealand dâng cao, phá hủy hết công trình nông nghiệp của mấy vị lãnh chúa này nguyên lai hết thảy đều do Đỗ Trần làm hại! Nhưng mấy vị lãnh chúa này thật sự không còn đường thoát, đành phải lấy cớ mượn tiền mà đến gặp Đỗ Trần thương lượng biện pháp, kết quả không tương, lại bị Đỗ Trần chơi ngược một vố.

Mấy vị lãnh chúa không dám trêu chọc Đỗ Trần, chỉ dám ai oán riêng với nhau vài câu, nhưng tình cờ Tuyết Cơ thập nhất cấp đấu thần nghe được lời phàn nàn của bọn họ.

Tuyết Cơ trong lòng nghĩ thầm, chuyện này xảy ra như thế nào đây? Đỗ Trần làm hại con dân của người ta ăn không đủ no, nên mới sinh bạo động. Nhưng Đỗ Trần lại lợi dụng điểm này của người ta để chiếm lợi, vì vậy Tuyết Cơ rất uyển chuyển khuyên Đỗ Trần vài câu.

Nhưng lúc này, Đỗ Trần vừa mới làm xong một vụ "Đại mua bán", tâm tình khoái trá, bản tính bại lộ, thấy chuyện mèo khóc chuột chết, vô tình vô ý nói:

- Cái loại quý tộc này, nếu không bóp chết bọn chúng là có tội với lão bách tính!

Nói cũng đúng, mà chuyện cũng đúng là như vậy. Mấy quý tộc này ngày thường bài bác dân chúng, cũng chẳng có gì là người tốt. Với tính tình cùng bối cảnh xuất thân du côn của Đỗ Trần mà tính, thì với những người như vậy là "Chém"! Nhưng Tuyết Cơ là thân phận gì chứ? Margaret thân tứ vương tước, nhân gia cũng là thân tứ công chúa tiếp thu nền giáo dục quý tộc từ nhỏ a! Đỗ Trần một câu mạ lị toàn bộ giới quý tộc, chính là đem thân nhân bằng hữu của Tuyết Cơ tát cả đều khinh bỉ hết!

Tuyết Cơ uyển chuyển trả lời:

- Trong quý tộc cũng có người tốt a. Mấy vị lãnh chúa này bài bác dân chúng, nhưng dù sao họ cũng là quý tộc, chàng lại bắt hảo hỉ lộng người ta

Đỗ Trần bĩu môi:

- Chẳng lẽ bởi bọn họ là quý tộc, mà không thể hí lộng được, mà có thể bài bác bình dân

Tuyết Cơ sững sờ, nhưng rất tự nhiên nói:

- Quý tộc bài bác bình dân là không đúng, nhưng dù sao họ cũng là quý tộc

Một người xuất thân hỗn đản, một người quý tộc thần tử công chúa, thân phận bối cảnh khác nhau một trời một vực, một đôi luyện ái cứ như vậy người một câu ta một cú, chẳng biết thế nào từ tranh luận tăng lên thành tranh cãi, cho đến lúc hai người một câu cũng không nói, trầm mặc đi về tân quán.

Trên đường đi, Đỗ Trần tức khí cũng giảm đi rất nhiều. Nghĩ cũng buồn cười, nói ra càng thú vị, bản thân mình trước đây ghét nhất là tiểu thư quý tộc, Avril, Anne, Francesca và mấy người khác, bọn mấy nha đầu này gặp mặt là tính toán được ăn mấy quả ô mai trên bàn? Rồi làm cái gì mà giờ lên ly rượu cũng phải cười theo công thức, mệt quá đi! Nhưng bà nương vận mệnh nữ thần, tự nhiên lại an bài cho mình một quý tộc trong quý tộc làm vợ. Chuyện này thật có ý tứ! Nhưng mà nói như thế nào đi chẳng nữa, Tuyết Cơ cũng là vị hôn thê của mình...

Đỗ Trần cười cười, đúng lúc vừa định nói mấy câu thì một cỗ băng tuyết lực cùng chút mùi khó chịu mãnh liệt menh mông bộc phát ra.

Tuyết Cơ thần sắc biến đổi, hai tròng mắt đột nhiên đổi sang màu lam thiên:

- Á Lực, mau áp chế băng tuyết bạo nổ! nói xong nàng bay thẳng lên bầu trời, Thẩm Thủy kiếm biến thành thiên ti vạn lữ, bao phủ toàn bộ khu thành Đấu Thần đảo!

Đỗ Trần phán đoán hạch tâm của vụ bạo nổ chính là ở tân quán mình trú ngụ, trong lòng cả kinh, bao nhiêu pháp bảo cùng cực mạnh bí pháp "Thiện niệm thiên ti tỏa" phóng xuất ra ngoài, kim quang bao phủ toàn bộ thành khu. Trong tay áo ngũ ca Đỗ Tư cười to bay ra, đem chính mình bệt ra thành một cái bánh lớn, che kín bầu trời, dùng chính thân mình chắn đi lực nổ!

Cơ hồ cùng một lúc, toàn bộ cao thủ trên Đấu Thần đảo đều dùng bí pháp áp chế sức nổ, mà Ôn Tuyền sơn trên Đấu Thần đảo càng tỏa ra một cỗ u u vụ khí

Chỉ thấy một khối băng tuyết quang hoàn từ trong trung tâm thành khai phóng ra, nhưng ngay lập tức có hằng hà quang mang bao phủ lại, sinh sinh áp súc nó trở về, cuối cùng "Phốc" một tiếng, băng sương tiêu tán chỉ có một toà tân quán sụp đổ, thiệt hại tính ra cũng không quá nghiêm trọng.

Đỗ Trần không vội cùng Tuyết Cơ nói chuyện, một tay bắt được tay nàng, Thanh Vân phù hiện, hướng về phía tân quán thẳng tiến. Vào tới phạm vi đấu hồn, hấn vội hỏi

- Bối Bối, Alex, các con thế nào?

- Ba ba, con cùng đệ đệ bị một tảng gạch đè phía trên, nhưng Chesini thúc thúc giúp bọn con chống đỡ, hihi

Bọn nhỏ không việc gì là tốt rồi. Đỗ Trần thở dài một hơi, tốc độ cũng chậm lại. Lúc này Tuyết Cơ đẩy nhẹ Đỗ Trần, cúi đầu nói:

- Chúng ta đừng tranh chấp nữa, mau xem bọn nhỏ đi!

Đỗ Trần nở nụ cười:

- Đã hỏi qua rồi, bọn nhỏ không sao ư, thật sự là không tranh cãi nữa sao?

Tuyết Cơ cúi đầu cười ngượng:

- Hai cái miệng, làm sao mà chúng ta có thể tránh được

Hai người nhìn nhau cười, nhưng Tuyết Cơ đột nhiên hít một hơi thật sâu rồi vội thở hắt ra:

- Không tốt, nhanh ngưng thở!

Đỗ Trần sững sờ, Tuyết Cơ đã la lên xác nhận:

- Là phong tuyết băng độc! Trời ạ loại bí pháp ác độc nhất trong thời đại Văn Thần làm sao mà vẫn còn có người có thể tu luyện a?

474. Băng Độc

Trong khi Tuyết Cơ nói chuyện, một cổ lãnh khí mang theo mùi khó thở đã khuếch tán ra, lấy tâm quán làm hạch tâm, một mùi khó thở nhàn nhạt theo gió đêm chậm rãi phát tán ra khắp Đâu Thần đảo

Đỗ Trần cây có liên hoa nội kinh hộ thân, không sợ vong linh cùng bệnh độc mấy loại tà ác, nhẹ nhàng hít một hơi:

- Là độc tố băng tuyết hệ, cũng không mạnh, để bảo mấy tế tự chuẩn bị ít dược phẩm hỏa hệ là có thể

Tuyết Cơ vội lắc đầu cản ngang:

- Để sau này giải thích với chàng, nhanh, chàng cùng thiếp liên thủ tạo một cơn cuồng phong đem cổ khí tức này xuy tán, chậm chút nữa là không cứu được!

Đỗ Trần chưa bao giờ thấy vị hôn thê lo lắng như vậy, gật đầu nói:

- Cuồng phong à? Không cần liên thủ! Nói xong, hắn lấy ra ảnh hình Phong Nguyên trong quẻ thứ 5, cuồng phong đầy trời đột nhiên xuất hiện, điên cuồng quét qua Đâu Thần đảo, đem cổ khí tức khó thở đánh tan thành mây khói!

Nhưng tại ngọn nguồn của vụ nổ, vẫn có rất nhiều người vô tình hít phải khí độc. Sau khi Đỗ Trần suy tán khí độc không lâu, những tiếng "Đông đông" vang lên không ngừng, bắt đầu có người ngã quỵ xuống hôn mê. Đỗ Trần đang ở trên không cũng nghe được mấy tiếng hài đồng khóc lóc:

- Gia gia người đứng lên a người đừng chết a!

Đưa mắt nhìn quanh, lấy tâm quán đã sụp làm trung tâm, trong phụ cận bốn năm khối nhà mọi người đều ngã xuống. Tâm quán là nơi trung tâm phân hoa nhất thành, nên trong nháy mắt cũng đến chừng vạn người ngã xuống! Đây là uy lực của tuyệt chiêu liễu mạng của thập cấp đầu thần, hơn nữa là nó đã được Đỗ Trần cùng Tuyết Cơ hai người thập nhất cấp cao thủ làm suy giảm.

Đỗ Trần cau mày, hung hăng khịt mũi, chuyện gì đã xảy ra thế này? Rõ ràng chính mình đã làm độc khí tán đi, sao lại có nhiều người ngã xuống như vậy?

Tuyết Cơ dậm dậm chân:

- Ai, vẫn còn chậm! Nếu sớm biết có băng độc xuất hiện, thiếp chàng hai người liên thủ kịp thời là có thể cứu được bọn họ.

Vẻ mặt nàng buồn bã cùng hối hận thương tiếc nhìn đám bình dân vừa ngã xuống, vội quay đầu nói:

- Ngàn vạn lần không được dùng liên hoa thánh quang đấy, làm theo phương pháp thiếp nói, nhanh lên!

Đỗ Trần lại sững sốt.:

- Vì sao không được dùng thánh quang để cứu những người này?

Lão gia tử Ziege đích thân bay lên không trung, hét rống lên với giọng đầy phẫn nộ:

- Đáng chết! Toàn đảo bước vào lệnh giới nghiêm! Tất cả các cao thủ am hiểu băng tuyết hệ trên đảo lập tức chạy tới tâm quán ở giữa thành nghe ta chỉ huy!

Vừa nói xong, lão gia tử đã bay đến bên người Đỗ Trần, lớn tiếng la lên:

- Francis, đừng nói cái gì, cũng đừng hỏi cái gì cả. Người với Tuyết Cơ là hai cao thủ cực mạnh hệ băng tuyết, lập tức nghe ta

Đỗ Trần khó hiểu gật đầu, nhưng lúc này Tuyết Cơ đã động thủ, chỉ thấy nàng chậm rãi bay lên không trung, hai tròng mắt nhắm lại, hai tay xếp lại như hoa dứa, trán phóng tầng tầng huyền ảnh, trong nháy thời trông như thiên thủ tiên tử đang múa dưới ánh trăng, cùng trời đêm trắng sáng hòa làm một. Đột nhiên, Tuyết Cơ thiên thủ hợp nhất, nhẹ nhàng ẩn xuống phía dưới, trong miệng nhẹ hô:

- Băng Nguyệt Vũ.

- Ba ba

Toàn bộ đường phố đều bị băng tuyết đông cứng. Công trình, cửa hàng, cây cối kể cả những người đang hôn mê, tất cả đều bị băng sương bao phủ.

Ziege nhìn thoáng qua Tuyết Cơ hài lòng:

- Tốt! Nếu người đã biết biện pháp đối phó với băng độc vậy cùng lão nhân ta liên thủ. Francis, người cũng lại đây, chúng ta ba người liên thủ đem cả tòa thành khu này đóng băng lại!

Dừng một chút, lão nhân thần sắc phức tạp nói:

- Đấu khí có bao nhiêu dùng hết bấy nhiêu, đóng băng được càng nhiều càng tốt, không nên lưu thủ!

Sự tình quá khẩn cấp, Đỗ Trần cùng Tuyết Cơ trong lòng nghĩ đến bách tính, cũng không lưu ý đến vẻ mặt phức tạp của Ziege khi nói câu cuối, mà cũng không thể nghĩ ra được những lời này còn có một tầng ý tứ khác - các người hai người siêu cường cao thủ, trước mắt làm hao bớt đấu khí đi, như vậy không ai còn có thể truy sát tam đệ nữa

Ziege, Đỗ Trần, Tuyết Cơ, một người thập cấp hai người thập nhị cấp, toàn bộ đều là chuyên gia thủy hệ băng tuyết, ba người liên thủ rất nhanh đem toàn bộ khu bị độc khí tập kích đóng băng lại, một vạn hơn bình dân đang hôn mê cũng được đóng thành băng.

Thấy tình hình trước mắt là cả một thế giới băng tuyết, Ziege thở phào một hơi dài nhẹ nhõm, thân hình một mỗi ngã nhào xuống đất, lập tức có người nắm tay dìu hắn đứng dậy.

Đỗ Trần nghi hoặc nhìn băng sương kỳ cảnh, vội la lên:

- Sư phụ, người không thể nghỉ ngơi được. Bất kể là ai đã hạ thủ, hung thủ tuyệt không thể trong một chút thời gian có thể từ đây chạy thoát ra ngàn dặm. Xin ngài nhanh thỉnh Seattle truy tung a!

Ziege sững sờ, vô lực khoát khoát tay:

- Ta cũng muốn dùng Seattle truy tung, nhưng nàng bây giờ không động được.

Đỗ Trần khựng lại, lại nói:

- Vậy Shera con gái của Seattle đâu? Tiểu gia hỏa kia cũng có năng lực truy tung trăm dặm chứ?

Ziege cười khổ:

- Shera được ta tặng cho một vị lão bằng hữu rồi

Đỗ Trần hung hăng vuốt vuốt chóp mũi, lão thiên a, hai đại truy tung cao thủ trên Đấu Thần đảo đều vắng mặt Ngũ ca, hai Tyre thú đều không thể xuất thủ, người dọc theo hải đảo tìm tòi cho ta. Chỉ cần phát hiện nhân vật dị thường nào, bất kể là ai cũng cuốn lấy hắn cho ta!

Đỗ Tư mặc dù so năng lực truy tung ra kém Tyre thú, nhưng lúc này năng lực "nhiệt tình" của hắn tổng thể so sánh cũng không kém nhiều lắm!

Ziege lại nói:

- Francis, ta còn phải chỉ huy công tác cứu viện, người cùng Tuyết Cơ đi nghỉ một chút, rồi xem qua hai hài tử như thế nào, Tuyết Cơ hiểu được chỗ lợi hại của băng độc, người không hiểu chỗ nào cứ hỏi nàng đi!

Đỗ Trần gật đầu, tay dìu Tuyết Cơ thân thể suy yếu vì đấu khí hao tận hướng tân quán mà đi, tìm hai hài tử.

Dọc đường, Tuyết Cơ cười khổ giải thích:

- Rất may vừa rồi chàng không vội dùng liên hoa thánh quang, nếu không không biết đã làm chết bao nhiêu người a!

Đỗ Trần ngạc nhiên hỏi:

- Thánh quang của ta làm sao mà hại người được? Nàng nói băng độc thực sự là cái gì?

Tuyết Cơ nhìn cảnh sắc đất trời băng tuyết phía trước một cái, mở miệng định nói, nhưng lại lắc đầu, tựa hồ như chẳng biết bắt đầu từ đâu lên tiếng. Một lúc lâu sau, nàng nhú mày nói:

- Nếu như đem một người vào trong trời đất băng tuyết, bắt phải chịu đựng gió tuyết trong tình huống này sẽ phát sinh chuyện gì?

Đỗ Trần dừng sờ:

- Nếu không có dấu khí hộ thân, đương nhiên tính mạng từ từ suy kiệt, dẫn đến đông cứng mà chết cứng!

Tuyết Cơ gật đầu:

- Thần Hoàng Prince bề hạ đã từng nói "Năng lượng trong tự nhiên là một hằng số không đổi, có giảm ắt có tăng. Người bị đông chết trong băng tuyết cũng giống như vậy, sinh mệnh mặc dù rời khỏi thân thể hân, nhưng trong thời gian ngắn cũng sẽ không tiêu tán. Nếu lúc này, có người dùng lực lượng thực vật hệ đem sinh mệnh lực này hấp thu thì sao?"

Đỗ Trần nhanh miệng trả lời:

- Người này nhất định sẽ phát đạt. Cái kia chính là sinh mệnh lực thuần túy, hấp thu một cái bằng khổ tu nhiều năm!

Đột nhiên, Đỗ Trần ý thức được chuyện gì:

- Ý tứ của nàng là

- Đúng vậy! Tại thời đại anh hùng có người vận dụng nguyên lý này, khai sáng ra một loại bí pháp tên là Phong tuyết Kinh Ưc, chính là dùng thủy hệ thay đổi đặc tính độ ẩm, dùng thực vật hệ rút đi lực lượng sinh mệnh để thao khống sinh mạng đối thủ

Đỗ Trần cả kinh nói:

- Loại bí pháp này cũng quá ác độc, quả thực là hấp thu sinh mệnh người khác để gia tăng công lực cho chính mình a!

Tuyết Cơ lắc đầu:

- Thần Hoàng nói qua, bí pháp không có thiện ác, chính tà chỉ ở tâm cảnh người sử dụng. Phong tuyết Kinh Ưc chính là như thế. Lúc ban đầu, người sáng lập Phong tuyết Kinh Ưc chỉ là dùng băng tuyết để kích thích tiềm năng thân thể, đồng thời hấp thu sinh mệnh lực từ trong thực vật để bảo vệ mình không bị băng tuyết đông chết. Như vậy, tu luyện giả có thể nội trong thời gian ngắn thu hoạch, thường là 10 năm, thậm chí hơn trăm năm mới có thể lấy xong lực lượng. Nhưng phương pháp này yêu cầu đối với người sử dụng cực kỳ hà khắc, nghe nói cả ngàn người luyện Phong tuyết Kinh Ưc chỉ có một người có thể sống tới ngày bí pháp đại thành!

Đỗ Trần âm thầm đánh lưỡi, người nào muốn tu luyện bí pháp này a? Quả thực là điên rồi!

Tuyết Cơ lại nói:

- Nhưng truyền nhân đời sau của Phong tuyết Kinh Ưc ngại tính nguy hiểm của tông bí pháp này quá lớn, mới cải tạo một chút, biến nó thành bí pháp ác độc chuyên hấp thu sinh mệnh lực của người khác để tăng cường công lực của mình

- Vụ nổ băng độc mới vừa rồi chính là một ứng dụng của Phong tuyết Kinh Ưc. Người bị hại tiếng là trúng độc, nhưng kỳ thực là bị băng tuyết làm hại khiến sinh mệnh lực nhanh chóng biến mất. Nói cách khác, bọn họ cho dù cuối cùng bị hại chết bởi băng độc, đó cũng là bởi vì sinh mệnh lực bị hao hết, thọ chung mà chết. Cho nên liên hoa của huynh không có tác dụng gì, ngược lại còn có thể kích thích thân thể người bị hại, kích phát năng lượng bọn họ, khiến cho bọn họ chết nhanh hơn!

Đỗ Trần bất đắc dĩ gật đầu, cũng hiểu được cách Ziege cùng Tuyết Cơ vừa rồi mới là chính xác nhất - bây giờ tạm thời không có cách nào khôi phục tính mạng cho người bị hại, nhưng có thể đem bọn họ đi đóng băng, ngăn cản sinh mệnh lực tiếp tục tiêu tán.

- Ai, thật ra Phong tuyết Kinh Ưc cũng không khó phá giải

Tuyết Cơ thở dài, Nếu có thể phát hiện trước, chỉ cần một cao thủ phong hệ cấp bậc tương ứng, hoặc là quân trận tinh duệ mấy ngàn người, đều có thể đem độc khí tiêu tán thành vô hình, đáng tiếc chúng ta phát hiện quá muộn một chút!

Tuyết Cơ tự trách nói:

- Bình dân bị vây trong bạo nổ hạch tâm vẫn đã hít vào một chút độc khí. Chỉ có thể đóng băng bọn họ, rồi nghĩ biện pháp cấp cứu! Nhưng Phong tuyết Kinh Ưc công kích sinh mệnh lực, cho dù Thần Hoàng hệ hạ cũng không có cách nào nghịch thiên cải mệnh, đem người thọ chung biến thành người sống được a!

Đỗ Trần an ủi nói:

- Chuyện này cũng khó mà trách được ai. Chúng ta cuối cùng có thể kịp thời áp chế được vụ nổ, đem độc khí hạn chế tại mấy khu hạch tâm cũng là khá rồi. Nàng làm sao vậy?

Tuyết Cơ đột nhiên che miệng "Ai da" một tiếng:

- Còn nhớ được quái nhân hôm trước chúng ta nhìn thấy trước cửa lão sư không? Lúc ấy thiếp còn không nhận ra, giờ nghĩ lại người đó chính là Phong tuyết Kinh Ưc tu luyện giả. Nhưng bởi hắn không có cách nào khống chế điều khiển hai loại lực lượng băng sương cùng sinh mệnh bình hành, cho nên toàn thân hàn khí bức người, lúc nào cũng tản ra băng tuyết!

Đỗ Trần thần sắc nhất động:

- Nói như vậy, kẻ hạ thủ chính là

475. Tranh Giành "thiên Hạ Đệ Nhất Sát Thủ"

Đỗ Trần đem nửa sau câu nói giấu trong ánh mắt, hắn không dám nói tiếp. Theo suy luận logic thông thường - kẻ hạ thủ nhất định là băng nhân hôm trước ngẫu nhiên gặp mặt, mà băng nhân này là lão bằng hữu của Ziege, cho dù là Ziege không đến mức rất thân quen, nhưng hắn là cũng phải hiểu rõ. Như vậy, Ziege ít nhất cũng phải giống Tuyết Cơ, sớm phải nghĩ đến băng nhân kia là người làm ra vụ bạo nổ

Tiếp theo, hành động thông thường nhất là Ziege một mặt tổ chức cứu hộ, một mặt phái người đi bắt băng nhân kia. Nhưng căn bản Ziege lại không nhắc tới băng nhân, ngược lại còn bảo hai Tyre thú đều không thể xuất động.

Vậy kết luận hiển nhiên rõ ràng là - Ziege bao che cho băng nhân!

Nghĩ đến đây, Đỗ Trần cước bộ chậm lại, hai tay đang đỡ Tuyết Cơ cũng cứng ngắc, trong lòng tự mình nói với mình:

- Sẽ không phải thế a. Hết thấy đều là tự mình phân tích, chẳng lẽ bằng hữu lại không thể làm chút ám muội sau lưng Ziege sao? Chẳng lẽ chỉ bằng suy đoán này mà có thể hoài nghi sự phụ ảu dă tâm sao?

Tuyết Cơ cũng đã nghĩ đến điểm này, giật mình nói:

- Nếu nói băng nhân đã hạ thủ, vậy Ziege sự phụ chẳng phải là

- Không có khả năng!

Đỗ Trần lắc đầu đáp lại Tuyết Cơ, nhưng lại cũng như là nói cho chính mình.

Đúng lúc này, Ziege được mấy giáo công dìu đỡ đuổi tới Francis:

- Mới vừa rồi vì sự suýt nữa quên một đại sự!

Đỗ Trần sững sờ quay người lại hỏi, Ziege cười khổ nói:

- Người còn nhớ quái nhân phát tán hàn khí người đã gặp ngày đến báo phỏng ta không? Vừa rồi bạn cứu hộ cơ hồ quên mất chuyện này! Ta hoài nghi quái nhân kia chính là hung thủ, người đã nhìn thấy dung mạo của hắn, vậy ngay lập tức tới chúng thần viện điều động cao thủ truy đuổi theo hắn!

Lời vừa nói ra, Đỗ Trần như trút được gánh nặng, tảng đá lớn trong lòng rốt cục cũng hạ xuống. Nguyên lai sự phụ gặp đến độ đầu óc u mê, nhất thời sơ xuất. Buồn cười thật, chính mình trong lòng còn đang nghi ngờ hẳn.

Thật sự là không nên a!

Kiếp trước tại đạo môn tiếp nhận nền giáo dục tôn sư trọng đạo, đến giờ vẫn còn sâu đậm. Cho đến bây giờ, đối với Ziege, Đỗ Trần đều là ngưỡng mộ và tôn kính, là cấm kỵ trong tiềm thức không thể nghĩ xấu

Ziege lại nói:

- Băng nhân tên là Solar Gawar, là đại biểu của Yaqin Cassey công quốc

Lão đầu tử tùy ý biên tạo cho Thomas một thân phận đại biểu tiểu quốc khó có thể khám phá, xem như cung cấp chút thông tin, nhưng trong lòng vẫn nghĩ: "Đáng chết thật, lão tử mới rồi thấy băng độc quang hoàn tâm thần đại loạn, chỉ biết thâm hận tam đệ, khiến cho cử chỉ cực kỳ sơ hở để lại dấu vết. Hoàn hảo, hoàn hảo chính mình tỉnh ngộ kịp thời, đi bổ bịt đi lỗ hổng này!"

Lão tam, ta vừa rồi làm cho Đỗ Trần tổn hao đấu khí, cho dù hẳn tự mình đi bắt người, người bằng quý bức cũng có thể chạy thoát lên không, ai, mau chạy đi thôi

Ziege tính toán rất tinh minh, nhưng sau khi tảng đá lớn trong lòng đã được bỏ, Đỗ Trần cười nói:

- Sự phụ yên tâm, đệ tử nhất định bắt hung thủ về quy án!

Nói xong, Đỗ Trần vọt lên trên không, đấu khí bùng bột, Thanh Vân cấp tốc, triển khai đại quy mô bí pháp, không còn thấy bộ dáng kiệt lực chút nào nữa!

Ziege giật mình cả kinh "Francis vẫn còn dư lực? Nguy rồi, tam đệ gặp nạn mất!"

Đỗ Trần đương nhiên là vẫn còn dư lực, lúc cứu hộ dân chúng vừa rồi, hẳn thực sự đã hao tổn lực lượng. Nhưng lực lượng của Đỗ Trần là đến từ cái gì a? Việc thiện! Xuy tán độc khí, khống chế nguy hại thành mức độ nhỏ nhất, đây là bao nhiêu việc thiện? Mặc dù lúc này còn chưa kịp kiểm tra xem liên hoa tinh tiến đến mức độ nào, nhưng công đức việc thiện đã có thể bổ đầy Đỗ Trần phần lực lượng hao hụt.

Khỏi cần đề cập đến Ziege lo lắng như thế nào và làm gì để che lấp lỗ hổng. Nói về Đỗ Trần, sau khi hẳn rời khỏi thành khu cũng không vội vàng đi hội hợp với Đỗ Tư, mà đứng trong phạm vi đấu hồn câu thông hỏi tiểu Bối Bối. Sau khi biết được toàn bộ tình hình sự việc trải qua, hẳn trong lòng thâm nghĩ "Băng nhân đã bị trọng thương, mà quý bức cơ hồ toàn thân cũng bị cháy sạch. Vậy bọn chúng nhất định sẽ lựa chọn lộ tuyến vắng vẻ bí ẩn chạy trốn, đồng thời thu thập linh khí sung túc của nơi đó để bổ sung lực lượng, nếu không bọn họ không chạy xa được mà xung quanh Đấu Thần đảo, chỗ phù hợp nhất với hai điều kiện này chính là Thiên Vương sơn!"

Đỗ Trần lập tức điều chỉnh phương hướng, thần niệm gọi Đỗ Tư, chú ý nhưng nơi yên tĩnh trên đường từ thành khu đến Thiên Vương sơn, ta sẽ lập tức thẳng tới Thiên Vương sơn hội hợp.

Đỗ Tư ứng thanh một tiếng, hai người chọn mục tiêu là nơi ngày trước vong linh Phillip biến dị - Thiên Vương sơn!

Thanh Vân dưới chân Đỗ Trần cực nhanh, mặc dù Ngũ ca đã đi ra ngoài thành trước một hồi lâu, nhưng chỉ một bước hẳn đã tới phụ cận Thiên Vương sơn, kèm theo đó là một cỗ hàn khí mãnh liệt đập vào mặt ở ngay trên đỉnh núi.

Rét thật! Thân thể Đỗ Trần run lên, nhưng trong lòng lại vui vẻ, chẳng lẽ băng nhân đã chạy đến chỗ này?

Thanh Vân dưới chân lại tăng tốc, chớp mắt là tới bầu trời Thiên Vương sơn. Nhìn quanh toàn thấy núi cao nguy nga, khỏe miệng hẳn nổi lên một tia cười lạnh, băng nhân làm hại đến mười vạn dân chúng Đấu Thần đảo, tội giết không tha, đây chính là nhất đại thiện sự kinh thiên địa nghĩa!

Đôi mắt màu lam quét qua đỉnh núi, rồi nhìn xuyên xuống, Đỗ Trần khẽ cau mày, lại nhìn lên bầu trời đêm đêm nay đúng là ngân nguyệt tránh lui, quần tinh lấp lánh!

Từ trên núi truyền đến một tiếng lẳng tiếu:

- Đêm nay trăng sáng hỏ thẹn gặp người, thật khiến cho quần tinh di hận. Lão bằng hữu tới đây làm cho tinh không cảm thấy ân hận.

Đỗ Trần nhún vai:

- Các hạ vẫn còn đang "đào hôn" sao?

Ở dưới Thiên Vương sơn có hai người đang đối lập. Trong đó có một người bạch bào khinh giáp, ngân phát kim mâu, tuần lãng dị thường đang tọa chiếm một phía sau cái tửu án hồng sắc, mấy ngón tay ngọc thon dài đang cầm chén rượu thủy tinh, hơi nhíu mày mỉm cười!

Glagins, tên này có lẽ ít người biết đến, nhưng ngoại hiệu của hắn thì thật hiếm người quên được - Thiên hạ đệ nhất sát thủ! Nhưng Đỗ Trần nhớ kỹ Glagins không phải vì ngoại hiệu của hắn, mà là vì hai sự kiện: thứ nhất, hắn tay không đánh bại Ziege; thứ hai, năm đó Glagins vì không muốn cưới Francesca mới nghĩ ra chủ ý thối hoặc là lý đại đào cương (*), gia nhập đại quân bức hôn Đỗ Trần và nói một câu: Chỉ khi người trầm luân trong ma trảo của Francesca bạo lực, ta mới có cơ hội tìm kiếm chân ái!

Cho nên hôm nay gặp lại, Đỗ Trần mở đầu đã nhắc đến "đào hôn" giễu cợt hắn!

Glagins lắc đầu thở dài, nhẹ nhàng đưa tay đặt ly rượu lên bàn:

- Bạn cũ gặp lại, sao lại nói thứ chuyện làm hỏng phong cảnh đến vậy? Làm thế, rượu ngon cũng không còn tư vị!

Đỗ Trần vuốt mũi nở nụ cười. Glagins là hậu duệ Tinh Không chiến thần, cũng là một trong những người muốn đi theo cứu thế chủ. Ôm loại tâm tư này nhìn lại hắn, quả nhiên là thú vị!

- Thôi nói chuyện cũ trước cái đã, Glagins huynh đệ có thấy một gã toàn thân phát tán hàn khí qua đây không?

Glagins chỉ chỉ ngay kẻ đang đứng thẳng đối diện hắn:

- Gần ngay trước mắt!

Người này toàn thân mặc chiến giáp dày nặng màu xanh nhạt, trên đầu mang mặt nạ thú dữ tợn làm từ huyền thiết không trông rõ dung mạo, trên người đúng là tản ra hàn khí giống băng nhân, nhiệt độ của cả Thiên Vương sơn biến hóa cũng là do hắn gây nên, nhưng vóc người của hắn trung bình như những người khác, không cao lớn dị thường như băng nhân Thomas, hơn nữa hàn khí của người này so với băng độc cũng có khác biệt, không hàm chứa mùi vị ác độc, mà còn có vẻ chính đại quang minh, nói cách khác chính là đường đường chính chính bằng tuyết lực lượng!

Đỗ Trần lắc đầu:

- Không phải hắn, ta còn phải tìm người, ngày sau tái ngộ!

Người kia ngẩng đầu lên, thanh âm khàn khàn như bị lọc qua một lưới kim khí:

- Nếu người muốn tìm một người toàn thân tán phát hàn khí, vậy khỏi cần phí tâm. Hắn cùng một con dơi quỷ từ một huyết động dưới biển cách đây hơn 70 dặm tiến vào sinh mệnh mê cung, đã vô ảnh vô tung mất rồi!

Đỗ Trần nheo mắt nhìn chăm chăm vào hắn.

- Vị bằng hữu này của ta nói có thể tin được!

Glagins cười nói:

- Nếu mục tiêu của người đã mất, nếu không ngại thì lưu lại làm chứng cho chúng ta. Thật tấu xảo là ta cũng đang có một số việc muốn tìm người nói chuyện đây!

Glagins không có lý do gì để lừa gạt cứu thế chủ, xem ra băng nhân quả thật là đã đào thoát. Nhưng cảm giác lực của gã mặt thú này đúng là cường đại vô cùng! Đỗ Trần thu hồi tâm tư, chân đạp Thanh Vân, từ trên cao nhìn kỹ hai người dưới Thiên Vương sơn cười hỏi:

- Muốn ta chứng kiến cái gì?

Glagins đưa tay chỉ người kia:

- Hắn chính là "Sát".

Thấy Đỗ Trần không phản ứng, hắn cười cười tự giễu:

- Thập Tam gia, xem ra gần đây ngươi tịnh không quan tâm đến chuyện trên đường nhĩ. Nếu không ngươi nhất định phải nghe được tối nay hai đại sát thủ vương quyết chiến trên Thiên Vương sơn, tranh giành cuộc sống thiên hạ đệ nhất sát thủ!

Nhắc tới chuyện hắc đạo, Đỗ Trần mơ hồ có chút ấn tượng, phụ trách Đỗ thành nội vụ tình báo Harry đã từng đề cập qua một lần, hai năm gần đây trên đường xuất hiện một tên sát thủ có tên rất quái dị, chỉ có độc một âm tiết "Sát".

Nhưng chỉ là khi Harry nhắc đến "Sát" còn nói hắn không cần chú ý. Như thế nào hôm nay "Sát" lại có thực lực khiêu chiến thập cấp đấu thần Glagins vậy?

Tốc độ tấn cấp bậc này, thật sự là quá nhanh đi? Đỗ Trần không nhận được lưu tâm nhìn sát thủ vương bên trong trọng giáp vài lần, tán thán nói:

- Nếu các hạ là đệ tử Đấu Thần học viện, chỉ sợ đấu thần tấn cấp ghi trên anh hùng bảng sẽ bị phá mất!

Thanh âm "Sát" vẫn khàn khàn như trước:

- Các hạ nói đùa, nếu luận về tốc độ tấn cấp, trong thiên hạ ai còn có thể so sánh với Duerkesi đại công ngài đây?

Đỗ Trần xoa mũi, trong lòng thầm mắng: Ngươi - một gã sát thủ, học đâu cái thói quý tộc quan cách, lão tử ghét nhất trò này, có biết chăng?

Glagins đột nhiên vỗ tửu án:

- Francis, ngươi tìm một gã toàn thân phát tán hàn khí làm cái gì?

Đỗ Trần liếc liếc mắt:

- Đại chiến sắp đến, ngươi quan tâm chuyện này làm cái gì?

Glagins giơ chén rượu lên chậm rãi phẩm trứ:

- Không có gì, chỉ là vừa rồi Đấu Thần đảo kinh thiên động địa, bằng độc quan hoàn trong Phong tuyết Kinh Ưc nhất thức suýt gây đại họa, nếu ngươi đang truy tra bí pháp Phong tuyết Kinh Ưc này rất tẩu xảo, ta biết một chút!

Nói xong, hắn mơ hồ liếc "Sát".

(*) Lý đại đào cương: một trong tam thập lục kế, có nghĩa là lấy cây mận chết thay cho cây đào, nói tắt là lấy mận thay đào.

476. Tuyết, Hoa

Đỗ Trần nhìn theo ánh mắt Glagins, biết Glagins đang ám chỉ "Sát" cũng tu luyện Phong tuyết Kinh Ưc, nhưng lại cố ý hỏi:

- Ah, Các hạ biết những gì?

Glagins giơ chén rượu lên, đợi Đỗ Trần hạ xuống đất mới uống một hơi cạn sạch, cười nói:

- Phong tuyết Kinh Ưc, nguyên là từ lãnh chúa Sainz thành bang Kuna của thời đại anh hùng, sau chia thành chính tà hai phái. Trong đó phương pháp tu luyện của chính phái cực kỳ tàn nhẫn, dùng băng hàn cực độ đẩy chính mình vào tuyết cảnh để hoán đổi lực lượng, người sống sót vạn người có một, còn tà phái bí pháp lại cực kỳ âm độc, người đời bắt dung, cho nên cả ngàn năm qua ít có người tu luyện. Năm trăm

năm trước, truyền nhân của Phong tuyết Kinh Ưc tà phái phải nhập Kinh Ưc Cốc tị nạn, từ đó trở đi bộ bí pháp này chỉ lưu truyền trong Kinh Ưc Cốc, bị các đời cốc chủ phong ấn.

Đỗ Trần mỉm cười lắng nghe, nhưng trong lòng thấy khiếp sợ Kinh Ưc Cốc.

Glagins tiếp tục nói:

- Bất quá nghe nói sáu mươi năm trước, đương kim Kinh Ưc Cốc nhị đương gia Thomas không hiểu vì sao đấu khí tấn tán, bắt đắc dĩ tu luyện Phong tuyết Kinh Ưc tà phái công phu để hoán đổi lực lượng. Mà hai năm trước đây, Kinh Ưc Cốc chủ thần bí đã nhận một người còn thần bí hơn làm quan môn đệ tử. Vị đệ tử này thiên phú siêu quần, nếu đi theo lộ số đấu thần thông thường, kiếp này cũng có cơ hội trở thành phong hào đấu thần. Nhưng không hiểu vì sao, hắn lại chọn bí pháp cực kỳ tàn nhẫn - Phong tuyết Kinh Ưc chính phái công phu, vạn người sống một để luyện và cuối cùng hắn cũng luyện thành.

Đỗ Trần trợn mắt lên nhìn "Sát".

Glagins phá lên cười:

- Gã đệ tử kia sau lại làm sát thủ, một sát thủ thú vị chỉ giết người đáng chết! Hai năm gần đây, hắn chưa một lần thất thủ, hắn được phong sát thủ vương, trong giới sát thủ bài danh chỉ dưới ta. Vì vậy ta có hứng thú với hắn, liền mời hắn đánh một trận trên Thiên Vương sơn, đồng thời nhờ mấy vị bằng hữu khảo sát nhanh lai lịch của hắn. Kết quả chính là những gì ta vừa nói!

Vừa nói dứt lời, "Sát" lạnh lùng cười:

- Người đã đem ta truy tra hết thủy, vậy ngoại trừ là thiên hạ đệ nhất sát thủ, người còn có một thân phận khác!

Glagins cười mà không đáp.

Hắn đương nhiên là có thân phận thứ hai, Tinh Không chiến thần hậu duệ, người đã pháp định làm kẻ kế thừa một trong ngũ gia Vãn Thần. Bằng vào hệ thống tình báo của Vãn Thần ngũ gia, Kinh Ưc Cốc mặc dù thần bí, nhưng Glagins muốn điều tra cũng không tính là quá khó khăn!

Nhưng đối với Đỗ Trần, những thông tin trên của Glagins cũng là trân quý. Đỗ Trần cười nói:

- Nói vậy, "Sát" chính là quan môn đệ tử của Kinh Ưc Cốc đại đương gia, còn tại Đấu Thần đảo chế tạo động loạn chính là Thomas?

Glagins nhẹ nhàng gật đầu:

- Những gì ta biết, người đều đã biết, còn về phần giải cứu bằng độc của Thomas như thế nào, đừng hỏi ta, hãy hỏi "Sát"!

- Đa tạ! Nhờ người chuyển cáo tới quý gia tộc, Duerkesi thành ghi nhớ ân tình đêm nay người kể ta nghe một tiểu cổ sự!

Đỗ Trần đa tạ xong liền quay sang "Sát" chấp tay:

- Các hạ mặc dù xuất thân Kinh Ưc Cốc, nhưng hai năm nay chỉ giết người đáng chết, lại luyện Phong tuyết Kinh Ưc chính phái hẳn không phải ác nhân, vậy không biết có thể chỉ điểm cho ta biện pháp giải cứu bằng độc?

Sát trầm mặc trong chốc lát rồi đột nhiên hỏi:

- Nếu ta nói không biết, người có định bắt ta trở về nghiêm hình tra khảo không?

Đỗ Trần sững sờ, hắn đúng là có tâm tư như vậy, nhưng chuyện này nói ra thật không có ý tứ! Đỗ Trần khàng khái nói:

- Francis ta ân oán rõ ràng, các hạ không phải ác nhân. Cho dù người không nói, ta cũng sẽ không dễ dàng bức bách một người tốt hiếm có trong Kinh Ưc Cốc!

Sát bỗng nhiên ngừng đầu, nhìn thẳng vào người cao hơn hắn nửa cái đầu - Đỗ Trần:

- Tốt lắm, ta chọn không nói!

Câu này hàm ý, hừ, ta chính là không nói, để xem người làm gì được ta? Vừa rồi người Duerkesi đại công cũng đã nói rõ a, cho dù ta không nói, người cũng sẽ không tìm ta gây phiền toái

Cái này, cái này thế nào như là tiểu nha đầu làm nũng vậy?

Đỗ Trần thoáng sửng sốt, bước lui về phía sau một bước cười nói:

- Nếu các hạ không muốn nói, ta mà hỏi lại thì là phá hoại quy củ, các hạ xin cứ tự nhiên!

Trong lòng hần oán hận, người muốn cùng lão tử chơi trò cút bắt sao? Hừ, để Đỗ Tư bám trên người người ngấm ngấm chọn thời điểm hạ thủ, bắt người trở về, ta không tin người không mở miệng!

Đỗ Trần thực sự có đôi chút nóng nảy. Tổn thất do băng độc gây ra thực sự là bao nhiêu còn đang thống kê, nhưng lúc vừa rồi liếc qua, Đỗ Trần tin là có ít nhất hơn một vạn người phải bị đông thành cây băng để bảo vệ tính mạng! Hơn một vạn người không tính là một việc thiện lớn, nhưng lần này không giống những lần trước, bởi hơn một vạn này là đồng học, sự phụ, học viên cùng thời, bạn tốt của Đỗ Trần cho dù không vì công đức, Đỗ Trần cũng vất hết óc để cứu bọn họ.

Trong khi Tuyết Cơ cùng Ziege cũng không biết biện pháp giải cứu băng độc, nếu không bọn họ cũng không dùng hạ sách đóng băng cả mấy khu trì hoãn thời gian, cho nên Đỗ Trần bây giờ bám sát lộ tuyến gần nhất - Sát, trong lòng không biết bao nhiêu ý nghĩ ác độc đã quay cuồng xuất hiện!

Sát thấy qua biểu thái nghiêm chính nghiêm từ của Đỗ Trần, suy nghĩ đôi chút lại hỏi:

- Nếu ta không nói, người có thật sự không tìm ta gây phiền toái?

Miệng nói gì hần cũng chẳng quan tâm, vốn là chưa bao giờ hần tuân thủ, nên Đỗ Trần cười nói:

- Tiếng tăm của Francis như thế nào, các hạ chưa nghe qua sao?

Sát gật đầu, lẩm nhẩm nói:

- Người quả nhiên là hảo nam nhân thiên hạ ít có

Rồi hần đột nhiên thở dài:

- Đã như vậy, ta nói thật với người!

Đỗ Trần có đôi chút sửng sốt, có chút không hiểu cách thức tư duy của "Sát".

Sát thấp giọng nói:

Bí cấp của Phong tuyết Kinh Ưc tà phái ta có xem qua, nhưng không nghiên cứu cẩn thận, chỉ biết là để phá giải băng độc của tà phái, lấy chữ "Nghịch" làm đầu!

- Nghịch?

Đỗ Trần trong lòng khó hiểu, nhưng lại thêm một chuyện nghi vấn trong lòng. Sát nói có thể tin tưởng được không? Bất kể hần nói thế nào, Thomas vẫn là sư thúc của hần, hần vì cái gì mà phải nói chân thực phản bội Kinh Ưc Cốc sư thúc?

Chữ Nghịch này, Đỗ Trần chỉ dám tin hai thành!

Glagins lại nhẹ nhàng vỗ vỗ trán, ý bảo đề tài này có thể kết thúc, cười nói với Sát:

- Còn nhớ vì sao tối nay chúng ta tới đây không? Bớt nói chuyện nhảm, động thủ đi! Francis, gần đây nghe nói người đính hôn, đệ muội lại là một mỹ nhân thể gian hiểm thấy, đợi qua trận này, nhất định phải đòi người hai chén rượu mừng!

Nói xong Glagin lẳng lơ không ngừng, cười đùa nói:

- Nếu người không nộp cho ta hai chén mỹ tửu tốt nhất, đến lúc ngày hô lễ, ta nhất định đem người đào hôn.

Nghĩ đến Tuyết Cơ, Đỗ Trần không khỏi lưu lộ chân tình, cười ngọt ngào. Nhưng Sát ở bên không biết bị làm sao, thân thể run lên bần bật, chẳng qua hấn dùng mặt nạ, lại mặc trong giáp nên không thấy được thần thái như thế nào

Thiên Vương sấm đột nhiên nổi lên nhiều hoa tuyết!

Tháng sáu tuyết bay!

Glagins còn đang cùng Đỗ Trần trêu chọc, còn không chú ý tới Sát, mãi đến khi đầy tuyết tung bay, hấn mới quay đầu lại cười nói:

- Có phải đây là tuyết cảnh do Phong tuyết Kinh Ưc tạo ra không? Tuyết bay trắng trời quả thật tuyết mỹ, chỉ là thiếu đi chút tinh hà điểm tuyết cho nó!

Nói xong, hai vai Glagins rung lên, hàng ngàn vạn đốm tinh quang từ sau lưng phát ra, nhất thời cùng tuyết cảnh tương giao ánh sáng, đám tinh quang vòng vo trên không, rồi sắc bén đánh úp về phía Sát dường như vẫn còn đang ngưng ngẩn.

Cuộc chiến tranh giành ngôi vị thiên hạ đệ nhất sát thủ bắt đầu!

Đỗ Trần chân đạp Thanh Vân bay lên trên không, ngẩng nhìn vạn đạo tinh quang trong lòng không khỏi than thầm một tiếng. Đây chính là kết tinh trí tuệ của một đại gia tộc nghiên cứu tích lũy ngàn năm, chính mình trong thời gian ngắn không thể bắt kịp, tuy nhiên có thể mượn chiêu này để đi bổ cho chiêu "Thiện niệm thiên ti tỏa" cũng được. Đỗ Trần quen thói định "Thâu quỹ tích vận hành" của Glagins bí pháp, nên ánh mắt dõi theo tinh quang bay tới đỉnh đầu Sát, đột nhiên cả kinh!

Sát làm sao vậy? Hấn vì sao vẫn chưa nhúc nhích? Choáng váng hay là đang phát ngốc chờ chết?

Glagins cũng phát hiện Sát có chút cổ quái, quát:

- Một vạn ba ngàn tám trăm đạo tinh quang đang bao trùm toàn bộ các cốt xương toàn thân ngươi, hãy chú ý!

Hấn không muốn giết một đối thủ đang thất thần, nên xuất ngôn nhắc nhở!

Sát hét lên một tiếng bưng bít, ngẩng đầu liếc tinh quang đang lao tới nhưng vẫn bất động, như là vẫn đang choáng váng, trở mắt nhìn quang mang đánh vào thân thể mình, trong tâm Đỗ Trần như cảm giác được ý vị của một cổ tuyết vọng

Oanh long một tiếng, mười đạo quang mang sinh sinh đem Sát nổ thành hằng hà miếng băng phiến!

Hấn thực sự là đã chết?

Đợi chút, là băng phiến, không phải là huyết nhục

Trong lòng Glagins nhất động, kẻ trước mắt hóa ra chỉ là một tượng băng sống động! Vậy Sát đã chuyển đi đến đâu? Một cơn sát ý từ não hậu kéo tới, Sát đột nhiên xuất hiện sau lưng Glagins, hai tay cầm một thanh băng nhận, nhưng cũng không nhân cơ hội này sấn vào tập kích Glagins - Hấn thực sự đã có cơ hội!

- Ngươi là hàng sát thủ tiền bối, nhượng ngươi một chiêu coi như là lễ! Thanh âm của Sát lạnh như băng nhưng khàn khàn, mà như lại mang chút đau thương thì phải?

Đỗ Trần cảm giác thanh âm của Sát biến đổi có chút quái dị!

Glagins xoay người lại nhìn Sát cười hào sảng:

- Ngươi quả thật không làm ta thất vọng. Nhưng theo ta được biết, trong Phong tuyết Kinh Ưc bí pháp của cả chính tà hai phái đều không có một chiêu này của ngươi! Có phải là ngươi tự nghĩ ra không?

Sát nghiêng răng nói:

- Đúng vậy. Chiêu này là Phong tuyết Kinh Ưc thức một trăm hai mươi bốn - Luyến tuyết!

Trên không trung, mi mắt Đỗ Trần đột nhiên giật giật!

Glagins gật đầu:

- Một chiêu này không tệ! Bất quá ngươi không còn cơ hội lần hai chuyển đến sau lưng ta nữa rồi. Tay phải hấn vung lên, bắn ra một đạo tinh quang về phía Sát, nhưng lúc này hấn đã tập trung vào chân thân của Sát!

Nhưng Sát không vội vàng hoảng hốt, sau khi Glagins ra tay trong nháy mắt đầy trời hoa tuyết đang bay đột nhiên dừng lại, cùng với những tảng tuyết ở trước mặt Sát tụ thành một màn hoa tuyết hình lục giác tăng tốc xoay tít, tinh quang bị hoa tuyết chặn lại, nhưng mỗi một lần hoa tuyết quay tròn là tinh quang lại mở đi một phần cho đến khi tắt hẳn.

Lúc này không đợi Glagins hỏi, Sát hạ giọng đau khổ nói Phong tuyết Kinh Ưc thức một trăm hai lăm - niệm hoa!

Mi mắt Đỗ Trần lại giật giật.

Lúc này, Đỗ Tư thu nhỏ nằm trong liên hoa đã tới Thiên Vương sơn, toàn bộ hai chiêu vừa rồi của Sát đều thu vào trong mắt, đột nhiên "Ồ" một tiếng Francis, gã kia là đệ tử của ngươi sao?

477. Thiên Vương Sơn Chúc Phúc

Đỗ Trần rất thông thả lắc đầu:

- Ta chưa bao giờ gặp qua hấn!

Đỗ Tư ngạc nhiên nói:

- Vậy hấn làm sao biết được Thệ Tuyết của ngươi?

Chiêu thứ nhất của Sát là dùng hoa tuyết đầy trời làm yểm hộ thứ nhất, lấy tượng băng làm yểm hộ thứ hai, chân thân lợi dụng băng phong cấp tốc vòng ra phía sau đối thủ mà ám tập, đây chính là chiêu bí pháp thứ nhất Đỗ Trần nghĩ ra - Thệ Tuyết. Mà chiêu thứ hai lợi dụng mắt thường không có cách nào theo kịp tốc độ quay của tuyết hoa mà tiêu giảm lực lượng của đối thủ, khiến đối thủ phải biến hóa chiêu thức, nếu đối hoa tuyết thành tuyết liên, thì chiêu này chính thị của Đỗ Trần!

Mặc dù bí pháp chi tiết nói chung có chút khác biệt, nhưng nguyên lý tuyết đối giống nhau. Bản thân cái tên một người là Thệ Tuyết, một người là Luyện Tuyết, Niệm Hoa hai cái tên cũng ái muội tương tự.

Trầm ngâm một hồi lâu, Đỗ Trần nhíu mày nói:

- Có lẽ là Sát đã xem qua hai chiêu Thệ Tuyết của ta. Hai chiêu này cũng không phải là cái gì bí mật bất truyền, mà chỉ là vận dụng băng tuyết vô cùng đơn giản. Với nhãn quang của Sát, hấn hoàn toàn có thể học trộm được sau khi xem qua chúng!

Đúng là có thể xảy ra chuyện này, "Thiện niệm thiên ti tỏa" của Đỗ Trần là từ đâu tới? Chẳng phải là hấn cũng nhìn bí pháp của Brockman rồi sau cải tiến thành đó sao? Ngay vừa rồi, hấn còn quan sát quỹ tích vận hành tinh quang của Glagins, chuẩn bị dùng để cải tiến bí pháp của mình!

Mức độ tinh diệu của các chiêu thức bí pháp là không giống nhau, những bí pháp lợi hại tuyệt không phải nhìn mấy lần mà học được. Nhưng Thệ Tuyết của Đỗ Trần là bí pháp hấn nghĩ ra trong giai đoạn đầu sĩ. Khi đó, mặc dù có Dịch Cốt chỉ đạo, nhưng với kinh nghiệm cùng nhãn quang của một đấu sĩ thì có thể sáng tạo ra chiêu số lợi hại đến mức nào? Thế nên Thệ Tuyết chỉ là một cách vận dụng "Ngoại công", chỉ cần có đủ thực lực cùng nhãn giới, nhìn qua mấy lần là có thể bắt chước được.

Vậy mấu chốt là ở chỗ, Sát nhìn thấy hai chiêu này từ lúc nào?

Đỗ Trần bắt đầu từ lúc nghĩ ra hai chiêu này suy xét

Ban đầu là dùng đối phó ngư dân trong khi du học, khi đó Demis, Bowen, Anne, Liya mọi người đều cũng xem qua. Sau đó là mời sư phụ chỉ dạy - Ziege. Rồi Tuyết Ny adi cùng rất nhiều giáo phụ khác trên Đảo Thần đảo đều đã xem qua. Kế tiếp, du học chấm dứt, Avril gia nhập Đảo Thần học viện thì cùng Francesca quyết đấu một trận ah, lúc ấy có mấy ngàn người đứng xem!

Đỗ Trần nghĩ đến đây thấy trên trán mồ hôi đầu nhứt, vuốt mũi cười khổ nói:

- Người xem qua Thệ Tuyết thật sự là nhiều lắm, căn bản không có cách nào tra ra là Sát đã xem được nó lúc nào!

Trong khi hần đang suy tư, Sát đã cùng Glagins qua lại thêm được mấy chiêu. Đỗ Tư sau khi xem một hồi, nói một câu khiến Đỗ Trần đang suy tư bừng tỉnh:

- Uy, các chiêu thứ của người này về sau toàn bộ đều là tự nghĩ ra, không còn quan hệ với người nữa. Nhưng người đã nghe tên chiêu số chưa?

Đỗ Trần vốn không có lưu tâm, hỏi Nó gọi là gì?

Thứ một trăm hai mươi bốn của Phong tuyết Kinh Ưc là Luyện Tuyết, kế tiếp là Niệm Hoa, sau đó hần lại dùng bốn chiêu phân biệt là Yến chậm, Tắc tân tư chi thần, Song băng, Kinh Ưc

Tên quái lạ!

Đỗ Trần đột nhiên cả kinh chiêu thức này lấy tên người để đặt, vậy chúng đều là những tên mang ý nghĩa kỷ niệm. Người có biết người nào tên là "Tái tân tư" không?

Ngũ ca cười quái dị:

- Thôi đi, người không biết ta làm sao mà biết được. Ngũ ca ta chỉ biết ở chỗ lão gia người, cổng phía thành nam St. John có đại lộ tên là "Tái tân tư".

Đỗ Trần nhún vai, bí pháp của sát thủ vương cùng cửa thành nam St. John có thể có quan hệ gì? Vừa cười vừa nói:

- Yến chậm, hần vì sao không gọi thẳng là độc tửu, xem ra gia cảnh của Sát hần là hần đã từng thụ học giáo dục quý tộc, nếu không cũng không thể đặt được một cái tên văn nhã như vậy.

Đắm chìm trong hạnh phúc tình yêu đầu với Tuyết Cơ, Đỗ Trần căn bản không còn nhớ rõ, năm xưa hần đã cùng một tiểu thư quý tộc quen biết từ một chén độc tửu! Mà "Tái tân tư" đại lộ chính là nơi hần xuất ngoại cầu học, nơi cùng cô gái kia nói lời từ biệt

Lúc này Glagins lớn tiếng tán thán:

- Tối nay đến đây thật không uống công. Sáu chiêu này do người tự sáng chế ra ư?

Thanh âm Sát rất quái dị:

- Đúng vậy, trong Phong tuyết Kinh Ưc tuy có nhiều chiêu thiên biến vạn hóa, nhưng mạnh nhất, thích hợp nhất chính là các chiêu của mình. Sáu chiêu này xuất phát từ trong tâm ta nên hơn xa các chiêu thức tiền nhân truyền lại.

Dứt lời, hai người lại bắt đầu tái đấu. Chiêu thức của Sát mặc dù kỳ diệu khó lường, nhưng so sánh với bí pháp của tinh không gia tộc Glagins tích lũy ngàn năm vẫn còn dưới một bậc, nên dần dần Sát rơi vào thế hạ phong.

Không lâu sau, phương đông ửng ửng nổi lên một dải quang quang trắng bạch, Glagins ngẩng đầu nhìn thoáng qua sắc trời cười nói:

- Ta chỉ chiến đấu dưới ánh sáng của tinh không, mặt trời sắp lên, trong vòng mười chiêu ta với người phải phân thắng bại!

- Được, mười chiêu!

Sát quát lớn!

Đang trong lúc Đỗ Trần quan sát, Tuyết Cơ sau một thời gian nghỉ ngơi cũng từ Đẩu Thần đảo bay tới tìm Đỗ Trần. Thấy trên Thiên Vương sơn có người quyết đấu, cũng không dám quấy rầy, hướng Đỗ Trần mỉm cười, bước lên Thanh Vân, rất tự nhiên dựa vào hần.

Đỗ Trần nhẹ nhàng cuốn lấy eo Tuyết Cơ, cười nói:

- Sao nàng lại tới đây?

Tuyết Cơ ngưng ngừng khe khẽ cười, liếc mắt nhìn Đỗ Trần:

- Biết rồi mà còn hỏi!

- Ah, không yên tâm về ta sao?

Một đôi uyên ương hạnh phúc thân mật bên nhau, chẳng quan tâm đến ở dưới có hai người đang sinh tử chém giết thì thầm nói chuyện!

Trên Thiên Vương sơn, Glagins cùng Sát lại thấy có thêm người đến, Glagins cười nói:

- Xem ra là đệ muội tới, mười chiêu nhiều quá, ba chiêu thôi!

Sát liếc mắt nhìn đôi uyên ương trên mây, thân thể đột nhiên run lên, quát:

- Ba chiêu quá nhiều, một chiêu thôi!

Nói xong, hắn nhìn chăm chăm vào Glagins đang đánh tới, không tránh không né, thân trên hốt nhiên như cái bàn xoay chuyển động, càng chuyển càng nhanh, cuối cùng như một đạo băng tuyền xông thẳng vào Glagins!

Glagins sửng sốt, lắc mình né qua:

- Đêm nay chỉ là luận bàn, người liều mạng làm cái quái gì chứ?

- Đã là sát thủ, có trận chiến nào không liều mạng? Chiêu này lâm trận vừa mới nghĩ ra, Phong tuyết Kinh Ước thức một trăm hai mươi sáu - Thương (*)

Glagins lắc đầu, trên người tinh quang đại phát, đột nhiên xông thẳng lên trời:

- Ta không có hứng thú liều mạng với người, tối nay dừng ở đây thôi! Francis, chúng ta đi Hồ Sa đảo, ta có một số việc muốn bàn với người!

Sát cũng không ngăn trở, mà lại đứng ngây ngốc, ánh mắt dõi theo bóng lưng Đỗ Trần cùng Tuyết Cơ thân mật

Quyết đấu cứ vậy mà kết thúc, thắng bại chưa phân, nhưng trên Thiên Vương sơn tuyết lại càng lúc càng lớn. Phương đông mặt trời dần mọc, Sát đột nhiên hạ giọng cười như giễu chính mình: "Người còn không đi sao?"

Hắn nhích động, như loạn điệp xuyên hoa trong tuyết cảnh mà đi, đột nhiên, hoa tuyết thống thống dừng lại, tựa như thời gian của cả Thiên Vương sơn cũng dừng lại, Sát nhàn nhạt buông lại một câu cuối, phiêu lãng mà đi:

- Vừa mới sáng chế ra, Phong tuyết Kinh Ước thức một trăm hai mươi bảy Thiên Vương sơn chúc phúc!

(*) Lão bánh bao này không biết đếm! Lúc trước đánh số chương lần trước đã nhầm, giờ là thứ tự chiêu cũng loạn luôn. Không lẽ lão đã quên 4 chiêu tiếp sau Niệm hoa rồi sao? Đáng phải là chiêu thức thứ 130!!!

Đến khi Sát hoàn toàn biến mất, Ngũ ca Đỗ Tư mới hung hăng xả ả hình y trên người, quái dị kêu lên:

- Mẹ nó chứ, Sát làm sao phát hiện được ta nhỉ? Chẳng lẽ hắn có Tyre thú?

Mới vừa rồi khi Đỗ Trần vừa đi, hắn để lại Ngũ ca, chuẩn bị ẩn thân truy tra thân phận của Sát. Nhưng không tưởng, Sát lại phát hiện được hắn, lại còn sáng chế ra cái gì Thiên Vương sơn chúc phúc, dùng băng tuyết vây khốn hắn không cho bám theo truy tung!

Kỳ thật, với thực lực Đỗ Tư ngày nay, muốn đuổi theo Sát rất đơn giản. Nhưng thân phận đã bại lộ, Sát đã hiểu rõ năng lực ẩn thân của Đỗ Tư, nên việc truy tung còn có ý nghĩa gì? Đỗ Tư nhún vai, xoay người quay lại.

Sau khi Đỗ Tư rời đi không lâu, Sát từ sau một cự thạch trên Thiên Vương sơn vòng ra, đứng ngây ngốc nhìn phương hướng.

Đột nhiên bên tai hắn xuất hiện một tiểu thú, biến hình trở lại thành một con gấu tai to mũi mồm đáng yêu ngồi ở ngay sát đầu vai là Tyre thú Shera, muội muội trong song bào thai Tyre thú được Đỗ Trần đáp cứu ngày trước.

Tiểu Shera hiểu chuyện sờ sờ lên mặt nạ Sát:

- Tỷ tỷ đừng khóc!

Sát đột nhiên cười:

- Avril chưa bao giờ biết khóc!

Nàng chậm rãi hạ mặt nạ xuống, cắn chặt môi, khóe miệng run rẩy như cổ ngăn nước mắt tuôn chảy, nhưng hai dòng nước trong suốt vẫn không ngừng trào ra làm ướt cả khuôn mặt, rồi đóng kết thành băng rơi xuống "Đinh đàng" một tiếng vỡ nát Thiên Vương sơn phong tuyết vẫn tiếp tục như không ngừng nghỉ!

Một lát lâu sau... "Ài" Sau lưng Avril vang lên một tiếng thở dài.

Avril lau nước mắt, xoay người lại nói:

- Sư bá, người cũng đã tới!

- Trong lúc cứu viện vừa rồi, có người báo cáo lại với ta trên Thiên Vương sơn có băng tuyết dừng động, Tam sư thúc của ngươi hôm nay bỏ chạy, vậy người có thể dùng Phong tuyết Kinh Ưc phong tỏa Thiên Vương Sơn hẳn chỉ là người mà thôi!

Ziege đến gần, bắt đầu đi liếc qua Avril:

- Hài tử người đã bắt gặp Francis cùng Tuyết Cơ sao? Không thể từ bỏ được sao?

Avril yếu ớt cầu khẩn nói:

- Sư bá, không nói nữa có được không? Đệ tử đệ tử muốn được yên lặng một chút!

Ziege lại thở dài, rất lâu không nói gì tiếp. Năm đó, Avril sau khi nhập học không lâu đã liều mạng luyện công. Mặc dù nàng thiên phú tốt, nhưng so với Francis cùng Charleman anh tài ngút trời thì còn thua kém nên đã luyện công lạc đường, tẩu hỏa nhập ma chờ chết. Ziege thấy nàng đáng thương, liền nặc danh đưa nàng đi Kinh Ưc Cốc, nhờ Nhị muội là thiên hạ duy nhất hệ thực vật tinh thông thuật tục mệnh cứu nàng. Không ngờ Nhị muội Senna thích nàng, thu làm quan môn đệ tử, thậm chí viết thư cho mình yêu cầu đem Tyre thú Shera giúp cho nàng để luyện tập Phong tuyết Kinh Ưc cho tới hôm nay cũng được hơn hai năm. Ba năm trôi qua nhanh thật!

Ziege mở miệng than thở nói:

- Thôi, không nói đến Francis nữa! Avril, gia gia Antoine của ngươi cũng đang trên đảo, ngươi không đi gặp hẳn sao?

Avril lắc đầu:

- Sư bá, lần này đệ tử đến đây không định gặp gia gia, cũng không định gặp Francis, hôm nay chỉ là xảo ngộ thôi

- Vậy người vì chuyện gì mà đến?

Avril ngạc nhiên nói:

Chẳng lẽ Tam sư thúc còn chưa nói lại với người về tình hình của sư phụ sao? Sư bá, sư phụ lão nhân gia người không còn nhiều thời gian, mới vội gọi người về gặp mặt lần cuối, lại đặc ý nhờ Tam thúc đi tìm người. Nhưng Tam thúc đi gần một tháng cũng không có tin tức, sư phụ lo tam thúc gặp chuyện không may nên mới bảo đệ tử đến xem sao.

Ziege giật mình cả kinh:

- Senna, Senna sắp chết sao? Thomas đáng chết, người sao không nói sớm cho ta biết?

Ziege bước vội lên chop lấy hai vai của Avril la lên:

- Nàng không phải tinh thông tục mệnh thuật sao? Sao có thể chết được? Avril, người, người đừng lừa sư bá

Avril cười khỏ:

- Sư bá, người phải rõ hơn Avril chứ? Trừ phi đi tới cuối con đường của đấu thần lộ, nếu không, nếu không thì không ai có thể bắt tử được!

Ziege dừng sững lại một chút, trong con mắt tam giác đột nhiên lộ ra một ánh thủy quang, khoát tay nói:

- Đúng vậy, là ta hồ đồ rồi. Avril, người chờ ta tại Bắc Mã đầu. Sư bá, sư bá cùng người về nhà!

Chuyện mới phát sinh trên Thiên Vương sơn, Đỗ Trần tuyệt nhiên không biết. Nhưng khi nghe Đỗ Tư kể lại Sát có bí pháp giống như Tyre thú, liền bội phần ngạc nhiên.

Nhưng lúc này, sau khi Glagins nói qua chuyện đính hôn liền cười nói:

- Francis, đạo này có người đang âm mưu chinh người có phải không?

Đỗ Trần nghĩ lại chuyện mười quái nhân trên chiêu sinh hội liền gật đầu nói:

- Đúng là có người đang ở sau lưng gây sự với ta, người có thông tin gì sao?

Glagins cười nói:

- Ta đúng là vì chuyện này mà tới!

Hắn vòng vo đi quanh Đỗ Trần hai vòng, cười quái dị rồi nói:

- Thân phận của ta người cũng đã rõ, không có gì để phải giấu diếm cả. Giờ ta hỏi người một câu, người cùng Vãn Thần ngũ gia chúng ta gần đây có phát sinh chuyện thú vị gì không?

Đỗ Trần trầm nghĩ: "Chuyện cứu thế chủ có được tính là thú vị không chứ? A, a..." Nhưng ngoài miệng hắn lại mê hoặc nói:

- Gần đây ta cùng Junker lão gia tử có đổ một ván, chẳng lẽ là vì chuyện này mà Vãn Thần ngũ gia trả thù ta?

Glagins lắc đầu, chấp tay nhìn bầu trời phương đông:

- Sau khi từ biệt ở Đấu Thần đảo, ta phiêu du tiêu diêu tự tại ở tam đại lục. Lão gia tử nhà ta tuy cấp ép ta thành hôn, nhưng cũng không dám quá phận bức độc đỉnh trong gia tộc là ta đây. Cứ như vậy, ta qua được hai năm cuộc sống dễ dàng, nhưng tháng trước mấy lão gia tử, lão thái thái trong ngũ gia chúng ta chẳng hiểu sao lại thông qua một nghị quyết - phái người đầu nhập Duerkesi thành của người, giúp người xây dựng căn cơ.

Đỗ Trần làm ra vẻ giật mình, ngạc nhiên nói:

- Sao lại làm vậy chứ? À, mà đây là chuyện cơ mật của ngũ gia các người, sao lại nói cho ta biết?

- Chậm chậm nghe ta nói cái đã!

Glagins lắc lắc ngón tay:

- Phái cử người, tất nhiên phải lập danh sách trước. Vốn là nhà ta gia đình đơn bạc, có thể không tuân thủ nghị quyết, không cần phái người đến đầu nhập chỗ người. Nhưng là trong lúc lập danh sách, lão gia tử nhà ta lại ra quyết định ngay tại chỗ

Glagins vô lực nhìn Đỗ Trần, trông thần sắc đáng thương:

- Lão gia tử nói cho ta biết - Glagins người bây giờ chỉ có hai đường hoặc phải đi Duerkesi thành, hoặc phải ngay lập tức hướng Francesca cầu thân, không có con đường thứ ba cho cuộc sống tiêu dao của người. Đây là thông điệp cuối cùng của gia tộc!

Đỗ Trần buồn cười nhìn hắn:

- Người rất chán ghét nữ nhân Francesca bạo lực kia, ta dám chắc là sẽ không hướng nàng cầu thân vậy người đến chỗ Duerkesi thành của ta, chúng ta là huynh đệ cùng đào hôn, dám chắc ta cũng sẽ không đối xử bạc với người a!

- Vốn là vậy, ở đâu mà chẳng tiêu diêu tự tại, gia gia người cũng không có gì

Glagins đột nhiên nắm áo Đỗ Trần la lên:

- Nhưng người có biết không, người đầu tiên đứng trên tờ danh sách là Francesca. Ý tứ của lão gia tử nhà ta rất rõ, là khiến ta với Francesca ở cùng một chỗ, lửa gần rơm lâu ngày cũng bén để mà sinh tình thôi!

478. Bạo Lực Nữ Tới

Đỗ Trần nghe vậy ha ha cười to, ngay cả Tuyết Cơ ở một bên lặng yên nghe cũng đánh mắt lưu chút thể diện cho người ta với Đỗ Trần, nhin không được che miệng cười.

Glagins uể oải nhìn vợ chồng hai người.

Đỗ Trần vỗ vỗ vai hắn:

- Nói vậy, người bây giờ chẳng phải là chỉ có hai con đường - một là theo Francesca kết hôn rồi bồi dưỡng cảm tình, hai là bồi dưỡng cảm tình trước rồi kết hôn sao?

Glagins vô lực gật đầu.

Tuyết Cơ buồn cười nói:

- Francesca kia ta thấy qua một lần, là một mỹ nhân hiếm thấy, tiên sinh Glagins, ngài, ngài vì sao ghét nàng?

Glagins không quen Tuyết Cơ, cũng không tiện vì quen Đỗ Trần mà phóng tung, nghiêm mặt nói:

- Nói với hai người các người một chuyện nhỏ ngày xưa nha... 13 năm trước đây, Francesca bảy tuổi, lão thái thái gia tộc St. Darke chuẩn bị cấp cho nàng một đầu dị thú, nhưng Francesca dù sao cũng là một đứa nhỏ, chẳng những thất bại câu thông với dị thú nọ, ngược lại bị dị thú cắn bị thương tay! Nhưng Francesca bảy tuổi không khóc không nháo, ngược lại gọi người nhốt nàng cùng dị thú nào một tù phòng, dùng dị thú nọ tu luyện, hai mươi ngày sau, dị thú bị nàng đánh cho thân thể tàn thương, thành thật nhận chủ.

Tuyết Cơ "A" một tiếng:

- Francesca quả nhiên là người háo thắng.

Glagins tràn đầy đồng cảm gật đầu, lại nói:

Chuyện xưa thứ hai là, Francesca lúc chín tuổi, gia tộc bọn họ có chiêu mộ một học gia, trong bữa tiệc hoan nghênh, địa lý học gia kia thuận miệng hỏi Francesca mấy vấn đề thiên văn địa lý, Francesa không đáp - đi theo trước vị khách khanh bán trí thức kia, cho mọi người thấy năng lực của mình, các người nói, đây không phải là chuyện rất bình thường sao?

Glagins đột nhiên cao giọng nói:

- Nhưng một tháng sau, Francesca phóng hỏa đốt thư phòng của vị khách khanh nọ cùng tất cả tư liệu trân quý! Lão thái thái gia tộc St. Darke tức giận, kết quả người làm ra chuyện này Francesca... Francesca chỉ đầu mình nói, Nãi nãi, tất cả tư liệu địa lý về tam đại lục được tộc ghi lại, đều trong đầu này! nói xong, nàng ngay lập tức hỏi vị địa lý học gia mười vấn đề, người nọ bị hỏi cứng họng không trả lời được, xấu hổ từ chức.

Tuyết Cơ không thể tưởng tượng được kinh ngạc nói:

- Francesca cũng quá.. quá giỏi.

Glagins lại hỏi:

- Đệ muội, người nói một nữ nhân sau khi lập gia đình sẽ thế nào?

Tuyết Cơ liếc mắt nhìn Đỗ Trần, cúi đầu nói:

- Đương nhiên là giúp chồng dạy con, hiệp trợ trợ lý nội vụ gia đình.

Glagins cuống quýt gật đầu:

- Chính là vậy, chính là vậy, nhưng người có thể tưởng tượng Francesca sau khi qua cửa sẽ có bộ dáng gì không? Nàng sẽ chỉ vào mũi người...

Học ngữ khí cao ngạo của Francesca, Glagins nói:

- Người xem người kia, người khác đều quản lý gia nghiệp, lập hạ công trạng được phong công tích vĩ, người thì sao? Cả ngày đều lông nhông, còn có mỹ danh tiêu điều tự tại... ta càng tỏ ra bất mãn. Ba! Francesca tát một cái lên mặt ta, đánh cho ta miệng phun máu, thực vật hệ, kim chúc hệ, băng tuyết hệ... trong nhà các sắc đấu khí cùng máu tươi bay múa! Lão thiên ạ, loại cuộc sống này người muốn sao?

Đỗ Trần cười đau cả bụng, bất quá cẩn thận nghĩ lại, với tính tình của Francesca, Glagins nói cũng không chút nào khoa trương, Francesca quyết sẽ không dung trợ lý nàng ung dung tự tại.

Đỗ Trần cười, vỗ vai Glagins:

- Huynh đệ, ta hiểu người. Nói chính sự đi, lão gia tử của người hạ thông điệp cuối cùng với người, người định làm sao bây giờ?

Glagins thu hồi vẻ mặt uể oải, hồ hững:

- Rất đơn giản, hai điều này ta đều không thích. Ta tự tạo ra con đường thứ ba - hợp tác với người.

Đỗ Trần vuốt mũi:

- Người nói đại bí mật Vãn Thần ngũ gia phái người đầu nhập ta, là vì hợp tác? A, sau đó thì sao?

- Sau đó, ta tại nơi của người lấy một danh hào, xem như ứng phó thông điệp cuối cùng của lão gia tử, bắt quá người cho ta một nhiệm vụ hạng nhất, tên thì người tự nghĩ, quan trọng là phái ta đi tiếp tục tiêu điều tự tại.

Đỗ Trần nở nụ cười:

- Người trực tiếp nói để ta làm con bài, giúp người thoát qua lão gia tử của người, mà người danh chính ngôn thuận tiếp tục rời nhà xuất tẩu, tránh né Francesca phải không?

Glagins cười ưu nhã:

- Cũng có thể nói như vậy.

Đỗ Trần tính toán thầm trong lòng, hôm nay tinh anh trong Vãn Thần ngũ gia hậu đại dựa vào mình, loại chuyện tốt lớn lao này không thể cự tuyệt, nhưng Glagins cùng Francesca hết lần này tới lần khác lại xung khắc, mình phải lựa chọn - thu hạ Francesca, Glagins chạy trốn! Hoặc là cự tuyệt Francesca tiến vào thành Duerkesi, thu lãm Glagins.

Lựa chọn ai thì tốt đây? Đỗ Trần suy nghĩ nhu cầu thành Duerkesi, trong lòng quyết định hợp tác với Glagins, giúp hắn rời nhà, mà mình thu hạ Francesca.

Francesca dù bạo lực, chưa chịu phục, nhưng nàng đại biểu tầng lớp thống trị Vãn Thần ngũ gia, mình cự tuyệt nàng, chính là cự tuyệt Vãn Thần ngũ gia, như vậy không tốt.

Nghĩ vậy, Đỗ Trần cười nói:

- Ta có thể giúp người, bất quá ta được cái gì?

Glagins nói:

- Ta có thể giúp người thuận lợi thu phục Francesca cùng những kẻ trẻ tuổi khác đầu phục người.

Đỗ Trần lại nhún mày.

- Người nghĩ sao? Đúng vậy, Francesca tâm cao khí ngạo, mặt khác mấy người đều là tinh anh nhân vật trong Văn Thần ngũ gia của chúng ta! Lão gia tử ra lệnh đầu phục người, nhưng lại không giải thích gì... người nói, bọn họ có thể phục sao?

Đỗ Trần cười khò một tiếng.

Glagins nói:

- Cho nên dưới sự dẫn dắt của Francesca, bọn họ đối với tông lệnh này âm phụng dương vi! (mặt ngoài phụng mệnh, trong thì chống lại). Dựa theo kế hoạch ban đầu, bọn họ hẳn là lần này tại chiêu sinh hội sẽ dịch dung hóa trang tiến vào thành Duerkesi, nhưng Francesca không phục, sẽ bằng quan hệ của mình, tại chiêu sinh hội xếp đặt chính người đầu khổ, sau đó bọn họ lấy cớ nói, Francis là kẻ vô dụng, chúng ta dựa vào cái gì truy tùy phế vật như vậy? Lão nhân, thu hồi lệnh đi.

Đỗ Trần chà chà chân:

- Nói vậy, chiêu sinh hội có mười quái nhân muốn hãm hại ta, là Francesca mời tới!

Glagins ngạc nhiên nói:

- Sao? Francesca xuống tay rồi sao?

- Nào chỉ xuống tay, quả thật là hạ tử chiêu.

Đỗ Trần nói lại tình hình nơi chiêu sinh hội, Glagins tự nhiên có thể hiểu được huyền cơ, cười quái dị nói:

- Xem ra chúng ta có chung mục đích hợp tác.

- Người có biện pháp đối phó Francesca sao?

- đương nhiên! Ta vì trốn tránh hôn sự với Francesca, nên nghiên cứu kỹ càng về "mẫu bạo long nọ". Bằng không, ta sao biết nhiều chuyện của nàng như vậy!

Glagins cười nói:

- Đối phó với Francesca, người không thể cùng nàng đối chọi, người như vậy thu thập nàng một lần, sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba,... không được yên chuyện.

Nhớ tới năm đó Francesca quán lấy mình quyết đấu, Đỗ Trần tràn đầy đồng cảm gật đầu.

- Muốn cho Francesca phục tùng giúp người làm việc, chỉ cần một câu nói...

Glagins ghé tai Đỗ Trần nói nhỏ:

- Quạt lư, yếu thuận mao mạc, phổi hảo liêu.

Đỗ Trần trước mắt sáng ngời:

- Nhất là mẫu quân lư này, ta muốn nàng chủ động lên kiệu, không thể bức nàng lên kiệu.

- Anh hùng sở kiến lược đồng.

- Giống nhau mà thôi.

Hai người cười nhẹ hắc hắc đứng lên.

Chỉ có Tuyết Cơ bất đắc dĩ lắc đầu, thầm nói, Francesca dù sao cũng là một cô nương tốt, mặc dù háo thắng một chút, nhưng, nhưng cũng không có thể gọi người ta là quạt lư.

Lúc hừng đông, Glagins rời đi, tiếp tục đào hôn, mà Đỗ Trần cùng Tuyết Cơ trở về Đẩu Thần đảo. Lúc này tổn thất băng độc đã được thống kê - tử vong trực tiếp 213 người, bị đóng băng 17.690 người.

Đáng nhắc tới là, lúc ấy tân quán súp đồ, Chesini dụng đấu khí che cho hai đứa con một không gian an toàn, nhưng bản thân lại hút vào lượng ít khí độc.

Mà bởi vì băng độc chuyên nhằm vào đặc tính tính mạng, trình độ thương tổn của nó cũng dựa theo tuổi mà tính, nói trắng ra là, hút một hơi băng độc vào thì sống ít đi mấy năm! Mà Chesini hít vào một lượng

tầm 3 tới 5 năm, với tuổi của hắn cùng bản thân xem xét, chuyện sống ít năm ba năm là chuyện quá xa vời, hắn chủ động yêu cầu giải phóng, liều mạng sống bốn năm, ba năm cũng không làm tên ngốc xui xẻo ở trong khối băng.

Cứ như vậy, cao thủ tinh thần lực ở Đẩu Thần đảo bắt đầu đại phạm vi câu thông bình dân trong khối băng, nguyện ý sống ít đi vài năm, thoát ra tại chỗ, không muốn, còn có người hít vào nhiều, phải đợi Ziege tìm phương án cứu trợ rồi mới có thể cứu.

Cuối cùng, bình dân chờ đợi cứu viện tổng cộng là một 15.800 người.

Đỗ Trần thầm ghi nhớ số này trong lòng, chỉ chờ chuyện chiêu sinh chấm dứt, lập tức tìm Adams đi tới Kinh Úc Cốc, nhị đương gia Thomas cái thế gì? Lão tử đập chết người.

Lúc này Đỗ Trần muốn cấp báo tình huống cho Ziege, nhưng lại nhận tin, lão gia tử vội vàng rời đi chỉ để lại một câu:

- Ta đi tìm lão bằng hữu nghĩ biện pháp phá giải băng độc, hết thấy sự vụ trên đảo gia giáo vụ trưởng Ricardo phụ trách, chuyện chiêu sinh để sau rồi nói.

Lúc này, Đỗ Trần cũng chỉ có thể kêu người thông tri Ziege hung thủ là Thomas, hắn không đi được, vì bản thân còn nhiệm vụ thu thập "bạo lực nữ".

Bởi vì có chuyện xảy ra, chiêu sinh hội dừng ba ngày. Ngày thứ tư, Đỗ Trần mang theo lão bà cùng hài tử, còn có Chesini, Martin hai người đi tới chiêu sinh hội trường.

Trên đường, Tuyết Cơ nhìn mười cái rương lớn phía sau đang được người hầu bưng bê ngạc nhiên nói:

- Á Lực, rốt cục chàng sẽ thu phục Francesca kiểu gì?

Đỗ Trần cười thần bí:

- Đến lúc đó nàng sẽ biết.

Tuyết Cơ suy nghĩ một chút, thấp giọng nói:

- Francesca mặc dù quật cường, nhưng dù sao chúng ta không oán không cừu, chàng đừng...

- Yên tâm đi.

Đỗ Trần chỉ rương lớn phía sau, cười he he nói:

- Bằng vào thứ này, ta muốn Francesca chủ động đứng trước bàn của ta, cầu ta: "Công tước đại nhân, cầu ngài, để cho ta gia nhập Đỗ thành được không?"

Tuyết Cơ mới há mồm, lại không nói gì nữa, Chesini cùng Martin cũng khó hiểu.

Thậm chí ngay cả người hầu bưng rương cũng không rõ, công tước đại nhân của chúng ta rốt cục muốn làm thế nào để một "mẫu quật lữ" cam lòng nghe lời.

479. Vô Năng Giả Dừng Bước!

Mặc dù trải qua tai nạn Thomas, nhưng các đại nhân vật tại các lầu các vẫn tràn đầy khát vọng với nhân tài, mới sáng sớm đã đông chiêu sinh khảo quan cùng ứng sinh học viên.

Antoine đang hỏi một vị ứng sinh đột nhiên phát hiện, Francis một nhà đi qua hành lang trước mặt hắn, hơn nữa mặt sau còn có một đội người hầu đi theo, mang theo mười cái đại rương nặng! Tiếp đó, Francis đi tới gian phụ cận, ghé tai nói với mấy vị linh chủ Lanning mấy câu, vị linh chủ này lập tức cười rời đi, người hầu "Rầm rầm" tiến vào nhà gian của các vị linh chủ...

Không bao lâu, trên nhân tài thị trường xuất hiện "Quán" lớn nhất.

- Đông, đông, đông...

Mười cái rương lớn đặt trước mặt Đỗ Trần, sau đó Đỗ Trần kéo cái ghế qua, nghênh ngang ngồi bên cái rương trung ương, cười thích thú nhấp chén trà xanh mà Martin đưa lên.

- Francis muốn làm gì? Mấy ngày hôm trước mười người tài hấn còn không muốn, hôm nay vì sao lại làm lớn vậy?

- Ai biết được? Phỏng chừng là không chiêu mộ được người, nổi điên rồi sao?

- Hừ! Ngày trước là có kẻ cố ý muốn hãm hại Francis, hôm nay ta thấy... Francis là muốn hoàn chiêu với người hãm hại hắn, đều nghe ta đây, hôm nay chỉ xem nào nhiệt, ai cũng không cho lắm miệng.

Các lều chung quanh đều truyền ra lời nói nhỏ cùng loại.

Đỗ Trần thích chí nhăm nháp chén trà, không chút vội vã, ngẫu nhiên có mấy người tới chỗ này đưa lí lịch, cũng đều bị bọn người hầu khách khí từ chối, tựa hồ Đỗ Trần tới để uống trà.

Thời gian chậm rãi trôi đi, đại hội trường bên trong chỉ có Đỗ Trần lạnh lùng, hơn một tiếng sau, chiêu sinh hội lúc nhiều người nhất, mười quái nhân mười ngày trước lại một lần nữa xuất hiện trong hội trường, nhưng vẫn như mấy ngày hôm trước, làm mọi người oanh động, trực tiếp đi tới trước mặt Đỗ Trần:

- Hắc hắc, công tước đại nhân, còn nhớ kỹ lão nhân ta chứ?

Người nói chuyện là lão già Cascades hơn chín mươi tuổi.

Đỗ Trần liếc mắt nhìn giản lịch (giấy sơ yếu) của bọn họ trong tay, cười nhẹ nói:

- Sao, lão nhân ngài còn không tìm được công tác thích hợp sao, còn nghĩ đến thành Duerkesi của ta thử một lần ư?

Lão đầu cười hề hề, những người khác sau lưng lão cũng cuống quýt gật đầu.

- Được rồi, các người trước tiên đưa giản lịch cho ta.

Đỗ Trần vỗ vỗ mặt một cái rương để giản dịch:

- Martin, mang khẩu hiệu chiêu sinh của chúng ta ra.

Martin từ túi lớn sau lưng lấy ra khẩu hiệu, lão thiên, đây là khẩu hiệu chiêu sinh, căn bản là một bức hoành phi thật lớn dài hơn hai mươi thước, cũng là tấm biển lớn nhất chiêu sinh hội trường do Đỗ Trần chế tạo, nếu không, thật không có loại lớn như vậy.

Mà trên bức hoành phi này cũng chỉ có năm chữ to - vô năng giả dừng bước.

- Ba!

Đỗ Trần lại vỗ tay:

- Mở cái rương ra.

- Oa nga!

- Lão thiên ạ!

- Ta không phải đang nằm mơ sao.

Chiêu sinh hội trường đột nhiên trở nên lấp lánh kim quang, một mảnh yên tĩnh kinh ngạc không một tiếng động, nguyên lai mở mười rương lớn của Đỗ Trần ra, không ngờ... toàn bộ đều là kim tệ.

Có đệ tử tính tiền tài kêu lên:

- Trời, nhiều vậy... không, không dưới hai mươi vạn.

Xung quanh nhất thời lại một hồi ngạc nhiên.

Hai mươi vạn kim tệ, với năng lực mua bán tính toán, đây không khác gì một lần chiêu sinh hội ở kiếp trước của Đỗ Trần, có người bày ra trước mắt mọi người hai tỷ hiện kim! Rung động cỡ nào!

Trong các đại nhân vật ở đây không phải không ai có tài sản hơn hai mươi vạn kim tệ, nhưng tùy tiện đặt hai mươi vạn kim tệ ở tại đây... phú hộ đứng đầu Lanning, danh bất hư truyền.

Chờ những người vây xem suy đoán chán chê, Đỗ Trần cười cười, cao giọng nói:

- Chư vị, không cần kinh ngạc, ta Francis hôm nay không phải tới chiếm đất, càng không phải tới khoe tài phú, mà là thật tâm thành ý chiêu tuyển nhân tài.

Hắn xoay người tại, tay chỉ hoành phi "Vô năng giả dừng bước", tăng thêm ngữ khí, cường điệu nói:

- Nhân tài chính thức.

Hắn đi qua đại rương này, chậm rãi nói:

- Nhân tài, ý nghĩa không cần Francis ta nói nhiều lời. Thái độ đối với nhân tài, càng chỉ có một câu nói - tôn trọng, tôn trọng nữa, tôn trọng mãi! Thành Duerkesi của ta ít dân, không có cao quan quý tước đáp tạ nhân tài, chỉ có hiện kim tỏ lòng tôn trọng! A a, chư vị học đệ, học muội chớ chê ta tục khí.

Phía dưới có nhiều người cười, xuất ra một ngàn tám trăm kim tệ đích xác tục khí, nhưng một lần xuất ra hơn hai mươi vạn... tục khí cũng biến thành quý khí.

Đỗ Trần lại nói:

- Ta không nói nhiều lời vô nghĩa, ta hôm nay chỉ chiêu sinh một người, hai mươi vạn kim tệ là lẽ ra mất.

Không phải là hắn nói, hai mươi vạn này đều là chuẩn bị cho một người?

Chốc lát, con mắt của các ứng tuyển viên đều hồng lên, mấy ngày hôm trước bọn họ đích xác coi thường đãi ngộ thành Duerkesi, hướng tới quan cao tước quý, thật sự thích đất đai cùng nô lệ, chỉ khi có người xuất ra hai mươi vạn kim tệ... ý chí của rất nhiều người đều dao động, đây chính là hai mươi vạn hoàng kim chân thật, lấp lánh màu sắc.

- Đỗ công, ngài muốn chiêu sinh ai?

- Chiêu sinh ai còn chưa định.

Đỗ Trần lại giơ tay chỉ hoành phi "Vô năng giả dừng bước":

- Bất quá hai ngày này, ta muốn hiểu được một đạo lý. Nhân tài, tịnh không nhiều, ta hôm nay chỉ tìm một nhân tài đủ khả năng để chống trụ thành Duerkesi! Nói cách khác, ta chỉ cần một người vĩ đại nhất trong số các người.

Nói xong, Đỗ Trần cầm giản lịch trong tay đưa cho Cascades:

- Lão nhân ngài là chuyên gia khí đạo, nhưng không đủ duy trì một phương lĩnh thổ, xin trở về.

Hắn nhìn giản lịch thứ hai:

- Kelly phu nhân, mấy hôm trước nói, nghề nghiệp của ngài không đúng chỗ, ta chỉ cần người vĩ đại nhất.

Rồi hắn giơ lên phần giản lịch thứ ba, liếc mắt nhìn thanh niên ngạo khí, Đỗ Trần lạnh nhạt nói:

- Thật đáng tiếc, người không phải người vĩ đại nhất chỗ này, mà thành Duerkesi của ta không thiếu người chỉ biết vũ lực, cũng không thiếu một thi nhân không biết thi từ ca phú.

Mười phần giản lịch toàn bộ bị Đỗ Trần trả lại:

- Vẫn câu nói kia, ta chỉ cần người vĩ đại nhất. Tốt lắm, ai tự nhận là người vĩ đại nhất ở chỗ này, xin mời tiến lên tiếp nhận khảo hạch.

Nói xong, Đỗ Trần liếc liếc mắt một cái mười vị quái nhân bị chọc tới cả người tức giận run lên, cười lạnh lùng, không hề để ý bọn họ.

Bọn đệ tử chết lặng, mười người này đều bị cự tuyệt, còn có ai dám tiến lên ứng thí? Có người không cam lòng hỏi:

- Đỗ công, ngài muốn khảo hạch cái gì?

Đỗ Trần cười:

- Vị học đệ này, có bao giờ trước khi khảo hạch hỏi khảo đề không? Bất quá nói cho mọi người rõ, ta cần nhân tài vĩ đại nhất, người vĩ đại nhất này không chỉ về vũ lực, mà là năng lực tổng hợp mọi phương diện, là một người cực mạnh trong các người! Thiên văn địa lý, y khoa chiêm bặc... ta đều muốn khảo hạch, có người nguyện ý tới thử một lần sao?

Các đệ tử hai mặt nhìn nhau, thật lâu sau, rốt cục có một người quát:

- Ta tới.

Tiền không trọng yếu, trọng yếu chính là "Vĩ đại nhất" ba chữ này! Có được hai mươi vạn kim tệ có lẽ không đủ hấp dẫn mọi người, nhưng trở thành người mạnh nhất trong tất nghiệp sinh khi khảo hạch khiến mọi người phục! Người tranh danh khí, có chút, chỉ chút hư danh cũng đủ để cho tuyệt đại đa số mọi người điên đầu...

Từ giờ khắc này trở đi, chiêu sinh hội biến thành thất nghiệp sinh.

Giác đấu, đại lôi đài tranh đoạt danh hào cực mạnh, mà trọng tài của lôi đài, tự nhiên là có một người đi đầu, vậy rất nhanh sẽ có người thứ hai, chỉ chốc lát sau trước mặt Đỗ Trần xuất hiện một đoàn dài, mà lúc này bên ngoài các lầu các...

Cascades lão đầu tức giận xanh mặt đặt giản lịch trước mặt Francesca:

- Tiểu thư, chúng ta không làm! Lão đầu ta không chịu nổi người này.

Francesca đã hai mươi tuổi, đã cao hơn rất nhiều, bởi vì hỏa hệ đấu khí tinh tiến, một đầu tóc dài đã biến thành màu đỏ, nhưng vẻ mặt cao ngạo không chút nào biến đổi, nàng nhặt lên giản lịch ngạc nhiên nói:

- Lão tiên sinh Cascades, chẳng lẽ Francis lại lăng nhục các người sao?

Cascades hừ nói:

- Nào chỉ lăng nhục? Tiểu tử nọ chẳng ngờ mang ra hai mươi vạn kim tệ...

Lão nhân nói xong, tức giận dậm chân nói:

- Một câu nói, hần chỉ cần giỏi nhất! Chúng ta cũng không hợp tiêu chuẩn.

Giỏi nhất (cực mạnh)? Francesca nhú mày:

- Như thế nói, hôm nay có thể thông qua việc Francis khảo hạch, cũng là xác định đệ tử giỏi nhất Đấu Thần đảo?

Cascades gân cổ nói:

- Hừ, cũng có thể nói như vậy.

Francesca nở nụ cười, vuốt tóc dài lạnh lùng nhìn chằm chằm cửa sổ lầu, trong đầu chớp động, nhìn một đám đông đang chen chúc nhau, không khỏi hừ một tiếng:

- Những người đó cũng đáng là cực giỏi sao? Ta đi.

- Tiểu thư, chờ chút.

Kelly ngăn trước người Francesca:

- Tiểu thư, mục đích của chúng ta là để cho Francis chịu đau khổ, để tiểu thư có lý do không phải tới thành Duerkesi... Hôm nay người tùy tiện hiện thân, sợ sẽ xuất ra sơ hở!

Francesca nhú mày, cười lạnh nói:

- Cyprus, người nói sao?

Người bị kêu tên là kẻ có bộ dáng thương nhân tinh minh, bĩu môi:

- Tiểu thư, ta nghĩ đến một loại có thể - Francis đã phát hiện người sau lưng thao khống hết thảy là ngài, cho nên hôm nay đặc ý nhằm vào tính tình của ngài giảng bày, ngài đi...sợ rằng không trở về được.

- Hừ! Ta phải xem hắn có thể làm gì với ta?

Francesca vội vàng bước tới hội trường.

Cyprus còn muốn khuyên nhủ nhưng Kelly đã chặn lại:

- Quên đi, với suy nghĩ của tiểu thư, sớm đã thấy loại chuyện mà ta và người nói... Ai, Francis thật lợi hại, làm chút chuyện đã nắm đúng nhược điểm của tiểu thư, cho dù biết rõ là bày, tiểu thư cũng sẽ nhảy vào thử một lần nông sâu, quên đi, để tùy nàng.

Trong lầu, Đỗ Trần cười híp mắt nghe Đỗ Tư hồi báo tình hình, thuận miệng đuổi một đệ tử đi, trong lòng thâm than, mẫu quật lư (ả cứng đầu) cũng thông minh, nhưng dù thông minh, nàng cũng là một đầu quật lư.

Liếc nhìn xung quanh một chút, chỉ đợi Francesca hiện thân là có thể bắt đầu rồi. Nhưng lúc này có hai người tới trước Francesca, đương nhiên là Thomas cùng Bairu của giáo đình, bọn họ hai mươi mặc lễ phục chính thức. Thomas mặt hầm hầm đẩy mọi người ra, tiến lên vỗ mạnh bàn của Đỗ Trần:

- Tránh ra, đều tránh ra! Giáo đình có công vụ khẩn cấp tìm Francis giáo phụ, chuyện chiêu sinh để sau hãy nói.

Đỗ Trần bất đắc dĩ nhìn thoáng qua kẻ hồn nhiên này:

- Thomas đầu thần, ta đang chiêu sinh, có sự tình gì một lúc nữa nói được không?

Thomas trừng mắt, nhỏ giọng, ghé tai nói:

- Ta có thủy tinh cấp công vụ tìm người, sự tình gì có thể trọng yếu hơn?

Đỗ Trần cả kinh, chẳng lẽ giáo đình phát sinh đại sự nếu không giáo hoàng tuyệt sẽ không vận dụng hai giáo phụ mang đồ tới tìm mình, hơn nữa phát ra thủy tinh cấp mật lệnh cao nhất.

Mắt nhìn Francesca đã vào cửa, Đỗ Trần nhướng mày:

- Bairu giáo phụ, cho ta mười phút được không?

Thủy tinh mật lệnh vừa ra, đó là sự việc quang trọng liên quan tới kết cục thiên hạ, là đại sự cỡ nào, Đỗ Trần cũng không dám quá mức chậm trễ:

- Chỉ mười phút thôi.

Bairu chần chờ một chút, gật gật đầu:

- Chúng ta ở hoa viên phía sau chờ người.

Bọn họ chân trước mời rời đi, các đệ tử đã lập tức cả kinh nói:

- A, hội trưởng tới.

- Đã có hơn hai mươi người bị loại.

- Không thể tưởng được hội trưởng cũng bị hai mươi vạn kim tệ đưa tới...

Các đệ tử đều tự nói, chủ động cấp cho Francesca đường đi - hôm nay dù sao Francesca chẳng những thanh danh trác tuyệt trong học viện, càng là hội trưởng tổng hội đệ tử, được chúng thần viện ủng hộ. Nàng vừa ra, các đệ tử tự nhiên phải phục.

Francesca tiến lên vỗ bàn Đỗ Trần:

- Ta muốn ứng tuyển.

Đỗ Trần còn đang suy tư đại sự của giáo đình - có thể khiến giáo hoàng dụng thủy tinh cấp mật lệnh, chẳng lẽ là Ma tộc cùng JuJu thú phân thắng bại, có một chủng tộc giết tới nhân gian sao? Francesca nói một lần nữa, Đỗ Trần lúc này mới thu liễm tâm tư, mỉm cười:

- Nguyên lai là tiểu thư Francesca! Ha, đã thấy hoành phi sau lưng ta chưa?

Francesca trong mắt tinh quang chợt lóe:

- Vô năng giả dừng lại sao? Chẳng lẽ ngươi cho rằng ta là vô năng giả?

- Cái này... khó nói.

Đỗ Trần nhìn Francesca từ trên xuống dưới, hai năm không gặp, nha đầu kia thật ra cao lên không ít! Khuôn mặt cũng lộ ra một mỹ mạo phong vận càng thành thực, nhưng vẻ lãnh ngạo trên mặt vẫn như cũ khiến người ta chán ghét.

- Francesca tiểu thư, vũ kỹ của nàng ta tự nhiên hiểu rõ, nhưng lúc này đây ta muốn tìm nhân tài nội chính, là thủ tướng có thể mang phúc tới cho năm mươi vạn bình dân thành Duerkesi, năng lực của ngài trên phương diện này.. a a, ta cũng không biết nữa.

Francesca lui ra sau một bước:

- Cứ khảo hạch đi.

Đỗ Trần chần chờ nhìn nàng, mặt lộ vẻ hoài nghi:

- Vậy trước hết hỏi một câu, đại tam giác hải vực có bao nhiêu đảo.

- Một trăm ba mươi bảy.

- Um? Vậy ngươi đối với phát triển nông nghiệp có ý kiến gì không?

Đỗ Trần liên tiếp hỏi mười mấy vấn đề cổ quái, Francesca lần lượt đối đáp trơn tru, Đỗ Trần không thể không âm thầm cảm thán, nha đầu kia mặc dù không khiến người ta thích, nhưng thật sự có bản lĩnh! Hắn lại hỏi mười vấn đề nữa, chẳng những Đỗ Trần trong lòng thầm khen, ngay cả các đệ tử cũng trợn mắt há mồm, điều này, chẳng lẽ hội trưởng biết mọi thứ sao?

Francesca hững hờ:

- Francis, còn có chuyện gì nữa? Nếu ngươi không có, ta thật ra muốn hỏi ngươi mấy vấn đề.

Nói xong, nàng giơ ngón tay chỉ đồng tiền:

- Các hạ đã giàu có như vậy, vậy chẳng biết đối với hàng hải, giao thương mậu dịch có cái nhìn thế nào? Chiêu sinh có hai hướng, các hạ muốn giữ chân nhân tài, ít nhất cũng phải tỏ vẻ một chút, ngài có bản lĩnh gì để nhân tài triển hiện khả năng?

Francesca trầm nghĩ, Francis, so về tri thức uyên bác ta không tin ngươi có thể hơn ta, chờ ngươi đáp không được vấn đề của ta trước mặt mọi người, đến lúc đó, cho dù ta ném gián lịch trước mặt ngươi, ngươi có thể thu nhận sao? Bấy ư? Hừ, cho dù thật sự là vậy, ta Francesca đây nhảy vào, hủy đi cơ quan của ngươi rồi lại bay ra, sợ ngươi sao?

480. Bán Giới

Ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Đỗ Trần, Francesca đã khiến tất cả các đại nhân vật đều nhìn vào, trong tình huống này, Đỗ Trần nếu không trả lời, hoặc trả lời không tốt, vậy thể diện của đại công Duerkesi thật sự có thể không còn gì...

- Hải dương mậu dịch.

Francesca nhắc lại lần nữa câu hỏi của mình, ngạo nghễ nhìn Đỗ Trần, khóe miệng mỉm cười, mỉm cười lãnh ngạo.

Đỗ Trần coi thường mân mê chén trà, nhấp một ngụm, trong lòng trầm nghĩ, ta đối với hàng hải mậu dịch có ý kiến gì không? Hắc hắc, cái nhìn của lão tử là - phái Adams khiêng lôi pháo, ngồi trên cự hình chiến hạm bắn chìm, nghiêm chỉnh mua bán? Ngươi cho rằng một tiểu thủ biết sao?

Mỉm cười, Đỗ Trần buông chén trà:

- Chesini, người tới trả lời vấn đề này.

Chesini há mồm:

- Hải dương mậu dịch đầu tiên phải xem cụ thể hoàn cảnh hải dương, cùng với hàng cảng khẩu, tình huống kinh tế của hàng tuyến...

- Francis.

Francesca vỗ bàn cả giận nói.

- Sao? Chesini nói không đúng sao?

Đỗ Trần chậm rãi gơ lên chén trà, cúi đầu nhấp chút.

Francesca hừ một tiếng, chống hông cười nói:

- Chesini nói tốt lắm, vấn đề là người, chẳng lẽ công tước các hạ ngài không hiểu hải dương mậu dịch, sợ mất thể diện, mới kêu thuộc hạ tới trả lời? Hừ, tốt! Ta đổi một vấn đề, ngài là tam tinh thượng tướng Lanning, thống soái quân đội, vậy xin nói ra cái nhìn về tác chiến đối với cây cối. Chẳng lẽ ngài đường đường thượng tướng quân, còn muốn giao chuyện cơ bản như vậy cho thuộc hạ trả lời sao?

Đỗ Trần thông dong không vội vàng, phát tay:

- Martin, nói một chút về cái nhìn của người đối với cây cối trên địa hình tác chiến.

- Ta, a, được.

Martin rụt rè nói:

- Về tác chiến với cây cối, chủ, chủ yếu đó là cây cối trong hoàn cảnh sưu tập tình báo...

Mặc dù lấp ba lấp bắp, nhưng thành tích quân sự của Martin không có tệ, nói mấy câu đã ra đáp án cho Francesca rõ ràng.

Dần dần, các đệ tử nhìn Đỗ Trần với ánh mắt có vài phần khinh bỉ, người dưới trả lời thì tính gì là bản lĩnh?

Francesca đắc ý cười, liếc mắt nhìn Đỗ Trần, xoay người đi:

- Francis, ta rất thất vọng với người, nguyên lai người cái gì cũng không biết, chỉ biết kêu thuộc hạ thông tắc... không hỏi cũng được.

Các đệ tử với ánh mắt trào phúng càng thêm quá phận, có mấy người thanh cao rõ ràng không để ý tới hai mươi vạn kim tệ, tới trước mặt Đỗ Trần lấy lại gián lịch của mình. Đi theo một chủ tử vô năng, có bao nhiêu kim tệ cũng không đáng.

- Đông, đông.

Đỗ Trần đột nhiên gõ bàn:

- Francesca, nếu ta tự mình trả lời vấn đề này, vậy ta thuê các người làm cái gì?

Francesca sững sốt, xoay người lại nhìn Đỗ Trần, bật thốt lên:

- Vô năng lấy cớ.

Đỗ Trần cười nói:

- Người muốn hỏi ta, là ta có thể hay không có khả năng cho nhân tài thi triển hết khả năng! Hay, đây là Martin, người là hội trưởng đệ tử hội tự nhiên rõ năng lực cùng phẩm hạnh vị lão đệ tử này, hẳn là người nội liêm, không tiện ăn nói, nhưng năng lực quân sự cho thấy cũng là một trong ba tốt nghiệp sinh đứng đầu học viện! Ta kêu hẳn làm tham mưu bốn bộ nhất đẳng tham mưu quan, thế thì phương án xử trí quân lực của ta có gì không ổn? Chesini chuyên về tổng lãnh chính cục, ta kêu hẳn trả lời mậu dịch có gì sai? Tìm nhân tài, nhưng lại không cần nhân tài, đó là bi ai lớn nhất của nhân tài! Ta dụng hai sở trường của hai thuộc hạ tới trả lời vấn đề của người không phải là để bọn họ phát huy đúng sở trường sao?

Đỗ Trần hỏi Francesca, lại cười nói:

- Francesca hội trưởng, người tinh thông hải dương mậu dịch, am hiểu tác chiến với cây cối, điều này ta không nghi ngờ! Nhưng nếu ta cũng am hiểu... vậy ta còn tuyển người làm gì? Mặt khác thật đáng tiếc phải thông báo với người, người vừa rồi trả lời đều rất tốt. Vấn đề hỏi ta cũng tốt, nhưng, biểu hiện vừa rồi của người, thành Duerkesi của ta đều có người làm được, cho nên... thành Duerkesi chúng ta không cần người.

Francesca nhướn mày, trong lòng hiểu đây là phép khích tướng của Đỗ Trần, nhưng nhìn lại xung quanh, các đệ tử không có nghĩ vậy, bọn họ nghĩ, a, Francis nói có đạo lý, Francesca là vô dụng.

Là vô dụng...

Ba chữ này như là cương châm đâm vào ngực Francesca, để cho nàng đau đớn, vô cùng không cam lòng.

Đỗ Trần đứng dậy, nhìn một vòng các đệ tử, tổng kết:

- Chư vị học đệ học muội còn không có chính thức tiến vào chính trường, giờ phút này chỉ nhìn đại ngộ cao thấp đánh giá. Nhưng ta là sư huynh tốt nghiệp nhiều năm nói cho các người một câu. Sau khi tốt nghiệp, lão bản tốt cùng với đại ngộ là trọng yếu hơn hết thảy! Nếu các người gặp một lĩnh chủ như hội trưởng Francesca, cái gì cũng biết, cái gì cũng có thể tự mình giải quyết, không cần các người hỗ trợ... vậy là bị ai của các người a.

- Ba!

Chẳng biết ai đã vỗ tay trước, liền sau đó tiếng vỗ tay như núi đổ biển gầm vang lên, với thân phận của Đỗ Trần nói ra lời này, thật sự là dễ dàng khiến cho mọi người đồng tình! Đây là ai? Học trưởng sau mấy năm tranh đấu nói lại kinh nghiệm cho học đệ, học muội.

Đỗ Trần cười nhẹ giơ cao hai tay, bình tức tiếng vỗ tay, lại cười nói:

- Với ý nghĩ của chư vị, hẳn là đã nhìn ra. Đúng vậy, ta hôm nay muốn một người, mang tới thành Duerkesi một nhân tài độc nhất vô nhị - Người sao, người khác muốn người làm gì? A a, nếu chư vị có thể chứng minh cho, người có năng lực mang tới cho thành Duerkesi những thứ mà người khác không thể, vậy Francis sẽ dùng Á Long liền cung thỉnh người tới thành Duerkesi - nghi người không dùng người, dùng người không nghi ngờ người, dụng người phải tận dụng, đây là nguyên tắc chiêu sinh của Francis ta! Kế tiếp là ai tới?

- Ta tới.

Lập tức có người lớn tiếng hô lớn như sơn khiêu hải gầm vọt lên.

- Chờ chút.

Francesca âm trầm nghiêm mặt cản hẳn lại:

- Ta đối với người vô dụng nên bị đào thải sao?

Đỗ Trần thật đáng tiếc lắc lắc đầu:

- Xin lỗi, người không triển hiện ra thứ mà ta hy vọng thấy được.

Francesca lại ngẩng đầu lên:

- Francis, ta có thể khiến thành Duerkesi của người trong vòng 10 năm phú thuế bội tăng, quân lực cường thịnh, dân cư sung doanh, trở thành đệ nhất thành trì trên đại lục Einstein! Điểm này... ngoài ta không ai có thể làm được.

Nha đầu này khẩu khí thật lớn, nếu Liya nói vậy, hơn nữa với vô hạn kim tệ của giáo đình trợ giúp, vậy Đỗ Trần tin tưởng Liya có thể làm được, nhưng Francesca... năng lực của nàng thật sự mạnh tới mức vượt quá trình độ của Liya sao?

Đỗ Trần suy nghĩ một chút, cười nói:

- 10 năm...

Hắn vốn muốn nói 10 năm quá ngắn, người nếu nói hai mươi năm có lẽ ta tin người, nhưng Francesca đột nhiên cắt lời Đỗ Trần:

- Năm năm! Không, ba năm, ba năm ta có thể làm được, Francis, người dám dụng ta thử một lần không?

Đỗ Trần trong lòng "A" một tiếng, nha đầu kia cũng quả nhiên là đại mẫu quật lư a!

- Francesca tiểu thư, với thân phận của nàng...

- Ta lập tức thoát ly quan hệ với gia tộc! Francis, quản lý một tòa thành không thể nói mấy câu là rõ ràng, người... muốn thử dùng ta không?

- Cái này... được rồi, chiêu sinh cả ngày, Francesca học trưởng thật là người vĩ đại nhất trong những người này! Như thế này đi, trước tiên thử dùng một năm, một năm này không cho người tước vị gì, lương bốn phát một nửa. Nếu hiệu quả tốt, ta tiếp tục dùng người, cho người chuyên chính! Nhưng nếu người không có năng lực...

- Loại tình huống này sẽ không phát sinh.

Đỗ Trần cười híp mắt nhắc tay:

- Vậy xin làm thủ tục, thu thập hành lý đi.

Francesca cho dù bị lừa, nàng có thể tùy thời bỏ đi - nhưng nàng vào đồ thành, còn muốn đi, lão thái thái gia tộc St. Darke sẽ buông tha cho nàng sao? Dích xác, Francesca cũng có thể không xuất lực, thậm chí gây tai họa cho thành Duerkesi - nhưng trước mắt mọi người, mấy ngàn người đều nghe rõ nàng muốn trong vòng ba năm biến thành Duerkesi thành đệ nhất thành trị tại Einstein, Francesca căng da mặt, nàng dám không xuất lực sao?

Đỗ Trần lại vỗ rương tiền:

- Kim tệ này ta lưu lại, ba năm sau nếu người thật sự có thể làm như lời hứa, vậy nó là của người.

Xong, Đỗ Trần mang kim tệ đi, chỉ chiêu lãm một Francesca.

Glagins nói qua, trong Văn Thần ngũ gia thì những kẻ trẻ tuổi không phục Đỗ Trần do Francesca cầm đầu, bắt Francesca, thành công chuyện này, thậm chí Francesca sẽ thay Đỗ Trần bãi bình bọn người trẻ tuổi.

Quả nhiên, khi Francesca đi lập tức có mấy người trẻ tuổi khí độ phi phạm lập tức đi theo, mặt ngoài là vì mấy câu nói của Đỗ Trần, nhưng thực tế là những người này là của Văn Thần ngũ gia, Đỗ Trần mặc dù trong lòng biết rõ, nhưng cũng không có nói ra.

Thôi thúc bọn họ lưu lại một phen, trực tiếp gọi bọn họ đi tìm Francesca báo cáo. Không thể không nói, Văn Thần ngũ gia quả nhiên đưa ra lượng lớn máu mủ a. Bản lãnh của mấy người trẻ tuổi này... ít nhất năng lực của Chesini bây giờ còn không thể khạo hạch bọn họ, ngược lại bị bọn họ nói xong cứng họng không trả lời được.

Khi Chesini cùng Martin xử lý sự việc, Đỗ Trần đi tới hậu hoa viên, nhìn đồng hồ, còn chưa tới mười phút.

Bairu ngồi trên thạch đài mặt vô biểu tình, mà Thomas gấp đến độ đi vòng quanh, miệng không ngừng lẩm nhẩm gì đó, xem ra quả nhiên có chuyện không nhỏ a.

Đỗ Trần cười, mắt nhìn Thomas hồn nhiên, nói:

- Bairu lão ca, hai vị vội vã cầm trong tay thủy tinh mặt lệnh tới, là Ma tộc có động hướng mới a?

Bairu do dự một chút:

- Thomas đầu thần là truyền lệnh chính sứ, ngài nói đi, ta bổ sung.

Thomas khó khăn nhảy dựng lên, vỗ mạnh vai Đỗ Trần:

- Lão tử không thích nói nhảm, Francis, giáo hoàng bệ hạ lần này kêu người...

Bairu xen vào:

- Là mệnh lệnh, với danh nghĩa thần thánh liên minh hạ lệnh, chỉ cần là nhân loại, không thể cự tuyệt.

Thomas trừng mắt với Bairu, lại nói:

- Nguyên do của lão đại là - Francis giáo phụ, đại đương gia Kinh Ưc Cốc ngày tháng sống không còn nhiều, đến lúc đó Kinh Ưc Cốc nhất định đại loạn, người phải tức khắc bố trí nhân thủ, nhân cơ hội này tiêu diệt Kinh Ưc Cốc.

Đỗ Trần nghe được trong lòng rộn ràng, chính mình đang muốn lợi dụng Giáo hoàng sử dụng danh nghĩa Thần thánh liên minh để hạ chiếu thư tới Kinh Ưc Cốc. Hôm nay, thần thánh liên minh mặc dù phân tán, các đại vương quốc đối với giáo hoàng chỉ là bằng mặt. Nhưng có chiếu bài này, Đỗ Trần có thể đại nghĩa lăm lăm tấn công Kinh Ưc Cốc.

Bất quá, Đỗ Trần trong lòng chợt động - đạo chiếu mệnh này có nhiều điểm đáng nghi.

Thứ nhất, hướng Kinh Ưc Cốc tuyên chiến cũng chỉ là bí mật cấp thủy tinh, chẳng lẽ cần phải có hai đại giáo phụ cùng đến truyền lệnh?

Thứ hai, Kinh Ưc Cốc mặc dù là nơi tập trung ác nhân toàn thiên hạ nhưng bọn họ luôn trốn trong cốc, không ra ngoài gây chuyện. Vậy giáo hoàng chủ động chọc vào Kinh Ưc Cốc để làm gì?

Cuối cùng, giáo hoàng vì sao hết lần này tới lần khác đẩy cho Francis? Giáo đình tam đại chủ chiến đấu thần, các võ quan của các đại giáo khu chọn một người chẳng phải thích hợp hơn mình ư?

Nghĩ tới đây, Đỗ Trần không tỏ vẻ khác lạ gì, xoay người thưởng thức mùi hoa ưu nhã trong vườn, nhân nhã đi dạo bộ dạng thích ý vô cùng.

Bairu cười khổ, tựa hồ muốn nói Francis không có ngọc, không thể dễ dàng tiếp nhận chiếu thư. Thomas mặc kệ hết thảy, tiến lên nắm chéo áo của Francis:

- Tiểu tử người còn ngấm hoa? Tiếp lệnh a!

Đỗ Trần không để ý tới Thomas, quay đầu nhìn Bairu một chút:

- Lão ca, mình nhân không nói ám thoại.

Bairu cười nói:

- Đấu thần Thomas, để ta và Francis lão đệ nói mấy câu, người trước tiên buông tay ra đi!

Hắn vuốt mái tóc dài màu vàng, cười ha ha đẩy Thomas ra.

- Lão đệ chắc muốn hỏi, nguyên do tại sao hai chúng ta lại tới đây truyền lệnh sao? A a, kỳ thật rất đơn giản, lúc này đây nhiệm vụ tối cơ mật cấp thủy tinh, ta không có quyền biết. Vì vậy sau khi lão đệ tiếp lệnh, đấu thần Thomas sẽ mật đàm với lão đệ. Ta được giao nhiệm vụ từ người tiếp lệnh, sứ mạng lần này giáo hoàng giao cho ta là giám quân, giúp đỡ ngài hoàn thành nhiệm vụ, tích chút công đức. Mà Thomas theo đến đây là làm liên lạc quân, giúp người xử lý hậu cần, thỉnh báo thượng cấp.

- Giám quân?

Đỗ Trần nhướng mày!

Bairu giải thích:

- Không nên hiểu lầm, giám quân chuyện này liên quan tới luật lệ của giáo đình, lão đệ có thể tìm hiểu trong giáo đình chiến sử và pháp điển. Ta giám quân tuyệt đối được pháp điển cho phép, mà cũng không nhằm vào ngài... tất cả mọi hành động, tất thảy do ngài định đoạt, ta chỉ quan sát, không nói lời nào!

Đỗ Trần gật đầu, Bairu còn không dám tự mình nghĩ ra chuyện này. Hắn đem nghi vấn trong lòng ra hỏi:

- Bệ hạ vì sao lại tuyên chiến với Kinh Ưc Cốc?

Bairu kéo Đỗ Trần ngồi ở thạch trên đài, ép tiếng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu - kỳ thật, từ khi bắt đầu mật đàm, cả hoa viên đã tiến vào trạng thái bí mật.

- Lão đệ, ngươi và ta là huynh đệ hợp tác nhiều năm, mọi người là ai trong lòng cũng đã biết, lão ca ta cũng không nói vòng vo. Thần Hoàng Prince cùng với thần thánh liên minh, lão đệ thấy so với thần thánh liên minh hiện nay có gì khác? Nơi này không có ngoại nhân, lão đệ yên tâm nói thật đi.

Đỗ Trần vuốt chóp mũi, thần nhiên nói ra một câu kiếp trước:

- Thần thánh liên minh hiện nay, lòng người phân tán, đội ngũ không dễ dẫn dắt.

- Chính là như vậy!

Bairu cười to, đột nhiên nghiêm sắc mặt:

- Bệ hạ rất không hài lòng với cục diện hiện nay của thần thánh liên minh, chuẩn bị tại Độ Luân thánh sơn, lấy danh nghĩa chống Ma tộc triệu khai sáp huyết minh hội (minh hội cắt máu ăn thề), tái hiện lại quang cảnh thần thánh liên minh của Vạn cổ Thần Hoàng Prince!

Đỗ Trần đầu ngón tay run lên, trong đầu tưởng tượng ra quang cảnh Độ Luân thánh sơn lúc đó, những lời này có ý gì? Chẳng phải là năm đó, Thần Hoàng Prince nhất hô bách ứng, quyền uy vô hạn.

Quả nhiên là trên ức người, một lời đưa ra không ai có can đảm trái lời. Nói trắng ra là, giáo hoàng Samar IV đã không kiềm chế được dã tâm nữa rồi? Không, hẳn chính là muốn làm Thần Hoàng!

Bairu thanh âm như muỗi kêu:

- Đúng vậy, bệ hạ thật là muốn làm Thần Hoàng. Không đối gạt ngại, sau khi ta và Thomas nắm trong tay sát phạt kim bài, đã vì bệ hạ loại bỏ rất nhiều địch nhân. Tuy nhiên vẫn chưa đủ, Thần Hoàng phải được toàn loài người ủng hộ. Nhưng hôm nay loài người còn có 3 đại thế lực trong mắt không có tồn tại giáo hoàng, đó chính là Khung Thương đại lục lão sư tử và tiểu vũ tôn, còn có Kinh Ưc Cốc nữa.

Lão sư tử tự nhiên là chỉ Sư Tâm vương Alonso, mà tiểu vũ tôn là chỉ đối thủ của Alonso quốc quân của Sauber, con vũ tôn Robert, Hook!

Đỗ Trần lạnh lùng cười:

- Nói như thế, bệ hạ muốn danh chính ngôn thuận thu thập Kinh Ưc Cốc, bất quá ta muốn biết chẳng hay chờ ta thu thập xong Kinh Ưc Cốc còn muốn ra lệnh ta sát hại huynh đệ Arthur chăng?

Bairu vội la lên:

- Không, giáo hoàng bệ hạ không có ý như vậy. Trong lý tưởng của bệ hạ, tiêu diệt Kinh Ưc Cốc, Einstein và Yaqin hai khối đại lục cùng cộng tồn với Thần Hoàng. Mà Thương Khung, không đối gạt ngại đó là khối ngành đầu khớp xương, bệ hạ cũng biết không nuốt được, chỉ cần lão sư tử và tiểu vũ tôn để cho bệ hạ chút mặt mũi là xong.

Đỗ Trần nở nụ cười:

- Ta hiểu được, thu thập Kinh Ưc Cốc sẽ là một mũi tên trúng 3 con chim, đầu tiên, thanh trừ mối họa.

Giết gà dọa khỉ, cấp cho quốc quân khắp thiên hạ một cái nhìn, còn lại là việc bệ hạ hẳn tiêu diệt Kinh Ưc Cốc, công lao trời bể, đúng không?

Bairu cười ý tứ:

- Nói trắng ra cũng chính là ý này!

Đỗ Trần một ngón tay vuốt chóp mũi:

- Tại sao lại chọn ta làm chủ soái?

Bairu cười thần bí:

- Phải nói tại sao lại chọn ngài làm chủ soái, ta là giám quân, chuyện này chỉ có Thomas mới biết.

Chỉ là hai câu hỏi khác nhau mà thôi... Đương nhiên là có, Đỗ Trần mắt lóe tinh quang, trong lòng đã có quyết định.

- Xem ra lão đệ người hiểu được, lão ca ta nói qua cho người nghe một chút. Nửa năm sau, ở huyệt minh hội tại Độ Luân thánh sơn, bệ hạ nhất định đăng thượng ngôi vị Thần Hoàng, nhưng vương của Einstein và Yaqin cũng không thể đứng ngoài, bộ máy hành chính của thần thánh liên minh được thành lập, ngoài Thần Hoàng còn có mấy vị nguyên soái và liên minh hội nghị trường. Vương của các nước mặc dù nhất định thừa nhận bệ hạ ở vị trí Thần Hoàng, nhưng khả năng bọn họ cũng sẽ cướp đoạt vị trí nguyên soái và nghị trường nói trắng ra là chiếm lĩnh các vị trí hạch tâm, chèn ép Thần Hoàng.

Đỗ Trần hừ giọng:

- Nói như vậy, nửa năm sau ở Độ Luân thánh sơn cục diện xã hội sẽ được sắp xếp lại. Lúc đó, Francis ta địa vị là cái gì phải chăng cũng sẽ được xác định, thật không?

- Đúng vậy, Độ Luân thánh sơn hội, một lần nữa cục diện xã hội sẽ được sắp xếp lại. Đến lúc đó, chẳng những lão đệ ngài mà ngay cả ta và Thomas tại xã hội địa vị cũng được xác định.

Bairu trong mắt tràn ngập cuồng nhiệt với quyền lợi:

- Lão đệ, giáo hoàng bệ hạ không muốn chứng kiến sự bất thường xảy ra trong hội nghị, nhất định an bài thân tín tại đại hội cướp đoạt vị trí nguyên soái, đại nghị trường... bệ hạ muốn người, ta và Thomas từng bước đăng thiên, nắm giữ các vị trí đại nguyên soái, đại nghị trường, đối với chúng ta cũng làm chút việc cho lão nhân gia xuất ra lý do a.

Đỗ Trần cười ý tứ:

- Kinh Ưc Cốc tập trung ác nhân toàn thiên hạ, diệt Kinh Ưc Cốc chính là có ân với toàn thiên hạ, bằng vào uy vọng tiêu diệt Kinh Ưc Cốc thì có thể danh chính ngôn thuận từng bước đăng thiên... bệ hạ, hảo tâm tư a!

Trong lòng hần thềm nghĩ, Bairu, người còn có nửa câu sau sao chưa nói đi? Tiêu diệt Kinh Ưc Cốc, đích xác chỗ tốt nhiều hơn, xuất binh chính là thành Duerkesi ta, tổn thất chính là quân đội của ta! Giáo hoàng cử ta tức là cho ta một chút điểm đầu, nhưng lại mượn Kinh Ưc Cốc làm giảm thực lực của ta, tránh việc ta bành trướng lực lượng! Đồng thời, ta nếu nhận việc này thì tại Độ Luân thánh sơn hội phải ủng hộ hần lên Thần Hoàng - hảo tâm tư a.

Kế tiếp, để chắc chắn rằng ta sẽ không thôn tính Kinh Ưc Cốc, lực lượng lại bành trướng, mà mục tiêu lớn nhất là làm suy yếu ta, Bairu phải nói - đối với Kinh Ưc Cốc, không thể lưu người sống.

Bairu vỗ vỗ vai Đỗ Trần, đôi mắt vẫn cuồng nhiệt như trước, thanh âm đầy dụ hoặc:

- Lão đệ, suy nghĩ một chút đi, tiêu diệt Kinh Ưc Cốc, ba chúng ta chính là đại công thần của loài người. Ngày sau chính chúng ta trong thần thánh liên minh là đại nghị trưởng Bairu, đại nguyên soái Thomas, thủ lĩnh thần thánh liên minh đại nguyên soái, thần tử Kean vương, thánh Francis tôn miện. Diệt cỏ phải diệt tận gốc, được rồi, bệ hạ yêu cầu một người cũng không được lưu lại, Kinh Ưc Cốc không thể có người sống.

Đỗ Trần vuốt mũi, nở nụ cười, sau đó đi vào.

- Ngày mai, trước khi trời sang ta sẽ cho người câu trả lời thuyết phục!

Bairu đột nhiên sững sốt chau mày:

- Francis, ta đã đánh giá thấp người.

Thomas ngạc nhiên nói:

- Người đang nói cái gì thế?

- Ai, huynh đệ, người chính là vẫn còn không hiểu được a! Bệ hạ muốn làm một giao dịch với Francis cấp cho Francis một ít quyền lợi, cho hần vị trí cao tại khổ luân minh hội! Mà Đỗ Trần thần ngoài việc ủng hộ bệ hạ lên Thần Hoàng, đồng thời còn muốn Francis gánh chịu tổn thất khi tấn công Kinh Ưc Cốc Francis đứng trước mối lợi lớn này cũng không có lung lay, khó đối phó a!

Trở lại tân quán, Đỗ Trần ra lệnh đình chỉ hết thấy các cuộc chiêu đãi. Yêu cầu triệu tập khẩn cấp tất cả thành viên chủ chốt tại phòng ngủ để thương thảo có đánh Kinh Ưc Cốc hay không?

Bất quá, bởi vì có một số người mới mà trung tâm là Francesca, mặc dù Đỗ Trần có danh nghĩa là cứu thế chủ bảo trợ, nhưng dù sao Francesca cũng là đại tiểu thư gia tộc St. Darke, cho nên Đỗ Trần hội nghị cũng đưa ra tình huống để lấy ý kiến chung, cuối cùng vỗ bàn nói:

- Đánh hay không đánh, mọi người nói một câu đi!

Không biết nói sao, Đỗ Trần nhìn mọi người trong lòng chợt nhớ tới Liya nữ vương mãnh liệt ai, trước kia gặp chuyện như thế này đều là Liya ngay câu đầu tiên giải quyết, nào phải triệu khai hội nghị bàn tròn cao nhất? Mẹ kiếp, Đỗ Trần đột nhiên toát ra một ý niệm trong đầu ta đi bảo Liya quay lại bên mình?

Nghĩ tới đây, Đỗ Trần tự mình trước hết nở nụ cười, bất quá không có Liya quả nhiên là không quen.

Hội nghị lặng lẽ, không ai có ý định phát biểu đầu tiên Trước tình cảnh như vậy, Đỗ Trần đợi một lát sau, mày càng nhíu lại, ngón tay chỉ Francesca:

- Francesca tiểu thư, làm tân quan viên Đỗ thành, chẳng lẽ ngươi không muốn triển hiện chút năng lực sao?

Francesca đang ngồi đối diện Đỗ Trần, mặc dù ngụ ý rằng mình là một thành viên ngang hàng trong hội nghị, yên lặng lắng nghe... Nhưng nhìn thế nào, mọi người đều thấy nàng đang ngồi ghế chủ trì hội nghị.

- Tại kỳ vị, mưu kỳ chánh! (vị trí nào, mưu lược đó)

Francesca nhíu lông mày 1 cái:

- Ta một là chức vụ cụ thể chính thức cũng không có đảm nhiệm, hai là không biết tiềm lực của thành Duerkesi đến đâu, ba là không rõ tình hình của Kinh Úc Cốc. Tất cả ta đều không biết, lĩnh chủ đại nhân bảo ta mở miệng như thế nào đây? Nói trắng ra, muốn ta làm việc, trước tiên phải cho ta thực quyền.

Mẹ kiếp, Liya năm đó bị ta đẩy đi làm hỏa đầu quân cũng không hề có một câu oán thán, người kêu cái gì! Đỗ Trần trong lòng thở dài. Quên đi, Liya chỉ có một, không thể yêu cầu mỗi người đều cũng như Liya, mọi việc đều tương tâm tương ý với chính mình... Hôm nay nhân chuyện này cũng nên an bài cho Francesca một chức vụ.

Đỗ Trần hỏi:

- Chesini, người đảm nhiệm việc tuyển người. Người cho rằng Francesca tiểu thư thích hợp đảm đương chức vụ gì?

Chesini đột nhiên mặt đỏ bừng:

- Đại nhân, ta thật sự tài không bằng Francesca tiểu thư, nên thật sự không dám luận bàn, bất quá ta nghĩ... nàng hẳn là có thể thay thế chức mà Liya tỷ tỷ lưu lại.

- Tốt lắm, nội nhật trong ngày hôm nay cho Francesca tạm nắm giữ chức nội vụ đại tổng quản thành Duerkesi? Đỗ Trần nhấn mạnh chữ "Tạm", dù sao thì năng lực Francesca không có trải qua thực tiễn chức mình, trước tiên thử xem, nếu không được ta ngay lập tức bãi bỏ người.

- Nội vụ đại tổng quản?

Francesca nhướng mày:

- Chesini, lập tức nói rõ ràng kết cấu hệ thống hành chính của thành Duerkesi!

- Được, hệ thống hành chính Thành Duerkesi chia thành 3 ti, hai quân một bộ tham mưu. Nội vụ đại tổng quản quản lý 3 ti nội chánh, thủ nhân quân phòng ngự do Đỗ Đức tướng quân một người thống soái. Mà ba ti phân biệt là...

Chesini hoàn toàn nói hết, chỉ là hẳn không có nói thông tin gì đặc biệt. Đỗ Trần lưu giữ hai ngàn quân đội Ma tộc gia tộc Brockman, bất quá đây là tuyệt đối cơ mật, Chesini căn bản không biết, cho nên cũng không có nói ra.

Francesca nghe rõ kết cấu hành chính của thành Duerkesi, cười một tiếng:

- Người nào đã xây dựng nên loại kết cấu này? Cơ cấu rắc rối, nhân sự rườm rà... Linh chủ đại nhân, ta yêu cầu tiến hành cải cách hành chính. Bộ tham mưu bên trong phủ thành chủ không thay đổi, hành chính và kiểm soát quân đội đều một người ra lệnh, đều do ta quản lý, là tổng nhiếp quân chánh yếu vụ!

- Ba!!!

Đỗ Trần đập bàn đứng lên, người tiểu nha đầu vừa lên lại muốn nắm tất cả quân quyền của lão tử, điên chẳng?

Đỗ Trần trong lòng rõ ràng, Francesca thật ra không có ý chuyên quyền soán vị, chỉ là muốn đem hết thầy không chế, dễ dàng thi hành chính sách của nàng. Chánh lệnh nhất thống, như vậy mới có thể đạt thành, vậy 3 năm đầu tiên thành ước định như vậy! Vốn Đỗ Trần cũng không ở thành Duerkesi nhiều, điều làm hấn phát hỏa chính là hai sự kiện - Francesca muốn quân quyền và muốn thay đổi những thể chế hành chính mà hấn và Liya một tay xây dựng.

Francesca giương mắt cười lạnh nói:

- Linh chủ đại nhân, không phải nghi người thì không dùng người sao? Như thế nào lại do dự chứ? Nếu người không có phân quyền lực này, chúng ta đây ba năm đầu tiên thành hiệp định, nếu là không thể đạt thành... Không nên trách ta.

Đỗ Trần vuốt chóp mũi, cười nói:

- Quản lý nội chánh, người muốn nắm ta cũng không quản! Quản lý quân quyền, người nếu có bản lãnh thì đi gặp Đỗ Đức mà bàn luận ta giao quân quyền cho người cũng không có vấn đề gì!

Hừ, muốn lấy quân quyền của Đỗ Đức? Tổ tiên St. Darke của người còn chưa nắm chắc, tiểu nha đầu, chờ bị Đỗ Đức thu thập đi!

Francesca gạt đầu:

- Có thể, Chesini ghi chép thành Duerkesi hủy bỏ tam ti, gọi Đỗ Đức tới thủ lĩnh thành chủ cùng ta giao cát quân quyền, tái cải kiến tổng đốc phủ.

Giờ khắc này, Francesca tự tin vô cùng. Nghĩ thầm tự mình nhất định có thể còn hơn Đỗ Đức, nắm trong tay quân quyền! Bất quá rất đáng tiếc, mấy ngày sau Francesca đi trước tới thành Duerkesi nhìn thấy quân trận của Đỗ Đức, cũng cùng hấn liên tiếp tiến hành mười lần đối kháng diễn tập. Francesca hiển nhiên phát hiện, nguyên lai trên thế giới đương nhiên tồn tại người mà nàng ngay cả bóng lưng cũng không có thể nhìn thấy, quả thật là cao.

Bởi vì sự tồn tại của Đỗ Đức, Francesca không thể như nguyện nắm trong tay quân quyền thành Duerkesi, không thể trở thành tổng đốc quân chánh thành Duerkesi! Vậy hệ thống hành chính của thành Duerkesi hôm nay có biến đổi Francesca là thủ lĩnh đại thần nắm giữ nội chánh, Đỗ Đức nắm trong tay quân quyền, Martin nắm giữ bộ tham mưu, thêm vào đó thủ hạ trung thành của Đỗ Trần - Dịch Cốt nắm giữ Đỗ Trần thần giáo, cùng với Brockman gia tộc như hạch tâm của Ma tộc.

A a, hình như có chút thiếu sót? Còn có trấn York, thông tin tình báo tất cả các nhà hàng cho đến đồ trường trên khắp tam đại lục đều đưa đến thành chủ phủ, quản lý thông tin này là Tuyết Bỉ nhân của chúng ta, Harry tiên sinh.

Không có quy củ thì không thành hệ thống, có các quan viên, xử lý xong hệ thống hành chính, "Thế lực lớn" của Đỗ Trần mới chính thức đứng lên.

Francesca cơ bản hiểu rõ tình huống của thành Duerkesi từ khi Đỗ Trần tiếp nhận thủ lĩnh đại thần ẩn tín. Nàng đứng dậy lẳng thanh nói:

- Ngôn quy chánh truyện, giáo hoàng ra lệnh cho chúng ta tấn công Kinh Úc Cốc, mặc dù tình hình Kinh Úc Cốc không rõ, nhưng cuộc chiến này chúng ta lấy đại nghĩa vì loài người, còn có giáo đình toàn lực tương trợ, thắng lợi hoàn toàn có thể đoán trước, vậy đánh hay không đánh, mấu chốt nằm tại được - mất.

Đỗ Trần gạt đầu, đánh hay không đánh hiện tại ngang nhau, đầu tiên chính mình trong lòng không thể nói - đánh Kinh Úc Cốc dám chắc là một đại việc thiện, đại công đức.. quẻ thứ năm chỉ còn lại có nửa đoá cuối

cùng, mặc dù pháp bảo như thói thường đã mất tích nhưng một khi tự mình tiêu diệt Kinh Ưc Cốc, chắc chắn quả thứ năm kia sẽ nổ hoàn toàn, đến lúc đó thì kiện tổ hợp pháp bảo thứ 5 chắc chắn xuất hiện, thực lực bản thân ít nhất cũng là thập nhị cấp.

Đỗ Trần trong lòng trên thực tế có khuynh hướng khai chiến, nhưng bây giờ hắn không còn giống như ngày xưa, hắn có gia nghiệp lớn, thành Duerkesi đã trở thành chỗ dựa không thể bỏ qua - không có thành Duerkesi chống đỡ quân lực, đợi Margaret thương thế khỏi hẳn, phái hơn mười vạn Thảm Thủy Khô Lỗi binh đoàn tới đại lực truy giết hắn và Tuyết Cơ thì phải làm sao? Cho nên Đỗ Trần trong lòng nghĩ chính là, có thể cho giáo hoàng lợi dụng mình làm tiên phong, nhưng nếu chính mình tổn thất quá nhiều thì quên đi...

Francesca nói cũng đúng ý của Đỗ Trần!

Francesca lại nói:

Cho dù không có mệnh lệnh không để cho ai sống sót của giáo hoàng thì ta cũng không nên vọng tưởng có thể làm cho Kinh Ưc Cốc đầu hàng thành Duerkesi. Thu phục được ác nhân thành này thì người trong thiên hạ cũng đều đối nghịch chúng ta, uy tín mất hết! Cho nên chúng ta đánh thắng được Kinh Ưc Cốc, thật sự làm người trong thiên hạ đối với chúng ta sùng kính, còn có nửa năm sau tại khổ luân minh hội tính kế tranh giành địa vị xã hội.

Francesca ánh mắt lại hướng về Đỗ Trần:

- Về phần chúng ta sẽ mất đi cái gì... Trước hết mời linh chủ đại nhân nói một câu tình huống của Kinh Ưc Cốc.

Đỗ Trần nhíu mày:

- Theo như lời của Adams và tình báo ta nắm giữ thì Kinh Ưc Cốc có tám vị đương gia, một người đã chết là Constantine, một người bí hiểm là đại đương gia. Trong bảy chủ nhân thì có chỉ ít hai người là thập cấp đầu thần -Thomas và Sát, mặt khác năm vị đương gia còn lại cũng đều là cao thủ cửu cấp! Mà Kinh Ưc Cốc phát triển ngàn năm, thực tế là một tòa đại thành, dân cư không dưới hai mươi vạn! Hơn nữa trong cốc không có các thế lực cường quốc cho nên nhất định không phải là quân ô hợp, không thể đánh giá thấp được đối thủ mạnh mẽ này.

- Hai mươi vạn dân cư?

Francesca nhướng mày:

- Kinh Ưc Cốc có bối cảnh đặc thù, bọn họ sống trong hòa bình nên nguồn lực rất lớn! Nói như thế, chúng ta muốn dụng 3 vạn thú nhân viễn chinh, đối kháng với 10 vạn đại quân địch chiếm ưu thế về địa lý a...

- Đông, đông!!!

Đỗ Trần đầu ngón tay gõ bàn, cười nói:

- Tình huống cơ bản đôi bên cũng đều nói rõ rồi chứ, ta không cần nghe quá trình phân tích, cho ta một câu nói được rồi, đánh hay là không đánh?

Francesca hung hăng vỗ bàn:

- Đánh, thành Duerkesi tuyệt không thể mang danh khiếp chiến.

Đỗ Trần trong lòng đột nhiên thở dài, quả nhiên là tính cách lãnh đạo quyết định tổ chức a, trước kia có Liya, quyền lợi thành Duerkesi được đặt lên đầu tiên trước, mất mặt cũng phải kiếm chỗ tốt, có thể tính là vương đạo. Còn Francesca chủ trì đại cuộc, ba vạn đánh với mười vạn quân nguyên nhân lớn nhất đương nhiên là vì không thể khiếp chiến?

Bá đạo, tuyệt đối bá đạo!

Francesca nhẹ nhàng thu bàn tay, cười nói:

- Linh chủ đại nhân, người không cần lo lắng, ba vạn đánh với mười vạn thì không có cách nào thủ thắng, nhưng trận này là trận chiến đầu tiên, hậu duệ của thần mặt trời tuyệt sẽ không cho phép nó thất bại! Lời

này nói ra, ý tứ là người yên tâm, đánh một trận cho dù người thua không dậy nổi thì gia tộc St. Darke của chúng ta cũng nhúng tay vào giúp người thủ thắng!

Đây là một câu nói cho Đỗ Trần an tâm. Hần bĩu môi:

- Francesca các hạ không cần lo lắng như thế, Chesini, nói cho thủ lĩnh đại thần chúng ta biết thái độ của thành Duerkesi?

Chesini bắt đầu dĩ lắc đầu:

- Đại nhân, Đỗ Đức tướng quân phiền muộn quá lâu rồi, mười vạn đủ cho tướng quân phát tiết sao?

Kỳ thật, để đối phó với Kinh Úc Cốc còn có một biện pháp tàn nhẫn nhưng cực kỳ dứt khoát, đó là sử dụng lôi hỏa chích viêm pháo, trực tiếp biến chỗ này thành bình địa.

Lôi hỏa chích viêm pháo này, diện tích công kích bao trùm vô cùng lớn, cuối cùng mặc dù dám chắc có mấy cao cấp đầu thần thoát được chạy trốn, nhưng đến lúc đó Đỗ Trần và Tuyết Cơ phong tỏa bên ngoài, sử dụng Andy kiểm soát, nói chung đến vài phần là có thể tiêu diệt Kinh Úc Cốc, nhưng Đỗ Trần không dám dùng biện pháp này.

Một là, Đỗ Trần không muốn vì cuộc chiến này mà lộ ra lôi hỏa chích viêm pháo, giấu giữa rừng, lời đồn rất nhiều, sẽ làm cho các phương thế lực nhất định kiêng kỵ. Hai là, muốn sử dụng Lôi hỏa chích viêm pháo cần có Adams, vạn nhất hần rời ra khỏi sự bảo vệ của tiểu Đỗ Đình dưới mặt đất, đưa Xích Quân tới thì biết làm sao? Cho nên Đỗ Trần không phải vạn bất đắc dĩ thì sẽ không sử dụng Lôi hỏa chích viêm pháo.

Hội nghị chấm dứt, Đỗ Trần cười nói:

- Tốt lắm, ngày mai ta sẽ cho Bairu một câu trả lời thuyết phục, bất quá trước tiên ta nói rõ một chút, ta còn muốn giải cứu một vạn rưỡi bình dân, đến lúc đó, Thomas đừng hòng chạy, để cho Andy giám sát! Những người khác trong Kinh Úc Cốc... ta sẽ tự thân giết!

481. Tiền Chiến Lôi Vân

Ngày thứ hai, Đỗ Trần từ trong tay Bairu tiếp nhận thủy tinh mật lệnh của giáo hoàng, lập tức trở về thành Duerkesi chỉnh quân chuẩn bị chiến đấu! Nhưng đối với chiến sự, mấy vạn đại quân cũng không thể trong vòng một hai ngày có thể thúc đẩy. Lương thảo mang theo, chiến khí mà hợp, xuất chinh động viên... nhiều chuyện khiến Đỗ Trần phải nghĩ, Francesca một mặt cải tổ hành chính Đỗ thành, một mặt cùng Đỗ Đức so bì năng lực quân sự, có thể nói, thành Duerkesi quân chính hai mặt đều tiến vào chuẩn bị chiến đấu dồn dập.

Lúc này thì, tình báo trước cuộc chiến của giáo đình cuộn cuộn không dứt thông qua Thomas đưa tới tay Đỗ Trần, đầu tiên là vị trí Kinh Úc Cốc, phải nói rằng, công tác giữ bí mật của Kinh Úc Cốc phi thường nghiêm cẩn, ngay cả Adams là thân tín của tam đương gia, cũng chỉ biết Kinh Úc Cốc ở phía đông bắc Einstein, tại đây Phiêu Tuyết Sơn trải dài ngàn dặm, cụ thể ở đâu thì... sợ rằng chỉ có mấy vị đương gia trong cốc mới rõ - Kinh Úc Cốc có quy củ, chỉ có đương gia mới có thể có quyền "Mở mắt" tiền xuất cốc.

Bất quá, giáo đình hy sinh lượng lớn nhân viên tình báo, cuối cùng tìm hiểu ra một phạm vi cụ thể, một khi chiến dịch nổ ra, giáo đình sẽ dụng phi hành thú mang quân đội vây kín phạm vi này, sau đó tìm tòi, chuyện khai chiến là của Đỗ Trần.

Ngay khi Đỗ Trần toàn lực chuẩn bị chiến tranh, đông bắc Einstein, Phiêu Tuyết Sơn.

Hai người đi nhanh trong nơi băng thiên tuyết địa, nhưng phía sau, trên tuyết, không có lưu lại dấu chân. Một người thú diện trọng giáp, người còn lại là lão già mặc áo đen, bọn họ đi tới dưới một vách núi đen đóng băng, hắc bào nhân nhìn lên mộ địa rách nát trên vách núi đen, buồn bã thở dài.

- Sáu mươi năm rồi, ta Ziege rút cuộc về nhà! Thần Hoàng mộ địa tại Trát La Sơn vẫn như trước, mật đạo Kinh Úc Cốc vẫn như trước, nhưng người... đã già rồi.

Ziege nhìn cảnh sắc xung quanh Phiêu Tuyết Sơn, đôi mắt già bất giác lưu lại hai hàng lệ... nỗi nhớ quê hương, rời nhà sáu mươi năm không một lần về, trong lòng tự nhiên trầm loại tình cảm giao nhau. Nhất là

tại mộ Thần Hoàng trên vách núi, năm đó hắn chính ở nơi này bại trong tay Thomas, buộc phải tới Đẩu Thần đảo, ly hương sáu mươi năm.

Thương nhớ một hồi, Ziege cùng Avril biến mất giữa vách núi đen, đi qua một thông đạo rộng lớn, trước mắt trở nên sáng sủa - bên ngoài là băng thiên tuyết địa, bên trong là thế ngoại đào nguyên với hoa nở chìm kêu. Xa xa, một tòa đại thành thị xuất hiện giữa bình nguyên đầy cây cỏ xanh tươi, cỏ phác trắng lẹ, trên cửa thành còn tấm bảng - Kinh Úc thành.

Nguyên lai, Kinh Úc Cốc giống như Thâm Thủy Hồ, là một thiên ngoại thiên tiếp giáp Tánh Mạng thụ.

Đi qua bình nguyên rộng lớn tới cửa thành, Ziege gặp ngay một lão đầu đi lên đón tiếp:

- Sát thiếu chủ! Ngài đã trở lại, vị này là... hắn kinh ngạc nhìn thoáng qua Ziege giấu mình trong hắc bào.
- Hắn là bằng hữu của ta, không nên hỏi hắn.

Avril gật đầu rồi cùng đi với Ziege vào trong thành. Nhưng vừa đi vài bước, Ziege đã quay đầu nhìn thoáng qua lão đầu nọ, thấp giọng hỏi:

- Avril, Womar sao lại ở chỗ này?
- Ôh? Sư bá ngài biết lão Woma? Hắn mới vừa vào cốc hơn một năm a.
- Womar là thủ mộ của thánh sơn thú tộc, năm năm trước lúc ta tế điện vô danh anh hùng đã gặp mặt hắn, hắn sao lại nhập cốc.

Avril cười nói:

- Sư bá có điều không biết, năm trước Bowness tập kích Đại Hạp cốc Auerbach, Ma tộc lại hiện ra nhân gian. Lão Womar lo lắng mộ anh hùng được hắn coi sóc bị Ma tộc phá hư, nên mang theo bài vị của các vị anh hùng chạy tới Phiêu Tuyết Sơn, chuẩn bị tị thế ẩn cư. Nhưng lão không chịu được hàn khí của Phiêu Tuyết Sơn, hôn mê ở phụ cận mộ Thần Hoàng tại Trát La Sơn, ta thấy lão đáng thương, cứu lão trở về. Ngài yên tâm, vị lão nhân này không tranh với đời, càng thế cả đời không rời khỏi Kinh Úc Cốc, không có chuyện gì đâu.

Ziege ân một tiếng liền không để ý tới nữa, nhưng cửa thành vừa hạ xuống, lão Womar cười híp mắt nhìn bóng lưng Ziege...

Lão già này đúng là thủ mộ nhân mà Đỗ Trần đã gặp năm đó tại thánh sơn thú tộc mà đã bàn luận "Vô danh anh hùng mới là anh hùng thật sự".

Đi trên ngõ tắt nhỏ, Avril hỏi:

- Sư bá, hôm nay trong cốc chỉ có tam thúc cùng vài vị trưởng lão đã ẩn cư biết thân phận của ngài, ngài có muốn gặp bọn họ một lần không?
- Vận đổi sao dời, không gặp cũng được! Avril, lúc này đây chỉ có mình ngươi, Thomas, còn có Senna biết ta trở về, hiểu chưa? biến hóa a! Thomas lão tiểu tử này cái gì cũng không nói cho ta biết.

Avril gật gật đầu:

- Hôm nay mấy vị đương gia trong cốc đều không phải mấy vị lúc ngài rời đi, bát đương gia là nhi tử của đại trưởng lão, tính ra, cũng là cháu của ngài, mà thất đương gia...

Sơ lược giới thiệu hiện trạng cơ bản của Kinh Úc Cốc, nhưng chẳng biết vì sao, Avril nhảy vọt qua tam đương gia, cuối cùng mới nói:

- Sư bá, từ khi tam đương gia Constantine mất tích, Kinh Úc Cốc của chúng ta rối loạn.

Ziege không cần nghĩ cũng hiểu được ý tứ của Avril, lạnh lùng nói:

- Tam đương gia phụ trách thống binh quân trong cốc, quyền binh cực lớn, Constantine mất tích, tự nhiên có người đổ mắt vì vị trí này.

Avril cười khổ nói:

- Đúng vậy, vốn sư phụ chỉ định một người tạm thay vị trí tam đương gia, nhưng các vị đương gia khác không phục, nói tam đương gia mới nhập cốc hơn một năm, lại có lai lịch Tử Huyết Nhân không rõ ràng, sao có thể cho ngài vị trí cao? Kết quả, mấy vị đương gia liên thủ bài xích tam đương gia, ngay cả tam thúc là Tử Huyết Nhân cũng nhiều lần làm khó dễ. Ai, sư phụ thân thể ngày càng yếu, cũng không quản được bọn họ...

Ziege nghe được nhú mày:

- Hừ, Thomas này thật không làm nên chuyện, đương nhiên ngay cả đồng bào mình cũng bài xích.

- Tam thúc coi như tốt, hẳn nề sư phụ cũng không có hạ tử thủ. Mà người đồng ý nhất là bát đương gia

Avril tức giận nói:

- Tân tam đương gia có một nữ nhi, dung mạo vẻ đẹp thì Avril bình sinh mới gặp, bát đương gia thấy nhân gia cô nương xinh đẹp, nhờ mấy vị trưởng lão giúp đỡ hẳn bức hôn! Sư bá ngài xem, đây có đúng là quá mức không

Ziege trợn mắt, trong lòng động chân hỏa, con cháu mình làm ra loại chuyện này, lão gia tử cũng không thể nở mày nở mặt được. Lão lạnh lùng nói:

- Cuối cùng thế nào? Bức hôn thành không?

Avril cười nói:

- Không! Cô nương đó cũng lợi hại, nàng kêu thần sủng thao khống xà, trùng, thử, nghĩ (rắn, côn trùng, chuột, kiến) toàn thành, khiến tam đương gia thân thể bị thương vô số. Cảnh đó... vô số người phì cười.

Ziege cũng cười:

- Chắc là thần sủng của cô nương nọ am hiểu tinh thần thao khống... Avril, tân nhậm tam đương gia tên gọi là gì?

Lão gia tử trong lòng chấn động: "Ma tộc, nữ nhi tuyệt mỹ, thần sủng am hiểu tinh thần thao khống.. sao nghe quen tai vậy?"

Cũng quả nhiên, Avril trả lời không ngoài dự liệu:

- Tân tam đương gia tên là Ted, nữ nhi của hắn tên là Helen, mà thần sủng không thường xuyên gặp người, Avril không biết, hình như... gọi là Susan.

- A. ha ha!

Ziege cười quái dị, Avril lập tức hỏi nguyên do, lão gia tử cười nói:

- Quên đi, nói người cũng không biết, trong một lần Ziege ta chiến đấu, chẳng những bị người ta phong bế chân khí toàn thân, lúc đó Francis chỉ có đấu khí nhất cấp coi ta như lão tặc mà thu thập.

Avril đột nhiên trầm mặc không nói gì, cũng không hỏi tới ân oán cụ thể của phụ nữ Ted với sư bá.

Cũng không hề nói gì...

Ziege giật mình, biết mình buột miệng nhắc tới Francis, trước mặt Avril tốt nhất không nên nói tên này, liền xí xóa cười nói:

- Đi thôi, đi gặp sư phụ người, nói vậy Senna cốc chủ đã sốt ruột chờ rồi.

Không lâu sau, Ziege khước mắt rừng rừng đi vào một tiểu viện, Avril thủ vệ ngoài cửa, mơ hồ nghe được tiếng khóc bên trong, không khỏi âm thầm thở dài. Mặc dù Kinh Úc Cốc rất loạn, mấy vị đương gia huyền não không thể nói ra, nhưng có sư bá ở bên người, sư phụ lão nhân gia cũng hẳn được an tâm ra đi...

Lâm chung có người ở bên, chết có là gì? Nếu người đã chết, ai sẽ đứng bên người?

Gia gia tóc bạc thương thương, hay là mẫu thân rừng rừng nước mắt?

Dù sao cũng sẽ không là hắn.

Quân chính thành Duerkesi chuẩn bị sau một tháng rồi cuộc hoàn thành, từ việc giữ bí mật cùng ngoại giao lo lắng, Đỗ quân dựa vào danh nghĩa diễn quân, mang ba vạn thú tộc nô quân tới một hòn đảo tại đại tam giác hải vực. Giáo hoàng không tiếc hết thảy, điều tất cả phi hành thú mà giáo đình có thể vận dụng, tổ kiến không vận quân lớn nhất từ sau Văn Thần đại chiến tới nay, sớm đã tập trung trên đảo.

Lần này tới Phiêu Tuyết Sơn, Đỗ Trần có thể nói là đã mang tất cả gia sản, Đỗ Đức thống quân, Francesca tổng nhiếp đại cục, Dịch Cốt cùng Andy tùy thân, thậm chí ngay cả quản gia Harry là Tuyết Bửu nhân vì quen thuộc hoàn cảnh Phiêu Tuyết Sơn mà đi theo Đỗ Trần xuất chinh. Công tác phòng thủ Đỗ thành giao cho Chesini cùng hai vị lão tổ mẫu, bọn họ đủ để cam đoan hệ thống Đỗ thành vận hành vững vàng.

Sau thời gian gần hai ngày, phi hành thú liền vận chuyển ba vạn đại quân tới phạm vi Phiêu Tuyết Sơn, theo quân lệnh của Đỗ Đức, đại quân lập doanh trại tại chỗ, mà tiền phong đại tướng - Adams lập tức soái lĩnh quân binh tiến hành lục soát gần Phiêu Tuyết Sơn.

Trong trường, mọi người vây quanh một bản đồ thật lớn, Bairu cười nói:

Francis lão đệ, Đỗ Đức tướng quân, đây là bản đồ giáo đình bí chế tuyết sơn, ta không cần nói nhiều, chỉ có một câu - các ngươi coi như ta là giám quân không tồn tại, nên làm thế nào thì làm. Nhưng năm tháng sau chính là minh hội Cullen...

Đỗ Trần liếc mắt nhìn Đỗ Đức vốn định khoe khoang ba tháng sau sẽ giải quyết cuộc chiến, nhưng Đỗ Đức chậm rãi nói:

- Chiến vô thường thế, Kinh Úc Cốc địch tình không rõ, bốn tướng không hứa hẹn khi nào chấm dứt chiến tranh.

Bairu cười hai tiếng:

- Nếu Đỗ Đức tướng quân nói như vậy, ta đây cũng không tiện nói gì, quân sự giao cho tướng quân người! Francis lão đệ, Thomas, phụ cận có một tòa Thần Hoàng mộ địa, mặc dù rách nát, nhưng chúng ta thân là giáo phụ, dù gì cũng phải đi tế bái một phen mới đúng.

Đỗ Trần bĩu môi, Thomas kêu lên:

- Quy củ thật sự nhiều, lão tử không phải thầy bói, không đi.

Thomas không phải văn chức giáo phụ, có thể không đi, nhưng Đỗ Trần lại vướng thân phận phải đi một chút. Từ bản đồ cho thấy, Thần Hoàng mộ địa tọa lạc trên một đỉnh núi tuyết tên là Trát La Sơn, bất quá bên trong mai táng không phải chính thức di thể Prince.

Trên tam đại lục, Thần Hoàng mộ giống như mộ Hiên Viên hoàng đế, vạn vạn ngàn ngàn, căn bản nhiều đến mức đến tột cùng có bao nhiêu cũng không biết. Nhưng nếu cẩn thận nghe ngóng, kỳ thật đều là hậu nhân vì nhiều nguyên nhân mà xây dựng mộ, nói trắng là hai chữ - đồ giả.

Mà thần mộ trên Trát La Sơn có thể là bộ lạc Tuyết Nguyên trước kia dùng để kỷ niệm Thần Hoàng, nhưng sau đó bộ lạc này tiêu vong, để Thần Hoàng mộ địa ở đây cũng rách nát.

Chậm rãi đi lên Phiêu Tuyết Sơn, Bairu đột nhiên cười:

- Lão đệ, chúng ta tới chậm rồi, tôn phụ nhân nhanh hơn chúng ta.

Tuyết Cơ chính tự thân quét dọn lại mộ bị tổn hại rách nát, thần sắc chăm chú, không có một chút chậm trễ, mà tiểu Bối Bối đang ôm một cây chổi lớn, quét quét tuyết đọng, nhưng khuôn mặt tươi cười, nhìn hình dáng, như đang chơi rất vui vẻ.

Bairu cùng Thomas tiến lên tế bái, Đỗ Trần lại đi tới bên người Tuyết Cơ, cười nói:

- Trời lại, nàng sao lại tới nơi này tảo mộ?

Tuyết Cơ chăm chú nói:

- Đây là nơi tôn vinh Thần Hoàng bộ hạ.

Đỗ Trần tức cười không nói gì, bắt quá ngấm lại, bí pháp của Tuyết Cơ là Nguyệt Luân Vũ chính là thoát thai từ Cửu Thần Huyền của Thần Hoàng. Hơn nữa nàng từ nhỏ đã bị Margaret nói Thần Hoàng vĩ đại cỡ nào, tư tưởng sùng bái cỡ nào. Có thể nói đối với Thần Hoàng tôn trọng tới tận xương tủy, hôm nay cử động này cũng không có gì khác thường.

Đỗ Trần đau lòng nhìn thoáng qua hai tay Tuyết Cơ:

- Tâm ý là tốt rồi, băng thiên tuyết địa, chúng ta về...

Tuyết Cơ nghiêm mặt cắt lời Đỗ Trần:

- Đợi lát nữa, thiếp phải thu dọn một lần nữa.

Đỗ Trần há hốc mồm, thầm nói, "Một ngôi mộ mà thôi, có gì đáng giá để thu thập? Cho dù Thần Hoàng thật sự mai táng chỗ này, nhưng một khoa học gia vẫn có thể đào mộ nghiên cứu... đáng giá để tôn trọng thế sao?" Suy nghĩ một chút, Đỗ Trần giấu lời nói trong lòng, xì xòa:

- Alex đâu? Nó không có cùng một chỗ với Bối Bối sao?

Chẳng biết lúc nào, Đỗ Trần học được thói quen nói chuyện có nề nếp trước mặt Tuyết Cơ, mà không có loại ngượng ngùng khi mới gặp, muốn nói gì đều có thể nói ra khỏi miệng.

Tuyết Cơ lúc này cười nói:

- Ai, đại cao thủ của chúng ta lại thâm trầm mặt, đứng trên ngọn núi cao nhất.

Chỉ thấy trên ngọn núi tuyết phụ cận, được Andy bảo vệ, Alex xoa bụng đứng đón gió, trên người chỉ mặc một tiểu khố tam giác màu đỏ, hai mắt khép hờ nhìn bầu trời, tựa như đang suy nghĩ vấn đề thâm ảo.

Đỗ Trần khóc cười không được. Hắn sớm không sợ đứa nhỏ bị lạnh cóng, nhưng tại nơi băng thiên tuyết địa này, một người chỉ mặc một cái nội khố, tựa như tiểu tử ngọc đứng ngây ngốc...

Tiểu Bối Bối chạy tới nắm lấy tay Đỗ Trần:

- Ba ba, đệ đệ chịu kích thích, đã thâm trầm hơn một tháng. Ngài không nên quấy rầy hắn a.

Đỗ Trần ngạc nhiên nói:

- Alex chịu kích thích gì?

Tiểu Bối Bối tức giận nói:

- Ba ba không chút nào quan tâm tới phát triển của nhi tử! Lần trước, tại Đẩu Thần đảo, đệ đệ bị Thomas khi dễ, trong lòng tức giận, nói phải tại nơi băng tuyết suy tư mới xuất ra huyền bí của tiến hóa.

Bối Bối nghiêng đầu suy nghĩ một chút nói:

- Đệ đệ nói cái này gọi là... cao thủ, phải kích lệ chính mình, rửa sạch sỉ nhục.

Đỗ Trần ngạc nhiên, chính xác, mình trong khoảng thời gian này bận nhiều việc, không có thời gian quản hải tử. Nhưng...

Trên núi tuyết, Andy nhàm chán gặm một khúc xương, bất đắc dĩ nói:

- Thiếu gia, ngài tốt cùng thì có nghĩ hay không? Chúng ta trở về đi, Andy sắp lạnh chết rồi.

Alex vẫn không mở hai mắt, xoa bụng nói:

- Tuyết Lang mà cũng bị chết rét sao? Cao thủ, không thích nghe nói dối.

Andy bất đắc dĩ thở dài, thử nói:

- Nếu không, ngài về trước làm cơm, sau đó tiếp tục suy nghĩ?

- Ân, có đạo lý!

Alex mở hai mắt, nhìn Andy một cái, lại liếc mắt nhìn bầu trời:

- Cao thủ, trở về tiếp tục nghỉ.

Andy hoan hô một tiếng, công Alex nhanh chóng chạy về doanh trại, nhưng lúc này Đỗ Trần nói chuyện với Tuyệt Cơ không có tế bái Thần Hoàng mộ địa, Andy lại chạy quá nhanh, ai cũng không có chú ý tới, trên trời nơi Alex vừa đứng, ẩn ẩn hội tụ một đoàn lôi vân nho nhỏ...

Cơ hồ là đồng thời, Kinh Úc Cốc, nơi tầng cao nhất tại cổ tháp trong thành, Thomas thương thế còn chưa khỏi hẳn âm lãnh ngồi ở chủ vị, ánh mắt đảo qua bảy người bên dưới, Avril ngồi kế bên người hẳn, mà Ted thân là tam đương gia, lại ngồi cuối cùng.

- Các vị đương gia, trên Trát La Sơn xuất hiện mấy vạn quân đội thú tộc, hơn nữa lại tìm tòi trên diện rộng, bọn họ mang cờ Đỗ Trần thần giáo, đầu lĩnh của đám tìm kiếm là phản đồ của Kinh Úc Cốc - Adams! Rất rõ ràng, Francis tấn công Kinh Úc Cốc... hôm nay cốc chủ đã không thể chủ sự, ta tạm thay cốc chủ, các người có ý gì, nói đi.

Tứ đương gia râu tóc bạc phơ, mặt đầy nếp nhăn chần chờ một chút nói:

- Nhị đương gia, chúng ta Kinh Úc Cốc mặc dù lộ vẻ tội phạm ác nhân, nhưng chưa bao giờ chủ động trêu chọc ai, mà Kinh Úc Thành càng chỉ có mấy vị đương gia chúng ta biết... Nói không chừng, đây là một sự hiểu lầm, vạn nhất quân đội bên ngoài chỉ tới tìm người, xảo hợp tới trước cửa chúng ta?

- Hiểu lầm? Hừ, Adams phản đồ kia dẫn đội tìm kiếm, mấy vạn đại quân đã ở trước cửa, còn có thể là hiểu lầm sao?

- Ba!

Thomas vỗ bàn đứng dậy:

- Nói nhảm thì bớt nói đi, ta chỉ hỏi các người một câu - đánh thế nào? Lão ngũ, người nói trước.

Ngũ đương gia là một lão nhân béo ú, cười híp mắt nói:

- Francis đánh tới cửa, chúng ta đơn giản có hai lựa chọn, một là chủ động lao ra, hoặc là đóng cửa tử thủ! Về phần chọn loại nào.. nhị đương gia nhất định hung ác thành tính?

- Tên béo này!

Thomas cười nói:

- Lão lục, lão thất, ý tứ của các người thì sao? Chủ động ra hay đóng cửa tử thủ, cho ta một câu chính xác.

Hai người bị chỉ tên người nhìn ta, ta nhìn người, lục đương gia nói trước:

- Chủ động lao ra, dễ dàng bại lộ vị trí chính thức của Kinh Úc Cốc chúng ta, mất đi lợi lớn nhất của chúng ta - ưu thế địa lý bí mật, cho nên ta đề nghị đóng cửa tử thủ.

Thất đương gia cũng nói:

- Ta đồng ý ý kiến của lục ca, đóng cửa tử thủ mới là thượng sách.

Thomas gật gật đầu, bất luận bọn họ nói đúng hay sai, nhưng cuối cùng có hai lời nói chuẩn:

- Christian, người nói sao? Nhị thúc ta không muốn nói nghe nói nhảm.

Bát đương gia Christian là cháu của Ziege, cho nên Thomas gọi đích danh, mà không có xưng là bát đương gia. Ách, hẳn cũng là kẻ xui xẻo bị Helen phóng xà trùng thủ địch, càng khiến cho thân thể vô số vết thương.

Christian là kẻ hậu bối duy nhất nơi này, tuổi không lớn, bộ dáng ba lăm ba sáu tuổi, tóc đỏ, trán cao, dung mạo tinh minh phiêu hân. Hắn chậm rãi suy nghĩ rồi gõ bàn, thu hút ánh mắt mọi người, rồi nói:

- Nhị thúc, ta nghĩ nên nhắc nhở mọi người một việc trước.

Ánh mắt hắn nhìn Ted ngồi cuối:

- Trong chúng ta có một người trước khi nhập cốc có nói qua, cha con bọn họ tại thành St. John từng trợ giúp Francis cứu huynh trưởng Steven của hắn! Mà hôm nay đại binh áp cảnh, thống soái lại là Francis... a a. Ý tứ của ta các vị thúc bá minh bạch chưa?

Ted hừ một tiếng, lạnh nhạt nói:

- Ta, Ted, công tư phân minh, cha con chúng ta đích xác chịu tư ân của Francis. Nhưng ta hôm nay thân là tam đương gia Kinh Ưc Cốc, lấy việc Kinh Ưc Cốc ngày trước mà nói! Trận chiến này, ta nếu cùng Francis cầu kết, thì thế này.

"Ca ba" một tiếng, hắn đương nhiên vắn gậy tay vịn.

Không thể không nói, Thomas không giống Ziege, đầu óc rất thanh tỉnh, ít nhất giờ phút này hắn biết rõ ràng, Ted mặc dù không hợp mắt, nhưng hắn thật sự là kẻ công tư rõ ràng, mình không thể trong lúc này chen ép hắn, nếu không đại chiến chưa xảy ra, nội loạn đã bắt đầu....

Thomas cười nói:

- Tam đương gia là người Thomas ta tin được. Christian, ta không muốn nghe loại chuyện cùng loại, hiểu chưa?

Christian gật đầu cười nói:

- Hiểu rồi, ta mới rồi động chạm tới tam đương gia, ta đã nói sai, xin lỗi.

Nói xong, hắn đứng dậy cúi mình với Ted một cái, thái độ thành khẩn, vừa cười vừa nói:

- Kế tiếp, ta nói một câu về cái nhìn của ta. Nhị thúc, Adams phản đồ này, cho tới giờ đều che mắt xuất nhập Kinh Ưc Cốc. Vậy, nếu mặc cho Adams tìm kiếm tiếp, hắn sẽ dụng thời gian dài mới tìm được vị trí chính thức của Kinh Ưc Cốc ta? Thời gian này, chính là để cho chúng ta lựa chọn công thủ.

Ted cũng nói:

- Đúng vậy, nếu Adams cần ba bốn tháng mới có thể tìm được chúng ta, chúng ta đây đóng cửa không ra. Trát La Sơn đóng băng ngàn dặm, mà sau đó lại là rừng rậm, bốn tháng sau mới hết mùa đông, binh lính bình thường cũng khó mà chịu được giá rét ở Trát La Sơn, bọn họ nhất định lui binh! Nhưng nếu bọn họ cần một hai tháng là tìm được chúng ta... vậy không bằng tiến ra, tranh thủ quyền chủ động trên chiến trường.

Thomas cười âm lãnh, nói hồi lâu, cuối cùng nghe được hai câu quân mưu chính thức, nhưng hai câu này vì sao không phải xuất phát từ phía ta, từ miệng lão lục, lão thất?

- Hai vị đương gia nói đúng lắm! Vậy các người cho rằng, Adams cần bao lâu mới có thể tìm được chúng ta.

Mọi người bắt đầu suy tư.

Avril đứng ở phía sau nhìn thấy hết thấy, trong lòng cười khổ: "Francis lại tới giết sao? A, vận mệnh nữ thân thật sự là trâu ngựa."

Kinh Ưc Cốc tuy có năm vạn quân, lúc cần có thể điều động hơn mười vạn binh lính, nhưng mấy vị đương gia này... Lão tứ là kẻ hồ đồ, dựa vào huyết thống cùng gia tộc mới có vị trí hôm nay, lão ngũ thể cô viên hoạt, ai cũng không rõ hắn trong lòng nghĩ gì, lão lục, lão thất lại phụ họa thúc thúc Thomas, mà Thomas từ khi biết Ziege trở về, tâm tư không để ý tới chính sự, mỗi ngày nghĩ thế nào để xua đuổi Ziege sư bá tránh xa sự phụ.

Christian cùng Ted thật ra có bản lĩnh, nhưng bọn họ hai người... không đánh nhau là tốt rồi.

Trận này đánh thế nào? Chẳng lẽ Kinh Ưc Cốc không thủ được sao? Nó chính là tâm huyết cả đời của sư phụ.

Chỉ chốc lát sau, Ted nói:

- Adams phải cần bao lâu mới tìm được chúng ta, điều này phải xem phương pháp tìm kiếm của chúng. Nếu bọn họ chỉ tìm trên mặt tuyết, vậy cả đời cũng không tìm được Kinh Ưc Cốc. Nhưng nếu bọn họ phá núi tìm đường, rất nhanh sẽ phát hiện vách Tánh Mạng thụ, từ đó nghĩ tới vị trí của chúng ta.

Christian tiếp lời:

- Theo tình báo nói, Francis cùng tướng lĩnh dưới trướng đều không phải ngu ngốc, trên mặt tuyết tìm không được, hẳn là rất nhanh sẽ nghĩ tới việc phá núi, tuyết sẽ không trì hoãn tới ba bốn tháng, cho nên... chúng ta phải chủ động lao ra.

- Đúng, đúng, chủ động lao ra.

Tứ đương gia tựa hồ bị nói động lòng, cuống quýt gật đầu. Mấy người nhìn nhau một chút, cũng gật đầu.

Thomas ánh mắt lạnh lùng:

- Tốt lắm, nếu đại đa số đều đồng ý chủ động đánh ra, vậy lúc nào lao ra, lao ra thế nào?

Ted lập tức nói:

Tối nay, từ mật đạo số bốn vận binh hai vạn, mai phục sau Trát La sơn, đồng thời chiến tranh thánh khí từ mật đạo tám, chín, mười ba tập kết ở sườn tây của Trát La Sơn, nửa đêm thì dùng chiến tranh thánh khí oanh kích tuyết sơn, chế tạo tuyết băng, áp chế cao cấp đầu thần, phục binh sau đó đánh ra! Như thế, lúc mặt trời mọc, trong doanh trại của Francis số người sống sót chỉ còn lại... không quá ba phần.

Thomas cười to:

- Tốt! Cứ vậy, tối nay tập kích doanh trại Francis, lão lục dẫn thánh khí doanh, lão thất phụ trách phục binh, mà tổng chỉ huy...

Ánh mắt hắn dời tới người Ted, rồi lại chuyển qua khởi phát giả của kế hoạch:

- Christian, giao cho người.

482. Đỗ Đức Vs Ted

Lời vừa nói ra, mọi người đều nhất tề sửng sốt, ngay cả hai vị đương gia Lục và Thất, hai người thân tín của Thomas cũng không nghĩ đến. Thomas không ngờ sẽ để cho Ted một tay định ra kế hoạch giao cho Bát đương gia tới thực thi! Nhưng mấy vị đương gia nhìn nhau, đều nở nụ cười:

- Christian, đêm nay, những vị thúc thúc bá bá chúng ta ngồi đợi người lập kỳ công cái thế đó!

Hừ, Thomas cốc chủ lựa chọn thật hay. Thứ nhất, Christian thật sự có bản lĩnh, hắn dẫn binh đi đủ để đánh thắng. Ngoài ra thứ hai, nếu là Ted tự mang binh đánh thắng... hẳn vẫn là một Tử Huyết Nhân mới đến được hơn một năm, chẳng phải là có thể bằng vào phần công lao này bò lên đầu chúng ta rồi sao?

Công lao lớn, vẫn phải để cho cháu của mình!

Christian cũng cười, nhưng nghiêm nghị nói:

- Các vị thúc bá, nghe nói thực lực của Francis ngày nay đã không kém hơn giáo hoàng Samar lão nhi, mà nhị thúc còn nói con gái của hắn Beiermengde có tinh thần lực cấp phong hào. Christian không dám ba hoa, đêm nay, ta cam đoan sẽ đánh tan quân đội của Francis, nhưng ta không dám nói sẽ bắt sống được cha con bọn chúng .

"Được!!! Biết tiến biết lui, có lòng tin, nhưng không cuồng vọng!" Thomas tự đắc không tuyển sai người, vỗ bàn quát:

- Kinh Ưc đoàn kết, cường địch tất bại .

Mọi người cùng hét lớn theo:

- Kinh Ưc đoàn kết, cường địch tất bại!

Chỉ có Ted thần sắc hơi chút cô đơn lạc lõng, ngày xưa làm nguyên soái thống binh của Ma tộc, hẳn hi vọng nhường nào mình lại có thể lần nữa lâm trận giết địch.

Đêm tối của Đại Tuyết Sơn đến vô cùng sớm, mới có bốn năm giờ mà sắc trời đã trở nên u ám. Trong trường bóng âm cúng, Thomas và Ariza đang chuốc rượu nhau, Francesca và Tuyết Cơ đang thương lượng chút chuyện ly kỳ cổ quái mà chỉ có những thần tứ công chúa mới có thể hiểu được, còn Đỗ Trần... lại đang viết thư, hơn nữa một mặt viết, mặt hẳn lại mang nụ cười thấu hiểu.

Phong thư này là viết cho Liya, mặc dù mỗi người ở một phương, nhưng hai người huynh đệ không hề tắc nghẽn thông tin. Trước trận đánh này, Đỗ Trần bận, Liya cũng bận thôn tính các hòn đảo ở đại tam giác. Hai người không có thời gian trao đổi quá nhiều, hôm nay khó được chút thời gian, Đỗ Trần đem phương án cải cách gần đây của Francesca viết trong thư, trưng cầu ý kiến của Liya, đồng thời ngầm nói cho Liya, năm tháng sau xã hội nhân loại sẽ có một trường biến cố lớn, nếu người không quá bận, tới ngay một chuyến, kiếm lấy chút ít món hời khi xã hội nhân loại đại biến.

Rất nhanh, thư đã viết xong, Đỗ Trần cười nói:

- Bairu lão ca, lần sau đội vận chuyển tới, làm phiền người đem phong thư này giao cho bọn họ, dùng phi hành thú của giáo đình đưa tới công quốc Mickey!

- Ồ?

Tiểu Bối Bối đang ăn ngẩng đầu lên, rụt rè nhỏ giọng hỏi:

- Gửi thư cho Liya tỷ tỷ! Ba ba, người không sợ má má ghen sao?

Âm thanh đích xác rất nhỏ, nhưng mọi người ngồi đây là thực lực gì? Tuyết Cơ nghe thấy quay đầu lại cười:

- Bối Bối. Con nói cái gì đó? Nữ vương Liya là hảo hữu của nhà ta, con trước mặt nữ vương không được nói lung tung đó!

Đỗ Trần cũng vỗ lên đầu con gái một cái:

- Tiểu nha đầu người, ăn no rồi thì đi trông coi đệ đệ đi, tiểu quỷ kia đi đâu rồi? Không phải lại trèo chuồng chạy lên đỉnh Đại Tuyết Sơn rồi chứ?

- Nghĩa phụ! Tam đệ đích xác ở trên đỉnh Tuyết Sơn

Đỗ Đức vén rèm tiến vào, trong tay quắp Alex ném lên bàn, trầm giọng nói:

- Bắt đầu từ đêm nay, đỉnh cao nhất của Trát La Sơn và dốc phía tây sẽ giới nghiêm. Xin nghĩa phụ trông coi tốt Tam đệ, không cho phép ai đi tới hai chỗ này!

Alex ngẩng đầu, phản hận nói:

- Cao thủ trầm tư, bị Đỗ Đức cắt đứt rồi, đáng chết!

Lời này nếu là một người lớn nói ra, sẽ làm cho người ta tức giận, nhưng từ trong miệng tiểu gia hỏa nói ra, chỉ có thể đưa tới một tràng cười lớn ầm ỹ...

Francesca nhướng mày lên:

- Vì sao phải phong tỏa hai chỗ này?

Đỗ Đức lạnh lùng nói:

- Việc hành quân, không cần phải giải thích với người! Francesca các hạ, Adams ra ngoài tìm kiếm đã trở về giao nhiệm vụ chưa?

Francesca hừ lớn một tiếng, lạnh nhạt nói:

- Đã trở về rồi, đang ở hậu doanh!

Đỗ Đức hơi gật đầu:

- Rất tốt! Truyền lệnh cho Adams. Bắt đầu từ tối nay, đội tiên phong chia thành ba đội, một đội ngày đêm tìm kiếm, một đội đào bới Tuyết Sơn, một đội cuối cùng duy trì trạng thái trực chiến, dùng Tiềm Sơn đại trận ẩn trong dốc phía tây bắc của Trát La Sơn, một khi doanh trại có biến, không hồi sư cứu viện, tức khắc tập kích sườn mặt tây quân địch!

- Ariza!

Đỗ Đức tiến lên một kích đập nát tất cả vò rượu của Ariza, quát lên:

- Tức khắc cấm rượu trong quân doanh, người lập tức soái lĩnh quân đội tới Trát La Sơn - mộ Thần Hoàng, lấy danh nghĩa tu sửa mộ Thần Hoàng đồn trú, nhưng toàn bộ chiến tranh thánh khí của người ngầm nhăm vào lưng chừng Trát La Sơn!

Một chuỗi quân lệnh này làm tất cả mọi người hồ đồ, chỉ có Francesca nhìn chăm chăm vào bản đồ Tuyết Sơn hơi chút trầm tư, cả kinh nói:

- Đỗ Đức tướng quân, người hoài nghi Kinh Ưc Cốc sẽ từ hai chỗ này tập kích quân doanh của chúng ta?

- Nghĩa phụ đã có lời, việc hành quân ta một mình tự chủ trì, không cần giải thích!

Francesca vỗ bàn "Bốp" một cái, cả giận nói:

- Đỗ Đức, ta thân là thủ lĩnh đại thần của thành Duerkesi, hỏi quyết định quân sự của người có gì không được? Người đừng tưởng rằng trong luyện quân đối kháng thắng ta liên tục mười lần là không để ai vào mắt! Đây là chiến tranh chân chính, không phải là luyện quân!

Đỗ Đức lạnh lùng nhìn Francesca một cái, căn bản không thèm để ý đến nàng, xoay người muốn rời đi.

Francesca chắn ngang người trước cửa:

- Lĩnh chủ đại nhân, Đỗ Đức tự ý làm việc, độc đoán chuyên quyền! Luật pháp thành Duerkesi ta ở đâu?

Đỗ Trần vốn mỉm cười ngồi nhìn Francesa bị đánh hạ, bất quá lúc này Thomas và Bairu cũng ở đây, hai người bọn họ mặc dù quả thật như lời Bairu nói, không nhúng tay vào việc gì, chỉ xem xét quá trình, nhưng dù sao vẫn là người ngoài! Không thể để Francesca quá mất mặt trước người ngoài, cười nói:

- Đỗ Đức, nói cho ta một chút đi, ta cũng mù mờ chả hiểu ra sao đây?

- Tuân lệnh, nghĩa phụ!

Đỗ Đức lúc này mới xoay người đi tới trước bản đồ, chỉ bản đồ nói:

- Đáp án ngay ở trên bản đồ. Đỗ Đức tới đây hết lời, còn phải đi bố trí quân vụ trong doanh, cáo từ!

Nói xong, Đỗ Đức nghênh ngang đi ra, để Francesca đứng trơ ra tại chỗ!

Tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn nhau, Bairu nhìn lên tấm bản đồ Tuyết Sơn mà chính mình đã nhìn vô số lần, trong ánh mắt lộ vẻ nghi hoặc, còn đám người Đỗ Trần căn bản không hiểu cách xem bản đồ quân sự, càng không thể nói gì, Francesca chậm rãi đi tới trước bản đồ, nhìn chăm chăm vào nó lắm bầm:

- Đáp án ngay ở trong này?

- Phụ cận Tuyết Sơn, lấy mộ Thần Hoàng ở vách núi Trát La làm trung tâm, mặt bắc là Tuyết Sơn cao nhất, mặt tây là vách núi cheo leo động tuyết ít nhất, mặt nam và mặt đông đều là vùng đất trống trải... tác chiến ở Tuyết Sơn phòng bị chủ yếu không phải là quân địch, mà là băng tuyết! Vậy quân ta đồn trú tại phía dưới vách núi ít tuyết đọng. Đồng thời phải binh trấn giữ tất cả thông đạo trên vách núi. Lại có hai vùng đất đông nam trống trải có thể triển khai quân trận, đồng thời cũng là đường lui, không có gì sai! Đỗ Đức vì sao phán định quân địch sẽ đặc biệt tập kích quân doanh của ta?

Đáng tiếc Đỗ Đức đã đi rồi, không một ai có thể trả lời những tiếng tự lẩm bầm của Francesca!

Ngày đầu tiên tới Trát La Sơn liền trôi qua như vậy. Nửa đêm, Francesca vẫn còn đang ở trong quân trường nhìn chăm chăm vào bản đồ khổ sở suy tư. Hơn nửa ngày, nàng không ngờ chẳng ăn một miếng, chẳng uống lấy một ngụm, cứ nhìn bản đồ như vậy.

Đỗ Trần không khỏi cảm thán, con lừa cái ngang bướng này mặc dù làm người ta nhìn không vừa mắt, nhưng cũng có lúc không thể không bội phục sự bền bỉ cứng rắn của nàng.

- Francesca các hạ, đã là rạng sáng rồi, ngày mai...

- Ta hiểu được rồi!

Francesca căn bản không để ý tới lời của Đỗ Trần, chỉ vào bản đồ nói:

- Đây là vị trí đồn trú của quân doanh. Trên mặt quân sự không có chút sơ hở! Rồi Đỗ Đức ở ngày thứ nhất đã để Adams mang đội đi tìm kiếm, xem ra cũng là lựa chọn hợp tình hợp lý! Nhưng trên thực tế, hắn là đang nói cho Kinh Úc Cốc - chúng ta có bản đồ của Kinh Úc Cốc các người, sớm muộn gì cũng sẽ tìm thấy các người... Như vậy Kinh Úc Cốc nhất định sẽ nghĩ, nếu Francis có bản đồ của chúng ta, như vậy tử thủ chính là một con đường chết, phải chủ động xuất kích!

Francesca ca quay ngoắt đầu lại lớn tiếng nói với Đỗ Trần:

- Một khi Kinh Úc Cốc chủ động xuất kích, vậy lựa chọn đầu tiên chính là từ đỉnh cao nhất giết xuống, từ cao lao xuống, chiếm quyền chủ động... Nhưng Đỗ Đức đã sai Ariza dùng chiến tranh thánh khí nhắm chuẩn đường tiến quân của bọn chúng! Tiếp theo, Kinh Úc Cốc sẽ lựa chọn sườn dốc phía tây có lợi nhất cho chiến tranh thánh khí, làm ra băng tuyết lớn chôn lấp quân ta - nhưng Adams đã dùng Tiềm Sơn đại trận mai phục ở sau lưng chúng!

Đỗ Trần sững sốt.

Francesca lại lớn tiếng hơn nữa:

- Đồn trú ở phía dưới vách núi, sai Adams đi khảo sát Tuyết Sơn. Phái Ariza duy tu mộ Thần Hoàng hết thấy mọi thứ quân lệnh đều là trong ý liệu của Kinh Úc Cốc, nhưng những quân lệnh hợp tình hợp lý này cộng vào với nhau, chính là cạm bẫy tử vong nằm ngoài ý liệu của họ! Hay cho một chiêu trong tình lý, ngoài ý liệu! Đỗ Đức... Người khi luyện quân với ta căn bản không dùng toàn lực.

- Đoàn! đoàn!

Ngay ở lúc đó, bên ngoài một tiếng pháo lớn nổ vang. Francesca cả kinh:

- Kinh Úc Cốc quả nhiên là giết tới rồi!

- Thật nhanh! Francis, chúng ta lập tức lâm trận!

Đỗ Trần hơi khê gật đầu:

- Tuyết Cơ nàng bảo vệ Alex, Andy người đi với ta!

Hai người vội ra ngoài trường, chỉ thấy cả tòa đại doanh giống như bị "bất ngờ" xuất hiện tập kích ban đêm mà đánh thức, bốn phía đều là nô quân thú tộc chiến giáp chỉnh tề, tay cầm vũ khí giết ra ngoài trường bằng.

Còn Đỗ Đức đứng tấn hoành kích, hiên ngang dưới đại kỳ hắc liên hoa, lãnh khốc giống như viễn cổ thần ma sống lại.

Đỗ Trần bước nhanh tới bên người hắn, cười lên chiến mã, cười thản nhiên:

- Francesca và ta nói rõ rồi, Đỗ Đức, con hành quân, ta yên tâm!

Đỗ Đức lộ ra một tiếng cười khàn khàn hiếm thấy:

- Nghĩa phụ khen lắm! Nhưng trong một nụ cười ít thấy này, cũng lộ ra sự thất vọng vô tận.

Nếu là năm đó, nếu là Margaret ở vị trí Kinh Úc Cốc, cho dù Đỗ Đức ta có thể tính chuẩn ả sắp tấn công doanh trại, nhưng Đỗ Đức ta lại không dám nói ả nhất định sẽ từ hai nơi đánh lại, cho dù từ hai nơi đánh lại, ta cũng không nắm chắc dùng ba vạn nô quân này sẽ diệt sạch được chúng - Thương Khung đại nguyên soái dùng binh, là quyết nhất thời Vãn Thân!

Nhưng hôm nay nhìn thế quân của Kinh Úc Cốc... không hứng thú!

- Báo - đại tướng tiên phong Adams phát động đánh trả, đem chiến khí doanh của quân địch mai phục, chúng ta ở mặt tây tiêu diệt sạch, bắt được hơn bốn tám món chiến tranh thánh khí trên lục cấp!

Tư thế của Đỗ Đức tự hồ muôn đời không thay đổi, ngạo nghễ đứng ở trên ngựa, nghe vậy chỉ hơi chút gật đầu, ánh mắt liền chuyển tới đỉnh núi cao nhất, nơi đó, đang có gần hai vạn đại quân đập tuyết, từ trên trời giáng xuống!

Nhưng ngay khi bọn chúng đi tới giữa sườn núi, hỏa pháo đến từ Trát La Thánh mộ đã tặng cho chúng một phần kinh hãi thật to! Theo sát đó Ariza dẫn binh giết tới, vây khốn trùng trùng quân địch!

Francesca nhìn thấy hai vạn đại quân địch bao phủ giữa hỏa pháo, chỉ cảm thấy chân tay lạnh ngắt, không tự giác nhớ đến một câu nói của mình hôm trước - đây không phải là luyện quân, mà là chiến tranh chân chính! Nếu mình và Đỗ Đức ngày đó đối kháng không phải là luyện quân... vậy mình đã chết bao nhiêu lần rồi?

Đỗ Đức căn phải không phải thuộc về thời đại này, có lẽ tổ tiên của mình phục sinh, mới có thể... thoát được một mạng dưới quân trận của hắn!

Một tiếng quân báo cắt đứt sự trầm tư của Francesca:

- Tướng quân, Ariza tướng quân phát động chiến khí trong tay, tiêu diệt toàn bộ địch quân xâm phạm ở hướng bắc, quân doanh không bị chút tổn thất nào!

Đỗ Đức đột nhiên thở dài:

- Ủm, lệnh cho Adams xuất binh hiệp trợ Ariza vây khốn địch nhân. Bao vây nhưng giết ít, lại không tiếp nhận tù binh! Quân chủ lực của đại doanh toàn quân đợi lệnh.

Trong lòng lại khê than, nếu là Bowness dẫn binh, Đỗ Đức ta cho dù chiến thắng lần này, cũng tuyệt không có cơ hội thực hành bước thứ hai!

Xem đương gia của Kinh Ưc Cốc dụng binh hôm nay... nhảm chán!

Francesca sững sốt:

- Đỗ Đức tướng quân, còn có bước thứ hai sao?

Không đợi Đỗ Đức trả lời. Nàng nhớ tới mệnh lệnh cổ quái "Bao vây nhưng giết ít, lại không tiếp nhận tù binh", liền cười khổ nói:

- Ta hiểu được rồi, quân lệnh của Kinh Ưc Cốc - chỉ có đương gia mới có quyền tiến xuất, tướng quân là sợ từ trên người tù binh không hỏi ra được vị trí chân chính của Kinh Ưc Cốc, liền dùng tính mạng của hai vạn tướng sĩ này, bức ép mấy vị đương gia bại lộ vị trí của chúng...

Đỗ Đức tựa hồ thất thần, không hề nghe thấy lời nói kỳ thực rất đúng của Francesca!

Margaret, Bowness!!! Nghe nói các người còn chưa chết đúng không? Đỗ Đức ta khi nào mới có thể đối quyết với các người trên sa trường đây?

Cường địch phía trước, hùng binh dàn trận, đó mới là sở nguyện bình sinh của Đỗ Đức.

Nhìn binh tướng của Kinh Ưc Cốc hôm nay... vô vị!

Còn lúc này, trong Kinh Ưc Cốc, Christian chật vật chạy về dưới thành hô lớn:

- Nhị thúc, ý đồ của quân ta bị quân địch nắm hết trong tay, bây giờ đại quân bị vây...

Thomas đứng trên cửa thành, vốn là muốn cử hành nghi thức hoan nghênh, nghe vậy cả kinh:

- Đại quân bị vây, Christian người còn có mặt mũi trở về sao?

Christian vội la lên:

- Nhị thúc, cường địch khó liệu, tội bất tại chiến chứ nói thừa nữa. Chiến khí doanh đã bị tiêu diệt hoàn toàn, mau nghĩ cách cứu những huynh đệ đang bị vây khốn ở giữa sườn núi Trát La Sơn. Kinh Ưc Cốc

chúng ta chính là binh gia, những phụ lão huynh muội của huynh đệ đang ở trong thành đang trông ngóng đương gia chúng ta đó!

Thomas kinh sợ. "Đúng vậy! Quân của Kinh Úc Cốc vốn đều là từ trong từng nhà từng hộ tuyển ra, nếu mình ngồi yên không để ý đến những huynh đệ đang bị vây khốn. Như thế nào còn có thể ngồi vững vị trí nhị đương gia?"

Nhưng chính lúc này, Ted đứng cuối cùng đội ngũ đương gia hét lên:

- Nhị đương gia, không thể đi cứu viện! Đối thủ đang ép chúng ta bại lộ vị trí đó!

Thomas quát lên:

- Ted, ngươi còn mặt mũi nào nói chuyện? Kế hoạch đêm nay là do ai định ra?

Ted bị mắng tới sững người, trong lòng cũng có vài phần áy náy, mặc dù đã nghe Đỗ Đức từng dùng ba ngàn diệt mười vạn, nhưng dù sao cũng là dưới hoàn cảnh chiến đấu đặc thù, có vài phần thủ đoạn! Ngày trước tự mình xem Đỗ Đức dụng binh, hết thấy đều hợp tình hợp lý, tuy có đáng vẻ đại tướng, nhưng cũng không có chỗ nào quá thần kỳ, cho nên mới đề xuất kiến nghị ngày hôm qua!

Nhưng hôm nay xem ra, sát chiêu của Đỗ Đức rõ ràng chính là bốn chữ hợp tình hợp lý này, dùng quân lệnh không nằm ngoài dự liệu, dẫn dụ tất cả mọi người!

Ted mím môi:

- Trận chiến hôm nay, là sai lầm của Ted ta! Nhưng nhị đương gia, bây giờ đại quân bị vây khốn, chúng ta nếu muốn đi cứu viện nhất định phải đi đường lớn mệnh môn dưới vách núi, tới lúc đó vị trí của Kinh Úc Cốc tức khắc bại lộ! Bây giờ cường địch còn đang dò xét, chúng ta phải lấy tính bí mật của Kinh Úc Cốc đổi lại thời gian chuẩn bị chiến đấu!

Việc tiền tuyến binh bại đã truyền trong cốc, loại việc này đầu cũng không được, những người trong nhà có người bị vây bên ngoài, lập tức hội tụ ở dưới cửa thành, giương mắt nhìn Thomas.

Thomas thở dài trong lòng, mình làm sao không biết lựa chọn tốt nhất lúc này, chính là bỏ mặc binh sĩ bị vây bên ngoài, nhưng...

Mấy vạn hương thân phụ lão ánh mắt lo âu, Đại đương gia lại sắp chết, nếu mình lúc này làm cái việc bỏ mặc tính mạng của huynh đệ, ngày sau còn có uy vọng gì để kế thừa vị trí cốc chủ?

Nghĩ tới đây, Thomas đột nhiên vái Ted một cái thật sâu, âm thanh đủ lớn để bách tính dưới thành nghe thấy:

- Tam đương gia, ta quyết ý giải cứu huynh đệ bị bao vây, về phần cứu thế nào... ngài trước đây là quân nhân có quân hàm cao nhất trong cốc, xin ngài không cần nhiều lời, chỉ cần nói rõ giải cứu các huynh đệ như thế nào?

Dưới thành lập tức vang lên tiếng hoan hô:

- Nhị đương gia, lão già này thay con trai bị vây bên ngoài cảm ơn ngài!

- Tướng quân Ted, mau nghĩ biện pháp đi, nhị ca ta còn ở bên ngoài đó!

Ted nhíu chặt mày:

- Nhị đương gia, trong Kinh Úc Cốc bây giờ còn ba vạn đại quân, chúng ta lập tức lại hiệu triệu năm vạn quân dự bị, tạo thành tám vạn đại quân! Sau đó ba vị đương gia Ngũ, Lục, Thất soái lĩnh năm vạn đại quân trấn thủ bốn cửa, mặt khác ba vạn đại quân theo ta mở cửa lớn vách núi cùng với 13 con đường bí mật trong 16 con đường, chính diện giết ra nhiều loạn quân địch! Christian, ngươi lập tức trở lại tiền tuyến, ra lệnh các huynh đệ rút lui từ mặt đạo lúc đi ra, khi trở về cốc... phá hủy 13 mặt đạo đã bị bại lộ, hiểu rõ chưa?

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không ai lên tiếng vâng lệnh!

Thomas quát lên:

- Còn ngần ra làm gì? Tất cả dựa theo mệnh lệnh của Tam đương gia.

- Tuân lệnh!

Ted thở phào nhẹ nhõm:

- Đa tạ nhị đương gia tín nhiệm! Nói rồi, hắn xuống thành chinh đồn binh mã.

Thomas âm u nhìn bóng lưng của Ted, hừ, người là Đại nguyên soái của Ma tộc, theo Bowness học được quân trận nhiều năm, hơn nữa làm người công tư phân minh lúc này không tin người mới là đứa ngốc.

Francis, người có thần tướng Đỗ Đức, ta cũng có Ted được Bowness chính miệng khen là đệ nhất tướng quân ngàn năm của Ma tộc, thắng bại của chúng ta còn sớm lắm!

Lúc này lục đương gia thấp giọng nói:

- Nhị ca, người đem tất cả quân quyền giao cho Ted rồi sao?

Thomas cũng thấp giọng nói:

- Hãy xem trận chiến tối nay của Ted và Đỗ Đức...

483. Tù Binh Chiến Tranh

Dưới đại kỳ trong doanh, Đỗ Đức lạnh lùng nhìn quân địch bị vây dưới Tuyết Sơn, mắt không chút biểu tình.

Đỗ Trần lại mở rộng thần niệm tra xét địa phương có thể xuất hiện viện binh của quân địch, còn Francesca lại đang khổ sở suy nghĩ, nếu mình ở vị trí Kinh Úc Cốc, nên đối chiến với Đỗ Đức như thế nào.

Đột nhiên, trên vách núi dưới mộ Thần Hoàng quang mang trắng bạc lóe lên, hơn trăm đạo quang mang của chiến tranh thánh khí bắn ra, đánh thẳng vào quân doanh của Đỗ Trần.

Hơn trăm đạo chiến tranh thánh khí! Ngay cả Đỗ Trần cũng cảm nhận được áp lực tử vong, nhưng lúc này Đỗ Đức lạnh lùng cười, nhả ra hai chữ:

- Hỏa Lân!

Quân chủ lực trong quân doanh sớm đã đợi mệnh lệnh, chợt quân trận bày ra, không trung của toàn quân doanh xuất hiện tầng tầng vẩy giáp giống như hỏa diễm, chỉ trong chốc lát, liền làm quang mang của hơn trăm chiến tranh thánh khí biến mất vô hình...

Còn Đỗ Đức sớm đã vùng trường kích lên:

- Hang ổ của Kinh Úc Cốc ngay ở sau vách núi, Phong Tập trận, giết!

Ngay lúc này, Ted sau khi dùng chiến tranh thánh khí mở đường, đang soái lĩnh một đội kỵ binh, từ đường ngầm rộng lớn ngày ấy Ziege nhập cốc giết ra, vừa đưa mắt nhìn, doanh trại quân địch được hỏa lân bao trùm, mà một đội chiến sĩ thú tộc trên người phát tán mũi đao sắc bén, đang cuốn tới như cuồng phong bạo vũ!

Hừ, quả nhiên hết thấy đều bị địch nhân nắm trong tay, nhưng dưới tuyết cảnh, có thể dùng quân tâm cổ vũ!

- Các huynh đệ, huynh đệ của các người ngay ở bên ngoài, cha mẹ của các người đang đợi đón huynh đệ về nhà, giết cho ta!

Ted quát to một tiếng, trường mâu trong tay đưa ra, giết tới đầu tiên! Một dòng chảy mạnh mẽ từ vách núi cheo leo quỷ bí giết ra, trực diện ngạnh tiếp đại quân thú tộc, lao vào một chỗ, đao phong tới người, mỗi nhát đao, đều có một người gục xuống, mỗi tiếng thét, đều có người máu phun năm bước.

Hai nhánh quân triển khai trận chiến sắp lá cà ở dưới vách núi.

Ted người mang trọng giáp, mặt trù quân khô, Đỗ Trần không hề nhận ra hắn, chỉ thấy hắn hiệu lệnh quân địch, mỉm cười:

- Đỗ Đức, chủ soái quân địch xuất hiện rồi, cần phải Andy tới giết hắn không?

Đỗ Đức nhìn vào quân trận của Ted đột nhiên "Ồ" lên một tiếng:

- Nghĩa phụ, nếu là tướng lĩnh bình thường, Andy có thể giết, nhưng quân trận của người này... Người xem! Kỵ binh giết ra, nhưng chiến tranh thánh khí vừa rồi ở đâu? Tên tướng này cũng có vài phần bản lĩnh, hắn dùng chính mình làm mồi dẫn dụ cao thủ phe ta tới giết hắn. Chỉ cần Andy vừa đi, hơn một trăm chiến tranh thánh khí sau lần đầu chưa từng khai pháo đủ bắn chết Andy, khi thần thú mạnh nhất của phe ta bị trọng thương, sĩ khí nhất định tổn hại rất lớn, mục đích của hắn cũng đạt được...

Đỗ Trần hơi chút gật đầu, trên mặt quân sự, nhãn lực của Đỗ Đức hơn xa mình, mặc hắn thả sức mà làm - Đỗ Đức, Andy giờ phút này nghe con chỉ huy!

- Việc chiến trận ta không can thiệp, nhưng hết sức giảm bớt thương vong.

Đỗ Đức nện ngực "rầm" một cái:

- Nghĩa phụ yên tâm! Truyền lệnh cho Adams. Đã xác định vị trí của Kinh Ưc Cốc, quân địch bị vây ở Tuyết Sơn giao lại cho Ariza giết chết. Adams dùng Tiềm Sơn trận tới vòng qua quân địch, đánh thẳng dưới thành Kinh Ưc Cốc, sau khi nhập cốc, bằng vào hiểu biết của hắn với địa hình tự chọn địa điểm, dùng Thuần Mộc Luân trụ vững vị trí, chờ đại quân ta tới phối hợp!

Ted đang ở giữa chiến trường đối quyết cùng quân địch vẫn mặt nhìn sáu đường, vẫn luôn để ý tới quân đang bị vây hãm, nhưng hắn chợt phát hiện, bộ đội vây khốn quân mình ít đi một chút. Không lâu sau đó, băng tuyết dưới chân mình khuấy động vài lần, làn sóng khuấy động kia... lao thẳng tới vách núi sau lưng mà đi.

Ted trong lòng nhảy lên một cái: "Chẳng lẽ đây chính là bí trận của Thần Thánh liên minh mà Bowness đã từng đề cập tới - Tiềm Sơn?"

"Đội đã, vừa rồi hỏa lân bao trùm bảo vệ quân doanh của địch! Chiến sĩ thú tộc trước mắt lại thân mang băng nhận, giết tới làm mình từng bước bại lui, nếu vừa rồi dưới chân đích thị là quân địch dùng Tiềm Sơn trận, tiềm nhậm trong cốc lại lấy Thuần Mộc trận giữ vững vị trí... băng rơi vào núi lửa, đây chẳng phải chính là Thiên Nguyên sát trận mạnh nhất mà Bowness nhắc đến ngoài tam đại bí trận sao?"

"Nếu là Thiên Nguyên sát trận, mộc thủy hỏa thổ bốn đại nguyên tố đã xuất hiện, như vậy đối thủ chẳng phải còn có một kích mạnh nhất cuối cùng - Thiết Bích Lô Đình sao?"

Cau mày nhìn quân chính mình soái lĩnh, Ted cắn răng phản hận: "Nếu đây là gia binh của gia tộc Brockman ta, cho dù đối thủ có Thiết Bích Lô Đình, ta cũng dám dùng Thất Tinh Diệu Trận đánh mạnh vào trung quân của đối phương, nhưng... nhưng những quân này căn bản vốn là thuộc về Thomas, nào biết Thất Tinh Diệu Trận? Bỏ đi, gặp phải truyền nhân của Thiên Nguyên Sát Trận, đánh tiếp cũng chỉ là đi bán mạng, vẫn nên bảo tồn thực lực dựa vào tường thành phòng ngự mới là quan trọng."

Nghĩ tới đây, Ted vung mâu quát nhưc tai:

- Lui binh, quân địch đã lên vào trong cốc, hồi quân cứu viện thành Kinh Ưc!

Ở phía đối diện, Đỗ Đức nhìn thấy Ted lui binh, hơi chút gật đầu:

- Nghĩa phụ, tướng này hiểu thời, không thể coi thường! Lệnh, toàn quân từ từ giết tới, sau khi vào cốc, không vội công thành, đợi sau khi hội tụ với đại quân lại lấy Adams làm tiên phong, dùng Thiết Bích Lô Đình công thành!

Cuối cùng cũng có một đối thủ ra dáng rồi, mặc dù vẫn là không đáng nhắc tới.. nhưng có còn hơn không!

Theo sát quân Ted thoái lui, đại quân của Đỗ Trần ùn ùn giết vào Kinh Ưc Cốc, khi qua một đoạn đường ngầm, trường kích của Đỗ Đức chỉ vào một đội kỵ binh đầy đủ đi trong đường ngầm rộng rãi, lắc đầu nói:

- Nghĩa phụ, nội bộ Kinh Ưc Cốc không hòa hợp!

Đỗ Trần sờ sờ mũi:

- Ô? Con làm sao nhìn ra được?

- Mới vừa rồi tên tướng kia coi như biết thời cơ, nếu hắn làm chủ, nơi này nhất định bị đá lớn phong tỏa, tuyệt sẽ không để lại đường lớn cho chúng ta tiến binh!

Đỗ Trần gật gật đầu, lời này nói ngược lại chính là, vừa rồi viên đại tướng kia không làm chủ - có bản lĩnh không được làm chủ, không có bản lĩnh chỉ huy loạn, Kinh Úc Cốc nhất định không hòa hợp!

Đang khi nói chuyện, đại quân đã tiến vào trong trong Kinh Úc Cốc.

Nhìn cảnh đào viên thiên động, cỏ xanh um tùm, nước biếc lặn tằm, Đỗ Trần cả kinh đây là căn nguyên của tội ác trong thiên hạ, thiên đường nghịch thần phản bạn - Kinh Úc Cốc?

Cảnh sắc quá đẹp, căn bản chính là một nơi thế ngoại đào viên!

Ted rút lui rất nhanh, Đỗ Đức đuổi cũng nhanh, hơn nữa Adams đã giết tới hợp lại, lúc này ba cửa thành Kinh Úc đóng chặt, cửa đối diện với cổng vào lại tựa đóng mà không đóng, dường như đang do dự cái gì.

Ted vừa quay lại đã bị Adams chặn. Adams mặc dù không phải là đối phủ của Ted, bất quá tên tiểu tử này theo Đỗ Đức cũng học được hai thành, biết không thể tham lam, cố ý buông tha quân Ted soái lĩnh, sau đó ngăn lại viện quân chủ lực của Kinh Úc Cốc đang lục tục rút lui.

Ted sau khi soái lĩnh nhóm quân đầu tiên vào thành, cấp tốc lên tường thành:

- Nhị đương gia, Ted có tội

- Có tội cũng là chuyện sau này!

Thomas lạnh lùng quát:

- Nếu Tam đương gia đã trở lại rồi, như vậy lập tức đóng cửa thành, chuẩn bị thủ thành chiến!

- Chờ đã!

Christian cũng đã trở lại. Bất quá hắn không cứu lại những huynh đệ bị vây khốn, chỉ một mình trở lại, chỉ vào quân ngoài thành còn chưa rút lui hết, còn đang bị người truy sát, vội nói:

- Chúng ta ít nhất còn có gần hai vạn huynh đệ ở bên ngoài đó!

Thomas dậm chân một cái:

- Tráng sĩ quyết đoán! Các phụ lão sẽ hiểu cho chúng ta. Christian người còn dám nói nhảm nữa ta giết người!

Ted nhìn tình hình trên thảo nguyên, trấn tĩnh nói:

- Nhị đương gia, lúc này chúng ta ngàn vạn lần không thể nội chiến. Bình tâm tĩnh khí nghe một câu của ta, xem xem có đạo lý hay không - Kinh Úc Cốc chúng ta có thể vận dụng mười vạn đại quân, hôm nay bên ngoài tổn hao hai vạn. Ta lại dẫn ra ngoài ba vạn, chỉ trở lại hơn hai vạn. Nhưng phần lớn còn ở ngoài thành bị người truy sát! Nếu chúng ta không cứu hai vạn huynh đệ này, vậy trong thành còn lại không đủ sáu vạn người, ngài nói xem. Sáu vạn này có thể giữ vững được thành không?

- Đúng vậy, nếu chúng ta có thể cứu trở lại hai vạn huynh đệ bên ngoài, vậy còn có gần tám vạn đại quân. Nhị ca, ngày thành bị vây, hai vạn đại quân không thể tổng táng sạch sẽ như vậy!

Thomas sửng sốt:

- Nhưng chúng ta không đóng cửa thành, quân địch giết tới thì làm sao?

Trong mắt Ted tinh quang lóe lên:

- Ở dưới tuyệt cảnh, binh xuất hiểm chiêu! Ta có một kế có thể tạm thời làm Đỗ Đức không dám vội công thành. Chỉ xem Nhị đương gia dám hay không dám, nguyện ý hay không nguyện ý!

Thomas nghiêng rằng:

- Nói!

- Trong thành còn có sáu vạn đại quân. Sáu vạn đại quân này lập tức đóng ở ba cửa thành còn lại, cửa nam cùng trung tâm thành không đặt một binh một tốt nào...

Christian kinh ngạc nói:

- Cửa nam không đặt binh tướng. Tam đương gia, ngài muốn... thành trống lui địch?

- Không, kẻ không thành còn chưa đủ. Muốn đánh Đỗ Đức, chỉ có thể liều chết để tìm đường sống! Nhị đương gia, ngài và ta chỉ soái lĩnh một ngàn quân cấm vệ trong thành, đi nghênh tiếp các huynh đệ về nhà!

Dưới sự thống soái của Đỗ Đức, đại quân thế như chẻ tre, như sóng thần ập vào Kinh Úc Cốc. Nhìn Adams ngăn cản tàn binh ngoài thành, Đỗ Đức gật gật đầu:

- Adams không tệ, hiểu thời thiện chiến, đánh không tiếc mạng, có thể nói là đệ nhất mãnh tướng dưới trướng của nghĩa phụ! Truyền lệnh, đại quân hội hợp, giết hết tàn binh ngoài thành, lập tức khua trống cổ động, san phẳng Kinh Úc Cốc!

Đỗ Trần nhún vai với Dịch Cốt đi tới, quá dễ dàng rồi, hết thấy đều thuận lợi, có Đỗ Đức ở đây, năng lực quân sự của Kinh Úc Cốc và thành Duerkesi không cùng cấp bậc, có thể không vừa lòng sao?

Bairu đi theo quân cũng cười, nhưng trong lòng còn có chút lo lắng mơ hồ - Đỗ Đức thật sự là quá mạnh, có hấn tọa trấn đại quân, ý tưởng hao tổn thực lực của Francis của giáo hoàng bệ hạ căn bản không đạt được!

Trận đánh hôm nay, thú nhân nô quân của thành Duerkesi tổn thất tới đa hai ngàn nhân mã, cái này so với năm mươi vạn dân cư, gần mười vạn nguyên binh của thành Duerkesi, có đáng kể gì?

Bất quá Bairu vẫn nở nụ cười đắc ý, một trận san bằng Kinh Úc Cốc, tới kỳ Luân Minh hội giám quân mình đây có chỗ để nói rồi, ha ha!

Đỗ Trần hiếu kỳ hỏi:

- Đỗ Đức, Adams là mãnh tướng, còn Ariza thì thế nào?

Đỗ Đức nhạt giọng nói:

- Ariza dũng mãnh vô song, nhưng mềm lòng nương tay, chỉ có thể làm mãnh tướng xung phong hãm trận!

Đỗ Trần gật đầu, đánh giá này thật là đích đáng!

Lúc này tàn binh bị Adams ngăn lại đã chạy tới cửa thành, Adams đuổi tới vừa thấy cửa thành còn chưa đóng, mặc cho tàn binh tiến vào, lập tức mừng rỡ, xua quân muốn giết vào.

Nhưng đột nhiên trong lúc đó, cửa thành Kinh Úc Cốc mở rộng, Thomas và Ted quát lui tàn binh, liên thủ dẫn một ngàn người giết ra.

Một ngàn? Quá ít?

Adams sửng sốt, nhớ tới Đỗ Đức đã nói "Đánh không theo lẽ thường, tất có nội tình!" quát:

- Toàn quân chậm rãi lui khỏi tiền tuyến, hội hợp cùng quân chủ lực Đỗ Đức tướng quân chỉ huy!

Đỗ Đức hội tụ đại quân, từ từ ép tới, cũng nhìn thấy nhóm quân nhỏ một nghìn người, đồng thời, cũng nhìn thấy con đường rắc rối phức tạp trong Kinh Úc Cốc...

Trường kích trong tay Đỗ Đức ngừng lại một chút, lúc này mới ngẩng đầu nhìn thoáng qua Andy trên bầu trời, Andy lớn tiếng nói:

Thành Kinh Úc có hai thành trong ngoài, thành ngoài có bốn cửa thành, trừ cửa nam trước mặt chúng ta, ba toàn thành khác đều có mấy vạn đại quân đồn trú! Tướng quân... cửa nam trống không, chỉ có những tàn quân bị đánh bại và một nghìn người này?

Nói rồi, Andy cũng không tin tưởng chính mình, chủ động đi dò xét dưới đất - vừa rồi Đỗ Đức chứng minh, trên mặt đất không có quân đội, nhưng không đại biểu cho chỗ khác không có, dùng quân trận giỏi, trên trời dưới đất nơi nào không thể giấu quân!

Binh đoàn của Margaret của Thảm Thủy Hồ chính là tông sư phương diện này, người ta ngay cả ẩn hình cũng biết!

Lúc này tiểu Bối Bối còn ở bên ngoài, cao thủ tinh thần lực theo quân tìm kiếm một phen, cũng lắc đầu:

- Tướng quân, hiện tại cửa nam Kinh Úc Cốc có không ít bách tính bình dân, tinh thần lực rối loạn, ta không cách nào xác định có quân địch ẩn tàng trong đó hay không?

Rất nhanh, đại quân tiến bước truy sát tàn binh lao vào chính diện nhóm quân nhỏ một ngàn quân kia!

Thomas mặc dù người mang chiến giáp, nhưng toàn thân băng lạnh khiến Đỗ Trần nhận ra ngay, Đỗ Trần trong đầu hỗn loạn tức thời thông tri cho Andy, nhưng không hề nóng lòng ra tay.

Nguyên nhân vừa rồi Đỗ Đức đã giải thích, lúc này không được phạm mạo hiểm!

Thomas quát to:

- Các huynh đệ lập tức vào thành, ta chặn phía sau!

Nói rồi, hắn phi thân lên phía trước, Băng độc nhất thức trong Phong Tuyết Kinh Úc lập tức xuất thủ. Bất quá lần này không chỉ là một mình hắn ra tay, mà là hơn một ngàn người tạo thành quân trận xuất kích - Phong Tuyết Kinh Úc, quân trận băng độc!

Khói độc phát ra đầy trời. đánh thẳng tới quân trận của Đỗ Đức!

Cước bộ quân trận chậm lại, trận hình biến đổi, cường phong phát ra, chỉ chớp lát liền thổi tan khói độc.

Bất quá trong khoảng thời gian này có gần vạn quân địch vào thành, nhưng lập tức có người nói cho bọn họ, lập tức vào thành nghỉ ngơi, không cần hiệp trợ thủ thành!

Thomas thân thể bị thương cố ép vận dụng băng độc, sau khi dùng qua một lần thân hình lập tức suy sụp, dựa vào trên người Ted. Ted lạnh lùng nhìn Đỗ Đức đang soái lĩnh đại quân ép tới gần, quát:

- Các huynh đệ phần lớn đã bình yên rồi, chúng ta lui!

Bọn chúng vừa dừng vừa lui, sau khi mang Thomas và Ted vào thành, cửa thành xầm một tiếng đóng chặt. Bên ngoài chút tàn binh còn lại bọn họ cũng mặc kệ!

Đến đây, cửa thành nam chỉ có Thomas và một ngàn quân cấm vệ tiêu hao quá độ đang lui về, loại thực lực này, có thể nói cửa thành nam cơ hồ là trống không rồi, quân trận của Đỗ Đức thế tới đang thịnh nếu đánh thực sự, chỉ chớp lát có thể giết vào trong thành.

Có thống binh tướng quân đi tới trước mặt Đỗ Đức, vui mừng nói:

- Tướng quân, thành nam đã trống không rồi, mặt tướng nguyện dẫn quân dưới quyền tiến vào thành Kinh Úc đầu tiên!

Đỗ Đức chậm rãi lắc đầu, ngược lại trường kích vung lên, lệnh quân trận ngừng lại.

Adams thúc ngựa chạy tới, vội nói:

- Tướng quân, cửa thành nam bỏ trống, sợ là kế dụ địch, cho nên mặt tướng kiến nghị không truy kích!

Đỗ Đức lại lắc đầu, không ai có thể nhìn thấy biểu tình của hắn dưới mặt nạ sắt!

Lúc này Bairu cười nói:

- Ta có một kiến nghị! Chỉ là kiến nghị! Đỗ Đức tướng quân, cửa thành nam bỏ trống có thể là kế dụ địch, nhưng Thomas ở ngay trước mắt, vả lại thân bị trọng thương, cơ mưu của Kinh Úc Cốc lại lợi hại, cũng sẽ không để nhị đương gia của chính mình dụ địch chứ?

Đỗ Đức lần thứ ba lắc đầu.

Francesca đi theo quân trầm tư chốc lát, cười nói:

- Đỗ Đức tướng quân, đây hẳn là kế dụ địch kíp, kế không thành còn chấp nhận được, nhưng chủ soái bị thương một chiêu này thực sự ngoài ý liệu mọi người, ắt là Kinh Úc Cốc sợ ta không tin kế không thành,

cố ý xuất động Thomas! Dù sao Kinh Úc Cốc ngay ở trước mắt, quân ta tạm thời lui binh, vây thành phá cửa tấn công!

Đỗ Đức cuối cùng cũng gật đầu:

- Lui binh cắm trại!

Ted đang trốn ở cửa chậm rãi thở một hơi, Thomas suy kiệt giờ ngón cái lên:

- Kỳ mưu của tam đương gia, hôm nay Kinh Úc Cốc tạm thời tránh thoát, tất cả nhờ Tam đương gia!

Bên ngoài, đại quân chậm rãi lùi về cắm trại đồn trú, nhưng Đỗ Đức lại không cử động, cao ngạo đứng trước thành Kinh Úc, đột nhiên cười to, bình sinh đây là lần đầu tiên Đỗ Trần nghe thấy Đỗ Đức cười thoải mái vui vẻ như thế!

- Vị tướng kia vừa rồi cùng ta giao thủ, có người ở đây, cuộc chiến Kinh Úc Cốc này mới có chút ý tứ, cảnh sắc trong Kinh Úc Cốc không tệ!

Đỗ Đức thúc ngựa về quân doanh!

Trong cửa thành, Ted đột nhiên cả kinh:

- Đỗ Đức đã nhìn thấy mưu tính của ta, biết thành nam quả nhiên là một tòa thành không

Thomas ngạc nhiên nói:

- Nhìn thấu rồi, hần vì sao còn phải lui binh, mà không phải là giết vào?

- Cảnh sắc của Kinh Úc Cốc không tệ...

Ted cười khổ:

- Ta hiểu được rồi, khi chúng ta mở cửa thành nam, Đỗ Đức chính mắt nhìn thấy con đường phức tạp trong cốc, hần lo lắng không phải là có phục binh, mà là sợ phát sinh ra một loại chiến trong chiến tranh, loại chiến đấu này làm tổn thất lớn nhất chính là - hạng chiến! Cho nên mới lui binh đóng trại, tìm cách tránh hạng chiến! Ất là Francis thương xót binh sĩ, Đỗ Đức bất đắc dĩ mới phải lui binh! (Hạng chiến : chiến tranh trong thành phố)

Nô quân thú tộc của thành Duerkesi rất nhanh đóng quân trong Kinh Úc Cốc, Đỗ Đức không giải thích nguyên nhân lui binh với bất kỳ ai, mà nhanh chóng kiểm tra được mất.

Đỗ Trần nhìn một trường vui mừng đại thắng như hành vân lưu thủy, mỉm cười đi nghênh tiếp lão bà và hải tử. Nhưng khi hần trở lại, Adams xách một người nhanh chóng chạy tới:

- Ân công, vừa rồi khi ta tập kích cửa thành, bắt được không ít binh dân và chiến phu không kịp vào thành, bắt quá trong đó lão đầu này luôn miệng nói là bằng hữu của ngài, muốn nói với ngài mấy câu!

Nói rồi, hần đem tù binh ném tới trước mặt Đỗ Trần, Đỗ Trần cúi đầu vừa mình, cả kinh nói:

- Lão Womar? Ái chà, ngài sao tới Kinh Úc Cốc, còn làm tù binh của ta?

Tù binh bị bắt chính là lão nhân giữ mộ Womar, lão đầu cười cười:

- Lão đầu là một tù binh, không tiện nói gì, chỉ muốn nói tình hình quân địch trong Kinh Úc Cốc, đổi lại một mạng già của mình

484. Ba Câu Hỏi Của Womar

Đỗ Trần đánh giá lão Womar trên dưới một lượt, lão đầu tử này mặc dù ở giữa loạn quân may mắn thoát được một cái mạng, nhưng sớm đã chật vật không chịu nổi, trường bào trên người nát tươm, nhìn không rõ sắc mặt vốn có, khuôn mặt già nua đầy vết khối đen, tóc trắng cũng có chút vết tích cháy xém bắt quá ánh mắt lão Womar vẫn thâm thúy huyền diệu như cũ, làm người ta nhìn không thấy suy nghĩ chân chính của ông.

Đỗ Trần cười nói :

- Bản công tước còn có rất nhiều quân vụ phải xử lý, ngài trước tiên nghỉ ngơi chốc lát, ăn uống no đủ, tắm rửa một phen, ngày mai trong quân trường sẽ thiết yến để ngài xua đi sợ hãi! Adams, vị lão nhân này là bằng hữu của ta, không được khinh nhờn!

Nói rồi, Đỗ Trần nhìn bóng lưng Adams mời lão Womar rời đi trong lòng nổi lên vai phần nghi hoặc!

Lão nhân giữ mộ này mặc kệ nhìn như thế nào, đều không hề có chỗ nào đặc biệt kỳ lạ, nhưng trong lòng Đỗ Trần luôn cảm thấy ông có chỗ nào đó không đúng, lại không nói ra cụ thể thế nào, loại cảm giác này... rất quái dị!

Công tác sau trận chiến tự nhiên có Đỗ Đức đi làm, Đỗ Trần an bài người nhà, tự mình đóng cửa ở trong đại trường trong quân, dùng thần niệm sâu thăm tiến cảnh của liên hoa.

Trận chiến hôm nay, có thể nói là thu được toàn thắng, mặc dù chiến quả còn không có thống kê cuối cùng, nhưng trong lòng Đỗ Trần tính toán, như thế nào cũng tiêu diệt được hai ba vạn người Kinh Úc Cốc chứ.

Giết chết hai ba vạn ác nhân, công đức của mình sẽ tích lũy được bao nhiêu đây?

- A a!

Nhưng Đỗ Trần vừa nhìn, đóa liên hoa cuối cùng của quả thứ năm chỉ hé ra một chút!

Chuyện gì thế này? Chẳng lẽ chiến quả của trận đánh hôm nay không lớn như trong tưởng tượng hay sao?

- Truyền lệnh, Đỗ Đức kiểm tra chiến quả thật nhanh, trước hừng đông ngày mai nhất định phải nhìn thấy báo cáo cuối cùng của cuộc chiến!

Liên tiếp thúc giục ba lần, Đỗ Trần cuối cùng cũng lấy được báo cáo - trận chiến này Kinh Úc Cốc xuất động ước chừng năm vạn, cuối cùng bị tiêu diệt hơn hai vạn tám ngàn người. Tù binh một ngàn sáu trăm người, lão Womar là một trong số đó, mà nô quân thú tộc thành Duerkesi tổn thất không quá một ngàn hai trăm người... Đợi sau khi Đỗ Tư dùng thánh quang trị liệu, con số này sẽ còn nhỏ đi một chút!

Quả nhiên là đại thắng vui sướng lắm li!!

Nhưng hai vạn tám trăm người, cho dù tiến cảnh quả thứ năm đã là số mười vạn, vậy đại thiện sự tiêu diệt hai vạn tám ngàn người, cũng tuyệt sẽ không chỉ hé "một tí" ít như vậy a?

Đỗ Trần còn đang nghi hoặc, ở ngoài trường Bairu cười to tiến vào,

- Đại thắng, đại thắng rồi! Lão đệ, người coi chiến báo chưa? Bằng một phần chiến báo này, ba chúng ta ở trên Luân Minh hội cũng lập tức được làm đại nhân vật cấp tướng quân nghị viên rồi! Ha ha, lão đệ, sắc mặt của ngươi làm sao...?

Đỗ Trần cười cười.

- Không có gì, chỉ là có chút thương xót cho binh sĩ bị tổn thất!

- Lão đệ nói gì thế? Chiến tranh còn không có người chết sao?

Bairu an ủi vài câu, đột nhiên hạ thấp giọng :

- Lão đệ, mệnh lệnh của giáo hoàng là không lưu lại người sống, một ngàn sáu trăm tù binh hôm nay

Đỗ Trần trong lòng nháy lên một cái, chẳng lẽ Bairu muốn giết chiến phu!

Cái này không thể làm được, lão tử thừa nhận mình không phải là thứ tốt đẹp, nhưng không thể làm ra việc đồ sát chiến phu! Liên hoa giảng cứu thiện ác có chừng, Kinh Úc Cốc là ác nhân, hai bên giao chiến tiêu diệt là thiên kinh địa nghĩa, nhưng nếu làm việc giết tù binh... thật sự là thái quá rồi!

Đỗ Trần cười nói :

- Bairu đại ca, người gấp cái gì? Những tù binh này mang về giao cho bộ hạ xét xử công khai chẳng phải là càng tốt hơn sao? Tùy tùy tiện tiện xử trí, sao có thể thể hiện chúng ta xuất binh chính nghĩa, nổi bật cho giáo hoàng bộ hạ?

Bairu sững sốt,

- Nhưng giáo hoàng bệ hạ...

- Lão ca, chiến tranh còn chưa kết thúc, người chẳng phải chỉ nghe không nói sao?

Bairu cười khan hai tiếng,

- Người nói chí phải, chí phải, ha ha. Hôm nay đại thắng, ta trước tiên đi chuẩn bị tửu yến mừng công!

Đáng chết!

Francis không giết tù binh. Chẳng lẽ có lòng dùng những tù binh chịu hàng còn lại này, mở rộng lực lượng của mình? Những tù binh này mặc dù không có sức chiến đấu. Nhưng dù sao cũng là binh sĩ ưu tú thân kinh bách chiến, Francis nếu muốn đem bọn chúng thu vào dưới cờ... không ổn!

Bairu sắc mặt âm u vừa mới ra ngoài, Tuyết Cơ ôm Bối Bối cười khê mà tới, nàng nghe được lời Đỗ Trần không chủ trương giết tù binh, trong lòng vui vẻ. Á Lực vẫn là Á Lực kia, mặc dù ngày thường có chút bừa bãi, nhưng phân rõ đúng sai có phong phạm kỵ sĩ của thời đại anh hùng, không giết tù binh, không giết là đúng!

Bất quá Tuyết Cơ vì một chuyện khác mà đến, bất đắc dĩ cười :

- Á Lực, chàng đi xem Alex một chút đi, hài tử này... ài, lại giở chứng rồi!

Đỗ Trần ngẩn ra nói :

- Alex lại làm việc gì rồi?

Bối Bối lắc đầu thở dài, - Ai nha, ba ba đừng nhắc đến nữa! Đệ đệ không chịu vào cốc, lại chạy tới đỉnh Tuyết Sơn để mộng trần trần tư rồi!

- Lại, lại đi rồi?

Ánh mặt trời vừa mới chiếu lên đỉnh Đại Tuyết Sơn, Andy vô vùng chán nản nằm lăn ra ngủ. Trên một khối băng ở đỉnh ngọn núi cao nhất, Alex một tay chống nạnh, một tay chỉ ánh mặt trời phương đông, đứng hứng gió! Lần này, tiểu gia hỏa quả thật nghe theo "kiến nghị" của Đỗ Trần, ngay cả nội khổ nhỏ màu đỏ cũng không mặc, nhảnh nhui đứng như ngây ngốc!

- Xề!!! xề!!!

"Con gà con" chỉ có kích cỡ bằng nửa ngón út vẫn phóng ra một đạo nước tiểu trong suốt. Theo hướng ngón tay của tiểu gia hỏa chỉ, đón giá lạnh của Đại Tuyết Sơn bắn đi thật xa thật xa... Alex lúc này giống như một vị Đại tướng quân chỉ huy thiên quân vạn mã, lao thẳng tới ánh mặt trời chói trang ở phương đông.

Alex bĩu môi,

- Cao thủ, đón gió đái xa ba trượng!

Con mắt ngái ngủ của Andy linh hoạt:

- Ta, sủng nhi của Nguyệt nhi nữ thần không thể không nhắc tiểu thiếu gia người, cha người tới rồi!

Alex hơi gật đầu chút:

- Ủ, cha, không hiểu được cảnh giới của cao thủ! Bỏ đi, bốn cao thủ đã có sở đắc, chúng ta trở về!

Tiểu gia hỏa nhảy xuống khối băng, vừa mới mặc xong nội khổ nhỏ màu đỏ, Đỗ Trần đã tới bên người nó.

Đáng tiếc Andy vẫn đang ngủ ở xa, Đỗ Trần lại tới chậm một chút, không có ai chú ý đến, trong nháy mắt tiểu gia hỏa mặc nội khổ vào, trên cái mộng đã thò ra một thứ giống như cái đuôi nhỏ.

Cái đuôi nhỏ này chỉ lớn bằng ngón tay cái, hình dáng cái đuôi giống như đuôi cá, mà trên chiếc đuôi là xếp đầy đặc những vảy giáp màu hoàng kim, trên mỗi chiếc vảy, đều có một đồ án cổ quái kỳ dị, giống như tinh mang pháp trận, lại giống như lời chú cổ xưa cho dù bị người nhìn thấy, cũng không một ai có thể nghĩ ra

đây là đuôi của chủng tộc gì, nó thực sự là quá hiếm thấy, hoặc nói dứt khoát rằng, căn bản không một ai từng nhìn thấy loại đuôi này.

Quắp đứa con trai quái dị trở về, Đỗ Trần thu thập qua, liền bày tiệc khoản đãi lão Womar trong trường bông, chỉ có một mình Đỗ Trần ở lại, không có người khác tiếp đãi.

Trong quân không có trang phục thường ngày, chỉ có chiến giáp nhà binh cùng với giáo phục chiến đấu của giáo đình. Lão Womar thay một bộ giáo phục chiến đấu vừa vén rèm bước vào, Đỗ Trần chợt sững sờ, thẳm nhủ, lão gia hỏa này sau khi thay chiến bào có vài phần khí chất thần bí tung hoành ngạo nghễ.

- Mời ngài ngồi, nào, trước hết uống một chén xua đi sợ hãi!

Đỗ Trần nâng chén một hơi uống cạn:

- Ngài vì sao xuất hiện ở Kinh Úc Cốc này? Nơi này chính là tội phạm chi thành ác nhân tụ tập mà!

Lão Womar không hề uống rượu, ngồi ở phía bàn đối diện mỉm cười, lập tức giải thích cho nghi vấn của Đỗ Trần -giống lời nói của Avril ngày đó như cùng một khuôn, lại cười nói:

- Đại nhân, lão đầu tử làm chiến phu (tù binh) của ngài, chỉ muốn dùng một chút tình hình quân địch đổi lại mạng già của chính mình, ngài có hứng thú mấy lời dài dòng của lão già này không?

Đỗ Trần cười nói :

- Ngài muốn nói cái gì cứ nói đi, vân bối rửa tai lắng nghe!

Ý nói là, nghe thì nghe, nhưng việc nghe vào bao nhiêu không liên quan đến người!

- Lão có ba cổ sự và ba vấn đề...

Lão Worma giơ một ngón tay lên:

- Nếu đại nhân ngài là người Lanning, vậy cổ sự đầu tiên lão nói là về Lanning ngài đã từng nghe tới cái tên Lang Đa Lanning chưa?

- Lang Đa là quân đoàn trưởng hai mươi bảy năm trước của nước ta, mật mưu tạo phản, cuối cùng toàn tộc bị giết, một mình trốn thoát

Đỗ Trần nhướng mày:

- Chẳng lẽ Lang Đa ở trong Kinh Úc Cốc?

- Đại nhân ngài hà tất phải tự dối mình dối người chứ - Lang Đa tướng quân thật sự là nghịch tướng tạo phản sao? Với kinh nghiệm và nhãn quang chính trị của ngài, còn không nhìn ra Lang Đa vì sao chạy trốn ư?

Lão già đứng lên, nói sang sảng:

- 27 năm trước, biên giới biển của Lanning bất ổn, Lang Đa tướng quân tới bờ biển lập chiến khu, chống lại ngoại địch! Nhưng trong chiến khu hải cương của hắn là lãnh địa của một lễ pháp đại thần, hành động này của Lang Đa tướng quân, dù tạo phúc cho mấy trăm vạn bình dân ven biển, có công lớn với nước, nhưng lại đắc tội với lễ pháp đại thần, cho nên ngài Lang Đa tướng quân sắp khải hoàn lễ pháp đại thần... mới cấp cho hắn một tội danh tạo phản, giết sạch một trăm hai mươi bảy nhân khẩu của Lang Đa tướng quân ở đó đó! Chẳng lẽ không phải là như vậy sao?

Đỗ Trần cười khan hai tiếng.

- Lang Đa tướng quân vì nước vì dân, đắc tội với quyền quý, rơi vào cảnh tan cửa nát nhà vào Kinh Úc Cốc tội nạn, chẳng lẽ hắn không xứng với hai chữ anh hùng sao?

Lão Womar cười khổ nói:

- Nhưng một trận chiến đêm qua, Lang Đa tướng quân chết dưới chiến tranh thánh khí của ngài ở trước cửa thành!

Lão Womar thở dài:

- Cổ sự thứ hai...

Đỗ Trần phát tay cắt ngang lời ông :

- Lão nhân gia, ta hiểu rõ ý tứ của lão, Kinh Úc Cốc không phải toàn ác nhân, có lời gì, ngài cứ nói thẳng ra đi

Đáng chết, khó trách đem qua tiền cảnh của liên hoa ít như vậy, nguyên lai không phải là toàn ác nhân bị tiêu diệt trong trận chiến.

Lão Womar nở nụ cười,

- Vậy lão liền hỏi đại nhân ngài ba vấn đề - thứ nhất, Kinh Úc Cốc lập cốc nghìn năm, hùng binh chục vạn, nhưng có từng chủ động chêu chọc ai chưa? Còn thứ hai, Kinh Úc Cốc phát triển nghìn năm, hiện nay trong thành có hai mươi vạn nhân khẩu, trong đó ít nhất một nửa là con cháu đời sau của những ác nhân năm xưa, xin hỏi đại nhân, con cháu của ác nhân, cũng nhất định là ác nhân sao? Thứ ba, Kinh Úc Cốc nhận người không hỏi quá khứ, phạm những kẻ đời không dung đều có thể nhận che chở, đại nhân nếu là tiêu diệt Kinh Úc Cốc rồi, thử hỏi, anh hùng hàm oan như Lang Đa tướng quân, đi tới đâu tìm một con đường sống?

Nói xong, lão Womar ôm quyền vái:

- Lão đầu tử chỉ là một người tầm thường lời nói không có trọng lượng, nói tới đây là hết, chỉ mong đại nhân nghe thấy là được!

485. Ta Chính Là Người Quét Rác!

Đỗ Trần khép hờ hai mắt, đầu ngón tay ở bên mép chén rượu khẽ khua vòng quanh. Rõ ràng quá rồi, lão Womar chính là kêu Đỗ Trần lui binh bỏ qua cho Kinh Úc Cốc! Đồng thời, hắn cũng mang đến một tin tức vô vùng quan trọng - hai mươi vạn binh dân trong Kinh Úc Cốc, ít nhất một nửa tội không đáng chết, thậm chí căn bản là người vô tội.

Vậy chiến đánh kế tiếp phải đánh như thế nào? Đem Kinh Úc Cốc giết sạch, Đỗ Trần không thể hạ thủ với mười vạn người vô tội! Bỏ qua cho Kinh Úc Cốc? Vậy ý nghĩa giáo hoàng phái Bairu giám quân ở đâu? Giáo hoàng sẽ bỏ qua cho Đỗ Trần sao? Người ta chính là Thần Hoàng tương lai có ba cổ lôi pháo, trăm vạn đại quân, Đỗ Trần hiện tại còn chưa dám đối kháng chính diện.

Vậy đem người Kinh Úc Cốc chia ra, giết ác nhân, gặt giáo hoàng cứu người tốt sao?

Đỗ Trần chậm rãi nói:

- Lão nhân gia, ta cũng có ba vấn đề, thứ nhất, lời của ngài hôm nay có lẽ có thể dă động ta, nhưng ngài cho rằng, nó cũng có thể dă động giáo hoàng bệ hạ sao?

Lão Womar lắc đầu:

- Giáo hoàng đã bị dă tâm che mờ hai mắt, những lời này hắn nghe không lọt!

- Như vậy cho dù hôm nay ta bị người nói động mà lui binh, nhưng ngày mai, giáo hoàng sẽ phái thêm nhiều đại quân tới tiêu diệt Kinh Úc Cốc! Nếu Kinh Úc Cốc nhất định sẽ bị hủy diệt, vậy vì sao không phải do ta tự tay hủy diệt nó? Ít nhất, ta sẽ không giống như Bairu, giết tù binh, chém binh dân, ngay cả người già và trẻ nhỏ cũng không buông tha!

Lão Womar im lặng không nói gì, Đỗ Trần lại nói:

- Thứ hai, như lời ngài nói, trong Kinh Úc Cốc mười vạn ác nhân, mười vạn người vô tội, vậy ngài, có thể chia ra rõ ràng ai là ác nhân, ai là kẻ vô tội sao? Đây chính là vấn đề quan trọng!

Lão Worma cười khổ nói:

- E rằng cho dù là Prince sống lại cũng không cách nào đem hai mươi vạn dân Kinh Úc Cốc sống lẫn một chỗ, triệt để phía rõ thiện ác! Kinh Úc Cốc ngàn năm, vô luận kẻ xấu người tốt, đều là người một nhà rồi...

- Chính thế!

Đỗ Trần đứng lên:

- Ta sẽ không bỏ qua cho ác nhân, nhưng cũng không muốn lạm sát người tốt. Cho nên kết cục tốt nhất giữa ta và Kinh Úc Cốc chính là - ác nhân bên trong Kinh Úc Cốc sẽ bị hủy diệt cùng thành Kinh Úc, còn ta chịu áp lực của Giáo hoàng trên đầu, bảo hộ những người tốt kia! Nhưng dân Kinh Úc Cốc sống lẫn ngàn năm căn bản không cách nào triệt để chia ra ai tốt ai xấu, vì vậy ta có vấn đề thứ ba - ngài có biện pháp gì dạy ta, để ta có thể chia rõ thiện ác trong bọn họ, cứu vớt người vô tội?

Đỗ Trần hai tay giang ra:

- Từ xưa thiện ác ở trong lòng, loại như người Lang Đa tướng quân dù sao là số ít, Kinh Úc Cốc sợ rằng phần lớn là thiện ác khó phân biệt! Ngài nếu có biện pháp chia rõ, ta nghe lời ngài, giết ác nhân, liều đối kháng với giáo hoàng giải cứu người tốt! Nhưng ngài có biện pháp sao?

Lão Womar cứng họng không nói gì!

Một lúc lâu sau, Womar cười khổ:

- Hay cho một câu từ xưa thiện ở lòng, không nghĩ rằng đại nhân với đạo lý giải thiện ác còn trên cả ta, lão đầu tử nhìn ngắn rồi, chẳng lẽ người vô tội trong Kinh Úc Cốc thật sự không có đường sống sao?

Đỗ Trần nâng chén lắc đầu:

- Ít nhất chúng ta cũng không nghĩ ra biện pháp. Không đúng sao? Được rồi, lát nữa ta sẽ sai người đem ngài bí mật đưa ra ngoài Kinh Úc Cốc, ngài muốn đi đâu, vậy xin cứ tự tiện!

- Ngài thả ta đi?

Lão Womar ngạc nhiên nói:

- Đại nhân ngài sẽ không hối hận chứ? Ta chính là người quét rác của thành Kinh Cốc!

Đỗ Trần không nhận được cười to:

- Đúng vậy, ngài là người quét rác! Hai nước giao phong, ta làm khó cho một người quét rác làm gì?

Lão Womar mấp máy môi, cũng cảm thấy lời mình nói có chút đáng cười, vãi một cái thật sâu:

- Vậy lão đầu tử cáo từ, mặc kệ tương lai như thế nào, đại nhân chịu áp lực của giáo hoàng nguyện vì người vô tội mà lo lắng, mỗi nhân tâm này, lão đầu tử ghi tạc trong lòng!

Đỗ Trần xua xua tay, đưa mắt nhìn lão Womar rời khỏi trường bông, trong lòng lại trầm nghĩ: "Nhân tâm cái rắm á, lão tử chỉ là nghĩ cách làm việc thiện lớn nhất! Nhưng lão giáo hoàng đang nhìn chăm chăm vào ta, nếu như ta không diệt Kinh Úc Cốc, Giáo hoàng nhất định sẽ có bước trừng phạt tiếp theo tới đối phó với ta! Nhưng ta nếu là diệt Kinh Úc Cốc, vả lại không nói làm sao có thể dưới con mắt sấm soi của giáo hoàng, lên bảo hộ cho những người vô tội kia, nói đơn giản làm sao chia ra rõ ràng hai mươi vạn người Kinh Úc ai tốt ai xấu cũng chính là một nan đề không có lời giải rồi, làm sao mới có thể làm việc thiện tới mức tốt nhất... không dễ làm à!"

Bất quá một khi mình làm tốt việc này, vậy chính là việc thiện lớn diệt mười vạn ác nhân, cứu mười vạn người vô tội, quả thứ năm chắn chắn sẽ nở toàn bộ!

Vuốt cái mũi nghĩ tới nghĩ lui, Đỗ Trần chợt nở một nụ cười quái dị, đề bút viết một phong thư:

- Liya nữ vương bề hạ tôn kinh, bốn công ở Kinh Úc Cốc gặp phải một vấn đề khó khăn, không biết người có thời gian hay không, lần tới giúp một chút bận rộn? Lễ bạc nhỏ nhoi không đủ kính ý, cần dĩ vi tạ!

Viết xong, Đỗ Trần quát:

- Harry, mang tới hai bao ô mai lớn nhất, cười Á Long liền của ta tới công quốc Mickey, đem đại tổng quản của chúng ta tìm trở lại cho ta! Bà nội nó, Prince sống lại cũng không có biện pháp sao? Nhưng lão tử còn có Liya! Ấy? Vừa rồi... lão Womar người giữ mộ sùng kính chúng thần... không ngờ dám gọi trực tiếp danh húy của Thần Hoàng?

Đỗ Trần đột nhiên cả kinh, chợt ý thức được ngữ khí vừa rồi của lão Womar có chút không đúng, cái gì mà kêu:

- Người đối với đạo lý giải thiện ác còn trên cả ta nữa ? Người một người quét rác đem chính mình trở thành cái gì rồi?

Tức khắc Đỗ Trần phản ứng trở lại, mình cùng lão Womar đàm luận những cái này làm gì! Một tỉnh trưởng kiêm tư lệnh quân khu lại cùng một lão đầu canh đêm thương lượng đại sự quốc gia sao? Cùng nguyên nhân đó đời này, đường đường là Đỗ công thượng tướng quân cần phải cùng một người quét rác đàm luận về vận mệnh của Kinh Úc Cốc sao?

Tựa hồ trên người lão nhân này có chút gì đó, làm người trong bất tri bất giác, tuyệt sẽ không đem lão đầu từ này đối đãi như với một người bình thường

- Người đâu, đem lão Womar gọi trở lại cho ta!

Đáng chết, mình làm sao lại trì hoãn tới bây giờ mới phát hiện sự tình có điều cổ quái?

Nhưng vệ binh bên ngoài nói:

Đại nhân, lão nhân kia vừa ra khỏi viên môn tức khắc biến mất không thấy nữa.

(Viên môn : Ngày xưa vua đi tuần ở ngoài, đến chỗ nào nghỉ thì xếp xe vòng quanh làm hàng rào, mà để một chỗ ra vào, hai bên để xe dốc xuống càng xe dựng lên để làm dấu hiệu cho nên gọi là viên môn)

Chính lúc Đỗ Trần viết thư, trong mật thất ở cổ tháp thành Kinh Úc.

Ziege, Avril, Thomas ba người trông nom bên giường bệnh, Thomas phần nộ đi tới đi lui:

- Ziege, đây chính là đệ tử tốt của ngươi, hắn đánh một trận tiêu diệt ba vạn đại quân Kinh Úc của ta, bây giờ còn bình tới dưới thành, chuẩn bị đem chúng ta giết sạch!

Senna rên giường bệnh tuổi còn trẻ ngoài dự đoán, tóc dài màu lục, phong vận vẫn còn, chỉ có bộ dạng trên bốn mươi tuổi, nhưng mặt không có chút huyết sắc, hơi thở như tơ, kỳ thực với quan hệ giữa thực lực đấu thần và tuổi mà tính, tuổi thọ của phong hào đấu thần tính tầm ba trăm năm, bất quá giống như người bình thường bởi vì "Nhân sinh bất quá bách niên", nhưng cực ít sống tới trăm tuổi, tuổi thọ bình quân của phong hào đấu thần đại khái khoảng hai trăm ba mươi tuổi.

Vậy Senna còn chưa tới trăm tuổi có thể tính là tuổi trẻ chết yếu rồi...

Senna khẽ hé hai mắt, âm thanh hư nhược:

- Lão Tam, đừng, đừng tức giận... Nó cho Nhị tỷ một câu, bây giờ Kinh Úc Cốc còn, còn chống đỡ được không?

Thomas vội la lên:

- Francis mang binh thật ra không nhiều lắm, chỉ có ba vạn! Nhưng thần tướng Đỗ Đức quả thực không ai có thể địch được

- Khục, khục!

Senna gấp tới độ ho khan kịch liệt, Avril mắt rưng rưng lệ quang vội vàng vuốt lưng thông khí:

- Ted đâu? Ted là Đại nguyên soái Ma tộc, năng lực thống binh quán tuyệt Kinh Úc Cốc, chẳng lẽ hắn cũng thủ không nổi sao?

Thomas thần sắc biến đổi, không hề trả lời.

Avril an ủi nói:

- Sự phụ người yên tâm, hôm qua chính là Ted dùng kế không thành lui binh địch...

Nghe Avril kể lại cuộc chiến hôm qua, Senna không biết từ đâu lấy được chút tinh thần, gật đầu nói:

- Tốt, ta nhìn không có sai, Ted xứng với vị trí Tam đương gia này! Lão Tam, truyền lệnh cốc chủ ta, từ ngày hôm nay, một vạn Kinh Ưc cấm vệ giao cho Ted thống soái, hơn nữa trọn đời làm thân binh của gia tộc Brockman hần, Senna ta lâm chung cùng hần uống máu ăn thề, Ted không phụ Kinh Ưc Cốc, Kinh Ưc Cốc ta suốt đời không phụ Ted!

Thomas vội la lên:

- Nhị tử, người giao quân cấm vệ cho một người mới như vậy sao? Vậy có phải vị trí cốc chủ tương lai của ta cũng muốn giao cho hần phải không?

Senna tức thì giận tới mức thở không thông, Ziege tức giận nói:

- Lão Tam, ta hiểu rõ Ted hơn ngươi! Hần không có tâm tư tranh đoạt vị trí cốc chủ của người! Senna, di ngôn lâm chung của Senna ngươi cũng không nghe sao?

Avril cũng khóc ròng nói:

- Tam thúc, đối kháng với Thiên Nguyên Sát trận của Đỗ Đức, chỉ có Thất Tinh Diệu Trận của Ted mới có thể làm được, sư phụ đem cấm vệ quân giao cho Ted làm gia binh, chính vì, vì để Ted đem Thất Tinh Diệu trận lưu lại ở Kinh Ưc Cốc chúng ta đó!

Thomas cắn răng:

- Được, ta tức khắc đi truyền lệnh!

Đợi Thomas ra khỏi cửa, Senna nhìn Ziege một cái:

- Đại ca, Nhị muội lâm tử cầu xin người một việc...

Ziege hai mắt nhắm lại, ông biết Senna muốn nói cái gì.

- Đại ca ngày nay là thiên hạ đầu thần chi phụ cao quý, Nhị muội vốn không nên để người có chút liên hệ nào với Kinh Ưc Cốc ô uế này. Nhưng, nhưng Kinh Ưc Cốc là tâm huyết một đời của nghĩa mẫu, không thể bị mất trong tay chúng ta!

Nói rồi Senna xoay người cúi xuống!

- Đại ca, hãy nể mặt nghĩa mẫu qua đời, người, người hãy nghĩ cách cứu Kinh Ưc Cốc đi!

Ziege cười khổ, ta làm sao không muốn cứu Kinh Ưc Cốc? Nhưng làm sao cứu đây? Ta không thể bại lộ thân phận, với sức mình ta có thể đối kháng với mấy vạn đại quân của Francis sao? Nếu bại lộ thân phận... lần này là giáo hoàng muốn diệt Kinh Ưc Cốc, Samar IX mặc dù xưng huynh gọi đệ với ta, nhưng khi gặp quan hệ lợi hại, chỉ cần thân phận của ta lộ rõ, hần lập tức đem ta đánh tới vạn kiếp bất phục, và tiếp đó thôn tính Đầu Thần đảo, đầu ra cho ta cơ hội giải cứu cho Kinh Ưc Cốc?

Nhìn vẻ mặt hết cách của Ziege, Senna cười khổ nói:

- Là ta làm khó đại ca rồi... bỏ đi, đại ca thừa dịp mấy mật đạo còn chưa bị hủy diệt, thay ta mang Avril rời khỏi Kinh Ưc Cốc, mọi người chỉ biết có chém giết, không biết có Avril, nó phải tiếp tục làm đại tiểu thư thủ tướng...

- Không, Avril không đi, sư phụ, Kinh Ưc Cốc chính là nhà của ta!

Hai người nữ nhân sinh tử ly biệt, ôm nhau khóc.

- Ài!

Ziege ngửa mặt lên trời than dài!

- Bỏ đi, Ziege ta liều một chuyến!

486. Huyết Mạch Song Sinh

Avril kinh ngạc ngẩng đầu lên:

- Sư bá, người muốn làm gì?

Ziege xua xua tay:

- Các người không cần xen vào, Senna, muội trước tiên ra lệnh cho Thomas đem giải được băng độc cho ta, ta ngay đêm nay sẽ rời khỏi Kinh Ưc Cốc!

Nắm lấy hai tay Senna, ông cắn răng nuốt lệ nói:

- Mặc kệ việc thành bại, trong nửa tháng ta nhất định trở về với các người, Senna, nhất định phải kiên trì nửa tháng!

Senna từ trong chiếc gương nhỏ ở đầu giường nhìn thấy sắc mặt không chút máu của mình, cười khổ nói:

- Đại ca yên tâm, Nhị muội cố gắng gượng chút hơi tàn, cũng đợi người được nửa tháng!

Ngay đêm đó, Ziege từ mật đạo rời khỏi Kinh Ưc Cốc, không thể không nói, mật đạo của Kinh Ưc Cốc có hơn mười cái, có điều là trong trận chiến hôm trước đại đa số đã lộ ra, bị Ted hạ lệnh hủy diệt, chỉ giữ lại ba cái để phòng dùng khi vạn nhất, chẳng qua những mật đạo này và cửa lớn dưới vách núi không thể so sánh, chỉ có thể dung nạp một cánh quân nhỏ đi qua, không đủ để đại di dân của hai mươi vạn người Kinh Ưc Cốc.

Hơn nữa, bây giờ Đỗ Đức đem quân chủ lực đồn trú ngoài thành Kinh Ưc, nhưng không hề buông lỏng giới bị với Đại Tuyết Sơn bên ngoài, hiện này chỉ có cực ít cao thủ như Ziege mới có thể từ trong sự phong tỏa trùng trùng này yên ổn thoát thân, nếu muốn ngấm từ mật đạo vận binh đánh lên Đỗ Đức, thật sự là... không thực tế.

Ngay cả là Ziege, từ cửa mật đạo Tuyết Sơn đi ra cũng gặp phải chút phiền phức, nguyên lai Đỗ Đức đang dẫn binh tuần tra Trát La Thần Hoàng, hần hắc giáp thiết diện, đứng thẳng hứng gió trên đỉnh cao nhất của Tuyết Sơn, suốt nửa đêm, luôn nhìn chăm chăm vào mộ Thần Hoàng và vách núi phía dưới, không biết đang nghĩ cái gì...

Đỗ Đức ở bên ngoài, Đỗ Trần lại luôn không nhúng tay vào quân vụ. Cả quân doanh liền để Adams làm chủ, quản lý tất cả quân vụ. Giữa đêm, Bairu ôm mấy chiếc bình rất cũ đi tới quân trưởng của Adams!

- Adams tướng quân đang bận sao?

Bairu vừa vào cửa đã mỉm cười thân thiết bắt chuyện.

- Hôm trước tướng quân là người đầu tiên tấn công vào Kinh Ưc Cốc, thật sự là kỳ công cái thế, Bairu không có gì tỏ lòng, chỉ mấy bình rượu ngon nho nhỏ thay cho sự khen thưởng của giáo hoàng bộ hạ!

Adams từ trong đồng giấy má công vụ ngẩng đầu lên. Lạnh lùng nhìn Bairu một cái, cả mặt đầy lệ khí làm người ta nhìn thấy cảm giác vô cùng không thoải mái!

- Quân lệnh của Đỗ Đức tướng quân, trong thời gian đại chiến quân doanh cấm rượu!

Nói rồi, hần lại vùi đầu vào bàn, lát sau lại ngẩng đầu lên không vui nói:

- Ta còn có quân vụ, người còn chưa đi sao?

Lời này mặc dù nói rất không khách khí, nhưng Bairu cười chỉ khan hai tiếng không hề phát tác. Hần biết tính cách của Adams, trong mắt tên thổ phỉ ngày xưa này chỉ có ân công Francis, sợ rằng cho dù có là giáo hoàng tới cũng không thấy được sắc mặt tử tế của hắn!

Bairu đặt vò rượu xuống, sau đó mặt dày cười nói:

- Chớ vội, chớ vội! Tướng quân, Bairu chỉ có vài câu muốn nói với người, về Đỗ công!

Adams cuối cùng sắc mặt khá hơn vài phần:

- Nói đi, ta vẫn nghe đây!

- Tướng quân có biết ý nghĩa trận chiến này đối với Đỗ công chăng?

- Ân công muốn ta đánh, ta liền diệt Kinh Ưc Cốc, biết những thứ thừa thãi làm cái gì?

Adams lạnh lùng hừ một cái, phất tay muốn đuổi khách.

Bairu vội vàng cười nói:

- Vậy ta nói cho tướng quân ngài một chút, lần này, Đỗ công nếu tiêu diệt Kinh Úc Cốc, năm tháng sau trên Luân Minh hội sẽ thu vào tay vị trí Đại nguyên soái của Thần Thánh Liên Minh, tướng quân biết điều này ý nghĩa gì không? Tài phú, thanh danh, quyền lực. Ân công của người trở thành đại nhân vật dưới một người, trên vạn vạn người trong thiên hạ!

Ánh mắt Adams sáng lên, thứ khác hẳn có thể mặc kệ, nhưng ân công có thể có được những lợi ích lớn, đó chính là ý nghĩa sinh tồn của hắn!

Nghĩ tới đây, trên mặt Adams thêm vài phần tươi cười rất không quen:

- Nói rất hay, đại nhân nhà ta lẽ tất nhiên phải là đại nhân vật như vậy!

Bairu cười nói:

- Nhưng điều kiện tiên quyết của hết thảy...chính là Đỗ công có thể tiêu diệt triệt để Kinh Úc Cốc, không lưu lại một người sống, không phải sao?

Adams gãi gãi đầu:

- Có rắc thì đánh đi! Ta nghe không hiểu ý tứ của người!

- Bairu chỉ muốn nói! A, Đỗ công có đôi khi quá mềm lòng nương tay! Kinh Úc Cốc là địa phương nào tướng quân ắt hẳn rõ ràng hơn bất luận kẻ nào đều, đơn giản là một nhóm ác nhân tội phạm, có cần phần thưởng sót cho bọn chúng không?

Adams gật đầu.

- Cho nên ta kiến nghị với tướng quân, có cơ hội nói với Đỗ công một chuyện, đối với Kinh Úc Cốc không cần phải mềm lòng nương tay, đáng giết liền giết, giết nhiều càng tốt, tương lai cái lợi của Đỗ công cũng càng nhiều hơn! Tiền, danh, quyền... Tướng quân, ân công của nhà người nếu muốn những thứ này, chỉ có một chữ - giết!

Lời này Adams nghe thấy thích hợp, chỉ cần Đỗ công có thể kiếm được lợi ích! Giết người? Adams không để tâm, năm xưa khi làm cường đạo, giết chóc cướp phá có chuyện gì hắn chưa từng làm qua?

Thấy Adams có chút động lòng, Bairu nở nụ cười, lại nói:

- Ta với người mặc dù thân phận khác biệt, nhưng đều làm người thuộc hạ cho người, đôi khi có những việc chủ tử không nghĩ tới, những thân tử chúng ta cần thay chủ nhân lo lắng, người nói đúng hay không? Hiện nay Đỗ công tướng quân không có mặt, ngài là thống soái đại quân, mà Đỗ công luôn không nhúng tay vào quân vụ... có những việc, thuộc hạ chúng ta có thể làm, chớ để chủ tử phải nhọc lòng, chẳng lẽ chẳng phải thế này sao?

Adams gật đầu cười nói:

- Lời này nghe thuận tai, vậy mấy vò rượu này để lại cho ta!

Bairu mỉm cười cáo từ, ra khỏi doanh trướng, sắc mặt của hắn tức khắc trở thành âm trầm, trốn trong một trướng bông gần đó. Một lúc lâu sau nhìn thấy Adams đi về phía chiến phụ doanh, Bairu mỉm cười đắc ý hài lòng!

- Francis, bây giờ chúng ta chính là minh mưu cùng trên một chiếc thuyền, người có tâm tư thôn tính Kinh Úc Cốc, khuyếch trương thực lực, vì thế mà bỏ qua những tù binh này. Nhưng tương lai, giáo hoàng truy cứu Bairu ta cũng phải gánh chịu trách nhiệm cùng với người! Cho dù ta không sợ trừng phạt của bệ hạ, cũng không thể ngồi nhìn người thôn tính Kinh Úc Cốc, khuyếch trương thực lực của Đỗ công thần giáo

Nụ cười của Bairu càng thêm đắc ý:

- Người không giết tù binh, ta để Adams đi giết! Đợi tới khi Adams giết hơn một nghìn tù binh hỗn tạp quân nhân và binh dân, người và Kinh Úc Cốc chính là huyết hải thâm thù không chết không thôi! Tới lúc

đó, dù người có bản lĩnh lên trời xuống đất, cũng chớ có mơ tưởng thu phục người Kinh Úc đã hận người nhập cốt. Ha ha, ngoan ngoãn cùng ta giết sạch Kinh Úc Cốc, sau đó trên Luân Minh hội làm đại nguyên soái, đại nghị trưởng đi!

- Francis, đợi người phát hiện là ta đứng sau lưng xúi giục việc này... vậy có làm sao? Bairu ta là đại biểu của giáo hoàng, người dám trở mặt với ta sao? Mọi người đều là những kẻ thông minh, hòa hòa khí khí kiếm lợi chẳng tốt hơn? Thương xót cho những tên tù binh đáng chết làm cái gì?

Bairu càng nghĩ càng đắc ý, lặng lẽ theo sau Adams tiên vào chiến phủ doanh.

Một ngàn sáu trăm tù binh bị chia ra nhốt trong nhà tù cấm rào bốn phía. Trên người kẻ khỏe mạnh còn đeo thêm khóa sắt những người già yếu bệnh tật được miễn cái khổ gông cùm. Adams dẫn đội đi tới trước mặt bọn họ, tiện tay chỉ một nhà lao:

- Dẫn bọn chúng ra!

Đám tù binh nhất thời kinh hãi, đêm hôm khuya khoắt, đại tướng phe địch đột nhiên lấy ra ngoài một nhóm tù binh... Chỉ cần không ngu, hoặc là bị dọa đến ngổ ròi, đều biết sắp xảy ra chuyện gì!

- Không, đại nhân, người không thể! Chúng ta đã buông vũ khí đầu hàng rồi!

- Đại nhân, chúng ta chỉ là bình dân, không phải quân nhân!

Nô quân thú tộc giống như lang hổ căn bản không nghe bọn họ giải thích, quân lệnh vừa hạ xuống, một đội đao phủ phủ tiến về phía phòng tù. Tiến lên lôi kéo những tù binh không chịu động chân tay, mỗi tên binh sĩ đều như lang như hổ, không, bọn chúng vốn chính là thú tộc nô quân, căn bản chính là hổ nhân, lang nhân!

- Đại nhân, cầu xin ngài, đừng giết cháu, cháu, cháu gái ta nó mới sáu tuổi! Một vị lão nhân muốn đoạt lại một đứa bé bị đao phủ nắm lấy.

Một tráng hán giơ tay lên nói:

- Đúng, ta năm nay ba mươi tuổi, là lao động khỏe mạnh, ta có thể làm nô lệ lao động!

Adams cười lạnh quét mắt qua chiến phủ doanh. Trên mặt không nhìn thấy một tia thương xót nào:

- Tăng tốc độ lên, nhóm này xử quyết ở bình nguyên phía nam, chớ để người trên tường thành Kinh Úc Cốc nhìn thấy sẽ kích thích chiến tâm của bọn chúng! Hừ. Để ân công có thể có được vị trí cao, giết chút tù binh có đáng gì?

- Mẹ nó! Không thể chờ chết được! Chúng ta liều mạng thôi!

Có người vung tay hô to, lập tức khiến cho trại giam bốn phía đồng thời hưởng ứng, những tù binh này khi cầm vũ khí còn đánh không thắng, huống chi bây giờ trên người còn mang thêm gông xích? Rầm, rầm rầm! Tù binh trong trại khác cũng điên cuồng phản nộ đánh vào hàng rào, nhưng đám tù binh bị Adams chỉ định vẫn bị mạnh mẽ lôi ra, đao phủ ra tay, tay kéo chân đá, các binh sĩ hò hét áp giải tù binh tới bình nguyên phía nam xử quyết, đám phản kháng? Xin lỗi, một đao chém chết tại chỗ, giết người máu thịt tung tóe.

Tiếng gào khóc trong chiến phủ doanh không ngớt bên tai.

Nhưng Adams lại nở một nụ cười dữ tợn, mắt nhìn binh sĩ lại đem một tù binh đám phản kháng chém thành thịt băm, hắn càng cười điên cuồng! Nói tới cùng, Adams bản chất vốn là một thổ phỉ, chỉ có phá phách máu tươi mới có thể kích thích một mặt sung sướng nhất nhất trong lòng hắn.

Nhưng tới lúc này, một người rảo bước chạy tới bên người Adams, hung hăng đánh vào mặt hắn một quyền, làm cho tiếng cười của hắn ngưng bật:

- Adams, ngươi muốn làm gì?

Adams sững sốt, nhìn rõ người đến, xoa mặt cả giận nói:

- Ariza, ngươi muốn làm gì?

Ariza là hậu quân đại tướng, doanh trại ngay ở bên cạnh doanh tù binh, hắn vừa nghe tiếng kêu khóc của tù binh liền vội chạy tới, chắn ngang tại cửa trại tù, giận dữ nói:

- Ta đây không cho phép người giết người.

Adams đẩy Ariza ra, khinh thường nói:

- Ta làm vì tiền đồ của ân công, một tên ngu ngốc như người thì hiểu cái gì? Người đâu, tốc độ nhanh lên, nửa giờ sau xử quyết một nhóm nữa!

- Ta đây, ta đây ngốc, nhưng ta đây không cho phép người giết trẻ nhỏ!

Ariza vịn tay một binh sĩ đang tiến đến một cô bé, ôm chặt vào lòng, vỗ ngực, nói không ra cái đạo lý gì, tuy nhiên hung hăng nhìn chằm chằm vào Adams - Ta đây không cho người giết!

Nói rồi, hắn xoay người quát lui binh sĩ, mở cửa hàng rào:

- Quay lại, quay lại hết cho ta!

Những chiến phu như gặp được đại xá, hoảng loạn chạy trở về hàng rào, nhưng không ai ngu tới mức nghĩ việc này kết thúc rồi, bọn họ run rẩy nhìn Adams, hắc giáp tướng quân kia như tử thần trong bóng đêm đang giờ cao liềm dao, lúc nào cũng có thể từ sau lưng đặt liềm dao lên cổ bọn họ, khe khẽ nhắc một cái... Phụt, đầu người rơi xuống đất!

Adams thốt nhiên đại nộ, tiến lên nắm lấy cổ chiến giáp của Ariza, hiện nay Ariza đã hai mươi tuổi, chiều cao hơn hai mét không tăng trưởng bao nhiêu, nhưng bắp thịt eo bụng ngực ba tầng hùng tráng, nhìn qua lưng hùm vai gấu, giống như một Bể Mông hung mãnh trên đại thảo nguyên, bất quá khí chất ngốc nghếch và non nớt trên mặt không biến hóa bao nhiêu!

Ariza trợn mắt từ trên nhìn xuống Adams:

- Hả? Người còn muốn đánh ta đây?

- Ariza, ta không cần tên ngu ngốc nhà người hiểu được, nhưng người nhớ kỹ cho Adams ta! Giết những tù binh này, sau này lại giết sạch Kinh Ưc Cốc, ân công liền có thể một bước tới trời, người bất quá là một tên gia nô của ân công, vì ân công, con mẹ người tránh ra cho ta!

Ariza cố chấp lắc đầu:

- Không được, ta đây không cho phép người giết trẻ nhỏ!

Adams giận dữ, hắn là một tên thô phỉ trong mắt chỉ có Đỗ Trần, người bên ngoài hắn chẳng đặt trong lòng:

- Không tránh ra! Tức khắc lăn ra cho lão tử! Một quyền hung hăng đánh vào mặt Ariza.

- Người, người dám đánh ta đây? Hãy xem hoàng kim bất diệt thể của ta đây!

Trên da của Ariza đột nhiên nổi lên một tầng kim quang. Nhìn cẩn thận, da lông của hắn đã ngưng kết thành lớp vỏ kim chúc dày dặn, cự phủ sau lưng xuất thủ, trộn vào đấu khí cửu cấp đỉnh phong của mình bổ thẳng về phía Adams!

Sau khi Thiên Dao vì cứu Đỗ Trần mà chết, Đỗ Trần chưa hề đem chân tướng nói cho Ariza. Chỉ nói lão Fuye sức khỏe không tốt, tới một địa phương rất xa nghỉ ngơi - hài tử ngốc này đương nhiên là tin tưởng rồi!

Bất quá sau đó Đỗ Trần, cảm ân Thiên Dao, dốc sức chiếu cố cho Ariza, hiện nay cái tên thật sự là kẻ có tốc độ tấn cấp nhanh nhất dưới tinh không này đạt được cửu cấp đỉnh phong, Đỗ Trần hết sức làm ra một thánh khí phủ cửu cấp, hơn nữa khi mật hội với Bi Ca Tử Sĩ, tìm Roland lấy được toàn bộ bí kíp Thiên Dao, đem hết tất cả truyền cho Ariza. Lại không tiếc liên hoa nguyên thần dùng thánh quang chăm nuôi cho vị huynh đệ này, hi vọng kỳ tích đột nhiên tấn cấp năm đó lại xảy ra!

Cho nên giờ phút này Ariza cầm trong tay cửu cấp thánh khí, đã tới rất gần cảnh giới phong hào đấu thần, một phủ này của hắn, khí thế rộng lớn. Phủ còn chưa tới, gió mạnh đã chấn bay mấy chục binh sĩ bên người!

Adams cũng là người không tầm thường, thủ sáo thánh khí thiếu ngón tay xuất hiện, cũng là đấu khí cửu cấp đỉnh phong, Xích Thủ Không Quyền thành linh chụp lấy chiến phủ của Ariza!

Một kẻ là thổ phỉ, một người là tên ngốc, cứ vậy lao vào nhau đánh giết sinh tử ở chiến phủ doanh!

Hai cổ đấu khí cửu cấp đỉnh phong đột nhiên lao vào nhau ở phụ cận đại bản doanh. Đỗ Trần, Tuyết Cơ đang chơi đùa. Còn có tiểu Bối Bối ba người lập tức cảm ứng được tất cả, Đỗ Trần không nói hai lời, Thanh Vân dưới chân bay lên, nhanh như điện bắn ra khỏi trường bỗng. Nhưng Thanh Vân có nhanh cũng cần một thời gian!

Chiếc phủ của Ariza cùng quyền sáo của Adams chạm vào nhau. Một tiếng nổ lớn trầm muộn vang lên, hai quang mang màu vàng xanh đan xen phóng ra. Lại có mấy chục binh sĩ bị chấn bay tứ phía, nhưng hai người đều là tướng quân, các binh sĩ cũng không dám tổ hợp đại trận tới đối phó với bọn họ, chỉ có thể tránh ra xa, đi báo tin cho Đỗ Trần!

Quyền phủ vẫn chưa tách ra. Ariza và Adams trợn mắt nhìn nhau, Ariza cười hắc hắc:

- Khí lực của ngươi so với ta không chênh nhiều nữa! Nói rồi, hai tay của hắn giang ra, lợi dụng chiều cao hiếm thấy đem cự phủ từ bên trên ép xuống, Adams chỉ cảm thấy cổ lực đạo như một ngọn núi ép lên tay, hai chân không tự giác uốn cong, rầm một tiếng quỵ xuống, tiếp đó nửa người đã bị chìm vào trong lòng đất.

Đáng chết, mặc dù đẳng cấp đấu khí tương đương, nhưng Ariza chiếm tiện nghi chủng tộc, lực đạo kia tuyệt không phải nhân loại có thể ngăn cản, mình đáng lẽ phải dụ đấu thủ xảo với hắn mới đúng!

Adams bị ép tới không thở được, nhưng trong lúc đó, không biết sao, trong thân thể hắn vọt ra một cổ sức mạnh, cẩn thận đánh giá... đây là sức mạnh thập cấp đấu thần!

Chẳng lẽ...

Adams không vội ngấm nghĩ, hai tay lật ra, đấu khí tăng mạnh thêm một cấp, đẩy cự phủ ra thuận tay đâm một quyền vào ngực Ariza, Ariza "ối chao" một tiếng, người bị đánh bay rồi!

Hết thấy phát sinh trong chớp mắt, khi Đỗ Trần đến chính lúc nhìn thấy Adams đánh Ariza bay người:

- Adams, ngươi muốn chết? Vẫy tay ném một đóa liên hoa ra, giật ngã Adams vừa mới thăng lên thập cấp đề ở phía dưới, Thệ Tuyết kiểm lập tức đuổi kịp, hoành kiếm gác lên trên cổ hắn, mặt đầy giận dữ.

Ở trong lòng Đỗ Trần, Adams là thuộc hạ trung thành một dạ, nhưng Ariza... là con trai của Thiên Dao, là huynh đệ của mình!

Huynh đệ bị thuộc hạ đánh bay, giúp ai, chẳng cần nhiều lời!

- Ở nguyên tại chỗ, không được nhúc nhích!

Đỗ Trần quát lớn, đứng trên kim liên kiếm chìa vào Adams phía dưới:

- Adams, ngươi muốn tạo phản sao?

Adams nóng lòng, nhưng lại bị kim liên ép tới hô hấp không thông:

- Ân, ân công, ta là vì ngài..

- Ngươi là vì ta mà đánh Ariza?

Trong lòng Đỗ Trần toát ra một cổ tà hỏa, nghiêng răng quát chói tai, dưới chân phát lực, phụt, ép cho Adams miệng phun máu tươi!

Adams trong lòng cũng toát ra sự giận dữ không cam lòng, Adams ta dù gì cũng là vì tiền đồ của ân công ngài? Ariza là một tên ngu xuẩn, chỉ làm hỏng việc, ta đánh bay Ariza là vì ân công ngài giết hết tù binh có gì mà không đúng? Hơn nữa, ta cũng không hề hạ sát thủ, đại chiến tới gần, không thể nội chiến, Adams ngu xuẩn hơn cũng không hạ sát thủ với chiến hữu của mình!

Nghĩ tới nhiều năm trước bị Constantine hiểu lầm thành phản đồ, hôm nay lại bị Đỗ Trần mắng là tạo phản, từ tận đáy lòng của Adams sự trung thành mạnh mẽ lại làm hắn không thể phản bác điều gì...

- Phụt!

Adams giận tới mức lại phun ra một ngụm máu, trong lòng găm to:

- Francis, Adams ta có chỗ nào không đúng với người?

Đỗ Trần cảm ứng được sức mạnh dưới chân, hừ nói:

- Được lắm, nguyên lai người đã thăng lên thập cấp rồi. Nếu lập ra chút công tích cho giáo hoàng, liền có thể trở thành phong hào rồi... phong hào đấu thần liền có thể tạo phản sao?

Lúc này Ariza vỗ vỗ miệng. Bò dậy, một chút vết thương cũng không có - Thiên Dao Hoàng Kim Bất Diệt thể không rành né tránh lạnh lẽo, nhưng phòng ngự mạnh mẽ, đương thời sợ rằng chỉ có thú hoàng thể mới có thể so sánh!

- Thiếu gia, Adams muốn giết trẻ nhỏ!

Ariza ủy khuất đem chuyện trải qua trình bày lại một lần.

- Tuy nhiên là ta đây động thủ trước. Thiếu gia, ta đây không sao! Có điều Adams đột nhiên thành thập cấp rồi sao?

Thấy huynh đệ không có gì đáng ngại, lửa giận trong lòng của Đỗ Trần lập tức cũng tan đi hơn nửa, trong đầu cũng tỉnh táo một chút, đúng vậy, Adams làm sao đột nhiên tấn cấp? Hơn nữa trước đó không hề có dấu hiệu?

Bất quá vừa nghe Adams muốn giết tù binh, lửa giận của Đỗ Trần lại tràn ra, thu lại kim liên. Lạnh lùng nói:

- Adams, ai cho người quyền lợi, làm người tự tiện đồ sát tù binh?

Adams thở liền mấy hơi lớn, cắn chặt răng, không cam lòng nói:

- Đại nhân! Ta như thế này đều là vì ngài! Giết hết những tù binh này, ngày sau lại giết hết Kinh Ưc Cốc, ngài, ngài chính là đại nhân vật dưới một người mà trên vạn vạn người! Trong lòng hắc còn có lửa giận, ngay cả hai chữ ân công ngày thường vẫn đeo bên miệng cũng trực tiếp bỏ qua, chỉ gọi là đại nhân!

Đỗ Trần nhướng mày:

- Những lời này, là người tự mình nghĩ ra hay là có người khác nói cho người?

Adams mặc dù có chút tài hoa về mặt quân sự, nhưng một tên thổ phỉ, có thể tự mình làm ra hành vi loại chính khách này sao?

Nghĩ thế nào, việc hôm nay cũng không giống hành vi của Adams!

Ở xa xa, Bairu chứng kiến hết thấy thở dài một hơi:

- Đáng chết, làm sao đột nhiên thò ra một tên Ariza? Bất quá Francis, hôm nay người bảo vệ những tù binh này, ngày mai Bairu ta còn có trò hay đợi người!

Trước doanh tù binh, Đỗ Trần nghe Adams kể lại lời của Bairu, trong lòng thâm hận, Bairu khôn kiếp! Tên Adams này mặc dù hiếu sát tàn nhẫn, nhưng trung thành không sai, người chẳng ngờ dám lợi dụng sự trung thành của Adams tới hại ta? Thần niệm của hắc nói:

- Ngũ ca, từ hôm nay trở đi, người theo sát Bairu, làm gì người hiểu rõ!

- Hắc hắc, hiểu rồi, bất quá Adams này dù nói thế nào cũng là vì lo nghĩ cho người, đừng làm cho người ta nguội lạnh tấm lòng đấy!

Đỗ Trần tự nhiên hiểu được đạo lý này, hung hăng dậm chân một cái, đỡ Adams dậy:

- Ài, Adams, người để cho Bairu lợi dụng rồi!

Adams đầu đầy sương mù:

- Bairu lợi dụng ta? Đại nhân, ta, ta thật sự tính toán cho ngài mà!

Đỗ Trần vỗ lưng Adams:

- Chuyện không phải do người, đều là tên khốn kiếp Bairu kia! Hừ! Adams... người biết ưu điểm lớn nhất của người là gì không?

Khuôn mặt hần tỏ vẻ hài lòng, lại tăng cao âm lượng, để tất cả quân tướng đều nghe thấy:

- Trung thành, tuyệt không đổi chủ, trung thành có thể sánh với nhật nguyệt! Nhưng không may Bairu chính là lợi dụng điểm này của người...

Dem chuyện nói rõ ràng cho Adams, Đỗ Trần "hối hận" nói:

- Ài, ta nhất thời hồ đồ, với sự trung thành cảnh cảnh của người, làm sao có thể tạo phản? Đều do tên hỗn đản Bairu kia!

Trái một câu trung thành cảnh cảnh, phải một câu có thể sánh với nhật nguyệt, cổ hỏa khí không cam lòng của Adams liền điều hòa trở lại, lau đi vết máu trên môi, cười nói:

- Ân công, ta hiểu rồi! *** Bairu, ta sớm muộn gì cũng thu thập hần!

- Người không trách ta là tốt rồi, đây là liên hoa thánh quang của ta, mau, dùng nó liệu thương cũng có cảnh giới thập cấp, đợi việc Kinh Úc Cốc kết thúc rồi, ta tự mình đi tới giáo đình lấy cho người một cái phong hào. Ha ha, phong hào đầu thần Adams!

Adams hân hoan ôm lấy liên hoa Đỗ Trần ban cho hần, cười giống như một đứa bé. Ân công không ngờ lại nhận sai với ta, hắc, Tam gia trước kia dù sai cũng sẽ không nhận, ha ha, Adams ta theo không lầm chủ...

Đỗ Trần xoay người làm an lòng tù binh, dùng nụ cười thân thiết trịnh trọng của hần hứa hẹn:

- Francis ta không nói sáo rỗng, càng hiểu tình cảnh của các người, lúc này các người muốn nghe một câu - chỉ cần các người không gây chuyện lộn xộn, Francis ta tuyệt sẽ không giết tù binh! Hôm nay ngàn người nghe được lời này, nếu ta nuốt lời, không cần các người chửi ta, người thiên hạ cũng sẽ chửi Francis ta bội tín bất nghĩa!

- Phù!!!

Trong doanh tù binh vang lên tiếng thở phào liên tục...

Đỗ Trần nhếch môi, tù binh dễ nói rồi, nhưng Adams và Ariza sau này không nhớ thù mới tốt - làm lão bản không dễ a!

Đỗ Trần muốn hòa giải quan hệ hai người, Adams đang ôm liên hoa trị thương đột nhiên thần sắc biến đổi:

- Không hay, huynh đệ song sinh Brockman của ta đã thăng lên thập cấp rồi!

Đỗ Trần sửng sốt:

- Người làm sao biết được?

- Ân công, thực lực của ta trong lòng ta tự biết rõ ràng, khoảng cách của ta và thập cấp rất xa, không thể trong một trường chiến đấu đột nhiên tấn cấp, vậy chỉ còn lại một khả năng... Adams càng nói sắc mặt càng tệ:

- Song sinh huyết mạch của gia tộc chúng ta phát động rồi, Brockman tấn cấp, ta cũng theo đó bị ép tấn cấp!

Song sinh huyết mạch?

Chuyện trong doanh tù binh của quân doanh Đỗ Trần rối loạn một hồi, sự hỗn loạn này tự nhiên cũng rơi vào trong mắt Kinh Úc thành cách đó không xa!

Thomas vốn định nhân cơ hội này tập kích quân doanh của Đỗ Trần, bất quá chủ lực Ted lại không chịu xuất chiến, mấy vị đương gia cũng biết sự coi trọng của Đại đương gia với Ted, mỗi người có tâm tư riêng, một trường hội nghị quân sự vốn nhằm vào việc có tập kích hay không cuối cùng huyền não không vui mà tan!

Khi Thomas trở lại phòng ngủ của mình còn đang hùng hù hỏ hỏ, trong lòng thầm hận Ted lấy được bao nhiêu chỗ tốt, bất quá sau khi đẩy cửa phòng ngủ của mình, hắn đột nhiên thần sắc biến đổi:

- Adams? Hừ, tướng địch ngươi không ngờ dám lên vào thành Kinh Ưc?

Đối diện có bốn người ngồi, trong đó có một người so với Thomas còn kinh ngạc hơn:

-Ồ, Adams ngay ở quân doanh đối diện? Nhân sinh quả nhiên là không thể dự liệu!

Nói rồi, bên người hắn bò ra một con thú nhỏ, lùn tịt tịt, vành tai to:

- Thomas các hạ hẳn biết, Tyre thú này, nó có thể giúp chúng ta ẩn tàng khí tức, tìm kiếm mật đạo, cho nên các hạ không cần nghi vì sao chúng ta xuất hiện trong phòng của ngươi, càng chớ nên lớn tiếng hô lên, mời ngồi, chúng ta đàm luận một chút!

Thomas sửng sốt:

- Ngươi không phải là Adams?

- Ta là đại ca song sinh của hắn, Brockman! Các hạ có thể gọi ta là Brockman nghị viên!

- Nghị viên? Nghị viên cái gì?

Brockman vẫn ưu nhã như xưa, vẫy tay với người bên cạnh, người kia sau khi vận chuyển đầu khí khê cắt ngón tay, tách, một giọt máu tươi màu tím rơi trước mặt Thomas!

- Tử huyết nhân nghị viên hội nghị liên tịch tối cao, Brockman miện hạ giá lâm, Thomas, ngươi thân là Tử huyết nhân, còn không tiếp giá sao?

487. Đầu Danh Trạng

Thomas chậm rãi đóng cửa phòng lại, không gọi thân binh tới hiệp trợ, cũng không dùng lễ tiết long trọng nghênh đón Brockman, mà lạnh băng băng ngồi trước mặt hắn!

- Tiếp giá? Các hạ nói đùa sao? Thomas ta đích xác là Tử Huyết Nhân, nhưng năm đó khi Bowness tụ tập năm trăm vạn Tử Huyết Nhân tinh nhuệ, tổ chức trận chiến cuối cùng, tổ tiên của ta bất hạnh không được chọn vào đội tinh nhuệ, hừ, cũng không cùng Bowness chìm vào biển lớn! Cuối cùng tổ tiên lưu lạc tam đại lục, chịu hết trăm loại ngược đãi của Hồng Huyết Nhân! Còn ta hơn nữa được Hồng Huyết Nhân nuôi dưỡng trưởng thành! Nói như ngươi... ta có phải tôn trọng nghị viên của cái hội nghị liên tịch tối cao không?

Nói rất không khách khí, nhưng thần thái của Thomas lại không có bao nhiêu địch ý!

Đối phương là Tử Huyết Nhân, ở tại giờ phút này dưới thế cục này, Tử Huyết Nhân không nhất định là bằng hữu, nhưng tuyệt đối không phải là địch nhân!

Một người bên cạnh Brockman quát :

- To gan! Brockman miện hạ chính là thủ tịch nghị viên cửu vĩ của hội nghị liên tịch tối cao, hiện nay là phó thống soái của vong linh quân đoàn Tử Huyết Nhân. So với các vị khác, chỉ dưới có Nguyên soái Bowness, đại nghị trưởng Phillip, cùng với các vị nguyên lão thế tập! Thomas, cho dù tổ tiên của ngươi sống lại...

Nguyên lai Brockman chẳng những thăng lên thập cấp, hơn nữa đã là nhân vật số 5 của Ma tộc, đại quyền trong lòng bàn tay nếu như Đỗ Trần biết nhất định sẽ thâm nói, đại nhân vật, đem bán mới sướng!

- Được rồi, Singh, để ta nói!

Brockman cười cười:

- Đích xác, ngươi không cần phải tôn trọng ta, thậm chí không cần phải phục tùng nguyên soái Bowness! Nhưng các hạ không thể phủ nhận một sự thật... Dòng máu chảy trong ngươi, có thể biến thành màu tím!

- Vậy thì sao nào?

Thomas nhướng mày.

- Là Tử Huyết Nhân, chúng ta có điều kiện tiên quyết tiếp tục bàn luận, đúng không nào? Thomas các hạ. Với thể cục hiện nay, người cho rằng Kinh Úc Cốc còn có đường sống sao?

Thomas im lặng không nói gì, sự thật nếu không phải Ted liều chết chống đỡ, Đồ Đức lại không nguyện ý "hạng chiến" (quần chiến trong cốc binh sĩ 2 bên sẽ tử thương vô số), Kinh Úc Cốc đã sớm diệt vong rồi! Hơn nữa Thomas mặc dù khi Kinh Úc Cốc diệt vong có thể từ mật đạo trốn thoát, nhưng một mình trốn thoát còn có ý nghĩa gì? Quyền lợi địa vị, tài phú, Nhị đương gia của Kinh Úc Cốc không nỡ bỏ những thứ này!

- Muốn nói gì thì nói thẳng ra đi, Thomas ta còn chưa ngu, hiện nay Kinh Úc Cốc đã là một đường chết, ta không có vốn để mặc cả với người, chỉ có thể chọn tiếp nhận hoặc cự tuyệt!

Brockman ưu nhã cười rạng rỡ.

- Thomas các hạ quả nhiên là người thông minh! Ý của ta rất đơn giản - ta cho Kinh Úc Cốc của người một con đường sống, hơn nữa từ nay soái lĩnh Kinh Úc Cốc nghe lệnh hội nghị liên tịch tối cao, hiệp trợ Bowness nguyên soái hoàn thành đại nghiệp phục hưng Tử Huyết Nhân!

Thomas cười mỉa một cái:

- Ta có hai câu, thứ nhất, bây giờ Francis đã vây khốn Kinh Úc Cốc, người có bản lĩnh gì có thể giải cứu hai mươi vạn người Kinh Úc? Thứ hai, cốc chủ Senna sắp qua đời, ta lúc nào cũng có thể kế thừa vị trí cốc chủ, như vậy... ta lấy thân phận gì gia nhập hội nghị liên tịch tối cao? Thomas ta không thích làm một con chó săn không quyền không thế!

Brockman nở nụ cười, Thomas đã bị thể cục ép cho giao động tâm tư. Bất quá còn có chút tham luyện quyền binh mà thôi!

- Nếu các hạ đồng ý, từ thời khắc này, Bowness nguyên soái tứ phong các hạ là đại tướng bát vĩ thống soái Kinh Úc quân đoàn, thêm vào hàm nghị viên hội nghị liên tịch tối cao, hai mươi vạn dân Kinh Úc Cốc vẫn là thuộc hạ của người, đồng thời đại nghị trưởng Phillip sẽ lấy vong linh quân đoàn cho người bổ sung đủ hai mươi vạn đại quân... ngày đại nghiệp phục hưng thành công, người có thể chọn một lãnh thổ trên tam đại lục không nhỏ hơn Lanning ngày nay, để khai tông lập quốc!

Thomas lập tức sáng ngời!

Brockman mỉm cười trả lời một vấn đề khác.

- Còn về phần làm sao cho người và Kinh Úc Cốc một con đường sống... hiện nay Kinh Úc Cốc khẳng định không giữ được nữa, bất quá ở trong Sinh Mệnh mê cung chúng ta đã thiết lập một căn cứ. Các hạ có thể dẫn dân Kinh Úc tới nơi đó ở tạm. Đồng thời phối hợp với đại nghiệp phục hưng sắp bắt đầu của chúng ta!

Thomas nhếch môi cười,

- Hai Mươi vạn người Kinh Úc Cốc. Người có thể đem bọn họ một lần di dân tới bên trong Sinh Mệnh mê cung?

Brockman không có chính diện trả lời, mà quát với một người bên cạnh :

- Singh, chứng minh cho Thomas đại tướng quân chúng ta có năng lực này đi!

Một người sau lưng ứng tiếng đi ra, Thomas vừa nhìn thấy người này trong lòng không khỏi run lên, Singh trông quá dị vô cùng, nếu dùng một lời người thường mà nói... Người nói hần là vong linh sao, đích xác, trên người hần máu thịt đầm đìa, nhưng vong linh sau lưng có song long dực to lớn sao? Nếu người nói hần là vong linh Long tộc, nhưng... sau mông Singh còn có một cái đuôi, đầu chiếc đuôi này là một người nhỏ dung mạo giống với Singh, lại phảng phất trên người mọc ra một chính mình thu nhỏ.

Có lẽ Đồ Trần ở đây còn liên tưởng đến chuyện "Hắc dất dất". Nhưng Thomas còn chưa từng nhìn thấy JuJu thú, chỉ có thể nghi hoặc trong lòng. Tên Singh này rốt cuộc là chủng tộc gì vậy?

- Thomas các hạ, người có thể nhận ra đây là cái gì không?

Singh nói khàn khàn, từ bao sau lưng lấy ra một cái vỏ cây cỡ vung xoong.

Thomas cả kinh nói :

- Đây là vỏ cây Sinh Mệnh, người, các người đem cắt nó xuống?

Singh cười dữ tợn, miệng đột nhiên hé ra đủ để dung nạp miếng vỏ cây kia, rạo rạo, quỷ dị khủng bố đem vỏ cây Sinh Mệnh nuốt chửng.

Thomas cả kinh trợn mắt há mồm, Đây, đây là sức mạnh gì? Ăn cây Sinh Mệnh? Lão thiên a! May mắn, may mắn mình còn nể mặt mũi Tử Huyết Nhân không tranh chấp với bọn chúng, nếu không...

Brockman tựa hồ rất hài lòng với vẻ mặt kinh hãi của Thomas, nghiêm nghị giải thích :

- Năm trước, một đám hung thú tự xưng là JuJu thú tập kích vực sâu dưới lòng đất, những hung thú này còn có thể tự phân chia, vô vùng vô tận, đích thực lợi hại! Bọn chúng ăn tới mức vực sâu dưới đất thương vong thảm trọng, thậm chí ngay cả vong linh quân đoàn của Phillip đại nhân cũng khó có thể chống lại, bất quá... Phillip đại nhân nghiên cứu kỹ phát hiện, sức mạnh của JuJu thú đến thẳng từ cây Sinh Mệnh, mà sức mạnh của vong linh quân đoàn lại phủ nhận cây Sinh Mệnh vậy các hạ nói, hai sức mạnh này nếu gặp nhau, sẽ thế nào?

Thomas suy nghĩ một chút, kiên định trả lời :

- Phát nổ!

- Đúng vậy, Vong Linh và Sinh Mệnh va vào nhau, dưới tình huống bình thường tuyệt đối sẽ phát nổ! Cho nên ban đầu JuJu thú tập kích, vô luận là vong linh hay là JuJu thú đều phải chịu phát nổ của hai cỗ sức mạnh đối kháng, ai cũng không thể chiếm được tiện nghi! Nhưng vong linh cần thi thể để chuyển hóa, mà JuJu thú sau khi nổ thì thể tan nát, không thể bổ sung binh lực cho vong linh quân đoàn! JuJu thú lại có thể tự phân chia, cho nên càng đánh chúng ta càng thiệt hại.

- Suýt chút nữa ngay cả vực sâu dưới đất cũng bị đánh hạ...

Brockman cười lớn,

- Nhưng với tài trí tuyệt thế của Phillip đại nhân. Thêm vào sự phối hợp của cây Sinh Mệnh. Cuối cùng cũng giải quyết được cái vấn đề khó khăn này!

- Bây giờ, vô luận là JuJu thú ăn vong linh, hay là vong linh ăn JuJu thú, đều sinh ra một chủng tộc mới!

- Minh thú! Minh thú mặc dù không thể tự phân chia, nhưng cũng không giống JuJu thú phải ăn liên tục mới có thể tồn tại! Bọn họ mặc dù không có năng lực đông đảo của vong linh, nhưng cũng không sợ thiên địch là thánh quang! Có thể nói, Minh thú tập hợp ưu điểm của vong linh và JuJu thú, lại bỏ đi khuyết điểm của bọn chúng, là một chủng tộc mạnh mẽ hoàn toàn mới!

Bốp, Brockman vỗ mạnh lên thân thể cổ quái của Singh!

- Không lâu trước, nguyên soái Bowness tự thân dẫn đại quân bắt được thần tử Thanh Biều của JuJu thú, Thanh Biều thú kia thật sự quá to lớn, Phillip đại nhân dùng mười hai vong linh chiến sĩ ưu tú nhất ăn tận ba ngày, mới có thể ăn hết Thanh Biều thú! Sau đó... Mười hai Minh Thú mạnh nhất sinh ra, là Minh Vương thú! Singh chính là một trong bọn họ, có năng lực cắn nuốt cây Sinh Mệnh vô hạn của Thanh Biều thú. Đủ giúp các người hoàn thành di dân!

Đúng vậy, ngày đó Thanh Biều thú có thể mang theo mấy trăm vạn JuJu thú xuyên qua Sinh Mệnh mê cung, vậy mười hai Minh Vương thú mang hai mươi vạn người Kinh Ưc đi tị nạn có gì mà khó khăn?

Thomas chợt kỳ quái nói :

- Minh thú là chủng tộc hoàn toàn mới, các người như thế nào có thể cam đoan Minh thú nghe Tử Huyết Nhân chúng ta?

Brockman chậm rãi lấy từ trong ngực ra hai bình thuốc nhỏ, một lam, một đỏ :

- Đây chính là thành quả nghiên cứu mới nhất của Phillip đại nhân - thiên lệ! Màu đỏ làm mẫu thể. Màu lam làm tử thể, trước khi vong linh quân đoàn xuất chiến, Phillip đại nhân đã dùng máu của mình hỗn hợp mẫu thể, sau đó trộn lẫn với tử thể màu lam, cho vong linh uống vào, như vậy những JuJu thú giết vong linh, cùng với những Minh thú tự mình chuyển hóa thành, liền hoàn toàn bị Phillip đại nhân khống chế!

Thomas gật đầu, trên mặt nổi lên một biểu tình cổ quái.

Brockman tổng kết :

- Nói nhiều như vậy, đã là câu trả lời thuyết phục cho Thomas các hạ chưa? Hiện nay JuJu thú bị quân đoàn Minh Thú giết tới liên tục thoái lui, số lượng giảm mạnh! Hội nghị liên tịch tối cao rất nhanh sẽ tiêu diệt toàn bộ JuJu thú!

- Đem bọn chúng biến thành gia súc nuôi Minh Thú! Đại nghiệp phục hưng của Tử Huyết Nhân chúng ta sắp lập tức bắt đầu rồi, các hạ không chuẩn bị gia nhập chúng ta khi mà chúng đã có Minh Thú sao?

Thomas mỉm cười.

- Xin mời nghị trưởng đại nhân nói cụ thể di dân như thế nào đi!

Brockman cũng cười,

- Kinh Úc Cốc bản thân chính là một trong thiên ngoại thiên trong Sinh Mệnh mê cung, Singh sẽ cùng hai vị Minh Vương thú khác bắt đầu ăn vỏ cây dưới thành Kinh Úc, trong vòng nửa tháng, nhất định sẽ mở ra một đường ngầm lớn đủ chứa hai mươi vạn người trong nháy mắt di dân! Việc các hạ phải làm là kiên thủ nửa tháng này, hơn nữa không bị người phát hiện kế hoạch của chúng ta!

Nửa tháng? Thomas nhíu mày.

- Thần tướng Đỗ Đức kia e rằng sẽ không cho ta thời gian nửa tháng!

- Ha ha, ta có thể cho ngươi một biện pháp!

Brockman tràn trề tự tin nói:

- Ta phi thường hiểu rõ Francis bên ngoài kia, người này mặc dù có chút tài trí, nhưng căn bản vẫn là một đứa bé tốt, mềm yếu do dự, làm việc mềm lòng nương tay...

Đây là Đỗ Trần sao? Ặc, dù sao Brockman từ lần đầu tiên bị Đỗ Trần lừa bán đã cho rằng như thế, mà trong một loạt quá trình lừa bán sau đó, như trận chiến ở Thiên Vương sơn Đỗ Trần đều hạ thủ từ sau lưng, trước mặt đóng giả người tốt, chưa từng cho Brockman cơ hội thay đổi cách nhìn!

Thomas càng không hiểu Đỗ Trần, điều hắn biết về Đỗ Trần đều là do Ziege nói cho - cũng chính là đại thiện nhân số một số hai trong thiên hạ, đệ tử tốt! Hắn gật gù đầu:

- Lời này có chút đạo lý! Vừa rồi trên đầu thành quan sát truyện vui, trong quân địch có người muốn đồ sát tù binh, nhưng Francis thịnh nộ ngăn chặn, còn trước mặt mọi người lập thệ không giết tù binh! Hơn nữa ngày trước Đỗ Đức vốn có cơ hội nhanh chóng san bằng Kinh Úc Cốc, nhưng Francis thương xót binh sĩ, ép Đỗ Đức lui binh... Bây giờ xem ra, Francis không phải là hạng người ngoan tâm thủ lạt!

- Đúng vậy!

Brockman cười nói:

- Chúng ta có thể lợi dụng sự mềm lòng của Francis, người sợ chết rất nhiều, hết sức trì hoãn thời gian...

Hai người mặt nghị một hồi, cùng cất tiếng cười to.

Brockman đột nhiên đứng lên:

- Quân đoàn trưởng Thomas tiếp lệnh!

Thomas âm âm quỳ xuống:

- Mặt tướng có mặt!

- Việc di dân Kinh Úc Cốc đã thảo luận xong, nhưng trước đó, hội nghị liên tịch tối cao giao cho người một trách nhiệm hạng nhất!

Brockman thâm nghiêm quát:

- Cha con Ted, Helen phản bội Tử Huyết Nhân, tướng quân cần phải giết chúng trước khi di dân, lấy đó thể hiện lòng trung thành!

Thomas sửng sốt, trước kế hoạch lớn giao cho mình chút chuyện nhỏ. Khảo nghiệm năng lực và lòng trung thành của mình không có gì sai, nhưng giết Ted...

Ồ, hiểu rồi! Điều lo lắng của hội nghị liên tịch tối cao là - Bowness và Ted thù sâu như biển. Nếu Ted biết chuyện mình trở về với Tử Huyết Nhân nhất định lòng sinh bất mãn, từ đó gây trở ngại, như vậy trước đại kế mình phải tiêu trừ cái chướng ngại này!

Cũng tốt, vốn ta nhìn Ted không vừa mắt rồi, hãy dùng cha con chúng để tới đầu danh trạng gia nhập Tử Huyết Nhân!

Bất quá bây giờ Ted nắm giữ một vạn cấm vệ quân, muốn giết hắn... phải suy xét biện pháp cẩn thận!

Đỗ Trần gọi Adams và Ariza vào trong trường phòng của mình, trước tiên là hóa giải một phen mâu thuẫn giữa hai người. Kỳ thực chuyện đó giải quyết rất dễ dàng, Ariza hài tử ngốc nghếch này căn bản không biết ghi thù nhớ hận là cái gì, mà Adams đầu óc lại đơn thuần. Mấy câu nói của Đỗ Trần liền thiếu chút nữa thì làm cho Ariza đập đầu kết bái, mâu thuẫn nội bộ tự nhiên cũng liền không còn nữa.

Tiếp theo, Đỗ Trần hỏi về chuyện huyết mạch song sinh.

Adams oán hận nói:

- Ân công, việc này nói đến cũng lạ! Bắt đầu từ gia phả của chúng ta ghi lại, chúng ta mỗi đời đều nhất định là huynh đệ song sinh, hơn nữa một thuộc tính là thổ, một thuộc tính là thủy.

Đỗ Trần trầm nói, có ý tứ, nếu như mình có thể làm ra loại biện pháp đời đời sinh đôi này hắc hắc, cùng Tuyệt Cơ sinh một ổ song sinh hẳn là rất thú vị a?

Adams lại nói:

- Bên cạnh đó, bí pháp của nhà ta cũng nhắm vào hai loại thuộc tính này, gọi là Sơn Hải quyết! Mà Sơn Hải quyết lại chia làm hai bộ phận - Thanh Sơn liệt, Lam Hải khiêu! Bởi vì thủy thổ tương khắc, nhà ta chưa từng có ai có thể đồng thời tu luyện toàn bộ Sơn Hải quyết, chỉ có thể mỗi người tu luyện một nửa! Bất quá bí truyền của nhà ta, muốn đem Sơn Hải quyết tu luyện tới cảnh giới tối cao, đó chính là giết huynh đệ song sinh tu luyện một nửa Sơn Hải quyết kia, hút cạn đấu khí của hắn!

Đỗ Trần kinh hãi, đây cũng coi là bí pháp gia tộc? Đây chẳng phải là cổ động cho đời sau huynh đệ tương tàn sao?

- Người và Brockman truy sát lẫn nhau chính là vì tu luyện Sơn Hải quyết?

Adams gật gật đầu:

- Chính thế, ta giết Brockman một lần. Brockman cũng giết ta một lần, nhưng chúng ta hết lần này đến lần khác đều được Tam gia và Phillip cứu. Tới nay không một ai có thể tu luyện thành Sơn Hải quyết!

Cười khở hai tiếng, Adams lại tiếp tục nói:

- Giết chết huynh đệ cũng không có gì khó, nhưng nhà ta ngàn năm nay không có ai tu luyện thành Sơn Hải quyết còn có một nguyên nhân khác, đó chính là song sinh huyết mạch - huynh đệ song sinh nhà ta tựa hồ có loại sức mạnh liên hệ quỹ dị nào đó, một người tấn cấp, người kia không lâu sau nhất định cũng tùy thời tấn cấp, chính vì thế, thực lực của huynh đệ song sinh mỗi đời nhà ta không sai biệt lắm, ai cũng không thể giết được ai, cực khó phân ra thắng bại!

Đỗ Trần thần nghĩ, món bí pháp này so với Phong Tuyết Kinh Ưc còn ác độc hơn, huynh đệ tương tàn còn chưa đủ, hơn nữa còn muốn bọn họ thực lực tương đương, đem tàn sát lẫn nhau tiến hành vĩnh viễn...

Bất quá một người tấn cấp, huynh đệ cũng theo đó tấn cấp...

Chờ chút!

Đỗ Trần rất tự nhiên liên tưởng tới việc thực lực Arthur đột nhiên bạo tăng, chẳng lẽ năm đó Mayfair sinh đôi, Francis và Arthur là huynh đệ, cũng có loại liên hệ thần bí này?

Suy nghĩ cẩn thận, trong lòng Đỗ Trần thành linh run lên, không sai! Mỗi lần Arthur tấn cấp đều là sau khi thực lực của mình tăng cường, lần gần đây nhất chính là ở thành Emerald, lúc đó mình có Thanh Vân và áo ẩn hình, nhưng không lâu sau, Arthur đột nhiên thành cường giả thần cảnh thập nhất cấp...

Nhưng suy nghĩ lại, không đúng, huynh đệ song sinh dung mạo nhất định phải giống nhau, mình và Arthur mặc dù đều là tóc vàng mắt lam, nhưng chưa bao giờ có người nhận lầm mình và Arthur. Điều này đã chứng minh, dung mạo Francis và Arthur khác biệt rất nhiều, ít nhất không giống loại song sinh!

Đỗ Trần nghĩ tới mức trán mồ hôi có chút đau, hỏi:

- Adams, song sinh huyết mạch nhất định phát sinh giữa huynh đệ song sinh sao? Ta nói là, có khả năng họ hàng xa cũng có quan hệ huyết mạch song sinh hay không?

Francis và Arthur đều cùng là đời sau của Wolfe, tính lên tới nguồn là họ hàng xa cùng dòng máu!

Nhưng Adams lắc đầu.

- Loại huyết mạch này chỉ có thể xuất hiện giữa huynh đệ song sinh, họ hàng xa chưa từng xuất hiện!

Đỗ Trần không cam lòng, lại hỏi:

- Vậy tổ tiên của nhà ngươi gọi là gì, ở thời Vãn Thần có thân phận gì?

Adams gãi đầu:

- Gia phả của nhà ta chỉ ghi lại hai mươi năm trước Vãn Thần đại chiến, hai vị tổ tiên ban đầu chính là song sinh, một vị tên là Seg, một vị tên là Tha Mạn, trước đó nữa... trong gia phả không hề ghi lại, hậu nhân chúng ta cũng không hề hay biết!

Seg, Tha Mạn, hai cái tên này quá phổ thông, cũng giống như Trương Tam, Lý Tứ ở kiếp trước của Đỗ Trần, căn bản không thể nào từ đó mà tra ra! Đỗ Trần liên tục hỏi mấy vấn đề, nhưng Adams cơ hồ đều không trả lời được, liên tục lắc đầu.

Manh mối quá ít, Đỗ Trần cũng không có biện pháp nào khác tiếp tục truy ra quan hệ giữ hắn và Arthur, chỉ có thể thầm ghi nhớ trong lòng việc này. Ngày hôm sau, Đỗ Đức ra ngoài thị sát một đêm cuối cùng đã trở lại, một câu nói liền làm Đỗ Trần vứt tất cả việc lật vặt khác ra đằng sau!

- Nghĩa phụ, Đỗ Đức có một biện pháp công hạ Kinh Ưc Cốc không tốn một binh một tốt nào!

Trong mắt Đỗ Trần lóe lên tinh quang:

- Biện pháp của ngươi, sẽ làm cho bình dân Kinh Ưc Cốc tạo thành thương vong to lớn?

Đỗ Đức thần nhiên nói:

- Sinh tử của hai mươi vạn người Kinh Ưc Cốc Đỗ Đức đều nắm chắc trong tay, chỉ xem nghĩa phụ muốn giết bao nhiêu, giữ lại bao nhiêu, Đỗ Đức hết khả năng theo tâm tư của nghĩa phụ!

Đỗ Trần đứng phắt dậy, lời này nếu là người khác nói ra, đó là mạnh miệng! Nhưng từ trong miệng Đỗ Đức nói ra liền là thật sự nắm lấy sinh tử của mỗi người trong Kinh Ưc Cốc rồi!

- Nói ra biện pháp của ngươi đi!

- Tuân lệnh!

Âm thanh Đỗ Đức trầm muện:

- Đêm qua, Đỗ Đức cả đêm xem địa hình bao quanh Kinh Úc Cốc, nơi Kinh Úc thành trong thiên ngoại thiên được cây Sinh Mệnh bọc lấy, bên ngoài có một tầng vỏ cây, ngoài nữa là Tuyết Sơn ngàn dặm, mà nơi cửa chính vách núi là một đường lớn rộng rãi. Nghĩa phụ! Nếu ta tập hợp tất cả thánh khí trong quân, thêm vào vũ lực của Andy, chỉ cần chốc lát có thể bắn tan mệnh môn ở vách núi kia! Lúc đó băng tuyết tràn vào Kinh Úc Cốc bốn mùa như xuân, dẫn tới dị biến sau đó, quân dân trong cốc tuy không có đóng băng chết nhưng cũng khó mà chịu được khí hậu đột biến, nhất định không cách nào chiến đấu tiếp!

Đỗ Trần hưng hăng vuốt mũi một cái:

- Con muốn là... đóng băng thành Kinh Úc!

- Đúng vậy! Nghĩa phụ có thể phê chuẩn kế hoạch này không?

Đỗ Trần cười cười, vừa muốn nói chuyện, nhưng bên ngoài truyền tới một tiếng hô giận dữ:

- Không được! Không thể bắn hủy vách núi!

Đỗ Trần cùng Đỗ Đức quay đầu lại nhìn, Tuyết Cơ vẻ mặt đầy giận dữ lao vào trong trường phòng, trong tay còn bưng một chén canh nóng. Tuyết Cơ nguyên là tự tay nấu cho Đỗ Trần một chén canh, đang muốn đưa đến, vừa khéo nghe được quân nghị của hai người.

- Rầm!

Tuyết Cơ phần nộ ném chén canh lên trên bàn:

- Trên vách núi là mộ Thần Hoàng. Tuyệt không thể dễ dàng hủy hoại!

Biểu tình của Đỗ Đức dưới mặt sắt cũng không biết thế nào, chuyển thân lùi ra sau một bước. Không hề phản bác lại nghĩa mẫu trong lòng. Mà Đỗ Trần khẽ cau mày, trong lòng có vài phần không thoải mái, Prince không phải là một nhà khoa học bị tự mình thành quả nghiên cứu làm chết sao? Nàng không ngờ vì cái mộ của một người mà lên mặt với hôn phu, vứt chén vứt bát hơn nữa đây còn chỉ là một cái y quan, mộ giả!

Bất quá phần không hài lòng này chỉ lóe lên là qua, nhìn thấy bát canh Tuyết Cơ tự tay nấu cho mình, trong lòng Đỗ Trần tràn đầy cảm giác ấm áp, khẽ cười nói:

- Nàng yên tâm, ta thân là giáo phụ của giáo đình không thể phá hoại mộ Thần Hoàng, trước khi động thủ, ta sẽ đem mộ Thần Hoàng di chuyển đi!

Sắc mặt của Tuyết Cơ lúc này mới hòa hoãn, nhưng Đỗ Đức nhàn nhạt nói:

- Bình quý thần tước, với năng lực của viên tướng giao thủ với chúng ta ngày trước, mật thám của hãn nếu phát hiện chúng ta di chuyển mộ Thần Hoàng, nhất định sẽ nghĩ đến toàn bộ kế hoạch của chúng ta! Nếu muốn dời mộ không bằng vứt bỏ kế hoạch! Cái gì theo cái gì bỏ, xin nghĩa phụ quyết định!

Đỗ Đức cũng không hề có chút tâm xúi bẩy, bất quả chỉ là một kiến nghị quân sự đơn thuần, hơn nữa nói đích xác có đạo lý! Nhưng lời này lại làm Đỗ Trần nhúm chặt mày!

- Tuyết Cơ, Đỗ Đức làm thế cũng là vì lo lắng cho các tướng sĩ, phá đi một chiếc mộ giả, chúng ta sẽ chết bớt đi bao nhiêu người?

Tuyết Cơ cố chấp lắc đầu:

- Nhưng chúng ta thân là hậu duệ Văn Thần, thần tứ quý tộc, tuyệt không thể hủy hoại mộ Thần Hoàng!

Hai người chàng một lời thiếp một lời, lúc ban đầu vẫn bình tâm tĩnh khí thương lượng, nhưng không biết vì sao, diễn biến nhằm vào mộ Thần Hoàng biến thành quý tộc phải hay không phải tôn trọng Thần Hoàng, tiếp đó, giữa thần tứ công chúa và một tên tiểu lưu manh khác biệt càng ngày càng lớn, nghĩa khí của hai người càng ngày càng nặng, cuối cùng không ngờ tranh luận biến thành tranh cãi!

Đây là lần huyên náo thứ mấy của hai người rồi? Lần thứ ba, hay là lần thứ tư?

Tên quân nhân Đỗ Đức này đối với cãi nhau trong gia đình không có chút biện pháp nào, chống kích động kết quả tranh cãi của hai người, làm quyết định quân sự thích hợp nhất. Bất quá người hầu bên ngoài trưởng bông nghe thấy tiếng hai người cãi nhau, vội vàng phân phó:

- Mau, mau đi tìm Alex thiếu gia và Bối Bối tiểu thư tới, lúc này... cũng chỉ có hai người bọn họ mới có thể hoàn hoàn chủ mẫu và chủ nhân thôi!

Nguyên lai hai người tranh cãi tới mức làm cho những người hầu có kinh nghiệm rồi!

Bất quá còn chưa đợi người hầu tìm được hai tiểu gia hỏa kia, quân sĩ ngoài trưởng hết lớn:

- Nữ vương Liya công quốc Mickey giá lâm!!!

488. Nữ Vương Nói Tục

Liya đến rồi? Lửa giận của Đỗ Trần đột nhiên biến mất hơn nửa, nhú mày nói:

- Việc mộ Thần Hoàng chúng ta sau này hãy nói, trước tiên đi nghênh tiếp Liya, không thể để người ta đợi ở bên ngoài!

Tuyệt Cơ khẽ gật đầu, thần sắc kiên định,

- Được! Nữ vương giá lâm, chúng ta không thể thất lễ, nhưng mộ Thần Hoàng tuyệt không thể dễ dàng hủy hoại!

Mẹ nó, nằng vồng đi vòng lại còn chưa hết sao? Lửa giận của Đỗ Trần lại lần nữa xông lên, nhưng nghĩ tới Liya, hấn đem lửa giận ép xuống, khi tới viên môn bộ dạng lại ưu nhã và hòa thiện.

Nữ vương giá lâm, Bairu và Thomas theo quân cũng không thể không đến nghênh tiếp, kết quả một màn huynh đệ gặp mặt rồi tùy tiện chào hỏi tiến vào trưởng bông uống rượu không hề phát sinh, mà thay vào đó là nghi thức hoan nghênh long trọng cấp quốc gia.

Những lễ nghi quý tộc buồn tẻ dài lê thê và rắc rối thế nào không cần nhiều lời, toàn bộ quá trình điều duy nhất đáng nhắc tới là, hôm nay là lần đầu tiên Tuyệt Cơ và Liya hội diện, trên nghi thức hoan nghênh, Tuyệt Cơ không giấu che dấu tâm tình của mình, trong lòng còn vướng mắc việc tranh cãi mới rồi, cho nên sắc mặt không tốt lắm, nhưng không phải là nhắm vào Liya, mà là nhắm vào Đỗ Trần! Mà Liya đối với tình địch cũng tự nhiên là không nhiệt tình lắm, kết quả sau nghi thức hoan nghênh, hai nữ nhân mặc dù biết nhau rồi, nhưng cũng chỉ giới hạn ở quen biết mà thôi, ngay cả người quen cũng không thể tính, càng không cần đề cập đến quan hệ bằng hữu...

Sau lễ tiếp đón, Đỗ Trần kéo Liya đi vào một trưởng bông ấm áp, vừa vào cửa, phong độ nữ vương của Liya liền mất sạch sành sanh, mũ miện áo bào tiện tay ném đi, giống như một con mèo nhỏ cuộn mình trên ghế, ô mai trong tay hết quả này đến quả khác ăn ngon lành. Mím cười nói:

- Nói đi, tìm huynh đệ ta tới có việc gì?

Đỗ Trần thở dài:

- Việc nhiều lắm, để ta nghĩ cái đáng nói đầu tiên!

Liya nghiêng đầu, buồn cười liếc nhìn Đỗ Trần đang tức giận. Đôi mắt to xẹt qua một tia lửa rất là mê người:

- Nếu không biết nên nói bắt đầu từ đâu, vậy hãy từ nguyên cơ tình cảm của người đi! Hi, đừng hỏi ta vì sao lại biết! Ngay vừa rồi thần sắc bằng mặt không bằng lòng giữa người và Tuyệt Cơ, còn có nha đầu Bối Bối kia biểu tình cổ quái... ngay cả kẻ mù cũng nhìn ra vấn đề!

Đỗ Trần cười khỏ, việc này cũng không có gì phải che giấu. Đơn giản đem việc tranh cãi phiến não hôm nay nói cho Liya, cuối cùng tức giận nói:

- Ta không hiểu, mưu kế của Đỗ Đức hợp tình hợp lý, có thể đem thương vong của các binh sĩ giảm tới mức thấp nhất. Nhưng Tuyệt Cơ không ngờ vì một cái mộ giả vờ vẫn

Liya lắng lắng lắng nghe, đôi mắt to trong vắt thản nhiên nhìn nhìn Đỗ Trần, nhưng trong lòng sớm đã xoay chuyển tới trăm ngàn lần...

Francis mặc dù đã lựa chọn Tuyết Cơ rồi, nhưng tình cảm giữa bọn họ đã xuất hiện vết nứt, vậy mình nên làm theo điều nào đây? Là giúp bọn họ tái hợp, hay là... chia rẽ bọn họ?

Liya trầm mặc hồi lâu, đột nhiên ngẩng đầu lên:

- Người và Tuyết Cơ vì sao tranh cãi như thế?

Đỗ Trần nhướn mày:

- Vừa rồi chẳng phải đã nói cho người rồi sao? Là vì việc mộ của Thần Hoàng!

Liya khe khẽ lắc đầu:

- Không, ta xem ra, nguyên nhân tranh cãi của các người rất đơn giản, chỉ là quan niệm bất đồng giữa quý tộc thật sự và tiểu nhân thật sự mà thôi!

- Quý tộc thật sự và tiểu nhân thật sự? Cái này có gì khác nhau sao?

Liya cười nói:

- Hỏi người một câu nhé, nếu người và Tuyết Cơ gặp một người ăn mày, tâm tư mỗi người sẽ là cái gì?

Đỗ Trần không chút do dự nói:

- Ta sẽ đồng tình với tên ăn mày kia, cho hắn vài đồng tệ. Tuyết Cơ... lẽ tất nhiên sẽ thương xót tên ăn mày!

- Đúng vậy, một đồng tình, một là thương xót, một là sự đồng tình bình đẳng, còn một là cao cao tại thượng, từ trên nhìn xuống mà thương xót, đây chính là sự khác nhau giữa tiểu nhân thật sự và quý tộc thật sự!

Liya cúi đầu xếp ô mai, âm thanh cũng rất nhỏ:

- Francis người luôn tự nhận là một tên lưu manh đầu đường, trong lòng trong mắt người, Thần Hoàng hư vô xa xăm kia một xu không đáng! Nhưng cùng bối cảnh với người, văn hóa gần giống tầng lớp nô binh thấp nhất càng có thể được sự trọng thị của người, cho nên, người mới không chút do dự chọn bắn hủy mộ Thần Hoàng, giảm bớt thương vong của các binh sĩ!

Đỗ Trần lập tức sáng ngời, dĩ nhiên hiểu được ý tứ của Liya.

Liya tiếp tục nói:

- Nhưng Tuyết Cơ là thần tử công chúa, quý tộc trong quý tộc! Ta thừa nhận nàng rất lương thiện, rất có tấm lòng, nhưng đây là quan niệm quý tộc không thể cải biến thâm căn cố đế - quý tộc nhìn nô binh, chính là một đám chữ số, một đồng công cụ, nhưng Thần Hoàng lại là tượng trưng cho quyền binh của quý tộc! Vậy người nói xem, Tuyết Cơ khi gặp phải tình huống hôm nay, sẽ trọng thị một đám chữ số, một đồng công cụ hay là biểu tượng của quý tộc hơn?

Bình luật về quý tộc rất máu lạnh, nhưng đây chính là quý tộc, cao cao tại thượng, quý tộc vĩnh viễn ở đẳng cấp cao hơn người!

Lời Liya nói vừa có trật tự và đạo lý, nhưng sau khi nói xong khi nàng nuốt một quả ô mai, lại cảm giác quả ô mai này chua rất chua, tựa hồ như đã được ngâm tẩm nhiều năm...

Sắc mặt của Đỗ Trần đột nhiên trở nên âm trầm:

- Liya, người nói rất đúng! Hôm nay tranh cãi giữa ta và Tuyết Cơ không có ai đúng ai sai, trong mắt bình dân là ta đúng, nhưng ở trong mắt quý tộc, Đỗ Đức thậm chí có bản lĩnh công phá Kinh Úc Cốc không phá hủy mộ Thần Hoàng, vậy làm sao không từ bỏ một đám công cụ, ngược lại nếu bắn hủy mộ Thần Hoàng a a. Ta và Tuyết Cơ, căn bản là người ở tầng lớp khác nhau!

Từ khi quen biết trong Sinh Mệnh mê cung, tới yêu nhau ở phạt tội chi thành, lại tới cuộc tranh cãi hôm nay, Đỗ Trần nhìn lại một đoạn tình cảm đột nhiên phát hiện ra một câu nói rất đúng ở tiền thế, một danh ngôn chí lý - người vì không hiểu mà đến với nhau, lại bởi vì hiểu nhau mà chia cách...

- Đây!

Liya đột nhiên kêu to cắt đứt suy tưởng của Đỗ Trần, Lời này người nghe thế nào có giống như ta đang chia rẽ quan hệ vợ chồng của các người chứ?

Đỗ Trần xua xua tay:

- Không liên quan đến người, sự tình không sai, cho dù người không nói, ta sớm muộn cũng tự mình phát hiện ra điểm này thôi!

Liya cắn răng, cổ nén lệ quang đã vọt tới khóe mắt, cười nói:

- Chớ có động một chút là nhắc đến phân phân hợp hợp, huynh đệ ta có một câu tặng người, đảm bảo người và Tuyết Cơ bên nhau bạc đầu! Ừm, coi như là chứng cứ chứng minh ta không hề chia rẽ quan hệ vợ chồng của các người!

- Lời gì?

- Tuyết Cơ ấy mà, là người rất xinh đẹp, lại có tấm lòng thiện lương, nhưng khuyết điểm duy nhất là quá quý tộc! Nhưng nhận thức sẽ thay đổi, nghĩ lại việc Chesini, chẳng lẽ bằng đầu óc của người, còn không thể làm cho tâm tư của Tuyết Cơ hướng về bình dân gần thêm một chút sao?

Đỗ Trần rất kinh ngạc nhìn Liya chốc lát, đột nhiên không nhận được, hung hăng gõ đầu Liya một cái:

- Xú tiểu tử này, làm sao không nói sớm?

- Ai nha, đều bị người đánh ngốc rồi đó!

- Ài!

Lựa chọn của mình vẫn là thành toàn cho bọn họ, có lẽ, là mình không đủ ích kỷ, hay là không muốn nhìn thấy bộ dạng thương tâm của Francis khi chia tay?

Với đầu óc của Liya, không ngờ cũng không nghĩ ra được đáp án của vấn đề này!

Hai người cười đùa vài câu, Liya đột nhiên thần sắc nghiêm chỉnh:

- Nói chính sự đi, rốt cuộc là gặp phiền toái gì?

Tâm tình thoải mái của Đỗ Trần tức thì tan thành mây khói:

- Phiền toái thật là không ít... Hiện nay ngoài thì có giáo hoàng bức bách, chuyện của Kinh Úc Cốc còn treo đó! Trong có Bairu xúi bẩy khích bác, đại tướng thân tín đánh nhau sinh tử! Mà làm sao phân biệt thiện ác người dân Kinh Úc, làm sao có thể làm việc thiện lớn nhất càng không có đầu mối... đủ loại sự việc.

Đỗ Trần sau khi đem tất tần tật nói cho Liya lại than dài, vô lực ngã tựa vào ghế, mặt cười khổ! Người có biện pháp gì?

Liya lại một lần nữa trầm mặc thật lâu, cúi đầu nói một câu thản nhiên, nhưng nói tới lại làm Đỗ Trần khắc sâu trong tim!

- Làm nhân vật lớn rất mệt phải không?

Đỗ Trần nhướng mày lên:

- Người hiểu rõ cảm giác này?

- Trên lưng đeo bao nhiêu thứ, đi sai một bước, liền là tính mạng của mấy chục vạn người! Ăn không yên ổn, ngủ không đầy đủ, cả ngày tính toán từng bước kế hoạch, nghĩ tới tâm phiền ý loạn! Nhưng đi trước mặt người ngoài, lại vẫn phải cố cười vui vẻ, ra vẻ trấn tĩnh, để người khác cho rằng hết thấy người đều nắm ở trong tay...

Mỗi câu nói của Liya, Đỗ Trần liền không tự giác gật gật đầu.

Nói tới lời cuối cùng, Liya khẽ thở dài:

- Nhớ lại những ngày ta làm Porter, lại nhìn tao ngộ của ta khi làm nữ vương ngày nay... điều khó xử của người, ta hiểu!

Hai người lại chìm vào trầm mặc hồi lâu, ai cũng không nói thêm lời nào!

Chả biết từ lúc nào, Liya ăn hết quả ô mai cuối cùng trong cái túi lớn, vỗ vỗ tay, cười nói:

- Ăn no rồi, ta về nhà thôi! Nói rồi, Liya xoay người đi liền!

Đỗ Trần sững sốt? Làm cái gì thế? Biện pháp còn chưa đưa ra đã muốn về nhà, người từ xa xôi ngàn dặm chạy tới nơi này, chính là tới ngắm tuyết ăn ô mai sao?

- Nay, người rốt cuộc đang đùa cái trò gì thế?

- Không có gì, chỉ là cảm thấy ta ở lại chỗ này cũng không có ý nghĩa gì nữa thôi!

Liya quay đầu lại, vẻ mặt nghiêm túc:

- Francis, người gọi gặp ta tới đây hỗ trợ, là muốn để ta nghĩ cho người một biện pháp giải quyết những vấn đề khó khăn! Nhưng người suy nghĩ cẩn thận một lần luận về đầu óc, ta thật sự thông minh hơn người sao? Luận về mưu kế, biện pháp ta có thể nghĩ ra, người lại không thể nghĩ ra sao? Luận về năng lực, vấn đề người gặp phải, ta nhất định có biện pháp giải quyết sao?

Liên tiếp ba vấn đề, hỏi tới Đỗ Trần ngẩn ngẩn hồi lâu, nhất thời có chút phát ngốc!

Liya đột nhiên nhảy dựng lên, tay chỉ Đỗ Trần mắng:

- Người xem lại người bây giờ đi! Chỉ có nói mấy câu, người đã thở dài mấy hơi? Cười khổ bao nhiêu lần? Đây còn là huynh đệ Francis của ta sao? Ta không muốn nghe tới tình hình người oán thán gặp phiền toái lớn thế nào, khó khăn nhiều bao nhiêu - ta tới là giúp người huynh đệ ngày trước ý khí phong phát, đem giáo hoàng lừa quay vòng vòng! Mà không phải tới để nhìn đại công của thành Duerkesi ngày nay than ngắn thở dài, cáo từ!

Nói rồi, Liya biến mất ở ngoài trường bằng:

- Để lại cho người một câu cuối cùng - Francis, người không ít biện pháp hơn ta, cái người thiếu là dũng khí lừa giáo hoàng, gạt Long thần năm đó! Đại nhân vật là người, tiểu lưu manh cũng là người. Nếu đã là người thì đều có những mối bận tâm, người buồn cái rắm á!

Nữ vương nói tục, quả nhiên có một phen vận vị khác biệt!

489. Vụ Mua Bán Lớn

Liya hùng hổ đi ra phía viên môn, nhưng đi được hơn trăm bước quay đầu lại nhìn Francis, tên gia hỏa kia chẳng lẽ thật sự không chịu nổi một chút kích động, bị mình mắng cho giận rồi?

Lại đi được vài bước, Liya có chút tâm hư, mình nhìn ra vấn đề lớn nhất của Francis không phải là ở đầu óc, mà là ở trong lòng - sau khi gánh vác quá nhiều trách nhiệm, hẳn mất đi dũng khí mạo hiểm đơn độc năm đó! Cho nên dùng lời nói nặng nề một chút, kích động hắn một chút, nhưng chớ làm có Francis bị mắng tới tâm tàn ý lạnh, tới lúc đó mình cũng chẳng có chỗ nào đi để tìm thuốc hồi hận!

Có lẽ Francis còn đang suy ngẫm!

Liya cứ từ từ chậm chậm đi tới viên môn, quay đầu lại nhìn, trường bằng của Đỗ Trần vẫn đóng chặt.

Liya dậm chân, cẩn thận xoay người liền đi về, nhưng chính lúc này, sau lưng nàng nổi lên một cỗ cuồng phong, đem Liya thực lực không mạnh lắm cuốn lên trên bầu trời.

Liya chỉ cảm thấy hoa mắt một cái, khi tỉnh táo trở lại, đã thấy dưới chân mình đạp lên một đám mây xanh, đang phiêu đảng trên nửa tầng không, mà Đỗ Trần đang ở phía sau lưng nàng vuốt mũi mỉm cười.

- Nữ vương bệ hạ tôn quý, có hứng thú theo ta làm cuộc mua bán lớn không?

Liya hơi ngần ra, xoay người đứng trước mặt Trần,

- Khẩu vị của bốn nữ vương lớn lắm đó, loại buôn bán bình thường không thềm nhìn vào mắt!

- Mua bán hai mươi vạn nhân khẩu, bệ hạ có hứng thú không?

Đôi mắt to của Liya chớp chớp:

- Ô, người muốn ta phối hợp với người che trời vượt biển, đem hai mươi vạn người dân Kinh Úc Cốc dưới tầm mắt của giáo hoàng trộm đi? Người không định tra rõ thiện ác sao?

Đỗ Trần chỉ chỉ vào ngực mình,

- Thiện ác tại tâm, không một ai có thể chia rõ thiện ác của hai mươi vạn người, ta cũng chẳng cần trở tòi! Trước tiên đem những người dân Kinh Úc Cốc đem tới nhà của người rồi hãy nói!

- Nhà của ta?

- Đúng vậy, công quốc Mickey ngàn dặm biên giới biển, quần đảo vô số, cơ hồ cách biệt cùng tam đại lục, đó chẳng phải là nơi tốt nhất để di dân sao? Hơn nữa, công quốc Mickey các người hiện tại chỗ thiếu thốn nhất... chẳng phải chính là sức lao động sao?

Đôi mắt to của Liya long lanh:

- Hai mươi vạn bách tích, mười vạn lao động tinh tráng, vậy ta chẳng phải là có thể sửa lại mấy cây cầu lớn rồi? Bất quá bốn nữ vương không muốn nói xuống, trước tiên nói một chút, bước đầu việc mua bán hai mươi vạn người Kinh Úc Cốc là gì?

Đỗ Trần nhếch môi:

- Nói cái gì? Ta trực tiếp dẫn người đi làm! Với tộc độ của Thanh Vân, nửa ngày liền có thể trở lại thành Duerkesi - nếu ở thiên ngoại thiên mua bán nhân khẩu, đương nhiên trước tiên phải đem tiểu Đỗ Đình đến!

Một lần nữa nhìn thấy khoe miệng Đỗ Trần mang nụ cười thân thiện, nhưng bộ dạng tặc nhân lại xoay tròn bốn phía quét qua quét lại, Liya cuối cùng cũng mỉm cười! Có điều là hai người vừa muốn bay về phía Đỗ thành thì chỉ nghe "Đoàng", một tiếng nổ lớn vang lên, trong thành Kinh Úc đột nhiên tràn ra quang mang mười đạo thánh khí pháo, sát theo đó, Đỗ Trần phóng mắt từ trên cao nhìn xuống, cửa thành nam Kinh Úc Cốc mở lớn, một đội hắc giáp võ sĩ dưới sự soái lĩnh của vị đại tướng ngày đó đối chiến với Đỗ Đức giết ra.

- Cảnh báo! Toàn quân giới nghiêm, tiền phong doanh theo ta xuất chiến ngăn chặn quân địch đánh trại!

Giọng của Adams truyền khắp nơi.

Liya trừng mắt nhìn phía Kinh Úc Cốc:

- Xem ra chúng ta phải mượn một chút mới có thể đi Đỗ thành rồi, bất quá Kinh Úc Cốc tại sao đột nhiên xuất chiến, bọn họ hạ quyết tâm liều chết quyết chiến rồi hay là có âm mưu khác?

Kỳ thực đều không phải, Kinh Úc Cốc muốn phái người đi tống tử! Mà người phải đi tống tử chính là Ted!

Hôm trước Thomas nhận mật lệnh của Ma tộc phải tru sát Ted, nhưng hiện giờ Senna dù sao vẫn còn chưa chết, mà Ted lại có một vạn quân cấm vệ, như vậy cơ hội tru sát Ted ở trong thành Kinh Úc thực sự là quá nhỏ, vì vậy Thomas nghĩ ra một biện pháp không tính là cao minh nhưng phi thường thực dụng - mượn đao giết người!

Nói chính xác là, mượn tay của Đỗ Đức giết Ted!

Vốn mượn đao giết người cũng không cần vội nhất thời, bất quá mật thám giám thị Ted báo cáo, ngay trong đêm Ted tiếp quản quân cấm vệ bắt đầu truyền thụ Thất Tinh Diệu Trận của hắn, hơn nữa, không biết Ted dùng bí pháp gì, không ngờ trong thời gian ngắn ngủi một đêm làm những cấm vệ quân kia nắm trong tay bước tiến lui cơ bản, không ngờ đã có thể bày ra quân thế cơ bản của Thất Tinh Diệu trận rồi!

Thomas trầm nghĩ, tuyệt không thể để Ted tiếp tục phát triển như thế, chỉ trong một đêm đã có thể xuất hiện trận hình cơ bản, vậy nếu mình cho hắn trì hoãn mười ngày nữa tháng, Ted chẳng phải là càng ngày càng mạnh, càng ngày càng khó giết? Vì thế hôm nay Thomas triển khai hội nghị đương gia, liên hợp với sáu vị đương gia khác ép Ted chỉ dẫn quân cấm vệ xuất chiến, rắp tâm chính là cho dù Đỗ Đức không giết được Ted, vậy tức bớt đi một chút binh lực của Ted cũng tốt a! Dù sao Kinh Úc thành tổn thất bao nhiêu binh lực, tương lai đại nghị trưởng Phillip sẽ bổ xung bấy nhiêu vong linh!

Trên đầu thành pháo thúc chiến vang lên ba lần, Ted xuất lĩnh quân đã sớm giết ra cửa nam của thành, bắt quá hần liếc mắt nhìn tiền phương Adams dẫn binh lính dưới tay giết tới gần cản, lòng biết phía địch phản ứng cực nhanh, đột nhiên tập kích là không có khả năng, liền cao giọng quát lên:

- Adams tạm lùi lại đã! Đỗ Đức, người dám đấu trận với ta không!

Từ xưa tương truyền, thời đại anh hùng hai quân giao phong là trước trận đại tướng hai quân đơn đấu, bắt quá loại phương thức chiến đấu chủ nghĩa anh hùng cá nhân này đã theo thời đại anh hùng cùng trở thành tro tàn của lịch sử rồi! Tuy nhiên sau vẫn vẫn sinh ra một loại phương thức chiến đấu gần giống như thế, chẳng qua không phải là cá nhân đơn đấu, mà là đấu trận!

Cũng chính là đấu trận theo lời nói của Ted - nói trắng ra, là cho hai bên thời gian bày ra thế trận, quang minh chính đại bằng bản lĩnh chân chính đánh một trận, sinh tử không oán!

Adams nghe Ted đưa ra yêu cầu đấu trận, sau khi quan sát phán đoán hành động liền sai quân giới bị tại chỗ, phái người trở lại quân doanh hỏi ý kiến Đỗ Đức.

Thừa thời khoảng nghỉ này, trong thành Kinh Úc trường ra một kim sắc đại xà, mà trên đầu xà đứng ngạo nghễ một vị võ tướng mặc trọng giáp, mặc dù nhìn không rõ khuôn mặt dưới quân khôi, nhưng một thân hương hoa nhàn nhạt và dưới chân là Susan đã nói rõ thân phận của nàng!

Ted quay đầu lại nhử mày nhìn con gái:

- Helen, không phải đã bảo con và Susan thủ ở trong thành sao?

Helen tức giận nói:

- Phụ thân đi tổng tử, con gái có thể ở trong thành yên tâm nghỉ ngơi sao?

Ted hừ nói:

- Cái gì tổng tử? Đây là nghị quyết liên hợp của các vị đương gia - lần này binh sĩ của thành Duerkesi tới chỉ có ba vạn, chỉ cần có thể tiêu hao được lượng lớn binh lực của bọn chúng liền có cơ hội thủ thắng! Lần này cha xuất chiến chính là nhận mệnh mà làm, hoặc tập kích, hoặc đấu trận, không cần chiến thắng, chỉ cần tiêu hao binh lực của quân địch! Cái này sao có thể coi là tổng tử?

Không thể không nói, cái cơ Thomas đưa ra đường hoàng, tới đâu đều có thể nói tới đó!

Helen nghiêng rằng la lên:

- Phụ thân, nếu tiêu hao binh lực của quân địch không có gì là sai, nhưng vì sao hết lần này đến lần khác là người? Vì sao chỉ cho phép người dẫn một vạn gia binh xuất trận? Người hẳn là phải biết đây là ý tứ gì chứ?

- Hừ, ta là người có quân hàm cao nhất của Kinh Úc Cốc, ta không xuất chiến còn ai xuất chiến? Thành Kinh Úc có bốn cửa, binh lực trong cốc còn phải giữ cửa thành, ta không mang theo gia binh còn có thể mang binh nào, chẳng lẽ phải rút bớt binh sĩ phòng thủ cửa thành sao? Hơn nữa, đây là tiêu hao chiến, không phải là quyết thắng bại, một vạn gia đình đủ lắm rồi!

Đây lại là một lý do bề ngoài Thomas đưa ra cho Ted, mặc dù cái khác chưa nói, vừa nghe thật sự vẫn có vài phần đạo lý.

Helen còn muốn nói gì đó, nhưng hai tròng mắt của Ted xuyên qua quân khôi bắn ra quang mang sắc bén:

- Yên tâm, cha không phải ngốc! Điều con nói cha đã sớm nghĩ qua, nhưng ta và cốc chủ Senna đã nhỏ máu ăn thề, hơn nữa tặng một vạn thân binh giúp ta tái hiện vinh diệu của gia tộc Brockman, không vì Thomas, vì cốc chủ Senna cha cũng phải dốc sức đánh một trận!

Nhìn ra phía xa quân trận của Đỗ Đức đã chậm rãi khai động, Ted âm thầm thở dài:

- Thomas đích xác sắp tâm bất lương, nhưng kẻ sĩ vì tri kỉ mà chết, ân của Cốc chủ Senna với ta so với trời cao, lúc này dùng gia binh tiêu hao số lượng quân địch đích xác là một lựa chọn không sai, vậy ta chỉ cần có thể giết chừng một vạn quân địch, ngay cả phải chết, cũng đáng rồi!

- Helen, con và Susan về thành nhanh lên, Đỗ Đức đến rồi!

Helen cười thần nhiên:

- Phụ thân liệu chết bảo hộ Helen đào vong gần hai mươi năm, chưa từng có một trận chiến thiếu Helen! Hôm nay nếu chỉ có thể một bên chết mới ngừng, Helen nguyện cùng phụ thân tử chiến đến cùng! Gia tộc Brockman chưa từng có đào binh!

Kim xà Susan ở dưới chân dùng âm thanh rất nhỏ nói:

- Chủ nhân, tiểu thư, đối diện là quân đội của Francis, chúng ta và hãn nói thế nào cũng là...

- Câm miệng!

Hai cha con đồng thanh:

- Đỗ Trần thần sau lưng Francis đích xác nhiều lần cứu chúng ta, nhưng đó là tư ân, hôm nay Ted ta thân là tam đương gia của Kinh Ưc Cốc, lại vì việc riêng hỏng chuyện công sao?

Giữa lúc hai cha con đang tranh chấp, Đỗ Trần và Liya vẫn luôn đứng ở trên bầu trời quân doanh của mình nhìn toàn đại cục, quan sát thấy quân địch chỉ có chừng một vạn người, hơn nữa Đỗ Đức cam đoan chỉ cần trong vòng một khắc giải quyết trận chiến liền yên tâm đứng xem, lúc ban đầu hãn vẫn không nhận ra Ted và Helen bị trọng giáp che khuất, nhưng Kim Xà Susan thân không có trọng giáp, Đỗ Trần nhìn một cái liền nhận ra!

Lão thiên a, ba cha con Ted lại ở Kinh Ưc Cốc?

Sau khi phát hiện kinh hỉ ngoài ý liệu này, ánh mắt Đỗ Trần xoay chuyển, vuốt mũi hỏi:

- Nữ vương bệ hạ, người đối với chiến giáp nhà binh rất quen thuộc phải không?

Liya gật gật đầu:

- Thế nào, người lại nghĩ ra chủ ý thoái tha gì rồi?

-Ồ, nữ vương bệ hạ tôn quý, bổn công chỉ là có chút hiếu kỳ - chiến giáp trên người Ted mặc kết cấu bên trong đại khái thế nào vậy?

- Đỗ công các hạ, chiến giáp kia là chế tạo theo phương thức tiêu chuẩn của tướng quân Ma tộc, phân chia trong ngoài thành ba tầng...

Hai người không ngờ lại ở trên không diễn xướng, một người nheo mắt như mày, một người khác thì mắt lăm lăm lét, nhìn qua giống như một đôi đũa mười phần chồng trộm vợ cướp!

Mà quân trận phía dưới cũng khẩn trương triển khai rồi, từ trên không nhìn lại, quân trận của Ted mơ hồ hiện ra hình dạng thất tinh bắc đẩu, nhưng lại lưa thưa nhỏ lẻ, mà Đỗ Đức cũng đã xuất một vạn người, quân trận mặc dù chỉnh tề, nhưng lại không nhìn ra có hình dạng đặc thù gì.

Y theo lễ tiết tôn trọng đối thủ trên chiến trường, Ted chậm rãi nâng trường mâu trong tay:

- Kinh Ưc Cốc Tam đương gia, Ted Brockman lâm trận!

Tiếp theo lễ tất nhiên là Đỗ Đức hoành kích trả lời, sau đó hai bên chính thức khai chiến, nhưng lời của Ted còn chưa dứt, từ trong quân trận của Đỗ Đức một khối mã phi nhanh ra một người, trong âm thanh có bảy phần chân thành ba phần kinh hỉ:

- Đây chẳng phải là Susan sao? Chẳng lẽ chiến tướng trên ngựa thật sự là bá phụ Ted và đồng học Helen?

490. Cứng Đầu Cứng

Ted hơi sững sốt, bá phụ? Chẳng lẽ mình còn có người thân ở bên trong quân địch sao, chỉ thấy người đến bộ dạng chừng hai mươi tuổi, tóc vàng mắt xanh, dung mạo tuất lãng thật sự bình sinh ít thấy, nhưng trên người chỉ mặc một chiếc áo bào trắng, không giống một võ tướng lâm chiến!

"Là Francis hay là Đỗ Trần thân giả mạo Francis?" Chủ ý trong lòng Ted không nắm chắc.

Helen thấp giọng nói:

- Cha, đây là Francis!

Không thể không nói trong cảm quan của Ted, hắn chỉ một lần nhìn thấy Francis trong địa lao ở Lanning, nhưng lúc đó Đỗ Trần che mặt, hai bên lại bận cứu Steve, căn bản không hiểu rõ đối phương, chỉ tính là gặp qua một lần. Trừ lần đó ra, Ted chỉ thấy vài lần Đỗ Trần thân giả mạo Francis.

Còn Helen lại không giống, nàng và Đỗ Trần thân và Francis đã qua lại nhiều lần, cho nên hôm nay vừa nhìn thấy người mới đến khí chất thân thiện, ngữ khí ôn hòa của người đến, liền biết là Francis đến.

Ted nhướng mày, quay đầu lại nhìn Thomas và mấy vị đương gia trên tường thành đốc chiến, đuổi thẳng mâu quát:

- Đỗ công, ân tình ngày trước Ted ta tạ ơn tại đây, nhưng hôm nay ta người ai vì chủ đó, chiến trận không có mắt, xin các hạ trở lại đi!

Đây chính là không định cho cơ hội để Đỗ Trần lôi kéo giao tình!

- Bá phụ Ted quả nhiên công tư rõ ràng!

Đỗ Trần mới vừa rồi sau khi cùng Liya nghiên cứu chiến giáp của Ted, trở về hậu doanh thay một trường bào thời đệ tử, lúc này mới thúc ngựa chặn trước trận tiền, chấp tay cười nói:

- Lời của bá phụ có lý, chúng ta ai vì chủ nấy, trước trận không thể luận tình riêng tư! Chỉ là...

Đỗ Trần nhìn Helen, trong mắt tràn đầy ngạc nhiên vui mừng gặp lại bạn học cũ, cả người nhìn qua đều rất đơn thuần, không chút quỷ quyết nào:

- Chỉ là ta và Helen cùng cầu học ở Đẩu Thần đảo, hôm nay gặp nhau trước trận, mặc dù không thể nói chuyện cũ, nhưng không chào hỏi một tiếng thật sự là quá thất lễ rồi!

Helen cùng quay đầu nhìn lại Thomas đốc chiến, quát:

- Francis, không cần nhiều lời. Khai chiến đi, chẳng lẽ người thành Duerkesi chỉ biết nói lời thừa thãi sao?

Đỗ Trần buồn bã thở dài, tiếc hận nói:

- Được rồi, ta hiểu rõ rồi. Trước trận đích xác không phải là chỗ nhắc lại chuyện cũ! Vậy câu cuối cùng - thay mặt Đỗ Trần thân của ta thăm hỏi hai vị bằng hữu cũ tướng quân Ted và tiểu thư Helen! Khai khai chiến đi!

Đỗ Trần thở dài lắc lắc đầu, tựa hồ đang trào phúng nữ thần vận mệnh trên đùa, không ngờ cùng bằng hữu cũ khai chiến, thực sự là vận mệnh vô thường!

Đi về phía sau vài bước, Đỗ Trần tựa hồ nhớ tới cái gì, đột nhiên quay đầu lại hơi chút lúng túng cười nói:

- Tiểu thư Helen, sau hôm nay e rằng chúng ta không có cơ hội nói chuyện nữa, vậy Francis thay huynh trưởng Steve hỏi thăm nàng, đáng tiếc đại ca không ở đây... ài!

Nói rồi, Đỗ Trần từ bên người Đỗ Đức thúc ngựa trở về doanh, hai ngựa lướt qua, dùng bí pháp truyền âm:

- Đỗ Đức, đánh thẳng tay cho ta! Ta cho con bỏ hết hạn chế - con có thể bắt kẻ thương vong, nhưng phải trong một khắc ép những quân địch này vào tuyệt lộ, đồng thời phái Adams và Ariza mai phục trái phải, không cho Thomas cơ hội phái viện binh tiếp ứng!

Đỗ Đức cười nhạt, nói một câu kỳ lạ khó hiểu:

- Nghĩa phụ... quả thực độc ác!

Đỗ Trần vô tội nháy mắt:

- Hai quân giao chiến, ta cho con bức quân địch tới tuyệt lộ là rất độc ác sao?

Đỗ Đức trầm mặc chốc lát, âm thanh truyền tới bóng lưng của Đỗ Trần, là một câu nói càng mơ hồ khó hiểu hơn:

- Có thể phục vụ dưới trướng của nghĩa phụ... là may mắn của Đỗ Đức!

Nói rồi, Đỗ Đức liếc mắt thương xót nhìn Ted ở phái đối diện một cái, ánh mắt đột nhiên thiên huyết vô tình, thiết diệt hắc giáp, trương kích nhắc lên:

- Đại soái thành Duerkesi, Đỗ Đức lâm trận! Tiền phong doanh, Thiết Bích Lô Đình trận, nơi Tuyết Liên chiến kỳ chỉ đến, tắc cổ cũng không lưu lại!

- Tuyết Liên chỉ tới, cổ cũng chẳng còn!

"Rầm, rầm, rầm!" Một vạn thua nhân thành Duerkesi nện mạnh lên ngực, vạn thú gầm vang!

"Đùng đoàng!" Tiếng sét đánh đột nhiên không dứt bên tai, trong trận bay lên vô số Tuyết Liên chiến kỳ, trên không mây điện dày đặc, quân trận vốn không có hình dạng của Đỗ Đức đột nhiên biến ảo, trọng giáp bộ binh hậu quân nhanh chóng hợp lại thành một hàng thẳng tắp, thiết kỵ tiền quân lại bày ra chữ nhất, trên cao nhìn xuống, cả đại trận biến thành một chữ T chỉnh tề!

- Kỵ binh tiên phong, Lô Điện Thiên Tỏa!

Theo một tiếng quát ra lệnh của Đỗ Đức, kỵ binh bày chữ nhất phóng ngựa vọt tới phía trước, trường mâu chỉ tới, thế như lô đình vạn quân đánh thẳng vào trận của Ted!

Nhưng theo bọn họ đẩy tới, trên người những kỵ binh trào ra một tầng lôi quang thanh tử sắc, lôi quang này liên miên bất giác, trong khoảnh khắc tràn tới phía sau trên người mỗi bộ binh thành Duerkesi, cả trận thế chữ T, bỗng đến trước mặt Ted.

Trong mắt Ted tinh quang lóe lên:

- Quả nhiên là Lô Đình Thiết Bích trong Thiên Nguyên Sát trận! Toàn quân nghe lệnh, Tinh Mang!

Đại trận vốn giống như thất tình bắc đẩu đóng binh tại bảy chỗ, hợp thành bảy ngôi sao nhỏ, sau một tiếng ra lệnh của Ted, binh sĩ trên bảy ngôi sao nhỏ giống như tinh quang phóng ra, cả đại trận... đột nhiên tán loạn không có quy luật, hơn nữa khe hở giữa các binh sĩ là rất lớn!

Thomas trên tường thành nhú mày, thâm nhủ, đại quân Đỗ Đức tràn tới nơi rồi, người còn phân tán binh sĩ là muốn chết sao?

Đang suy nghĩ, hai quân đã xô vào cùng một chỗ, vừa mới giao thủ, đầu vũ khí của binh sĩ Kinh Úc Cốc vừa mới tiếp xúc, lôi điện trên người binh sĩ Đỗ thành liên thông qua đầu vũ khí truyền tới trên người binh sĩ Kinh Úc Cốc, theo đó liên tiếp cái sau theo cái trước truyền đến, trong khoảnh khắc, trên người tất cả binh sĩ của Kinh Úc Cốc đều bị lôi điện truyền vào một lần!

Thomas ngạc nhiên kinh hãi, giật mình thâm nghĩ, đáng chết, Ted phân tán binh sĩ là vì né tránh sóng lôi điện thứ nhất, lôi điện truyền dẫn tiêu hao cực lớn, hẳn phân tán binh sĩ, chính là gia tăng khoảng cách truyền dẫn, sức mạnh tiêu hao càng lớn...

Như vậy lôi điện phân tán đến mỗi binh sĩ liền không đủ tạo thành vết thương chí mạng, nhiều nhất là tước bớt một chút sức chiến đấu của bọn họ!

Thomas nghĩ đến chính là như thế, nhưng có chỗ hần không nghĩ đến!

Bởi vì khe hở giữa binh sĩ quân trận của Ted rất lớn, kỵ binh tiên phong của Đỗ Đức rất dễ dàng đánh sâu vào đại trận quân địch, nếu nhìn ngược lại những kỵ binh này không phải chính là bằng với việc hãm nhập vào trong vòng vây của quân sĩ địch rồi sao?

Đỗ Đức ở bên trong trận nhìn thấy trong mắt tinh quang lóe lên, nhưng cũng than:

- Quân địch thành lập quân đội không lâu, vẫn không thể phát động đỉnh cao của Thất Tinh Diệu Trận, đáng tiếc... kỵ binh tiền doanh, Tiềm Sơn, hậu quân vững bước, Hỏa Lân!

Kỵ binh vốn lâm vào vòng vây của quân địch, đột nhiên mang theo cả tọa kỵ biến mất tại chỗ, nhưng đất bùn dưới đất dừng động, những kỵ binh từ dưới đất vọt tới phía sau của quân Kinh Úc, quay đầu ngựa lại, âm âm trùng sát!

Cùng lúc đó, lời diện bộ binh hậu doanh của Đỗ quân biến thành hỏa quang, cũng lao vào quân trận của Ted, trước có hỏa diễm bộ binh, sau có lời đình kỵ binh, Ted bị vây ngược trở lại rồi!

Ted nghiến chặt răng:

- Nếu cho ta ba tháng luyện thành Thất Tinh Diệu trận ài, đáng tiếc chỉ có luyện binh một đêm!

Hắn quát lên:

- Các huynh đệ, cha mẹ người thân của các người ở ngay trong thành nhìn đó, vì bọn họ, giết!

Hai quân cuốn vào một chỗ, quá trình chiến tranh không có chút hồi hộp, Ted chỉ huy quân sĩ tiến lui vương vù vô cùng, căn bản không theo kịp mệnh lệnh của hắn. Ngược lại Đỗ Đức chỉ huy quân sĩ như sử dụng tay chân, mỗi đạo mệnh lệnh truyền xuống, cơ hồ lời còn chưa dứt, các binh sĩ đã làm ra phản ứng tương đương...

Vậy kết quả còn có cái gì hồi hộp chờ đợi nữa?

Không phải là Thất Tinh Diệu trận đánh không lại Thiên Nguyên Sát trận, Văn Thần tam đại bí trận chỉ xếp sau Sư Hoàng Gào Thét há là trò đùa? Chỉ là Ted có lòng bày trần giết địch, nhưng những tân binh không để cho mặt mũi!

Đỗ Trần ở xa xa nhìn cười tủm tỉm, Liya tiến lại gần bên người hắn, cười hỏi:

- Chiến quả như thế nào!

- Người nhất định không nghĩ đến được!

Đỗ Trần nhướn mày lên:

- Ta trước đó cũng không ngờ sẽ như thế này! Đỗ Đức hiện tại đã chiếm được thượng phong tuyệt đối đem Ted vây chặt ở giữa, mà tới giờ binh sĩ Kinh Úc Cốc đã hao tổn trên ba nghìn người, còn lại cũng không thành quân nữa, chỉ còn đợi bị giết, mà quân đội của ta chỉ chết trận không tới hai trăm người!

Hai trăm với ba ngàn, đây chính là hai bên cùng vận dụng một vạn binh sĩ như nhau, quang minh chính đại giao phong! Toàn bộ quá trình không tồn tại bất kỳ mưu kế và cái gì ngoài ý muốn, chính là chiến đấu "cứng đối cứng"!

Liya bĩu môi:

- Hai trăm đối với ba ngàn rất đáng kinh ngạc sao! Nhìn một cái là biết người chính là tên gốc quân sự!

Đương kim thế gian dám chửi Đỗ Trần ngu ngốc, còn làm Đỗ Trần mỉm cười lắng nghe, chỉ có một mình Liya mà thôi!

- Sao nào? Chính diện giao phong so tỉ lệ tổn thất cách xa như thế không nằm ngoài ý liệu của người?

Liya giống như một cô gái nhỏ ngồi xổm xuống cắn ô mai, ngắc ngứ nói:

- Quân trận mặc dù có thiên biến vạn hóa, nhưng mục đích tất cả quân trận sinh ra chỉ có một câu, vì muốn lực sát thương lớn nhất và lực phòng ngự mạnh nhất! Người nhìn quân trận của Đỗ Đức... này người đi làm gì? Nghe người ta nói xong đã, khó lắm mới có cơ hội dạy dỗ người...

Lúc này binh sĩ Kinh Úc Cốc đã bị giết tới vỡ gan, không thể nói sĩ khí gì nữa, nhìn hình dạng không lâu nữa toàn quân sẽ bị tiêu diệt! Ted nhìn thấy tình hình này, âm thầm than:

- Có lòng giết địch, không sức xoay trời!

Helen bên người hắn đã mang vết thương, nhưng vẫn cười thản nhiên:

- Hôm nay Thomas thấy chết không cứu, đường lui lại bị Ariza và Adams lấp kín... Có thể cùng phụ thân chết ở trên sa trường, Helen cũng không nuối tiếc!

Nhưng Susan nhỏ giọng nói:

- Chủ nhân, Francis

Trong mắt Ted ánh nộ lóe lên, mắng:

- Trận tiền chiến bại, há có thể đầu hàng cầu sống, Ted ta mặc dù nhiều lần bị bắt nhưng Susan người đã thấy ta quỳ gối xin hàng chưa?

Helen bình tĩnh thở dài:

- Trốn chạy gần hai mươi năm, Helen cũng đã mệt mỏi rồi, người xuống lòng đất chạy đi! Ta tiếp phụ thân đi đoạn đường cuối cùng này!

- Không phải, không phải!

Susan vội la lên:

- Là ta nói Francis tới rồi, hơn nữa hắn ra lệnh cho quân đội của hắn tản ra, chỉ vây quanh, không giết người!

Ted sửng sốt, ngẩng đầu nhìn, quân địch quả nhiên đã đình chỉ tất cả hành động quân sự, chỉ tăng tăng vây quanh bại quân của mình mà thôi, mà Đỗ Trần vẻ mặt không đành lòng, đang thúc chiến mã chậm rãi tới, bộ dạng đại thiện nhân giống như nhớ giao tình cũ, thương trời tiếc người!

491. Ta Là Ông Chủ Của Mẹ Người!

- Bá phụ Ted, hãy nghe văn bối một lời được không?

Đỗ Trần phát tay đuổi những binh sĩ muốn theo bảo vệ hắn, không đành lòng nhìn cổ thi thể dưới chân, cổ thi thể này là một thiếu niên 18 - 19 tuổi, nhưng sau lưng lại cắm một đầu thương, trước ngực bị hỏa diễm thiêu cháy khô quắt, trên khuôn mặt khốc lóc trước khi chết còn đội một mũ giáp kim xà đồ án.

- Nhìn đồ án trên người những binh sĩ này, bọn họ... là gia binh của bá phụ sao?

Ted lại một lần nữa quay đầu nhìn trên thành - trước trận cùng chủ soái quân địch luận giao tình, đây chính là phạm đại kỵ! Chỉ hơi gật đầu:

- Chính thế! Francis, hai quân giao phong, chết không oán thán, người nếu là đến khuyên hàng, không cần nhiều lời, xin hãy trở lại!

Một câu này ẩn chứa đầu khi, đủ to để Thomas trên tường thành nghe thấy!

Đỗ Trần vừa mở mồm, lời ở trên mép, giống như hắn thật sự tới khuyên hàng, lại bị một câu của Ted nuốt trở lại.

- Bá phụ, năm đó trong tử lao Lanning văn bối mặc dù che mặt, nhưng sợ rằng người đã nghĩ đến người đã thương nhằm tới Helen chính là văn bối rồi?

Đỗ Trần áy này cười khổ một tiếng:

- Đêm đó làm bị thương lắm Helen đồng học, văn bối vẫn luôn không an lòng, hôm nay...

Ted ngắt lời Đỗ Trần, vẫn là không cho hắn cơ hội nói chuyện, còn nói đủ lớn để Thomas và người Kinh Úc nghe thấy:

- Cha con chúng ta cứu đại ca của người, ngược lại bị người đả thương, việc này đích xác là người đuối lý! Bất quá Đỗ Trần thần từng nhiều lần cứu cha con chúng ta, người thân là Đỗ Trần thần sứ, không cần để tâm chuyện này! Francis, trước trận không luận giao tình riêng tư, người ngậm miệng đi!

- Cũng được, không nói chuyện ngày trước nữa! Có điều...

Đỗ Trần thương xót nhìn thi thể trên mặt đất, còn có gia binh sĩ khí hết sạch, vây ở bên người Ted. Trong ánh mắt lộ vẻ tuyệt vọng và hoảng sợ

- Vinh quang thần ta! Đỗ Trần từ bi! Thần ta thương xót người đời! Bá phụ Ted, hôm nay người chết quá nhiều rồi, Francis nguyện bắt chước liệt vị anh hùng thời đại anh hùng, cùng ngài đơn đấu một trận, miễn khổ nạn cho những binh sĩ bình thường này!

Lời vừa nói ra, Liya ở dưới viên môn Đỗ quân làm ra vẻ ôn mửa, còn trên thành Thomas nhếch miệng cười, thâm nhủ:

- Brockman đại nhân nói Francis mềm lòng, quả nhiên là không sai! Nhưng tiếp đó Thomas nhú mày, không biết trong lòng nghĩ đến điều gì...

Mà những binh sĩ bị vây mặc kệ thế nào, có một hi vọng sinh tồn rồi sao? Trời ạ, Francis, mặc kệ quá khứ và tương lai chúng ta nhìn người thế nào, thời khắc này, người chính là cứu thế chủ vĩ đại nhất!

Cách nghĩ như vậy là thường tình của người dưới tuyệt cảnh phải chết. Nhưng đặt ở trên chiến trường lại xuất hiện một loại không khí quý dị - binh sĩ Kinh Ưc không ngờ cảm kích và sùng bái chủ soái địch, Francis!

Helen nhướng mày:

- Francis, nghe nói hiện nay thực lực của người không kém giáo hoàng và Long thần, đơn chiến với phụ thân ta hừ. Nghĩ thật hay!

Ted lại nở cựa cười:

- Cũng được, có thể chết trong tay thập nhất cấp đầu thần. Ted ta cũng coi như là chết xứng đáng! Bất quá sau khi ta chết, Helen, còn có những gia binh này liền cầu xin các hạ rồi!

Trước khi đơn chiến ở thời đại anh hùng thường lập khế ước, một khi có người tử chiến, thuộc hạ của hắn sẽ bỏ binh khí, có điều kẻ chiến thắng phải cam đoan, không giết tù binh, không ngược đãi tù binh!

Đỗ Trần lắc lắc đầu:

- Đầu khí của ta hơn bá phụ một bậc, ta người nếu đánh một trận công bằng, người trong thiên hạ chẳng phải sẽ chửi ta thừa nguy của người khác sao? Bá phụ, người nếu có thể tiếp được ba chiêu của ta, Francis lập tức lệnh cho Đỗ Đức lui quân!

Ted trong lòng nháy lên một cái, thập nhất cấp mặc dù hơn xa thập cấp, nhưng tiếp ba chiêu cũng không phải là không thể! Nói như thế, thua rồi, chỉ là chẳng qua là thua thì đã vốn ở trên chiến dịch, nhưng thắng rồi nhìn lại Thomas một cái, Ted cười khổ, thắng rồi, mình mặc dù cứu lại gia binh, nhưng trước mặt Thomas sợ rằng sẽ có chút phiền toái!

Đánh hay là không đánh? Nghĩ tới hai chữ "gia binh", Ted nhảy xuống chiến mã:

- Ta tin vào lời hứa của các hạ, không cần phải lập khế ước, các binh sĩ, lùi lại khoảng cách một trượng cho ta, chiêu thứ nhất!

Ted nói đánh là đánh, trọng giáp thiết quyền lạng không đánh về phía Đỗ Trần, chiêu thức mặc dù đơn giản, nhưng sau lưng Ted thành linh bốc lên mây đen cuộn cuộn, khí thế rộng lớn, không biết trong mây đen giấu bao nhiêu sát chiêu phía sau!

- Đây là khai chiến sao? Được!

Đỗ Đức dẫn binh cách ra một trăm trượng!

Đỗ Trần quát khẽ một tiếng, đột nhiên biến mất tại chỗ.

Nhưng hoa tuyết đầy trời đột nhiên phủ xuống Kinh Úc Cốc bốn mùa như xuân, tuyết, phi thường lớn, lối tới mức làm ngoại nhân căn bản nhìn không rõ giữa cuộc quyết đấu của hai người phát sinh cái gì, dù là vận dụng đấu khí cũng rất khó nhìn rõ, chính là Thệ Tuyết nhất thức của Đỗ Trần!

Trong vòng chiến, Đỗ Trần rút Thệ Tuyết kiếm, một chiêu hư ảo vô cùng đơn giản đã tránh được chiêu đầu tiên của Ted, nghiêm chỉnh trả lại một chiêu, lại đánh mạnh một chiêu, như thế, hai chiêu bình thản qua đi.

Trước chiêu cuối cùng, hai người không hẹn mà cùng dừng lại, ở chiêu thứ hai Ted bị đấu khí của Đỗ Trần ép tới hơi thở cuộn lên, không nhịn được thở lớn vài hơi, mà Đỗ Trần ở nơi cách hần không xa, bất đắc dĩ lại lần nữa nâng Thệ Tuyết kiếm lên:

- Chiêu thứ ba!

Nói rồi, Đỗ Trần người kiếm hợp nhất, hóa thành một luồng sáng đâm về phía Ted, nhưng vừa mới lao tới ba bước, kiếm quang kia đột nhiên rung lên, một thành hai, hai thành bốn trong khoảnh khắc kiếm quang đầy trời đem chu vi trong vòng trăm trượng bao trùm tất cả!

Đây chính là Đỗ Trần đem một thức Thiện Niệm Thiên Ti Tỏa dùng trên kiếm pháp!

Ted nhìn kiếm quang đầy trời, nghiêng chặt răng, lòng biết không có khả năng tránh thoát, quát lên một tiếng, mây đen trên người trào ra, cứng rắn nghênh tiếp... còn ngoại nhân chỉ nhìn thấy trong hoa tuyết đầy trời xuất hiện tầng tầng mưa kiếm, tiếp đó mây đen cuộn lên, kiếm vân chạm vào nhau, nổ ầm một tiếng, trận quyết đấu liền kết thúc - nhưng không một ai nhìn thấy tại sát na phân thắng bại, một đạo kiếm quang nhỏ vòng quanh Ted một vòng, từ trên người hắn lấy đi chút đồ vật, lại đặt vào mấy món đồ...

Đại tuyết tan hết, trong vòng Đỗ Trần không bị thương chút nào, trên mặt tựa hồ nhẹ nhõm, cười nói :

- Các hạ mặc dù trọng thương, nhưng cũng tiếp được ba chiêu của ta. Đỗ Đức, lui binh!

Thú quân Duerkesi sĩ khí như cầu vồng rút lui giống như thủy triều, trong khoảnh khắc đã lui sạch sẽ, chỉ lưu lại mấy tiểu đội thu nhặt những chiến hữu chết trận còn Ted, Susan, Helen, cùng với hơn nghìn binh sĩ còn lại không hẹn mà cùng sửng sốt!

Vậy là kết thúc như thế sao? Không hề có cảnh kinh thiên động địa, càng không có sầu bi của sinh tử ly biệt, đơn đơn giản giản ba chiêu, liền qua đi như vậy sao?

Ted nửa quỳ giữa trung tâm vòng chiến, chậm rãi bỏ quân khôi trên đầu xuống, chợt phun ra một ngụm máu tươi, một chiêu cuối cùng kia của Đỗ Trần thật sự là làm hắn nhận thương thế không nhẹ, hơn nữa vai trái càng bị một đạo kiếm quang xuyên qua, mặc dù không trí mạng, nhưng cũng cần nghỉ ngơi phục hồi.

Thật lâu sau những binh sĩ vẫn sờ đột nhiên rống to:

- Gia chủ thắng rồi, gia chủ quyết đấu thắng rồi, chúng ta không cần phải chết!

- Ha ha. Không phải chết!

- Chúng ta không phải chết nữa!

Còn Đỗ Trần chạy tới viên môn, liếc mắt nhìn lại quân địch hoan hô, vuốt mũi, đối diện với Liya nói:

- Vừa rồi ta biểu hiện thế nào?

Liya bĩu môi, không chút khách khí:

- Dùng ba chữ - thô bỉ, tồi tệ, giả dối! Quy kết lại một từ - giả tạo!

Đỗ Trần cười cười, không hề nói gì, đi qua bên người Liya!

Liya đột nhiên bật cười:

- Có điều là "giả tạo thật là tốt", người muốn... chính là hiệu quả của loại "giả tạo" này sao? Vừa rồi người hỏi ta nửa ngày trời chuyện chiến giáp của Ted... lấy ra đi, có thu hoạch gì rồi?

Đỗ Trần ngửa mặt lên trời than:

- Sinh ra ta là cha mẹ, hiểu ta là Liya!

Tiện tay hắn lấy một khối kim bài ném cho Liya:

- Theo như lời của người, loại giáp của tướng quân do Ma tộc chế tác này có bốn vị trí cất đồ, sườn trái thường đặt binh phù ấn tín, được, đây chính là binh phù của Ted! Tuy nhiên nhìn xem được rồi, ta đã kêu Đỗ Tư ngằm giấu trên người Ted, bảo hộ sự an toàn của hắn, người lập tức theo ta dùng Thanh Vân về nhà, chúng ta đi mời lão nương của Ted đến!

Kính Úc Cốc, phòng quân nghị đơn sơ trong thành môn lâu.

- Bốp!!!

Thomas hung hăng đập bàn:

- Chưa vị đương gia, các người đối với biểu hiện vừa rồi của Francis có cách nhìn thế nào?

Ngũ đương gia bĩu môi, cười mỉa nói:

- Giả tạo!

Mấy vị đương gia khác cũng gật gật đầu:

- Cái gì mà Đỗ Trần thân thương xót người trần? Cái gì mà bắc chúc liệt vị anh hùng thời đại anh hùng hừ!

Thomas liếc mắt nhìn Ted còn chưa kịp bỏ chiến giáp, tức khắc bị gọi đến khai hội, cười lạnh lùng:

- Vậy loại giả tạo này nói rõ cái gì đây?

Bát đương gia Christian đáp:

- Nhị thúc, chỉ có hai loại khả năng, thứ nhất, Francis chính là loại người này, mềm lòng nương tay, làm việc giả tạo thiếu quyết đoán, hắn trăm phương ngàn kế tìm một cái cớ, một cái cớ có thể đem thả Ted trở lại, mà không thương tổn đến Ted!

Ted tức giận, vỗ bàn đứng lên, nhưng không ngờ vướng phải thương thể nội phủ, ho hồi lâu mới nói:

- Vậy Christian người không bằng nói, ta và Francis nội ngoại cấu kết, muốn bán đứng Kính Úc Cốc?

Christian nhếch mép, không hề đáp lời, nhưng ý tứ rất rõ ràng - ta chính là nghĩ như vậy!

- Ngồi xuống!

Thomas lạnh lùng quát lên:

- Chưa vị, chúng ta nhớ lại trận chiến hôm nay một chút, Francis xuất hiện hai lần, lần thứ nhất nói ba câu khác nhau, dựa vào giao tình, thay Đỗ Trần thần cảm tạ, cuối cùng thay huynh trưởng thăm hỏi Helen...

Tứ đương gia bị Avril đánh giá là vô dụng lập tức kêu lên:

- Ta hiểu rõ rồi, Ted cùng Francis và Đỗ Trần thân tư giao thâm hậu, hơn nữa ta nghe đại ca Steve của hắn háo sắc như mạng, với dung mạo tuyệt luân của Helen có lẽ có chút tư tình! Như vậy Ted có thể... là phản đồ!

Mọi người cùng nhìn hắn coi thường!

Christian cười nói:

- Tứ thúc, người nói có đạo lý, nhưng nghĩ thêm một chút đi? Nếu đây là kế ly gián của Francis, mục đích là làm chúng ta hoài nghi tướng quân Ted phản bội thì sao?

Tứ đương gia sững sốt, liên tục gật đầu:

- Đúng, đây là kế ly gián, á chà, lão phu suýt chút nữa trúng kế rồi!

Christian bắt lực cười than, lại nói:

- Nhưng Tứ thúc người lại nghĩ sâu thêm một chút, giả thiết Ted thật sự câu kết với Francis, như vậy, mấy câu này của Francis sẽ bị người ta hiểu lầm là kế ly gián, chẳng phải là biến tướng của việc bảo hộ Ted, ám chỉ chúng ta đây có thể nghĩ tới ly gián - thấy chưa, ta đang hãm hại Ted, như vậy ta và Ted khẳng định không có quan hệ?

Tứ đương gia choáng váng hồi lâu, lão già tóc bạc lắc lắc ngón tay:

- Theo cháu nói, Ted vẫn có vấn đề! Cái này, cái này... ta nghĩ một chút, kết quả cùng với người nghĩ sâu ba bước làm sao là giống nhau a!

Christian thầm mắng, đây chính là nguyên nhân vì sao người đời thường nói, quyết định của thiên tài và thằng ngốc thường thường giống nhau!

Tứ đương gia mơ hồ ngược đầu lên:

- Vậy làm sao phán đoán Ted có vấn đề hay không?

Thomas cười lạnh lùng:

- Lão Tứ, rất đơn giản, chúng ta lại xem tiếp sau - Francis lại xuất hiện một lần nữa, lần thứ nhất hẳn bắt đầu là giao tình, nhớ chuyện cũ, nhưng Ted vội không ngừng làm hấn ngậm miệng. Xem ra Ted sợ chúng ta trúng kế ly gián, hiểu lầm hẳn và Francis tư thông...

Tứ đương gia gật gật đầu, cuối cùng thông minh một hồi:

- Dựa theo Christian nói, đây kỳ thực cũng là đang bảo vệ Ted, mà Ted đang phối hợp với Francis diễn trò!

Thomas cười tán thưởng:

- Không sai! Tiếp đó hai bên khai chiến, bản lĩnh của thần tướng Đỗ Đức chúng ta đều nhìn thấy trong mắt, thương vong mấy trăm người đối ba nghìn người chúng ta cũng có thể tiếp thụ! Nhưng quan trọng là trên chiến sự không có nói đùa - mất một phần, mưa phát phơ. Đi hai phần, vẫn tiếp tục được. Đi ba phần, liền phải chậm khẩu khí. Mà đi bốn phần là thương tổn gân cốt, trận không thành trận!

Tứ đương gia thuận theo lời Thomas nói:

- Ái dà, Francis chính là khi Ted đang tổn thất ba phần binh mã, xấp xỉ thương tổn gân cốt xuất hiện, cái này có vấn đề... ừm, lão phu lần này không có nói sai chứ!

Mọi người cùng gật gật đầu, Thomas cười nói:

- Lão Tứ, người nói phi thường có đạo lý!

Hắn lại tiếp tục:

- Francis nói Đỗ Trần thần nhân từ, hẳn cũng không nhẫn tâm, cùng với bất chiếc thời đại anh hùng..v..v. Về phần quyết đấu cuối cùng... đều nói rõ một điểm. Mặc kệ là kế ly gián là thật hay không, nhưng Francis không muốn nhìn thấy gia binh của Ted thương tổn tới gân cốt, đây nhất định là thật!

Lão tứ giật mình hiểu ra:

- Ta hiểu rồi!

- Thật sự hiểu rõ rồi, khó trách các người nói Francis có vấn đề... Francis và Ted tư thông, hôm nay là làm trò cho chúng ta xem, bắt quả Francis không làm tốt, hẳn làm quá giả tạo, cho nên lộ ra sơ hở!

Ngũ đương gia nhú mày:

- Nhị ca, ta có hai nghi vấn, nếu hai nghi vấn giải quyết rồi, lời của Tứ ca hoàn toàn xác định - Ted là phản đồ! Thứ nhất, chúng ta không hề biểu hiện ra, đã phát giác Ted có ý tứ mưu phản, vậy Francis vì sao vội giả trò bảo hộ Ted chứ? Thứ hai, Francis là người như thế nào chúng ta chỉ nghe được phong thanh, nhưng thực tế, hẳn là người có khả năng lừa dối không?

Thomas khẽ gật đầu:

- Hỏi rất hay! Vấn đề thứ nhất của người rất dễ dàng giải đáp, hôm nay chúng ta mặc dù tiêu hao binh lực của địch mà phái Ted xuất trận, nhưng ở trong mắt ai đó, điều này cũng có thể hiểu lầm là chúng ta đang để Ted đi tống tử, muốn trừ bỏ Ted! Sợ rằng tướng quân Ted cũng có cách suy nghĩ này chứ?

Ted cùng thương thế và tức giận, đã sớm không nói lên lời rồi!

Thomas nói:

- Nếu Francis cũng cho rằng như vậy, như thế vấn đề đầu tiên lão Ngũ đưa ra không phải là hiểu lầm chúng ta diệt trừ Ted, cho nên mới không ngừng ám chỉ hấn và Ted không có quan hệ!

- Vấn đề thứ hai, ta đã nghe một vị bằng hữu của Francis nói qua, Francis là người quá mức thiện lương, gần đây nhất hành vi của hấn không giết tù binh, thương binh sĩ mà không đánh cũng đều chứng minh điểm này. Như vậy, Francis rất có khả năng là một người không giỏi loại việc quyền mưu ám hiệu. Hơn nữa đây lại là việc xảy ra đột nhiên, cho nên vội quá mà làm hỏng, vốn muốn bảo hộ Ted, nhưng lại làm quá giả, làm chúng ta nhìn ra chỗ hở!

Một phân tích thuận lý thành chương, vốn là nhận mệnh lệnh của Ma tộc, định hiểu lầm từ đó mà giết Ted, nhưng Thomas đột nhiên phát hiện, ta ngắt, chẳng lẽ Ted thật sự có vấn đề, ta phân tích không hề sai, Ted quả thực là phản đồ!

Đây chính là vì sao Liya nói Đỗ Trần "giả tạo" thật là tốt!

- Xoẹt!!!

Ánh mắt của mọi người đều tập trung lên người Ted!

Ted quả nhiên là trăm miệng khó cãi, thở mấy hơi lớn, tức giận nói:

- Giả thiết, phân tích... toàn bộ đều là giả thiết và phân tích của các người! Chúng cứ dựa vào đâu? Cốc chủ Senna và ta lập thế mãi mãi không phụ nhau, các người không có chứng cứ xác đáng, liền muốn phán ta đại tội mưu phản sao?

Mọi người cứng họng không nói lên lời, Thomas cũng sửng sốt, thậm chí, hiện này Senna còn chưa chết, mình còn chưa phải là cốc chủ, Ted lại có Helen soái lĩnh bảy ngàn gia binh ngay ở phụ cận, bảy ngàn gia binh này tiền thân là cấm vệ quân, là thuộc về thân binh của cốc chủ, mình không có cách nào ảnh hưởng tới hành động của bọn chúng! Nếu chỉ đơn giản bằng vào phân tích suy đoán liền giết Ted, khó đảm bảo bảy ngàn gia binh kia không làm loạn!

Bây giờ đích xác không phải lúc giết Ted, cứ từ từ đã, dù sao hôm nay mấy vị đương gia đã nhận định Ted là phản đồ rồi, chỉ thiếu chút bằng chứng xác thực, vậy Thomas ta sẽ tạo cho hấn một chút "bằng chứng xác thực" không phải là được sao? Cùng lắm thì giết hấn muộn mấy ngày nữa!

Nghĩ tới đây, Thomas cười ha ha:

- Ted ngồi xuống, ai nói muốn giết người chứ? Chỉ bằng suy đoán liền lâm chiến lạm sát đại tướng, người coi Thomas ta là loại người hồ đồ sao? Hơn nữa, ta cùng người tương giao hơn một năm rồi, người là người như thế nào ta còn không rõ sao? Thế này đi, người dù sao cũng có hiềm nghi rồi, vậy tạm thời ở trong thành dưỡng thương, không cần xuất chiến, không cần tham gia hội quân nghị! Tuy nhiên không cho phép ai dám đối đãi với người như phản đồ, người vẫn là Tam đương gia của Kinh Ưc Cốc!

Ted khề gật đầu, cắn răng đi ra khỏi đại sảnh, vừa mới ra cửa, ọe một cái nôn ra một búng máu!

Đây là do tức giận!

Còn trong quân doanh của Đỗ quân, Đỗ Đức lại đang khề lau chiến kích, trong lòng còn luẩn quẩn hai lời nói mặc danh kỳ diệu mình đã nói ban ngày - nghĩa phụ quả thật độc ác a, kẻ ly gián không giết người, hai lượt ly gián còn chưa đủ, nhưng một cảnh quyết đấu "giả tạo" lại làm Kinh Ưc Cốc mất đi chiến tướng mạnh nhất, nếu ta là Ted, sợ rằng dĩ nhiên bị tức tới ối máu rồi!

Có thể gặp được nghĩa phụ "hùng chủ" bậc này, là may mắn của Đỗ Đức! Nhìn khắp thiên hạ, ai có thể đem quân quyền giao phó vào tay một người, không nắm binh phù, không cầm lệnh tiễn, mặc cho đại tướng dưới cờ thi triển hết khả năng, hùng chủ như vậy, thiên hạ có thể có mấy người?

Lúc này Adams tới, thành tâm thỉnh giáo:

- Tướng quân, ân công đã đi rồi, nhưng Adams có một việc không rõ, ngài nói, hôm nay ân công sử dụng chính là kế ly gián sao? Nhưng ta nhìn không giống lắm!

Adams tuy là thô phỉ, nhưng vẫn rất hiếu học, bằng không cũng không thể nhanh như vậy đã trở thành đệ nhất mãnh tướng trong lòng của Đỗ Đức!

Đỗ Đức thần nhiên nói:

- Nghĩa phụ coi trọng Ted rồi!

Hắn đem đủ loại nhân quả giải thích rõ ràng, lại nói:

- Hiện nay Kinh Úc Cốc nhất định đã có nghi tâm với Ted, nhưng không có bằng chứng xác thực, bọn chúng cũng không dám vội giết đi Ted có bảy ngàn gia binh, nhưng lại giam lỏng Ted! Mà bước thứ hai của kế hoạch nghĩa phụ nhắm vào Ted hẳn là đang thực thi rồi!

Adams ngạc nhiên nói:

- Nếu ân công muốn chiêu lãm Ted, vậy vì sao hôm nay không bắt hắn, sau đó ép hắn đầu hàng? Thế này chẳng phải càng trực tiếp hơn sao?

Kỳ thực Đỗ Trần nắm trong tay lão mẫu của Ted, làm thế này đích xác càng trực tiếp hơn, nhưng...

Đỗ Đức đưa ra nguyên nhân:

- Chưa nói sau khi Ted bị bắt có chịu hàng hay không, nhưng nói đơn giản nếu nghĩa phụ công khai bắt Ted, vậy Bairu chính mắt nhìn thấy toàn bộ quá trình có phản ứng gì? Nghĩa phụ giết Ted trước mặt Bairu, trong lòng không yên! Không giết Ted, giáo hoàng nhất định truy cứu! Cho nên nghĩa phụ chỉ có thể âm thầm làm việc!

Adams giật mình hiểu ra, tự cho rằng trong lòng đã có sở đắc, nhưng tiếp đó Đỗ Đức lại nói:

- Ngoài ra, người cho rằng hôm nay nghĩa phụ chỉ là nhằm vào Ted sao? Theo như ta xem, sau khi nữ vương Liya giá lâm, nghĩa phụ đột nhiên đã có đại kế toàn diện đánh hạ Kinh Úc Cốc, hôm nay chỉ là một bước trong đó - thu tâm!

Adams sửng sồ, vội vàng thỉnh giáo!

- Nghĩa phụ hẳn là định đem toàn bộ dân Kinh Úc Cốc thu lãm, hôm nay đột nhiên thất tung, e là đi tìm Đỗ Đình rồi! Nhưng hai mươi vạn người Kinh Úc Cốc, cho dù là nghĩa phụ bắt tất cả bọn họ làm tù binh, nhưng người Kinh Úc sẽ thành thành thật thật thuận theo nghĩa phụ sao?

Adams lắc lắc đầu.

- Điều này tuyệt không thể nào! Ai sẽ thật lòng thuận theo địch nhân công phá nhà cửa của bọn họ chứ!

- Chính là như vậy! Cho nên nghĩa phụ bắt đầu từ hôm nay, phải cho dân Kinh Úc Cốc một ấn tượng - Francis là người từ thiện, tiếp đó... có lẽ là lựa chọn không sai! Người nghĩ lại một chút những điều nghĩa phụ làm ra hôm nay, những quân địch thoát khỏi cái chết sẽ nhìn nghĩa phụ như thế nào, người Kinh Úc Cốc sẽ nhìn nghĩa phụ như thế nào?

Mất thấy Adams liên tục gật đầu, trong lòng Đỗ Đức tán thưởng nói:

- Vậy người nghĩ một chút, nghĩa phụ nếu thu lãm được nhân tâm của Kinh Úc Cốc, bước tiếp theo phải làm gì? Cho người một gợi ý - bên trong một bước này, e rằng nghĩa phụ muốn thêm vào một mưu kế nhắm vào Ted!

Adams khổ sở suy nghĩ...

Việc đấu trận chiều này, đánh xong Đỗ Trần liền trực tiếp trở lại thành Duerkesi, với tốc độ của Thanh Vân, khi mọi người ăn bữa tối đã đem hắn và Liya đã trở lại rồi. Bất quá sau khi Đỗ Trần trở lại cũng không hề nhàn rỗi, kêu binh sĩ nấu bữa ăn đêm thịnh soạn, gọi tới Dịch Cốt, tới thẳng chiến phu doanh!

Nụ cười thân thiện mang tính tiêu chí động ở trên mặt, Đỗ Trần đang ở trước chiến phu doanh vẫy tay chào hỏi!

Những tù binh mặc dù sắc mặt không tốt, nhưng cũng không có bao nhiêu địch ý, dù sao Đỗ Trần trước mặt mọi người lập thế không giết bọn họ, nên hận ý của bọn họ đối với Đỗ Trần cũng ít nhiều bị nhạt đi một chút!

- Những ngày qua ủy khuất mọi người rồi!

Đỗ Trần cười nói:

- Mọi người yên tâm, Đỗ Trần thần của ta từ bị bao dung, tuyệt không cho phép tín đồ của người làm khó tù binh - các người buông bỏ vũ khí, liền không còn là địch nhân của Francis, mà là những hải tử lầm đường trong mắt thần của ta. Đến đây, mọi người một mặt ăn, chúng ta một mặt chuyện phiếm một chút!

492. Tóc Trắng

Những tù binh đều sống sót, rất nhiều người buông thức ăn trong tay, khó hiểu nhìn chủ soái quân địch. Tán gẫu với những tù binh chúng ta cũng chính là để mọi lấy tin tình báo sao? Mà mọi tin tình báo nhất định không tách khỏi nghiêm hình đánh đập... nghĩ tới đây, thần sắc những tù binh đều có chút không đúng...

Đỗ Trần cười thân thiết:

- Chớ khẩn trương, ta chính là muốn thương lượng với các người một chút, những tù binh các người nên xử trí như thế nào mới tốt đây!

Những tù binh tức thời thần sắc cuồng biến, việc liên quan đến vận mệnh của chính mình ai không quan tâm? Francis mặc dù lập thế không giết tù binh, nhưng có đôi khi, sống so với chết càng khó coi hơn! Nam nhân bị lôi vào núi sâu làm nô dịch, cả năm không thấy ánh mặt trời, làm bạn với roi da! Nữ tốt số một chút thì bị bán vào thanh lâu, kết thúc cuộc đời đau khổ, nhưng số không tốt, trực tiếp chuyển làm quân kỹ (Cave cho quân lính), không được vài ngày bị dày vò cho tới chết...

Những binh dân của Kinh Úc ác nhân cốc, đối với những thủ pháp này hiểu quá rõ rồi!

- Chư vị ngăn ra làm cái gì? Vừa ăn vừa nói đi, các người nhiều người như vậy nói chuyện với ta cũng không tiện. Như vậy đi, các người tự mình tiến cử một trưởng giả có thể tin cậy nói chuyện phiếm với ta mấy câu!

Những tù binh nơm nớp lo sợ, rất nhanh đã đề cử ra một lão đầu tám chín mươi tuổi, lão nhân này cười gượng nói:

- Đại nhân, bậc cha ông của ta là thế hệ nguyên lão trong cốc, ngày nay mặc dù rơi rụng mất, nhưng cũng còn tính là quý tộc, có vài phần uy tín, ngài có lời gì xin hãy nói với ta vậy!

- Được, ngài trước tiên hãy ngồi trước mặt ta đã! Giáo chủ Brooke, ngài và những giáo đồ đi tiếp mọi người ăn uống, cùng cùng với mọi người tán gẫu chút giáo nghĩa của thần ta, làm cho mọi người yên tâm!

Dịch Cốt một thân trang phục thần côn, phía sau theo rất nhiều tiểu thần côn mấy năm gần đây thần giáo bồi dưỡng ra, rất nhanh liền vào giữa những tù binh "tán gẫu". Dịch Cốt tuy làm nội chính không ổn nhưng làm chút việc truyền giáo nghĩa và công tác tư tưởng thật sự là hảo thủ bậc nhất - hẳn vốn chính là cuồng tín đồ của Da Tát thần!

Đỗ Trần cười mỉm hỏi:

- Lão ngài nói, ta nên xử trí các người thế nào mới tốt đây? Yên tâm, hãy nói thật lời trong lòng!

Lão nhân nơm nớp lo sợ:

- Nói lời trong lòng... hắc hắc. Đại nhân, chúng ta khẳng định là hi vọng ngài thả chúng ta về nhà...

- Ồ!

Đỗ Trần gật gật đầu đề cao âm thanh,

- Được, đợi ăn xong một bữa tiễn biệt này, ta lập tức thả các người trở về Kinh Úc Cốc!

Xoẹt một cái, danh tù binh giống như bị người ta đặt vách tường cách âm.

Yên lặng như chết!

Ngay ở lúc Đỗ Trần cùng tù binh Nói chuyện phiếm thì tại Kinh Úc Cốc, tháp cao trong thành, phòng ngủ của cốc chủ Senna!

Cốc chủ Senna hơi thở mong manh, Avril săn sóc ở bên người nàng, mặc dù biểu tình dưới khuôn mặt không bị người ta biết, nhưng hai vai run rẩy nói rõ nàng đang thương tâm khóc thầm.

Thomas cũng ngồi ở trước giường, trong lòng đã không đành lòng thấy bộ dạng lâm chung của Senna, lại cũng lửa giận bùng bùng:

- Nhị tỷ! Người cũng đã... Ài, việc của Ted người đừng lo lắng nữa, an tâm dưỡng bệnh đi!

- Ta, ta...

Senna một hơi không phát ra được, hư nhược đưa ngón tay chỉ Avril:

- Con, con hiểu rõ ý ta, thay ta nói...

Avril rưng rưng lệ nói:

- Tam thúc, ý tứ của sư phụ là, Kinh Úc Cốc đại nạn tới trước mắt. Lúc này thật sự không thể nội loạn được! Sự việc hôm nay sư phụ đã biết rồi, Ted không có lòng phản, chúng ta, chúng ta ngàn vạn lần đừng làm cho người ta sinh tâm lòng nguội lạnh!

Thomas phản bác nói:

- Chính bởi vì Kinh Úc Cốc gặp đại nạn ngay ở trước mắt, chúng ta mới không thể xuất hiện phản đồ. Bây giờ trong miệng Ziege nói đi nghĩ biện pháp, nhưng ai mà biết không phải là hấn lâm trận chạy trốn hay không? Nhị tỷ! Chúng ta vẫn phải dựa vào chính mình, dựa vào chính mình, không thể để nội bộ sinh ra phản đồ!

Senna tức giận đập mép giường rầm rầm, Avril vội la lên:

- Tam thúc, người thế nào...

Thomas mặt lạnh lùng:

- Sát, người dám nói chuyện với ta như thế sao? Người ra ngoài trước đi, ta nói chuyện với Nhị tỷ mấy câu!

Avril há mồm, nhưng lại bất lực lắc đầu, đi ra ngoài.

Thomas hạ thấp giọng:

- Nhị tỷ, Kinh Úc Cốc là tâm huyết của nghĩa mẫu, ta tuyệt sẽ không để cho nó bị hủy trong lúc này, người yên tâm, ta đã có kế sách vạn toàn, có thể giữ cho Kinh Úc Cốc bình an!

Senna trên mặt đột nhiên nổi lên một tầng đỏ bừng, chẳng biết khí lực từ đâu đến, la lên:

- Người còn có thể nghĩ ra biện pháp tốt? Thomas, chớ có hại Kinh Úc Cốc!

Thomas nhếch môi:

- Nhị tỷ người đúng là không tin năng lực của ta! Nói thật cho tỷ nhé, người nhà cũ của ta đến rồi...

Senna thần sắc biến đổi, nhà cũ của Thomas, vậy chẳng phải là sào huyệt Ma tộc?

- Người, người và Tử Huyết Nhân...

Thomas lập tức đem việc của Ma tộc nhất nhất nói tới, cười nói:

- Nhị tử cho rằng thế nào? Ta biết, người không ưa Tử Huyết Nhân, nhưng Kinh Úc Cốc chúng ta độc lập bên ngoài với Hồng Huyết Nhân, bây giờ Hồng Huyết Nhân muốn giết chúng ta, chúng ta chỉ có thể đi theo Tử Huyết Nhân mới có một con đường sống, người nói đúng không?

Senna trầm ngâm chốc lát, khẽ gật đầu nói:

- Lão tam, triệu tập thế hệ nguyên lão trong cốc, ta muốn lập di chúc!

Thomas giật mình cả kinh:

- Nhị tử, người...

Senna phát phát tay, cười nói:

- Lão Tam, nhiều năm như vậy rồi, người cuối cùng cũng làm được một việc ta coi được! Không sai, Hồng Huyết Nhân muốn giết chúng ta, quyền hành lợi hại, Tử Huyết Nhân mới là đường sống duy nhất của chúng ta... Người kinh hãi cái gì? Ba hài tử của nghĩa mẫu, Ziege là thiên hạ đầu thần chi phụ, không thể tranh vị trí cốc chủ này với người, vậy sau khi ta chết vị trí cốc chủ này không giao cho người còn có thể cho ai? Cho người khác những nguyên lão có thể phục sao? Ta lập di chúc, chính là để người ngay khi ta chết mở hộp gấm, có một chiếu thư danh chính ngôn thuận kế vị!

Thomas cười cười, trong lòng cũng không có bao nhiêu kinh hãi, đích xác, trừ hấn ra, còn có ai có tư cách kế thừa vị trí cốc chủ?

Senna vẫy vẫy tay:

- Đừng vội nhất thời! Lão tam, vị trí cốc chủ cấp cho người, nhưng người phải lập huyết thệ với ta, vô luận khi nào, không được bán đứng thân phận của đại ca Ziege!

Thomas gật đầu nói:

- Người yên tâm, nhiều năm như vậy rồi, ta và Ziege ám chiến không ngừng, nhưng người đã thấy ta làm đại sự phạm vào hồ đồ chưa? Ziege bất kể thế nào cũng là hài tử của nghĩa mẫu, Thomas ta không phải là người cũng sẽ không bán đứng hấn!

Senna gật gật đầu, nổi lên một nụ cười bệnh tật:

- Đi triệu tập nguyên lão đi, để nguyên lão đến trước, bất quá người đi làm một việc, trước rạng sáng mai trở về là được rồi!

Thomas sửng sốt, vì sao để nguyên lão tới trước? Nhìn qua, thế này giống như muốn tách mình ra, cùng nguyên lão yên lặng nói chuyện! Nghĩ tới đây, sắc mặt Thomas trở nên âm trầm.

Senna ngượng ngùng nói:

- Nghĩ cái gì đó? Senna ta là một nữ nhân, không muốn sau khi chết trên bia mộ viết thân phận cả đời cô quả, vậy trừ người ra còn có ai có thể cho ta sau khi chết viết trên bia mộ họ chồng đây? Không bằng bị người ta cười nhạo một câu lão tu nữ?

Thomas há hốc miệng:

- Nhị tử, không, Senna, nàng chấp nhận lời cầu hôn của ta sao?

- Cho nên ta mới để nguyên lão tới trước, coi như là nương gia nhân cùng ta xuất các, đem lấy ta! Người là tân lang sao có thể trước rạng sáng ngơ ngẩn ở nương gia của ta? Đây còn gọi là lễ tiết sao?

Thomas chỉ cảm thấy một luồng hơi ấm từ dưới gót chân vọt thẳng lên tới đầu, võ mạnh trán của mình:

- Đúng, đúng, trước rạng sáng ta đích xác không thể ngăn ra ở đây! Senna, nàng đợi ta. Ta đi tìm mấy vị đương gia khác làm mai cho nhà trai. Rạng sáng ta sẽ trở lại!

Bằng nhân giờ phút này mơ hồ như một đoàn hỏa nhiệt, không để ý trọng thương trên người chưa lành, liều mạng phát động đầu khí, trong mấy phút liền tìm được tất cả gia nhân. Sự tình vừa nói ra, cả Kinh Úc Cốc lập tức trở nên tập nập, không khí vui mừng tràn ngập!

Khi trời sáng, Senna nghe được tiếng nhạc hỉ rước dâu bên ngoài, đóng lại hộp sắt bên người, lại kêu Avril thêm vào khóa thánh khí.

- Các vị lão huynh đệ, đây chính là di chúc của ta, đợi ngày ta chết hãy mở hộp ra xem! Các người là nguyên lão, hơn nữa là huynh trưởng của Senna ta! Di chúc này... liền giao cho các người liên thủ bảo quản, các người cả đời không hề phản bội ta, sau khi ta chết, cũng yên tâm về các người!

Mấy vị nguyên lão trong mắt rừng rưng rưng lệ, cố gắng thay áo tân nương cho Senna, cửa chính vừa mở, chỉ thấy bên ngoài Thomas và mấy vị đương gia đã đợi hồi lâu. Bất quá... tam đương gia Ted không ở trong đó.

Ted hôm qua bị trọng thương, lại bị tức giận tới thổ huyết, sau khi trở về nhà lập tức đóng cửa trị thương, suốt một đêm mới bình ổn được cơn giận này!

Helen cũng trông coi một đêm, thấy phụ thân ở trên giường thân thể vừa giãn ra, vội vàng tiến lên đỡ lấy:

- Phụ thân! Sức khỏe người thế nào rồi?

- May mắn, Francis hẳn là hạ thủ lưu tình rồi, một kiếm kia không xuyên qua nội tạng của ta, chỉ tới xương cốt, chỉ cần an dưỡng vài ngày là được!

Susan giận dữ nói:

- Francis thật sự ghê ghớm, trận chiến hôm qua, rõ ràng là kế ly gián hai tầng! Nếu không phải là hắn, chủ nhân người cũng không bị tức đến thổ huyết, thương thế thêm nặng! Hừ, lát nữa ta phải mấy vạn lão tử đi cắn chết hắn!

Helen lại xua xua tay:

- Susan, hai quân trước trận không gì không thể dùng, việc Francis làm ra không gì không phải, người bớt gây chuyện ồn ào đi!

Ted gật gật đầu:

- Thật sự là hâm mộ Đỗ Đức a! Từ xưa tới nay, bi ai của đại tướng không phải là chết ở sa trường, mà là chết dưới đồ đao của chính mình! Thomas nếu là có một nửa bản lĩnh dùng người của Francis, chớ nói kế ly gián hai tầng, cho dù là trăm tầng ly gián ta cũng không hề sợ... Ấy? Bên ngoài là thanh âm gì thế?

Helen nhíu mày nói:

- Cốc chủ đột nhiên muốn thành hôn với Thomas, đây chính là nhạc rước dâu, vốn phụ thân cũng nhận được lời mời, nhưng con đã cự tuyệt rồi!

- Thành thân? Cốc chủ Senna không phải là vẫn luôn ghét Thomas sao? Làm sao lại...

Helen tiến lên đỡ Ted:

- Phụ thân, người chớ quản những việc nhà của Kinh Úc Cốc nữa, mau thay chiến giáp nghỉ ngơi đi, một đêm vừa rồi, người bận tới chiến giáp cũng không rời khỏi người!

Ted không vui nói:

- Cái gì mà gọi việc nhà của Kinh Úc Cốc? Bây giờ chúng ta cũng là người Kinh Úc, Cốc chủ xuất giá việc lớn bậc này

Keng, một tiếng trong trẻo vang lên cắt đứt lời Ted.

Nguyên lai khi Helen giúp Ted thay giáp, phía sau áo bào chiến giáp đột nhiên rơi ra mấy thứ đồ! Mà Helen cũng không kịp đi xem xét những đồ vật nhỏ kia, lật chiến giáp mấy lần, kinh ngạc nói:

- Phụ thân, binh phù của người không thấy đâu nữa!

Ted lại chưa nghe thấy, đại tướng mất đi binh phù, vậy chẳng bằng quốc vương mất đi quyền trượng, phú hào mất đi kho vàng! Nhưng Ted vẫn sững sờ nhìn chằm chằm vào đồ vật nhỏ kia... binh phù? Hẳn không đề ý!

Helen theo ánh mắt của phụ thân nhìn lại, chỉ thấy rên mặt đất là một mội bài nhỏ, một nhúm tóc trắng, còn có một viên sáp tròn!

Helen tịnh không nhận ra,

- Phụ thân, người làm sao vậy?

Ted chỉ vào mớ tóc trắng kia, sắc mặt trắng bệnh, âm thanh phát run:

- Su Susan!

Kỳ thực không cần hẳn phân phó, Susan đã nhào tới, đem mớ tóc trắng đặt trước mũi ngửi ngửi, thần sắc cuồng điên

- Chủ nhân, là, là mùi của lão thái thái! Nhưng lão thái thái và những người nhà khác không phải đều đã bị Bowness

Helen vội la lên:

- Đây là tóc lão thái thái?

Susan gật mạnh đầu:

- Tiểu thư, khi ta còn bé thích nhất là ở bên người lão thái thái, quần quanh cổ bà làm nhộn, tuyệt sẽ không ngửi sai! Đúng là... Susan trước đây từng nghe những lão nhân trong nhà nói qua, dăng tóc như dăng đầu, đem tóc tặng người, đó là phát thệ hiệu trung, ý tứ là vĩnh viễn không phản bội đó!

Susan nghi hoặc nhìn Ted, lúc này Ted đã nhặt lên khối mội bài nhỏ kia, run rẩy đưa cho Helen:

- Nhớ, nhớ rõ khối mội bài này! Khi ở gia tộc hai mắt con không rõ, chưa từng nhìn thấy nó, đợi con nhìn rõ rồi. Gia tộc cũng không còn nữa... đây chính là binh phù chí cao của gia tộc Brockman ta - mội lệnh!

Helen kinh hãi! Cha con ba người hai mắt nhìn nhau, một lát sau, Helen đột nhiên nhặt lên viên sáp kia lên, sau khi bóp nát bên trong có một cuộn giấy, bên trên chỉ có một câu - người nhận được binh phù này, đêm nay trước bình minh, tới Trát La Thần Hoàng thánh mộ chờ thủ lĩnh thất chủ...

Ted nắm chặt tay, ánh mắt dán chết vào mớ tóc trắng trước mắt.

- Helen, tuyên bố với bên ngoài, ta trọng thương nguy ngập, phải đóng cửa ba ngày liệu thương! Sau đó con và Susan thừa dịp hôn lễ của cốc chủ đêm nay, theo ta từ mật đạo ra ngoài!

Đại công Duerkesi mời khách, khung cảnh bày ra tự nhiên không nhỏ, mà những tù binh kia phần lớn là bách tính cùng khổ, binh lính cấp thấp cũng không chân chính ăn cái gì. Vừa thấy Đỗ Trần trước mặt mọi người tuyên bố muốn phóng thích bọn họ liền trầm nhủ: "Francis một đại nhân vật như thế sẽ không ở trước mặt mấy nghìn người nói như đánh rắm chứ?" Vì vậy những tù binh bình tâm trở lại, một mặt tán gẫu với đại, tiểu thần côn bên người, một mặt ăn mạnh uống khỏe những đồ ăn ngon bình sinh hiếm thấy, kết quả, bỗng chốc bữa ăn tiền biệt thăng tới hừng đông!

Thời khắc tiễn biệt đã tới, Đỗ Trần đem vật tư thu được, trừ binh khí ra tòa bộ đem trả lại cho tù binh, sau đó tiễn biệt ở viên môn. Nhìn thấy những tù binh có chút chán chừ, thậm chí có mấy người bộ dạng không muốn động cước bộ, không khỏi cười đắc ý!

- Ra khỏi đây chính là chiến khu thành Kinh Úc, chư vị bảo trọng, Francis không tiễn nữa! Nhưng ta nói rõ rồi. Các người tiếp tục làm bình dân ta không quản, nhưng nếu làm quân nhân. Trên chiến trường gặp lại Francis ta sẽ tuyệt không lưu tình!

Những tù binh cười ngượng ngập, có người lớn gan cười đùa:

- Đại nhân, chúng ta trở về còn muốn làm lính, sau đó lại bị ngài bắt được, tiếp tục ăn thức ăn đêm của ngài! Hắc hắc, ăn thật ngon đó!

Đỗ Trần ha ha cười to, mắt tiễn tù binh đi, nhưng những tù binh vừa đi được vài bước, một người nhìn qua có chút "ngẩn ra" quay đầu chạy lại, phục quỳ trước mặt Đỗ Trần,

- Đại nhân, ta không trở lại nữa, Đố thành của ngài còn thiếu lao động không? Ta tới nhà của ngài làm lao công cho ngài được hay không?

Đỗ Trần sững sốt:

- Trong thành Kinh Úc còn có người nhà của người a, người không muốn trở lại gặp bọn họ sao?

- Ta là một người độc thân, cha mẹ lại chết từ sớm! Ở trong Kinh Úc Cốc ngày ngày lao động cực khổ mười mấy giờ, còn ăn không đủ no, sao so được với nhà của ngài, hưởng thụ phúc lại đầy ngộ "từ trong nồi tới miệng"!

Đây là một lời nói thật từ đầu tới đuôi, cũng chính là thành quả trong một đêm này của Đỗ Trần - để những tù binh ý thức được điều kiện sinh hoạt trong thành Kinh Úc cùng thành Duerkesi đơn giản là khác biệt trời đất, một là địa ngục, một là thiên đường!

Sự thật cũng chính là như thế, ngày nay Đỗ thành trù phú, hiếm thấy trên tam đại lục!

Đỗ Trần chần chừ một chút:

- Cái này...

Tiểu tử kia vội vàng biết:

- Ta biết, ta là đến từ ác nhân cốc, mà Đỗ thành không muốn người xấu! Nhưng, nhưng ta từ hôm nay trở đi ta tin phụng Đỗ Trần thần rồi! Giáo chủ Brooke không phải đã nói rồi sao, thần giáo chúng ta không cần cống nạp cung phụng tiền vàng, chỉ cần có sức có thể làm mấy việc thiện liên có thể nhận ban phúc của thần ta, làm người tốt sao? Ta muốn làm người tốt, đại nhân, ngày hãy thu nhận ta đi, Đỗ Trần từ bi, ca ngợi Đỗ Trần thần!

Liya ở phía sau nghe được trực nhức môi, bất quá cũng không thể không thừa nhận, đây là thu hoạch lớn thứ hai của Đỗ Trần đêm nay - những tù binh, nói chính xác là người Kinh Úc Cốc đột nhiên phát hiện ra một con đường sáng, nguyên lai Đỗ Trần thần giáo có thể tẩy sạch tội cho những ác nhân, để những ác nhân một lần nữa thấy được ánh sáng mặt trời!

Có người dẫn đầu, lập tức lại có mười mấy người chạy đến, muốn đi theo Đỗ Trần, không muốn trở lại Kinh Úc Cốc nữa!

Nhưng Đỗ Trần thở dài thật sâu:

- Ài, không phải là ta không muốn giữ lại các người! Thần của ta từ bi, trong mắt chúng sinh bình đẳng, sẽ khoan thứ cho tội ác trong quá khứ của các người. Nhưng... vừa rồi ta cũng nói rồi, lần này không phải là ta muốn đánh Kinh Úc Cốc, mà là giáo hoàng bệ hạ nghiêm lệnh, ta cũng không có cách nào mới xuất binh! Nếu ta tự tiện thu nhận các người, thế nào cũng không thể nói được với giáo hoàng bệ hạ, các người vẫn nên về đi, đợi ngày phá thành, nghe an bài của giáo hoàng bệ hạ!

Chối từ mấy lượt, những tù binh này cuối cùng cũng không đành lòng mà cáo biệt, nhưng Đỗ Trần nhìn bóng lưng của bọn họ, rõ ràng nghe được có người lầm bầm:

- Mẹ nó chứ, thành Kinh Úc bị vây khốn, có hôm nay chẳng có ngày mai, ta vất vả lắm mới đợi được tên Francis làm tiền của này, muốn tới nhà hân hưởng phúc, xóa tội làm người tốt, nhưng liên quan đến con mẹ giáo hoàng cái rắm? Samar lão nhi thật sự không phải thứ tứ tế!

Đây là một câu nói rất thật, đại biểu cho tâm tư của tuyệt đại đa số tù binh, bất quá bị Đỗ Trần nghe lén được!

Người Kinh Úc không hiểu thân quyền ngu dân trong thế giới bên ngoài, mấy câu nói liên có thể lừa bọn họ chảy nước mắt nước mũi, những ác nhân này giết giáo sĩ, thiêu giáo đường, việc gì chưa làm qua? Nào đâu sẽ tin thần?

Thứ duy nhất có thể đánh động bọn họ, chỉ có hai chữ - lợi ích!

Do đó tối nay Đỗ Trần chỉ làm ba việc - làm tù binh biết một địa phương so với Kinh Úc Cốc càng an toàn hơn, càng có thể hưởng phúc hơn! Âm thị tù binh, Đỗ Trần thần giáo có thể giúp bọn họ tẩy sạch tội lỗi!

Còn nữa chính là bọn họ sau này muốn tìm người tính nợ cũ, vậy đi tìm giáo hoàng ấy, hẳn mới là nguyên hung!

Liya nhắc gót đi lại bên người Đỗ Trần, ánh mắt nhìn tù binh, đột nhiên nhún vai:

- Trong mắt người Kinh Úc, người sợ rằng chính là tên gốc thiện tâm phù phiếm, chính là một tên lăm tiền thiện lương có thể bị bọn họ lợi dụng...

Đỗ Trần mỉm cười:

- Điều ta muốn cũng chính là loại hiệu quả này! Ở trong mắt những ác nhân không gì không làm này, ta nói những gì khuyên người hướng thiện căn bản chính là không thể tiếp thu được, mà Đỗ Trần thần khuyên người hướng thiện càng là một tên gốc lớn! Người xem bọn họ trên mặt với ta cung cung kính kính, luôn mồm luông miêng ca ngợi Đỗ Trần thần, kỳ thực trong lòng nghĩ muốn lợi dụng ta xóa tội cho bọn họ, vô lấy chỗ tốt

Liya đồng cảm sâu sắc gật gật đầu:

- Đúng vậy! Thống trị loại dân tộc có tính cách tự tư này, chỉ có thể dùng cây gậy và củ cà rốt, bây giờ người đã đem cà rốt cho bọn họ rồi, định khi nào sẽ cho bọn họ cây gậy đây?

- Gấp cái gì? Đợi hơn 1600 người này làm tuyên truyền viên miễn phí, đem những lời ta nói hôm nay truyền khắp Kinh Úc Cốc, người Kinh Úc Cốc toàn bộ đều thấy được ta có thể lợi dụng, sau khi tiến tới biểu hiện quy thuận ta...

Đỗ Trần đột nhiên nhin không được vỗ vỗ bả vai Liya:

- Ủy khuất cho người rồi, những người này trước tiên sẽ tới nhà của người, để người làm kẻ thủ ác, thay ta giờ gậy!

Liya quay lại đi tới cũng vỗ vỗ Đỗ Trần:

- Huynh đệ trong nhà, khách khí cái gì? Bất quá đề nghị người bỏ tay ra, nếu không ta tố cáo người quấy rối đó!

Đỗ Trần trợn mắt:

- Quấy rối người? Đây, người về soi gương nhìn xem, luận dung mạo, Tuyết Cơ nhà ta so với người xinh đẹp hơn! Ta có cần phải đi quấy rối người sao?

Liya hừ một tiếng, ưỡn ngực lên:

- Cô ta có thân hình đẹp không?

Đỗ Trần:

Chưa nói cái khác, đời này Đỗ Trần thực sự chưa từng gặp qua nữ nhân có vóc người đẹp hơn Liya - Porter, cái tên này không phải chỉ để gọi xuông a! (Porter = Ba đặc, ba là sóng, long lanh, chắc nói cơ thể uốn lượn của Liya)

Bị ghen nửa ngày, Đỗ Trần đột nhiên toát ra một câu:

- Xấu đẹp cái gì? Đợi đêm nay ta gặp Helen...

- Helen làm sao?

Liya chưa bao giờ nhìn thấy dung mạo chân chính của Helen.

Đỗ Trần cố ý chọc tức Liya, nhưng nói cũng là nói thật:

- Đêm nay, người sẽ biết cái gì gọi là nhất tiểu khuynh thành, tam tiểu khuynh quốc... trên thế giới có một loại nữ nhân, có thể đẹp tới mức không còn thiên lý, làm tất cả nam nhân lần đầu tiên nhìn thấy nàng, đều không thoát khỏi vận mệnh trống ngực thành thịch!

Liya mấp máy môi, đột nhiên hỏi:

- Cô ta có thân hình đẹp như ta không?

Đỗ Trần không khỏi lắc đầu, Liya cười tủm tỉm xoay người nhảy từng bước nhỏ đi mất, chưa đi được bao xa, đột nhiên quay đầu hừ một tiếng khiêu khích, sau đó ưỡn ngực lên, quay đầu mà đi!

Chẳng biết vì sao, Đỗ Trần nhìn lại một cái, tim đập, đột nhiên nhanh hơn...

493. Con Người Của Ted

Quái lạ, không ngờ mình lại rung động với một huynh đệ thân thiết, thật sự là...

Nghĩ cái gì chứ? Đỗ Trần lắc mạnh đầu, đem cảm giác quái dị vứt ra khỏi óc, mặc kệ thế nào, Tuyết Cơ là vị hôn thê có mai mối cưới hỏi đính hôn của mình, nhà có kiểu thê mình còn vướng vẩn ở bên ngoài, thật sự là thứ không ra gì!

Chậm bước trở về quân trường, Tuyết Cơ đang ở trong trường chơi đùa với tiểu Bối Bối, sắc mặt vẫn lạnh lùng như cũ, Đỗ Trần mỉm cười:

- Còn tức sao? Có hứng thú cùng ta đi hậu doanh dạo một chút không?

Tuyết Cơ ngăn ra, tiểu Bối Bối hiểu biết gật gật đầu, một nhà ba người đi tới hậu doanh nơi thương binh trị liệu, đập vào mặt là một mùi máu tươi!

Sau trận chiến, doanh thương binh là địa phương tàn nhẫn nhất, binh sĩ mất tay gãy chân, khắp người thương tích là còn tốt. Khi Đỗ Trần tiến tới, một binh sĩ đang bị lời nguyên thương tổn bạo phát thương thể, phụt một tiếng, bụng khời khời bị nứt ra, gan ruột phun ra đầy mặt đất.

Những mỗi tể tử, mỗi thương binh đều giống như không thấy, chỉ có hai ba người có giao tình không tệ với thương binh bị nổ ra kia, lắc lắc đầu than thở, nhưng cũng chỉ có như thế, thậm chí có hai thương binh cười đùa nâng áo bào lên làm như cây dù, phạch phạch, máu tươi rơi xuống, âm thanh nội tạng vỡ nát ở trên cây dù hết sức "dễ" nghe.

Tể tử và thương binh tựa hồ không thấy Đỗ Trần đến, vẫn làm việc của mình như cũ - quân lệnh Duerkesi, thương binh không cần hành lễ đối với bất kỳ ai!

Tuyết Cơ nhìn thấy khung cảnh tàn nhẫn này, khẽ che miệng, vội đuổi tiểu Bối Bối đi ra ngoài.

- Rất tàn nhẫn phải không?

Đỗ Trần lạnh nhạt đứng bên người Tuyết Cơ, tay chỉ những thương binh kia:

- Trong mắt của nàng, bọn họ là cái gì?

Tuyết Cơ sững sốt một chút:

- Những người đáng thương!

- Người đáng thương? Không phải chỉ là nhóm con số và một đồng công cụ sao?

Đỗ Trần nhìn bộ dạng Tuyết Cơ không nói gì, trầm giọng nói:

- Ta không muốn tranh cãi với nàng, bình tâm tĩnh khí trả lời ta một vấn đề. Nhưng những người này, bọn họ có cha mẹ con cái, có huynh đệ tỷ muội! Nàng muốn sau khi về nhà nói cho người thân của bọn họ - xin lỗi, con, cha, huynh đệ, của các người, ở trên chiến trường đã bị bắn nát không?

- Nhưng

Đỗ Trần ngắt lời nàng, tay chỉ một cỗ thi thể vừa mới vì trị thương không hiệu quả bị khiêng ra ngoài:

- Là bắn hủy một cái mộ giả, không phí một binh một tốt! Hay là làm nhiều người với thi thể như thế này không thể sống trở về nhà gặp người thân của mình... ta không muốn nói nhiều lời nữa, sáng mai nàng cho ta một đáp án chính xác!

Đỗ Trần nhìn bóng lưng trầm mặc của Tuyết Cơ một cái, xoay người rời đi, nhưng trong lòng lại cười khổ, ngày mai nếu đáp án của Tuyết Cơ vẫn là Thần Hoàng so với binh sĩ trọng yếu hơn, vậy mình tiếp tục dựa theo biện pháp của Liya, ngầm thay đổi chuyển hóa năng, hay là...

Đang nghĩ ngợi, Bairu đến thẳng trước mặt.

- Francis lão đệ, người, người làm sao...

Hắn hung hăng dậm chân!

- Ta làm sao đem tù binh thả hết ra phải không?

Trong lòng Đỗ Trần cười lạnh lùng, mình thả hết tất cả tù binh, vậy Bairu thừa lệnh giáo hoàng "không để lại người sống" nhất định kiếm mình gây phiền toái, nếu hắn không đến, vậy mới gọi là không hợp tình hợp lý! Đỗ Trần căn bản không cho Bairu cơ hội mở miệng, trước tiên dùng đầu hôn phân phó Andy vài câu, lại cười nói:

- Phóng thích tù binh, là nghị quyết quân sự của Đỗ Đức. A, Bairu lão ca, việc trên bàn quân sự chúng ta không quản, ngày chiến tranh kết thúc, ta khẳng định cho người một câu trả lời vừa ý được hay không?

Bairu nhướng mày:

- Nhưng giáo hoàng bệ hạ...

Đỗ Trần lại liên tiếp dùng đạo lý ngắt lời hắn. Đang nói, Andy kinh hô chạy tới:

- Chủ nhân, Alex thiếu gia xảy ra chuyện rồi!

Đỗ Trần thần sắc biến đổi:

- Bairu, mặc kệ việc gì đều để sau hãy nói!

Nói rồi, Đỗ Trần phi thân mà đi, còn Bairu âm lãnh nhìn bóng lưng Đỗ Trần:

- Đáng chết! Alex thiếu gia hỏa kia có thể xảy ra chuyện gì? Người còn không phải đang làm trò với ta, không để ta tiếp tục hỏi tới người vì sao phóng thích tù binh, thu mua nhân tâm? Francis, ngày chiến tranh kết thúc, nếu người dám làm trộm cắp tiền đồ của ta... hừ!

Không thể không nói, Bairu thật sự đoán đúng rồi, Đỗ Trần vừa rồi chính là để Andy tới làm trò hề, dùng Alex mượn cớ chặn đường Bairu, còn Đỗ Trần liền đi ngay không rườm rà với hắn nữa.

Xoay người tránh khỏi Bairu, biểu tình lo lắng trên mặt Đỗ Trần liền biến mất sạch sẽ:

- Andy, người làm rất tốt, sau này Bairu lại tới làm phiền ta, người liền tức khắc chạy tới cho ta cái có để chặn đường hắn!

Andy cười hắc hắc:

- Ta, Chris Andy, sủng nhi của nguyệt chi nữ thần có một cái mộng ước nho nhỏ là...

- Được rồi, được rồi, tối nay bảo Alex làm cho người một bữa tiệc lớn!

Andy vừa mới mở miệng, Đỗ Trần liền biết tâm tư của nó là gì rồi - mộng tượng của con Tuyết Lang này chỉ có một cái, thật sự là quá dễ đoán ra!

Alex thật sự không có việc gì sao? Ít nhất Đỗ Trần và Andy, và thậm chí cả Bairu tất cả mọi người đều cho rằng như vậy! Nhưng ở trong một doanh trường nấu nướng nhỏ, Alex đứng trên một cái ghế gỗ, cố gắng với tới cái bếp cao bên cạnh, một tay cầm nồi, một tay khoảng thìa. Hai con người của hắn không biết sao đã không còn là màu đen nữa, là màu hoàng kim lấp lánh cao quý! Còn trên hai cánh tay nhỏ như ẩn như hiện hoa văn vậy giáp, ngón tay, cẳng đã biến thành móng vuốt sắc bén mà thú vật mới có!

- Cao thủ, phải rửa sạch sự sỉ nhục mà Thomas mang đến!

Tiểu gia hỏa hung hăng dậm chân một cái! Rầm, cái ghế gỗ nhỏ lật nhào, móng của Alex nện xuống đất, trạng thái khác lạ trên người biến mất hút, vẫn là dáng vẻ tiểu gia hỏa ngốc nghếch kia.

- Ba ba, má má, mông đít của Alex đau chết mất rồi... oa oa!

Trước khi mông tiểu gia hỏa kia bị đau xảy ra cái gì Đỗ Trần không biết, xoa mông cho con trai nửa ngày trời, lại xử lý một chút chính vụ lật vật của Đỗ thành mà Francesca đưa tới thì đã tối. Tính toán thời gian, Đỗ Trần gọi Liya đến, chuyển thân đi tới mộ Thần Hoàng, còn "người" trong liên hoa tất nhiên phải mang theo!

Nửa đêm, ba người cha con Ted lo lắng đi tới mộ Thần Hoàng đổ nát, chỉ thấy cả khu mộ âm u khủng bố, trống không không có một bóng người! Helen nhủ mày:

- Phụ thân, chẳng lẽ chúng ta bị lừa rồi! Francis chỉ là chẳng biết từ đâu có được mớ tóc và lệnh bài gia tộc, đêm nay cố ý sắp đặt cạm bẫy cố ý dẫn chúng ta mắc câu?

Đôi mắt của Ted nháy lên, trong lòng cũng nghĩ tới khả năng này, nhưng chính lúc đó, một người đi ra từ sau tấm bia mộ to, bộ dạng chừng bốn năm mươi tuổi, vóc dáng cao lớn, đưa mắt nhìn tới, dung mạo cực kỳ giống nhau với Ted, chỉ là thiếu đi một cổ hào khí trên người Ted, có vẻ nhu nhược rụt rè, không thành đại khí!

- Lão. Lão Tam?

Ted như bị sét đánh, tức thì sững sờ tại chỗ!

Trong mắt Czech rừng rừng lệ, nhưng hết sức kiềm chế tâm tình của mình, thấp giọng nói:

- Đến đây cho ta, mẫu thân đang đợi ngươi và Helen!

Ted hấp tấp tiến lên, không để ý, dưới chân vấp ngã, lão đảo đứng dậy chạy tới vùng đất trống sau mộ. Vừa thấy một lão nhân mái tóc bạc già nua. Hắn liền nước mắt lã chã, liền quỳ sụp xuống, cổ họng nghẹn ngào hồi lâu mới ôm lấy hai chân lão thái thái, khàn khàn nói ra một tiếng:

- Mẹ...

Sắc mặt trắng Lão thái thái Elizabeth biến hóa, đau khổ, nhớ nhung, đau lòng, cuối cùng đột nhiên ánh mắt sắc bén. Sắc mặt âm lãnh, tát vào mặt Ted Bốp một cái:

- Ted, Elizabeth ta không có con trai như ngươi!

Ted kinh hãi,

- Mẹ, con, con...

Bốp lại là một cái tát nữa, lão thái thái tức giận quát lên:

- Sáu trăm bảy mươi ba người, sáu trăm bảy mươi ba tinh anh của gia tộc! Liên, liên bởi vì tay ngươi không sạch sẽ mà bị Bowness sử tử lăng trì, cô nhi quả mẫu nhà ta càng bị trục xuất tới Phạt tội chi thành, 10 năm không nhìn thấy mặt trời... ngươi, ngươi có mặt mũi nào gọi ta là mẹ?

Dừng một chút lão thái thái lại khóc nói:

- Ngươi không biết sao? Muội muội của ta, con trưởng, cháu trưởng, con dâu, cháu họ chỉ cần có vài phần bản lĩnh, tất cả đều bị Bowness giết chết, ở trước mặt ta bị lăng trì thành thịt vụn. Ngươi không biết, ta tám mươi tuổi, khi sắp phải xuống lỗ còn phải chính mặt nhìn thấy đứa cháu nhỏ yêu thương nhất bị, bị người ta ném vào bể chó, kêu đám súc sinh kia ăn tươi nuốt sống!

Ted ngây ra như gà gổ, sững sờ tại chỗ. Helen và Susan cũng đi tới, nghe được lão thái thái khóc lóc mắng mỏ, Helen ừ ừ cúi đầu.

Nếu không phải vì con mắt của mình, phụ thân và gia tộc cũng sẽ không...

Lão thái thái quát lớn một tiếng:

- Czech, gia pháp!

Czech do dự quỳ xuống, nâng cuốn trục trong tay lên, lão thái thái cầm lấy, chợt đánh loạn lên đầu con trai, không phải bà không đau lòng con trai chia cách nhiều năm, nhưng nghĩ tới đứa con trai này đã hại gia tộc...

Đỗ Trần và Liya ẩn thân giữa không trung, nhìn thấy tất cả, Liya thấy Ted không dám dùng đầu khí để kháng, bị đánh tới máu tươi đầm đề, không đành lòng nói:

- Người gọi ta đến, chính là muốn để ta xem cái này sao?

Đỗ Trần lắc lắc đầu:

- Không! Ta gọi người là để người tự mắt nhìn thấy bọn họ, cho ba người cha con Ted một lời công bằng - Ted người này từng phản bội Bowness, mà chủ vẫn không thể làm hắn trung thành một dạ, mà ta một tiểu lưu manh kém xa Bowness hùng tài đại lược làm sao dám yên tâm dùng hắn?

Liya gật gật đầu:

- Tổng hợp sự tình người trước kia nói với ta, còn có những điều hôm nay chính mắt nhìn thấy, Susan con măng xà này tuổi không lớn, tâm tư đơn thuần, thậm chí còn có chút không hiểu phương thức hành vi của nhân loại... người không chế Ted, liền không chế địch thú có thể dùng tinh thần thao khống giun rắn chuột kiến, có tác dụng lớn này!

Đỗ Trần cười cười:

- Như vậy Ted sao đây?

Liya lại chỉ tay vào Ted:

- Ted, người này rất phức tạp! Dựa vào lý mà nói, ở trong lòng hắn, con gái lớn hơn gia tộc, gia tộc lại lớn hơn thế lực trung thành của hắn! Nhưng trong đại chiến hôm qua, Ted không ngờ chọn chết trong Kinh Úc Cốc, hơn nữa để con gái chết cùng hắn, cũng không phản bội thành Kinh Úc, từ đó xem ra, trong lòng hắn trật tự biến thành - trung thành lớn hơn con gái, con gái lớn hơn gia tộc...

Đỗ Trần nhướn mày:

- Nói như vậy trước kia Ted coi trọng con gái hơn, Ted bây giờ coi trọng trung thành hơn... vì sao có loại khác biệt này? Chẳng lẽ tính tình Ted thay đổi sao?

Liya mỉm cười:

- Không! Ted không hề thay đổi! Ta cho người một giả thiết - nếu Ted là loại người yêu thương con gái hơn hết thảy, vì con gái có thể vứt bỏ hết thảy thì sao?

- Nếu hắn là loại người như thế...

Đỗ Trần nghiêm nghị chấn động, nắm chặt tay:

- Ta hiểu rồi, Ted là người thông minh chân chính, chỉ là trí tuệ của hắn đều dùng trên người con gái!

Liya cười:

- Đúng vậy! Nếu giả thiết của ta được thành lập, Ted là người thông minh chỉ quan tâm tới con gái, vậy hắn vì con gái trộm thứ hại chết gia tộc là hợp tình hợp lý, mà hắn sau khi đầu nhập Kinh Úc Cốc, vừa nghe tới đến thảo phạt Kinh Úc Cốc là người, liền nghĩ trong lòng

- Kinh Úc Cốc thủ không được, ta nếu không muốn con gái chết cùng Kinh Úc Cốc, lại không muốn để con gái tiếp tục đào vong, vậy không bằng đầu nhập bằng hữu cũ Francis có tư giao không tệ! Nhưng nếu đầu nhập Francis, ta không thể vô dụng quỳ xuống đầu hàng! Francis có ngu hơn, cũng sẽ không trọng dụng một tướng quân địch không có cốt khí! Vậy nên làm thế nào đây? Được, Francis muốn cốt khí sao? Vậy ta cho người xem, Ted ta có đại bản lĩnh, nhưng lại bị xua đuổi, vậy người mau lợi dụng tư giao chiêu hàng ta đi! Tới lúc đó, Ted ta làm ra vẻ không chịu gia nhập Đỗ thành của người, liền thể hiện hết ta là đại tướng cốt khí, có năng lực, tất được Francis người trọng dụng... ta được trọng dụng rồi, con gái cũng được hạnh phúc!

Nói xong một hơi dài này, Liya vỗ vỗ Đỗ Trần:

- Vì vậy, hôm trước Ted biết là tổng tử nhưng vẫn xuất chiến, hơn nữa luôn mồm luôn miệng tỏ vẻ mình trung thành cỡ nào, thậm chí làm ra bộ dạng toàn gia chết cùng Kinh Úc Cốc! Kỳ thực lúc đó quân đội của Đỗ Đức nếu đủ để uy hiếp tới tính mạng của Helen, hẳn có lẽ sẽ lộ khe hở, nhưng đáng tiếc Helen không có mối nguy sinh tử, vậy Ted tiếp tục giả bộ! Chỉ là hẳn tuyệt đối không nghĩ đến, biện pháp người chiêu hàng hẳn là lão thái thái Elizabeth!

Đỗ Trần vuốt mũi cười âm u:

- Ta hiểu rõ rồi, hiểu rõ hoàn toàn rồi! Muốn không chế Ted, lão thái thái Elizabeth chỉ có thể làm phụ trợ, ta nếu chỉ đơn thuần cho rằng không chế lão thái thái liền có thể không chế Ted, sau này nhất định sẽ gặp phải phiền phức lớn!

Liya gật mạnh đầu:

- Không sai, điểm mấu chốt muốn không chế Ted chỉ có một - Helen! Người làm cho Helen nở nụ cười, vậy bảo Ted đi tổng tử, hẳn cũng nguyện ý!

Nhún nhún vai, Liya lại cười nói:

- Bất quả hết thấy đều là giả thiết của ta, người kia rất phức tạp, lời ta nói cũng không nhất định là đúng, bất quá người hạ thủ từ Helen khẳng định là không sai!

- Như vậy nên không chế Helen như thế nào?

Đỗ Trần chột trờng mắt nhìn Liya:

- Nếu người là dám nói loại lời như dùng mỹ nam kế, ta bóp chết người tại chỗ!

Liya ngây thơ ngẩng đầu lên:

- Ý? Người làm sao biết ta định cho người bán sắc? Hắc hắc, được rồi, cho người một cái biện pháp nghiêm chỉnh -

Helen đào vong nhiều năm, khó tránh khỏi sinh tính đa nghi, nhưng trọng tình nghĩa. Người dùng thân tình vô tư tới đả động nàng ta đi! Biểu hiện hữu tình, lão thái thái Elizabeth là người thông minh, bà ấy sẽ giúp người!

Lúc này, lão thái thái vẫn đang trừng phạt Ted, Đỗ Trần đột nhiên hiện thân, giữ lấy cuộn tre trong tay lão thái thái, tiếc hận nói:

- Lão thái thái, quá khứ đều đã qua đi rồi, quý trọng hiện tại đi! Helen nghĩa muội, mau giữ nãi nãi người lại!

Nghĩa muội? Ted, Helen, lão thái thái, Susan tất cả mọi người đều sống sót!

494. Ước Hẹn Tam Chiến

Francis từ khi nào trở thành đại ca kết bài của Helen vậy?

Czech vừa động môi, muốn hỏi Helen không phải là thê tử của người sao, nhưng lão thái thái Elizabeth lại nổi lên tiểu ý cổ quái, đem cuộn tre trong tay ném cho Czech, cũng cắt đứt nghi vấn sắp ra tới miệng của hắn:

- Helen, tới gặp nghĩa huynh Francis của người đi!

A a, lão thái thái ta đã sớm nhìn ra có vấn đề rồi! Tiểu tử Steve kia thuận miệng nói bậy có thể tin được sao? Bỏ đi, bây giờ gia tộc ta phải dựa vào Francis mới có thể sinh tồn, lão thái thái ta.. liền làm một người hồ đồ, hồ đồ nhận thân thích này thôi!

Lão thái thái vẫy tay với Helen đang ngăn ra:

- Còn ngăn ra cái gì? Francis cùng gia tộc ta ở tội phạt chi thành chung hoạn nạn, sớm đã thân như con cháu của ta...

Lập tức lão thái thái đơn giản kể lại sự tình ở Phạt tội chi thành một lần, nét chính không đổi, bất quá chi tiết tỉ mỉ khéo léo sử đi, trọng điểm cường điệu Đỗ Trần ở Phạt tội chi thành nhân nghĩa bao nhiêu, lương thiện bao nhiêu! Đặc biệt nói rõ, không có Đỗ Trần, gia tộc Brockman căn bản không cách nào sống sót rời khỏi Tội phạt chi thành! Cuối cùng lão thái thái nói:

- Giờ đây gia tộc ta vẫn phải nhờ vào sự che chở của Francis mới có thể tồn tại trên tam đại lục, nhưng hài tử Francis này trượng nghĩa, tình không hề đối đãi với chúng ta như thuộc hạ, còn thân như người nhà, giữ lễ tiết văn bối với nãi nãi, vậy người gọi hắn một tiếng đại ca không đúng sao?

Helen ngăn ra hồi lâu, lúc này mới khẽ thì lễ:

- Đại ca, tiểu muội Helen xin làm lễ!

Đỗ Trần và lão thái thái trao đổi ánh mắt thấu hiểu, mỉm cười, lão thái bà này quả nhiên là người tinh minh!

Lão thái thái đột nhiên quát:

- Ted, bây giờ phải đi theo ai, người còn phải đợi ta nói nhiều sao?

Ted chần chờ một chút, độ nhiên quỳ gối trước mặt Đỗ Trần:

- Chúa công! Ted không có bản lĩnh, chỉ có theo chúa công lên ngựa ra chiến trường, giết địch ở trận tiền, có điều...

Hắn nghiêm túc nói:

- Ngày Ted lâm vào đường cùng, dựa vào Kinh Úc Cốc mới giữ được một cái mạng. Xin thứ cho Ted vô lễ, trận chiến Kinh Úc Cốc, Ted chỉ có thể dựa tường mà nhìn!

Đỗ Trần vuốt mũi, thâm nghĩ, "Quả nhiên là đại tướng "Trung nghĩa"! Tuy nhiên việc này người nói không tác dụng!"

- Bá phụ Ted làm người ta tự nhiên rõ ràng! Cũng sẽ không làm khó người đối địch với Kinh Úc Cốc, nhưng... bá phụ liệu nguyện ý cứu hai mươi vạn bách tính Kinh Úc Cốc chăng?

Ted cả kinh, chỉ thấy Đỗ Trần mỉm cười cấp cho hắn một cây cảnh nhỏ trong chậu, giờ đây bản thể của Đỗ Đình sớm đã là một đại thụ chọc tới trời, bảo hộ cả toà căn cứ dưới đất của thành Duerkesi, bất quá giống như cây Sinh Mệnh có thể ra hạt giống, cây nhỏ này chính là tinh hoa của Đỗ Đình, có thể tự do di động không phụ thuộc vào bùn đất.

- Bá phụ nếu muốn giải cứu bách tính, xin mang cây này về thành, nó có thể trong mười ngày đào ra một đường ngầm Sinh Mệnh đủ cho hai mươi vạn bách tính di dân! Bá phụ giờ đây nắm trong tay bảy ngàn gia binh. Như vậy chỗ ở không phải nhỏ chứ? Vậy xin người đào đường ngầm Sinh Mệnh ở dưới quân danh, đợi ngày đường ngầm đào xong, Francis có biện pháp che trời vượt biển, đem hai mươi vạn bách tính chuyển tới vùng đất an toàn, bắt đầu lại cuộc sống của họ!

Ted nhìn chằm chằm vào cây non trong tay tinh quang lấp lánh, sức mạnh có thể đào khoét cây Sinh Mệnh? Rốt cuộc Francis còn có bao nhiêu quân bài? Xem ra theo hắn, đích xác là một lựa chọn không sai!

- Điều này... vì bách tính Ted tự nhiên không còn lời gì để nói. Nguyện vì chúa công ra sức! Nhưng vì cầu bản mật, Ted chỉ có thể đào một động khẩu chu vi chừng một dặm trong phạm vi gia binh không chế. Không biết như vậy đủ chưa?

Đỗ Trần trong lòng tính toán, một động khẩu chu vi một dặm, hai mươi vạn người đi qua... Hắn là có thể chứ? Kiếp trước sân vận động to lớn có thể chứa hơn mười vạn người, từ mười chiếc cửa nhỏ sơ tán người xem chỉ cần mười phút, vậy một cái Cửa lớn chu vi một dặm đủ trong mười phút ngầm vận chuyển mười vạn bách tính rồi - điều kiện tiên quyết là hai chữ tổ chức!

- Được! Bất quá bá phụ không cần nóng lòng đào động, đợi mười mấy ngày, người Kinh Úc hiểu Francis ta nhiều hơn một chút hãy bắt đầu...

Helen đột nhiên hừ một tiếng:

- Hôm nay hơn một nghìn tù binh được thả, ắt hẳn là đại ca vì để người Kinh Cốc "hiểu" người thêm một bước rồi!

Đỗ Trần mỉm cười, nhưng không trả lời.

Lão thái thái thở dài:

- Được rồi, người một nhà gặp mặt rồi. Ted, người và Susan về thành làm việc đi! Helen ở lại tiếp ta, lão thái bà ta mười mấy năm không gặp cháu gái, trong lòng không nỡ để nó đi mạo hiểm với người!

Hừ, làm "Người hồ đồ tới cùng", Francis người đem con của Sinh Mệnh giao cho Ted, lão thái bà ta nếu không lấy Helen làm con tin, người có thể yên tâm sao? Đại ca? Muội tử? Gọi người thân! Còn chẳng phải là tranh đấu quyền mưu giữa chủ tớ sao?

Việc liên quan đến con gái, Ted thần sắc biến đổi, nhưng cái cố của lão thái thái thực sự làm hắn không có biện pháp trực tiếp cự tuyệt, lão nhân yêu thương cháu gái có gì không đúng? Tâm niệm xẹt qua, Ted cười nói:

- Mẫu thân, người nói thật đúng, nhưng mấy vị đương gia trong thành Kinh Úc đều biết Helen, bát đương gia Christian càng quần lấy Helen, nếu nó đột nhiên không thấy...

Còn chưa đợi Ted nói xong, bên người Đỗ Trần nhảy ra một con thỏ nhỏ:

- Hắc, nhìn gia đây!

Nói rồi thân hình nó vắn vẹo, trong nháy mắt liền biến thành bộ dạng Helen!

Ted cả kinh:

- Huyền yêu thỏ? Các người còn chưa tuyệt chủng sao?

- Con mẹ người mới tuyệt chủng ấy! Gia là thỏ, nhưng gia không sợ người! Mồm miệng người sạch sẽ cho gia!

Snoopy chữi xa xa.

- Nghe đây, gia theo người trở về, lợi dụng năng lực biến thân này của ta giúp người hoàn thành kế hoạch của cháu trai Francis, Helen sẽ theo đại ca nó đi hưởng phúc!

Lão thái thái sắc mặt trầm xuống:

- Ted, vị này là thần sủng của tướng quân Wolfe thời Văn Thần đại chiến, với tuổi của hắn dùng ngữ khí như thế nói chuyện với người không tính là ủy khuất cho người, được rồi, đi nhanh đi!

Ted bất đắc dĩ, lưu luyến nhìn con gái, mang theo Susan xoay người đi.

Lão thái thái lại mỉm cười:

- Helen, nãi nãi già rồi, không chịu được gió lạnh của Tuyết sơn, người trước tiên giúp đại ca người hoàn thành đánh hạ thành Kinh Úc, ngày sau tổ tôn chúng ta đoàn tụ ở Đỗ thành vậy!

Nói xong lão thái thái dẫn nhi tử Czech đi mất!

- Nãi nãi không nói thêm cái gì nữa, chỉ có một câu, hơn một nghìn người nhà ta có thể còn sống nhìn thấy ánh mặt trời, đều là công lao của đại ca người!

Trong chớp mắt, người ở mộ Thần Hoàng đã đi sạch, chỉ còn Đỗ Trần và Helen hai mặt nhìn nhau. Đỗ Trần đột nhiên cảm thấy có chút xấu hổ - vừa rồi tranh phong quyền mưu nói gì cũng có thể, nhưng thật sự tới khi chỉ có một mình...

Sắc mặt Helen trầm xuống, cười lạnh nói:

- Người ngay không nói lời gian, đại ca quả nhiên là thủ đoạn rất hay đó! Tiểu muội bội phục!

Đỗ Trần cười xấu hổ, lại nghiêm sắc mặt:

- Ta cũng là một câu người ngay không nói lời gian, với tình cảnh của gia tộc Brockman, muội gọi ta một tiếng đại ca là thiệt thòi sao?

Helen cả giận nói:

- Làm sao không thiệt thòi? Ta năm nay hai mươi mốt tuổi. Người bao nhiêu tuổi rồi?

- A?

Đỗ Trần trong lòng tính toán, chẳng phải sao, Francis năm nay hai mươi tuổi. Để Helen gọi mình là đại ca thật là...

Helen đột nhiên nghiêm mặt thi lễ nói:

- Mặc kệ thế nào, ta nể ân cứu mạng của Mayfair phu nhân, kêu người một tiếng đại ca ta cũng bằng lòng!

- Mayfair? Mẫu thân ta đã cứu các người?

- Người không biết sao? Năm xưa ta theo phụ thân vừa mới chạy ra khỏi vực sâu dưới đất, bị Bowness phái người truy sát, nhờ có Mayfair phu nhân mới có thể chạy thoát một mạng, và tiếp đó từ phòng thí nghiệm của Phillip tới tam đại lục! Nếu không phải thế.. năm đó cha con chúng ta vì sao giải cứu đại ca Steve của người?

Từ trong miệng Helen, Đỗ Trần hiểu được bao nhiêu thứ, ví dụ như, trước đây hẳn vẫn luôn cho rằng Mayfair và ngoại công Bairu ở Vân Tiêu Kinh. Nhưng hôm nay xem ra, ít nhất năm năm trước khi cha con Helen chạy tới nhân gian, Mayfair tuyệt đối không ở Vân Tiêu Kinh. Mà lại chỉ có một mình, ở một nơi nào đó trong cây Sinh Mệnh ẩn cư lánh đời!

Quái lạ, Mayfair rốt cuộc là đang làm cái gì đây?

Lại ví dụ khác, năm đó Ted vì cứu chữa hai mắt cho Helen, trộm rất nhiều thứ của Bowness. Quả trứng Alex chỉ là một trong đó. Nhưng cuối cùng làm Helen sáng mắt trở lại không phải là Alex mà là một nhánh cây. Theo Helen nói, giữa Bowness và cây Sinh Mệnh có hiệp nghị thần bí phi thường, nhánh cây kia chính là một trong những điều khoản của hiệp nghị, mà Ted trộm nhánh cây kia, cơ hồ hủy đi hiệp nghị giữa Bowness và cây Sinh Mệnh, diệt tuyệt hi vọng Ma tộc từ cây Sinh Mệnh trở lại nhân gian!

Do đó Bowness thịnh nộ dị thường, vận dụng mức trừng phạt hiểm thấy trên lịch sử Ma tộc, chỉ là đáng tiếc, cuối cùng nhánh cây kia bị nghiền nát thành bột thuốc, đắp lên hai mắt của Helen, bị nàng hấp thụ rồi...

Mà Đỗ Trần đối với yêu cầu của Helen muốn gặp mặt Đỗ Trần thần ân nhân năm đó liền mỉm cười đáp ứng, hứa hẹn. Đỗ Trần thần từ tiền tuyến trở lại nhân gian liền an bài cho bọn họ gặp mặt ! Ha ha, tới lúc đó khẳng định Đỗ Tư lại một lần nữa xuất hiện rồi!

Hai người nói chuyện suốt cả đêm, khi trời sáng mới gọi Liya cùng trở về doanh trại, bất quá trên cả đoạn đường này, Liya luôn len lén nhìn bộ ngực của Helen, nhìn tới mức trong lòng Helen sinh ra nghi ngờ...

Đỗ Trần đối với cách nghĩ của Liya trong lòng thấu hiểu, nhưng loại sự tình nữ nhân này hẳn không tiện nói cái gì, mỉm cười xem náo nhiệt là được rồi, nhưng vừa về tới đại trướng trong quân, Đỗ Trần liền cười không nổi nữa.

Tiểu Bối Bối mặt mũi sầu khổ đưa lên một phong thư:

- Ba ba, má má đi rồi, để lại một phong thư đây này!

Đỗ Trần tức thì liền ngăn ra!

- Á Lực, ta đi đây, ta cần thời gian nghĩ rõ ràng, người Tuyệt Cơ muốn đợi một ngàn năm, rốt cuộc là Á Lực, hay là Francis...

Trên thư chỉ có một câu như vậy!

Đỗ Trần xụp đổ ngồi trên ghế, huyên não rồi lại huyên não, tranh cãi rồi lại tranh cãi, nhưng khi Tuyết Cơ thực sự rời đi... trong lòng hắn chìm xuống, tựa hồ như một khối đá lớn nặng nghìn cân đè lên!

- Tuyết Cơ đi khi nào?

Tiểu Bối Bối nói:

- Không biết, sáng nay khi Bối Bối đưa cơm đến liền không thấy má má...

- Andy đâu? Thập tam cấp Andy còn không phát giác được Tuyết Cơ rời đi lúc nào sao? Vì sao không ngăn cản?

- Con, con sói tham ăn tối hôm qua ăn nhiều, bây giờ còn chưa tỉnh nữa!

- Bốp!

Đỗ Trần vỗ mạnh bàn, vừa định chửi to vài câu phát tiết, nhưng lại lắc lắc đầu, xụp xuống trên ghế.

Đúng vậy, Tuyết Cơ cần không gian, yên tĩnh suy nghĩ về Francis và Á Lực, mình làm sao không cần thời gian suy nghĩ một chút mình thực sự yêu Tuyết Cơ, hay chỉ vì một câu "đợi chàng một ngàn năm"?

Hồi lâu sau, Harry đi đến, vừa thấy sắc mặt của Đỗ Trần liền biết sự tình không ổn, thành thành thật thật đợi ở cửa, ôm một đồng giấy tờ không dám nói gì.

Nhắm mắt thở dài, Đỗ Trần phát tay nói:

- Là Harry sao? Người đi phát động hệ thống tình báo của trấn York, lưu tâm nơi Tuyết Cơ hạ lạc, sau đó để Dịch Cốt thông tri cho Bi Ca Tử Sĩ, giám thị nghiêm ngặt hướng hành động của Thẩm Thủy Hồ đi đi!

- Vâng, chủ nhân tôn quý mà vĩ đại, Harry đi làm việc ngay, bắt quá... chiến thư của thành Kinh Úc ngài còn muốn xem qua không?

- Chiến thư? Đỗ Trần ngồi bật dậy.

- Đúng vậy chủ nhân, thành Kinh Úc phái bát đương gia Christian tới hạ chiến thư, muốn mô phỏng điển cổ thời đại anh hùng, cùng ngài đánh ba trận định sinh tử!

495. Sinh Tử Chiến, Phong Vân Khởi, Diệt Thế Tự Mạc

Đỗ Trần đoạt lấy chiến thư từ trên tay Harry, dựa ở trên ghế liếc mắt thì thầm, lẩm nhẩm đọc: "Trận chiến hôm qua, xem Đỗ công có phong thái anh hùng đã mất, vì miễn trừ hi sinh cho bách tính của Kinh Úc Cốc và Đỗ thành, Kinh Úc Cốc ta nguyện cùng Đỗ công mô phỏng anh hùng thời đại..."

- Mẹ nó, chua quá! So với ô mai của Liya còn chua hơn! Harry, kêu tên Christian đưa thư lẫn tới đây, có rắc gì kêu hắn phóng tại chỗ, nghe xem hắn đánh lời rắc vô nghĩa gì

Đỗ Trần còn chưa ý thức được, sau khi Tuyết Cơ đi, bản tính vốn bị ức chế của hắn hoàn toàn bạo phát ra, lại là tiểu lưu manh miệng đầy lời thô tục, hành sự còn đồ bất lương, triệt triệt để để quay trở lại rồi!

Harry vuốt mũi "vâng" một tiếng, ra cửa kêu to:

- Đại công Duerkesi triệu bát đương gia Kinh Úc Cốc Christian tấn kiến!

Khi Christian tiến vào trường bông, Đỗ Trần đầy mặt chất phác lương thiện nhìn hắn, trên bàn ở bên cạnh còn đặt một quyển sách, Christian vô tình liếc mắt nhìn tên sách một cái, suýt chút nữa thì bật cười ra tiếng.

"Luận về tinh thần thượng võ cùng đức cai trị - thánh Bownen Lanning biên soạn!"

- Các hạ chính là đương gia Christian sao? Mời ngồi! Chiến thư của Thomas đương gia ta xem qua rồi, có điều là còn có một chỗ chưa minh bạch...

Đỗ Trần cười tự phụ một tiếng, tựa hồ từ trong chiến thư này nhìn ra âm mưu lớn bao nhiêu, đang đắc ý:

- Mạnh nhất Kinh Úc Cốc không quá Thomas, nhưng hắn cũng chẳng qua là thập cấp đầu thần, nhưng chúng ta ở đây có ta và Andy, đủ để đánh thắng hai trận, thu được thắng lợi lần quyết đấu này! Điều này làm ta không khỏi hoài nghi, các ngươi đề xuất loại quyết đấu này là ngầm giấu âm mưu gì?

Christian mỉm cười, loại nghi vấn này đã sớm ở trong dự liệu, nếu không có đáp án thích hợp, mình còn dám đi làm thuyết khách sao?

- Đồ công! Tất cả đều là người rõ ràng, nói ra luôn đi - đầu tiên ta thừa nhận, trường chiến tranh này Kinh Úc Cốc chúng ta thua là chắc rồi, như vậy ta cũng không dám yêu cầu quá đáng thông qua trường quyết đấu này lấy được nhiều thứ! Có điều... Chiến bại cũng có rất nhiều phương thức, ý tứ Kinh Úc Cốc chúng ta khi đề xuất trường quyết đấu này, chính là trên cơ sở nhất định chiến bại, đem tổn thất giảm tới mức tối đa!

Đỗ Trần gãi gãi đầu, có vẻ rất đơn thuần:

- Ủm! Lời này nghe còn có vài phần ý tứ. Vậy các ngươi định giảm thiểu tổn thất như thế nào?

- Rất đơn giản, nếu như ngài quyết đấu thắng rồi hơn nữa cam đoan thiện đãi người Kinh Úc đầu hàng, vậy chúng ta lập tức bình dân mở cửa, binh sĩ buông vũ khí, vô điều kiện nghe an bài của ngài, làm tù binh của ngài! Nhưng nếu ngài thua quyết đấu, như vậy Kinh Úc Cốc chỉ thừa nhận địa vị nước chiến thắng của ngài, nguyện gì làm thế lực chư hầu của ngài, nhưng lại duy trì sự độc lập của thành Kinh Úc - nói rõ ra chính là, ngài thắng, Kinh Úc Cốc vứt bỏ tất cả quyền lợi! Ngài thua, Kinh Úc Cốc có thể giữ lại chủ quyền tối thiểu, dùng hình thức chư hầu gia thần tới hiệu trung với ngài!

Đỗ Trần bật cười nói:

- Người còn chưa trả lời vấn đề của ta - trường quyết đấu này các ngươi tất bại, vì sao không trực tiếp đầu hàng mà ngược lại làm ra trường quyết đấu này? Người coi ta là tên ngốc sao? Bên trong cái này nhất định có điều cổ quái!

Christian lại liếc mắt nhìn quyển sách bên cạnh Đỗ Trần một cái, thầm nhủ, đúng, người không phải là đồ ngốc. Nhưng cũng không phải là người tinh minh gì!

- Đồ công, lòng nghi ngờ của ngài quá nặng rồi! Nói rõ vậy, để đánh thắng trường quyết đấu này, chúng ta sẽ mượn nhân mạch ngàn năm của Kinh Úc Cốc, mời mấy cao thủ thần bí trợ trận. Tới lúc đó ngài chớ nói bọn họ không phải là người Kinh Úc, không thể đại biểu cho Kinh Úc Cốc xuất chiến!

Đỗ Trần Giật mình hiểu ra, "Nghĩ ngờ tan biến":

- Nguyên lai các ngươi còn che dấu quân bài, khó trách có lòng tin khiêu chiến cao thủ Đỗ thành chúng ta!

Christian thầm nhủ, quân bài cái rắm á, nói như thế chỉ là trừ đi lòng nghi ngờ của người, nếu không cho dù người có ngu hơn, cũng sẽ có tin Kinh Úc Cốc chỉ có thập cấp cao thủ dám đề xuất loại quyết đấu thua chắc này!

Bất quá Nhị thúc gần đây hình sắc thần bí, nói không chừng, hẳn thật sự mời đến mấy cao thủ!

Christian cất cao giọng nói:

- Nói nhiều cũng như vậy thôi, Đồ công, người Kinh Úc Cốc chúng ta không thích những lễ tiết rắc rối của quý tộc, vậy các ngươi cho chúng ta một câu nói chính xác, đánh hay không?

- Cái này...

Đỗ Trần trở nên chần chờ.

Christian lại nói:

- Tiếp nhận quyết đấu, bất luận thắng bại người đều có được Kinh Úc Cốc, mặc dù phương thức có thể không giống, nhưng lại có thể chết ít đi rất nhiều binh sĩ. Francis, Kinh Úc Cốc dù sao cũng là thành thị lớn có hai mươi vạn người, cho dù người có thể công hạ thành Kinh Úc, nhưng trong hạng chiến sẽ tổn thất bao nhiêu binh sĩ? Không sai, chúng ta thừa nhận Kinh Úc thành chúng ta đánh không thắng được thần

tướng Đỗ Đức của người, nhưng người Kinh Úc vì gia viên không sợ chết, dám cùng các người chơi đến cùng, chết cũng có thể kéo theo hơn vạn binh sĩ của người bồi tiếp!

- Đúng vậy, Đỗ Đức cũng từng nói qua, hạng chiến ít nhất cũng phải tổn thất hơn vạn binh sĩ...

Đỗ Trần vốn "mềm yếu" do dự nghe được tổn thất hơn vạn binh sĩ, trong khoảnh khắc liền có ngay chủ ý, vỗ bàn nói:

- Được, nói cụ thể thời gian và điều kiện quyết đấu đi!

Christian cười thầm: "Nhị thúc nói không sai, chỉ cần mình lôi thương vong của binh sĩ vào làm trò, Francis nhất định sẽ không cự tuyệt trường quyết đấu này!"

- Quyết đấu trên đại bình nguyên để chúng ta đều yên tâm, ba trận hai thắng, đấu sinh tử! Có điều là Nhị thúc Thomas trận trước thụ thương ngài cũng đã nhìn thấy rồi, hấn cần thời gian mười ngày mới có thể chủ trì quyết đấu, cho nên quyết đấu sẽ tiến hành vào mười ngày sau! Trong vòng mười ngày này để các người yên tâm, ngoại vi năm trăm mét quanh thành Kinh Úc sẽ không sắp đặt phòng ngự, mặc cho các người tới gần giám thị, nhưng các người cũng không được thừa cơ hội công thành!

- Sảng khoái! Harry, chuẩn bị tiệc rượu, chiêu đãi đương gia Christian!

- Không cần, ta lập tức trở về thành đem tin tức chuyển cáo cho Nhị thúc, khế ước tam đại lục sẽ được đưa tới sớm nhất!

Trước khi đi, Christian lại nhìn quyển sách đặt trên bàn của Đỗ Trần một cái, sau khi ra khỏi quân doanh thực sự nhin không nổi nữa:

- Luận về tinh thần thượng võ cùng đức dục cai trị... Ha! Francis thật sự là cổ hủ!

Còn Đỗ Trần nhìn bóng lưng của hấn, chợt nhếch mép, đem lớp vỏ bên ngoài quyển sách xé ra, cười tủm tỉm nhìn lại, quyển sách kia hiển lộ ra một cái tên khác - "Chuyện không thể nói của Charleman cùng 13 nữ nhân - chưa đủ 15 tuổi cấm đọc".

Một mặt đọc sách, một mặt Đỗ Trần thần nhiên phân phó:

- Đỗ Tư, thông tri cho Ted, Kinh Úc Cốc đột nhiên dùng kế hoãn binh trì hoãn thời gian mười ngày, kêu Ted tra rõ nguyên ủy cho ta, đồng thời bắt đầu việc đào bới! Harry, người đi ra lệnh cho Đỗ Đức bắt đầu chuẩn bị, mười ngày sau, thực thi kế hoạch đóng băng Kinh Úc thành của hấn! Cuối cùng đi tìm Liya, nói cho hấn việc quyết đấu, nói cả mười ngày sau khi quyết đấu, chính là thời khắc ta che trời vượt biển, trộm đi hai mươi vạn người Kinh Úc!

Christian trở lại tháp cao trong thành Kinh Úc, đem sự việc đàm phán nói rõ ràng, chần chừ nói:

- Nhị thúc, Francis đích xác như lời người nói, thiện tâm phù phiếm, mềm yếu do dự, cũng đồng ý quyết đấu rồi! Nhưng cho dù như thế, mười ngày sau chúng ta thật sự có thể nắm chắc đánh thắng quyết đấu sao? Không nói người khác, Andy và Francis mỗi người một trận cũng đủ để thủ thắng rồi!

Thomas cười thần bí nói:

- Thắng bại của quyết đấu rất trọng yếu sao?

Christian thần sắc máy động, nhưng vẫn ngây ngốc như cũ:

- Nhưng nếu chúng ta thua lại không dựa vào chiến ước đầu hàng. Sợ rằng Francis sẽ tức khắc huyết tẩy Kinh Úc Cốc!

Thomas nhìn thoáng qua Christian rất có thâm ý.

- Chết nhi, mấy vị đương gia trong cốc người là kẻ tinh minh nhất, có chút lời, Nhị thúc... mặc kệ sau mười ngày phát sinh việc gì người không cần phải kinh ngạc, hiệp trợ Nhị thúc tổ chức trật tự trong cốc, chỉ cần người làm được, Nhị thúc chẳng những đảm bảo người bình an thoát khỏi nạn này, hơn nữa hưởng thụ vinh hoa phú quý bất tận!

- Ý của Nhị thúc là...

- Đừng hỏi nhiều nữa. Trong mười ngày này, người đem lời này của ta ám hiệu cho các vị đương gia và tướng lĩnh - trừ Ted, cần phải để bọn họ mười ngày sau hiệp trợ ta tổ chức trật tự trong cốc, hiểu rõ chưa?

Thomas tiễn Christian đi, xoa người trở về phòng trong, Brockman đang ở bên trong thưởng thức hồng tửu, mà Singh một trong mười hai Minh Vương thú kia cũng đứng ngạo nghễ bên người.

- Nghị viên đại nhân. Ngài quả nhiên tính chuẩn tính tình của Francis! Hắn đồng ý quyết đấu rồi!

Brockman cười nói:

- Quả nhiên là không ngoài dự liệu, nếu đã như thế. Thomas tướng quân xin hãy tìm một địa phương bí mật để bọn Singh bắt đầu đào thông đạo!

Thomas nhìn bản đồ Kinh Úc thành trên tước suy nghĩ, đem người Kinh Úc vận chuyển tới trong đường ngầm Sinh Mệnh như thế nào cũng là một vấn đề khó khăn rất lớn! Mặc dù bằng vào uy vọng của mình. Khi hỗn loạn chỉ cần vung tay hô một cái có thể làm người Kinh Úc trật tự đi theo, nhưng trên bầu trời nhất định có lính trinh sát của Francis, đào đường ngầm di dân tất không giấu được bọn chúng!

Nhìn ngắm hồi lâu, Thomas than dài:

- Ài, vốn doanh trại của quân cấm vệ là một địa phương tốt, đáng tiếc quân cấm vệ đã trở thành gia binh của Ted... vậy ngay ở gần cửa thành bắc đi, nơi đó xa quân doanh của Francis nhất, lại có một mảng rừng rậm rạp che trở, đủ để thần không biết quỷ không hay đào ra một cửa động đủ dung nạp hai mươi vạn người đi qua!

Brockman gật gật đầu:

- Được đấy!

- Nghị viên đại nhân, ta còn có một vấn đề nhỏ! Di dân hai mươi vạn người dù sao cũng là một việc lớn, nhanh hơn cũng cần một thời gian...

- Ta hiểu ý của người rồi! Sau khi công việc đào bới hoàn thành, Singh sẽ đại biểu cho Kinh Úc Cốc xuất trận quyết đấu! Mười hai Minh Vương thú đều có thực lực thập nhị cấp, Singh càng là kẻ mạnh nhất trong đó, có được Minh Vương bát tử thân của JuJu thú! Tới lúc đó, hắn sẽ trong quyết đấu tạo ra hắc vụ đầy trời, người chỉ cần khi hắc vụ nổi lên hiệu triệu binh dân tiến vào động khẩu là được rồi! Hừ, chỉ cần người Kinh Úc toàn bộ tiến vào Sinh Mệnh mê cung biến hóa khó lường Francis dù có bản lĩnh thông thiên cũng chỉ có thể bất lực thở dài!

Thời gian mười ngày nói dài không dài, nói ngắn cũng không phải ngắn, đủ để phát sinh ra rất nhiều việc vụn vặt!

Ngày thứ nhất, Thomas nhận mệnh lệnh của Brockman, làm giả chứng cứ hãm hại Ted! Hắn vốn định trong thời gian ngắn đưa Ted vào đường chết, nhưng Ted được ý chỉ của Đỗ Trần, căn bản không đáp lý Thomas, ngược lại mượn cớ trọng thương đóng cửa không ra, ở lại trong quân doanh chuyên tâm bí mật đào đường ngầm! Mà Thomas mặc dù gom đủ chứng cứ, nhưng quan sát tình thế một chút, cũng không dám mạo hiểm cường hành bắt lấy Ted có bảy ngàn gia binh, chỉ có thể hận tới răng lợi ngứa ngáy, nhưng cũng không thể làm gì!

Ngày thứ ba, Ted truyền lại tin tức, nói rõ nguyên nhân Kinh Úc Cốc trì hoãn thời gian mặc dù không tra rõ, nhưng hắn phát hiện, hai ngày này tầng lớp cao của Kinh Úc Cốc bắt đầu ép binh dân thực hành quân chế quân đội, về điều này, quan viên Kinh Úc thành giảng giải là, trong đại chiến nhân tâm bất ổn, quản lý quân sự là để phòng vạn nhất... Đỗ Trần cười, truyền lệnh các nơi kế hoạch nguyên bản không đổi!

Ngày thứ năm, Bairu thật sự nhện không được Đỗ Trần tự tiện đáp ứng việc quyết đấu, tìm tới tận cửa làm khó dễ, nhưng một câu của Đỗ Trần làm hắn nín nhện trở về:

- Ngày quyết đấu, người nếu không nhìn được kết quả vừa ý, Francis ta sẽ tự sát để tạ tội với giáo hoàng!

Ngày thứ bảy, Kinh Úc Cốc bắt đầu lưu truyền một lời nói - hắc, đã nghe nói chưa? Francis bên ngoài kỳ thực là một tên ngốc, là người rất tốt! Hắn có thể giúp chúng ta một cuộc sống thoải mái, chỉ cần chúng ta

tiện tay làm vài việc thiện là được... ảnh hưởng của lời nói này tạm thời nhìn không ra, nhưng có thể khẳng định, nó đã được đại bộ phận người Kinh Úc Cốc biết đến.

Ngày thứ chín, Thomas mắt nhìn thấy quyết đấu sắp bắt đầu, nhưng mình chưa giết được Ted, không khỏi thẹn quá hóa giận! Brockman cũng lo lắng Ted sẽ tạo thành ảnh hưởng không thể đoán trước với kế hoạch di dân, hai người hạ quyết tâm độc ác. Cố gắng dùng binh biến vũ lực diệt trừ Ted. Nhưng thời khắc quan trọng, Helen bị bao vây trung trùng không biết dùng phương pháp gì chạy tới cổ tháp, mang tới lệnh tiến của cốc chủ Senna... Thomas tức giận ngửa mặt lên trời chửi, nhưng cũng chỉ đành phái binh giám thị Ted nghiêm ngặt, đảm bảo hắn không tạo ra chương ngại trong khi di dân!

Đỗ Trần sau khi biết được tình hình này, cấp cho Ted một câu nói chỉ ra.

- Thomas nóng lòng giết người, như vật quyết đấu ngày mai nhất định có biến, nhất thiết thông qua Snoopy duy trì liên hệ. Lúc cần phải tự ra quyết định, tùy cơ ứng biến!

Ngày thứ mười, quyết đấu bắt đầu rồi...

Dựa theo khế ước quy định được ghi rõ của hai bên, đề phòng quyết đấu của cao thủ trên thập cấp ảnh hưởng tới bình dân, quyết đấu được an bài tới trên đại bình nguyên cách thành Kinh Úc hơn mười dặm, còn tướng lĩnh hai bên mỗi phía mang một vạn binh sĩ làm thành tuyến cảnh giới, vây thành một chu vi rộng rãi mười dặm đủ làm trường quyết đấu, về phần những người khác vẫn đóng ở tại chỗ, không có quân lệnh hai bên ký chung ai cũng không được loạn động một bước!

Sáng sớm, hai nhóm người đồng thời đi về phía đấu trường.

Phía Kinh Úc Cốc tự nhiên là Thomas dẫn đầu. Avril đi phía sau Thomas, nhíu mày:

- Tam thúc, vì sao chỉ có người và Tứ thúc hai vị đương gia tới quyết đấu, người khác đâu?

Thomas cười cười:

- Loại cao thủ đối quyết này, đương gia khác đi cũng không giúp được gì, không bằng ở lại trong cốc!

Trong lòng hắn lại cười lạnh. Đợi hắc vụ vừa nổi lên, mấy vị đương gia lập tức tổ chức bình dân tới động khẩu ở thành bắc triệt thoái, lấu đầu ra thời gian đến nơi này xem quyết đấu? Còn lão Tứ... mặc dù có hắc vụ hỗ trợ, nhưng vẫn phải ở lại chuẩn bị vẹn toàn. Đại di dân hai mươi vạn người tất phải bỏ lại một vài người tới đoạn hậu. Lão tứ vô dụng, còn có một vạn binh sĩ hôm nay, chính là dùng để tranh thủ thời gian !

Thomas hạ thấp giọng, có vài phần đau thương hỏi:

- Senna ra sao rồi?

Avril trong lòng đau đớn nói:

- Sợ là không chịu được một hai ngày nữa...

Thomas buồn bã thở dài, Senna thê tử của ta, nàng yên tâm, ta nhất định để nàng chính mắt nhìn thấy tâm huyết của nghĩa mẫu bình yên tiến vào Sinh Mệnh mê cung!

- Sát, lát nữa người đánh một trận, không cần cầu thắng, chỉ cần bảo tồn thực lực! Sau khi đánh xong, mặc kệ tình huống như thế nào người lập tức mượn cơ hội thương trở lại thành Kinh Úc, bảo hộ sự phụ của người. Hiểu rõ chưa?

Avril băng tuyết thông minh, nghe vậy liền biết sự tình không đúng, lại liên tưởng tới những tình huống khác thường trong Kinh Úc Cốc những ngày gần đây, không nhịn được hỏi:

- Tam thúc, chẳng lẽ lát nữa sẽ phát sinh việc ngoài ý liệu sao?

Thomas thấp giọng nói:

- Việc tới bây giờ ta cũng không gạt người nữa, lát nữa đích xác sẽ có biến cố lớn, việc người phải làm chính là bảo hộ Senna, nhớ kỹ chưa?

Avril trong lòng cả kinh, trầm mặc hồi lâu, đột nhiên gạt đầu...

Phía Đỗ thành do Đỗ Trần dẫn đầu, Dịch Cốt, tiểu Bối Bối, Adams, Ariza, thậm chí cả Alex đều đến, nhưng trong cao thủ duy nhất chỉ thiếu Andy mạnh nhất - con Tuyết Lang này đang chuẩn bị bằng phong Kinh Úc Cốc dưới sự chỉ huy của Đỗ Đức.

Bairu đi ở bên người Đỗ Trần, sắc mặt phi thường khó coi:

- Lão đệ, không phải vì ta, mà người vì chính mình cũng nhất định phải làm cho giáo hoàng bệ hạ hài lòng nếu không bệ hạ nổi giận, chúng ta...

Đỗ Trần quay đầu nhún vai,

- Lão ca người cũng cần nhàn mấy ngày rồi? Chút nữa xem diễn trò là được!

Chuyện liên quan đến tiền đồ của mình, Bairu nào đâu có thể yên tâm, trong lòng chữ Francis có ý làm ra vẻ huyền bí, lại nhìn chăm chăm vào Thomas không tim không phổi đang cười ha hả với Ariza mà dậm chân chữ thắm!

Rất nhanh hai nhóm người tập hợp trong vòng vây của binh sĩ. Trong đấu trường chu vi mười dặm nhìn không thấy bờ, hai bên còn cách nhau mấy trăm mét thì Thomas liền chào hỏi từ xa:

- Đỗ công, lời thừa miễn đi! Dựa theo quy củ anh hùng thời đại, chúng ta là kẻ khiêu chiến trước, phải đưa ra đối thủ trận chiến đầu tiên, sau đó do các người tự tuyển chọn ai ứng chiến, người ra đánh trận đầu tiên của chúng ta chính là... Sát!

Nói rồi, ánh mắt Thomas quét qua đám cao thủ Đỗ Trần mang đến, chỉ thấy Tuyết Lang Andy không ở trong trận, không khỏi hơi sững sốt, nhìn thoáng qua Singh ở bên người đang giấu trong trọng giáp.

Đại thảo nguyên gió nhẹ ôn hòa, Avril mặc trọng giáp mặt thú, chân đạp cỏ xanh đi tới trung tâm đấu trường, hai con mắt xuyên qua mặt nạ nhìn Đỗ Trần thật sâu, từ sau lưng lấy ra một đôi đoản kiếm, quát:

- Ai là đối thủ của ta?

Đỗ Trần chăm rãi đi tới, Thệ Tuyết kiếm khê giờ lên:

- Ta!

Ài, nữ thần vận mệnh! Avril cười cay đắng:

- Đỗ công tự mình ra tay, may mắn cho Sát! Bắt đầu đi!

Trên thảo nguyên đột nhiên nổi lên hoa tuyết phát phơ trong suốt, nhiệt độ liền giảm tới mức đóng băng, hai người mặt đối mặt, thần hình khí thế không ngờ vô cùng giống nhau, đều là đứng hiên ngang trong hoa tuyết tung bay.

- Thệ Tuyết!

- Luyến Tuyết!

Cơ hồ là cùng thời gian, trên thân hai người bao trùm tầng tầng băng sương, hình thành ảo ảnh băng tuyết. Nhưng chân thân lại đều khó dùng mắt thường bắt được tốc độ đánh tới của đối phương. Avril nhanh, nhưng Đỗ Trần có Phong Nguyên tương trợ, tốc độ thiên hạ không ai có thể xứng là đối thủ, huống chi đấu khí của hắn hơn hẳn Avril một bậc.

Chiêu thức giống nhau, hai người trong lòng biết khối băng đứng ngơ ra là ảnh giả, mỗi bên đều theo quỹ tích chiêu thức tìm chân thân của đối phương. Nhưng Đỗ Trần thật sự là quá nhanh, ngay khi Avril vừa nâng song kiếm. Trường kiếm trong tay Đỗ Trần lợi dụng cách biệt của đẳng cấp đấu khí dễ dàng tách ra đấu khí hộ thuẫn của Avril, theo sát đó liền đâm vào đầu vai nàng!

Một mảng máu tươi chiếu đỏ tuyết trắng trong suốt!

Avril cắn răng lách người qua, miễn cưỡng mới tránh được đòn truy kích thứ hai của Đỗ Trần, lão đảo tách ra một khoảng.

Đỗ Trần cười nhạt,

- Chiêu này là ta sáng tạo ra, ta tự nhiên biết nhược điểm và quý tích của nó. Sát, người nếu không muốn bị hai chiêu của ta đánh gục, chiêu tiếp theo, tốt nhất đừng dùng "Niệm Hoa"!

Avril cũng cười. Nói một câu làm Đỗ Trần nghe được ù ù cạc cạc:

- Chiêu tiếp theo là Niệm Hoa, nhưng ta không hối hận!

Nói rồi, hoa tuyết trong khoảnh khắc ngưng kết thành phiến băng sáu cạnh khổng lồ, vòng quanh Đỗ Trần nhanh chóng cuốn lên, chính là chiêu Niệm Hoa, bắt quả trong hoa tuyết lại trộn lẫn với màu máu. Chính là máu của Avril.

Đỗ Trần nhướng mày, trong lòng không hiểu. Cái tên Sát này quá cổ quái, hẳn biết rõ sử dụng chiêu này trước mặt người sáng tạo ra chính là tổng tử, nhưng vì sao vẫn xuất ra? Còn nói "Ta không hối hận"?

Trong lòng càng nghĩ càng thấy lạ. Đỗ Trần tiện tay niệm ra Hỏa Liên Đăng, một mảng hỏa quang hừng hừng vây Đỗ Trần ở giữa thiêu đốt đánh ra, hỏa quang chiếu vào trung tâm phiến băng sáu cạnh - nhược điểm lớn nhất của chiêu! Trong khoảnh khắc, hoa tuyết biến mất, tiếp đó Đỗ Trần phát động lực bạo phát ẩn chứa trong Hỏa Liên Đăng, thân đăng rung lên, hỏa quang liên nổ ầm một tiếng, chấn Avril bay thẳng ra ngoài ba trượng!

Đỗ Trần càng nhú chặt mày nói:

- Người thua rồi, không muốn tìm chết thì đổi một đối thủ khác đi!

Nói rồi Đỗ Trần liền lắc đầu, kỳ thực bằng thực lực chân chính, Đỗ Trần đánh bại Sát cùng cần ngoài mười chiêu, nhưng Sát có gì đó không đúng? Hết lần này đến lần khác dùng Thệ Tuyệt mà Đỗ Trần hiểu như lòng bàn tay, vậy không phải là bằng với việc còn chưa ra tay liền đem nhược điểm nói cho đối phương sao?

Đỗ Trần hoàn toàn có năng lực giết chết Sát ở chiêu thứ hai, bắt quả hẳn nương tay, bởi vì hắn luôn cảm thấy Sát hẳn là có liên quan tới mình. Trước khi làm rõ, hắn không muốn lỡ tay giết nhầm người tốt, mà hôm qua trước khi xuất chinh đã nhấn mạnh trọng điểm mình sẽ tự thân giết chết Sát, kỳ thực là biến tướng của một loại phương pháp bảo hộ!

Sát cố chấp đứng lên, khuôn mặt xinh đẹp sau mặt nạ cười nhạt:

- Ta còn chưa có thua, chiêu thứ ba, Tái Tân Tư chi thần!

Thomas đứng đằng xa cả kinh, Sát điên rồi sao? Không phải nói hắn phải bảo tồn thực lực, trở về bảo hộ Senna sao? Hắn làm sao còn liều mạng?

Hỏa Liên Đăng của Đỗ Trần một lần nữa ra tay, rất dễ dàng đánh lui Sát, nhưng ngay sau đó Sát lại một lần nữa đánh tới, lần này tới lần khác, khi Đỗ Trần bị kích lửa giận bốc lên, Sát dùng xong chiêu cuối cùng Thiên Vương sơn chúc phúc, đột nhiên như thổi phào nhẹ nhõm, song kiểm thu lại:

- Ta bại rồi, đi về thành trưởng trước để dưỡng thương!

Nói xong, Avril chuyển thân đi mất!

Tất cả mọi người đều cổ quái nhìn bóng lưng hắn, trong lòng ngạc nhiên không thôi, thế này là làm cái gì? Muốn nhận thua người nhận thua sớm một chút, vì sao phải đợi tới thân thể đầy thương tích mới nhận thua?

Đỗ Trần không rõ, Thomas càng không rõ, có lẽ, chỉ có trong lòng chính Avril mới rõ được!

Francis, ta sẽ không gây thêm khó khăn cho người, nhưng ta muốn nói với người - nói một câu tuyệt của người, liên hoa của người, còn có một chén rượu độc trên tửu yển của Yuna công chúa, tình cảnh ta và người khi chia cách trên con đường Sainz, rồi lại ngày đó bên ngoài cửa sổ nghe lời nói lạnh lùng cắt đứt của người, thương tâm khi nghe người đính hôn...

Cuối cùng là ở Thiên Vương sơn chúc phúc cho người và Tuyệt Cơ.

Xin lỗi! Những lời này ta không thể dùng miệng nói ra, chỉ có thể dùng những chiêu thức này thôi...

Anne nói ta ngốc, có lẽ vậy, ai mà biết được?

Ha ha ha!

Thomas mắt thấy Sát rốt cuộc cũng trở về rồi, trong lòng nhẽ nhỡm, cười nói:

- Thần uy của Đỗ công, tại hạ bội phục! Như vậy quy củ của trận chiến thứ hai nên trả lại rồi - các người phải người ra trước đi, còn chúng ta sẽ có nhân tuyển an bài xuất chiến ứng phó!

Đỗ Trần còn đang thất thần nhìn bóng lưng của Avril, nghe vậy khẽ gật đầu:

- Brook!

Dịch Cốt cười âm lãnh, nghênh mặt bước tới, hiện nay Dịch Cốt chỉ cách thần cảnh nửa bước dễ dàng thắng bất kỳ cao thủ thập cấp nào!

Xoạt một cái, tất cả ánh mắt của mọi người đều tập trung trên mặt Dịch Cốt!

Trống ngực của Thomas không khỏi đập nhanh hơn một chút, đứng lúc rồi, tình huống mình lo lắng nhất - Andy xuất thủ đối chiến ở trận đánh thứ hai đã không phát sinh. Như vậy kế hoạch có thể bắt đầu rồi, bất quá mình phải lưu ý nơi hạ lạc của Andy, đây có thể là một biến số! Thomas nói: - Singh tiên sinh, mời ngài! Đỗ công, đây chính là vị cao thủ ta mời đến, Singh!

Singh toàn thân trọng giáp, nhìn không rõ dung mạo. Đỗ Trần liếc hắt một cái, chỉ cảm thấy khí tức người này rất mạnh. Là gốc rễ cứng!

- Brook coi chừng!

Không trách Đỗ Trần nhìn không ra Singh ở trước người. Minh Vương thú thập nhị cấp, so với Đỗ Trần thời khắc này còn cao hơn một cấp, thậm chí vượt khỏi mức giới hạn cao nhất tinh thần cảm ứng của tiểu Bối Bối! Andy không có mặt, ở đây không ai có thể đủ năng lực nhìn thấu thực lực của Singh!

Mà khủng bố nhất là, khuyết điểm của Minh vong linh, căn bản không bị Đỗ Trần khắc chế, cho nên ngay cả Liên hoa thánh quang đối với hắn cũng không hề có phản ứng!

Dịch Cốt rút Minh Nguyệt Tứ Thủy đao, trầm giọng nói:

- Minh Đao Brook!

Singh vẫn chưa hoàn lễ, con mắt sau quân khôi lạnh lùng nhìn Dịch Cốt một cái. Đột nhiên quay đầu hỏi:

- Thomas, muốn sống hay chết?

Thomas cười nói:

- Đây là sinh tử chiến!

- Được, ta sẽ một chiêu giết hất!

Kỳ thực đây là ám hiệu, ta với đấu khí thập nhị cấp đấu thần một chiêu giết chết Brook, dẫn tới Đỗ quân hỗn loạn, sau đó kế hoạch tạo ra hắc vụ bắt đầu!

Nhưng Dịch Cốt tức thời giận tím mặt, một chiêu giết ta? Hừ! Dậm chân liền muốn lao tới chém giết. Nhưng hắn vừa mới nhấc chân lên liền dừng lại, nguyên lai không biết từ lúc nào tiểu gia hỏa Alex đứng trước mặt hắn.

Tiểu gia hỏa này chỉ cao tới đầu gối, mọi người còn chưa chú ý tới nó tới khi nào!

Alex cao ngạo liếc mắt nhìn Thomas, ngoắc ngoắc ngón tay.

- Cao thủ, muốn rửa sạch sỉ nhục người mang đến!

Cả đấu trường đột nhiên chìm vào sự tĩnh lặng như chết, giữa đại chiến quyết định vận mệnh của hai nước, một tiểu hài thoắt chần ngang ở giữa nói mạnh miệng... tất cả mọi người đều có chút nhịn không được cười rộ lên.

Đỗ Trần âm thầm trợn mắt lên, lòng nói, thế là đủ rồi, ít nhất lần này con trai ta cũng mặc quần áo, không có chỉ mặc mỗi cái nội khổ màu đỏ nhảy ra...

- Bối Bối, dẫn đệ đệ trở lại!

- Ai nha, đệ đệ mất mặt chết đi thôi!

Tiểu Bối Bối trên mặt đỏ lên đi tới nắm lấy tiểu gia hỏa, nhưng cao thủ của chúng ta vẫn bất động, vẫn lạnh lùng nhìn Thomas.

- Tỷ tỷ tránh ra, cao thủ, không thể mất đi cơ hội!

Nói rồi, tiểu gia hỏa đi tới phía Thomas, long hành hổ bộ, nhìn qua rất có mấy phần phong phạm của tông sư một phái, có điều là... tại sao Đỗ Trần luôn lo lắng hài tử này đột nhiên vấp ngã khóc rống lên?

Thần sắc Singh không vui:

- Francis, đây chính là lễ tiết của Duerkesi sao? Hài tử này muốn đánh với Thomas, cũng phải đợi sau khi ta giết Brook!

Minh Vương thú có sự tôn nghiêm của đệ thập nhị cấp, không có hứng thú làm khó một tiểu hài tử, chỉ nhằm vào người lớn trách móc.

Đỗ Trần da mặt dày như tường thành, lúc này cũng có chút không chịu được:

- Alex, mau quay lại!

Tiểu gia hỏa kia chẳng những không quay về, người lại chậm rãi đi tới dưới chân Singh, thân hình bé nhỏ của nó so với Minh Vương thú đơn giản chính là lấy hạt vừng so với hạt đỗ, căn bản không phải là một cấp bậc!

Alex đứng ở dưới chân Singh, đầu không ngẩng lên:

- Giết chết người, liền có thể khiêu chiến với Thomas sao?

Singh nhướng mày, cười mỉa:

- Tiểu tử, xem ra người muốn chết rồi!

Khóe miệng Alex nhếch lên một tia cười lạnh:

- Như vậy, người đã là người chết rồi!

Nói xong, ALEXngẩng đầu nhìn chằm chằm vào Thomas tiếp tục đi tới!

Đỗ Trần nghe thấy ngữ khí của Singh không đúng, sớm đã cười Thanh Vân vọt tới bảo vệ con trai, nhưng vừa mới đi được một nửa

- Rắc, rắc, rắc!

Ngực Singh đột nhiên nứt ra từng đạo điện quang kim sắc, tiếp đó, điện quang này khuếch tán tới toàn thân hắn, tầng tầng hiện liên, từng đạo sắc bén, tựa hồ trong thân thể Singh có một cỗ lõi vân phong bạo đột nhiên nổ ra, "Đoàng" một tiếng, Minh Vương thú thập nhị cấp... bị nổ thành mảnh vụn.

Kinh Ưc Cốc, đột nhiên không có chút tạp âm!

Im lặng, thời khắc này là nhịp điệu chính!

Được rồi, trước tiên không đề cập tới bọn Đỗ Trần nữa, bởi vì bọn họ có lẽ sẽ phải yên lặng thời gian rất lâu rất lâu...

Alex dùng lõi điện dẫn nổ thập nhị cấp Minh Vương thú Singh, lõi điện mãnh liệt mệnh mông kia phát ra kim quang nhàn nhạt, theo gió bay đi, bay đi, có vài tia kim quang rơi xuống mặt đất, nhưng mặt đất Kinh Ưc Cốc còn có một tên gọi khác - vỏ của cây Sinh Mệnh!

Trong khoảnh khắc kim quang kia tiếp xúc với vỏ cây, tựa hồ cả thế giới đều rung chuyển, có điều cỗ rung động này giống như ảo giác, cơ hồ không một ai có thể chú ý đến, tuy nhiên rung động theo lớp vỏ cây Sinh Mệnh truyền đi, xuyên qua Sinh Mệnh mê cung, xuyên qua vô số giao điểm, xuyên qua thiên ngoại thiên không đêm xuế, thành dưới đất... tới nơi thần bí nhất giữa cây Sinh Mệnh!

Không gian này là một khoảng tối đen, nhưng nhìn kỹ, trong bóng tối còn mơ hồ còn lơ lửng một cây non vô cùng nhỏ

Đột nhiên, cây non kia nói chuyện:

- Với tên cây Sinh Mệnh của ta, triệu tập những đứa con Sinh Mệnh tụ hội!

Âm thanh vang vọng truyền xa, rất nhanh, từng đạo quang mang của anh nhi so với tiểu Đổ Đình không sai biệt bao nhiêu hội tụ ở cây non này, hoặc có thể nói là trước mặt bốn mạng nguyên thể của cây Sinh Mệnh.

- Mẫu thân, chờ sự phân phó của người!

- Với tên của ta, tuân theo hiệp nghị ngày trước cùng Tử Huyết Nhân, các người chia nhau thông báo chi Bowness và số 1 Lôi Minh của Xích Quân, chỉ cần nói, "Tứ Ngự Thần Thú, trở lại nhân gian"!

Tức thời có hai đạo quang mang bay đi, nhưng âm thanh của cây Sinh Mệnh lại lần nữa vang lên.

- Dừng lại đã! Chỉ cần nói cho Lôi Minh được rồi, không cần thông báo cho Bowness!

Có đứa con Sinh Mệnh không hiểu,

- Mẫu thân, vì sao không thông tri cho Bowness, đây là làm trái với hiệp nghị của người và hấn!

Cây Sinh Mệnh chậm rãi nói:

- Năm đó Vãn Thần thảm chiến, ta và Ngũ Đại Nguyên Lực kia hỗ trợ Tử Huyết Nhân, còn Tứ Ngự Thần Thú ngầm ủng hộ Hồng Huyết Nhân. Khi đó ta và Bowness tự nhiên hợp tác không có khoảng cách! Nhưng sau Vãn Thần chiến, Dong Hỏa Chi Tâm bị Margaret bắt làm tù binh, Đại Địa Tinh Hoa, Thánh Khí Lư mất tích - bản mệnh nguyên thể của Ngũ Đại Nguyên Lực chỉ còn lại cây Sinh Mệnh không chút tổn hao... Bowness thấy tình hình này, sớm đã không đặt ta trong mắt! Nếu không phải là sau trận chiến nổi lên một Xích Quân thần bí, mà ta dựa vào Xích Quân chống lại Bowness, nói không chừng, sớm đã giống như Bi Minh Chi Lệ rơi vào trong tay Bowness rồi!

Các đứa con Sinh Mệnh đều trầm mặc, mẫu thân nói đều là lời thật, hiện nay mẫu thân một mặt cùng Ma tộc kết minh, lại một mặt gạt Bowness kết minh với Xích Quân, chân đứng hai thuyền, thật bất đắc dĩ a!

Cây Sinh Mệnh lại nói:

- Nghìn năm nay, ta giúp Bowness phục hưng Tử Huyết Nhân, ban cho hấn cơ hội thấy lại ánh mặt trời! Nhưng Bowness đối với ta như thế nào? Chưa nói Bowness hại bạn ta - Bi Minh Chi Lệ. Nói đơn giản địch nhân chung của chúng ta - Tứ Ngự Thần Thú, ta tận tâm tận sức đem Hỏa Hoàng nhốt trong cơ thể, nhưng Bowness cùng nó ngầm thông đồng, không lâu trước cùng Hỏa Hoàng đạt thành hiệp nghị, kêu thuộc hạ mang máu Hỏa Hoàng tới nhân gian, giúp Hỏa Hoàng tìm con cứu mẹ! Nếu không phải Xích Quân nói cho ta việc này, ta suýt chút nữa đã không biết Bowness cùng địch nhân liên hợp như thế, ta còn phải tuân theo khế ước với Bowness sao?

Cây Sinh Mệnh trầm mặc chốc lát, phân phó:

- Đi đi, đi nói cho Lôi Minh, nói kẻ địch chung của chúng ta Tứ Ngự Thần Thú trở lại nhân gian, mặc dù khí lực hết sức yếu ớt, nhưng hoàng kinh thánh tức không sai, tuyệt đối là một trong bọn chúng trở lại rồi! Mà Lôi Minh người chỉ cần không thương tổn tới căn nguyên của cây Sinh Mệnh ta, liền tùy cho các người làm... đợi chút, thêm vào một câu - Lôi Minh, vô luận là lúc nào cây Sinh Mệnh ta và người đều xem là thứ có thần trí, đều không phải là địch nhân!

496. Tác Chiến Cướp Người

Mệnh lệnh của cây Sinh Mệnh truyền đi, một đường xuyên qua giữa cây Sinh Mệnh, tới nơi thần bí phát ra lệnh truy sát Đổ Trần.

Điểm nút của cây Sinh Mệnh vẫn thần bí khó lường như cũ, có điều tín sứ của cây Sinh Mệnh giá lâm, trong sào huyết của Xích Quân đột nhiên nổi lên quang mang màu vàng nhạt, miễn cưỡng làm người nhìn ra tình hình bên trong. Có mấy người ngồi vây quanh dưới một kiến trúc giống như tế đàn, tất cả đều là trang

phục tiêu chuẩn của Xích Quân... Julie. Trung tướng Julie vốn đã tan thành mây khói, hóa thành tro bụi rõ ràng cũng ở trong đó!

Còn ở trên tế đàn cũng không phải là nhân loại, mà là hình dạng chín quả trứng màu đỏ, dùng lời của Andy mà nói, đây chính là chín quả trứng gà thơm phức, nhưng dùng lời của Đỗ Trần mà nói, đây chính là chín Lôi Hỏa Chích Viêm pháo tôn quý, trí năng nhân tạo, nguyên hung giết chết Thần Hoàng Prince!

Như thế, kết cấu căn bản của Xích Quân cũng liền vừa xem là hiểu rồi - Cửu tôn lôi pháo chia ra từ số 1 tới số 9, bắt đầu từ số 10 trở đi, chính là cao thủ các đại chủng tộc như Khắc Long nhân hoặc là Constantine!

Một lôi pháo ở trong đó nghe được lời cây Sinh Mệnh do tín sứ truyền đến, phát ra âm thanh thâm trầm vang xa, rất có trí tuệ:

- Xin chuyển lời cho cây Sinh Mệnh, Lôi Minh ta hiểu rõ ý tứ của nàng rồi, vô luận là khi nào ở đâu, Xích Quân và cây Sinh Mệnh cùng tồn tại!

Hạt giống lại không tức khắc rời đi, mà lại nhẹ giọng nói:

- Lôi Minh các hạ, mẫu thân mặc dù không nói rõ, nhưng ta hiểu được ý tứ của lão nhân gia người - quý quân ở phụ cận Phật tội chi thành mất Sinh Mệnh Tiệp Kính, như vậy từ giờ trở đi, ta sẽ làm Tiệp Kính giúp ngài mau chóng xuyên qua cây Sinh Mệnh!

Hồng quang trên người Lôi Minh lóe lên:

- Một lần nữa cảm tạ cây Sinh Mệnh! Nếu đã như thế, người đi nghỉ trước đi, ta cùng mấy vị đại nhân khác thương nghị sau đó an bài nhiệm vụ cho người!

Đợi hạt giống đi rồi, một tôn lôi hỏa pháo bên cạnh Lôi Minh đột nhiên mở con mắt đỏ như máu ra.

- Đại ca, vì sao không mời cây Sinh Mệnh tìm kiếm Constantine bị mất tích?

Lôi Minh bình tĩnh nói:

- Bây giờ chúng ta có chuyện quan trọng hơn, một Constantine nhỏ nhoi không đáng lãng phí tinh lực của chúng ta!

- Đại ca nói rất có đạo lý, Tứ Ngự Thần Thú đủ để phá hủy sự tồn tại của Lôi pháo chúng ta, muốn đối phó với nó, chúng ta phải dốc hết sức lực!

Lôi Minh đột nhiên phát ra tiếng cười cổ quái.

- Lực đệ, người nói sai rồi! Ta nói "chuyện trọng yếu hơn" không phải là chỉ vào đối phó với Tứ Ngự Thần Thú! Tứ Ngự Thần Thú tuy mạnh, nhưng cây Sinh Mệnh có lời, hoàng kim thánh tức kia yếu ớt vô cùng, hơn nữa chỉ có một cỗ, điều này nói rõ, xuất hiện chỉ là một tiểu hải từ vừa mới thức tỉnh không lâu! Với tốc độ tiến hóa của Tứ Ngự Thần Thú mà nói, nếu không có gì ngoài ý muốn, sau 10 năm nữa chúng ta lại quan tâm tới uy hiếp của nó cũng không muộn!

Lôi pháo khác không hiểu, hỏi tới:

- Vậy đại ca nói Việc quân trọng hơn là chỉ cái gì?

Lôi Minh trầm mặc chốc lát, đột nhiên nói:

- Gần đây ta vẫn đang do dự một việc - Xích Quân chúng ta mục tiêu cao nhất yêu cầu tồn tại giữa Hồng Huyết Nhân và Tử Huyết Nhân phải bảo trì loại trạng thái cân bằng trong chiến đấu! Nhưng hiện nay Hồng Huyết Nhân mặc dù nội bộ phân loạn, không như Tử Huyết Nhân đoàn kết đồng lòng, nhưng Tử Huyết Nhân dù sao cũng bị vây khốn ngàn năm, toàn bộ thực lực vẫn kém xa Hồng Huyết Nhân, cũng chính là nói, cân bằng giữa bọn họ không ổn rồi! Như vậy chúng ta... Có nên thúc đẩy cho cân bằng hơn một chút hay không?

Căn cứ Xích Quân đột nhiên chìm vào một sự yên lặng quỷ dị, nhưng dưới không khí của sự yên lặng này lại nổi lên một loại khí tức hưng phấn!

- Đại ca, vì ý nghĩa tồn tại của Xích Quân chúng ta. Người rút cuộc hạ quyết tâm rồi sao?

- Đúng vậy, Tứ Ngự Thần Thú tái hiện, mặc dù chỉ vền vẹn một tiểu thú, nhưng dù sao cũng làm cho Hồng Huyết Nhân tăng cường lực lượng. Làm sự cân bằng vốn không ổn càng nghiêng về phía Hồng Huyết Nhân! Là lúc giúp đỡ Tử Huyết Nhân, từ đó là lúc gây dựng lại trạng thái cân bằng giữa bọn họ!

Lôi Minh đột nhiên cao giọng:

- Chưa vị, ta quyết ý làm ra Vãn Thần đại chiến lần thứ hai, giúp Tử Huyết Nhân tăng thêm bước tiến phản công tam đại lực!

- Đại ca, vậy bước đầu tiên chúng ta phải làm cái gì?

Lôi Minh cười nói:

- Rất đơn giản! Hồng Huyết Nhân quá mức cường đại rồi. Vậy chúng ta liền làm yếu đi Hồng Huyết Nhân!

- Nói cụ thể là...

- Tiêu diệt một hai cường quốc, thật sự không thể tạo thành cho Hồng Huyết Nhân dả kích trí mạng... cho nên ta quyết ý - Xích Quân cử toàn bộ xuất động, giúp Bowness phá hủy suối nguồn sức mạnh của Hồng Huyết Nhân!

Đại bình nguyên, Kinh Úc Cốc.

Sau khoảng thời gian kinh ngạc chớp qua, Đỗ Trần là người đầu tiên tỉnh táo lại, chấn kinh nhìn con trai một cái, ánh mắt dừng ở trên thi thể đã nát thành đồng thịt của Singh!

Alex hôm nay đích xác là quá ngoài dự đoán của mọi người rồi, nhưng nghĩ một chút cũng không có gì, sách mật của gia tộc Brockman có ghi lại, năm đó cha của Alex có thể ở trong thiên không phát động thiên lôi, đoạt đi Bi Minh Chi Lệ, hơn nữa trong suốt thời gian làm ngoại công của mình, Bairu người kế thừa thần lực của Wolfe không chút phát hiện! Như vậy Alex sớm muộn gì cũng có ngày tiến hóa tới trình độ đó, hôm nay đột nhiên bạo phát mặc dù ngoài ý liệu, nhưng cũng ở trong tình lý!

Nhưng càng làm cho Đỗ Trần kinh ngạc hơn chính là thi thể của Singh, sau khi nát thành khối thịt, trọng giáp tự nhiên không cách nào che giấu hình dạng chân chính của Singh, Đỗ Trần vừa thấy khối thịt vong linh đầy dất, trong lòng không khỏi lạc đi một chút - Singh là vong linh, nhưng hắn không sợ liên hoa thánh quang! Càng làm Đỗ Trần chấn kinh hơn là, thân thể Singh mặc dù nát thành khối thịt, nhưng đuôi lại bảo tồn tương đối hoàn hảo, hơn nữa đầu đuôi mọc ra một khối thịt nhỏ, vừa nhìn thấy, so với Singh không khác chút nào, chính là một Singh thu nhỏ

JuJu thú?

Đây chỉ là sự xảo hợp, hay là Singh và JuJu thú có liên quan?

Thomas cũng đang chấn kinh, Singh bị giết chết rồi, vậy kế hoạch di dân của mình phải làm sao? Không có Singh làm ra hắc vụ, di dân tiến hành giữa thanh thiên bạch nhật... vừa nghĩ tới, Thomas chỉ cảm thấy trong lòng trời dấy một cổ tử vong, đưa mắt nhìn, Alex đang hồ hững đi qua thi thể của Singh, đang chậm rãi bước tới phía hắn!

- Đỗ công! Hôm nay chính là quyết đấu công bằng! Quý thiếu gia làm như vậy trái với phong cách anh hùng thời đại! Lão Tứ, còn ngần ra làm gì? Dẫn quân bảo vệ ta!

Thomas kinh hoàng hét lớn, chạy thực mạng về phía thành Kinh Úc! Bỏ đi, ban ngày ban mặt thì ban ngày ban mặt! Nhiều nhất tổn thất thêm quân đội tới đoạn hậu, Đỗ Đức có thần hơn cũng không thể trong vài phút tiêu diệt tất cả quân đội của thành Kinh Úc chứ? Chỉ cần có thể tranh thủ thời gian vài phút, đủ để mình đem phần lớn bách tính di chuyển đến trong Sinh Mệnh mê cung!

Sau khi Thomas bỏ chạy, lão Tứ vội vàng dẫn một vạn binh lính kết trận đoạn hậu cho Nhị đương gia! Nhưng chính lúc này.

- Thomas, kế hoạch bắt đầu!

Singh vốn đã bị nổ thành khối thịt đột nhiên phát ra âm thanh, chỉ thấy hình thu nhỏ của chính hắn trên đuôi đón gió lớn lên. Trong khoảnh khắc biến thành bộ dạng to lớn vừa rồi. Bất quá lần này trên cái đuôi đã không có khối thịt nhỏ kia nữa - chính là Minh Vương bắt tử thân có được từ JuJu thú!

Bản thể của JuJu thú và cái đuôi vốn là hai thứ không cùng sinh mệnh, như vậy mười hai Minh Vương thú tự nhiên kế thừa cái ưu điểm này, tất cả đều có hai mạng! Bản thể bị giết rồi, chỉ cần lưu lại khối thịt nhỏ trên đuôi liền có thể sống lại, hơn nữa bọn chúng chỉ cần một đoạn thời gian liền khôi phục được khối thịt trên đuôi. Như vậy lại là một cỗ máy chiến tranh siêu cấp có hai tính mạng!

Alex "ý" một tiếng, quay đầu kinh ngạc nhìn Singh, hiển nhiên không ngờ tới quái vật này còn có thể sống lại!

Thomas vừa thấy liền mừng rỡ, quát lên:

- Lão Tứ, người mang binh đoạn hậu!

Thân hình hắn càng nhanh hơn, giống như thiểm điện bắn về phía thành Kinh Úc!

Singh vừa nói xong "Kế hoạch bắt đầu" thì sau lưng hắn một đôi long dực đột nhiên nhanh chóng vỗ lên, bay lên trên trời, trên người tràn ra từng đạo hắc vụ. Trong nháy mắt, Kinh Úc Cốc phảng phất như trong đêm khuya, tối không nhìn được năm đầu ngón tay, trong bóng tối, Singh không biết tung tích!

Nhìn thấy tất cả điều này, Đỗ Trần đã không hề truy kích Thomas, cũng không hề dùng Phong Nguyên thổ tan hắc vụ, mà lại vuốt mũi cười:

- Ariza, mang quân công kích những quân địch đoạn hậu này, đồng thời bảo hộ giáo phụ Bairu và đầu thần Thomas! Alex, ở bên tỷ tỷ! Bairu lão ca, đợi lát nữa ta sẽ cho người nhìn thấy một trò hay!

Nói xong, Đỗ Trần nhún người bay về phía bầu trời Kinh Úc Cốc, đầu hồn và thần niệm cùng mở ra.

- Đỗ Tư. Thông qua Snoopy thông tri cho Ted, Kinh Úc Cốc có thể có cùng loại kế hoạch với chúng ta, kêu hắn lập tức phát động! Andy, nói cho Đỗ Đức, tất cả tiến vào trạng thái trực chiến!

- Đợi tín hiệu của ta! Ha ha, mắng hắc vụ này tới thật tốt!

Trong thành Kinh Úc, bởi vì tồn tại quân chế quân sự. Những binh dân đối với sương khói màu đen đột nhiên tới chỉ ngạc nhiên trong chốc lát, lúc này trong thành nổi lên những ngọn đuốc, không biết là ai găm to:

- Lệnh của Thomas đương gia, quân đội trông coi khu bình dân thứ nhất lập tức tập kết ở thành bắc, khu thứ hai theo sau, khu thứ ba sau hai phút nối tiếp

Mấy ngày nay quân chế quân sự sớm đã đem những binh dân tập trung ở giữa trung ương nội thành và thành bắc, giờ đây quân lệnh truyền xuống, những binh dân lập tức trật tự theo quân sự trưởng quan tiến tới vùng đất trước mặt, hai mươi vạn người nghe tới đích xác rất nhiều, nhưng dưới áp lực lớn của quân sự hình thành trật tự cũng không thể khinh thị, trong khoảng thời gian vài phút ngắn ngủi, năm vạn binh dân khu đầu tiên đã tiến vào cửa động thành bắc, hơn bốn vạn người của khu thứ hai cũng bắt đầu chuẩn bị tiến vào

Christian dẫn binh trấn thủ ở phụ cận tháp cao trong thành, nhiệm vụ của hắn là giám thị Ted và bảy ngàn gia binh kia, sau khi nghe được tiếng hét lớn kia cười lạnh lùng:

- Là giọng của Ngũ thúc, xem ra Nhị thúc quả nhiên có kế hoạch lớn, đáng tiếc chỉ nói cho đồng đảng của hắn mẹ nó, muốn để ta đoạn hậu tống tử sao?

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy quân doanh của cấm vệ quân trong thành hỏa quang lóe lên, theo sau hỏa quang, Ted "trọng thương" không đỡ, căn bệ quan liêu thương bay lên thiên không, lớn giọng quát lên:

- Tinh Mang trận, bao vây quân của Christian!

Christian gạt mình kinh hãi, Ted quả nhiên vẫn phản rồi?

Lại nghe lời nói của Ted không ngừng:

- Những bình dân, ta là tam đương gia Ted của các ngươi! Đừng tin Thomas, hắn muốn dẫn các ngươi tới đường chết! Hãy nghe ta, ta đã hiệu trung với Francis đại nhân, muốn sống, muốn tới Đồ thành có cuộc sống tốt hơn, muốn tẩy sạch tội lỗi của mình lần nữa thấy ngày mai, không cần phải loạn, từ hai đường lớn thứ năm thứ sáu, tiến vào doanh trại của ta!

Hai loại lời nói hoàn toàn khác biệt làm cho những bình dân hồ đồ!

Trong hỗn loạn có người hỏi:

- Cha, rốt cuộc chúng ta phải đi đâu? Là theo Thomas bỏ chạy hay là đầu hàng Francis?

- Điều này, điều này...

- Phía trước mặt là tam thúc sao? Còn ngăn ra cái gì, mau, mau theo ta tới doanh trại của Ted! Người chó quên, ta từng làm tù binh của Francis, biết tình hình nơi hắn, đi theo ta khẳng định không sai!

- Khẳng định không sai? Được, mau tới hỗ trợ thím của ngươi, chúng ta đi! Ruman lão ca, ngươi không đi theo ta sao?

- Đáng chết! Các ngươi biết Francis, nhưng ta không tin hắn, người gia tộc Ruman nghe đây, chúng ta đi theo Thomas đương gia!

Cả thành Kinh Úc chìm vào hoảng loạn chia cách, đại bộ phận bình dân chạy theo Thomas, dù sao Thomas cũng là đương gia thống trị bọn họ mười mấy năm, vẫn tin tưởng hắn hơn - bộ phận này là thế hệ nguyên lão và gia tộc lớn sống ở đây lâu năm! Nhưng cũng có một bộ phận nhỏ bình dân không muốn tiếp tục làm người Kinh Úc nữa, bọn họ đi theo những tù binh sau khi trở về khoác lác cuộc sống tốt đẹp, cần chặt ràng, chạy về phía quân doanh của Ted - bộ phận người này phần lớn là những người đơn độc ở tầng lớp dưới cùng, nhân khẩu trong nhà hiếm hoi, không có gì liên lụy, dám đi mạo hiểm!

Có điều mặc kệ thế nào, người Kinh Úc chỉ có hai lựa chọn, hoặc là theo cầu thang nhảy vào hố lớn được Thomas đào sẵn, hoặc nhảy vào cái hố lớn do Đồ Trần đào ra, dù sao không ai dám ở lại trên mặt đất...

Mà hai cái hố mặc dù đều đủ lớn. Bất quá một cái ở khu thành bắc, một cái ở trung ương, cự ly giữa chúng vẫn rất lớn, vì vậy... những bình dân bị kẹp giữa chúng chần chừ do dự, một bộ phận chạy về phía bắc, một bộ phận chạy về phía nam, tức thì loạn như một nồi cháo.

Lúc này Thomas đã về tới Kinh Úc Cốc, đầu tiên là hỏi nơi hạ lạc của cốc chủ Senna, biết thế tử đã dưới sự bảo vệ của Sát theo nhóm thứ nhất tiến vào Sinh Mệnh mê cung. Thở dài nhẹ nhõm! Hắn theo ánh đuốc nhìn thấy sự hỗn loạn giữa bắc thành và trung tâm thành, lại có binh sĩ nói tình huống Ted phản bội. Hắn quát lớn:

- Ta là Thomas, các vị hương thân, ta là đương gia của các ngươi mười mấy năm, ta là người thế nào các ngươi đều rõ ràng! Cho dù Thomas ta có không phải là người, còn có thể hãm hại những hương thân của mình sao? Hãy nghe ta, đường ngầm ở thành bắc là đường sống duy nhất của các ngươi, Francis mặt lạnh tâm độc, tên phản đồ Ted muốn hại các ngươi!

Không thể không nói, Thomas ở Kinh Úc cốc có uy vọng cao cả. Một tiếng hét này của hắn tức thời kéo qua mấy vạn bình dân, nhưng vẫn có người chạy về phía Ted... đơn giản mà nói, trong đại hỗn loạn hình thành hai dòng người, ước chừng bảy phần người Kinh Úc đi theo Thomas, ba phần còn lại chạy về phía Ted. Theo cầu thang tiến vào đường ngầm trong doanh trại của Ted, sau khi vào lòng đất lại dưới sự tổ chức của binh sĩ nhanh chóng chạy về phía trước!

Địa phương phía sau đám người, Thomas đang ở đường ngầm thành bắc tổ chức trật tự, mắt nhìn thấy vẫn có ước chừng ba phần, tầm bốn năm vạn người không nghe lệnh của mình, liền không khỏi nhủ mảy.

- Lão ngô, tình hình bên ngoài thế nào? Francis sau khi phát giác sự tình biến đổi có bắt đầu công thành hay không?

- Nhị ca yên tâm. Còn chưa nghe thấy tin tức Đồ Đức công thành. Cho dù hắn công thành cũng không sao! mấy ngày nay ta đã âm thầm tăng cường cơ quan phòng ngự ở các cửa thành lớn, cho dù không thủ được cũng trì hoãn hắn rất lâu! Chỉ là...

Ngũ đương gia chỉ vào đám người hỗn loạn, lo lắng nói:

- Chỉ là những binh dân này không nghe mệnh lệnh làm rối loạn trật tự, trì hoãn nghiêm trọng thời gian rút lui của chúng ta, có giết hay không...

Thomas vội hét lên:

- Không được! Lúc này chúng ta tuyệt không thể giết người, bằng không binh dân vốn theo ta đều sẽ hoài nghi ta! Lão Ngũ, tính toán một chút, có bao nhiêu người đi theo chúng ta!

- Ài, tính cả quân đội chủ lực, còn có bảy phần binh dân, đại khái chừng 15 vạn người!

- Đủ rồi, Tử Huyết Nhân trải qua đại tai nạn JuJu thú, nhân khẩu giảm mạnh, số lượng vong linh và Minh Vương thú đã uy hiếp tới sự thống trị của Bowness, hiện nay một lần cấp cho hân 15 vạn người đi theo, đủ tính là công lao to lớn rồi!

Thomas nhìn binh dân đang tiến vào đường ngầm một cái, cười lạnh lùng:

- Ra lệnh cho quân vòng ngoài thủ thành bắt đầu triệt thoái đi, bắt quá Christian giám thị Ted đi cuối cùng. Ừm, hân khả năng lòng sinh bất mãn lão ngũ, người dẫn thân binh của ta đi giám sát Christian, khi cần, giết hân!

Mà lúc này Christian đã ở dưới sự bao vây của Ted, mặc dù Christian cũng dẫn theo gần năm nghìn binh sĩ dưới quyền, nhưng trong lòng hân biết rõ, nếu thật sự đánh, chút nhân thủ này của mình còn không đủ nhét kẽ răng cho Ted!

Vì vậy thái độ của Christian rất cổ quái, hân trở mắt nhìn Ted tổ chức binh dân tiến vào đường ngầm, đã không đánh quân của Ted, cũng không tuyên truyền lừa gạt binh dân, chỉ là thỉnh thoảng phái binh ngăn cản một chút binh dân muốn tiến vào quân doanh... Cũng chỉ là đề nghị một chút, căn bản không ngăn cản bao nhiêu người!

Ted cũng thức thời mà không đánh, mặc cho Christian đứng nhìn, hai người ở giờ phút này đạt thành thỏa thuận ngầm, chia ra có lợi cho mình, lại đồng thời có lợi cho Đỗ Trần!

Ngũ đương gia dẫn thân binh tới bên người Christian, cả giận nói:

- Christian, vì sao không công kích Ted, ngược lại còn mặc cho hân cổ động binh dân?

Christian mặt mũi sầm khổ thở dài nói:

- Ngũ thúc, ta ngăn cản thế nào. Ngài tới xem xem...

Hân kéo tay Ngũ đương gia đến bên cạnh:

- Người xem, những binh dân này... đi chết đi!

Phụt, một thanh trùy thủ đâm vào hậu tâm của Ngũ đương gia, Ngũ đương gia không chút phòng bị, còn chưa chuẩn bị quan sát tình thế đã gục ngã rồi, hai mắt âm lãnh của Christian liếc qua những thân binh náo động, quát:

- Các tướng sĩ, các người là quân dưới quyền của ta, ta tất phải suy nghĩ cho các người! Mọi người nhìn tình hình trước mắt - Thomas đã vứt bỏ chúng ta rồi, hân muốn để chúng ta làm pháo hôi đoạn hậu để tống tử!

- Vậy chúng ta còn phải bán mạng cho Thomas sao? Mọi người đều biết, mười ngày trước ta tự thân cùng Francis đại nhân mật hội, ta chính mắt nhìn thấy Francis đại nhân là người thế nào... hãy nghe ta, chúng ta làm phản thôi! Từ hôm nay trở đi, chúng ta chính là binh đoàn thứ tư của quân phòng thành Duerkesi. Ta là tướng quân, các người cũng nhập vào quân tịch Đỗ thành, mọi người cùng đi Đỗ thành hưởng cuộc sống tốt đẹp! Giết thân binh chó đẻ của Thomas!

Christian thâm nghĩ, Francis là người cực kỳ tốt thích xem "tinh thần thượng võ cùng đức dục cai trị", vậy vừa rồi mình nói mặc dù chỉ là lời nói dối để ổn định quân tâm, nhưng mình ở thời khắc quan trọng này giúp Francis một chút. Ngày sau khi gặp lại hân, thứ hứa hẹn cấp cho binh sĩ nhất định có thể xuất ra từ trong tay của Francis, nói không chừng còn nhiều hơn!

Hơn nữa, mình không phải là thân tín của Thomas, cho dù thật sự có theo Thomas, ngày sau cũng không được trọng dụng a! Vậy còn không bằng đầu cơ mạo hiểm, đổ một lần có thể tiến vào Đố thành làm tướng quân!

Cuối cùng là một điểm tư tâm nho nhỏ - tiểu thư Helen mỹ mạo vô song chính là ở Đố thành a!

Đây là ba suy nghĩ, làm Christian đột nhiên làm ra hành động phản loạn!

Ted ở đối diện nhìn thấy tình hình trước mắt, cười to nói:

- Tướng quân Christian quả nhiên là thức thời! Ta với thân phận phó thống soái quân Đố thành hứa. Thứ người đáp ứng cho binh sĩ, lĩnh chủ đại nhân nhất định sẽ thực hiện! Mau, Christian tướng quân lập tức xuất lĩnh quân dưới quyền tổ chức trật tự!

Thân phận phó thống soái trước mặt là thật, hiện giờ trong hệ thống quân sự dưới tay Đố Trần, gia tộc Brockman chiếm cứ ba bốn thành, như vậy cấp cho Ted một thân phận phó thống soái tịnh không quá phận! Tuy nhiên lời nói phía sau của hắn... chẳng có ai biết là thật hay giả.

Đại hỗn loạn của Kinh Ưc thành lại tiếp tục, hai mặt đều đang cướp người, đều hết sức làm càng nhiều binh dân gia nhập phía mình càng tốt, vì thế mà tạo thành hỗn loạn nghiêm trọng ngăn cản tiêu hao thời gian binh dân di chuyển, nguyên bản trong kế hoạch của hai bên trong vài phút liền có kết thúc sự việc, bị trì hoãn tới nửa giờ.

Dưới hắc vụ đầy trời, Đố Trần nghe được tin tức Đố Tư truyền đến, nói trên thực thể thành Kinh Ưc đã là một toàn thành trống rỗng, đột nhiên vượt mũi than.

- Mẹ nó, kế hoạch ban đầu đổ vỡ rồi, mới cướp được năm sáu vạn người... Lão tử lại đáp ứng Liya, phải đưa hắn hai mươi vạn người! Brook, người theo ta vào thành!

Nói rồi, Đố Trần bay vào thành Kinh Ưc trống không. Nhưng vừa mới bay đi. Trong lòng Đố Trần chật cặng, cúi đầu nhìn xuống. Alex không biết từ khi nào đã chui vào trong áo của hắn.

- Cao thủ, muốn đi rửa sạch sỉ nhục của Thomas!

Đố Trần sững sốt, ha ha cười lớn:

- Được, đại cao thủ của chúng ta, ba ba dẫn con đi rửa sạch sỉ nhục!

Thanh Vân trong nháy mắt liền tới vào quân doanh của Ted.

- Đại nhân, hiện giờ thành Kinh Ưc đã trống không rồi, tính sơ sơ, có năm vạn người theo chúng ta, những người còn lại đều theo Thomas tới thành bắc tiến vào Sinh Mệnh mê cung! Vị này là Christian đương gia, vừa rồi nhờ có hắn hiệp trợ...

Ted giới thiệu đơn giản một chút tình huống vừa rồi.

Đố Trần hơi gật đầu một chút, cười thuần phác:

- Đại đức của tướng quân Christian, Francis ta ắt không phụ người! Như vậy bây giờ nghe lệnh! Ted, lập tức chỉnh quân, Đố Đình dẫn đường, chúng ta cướp 15 vạn binh dân kia trở lại! Còn Christian tướng quân... Người soái lĩnh quân bản bộ bảo hộ binh dân tiến tới, lát nữa Kinh Ưc Cốc còn có biến động lớn, người trước tiên dẫn binh dân tới khu đất trống rộng rãi, để tránh bị biến động ảnh hưởng đến... Ngoài ra, biên chế tư lệnh binh đoàn thứ tư của Đố thành ta phê chuẩn, ha ha, Đố thành của ta lại có một hổ tướng rồi!

Christian trong lòng cười thầm, trên mặt lại ra vẻ sợ hãi:

- Hậu ân của đại nhân, Christian ghi khắc trong tim!

Dưới sự dẫn dắt của Đố Đình, Đố Trần và Ted tiến vào Sinh Mệnh mê cung, đồng thời trong đấu hồn Đố Trần phân phó:

- Andy, nói cho Đố Đức có thể bắt đầu rồi, có điều ngàn vạn lần chú ý đừng để Bairu nhìn ra khe hở, hắn còn đợi ta "không lưu lại người sống đó"!

Nói xong, Đố Trần theo quân đi tới phía trước, nhíu mày nói:

- Đỗ Đình, có người ở cửa thành bắc khoét thân thể của mẫu thân ngươi, ngươi làm sao không cảm ứng được vậy?

- Ta có thể sao? Lão đại, ta đã độc lập tách ra tự lập môn hộ, một chút liên quan đến lão nương ta cũng không có! Bây giờ nếu là trong Đỗ thành ở dưới sự bao bọc của thân thể ta, một chút gió động cỏ lay nào cũng không thoát khỏi cảm ứng của ta, nhưng ở trong thân thể lão nương... Ta không có cái bản lĩnh đó!

- Được rồi, chớ bày ra cái bộ dạng oán phụ trong khuê phòng nữa! Tìm kiếm cẩn thận một chút Thomas mang theo binh dân chạy đâu rồi?

- Ngươi đợi một chút, mắng mê cung này phức tạp vô cùng, đường lớn và đất trống đặc biệt nhiều... ấy? Không cần đợi nữa, hôm nay nữ thần vận mệnh chiếu cố ngươi rồi!

Đỗ Trần đi về phía trước vừa nhìn, không phải chứ, nữ thần vận mệnh bà nương kia quá rộng lượng rồi!

Trên một con đường lớn, Brockman, Singh, còn có Thomas ba người đang soái lĩnh quân đội duy trì trật tự, phía sau một mảng lớn binh dân đang rục rịch chậm rãi tiến về phía trước, chính đang tiến tới đường ngầm được biến hóa ra này, vừa khéo đưa tới tầm mắt của Đỗ Trần!

Không chờ Đỗ Trần phân phó, Ted lớn tiếng quát lên:

- Tinh Mang trận!

Ba người đối diện vừa thấy Đỗ Trần, thần sắc đại biến, Thomas khóe mắt liếc Alex, một câu nói thừa cũng không dám thốt ra, chạy thực mạng vào giữa binh dân, trốn trong đám người còn tim đập chân run không thôi...

Lão thiên ta, mình làm sao bị tiểu ma đầu này chăm chăm vào như vậy?

Brockman cũng lùi vào trong binh dân, cười nói:

- Francis lão hữu, hiện giờ thân phận của ta đã lộ rõ, không có gì để nói nữa! Thế nào, ngươi định không cho ta và mười mấy vạn binh dân này một con đường sống sao?

Một câu nói, rõ ràng là nói chuyện cũ, nhưng lại ngầm kích động tâm tình của những binh dân!

"Hết rồi, không còn đường sống nữa, chúng ta liều mạng đi!"

Đỗ Trần nhướng mày, kẻ thao túng phía sau Kinh Úc Cốc không ngờ là Ma tộc. Điều này... trong nháy mắt Đỗ Trần liền tưởng đến rất nhiều sự tình, bất quá không có thời gian điều chỉnh nữa, quát:

- Brockman, nguyên lai là việc tốt Ma tộc các ngươi làm, ngươi định đưa những người này đầu nhập Ma tộc sao?

Có Ted và quân đội ở đây, đánh bại đám người Brockman không hề phức tạp, nhưng quan trọng là Đỗ Trần muốn 15 vạn binh dân này thành thành thật thật đi theo mình, cái này cần phải phí tâm rồi - Đỗ Trần bắt đầu tấn công tâm lý, cố gắng khuyến dụ những binh dân này!

Ted đột nhiên thần sắc máy động, nhìn chăm chăm vào Brockman! Đáng chết. Là Tử Huyết Nhân - trong mắt hắn lóe lên một tia cừu hận khắc cốt ghi lòng, làm người nhìn được run sợ!

Thomas ở trong đám người hô to:

- Các vị hương thân, chúng ta là người Kinh Úc. Hồng Huyết Nhân và Tử Huyết Nhân trong mắt chúng ta nhìn có gì khác biệt sao? Chớ quên, ta cũng là Tử Huyết Nhân, các ngươi tin tưởng ta, hay là tin tưởng Francis phá hủy gia viên của các ngươi?

Brockman cũng lớn tiếng nói:

- Chư vị, mọi người có thể không biết ta, nhưng các ngươi chỉ cần biết một việc - Brockman ta là Hồng Huyết Nhân. Nhưng ngày nay cũng là thủ tịch nghị viên của hội nghị liên tịch tối cao của Tử Huyết Nhân - Bowness đại nhân sẽ không bạc đãi Hồng Huyết Nhân chúng ta!

Hai người liên tục hô to, mục đích chỉ có một, chính là kích động lên cừu hận của những binh dân với Đỗ Trần!

Đích xác là như vậy.

Chúng ta chạy không thoát rồi, nhưng 15 vạn binh dân này nguyện ý chạy theo Thomas ta, vậy đủ chứng minh, bọn họ tin ta hơn tin Francis! Chỉ cần ta kích động binh dân liều mạng, Francis người có mạnh hơn, còn có thể giết binh dân sao?

Nắm lấy điểm không dám giết binh dân này của Francis, chúng ta liền có đường sống!

Binh dân Kinh Úc Cốc dù sao cũng không giống với địa phương khác, trong đó những kẻ vong mạng không ít, có người dưới sự kích động của Thomas hét lên:

- Các vị hương thân, Thomas làm đương gia của chúng ta mười mấy năm, chúng ta không tin hắn còn có thể tin ai? Người gia tộc Trát Phổ Lan nghe lệnh, tiến lên phía trước cho ta, các huynh đệ quân đội lùi lại, người gia tộc Trát Phổ Lan chúng ta ở phía trước, ta muốn xem xem, Francis có đúng hay không muốn đem những binh dân tay không tác sát chúng ta giết sạch!

Có người dẫn đầu, lập tức có mấy trăm người không sợ chết đứng lên, kết quả đội ngũ của người Kinh Úc biến thành binh dân bên ngoài, quân đội bên trong...

Đỗ Trần vuốt mũi khẽ nhủ mày!

Thomas tiếp tục xúi giục nói:

- Các vị hương thân, cho dù các vị không tin ta, cũng nên tin nghĩa mẫu của ta và cốc chủ Senna! Ta là trưởng phu của cốc chủ Senna, là cốc chủ tương lai, tuyệt sẽ không nhìn tâm huyết của nghĩa mẫu rơi vào lò lửa, mọi người không cần phải sợ...

Đang nói, đội phủ phía sau có một người lão đảo hấp tấp chạy tới:

- Thomas đương gia... Cốc, cốc chủ qua đời rồi!

Trong đầu Thomas ong một tiếng, hai hàng lão lệ không nhịn được chảy xuống, Brockman khẽ khẽ giật ống tay áo hắn:

- Đại sự quan trọng hơn!

Thomas cắn chặt răng:

- Chư vị, cốc chủ qua đời, vậy dựa theo di mệnh của cốc chủ, ta là cốc chủ Kinh Úc Cốc, mọi người nghe lệnh cốc chủ...

- Đợi đã!

Trong đám người đột nhiên có một lão nhân hét lớn:

- Francis các hạ, dù sao chúng ta cũng chạy không thoát rồi, cho chúng ta một chút thời gian được không? Cốc chủ tạ thế, tân cốc chủ kế vị, đây là đại sự ngàn năm của Kinh Úc Cốc, khẩn cầu các hạ cho chúng ta một chút thời gian cử hành nghi thức đơn giản... sau đó có việc gì xin nói với tân cốc chủ, người Kinh Úc chúng ta đều nghe tân cốc chủ!

Đỗ Trần nghĩ ngợi, hơi gật đầu, đột nhiên nhìn xa xa thấy Sát người mặc hiệu phục tiến đến, trên mặt vẫn đeo mặt nạ như cũ, bên người còn có mấy lão nhân, chắc là nguyên lão của Kinh Úc Cốc!

Một vị lão giả trong đó, nâng cao một chiếc hộp sắt, mắt rưng rưng lệ quát to:

- Di mệnh của cốc chủ tôn kính, thông báo cho người Kinh Úc Cốc, tân cốc chủ là...

Thomas cũng không quay đầu lại, khẩn trương nhìn chằm chằm vào Alex, tuyệt đại đa số người Kinh Úc cũng không quay đầu chú ý, đúng vậy, tân cốc chủ còn có thể là ai mà hồi hộp chứ? Khẳng định chính là Thomas rồi!

- Tân cốc chủ là đệ tử thân truyền của ta Sát!

497. Quê Thứ Sáu Đột Nhiên Nở

Cùng lúc đó, trên mặt đất, quân dưới quyền của Ariza đã tiêu diệt được quân đoàn hậu do Tứ đường gia soái lĩnh, lập tức lui binh ra Tuyết Sơn trống trải ngoài Kinh Ưc Cốc. Adams cơ hồ cùng thời gian ra lệnh cho quân chủ lực nhỏ trại lên đường, lui khỏi Kinh Ưc Cốc bốn mùa như xuân.

Đỗ Đức hắc giáp thiết diệt, đứng trên đỉnh cao nhất ở Tuyết Sơn, trường kích dựng đứng bên người, gió lạnh buốt da thổi qua làm áo bào của hắn ù ù hưởng ứng:

- Thánh khí doanh, lấy Chris Andy làm dẫn đường, một dải Trát La Sơn mộ Thần Hoàng khai pháo!

Đỗ thành vốn có gần một trăm chiến tranh thánh khí, còn có hơn một trăm chiến tranh thánh khí bắt được của Kinh Ưc Cốc, cùng với rất nhiều vũ khí giáo đĩnh bí mật trợ giúp... những thứ này tập trung lại một chỗ tạo thành một nhánh quân oanh tạc tầm xa có quy mô lớn nhất sau trận chiến Văn Thần, theo một tiếng ra lệnh của Đỗ Đức, đủ bốn năm trăm đạo quang mang chiến khí bắn lên trời, dưới sự dẫn nổ đầu khí của Andy, dần dần vách núi Tuyết Sơn trước mặt hình thành một quang cầu năng lượng thật lớn.

- Ta, Chris Andy, sủng nhi của Nguyệt chi nữ thân có một cái mộng tưởng, đó chính là... đốt cháy Kinh Ưc Cốc, Thâm Uyên Thực Giáp thuật!

Phía sau lưng Andy đột nhiên sinh ra một đôi Thâm Uyên song dực, dùng sức vỗ lên, Tuyết Lang đẩy thẳng quang cầu giáng xuống cửa lớn dưới vách núi của Kinh Ưc Cốc!

Không có cảnh tượng kinh thiên động địa, không có tiếng nổ đinh tai nhức óc, chỉ có quang cầu năng lượng kia lặng lặng nuốt lấy Tuyết Sơn, phẳng phất như trên khuôn mặt tuyệt thế mỹ nữ vọt ra một dòng acid lớn, nhanh chóng gặm mòn tất cả, bất quá Trát La Sơn không biết rên rỉ mà thôi...

Trong khoảnh khắc, cả nửa ngọn Tuyết Sơn bị nuốt không còn bóng dáng tăm hơi, Kinh Ưc Cốc vẫn bị hắc vụ bao phủ bại lộ trong gió tuyết vô tận!

- Băng tuyết thánh khí chuẩn bị, lượt thứ nhất... khai pháo!

Âm thanh Đỗ Đức giống như thiết huyết truyền ra, Andy cũng gầm lớn một tiếng, dẫn dắt gió tuyết:

- Hàn Long Cự Phong trận!

Băng tuyết đầy trời tràn vào Kinh Ưc Cốc!

Khi Bairu bị Ariza mạnh mẽ kéo ra còn có vài phần không tình nguyện, nhưng vừa thấy tính hình trước mắt, tức thời kinh hãi sắc mặt đỏ bừng, gơ tay hô to giống như thằng điên.

- Giáo hoàng bệ hạ vạn tuế! Thành công rồi, ha ha, Francis, chẳng trách người không vội không hoảng. Nguyên lai còn có một chiêu này! Ha ha. Thomas, chúng ta hoàn toàn tiêu diệt Kinh Ưc Cốc rồi, chúng ta, chúng ta là đại nghị trưởng, đại nguyên soái rồi!

Thomas trừng mắt nhìn Bairu. Tên ngổ này đối với thanh danh địa vị không có hứng thú gì, nhưng dù sao gom một đồng thánh khí pháo hướng vào cửa động điên cuồng oanh tạc, chơi cũng thật cao hứng.

Bairu tâm tình kích động không tìm được người hưởng ứng, hắn hậm hực dậm chân, cười ngượng chạy tới bên người Đỗ Đức:

- Thần uy của tướng quân, hiện nay Kinh Ưc Cốc đã bị băng phong ngàn dặm, vậy còn đợi cái gì? Giết vào đi. Giết sạch người Kinh Ưc Cốc đi!

Đỗ Đức lạnh lùng nhìn hắn một cái,

- Chiến thắng nắm trong tay. Còn cần để binh sĩ mạo hiểm sao? Thánh khí doanh, tất cả chiến tranh thánh khí nhắm chuẩn Kinh Ưc Cốc, oanh tạc bao trùm đủ ba tiếng cho ta!

Bairu trong lòng run lấy bầy, đây mới gọi à ngoan độc a! Bao trùm đủ ba giờ... Phỏng chừng đến lúc đó Kinh Ưc Cốc ngay cả một cọng cỏ. Một khối thành hoàn chỉnh cũng chẳng còn nữa! Bất quá Bairu thích thể này! Nhìn trái nhìn phải, hắn lại ngạo nhiên nói:

- Đỗ công đâu? Vừa rồi hắc vụ vừa nổi lên hắn làm sao không thấy bóng dáng nữa?

Đỗ Đức lạnh nhạt nói:

- Còn không phải là vì nguyên tắc của giáo hoàng bề hạ không lưu lại người sống? Kinh Úc Cốc còn có mấy mật đạo chưa bị phát hiện, nghĩa phụ đang tuần tra Tuyết Sơn, chuyên tâm tìm kiếm giết chết cao thủ Kinh Úc Cốc chạy thoát từ trong mật đạo!

Bairu mặt mày hớn hớn, liên tục gật đầu,

- Đỗ công suy nghĩ chu đáo, chu đáo!

Phải chú ý là - hẳn một giáo phụ của giáo đình, chẳng ngờ lại chẳng chút để ý tới mộ Thần Hoàng bị bắn thành mảnh vụn, thậm chí cần bản bỏ qua điểm này...

Kỳ thực lúc này Đỗ Trần còn đang ở trong Sinh Mệnh mê cung, neho mắt cười nhìn đại cục ở Kinh Úc Cốc.

Tuyệt đại đa số người Kinh Úc hiển nhiên đều không nghĩ đến, Senne bất ngờ đem vị trí cốc chủ truyền lại cho Sát, bọn họ mê mang, nghi hoặc, khó hiểu, nhưng lại không có bao nhiêu không cam lòng, không phục! Bởi vì người Kinh Úc cùng chuyển qua suy nghĩ, cũng đúng, chúng ta làm sao lại bỏ qua loại khả năng này chứ? Sát là đệ tử thân truyền duy nhất của Cốc chủ Senna, vậy cốc chủ qua đời, đem vị trí truyền lại cho đồ đệ cũng không phải không có khả năng!

Thomas ngậy ra rồi, khó khăn lắm mới quay đầu lại được nhìn chằm chằm vào vị trưởng lão truyền di chiếu kia:

- Người, người nói cái gì?

Mấy vị thế hệ nguyên lão, nói chính xác là mấy vị lão huynh đệ tiếp giá Senna ngày đó cùng đi lên, gật đầu nói:

- Thomas, người không hề nghe lầm! Tân cốc chủ là Sát! Nếu người không tin, đây là thủ bút của cốc chủ Senna, người tự lấy mà xem đi!

Một vị nguyên lão mở hộp sắt, ném cho Thomas một cuộn giấy màu hoàng kim.

Vị nguyên lão này lại nói:

- Sát, cốc chủ cũng lưu lại cho người một phong thư, xin nhanh chóng xem qua sau đó hủy đi, mấy vị huynh đệ chúng ta còn có lời nói với người Kinh Úc!

Avril hai tay run rẩy mở ra phong thư, không nhìn được lệ tràn vành mắt: "Avril, sư phụ xin lỗi con! Với thân phận của con, vốn lẽ tất nhiên là vứt sạch tất cả quan hệ với Kinh Úc Cốc, trở về thành St. John đi làm tiểu thư hưởng hết vinh hoa phú quý, ngàn vạn sướng ái... nhưng sư phụ thật sự không còn biện pháp khác nữa!"

"Thomas mặc dù có chút thông minh nhỏ, nhưng lại không có trí tuệ lớn trị quốc an bang! Ngày nay Kinh Úc Cốc tận diệt tới nơi, hai mươi vạn người Kinh Úc Cốc muốn sinh tồn, phải chọn một ngọn núi giữa nhân loại và Ma tộc để dựa vào! Mà Thomas chọn dựa vào Ma tộc - nhưng cho dù không nói giờ đây Ma tộc kém xa nhân loại cường đại, sắp tới Ma tộc thật sự phản công Tam đại lục, vậy người Kinh Úc chúng ta sẽ được cái gì? Hai mươi vạn người Kinh Úc tuyệt đại đa số là Hồng Huyết Nhân, một khi Ma tộc đắc thế, người Kinh Úc chúng ta tức khắc sẽ luân lạc làm chủng tộc hạ đẳng, nô lệ đê tiện, vĩnh viễn mất đi cơ hội ngẩng đầu lên! Thomas thế này là muốn hủy diệt tôn nghiêm ngạo nghễ ngàn năm của Kinh Úc Cốc!"

"Vì sư đem vị trí Cốc chủ truyền cho con, cũng là hi vọng con dẫn dắt người Kinh Úc dựa vào Hồng Huyết Nhân Francis, giữ vững căn cơ của Kinh Úc Cốc! Khi cần, con tỏ rõ thân phận chân chính, chỉ cần Francis không phải là tâm địa sắt đá, liên nhất định sẽ giúp con cứu vớt cơ nghiệp ngàn năm của Kinh Úc Cốc... lời tới đây là hết, việc còn lại ta đã ngầm dặn dò mấy vị nguyên lão... Avril, vì Kinh Úc Cốc, sư phụ xin lỗi con!"

Đọc xong, Avril vẫy tay hủy phong thư thành bụi phấn, hai hàng thanh lệ sau mặt nạ chảy ra, sư phụ, người không phải xin lỗi Avril, Kinh Úc Cốc cũng là nhà của con! Vì Kinh Úc Cốc, Avril nguyện ý vĩnh viễn làm sát thủ chi vương - Sát!

Thu lại nước mắt, Avril trầm giọng nói:

- Mấy vị nguyên lão, ta đã hiểu rõ ý tứ của sự phụ, việc còn lại liền phải cần tới các người rồi!

- Cốc chủ không cần khách khí!

Các vị nguyên lão lại từ hộp sắt trong tay lấy ra một phần bột gạo, mở ra nâng qua đầu:

- Di mệnh của Cốc chủ Senna, ngày Sát kế vị, Kinh Úc Cốc trừ bỏ chế độ bát đại đương gia nghị quyết. Dừng lại viện nguyên lão. Phàm đại quyết sách trong cốc, phải do mấy vị nguyên lão chúng ta và tân cốc chủ thương lượng quyết định!

Thomas ngẩng cổ trách nguyên lão:

- Viện nguyên lão... vậy ta thì sao?

- Thomas các hạ, chế độ đương gia nghị quyết đã bị phế bỏ rồi, người lại không phải là thế hệ nguyên lão. Như vậy... người tự nhiên cái gì cũng không phải nữa!

Nguyên lão lạnh băng băng nói, liên tiếp mấy thành viên gia tộc xung quanh Thomas đánh mắt ra dấu, những thành viên gia tộc này cũng nhanh trí, nhanh chóng tụt lại, mơ hồ đem Thomas vây ở trung tâm! Nhưng Thomas vì tránh Alex mà trốn giữa đám bình dân, thời khắc này những bình dân là chứng ngại lớn nhất lôi kéo hắn!

Hơn nữa còn có một điểm mấu chốt chính là, Thomas thụ thương từ Đấu Thần đảo tới nay vẫn chưa thuyên giảm, hiện nay hắn căn bản không phát huy ra được toàn bộ thực lực, như vậy, mấy thành viên gia tộc này cũng đủ tạo thành uy hiếp trí mạng với hắn rồi!

Thomas nhìn thấy tình hình này giận tím mặt, chỉ trời chửi mắng.

- Senna, người sắp chết cũng muốn hại ta! Các vị hương thân thành Kinh Úc. Thomas ta là người thế nào các người đều rõ, ta...

- Thomas, cầm miệng đi!

Thủ lĩnh nguyên lão quát:

- Nhìn xem 15 vạn người Kinh Úc ở nơi này! Trong đó hoặc là gia tộc phụ thuộc vào thế hệ nguyên lão chúng ta, hoặc là tiểu gia tộc chúng ta một tay nâng đỡ, những người còn lại ít nhất cũng là văn bối mấy vị lão huynh đệ chúng ta nhìn lớn lên! Nếu người muốn xúi dục bọn họ... hừ, không cần nằm mơ giữa ban ngày nữa!

Trong lòng Thomas nháy lên một cái, mấy lão gia hỏa này nói không sai, luận về sức ảnh hưởng, hắn nói cái gì cũng không bì được mấy lão gia hỏa cộng lại gần một nghìn tuổi này! Thôi được, Senna bắt nạt, vậy chớ trách ta bất nghĩa! Ta trước tiên đem Ziege lôi xuống nước, lộ rõ thân phận của hắn, để người chết không nhắm mắt!

Nghĩ tới đây, Thomas định làm cá chết phá lưới lớn tiếng hét lên,

- Mọi người nghe ta, nghĩa mẫu của ta có ba người con nuôi... Hự!

Lời còn chưa dứt, Avril đột nhiên ý thức được hắn muốn nói cái gì, thần sắc đại biến, một chiếc búa băng nện vào gáy Thomas, đánh hắn hôn mê, quát lên:

- Thomas ý đồ xúi dục làm loạn, tạm thời bắt giữ, sau này giao cho viện nguyên lão cùng luận tội!

Thủ lĩnh nguyên lão cũng lớn tiếng nói:

- Mọi người nghe đây, từ giờ phút này, Thomas bị trục xuất khỏi Kinh Úc Cốc! Viện nguyên lão kính cẩn tuân theo hết thảy quyết định của cốc chủ Sát, ai có dị nghị, đi ra!

Mấy vị lão nhân ánh mắt sắc bén quét qua đám người, mười mấy vạn người Kinh Úc lặng thinh!

Tình thế trong khoảnh khắc phong vân đột biến, Brockman thời khắc này đã nhìn rõ - Kinh Úc Cốc chuẩn bị đầu nhập Đồ thành! Nhưng hắn chẳng những trở mắt bị bắt, hơn nữa còn đưa mặt ra dấu cho Singh không được khinh cử vọng động!

- Không được làm bừa! Thủ hạ của Ted có gần một vạn binh sĩ, Kinh Úc Cốc cũng có mấy vạn quân chủ lực, chúng thân hãm vào trùng vây đại quân, liều mạng chạy không thoát... chờ tín hiệu của ta!

Singh ngưng trọng gật gật đầu, thời khắc này đuôi hắc còn chưa phục hồi như cũ, nếu lại chết một lần nữa, vậy thực sự là chết hẳn rồi!

Avril chậm rãi đi về phía Đỗ Trần, trong lòng đau khổ rồi lại vui mừng:

- Đỗ công, sự tình người đều nhìn thấy hết rồi! Sát muốn hỏi ngài một câu, nếu toàn bộ Kinh Úc Cốc gia nhập Đỗ thành của ngài, sẽ được đãi ngộ gì?

Một mặt đi, một mặt Avril như có như không liếc nhìn Brockman!

Đỗ Trần trong lòng cười thâm, hắc, thật sự là tà môn, vốn tưởng rằng sẽ có một trường đại biến mới có thể thu phục Kinh Úc Cốc, không nghĩ rằng một cái hộp sắt của Cốc chủ Senna liền làm cho sự tình đơn giản đến độ chỉ cần mấy câu nói!

Bất quá có một loại cảm giác rất cổ quái khi Sát tiến thẳng đến, mông Đỗ Trần đột nhiên phát ngứa, hơn nữa ngứa tới cực kỳ khó chịu! Đỗ Trần đem nguyên nhân loại cảm giác này quy kết là - Sát nếu dẫn Kinh Úc Cốc đầu kháo mình rồi, như vậy dưới mặt lệnh diệt khẩu của giáo hoàng, đại thiện sự giải cứu mười vạn người vô tội sắp hoàn thành, quả thứ năm cũng sắp nở hết, bởi vậy mông mới ngứa tới khó chịu nổi!

Đỗ Trần vẫn chưa đặt ở trong lòng, cười nói:

- Cốc chủ Sát, trước tiên ta hứa sinh mệnh và tài sản của người Kinh Úc được bảo vệ, hơn nữa không truy xét tội hành của ác nhân trong Kinh Úc Cốc, bảo đảm bọn họ hưởng quyền lợi giống với bình dân, chi tiết còn lại

Đột nhiên, Đỗ Trần và Avril cùng ra tay:

- Còn lại sau khi giết chết Brockman nói tiếp!

Đỗ Trần đột nhiên bạo phát, khê vỡ Alex ở trong lòng ngực. Alex một lần nữa khóa chặt Singh, còn Đỗ Trần và Sát đã phóng thẳng tới Brockman! Cơ hồ là cùng thời gian, đại quân của Ted cùng bày trận xuất kích, người Kinh Úc phản ứng chậm một chút. Bất quá dưới dự hờ hét của mấy vị nguyên lão, những binh dân bên người Brockman lập tức tránh ra, quân đội theo đó cũng lao tới, mặc dù trì hoãn một chút, những cũng không coi là quá chậm!

Brockman dưới sự trợ giúp của Tyre thú Hohmann sớm đã có chuẩn bị. Chỉ sáo thánh khí đột nhiên xuất hiện trên tay, không đánh Đỗ Trần, cũng không đánh Avril, chuyển thân đánh về phía bình dân vô tội,

- Singh, phun khói, đào đường ngầm!

Bắt đầu từ một khắc này, giữa khoảng thời gian ngắn ngủi đã phát sinh ra hành động liên tiếp...

Đầu tiên là Thanh Vân của Đỗ Trần nhanh chóng vô cùng, tới trước mặt Brockman trước, nhưng bình dân trước mặt đã bị ảnh hưởng, hắc cắn chặt răng, trước tiên ra tay cứu giúp bình dân!

Theo đó. Hắc vụ đã tràn ngập Sinh Mệnh mê cung, có điều lúc này Đỗ Tư trốn trong tai Snoopy đang ở gần bên, Đỗ Trần vẫn chưa quyết đấu thì hai mắt đã tối đen, nhìn không ra thứ gì. Mà dưới sự chỉ dẫn của Đỗ Tư, biết rõ vị trí của Brockman ngay ở bên trái mình, mà Singh kia đã cúi người xuống. Há mồm ở vỏ cây dưới chân cắn ra một lỗ hồng lớn bằng quả trứng gà.

Đỗ Trần trở tay đâm kiếm về phía Brockman. Cùng lúc đó, Alex cũng tiến vào phạm vi công kích. Tiểu gia hỏa rầm thối này ngứa đầu, một tiếng búng tay vang lên, Roẹt! Singh biến thành một khối thịt - lần này hẳn thật sự chết rồi, Minh Vương thú chỉ còn lại mười một con!

Tiếp theo đó, băng tuyết của Avril cũng phủ xuống đầu Brockman, Brockman bị hai mặt giáp kích, đột nhiên thân thể mềm ra, giống như không có xương cốt biến thành một thứ chất lỏng. Thứ này linh hoạt vô cùng, theo cửa động trước khi Singh chết cắn ra chạy vào một mê cung khác!

Đỗ Trần cười lạnh lùng, "Lam Hải Khiếu hóa nước? Với tốc độ của Thanh Vân dùng Hỏa Liên Đăng, trong khoảnh khắc lão tử có thể giết người, báo thù cho bá bá Fuye."

Nghĩ tới đây, Đỗ Trần vùng tay gọi Hỏa Liên Đăng...

Nhưng chính ở thời khắc quan trọng nhất, cảm giác ngứa ngáy vừa rồi trên móng Đỗ Trần chợt mạnh lên ngàn vạn lần, từ ngứa biến thành đau đớn kịch liệt, hơn nữa trong nháy mắt lan tới toàn thân, trực vọt lên não!

- A a!

Đỗ Trần hét thảm một tiếng, từ trên không trung ngã chúi xuống! Hơn nữa Thanh Vân dưới chân trong khoảnh khắc biến mất vô hình, hoá thành từng điểm thánh quang quay lại trên người Đỗ Trần!

Dị biến vừa mới bắt đầu, sau Thanh Vân, bên người Đỗ Trần rơi xuống rất nhiều thứ tán loạn, có đủ chùng gom vào hai ba cái rương - nguyên lai đó là liên hoa quả thứ nhất phun ra thứ mà nó chứa đựng, trở lại hình thái liên hoa vốn có, cũng trở lại trên người Đỗ Trần!

Tiếp theo, Thủy Minh Thuần, Hỏa Liên Đăng tới tấp hóa giải, Chỉ Gian Sa biến mất... Tất cả pháp bảo đều tựa hồ mất đi công năng vốn có, một lần nữa trở lại thành liên hoa, quay lại người Đỗ Trần!

- Francis?

Avril kinh hoàng thất sắc, cũng không truy đuổi theo Brockman nữa, cúi người đỡ lấy Đỗ Trần! Ted cũng trong lòng cả kinh, vội vàng tiến tới bảo hộ, mà Snoopy giả mạo Helen hỏi Đỗ Tư trong tai:

- Cháu trai, chủ tử của ngươi làm sao rồi? Ê? Ê? Đỗ Tư? Đáng chết, tên gia hỏa không sợ chết người cũng không lên tiếng sao?

Snoopy ý thức được sự tình không hay, vội vàng rút trong tai ra, chỉ thấy Đỗ Tư không biết vì sao đã biến lại nguyên hình, là một thứ giống nấm bùn...

Lúc này ở một huyết động dưới biển xa ngoài ngàn dặm, Các Bi Ca Tử Sĩ nói chuyện đùa cợt, Tuyết Cơ ở một bên im lặng không nói, đột nhiên thần sắc trắng bệnh, ôm lấy ngực - sau khi rời khỏi quân doanh, Tuyết Cơ không có nơi nào để đi, chỉ có thể thông qua liên hệ giữa Đỗ Trần và Bi Ca Tử Sĩ tìm tới chỗ những tỷ phu, tạm thời theo Bi Ca Tử Sĩ lưu lãng, để tâm tình yên lặng lại.

- Demis đại nhân, Francis xảy ra chuyện rồi!

Tuyết Cơ ôm ngực vội la lên, không phải nàng có cảm ứng tâm linh gì với Đỗ Trần, nhưng chớ quên, trên cổ Tuyết Cơ còn đeo hạt liên do Chỉ Sa Gian làm thành!

Demis đang vẽ tranh, nghe vậy nhướng mày lên:

- Tiểu huynh đệ của chúng ta không phải đang đánh Kinh Úc Cốc sao? Chẳng lẽ Kinh Úc Cốc còn có thể làm tổn thương tới hắn?

Tuyết Cơ nhìn lòng bàn tay của mình, Chỉ Gian Sa đã nát thành mảnh vụn, lác lác đầu:

- Ta không biết, bất quá chiếc hạt liên này là bản mệnh pháp bảo của Francis, pháp bảo hủy, người nhất định xảy ra chuyện!

Nói rồi, nàng vội vã chạy ra ngoài:

- Ta tới Kinh Úc Cốc trước xem sao!

Lão Bowen cười quái đản nói:

- Hắc hắc, các người không phải là tranh cãi chia tay sao? Làm sao còn quan tâm tới tiểu tử kia như vậy?

Tuyết Cơ cũng không quay đầu lại tha thiết nói:

- Hắn là vị hôn phu của ta!

Lão Bowen ngoắc tay nói:

- Nhưng từ nơi này tới Kinh Úc Cốc phải đi bảy tám ngày! Trở lại đi, quên mất lão nhân gia ta làm cái gì rồi sao? Lại đây, ta tính cho muội một quả!

Trong đôi mắt đẹp của Tuyết Cơ hiện lên một tia kinh hãi, nhưng nhanh chóng cười khở lắc đầu:

- Đại tỷ phu, không phải người nói Francis không phải là người có thể tính toán sao?

- Hừ hừ, đương kim thiên hạ đích xác có rất nhiều người không cách nào bị lão nhân gia ta tính ra, nhưng lão nhân ta là ai? Đối với loại người không thể tính, lão nhân gia ta đã sớm nghiên cứu ra một loại biện pháp gián tiếp rồi - Francis ta tính không ra, nhưng người bên cạnh Francis ta tính không ra sao? Ta biết tình hình bên người hắn, không phải bằng với việc biết tình huống gần Francis sao? Tới đây... Trước tiên để ta xem xem trạng thái của thân bằng hảo hữu của Francis!

Lão Bowen nhe cái miệng đầy răng vàng, trong tay ôm quả cầu thủy tinh dờ dẫm, còn lẩm bẩm:

- Ta muốn xem tình hình thân bằng hảo hữu bên Francis thân bằng hảo hữu...

Lẩm nhẩm lẩm nhẩm, lão Bowen chìm vào một loại trạng thái quỷ bí, trên khuôn mặt già thành linh nổi lên một tầng thánh quang khiết bạch, đột nhiên, hai mắt hắn trợn tròn, phụt phun ra một búng máu!

- Lão đồ quỷ, xảy ra đại sự rồi!

Demis quỵr rũ nhìn lão Bowen một cái,

- Ý? Lão thần côn, người tính được cái gì rồi? Không ngờ một tới miệng phun ra máu?

- Người *** bớt nói thừa đi! Nhanh chóng thu thập đồ đạc!

Lão Bowen đứng dậy thu thập bao bố sau lưng, vội vàng nói:

- Vừa rồi bốc quẻ hỏi tình hình thân hữu của Francis, vốn muốn thông qua Harry, Dịch Cốt tình hình của những người này đoán tình hình của Francis, nhưng, nhưng chiêm tinh thật cho ta cùng một loại nhắc nhở - ngày tuổi nguồn sức mạnh màu đỏ bị hủy, là lúc thái dương màu tím bay lên!

Demis cùng Bowen hợp tác mấy trăm năm, đối với chiêm tinh thuật hiểu như lòng bàn tay của hắn, dự đoán:

- Căn cứ vào kinh nghiệm quá khứ, màu đỏ là chỉ Hồng Huyết Nhân, cũng chính là nhân loại chúng ta! Tuổi nguồn sức mạnh của nhân loại là... Cái nôi của đấu thần thiên hạ, Đấu Thần đảo, nói cách khác là cha của đấu thần thiên hạ Ziege! Mà màu tím ứng với màu đỏ, khẳng định là Ma tộc!

Lão Bowen dặm mạnh chân:

- Không sai! Ta không tính ra phạm vi bảo kê và quản gia của Francis, nhưng lại tính ra phạm vi của sự phụ hắn - Ziege sắp chết, Đấu Thần đảo cũng sắp bị hủy diệt, mà Ma tộc sau khi Đấu Thần đảo bị hủy diệt sẽ phản công tam đại lục!

Demis nghiêm sắc mặt:

- Toàn thể Bi Ca Tử Sĩ nghe lệnh, lập tức tới Đấu Thần đảo?

Hắn kinh ngạc nhìn thoáng qua Tuyết Cơ đi tới cửa động,

- Tuyết Cơ, muội không theo chúng ta đi tới Đấu Thần đảo sao?

Tuyết Cơ lắc đầu,

- Ta mặc kệ Đấu Thần đảo như thế nào, chỉ muốn biết vị hôn phu của ta ra sao!

Đỗ Trần từ từ mở mắt ra, bốn phía là tinh không xa xăm, chính giữa là một đóa liên hoa kim sắc lấp lánh, mà trên liên hoa nằm một người bộ dạng giống hắn như đúc!

- Ta làm sao đi tới bên trong nguyên thần rồi?

Đỗ Trần đối với loại tình hình này đã thích ứng rồi, không có chút kinh ngạc nào như lần thứ nhất, cười hỏi Đỗ Tư nằm trên liên hoa:

- Ngủ ca, lần này ta vì sao tới đây? Là Bồ Đào lưu lại tin tức cho ta? Hay là ăn no quá, tiến vào trạng thái tự bảo vệ?

Ngủ ca nhếch mép:

- Cái sau! Có điều là người suýt chết, ta cũng suýt chút nữa bị người hại chết!

Đỗ Trần sờ mũi, không biết vì sao không có cảm giác kinh hãi thái quá, ngược lại rất bình thản:

- Ồ? Lần này ta rút cuộc nở được mấy đóa hoa, không thể ngờ thiếu chút nữa chết?

Đỗ Tư cười xòa tay ra, nghĩ ngợi, cảm giác không đủ, lại thò một... ngón cái!

- Sáu đóa?

- Không, sau khi người và Sát đạt thành hiệp nghị, quả thứ năm nở hết, việc thiện giải cứu mười vạn người vô tội của Kinh Ưc Cốc bắt đầu tính toán lên thân thể của người, nhưng chính lúc đó, không biết từ đâu tới nguồn công đức mấy trăm vạn người, trực tiếp làm cho quả thứ sáu của người toàn bộ nở hết rồi!

498. Cái Nôi Của Đầu Thân

Đỗ Trần chậm rãi cúi đầu, cười khan vài tiếng, đột nhiên ngẩng phắt đầu lên, ngửa mặt lên trời cười dài.

Quả thứ sáu nở hết rồi, bảo giám đi được ba phần tư quãng đường rồi, mà Ma tộc, Xích Quân vẫn chưa tiêu vong. Đại dự ngôn cứu thế chủ của Wolfe vẫn đang tiếp tục, thời khắc này hoàn toàn có thể khẳng định, không cần chuyển thế luân hồi. Đời này, hắn với thân phận Francis sắp hoàn thành tu luyện bảo giám rồi.

Liên hoa chỉ còn lại hai quả, Đỗ Trần phải phát tiết!

Bất quá Ngủ Ca rất không thức thời cắt đứt Đỗ Trần:

- Này, chớ kêu ngu ngốc nữa, trước tiên nhìn mông người xem!

Đỗ Trần cười thần nhiên. Lúc này hắn đã không cần lợi dụng đặc thù sinh lý "lang cổ ưng thị" của Francis đi nhìn mông nữa, thần niệm quét qua, tiến độ biểu đã đáp lại tới ngực. (Lang cổ ưng thị - đại khái là kiểu vận cổ nhìn được ra sau lưng)

Đỗ Trần đối với thứ bát quái này cũng không quen thuộc, chỉ có thể gọi lên được tên ba bốn quả trong đó. Hiện giờ hắn nhìn thấy ba mươi sáu đóa liên hoa tạo thành tám quả chỉ còn hai quả cuối cùng - quả thứ tám Đỗ Trần biết, là Quả khôn do sáu đóa liên hoa tạo thành, quả thứ bảy hắn không gọi ra được tên, nhưng quả thứ bảy này do năm đóa liên hoa tạo thành. Đóa thứ nhất trong đó đã nở một nửa!

Đỗ Trần hơi chút gật đầu, rất vừa lòng với kết quả này:

- Bắt đầu từ quả thứ nhất, pháp bảo đã chia ra làm ba loại. Thủy Minh Thuẫn, Hỏa Liên Đăng. Chỉ Gian Sa, còn có bộ phận năng lực Phong Vân của quả thứ năm! Đỗ Tư, sau khi quả thứ năm tổ hợp hoàn tất là cái gì? Quả thứ sáu là pháp bảo gì?

Đỗ Tư lại cười trắng táo.

- Người đoán xem?

Đỗ Trần cười nói:

- Bồ Đào sư phụ từng nói qua. Bốn quả đầu của bảo giám là để tẩy sạch tội nghiệp tiền thế cho ta- Một tội nhân. Tự nhiên không được thứ quá tốt! Ta chỉ có thể nói, pháp bảo của quả thứ năm tới quả thứ sáu nhất định hơn xa bốn quả trước!

Đỗ Tư giơ ngón cái lên:

- Thông minh, sau khi quả thứ sáu nở ra, trong đầu ra thêm rất nhiều thứ - lưu ngôn của Bồ Đào, bốn quả đầu tiên đích xác là dùng để tẩy sạch tội nghiệp của người, mấy dạng pháp bảo đó chỉ là giúp người dùng

làm việc thiện, chỉ có thể tính là đạo "luyện khí"! Còn sau quả thứ năm, người bắt đầu "Tu thân". Có được không phải là loại pháp bảo ngoài thân, mà là thân thể và nguyên thần cường hóa, bản thể mạnh mẽ!

Nói rồi. Đỗ Tư khẽ ngoắc tay. Đỗ Trần đi tới trên đài hoa nguyên thần. Ngũ ca khẽ vỗ lên lưng hắn:

- Quả thứ năm và quả thứ sáu đều ở trong thân thể ngươi rồi!

Đỗ Trần đột nhiên cảm thấy sau lưng nổi lên một trận ngứa ngáy khó chịu. Theo đó trong thế giới nguyên thần đột nhiên tiếng sấm nổ gió giật nổi lên, cuồng phong thét gào, thiên lôi mạnh mẽ tràn ngập cả không gian!

Phụt phụt hai tiếng trầm muộn, sau lưng Đỗ Trần thành linh mọc ra hai cái cánh! Cái giọng già của Bồ Đào vang lên:

- Đồ nhi, Liên Hoa Thiện Pháp quyết của con đã có tiểu thành, vì sư ban cho con phong lôi song dực, nắm quyền năng biến hóa phong lôi thiên hạ. Nhất định không thể dùng nó làm ác, nếu không, vì sư dù tìm hết ba ngàn đại thế giới, cũng sẽ làm cho con thần hồn câu diệt!

Linh đài của Đỗ Trần một chút sáng rõ lòng có sở ngộ, mỉm cười nói:

- Đa tạ sư phụ!

Nói rồi, trong lòng Đỗ Trần nổi lên một chút cảm giác quái dị. Kiếp trước nghe những người già nói. Lôi công trong thần thoại chính là mọc ra phong lôi song dực. Chẳng lẽ ý tứ của Bồ Đào là... Lôi Công sắp nghỉ hưu rồi. Để mình chuẩn bị thay thế?

A a chỉ là một câu nói đùa mà thôi!

Ngũ ca nói:

- Quả thứ năm, quả thứ sáu chính là hai cái cánh này, trong đó công năng của phong dực ngươi đã biết không sai biệt lắm rồi. Tăng tốc, thổi gió, ẩn thân, tóm lại là đều giúp ngươi chạy trốn. Bất quá trong ẩn thân còn có một công năng phụ. Chính là giúp ngươi thu lại cái cánh này. Không cần làm một người chim nhếch nhác! Còn tác dụng lôi dực quả thứ sáu chỉ có một câu... ngươi từ từ tìm hiểu đi!

Ngũ ca không nói rõ, cười thần bí, bất quá lôi điện còn có tác dụng gì chứ? Chẳng lẽ là dùng tim đập lại sao?

Đỗ Trần gật gật đầu,

- Ta hiểu rõ rồi, quả năm sáu là một thủ một công, vậy thực lực của ta bây giờ như thế nào?

- Ngũ ca ta qua chưa từng gặp qua bao nhiêu cao thủ Vãn Thần nguyên soái, chỉ có thể đánh giá ngươi so với Andy - Người dùng phong lôi song dực đủ để đánh bại Andy biến thân hoàn toàn. Nhưng một khi Andy tăng thêm ánh trắng. Người chỉ có thể duy trì cục diệt bất bại!

- Vậy cũng chính là tiêu chuẩn thập tam cấp đỉnh phong! Đúng rồi, còn Alex? Con trai ta sức mạnh tựa hồ cũng là lôi điện, lôi điện của nó so với lôi dực của ta như thế nào?

- Người đánh giá Alex quá thấp rồi. Tiểu gia hỏa kia chỉ nghĩ dùng lôi điện giết người đủ lắm rồi. Cho nên thích dùng một chiêu này, còn năng lực chân chính của nó... ta nhìn không ra, ngươi tự mình đi hỏi nó đi!

Đỗ Trần duỗi eo, nằm trên nguyên thần.

- Cũng được! Hiếm khi được thời gian thanh thản, ta trước tiên tránh ở trong nguyên thần thanh tĩnh một đoạn thời gian!

Đỗ Tư sững sốt:

- Ấy! Người lừa...

- Được rồi. Liya còn đang ở trong quân, nàng sẽ giúp ta xử lý tốt tất cả sự tình!

- Nhưng, nhưng ngươi không muốn truy xét cái công đức mấy trăm vạn người kia từ đâu mà đến sao?

Đỗ Trần nhướng mày lên, xoay người ngồi dậy.

- Nhìn thấy đuôi của Singh chưa? Khi rời khỏi Phạt tội chi thành ta đã nói, ta đem JuJu thú dẫn tới vực sâu dưới lòng đất, mặc kệ bọn chúng và Ma tộc ai thắng ai bại. Chúng ta đều tính là trừ bỏ cho nhân loại một lực lượng uy hiếp khủng bố. Làm cho nhân loại một việc thiện lớn bằng trời... JuJu thú hắc dất dất bị Ma tộc tiêu diệt rồi. Việc thiện này Ma tộc là chủ, ta là phó, vậy ta mò được công đức mấy trăm vạn người làm người không ngờ đến.

Kỳ thực cho dù Đỗ Trần không muốn lười biếng cũng không được. Đại công đức JuJu thú diệt vong so với tất cả việc thiện hắn làm trước đó cộng lại còn nhiều hơn! Một cỗ sức mạnh khổng lồ chưa từng có tràn ngập trong thân thể. Dù là Đỗ Trần cũng khẳng định là ăn không tiêu, phải dùng một đoạn thời gian dài để tiêu hóa sức mạnh khổng lồ này!

Mà Đỗ Trần có thể thoải mái thích ý lười biếng, thật sự là nhờ có Liya!

Sau khi Đỗ Trần hôn mê, Liya lập tức dùng thân phận đại tổng quản trước kia nắm lấy hết thực vụ của Đỗ thành, mà vấn đề chủ yếu nàng gặp phải tự nhiên chính là xử trí người Kinh Úc như thế nào! Kết quả, Liya và Sát đạt thành một loạt hiệp nghị. Bởi vì tồn tại mật lệnh diệt khẩu của giáo hoàng, người Kinh Úc không thể trong một đoạn thời gian ngắn đi tới mặt đất. Cho nên Liya tìm ra trong công quốc Mickey của mình hai toà hải đảo lớn, kêu Sát với thân phận chư hầu của Francis, soái lĩnh người Kinh Úc định cư trên hai toà hải đảo kia, dời xa hoàng đế ở trên cao, tránh xa phạm vi thế lực của giáo hoàng. Đường nhiên, thân phận bề ngoài của họ, chỉ là thành bang Tử Kinh Úc dưới quyền công quốc Mickey.

Bất quá trong đó có một việc nhỏ rất có ý tứ, Liya trong quá trình đàm phán nhạy cảm phát hiện ra, Sát cái tên người Kinh Úc này không ngờ rằng nơi nơi đều nghĩ cho Đỗ Trần. Có khi thậm chí không tiếc hi sinh lợi ích của Kinh Úc Cốc để toàn thành cho hắn! Vì sao lại như vậy chứ? Nghĩ đi nghĩ lại, nữ vương Liya của chúng ta mơ hồ hiểu được gì đó, cười cười. Nàng bắt đầu cả ngày ngắm nhìn ngực của Sát... nhìn tới mức làm Sát sắp dựng hết lông lên!

Tiếp theo, Liya còn chỉnh trang lại chuyển đổi quân đội mà Ted mang đến - Đỗ Đức vẫn là nhân vật đứng đầu của quân sự, thống soái nô quân thú tộc. Bất quá Ted được đứng độc lập. Với bảy ngàn gia binh và binh tướng Ma tộc của gia tộc Brockman làm gốc, tạo thành một vạn quân ám bộ đồn trú ở căn cứ bí mật dưới sự bảo hộ của Đỗ Đình! Tới đây, kể cả mấy vạn quân đội vốn có của Kinh Úc Cốc, binh lực trong tay Đỗ Trần đã vượt quá độ lớn mười vạn!

Mà trong cải cách quân sự cũng phát sinh ra một việc nhỏ, bát đương gia của Kinh Úc Cốc Christian không phải là phản bội đầu kháo Đỗ Trần sao? Nhưng rất đáng tiếc, Adams khi tổ chức lại quân đội cùng Christian Trong lúc vô tình rất xin lỗi "Ai cũng không ngờ tới", phát sinh ra một trường xung đột, kết quả, Adams thập cấp "lỡ tay" làm Christian tan thành từng mảnh...

Bởi thế, quân đội Đỗ thành phần nộ dị thường. Đã bày ra cách trừng phạt cực kỳ hiếm thấy đối với hung thủ Adams - phạt hắn 10 năm bổng lộc!

Có điều là hai ngày sau khi chiến thắng khao thưởng ba quân, Adams bởi vì là người đầu tiên đánh vào Kinh Úc Cốc mà bị trọng thương. Phần thưởng hai mươi vạn kim tệ cũng đủ cho hắn sống cả đời xa xỉ rồi...

Cuối cùng báo cáo lên trên lừa gạt giáo hoàng, an bài lui quân về thành, bình ổn quân tâm náo loạn khi Đỗ Trần hôn mê... Việc không cần nhiều lời, tóm lại một câu. Mười ngày sau khi Đỗ Trần mở mắt, chính đang nằm trên chiếc giường lớn tại nhà riêng ở phủ thành chủ, mà ở đầu giường đặt một văn kiện, hắn đưa bút lên, một chữ ký làm mọi việc phát sinh sau đó của Kinh Úc Cốc đều được ấn định!

Hai chữ, đơn giản!

Sáng sớm mười ngày sau. Đỗ Trần mới tiếp quản lại đại quyền ngồi ở thư phòng trong lòng ác ý suy nghĩ "Thu thập" Alex như thế nào - vừa rồi sau khi ký tên xác nhận cho những quyết định gần đây của Liya. Hắn lập tức tìm Alex tới, hỏi con trai vì sao biến thành mạnh mẽ, nhưng một câu của tiểu gia hỏa "Cao thủ, không cần lý do" làm Đỗ Trần ghen hờn tại chỗ mà trở lại!

Có hài tử thế này thật xui xẻo a! Đỗ Trần nhếch miệng lên tràn ngập nụ cười từ phụ, ngẩng đầu nhìn người ngồi trên ghế đối diện, cười nói:

- Sát, bây giờ ngươi đã là gia thần của ta rồi, không muốn gỡ mặt nạ xuống sao?

Avril cười khê lắc đầu.

- Đại nhân hà tất phải nhìn thấy bộ dạng của ta? Dung mạo của Sát xấu xí, nhìn không ra người!

Đỗ Trần cười cười thâm nghị: "Quái lạ! Sát tới nay vẫn không chịu lấy mặt thật gặp người, nhưng Liya lại cho hắn một cái đánh giá "có thể tin cậy", còn không để mình làm khó hắn... Bỏ đi, nể mặt Liya, lần này bỏ qua cho người!

- Được rồi, việc này tùy ý của người!

Avril thở phào nhẹ nhõm trong lòng rất thích loại cảm giác ở sau mặt nạ trợ giúp Francis, nhưng nàng còn nghĩ tới một việc, vội nói:

- Đại nhân, khi Kinh Úc thành bị vây, ta từng bí mật ủy thác một vị bằng hữu thần bí nghĩ cách giải cứu Kinh Úc Cốc, ngày nay Kinh Úc Cốc đã trở thành lịch sử, nhưng vị bằng hữu kia có lẽ còn đang vì ủy thác của ta mà vất vả... Sát muốn nghỉ phép vài ngày đi thông báo cho vị bằng hữu kia nội tình của Kinh Úc Cốc. Để tránh cho hắn hiểu lầm đại nhân thật sự giết hết người Kinh Úc!

Người nàng nói đến chính là Ziege! Ngày đó Ziege nói trong vòng nửa tháng sẽ cho Senna một câu trả lời thuyết phục. Nhưng hôm nay đại chiến Kinh Úc Cốc đã kết thúc mười ngày rồi, lão đương nhiên không có tin tức gì!

Đỗ Trần vuốt mũi nhìn Sát đầy ý tứ cười nói:

- Ý của người là... vị bằng hữu kia của người nếu cho rằng ta hoàn toàn phá hủy Kinh Úc Cốc sẽ mang đến cho ta sự phiền toái không nhỏ?

Avril bị Đỗ Trần nhìn trong lòng phát hoảng, vội vàng cười nói:

- Ta chỉ không muốn vị bằng hữu kia quá lo lắng thôi! Nếu đại nhân không có ý kiến. Sát cáo lui! Ngoài ra viện nguyên lão Kinh Úc đã bí mật xử quyết Thomas, giải được bằng độc ngay ngày mai có thể mang đến...

Hai người đang nói, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa rầm rầm, Bairu sắc mặt khó coi, mặt đầy chân chờ đi tới. Bên người hắn có hai người, một tự nhiên là Thomas như hình như ảnh không rời, người còn lại làm Đỗ Trần bất ngờ không thôi - một trong tam đại ngoại sự giáo phụ của giáo đình, năm đó giúp Đỗ Trần gian lận khi thi cử, giáo phụ Ferdinand!

Đỗ Trần phát tay để Sát đi ra ngoài, cười nói:

- Lần trước hai đại giáo phụ đồng thời tìm ta là vì đánh Kinh Úc Cốc! Bây giờ ba đại giáo phụ nắm tay mà đến... không phải là muốn ta giết vào Sinh Mệnh mê cung đi đánh Ma tộc chứ?

Bairu cười ngượng ngừng nói.

- Lão đệ nói đùa rồi, làm sao có thể như vậy chứ? Chúng ta vừa mới từ thánh sơn báo cáo công tác trở về. Giáo hoàng bề hạ nghe thấy người tiêu diệt Kinh Úc Cốc, kinh hỉ quá kỳ vọng...

Bairu một câu lại một câu nói về những lời hoa mỹ tán dương của giáo hoàng, có điều là Đỗ Trần liếc mắt nhìn ba người họ, lại phát hiện thần sắc của Ferdinand rất không đúng. Cảm giác này... nói thế nào nhỉ, liền giống như Ferdinand dự liệu tới Đỗ Trần khẳng định sẽ nổi giận, nhưng lại cố ép mình nói chút gì đó!

Bairu lăm nhăm lăm nhăm, lại chuyển mục tiêu, mượn Khố Luân Minh hội làm chất dẫn cười ngượng nói:

- Lão đệ, việc trên Minh hội người yên tâm, vị trí đại nguyên soái thần thánh liên minh khẳng định có người! Có điều... giáo hoàng bề hạ trên Minh hội, còn bổ nhiệm Ziege miện hạ nhận vị trí đại nghị trưởng của thần thánh liên minh. Đó chính là chức vụ dưới một người, trên vạn vạn người. Còn xin người, xin người ủng hộ quyết định này!

Đỗ Trần trong lòng rung lên. Sự tình quả nhiên không đúng! Dựa theo ý thuyết, Ziege là sự phụ của mình, như vậy mình còn có thể phản đối lão nhân gia người đi làm đại nghị trưởng sao? Nhưng vì sao Bairu còn nói năng do dự như vậy, còn nói lăm nhăm hỏi ý kiến. Mình có nên ủng hộ hay không với quyết định có lợi ích lớn cho sự phụ này?

Đáng chết! Chẳng lẽ sự phụ được vị trí đại nghị trưởng, nhưng lại trả giá gì đó sao?

Quả nhiên, Bairu kể tiếp nói:

- Có điều căn cứ vào kết quả thương thảo giữa Ziege miền hạ và giáo hoàng bộ hạ. Ziege miền hạ khi đảm nhận vị trí đại nghị trưởng đồng thời, sẽ không kiêm nhiệm chức viện trưởng của Đấu Thần học viện nữa

Ánh mắt thâm nghiêm của Đỗ Trần phát lạnh, cười nói:

- Như vậy ai là viện trưởng tân nhiệm của Đấu Thần học viện?

Bairu cúi đầu không đáp, tay khe khẽ đẩy Ferdinand. Ferdinand cười khổ nói:

- Ta sẽ đảm nhiệm chức viện trưởng Đấu Thần học viện, còn giáo phụ Bairu ở nguyên chức dưới tình huống không gì thay đổi, đồng thời kiêm nhiệm vị trí liên lạc giữa thánh giáo và học viện...

Đỗ Trần cười quá dè:

- Như vậy phải chăng là ta nên chúc mừng hai vị rồi?

Bairu cười khổ một tiếng:

- Lão đệ, người đừng có giả bộ hồ đồ với chúng ta nữa. Ta người đều hiểu rõ, giáo đình và Đấu Thần học viện trước nay bất hòa, học viện mặc dù trên danh nghĩa là dưới quyền thánh giáo, nhưng giáo hoàng bộ hạ lại không có quyền điều động chút tư nguyên nào của học viện! Giờ đây Ziege rời khỏi nhiệm sở, ta và Ferdinand chưởng quản học viện. Điều này bằng với việc Ziege danh nghĩa là thăng chức nhưng bị ngầm giáng chức, còn giáo hoàng bộ hạ thì thôn tính Đấu Thần học viện! Ta biết, người nhìn thấy tâm huyết một đời của sư phụ mình rơi vào tay bộ hạ khăng định sẽ bất mãn. Nhưng đừng phát hỏa hướng vào chúng ta, chúng ta vẫn còn đang hồ đồ đây!

Bairu thầm nghĩ. "Nếu là sự việc khác, chúng ta cũng chẳng cần phải nói năng nhỏ nhẹ với người như vậy, giáo đình còn chưa sợ Francis người! Nhưng việc liên quan đến Ziege, mặc dù Francis không có cách nào thay đổi kết cục Ziege mất đi Đấu Thần đảo, mặc dù người không thể làm gì với giáo hoàng, nhưng người có thể ngầm thu thập ta và Ferdinand! Cho nên hai người chúng ta sau khi nghe được nhiệm vụ này liền vội vàng tới tìm người, vượt giận cho người trước, tránh cho người đến lúc đó ngầm xuất chiêu thu thập chúng ta..."

Thủ pháp giết người của tiểu gia hỏa Alex kia thật sự là quá khủng bố, chúng ta không muốn bị nó nhìn một cái, chọc một cái giết chết, sau đó không còn ai có thể tra ra nguyên nhân!

Đỗ Trần nhìn chằm chằm vào bọn họ hồi lâu, thấy hai người không giống nói dối. Liên hỏi:

- Sau khi Thomas tạo ra băng độc phát nổ. Sư phụ Ziege liền rời khỏi Đấu Thần đảo đi tìm biện pháp hóa giải băng độc, vẫn không có tung tích. Làm sao đột nhiên lại đi thánh sơn, lại cùng giáo hoàng bộ hạ thương lượng ra nghị quyết như thế này?

Bairu giang tay ra:

- Ziege 13 ngày trước tìm được giáo hoàng bộ hạ. Nhưng lúc đó ta còn theo người cùng thảo phạt Kinh Úc Cốc, giáo phụ Ferdinand cũng còn ở lại giáo khu Einstein - chúng ta đều không biết rõ quá trình cụ thể, chỉ biết hôm đó Ziege đột nhiên bãi phỏng giáo hoàng bộ hạ, hai người mặt đàm cả nửa ngày. Tiếp đó, giáo hoàng bộ hạ liền hạ mệnh lệnh điều động nhân sự!

Đỗ Trần nhướng mày:

- Sư phụ Ziege hiện này còn ở thánh sơn sao?

Bairu lắc đầu nói:

- Lệnh điều động nhân sự đã công khai rồi, hiện nay Ziege đang trên đường trở lại Đấu Thần đảo, bảy ngày sau, hẳn sẽ chủ trì nghi thức chuyển giao ở Ôn Tuyền sơn, đem vị trí chuyển cho chúng ta... Lão đệ, chúng ta chỉ biết có như thế thôi. Trước tiên phải nói rõ ràng với người, việc này với chúng ta một chút quan hệ cũng không có, người nếu có ý kiến có thể đi hỏi Ziege, có thể đi nói với giáo hoàng bộ hạ, ngàn vạn lần chớ tìm chúng ta gây phiền toái!

Đỗ Trần bật cười, xua tay:

- Cũng được, nghi thức chuyển giao nhiệm vụ của sư phụ, ta khẳng định là phải tham gia. Tới lúc đó tự ta sẽ đi hỏi sư phụ!

Tiến ba giáo phụ đi, Đỗ Trần vượt mũi đi tới cửa sổ trong lòng nghi vấn trùng trùng, từ ý tứ của Bairu và Ferdinand xem ra, sư phụ tựa hồ là tự nguyện đem Đấu Thần đảo tặng cho giáo hoàng! Nhưng Ziege ông già cổ hủ này vẫn luôn ghét Samar IX đối trá giáo hoạt. Người làm sao có thể cam tâm đem Đấu Thần đảo chấp tay dâng lên?

Đỗ Trần càng nghĩ càng không rõ. Phân phó:

- Harry!!! Chuẩn bị Á Long liền. Ta muốn đi Đấu Thần đảo!

Đấu Thần đảo cùng Đỗ thành ven vện chỉ cách một khoảng biển, bất quá xa tới ba bốn trăm hải lý. Với tốc độ của Á Long liền thì khoảng nửa ngày đã tới quảng trường Đấu Thần đảo! Nhưng ngay khi Đỗ Trần vừa mới hạ xuống không lâu, căn cứ nội thành Duerkesi lại phát sinh một việc quỷ dị!

Hậu viện phủ thành chủ, Đỗ Đình nhìn qua chỉ là một cây đại thụ cao lớn bình thường, bất quá rễ của nó lại nhập sâu vào lòng đất, lan tràn bao trùm cả tòa thành Duerkesi, dựng lên căn cứ dưới lòng đất của Đỗ thành! Mà tầng thấp nhất của căn cứ chỉ có một căn phòng, trong đó bí mật cất dấu. Chính là Lôi Hỏa Chích Viên pháo thứ 14 mà cho tới nay Đỗ Trần còn chưa nghiên cứu rõ ràng!

- Adams đâu? Adams. Mau tới chơi với ta!

Chiếc Lôi pháo này đã có thần trí cơ bản nhất, bất quá lại không cao, chỉ bằng tiêu chuẩn của đứa bé ba bốn tuổi, lúc này trong lòng đang ôm oán hận tịch tịch:

- Đáng ghét, không có Adams, ta sắp buồn chán đến chết rồi!

Lôi pháo càng nghĩ càng buồn chán, thân thể rung lên, trên cái bụng giống như quả trứng gà mở ra một con mắt lớn màu xanh xám. Đột nhiên chớp một cái, không khí trong cả tòa mật thất đột nhiên bắt đầu vặn vẹo, tất cả nguyên tố nhất thời tất cả hội tụ về phía Lôi pháo. Nhưng... không có Adams làm người phân phối khí hấp thu. Nó chỉ có thể xem như phát ra "Pháo xịt", liền chán nản nhắm mắt lại:

- Đáng ghét! Ta không muốn ở đây. Ta muốn ra ngoài chơi. Adams, ta muốn ra ngoài chơi!

Làm chủ nhân của Lôi pháo, Adams dễ dàng nhận ra phiền muộn của nó. Có điều nghĩ tới dặn dò của ân công về sự nguy hiểm của Lôi pháo. Hấn cắn răng làm ra vẻ không nghe thấy, mặc cho Lôi pháo hết lần này tới lần khác phóng ra "Pháo xịt" cũng không để ý tới nó!

Adams mặc dù không để ý đến nó nhưng một đại hán áo bào xanh trong tân quán của Đỗ thành lại đột nhiên run người lên, giống như lấm bầm với chính mình:

- Lôi Minh lão đại, ta là lão Thất. Ta đã tới địa điểm dự định - thành Duerkesi, nhưng ta ở nơi này phát hiện ra một sự tình cổ quái. Không nắm chắc, phải mời đại ca người tự thân tới xác nhận! Được rồi. Ta đang...

Chỉ nửa ngày sau, lại có một đám người tới tới gian phòng của đại hán áo bào xanh, cầm đầu là một người mặt màu hoàng kim nhạt, râu tóc cũng đều là màu hoàng kim chói mắt. Đưa mắt nhìn một cái, thấy phẳng phát giống như một nhân vật từ vàng đúc ra!

- Lão Thất. Xích Quân cửu tôn chúng ta đã chia vị trí, chỉ đợi cùng nhau khai pháo phá hủy Đấu Thần đảo, người vì sao khẩn trương gọi chúng ta đến?

- Đại ca! Hôm nay ta đang tìm ở tòa thành thị này vị trí thích hợp để khai pháo. Nhưng đột nhiên cảm ứng được một tiếng gọi đến từ lòng đất, thanh âm của tiếng gọi này cùng cội nguồn với chúng ta. Hơn nữa gọn ghẽ rõ ràng, thể hiện rõ là có thần trí!

Đôi mắt kim sắc của Lôi Minh liền tròn tròn:

- Không thể nào! Năm đó 14 huynh đệ chúng ta cùng sinh ra, nhưng chỉ có cửu tôn chúng ta có thần trí, các vị huynh đệ khác hoặc làm chó săn cho nhân loại, hoặc đã mất tích hay bị hủy...

Xích Quân thất tôn vội nói:

- Đại ca, tòa thành thị này được một lực lượng cổ quái bảo hộ. Ta rất khó phán định chân tướng dưới sự nhiễu loạn của cỗ sức mạnh này nên mới vội mời người tự mình tới dò xét. Được, tiếng gọi vẫn tiếp tục, người nghe...

Lôi Minh nghiêng tai lắng nghe mộ hồi, ngày trước Lôi pháo của Adams chưa phát huy toàn bộ thực lực, liền đã làm cho Margaret phải chật tay để tìm đường sống, vậy giờ đây thực lực của Lôi Minh là mức nào?

Vốn chính là kẻ mạnh nhất trong 14 Lôi pháo, lại hút cạn đầu khí của Thần Hoàng Prince, đồng thời có trí tuệ tuyệt đại của Thần Hoàng, tiếp đó lại tu luyện nghìn năm, đồng thời nắm trong tay một hạt giống của cây Sinh Mệnh. Đây chính là vốn liếng riêng của Lôi Minh!

Thần niệm xuyên thấu sự bảo vệ của Đỗ Đình, sắc mặt của Lôi Minh mừng như điên:

- Đúng rồi, là huynh đệ của chúng ta, ha ha. Nó còn rất nhỏ, rất đáng yêu... tiểu đệ đệ của chúng ta!

499. Nữ Nhân Kia...

Cửu tôn Lôi pháo cùng nở nụ cười, trong phòng tràn đầy không khí hi vọng vui mừng. Đúng vậy, chính kẻ cô độc đột nhiên phát hiện ra một tiểu huynh đệ, còn bé như vậy, đáng yêu như vậy, ai có thể không phát ra nụ cười từ trong lòng chứ?

Lão Thất phát hiện ra Lôi pháo đầu tiên cười vui vẻ nhất nhưng trong lời nói của hắn lại tràn ngập sát ý làm người ta không lạnh mà run:

- Đại ca!!! Chúng ta còn đợi cái gì? Ta bắn một phát hủy diệt tòa thành này cứu ra tiểu huynh đệ của chúng ta. Động thủ đi!

Lôi Minh thu lại nụ cười, chậm rãi lắc đầu.

- Mọi người tỉnh táo hết lại, nghe một câu của ta - Thần Hoàng đã nói, làm việc phải phân rõ chủ thứ! Mà mục tiêu chủ yếu bây giờ của chúng ta là phá hủy Đấu Thần đảo, giúp Tử Huyết Nhân quét sạch chương ngại phản công tam đại lực. Như vậy, nếu bây giờ chúng ta ra tay công kích sào huyệt của Francis... có phải là sẽ dẫm vào bẫy mà hay không đây?

Cửu tôn Lôi pháo mặc dù trí tuệ không kém nhân loại, nhưng cũng giống trong nhân loại cũng có người thông minh cũng có kẻ ngu xuẩn. Trí tuệ của Xích Quân cửu tôn không hề như nhau, trong đó lão Thất liền hiện rõ là một sinh mệnh trí năng không đủ thông minh, hắn tức giận nói:

- Đại ca. sợ cái gì! Chính huynh đệ chúng ta đồng tâm hiệp lực thì ngay cả cây Sinh Mệnh cũng có thể hủy diệt! Francis? Hắn đang để chúng ta bận tâm sao?

Lôi Minh cười nhạt:

- Ta bận tâm không phải là Francis! Lão Thất, chớ quên nhưng năm gần đây luôn có người đâm dao sau lưng chúng ta... nữ nhân kia!

Xoẹt, sắc mặt của Xích Quân cửu tôn đều khẽ nhú lại!

- Đúng, chính huynh đệ chúng ta có sức mạnh hủy thiên diệt địa. Nhưng nữ nhân kia, cũng là kẻ duy nhất ngoài Tử Ngự Thần Thủ đủ để uy hiếp sự tồn tại của chúng ta! Các vị huynh đệ xin hãy suy nghĩ một chút. Nếu chúng ta vì tiểu đệ đệ mà tùy tiện ra tay ở chỗ này. Lại vừa khéo bị nữ nhân kia phát hiện ra. Vậy với trí tuệ của ả. Có thể đoán ra ý đồ chân chính của chúng ta là Đấu Thần đảo hay không đây?

Ánh mắt Lôi Minh quét qua các huynh đệ:

- Tiểu đệ đệ của chúng ta ngay ở trong tòa thành này, không chạy thoát được. Chúng ta không phải vì cứu nó mà bại lộ mục tiêu, mất đi tính bất ngờ của hành động lần này...

Nói cả buổi, cuối cùng mọi người tới tấp gật đầu:

- Không sai. Đợi chúng ta hủy diệt Đấu Thần đảo, rồi trở lại cứu tiểu đệ đệ cũng không trễ!

Lôi Minh đột nhiên xua tay, ra hiệu mọi người không nên lên tiếng, còn tự mình nghiêng tai nghe ngóng gì đó.

Hồi lâu sau. Lôi Minh cười đùa:

- Thám tử của chúng ta ở giáo đình truyền lại tin tức nói giáo hoàng đột nhiên hạ chiếu thay đổi thời gian và địa điểm Luân Minh hội - chuyển tới sau một tháng nữa ở Ôn Tuyền sơn, Đấu Thần đảo!

Xích Quân cửu tôn đều sửng sốt một chút:

- Đại ca, giáo hoàng làm vậy là ý tứ gì?

- Đừng có nhìn ta, Lôi Minh ta không phải là thần toàn năng toàn trí. Không tính ra tâm tư của giáo hoàng! Có điều ta có thể khẳng định là, một tháng sau Ôn Tuyền sơn sẽ tề tụ tất cả các đại nhân vật trong xã hội loài người. Nếu chúng ta đến lúc đó đột nhiên ra tay, phá hủy Đấu Thần đảo, vậy chẳng phải là càng trợ giúp nhiều hơn cho Tử Huyết Nhân sao?

- Đại ca, người muốn...

- Hừ, ta vốn định hủy diệt một Đấu Thần đảo cũng đủ rồi, nhưng giáo hoàng không may lại đem tất cả đại nhân vật của xã hội loài người đưa tới trước họng pháo của chúng ta, như vậy chúng ta còn khách khí cái gì?

Lôi Minh sắc mặt âm nghiêm phát lạnh:

- Trì hoãn kế hoạch! Một tháng sau, chúng ta hủy diệt quốc quân các nước cùng Đấu Thần đảo một lúc!

Khi Đỗ Trần tới Đấu Thần đảo, Ziege còn đang trên đường trở về, hai thầy trò không lập tức gặp mặt. Có điều Đỗ Trần cũng không nhàn rỗi, hẳn trước tiên dùng giải dược mà Sát đưa đến giải cứu những binh dân bị đóng băng, sau đó lại ngấm mật hội với mấy vị giáo công trung thành với Ziege, muốn từ trên người những giáo công này tra ra chân tướng vì sao Ziege đột nhiên bỏ rơi Đấu Thần đảo. Nhưng hẳn không ngờ rằng, không một ai có thể nói rõ Ziege vì sao lại làm như vậy!

Không có lựa chọn nào khác, Đỗ Trần chỉ có thể an tâm đợi sự phụ trợ về. Nhưng Ziege không đến mà lại là một chiếu thư của giáo hoàng tuyên cáo cho tam đại lục:

- Nghị quyết của đại biểu chúng thần tại thế, kế hoạch ban đầu Luân Minh hội bốn tháng sau sẽ tổ chức trước vào ngày mừng mười tháng ba, địa điểm triệu tập cũng đổi thành Ôn Tuyền sơn, Đấu Thần đảo!

Nhìn chằm chằm vào chiếu thư, Đỗ Trần vuốt mũi tính toán hồi lâu, đột nhiên trong lòng sáng tỏ - thì ra giáo hoàng còn chưa bị dã tâm làm đầu óc mê muội!

Thực tế, Đỗ Trần trong trận chiến với Kinh Úc Cốc nhìn thấy cái đuôi của Singh lập tức liền phân tích JuJu thú đã diệt vong rồi. Như vậy tiếp theo sẽ là gì? Đương nhiên là Ma tộc mất đi hạn chế, sẽ tức khắc phản công tam đại lục! Đây là việc lớn liên quan đến sinh tử tồn vong của nhân loại. Đỗ Trần sau khi tỉnh lại không dám trì hoãn chút nào, lập tức kêu Đỗ Tử hóa trang thành Đỗ Trần thần tới giáo đình, nói Đỗ Trần thần ở tiền tuyến Sinh Mệnh mê cung phát hiện ra hướng hành động mới của Ma tộc, xin giáo hoàng bệ hạ sớm chuẩn bị!

Mà giáo hoàng mặc dù dã tâm bành trướng, nhưng còn chưa mất trí tuệ chính trị vốn có. Hẳn trong lòng biết rõ, Minh hội nhân loại là vũ đài phân chia lại quyền lợi, nhất định dẫn tới nội bộ nhân loại phân tranh không ngừng. Mà loại phân tranh này, tuyệt không thể đợi sau khi Ma tộc tới mới bạo phát ra! Nói trắng ra, chính là muốn lấy ngoài tất phải yên bên trong. Giáo hoàng muốn tranh trước khi Ma tộc giết tới vấn đề nội bộ nhân loại điều chỉnh hoàn tất. Chính vì vậy, Minh Hội tổ chức trước dự kiến là kết quả tất yếu.

Nếu không phải là các vị đại nhân vật ở biển bắc trời nam muốn tề tụ lại cần một khoảng thời gian, sợ rằng giáo hoàng hôm nay nhậm không được đã triệu tập đại hội rồi!

Đợi ba ngày sau, Ziege rốt cuộc cũng trở lại. Đỗ Trần lập tức chạy tới văn phòng làm việc của ông. Câu đầu tiên liền hỏi thẳng:

- Sư phụ, người làm sao lại đem Đấu Thần đảo cho giáo hoàng chứ?

Mấy ngày không gặp, Ziege tự hồ già đi rất nhiều, xua tay bảo Đỗ Trần ngồi xuống, nụ cười rất khổ sở.

- Francis, chúc mừng con tiêu diệt Kinh Úc Cốc, vì nhân loại lập nên kỳ công cái thế. Sư phụ, sư phụ thay nhân loại cảm tạ con!

Đỗ Trần nhú mày lại.

- Sư phụ, đánh hạ Kinh Úc Cốc là con phải làm. Người trước tiên chớ nhắc đến cái này, người rút cuộc vì sao...

Ziege ngắt lời Đỗ Trần, đột nhiên chỉ chỉ vào ngực mình.

- Đừng nghĩ nhiều nữa, giáo hoàng không hề ép ta, là ý của sư phụ. Ta mệt rồi! Không muốn làm cái chức cha của đấu thần thiên hạ này nữa, chỉ muốn yên yên tĩnh tĩnh sống nốt những ngày còn lại, làm một lão nhân bình thường, nuôi chim chóc, trồng cây cỏ

Ziege trước khi đi tìm giáo hoàng, kỳ thực muốn dùng Đấu Thần đảo đổi lại Kinh Úc Cốc, nhưng không ngờ rằng, thần tướng Đỗ Đức đem chiến tranh thúc đẩy thật sự quá nhanh. Ziege và giáo hoàng mặt này vừa mới đạt thành hiệp nghị, ở mặt kia Đỗ Đức đã bằng phong Kinh Úc Cốc...

Mới đầu Ziege còn cố gắng kìm nén phần hận từng nỗ lực của mình chảy theo dòng nước. Đấu Thần đảo không còn nữa, Kinh Úc Cốc cũng không thoát khỏi vận mệnh diệt vong! Nhưng Avril đến trước khi ông trở về đảo đem chân tướng sự tình nói cho Ziege, Ziege nghe thấy người Kinh Úc may mắn thoát khỏi tai nạn, lòng già được an ủi. Nhưng lại nghe Senna trước khi chết để lại kế giết Thomas. Trong ba hài tử của nghĩa mẫu ngày đó, hai người tàn sát lẫn nhau, chết cùng nhau, chỉ còn lại một lão già mình lẻ loi sống trên đời, đã không còn một thân nhân nào nữa... Cũng vì thế mà mới rồi lời ông nói với Đỗ Trần tâm ý nguộn lạnh, không muốn thanh danh lợi gì thêm, chỉ muốn làm một lão nhân bình thường!

Ziege xua xua tay:

- Ý ta đã quyết, con không cần nói thêm nữa! Francis, còn có hai mươi mấy ngày nữa chính là Minh hội Ôn Tuyền sơn, hiện nay không ít đại nhân vật đều đã lên đảo. Tân viện trưởng tương lai Ferdinand sẽ mời yến tiệc hoan nghênh lần đầu tiên vào đêm nay. Con... mau đi yến hội đi, kết giao thêm chút bằng hữu, con ở trên Minh hội cần rất nhiều bằng hữu.

Đỗ Trần căn bản không thể nghĩ đến giữa Ziege và Kinh Úc Cốc còn có nhiều nội tình như vậy, trong lòng đối với lão sư nghi hoặc chán nản không thôi. Hắn mấp máy môi, còn muốn hỏi thêm chút gì đó, nhưng vừa nhìn ánh mắt trống rỗng của Ziege...

Quái lạ! Ông già này rút cuộc là gặp phải việc gì, làm sao lại chán nản tới mức này?

Khi Đỗ Trần đi tới nơi tổ chức yến tiệc, trong lòng vẫn tê ngắt vô vị. Nhưng liếc qua cả phòng ăn của yến hội, nhìn rõ ràng khách nhân trong đó có ai, Đỗ Trần khoe miệng nhếch lên tâm tình cũng lập tức biến hóa, ngầm nói với chính mình: "Loại trường hợp này lấy bản nhân chuyên ném người là không được rồi!"

Phòng ăn trước sau ba hàng bàn ăn tự phục vụ, ước chừng có bốn năm chục vị khách nhân tụ thành các nhóm nhỏ, tiếng huyên náo không dứt bên tai. Mà xung quanh hàng đầu tiên nói chuyện với nhau đều là người Lanning. Trung tâm là ba người, Lannning vương Baergena và thủ tướng Antoine ở đây và cũng không ngoài ý liệu, người đứng thẳng bên trái Baergena chính là... người làm Đỗ Trần muốn lấy bán chuyên đập, đương kim chỉ có Angius mới có đủ vinh dự đặc biệt này!

Baergena nhìn thấy Đỗ Trần, vẫy tay nói:

- Ha ha, đệ nhất lĩnh chủ của Lanning chúng ta tới rồi! Francis, tới đây nhanh nào, chúng ta đang bàn luận về người đó!

Đỗ Trần vuốt mũi, rảo bước đi tới làm lễ gặp mặt.

- Bệ hạ, vi thần Francis không nhận nổi cái danh xưng đệ nhất lĩnh chủ!

Nói rồi hắn liếc mắt nhìn Angius một cái. Angius lạnh lùng trừng mắt nhìn Đỗ Trần, nhưng hắn tựa hồ nhớ tới cái gì, liền cúi đầu, tránh phía sau người Baergena.

Đỗ Trần cười nhạt, đột nhiên phát hiện cừu hận của mình đối với Angius không còn sâu như vậy nữa. Không phải là quên đi mà là thực lực và địa vị bất đồng mang tới biến hóa tâm lý. Nói trắng ra là, chúng ta căn bản không phải người cùng tầng lớp nữa, vậy còn đáng để bực mình với người sao?

Baergena theo cách thức khách sáo với Đỗ Trần vài câu, chợt hạ thấp âm thanh:

- Francis, người còn là người Lanning không?

Trò diễn tới rồi! Đỗ Trần khê kheo mắt:

- Bệ hạ sao nói ra lời này? Francis sinh ra ở Lanning, lớn lên ở Lanning, không lúc nào dám quên cội nguồn!

Baergena hơi chút gật đầu:

- Rất tốt! Francis, mặc dù Minh hội còn hai mươi mấy ngày nữa nhưng giáo hoàng bệ hạ đã đưa ra phong thanh hẳn nhất nhất tự mình làm Thần Hoàng, Ziege làm đại nghị trưởng. Hai chức vị này danh xứng với người, Lanning ta không có ý kiến! Nhưng phong thanh còn nói, giáo hoàng sẽ ở trên Minh hội cất nhắc người làm một trong những đại nguyên soái, lại muốn Lanning chúng ta ủng hộ...

Một mặt nói, ánh mắt của Baergena âm lãnh đánh giá Đỗ Trần trên dưới. Đáng chết! Francis người là bề tôi, Baergena ta là quân vương, nhưng người ở trên Minh hội lại muốn bỏ lên đầu ta làm đại nguyên soái... biết điều thì hãy cho ta một câu trả lời thuyết phục vừa lòng!

Đỗ Trần tựa hồ nghe không hiểu ý tứ của Baergena, cười nói:

- Giáo hoàng bệ hạ đã nhắc đến việc này với ta, nếu có thể có được sự ủng hộ của bệ hạ, thật sự là may mắn cho Francis!

Sắc giận trên mặt Baergena thoáng qua: "Cái gì? Người không ngờ mạnh miệng không thẹn mà tiếp thụ rồi? Trong mắt người còn có Lanning vương ta không?" Hắn mỉm cười khó đánh giá, đột nhiên đẩy ra Angius sau lưng.

- Đại nguyên soái của chúng ta, mặc dù nói quân doanh của người ngay ở gần lãnh địa của Francis, nhưng cha con các người cũng gần ít xa nhiều. Tới đây, thân cận thêm chút nữa!

Angius không có xảo quyết được như Baergena. Tự ép mình đi tới, theo ý tứ của bệ hạ cả giận nói:

- Francis, người đừng không biết thân biết phận! Đại nguyên soái liên minh dưới một người, trên vạn người. Người làm rồi, bệ hạ chẳng phải là phải làm Thần Hoàng mới hợp với lễ tiết?

Đỗ Trần chớp chớp mắt.

- Ô? Chẳng lẽ ý tứ của nguyên soái Angius là... bệ hạ muốn làm Thần Hoàng. Cho nên ngầm hiệu ta trên Minh hội phải ủng hộ bệ hạ?

Angius càng giận dữ hơn, nhưng nghĩ tới bộ dạng và thực lực trước đây của Đỗ Trần còn dám bề xướng hắn, liền hạ thấp giọng lạnh lùng nói:

- Đừng giả bộ hồ đồ với ta. Một câu thôi, chúng ta đều là người Lanning, đều là thần tử của bệ hạ Baergena! Người đi tìm giáo hoàng, đem vị trí đại nguyên soái nhường lại cho bệ hạ, mình làm tướng quân trong chiến khu của bệ hạ là được rồi!

Đỗ Trần mỉm cười đáp ứng. Nhưng lòng lại nhủ: "Được, ta đi nói với giáo hoàng, nhưng việc giáo hoàng đồng ý hay không đồng ý không ta mặc kệ..."

Tay cầm chiếu thư chính do St. Bowen viết. Đỗ Trần thật sự không muốn lãng phí nước bọt với cái loại "tiểu nhân vật" như Baergena. Hắn kiếm một cái cớ rồi trốn trong một góc, cúi đầu thưởng thức hồng tửu. Nhưng chính vào lúc đó, "bốp", có người ở đằng sau khê vỗ lên vai Đỗ Trần- Tuy nói yến hội người nhiều hỗn loạn, tuy nói Đỗ Trần có chút lơ đãng, nhưng muốn ở sau lưng một thập tam cấp đỉnh phong đầu thần vô thanh vô tức vỗ một cái

Sau lưng có tới hai nữ nhân, một phu nhân trang phục quý tộc hơn ba chục tuổi, dung mạo thanh tú thân thiết, cười tủm tỉm lộ ra vài phần tinh minh. Một người khác đầy đầu tóc bạc, rất nhiều nếp nhăn, nhìn qua bộ dạng tới tám chín mươi tuổi mà trên khuôn mặt mười phần ngạo khí, vừa nhìn liền biết là nhân vật ở địa vị cao nhiều năm, quen chỉ tay ra lệnh.

Võ vai Đỗ Trần là phu nhân trung niên kia. Bà ngẩng đầu cười hì hì nhìn Đỗ Trần còn cao hơn bà nửa cái đầu, vẫy vẫy tay.

- Người là tam thiếu gia Francis của trang viên St. Kain?

Đỗ Trần đánh giá bà một lượt, lắc đầu cười:

- Ta là Francis - Đỗ Trần thần sắc!

Vị lão thái thái kia hừ một tiếng,

- Có gì khác biệt sao? Chẳng phải đều là người?

- Lão nhân gia, khác biệt ở đây rất lớn đó! Ta sớm đã bị trục xuất khỏi gia môn, giờ đã không còn chút quan hệ nào với trang viên St. Kain, chính vì thế không dám nhận câu tam thiếu gia! Hai vị là...

Trung niên phu nhân chỉ vào mũi của mình, động tác rất nhẹ nhàng, trên tửu yếm đầy đặc không khí quý tộc này, bà tuyệt đối không được coi là một khác biệt!

- Gọi ta là phu nhân Tishan đi. Đây là cô cô của ta...

Lão thái thái kia phảng phất nhìn Đỗ Trần rất không thuận mắt, lạnh lùng bào tên mình:

- Melina!

Thần sắc Đỗ Trần đột biến, lập tức neho mắt cười khan hai tiếng che đi, trong đầu chợt xẹt qua một đoạn hội thoại. Snoopy đã nói qua. "Con thứ hai tên là Melina, là một loại dị thú sống ở biển. Bất quá hình dạng và dị năng còn là một bí ẩn!"

Chẳng lẽ là, mình trong một tửu yếm rất phổ thông lại có thể gặp được dị thú khủng bố tồn tại trong truyền thuyết? Trong lòng Đỗ Trần bật cười, thầm nói, hẳn là trùng tên mà thôi! Vị mà Snoopy nó kia, làm sao có thể tham gia loại tửu yếm vô vị của quý tộc này chứ?

Melina lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Đỗ Trần:

- Người đã nghe qua tên của ta?

- Được rồi cô cô. Để ta nói đi!

Tishan phu nhân ngắt lời Melina, cười nói:

- Francis, ta chỉ rất hiếu kỳ một việc. Muốn tới hỏi người - vừa rồi đối thoại của người và Angius. Tựa hồ... quan hệ giữa cha con các người rất tệ?

Đỗ Trần khước mắt liếc Melina, cười nói:

- Phu nhân nói đùa rồi. Ta chẳng những bị trục xuất ra khỏi gia môn, hơn nữa lại bị trục xuất ra khỏi tộc phổ, mất đi họ St. Kain. Hiện giờ ta họ Đỗ. Như vậy ta và người họ St. Kain sao có thể nói quan hệ cha con?

Đáng chết, không đúng rồi! Đỗ Trần nói xong câu này đột nhiên cảm thấy một hơi lạnh từ sau lưng xông lên, nhìn khắp bốn phía, chỉ có lão thái thái Melina kia nhìn chằm chằm vào mình tựa hồ mình và bà ta có thâm cừu đại hận gì đó. Hẳn vừa làm vị lão nhân này nhìn cực kì không vừa mắt.

Quả nhiên, Melina thấp giọng cười lạnh:

- Thứ không có giáo dục! Ngay cả cha cũng không nhận, không bằng súc sinh!

Oang, một cổ huyết khí trực vọt lên đầu Đỗ Trần! Thử nghĩ một chút, một người nắm trong tay mười vạn đại quân, tài phú ngàn vạn, được xưng là ông vua không vương miện của một mảng phía nam đại lục. Đột

nhiên thò ra một lão thái thái chữ hắc không bằng chó... sợ rằng không ai còn có thể mỉm cười mà nghe? Huống chi Đỗ Trần xuất thân từ hắc bang đầu đường?

Có điều Đỗ Trần hít sâu một hơi, đem cỗ hỏa khí này mạnh mẽ ép xuống. Melina, cái tên này giống như một tòa núi đè trên đầu! Lão thái thái này nếu như thật sự đúng như Snoopy nói về mẹ thì mình tuyệt đối không thể kích động. Trước tiên thăm dò chi tiết! Đương nhiên! Nếu như sau này tra rõ lão thái thái này cùng với vị kia chỉ là xảo hợp mà trùng tên thì... hừ!

Nghĩ tới đây, Đỗ Trần làm ra vẻ không vui chạy mày, nhưng trên mặt vẫn là bộ dạng tiêu chuẩn thiện nhân kính già yêu trẻ, nghiêm mặt nói:

- Lão nhân gia, lời này của người không đúng rồi, phạm việc gì cũng có nhân quả. Người trực diện chỉ trích ta không nhận phụ thân nhưng người có từng nghe những điều Angius đã gây ra chưa? Sự tình ta bị trục xuất ra khỏi gia môn người Einstein đều biết rõ, nhưng hàng vạn người Enistein lại không có một ai chữ Francis này không đúng... nguyên nhân bên trong, lão nhân gia ngài không nghe qua sao?

- Ta không cần nghe, kẻ không cha không mẹ, có mặt mũi gì...

- Cô cô!

Tishan phu nhân nhíu mày khẽ đẩy Melina ra. Cười nói:

- Tính khí của cô cô ta thẳng thắn, người đừng để ý! Có điều... nghe nội dung các người vừa tranh cãi, tựa hồ là tranh chấp địa vị trên chính đàn. Chẳng lẽ cha con các người bởi vì quyền binh mới quyết liệt sao? Xin lỗi! Ta và cô cô mới từ một địa phương vô cùng xa xăm du hành trở về, còn không hiểu rõ lắm sự tình trên đại lục Einstein!

Đỗ Trần trầm nghĩ, Tishan phu nhân này muốn làm cái gì? Quan hệ giữa Angius và mình có cái gì hay mà hỏi chứ?

- Tishan phu nhân, nghe một phía ắt không rõ. Vấn đề của người, ta không tiện trả lời, nếu như người có hứng thú, tùy tiện tìm một bình dân lại mà hỏi, xem xem rốt cuộc là ai đúng ai sai!

Tishan phu nhân cười cười, quả nhiên không hỏi tới Angius nữa, nhưng chủ đề xoay chuyển, hỏi:

- Hôm nay chủ trì yến hội là giáo phụ Ferdinand, viện trưởng Ziege sắp rời nhiệm sở. Ngài là đệ tử của viện trưởng Ziege, không định giữ ân sư của mình lại sao?

Nhắc đến Ziege, Đỗ Trần không tự giác phát ra một cỗ ý vị tôn kính so với vừa rồi nhắc tới Angius tuyệt nhiên không giống,

- Lão nhân gia người tự có cách suy nghĩ của riêng mình. Ta thân là văn bối, chỉ có thể tôn trọng ý kiến của ân sư thôi...

Ồ? Melina kinh ngạc nhìn Đỗ Trần trầm nhủ, cái tên gia hỏa không để cha ruột vào mặt này làm sao lại tôn kính lão sư như thế? Kẻ bất hiếu còn có thể tôn sư trọng đạo sao?

Tishan phu nhân hơi chút gạt đầu, lăm bắm:

- Đúng vậy, Ziege viện trưởng mặc dù từ chức cũng tốt. Thân ở nơi đầu sóng ngọn gió, theo dòng thói lui mới có thể tránh được cuồng phong bạo vũ...

Đỗ Trần sững sốt, câu cuối cùng của Tishan phu nhân này nghe ra dường như còn ẩn chứa ý tứ khác... hắc còn muốn hỏi thêm nhưng Tishan phu nhân đã nói ra lời cáo biệt, chỉ là Melina lúc đi vẫn trừng trừng mắt nhìn Đỗ Trần.

Đưa mắt nhìn bọn họ đi xa, Đỗ Trần trong thần niệm đột nhiên lạnh lùng nói:

- Đỗ Tư, hai nữ nhân này thực lực như thế nào?

Ngũ ca dương dương trả lời:

- Người cũng không phát hiện ra được họ tới sau lưng, như vậy thực lực của họ còn phải nói sao? Ta nói này Francis, Melina... giống tên thứ hai của Tứ Ngự Thần Thú đó! Ngũ ca nhìn qua, vừa rồi Tishan phu

nhân kia là dùng tên giả, nhưng lão thái thái kia tâm cao khí ngạo, không thèm dùng tên giả, trực tiếp nói mình tên là Melina!

Đỗ Trần chậm rãi gật gật đầu.

- Lão bắt tử này đích xác là dạng tính khí thối tha đó! Người về Đỗ thành một chuyến gọi Snoopy tới cho ta!

Chuyến này vội vàng tới Đẩu Thần đảo, lại chỉ có một việc là hỏi Ziege, Đỗ Trần liền không mang theo bao nhiêu người mà chỉ gọi hai hài tử tới bồi tiếp sự phụ. Nhưng hiện nay việc liên quan đến Tứ Ngự Thần Thú, vậy không thể không tìm hậu duệ của Tứ Ngự Thần Thú - Snoopy đến! Khi Đỗ Trần tiễn Ngũ ca đi, cũng là lúc đẩy cửa phòng mình. Hắn chỉ thấy Alex và Bối Bối hai tiểu gia hỏa đang nằm trên lưng một người chơi đùa rất vui vẻ!

Đỗ Trần sững sốt, lập tức vui mừng nói:

- Đại ca, người sao lại tới đây?

Steve trêu đùa hai hài tử, tắc lưỡi nói:

- Minh hội Ôn Tuyền sơn chứ sao! Lúc đó sẽ có bao nhiêu tiểu thư quý tộc xuất hiện chứ? Ta sao có thể không trở lại?

Đỗ Trần cười to nói:

- Được rồi! Người không phải là đi tìm Tuyết Ny a di, muốn làm di phu của ta sao? Làm sao còn có thể nhàn rỗi quay lại gặp ta?

- Ta cũng muốn tìm, bắt quá... đừng nói về ta nữa, người cũng có phiền toái lớn rồi!

Liếc mắt nhìn đệ đệ đầu đầu sương mù, Steve chỉ vào mặt mình. Lúc này Đỗ Trần mới để ý tới đại ca giống như bị người ta đánh cho.

- Gặp mẹ chưa? Có bị Melina bên cạnh mẹ đánh cho mặt mũi sưng phù lên không?

500. Người Cũng Có Hạng Đây

Mẹ Mayfair... Tishan phu nhân? Đỗ Trần nắm lấy cổ áo Steve.

- Đại ca, hôm nay có một nữ nhân tên là Tishan phu nhân tìm ta, chẳng lẽ chính là...

Steve nhún vai:

- Không sai, đó chính là mẹ dịch dung hóa trang đó!

Đỗ Trần hỏi tới:

- Nhưng hiện nay ta đã là thập tam cấp đỉnh phong, mà Tishan phu nhân kia có thể ở sau lưng võ vai ta, ít nhất là thập tứ cấp rồi, mẫu thân của chúng ta... có mạnh như vậy sao?

Đúng vậy, dịch dung hóa trang khiến Đỗ Trần không nhận ra còn có thể nói, dù sao thứ thuật dịch dung này thiên biến vạn hóa, nhưng thực lực của Mayfair có vấn đề, nếu bà là thập tứ cấp đầu thần, bên người còn có loại cao thủ có cấp bậc như Melina, vậy việc gì phải mai danh ẩn tính, tránh né Margaret chứ? Mayfair trực tiếp trở về, gọi tam nhi tử hiện nay đã có mười vạn đại quân, bên cạnh đó trợ lực của mình còn có hai mươi vạn đại quân, vô luận từ chiến lược cá nhân, hay là từ trên quân đội đều không cần phải sợ Margaret!

Đối với nghi vấn của Đỗ Trần, Steve im lặng, đột nhiên toát ra một câu:

- Theo Bác Bì biết, năm đó Mayfair giả chết đích xác không có thực lực mạnh mẽ như vậy, cũng chỉ có thể giả chết lừa Margaret để chạy thoát! Nhưng mẹ đã thất tung gần hai mươi năm rồi! Bác Bì không biết những năm này Mayfair gặp phải những gì, nhưng hiện tại Mayfair... rất mạnh, rất cổ quái!

Tao ngộ của Steve cũng không có gì phức tạp, ngày đó sau khi hai huynh đệ chia ra, Steve do nhân cách của Bác Bì thúc dục tiếp tục tìm Tuyết Ny, muốn trâu non ăn cỏ già, hoàn thành tiếc nuối lớn nhất của Bác Bì

khi còn sống - cho Tuyết Ny một danh phận! Cũng nhờ có bản lĩnh truy tung của Bác Bì, Steve theo manh mối ở Đấu Thần đảo tìm tới Sinh Mệnh mê cung. Nhưng nửa tháng trước, cũng chính là khi Đỗ Trần "ăn no không chịu nổi" mà hôn mê, trong Sinh Mệnh mê cung Steve gặp được một mỹ phụ trung niên tự xưng là Tishan phu nhân, cũng chính là Mayfair dịch dung!

Sự tình kể tiếp... khiến Đỗ Trần không thể nói gì!

Bác Bì lãnh ngạo cô tuyết, Steve lại là lưu manh, háo sắc tiêu chuẩn. Tay chơi sành sỏi ăn tất từ tám tuổi cho tới tám mươi tuổi! Khi tiểu tử này gặp được Tishan phu nhân vừa khéo tính tình Steve chiếm thượng phong, ngay tại chỗ hỏi người ta:

- Đây, phu nhân xinh đẹp, Sinh Mệnh mê cung lạnh lẽo vắng vẻ như thế, ta nàng có thể kết bạn hoàn thành cuộc lữ trình nguy hiểm mà lãng mạn này hay không, làm một lần giao lưu thân mật từ tâm lý đến sinh lý!

Lời còn chưa dứt, một lão thái thái giống như quỷ mị xuất hiện ở sau lưng Steve, lập tức tại chỗ bóp bẹp leng keng một trận đánh thảm khốc, đánh Steve mặt mũi xưng vù, thiếu chút nữa mất mạng!

Có lẽ là nữ thần vận mệnh bà nương kia không nhẫn tâm để một người cặn bã cực phẩm vì thế mà biến mất. Tại thời khắc mấu chốt, Steve bị chinh trị không chiêu nào chống lại, phi thường miễn cưỡng, khó khăn lắm mới dùng ra được tuyệt chiêu giữ mạng của Bác Bì - Bác Bì Hỏa Hồn.

Tishan phu nhân lập tức kêu lão thái thái dừng tay, hai người bắt giữ Steve, lập tức hỏi liên tiếp những vấn đề cổ quái. Ví dụ như, Người kết hôn chưa? Có mấy tình nhân? Bây giờ muốn đi làm cái gì?

Nếu là Bác Bì, đối diện với sự khuất nhục chất vấn sau khi bị bắt, khẳng định là ngang ngạnh không thèm trả lời, nhưng đáng tiếc hẳn là Steve! Tiểu tử này một mặt mê mẩn nhìn Tishan phu nhân, một mặt theo sự thực trả lời, cho thẳng tới phát sinh ra một đoạn đối thoại như thế này...

- Phu nhân xinh đẹp, ta tới mê cung nguy cơ trùng trùng này, chỉ vì tìm người yêu thất lạc đã lâu!

- Người yêu? Người yêu của người tên là gì, bao nhiêu tuổi? Xinh đẹp không?

- Không, nàng không xinh đẹp, hơn nữa lớn hơn ta hai mươi tuổi, nhưng ta tin rằng, tình yêu không hạn chế tuổi, ta và Tuyết Ny nhất định...

- Đợi đã? Tên tiểu vương bát đản người muốn lấy Tuyết Ny?

- Đúng vậy, lão thái thái có kiến nghị và chúc phúc gì không?

- Nhớ kỹ, người đánh người tên là Melina!

Lốp bóp leng keng, lại là một trận đòn tàn khốc!

Lần này Meline hạ thủ lưu tình rồi, không làm cho thân thể của Steve lưu lại bao nhiêu thương tích, nhưng lão thái thái này tiếp đó chỉ mũi giáo huấn Steve, nói ra tràng giang đại hải, xem Steve như mất hết đạo lý.

- Tên tiểu vương bát đản người không ngờ dám sinh ra chủ ý này với a di của mình, trong lòng người còn có luân lý đạo đức không? Có biết cái gì gọi là đạo lý lễ nghĩa không? Người nhớ rõ cho ta...

Tiếp tới, trí tuệ và kinh nghiệm của Bác Bì phát sinh tác dụng, Steve không nhận ra Melina, cũng không biết Mayfair dịch dung, nhưng liên tưởng tới vấn đề riêng tư trước mặt, còn có thái độ cổ quái của hai nữ nhân này, cuối cùng lại nhìn thấy bóng lưng quen thuộc của Tishan phu nhân... Steve hô to một tiếng "mẹ tha mạng"!!!

Nói đến đây, Steve rất đắc ý về sự cơ trí của mình:

- Cứ thế, mẹ bị ta nhận ra, khen ta thông minh!

Tiểu Bối Bối chần kín mở to hai mắt, đột nhiên toát ra một câu:

- Đệ đệ, đại bá bá tán tỉnh nãi nãi đó ai nha, luân lý của gia tộc chúng ta, đúng là đại bi kịch nha!

Còn Đỗ Trần và Alex hai mặt nhìn nhau, thầm nhủ, không hổ là sắc lang cực phẩm Steve! Ngay cả mẹ mình cũng dám câu dẫn...

Sắc mặt của Steve đột nhiên âm lãnh, đây chính là một nửa tính cách của Bác Bì - hẳn vẫn chưa hoàn toàn dung hợp hai loại nhân cách này!

- Francis, ta đã dung hợp thành công thần lực truyền thừa của Julie, nắm trong tay cửu thần quyết, nhưng Melina kia vẫn có thể đánh ta không có sức hoàn thủ, mục tuyệt đối không đơn giản! Mà Mayfair khi bắt ta cũng thể hiện ra thực lực cực kỳ khủng bố! Nhưng sau chuyện đó vô luận ta hỏi như thế nào, họ vẫn không chịu lộ ra một tia nội tình gì, ngược lại còn kêu ta cái gì cũng đừng hỏi, tiếp tục đi tìm kiếm Tuyết Ny. Họ nói xong mấy câu liền đuổi ta đi!

Dừng một chút, ánh mắt âm u của Bác Bì nhìn hướng ra cửa sổ:

- Mayfair đột nhiên trở về, hơn nữa thực lực bạo tăng, bên người mang theo Tứ Ngự Thần Thú, lại không chịu nói cho con ruột mình là bà vì sao trở nên mạnh như vậy, vì sao có thần thú, vì sao phải trở lại... cho nên ta nói hiện giờ mẹ rất mạnh, rất cổ quái!

Đỗ Trần khẽ gật đầu, Mayfair đích xác là quá cổ quái.

- Đại ca, người vì sao nói ta cũng có phiền toái lớn!

Liên tưởng đến những câu hỏi của Mayfair hôm nay, Đỗ Trần nhíu mày nói:

- Chẳng lẽ mẹ muốn truy cứu chuyện ta và Angius?

Steve lắc lắc đầu:

- Không, mẹ rất dễ nói chuyện - ta đem chuyện giữa người và phụ thân nói cho mẹ, mẹ không hề nói ai đúng ai sai, chỉ là tránh mình năm đó không nên dấu diếm cha quá nhiều việc. Kết quả là hôm nay chúng ta hiểu lầm trùng trùng! Nhưng quan trọng là Melina kia, mục ta mới chính là căn nguyên phiền toái!

Sau khi sợ hãi sờ sờ vết thương đọng máu trên má, Steve cười khổ:

- Mẹ coi Melina thần bí kia là cô cô, hơn nữa làm việc đều để mục làm chủ, không dám làm trái! Muốn thu thập người, không may chính là Melina kia!

Đỗ Trần trong lòng tức giận, lại chưa được tiêu trừ. Mình khi nào trêu chọc Melina? Ắt có lý do gì muốn thu thập mình?

Steve giải thích nói:

- Melina ý mình là cô cô của mẹ, ý mình là trưởng bối của gia tộc chúng ta! Vậy ở trong mắt mẹ ta, mẹ ta là bà cô, còn chúng ta là con cháu...

- Đại ca người không cần nói nữa, ta hiểu cả rồi!

Đỗ Trần cười mỉa.

- Lão thái thái kia ta đã gặp qua rồi. Cứng nhắc, ngoan cố, tính khí thô thiển! Ất hẳn mẹ ta vừa nghe ta và Angius quyết liệt, ngay tại chỗ chửi lớn ta không có nguồn gốc, là nghịch tử bất hiếu chứ gì? Sau đó mẹ ta muốn thanh lý môn hộ, xử trí tên bất hiếu nghịch ta. Mà mẹ mặc dù có lòng ngăn cản nhưng không làm trái tính khí của bà cô, là như vậy chứ gì?

Steve ngạc nhiên nói:

- Người làm sao biết được?

Cái này còn cần phải nói sao? Kiếp trước Đỗ Trần gặp phải quá nhiều người già như vậy rồi, quan niệm của loại người này nghiêm chỉnh mà nói, chính là coi trọng lễ giáo một cách cực đoan, là kẻ điên cuồng duy trì lễ giáo phong kiến! Mà nói trắng ra, tâm tính của bọn họ chính là - thiên hạ đều sai. Melina ta mặc kệ Angius làm gì, Francis người dám ra tay công kích phụ thân của chính mình, vậy người chính là tên khốn kiếp, vậy người liền đáng chết, bà cô ta phải thu thập người, thanh lý môn hộ!

Loại người này ở kiếp trước của Đỗ Trần tuyệt đối không phải là số ít, chỉ là Đỗ Trần không ngờ rằng, ở thế giới đầu thân tâm phương hóa, không khí xã hội cực kỳ rộng mở này cũng tồn tại loại lão thái thái như vậy!

Steve lại một lần nữa sờ sờ vết thương trên mặt:

- Lão Tam, Melina kia thực sự quá không giảng đạo lý, dù sao người cẩn thận nhiều hơn là được rồi! Có mẫu thân ở đây, Melina kia không dám thật sự giết người, nhưng một trận đánh tàn tệ, đánh người mặt mũi sưng phù giống như ta sợ rằng không thoát đâu!

Đỗ Trần máy máy môi, thầm nhủ: "Không sợ địch nhân thiên quân vạn mã, sợ lão thái thái cổ hủ đột nhiên thò ra! Ài, Melina muốn thu thập ta còn được, đại ca nói đúng, có Mayfair xen vào giữa, mình cũng không gặp phải phiền toái quá lớn! Nhưng có một điểm vạn nhất Melina lão thái thái này ép mình quỳ xuống nhận sai với Angius, vậy mình phải làm sao? Mẹ nó, dù sao lão tử không thể nhận sai với Angius!"

Đang nghĩ ngợi Steve đột nhiên lại nói:

- Việc của người và cha chỉ là một nguyên nhân mà Melina muốn thu thập người...

- Còn có nguyên nhân gì nữa?

Đỗ Trần giật mình hỏi.

Steve cười khở, chỉ vào má mình.

- Ta cũng vì Tuyết Ny mà bị đánh, vậy người và Tuyết Cơ Lão Tam, đại ca xin lỗi người a. Ài, ta đem chuyện của người và Tuyết Cơ nói cho mẫu thân rồi, còn nói tốt cho Tuyết Cơ rất nhiều. Vốn là, ta hi vọng mẫu thân chấp nhận cô con dâu này, nhưng ai mà biết Melina vừa nghe thấy... Dùng lời của mẹ mà nói chính là, "Tuyết Cơ là muội muội của Tuyết Ny, cũng chính là tiểu a di của người, Francis dám theo đuổi tiểu a di của mình, quả thực là vô pháp vô thiên rồi, phải nghiêm khắc trừng phạt!"

Đỗ Trần hừ một tiếng, trong lòng nổi giận thực sự, ta và Tuyết Cơ tranh cãi, chia cách, nhưng đó đều là vấn đề tình cảm giữa hai người chúng ta, việc này liên quan đến Melina người cái rắm á?

Cái loại lão thái thái này thật là quá làm người ta không ưa rồi!

Đỗ Trần thở dài:

- Đại ca, khi người và ta chạy khỏi Phạt tội chi thành tách ra, có rất nhiều sự tình người còn chưa biết, sợ là không cần Meina tới quấy rầy, ta và Tuyết Cơ...

Lập tức Đỗ Trần đem chuyện sau khi huynh đệ chia cách nhất nhất nói ra - chuyện hấn và Tuyết Cơ phân phân hợp hợp, đại dự ngôn cứu thế chủ của Wolfe, hiểu lầm của Văn Thần ngũ gia, cho tới Liya giúp hấn công hạ Kinh Ưc Cốc.. vân vân việc không lớn nhỏ, hai huynh đệ hàn huyên tới lúc đêm khuya.

Steve cũng nói tỉ mỉ chuyện của mình, chuyện trước khi gặp được Mayfair đều đã nói rồi, sau khi Mayfair đuổi Steve tiếp tục đi tìm Tuyết Ny - Ngày đó Steve quả thực là tiếp tục tìm kiếm Tuyết Ny, nhưng đi không được bao lâu, một mặt khác của tên đệ tử trác táng, sắc lang vô năng - trí tuệ của Bác Bì chiến cứ thượng phong, hấn suy trước nghĩ sau, cảm thấy được lần này Mayfair xuất hiện chỗ nào cũng lộ ra vẻ cổ quái, do đó bề ngoài là đi vào bên trong Sinh Mệnh mê cung, lại âm thầm lặng lẽ theo Mayfair và Melina, trực tiếp theo bọn họ tới Đấu Thần đảo nên hôm nay mới tìm đến Đỗ Trần.

Trao đổi việc một bên đã trải qua, hai huynh đệ lại thương nghị một trận, rất dễ dàng liền có được mấy điều kết luận.

Thứ nhất, dựa theo lẽ thường mà nói, một vị mẫu thân nhiều năm không gặp con trai. Vậy đột nhiên tương phùng, cho dù không mừng quá mà khóc, ôm mặt khóc lớn, cũng không cần phải không chịu nhận nhau chứ? Nhưng sau khi Mayfair bị Steve nhận ra, hết lần này đến lần khác đẩy đưa con trai này rời khỏi mình, đồng thời tới Đấu Thần đảo, dùng thân phận Tishan phụ phân nói chuyện với Francis mấy câu rồi đi ngay... Điều này nói rõ Mayfair có việc gì đó không muốn để người thân tới xum họp, chỉ do bà và Melina đi làm là đủ rồi!

Thứ hai, Mayfair vì sao lại đi cùng với Tứ Ngự Thần Thú Melina? Với xưng hô mà phân tích, quan hệ giữa Melina và ngoại công Bairu hẳn là không tệ, mà với việc Mayfair luôn luôn tôn trọng ý kiến của Melina xem ra, lần này hẳn là Bairu phái Melina đi làm việc, Mayfair phụ trợ!

Vậy điểm thứ ba, cũng là điểm mấu chốt nhất, Mayfair giả chết nhiều năm, vì sao cùng Tứ Ngự Thần Thú trở lại nhân gian, vấn đề dễ dàng được giải quyết, chân tướng của sự việc chỉ có một câu...

Melina và Mayfair vì sứ mệnh nào đó của Da Tát giáo chủ Bairu mà tới Đâu Thần đảo! Mà sứ mệnh này không thể bị người nhà của Mayfair biết. Nói cách khác, bọn họ không có tư cách để biết!

Steve nói.

- Lão Tam, sự tình đại khái chính là như thế này rồi. Chúng ta bây giờ gặp phải hai vấn đề, thứ nhất là đối đãi với mẹ như thế nào, hai là... lão tử muốn lấy Tuyết Ný thì liên quan đến Melina rắm á. Lão tam, chúng ta hiện giờ đồng bệnh tương lân, ta muốn lấy Tuyết Ný, người muốn lấy Tuyết Cơ, nhưng đột nhiên thò ra một cái cản trở rất rất lớn là Melina này... phải làm sao bây giờ? Mẹ là bà cô của chúng ta, không thể cứng rắn thu thập mẹ!

Đỗ Trần hơi chút trầm ngâm, trả lời vấn đề đầu tiên:

- Mẹ đột nhiên trở về, hơn nữa hành tung thần bí, vậy chúng ta trước tiên cứ thuận theo ý của bà - người dịch dung ẩn thân, ta làm ra vẻ không phát hiện ra chân tướng của Tishan phu nhân, trước tiên xem mẹ rốt cuộc muốn làm gì, dù sao mẹ cũng không thể hại chúng ta, chúng ta cũng không phải quá lo lắng!

Đỗ Trần cười khỏ một tiếng:

- Về phần vấn đề thứ hai... Đó là phiên toái của riêng ta rồi, ta và Tuyết Cơ đã chia tay, có lẽ không có khả năng cho Melina cơ hội tới gây phiền phức!

Nhìn đại ca mặt mũi sầu khổ, Đỗ Trần cười gượng:

- Đừng lo lắng, nếu Melina kia từ bên trong làm cản trở, người cùng lắm thì mang theo Tuyết Ný a đi cưới chui là được. Có mẫu thân xen ở giữa, lão thái thái Melina kia còn có thể thật sự ra tay giết người sao? Mẹ không thể giết người, hơn nữa nể mặt mẫu thân, cũng không thể làm khó Tuyết Ný!

Lúc này nhân cách Steve chiếm cứ thượng phong, hẳn không còn biểu hiện ra lãnh ngạo xa cách vốn có của Bác Bì, mà là một quý tộc thiếu niên bình thường vì tình cảm của mình lo được lo mất phập phồng không yên:

- Ài, chỉ mong như thế! Bất quá lão Tam hắc hắc!

Steve đột nhiên cười quái dị nói:

- Đệ đệ thân mến của ta, tình cảm của người gặp phải vấn đề rồi, vậy có cần ý kiến của đại ca không?

- Đủ rồi, người thuận miệng nói bừa còn để lại cho ta thêm rối loạn!

Đỗ Trần lắc lắc đầu!

Steve lại không thêm đề ý, quàng vai Đỗ Trần, cười mỉm nói:

- Lão Tam, nghe việc vừa rồi của người, với kinh nghiệm nhiều năm của đại ca ta xem ra, người và Tuyết Cơ vẫn còn đường quay lại, nhưng... trong lòng của người bây giờ, Tuyết Cơ quả thực là nữ nhân quan trọng nhất sao?

Đỗ Trần giật mình sững sốt, chẳng lẽ còn có ai quan trọng hơn vị hôn thê của mình sao?

Steve nghiêm mặt nói:

- Francis, tâm tư của người đều đặt trên người Tuyết Cơ, nhưng người có lưu tâm tới một nữ nhân khác hay không?

Một nữ nhân khác? Đỗ Trần đang ngẩn ra, lại muốn hỏi tới, nhưng Steve bẻ lấy hai hài tử, dịch dung thành một lão đầu, mỉm cười ra ngoài đi dạo, chỉ để lại cho Đỗ Trần một câu!

- Ở trong mắt của Steve ta, nữ nhân chỉ có hai loại - lúc nào cũng được người đặt trong lòng, thích hợp làm tình nhân! Còn nữ nhân làm người không cảm giác tới sự tồn tại của nàng, nhưng người một khi mất đi nàng lại không biết làm gì... thích hợp lấy về nhà, làm nữ nhân cả đời của người! Lão Tam, người tự mình suy nghĩ, lâu nay người đã bỏ quên cái gì rồi?

Trong đầu "Oong" một chút, tựa hồ mở rộng ra một cánh cửa sổ, Đỗ Trần ngẩn ra tại chỗ...

Có đôi khi, Steve tay chơi sành sỏi, sắc lang cực phẩm, nhìn sự việc càng độc ác hơn xa Đỗ Trần!

Đương nhiên, chỉ giới hạn trong việc nữ nhân!

- Rằm, rằm!

Không lâu sau bên ngoài có người gõ cửa, lúc này Đỗ Trần mới bừng tỉnh lại, có hai người đến, dẫn đầu là lão bằng hữu Ferdinand, còn người kia là một người trẻ tuổi, khoảng hơn hai mươi tuổi, vóc người gầy gò, dung mạo tuần tú lộ ra vẻ tinh minh, vừa nhìn biết ngay là một thanh niên tuần kiết hiếm có! Hơn nữa trên người hắn còn mặc trường bào quý tộc đại biểu cho Lanning, bộ dạng làm cho Đỗ Trần cảm thấy có chút quen mắt, nhưng nhất thời nghĩ không ra gặp qua ở đâu.

- Đỗ công. Eland xin được làm lễ với ngài!

Người trẻ tuổi này vừa mở miệng, Đỗ Trần mới chợt nhớ ra. Nguyên lai là đây chính là tiểu huynh đệ giáo đình nhờ mình nâng đỡ, rồi khi Steve vào ngục, cũng nhờ có Lanning tư pháp quan Eland dàn xếp, mới có thể ở trong ngục không phải ném bao nhiêu khổ đau.

Bất quá những việc này đều trôi qua nhiều năm, Đỗ Trần đôi khi quên đi nhân vật nhỏ này cũng không đáng phải kỳ quái!

Ferdinand quan sát sắc mặt, lòng biết Đỗ Trần có thể không có ấn tượng nhiều lắm với Eland, liền không khỏi xấu hổ, làm trung gian nói:

- Được rồi Eland, nơi này không có người ngoài, người chớ dùng cách xưng hô của Lanning kia nữa! Francis lão đệ của ta, người còn nhớ không? Eland là gián điệp thánh giáo phái tới Lanning, chuyên môn phụ trách thâm nhập tầng lớp cao, khổng chế thế cục Lanning! Nói cách khác, hắn vẫn là thuộc hạ trực tiếp của giáo phụ ám điện người đó!

Eland là người bất diện lung linh, thấy thương ti không nhớ mình, vội vàng lại làm lễ:

- Giáo phụ các hạ làm sao có thể không nhớ chứ, ám điện bạch y đại giáo chủ Eland ra mặt các hạ. Năm đó khi tôn sư huynh Steve vào ngục, Eland nhờ vào công lao nhỏ bé được các hạ thưởng món tiền lớn. Eland mới có thể dàn xếp trên dưới, có được thành tựu ngày nay ở Lanning!

Chắc chắn, lời nói này, đã nhắc nhở thân phận của hắn, lại lồng vào giao tình, còn hơi chút vỗ mông ngựa! Đỗ Trần dày mặt gật đầu:

- Ha ha, ta quên ai chứ sao quên được Eland đã giúp đại ca của ta! Các người tới tìm ta là vì...

Ferdinand bật cười nói:

- Đây chẳng phải là vì Minh hội sắp bắt đầu sao? Lanning vương Baergena nóng lòng thu được vị trí cao, liền phái trọng thần tìm ta đi cửa sau. Nhưng ai biết... ha, trọng thần mà Baergena phái tới không ngờ là Eland! Kết quả ta và Eland ở trong phòng làm việc cười tới đau cả bụng!

Đỗ Trần cũng cười, phái gián điệp thánh giáo đi thương nghị với thánh giáo... Baergena không phải là quá ngu, mà là quá đáng thương! Trong lòng hắn máy động, lại hỏi:

- Trọng thần Eland? Tiểu huynh đệ, người bây giờ đã "Nặng" bao nhiêu rồi?

Nụ cười của Eland làm người ta cảm giác rất thân cận:

- Hồi bẩm giáo phụ đại nhân, Eland đã trở thành nội các lễ pháp đại thần của Lanning, hiện nay thủ tướng Antoine sắp nghỉ hưu, Eland đang chuẩn bị tranh đoạt chức thủ tướng, đến lúc đó... còn xin đại nhân ngài giúp đỡ thật nhiều!

Tiểu tử giỏi lắm, mới được vài năm a! Đỗ Trần nhớ tới lễ pháp đại thần Videnov năm đó quyền thế ngập trời, không khỏi nhìn Eland khác đi, lại thầm cảm thán thực lực mạnh mẽ của thánh giáo - Eland chỉ là một trong nhiều gián điệp của thánh giáo, ai biết trọng thần giống hắn, ở các nước trên tam đại lục có bao nhiêu!

Từ trên người tên Eland này, có thể tưởng tượng ra sức ảnh hưởng của giáo hoàng tới mức độ nào!

Ba người ngồi xuống, trở lại việc chính, Ferdinand nói:

- Lão đệ, lần này chúng ta tới tìm người, là do Eland cung cấp một tin tức - Baergena bắt mất người sắp ngồi lên vị trí Đại nguyên soái trên Minh hội, bày ra âm mưu đối phó với thành Duerkesi, rồi từ đó áp lực với người, để người đem vị trí Đại nguyên soái để cho hắn...

Nói rồi, Ferdinand vỗ vai Eland một cái:

- Bất quá lão đệ người yên tâm, mặc dù Baergena là chúa công của người, Đỗ thành cũng là quốc thổ của Lanning -thánh giáo không thể công khai giúp người chống lại tổ quốc! Nhưng từ nay trở đi, Eland nghe lời người, có gì cần, nói với hắn! Với thủ đoạn của lão đệ, lại phối hợp với sự hiệp trợ của Eland, ắt chẳng cần phải sợ Baergena!

Đỗ Trần mỉm cười cảm tạ, nhìn Ferdinand thần sắc có hơi chút chần chờ, cười nói:

- Lão ca còn có việc gì nữa?

Ferdinand hạ thấp âm thanh xuống, biểu tình cũng nghiêm túc rất nhiều:

- Lão đệ, việc Lanning trước tiên để qua một bên, ta đại diện cho giáo hoàng thương lượng với người một việc, một việc phi thường trọng yếu! Lão đệ người biết, lần Minh hội này là thời khắc sắp xếp lại địa vị nhân loại, trong đó chức Thần Hoàng và Đại nghị trưởng đã định sẵn rồi, nhưng dưới hai chức vị này, giáo hoàng bề hạ còn định ra một khung hệ thống chức vị của liên minh, người xem...

Đỗ Trần từ trong tay của Ferdinand tiếp nhận một quyển sách mật, vừa mở ra xem, trong lòng nhảy lên một cái, không thể tránh khỏi trở nên kích động.

Cuộn giấy này, có thể chính là bản đồ địa vị cho xã hội loài người sau này!

501. Ilan, Gián Điệp Ba Mặt

Cuộn giấy sau khi mở ra dài chừng hơn mười mét, bên trên chức vị và tên người nhất nhất đối ứng, từ phải sang trái địa vị dần dần giảm đi, mà từ hàng đầu tiên chính là thống soái tối cao - chí thánh chúng thần chỉ hoàng, Samar! Tiếp đến tự nhiên là đại nghị trưởng Ziege, hai chức vị này không chút ngạc nhiên, Đỗ Trần chỉ liếc qua liền nhảy qua chúng, theo thứ tự xem đến phía sau.

Cả danh sách lấy khung của thần thánh liên minh nghìn năm trước làm gốc, lại bổ xung một chút chức vị phù hợp với thời đại, và chia ra làm hai hệ thống lớn. Trong đó, hệ thống quân sự lấy chín chức vị lớn làm đầu, phân biệt là chính phó trưởng quan của ba chiến khu lớn, thống soái hải quân, tổng tham mưu trưởng, cùng với một vị tư lệnh quân dự bị chiến lược, chín người này chính là cửu đại nguyên soái thần thánh liên minh!

Dưới cửu nguyên soái, thành lập ra bốn bộ tham mưu, bộ tình báo, bộ huấn luyện, cục chiến khí quân giới... vân vân tóm lại là 13 bộ lớn. Trưởng quan của 13 bộ này, cùng với tướng lĩnh trọng yếu trong bộ tác chiến, còn lại là chức đại tướng, thượng tướng...

Xuống dưới nữa các bộ nhỏ chi tiết, Đỗ Trần bỏ qua, quay đầu nhìn lại chính thể - chia ra là đại nghị trưởng bằng cấp với Thần Hoàng, ba nghị trưởng bằng cấp với nguyên soái, chín thượng nghị viên bằng cấp với đại tướng bốn sao, 13 người này dựng lên tầng tối cao của chính thể liên minh, lại hướng xuống dưới là hàng đồng chức vụ hạ nghị viên, tham nghị viên vân vân.

Cơ bản khung này làm rõ, Đỗ Trần nhìn lướt qua tên đối ứng với chức vụ, suýt nữa cười vỡ bụng.

Trên bảng chức vụ đã điền xong một vài cái tên, nhưng đại bộ phận còn trống không, trong đó, Bairu được thỏa nguyện, tên viết dưới chức nghị trưởng, còn Ferdinand với thân phận viện trưởng Đẩu Thần học viện, cũng chiếm cứ một xuất nghị trưởng, bất quá đáng cười là... Tên ngố Thomas không ngờ xuất hiện dưới tổng tham mưu trưởng của liên minh, Thomas tổng tham mưu trưởng, ông trời ơi, tên ngốc này có thể nghĩ ra quân mưu kế sách à?

Có điều Đỗ Trần rất nhanh hiểu ngay được đây là an bài của giáo hoàng, chính là muốn đem bộ não của liên minh khổng chế trong tay. Thomas không nghĩ ra kế sách, nhưng hẳn có thể đem mệnh lệnh của giáo hoàng quán triệt tới cùng không chút sơ sót!

Còn sau tên của Thomas là... Thần thánh liên minh, tư lệnh quân dự bị ba chiến khu, thần sứ công tước, Francis đại nguyên soái tôn miện!

Đỗ Trần ngửa mặt lên trời khê thở ra một hơi, bình ổn lại chút tâm tình kích động. Sau khi đem danh sách này thêm vào ấn tín của Thần Hoàng, mình liền là đại nhân vận ngay dưới Thần Hoàng và sự phụ...

Đỗ Trần đại nguyên soái tôn miện.

Ferdinand cười nói:

- Lão đệ. Không, đại nguyên soái các hạ còn chưa vừa ý sao?

Đỗ Trần tiện tay ném cuốn giấy lên bàn:

- Chẳng thể gọi là vừa lòng hay không vừa lòng, mọi việc ngày nay ta làm đều là phục vụ cho Đỗ Trần thần của ta, mà cái chức vụ đại nguyên soái này... cũng là ngồi tạm thay cho thần của ta không thích giao tiếp thôi! Ferdinand nghị trưởng, người cho ta xem cái danh sách này là ý tứ gì?

Ferdinand kinh ngạc với Đỗ Trần "sùng nhục không hề nhiều động", chỉ cuộn sách nói:

- Người xem danh sách này, bây giờ những cái tên đã viết xong dưới chức vụ, vậy trên cơ bản là đã xác định rồi. Hẳn là sẽ không có sai lầm gì! Có điều trên danh sách còn có rất nhiều chỗ trống... mà ta lần này thay mặt giáo hoàng tìm ngài, chính là muốn hỏi ý kiến của đại nguyên soái ngài, ngài xem... những chức vụ này điền vào tên của ai mới được đây?

Lời nói rất mập mờ, bên ngoài là hỏi ý kiến của đại nguyên soái, kỳ thực ý tứ ngầm là - Francis, giáo hoàng ta tuân theo lời hứa, đem vị trí đại nguyên soái cấp cho người. Nhưng sau khi thần thánh liên minh chính thức được thành lập, binh sĩ thủ hạ của mỗi nguyên soái không thể phân phối loạn. Tiếng là đại nguyên soái, nhưng vẫn là mỗi người mang binh tướng của mình! Như vậy mấy vạn binh sĩ trong tay của người cũng không xứng với vị trí đại nguyên soái!

Lại nói, bây giờ là lúc chia xẻ quyền lợi, chúng ta chia như thế nào đều nói được, nhưng thật sự phải khai chiến với Ma tộc rồi. Người một trưởng quan tổng dự bị đội thực sự phải chinh chiến ba đại lục. Như thế, mấy vạn binh sĩ đủ dùng sao?

Nếu binh sĩ của người không đủ dùng, chịu liên lụy chính là nhân loại! Cho nên, vì đại cục tương lai của nhân loại không thể chịu liên lụy, ta cho người một cơ hội, thừa dịp hiện tại mau chóng an bài thân tín bên trong liên minh, hình thành vây cánh của chính mình!

Không thể không nói, tầm mắt của giáo hoàng rất sâu xa, đầu óc không hề u mê!

Đỗ Trần vuốt mũi, gõ gõ cuộn giấy trên bàn, Ferdinand nhìn theo ngón tay của hắn, Đỗ Trần gõ lên chính là cột đại tướng bốn sao, lập tức cười nói:

- Thần tướng Đỗ Đức tung hoành sa trường không có địch thủ, một trận chiến bằng phong Kinh Úc Cốc càng chấn kinh thiên hạ! Hẳn chiếm cứ một soái đại tướng bốn sao cũng là thiên kinh địa nghĩa!

Đỗ Trần cười cười, ngón tay khê chỉ một vị trí khác:

- Công quốc Mickey là cái trục trung ương của tam đại lục, việc liên quan đến xoay chuyển toàn cục, như vậy nữ vương Liya...

Ferdinand nhu mày, khê kéo cuộn giấy, để ngón tay Đỗ Trần dịch sang phía trái:

- Công quốc Micky dù sao là nước nhỏ vùng biển, nhân khẩu không quá mấy trăm vạn, miếng bánh to pho tổng tham mưu trưởng này, còn phải lưu lại cho đế quốc Mc Allen bắt quả người nói cũng có đạo lý, thuộc hạ tổng dự bị đội, thượng tướng tham mưu cơ yếu, đồng thời ngồi vào thượng nghị viện. Thế nào?

Đỗ Trần không đáp, ngón tay lại chỉ một chỗ.

- Fassino Dwarf bộ tộc sở trường tác chiến đặc chủng, hơn nữa vương tử Cem là bạn học giao tình nhiều năm của ta, năng lực không cần nghi ngờ

Ferdinand thấy Đỗ Trần nhụ nhận chức vụ của Liya, cười thoải mái nói:

- Việc của vương tử Sam, lão đệ ngươi yên tâm, liên minh không chỉ có nhân loại, bệ hạ sớm có tâm tư định đề bạt mấy chủng tộc lớn cho cân bằng rồi... Quân đặc chủng Fassino, trung tướng Sam!

- Giáo khu của Đỗ Trần hiện nay đã bao trùm phương nam của Einstein, tín đồ ngàn vạn...

- Minh Dao Brook nghị viên!

- Bạn học cũ của ta Jason thật sự không phải tu luyện tài liệu đấu khí, bất quá hấn đối với kinh thương...

- À, tổng bộ hậu cần đang thiếu một vị quan điều độ...

Hai người người tới ta đi, rất nhanh liền phân chia xong một khối bánh thuộc về Đỗ Trần. Cuối cùng, Đỗ Trần hài lòng gật đầu, cười hỏi:

- Ferdinand lão ca, với nhãn quan của ngươi xem ra, đại nhân vật thần thánh liên minh cuối cùng sinh ra sẽ có ai?

Ferdinand trầm tư thật lâu, chần chờ nói:

- Nòng cốt cao cấp chân chính không gì ngoài cửu nguyên soái và tam nghị trưởng, ta và Bairu chia ra chiếm cứ một vị trí nghị trưởng, còn lại một cái... có thể cấp cho Nanortimor vương của Yaqin, dù sao hấn cũng là bá chủ của cả một đại lục, cương thổ có một không hai trong các nước thiên hạ, nói cái gì cũng phải được cấp một vị trí gần với giáo hoàng bệ hạ!

- Tiểu sư đệ Chesini của ta cũng nên tốt nghiệp rồi...

Đỗ Trần cảm thán than một câu khó hiểu, lại hỏi:

- Cửu nguyên soái thì sao?

Lần này Ferdinand trả lời phi thường thống khoái:

- Trước tiên có thể khẳng định. Gia chủ của Vãn Thần ngũ gia sẽ chia ra chiếm cứ năm chức nguyên soái, lại tính thêm ngươi và Thomas, thế là thất đại nguyên soái rồi! Hai nguyên soái khác... A, a phía Thương Khung truyền lại tin tức, tiểu vô tôn và Sư Tâm vương còn coi là nể mặt bệ hạ, vậy hai chức nguyên soái liền lưu lại cho bọn họ. Ất rằng quốc quân các nước sẽ bất mãn với phương án phân phối này, nhưng vấn đề do thực lực, bọn họ cũng không dám nói thừa!

Nhắc tới Sư Tâm vương, Đỗ Trần tức thời nghĩ tới quá khứ, không khỏi tư lự về một trường đại chiến vô song trên biển Emerald... Tung hoành ngạo nghễ, giữa lúc đàm tiếu mười vạn đại quân tan tành mây khói, Lôi Vân chỉ tới đâu, không ai dám đánh thẳng cuồng sư chiến kỳ, Sư Tâm vương Alonso, Thương Khung Thiên Kiêu, anh hùng rõ ràng trước mắt!

Ài, không biết lão sư tử kia ra sao rồi, thật sự có chút nhớ hấn a!

Mang theo mấy phần tư niệm khó hiểu về Sư Tâm vương, Đỗ Trần đưa tiễn Ilan và Ferdinand ra cửa, lúc đi hai bên ước định, Ilan sẽ cung cấp hướng hành động bất kỳ lúc nào, ra sức đảm bảo Lanning sẽ không gây thêm phiền toái cho Đỗ Trần trên Minh hội. Còn Đỗ Trần nhìn bóng lưng Ilan, đột nhiên cảm thấy mình cũng già đi rất nhiều. Loáng một cái đã mấy năm, mình đã lập bang mở hội, còn con ngựa non năm đó đã trưởng thành rồi...

Đỗ Trần biết Ilan là lễ pháp đại thần của Lanning, có lẽ sẽ là thủ tướng tương lai, cũng biết hấn là gián điệp thánh giáo, bạch y đại giáo chủ của ám điện, nhưng... không biết còn bao nhiêu người nhớ được một thân phận khác của Ilan?

Ilan cùng Ferdinand trở về phòng làm việc của viện trưởng. Đóng cửa rồi, đột nhiên nhún vai:

- Hồng Huyết Nhân thật sự là hỗn loạn không chịu được, thành lập một cái liên minh kháng địch nho nhỏ cũng phải làm bao nhiêu hiệp nghị ngầm như vậy, điều hòa thế lực các phương... hừ, nếu là ở vào vị trí Tử Huyết Nhân chúng ta, mấy câu nói liền có thể tổ hợp ra một liên minh hiệu quả cao!

Lông mày tím của Ferdinand nhướng lên:

- Hồng Huyết Nhân an nhàn quá lâu rồi, không tránh khỏi sinh ra nhiều tệ nạn! Bất quá Minh hội Ôn Tuyền sơn cũng thật sự là quá phiền toái, bằng chức vị của Liên Minh mỗi ngày đều biến hóa, hôm nay Francis đã chia bánh lại thay đổi rồi. Số 5, mau chóng đem tình báo mới nhất cho nguyên soái Bowness đi!

Elend vô lực xoa xoa tay:

- Ta một mặt tìm hiểu tin tức Lanning cho thánh giáo, lại một mặt thay nguyên soái Bowness thám thính tin tức của thánh giáo, bây giờ lại phải giúp Francis đối phó với Baergena... thật sự không thể bận hơn rồi, bằng chức vị mới nhận này liền phiền người chuyển giao cho nguyên soái đi!

Ferdinand trầm ổn gật gật đầu:

- Cũng được! Ta nói này Ilan, trong kế hoạch đại nhân vật của Tử Huyết Nhân chúng ta, người khác tối đa chẳng qua là gián điệp kép, nhưng người chân đạp ba thuyền, ba mặt tra sét ngầm... quả thực là công tích trác tuyệt!

- Được rồi! So với số 3 người, ta có là cái gì? Ài, nói công lao ta lại nhớ, gần đây ta nghe bằng hữu ở hội nghị liên tịch tối cao truyền đến một tin tức nhỏ - số 1 thần bí nhất trong kế hoạch đại nhân vật, đã có được tiến triển đột phá rồi!

Mắt Ferdinand sáng lên:

- Nói mau, tiến triển gì?

Ilan giang hai tay ra:

- Việc của số 1 ngay cả nguyên soái cũng không rõ, ta nào có thể nói rõ? Bất quá ta nghe nói, không lâu trước, số 1 nhiều năm không có tin tức truyền về một phong mật hàm, nguyên soái sau khi xem qua nước mắt vòng quanh, ngửa mặt lên trời than dài, còn nói những năm còn sống cuối cùng cũng có thể dẫn tộc nhân trở lại tam đại lục rồi, người nói xem, đây không phải là tiến triển mang tính đột phá còn có thể là cái gì?

Hai người nhìn nhau, đồng thời cười lớn, rất chân thành rất vui sướng.

Đứng ở lập trường Tử Huyết Nhân, bọn họ có đầy đủ lý do để cười lớn một hồi.

Sau khi cười xong Ilan ném cho Ferdinand mấy cái bình nhỏ:

- Nói chuyện nghiêm túc nào, đây là tân dược mới nhất của Phillip đại nhân, trong đó một bình có thể che đầy màu máu tím của chúng ta khi A Miya ngân châm đâm vào - hiện tại Hồng Huyết Nhân tra xét gắt gao, người để ý một chút! Mấy bình khác gọi là thiên lệ, cách sử dụng viết trên mật thư rồi, đợi sau khi người chính thức tiếp nhận chức viện trưởng liền dùng thứ này không chế giáo công của học viện, Tử Huyết Nhân chúng ta ngàn năm không thấy được mặt trời, rất cần tư nguyên của Đẩu Thần đảo tới bổ xung...

Hắn chỉ vào huyết thái dương của chính mình - Đầu óc !

Sau khi Ferdinand có được bình thuốc, đột nhiên thở dài:

- Nếu như Phillip đại nhân là Tử Huyết Nhân thì tốt rồi...

Ilan lặng yên không nói, với thân phận của hắn, đối với hiện trạng của Ma tộc tự nhiên hiểu rõ vô cùng - Ma tộc vốn nhân khẩu không nhiều, sau khi trải qua đại kiếp nạn JuJu thú chỉ còn lại hơn ba trăm vạn, nhưng hiện nay Phillip không chế vong linh binh đoàn, quân đoàn Minh thú cộng lại tổng số vượt quá ba trăm vạn... Binh sĩ ngoại tộc so với nhân khẩu bốn tộc còn nhiều hơn, đây luôn là căn nguyên của họa loạn a. Bất quá hiện tại gặp phải đại địch Hồng Huyết Nhân, trường họa loạn này còn chưa bạo phát ra thôi.

Trong mật thất có chút lặng lẽ, Ilan cười cười:

- Đừng nhắc đến cái này nữa! số 3, cuối cùng nhắc nhở người một việc - khi người đưa tin cho nguyên soái cẩn thận một chút, ta có được tin tức, cây Sinh Mệnh gần đây và Nguyên soái rất không tốt, sợ rằng người trong Sinh Mệnh mê cung sẽ gặp phải chút rắc rối!

Ferdinand sững sờ:

- Nguyên soái và cây Sinh Mệnh không phải là sớm có hiệp nghị sao? Tại sao...

Ilan cười khổ nói:

- Còn không phải là vì Hỏa Hoàng trong Tứ Ngự Thần Thú!

Ferdinand ồ một tiếng, việc này hẳn biết - cây Sinh Mệnh sau Vãn Thần đại chiến, đem Hỏa Hoàng đã ủng hộ Hồng Huyết Nhân cầm tù trong thân thể. Nhưng qua thời gian nghìn năm suy nghĩ và lập trường của mỗi bên biến đổi không còn như trước nữa - Hỏa Hoàng ngày nay đã vứt bỏ lập trường chia cách Tử Huyết Nhân và Hồng Huyết Nhân, một lòng chỉ muốn tìm lại hài tử bị thất lạc! Nguyên soái Bowness nắm lấy điểm này, đạt thành hiệp nghị đồng minh với Hỏa Hoàng!

Khi trộm lấy thi thể của Auerbach, nguyên soái phái người mang máu của Hỏa Hoàng tới nhân gian tìm con. Nhưng không ngờ rằng, Tử Huyết Nhân chấp hành nhiệm vụ kia làm việc bất lợi, chẳng những làm mất máu của Hỏa Hoàng, còn khiến cho cây Sinh Mệnh phát giác mẹ nó!

Nghĩ tới đây Ferdinand nhin không được thềm mắng tên khốn kiếp kia, nhưng tiếp đó lại cười, vì sau đó, nguyên soái Bowness một là không làm, đã làm thì làm tới cùng, tự mình soái lĩnh chín vị Minh vương thú vừa mới sinh ra giết vào Sinh Mệnh từ lưng, mạnh mẽ cứu Hỏa Hoàng ra! Hiện giờ Hỏa Hoàng xem như là người hợp tác của Tử Huyết Nhân...

Như vậy, cây Sinh Mệnh còn có thể tốt đẹp với Tử Huyết Nhân sao?

Ferdinand cảm thấy không yên tâm, hỏi:

- Cây Sinh Mệnh thay đổi thái độ, sẽ không ảnh hưởng tới kế hoạch của chúng ta chứ?

Ilan cười:

- Người yên tâm đi! Trước đây Nguyên soái nhỏ nhẹ với cây Sinh Mệnh là bởi vì phải dựa vào cây Sinh Mệnh mới có thể hoàn thành đại di dân của Tử Huyết Nhân chúng ta. Nhưng bây giờ chúng ta có Minh Vương thú rồi... nói đơn giản, sự cần thiết của chúng ta đối với cây Sinh Mệnh không còn lớn nữa, như vậy Nguyên Soái cũng có vốn liếng đàm phán với cây Sinh Mệnh, cây Sinh Mệnh còn không dám làm việc quá phận - ta nhắc nhở người cũng là vì đề phòng vạn nhất!

Ferdinand gật gù đầu, đích xác, mười hai Minh Vương thú bằng với một con Thanh Biều, năm đó chỉ một con Thanh Biều kia có thể giúp mấy trăm vạn JuJu thú đại di dân, sau khi bị giết chết một Singh, chỉ còn lại mười một Minh Vương thú giúp đỡ ba trăm vạn Tử Huyết Nhân di dân là hoàn toàn đủ!

Hai người lại thương đàm chút việc vặt, đột nhiên mặt đối mặt vỗ tay, làm một lễ tiết rất cổ xưa!

Tiến Ilan đi, ánh mắt Ferdinand kiên định, đứng ở cửa sổ nhìn xuống cả Đấu Thần đảo, lẩm bẩm tự nói:

- Phụ thân, tổ phụ, liệt vị tiên tổ, hài tử của mọi người dùng thời gian sáu mươi năm, rốt cuộc hoàn thành mộng tưởng mọi người dùng sinh mệnh đổi lấy... Liệt tổ liệt tông yên tâm, Ferdinand sẽ làm tinh thần tín ngưỡng, cội nguồn sức mạnh của nhân loại vì Tử Huyết Nhân mà phục vụ! Đấu Thần đảo, Đấu Thần đảo thuộc về Tử Huyết Nhân, sẽ do ta trông giữ, không cho phép bất kì ai thương tổn tới nó... vì quyền lợi sống dưới ánh mặt trời!

502. Quyết Định Của Đỗ Đức

Minh hội ở Ôn Tuyền sơn, miếng bánh lớn mặc dù đã phân chia tốt rồi, nhưng nếu Đỗ Trần muốn yên tâm nuốt được miếng bánh này xuống bụng thì những chuyện cần làm vẫn phi thường nhiều.

Ziege nói rất có lý, minh hội uống máu mặc dù là giáo hoàng, các chức vụ trọng yếu cũng đều là giáo hoàng tự định. Nhưng cường quốc thiên hạ cũng không phải là ít, quân vương các nước này cũng không phải là đồ ngu ngốc ăn hại mặc cho giáo hoàng chia bánh còn mình ngu ngốc chờ kết quả!

Bọn họ sẽ vì bản thân mà tranh thủ quyền lợi, sẽ chia rẽ đối thủ, sẽ liên hợp bằng hữu... Nói một câu, đêm trước hôm Minh hội Ôn Tuyền sơn, là một đêm chém giết không có khói lửa. Trong trường chém giết này Đỗ Trần cần có bằng hữu.

Hoàn hảo, bằng hữu của Đỗ Trần tịnh không ít.

Còn cách Minh hội chính thức hai chục ngày, Giáo hoàng giá lâm Đấu Thần đảo, lấy danh nghĩa Thần Hoàng tương lai tổ chức bữa tiệc yến lần đầu tiên trước hội. Trong bữa tiệc, Giáo hoàng mang danh sách các chức vụ tiết lộ cho quân vương các nước, thử xem phản ứng của mọi người! Kết quả không ngoài dự đoán - Bairu, Thomas, Ferdinand các đại nhân vật này vốn là thân tín của Giáo hoàng, lại quả thật là có bản lĩnh, các quốc quân mặc dù bất mãn giáo hoàng an bài quá nhiều thân tín tiến vào vị trí cao tầng, nhưng cũng phải gật đầu cam chịu. Nhưng các quốc quân thấy cái tên Francis lại cũng xuất hiện trong danh sách cửu đại nguyên soái, nhất thời tất cả đều biến sắc, mũi thương đầu quay về phía Đỗ Trần.

Người một tên tiểu lãnh chúa thổ địa có tám trăm dặm cũng muốn ngồi ngang hàng với quân vương các nước chúng ta, thậm chí là ngồi cả lên đầu chúng ta sao?

Đỗ Trần ở tửu yến lần đầu tiên nhận đủ lườm nguýt, rồi đến chiều muộn ngày thứ hai, sáu mươi bảy nước bên bờ đại tam giác hải vực đồng thời bị hải tặc tập kích, Hải Hoàng đại tam giác Goethe đối với việc này phun ra một câu giải thích rất thần nhiên - Xin lỗi nhé, đội thuyền mậu dịch của sứ phụ của Hải Hoàng đại tam giác hải vực ta, Francis, gặp phải hải tặc đánh cướp, ta để báo thù cho sứ phụ mới phát động đại chiến thanh trừ hải tặc, kết quả không cẩn thận nhờ tay làm hỏng vài chiếc quân hạm của các người... Ha ha xin lỗi nhé!

Kết quả là trong bữa tửu yến thứ hai, sáu mươi bảy nước duyên hải mậu dịch đồng minh nhất trí thông qua nghị quyết - ủng hộ Francis làm Đại nguyên soái!!!

Gần đến buổi tửu yến lần thứ ba, thanh âm của những kẻ phản đối vẫn còn rất đông đảo. Nhưng Đỗ Trần mang tiểu sư đệ, vương tử của Nanotimor - Chesini lòng vòng một hồi, kết quả người Yaqin đại lục từ đâu mọc ra một tên râu ria, vuốt râu trừng mắt hét lớn:

- Francis không làm đại nguyên soái, cả Yaqin đại lục đều không phục!!!

Tối tửu yến lần thứ tư, đại biểu cho các chủng tộc phi nhân loại ở Einstein đại lục Sam, người thừa kế của Gaia gia tộc - kẻ khổng chế thực sự của thương minh tam đại lục Jason cười nói đi theo sau Đỗ Trần, mở miệng ra là lão đồng học, ngậm miệng lại là huynh đệ, nhất thời lại khiến cho làn sóng phản đối nhỏ đi vài thành.

Mà đến khi còn cách minh hội tầm bảy ngày, gia chủ của Vãn Thần ngũ gia tất cả giá lâm, Junker lão gia tử lớn tuổi nhất không nói gì, chỉ là trong bữa tiệc rượu chơi với Đỗ Trần hai ván xúc xắc, hơn nữa thua cho Đỗ Trần vài vạn kim tệ...

Sắc mặt của quân vương khắp tam đại lục nhất thời cuồng biến. Ngoại trừ Lanning vương Baergena không có mặt mũi ở lại, lúc này đã lui ra ngoài, không còn bất kỳ kẻ nào dám nói nhảm thêm một câu!

Lúc đó, đề danh Đỗ Trần, tất cả thông qua.

Đêm hôm đó, Đỗ Trần nhận được một bao lớn ấn tín mà Bairu đưa riêng trở về chỗ, còn bĩu môi. "Ai, Vãn Thần ngũ gia đến quá sớm rồi. Phải nhanh nhanh bảo Harry nói với các lão đại ở York trấn, không cần dùng xã hội đen bạo động những các quốc gia phản đối nữa..."

Trở lại chỗ ở tạm thời hiện giờ, Đỗ Trần âm một tiếng vút tất cả đám ấn tín đại biểu cho thân phận đại nhân vật lên bàn, ánh mắt đảo qua mọi người một lượt - Liya, Đỗ Đức, Dịch Cốt, Andy,... Ngoại trừ Adams, Ariza và hai vị lão tổ mẫu đang trấn thủ Đỗ thành, còn có Francesca trở lại gia tộc St.Duck hồi báo, các nhân vật hạch tâm của Đỗ Trần đã tụ tập hết ở đây.

Trong số này, tuyệt đại bộ phận là bởi vì chuyện Mayfair và Melina mới đến Đẩu Thần đảo. Bất quá có Đỗ Đức là ngoại lệ - hắn sắp đảm nhiệm đại tướng bốn sao của liên minh, thân mang trọng trách, đến hôm minh hội chính thức phải xuất trường để tham gia nghi thức nhậm chức nên mới đến Ôn Tuyền sơn - Đẩu Thần đảo.

- Các vị, đến bây giờ chức vị cao của nhân viên sở thuộc của Đỗ thành chúng ta toàn bộ đã đến tay, người duy nhất bất mãn chính là Lanning vương Baergena. Nhưng trong tay ta có chiếu thư của thánh Bowen, có thể trực tiếp bỏ qua ý kiến của Lanning...

Đỗ Trần nhoẻn miệng cười:

- Còn chần chờ cái gì? Chia vị trí đi! Cấp lấy ấn tín, các người chính là đại nhân vật trong thần thánh liên minh rồi!

Cảnh Đỗ Trần dự liệu là mọi người nhảy lên hoan hô ầm ĩ, tranh cướp ấn tín lại không xảy ra. Liya vừa cười vừa đứng yên nhìn, Dịch Cốt cũng rất trầm ổn, mắt nhìn đồng ấn tín, nhưng không vươn tay ra lấy... chỉ có Tuyết Bỉ nhân Harry sắc mặt đỏ hồng, liếm liếm môi, mắt gắt gao dán chặt vào cái nhỏ nhất - kim ấn của Liên minh tinh báo bộ binh đô liên lạc quan mà nuốt nước bọt, nhưng nhìn mọi người không ai động đậy, hắn cũng cắn răng cố nhẫn xuống xúc động trong nội tâm!

Mà Đỗ Đức đột nhiên thân thể run lên, thiết giáp kêu leng keng ầm cả lên, mọi người đều kinh ngạc liếc nhìn hắn, nhưng thấy bộ dạng hắn vẫn như vậy, cũng vô tình quên đi!

Đỗ Trần nhú mày lại:

- Sao vậy? Còn muốn ta tự mình đưa vào tay các người sao? Harry!

- Ô! Ca ngọ chủ nhân duệ trí mà vĩ đại. Harry... Harry chính là Tuyết Bỉ nhân có quan chức cao nhất trong lịch sử! Ta... ta là Tuyết Bỉ nhân vĩ đại nhất... ô ô!

Tuyết Bỉ nhân khóc không ra tiếng, nhảy dựng lên ôm lấy kim ấn hung hăng hôn một cái, nước mắt chảy ròng ròng nói:

- Chủ nhân, Harry thực sự ca ngọ ngài!

Đỗ Trần cũng chỉ cười.

Mọi người cũng tự cầm lấy khối kim bài của mình, bất quá ngoài ý nghĩ của mọi người chính là Đỗ Đức một lần liền cầm lấy cả hai phần - hắn lấy xong ấn tín Đại tướng quân của chính mình rồi thuận tay cầm luôn ấn tín Đại nguyên soái của Đỗ Trần lên, rất là tự nhiên, không có chút nào do dự, tại chỗ liền mắc vào cái móc câu thứ ba ở đai lưng chiến giáp của hắn! Sau đó, hai tròng mắt sau thiết diện của Đỗ Đức đột nhiên nhìn vào Đỗ Trần, nhưng lại một tiếng cũng không nói!

Dịch Cốt lập tức không chấp nhận được, Đỗ Đức người chưa được phê chuẩn đã lấy luôn ấn của Đại nguyên soái đeo lên người, không phải là quá cuồng vọng sao? Đúng là trong quân Đỗ thành người là nhân vật số một, nhưng mà đại ấn của cửu đại nguyên soái chính là tượng trưng cho chí tôn trong quân giới, là thứ mà người hời cũng không hời là có thể mang trên người sao? Dịch Cốt quát lên:

- Đỗ Đức, người đây là...

Đỗ Trần khoát tay:

- Dịch Cốt, không nói nữa! Đỗ Đức không lấy ta cũng sẽ vớt ấn tín Đại nguyên soái cho hắn - thứ này trong tay hắn so với trong tay ta thì hữu dụng hơn!

Dịch Cốt thở dài buông xuôi, không nói gì nữa.

Đỗ Đức đột nhiên phát ra tiếng cười khàn khàn:

- Có kim ấn của Đại nguyên soái, Đỗ thành đã có thể không để ý đến luật pháp của Lanning, thoải mái chiêu binh! Đỗ Đức muốn từ đại thảo nguyên Mc Allen chiêu thu bảy vạn thú nhân, từ Einstein trong lưu dân chiêu thu hai mươi vạn chiến sĩ loài người. Cộng với số thú quân vốn có tạo thành ba mươi vạn đại quân, do một mình Đỗ Đức ta thống soái. Nghĩa phụ... có dám đáp ứng không?

Đến lúc này, đến cả Liya cũng hơi nhú mảy một chút, Đỗ Đức hôm nay làm sao vậy? Như thế nào hấn sau khi cầm lấy ấn tín Đại nguyên soái thì lại có chút... quái dị? Quân đội ngày thường năm ba vạn người để cho hấn thống soái thì còn có thể. Nhưng đã ai gặp lãnh chúa chỉ có thể ra lệnh cho vài trăm thân binh, tướng lĩnh thủ hạ lại không chế ba mươi vạn đại quân chưa?

Sợ rằng lãnh chúa có đại độ hơn nữa, cũng không thể cho phép tướng lĩnh thủ hạ binh quyền nặng như vậy?

Đỗ Đức lẳng lặng nhìn Đỗ Trần, người ngoài nhìn vào, Đỗ Đức thiết diện lại thêm một chút quái dị. Nhưng không ai biết, từ khi Đỗ Trần ôm một đồng ấn tín trở về, tư tưởng của Đỗ Đức liền rơi vào trạng thái cực kỳ cuồng bạo hỗn loạn, từng đoạn từng đoạn hình ảnh đứt quãng xẹt qua trong đầu, cùng với tình hình trước mặt rất tương tự...

Trong đại điện huy hoàng lấp lánh, chín người ngồi ở cùng một chỗ, đều lơ đãng nhìn sang bên cạnh, một lão nhân áo tím để trước mặt chín cái kim ấn.

- Chư vị, ấn tín làm xong rồi, cầm lấy chúng đi, các vị chính là cửu đại nguyên soái của thần thánh liên minh rồi!

Lão nhân áo tím nói, cùng với mấy lời chia vị trí "Nghĩa phụ vừa nói có gì khác nhau? Trước mắt là một đồng ấn tín, với tình hình ngày đó có gì khác nhau?"

Cho nên thật sự, Đỗ Đức dựa theo tình hình trong đại điện ngày đó xuất hiện trong đầu, rất tự nhiên cầm lấy ấn tín đại nguyên soái... Xin? Hỏi? Không, Đại nguyên soái Văn Thần vốn chính là ta, Đỗ Đức lấy lại thứ thuộc về chính mình, sao lại phải hỏi ý kiến người khác?

Giờ phút này, Đỗ Đức rút cuộc cũng lấy lại được một bộ phận trí nhớ - nguyên lai ta là một trong Văn Thần cửu đại nguyên soái. Mặc dù là ai thì còn không rõ, nhưng ta dám chắc ta là Văn Thần đại nguyên soái!

Đáng chết, ta đường đường là Đại nguyên soái lại đi làm nghĩa tử của Francis?

Đỗ Đức đã nghĩ tại chỗ hoành kích giết chết Đỗ Trần, nhưng đại não lại bị một đoạn trí nhớ khác lấp đi...

Văn chính là tòa đại điện đó, chín người đều đeo đại ấn Nguyên soái, một thủ nhân cao lớn hỏi:

- Không có binh, làm sao xưng là nguyên soái? Thần Hoàng bệ hạ, minh hội Văn Tiêu Kinh nghị quyết toàn thể nhân loại không chia rẽ, liên hợp lại phản kháng Tử Huyết Nhân, lúc này liên minh tổng cộng có hai trăm bảy mươi vạn quân đội, cửu đại nguyên soái chúng ta phân phối số quân đội này như thế nào?

- Lynch Barton nguyên soái, Bất Diệt Tử Thần của chúng ta! Người hỏi chuyện này có thấy là quá ngốc không? Hai trăm bảy mươi vạn quân đội, đương nhiên là chín nguyên soái mỗi người thống lĩnh ba mươi vạn quân đội, chẳng lẽ người còn định lấy thêm mấy vạn nữa sao?

- Margaret, người nói cũng chẳng thông minh gì! Ta Lelaiweier Aeolus thật ra không để ý đến mình có bao nhiêu quân đội, nhưng ta không quen nhìn người phi dương bạt hổ, muốn có nhiều quân đội chính là người đó?

- Được rồi, không cần làm ồn! Phong thần, người và Thảm Thủy thần nữ gặp mặt là rộn lên, đã hơn 10 năm rồi, không thấy mặt sao? Nghe Thái Dương thần Michael ta một câu...

Chín người vì phân phối quân đội mà làm ầm lên, Đỗ Đức đối với trường tranh đoạt này trí nhớ rất là mơ hồ, nhưng hấn vẫn nhớ rõ ràng, chính mình trong trận tranh cãi liếc mắt nhìn người chủ trì hội nghị Thần Hoàng Prince! Mà đúng lúc này, trong mắt Prince hiện lên một hàn quang cực kỳ kinh khủng, khiến cho lòng người run sợ.

Đáng chết, tổng cộng có hai trăm bảy mươi vạn đại quân, chia cho chín người các người, Thần Hoàng Prince ta đây còn lại cái gì? Chẳng lẽ muốn ta thống soái mấy trăm thân binh, mà chín tên thuộc hạ các người lại thống lĩnh ba mươi vạn đại quân sao? Các người tranh đi đoạt lại, ai nghĩ tới cảm nhận của Prince ta? Thần Hoàng rất vĩ đại, nhưng hấn cũng là một chính trị gia. Chỉ cần là chính trị gia, sẽ tự hỏi như vậy!

Vì vậy Thần Hoàng nói:

- Chư vị không cần tranh cãi nữa! Tôn chỉ của Vân Tiêu minh hội là thần thành bổ công, Prince ta nói tăng một lời - Chư vị mỗi người ba mươi vạn đại quân, Thần Hoàng Prince ta thủ hạ còn cái gì nữa? Ý kiến của ta là.....

Nói xong, Thần Hoàng ánh mắt sắc bén đảo qua mọi người một lượt, đầu khí mạnh mẽ của kẻ sắp đạt đến điểm cuối của con đường đấu thần tràn ngập khắp đại điện!

Đoạn hình ảnh này cũng kết thúc với sự phẫn nộ và uy hiếp của Thần Hoàng!

Đỗ Đức cũng nổi giận, đáng chết, ta đường đường là thần tứ thân vương, đại nguyên soái, là anh hùng được vạn người kính ngưỡng! Người, người Francis lại dám để cho ta gọi là nghĩa phụ?

Ách, hình như là ta tự mình chủ động gọi thì phải, mà Francis cho tới nay đối với mình vẫn rất tôn kính, hơn nữa trong khi mình gọi hắn là nghĩa phụ, hắn cho tới bây giờ cũng không lên tiếng...

Tiểu tử này cũng coi như là có vài phần tự biết mình, bất quá người dù sao cũng là đã vũ nhục ta. Trong lòng Đỗ Đức lại nổi lên sát ý!

Nhưng lại đúng lúc này, đoạn hình ảnh thứ ba lại xuất hiện trong đầu hắn...

Đó là trong Vân Tiêu Kinh minh hội, mình nhìn danh sách quân đội được phân phối tới tay, không nhìn được một tia cười khở, ngửa mặt nhìn trời mà thở dài:

- Prince, lại chỉ vì quân quyền, người lại âm thầm bày mưu loại trừ đệ nhất chiến tướng ta sao? Cha mẹ ta chết dưới tay Tử Huyết Nhân, quê nhà ta cũng đang ở dưới sự thống trị của Bowness... Ta chỉ muốn ba mươi vạn đại quân để khôi phục gia viên. Kết quả, người cho ta sáu vạn người già yếu tàn tật?

Ai, không trách mọi người đều nói, nỗi bi thương của danh tướng, không phải là chết trận trên sa trường, mà là không gặp được chủ tốt! Đến như Thần Hoàng hôm nay cũng không thể khác với tục nhân, thiên hạ to lớn, còn có lãnh tụ có thể để cho ta thi triển hết khả năng sao?

Đoạn hình ảnh này trôi qua rất nhanh! Thông qua trường cảnh sự thật trước mắt đã gọi lên từ trong chỗ thâm sâu nhất trong trí nhớ của Đỗ Đức. Nhưng hôm nay sự thật với trí nhớ khác nhau, không hề tương tự, Đỗ Đức cũng nghĩ ra chính mình sau đó gặp phải chuyện gì!

Bất quá Đỗ Đức rất dễ dàng từ các đoạn hình ảnh đứt quãng kia chất lọc ra được một ít tin tức - Đầu tiên, hắn thấy được ánh mắt của Thần Hoàng, tự nhiên không phải là Prince, cũng giống như vậy, hắn cũng không phải là ba người Thái Dương thần, Phong thần, Bất Diệt Tử Thần, càng không có khả năng là Margaret nữ nhân đó! Còn liên tưởng đến truyền thuyết anh hùng trong thần phổ của Thánh giáo, mấy điều như cha mẹ chết trong tay Ma tộc, mất đi gia viên, lại là nguyên soái lấy sáu vạn nhân mã khởi gia! Vậy Đỗ Đức ta chính là...

Sau thiết diện của Đỗ Đức, khoe miệng lộ ra nét tươi cười, hắn không nhớ ra, nhưng thông qua hình ảnh cùng với phân tích phát hiện ra thân phận của mình!

Nếu mình thật sự là hắn, theo thánh giáo ghi lại thì ta hắn là chết trận sa trường, quên mình vì nhân loại! Vậy chính mình vì sao lại trở thành hắc giáp thiết diện, toàn thân bị lửa thiêu, lại bị phong bế ở giữa tầng nham thạch lớn đó?

Đỗ Đức cố nghĩ nguyên nhân của điều này, nhưng đầu não lại ần ần đau đớn, hắn cũng chỉ có thể trở lại sự thật, lại suy nghĩ như thế nào xử lý Đỗ Trần!

Các đoạn hình ảnh liên tục xung kích, khiến cho phẫn nộ trong lòng Đỗ Đức ít đi rất nhiều, nhớ đến "danh tướng chi bi" trong đoạn hình ảnh ngắt quãng thứ ba, còn có tình thế hôm nay, như thế nào mới có thể khiến cho việc phát huy trên chiến trường của hắn có lợi nhất...

Vì vậy Đỗ Đức mới hỏi vấn đề vừa rồi, cũng chính là tiêu điểm của cuộc tranh luận giữa Thần Hoàng và các nguyên soái - Quân quyền và tín nhiệm! Ba mươi vạn đại quân, do một mình ta thống lĩnh, nghĩa phụ... có dám đáp ứng?

Francis, nếu người có thể trong vấn đề này vượt qua Vạn cổ Thần Hoàng Price, Đỗ Đức ta thống lĩnh binh sĩ chinh chiến vì người, vì người mà diệt hết Ma tộc, đánh xuống cả thiên hạ này.

Đỗ Trần rất kinh ngạc nhìn Đỗ Đức, gãi gãi đầu:

- Ba mươi vạn...

503. Cổ Điển Quý Tộc

Ánh mắt mọi người đều hạ xuống trên người Đỗ Trần, đương nhiên, ngoại trừ bản thân Đỗ Đức, không ai biết một câu trả lời này của Đỗ Trần có ý nghĩa gì!

Trong lúc này, Đỗ Trần hết lần này tới lần khác chần chờ, trong miệng lẩm nhẩm ba mươi vạn, ba mươi vạn, ba mươi vạn... tính toán làm người ta phì cười.

Đỗ Đức lẳng lặng nhìn Đỗ Trần, làm một tướng lĩnh quân sự, hẳn mặc dù không tính là tinh thông tư duy của chính khách, nhưng cũng biết quyết định này không phải dễ dàng có thể đưa ra.

Thật lâu sau, Đỗ Trần hình như tính toán xong, vỗ bàn:

- Ba mươi vạn tuyệt đối không được.

Dịch Cốt thở phào nhẹ nhõm, Harry âm thầm gật đầu, thầm nói, lúc này mới phù hợp lẽ thường, ai có thể giao quyền chỉ huy ba mươi vạn đại quân vào tay người khác? Về phần Liya lại mở to hai mắt, nhìn Đỗ Trần khóe miệng nở nụ cười...

Đỗ Đức trong lòng thở dài, thôi, thôi, thiên hạ vô hùng chủ, từ xưa danh tướng lắm bị ai... hẳn chậm rãi đứng lên, muốn đi ra ngoài.

Đỗ Trần đột nhiên rất đồng ý nói:

- Ba mươi vạn thật sự không được, ít nhất phải bốn mươi vạn.

- Đông, đông, đông!!!

Đỗ Đức xoay người lại bước tới trước mặt Đỗ Trần, lạnh lùng nói:

- Người thật sự dám cho ta bốn mươi vạn đại quân, hơn nữa do ta toàn quyền thống soái, người không hỏi gì về quyết sách quân sự?

Đỗ Trần giơ tay, giải thích cho mọi người ý nghĩ của mình:

- Mọi người nghĩ chút xem, hôm nay chúng ta chia phần rất vui vẻ, nhưng ngày mai nếu Ma tộc thật sự đánh tới thì sao? Chúng ta đại nguyên soái, đại tướng quân, hôm nay nhận được bao nhiêu, thì ngày mai phải nỗ lực cho nhân loại bấy nhiêu! Ta là tổng dự bị đội tư lệnh quân, chức vụ này nói trắng ra là, mặc kệ chiến khu nào gặp kinh địch, chịu không nổi, ta đều phải đi cứu viện bọn họ, đấu với cường địch.

Đỗ Trần nhìn mọi người, vỗ bàn nói:

- Nhưng hôm nay Ma tộc chẳng những có lão già Bowness, vong linh đại quân của Phillip, lại xuất hiện vong linh dị thú khắc chế thánh quang của ta! Vậy chỉ dựa vào khư khư mấy vạn quân của chúng ta bây giờ, có thể gánh nổi trách nhiệm chức vụ tổng dự bị đội chiến lược sao? Cho nên khoách trương quân đội là tất yếu! Bốn mươi vạn, Đỗ Đức, người dám mang đến cho ta thiếu một người, ta dùng quân pháp xử người.

Đỗ Đức không dám tin tưởng, hồ nghi nhìn chằm chằm Đỗ Trần:

- Người không sợ ta nắm binh, tạo phản sao?

Đỗ Trần đột nhiên bĩu môi, thầm nói, Đỗ Đức có tinh thần khế ước của tiểu Bối Bối hạn chế. Mặc dù hẳn cũng có thể phá ra khế ước, nhưng lúc ấy, không phải là khế ước mất hiệu lực, mà là khát vọng của Đỗ Đức đối với chiến tranh lên tới cực vọng áp đảo khế ước, là tình huống đặc thù! Cho nên, chỉ cần mình không có phát sinh xung đột với giấc mộng khát vọng chiến tranh của Đỗ Đức, vậy tuyệt không có khả năng Đỗ Đức phản bội.

Vì vậy, Đỗ Trần yên tâm lớn mật nói:

- Dùng người thì không nghi ngờ người, nghi ngờ người thì không dùng người.

Đỗ Đức đột nhiên quỳ xuống đất, tay phải đặt lên ngực trái, thi quân lễ nói:

- Đỗ Đức nguyện vì nghĩa phụ thống soái bốn mươi vạn thiết kỵ, địch của nghĩa phụ. hần là chết dưới quân trận của Đỗ Đức.

Đỗ Đức xưng hô với Đỗ Trần vẫn là nghĩa phụ như cũ.

Nhưng đây cũng không có gì kỳ quái. Sự thật thì, từ khi phá phong ấn nhớ lại chuyện cũ - hần sau khi được Đỗ Trần cứu, mất đi tuyệt đại bộ phận trí nhớ, chỉ để lại một năng lực quân lược khắc cốt minh tâm. Tiếp đó, tiểu Bối Bối lại dùng thôi miên cùng tinh thần khế ước, khiến cho Đỗ Đức dưới trạng thái không biết gì, cho rằng mình là đệ đệ của tiểu Bối Bối, là nghĩa tử của Đỗ Trần! Thậm chí đến lúc đó, Đỗ Đức vẫn đang không biết mình mang tinh thần khế ước.

Sau đó, Đỗ Đức lại trải qua đủ loại chuyện, rốt cuộc hôm nay biết mình là ai, nhưng lại cẩn thận nghĩ, thân phận chính thức của hần chỉ dùng ý nghĩ phân tích tới, mà không phải dùng trí nhớ nghĩ lại.

Cái này như là một người ở nông thôn, nếu người đột nhiên nói cho hần một chút đầu mối, để cho hần hiểu được. A, nguyên lai mình từng là một vị quốc vương! Vậy kể tiếp, trong khi hần ăn cơm, thì vẫn cầm bánh bao ăn như trước kia, hay là cầm dao đĩa ăn như quốc vương? Hiển nhiên là người đó vẫn lấy tay bốc bánh bao mà không phải theo lễ tiết quý tộc, bởi vì hần chỉ nghĩ mình là quốc vương mà không phải tìm về thói quen là quốc vương trước kia, tính tình, bản tính... thậm chí tôn nghiêm.

Đỗ Đức chính là loại tinh huống này, nếu hần hoàn toàn tìm về hết thấy trí nhớ đại nguyên soái trước kia, vậy hần tuyệt đối không mở miệng kêu người khác là nghĩa phụ! Nhưng lúc này.... hần chính là Đỗ Đức, hết thấy hành vi phương thức đều là hình dáng tổng tư lệnh quân đội thành Duerkesi cũ.

Xem khí phách thiết huyết của thần tướng Đỗ Đức, Đỗ Trần cười cười: Khoách trương quân đội là không có vấn đề! Bất quá Đỗ Đức, ta phải nói rõ với người trước, quân phí phòng thành quân Duerkesi là do giáo hoàng chi ra, người trong khi khoách trương quân đội thì cũng cấp cho giáo hoàng chút thể diện, để cho hần an bài vài mật thám - nếu không vạn nhất lão già Samar mất hứng, đoạn quân phí của chúng ta thì sao?

Đỗ Đức gật đầu:

- Có thể, ta sẽ xử trí tốt mật thám.

Đỗ Trần bổ sung:

- Bất quá, cũng đừng quá cầu toàn ủy khuất, hết thấy với nguyên tắc người khổng chế tuyệt đối quân đội, nếu giáo hoàng quá phận... người con mẹ nó đừng sợ quân phí bị đoạn, lão tử còn có thể nuôi nổi bốn mươi vạn đại quân.

Đỗ Đức ôm quyền nói:

- Tuân mệnh, như nghĩa phụ không nhắc nhở gì nữa, Đỗ Đức tối nay sẽ đi cả đêm tới đại tam giác hải vương vương cung, xin mời hải vương Goethe hiệp trợ ta xây dựng hải quân! Ngoài ra, mượn Andy bên người nghĩa phụ - tân kiến hải quân phải có dị thú chiến đấu dưới biển sâu, Andy sau khi biến thân thì có trợ giúp cực lớn đối với hải quân trên biển, đồng thời Andy cũng có thể thay ta thủ tín Goethe.

- Được, đi sớm về sớm.

Cho Đỗ Đức cờ chỉ huy cao nhất, chuyện còn lại Đỗ Trần thoải mái buông tay:

- Tốt lắm, Đỗ Đức đi khuếch trương quân đội, những người khác đều chuẩn bị đối với diễn chức nhận lễ bảy ngày sau...

Nói xong, mặt Đỗ Trần đột nhiên hồng lên, đây là chuyện ngàn năm khó gặp:

- À... Liya lưu lại.

Mọi người rời đi, Liya như con mèo nhỏ co lại trên ghế, tò mò nhìn Đỗ Trần đang đỏ mặt, thầm nói: "Quái, Francis tiểu tử này trước kia cũng thường xuyên lưu lại mật đàm với mình sau hội nghị, nhưng lại không có đỏ mặt bao giờ!" Nhìn Đỗ Trần ở trước mặt mình muốn nói lại thôi, Liya người hiểu rõ Đỗ Trần nhất cũng mơ hồ:

- Uy, nói chuyện đi! Người lưu người ta lại là muốn nói chuyện gì?

Nói cái gì? Đỗ Trần thầm nói, ta muốn xác nhận với người một chuyện - mấy ngày trước đây Steven đột nhiên cảnh báo Đỗ Trần, để cho hắn cảm thấy như quên gì đó, kỳ thật Đỗ Trần ý thức được mình đã quên gì, nhưng một là cả ngày bận bịu, hai là Đỗ Trần vẫn không có ý hỏi tư vấn, lúc này mới trì hoãn tới hôm nay lưu lại Liya một mình để hỏi.

Tránh con mắt của Liya, Đỗ Trần ngồi bên Liya, tay chân có chút lóng ngóng:

- Cái... đại ca ta hôm trước có nói với ta một câu, hắn nói...

- Steven tên lưu manh kia có gì để nói? Nhìn bộ dáng ấp a ấp úng của người... hừ hừ, dám chắc không phải lời gì tốt đẹp!

Đỗ Trần cắn răng, thầm nói, loại chuyện này hỏi trực tiếp thật sự có chút nói không nên lời! Bèn trả lời:

- Không đề cập tới đại ca nữa, ta muốn hỏi một câu, người bỏ lại một đồng chuyện nội vụ trong nước, lại ở thành Duerkesi của ta không đi... là vì cái gì! Tại sao?

- Bỏn nữ vương còn không phải là vì...

Liya đột nhiên trong lòng căng thẳng, xem ý nghĩ của hắn, khoảnh khắc liền ý thức được một tầng ý tứ ẩn giấu sau lời này! Sắc mặt thoáng hồng, Liya ra vẻ hào phóng, vỗ vỗ vai Đỗ Trần:

- Đương nhiên là vì giúp huynh đệ mình, người không cần quá khách khí.

Người nha đầu đáng chết không hiểu sao, hay là cố ý giả hồ đồ với ta? Đỗ Trần liếc mắt nhìn Liya đang đặt bàn tay nhỏ bé lên vai mình, hỏi càng thêm rõ ràng:

- Người vỗ vỗ đánh đánh một nam nhân, không sợ tương lai không lấy chồng được sao?

Liya sắc mặt càng hồng, cả thân thể đều co lại trên ghế, nhưng kiên cường chống lại, cái cổ tròn tròn phát ra tiếng hừ:

- Hừ, người theo đuổi bỏn nữ vương rất nhiều, không nói ở ngoài, bỏn nữ vương cũng nuôi 180 tên nam sủng đều là chuyện ngoắc ngoắc móng tay mà thôi.

Đỗ Trần: ...

Liya đột nhiên cúi đầu, nắm nón tay, vân vân nói:

- Uy, người nói có hay không có nam nhân nguyện ý cưới một người đàn bà mà tuổi lớn hơn hắn, còn muốn thông minh hơn hắn? Nói thật đi, hình như rất nhiều nam nhân đều sợ lão bà thông minh hơn.

Đỗ Trần suy nghĩ một chút, rất chăm chú nói:

- Nam nhân nói lời này, đều là những nam nhân không có tự tin, nam nhân có tự tin, không nói lời này.

Liya khóe miệng lộ ra một nụ cười ngọt ngào, tiếp đó, hai người đột nhiên đều không biết nói gì cho tốt, trong phòng lâm vào trầm mặc thật lâu...

Đột nhiên, Đỗ Trần kinh ngạc nhìn chằm chằm chóp mũi Liya:

- Tuổi người lớn hơn ta sao?

Liya lại gật nhẹ đầu:

- Đương nhiên, ta không phải nói qua rồi sao? Tỷ tỷ ta bằng tuổi Helen.

- Sao?

Đơn giản một hỏi một đáp, hai người lại lâm vào trầm mặc một lần nữa...

Lần này là Liya mở miệng trước:

- Uy, tuổi ta lớn hơn người, lại thông minh hơn người, vậy người có dám hay không...

- Có dám hay không làm gì chứ?

Liya lắc lắc đầu, cười xấu nói:

- Có dám hay không từ sau gọi ta là nữ vương tỷ tỷ?

Đỗ Trần cắt ngang:

- Làm ta sợ muốn chết, còn tưởng rằng người muốn hỏi ta có dám cưới người không.

Liya nhú mày:

- Hừ, người tưởng rằng người là ai? Bốn nữ vương sau đấy còn một liên đội theo đuổi, gả cho người ư? Tự tác đa tình.

Đỗ Trần cũng hừ một tiếng:

- Người tự mơ tưởng sao, chỉ bằng bộ dáng nam nhân của người, ai dám cưới người.

Liya ưỡn ngực:

- Nam nhân? Người gặp qua nam nhân có bộ ngực vĩ đại thế này chưa?

Đỗ Trần:...

Hai người lần thứ ba lâm vào trầm mặc.

Lại là Liya mở miệng trước phá tan trầm mặc:

- Hôn thê của người bỏ đi, không muốn tìm lại sao? Người là Đỗ Trần thần sứ, thuộc thần duệ tộc phổ...

Thần duệ đích xác có thể cưới ba thê tử, đại ca ta Steven người tình càng vô số, nhưng ta ở nơi này... Đỗ Trần chỉ chỉ ngực mình:

- Thật khó chịu, nhưng Tuyết Cơ dù sao cũng là vị hôn thê chính thức của ta, nữ nhân của Francis ta, chỉ cần không chủ động giải trừ hôn ước với ta, vậy là nữ nhân duy nhất kiếp này của ta.

Liya lần này không có lâm vào trầm mặc, mà cười hì hì hà hà nói:

- Không thấy được, người là người chung tình a.

Đỗ Trần cười cười:

- Thật lâu thật lâu trước kia, ta còn là tiểu hài tử, có một lão đầu mang ta từ trong hắc bang ra, nói cho ta ba câu - bán nước hàng địch, không xứng làm người! Khi sư diệt tổ, không đáng làm người! Mà đối với nữ nhân hai tâm ba ý, không phải gia môn! Ba câu này theo ta suốt đời, hôm nay ta vô quốc vô sư, chỉ có thể nhớ kỹ câu nói cuối cùng...

Liya giật mình hiểu ra, gật gật đầu:

- Ta hiểu được rồi - nguyên lai người tên gốc xui xẻo bị quái lão đầu tẩy não từ nhỏ! Hi, bắt quá người giờ này... không phải tam thiếu gia ngu ngốc thành St. John sao?

Đỗ Trần liếc mắt nhìn Liya:

- Ta có bộ dáng gì, bằng đầu óc của người, sợ rằng đã sớm nhìn ra? Nói nhảm làm gì?

Hắn đi tới bên cửa, nhìn cảnh sắc Đấu Thần đảo, đột nhiên thở dài.

Không biết Tuyết Cơ bây giờ thế nào, có hay không đang chịu khổ! Nếu không chịu khổ thì cuộc sống cũng tuyệt đối chẳng dễ chịu.

Cách Đấu Thần đảo 150 hải lý về phía nam, phụ cận Hồ Sa tiểu đảo, sóng biển quay cuồng, bóng đêm hạ xuống, ngoài khơi sóng biển đang quay theo một dòng chảy quỷ dị, mà hạch tâm dòng suối này là một tiểu thạch rộng năm sáu mét vuông. Tuyết Cơ, Roland, Charleman ba người đang bị một đoàn hải thủy huyền phù giữa không trung giam trên tiểu thạch.

Ngày đó Tuyết Cơ cùng Bi Ca Tử Sĩ từ biệt đi tìm Đỗ Trần. Bất quá vận mệnh nữ thần mẹ mình tựa hồ chơi đùa nàng - Tuyết Cơ chạy tới Kinh Ưc Cốc, Đỗ Trần đã về thành, Tuyết Cơ tới thành Duerkesi, Đỗ Trần lại đi tới Đấu Thần đảo... kết quả Tuyết Cơ đuổi tới Đấu Thần đảo, cuối cùng biết được Đỗ Trần bình an vô sự, vì vậy nàng cũng không có đi gặp Đỗ Trần mà theo Bi Ca Tử Sĩ hội hợp chỗ này, nghĩ biện pháp giải cứu Đấu Thần đảo.

Nhưng lão Bowen chỉ tính ra Đấu Thần đảo sẽ gặp tai nạn, mà tội cùng là ai mang tới tai nạn, cụ thể là tai nạn thế nào, khi nào phát sinh... Bi Ca Tử Sĩ đều không biết. Vì vậy, Demis ra lệnh, mọi người tiềm hành tìm tòi, tìm kiếm hết thủy chỗ khả nghi! Tối nay, Tuyết Cơ cùng Charleman, Roland hai vị tỷ phu đến đây dò xét Hồ Sa tiểu đảo... nhưng ai cũng không có nghĩ đến, bọn họ vừa ra khỏi Hồ Sa tiểu đảo, liền có một đoàn hải thủy chụp xuống vây bọn họ lại, hơn nữa nước gần cách hết thủy liên lạc của bọn họ với ngoại giới.

Roland kinh nghi nhìn lưới nước trên đầu, quát:

- Ai? Cút ra đây.

Charleman so với Roland sống lâu hơn, kinh nghiệm càng thêm phong thú, cười to nói:

- Các hạ có thể vây khốn ba người chúng ta, hơn nữa không sợ gây kinh động tới cao thủ Đấu Thần học viện cách đây gần 150 hải lý, có thể dùng "thủy" tới xuất thần nhập hóa, kỳ diệu tới điển phong! Với thực lực của các hạ, chẳng lẽ ngay cả dùng khí ra mặt cũng không có sao?

- Hừ hừ! Người tiểu oa nhi này thật ra nói hay.

Sóng biển tách ra, hai người đập sóng mà vào, đương nhiên là Tishan phu nhân cùng Melina. Bất quá nghĩ lại, có thể dùng thủy tới loại bước này, ngoại trừ Tứ Ngự Thần Thủ Melina, còn ai có thể?

Charleman nhìn thấy đối thủ, tiếng cười lớn hơn:

- Hai vị nữ sĩ xưng hô thế nào?

Melina lạnh lùng cười:

- Người còn không biết tên ta! Tiểu oa nhi, nhìn trang phục người mặc... Bi Ca Tử Sĩ còn chưa biến mất sao?

Charleman cười nói:

- Lão nhân ngài mặc thân trang phục này, nói vậy cũng có chút địa vị! Vậy vì sao vây huynh muội ba người chúng ta ở chỗ này? Chúng ta không quen, không oán, không cừu...

Melina ngạo nghễ ngắt lời Charleman, ngón tay chỉ quân khô:

- Các người giữa đêm khuya ẩn núp tới Hồ Sa tiểu đảo, đáng chết.

Mẹ nó! Đây cũng là lý do sao? Chẳng lẽ Hồ Sa tiểu đảo này còn có bảo bối gì, mà các người là thủ hộ giả nơi này? Roland không phát tác, trong lòng âm thầm chửi không thôi.

Tuyết Cơ nhíu mày trầm ngâm chốc lát, lạnh nhạt cười nói:

- Lão tiên bối! Nếu văn bối hiểu không sai, ý tứ của ngài là... tại minh hội Đấu Thần đảo, người có hình tích khả nghi hoặc có uy hiếp Đấu Thần đảo, đều là địch nhân của ngài, đúng không?

Melina liếc mắt nhìn Tuyết Cơ một cái:

- Gì? Người nữ oa nhi này thật là cơ linh.

Tuyết Cơ mỉm cười:

- Vậy chúng ta không phải địch nhân! Mục đích của lão nhân ngài là bảo vệ Đấu Thần đảo, mà chúng ta cũng có được cảnh báo từ chiêm tinh thuật, biết Đấu Thần đảo sẽ gặp một hồi đại tai nạn, đang âm thầm, bí tra nơi phát ra tai nạn! Lão tiên bối, chúng ta có cùng sứ mạng, cần gì phải tự giết lẫn nhau.

Melina trừng mắt đánh giá ba người, coi như là cam chịu - nàng cùng Mayfair đột nhiên trọng phản nhân gian, mục đích là vì bảo vệ Đấu Thần đảo, hay là nói, là vì phá hư kế hoạch của Xích Quân, đâm sau lưng Xích Quân một đao.

Lần này, Melina không có chủ ý. Nếu ba người này thật sự tới bảo vệ Đấu Thần đảo, vậy mình ra tay nhốt bọn họ quả sai lầm! Nhưng ai có thể cam đoan bọn họ thật sự bảo vệ Đấu Thần đảo mà không phải thuận miệng nói bậy? Melina nhú mày hỏi Mayfair:

- Người xem nữ oa này nói... đáng tin sao?

Mayfair cũng không có trả lời Melina, mà ánh mắt mấp mề nhìn Tuyết Cơ từ trên xuống dưới, đột nhiên hỏi:

- Nha đầu, sao không ở cùng với vị hôn phu của người? Chẳng lẽ là hai tên nhóc các người đấu khẩu sao?

Tuyết Cơ lấy làm kinh hãi:

- Vị phu nhân này, ngài vừa rồi rõ ràng không biết ta, lúc này sao lại biết ta có hôn phu, còn biết chúng ta cãi nhau?

Mayfair khoe miệng hiện lên một nụ cười xấu:

- Thấm Thủy kiếm trong thiên hạ chỉ có một thanh, mà truyền nhân của Margaret cũng chỉ còn lại hai người. Người không phải Tuyết Ny, tự nhiên chính là vị hôn thê của Francis - Tuyết Cơ.

Tuyết Cơ nói đương nhiên có thể tin - bọn họ đích thật tới bảo vệ Đấu Thần đảo, đồng đạo với chúng ta, thả bọn họ đi.

Tuyết Cơ kinh ngạc che miệng, Mayfair nói đơn giản, nhưng một điều kiện tiên quyết - đó là nhìn thấy Tuyết Cơ có mang trên người Thấm Thủy bội kiếm.

Roland cùng Charleman hai mắt nhìn nhau, lão thiên ạ, từ đây tới giờ, Tuyết Cơ chưa bao giờ xuất ra Thấm Thủy kiếm, vị phu nhân này còn có thể nhìn chân diện mục thánh khí xuyên quần áo sao? Nàng, nàng sao có thể làm được vậy?

Bất quá giải trừ hiểu lầm, mọi người chỉ đồng đạo hợp, vị phu nhân càng mạnh, đối với Đấu Thần đảo càng có lợi...

Đang lúc Tuyết Cơ bọn họ thở phào nhẹ nhõm, chỉ nghe Melina đột nhiên cười lạnh ba tiếng:

- Tốt, nguyên lai người là Tuyết Cơ! Lớn lên cũng quả nhiên là đẹp...

Nói xong, nàng đột nhiên vung tay lên, nước biển đang vây khốn đột nhiên co lại, hơn nữa trong đó xuất ra một thủy quang, tạt vào hai má Tuyết Cơ, tựa như một cái tát mạnh, đánh vào mặt Tuyết Cơ.

Ai cũng không có ngờ, song phương lúc này, lão thái thái đột nhiên ra tay đã thương người! Charleman đứng gần Tuyết Cơ nhất, bước tới trước nàng, khẽ lắc cổ tay phải, một đoàn tinh quang lao ra đón lấy thủy quang:

- Liên thủ.

Kỳ thật không cần Charleman phân phó, Roland đã hoàn kiếm chém về phía thủy quang, mà Tuyết Cơ cũng không dám chậm trễ, hai mắt đột nhiên biến thành màu lam, tay phải ngàn tia kiếm quang bắn ra, thập tam cấp Thấm Thủy kiếm ra tay, phối hợp Roland đấu với thủy quang.

Ba người liên thủ, ba người đều là đấu thần hơn thập cấp, nhưng động tác của bọn họ quá chậm, chậm hơn thủy quang của Melina, nhưng càng chậm hơn phu nhân Mayfair.

Chỉ thấy Mayfair phất ngón tay út, nhẹ nhàng bắn ra, không một tiếng động, cả không gian phụ cận Hồ Sa tiểu đảo run lên, chẳng những quang mang ba người liên thủ không còn, ngay cả thủy quang của Melina tập kích Tuyết Cơ cũng bị phá giải...

- Cô cô! Người làm gì vậy? Chúng ta cùng Bi Ca Tử Sĩ có chung mục đích, hơn nữa Bi Ca Tử Sĩ trung nghĩa vô song, vì nhân loại lập vô số chiến công hiển hách! Ngài vì sao ra tay đã thương người? Mayfair ngừ khí mang theo vài tia phần nộ.

Melina lại bấu môi cười, tay chỉ Tuyết Cơ mắng:

- Tiện nhân tư thông thân sinh, chẳng lẽ ta không được giáo huấn?

Steven nói cũng đúng, lão thái bà này quả nhiên là... nàng còn không có thu thập Đỗ Trần, trước hết thu thập Tuyết Cơ.

Tuyết Cơ nhất thời biến sắc, mặt sương lạnh lùng:

- Lão tiên bối, ta kính ngài lớn tuổi, luôn luôn lễ độ, nhưng lão nhân ngài cũng không nên ngậm máu phun người! Hừ, tư thông? Người lại dụng tội danh này vu khống ta? Ta Tuyết Cơ dù không hợp Francis, không ngừng cãi nhau, nhưng đời này cũng chỉ có một Francis! Tư thông... người chửi ta gì cũng được, nhưng tuyệt không để đổ tội này lên đầu Francis, ta chưa bao giờ làm chuyện có lỗi với nam nhân của mình.

Giờ khắc này Tuyết Cơ cũng không ý thức được, Melina nói gì, kỳ thật từ Tuyết Ny tính ra, nàng cùng Đỗ Trần đích thật có quan hệ tiểu di hoặc ngoại sinh...

Charleman cùng Roland sắc mặt cũng âm trầm, bọn họ đều là người đáng thương mất đi thê tử, vong thê không còn, tiểu muội của vong thê cũng là nhân vật mà các tỷ phu phải chiếu cố, Roland lạnh lùng cười:

- Các hạ rất mạnh phải không? Đối với Bi Ca kí danh chúng ta, chưa bao giờ từng có tử sĩ sợ chết!

Melina cười to, đã bao năm rồi? Đã bao năm không có ai dám nói với bà ta như vậy? Lão thái bà giận dữ, hưng dữ trừng mắt nhìn Mayfair, chậm rãi đi tới Tuyết Cơ, nước biển sau lưng đột nhiên nổi lên sóng gió động trời, tại giờ khắc này, Melina tựa hồ cùng đại dương dung hợp làm một, không phân chia! Áp lực phô thiên cái đại ập tới.

Charleman dù sao cũng lão thành, che trước người Tuyết Cơ nói:

- Người muốn tử chiến, Bi Ca Tử Sĩ chúng ta phụng bồi! Nhưng với tuổi này rồi, cũng nên cho biết đạo lý giết người chứ? Trước tiên nói rõ, vì sao ra tay công kích tiểu muội của chúng ta!

Melina nói cơ hồ trọn mắt nghiêng rằng:

- Thứ nhất, Francis ngỗ nghịch không nhận cha, Tuyết Cơ thân là thê tử, khó thoát tội! Thứ hai, Tuyết Cơ cùng Francis bối phận cách biệt, nhưng lại không theo cha mẹ mà tư hôn đính ước! Thứ ba, Tuyết Cơ bất kính tôn trưởng. Ta chửi thì sao! Ba điều này, ta bằng vào bất kỳ cái nào cũng đủ quang minh chính đại đánh nàng, rõ ràng chưa?

Charleman nghe xong sững sốt, kỳ thật bình tâm mà nói, với lễ pháp quý tộc, tiêu chuẩn đạo đức mà nói, trong mắt rất nhiều quý tộc cổ điển, Đỗ Trần cùng Tuyết Cơ đích thật đã vi phạm ba tội lớn! Mà Melina rất rõ ràng là một quý tộc cổ điển, vậy trong tư duy cổ điển của lão thái bà, bằng vào ba tội trạng này giáo huấn người là thiên kinh địa nghĩa - ít nhất nàng tự cho rằng mình làm thế được.

Nhưng... Charleman nhạy cảm nắm được tư duy của lão thái bà, không nhận được thâm kêu khổ. Đáng chết, loại lão bà ngoan cố này là loại không chịu thông đạo lý! Hắn chỉ có thể cường biện nói:

- Tốt, cho dù người nói có đạo lý nhưng chuyện giáo huấn cũng chỉ có thể do trưởng bối của Tuyết Cơ cùng Francis làm, người tính thân phận gì? Có tư cách gì?

- Francis thấy ta...

Melina quát lên một tiếng lớn, cúi người vọt tới trước:

- Cũng phải gọi ta một tiếng cô nãi nãi. (bà trẻ)

Tất cả mọi người giật mình hiểu ra, a, nguyên lai là thân thích của Francis! Mayfair càng cười khổ, biết thực lực của vị cô cô này đích xác khoáng cổ thông kim, nhưng nàng... thật sự không phải kẻ làm đại sự.

Âm thầm thở dài một tiếng, Mayfair ngăn trước người Melina, nghiêm mặt nói:

- Cô cô, giáo huấn Tuyệt Cơ cùng Francis dù sao cũng là tư sự, sau này nói được không? Chúng ta lần này trở về mang theo trách nhiệm trên người, ngài không nên...

- Ta không nên gây phiền toái cho người đứng không?

- Cái này.. chất nữ không dám nói như vậy! Nhưng cô cô ngài cũng nói qua, hết thấy đều là lấy việc công làm trọng.

Melina trừng mắt:

- Hừ, ta đích xác nói những lời này, nhưng bây giờ... lão thái bà ta đổi chủ ý.

Nói xong, nàng tránh qua Mayfair, bước hướng Tuyệt Cơ.

Mayfair trong lòng trực chửi, cái rắm a, lão nương ta chỉ biết, mang một lão ngoan cố đi khắp nơi dám chắc là nhiều phiền toái. Không nói tới đại sự! Lần trước người đánh con trưởng của ta, ta đã không cam lòng, sao, hôm nay còn muốn đánh con dâu của ta sao?

Người coi lão nương dễ bị ăn hiếp phải không? Người nếu không phải là đại tỷ kết bái của lão phụ thân ta, lão nương đã khiến người chịu đau khổ rồi.

Lời này cũng chỉ nói trong lòng, Mayfair hiện nay dù sao cũng không phải ma nữ Da Tát thánh giáo năm đó....

- Cô cô, người nghe ta nói một câu...

Mayfair lại cản Melina.

Cứ như vậy, Hồ Sa tiểu đảo xuất hiện một cảnh rất thú vị, Charleman ba người không còn liều mạng, mặc Melina, như đứng chịu chết, mà Mayfair lại ngăn trở, cam đoan con dâu không bị thương...

Tình hình ngoài khơi như vậy, nhưng tại bầu trời, một tuyết lang với long dực to lớn đang chậm rãi bay lượn, vừa bay, hai chân vừa vác theo một khối xương lớn. Mà một người khác hắc giáp thiết diện, ngạo nghễ đứng trên lưng tuyết lang - Đỗ Đức cùng Andy đang muốn tới vương cung đại tam giác hải vương, xây dựng hải quân.

Bay đến bầu trời Hồ Sa tiểu đảo, Tuyệt Lang cúi đầu nha một tiếng:

- Đỗ Đức, người mau nhìn, không phải chủ mẫu kia sao?

Đỗ Đức từ trên cao nhìn xuống, lại quát lạnh:

- Hừ, lại có người cả gan tập kích nghĩa mẫu sao? Andy, dùng toàn lực phi hành theo hình trăng lưỡi liềm, trước tiên dùng đầu hôn thông tri nghĩa phụ, lập tức hạ xuống bảo vệ nghĩa mẫu.

- Tốt! Lúc này khoảng cách bọn họ với Đấu Thần đảo hơn trăm hải lý, đã ra khỏi phạm vi đầu hôn, vì vậy Andy mới phải xẹt ra Đấu Thần đảo, thông tri Đỗ Trần. Andy thi triển hết long dực, tiến vào phạm vi đầu hôn, hét lớn: Chủ nhân, chủ mẫu đang ở Hồ Sa tiểu đảo bị người đuổi giết, đối thủ rất mạnh, mau tới a! Andy cùng Đỗ Đức đi trước bảo vệ chủ mẫu.

Vừa dứt lời, Andy đã bay ra khỏi phạm vi đầu hôn, lục diện tổ hợp dị thú hoàn toàn biến hóa xong, lẳng không đánh về phía Melina.

Mà Đỗ Trần còn trong phòng ngủ trầm mặc với Liya, đột nhiên nghe tin tức này của Andy, nhất thời thốt nhiên giận dữ, ai dám động tới nữ nhân của lão tử, Andy nói thật không rõ, Đỗ Trần nóng lòng lo cho Tuyệt Cơ, cũng không có thời gian suy nghĩ, quát:

- Đại ca, Dịch Cốt, Bối Bối, Alex... cùng lão tử đi chém người.

504. Không Thể Vô Sĩ Tới Bước Này

Steven đang ngồi bên ngoài chơi với hai đứa nhỏ, nghe Đỗ Trần hô to, sắc mặt cũng hơi đổi, bộ dáng lẳng đang công tử nhất thời biến mất, hoàn toàn biến hồi Bác Bì lãnh huyết cao ngạo, thuận tay ôm lấy hai đứa

trẻ liền lao vào trong phòng:

- Lão tam, ở đâu? Đối thủ là ai?

- Hồ Sa tiểu đảo, bắt quá Andy vô cùng lo lắng truyền tin, bỏ lại câu nói đầu tiên bảo vệ Tuyết Cơ!

Đỗ Trần trên người đột nhiên xuất hiện một tầng mây mù, bao lấy Steven cùng hai đứa con bay ra ngoài cửa sổ, nhanh tới mức khiến cho Liya thậm chí không thấy rõ bóng người, chỉ cảm thấy Đỗ Trần tựa hồ biến mất giữa hư không.

Đúng là có vận tốc của Thanh Vân cùng phong lôi hai cánh trợ lực!

Bất quá phong lôi hai cánh tuy nhanh, nhưng dù sao Đấu Thần đảo cách Hồ Sa tiểu đảo hơn 150 hải lý, trước khi Đỗ Trần chạy tới, thời gian ngắn ngủi cũng khiến cho Hồ Sa tiểu đảo phát sinh nhiều chuyện.

Andy sau khi báo tin cho Đỗ Trần, trong ấn tượng của hắn thì Đỗ Đức vẫn yếu hơn hắn. Hắn lẳng không lao xuống, đi được nửa đường, hắn đột nhiên phát ra một tiếng long ngâm, cả thân thể hóa thành một cự long màu bạc, phát ra hàn phong lao xuống, Hàn Long Cự Phong trận.

Melina đang ảo não vì Mayfair chê trách, cảm thấy sát khí hiện lên trên đầu, ngẩng đầu vừa nhìn, ngạc nhiên phát hiện:

- Long tộc khi nào có thập tam cấp cao thủ? lão thái thái tiện tay một chiêu, sóng ngoài khơi hóa thành hình đỉnh ba, lao lên không đón đánh Andy.

Andy trong lòng kinh hô:

- Lão thiên ạ, lão thái thái này sợ rằng so với Margaret còn mạnh hơn! hắn không dám ngạnh tiếp đỉnh ba, long dịch chậm lại, hạ xuống Hồ Sa tiểu đảo, liền đó hai chân cự long chống đất, thả người nhảm về phía Melina.

Melina sửng sốt. Đây là cái quái gì vậy? Một cự long đương nhiên chạy đâm đầu vào mình? Chiêu này, đây là phương thức chiến đấu của hổ lang tộc mà! Nhưng lão thái thái lập tức giật mình hiểu ra, nguyên lai Andy vừa chạy vài bước, thân thể lại biến ảo, cự long màu bạc khổng lồ dần thu nhỏ thân hình, hóa thành một lão bối mảnh hỏ màu vàng đậm đầu đánh tới, một vòng ánh đao màu vàng phát sau tới trước, đúng là hổ hoàng rít gào!

Melina lại ngoắc tay, lại một đỉnh ba, hơn nữa so với vừa rồi còn nhanh hơn, Andy còn muốn biến chiêu đã không kịp, ầm ầm một tiếng, đỉnh ba kích phá ánh đao, hơn nữa khí thế không giảm, trực lao tới mặt Andy.

Andy nháy mắt, đột nhiên cười hắc hắc:

- Đánh không lại người, tái kiến. Nói xong, tuyết lang ồm một tiếng nhảy vào trong biển.

Melina không hề truy kích bọn người Tuyết Cơ, mà ánh mắt nhìn ra ngoài khơi, dị thú này biến hóa vô thường, thực lực cũng không tệ lắm khiến lão nổi lên hứng thú, nhưng Melina thần niệm đảo qua biển rộng mênh mông... đương nhiên không phát hiện khí tức của Andy, trong nước biển chỉ có mùi vị của hải tộc.

Đang nghi hoặc, oanh long long tiếng phá nước vang lên, một Ngư nhân không lồ cao hơn trăm trượng lao ra khỏi mặt nước, một cái tát khổng lồ ầm ầm đánh xuống đầu Melina. Trong cái tát còn ẩn chứa quang mang lôi điện, tổ hợp dị thú biến dị ngư nhân vương, điện mang đặc tính.

Một chiêu này thích hợp hải chiến, Andy cực ít sử dụng, nhưng nó cũng là chiêu Đỗ Trần thích nhất. Chiêu này là chiêu của Ngư Nhân vương mà năm đó khi hắn du học bị Dịch Cốt một chiêu giết chết, bắt quá sau khi biến dị đã cường hóa hơn rất nhiều.

Melina cười lạnh lùng, chơi trò hải chiến, Andy cùng nàng thì như so người lớn với tiểu hài, nàng nhấc tay nghênh tiếp cự chưởng của Andy...

Bất quá ngay trong khi Andy liên tiếp biến hình xuất ra ba chiêu, những người khác cũng không có nhàn rồi, Mayfair vừa thấy một đầu biến thân dị thú xuất hiện, thoáng sửng sốt, lập tức cười hí mắt xem náo nhiệt, nàng cũng không nhận ra Andy, nhưng nghe Steven nhắc tới đứa con thứ ba có một tổ hợp dị thú,

vì vậy sớm biết khi thấy Andy biến thân lần thứ hai, nhưng cũng không nóng vội, nhìn xem thần sủng của nhi tử có năng lực gì.

Mặt khác, Tuyết Cơ cũng rất hiểu Andy, vội la lên:

- Là Andy, lực tỷ phu chúng ta dụng ánh trăng trợ giúp hần!

Nói xong, Tuyết Cơ thân thể tại không trung xẹt qua một hồ tuyết đẹp đẽ, nguyệt lân vũ bí pháp tản ra ánh trăng nhu hòa thánh khiết... Charleman mặc dù phong hào là tinh không đấu thần, thiện về tinh quang, nhưng ánh trăng cũng là một loại tinh quang? Hần cũng xuất ra ánh trăng chiếu lên Andy! Hơn nữa giờ phút này bầu trời tối đen, ba đạo ánh trăng đồng thời chiếu trên người Andy.

Nhìn lại.

Ngư nhân khổng lồ đánh tới nửa đường, đột nhiên phát ra tiếng sói tru, thân thể đột nhiên thu nhỏ lại, hóa thành một lang thân thon dài to lớn, hơn nữa tốc độ đột nhiên nhanh hơn mười mấy lần, Melina đang nhấc tay đối phó cự chưởng của Ngư nhân, nhưng chớp mắt, Ngư nhân biến mất vô tung, thân ảnh màu bạc chột lóe, một móng vuốt sói hung ác vỗ vào mặt...

Ta, ta bị đánh trúng rồi sao? Ta Tứ Ngự Thần Thú Melina lại bị một hậu bối dị thú đánh trúng sao? Melina cũng không có bị thương nghiêm trọng, hai má thậm chí để lại năm vết hằn mờ nhạt. Nhưng... một chiêu Andy đắc thủ, đột nhiên kéo giãn khoảng cách, nằm trên tiểu thạch, ngửi ngửi mùi tóc bạc giạt được, ngân nguyệt thương lang, thét lên đón gió, so với đánh trọng thương Melina khoái trá còn hơn vạn lần, thích ý đầu chỉ ngằn lằn...

Tự tôn của Melina thụ trọng thương mà trước nay chưa hề có.

- Hải ngự...

Melina hung dữ nhìn chằm chằm Andy, cơ hồ nghiêng răng chỉ phát ra được mấy từ, đồng thời hai tay giang ra, cả người thành hình thập giá.

Mayfair sắc mặt biến đổi, bí pháp truyền âm:

- Andy, lão thái bà này thật sự muốn động thủ rồi, chạy mau.

Lúc này, Đỗ Trần cùng Steven đã chạy tới bầu trời Hồ Sa tiểu đảo, vừa thấy phu nhân Tishan, Đỗ Trần chớp mắt liền hiểu được đại khái mọi chuyện. Còn phải nói sao, dám chắc là tính tình cổ điển của lão cô mẫu phát tác, muốn giáo huấn Tuyết Cơ tại chỗ. Đỗ Trần cực kỳ hiếm khi tức giận, nhưng Melina không thật sự là thân thích của Francis, cũng có thể như mọi kẻ chẳng quen, càng hướng chi, Đỗ Trần không phải Francis, vậy hần còn có gì phải tôn kính Melina sao?

Một mặt Đỗ Trần nhận định vị hôn thê, một mặt Francis chưa bao giờ gặp qua lão bà ngoan cố! Vậy Đỗ Trần thái độ trong lòng cũng không chút giữ ý.

Tĩnh táo quan sát tình thế, thấy Andy ít nhất còn có thể trụ được một lúc nữa, Đỗ Trần lạnh nhạt nói:

- Đại ca, người cùng hai đứa nhỏ trước tiên tránh vào trong Liên Hoa, nơi này giao cho mình ta được rồi.

Steven nhượng mày:

- Người muốn làm gì

Đỗ Trần đau lòng liếc mắt nhìn Tuyết Cơ, cười nanh ác nói:

- Nữ nhân của lão tử không thể bị người khi dễ! Mẫu thân ở chỗ này, sợ rằng hôm nay đánh một trận nàng phải lộ mặt, vậy trước khi chính thức gặp mặt...

Hần nói đơn giản vài câu, lại cười quái dị nói:

- Hừ, lão tử là lão hắc bang, chuyện phía dưới không cần quý tộc các người.

Steven suy tư một chút, cười hắc hắc nói:

- Lão tam, nhớ kỹ thay ta đòi chút nợ cũ, ngày đó lão thái bà này đánh ta không nhẹ a.

Đỗ Trần gạt đầu một chút, phong lôi hai cánh ẩn hình chậm rãi giương ra, trong nháy mắt, tựa hồ Đỗ Trần cùng bầu trời dung hợp làm một, cũng giống như Melina vừa rồi dung hợp đại dương! Bất quá thậm chí còn hơn, cả bầu trời mây đen chậm rãi hội tụ, nhất thời sấm gió nghe hiệu lệnh...

Bồ Đào thân sử, chấp chưởng thiên đại phong lôi.

Ngoài khơi, Melina hai tay giương ra thành hình chữ thập, đang muốn giết chết Andy tại chỗ, đột nhiên, nàng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời:

- Lôi điện thật thanh thuần.

Lôi điện của Đỗ Trần cũng như Liên Hoa thánh quang, mặc dù không có uy lực cường đại bằng Thẩm Thủy thánh quang của Margaret, nhưng bản chất cũng là quang mang thần thánh nhất. Lôi Vân cũng thế, có lẽ uy lực còn không khiến Melina để trong mắt, nhưng bản chất cũng là không gì có thể so bì.

Melina chậm rãi thu hồi hai tay, quát:

- Duệ Long, ngươi còn chưa chết sao, thiên ngự lôi của ngươi vì sao mất đi hoàng kim thánh tức, còn thối lui tới thập tam cấp đỉnh phong?

Lão thái thái trong lòng thầm nghĩ, trong thiên hạ có thể xử dụng lôi điện thanh thuần tới như thế, nhất định là Duệ Long đứng đầu Tứ Ngự Thần Thú.

Đáng tiếc, lão đoán sai! oanh long một tiếng nổ, trên bầu trời, một đạo lôi điện màu tím đánh xuống đầu.

Melina thốt nhiên giận dữ:

- Duệ Long, ngàn năm không gặp, chẳng lẽ ngươi muốn thử Hải Ngự Mạc của ta có mạnh mẽ như trước hay không?

Trả lời nàng, là trăm ngàn lôi điện, từng đạo từng đạo điện quang, giống như cuồng phong bạo vũ phủ xuống nhân gian, nhưng tất cả lôi điện hạ xuống bầu trời Hồ Sa tiểu đảo, lại đột nhiên thay đổi phương hướng, hội tụ tới đỉnh đầu Melina.

Quẻ thứ 6 - Lôi Sí tác dụng chỉ có một.. không phủ giả, lôi phách.

Melina hừ một tiếng, đỉnh đầu đột nhiên hiện lên một vòng sáng màu đen, có lẽ đây là Hải Ngự Mạc theo như lời lão. Vàng sáng màu đen tựa hồ có năng lực thôn phệ, không chút tiếng động, tất cả lôi điện đều tiêu tán hầu như không còn. Lúc này thì... Đỗ Trần ẩn thân, Phong Nguyên gia tốc, Hỏa Liên Đăng bộc phát đề tốc, Liên Hoa quả Càn tàng ẩn hơi khí tức, Thủy Minh Thuần phòng ngự toàn thân, Chỉ Gian Sa huyền hóa thành trọng quyền phóng ra, xa xa vượt qua tốc độ mắt thường có thể thấy, gạt hết thủy cảm giác của Melina.

- Lão thái bà, có những người, không phải người có thể tùy tiện khi dễ.

Thanh âm truyền tới tai Melina thì Đỗ Trần sớm đã nhảy lên cao, dụng chiêu mà hắn thích nhất cũng là thuần thực nhất trong phương thức đánh nhau trên đường phố, một tay nắm tóc Melina, lao đầu vào, phốc một tiếng, đầu hắn đập mạnh vào mặt Melina.

Melina không kịp ứng phó, bị đánh cho đầu váng mắt hoa, tóc bị Đỗ Trần nắm được buộc phải cúi đầu xuống, mà Đỗ Trần thuận thế xoay người, dùng một đóa Liên Hoa làm bản, đánh mạnh lên gáy Melina một cái, khiến nàng hừ một tiếng ngã gục xuống đất, chặt vật không chịu nổi.

Lúc này Đỗ Trần trong lòng cười lạnh:

- Một đòn này là vì Tuyệt Cơ, đòn này là vì đại ca, tiếp đó...

Đỗ Trần thừa dịp lão thái thái còn chưa kịp phản ứng, phong lôi hai cánh giãn ra, cuốn lấy Tuyệt Cơ, Charleman, Roland, còn có Andy chạy ra xa, sau đó hiển lộ thân hình, che trước người Tuyệt Cơ, về mặt giận dữ đại nghĩa lẫm liệt nói:

- Melina các hạ, ngươi chẳng lẽ muốn cho hải dương mệnh mông cùng thiên không đem tối chứng kiến sự vô sỉ của ngươi sao?

Melina tức giận đùng đùng, nhưng lại bị Đỗ Trần chửi cho sững sờ:

- Ta vô si? Người nghịch tử nghịch súc này có thể diện chửi ta sao? Chịu chết đi.
- Người nếu còn có vài phần tu sĩ, vậy đứng lại cho ta.

Đỗ Trần hét lớn một tiếng, lại bắt đắc dĩ vào tư thế chiến đấu, cười lạnh nói:

- Hừ, quên đi! Người muốn đánh, ta phụng bồi! Nhìn người cũng là kẻ không biết nói đạo lý.

Melina lập tức dừng bước không truy kích, cả giận nói:

- Ta khi nào không giảng đạo lý?

Đỗ Trần sờ mũi, thăm nói, hô! Chỉ cần lão thái bà này dừng tay là tốt rồi, nếu không... thật không có chút tự tin đối phó mụ ta.

Melina đích xác mạnh, Andy một trảo, Đỗ Trần một cái tát cùng một Liên Hoa vào đầu. Tất cả đều đánh vào đầu mụ nhưng Melina chỉ có chút tím tái, tóc toán loạn mà thôi. Xem ra, nếu không phải Andy đột nhiên biến thân, Đỗ Trần lại chiếm lợi thế pháp bảo ẩn thân, chính diện đối quyết, Melina tuyệt đối không chỉ hơn bọn họ một bậc.

Ngữ khí của Đỗ Trần hòa hoãn xuống.

- Tốt, nếu ngài giảng đạo lý, vậy ngài nói cho ta một câu, hôn thê của ta có ân oán gì với người? Người lại ra tay giết nàng?
- Tiểu tiện nhân này có...

Melina vốn định trọng phục ba đại tội trạng nói với Tuyết Cơ khi nãy, nhưng lời vừa tới miệng, lại nuốt xuống. Hiển nhiên sững sốt, chẳng biết nói thế nào.

Đỗ Trần âm thầm bĩu môi cười nhẹ:

- Nói đi, người nói đi, lão tử xem người nói gì, mẹ nó, người nghĩ vừa rồi lão tử thật sự nhất thời xúc động đánh người sao?

Thỏ gia Snoopy từng nói qua. Thực lực của dị thú rất mạnh thì tâm tự tôn cũng rất mạnh. Mới vừa rồi Melina tự thị vũ lực siêu quần, không hề cố kỵ ra tay giáo huấn Tuyết Cơ, nhưng ngược lại ngay vừa rồi bị Andy cùng Đỗ Trần lăng nhục, người kêu nàng nói thế nào đây? Chẳng lẽ lão thái thái rất tự tôn sẽ nói, cô nãi nãi ta muốn thanh lý môn hộ! Nhưng không có ngờ, cuối cùng lại là thanh tẩy môn hộ sao....

Melina tuyệt đối sẽ không nói ra một việc dọa người như vậy! Mà Đỗ Trần cũng nắm được điểm này, mới ra tay phủ đầu đánh Tứ Ngự Thần Thú. Nói ra ác độc, lại đồng thời bịt miệng Melina... lão thái bà, nếu người không sợ ta vạch trần làm người mất hết thể diện hôm nay, vậy cứ dụng ý nghĩ cổ điển của người tới tìm ta phiên toái đi.

Melina nói không ra lời, nhưng Đỗ Trần tiếp tục nắm được nửa câu trong miệng lão chưa nói ra, chỉ vào Melina cả giận nói:

- Lời còn chưa nói rõ ràng, há mồm là mắng một câu tiểu tiện nhân... Tốt! Tốt! Tốt! Ta hiểu rồi, lão nhân ngài là giảng đạo lý kiểu đó, hôm nay ta Francis thật sự được mở mắt, kiến thức biết trên đời này còn có người như thế.

Melina đánh cũng không được, nói cũng không được, hắng giọng, dậm chân làm nát đá dưới chân.

Lúc này Tuyết Cơ đứng sau lưng Đỗ Trần nói:

- Người này mới là nói trưởng bối gia tộc, còn nói muốn tìm người thanh lý môn hộ.. chẳng lẽ người không nhận ra lão sao?

Đỗ Trần cố ý sững sốt, kinh ngạc nhìn Melina, đột nhiên tức giận quát:

- Lão thái thái, người không thể vô si tới cỡ này.
- Ta, ta... sao lại vô si?

- Melina các hạ còn giả hồ đồ sao? Người không nói đạo lý với ta, nhưng Francis ta giảng đạo lý với người. Ta sớm đã nói với người, ta Francis đã bị trục xuất khỏi tộc phổ, ngay cả họ cũng bị thu hồi! Vậy hôm nay trưởng bối của ta cũng chỉ có Đỗ Trần thần, ngoại tộc trưởng bối chỉ có Ziege sư phụ, rõ ràng là người vô duyên vô cớ lấy lý do thương tổn Tuyệt Cơ...

Đỗ Trần không nói nổi nữa, liên tục lắc đầu, một cảnh đàn gảy tai trâu, có lý mà nói không ra với bộ dáng ủy khuất.

Lúc này thì, lời này, nhưng lại khiến Tuyệt Cơ cùng Charleman đồng tình, bọn họ cũng nghĩ, đúng vậy, vừa rồi sinh tử trước mắt, chúng ta không kịp ngẫm nghĩ. Nhưng giờ phút này nghĩ ra, trưởng bối của Francis có ai? Thiên hạ cơ hồ đều biết, ngay cả Tuyệt Cơ cũng không nghe qua vị lão thái thái đột nhiên xuất hiện này, vậy... lão thái thái này thật sự như Francis nói, vì đánh người là lấy cớ, vô sỉ giả mạo trưởng bối người khác chiếm lợi.

Mọi người đều dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Melina...

Lão thái thái rốt cục ăn không tiêu, quay đầu cấp Mayfair một ánh mắt cầu cứu.

Mayfair nhẹ nhàng thở dài, ta chỉ biết mang theo lão ngoan cố không bàn đại sự này! Quên đi, cô cô người đánh Steven đã làm lộ thân phận của chúng ta, vậy cũng không nói cho con trai sao? Bất đắc dĩ cười, Mayfair trên người huyền hóa ra hơi nước, đợi hơi nước tan hết, dung mạo cùng quần áo của nàng đều biến hóa.

Kim phát lam mâu, bạch y, dung mạo có bảy phần giống Francis, nhưng thiếu đi khí dương cương trên người Francis, mà lại lộ ra vẻ vũ mị nữ tính linh động:

- Francis, nhìn dung mạo ta, còn gì để nói không?

- Người, người là...

Đỗ Trần cùng mọi người sửng sốt, sau hồi lâu, Đỗ Trần đột nhiên quay đầu nói với Melina:

- Ai nha, nguyên lai ngài thật sự là trưởng bối của ta.

Một câu thật khách khí, nhưng Melina nghe được, nó đâu có chút nào khách khí?

Mayfair liếc mắt nhìn hướng Đấu Thần đảo, không để cho mọi người có cơ hội nói:

- Mới vừa rồi thiên lôi xuất hiện, biển gầm, sợ rằng cao thủ trên Đấu Thần đảo đã chạy tới tuần tra! Francis, Bi Ca Tử Sĩ, các người các người đều theo ta đi.

Hôm nay tất cả những đại nhân vật đứng đầu nhân loại đã tụ tập tại Đấu Thần đảo, lực lượng đề phòng trên đảo bao nhiêu có thể tưởng tượng được... Chỉ nói hai việc, trên đảo, có ba mươi vạn đại quân giáo đình! Trong đảo, giáo hoàng với hai khẩu lôi pháo cùng một khẩu ở Đấu Thần đảo đang ở một chỗ! Tổng cộng ba khẩu lôi hỏa chích viêm pháo đủ để oanh sát bất luận kẻ nào.

Cũng quả nhiên, năng lực dò xét không kém, các cao thủ giáo đình một lát sau đã tới Hồ Sa tiểu đảo, bất quá lúc này mọi người sớm đã rời đi. Đỗ Trần cùng Charleman mang theo Mayfair bay về hướng nam hơn trăm dặm, tiến vào trong hải dương, đi tới một huyệt động dưới biển sâu, mà Melina,.. lại ở bên mà buồn bực.

Mayfair ngồi trong huyệt động, trước tiên bảo Đỗ Trần không vội, cười hỏi Charleman:

- Thiên tá Bi Ca, ung dung tử sĩ! Ta hiểu được quy củ của các người, thất lễ không hỏi tính danh trước kia của các người. Bất quá, các người sao lại biết Đấu Thần đảo gặp đại phiền toái, thật sự theo lời Tuyệt Cơ sao?

Charleman nhìn thoáng qua Đỗ Trần, cười nói:

- Tuyệt Cơ bản tính thuần lương, không gạt người, đích xác là chúng ta được chiêm tinh tính ra.

Mayfair gật đầu, lại hỏi:

- Chiêm tinh thuật có bảy tầng cảnh giới, chiêm tinh sư của các người... hẳn là tu luyện đến đệ ngũ cảnh bằng xao trắc kích phải không?

Charleman trong lòng chấn động, thầm nói, lão nương của Francis cũng thật sự quá thần kỳ! Hôm nay, Mayfair ngay cả lão Bowen là ai cũng không biết, bộ dáng gì không hay, nàng bây giờ dựa vào cái gì, dụng phương pháp gì nói chuẩn xác cảnh giới chiêm tinh của Bowen? Mayfair liếc mắt nhìn sắc mặt Charleman:

- Chiêm tinh thuật có một quy tắc cơ bản.. càng gần người cường đại, lại càng khó có thể đoán! Nếu chiêm tinh sư của các người có thể tới tầng cảnh giới thứ bảy thần khuy, vậy các người sẽ không dò xét Hồ Sa tiểu đảo tối nay, mà trực tiếp đánh tới ổ của đối phương! Cũng vậy, nếu chiêm tinh sư của các người có bản lĩnh tầng thứ sáu mệnh bạc, các người có thể tìm tòi phạm vi hạn định một vòng nhỏ, mà sẽ không giống tối nay chia ra sưu tầm... cho nên vị chiêm tinh sư kia chỉ có thể dụng bằng xao trắc kích đoán trước Đấu Thần đảo gặp nạn, nhưng không rõ ràng lắm tai nạn sẽ phát sinh khi nào, phát sinh ở đâu.

Charleman than:

- Phu nhân thông thái, nguyên lai sự thần kỳ của Mayfair phu nhân đến từ tri thức uyên bác của nàng.

Mayfair trầm mặc một lát, đột nhiên nhú mày:

- Ta nói mấy câu, có thể đối với người phi thường khó nghe... muốn nghe không?

- Phu nhân xin cứ nói.

Mayfair phát tay:

- Đi thôi, rời Đấu Thần đảo! Trận này Đấu Thần đảo gặp tai nạn các người không có tư cách nhúng tay! Các người ở chỗ này, chỉ có thể vương chân ta cùng Melina thôi.

Lời này thật sự khó nghe! Charleman nhất thời thần sắc biến đổi:

- Phu nhân, người xem thực lực của ta thế nào?

- Thập tam cấp đỉnh phong, so với con ta Francis không hơn kém bao nhiêu.

- Nhưng trong Bì Ca Tử Sĩ so với ta cường đại hơn còn có bảy người, thủ lĩnh Demis đại nhân của chúng ta càng chỉ kém hơn Margaret một bậc.

Charleman cười ngạo nghễ:

- Vậy, ngài nói chúng ta có tư cách chứng cứu Đấu Thần đảo không?

Mayfair hờ hững, phe phẩy ngón tay:

- Không có.

Charleman càng kinh hoàng:

- Nếu chúng ta đều không có tư cách chứng cứu Đấu Thần đảo, vậy sợ rằng chỉ có Thần Hoàng sống lại mới có tư cách chứng cứu Đấu Thần đảo.

Mayfair rất bình thản nói:

- Prince cũng không có tư cách.. nói cho người rõ, lần này muốn hủy diệt Đấu Thần đảo là chín quái vật, chín quái vật mỗi tên đều có thực lực đánh chết Prince, hơn nữa.. năm đó Prince chính là chết trong tay bọn chúng.

Chẳng lẽ là Xích Quân?

Đỗ Trần ở bên, Mayfair hai người nói chuyện Đỗ Trần có rất nhiều chỗ không rõ, nhưng vẫn nhẫn nhịn, nhưng lần này hẳn thật sự không nhịn được:

- Mẫu thân, chẳng lẽ ngài trọng phản nhân gian là vì cứu Đấu Thần đảo trong tay Xích Quân sao?

505. Mayfair Hiểm Ký

Mayfair kinh ngạc nói:

- Người biết Xích Quân?

Đỗ Trần sau khi cùng đại ca chia tay theo cảnh báo tiên đoán của Wolfe tra ra đầu mối Xích Quân, vậy Mayfair không có khả năng biết chuyện tại phạt tội chi thành! Cúi đầu suy nghĩ một chút, Mayfair nói:

- Vị tử sĩ này, ta cùng nhi tử của ta có chút tư mật cần nói, người có thể...

Charleman hiểu chuyện bước ra, bắt quá sắc mặt không dễ coi:

- Lời Mayfair nói thật cũng quá khó nghe.

Trong huyết động chỉ còn lại Mayfair cùng Đỗ Trần hai người, bắt quá hai người ai cũng không tiếp tục nói về Xích Quân.

Mayfair nhìn Đỗ Trần một cách cổ quái:

- Không hổ là nhi tử của ta! Mới vừa rồi, người đã sớm biết thân phận của ta, nhưng lại cố ý ra tay đánh Melina phải không? Đừng có chối, người trong khi mắng Melina, lại phá lệ khách khí với đồng đảng là ta, điểm này đủ để cho ta nhìn rõ tính toán của người.

Đỗ Trần sờ mũi:

- Không hổ là lão nương của ta! Mới vừa rồi, người cố ý dụng lời khó nghe kích Bi Ca Tử Sĩ, lại cố ý lộ ra cho hắn biết, hung thủ giết Thần Hoàng ở ngay Đầu Thần đảo sao? Người làm như vậy... là phép khích tướng phải không? Đừng có chối, tin tức ta nắm giữ vượt ngoài sự tưởng tượng của người, bằng vào tin tức này, cũng đủ để ta nhìn rõ ý đồ của người.

Nói xong, Đỗ Trần nhìn Mayfair một chút, Mayfair cũng nhìn Đỗ Trần, hai người cùng cười.

Đây là một loại nói chuyện của người thông minh, ăn ý khó mà nói rõ được.

So với Angius, Đỗ Trần thấy Mayfair... rất thuận mắt.

Mayfair thần sắc nghiêm chỉnh nói:

- Nói đi, nói một câu người biết những cái gì.

Đỗ Trần không giấu diếm bao nhiêu, đơn giản kể lại tin tức mà hắn có được. Mayfair có chút nhú mày:

- Không thể tưởng người biết nhiều như vậy... vậy Phá Khí huyền của người tu luyện tới mức nào rồi?

Mayfair rất nhanh bổ sung:

- Chăm chú trả lời ta! Bởi vì cảnh giới Phá Khí huyền của người, quan hệ tới việc người có thể biết bao nhiêu từ ta! Như vậy đi, nơi này có bốn kiện thánh khí, phân biệt là thập nhất cấp, tới thập tứ cấp. Người dùng Phá Khí huyền biểu diễn ta xem, nếu người có thể trong nửa giờ phá giải kiện thập tứ cấp thần khí, ta nói hết thấy cho người.

Mayfair xuất ra trước mặt Đỗ Trần bốn khóa thánh khí kim chúc hình trứng, cơ hồ giống nhau như đúc, ý bảo Đỗ Trần bắt đầu! Bất quá nàng cũng không nói cho nhi tử bốn kiện thánh khí này có hình thái gì, lại tương ứng với cấp bậc gì, tự nhiên gia tăng khó khăn đối với việc phá giải thánh khí, một lần khảo nghiệm cực kỳ khó.

Đỗ Trần cũng không nhìn bốn kiện thánh khí, đột nhiên ngược đầu lên, hâm mộ nhìn đỉnh huyết động.

Mayfair theo ánh mắt Đỗ Trần, cũng nghi hoặc ngược lên. Mặt trên có gì bất thường sao? Không có cái gì nha! Mayfair liếc mắt liền cúi xuống, đột nhiên sắc mặt trắng bệch, ngây ngốc nhìn tròng cảnh trước mặt không nói lên lời.

Một thanh chủy thủ, một phân thủy thứ, hai kinh ức luân tình trạng, bốn kiện thánh khí nằm yên trên đất, trái lại lộ ra chân thân của chúng.

Mayfair chỉ cảm thấy tim mình sắp ngừng đập, ngẩng đầu lên có thể bao lâu, một giây, hay là hai giây có thể trong nháy mắt, Francis lại phá giải bốn kiện thánh khí.

Lão thiên a, từ khi Phá Khí huyền đản sinh tới nay, có ai đạt tới cảnh giới này chứ?

Năng lực của người này.. thực sự là...

Mayfair còn không biết, kỳ thật là chậm! Với lý luận nghiên cứu thánh khí của Đỗ Trần, thánh khí dưới thập cấp là khóa đơn tâm, mà ngoài thập cấp là khóa đa tâm, tựa như thập tam cấp Thảm Thủy kiếm là tứ tỏa đồng tâm, kết cấu cực kỳ phức tạp, mà thập tứ cấp thánh khí là ngũ tỏa tâm! Với tốc độ phong lôi của bản thân hôm nay, lại đạt tới cảnh giới ba mươi sáu tâm của Đỗ Trần mà nói... dụng nháy mắt giải khai mấy thánh khí, là rất khó khăn sao?

Đỗ Trần cười thích thú nói:

- Xem ra ta có thể biết hết thấy rồi.

Mayfair thất thần gật gật đầu:

- Có thể, thiên hạ rốt cục không ai so với người có tư cách biết sự kiện này.

Kinh nghiệm của Mayfair đại khái phân làm ba thời kỳ, thời kỳ thứ nhất là nàng giả chết chạy tới Vân Tiêu Kinh, việc này Đỗ Trần sớm biết. Đáng chú ý duy nhất là, Mayfair lúc này bất quá chỉ là thập nhất cấp đấu thần, cũng chỉ mạnh hơn Bác Bì một chút mà thôi! Lúc đó nàng tạo ra tầng tầng yểm vụ, trá tử chạy đi quả nhiên trốn tránh Margaret đuổi giết, đồng thời nhất tâm tìm kiếm phụ thân.

Nhưng Mayfair gặp phải ngàn vạn nan hiểm, đi tới Vân Tiêu Kinh, hết thấy đều không giống với tưởng tượng...

Mayfair nói:

- Vẫn có một truyền thuyết về Vân Tiêu Kinh, chính là bảo tồn bí pháp gần tới hạn đấu thần của Thần Hoàng! Nhưng khi ta tới Vân Tiêu Kinh, lại phát hiện Vân Tiêu Kinh chỉ là một tiếp diễn với Tánh Mạng thụ rất bình thường, ngoại trừ phế khu của thần thánh liên minh, ngay cả rằm cũng không có! Lúc ấy... ta rất thất vọng, đang muốn rời đi, nhưng đột nhiên từ trong thông đạo Tánh Mạng mê cung đi ra một lão nhân. Lão nhân này mặc phục sức của Xích Quân - lúc ấy ta còn không biết Xích Quân là cái gì, đối với hắn chỉ có đề phòng, không có địch ý! Lão đầu rất thân thiết hỏi ta, ngươi là người tới tìm kiếm giới hạn của đấu thần, theo đuổi bất tử sao? Ta lừa hắn, vì vậy, lão đầu nói cho ta biết, lão là người dẫn đường bất tử, kêu ta đi với hắn là có thể được bất tử...

Đỗ Trần bĩu môi:

- Lão già này coi ngươi là kẻ ngu sao? Loài lờn ngu ngốc này cũng chỉ có tiểu hài tử mới tin.

Mayfair hung dữ trừng mắt liếc Đỗ Trần một cái:

- Nhưng lúc ấy lão nương của ngươi là ta lại tin, ngoan ngoãn đi theo hắn.

Cái gì? Đỗ Trần cả kinh, Mayfair không phải người ngu xuẩn như vậy a.

Mayfair cười khở:

- Ai, sau này ta mới phát hiện, lão nhân kia kỳ thật là dùng bí pháp tinh thần lực cực kỳ kinh khủng mị hoặc ta, nếu không lão nương của ngươi là ta dễ dàng tin sao?

Đỗ Trần lại gật đầu, lúc này mới hợp tình hợp lý:

- Vậy kế tiếp thì sao?

- Kế tiếp, ngươi tuyệt đối không tưởng nổi! Lão già này mang theo ta xuyên qua một mê cung cực kỳ phức tạp, đến khi ta đều hỗn loạn, ngay cả đường cũng không nhớ rõ, hắn đột nhiên xoay người, cười lạnh nói: "Lời Minh đại nhân tôn quý, nô đái ti tiện của ngài... Batuque số một đã mang đến cho ngài một khối "năng nguyên" thật tốt."

Ta lúc này bị lão đầu - Batuque số 1 dụng tinh thần lực khổng chế mang tới tử địa, mặc dù trong lòng rõ ràng muốn chạy, nhưng không có năng lực phản kháng! Tiếp đó, Tánh Mạng mê cung trở nên sáng sủa, cảnh sắc chung quanh biến thành một thần điện thật lớn, mà trong thần điện... toàn bộ đều là Batuque! Giống nhau như đúc, ngay cả thói quen động tác đều không hề khác Batuque... dụng lời người nói, những người này chính là bản sao của Lôi thần Batuque ngày trước... lão nương ta bị bắt vào cơ địa nhân bản của Xích Quân.

Ai, kết tiếp xảy ra nhiều chuyện kinh hiểm, trong đó, lão nương ta từng bước hiểu rõ tình hình Xích Quân - bọn họ là ma khí biến dị, là một loại hình thái tính mạng mới. Mà mấu chốt là, ma khí này muốn tinh tồn, phải có thể nguyên! Mà năng nguyên bọn họ cần, là... đấu thần.

Mayfair rất đặc ý thấy bộ dáng khiếp sợ của Đỗ Trần, gơ ba ngón tay:

- Cụ thể là, năng nguyên của Xích Quân phân làm 3 cấp bậc - Vãn Thần nguyên soái là loại đấu thần cao nhất, tốt nhất, tiếp đó là thi thể của các tướng soái. Nếu không có thì... đấu thần phổ thông cũng có thể tấu hợp. Nhưng theo Lôi Minh nói, "ăn" đấu thần bình thường, vị đạo cùng dinh dưỡng so với ăn nhân loại không có gì khác biệt! Hi, bây giờ người hiểu được Xích Quân vì sao điên cuồng trộm thi thể chúng thần chứ?

Đỗ Trần trầm giọng gật đầu.

Mayfair tiếp tục nói:

- Người biết Xích Quân cần năng nguyên, năng nguyên lại phân cấp bậc, còn phải hiểu được một chuyện đấu thần đỉnh phong cực kỳ ít, dù mang thi thể của tất cả đấu thần đỉnh phong trong thiên hạ cho bọn hắn, cũng không đủ cho các đại nhân vật của Xích Quân tiêu dùng! Francis, nhi tử của ta, biết điều này, người có thể liên tưởng tới cái gì không?

Đỗ Trần đáp:

- Xích Quân có hai dạng kỹ thuật kinh khủng, một là đấu khí truyền thừa, hai là nhân bản người! Vậy Lôi Minh vì cấp cho Xích Quân đủ năng nguyên, nhất định sẽ trộm thi thể rồi nhân bản vô số bản phụ - trong số bản sao mặc dù không có năng lượng nhưng lại có thiên phú bản thể, có thể trong thời gian ngắn tu luyện tới đấu khí cấp cao, cấp cho Xích Quân năng nguyên! Mẹ nó, Xích Quân chỉ dùng nhân loại theo nguyên lý nông nghiệp bồi dưỡng đấu thần bản sao, tiến đến nuôi sống bản thân.

Mayfair gật đầu:

- Là như vậy! Batuque số một bắt ta, chính là Xích Quân dụng một trong số các bản sao của nguyên soái Batuque, loại nô dãi này có thể làm việc cho Xích Quân, chờ khi Xích Quân bổ sung năng nguyên, lại có thể cung cấp thực vật cho bọn hắn. Rõ ràng lời tiên đoán rồi chứ, Xích Quân không đủ năng nguyên, nhất định sẽ hướng vào Tánh Mạng thụ cường đại hơn các đấu thần đỉnh phong, Tánh Mạng thụ bị hủy diệt, tam đại lục cũng sẽ không tồn tại... nói đơn giản thì, nguy cơ diệt thế, chính là nguy cơ năng nguyên của Xích Quân dẫn phát ra! Làm sao trốn tránh được?

Mayfair nhún vai:

- Cần phải cảm tạ Phillip vương bát đản kia.

- Phillip? Hắn không phải là phản đồ của Da Tát thánh giáo sao, hôm nay lại đầu phục Ma tộc sao? Chẳng lẽ hắn cũng có quan hệ với Xích Quân?

- Không như người tưởng tượng, còn nhớ kỹ chứ, Phillip hạ linh loại lên thân thể mẫu tử chúng ta, mà linh loại là Phillip dụng Tánh Mạng thụ nghiên cứu ra... vậy, chúng ta mẫu tử hai người có khí tức của Tánh Mạng thụ.

Đỗ Trần trong mắt tinh quang chợt lóe:

- Nhất định là Xích Quân coi trọng linh loại thể chất của người, cho nên mới cho người cơ hội thoát chết.

- Đúng là vậy! Lôi Minh nói, thể chất của ta ngàn năm khó gặp, nếu ta có thể đạt tới thực lực Vãn Thần nguyên soái, vậy quả thực chính là năng nguyên hoàn mỹ nhất. Cho nên Xích Quân không tiếc hết thảy,

mang đầu khí của hải quân đại nguyên soái liên minh năm xưa là Hải Thần Borg truyền cho ta, cho ta trở thành thập tứ cấp đầu thần!

Nói đến đây, Mayfair cười phi thường đắc ý, có vẻ rất lém lỉnh:

- Nhưng đầu khí truyền thừa cần một đoạn thời gian tiêu hóa, vì vậy Xích Quân giam ta trong một nơi mà người "không thể tưởng", nơi này ta gặp được người mà người "tuyệt không tưởng tượng" được.

Đỗ Trần cười khổ, tính tình của lão nương thật sự là... lém lỉnh a! Theo ý Mayfair hỏi:

- Là nơi nào

- Là đầu thần tù lung, nơi giam giữ tù binh của Xích Quân, mà trong đó đều là bản thể của bản sao - cũng chính là chân thân của các anh hùng Văn Thần.

- Vậy không phải nói... tổ tiên Văn Thần ngũ gia đều còn sống, hơn nữa bị giam trong đầu thần tù lung?

- Đúng vậy! Nơi này chẳng những quan áp năm vị đại nguyên soái, càng có hàng hà sa số đại tướng, thượng tướng, nghị viên... Ta tính sơ qua, cũng có hơn vạn người! Nói cách khác, trong số tướng lĩnh bỏ mình trong nhân ma đại chiến kỳ thật có rất nhiều người không chết, mà bị Xích Quân bắt giữ, làm bản chính để tạo bản sao.

Đỗ Trần không rét mà run.

Xích Quân không chế hơn một vạn thần.

Đáng chết, nếu Xích Quân dùng cổ lực lượng này công kích Tánh Mạng thụ, vậy bọn họ tuyệt đối có thể diệt thế.

Mayfair nói:

- Ngày đó ta không bị gông cùm, nhốt trong đầu thần tù lung. Nhưng Xích Quân không biết một bí mật lớn - lão nương ta có Phá Khí huyền! Ha ha! Phá Khí huyền lấy đầu khí làm trụ cột. Luyện đến cảnh giới cao nhất, có đầu khí cao bao nhiêu, là có thể phá giải thánh khí cấp bấy nhiêu! Xích Quân truyền thừa cho ta lực lượng thập tứ cấp của Hải Thần, cho nên bọn họ cho ta một thánh khí tỏa thập tứ cấp. Kết quả...khi lão nương ta dung hợp lực lượng của Hải Thần xong, một lần nữa bọn họ đưa ta ra khỏi đầu thần tù lung để nghiên cứu, ta đột nhiên mở khóa, theo đường nhỏ sớm tìm hiểu từ trước mà chạy thoát.

Đỗ Trần thay Mayfair cảm thấy may mắn, nhưng cũng nghi hoặc:

- Nếu người có lực lượng bậc này, vì sao không cứu các anh hùng bị giam giữ? Hơn một vạn anh hùng Văn Thần a, nếu người...

Mayfair lắc đầu:

- Không có khả năng! Đầu thần tù lung là do Lôi Minh bằng trí tuệ Thần Hoàng, dung hợp thái cổ binh khoa cùng luyện kim khí đạo khai sáng chung cực thánh khí tù lung. Bằng vào lực lượng thập tứ cấp của ta căn bản không thể mở ra, chỉ có thể chờ bọn hắn thả ta ra ngoài, nếu không trong đầu thần tù lung, ta vĩnh viễn chạy không thoát.

Đỗ Trần nhẹ rung đầu ngón tay, đây là phản ứng nghề nghiệp! Hắn lại hỏi:

- Sau khi rời khỏi, người làm sao gặp được Melina?

- Đây phải nói tới đầu thần tù lung, ta bị nhốt trong đó thì quen biết năm vị Văn Thần nguyên soái, khi bọn hắn biết ta luyện thánh Phá Khí huyền cảnh giới cao nhất, liền nói cho ta biết: "Nhiều năm trước, bọn họ lần đầu bị Xích Quân mang đi thử nghiệm, đều tự dụng bí pháp mang chân tướng sự tình cùng lực lượng ẩn vào trong một bản sao là Lynch Barton. Trong đó, Batouque nguyên soái tinh thông tinh thần lực hạ lời nguyện cho bản sao kia, để cho bản sao Lynch Barton sau khi phản bội Xích Quân, chạy ra khỏi căn cứ Xích Quân..."

Đỗ Trần trầm nghĩ, chuyện này rõ rồi! Đây là nguyên do Văn Thần ngũ gia có được các loại bảo vật như Phỉ Thúy ẩn.

- Nhưng mấy vị nguyên soái không biết bản sao kia có thể thành công hay không, cho nên nhờ ta nếu có cơ hội nói cho hậu đại của bọn họ biết - Hi, lúc ấy ta đưa ra một tay, hỏi bọn hắn, ta nếu giúp các người thì được chỗ tốt thế nào?

Đỗ Trần...

Mấy vị nguyên soái là nhân vật cao tăng nhất thần thánh liên minh, lúc này nói ra một bí mật mà cực ít người biết - Trong Vãn Thần đại chiến, Tứ Ngự Thần Thú đứng sau lưng nhân loại, mà Melina lại thiếu mấy người Lynch một chút ân tình! Vì vậy Mayfair trực tiếp tìm tới ổ của Melina, thức tỉnh hải sinh thần thú đang ngủ say, để cho nàng đáp trả ân tình.

Kế tiếp, dưới sự hiệp trợ của Melina, Mayfair trải qua nhiều khó khăn, rốt cục tại Tánh Mạng Mê Cung tìm được phụ thân, Da Tát giáo chủ Bairu! Nhưng Bairu lúc này đang làm gì?

- Năm đó lão phụ thân chạy thoát trong tay Bowness, mất đi Bi Minh Chi Lệ! Nhưng lão nhân gia thân thể còn cất giữ Đại Địa Tinh Hoa do tổ tiên Wolfe lưu lại... Lão phụ thân tìm được thiên hạ ngũ nguyên lực đứng đầu, Thánh Khí Lô! Hơn nữa vẫn trốn trong Tánh Mạng mê cung nghiên cứu bí mật Thánh Khí Lô.

- Thánh Khí Lô sao?

Đỗ Trần nhẹ nhàng sờ mũi một chút, trong lòng rung động.

Chuyện còn lại phi thường đơn giản, xảo hợp, nhi tử duy nhất của Melina đã chết trong tay Ma tộc trong Vãn Thần đại chiến - chết trong tay người nắm giữ Thánh Khí Lô! Bairu thu phục Thánh Khí Lô, xem như thay Melina báo thù, vì vậy, lão thái thái với tư duy cổ điển, dứt bỏ tuổi tác cùng bối phận, cùng Bairu kết bái thành tỷ đệ kim lan! Trong cuộc sống, Bairu, Mayfair, còn có Melina liên theo di chí của Wolfe, đối kháng Xích Quân. Không lâu trước, phát hiện Xích Quân cửu tôn rời sào huyệt, Bairu với chiêm tinh thuật tầng thứ sáu tính ra mục tiêu của bọn chúng là Đấu Thần đảo...

Nói xong một đoạn chuyện trải qua cuối cùng này, Mayfair bắt đầu nhún vai:

- Đáng tiếc, ta trong khi lên vào căn cứ của Xích Quân, lại phát hiện Tánh Mạng thụ trợ giúp bọn chúng sớm đã rời đi, hơn nữa Tánh Mạng thụ giúp bọn hắn che dấu điều tra của chiêm tinh thuật... ai, thật con mẹ nó đáng ghét.

Đỗ Trần cười cười, nghe xong mấy câu cuối của Mayfair, rung động trong lòng hắn mơ hồ lại tăng thêm mãnh liệt, hỏi:

- Có người đồn, thiên hạ thánh khí đều đến từ Thánh Khí Lô... là thật sao?

Mayfair rất bình thản lắc đầu:

- Dù sao ngoại công của người không có nghiên cứu đến dùng Thánh Khí Lô thế nào để chế tạo thánh khí.

Thái độ Mayfair trở nên có chút quái dị, nàng tựa hồ không nói thêm về chuyện Thánh Khí Lô, nói một đoạn thoại cuối cùng về chuyện Bairu có được Thánh Khí Lô cũng là hàm hồ, mà khi Đỗ Trần hỏi về Thánh Khí Lô thì chỉ nói là bảo bối của phụ thân, ta cũng không rõ lắm, sau đó liền cười nói:

- Tốt lắm! Mọi chuyện đều nói cho người! Công sự quan trọng hơn, chúng ta mẫu tử ngày sau nói chuyện trong nhà, người trước tiên gọi Bi Ca Tử Sĩ kia tới, sau đó trở về Đấu Thần đảo chờ ta, ba ngày sau, mẫu tử chúng ta, thêm Bi Ca Tử Sĩ thương nghị biện pháp đối phó Xích Quân cửu tôn.

Đỗ Trần liếc nhìn Mayfair:

- Người biết Xích Quân khi nào phát động, hơn nữa có biện pháp chiến thắng bọn chúng sao?

Mayfair cười thần bí:

- Ba ngày sau ta sẽ nói cho người.

Đỗ Trần đi tới động khẩu, lưng quay về Mayfair khoát tay, bữu môi nói:

- Giả thần bí làm gì? Xích Quân nhất định sẽ vào ngày giáo hoàng đăng cơ, cũng chính là bảy ngày sau phát động kế hoạch, mà biện pháp chiến thắng bọn họ... hạch tâm không phải là Phá Khí huyền sao?

Đỗ Trần cũng ra vẻ cao thâm. A a, kỳ thật nửa câu kết luận sau là đơn giản không cần giải thích, mà thời gian Xích Quân phát động...

Càng đơn giản! Lão Bowen không phải tính ra rồi sao? Giáo hoàng Samar IX hoành đồ đại vận, nhưng khi đạt tới vị trí cao nhất trong đời thì sẽ bị phân thân toái cốt. Vậy nói cách khác, ngày đăng cơ, giáo hoàng Samar sẽ chết phi thường khó coi, đây không phải là thời gian Xích Quân ra tay sao?

Đỗ Trần cười, nói cho Charleman đi vào tiếp nhận phép khích tướng, mà mình xoay người tìm Tuyết Cơ. Hắn có một số việc phải nói rõ với nàng....

Không lâu sau, Mayfair cùng Charleman rời đi huyết động, Melina ở ngoài cùng Mayfair rời đi. Huyết động vốn yên tĩnh khôi phục bộ dáng trống rỗng... nhưng tí tách, tí tách, mấy giọt chất lỏng từ trên huyết động rơi xuống dưới, hơn nữa nhanh chóng ngưng kết thành một hình người.

Vị trí này, đúng là nơi Đỗ Trần vừa phá giải thánh khí, vì dẫn khai chú ý của Mayfair mà cố ý quan sát, nhưng hai người không có phát hiện, nơi này đương nhiên ẩn tàng một người, hơn nữa hắn còn có thể giống Margaret cùng Brockman, hóa thân thành nước.

Hắc giáp thiết diện, trường kích cầm tay, mới rời khai chiến bị Andy đưa tới nơi an toàn, vốn phải trở về Đấu Thần học viện - Đỗ Đức... nhìn bóng lưng Mayfair ngoài cửa, hắn nhẹ nhàng sờ mặt nạ của mình.

- Lại lộ ra một sự việc, nguyên lai năm đó ta cùng Margaret trao đổi bí pháp, học qua thiên hạ đệ nhất ẩn thân chạy trốn thuật - Lam Sơn Thẩm Thủy.

Nghiêng tai lắng nghe hồi âm trong huyết động, Đỗ Đức chậm rãi nhắm hai mắt, trong lòng nhớ lại chuyện mới nghe lén, đột nhiên giận dữ hét:

- Hắn còn sống, ha ha, hắn còn sống... chờ ta, ta mặc dù không có cảm giác gì với người, nhưng người dù sao cũng là huynh trưởng của ta, ta... sẽ tìm cứu người ra.

506. Miếng Bánh Lớn!

Giờ khắc này, Đỗ Đức trong lòng định hạ một kế hoạch, nhưng là ngoại trừ bản thân hắn, không ai biết Đỗ Đức cụ thể muốn làm gì. Biết được tình huống của Xích Quân, Đỗ Trần dưới sự chỉ dẫn của Charleman chậm rãi tiến về góc phía đông nam Đấu Thần đảo. Biển sâu u tĩnh, ngẫu nhiên có bầy cá bơi xẹt qua người, hải cảnh đẹp đẽ, Đỗ Trần lại vô tâm ngắm nhìn, suốt đường cúi đầu suy nghĩ chuyện của mình.

Tuyết Cơ tựa hồ biết Đỗ Trần muốn tìm nàng, chủ động đi tới trước đón đường. Vừa thấy Đỗ Trần tới, nàng cúi đầu nói:

- Cảm ơn, cảm ơn người hôm nay tới cứu ta.

Đỗ Trần bình thản tươi cười:

- Người một nhà, cần gì cảm tạ.

Hai người đều cúi đầu, Đỗ Trần muốn nắm tay Tuyết Cơ, nhưng Tuyết Cơ nhẹ nhàng nghiêng người tránh được:

- Francis...

Tuyết Cơ câu thứ hai chưa nói ra miệng, Đỗ Trần mơ hồ biết nàng muốn nói gì, bởi vì, Tuyết Cơ xưng hô Francis, mà không phải, Á Lực.

- Ra đi thời gian dài như vậy, ta hiểu rất rõ ràng rồi.

Tuyết Cơ cười khổ:

- Trên đời căn bản là không có Á Lực, hết thảy chỉ là ta tưởng tượng mà thôi, mà Tuyết Cơ cùng Francis... không hợp.

Đỗ Trần gật gật đầu, hai ngón cái giơ lên, vẫn là bộ dáng tiểu lưu manh kiêu trước, một cước đá một tảng đá biển nhỏ, xoay người hướng Đấu Thần đảo rời đi:

- Sau này là bằng hữu, thấy mặt đừng có không chào hỏi nha.

Tuyết Cơ nhìn bóng lưng uể oải của Đỗ Trần, khóe mắt hiện lên một tia lệ quang:

- Người yên tâm, có một số việc vĩnh viễn chỉ có Tuyết Cơ biết.

Đỗ Trần nghiêng đầu, quay lưng phất tay với nàng nói:

- Ta không lo lắng người nói bí mật của ta ra ngoài, nếu người là loại người này, lúc trước, ta cũng sẽ không hôn người.

Ai, kết thúc, rốt cuộc kết thúc.

Không có cái nhau quyết liệt như trong tưởng tượng, cũng không có tiền biệt lãng mạng thê mỹ, hết thấy đều bình đạm, không chút gợn sóng.

Mặc dù cũng có thể dùng biện pháp như với Chesini, từng bước thay đổi quan niệm của Tuyết Cơ, nhưng Đỗ Trần mệt mỏi, cũng không muốn dụng phương thức người ngu ta trá đối với nữ nhân của mình. Chesini là một sư đệ trên danh nghĩa, Đỗ Trần có thể không có chỗ nào bần khoản, nhưng Tuyết Cơ là nữ nhân hẳn cưới, Đỗ Trần tôn trọng quan niệm của nàng.

Mặc dù biết rõ tiếp tục cũng chỉ có thể cả ngày cãi nhau, nhưng khi một đoạn tình cảm chấm dứt, Đỗ Trần trong lòng vẫn phiền muộn. Không có dùng phong lôi hai cánh, cũng không có dùng đấu khí phi hành, mà là cúi đầu, cứ như vậy từ trong biển trở về Đẩu Thần đảo.

Xuất hiện ngoài khơi, trời đã sáng tỏ, Đỗ Trần vừa tiến vào thành khu Đẩu Thần đảo, chợt nghe phía trước có tiếng cười kiều mỹ vang lên không ngừng:

- Ai u, Thập Tam gia, đại gia của ta! Ngài sao lại cúi đầu ủ rũ thế.

Đỗ Trần ngẩng đầu nhìn, đâm đầu vào một thiếu phụ phong tao tóc màu đỏ, nàng trước mặt mọi người trên thành khu lại chỉ mặc một áo sa mỏng màu hồng, hơn nữa quần vén cực cao, một đôi chân thon dài ẩn hiện khiến vô số người ghé mắt nhìn, không ngờ là chủ mẫu gia tộc St. Barton, cũng chính là hồ ly Susanna đào mộ tổ năm đó.

Đỗ Trần nhướng mày, thầm nói, thật là tức giận! Xem ra hôm nay lão tử bị xui xẻo cả ngày.

Susanna cùng gia chủ St. Barton Long Barton tới tham gia liên minh hội nghị, cũng vì vậy đôi cực phẩm phu thê này khiến cho Đỗ Trần đau đầu không thôi. Trọng phu là khó tính khắc bạc, thê tử phong tao thấu cốt, chuyên môn cho lão công đội nón xanh (mọc sùng). Tại trận đánh tại Đại Hạp cốc Auerbach lần trước, Đỗ Trần khiến Long Barton thiếu hẳn một lần đổ ỨC, nhưng sau này Long Barton cùng Susanna tiến vào tiền tuyến trong Tánh Mạng mê cung, chịu trách nhiệm tuyến đầu ngăn chặn Ma tộc, mà Văn Thần ngũ gia vì hiểu lầm cứu thế chủ, cho nên Đỗ Trần lần này thấy bọn họ cũng không nhắc tới chuyện năm đó, cười ha ha, lưu lại cho gia tộc St. Barton chút thể diện.

Susanna mỉm nhàn đưa tình, phía sau cũng lộ ra nữ võ sĩ hồ tộc phong tao thấu cốt.

- Tối đây, ra mắt Thập Tam gia, a không, ra mắt Francis đại nguyên soái.

- Francis đại soái.

Hơn hai mươi hồ ly tinh cúi mình hết lớn với Đỗ Trần, nhất thời khiến người khác ghé mắt nhìn không thôi.

Đỗ Trần hơi gật đầu, nhiều người nhìn như vậy, hẳn cũng không thể quá mức thất lễ, cười hỏi:

- Susanna phu nhân, ngài đây là?

- A, đừng quá chú ý! Đêm qua hướng Hồ Sa tiểu đảo phong lôi tề tụ, giáo hoàng bệ hạ lo lắng, mời Văn Thần ngũ gia chúng ta hiệp trợ điều tra. Ta cũng không được nhận rồi, dẫn theo một đội tỷ muội tới. Hi, thuận tiện muốn nhìn chàng đẹp trai một chút.

Susanna không hề cố kị dán lên người Đỗ Trần, mỉm nhàn nhìn hắn:

- Không ngờ, thật sự gặp được.

Đỗ Trần là trung tâm bị một đội mẫu hồ ly màu đỏ vây quanh, tránh cũng không thể tránh, nhú mào cả giận nói:

- Đã như vậy, không quấy rầy phu nhân, xin cho vệ binh tránh ra.

- Đại gia, ngài gấp cái gì.

Susanna càng vội vàng, lập tức khiến Đỗ Trần ngửi được mùi nồng đậm trên cơ thể. Hắn muốn phát tác, nằng lại đột nhiên nhỏ giọng nói:

- Kỳ thật Susanna hôm nay cố ý tới tìm ngài, Thập Tam gia phải nhìn lại giao tình khi xưa mà cứu ta một mạng.

Nói xong, Susanna nương thân mình yếm hộ, trộm nhét cho Đỗ Trần một mảnh giấy nhỏ, sau đó cười duyên:

- Được rồi, xem ra Francis đại soái cũng không có tâm tình nói chuyện phiếm, các tỷ muội, chúng ta đi.

Quái, con hồ ly này lại muốn làm gì? Chẳng lẽ lá gan nàng lớn tới mức dám hợp tác với người đã hai lần bán đứng mình sao?

Đỗ Trần tìm tới một tủ quần yên tĩnh, mở mảnh giấy ra đọc, chỉ thấy mặt trên dùng chữ nhỏ viết ngắn ngủi mấy câu, bất quá Đỗ Trần liên hệ với tình báo mình có được, khoanh khắc liền hiểu rõ Susanna, xác thực là nội tình gia tộc St. Barton.

Susanna hồ ly tinh đào mộ tổ tiên sở dĩ có thể trở thành chủ mẫu, là bởi vì máu nàng hoàn toàn phù hợp yêu cầu truyền thừa của Thú Hoàng Tử, nhưng nàng bị đẩy tới vách núi, tùy thời có thể phản thân toái cốt.

Nguyên lai, người duy nhất trong gia tộc St. Barton khiến Đỗ Trần nhìn thuận mắt, miễn cưỡng tính là bằng hữu Hawkin, mặc dù chết trận tại Đại Hạp cốc, thành vị anh hùng đầu tiên quên mình trong lần thần hai đại chiến, nhưng vận mệnh nữ thần lại chiếu cố vị thú nhân chết tráng liệt này, thê tử của hắn hai tháng trước sinh hạ một đứa con, mà đứa nhỏ này, lại là tuyệt phối thú hoàng bảo, xuất sinh gần hai tháng, liền kế thừa vô thượng thần lực của Auerbach, được định hạ làm gia chủ gia tộc St. Barton.

Vì vậy địa vị Susanna liền không trọng yếu, mà Long Barton vốn là kẻ cẩn thận, thấy Susanna vô dụng, há có thể dung nhận thê tử mỗi ngày ở ngoài câu dẫn nam nhân, hắn liền lập tức triển khai kế hoạch phế bỏ Susanna. Nhưng con hồ ly này cũng không phải dễ xoi, mấy năm nay trên dưới câu dẫn, không chế không ít diện thủ, vừa thấy Long Barton trở mặt, lập tức chuẩn bị phản kích, hôm nay gia tộc St. Barton mặt ngoài như gió êm sóng lặng, nhưng bên trong có họa căn diệt vong.

Mà Susanna dù sao xú danh vang dội, đánh không lại Long Barton được Văn Thần tứ gia ủng hộ, nhưng hồ ly này chẳng biết từ đâu biết được cứu thế chủ trong truyền thuyết, biết được Đỗ Trần có ảnh hưởng lực với Văn Thần ngũ gia, cho nên hôm nay hướng tới Đỗ Trần cầu cứu.

Đỗ Trần nhâm nhi chén hồng tửu, ánh mắt hạ xuống một câu cuối cùng trên mảnh giấy, một câu cực kỳ có lực kích động:

- Đại gia, Susanna cùng ngài nói một lời cực kỳ thật, đối với ngài mà nói, gia tộc St. Barton là minh hữu có lợi hơn hay là ngài nắm trong tay có lợi hơn? Chỉ cần ngài giúp ta, Susanna nguyện ý với hình thức gian thần thuần phục ngài, chỉ cần ngài cam đoan gia tộc St. Barton do ta thống trị hoàn toàn. Đồng thời, ngài bằng vào thân phận cứu thế chủ cũng sẽ không bị Văn Thần ngũ gia bài xích, hoàn toàn có thể thuận lợi thôn tính gia tộc St. Barton, không chút khó khăn trở thành một trong Văn Thần ngũ gia.

Khách khách, một khoản lớn a, đương nhiên dụng cả gia tộc St. Barton hối lộ Đỗ Trần, miếng bánh này thật sự là quá lớn.

Câu nói đầu tiên đủ để nói rằng miếng bánh này lớn đến mức nào, đương đương bá chủ phương bắc đại lục Einstein, có trong tay trăm vạn hùng binh, chiếm cứ ngàn dặm thảo nguyên Mc Allen, chỉ là một bộ phận tài sản mà thôi.

Mà thôi.. mặt sau còn nhóm chữ nhỏ: "Thập Tam gia nếu đối với giao dịch này có hứng thú, tối nay rạng sáng xin tới tế đàm Nam hải."

Đỗ Trần nhìn chăm chăm, suy tư hồi lâu, đến giữa trưa mới trở về, trước tiên nói chuyện biết được từ Mayfair đem qua cho Liya, giơ mảnh giấy ra trước mặt nàng:

- Ý kiến của người thì sao?

Liya nằm trên ghế, chân gác lên, suy nghĩ hồi lâu không nói một câu, rồi phán định về hành vi của Susanna:

- Con hồ ly này quả nhiên là không có đường thoát a.

Đỗ Trần gật gật đầu:

- Cho nên lần giao dịch này có thể tin, chỉ xem ta có muốn ăn miếng bánh này không thôi!

Liya đưa mắt liếc Đỗ Trần một cái.

- Người muốn ăn sao? Chuyện này nguy hiểm thấp, lợi tức cao, đúng là một món giao dịch hời!

Đỗ Trần chỉ cười không đáp, hỏi lại:

- Ta cũng đang đợi ý kiến của người đây, ăn, hay là không ăn?

Liya đột nhiên thở dài:

- Hôm nay nếu không có cuộc nói chuyện với Mayfair, ta sẽ đề nghị người ăn gia tộc St. Barton! Có điều là, nếu quả thực sáu ngày sau Xích Quân tập kích Đấu Thần đảo, giáo hoàng sẽ chết ở lúc đăng cơ, vậy chúng ta không thể ăn!

- Bởi vì giáo hoàng vừa chết, cho dù chúng ta nắm giữ Đấu Thần đảo, các đại thế lực trong thiên hạ tụ tập ở đây cũng sẽ một lần nữa xáo trộn, nhân loại sẽ rung chuyển một đoạn thời gian. Francis, nhân loại đã đủ loạn rồi, chúng ta không thể tăng thêm rối loạn ở tình hình này, nếu không Ma tộc sẽ thừa dịp tiến tới, tới lúc đó trong tổ chim bồ câu còn có trứng lành sao? Cho nên ta mới đề nghị người chẳng những không được ăn, ngược lại còn phải rộng lượng một chút, giúp đỡ cho Long Barton mà người nhìn không thuận mắt dẹp loạn nữa!

Đỗ Trần nhướn mày:

- Ý người là muốn ta bán đứng Susanna lần nữa?

- Không sai! Giờ đây cấu trúc của nhân loại là giáo đình một mình nắm đại quyền, Văn Thần ngũ gia mỗi nhà hùng cứ một phương, nếu giáo hoàng chết giáo đình tất loạn! Chúng ta phải ổn định Văn Thần ngũ gia để giữ vững cả trật tự của xã hội loài người, chứ không phải bởi vì người trở thành tân Văn Thần ngũ gia mà làm cho nhân loại rối loạn!

Nhân quang của Liya đã không phải là suy tính cho được mất của một nhà nữa, mà đem cả thiên hạ đặt trên bàn cờ của nàng!

Đỗ Trần vuốt mũi chìm vào trầm tư, nhưng khóe miệng vẫn lộ ra nụ cười.

Liya xoay người vỗ vỗ lưng Đỗ Trần:

- Nay, không nỡ để trượt mất miếng bánh lớn như vậy sao? Chớ luyến tiếc nữa, chỉ cần nhân loại còn ổn định... bánh, vẫn luôn còn đó!

Đỗ Trần quay lại thuận tay vỗ vỗ lên trán Liya:

- Được rồi, nghe người vậy! Harry, vào đây!

Đỗ Trần đột nhiên gọi Tuyết Bì nhân tới, cuộn cuộn giấy lại, xóa đi tất cả tin tức liên quan tới cứu thế chủ, sau đó ném cho quần gia:

- Đi mang cái này cho giáo hoàng, cái gì còn lại cũng không cần nói!

Liya đảo mắt, thâm nhủ, người xấu lắm! Không muốn mình phải mang tiếng ác kẻ phản bội, liền mang cuộn giấy cho giáo hoàng. Nói coi, hiện giờ gia tộc St. Barton là chiến tuyến thứ nhất phòng ngự Ma tộc của giáo hoàng, lão già Samar cho dù vô dụng hơn nữa, vừa nhìn thấy cuộn giấy này cũng sẽ phát động lực lượng thánh giáo tiêu trừ Susanna, đảm bảo cho phòng tuyến hàng đầu của hắn không xảy ra rắc rối!

Đỗ Trần lại dặn dò Harry mấy câu. Đợi cho hắn đi rồi, quau đầu lại vừa khéo nhìn thấy ánh mắt xem thường của Liya, cúi đầu một chút, đột nhiên ngẩng lên, lấy đủ dũng khí nói:

- Ta và Tuyết Cơ chia tay rồi!

Ý lời này là, ta lại là một người chưa vợ có thể cầu hôn rồi, người có hứng thú chấp nhận vị trí nữ chủ nhân của Đỗ thành không!

- Ồ?

Liya ở trên giường tập tức nhồm dậy, ánh mắt xem thường tức khắc đổi thay bảy phần kinh ngạc, ba phần vui mừng. Có điều vừa đảo mắt một cái, nàng liền cười tủm tỉm ngồi xuống, giống như một cô gái nhỏ ôm gối cắn ô mai,

- Chia tay thì chia tay, liên quan gì tới nữ vương ta chứ?

Nha đầu chết tiệt người còn giả vờ với ta! Đỗ Trần nói đơn giản:

- Chia tay rồi, ta tự nhiên có thể tìm nữ nhân khác! Người có ai tốt tiến cử cho ta hay không? Cho người một cơ hội tự tiến cử mình đi!

Liya thâm nhủ, đợi ta tự tiến cử mình sao? Nàng nghiêng đầu cố ý lòng vòng với Đỗ Trần.

- Để ta suy nghĩ đã, đúng rồi, muội muội Helen của người xinh đẹp như thế, người lấy nàng được không?

Đỗ Trần nheo mắt nhìn Liya một cái, người muốn vòng vo với ta sao! Liền nói càng trực tiếp hơn.

- Helen đúng là xinh đẹp, có điều, bộ ngực cô ta không đủ lớn!

- Vậy Anne tiểu thư thế nào, nàng ta có thể bồi tiếp người đánh bạc cả ngày!

- Nhưng Anne không thể sau lưng cùng ta che dấu lừa gạt!

Liya cười xấu gãi gãi đầu:

- Ái chà, vậy ta cũng không nhĩ ra được ai khác nữa!

Muốn để nữ vương ta chủ động mở lời sao? Nằm mơ đi, người là nam nhân, người phải mở miệng trước, tỏ ra thành ý!

Đỗ Trần cũng gãi gãi đầu:

- Ài, nữ nhân tốt thật sự không dễ tìm, hay là người suy nghĩ thêm xem?

Hừ, lão tử cũng không mở miệng trước, muốn người nói trước!

Hai người cứ người trợn mắt nhìn ta một cái, ta đáp lại người một câu, đến lúc này, cửa phòng "két" một cái, tiểu Bối Bối từ khe cửa thò đầu vào. Bất đắc dĩ chớp chớp mắt:

- Ai nha, Bối Bối nghe trộm cũng mệt mỏi! Hai người không nói. Bối Bối nói thay hai người cho xong, Liya tỷ tỷ, gả cho...

- Đi, đi nấu cơm ngay!

Đỗ Trần cùng Liya tay chỉ Bối Bối quát!

Khi tiểu Bối Bối làm xong cơm trưa, hai người vẫn đang chơi đánh đố ta một câu, người một câu, hơn nữa xem chừng bọn họ rất thích hưởng cảm giác mập mờ này. Như vậy, loại trạng thái này hẳn là sẽ tiếp tục kéo dài một thời gian rất lâu, nhưng rốt cuộc lâu hơn, cũng khẳng định là ngắn hơn so với tiếng kêu thảm thiết như giết heo của Andy!

Vậy Andy vì sao lại kêu thảm thiết như thế? Rất đơn giản, chính là bữa cơm trưa "giết người không chớp mắt" mà tiểu Bối Bối làm không ai dám ăn, cuối cùng tiểu gia hỏa thương tâm, mới vạch mồm Andy ra... Sự thực chứng minh, bởi vì có mặt vua tham ăn Andy, người thành Duerkesi chưa từng lãng phí lương thực.

Khi Andy kêu thảm thiết, người thuần dưỡng nó, quản gia Tuyết Bửu nhân Harry của chúng ta tới đại lâu thủy tinh ở Ôn Tuyền sơn khê gõ cửa phòng viện trưởng:

- Nghị trưởng Ferdinand tôn quý, liên lạc quan nhất đẳng Harry thừa lệnh diện kiến giáo hoàng, có điều bộ hạ đang diện đàm với mấy vị quốc quân, vậy thứ chủ nhân của ta muốn chuyển cho bộ hạ xin ngài chuyển thay được không?

Harry rất khách khí, có vẻ có chút khúm núm, thế nhưng trên lịch sử, đây là lần thứ nhất có Tuyết Bỉ nhân lấy thân phận cấp cao của liên minh giao tiếp chính vụ với đại nhân vật.

Ferdinand đã tiếp nhận chức vụ viện trưởng đang xử lý công văn, cũng không ngần ngại đầu lên nói:

- Đặt trên bàn của ta đi!

Tuyết Bỉ nhân ti tiện, Francis làm sao có thể dùng một kẻ ti tiện như vậy làm quản gia, hơn nữa còn để hắn nắm quyền lớn?

Ferdinand trong lòng nghĩ khinh miệt, liếc nhìn cuộn giấy một cái cũng không để ý, lại vui đầu vào bàn làm việc đợi đã, công văn Francis gửi cho giáo hoàng làm sao có thể vô nhàu thành bộ dạng này? Ferdinand đưa tay nắm lấy cuộn giấy, sắc mặt đột nhiên biến thành rất khó nhìn, những không tới mấy giây sau, con mắt màu tím của hắn liên tục lóe lên, khẽ vỗ lên chuông trên bàn:

- Người đầu, tới khu lãnh sự quán ở thành phía đông, mời lễ pháp đại nhân Ilan của Lanning tới đây cho ta, nói ta có việc về Minh Hội muốn thương nghị!

Nói xong, Ferdinand nhìn chăm chăm vào cuộn giấy trong tay, là một gián điệp ưu tú, hắn phát hiện bên trong một cơ hội ngàn năm khó gặp!

Lát sau, Ilan đến, Ferdinand vẫy tay đuổi hết các giáo công, thấp giọng gầm lên:

- Vì quyền lợi sinh tồn dưới ánh mặt trời! Ilan, hiện giờ chúng ta có thể không phí sức cũng có thể dễ dàng hủy diệt đạo phòng tuyến thứ nhất của nhân loại nhằm vào chúng ta, triệt để đả thông đường trở lại nhân gian của Tử Huyết Nhân!

Nói rồi, Ferdinand ném thẳng cuộn giấy trước mặt Ilan! Nếu có đại nhân vật của nhân loại thấy được tình hình này, sẽ không rét mà run... cũng không phải bởi vì sự đáng sợ Ma tộc lọt sâu vào trong nhân loại, mà là Ferdinand không ngờ có thể tận lực hợp tác với đồng sự đem cuộn giấy đưa cho Ilan, cũng bằng với việc đem công lao lớn như trời cùng với trọng thưởng vô cùng phân chia cho Ilan, mà Ferdinand lại không chút do dự! Qua đó có thể thấy một phần Tử Huyết Nhân vì phản công nhân loại mà đoàn kết lại với nhau thế nào.

- Đây là, trời ạ, Ferdinand, ta phải ca ngợi người!

Ilan vừa nhìn thấu cơ hội chứa đựng bên trong, vội nói:

- Tỉnh táo, chúng ta phải tỉnh táo, mặc dù chúng ta có thể thừa dịp có hội gia tộc St. Barton chia rẽ mua chuộc Susanna, hủy diệt phòng tuyến thứ nhất của nhân loại, thậm chí có thể tiến thêm một bước lợi dụng Susanna thôn tính gia tộc St. Barton! Nhưng, trên chi tiết còn có rất nhiều điểm phức tạp!

Ferdinand đồng ý gật gật đầu:

- Nói rõ chỗ khó khăn người nghĩ tới xem!

- Đầu tiên, thú nhân cương nghị cao ngạo, cho dù chúng ta có mua chuộc được Susanna, nhưng Susanna có năng lực làm thú nhân gia tộc St. Barton vì chúng ta mà phục vụ không? Phải biết rằng, đầu nhập Tử Huyết Nhân chúng ta, bằng với việc thú nhân phản bội lại chí cao phụ thân Auerbach của bọn họ!

- Không sai, sự kinh ngưỡng của thú nhân đối với Aurbach thật sự là quá sâu! Cho nên việc này Tử Huyết Nhân chúng ta không thể ra mặt, chỉ có thể để hộ ngoại lai tiến hành. Nói một câu, chính là để người St. Barton không biết người mua chuộc bọn họ là Tử Huyết Nhân, bán mạng cho Tử Huyết Nhân chúng ta dưới tình huống mù mờ!

Ilan khẽ mỉm cười, hắn cũng nghĩ như thế:

- Điểm khó khăn thứ hai, chúng ta có vốn liếng gì để cho Susanna ngoan ngoãn nghe lời?

Ferdinand đột nhiên lộ ra một nụ cười rất quái dị, rất ám muội:

- Con hồ ly lẳng lơ Susanna này ta đã gặp nhiều lần, ả thích mỹ nam, hơn nữa dục vọng quyền lực cực nặng! Hiện giờ, ả đã là chó cùng đường rồi, vậy người nói xem, nếu có một nam nhân mang lực lượng to lớn tới giúp ả, lại đảm bảo quyền lợi của ả trong gia tộc St. Barton, vậy ả có cự tuyệt sự "giúp đỡ" này không?

Ilan sững sốt:

- Susanna tự nhiên sẽ đáp ứng, những mỹ nam phong hoa chấp hành A! Ferdinand, người quá đáng rồi, mẹ nó!

Chửi một câu, Ilan không nhịn được cười lớn nói:

- Thủ tịch nghị viên, nghệ thuật gia - tiên sinh Brockman của chúng ta, từng trải qua thử thách của ba con bạo long cái. Như vậy, hần hần là không ngại tiếp nhận một con hồ ly lẳng lơ, ai bảo hần là kẻ anh tuấn nhất hộ ngoại lai làm chi?

Ferdinand nghiêm chỉnh nói:

- Đừng cười nữa, đây là việc nghiêm túc - vì quyền lợi tồn tại dưới ánh mặt trời, Brockman phải bán sắc, đi làm diện thủ cho ả hồ ly kia! Người tiếp tục nói đi, còn có chuyện gì khó khăn nữa?

Ferdinand nói chuyện nghiêm chỉnh, Ilan cũng không dám cười đùa thái quá:

- Điểm khó khăn thứ ba, ý tứ Francis đưa cuộn giấy này tới, rất rõ ràng, là hần vì đại cục của nhân loại, mà bỏ qua món lợi nhỏ thôn tính gia tộc St. Barton của mình, hơn nữa xin giáo hoàng ra tay ổn định thế cục của gia tộc St. Barton! Như vậy, dưới điều kiện tiên quyết chúng ta không thể giữ riêng được cuộn giấy này, giáo hoàng trước sau khẳng định cũng phải đối phó với Susanna, sau đó chúng ta làm sao có thể mua chuộc được Susanna, lại phải bảo vệ ả trong tay giáo hoàng, hơn nữa phát huy giá trị của ả chứ?

- Đây chính là một vấn đề khó khăn lớn...

Ferdinand suy nghĩ nửa ngày trời cũng không có chủ ý gì, nhú mày nói:

- Nhưng miếng bánh lớn này đưa tới tận miệng rồi, chúng ta không thể để vì một chút khó khăn mà trượt mất! Ilan, gần đây giáo hoàng một lòng lo lắng cho lễ đăng cơ của hần, muốn đối phó với Susanna cũng phải sau Minh hội, như vậy, chúng ta phải hết sức tận dụng thời gian trì hoãn này, xin nguyên soái tranh thủ trước thời gian khi Minh hội triệu tập, Susanna còn an toàn chiêu hàng ả!

Ilan nghiêm nghị gật gật đầu, liền viết ngay một phong thư mật trong phòng làm việc của Ferdinand, đem sự tình nói rất rõ ràng, hơn nữa còn viết ra những việc khó khăn mình nghĩ đến, còn có hành động vừa rồi mới thương nghị nhất nhất ghi rõ, cuối cùng, hai người làm một lễ tiết cổ xưa: "Vì quyền lợi tồn tại dưới ánh mặt trời!"

507. Điệp Huyết Diêu Lam - Bóng Dáng Xích Quân

Gần một ngày sau, thư tín của Ilan đã được đưa đến tay Bowness, bất quá lúc này Bowness cũng không ở tại nơi vực sâu hang ổ Ma tộc, mà là căn cứ nơi Brockman đã nhắc tới khi đánh trận Kinh Ưc Cốc.

Trong một phòng làm việc giản dị, trên bàn một đĩa đậu muối, 2 con cá rán muối, thêm một khối bánh rau to, đó chính là toàn bộ bữa sáng của Ma chủ. Hần nhẹ nhàng buông lá thư trong tay, so với lúc đánh nhau ở Auerbach Đại Hạp cốc vẻ mặt già nua đi nhiều, lộ vẻ mỉm cười:

- Phillip đại nghị trưởng, mời ngài xem nội dung phong thư này một chút, bên trong có liên quan đến gia thần của ngài, Brockman!

Phillip ngồi ở đối diện Bowness, cánh tay phải khổng lồ hơi nghiêng, tay trái tiếp nhận tín kiện liếc nhìn, lo lắng nói:

- Đại soái, ngài định để Brockman đi làm loại nhiệm vụ này sao? Lần trước Brockman lạc vào trong tay ba con rồng cái, chịu bao nhiêu nhục nhã, hôm nay lại bắt hần chấp hành loại nhiệm vụ khuất nhục, sợ rằng tâm lý Brockman sẽ...

Bowness mỉm cười nói:

- Nếu ta đi nói với Brockman, hẳn nhất định sẽ có ý bất mãn, bất quá do ngài đến ra lệnh hẳn... ta nghĩ cho dù lên núi đao, xuống biển lửa, Brockman cũng sẽ không một chút nhú mày!

Nhưng Phillip thật ra đã nhú mày trước, lời này làm sao tự mình mở miệng nói với Brockman a? Hôm nay Brockman chính là người có cấp bậc, có quyền lợi, tài phú đại nhân vật, người bảo một đại nhân vật như vậy đi làm việc dụ dỗ một con hồ ly...

Trừ phi nam nhân tính cách đề tiện trời sinh, nếu không, không ai nhận loại nhiệm vụ này mà có thể có tâm lý bình thường trở lại, nhất là Brockman, đại nhân vật đã trải qua "kinh nghiệm" với ba mẫu bạo long.

Phillip thay mặt thuộc hạ mềm mỏng nói:

- Nguyên soái, không lâu trước có phải số 1 của kế hoạch đại nhân vật đã đạt được tiến triển đột phá không? Ngài theo đề nghị của số 1 cũng đã quyết định phương hướng tấn công chính là Thương Khung đại lục mà căn cơ của St. Barton nằm ở Einstein đại lục, nếu chúng ta trêu chọc Einstein, có phải là đả thảo kinh xà?

Bowness thâm ý nhìn thoáng qua Phillip:

Đại nghị trưởng các hạ, đáp lại ngài vấn đề đó, chẳng phải là giương đông kích tây sao? Làm Hồng Huyết Nhân tướng rằng chúng ta chủ yếu tinh lực nhằm vào gia tộc St. Barton ở Einstein, nhưng chúng ta lại âm thầm công kích Thương Khung... rất hoàn mỹ, không phải sao?

Đích xác rất hoàn mỹ, nhưng mà người muốn hoàn mỹ, lại bắt thuộc hạ của ta hy sinh sao? Brockman là thuộc hạ trung tâm nhất, có năng lực nhất của ta, ta Phillip có thể nào làm cho hắn ury khuất?

Nghĩ tới đây, Phillip lại mềm mỏng nói:

- Nguyên soái, Eland đề nghị chỉ là phái một mỹ nam tử, không nhất định phải là Brockman - đúng vậy, ta thừa nhận Brockman là người anh tuấn nhất của chúng ta, nhưng mà...

- Phillip các hạ!

Bowness gọi thẳng tên, tỏ vẻ hẳn đã không muốn nói nhiều với Phillip, khuyên nhủ nói:

- Xin các hạ suy nghĩ một chút. Một khi Brockman thành công, chúng ta chẳng những có thể phá hủy phòng tuyến hàng đầu của Hồng Huyết Nhân, càng có thể đánh lạc hướng chúng. Đến lúc đó... ngài một tiếng ra lệnh, quân đoàn trăm vạn Minh thú gào thét xông lên Thương Khung đại lục, làm suốt một mảnh đại lục đều biến thành lãnh địa của vong linh. Thật là cảnh tượng làm người khác hưng phấn!

Phillip nuốt nước bọt đánh ực! Lãnh địa của vong linh.... Bowness đây là ám chỉ ta, sau khi nghiệp lớn phục hưng Tử Huyết Nhân thành công, ta Phillip có thể lấy cả Thương Khung đại lục sao?

Cả một mảnh đại lục a, vậy sẽ có bao nhiêu tài liệu luyện kim chờ ta đi sưu tập?

Bowness lại nói:

- Trong tam đại lục, Thương Khung là nơi giàu có quan trọng! Minh thú quân đoàn của ngài chiếm cứ Thương Khung đại lục, vậy là nhận được bao nhiêu tài liệu thí nghiệm trân quý. Các thí nghiệm của ngài có thể tiến triển đến mức làm người ta kinh hãi cỡ nào? Mà hết thấy chỉ cần ngài để Brockman hy sinh nho nhỏ một chút!

Phillip cắn răng, đúng vậy, Brockman với ta trung tâm cảnh cảnh, ta để hắn chịu nhiều ury khuất, cũng sẽ không làm hắn phản bội!

Thương Khung đại lục chủ nhân..... là ta Phillip tuyệt thế tài trí, chiếm cứ tài liệu luyện kim của cả đại lục có gì không được!

- A, vì quyền lợi sinh tồn dưới ánh mặt trời, để ta đi gặp Brockman thương lượng một chút!

Bowness đưa mắt nhìn Phillip rồi đi, khóe miệng nổi lên một ý cười mà kẻ khác khó nhìn được, nhẹ nhàng lấy một viên đậu muối bỏ vào trong miệng.

- Ngu ngốc! Các ngươi hai người đều là ngu ngốc!

Đằng sau lưng Bowness đột nhiên hiện ra một người, tóc đỏ rực, lông mi đỏ rực, trường bào đỏ rực, cả móng tay cũng màu đỏ lửa, là một người đàn bà trung niên khoảng ngoài bốn mươi đến năm mươi tuổi. Nàng lạnh lùng nhìn bóng lưng Phillip, cười dài. Bowness bị người mắng nhưng lại không chút nào buồn phiền, hờ hững cười hỏi:

- Hỏa Hoàng, Phillip vì sao lại là ngu ngốc!

Hỏa Hoàng, cũng được gọi là long hoàng, nàng đúng là một trong số bốn ngự thần thú được Bowness cứu ra từ tù lung trong táng mạng thụ! Lạnh lùng nói:

- Phillip vì một câu hứa hẹn vu vơ của người, chủ động bán đứng thuộc hạ... người như thế, không phải ngu ngốc còn là cái gì! Hừ, sai rồi, hắn không phải người, mà gọi là vong linh xấu bụng!

- Phillip thật đúng là thiên tài ngàn năm hiếm thấy, đáng tiếc hắn chỉ là một người luyện kim thiên tài, mà không phải một chính khách kiệt xuất! Vậy... hắn làm ra loại chuyện này có gì đáng ngạc nhiên sao?

Bowness nói ít nhưng thực ra rõ ràng, khoa học gia không giống như chính trị gia, nhiều chuyện nhỏ trước mặt chính trị gia không đáng nhắc tới, thì đối với khoa học gia vĩnh viễn không hiểu được - chẳng qua là phương thức tư duy hoàn toàn bất đồng mà thôi!

Bowness lại hỏi:

- Ta đây tại sao cũng là kẻ ngu ngốc!

- Hừ, Phillip chỉ là một luyện kim sư, người cũng phải tốn sức chia rẽ hắn với thuộc hạ, phân liệt thể lực của hắn. Hỏa Hoàng khinh thường nhìn Bowness. Hừ, người mới vừa rồi cố ý làm Brockman khuất nhục, không phải đối với Phillip có dã tâm sao?

Bowness ngẩng đầu nhẹ nhàng thở dài, nhắc tay đưa cho Hỏa Hoàng một phần quyển tông.

- Người tự mình xem đi! Chúng ta Tử Huyết Nhân trải qua nạn JuJu thú, chỉ còn lại có ba trăm bảy mươi bốn vạn, mà Phillip khống chế Minh thú quân đoàn cùng vong linh quân đã vượt qua con số này. Thuộc hạ có thực lực so với chủ nhân còn mạnh hơn... chủ nhân đâu dễ dàng để loại tình huống này xuất hiện!

Hỏa Hoàng trầm mặc cả nửa ngày, đột nhiên nói:

Có lẽ Thần Hoàng Prince có thể! Năm đó ta âm thầm trợ giúp Hồng Huyết Nhân đối phó người, đã từng ra mắt Prince - hắn đích xác hợp với đánh giá thánh nhân của sử thư ngày nay!

Bowness đứng lên:

- Thánh nhân? Hừ, nếu Prince thật sự là một thánh nhân đạo đức không tì vết, vậy hắn đã bị vài vị nguyên soái của thần thánh liên minh làm thịt, chết không có chỗ chôn. Hơn nữa, vợ con, cha mẹ anh em hắn đều phải chôn cùng Prince, không ai sống được lâu dài! Hỏa Hoàng, người hiểu rõ ý ta không? Thánh nhân, chỉ có thể thoái ẩn núi rừng truyền bá tư tưởng, mà kẻ có thể ngồi trên bảo tọa... tuyệt không có khả năng thánh nhân chân chính!

Hỏa Hoàng sững sốt:

- Ít nhất Prince không giống như người, nghiệp lớn còn chưa có thành công, đã bắt đầu chia rẽ thực lực thuộc hạ!

Bowness ha ha cười to:

- Prince không có chia rẽ thuộc hạ? Hehe. Đó là Hỏa Hoàng người không được chứng kiến mà thôi! Người suy nghĩ một chút, năm đó lúc ta tấn công đại thảo nguyên Mc Allen, Prince vì sao chỉ cấp cho Auerbach sáu vạn tàn binh để giải phóng quê nhà? Người so với ta còn rõ ràng hơn, Auerbach là chí cao chiến thần, người duy nhất có tài năng chiến trường đối mặt đánh cho ta tan tành khôi giáp, chặt vật chạy trốn, không thể địch lại! Có thể bởi vì hắn quá mạnh mẽ, mạnh đến nỗi Prince không thể hơn hắn trên chiến trận nên Prince mới cấp cho hắn sáu vạn tàn binh!

Hỏa Hoàng đột nhiên trở nên im lặng không nói gì. Chuyện này nàng có biết, cần thận suy nghĩ một chút, Thần Hoàng năm đó đích xác sai lầm!

Bowness xoay người lại nhìn thẳng Hỏa Hoàng.

- Người nói Prince là thánh nhân, để vũ nhục ta - ta Bowness có thua một kẻ là thánh nhân sao? Hỏa Hoàng, hiểu rõ một người nhất thường là kẻ thù của người ấy. Ta đối đầu với Prince mấy trăm năm, đủ hiểu rõ hắn là người như thế nào. Nếu nói ta Bowness là một kẻ chân tiểu nhân, vậy Prince... thừa sức được coi là một kẻ nguy quân tử âm mưu giả bộ quang minh chính đại.

Hỏa Hoàng nói không lại Bowness, khoát tay áo:

- Hừ, bỏ qua chuyện người và Prince. Bowness, ta chỉ cần tìm về đứa nhỏ, người giúp ta truy tra nhanh lên! Năm đó đứa nhỏ của ta mất tích từ phòng thí nghiệm của Phillip, đến tột cùng lưu lạc tới nơi nào rồi?

Nghiêm khắc mà nói, năm đó kẻ cướp lấy đứa nhỏ của Hỏa Hoàng chính là Bowness, cho nên Bowness đối với Hỏa Hoàng có thể coi là cừu nhân! Chính vì Hỏa Hoàng nặng lòng tìm con, lúc này mới cùng Bowness hợp tác, bởi vì duy nhất Bowness có manh mối và khả năng tìm về đứa nhỏ của nàng.

Trong lòng Hỏa Hoàng, đứa nhỏ là chí cao vô thượng đích, bất kể nhân ma phân tranh, thiên hạ tranh quyền đối với ả là cái rắm! Hỏa Hoàng ta cũng không phải loài người!

Bowness cười nói:

- Tốt, ta sẽ cố nhanh chóng giúp người gặp đứa nhỏ, bắt quá Hỏa Hoàng... số 1 của kế hoạch đại nhân vật có được tiến triển thế nào, người hẳn đã biết. Vậy có thể đi Thương Khung đại lục, giúp Tử Huyết Nhân chúng ta tấn công Thương Khung được không?

Vừa nói, Bowness từ trong lòng lấy ra một phần quyền tông, đưa cho Hỏa Hoàng, dụ dỗ:

- Đứa nhỏ của người từ khi thí nghiệm thất Phillip cháy đã mất tích, những nhân vật có liên quan đến vụ cháy kia đều bị ta giám thị, việc này đã có được tiến triển lớn!

Hỏa Hoàng sắc bén nhìn chăm chăm Bowness, một mặt tránh thoát quyền tông, quay đầu đi, Bowness, người quả nhiên là một chân tiểu nhân!

Bowness cười:

- Bắt quá Hỏa Hoàng người tâm lý cũng rõ ràng, chân tiểu nhân chính là loại người cho ta cái gì, ta cũng sẽ hồi báo cho người tương ứng, hợp tác dựa trên lợi ích! Không giống Prince là loại nguy quân tử chỉ nói suông.

Rất nhanh, Ma tộc vạch ra một vòng kế hoạch phản công tam đại lục, mà hạt nhân của kế hoạch là việc Brockman hy sinh nhan sắc, đi câu dẫn hồ ly xinh đẹp Susanna, còn Hỏa Hoàng đi Thương Khung, Bowness ở lại nắm giữ toàn cục, chuẩn bị giương đông kích tây, lấy việc St. Barton che mắt, đánh lên Thương Khung, mở ra Vãn Thần đại chiến lần thứ hai!

Mà trên mặt đất, ám lưu đồng dạng lại bắt đầu khởi động không thôi!

Giáo hoàng Samar IX ngồi nghiêm chỉnh trong kim đỉnh đại trưởng thần điện, lúc nào cũng thể hiện sự trầm ổn, vẻ mặt nhìn không thấy chút gì khác lạ, bất quá cặp mắt gắt gao nhìn chăm chăm Thần Hoàng bào trước mặt, nhìn đến toé lửa!

Còn có bốn ngày nữa, ta Samar sẽ lên ngôi lên Thần Hoàng bảo tọa, trở thành người đứng đầu thiên hạ!

- Thần Hoàng bề hạ tôn quý!

Bairu ở ngoài cửa nhẹ giọng nói:

- Francis xin cầu kiến ngài!

Giáo hoàng bị một lời đánh thức, cau mày thu hồi áo bào Thần Hoàng trước mặt, nói:

- Truyền cho vào.

Đỗ Trần cười mỉm tiến đến, vẻ mặt dễ dàng thân thiết, tham bái theo lễ tiết đối với Thần Hoàng. Thấy vậy Samar trong mắt không khỏi lộ ra chút ý cười:

- Francis, người là đến thương lượng chuyện Susanna sao? Tờ giấy kia Ferdinand đã chuyển giao cho ta, ta đồng ý với ý kiến của người, bất quá phải đợi sau khi minh hội mới trở lại đối phó Susanna, minh hội trước... bốn hoàng phải ổn định!

Đỗ Trần lắc đầu, Bệ hạ hiểu lầm, ta có chuyện quan trọng hơn!

- Wa? Đến tột cùng là chuyện gì có thể làm cho Francis người trịnh trọng như thế?

- Bệ hạ ngài tin tưởng chiêm tinh thuật không? Thần muốn nói, ngài đối với lời tiên đoán của Bậc thần Bowen có ý kiến gì không?

Giáo hoàng biến sắc, lạnh mắt gắt gao nhìn thẳng Đỗ Trần!

Đỗ Trần cười cười nhìn lại giáo hoàng không nói, đầu óc lại hiện ra chuyện mới vừa rồi!

Ngay nửa giờ trước, Đỗ Trần y theo Mayfair ước định, đi tới huyệt động dưới biển sâu ba ngày trước thương thảo đối phó Xích Quân, nhưng lúc này đây bên người hắn có thêm một người - nữ vương Liya.

Bi Ca Tử Sĩ cử đến một người là Demis, lúc Đỗ Trần tới, hắn đã cùng Mayfair và Melina hàn huyên hồi lâu. Mayfair vừa thấy Đỗ Trần cùng một nữ hài tử tay trong tay tiến đến, trước mắt mạnh sáng ngời. Tiểu tử này giỏi a! Mới vừa rồi Demis còn nói Francis chia tay với Tuyệt Cơ, thế nào mà trong thời gian vắn vắn có ba ngày, bên người tiểu tử này lại xuất hiện he he một con nhỏ "phong độ" hơn người thế này?

Melina cũng hồ nghi nhìn Đỗ Trần một chút, trong lòng dè bủ không thôi. Hừ, mới vừa nghe nói người chia tay, ta còn yên lòng già, bị kịch gia tộc loạn luân cuối cùng cũng bỏ đi. Mới được ba ngày con nhỏ này là cháu hay dì của người?

Liya cười mỉm, thoải mái theo sát tại bên người Đỗ Trần, còn không để Đỗ Trần giới thiệu, tự chào hỏi:

- Chào bá mẫu! Demis giáo thụ, nhiều năm không gặp, đồ kỹ của ngài có tiến bộ không? Vị phu nhân này.... chắc là Melina các hạ?

Mayfair nhìn chằm chằm bọn họ vẫn đang tay trong tay, cười không ngớt:

- Người gọi ta là bá mẫu?

Liya buông tay Đỗ Trần, nghiêm mặt nói:

- Bá mẫu không nên hiểu lầm, ta và Francis là anh em, quan hệ không như người tưởng! Bất quá thực lực ta quá kém, không có biện pháp xuống biển sâu, chỉ có thể..... để cho tên hỗn đản này chiếm tiện nghi!

Đỗ Trần cũng nói:

- Đúng vậy, là anh em, lão nương người đừng hiểu lầm, về phần ta không có coi loại "nam nhân bà" ra gì đâu?

- Người mới là nam nhân bà! Không, người là nương nương khang!

Liya cười mắng, bất quá Đỗ Trần mặt dày không cảm giác gì, mà Demis đột nhiên thấy ghen cổ....

Melina hừ một tiếng:

- Không thân không thiết, lồi lồi kéo kéo nhau còn gì thể thống?

Mẹ kiếp, lão thái bà người không muốn yên chuyện? Đỗ Trần nhướng mày, không đáp Melina, chỉ vào Liya nói:

- Chuyện nhà chúng ta đều là nàng làm chủ, cho nên ta hôm nay đem nàng đến đây, có chuyện gì không cần giấu!

Melina lại nói:

- Người tự nhiên giao hết chuyện nhà cho một người đàn bà quyết định, hừ, quả thực là....

- Tốt lắm cô cô, chính sự quan trọng hơn!

Mayfair có thêm ý khác, nhìn qua Đỗ Trần và Liya, nàng cười quái dị không nói gì thêm, đứng dậy tại vách núi mở ra đồ chỉ:

- Đây là đối thủ của chúng ta, Xích Quân Cửu Tôn!

Ánh mắt mọi người đều bị hấp dẫn nhìn vào, chỉ thấy đồ chỉ có chín quả cầu hình trứng vỏ đỏ, cũng không có dấu hiệu và chú thích gì.

- Muốn đối phó Xích Quân, trước hết cần hiểu rõ bọn họ!

Mayfair nhẹ nhàng chỉ vào đồ chỉ, chín hình cầu đột nhiên mở ra chín con mắt, ánh mắt khác nhau:

- Bản thể Xích Quân Cửu Tôn nhìn không hề khác biệt, biện pháp phân biệt bọn họ chỉ qua con mắt! Đây, màu vàng là Lôi Minh, hắn có trí tuệ và năng lực của Thần Hoàng, khó đối phó nhất! Màu đỏ chính là Lôi Thác á, tính tình tàn bạo.....

Mayfair đem hiểu biết tình hình của nàng giới thiệu một lượt, sau đó mở ra bản đồ thứ ba, nhưng lúc này chính là hải đồ phụ cận Đấu Thần đảo, có thể nói bao quát tất cả các địa điểm trong vòng năm trăm dặm xung quanh Đấu Thần đảo, trong đó, thành Duerski cũng không ngoại lệ!

- Xích Quân muốn hủy diệt Đấu Thần đảo, thời gian là ngày Thần Hoàng đăng cơ! Vậy bọn họ sẽ sử dụng phương thức gì? Mayfair cười hỏi mọi người, nhưng ánh mắt lại hướng vào Liya!

Ô? Người nhìn ta làm gì? Liya tự nhủ, chẳng nhẽ khảo nghiệm con dâu sao?

Hừ, bốn nữ vương sợ người khảo nghiệm không được!

Liya tựa vào bên người Đỗ Trần, cười hì hì nói:

- Vị đồ quỷ ở đây đã có nói, Xích Quân có ba phương pháp khống chế loài người - khống chế tinh thần, cướp lấy thân thể chủ nhân, còn có cách chính họ tiến hoá thành tính mạng thể độc lập! Vậy cách bọn họ xuống tay cũng không ngoài ba cách - khống chế đấu thần trên đảo gây bạo loạn, chiếm cứ thân thể đại nhân vật để gây tai nạn, hoặc dứt khoát cùng tập hợp lại, một pháo bắn chìm Đấu Thần đảo. Suy xét tình huống thực tế, ta có khuynh hướng thiên về phương thức cuối cùng.

Mayfair con mắt sáng ngời, dứt khoát ngồi xuống đối diện Liya, cười hỏi:

- Tiếp đó thì sao?

Liya không chút e ngại ánh mắt Mayfair:

- Sau đó chúng ta xem xét phương thức công kích của lôi pháo - lôi pháo khai pháo thì phải hấp thu tự nhiên nguyên tố cực kỳ khổng lồ. Bởi vậy Xích Quân không có khả năng tiến sát vào nhau đồng thời khai pháo, vì nguyên tố vùng phụ cận căn bản không đủ cho bọn họ hấp thu, chỉ gây thương tổn chính mình. Vì vậy, Xích Quân sẽ không tự mình đến, sẽ cùng lúc đặt mình ở các vị trí có đầy đủ nguyên tố, ước định thời gian, cùng lúc khai pháo, bắn chìm kết liễu Đấu Thần đảo.

Mayfair có chút mở miệng, trong ánh mắt ý cười càng rõ:

- Sau đó thì sao?

Liya đưa hai tay lên:

- đương nhiên là chúng ta tìm ra mấy vị trí này, trước khi bọn họ động thủ thì giết chết hết!

Cúi đầu ngẫm nghĩ lại, Liya bổ sung:

- Bất quá Xích Quân cũng không có khả năng nằm một chỗ đợi vài ngày. Bọn họ hẳn sẽ chọn trước địa điểm, sau đó tại ngày giáo hoàng đăng cơ sẽ quay lại vị trí đó khai pháo... Cho nên chúng ta chỉ cần đến trước địa điểm họ chọn, bày ra mai phục vậy mọi chuyện hết thấy đều đơn giản!

Mayfair cố ý làm khó Liya, cười nói:

- Nói thì đơn giản! Liệu người có thể xác định Xích Quân khai pháo ở đâu không? Không biết địa điểm Xích Quân tuyển định, mai phục chỉ là một câu nói thí.

Liya đều đều nói:

- Làm sao lại không thể xác định? Xích Quân phải có nguyên tố mới có thể khai pháo. Hơn nữa nguyên tố càng nhiều càng tốt, mà bán kính lôi pháo bắn trong vòng năm trăm lý... trong vòng phương viên năm trăm lý, các địa điểm nguyên tố dày đặc đều có hiểm nghị, trong đó Thiên Vương sơn, Hồ sa hải lộ, Duerski thành, Đồ Lạp Mỗ hải vực hoả sơn... xung quanh mấy chỗ này khẳng định sẽ có Xích Quân tứ tôn. Mặt khác ngũ tôn còn lại không biết ở đâu, nhưng đối với giáo đình chúng ta có ba mươi vạn đại quân, hải tộc trăm vạn thuỷ quân, đủ để rải thảm bao trùm phương viên năm trăm dặm, không để cho Xích Quân một chút cơ hội! Ngoài ra....

Liya cười hì hì:

- Vợ chồng Tyre thú đều còn ở trên Đấu Thần đảo chứ đi đâu, có bọn họ chúng ta sợ gì không tìm ra năm địa phương có nguyên tố dày đặc?

Demis cùng Melina há hốc mồm nhìn Liya!

Mayfair trầm mặc cả nửa ngày, đột nhiên hỏi:

- Người làm sao biết Xích Quân Cửu Tôn sẽ tất cả cùng hành động, mà không phải tám, bảy người đến?

- Đơn giản thôi! Ta nghe qua uy lực bắn pháo từ Adams, tự nhiên có thể tính toán uy lực bắn pháo lớn nhỏ. Mà ta cũng nghiên cứu qua tính cách Thần Hoàng, hẳn thích kiểu đánh một phát tất tay! Vậy, Đấu Thần đảo hôm nay có ba lôi pháo không biến dị, hai Tyre thú, ba mươi vạn đại quân, còn có Ôn Tuyền sơn phòng ngự đại trận! Đối mặt Đấu Thần đảo như vậy, Lôi Minh có trí tuệ đến từ Thần Hoàng nếu muốn toàn thắng, tất sẽ đánh tất tay, ít nhất sẽ phát động bảy lôi pháo. Để cho an toàn, chúng ta phải coi như chín người bọn họ cùng đến, nên không sót lại một người cũng thành một hồi đại tai nạn!

Mayfair lông mi nhướn lên:

- Vừa rồi người làm thế nào biết phạm vi công kích lớn nhất của lôi pháo là năm trăm dặm? Ta cũng không có nói điểm này!

Liya cười hì hì chỉ vào bản đồ, Bá mẫu, ngài đưa ra hải đồ bán kính..... là năm trăm dặm!

Mayfair: .....

Melina: .....

Demis: .....

Liya lại nói:

- Còn lại chuyện cũng đơn giản, bá mẫu người khẳng định có biện pháp đối phó một lôi pháo đúng không? Melina các hạ tự nhiên cũng có thể đối phó một cái, kế tiếp Bi Ca Tử Sĩ phân cho một cái, Francis phân một cái còn lại năm giáo hoàng còn có trong tay ba lôi pháo, hơn nữa Đấu Thần đảo có một đại pháo thủ hộ, là có thể đối phó bốn cái! Cuối cùng một cái lôi pháo thôi..... gia chủ Văn Thần ngũ gia đều ở đây, giáo hoàng còn có ba mươi vạn đại quân, mấy vạn đấu thần, hẳn vậy là đủ rồi!

- Ba, ba!

Mayfair vỗ vỗ tay:

- Mẹ kíp! Xem ra lão nương ta cái gì cũng không cần nói, mọi người..... giản tán!

Cuối cùng, Mayfair nhìn Đỗ Trần đầy thâm ý, tay hắn và Liya không biết chỗ nào lại nắm lấy nhau, đột nhiên nói với Đỗ Trần một:

- Con ta, người thực sự có tự tin.

Đỗ Trần trợn mắt, hừ, không có tự tin, làm sao có thể nắm lấy bàn tay nhỏ bé của loại gái thông minh này? Tối hôm qua ở cùng Liya, nghiên cứu xem bộ ngực nàng tốt cùng là to đến bao nhiêu? Phì, những điều này cứ làm như tự ta không nghĩ tới được!

Đỗ Trần từ suy tưởng trở lại thực tế, cười cười nhìn lên giáo hoàng, chờ hắn trả lời:

- Bệ hạ, nói dứt khoát một chuyện, ngài có tin tưởng, ba ngày sau chính là ngày chết của ngài không?

508. Điệp Huyết Diêu Lam - Di Vật Của Thần Hoàng

Nghe lời Đỗ Trần từng bước một càng trực tiếp hơn, Giáo hoàng ngược lại bình tĩnh trở lại, ngồi nghiêm trên vương toạ, người không dao động, mặt không có lấy một biểu hiện. Trong lòng cũng lạnh lùng cười:

- Ta, chí cao Thần Hoàng Samar, chẳng nhẽ lại e ngại lời tiên đoán tai nạn vớ vẩn? Nhưng mà

Nếu ta không sợ, vậy năm nọ sao dám đương đầu với Long thần, cũng bởi vì ta cậy có hai mươi năm hưởng phúc hoành đồ đại vận sao?

Nếu ta không sợ, vậy trong giờ phút sắp đi đến đỉnh cao nhất của nhân sinh, lại phải đem theo lời phảo cùng Tyre thú phòng thân?

...trong khi mạnh miệng nói mình không tin?

Cho dù vậy, giáo hoàng hờ hững nói:

- Bốn hoàng tin tưởng bậc thuật, cũng tin tưởng lời Bậc thần Bowen tiên đoán cho ta - khi ta đạt tới vị trí cao nhất của nhân sinh trong phút chốc sẽ bị tan xương nát thịt. Nhưng bốn hoàng chưa bao giờ lo ngại, nhân định thắng thiên, lúc này Samar ta cũng có đủ thực lực bình an vượt qua kiếp nạn!

Đỗ Trần nhún vai.

- Nếu ta nói cho bệ hạ ngài, lúc này người muốn giết ngài... từng giết chết Thần Hoàng đời trước, thực lực so với ngài còn mạnh hơn, ngài có thể không sợ không?

Giáo hoàng trong mắt tinh quang chợt lóe.

- Prince bệ hạ hết thọ mà qua đời!

- Tốt lắm, vì tính mạng của ngài, cũng vì nhân loại, chúng ta phải thành thật cởi mở nói cho rõ, không phải sao?

Đỗ Trần giang hai tay.

- Nếu Prince thực sự là hết thọ qua đời, vậy thi thể của người đâu? Bệ hạ, theo ta được biết, Prince đang sống thì bị hấp thu hết tinh nguyên, liệu mạng một hơi thở cuối cùng nói cho mấy thuộc hạ trung thành dưới tay rồi hoá thành bụi khói người căn bản là thi cốt vô tồn, mà tuyệt không phải hết thọ qua đời!

Giáo hoàng rốt cục nhịn không được lại biến sắc, lạnh lùng nói:

- Francis, người đến tột cùng biết những gì?

Đỗ Trần nhớ tới lời Mayfair dặn dò lúc chia tay: "Xích Quân Cửu Tôn tuyệt không phải một người một nhà có thể đối phó. Muốn chiến thắng bọn họ, cần phải lôi giáo hoàng xuống nước, nên sẽ để cho giáo hoàng biết một chút bí mật! Đồng thời hơn thế Giáo hoàng là người kế vị Thần Hoàng Prince, hắn cũng nhất định nắm giữ rất nhiều bí mật chỉ có các đại giáo hoàng mới có thể biết đến... một tóm lại, mọi người phải chung sức hợp tác, chia sẻ thông tin!"

- Bệ hạ, cửu tôn lời phảo năm đó giết Thần Hoàng Prince, bây giờ tới giết ngài đó!

Đỗ Trần đem tình huống giản lược nói cho giáo hoàng. Ngoại trừ thân phận bọn người Demis và Mayfair trở thành bằng hữu thần bí của Đỗ Trần thần, còn lại cơ hồ đều không có nói dối. Cuối cùng, hắn nhìn chằm chằm giáo hoàng nói:

- Chuyện là như thế, vậy chín tôn lôi pháo sẽ tại ngày ngài đăng cơ khai hỏa hủy diệt Đấu Thần đảo! Mà chúng ta phải chân thành hợp tác, trước khi Xích Quân phát động kế hoạch, tìm được nơi bọn họ ẩn thân, giết chết bọn họ! Nếu không lôi pháo một khi chín người cùng hợp sức, trên đời này có ai có thể ngăn cản bọn họ?

Giáo hoàng đột nhiên cúi đầu, lẳng lặng, chẳng biết suy nghĩ gì.

Đỗ Trần cũng không nóng nảy, chính mình kéo qua một cái ghế ngồi xuống, ngồi ở trước mặt giáo hoàng đợi hắn suy nghĩ cho xong.

Thật lâu sau, Giáo hoàng đột nhiên ngẩng đầu lên nói:

- Nguyên lai... bọn họ gọi là Xích Quân!

Samar quả nhiên nắm giữ một chút chuyện chỉ có các đại giáo hoàng mới biết được. Nếu không, hắn cũng sẽ không nói ra từ "nguyên lai" này!

- Francis, ta với người hợp tác! Như lời người nói - ta lập tức tập trung bốn lôi pháo có trong tay ở chỗ này. Lại mời Văn Thần ngũ gia, chúng ta cùng đối phó năm lôi pháo, mà người... có nắm chắc đối phó bốn lôi pháo khác không?

Đỗ Trần cười cười.

- Với tình thế hôm nay, mặc kệ chúng ta có hay không nắm chắc đều phải thử. Nếu không, chính là chờ chết, không phải sao?

- Đúng vậy! Samar ta tuyệt sẽ không chờ chết!

Giáo hoàng đứng vụt dậy, lấy ra một phần hải đồ phụ cận Đấu Thần đảo. Lấy Đấu Thần đảo làm tâm, hắn dụng bút vẽ chia tương hải đồ thành chín phần diện tích hình quạt bằng nhau, chỉ bản đồ nói:

- Ngay từ bây giờ, hải vực phụ cận Đấu Thần đảo trở thành đại chiến khu. Người phụ trách một mảnh từ Ôn Tuyền sơn tới Duerski thành. Mặt khác bằng hữu của Đỗ Trần thân phụ trách...

Giáo hoàng đem chín khu vực nhất nhất phân phối người phụ trách. Ngoại trừ Đỗ Trần, Mayfair phụ trách một đường từ Ôn Tuyền sơn đến Thiên Vương sơn. Melina là Hồ Sa tiểu hải lộ, mà Bi Ca Tử Sĩ còn lại phụ trách khu vực bên trái của Đỗ Trần cũng chính là khu vực từ Đấu Thần đảo đến tây nam lãnh địa của Đỗ Trần.

Phân phối xong nhiệm vụ, Giáo hoàng nói:

Chín đại chiến khu, chín hình quạt hải vực! Chúng ta đều tự tác chiến nhưng giữ liên lạc với nhau, cùng lúc bảo trì thông tin, chân thành hợp tác, đồng tâm hiệp lực diệt Xích Quân Cửu Tôn!

Đỗ Trần nhẹ nhàng cúi đầu, cười nói:

- Bệ hạ anh minh!

Giáo hoàng hồ hững, ngữ khí đột nhiên mềm lại:

- Kế hoạch đã an bài, tuy nhiên người với ta đều rõ ràng... nắm chắc thành công cũng không lớn!

Đỗ Trần trong lòng cũng đột nhiên trầm xuống.

- Đúng vậy, hết thấy nói đều đơn giản, nhưng thực sự đối mặt Xích Quân...

Margaret là người thế nào? Cũng bị lôi pháo một pháo bắn nát cánh tay, đến nay nằm một chỗ dưỡng thương? Uy lực lôi pháo Đỗ Trần đã biết qua, tuy nếu muốn bắn một pháo phải mất vài giây, nếu muốn phát động sát thương phạm vi lớn cần thời gian nhiều hơn, nhưng cũng không quá thời gian mười giây. Nếu để cho lôi pháo có cơ hội bắn ra, thì mọi người sẽ cùng nhau xuống đất chết hết!

Cho nên, mấu chốt của chiến dịch chính là không để cho lôi pháo có cơ hội bắn ra, nhưng làm thế nào mới làm được việc này? Mayfair chủ định dùng nguyên lý Phá Khí huyền đưa ra một biện pháp, mặc dù có khả năng đạt hiệu quả, nhưng nếu chỉ một chút sơ suất, hạ trường sẽ thành tan tành nát thịt

Đỗ Trần chống gối, trong lòng suy nghĩ trầm trọng, nhưng đột nhiên giáo hoàng sau lại hỏi một câu bất ngờ:

- Francis, tại sao ngươi lại cứu ta lần này?

Đỗ Trần sững sốt, cười nói:

- Bệ hạ tại sao lại hỏi như vậy?

- Nếu lần này ngươi không nói cho ta biết chuyện Xích Quân Cửu Tôn, ta nhất định chết tại ngày đăng cơ! Mà ngươi có thể... đào tẩu trước. Chờ sau khi ta chết, giáo đình nội loạn, nhân loại một lần nữa hỗn loạn, ngươi hoàn toàn có thể nhân cơ hội mưu tính đoạt chức giáo hoàng. Trở thành... thiên hạ chí tôn!

Samar rất bình thản nói:

- Cứu ta, ngươi lại mất đi rất nhiều, rất nhiều, còn giương mắt nhìn ta chết, ngươi sẽ thu được nhiều, đạt được cơ hội có quyền bính chí cao... vậy ngươi vì sao còn muốn cứu ta?

Đỗ Trần lắc lắc đầu.

- Ngồi nhìn bệ hạ chết, ta đích xác có thể lấy được không ít thứ, nhưng còn nhân loại? Bệ hạ, ngài nếu chết, cả nhân loại phải trả giá.

Giáo hoàng cười cười, xoay người lại trên giá sách mở ra một ngăn bí mật, lấy một thứ đưa cho Đỗ Trần:

- Mặc kệ ngươi vì nhân loại, hay vì cái gì, ít nhất ngươi đã cứu ta một mạng. Hoặc là có thể cho ta chết một cách minh bạch... vật này xem như báo đáp, ở chỗ ta nó chỉ là một tài liệu mật tử tinh cấp, nhưng trên tay ngươi có lẽ sẽ có chỗ rất hữu dụng!

Tử tinh cấp? Đỗ Trần từ trước đến nay chỉ nghe qua cao nhất là thủy tinh cấp a. Tử tinh cấp... chẳng lẽ là thứ chỉ có các đời đại giáo hoàng mới có thể biết đến?

Đỗ Trần cúi đầu nhìn lướt qua, chỉ thấy phần đầu trên quyển tông viết "Luyện kim khí đạo - Prince viết!"

- Đây là một trong các đồ vật Thần Hoàng lưu lại cho các đời đại giáo hoàng... một phần trên, ở giữa đồ phổ luyện kim có sơ đồ kết cấu lõi hỏa chích viêm pháo!

Đầu óc Đỗ Trần cong ong một chút!

Giờ khắc này hẳn nghĩ tới nhiều thứ, giáo hoàng đem Luyện kim khí đạo đưa cho mình, rõ ràng biết năng lực mở khoá của mình. Chỉ có đưa cho mình, đồ vật này mới phát huy giá trị lớn nhất

Lại như, từ trước đến nay, chính mình vẫn mừng thầm đã lừa gạt được giáo hoàng, nhưng trên thực tế đã đánh giá giáo hoàng quá thấp. Có thể trở thành đại nhân vật tới ngày nay, đơn giản như vậy sao? Có thể duy trì đến nay, chính là hiểu Đỗ Trần giáo có giá trị lợi dụng, hơn nữa cùng nhất trí mục tiêu với y, đến lúc này mới không trở mặt với Đỗ Trần...

Hơn nữa, Giáo hoàng đem kết cấu đồ của lõi pháo cho mình có năng lực mở khoá, chính là để tăng cường chuẩn bị đối phó với Xích Quân, cũng là tăng cường khả năng sống sót cho chính mình!

Tuy nhiên, mặc kệ thế nào, Đỗ Trần hiểu được một việc, giáo hoàng có thể giao ra văn kiện tử tinh cấp, nói rõ lần này y thật tâm hợp tác!

Giáo hoàng phát tay ra lệnh cho Đỗ Trần cáo lui. Trong trường phòng còn lại không bóng người, hắn đột nhiên như đứa trẻ chui vào góc phòng, miệng kêu rên:

- Còn có bốn ngày, ta chỉ còn sống được bốn ngày...

Giáo hoàng đối với chiếm tinh thuật cực kỳ tin tưởng, vượt hết bất luận tưởng tượng của người nào. Mặc dù đã quyết định kế hoạch đối phó với Xích Quân, y vẫn đang tin tưởng chính mình sống không quá ngày đăng cơ!

- Có lẽ ta không làm Thần Hoàng, không đạt tới địa vị nhân sinh cao nhất là có thể tránh thoát một kiếp? Không!

Giáo hoàng đột nhiên thần sắc kiên định, nói với chính mình:

- Cho dù chết, ta cũng muốn chết ở trên vương toạ cao nhất thiên hạ. Đừng sợ chỉ có trong nháy mắt! Thomas, người đến đây!

Đang bên ngoài làm việc, Thomas phì phò miệng đầy hơi rượu, mơ mơ màng màng tiến tới. Vừa thấy thần sắc giáo hoàng không bình thường, hắn rũ hết tử khí, nghiêm mặt nói:

- Lão Đại, ngài làm sao vậy?

Giáo hoàng cười khở, chậm rãi nói:

- Thomas, từ khi ta cứu người thoát chết năm đó đến nay đã là ba mươi năm sao?

A, ta năm nay bốn mươi bảy tuổi, mà lúc lão Đại người cứu ta, ta 17 tuổi, vừa đúng ba mươi năm! Thomas vỗ bộ ngực nói:

- Mạng ta chính do lão Đại người cấp, làm sao có thể quên!

Giáo hoàng gật gật đầu.

- Đúng vậy, ba mươi năm nay người trung tâm cảnh cảnh, nhưng đáng tiếc người không có năng lực làm Thần Hoàng... Thomas, nhớ kỹ ta giao cho người tử tinh cấp mật lệnh đây!

Thomas thần sắc nghiêm trọng.

- Lão Đại người nói đi!

- Người lập tức trở về thánh sơn cùng Âm Ảnh giáo phụ ổn định thế cục giáo đình. Nếu bốn ngày sau người nhận được tin ta chết, hãy dùng chiếu thư chính tay ta viết chiêu cáo thiên hạ: "Người có di vật Thần Hoàng tử tinh cấp, sẽ kế vị giáo hoàng, cũng sẽ trở thành... chí tôn Thần Hoàng!"

Thomas trừng hai mắt nhìn, vừa muốn nói, lại bị giáo hoàng ánh mắt sắc bén nhìn lại khiến hắn ngậm miệng rồi rời đi!

Giáo hoàng mắt nhìn bóng lưng Thomas, đột nhiên tự giễu cười cười, nhớ lại lời Đỗ Trần nói mới rồi:

- Nếu ta chết, cả nhân loại phải trả giá A a, Francis đích xác cùng Prince, cùng giáo hoàng đời thứ nhất... cùng ta Samar đệ cửu giống nhau, có thể vì đại cục nhân loại lo lắng chính là hèn hạ tiểu nhân!

Cũng chỉ có người như thế, mới có thể ngồi ở trên bảo toạ cao nhất! Không lâu trước đây, ma chủ Bowness cũng đã nói vậy!

Cầm di vật tử tinh cấp của Thần Hoàng trở lại chỗ ở. Đỗ Trần trong đầu hỗn loạn, nghĩ không ra mục đích chính thức giáo hoàng đưa vật này cho mình là gì. Hắn đem tình hình nói cho Mayfair và Bi Ca Tử Sĩ, cùng nhau nghiên cứu Luyện kim khí đạo vừa có được.

Từ trước đến nay, Đỗ Trần vẫn rất đau đầu không có biện pháp khai mở lõi pháo, trong đó mấu chốt chính là lõi pháo không hề có khe hở trên vỏ ngoài để hắn nhìn được kết cấu bên trong, vậy tự nhiên không có biện pháp mở khoá. Nhưng hôm nay đã tốt rồi, hắn đã có bản thiết kế của lõi pháo.

Tự nhốt mình vào trong phòng, Đỗ Trần chậm rãi mở bản thiết kế. "Bốp", hắn đập mạnh tay một cái:

- Mẹ nó, quả nhiên đơn giản là như vậy!

Đỗ Trần đột nhiên phát hiện không phải hắn không có bản lãnh khai mở lõi pháo, mà là tư duy đã rơi vào góc chết, căn bản là không nghĩ đến việc... thử dùng cách khác - lý luận thánh khí của Đỗ Trần, thập cấp trở xuống có kết cấu khoá đơn, mà ngoài thập cấp có kết cấu đa toả, nhưng bất luận nhiều ít, bao nhiêu kết cấu khoá, các thánh khí đều dừng lại tại kỹ thuật xoay ngang chốt khoá!

Nhưng với lõi pháo thì không phải như vậy. Đỗ Trần nhớ tới vô số lần mở khoá kết bảo hiểm tại tiền thế, trên đó có khoá mã số xoay tròn (khoá số) dạng khoá của lõi pháo, chính là loại mã số xoay tròn. Nói trắng ra, thánh khí chỉ dùng công cụ sợi thép là mở ra được, còn muốn mở khoá lõi pháp loại này, phải dùng tay xoay kết hợp tai nghe mà mở.

Đỗ Trần bẻ khoá nhiều thánh khí, thành ra có suy nghĩ tất cả thánh khí ở thế giới đấu thần đều là khoá ngang, căn bản không tính đến loại khoá xoay, nên mới bực mình đến hôm nay.

Vừa thông suốt mọi việc, tâm tình Đỗ Trần sung sướng, chỉ nhìn lướt qua, không xem hết toàn bộ bản thiết kế, hẳn đã tự tin có thể "Cường gian" Xích Quân Cửu Tôn. Nhưng khi nhìn kỹ sơ đồ trong tay, hẳn đột nhiên nhú mày:

- Quái thật, sơ đồ này sao thiếu mấy bộ phận? Mà toàn là những bộ phận mấu chốt?

Sơ đồ vẽ trên loại giấy da trâu tầm thường, trải qua nhiều năm tháng, đã mài mòn không giữ được, mặt trên xuất hiện nhiều lỗ nhỏ. Trên bản thiết kế lôi pháo cũng có mấy chỗ như vậy, người ngoài nhìn vào có thể không để ý, cho rằng do năm tháng làm hỏng. Nhưng Đỗ Trần nhìn lại, bất giác kinh hãi không hiểu.

Mayfair trong lúc này vừa tiến đến hỏi tiến độ công việc. Đỗ Trần chỉ vào sơ đồ nghi hoặc nói:

- Lão nương, dùng tri thức Phá Khí huyền của người nhìn lại một lần, những bộ phận khuyết thiếu trong bản thiết kế này có ý nghĩa gì?

Mayfair nhìn cả nửa ngày, lắc đầu:

- Đừng nói ý nghĩa gì, cả các sơ đồ này ta căn bản nhìn không rõ a!

Phá Khí huyền của Mayfair đã tu luyện đến cảnh giới cao nhất, dù không phá giải được lôi pháo, nhưng có thể nhìn sơ đồ không ra kết cấu không?

Đỗ Trần gật gật đầu, nhìn không ra mới là bình thường:

- Không trách người nhìn không rõ, mấy chỗ cực kỳ mấu chốt bị mất không nằm ở đây.

Bản thiết kế này thực ra vô dụng ta cho rằng Giáo đình nắm giữ kết cấu lôi pháo, nhưng nhiều năm không chế tạo được một cái nào, nguyên lai là bọn họ không có đủ sơ đồ kết cấu.

Đỗ Trần vỗ mạnh sơ đồ:

- Mấy chỗ bị mất này tuyệt nhiên không bị mục nát mà có người cố ý xoá đi. Nếu không, không có khả năng hết lần này đến lần khác thủng vào những chỗ mấu chốt, mà còn lại toàn những chỗ không quan trọng trong kết cấu.

Mayfair nghi hoặc nói:

- Nói cách khác, có người không muốn để hậu nhân biết kết cấu lôi pháo dùng sơ đồ này để huỷ diệt lôi pháo người nào đây? Việc này không phải làm lão nương thêm loạn sao?

Đỗ Trần cười cười.

- Chúng ta không cần phải quan tâm là ai làm, căn cứ tri thức Đỗ Trần thần truyền cho ta

Đối với Mayfair, Đỗ Trần đem hết những thứ kỳ quái trên người đổ lại Đỗ Trần thần, năng lực mở khoá cũng không ngoại lệ:

- Dù sao, loại khoá mã số này, ta nhắm mắt cũng có thể bổ sung đầy đủ, sơ đồ dù thiếu hay không đối với ta cũng như sau thôi.

Nói xong, Đỗ Trần lấy bút dùng mực trắng bổ sung bản thiết kế, đưa cho Mayfair:

- Bây giờ nhìn lại đi.

Mayfair nhìn lại một chút, nhưng vẫn lắc lắc đầu, vẫn đang nhìn không hiểu.

Đỗ Trần trong lòng thở dài:

- Dích xác, khoá mã số với khoá ngang đều là sản phẩm kỹ thuật thuộc hai thế hệ khác nhau, Mayfair cũng như người ngoài nghề ở địa cầu, mặc dù biết trước mắt là thứ gì đó rất cao cấp, nhưng nếu không nghiên cứu cả 10 năm 8 năm, thì tuyệt đối không có khả năng hiểu rõ nguyên lý của nó...

Đỗ Trần định đem phương pháp mở lõi pháo dây do Mayfair, nhưng sự thật làm hấn một lần nữa thất vọng. Để mở khoá ngang, công cụ và kỹ thuật đều đơn giản. Nhưng để mở khoá xoay, kết cấu phức tạp hơn hấn một thế hệ. Nói chuyện khác, mở kết bảo hiểm, trong khi xoay phải nghe phản ứng của cái chốt bên trong, từ khác biệt âm thanh rất nhỏ mà phán đoán xoay tiếp thế nào, dò từng bước từng bước một. Cần phải bao nhiêu kinh nghiệm tích lũy a? Hôm nay chỉ có thời gian bốn ngày, Mayfair lấy đâu ra khả năng để trong một thời gian ngắn vượt cấp cả một thế hệ?

Cho dù người ngoài nghề ở địa cầu có sách giáo khoa, nhưng từ chữ nghĩa trong sách, cũng phải học tập vài năm mới tiêu hoá được tri thức trong đó, không phải như vậy sao?

Đỗ Trần cuối cùng bắt đầu dĩ nhiên vai.

- Như vậy đi, ta đi nói với giáo hoàng, mọi người dựa theo phương pháp ban đầu của người để đối phó Xích Quân, mà ta sẽ giải quyết nhanh tên do mình phụ trách, sau khi xong sẽ đi giúp các người!

Việc cho tới bây giờ, cũng chỉ làm được đến vậy. Đỗ Trần cho Liya đi thông báo với mọi người, còn mình nghiên cứu di vật của Thần Hoàng. Thật ra cũng không có gì đáng kinh hãi - di vật ngoài vài món tín vật của Thần Hoàng thời còn sống thì có bộ sách mấy chữ, nhiều nhất cũng chỉ giúp Đỗ Trần từng bước một hiểu rõ Thần Hoàng, biết trong con người hấn cũng có một mặt tương đối âm u mà thôi.

Làm xong hết thấy, Đỗ Trần cách Minh hội còn ba ngày. Hấn rời khỏi Đấu Thần đảo, đồng thời tắt cả chiến tranh khí giới của Giáo đình cũng được bố trí, nhưng để tránh dả thảo kinh xà, tất cả kế hoạch ngoại trừ bọn người Đỗ Trần ở ngoài, về phía giáo hoàng chỉ có bản thân Samar và năm gia chủ Văn Thần ngũ gia có tham dự là được biết. Ngoại trừ năm sáu người, mọi người trên đảo đều bị che mắt.

Đương nhiên, Minh hội tới gần, đấu thần thuộc quân đội giáo đình trên đảo được điều động đại quy mô, khó tránh khỏi người hữu tâm chú ý. Tuy nhiên làm sao để mọi người vừa yên tâm, vừa dấu diếm Xích Quân, tiến hành công việc vạn sự như ý, không phải đến Đỗ Trần quan tâm, nói chung, đã có giáo hoàng ở đây, lão tử thu tay lại không được sao?

Mặt khác, tám đạo nhân mã cũng tạm thời không liên hệ với Đỗ Trần, hấn lưu lại Snoopy giả mạo chính mình, mang theo người nhà trực tiếp trở về Duerski thành, sau đó bố trí nhân thủ, âm thầm kiểm tra phần chiến khu mình phụ trách.

Lõi pháo muốn bắn phải dùng nguyên tố cực kỳ khổng lồ, vậy mệnh môn Đồ Lạp Mỗ nơi năm đó Ngự nhân gây loạn nằm ở ngoài khơi cảng phía nam Đồ thành là đối tượng trọng điểm hiểm nghi. Rạng sáng hai ngày sau, tính toán thời gian còn hai, ba giờ đến lúc giáo hoàng đăng cơ, Đỗ Trần dẫn người trên hoa sen thu nhỏ bay đi, lại ẩn thân lao ra biển, không ngừng dặn dò các nơi.

- Đồ Đình, năm mươi vạn con dân của lão tử đều ở trong thành, nếu chúng ta thất thủ ở đây, người ngàn vạn lần phải đứng vững.

- Đồ Đức, Xích Quân tới, Adams là người giữ lõi pháo tuyệt đối không thể ra mặt, người dùng quân trận đem hấn giấu đi cho ta, đồng thời phái quân đội tuần tra cảng phía nam.

Ted bá phụ, Tử Huyết quân của người tạm thời đóng trên mặt đất, chờ tín hiệu của ta

Liya buồn cười nhìn Đỗ Trần lăm râm, bĩu môi nói:

- Yên tâm đi! Chúng ta trước dùng biện pháp của Mayfair, đầu tiên luân phiên công kích, nếu không được, quân trận của Đồ Đức đợt thứ hai, nếu vẫn không được, tiểu Đồ Đình cuối cùng bảo vệ tính mạng tiền vốn, mà quân ngầm của Ma tộc là đội dự bị phòng tình huống phát sinh... Ta đã sớm bố trí ổn thoả, người không cần nói nhiều quá, như mẫu thân lắm điều...

Đỗ Trần trợn mắt nhìn Liya:

- Một khẩu lõi pháo chĩa vào cửa nhà, phải dặn dò nhiều là đúng rồi!

Đỗ Trần đột nhiên không màng phản đối tóm lấy tay Liya:

- Đến lúc khai chiến, ta sẽ đặt người và hai đứa nhỏ trong hoa sen để trong bụng. Nếu chúng ta thất thủ, để cho lõi pháo đánh trúng người có thể gặp chút chấn động, nhưng hết thấy yên tâm, có ta ở đây!

Nói thật sự, chống lại lời pháo ma khí có sức sát thương cực mạnh như vậy, người nào cũng không tin tưởng, phải sắp đặt mọi sự. Mà Đỗ Trần đem Liya giấu ở hoa sen trong người mà không để nàng mang hai đứa con tránh đi xa, kỳ thật che giấu một tư tâm lớn

Vạn nhất nếu chính mình chết trận, vậy Liya cùng hai con có thể theo mình chuyển thế đến đời sau.

Liya không biết được tính toán của Đỗ Trần, nghe hắn nói trịnh trọng, liền không hề nghi ngờ gì.

Mà Steve một bên còn không chưa xuất đấu khí, ôm hai đứa nhỏ lo lắng nói:

- Lão nương nói cái biện pháp kia có tác dụng không a? Lời pháo muốn chuẩn bị bắn phải có thời gian hơn mười giây. Vạn nhất nếu biện pháp của mẹ vô dụng

- Làm sao đại ca lại lo lắng thế?

Càng gần lúc khẩn yếu, Đỗ Trần càng trở nên lãnh tĩnh, giống như tượng của hắn giờ tay phủ dụ dân cư. Lúc đầu có chút lo sợ, nhưng đã vào trận, lập tức tập trung toàn bộ tinh thần. Nếu chúng ta thất thủ nơi này, thì tám đạo nhân mã còn lại cũng chết chắc. Đừng quên, ngoài biện pháp của mẫu thân, ta còn có cách "cường gian" Xích Quân. Chỉ cần để cho ta tới gần lời pháo...

Steve vẫn chân tay:

- Ai, đều là tại con mẹ Melina, nếu không có nó, ta đã sớm gặp mẫu thân hỏi cho rõ một hai. Giờ không phải lo biện pháp của mẫu thân có tác dụng hay không.

Cho tới nay, bởi vì Melina xen vào giữa, cũng vì tìm kiếm Tuyết Ny, nên Steve vẫn chưa lộ diện, chỉ mang theo hai đứa nhỏ đi chơi loanh quanh. Hai đứa đến nay vẫn chưa gặp bà nội, cũng chưa gặp Melina.

Steve đang cầu nhàu giận dữ đột nhiên, sắc mặt hắn trở nên âm trầm, sát khí của Bác Bì sắc bén trong nháy mắt về tới trên người!

Cơ hồ cùng lúc, tinh hoa của tiểu Đỗ Đình trên Chỉ Gian Sa hạ thấp giọng nói:

- Cành lá ta bố trí tại eo Đồ Lạp mệnh môn đã bị người lạ mở ra

Đỗ Trần cũng thấy phía biển chỗ Đồ Lạp Mệnh môn xuất hiện một cỗ hoa nước, chậm rãi giờ tay:

- Tỉnh táo một chút, chúng ta bắt đầu nhớ kỹ, trận chiến quyết định sinh tử của chúng ta, chỉ có vài giây thôi!

509. Diệp Huyết Diêu Lam - Auerbach

Đêm xuống, một khoảng yên lặng tại bờ biển phía nam Duerkesi, sóng biển lặn tắt ngọn sau đèn ngọn trước như nhìn lên ánh trăng. Ánh trăng lại nhìn xuống những tên lính tuần lác đác trên đầu thành, buổi đêm ở Duerkesi thật yên bình.

Đỗ Trần cười Liên Hoa đến vùng biển trước đây bị Ngự nhân làm loạn, phụ cận mệnh môn Đồ Lạp Mệnh. Từ xa hắn nhìn thấy cành lá của tiểu Đỗ Đình giống như một cụm rong biển khổng lồ đang bao lấy một cái cửa động, Phong Lôi song dục từ từ hiện ra, thần tình của hắn căng thẳng đến cực điểm!

Đối thủ lần này chính là lời hỏa kích viêm pháo có khả năng bắn chết Margaret, một pháo bắn ra, kẻ nào chạy không kịp lập tức thành bụi phấn.

Đỗ Trần nhẹ nhàng đặt một con dị thú thân mềm lên tai, dùng đầu hôn nói:

- Mục tiêu của chiến khu ba xuất hiện!

Lần này để giữ liên lạc thường xuyên, Giáo hoàng đã lấy ra cửu đầu thú Mier Ya cực kỳ trân quý. Loại thú nhỏ này dị năng không hề cường đại, chỉ có một điểm tốt là khả năng truyền tin cho nhau ở khoảng cách xa, mỗi người phụ trách chiến khu một con, trước dùng đầu hôn nói cho thú Mier Ya, sau đó thú Mier Ya sẽ truyền tin đi, như vậy có thể giải quyết được vấn đề trọng yếu là liên lạc!

Mục tiêu của chiến khu sáu xuất hiện!

Mục tiêu của chiến khu chín xuất hiện!

Lại thêm một tin tức truyền tới, Giáo hoàng lệnh cho người mang một khẩu lôi pháo phụ trách chiến khu tám nhưng cả nửa ngày cũng không thấy động tĩnh gì, thật lâu sau mới có hồi âm:

- Mục tiêu của chiến khu tám cũng đã xuất hiện, nhờ thú Tyre định vị.

Thanh âm trầm tĩnh của Giáo hoàng truyền đến:

- Tyre đã định vị lại, vị trí mai phục của chiến khu số tám bị lệch, mục tiêu xuất hiện tại bãi đá cách các người hơn mười hai dặm về hướng đông nam, cần kín đáo mai phục tại đó ngay lập tức, những người còn lại ở tại chỗ đợi lệnh, sau đó chúng ta sẽ cùng xuất kích!

Tất cả các phương án tuy đều đã được Liya cùng Mayfair tính toán kỹ lưỡng, các nàng dù sao cũng chỉ là người, không phải là thần, đến khi cả chín tên đứng đầu Xích Quân xuất hiện xong, thì có bốn địa điểm mai phục bị nhầm lẫn. May mắn là có thú Tyre tọa trấn ở hai đầu, nếu không

Giáo hoàng quát lên:

- Mục tiêu toàn bộ đã được định vị, tất cả chuẩn bị công kích!

- Số ba có thể tấn công bất cứ lúc nào!

- Số chín có thể tấn công bất cứ lúc nào!

- Số năm

Sau khi tất cả các nơi xác nhận đã chuẩn bị thỏa đáng, Giáo hoàng đột nhiên nở một nụ cười:

- Mọi người, hôm nay ta tại quảng trường đấu thần trên Ôn Tuyền sơn, ba phút cuối, ta sẽ lên ngôi, chính thức trở thành Thần Hoàng, hai phút cuối bắt đầu công kích, lúc này là năm giờ năm bảy phút sáng

Nói xong, ngữ khí của Giáo hoàng lộ ra một chút quyết liệt:

- Phòng ngự đại trận của Ôn Tuyền sơn mặc dù đã khởi động, nhưng nó cũng chỉ có thể cản được cùng lúc 3 phát lôi pháo. Nói cách khác, nếu hơn 3 trong số các vị thất thủ, ta Samar IX sẽ tan tành xác pháo

9 chiến khu, ít nhất 3 không được thất thủ, điều kiện hà khắc như vậy khiến tâm lý mọi người đều trở nên trầm trọng! Có điều Giáo hoàng nếu muốn làm mỗi nhữ Xích Quân, tự thân hẳn phải ngồi vào bảo tọa, không ai có thể thay thế hẳn cả!

Giáo hoàng đột nhiên quát lên:

- Nếu ta chết Francis tiếp quản đại cục, tiếp tục công kích Xích Quân.

Đỗ Trần sững sốt, lập tức nói:

- Nếu ta thất thủ tại đây, Mayfair phụ nhân thay ta chỉ huy toàn cục!

Mayfair lại càng đơn giản:

- Ta chết! Chỉ huy chiến khu bốn tiếp quản tất cả!

Chiến khu bốn, chính là trụ sở của Bi Ca Tử Sĩ, có điều thân phận của họ theo lời Giáo hoàng chính là bằng hữu của Đỗ Trần thân, cho nên Mayfair không tiện gọi thẳng tên.

Bản di chúc cứ thế tiếp tục truyền đi, truyền tới chiến khu tám thì dừng.

Phụ trách chiến khu này là Ferdinand, số 3 trong kế hoạch đại nhân vật đang tức giận. Đáng chết thật, năm phút trước ta mới biết được vì sao Giáo hoàng lệnh cho ta mang theo một cỗ lôi pháo mai phục ở chỗ này làm sao bây giờ? Bây giờ ta không thể liên lạc với nguyên soái Bowness, mình nên giúp Giáo hoàng bảo vệ Đấu Thần đảo hay là cố ý thất thủ để hại chết Giáo hoàng?

Lời Ilan nói hôm trước vẫn quanh quẩn ở bên tai. "Tử Huyết Nhân cực kỳ cần kiến thức từ Đấu Thần đảo" Ferdinand cắn chặt răng, sau đó quát lớn:

- Nếu ta chết, Bairu giáo phụ tiếp quản tất cả!

Đành vậy, Đấu Thần đảo đã xem như là của Tử Huyết Nhân, viện trưởng Ferdinand ta không thể để nó bị hủy diệt được.

Ngay lúc này, từ một khía cạnh nào đó có thể nói, Hồng Huyết Nhân cùng Tử Huyết Nhân liên kết chống ma khí.

Giáo hoàng đứng trên đỉnh Ôn Tuyền sơn hướng ánh mắt chăm chú nhìn mọi người, chậm rãi hít sâu một hơi, mắt nhìn Thần Hoàng bảo tọa tối cao, đầu hồn nhân nhật phân phối.

Truyền tin kết thúc, bắt đầu thôi!

Khi hóa thành hình người, Xích Quân không thể khai pháo, lực lượng của bọn chúng đến từ đầu khí truyền thừa, đơn giản mà nói, năng lực của Xích Quân Cửu Tôn trong lót người mạnh yếu tùy vào đầu khí mạnh yếu của người bọn chúng truyền thừa! Mà Xích Quân bí mật trộm lấy thi thể của chúng thần, có thể kế thừa đầu khí cấp thập tam, thậm chí cấp thập tứ, do đó tuy Xích Quân trong lót người không thể khai pháo nhưng ai cũng là tuyệt đỉnh cao thủ.

Về việc hóa thành bản thể lôi pháo của Xích Quân Cửu Tôn không cần phải dài dòng, chỉ cần để bọn chúng có cơ hội khai pháo, kết quả cuối cùng chắc chắn là mọi người đều thành tro bụi!

Do đó mà có hai cơ hội để đối phó Xích Quân - giết chúng trước lúc bọn chúng biến trở lại bản thể, nếu chúng đã biến lại thành pháo thì phải bắn nát chúng trước khi chúng khai pháo.

Đỗ Trần bay thẳng vào cửa động của mệnh môn Đồ Lạp Mỗ, bên trong một đại hán mặc áo đen đang cúi đầu lẩm bẩm gì đó, nhìn qua có chút quái dị, nhưng thật ra, hắn đang cùng với vài người khác liên lạc, xác định các bước chuẩn bị cuối cùng trước khi khai chiến!

Đỗ Trần không nói một lời, dùng Liên Hoa thu lấy Liya và hai đứa con mà không nhìn đến ánh mắt của Alex - ánh mắt xem thường chiến tranh - đưa bọn họ vào Liên Hoa rồi nuốt vào bụng. Sau đó hắn cùng Andy, Dịch Cốt, Bác Bì tạo thành một tứ giác, Andy ở phía trước, ánh mắt lạnh lùng nhìn đại hán, trong lòng lặng lẽ tính toán thời gian.

- Hên thật, may là Mayfair biết được Xích Quân có thể truyền tin từ xa cho nhau, bảo chúng ta ra tay bắt ngờ cùng lúc, chứ nếu mà tấn công lẻ tẻ, đả thảo kinh xà, mọi người chắc chắn là chết không có đất chôn!

Đỗ Trần nhàn nhạt nói, liếc nhìn đôi mắt của đại hán, đột nhiên dung bí pháp truyền âm cười nói:

- Chúng ta trúng mánh rồi! Mất đồ như máu là đệ nhị cao thủ của Xích Quân Lôi Thác Á, tính tình tàn bạo hiếu sát, năm đó hấp thu năng lực của một vị tướng thập tứ cấp của Ma tộc, trận này đánh không uổng!

Bác Bì lạnh lùng cười:

- Francis, người bây giờ hẳn là đang nghĩ, số chúng ta quả là rất hên, không có đụng với tên kế thừa đầu khí gần cực hạn!

Rồi hắn quay đầu lại, liếc nhìn Dịch Cốt:

- Brook, ở đây người là yếu nhất, có sợ chết không?

Dịch Cốt cười ngạo nghễ:

- Đi theo thiếu gia lâu như vậy, giáo chủ cũng đã làm, phong hào cũng có, Brook ta cảm thấy thỏa mãn rồi!

Đỗ Trần trên hoa sen hơi khom người xuống, hạ bàn căng ra, tạo thành tư thế chuẩn bị phóng nhanh về phía trước, lạnh nhạt nói:

- Lôi Thác Á đang trong lót người, vậy sử dụng phương pháp thứ nhất năm, bốn, ba, hai động thủ!

Lôi Thác Á đang lắng nghe tình báo của Lôi Minh, chuẩn bị đến giờ thì cùng lúc oanh kích Đấu Thần đảo, đang nói giữa chừng, không hề phòng bị. Ngay lúc đó truyền đến tiếng hét của Lôi Minh:

- Không hay rồi, kế hoạch

Kế hoạch như thế nào? Lôi Thác Á không có thời gian để nghe hết, Lôi Minh bị công kích, ở đây hắn cũng cùng chung số phận, trong nháy mắt sau cảnh báo của Lôi Minh, một đóa sen vàng chói lọi chụp xuống đầu hắn, nhanh đến nỗi Lôi Thác Á thập tứ cấp đầu khí cũng không kịp phản ứng, thoáng cái, hắn bị nhốt vào trong Liên Hoa!

Theo đó, bốn bóng người xuất hiện từ hư không, sau đó Dịch Cốt không để ý đến Lôi Thác Á, quay đầu giờ Minh Nguyệt Tử Thủy đao lên chém vào vách tường trên đỉnh đầu, sau đó không hề dừng lại, tiếp tục hướng lên trên công kích. Trong lúc này huyết động trong lòng biển mở ra một cái cửa nhỏ.

Mạnh thật! Lôi Thác Á này tuy không bằng Margaret, nhưng cũng không phải là một người dễ đối phó!

Đỗ Trần không dám ngồi nghỉ, mắt thấy hoa sen bị mở ra trong nháy mắt, hắn phát một tay, Ngũ ca Đỗ Tư giống như một cục bùn bình thường bị ném ra ngoài! Bạch, Đỗ Tư giúp tăng tốc độ sấm gió, cuốn chặt lấy Lôi Thác Á! Hắc, Ngũ ca ta cuốn lấy hắn rồi, đến đây, đánh hắn chết đi!

Trong lúc này, được ánh trăng chiếu qua lỗ hổng do Dịch Cốt phá ra chiếu lên người, Tuyết lang cố gắng biến thân, mặc kệ Đỗ Tư trên người Lôi Thác Á, lang trảo vút lên, cuồng phong bạo vũ trùn lên Lôi Thác Á. Cơ hồ cùng lúc, Đỗ Trần sử ra tất cả pháp bảo cùng Steve dùng lưu tinh hỏa vũ đánh vào thân trên của Lôi Thác Á.

Lôi Thác Á bị một đám dịch nhầy bao quanh, trong lòng cảm thấy khó chịu, trên người trũng hàng chục vết thương, lúc này đã thấy rõ tình thế

- Bằng vào các người cũng muốn giết ta?

Lôi Thác Á cười dữ tợn, đầu khí xung quanh thân hắn chấn oanh oanh ba lần kịch liệt, đem Đỗ Tư chấn thành mảnh nhỏ tại chỗ, ngay sau đó, tay hắn sử ra một trảo cực nhanh chụp đến Steve!

Ngay lúc này, các mảnh vỡ động dậy rồi lại hợp lại phóng lên, soạt một tiếng lại dính lên người Lôi Thác Á, trói giữ tay chân hắn, tạo cơ hội thoát thân cho Steve, cũng cho Đỗ Trần và Andy thời gian phát động công kích!

- Hắc hắc, Ngũ ca ta lại sống lại, chết chẳng có gì vui cả!

Hoa sen nở đến quẻ thứ bảy, Đỗ Tư cũng không còn giống như lúc quẻ thứ năm mới nở, bảy tám ngày mới có thể phục nguyên nữa. Hơn nữa hắn đã có thể mô phỏng thanh quản của người thường, một mặt làm ghê tởm Lôi Thác Á, một mặt làm người khác sợ hãi!

Cái thứ sệt sệt dính dính dơ dơ này dính khắp người hắn làm cho Lôi Thác Á thấy ghê tởm không thôi, cái thứ này đánh hết lần này tới lần khác cũng không chết, dốt không cháy, đánh thành mảnh nhỏ liền lập tức khôi phục Lôi Thác Á tức giận, nhất thời lại không có biện pháp, bị Đỗ Tư vây đánh!

Steve được Đỗ Tư giúp hắn thoát thân lần nữa, vội la lên:

- Như vậy không được, chúng ta căn bản không phá nổi thập tứ cấp thánh khí phòng ngự thuận!

Có Đỗ Tư hỗ trợ, Lôi Thác Á bị trúng nhiều đòn nghiêm trọng, nhất là ở đầu, ngực, những nơi yếu hại đều được "phục vụ tận tình". Với bộ dạng như vậy, trên người hắn cũng chỉ phát ra một ít ánh bạc nhàn nhạt, đúng vậy, không phải máu mà là bạc, ma khí loại này tuy có thể biến thành hình người nhưng cơ quan bên trong thì vẫn là máy nên bọn chúng không có chảy máu.

Đỗ Trần hơi gật đầu:

- Đỗ Tư, người bọc hắn lại cho ta, đại ca, Andy, phương pháp thứ hai!

Nói rồi, Đỗ Trần một lần nữa dùng một đóa Liên Hoa chế ngự Lôi Thác Á, ngay lúc Lôi Thác Á muốn bành trướng đầu khí lần nữa thì đóa Liên Hoa thứ hai bọc đóa thứ nhất lại, tiếp đó Chỉ Gian Sa nổi lên hai đóa sen, đem Đỗ Tư và Lôi Thác Á nhốt vào bên trong, Đỗ Trần bèn dùng Thủy Minh Thuận bao bọc toàn thân, tay cầm Hỏa Liên Đăng, dùng khả năng bạo phát của Hỏa Liên Đăng bạo phát tất cả pháp bảo trong nháy mắt, bắt Lôi Thác Á nhấc lên khỏi mặt đất!

- Andy, đại ca!

Theo tiếng gọi của Đỗ Trần, Andy kéo Lôi Thác Á đang bị bao chặt nhiều lớp, Steve ở phía dưới cùng đẩy với Đỗ Trần, cả ba hợp lực, theo lối do Dịch Cốt mới mở ra bay thẳng lên trên!

Phía trên Đồ Lạp Mỗ mệnh môn là ở đâu? Đơn giản, là phía nam Duerkesi, Đỗ Đức đem đại quân ngầm đóng ở phía nam!

Phía trên trời, cảm giác được bên trong pháp bảo, Lôi Thác Á lại muốn phá lồng chui ra, Đỗ Trần quát lên:

- Đỗ Đức!!!

Phía trên đầu lập tức có người hưởng ứng:

- Tiềm Sơn biến trận, Hỏa Lân phi dực!

Nháy mắt! Cảnh vài lính tuần tra thừa thốt thay đổi, Tiềm Sơn chiến trận có thể che dấu vài vạn quân của Đỗ Đức phát động, ba vạn thú tộc quân từ dưới đất nhảy lên, đây là nhờ kinh tế những năm gần đây của Duerkesi phát triển, xây dựng hai tòa nhà khổng lồ để buôn bán, bằng không, nội thành thật không thể chứa được một cánh quân khổng lồ như vậy!

Ba vạn đại quân xuất hiện liền lập tức tạo thành trận hình, thống binh tiền tuyến chính là Ariza, dẫn đầu mấy trăm quân tiên phong thú tộc dũng sĩ bay lên, trên người bốc lên ngọn lửa mạnh mẽ, lửa truyền đến, khí thế của ba vạn đại quân tựa như biến thành khí thế mạnh mẽ của một ngọn núi lửa!

- Phù vân điện thiểm trong Thiết bích lôi đình, sáu lần trọng kích, mục tiêu, Liên Hoa của lĩnh chủ!

Chẳng biết nơi nào truyền lại một tiếng quân lệnh của Đỗ Đức, ngọn lửa trên người các binh sĩ bốc cao, đến khi lên đến bầu trời thì biến thành một đám hỏa vân màu xanh hồng, cùng với mây là thiểm điện, sáu đạo lôi điện bắn về phía Lôi Thác Á!

Đỗ Trần thở phào nhẹ nhõm, chụp lấy Steve và Andy lui lại, cùng Dịch Cốt từ ngoài khơi bay tới hội hợp một chỗ. Mẹ nó, thập tứ cấp bộ mạnh lắm sao, lão tử cùng người đánh lộn, Thần Hoàng còn có thể bị hội đồng trọng thương, ta không tin người thoát được quân trận của Đỗ Đức!

Lôi điện bắn đến, trước tiên đánh vào pháp bảo của Đỗ Trần, Đỗ Tư bên trong thấy quân lôi (lôi điện do quân phát ra) đã đến, cười hắc hắc, lệnh cho tất cả pháp bảo ly khai, mình hấn vãn quần lấy Lôi Thác Á. Lôi Thác Á mắt thấy ba vạn người hình thành lôi điện đánh đến phía mình, lúc này đã biến sắc, điên cuồng hét lên một tiếng, muốn chấn vỡ Đỗ Tư để tìm đường sống!

Cũng không cần hấn chấn, Đỗ Tư đã bị lôi điện do Đỗ Đức dẫn phát đánh thành tro bụi, sau đó lôi điện lại đánh thẳng lên người Lôi Thác Á đang không có lối thoát...

- A ...a!

Tiếng kêu thảm thiết của Lôi Thác Á truyền khắp mặt biển mênh mông, lan tới vô số cư dân Duerkesi, lập tức quân phòng thành xuất hiện duy trì trật tự, khống chế tất cả mọi thứ trong tay

Mất thấy Lôi Thác Á bị lôi điện vây đánh, không còn đường sống, Đỗ Trần lúc này mới chính chính thức thức thở dài một hơi:

- Mẹ nó, chúng ta gặp may, đụng phải Lôi Thác Á chưa biến lại bản thể, không biết các chỗ khác ra sao?

Người khác đang liều chết tác chiến, Đỗ Trần cũng không thể dùng Mier Ya thú làm bọn họ phân tâm, quay đầu nhìn về phía biển rộng, chỉ thấy ngoài khơi các nơi đều yên tĩnh, chỉ là phía đông nam có một đạo quang hoa long lánh chói mắt đánh về phía Đấu Thần đảo. Đỗ Trần khe khẽ thở dài, Có người thất thủ rồi, không biết là Bairu hay vẫn thân ngũ gia, bọn họ đều ở hướng đó.

Hai mắt Bác Bì lúc này đang nhìn chăm chăm Lôi Thác Á:

- Hoàn hảo, chỉ thất thủ một, Ôn Tuyền sơn phòng ngự đại trận vẫn có thể chịu được!

Đỗ Trần tập trung chú ý lại liền thấy, đang bị lôi điện vây đánh, thân thể Lôi Thác Á đã bắt đầu xuất hiện các vết nứt, hần hơi mỉm cười, chờ Lôi Thác Á chính thức vỡ vụn, mình lập tức chạy qua giúp Bi Ca Tử Sĩ!

Ngay lúc này, bầu trời mặt tây nam Duerkesi đột nhiên trở nên âm đạm, đầu khí rung động mãnh liệt, Bác Bì và Đỗ Trần thần sắc biến đổi, vội vàng quay đầu nhìn, chẳng lẽ ở chỗ Bì Ca Tử Sĩ có vấn đề gì? Bọn họ còn chưa thấy được tình hình của Bì Ca Tử Sĩ, đã gặp liền một dị biến!

Trên người Lôi Thác Á long lánh nhiều tia chớp điện, trên trán hiện ra một khe hở thật lớn, từ góc trán bên phải kéo dài đến khóe miệng, có thể thấy được cấu tạo máy móc đen đen phía trong, trông rất kinh khủng! Hắn rốt cục cảm nhận được tử vong cận kề, trong lòng xuất hiện chút sợ hãi cả ngàn năm qua chưa từng xuất hiện: "Không lẽ ta phải chết ở đây? Đáng chết thật, ta làm sao giữ mạng?"

Lôi Thác Á đột nhiên lóe lên một ý. "Đúng rồi, đây là phía nam Duerkesi, tiểu huynh đệ của chúng ta còn ở chỗ này!"

Nghĩ tới đây, Lôi Thác Á liều mạng hít một hơi cuối cùng, ngửa mặt lên trời la lớn.

- Lôi hỏa chích viêm thứ mười bốn, tiểu huynh đệ của chúng ta, chẳng lẽ người trợ mắt nhìn nhị ca bị lôi điện đánh chết sao? Ta và người giống nhau, đều là lôi pháo cả!

Thanh âm truyền khắp nơi, Đỗ Trần lại nhẹ nhàng cười:

- Lôi Thác Á, người nghĩ lão tử là thằng ngốc sao? Tại cửa Duerkesi giết người, lão tử làm sao có thể quên được thần khí đồng dạng của mình, cùng nguồn gốc với các người, lôi pháo thứ 14?

Vừa rồi trước cuộc chiến Đỗ Trần đã phân phó, lôi pháo đã được Đỗ Đức dùng quân trận bảo hộ, hơn nữa hôm nay đại tướng thống lĩnh quân tiên phong là Ariza mà không phải là Adams! Không có Adams, mình lại đem giấu tiểu lôi pháo số 14 kia, cho dù nó có muốn đi cứu huynh trưởng, nhưng hắn không thể tự khai pháo như Xích Quân Cửu Tôn, hắn phải có Adams mới có thể khai pháo!

Phía sau Duerkesi thành chủ phủ, bản thể tiểu Đỗ Đình một cây cao chọc trời, lôi pháo số 14 bị trói dưới gốc cây, buồn bã mở con mắt màu xanh, nhìn hàng hà các nhóm binh lính xung quanh, hét lớn:

- Thả ta, thả ta ra. Tên kia giống ta, ta muốn đi cứu hắn!

Binh lính bố phòng ở đây lạnh lùng nhìn lại hắn, không ai lên tiếng!

Tiểu lôi pháo không cam lòng liền kêu lên:

- Xấu, các người đều là người xấu! Adams đâu? Adams, đem ta ra ngoài!

Đáng tiếc Adams lại đang ở cách đó cả trăm dặm, phụ trách đem quân bảo vệ cái đập mới xây trên sông New Zealand...

- Oa, các người dám khi dễ ta, các người là người xấu!

Tiểu lôi pháo khóc lớn, có điều con mắt xanh của hắn không nhỏ một giọt nước mắt nào cả, thân thể nó bị cành lá của tiểu Đỗ Đình bao vây, căn bản không thể động đây!

Đột nhiên, dị trạng lúc nãy ở chỗ Bì Ca Tử Sĩ tựa hồ kéo dài tới tận bầu trời Duerkesi. Mọi người đều bị thu hút bởi tiếng thét của Lôi Thác Á ở trên trời, không ai chú ý tới phía trên thành chủ phủ đột nhiên trắng sao âm đạm đen tối, sát đó, với tốc độ mắt thường không thể bắt kịp, cơ hồ không thua tốc độ phong lôi song dực của Đỗ Trần, một thứ gì đó đen thui xẹt qua người tiểu lôi pháo, ngay sau đó, thứ này lại ngưng theo màn đêm bay về phía nam Duerkesi, cũng chính là chiến khu năm!

Chỉ có hai kẻ cảm ứng được dị thường, một chính là Andy, sao trời âm đạm, biến hóa của hắn biến mất, tự nhiên trong lòng biết có chuyện ngoài ý muốn, lập tức la lên cảnh báo Đỗ Trần.

Kể còn lại chính là tiểu Đỗ Đình, hắn đột nhiên cảm giác được, tiểu lôi pháo bị mình cuốn chặt thay đổi, trở nên khác lạ... đây là một cảm giác rất quái dị, dường như tiểu lôi pháo đang bế tắc đột nhiên trở nên cực kỳ tự tin, nắm chắc biện pháp cứu huynh trưởng!

Bị đồ vật đen thui nọ xẹt qua rồi, con mắt màu xanh của tiểu lôi pháo đột nhiên có thêm vài phần linh động và khát máu:

- Cái gì? Đây là không cần biết là cái gì, haha, cảm ơn người cho ta thứ đó, từ nay về sau, ta có thể không cần Adams vẫn có thể khai pháo chơi đùa rồi!

Tiểu lôi pháo hưng phấn kêu lên một tiếng, thoải mái tránh thoát Đỗ Đình, giống như một tia sét màu đỏ bắn về phía Lôi Thác Á đang bị nhốt!

Đỗ Trần, Steve, Andy, Dịch Cốt mọi người đều sợ tái cả mặt!

Lôi pháo thứ 14 sao tự nhiên lại mạnh lên, tính năng tự động của hắn chẳng? Đáng chết thật, bây giờ không phải là lúc để hỏi vấn đề này!

Chỉ thấy tiểu lôi pháo bay nhanh lên trời, con mắt màu xanh chậm rãi nhắm lại, thân thể đột nhiên bắt đầu hấp thụ ánh sáng

Hắn muốn khai pháo để cứu anh!

Lôi pháo trong lót người, phương thức chiến đấu cùng cao thủ loài người hoàn toàn giống nhau, chỉ cần để ý không cho hắn cơ hội biến thân là được, vậy đối phó với lôi pháo trong trạng thái khủng bố chung cực vũ khí phải làm sao?

Thật ra rất đơn giản, như đã nói từ trước, Lôi pháo một khi khai pháo, mọi người chắc chắn là không còn đường sống! Nhưng lôi pháo có một nhược điểm trí mạng - trước khi hắn khai pháo phải hấp thụ lượng nguyên tố khổng lồ từ xung quanh, nếu không thể hấp thụ nguyên tố, lôi pháo chỉ có thể bắn pháo lép! Cần nguyên tố, đây là đặc điểm mà cũng là nhược điểm của lôi pháo, do đó đây là biện pháp và cơ hội duy nhất để đối phó với lôi hỏa kích viêm pháo dưới dạng pháo!

Đỗ Trần mất thấy tiểu lôi pháo đột nhiên thay đổi, la lớn:

- Tạo chân không quanh người hắn, không được để hắn tiếp xúc với nguyên tố, nhanh!

Nói rồi, Đỗ Trần triển khai phong lôi song dực, ngay lập tức đánh về phía tiểu lôi pháo!

Đúng vậy, chỉ cần có một lớp chân không cách ly lôi pháo cùng nguyên tố bên ngoài thì lôi pháo sẽ không thể bắn ra lực lượng hủy diệt kinh thế hãi tục, kinh khủng tới cực điểm được!

Chín chiến khu cũng đều nhằm vào điểm này mà chuẩn bị, như việc đem bốn khẩu lôi pháo giao cho bốn chiến khu, bọn họ chỉ là trước dùng lôi pháo hút cạn nguyên tố xung quanh, hình thành chân không, sau đó bắn pháo lên trời. Hay như Mayfair và Melina, bọn họ khống chế chiến khu ở giữa biển. Một là thần thú của biển, một đương kim Hải Thần, bọn họ chỉ cần hút hết nước biển, tạo chân không một cách dễ dàng tóm lại tuy phương pháp khác nhau, nhưng bản chất không đổi - trước khi lôi pháo khai pháo, tạo chân không!

Đỗ Trần trong chớp mắt đến bên người tiểu lôi pháo, Phong Nguyên tố trong phong lôi song dực thúc đẩy, dùng gió lốc tạo nên hấp lực cực mạnh, bắt đầu lôi kéo tất cả các nguyên tố bên người tiểu lôi pháo!

Đỗ Trần tuy nhanh nhưng tiểu lôi pháo đến quá đột ngột, hơn nữa đi được nửa đường hắn đã bắt đầu ngưng kết nguyên tố, lúc này đã hội tụ không ít năng lượng!

Mấu chốt thứ nhất là, tiểu lôi pháo lúc này chỉ muốn cứu anh, không hề muốn hủy diệt Đấu Thần đảo, bởi vậy, hắn chỉ sử dụng thời gian một hai giây, liền có thể tạo thành đạn tập trung.

Một hai giây

Thời gian ngắn như vậy Steve và Andy không tài nào tới hỗ trợ kịp, mà Đỗ Trần có khỏe trở lại cũng không thể trong vòng một hai giây hội tụ một khối nguyên tố trên trời được!

Lôi Thác Á cười lớn:

- Huỳnh đệ, nhị ca sẽ đem ngươi về!

- Haha, ngươi là anh ta? Nhìn thì cũng giống thật, sau này ngươi phải chơi với ta, bây giờ lôi hỏa kích viêm, chế độ bắn diện rộng, khai pháo!!!

- Phốc!

Giống như đánh rầm, tiểu lôi pháo sau khi khai pháo mở to mắt, đột nhiên mờ mịt tự hỏi:

- Vì sao lại bắn ra pháo lép?

Đỗ Trần cũng ngạc nhiên, ta, ta rõ ràng không có hút đi tất cả nguyên tố, cuối cùng tiểu lôi pháo cũng khai pháo rồi! Như thế nào lôi pháo số 14 lại bắn pháo lép?

Nhất định là có người ở đây trong nháy mắt hấp thụ tất cả nguyên tố trong bầu trời!

Là ai? ở đây có ai có năng lực cỡ này?

Một pháo không có hiệu quả, Lôi Thác Á gần như tuyệt vọng nhắm mắt lại, nhưng lập tức lại mở ra, cười khổ nói:

- Thú Hoàng Tuyệt Bích! Chỉ có Thú Hoàng Tuyệt Bích mới có thể làm được như vậy thôi... Auerbach, người còn chưa chết sao?

Giáp đen mặt sắt, trường kích xoay múa, Đỗ Đức đột nhiên xuất hiện bên người Lôi Thác Á:

- Hừ, nhìn thấy tiểu tử kia khai pháo, ta mới đột nhiên nhớ lại hóa ra ta bị các người thiêu đốt thành ra bộ dạng này, còn bị các người vây chết ở giữa tảng đá!

Nói rồi, Đỗ Đức chậm rãi rút ngắn khoảng cách, không để ý đến lôi điện, đặt lên người Lôi Thác Á, thấp giọng nói:

- Nói, ta vốn là chết trận tại Auerbach Đại Hạp cốc, vì sao lại bị các người đốt cháy, phong ấn tại Ngân Nguyệt đảo giữa biển?

- Người là Auerbach, người không phải đã chết rồi?

510. Auerbach Thứ Hai Và Thứ Ba

Auerbach? Đỗ Đức là Auerbach?

Đỗ Trần đảo mắt nhìn về hướng lôi hỏa chích viêm pháo số 14, chỉ thấy xung quanh tiểu pháo kia xuất hiện một vòng chân không giống như lỗ đen vũ trụ, tất cả nguyên tố chung quanh, tất cả đều bị vòng chân không này hút hết, suốt một khoảng bầu trời xuất hiện những luồng khí lưu gọn sóng quỷ dị, bất quá càng thêm quỷ dị chính là, những luồng ánh sáng gọn sóng này giống như có linh tính, chỉ cần giữ tiểu lôi pháo ở hạch tâm, không để cho hắn có cơ hội hấp thụ nguyên tố, nhưng không hề thương tổn vật gì khác cả, cho nên Duerkesi ở phía dưới vẫn bình yên vô sự!

Đúng vậy! Trước mắt Đỗ Trần chính là Thú Hoàng Tuyệt Bích, không phải loại chiêu số vô lại quỷ xuống đất cầu xin tha thứ của Demis kia, mà là Thú Hoàng Tuyệt Bích chân chính!

Vậy sự tình thật sự rất kỳ quái, Đỗ Trần trong lòng nhất thời phát sinh đầy nghi vấn, mặc dù Demis không có nói rõ, nhưng vô số tin tức làm cho Đỗ Trần từ trước tới nay đã tin một việc - Demis ảo lả này mới là Auerbach!

Nhưng hôm nay Đỗ Đức cũng nói hắn là Auerbach, hơn nữa xuất ra Thú Hoàng Tuyệt Bích không hề giả chút nào

Chẳng lẽ có hai Auerbach sao? Không! Không thể có hai được, cho dù Xích Quân có thể sử dụng kỹ thuật nhân bản phục chế xuất vô số Auerbach, nhưng dấu khí truyền thừa cũng duy nhất đích - vô luận có bao nhiêu phục chế phẩm, bản thân thập tứ cấp đầu khí, có thể dùng Thú Hoàng Tuyệt Bích chỉ có duy nhất một Auerbach, vậy Đỗ Đức nhất định là thật, nói cách khác...

Demis cũng không phải là Auerbach!

Ít nhất Đỗ Trần trong lòng đã nghĩ như vậy rồi, cũng là một ý nghĩ hợp lý!

Nói về Lôi Thác Á, hắn mắt thấy tiểu huynh đệ bị nhốt vào giữa vầng sáng, mình lại bị Auerbach bắt, tự biết không có sinh lộ, nhưng trong lòng ngược lại không còn lo lắng gì.

- Auerbach, muốn biết vốn đã chết trận tại Đại Hạp cốc nhưng vì sao lại bị vây ở Ngân Nguyệt đảo sao? A a, chờ kiếp sau đi!

Nói xong, hắn nhắm mắt lại, thản nhiên nhận lấy cái chết!

Đỗ Đức hừ lạnh một tiếng, thiết thủ đột nhiên phát lực, đưa tay nắm lấy xương sống của Lôi Thác Á. Lôi Thác Á đau đớn trợn trừng cả hai mắt như muốn lộn tròng:

- Nói hay không?

Lúc này tiểu lôi pháo đang bị nhốt trong vàng sáng khốc lớn:

- Người xấu, các người đều xấu, mau thả Nhị ca ta!

Lôi Thác Á đau đớn hàm hồ nói:

- Tiểu huynh đệ, xem ra chúng ta huynh đệ đành cùng chết ở chỗ này rồi, xin lỗi, Nhị ca làm hại người rồi!

Nói rồi, chẳng dùng bí pháp gì cả, hần quay mạnh đầu về phía sau một cái, crack một tiếng, đầu hần quay một vòng chết tốt

Loại phương pháp tự sát này... loài người tuyệt đối làm không được, cũng không có bất luận kẻ nào ngờ tới, Lôi Thác Á không thể ngờ là có thể tự y kết thúc như vậy!

Đỗ Đức hoảng hốt lắc mạnh thi thể Lôi Thác Á, sau khi xác nhận hần chắc chắn đã chết rồi, trong lòng tức giận, nhưng lại nhẫn nhịn, ném thi thể Lôi Thác Á về phía quân lính, lạnh lùng nhìn thoáng qua Đỗ Trần. Đỗ Trần biết ý, liền cấp Đỗ Đức một đóa Liên Hoa, hai người chung sức hợp tác, nhốt tiểu lôi pháo vào! Sau đó Đỗ Đức chậm rãi từ không trung hạ xuống, đi đến bên người Đỗ Trần.

Đỗ Trần xấu hổ cười, đột nhiên không biết mở lời như thế nào. Ngay lúc này, ba vạn Thú Nhân nô quân mắt thấy Thú Hoàng Tuyệt Bích xuất hiện, thống soái của mình không thể ngờ lại chính là...là chí cao phụ thần Auerbach hóa thân...

- Ưc ực.

Âm thanh do ba ngàn người nuốt nước miếng vang lên, tiếp theo là tiếng rống vang trời:

- Chí cao...

- Bá!!!

Đỗ Đức nhẹ nhàng phát tay một cái, ba vạn thú nhân lập tức im lặng, phía nam Duerkesi im ắng không một tiếng động, Đỗ Đức quay nhìn bốn phía:

- Dùng tên ta, lệnh các người nghiêm giữ bí mật, không được tiết lộ thân phận của ta!

- Đông! Đông!

Thú Nhân mạnh mẽ vỗ ngực, không dùng ngôn ngữ, nhưng vẻ mặt gần như điên dại, kích động rơi nước mắt - Thú nhân đối với chí cao phụ thần cực kỳ kính ngưỡng, người thường không thể tưởng tượng! Tiếp đó, bọn họ trợn mắt há hốc mồm!

Đỗ Đức khom người ôm quyền, nhìn Đỗ Trần nói:

- Nghĩa phụ, hôm nay phía chiến khu của ta thu được toàn thắng, nhưng mới vừa rồi lôi pháo 14 sau dị biến tại chiến khu của Bi Ca Tử Sĩ đột nhiên làm khó dễ, vậy Bi Ca Tử Sĩ nhất định đã gặp chuyện ngoài ý muốn, Đỗ Đức đề nghị, lập tức viện cứu Bi Ca Tử Sĩ!

Đỗ Trần trợn mắt há mồm. Đỗ Đức không cho quân đội tiết lộ thân phận có thể giải thích, hần là vì muốn dễ dàng truy tra mình vì sao bị nhốt ở Ngân Nguyệt đảo. Đỗ Đức đã biết rõ mình là ai, như thế nào... còn gọi mình nghĩa phụ? Hần không dám tin bèn hỏi:

- Người, à, ồ Auerbach, ngài vẫn gọi ta nghĩa phụ?

Đỗ Đức lạnh lùng nói:

- Ta chỉ là phân tích ra ta là Auerbach, chứ không hề nhớ lại ta là Auerbach... ta, chính là Đỗ Đức!

Câu nói rất huyền ảo, nhưng Đỗ Trần cũng hiểu được, nguyên lai Đỗ Đức có một nhân cách độc lập, lẽ loi chứ không phải như Auerbach năm đó... Auerbach chí cao phụ thần, hay Đỗ Đức, cũng là Duerkesi đại nguyên soái!

Đỗ Trần nở nụ cười, vỗ vỗ vai Đỗ Đức:

- Sau này người ta xưng huynh gọi đệ, ta còn tại vị một ngày, quân lính Duerkesi là do người thống soái một ngày!

Khuôn mặt sắt của Đỗ Đức phát ra tiếng cười, mà Bác Bì nhìn thấy mọi việc, khóe miệng cũng bắt đầu có một chút ý đùa... cùng với Andy, Dịch Cốt năm người bay về phía chiến khu do Bi Ca Tử Sĩ phụ trách.

Trong khi Đỗ Trần động thủ công kích Lô Thác Á, thời gian ngay cả một phút cũng không tới! Sau khi Đỗ Trần vừa mới bay đi không lâu, đột nhiên, chiến khu phía đông nam của Đỗ Trần hiện lên một đạo ánh sáng lóng lánh, bắn về phía Đâu Thần đảo...

Lại có một chỗ thất thủ sao?

Đỗ Trần cau mày lại, hần phát hiện sự tình có chút không đúng, nhớ lại những dị biến lúc nãy theo trình tự - đầu tiên là bầu trời nơi này chỗ Bi Ca Tử Sĩ đột nhiên ảm đạm, theo sát đó bầu trời Duerkesi cũng xuất hiện dị biến, tiểu lô pháo đột nhiên lại có năng lực tự chủ công kích, theo sát đó bất quá chỉ là thời gian đủ để nói mấy câu, lại thêm một chiến khu thất thủ...

Giống như có người, trước ở chiến khu của Bi Ca Tử Sĩ bắt đầu trợ giúp Xích Quân, sau đó đến Duerkesi làm tiểu lô pháo biến dị, sau đó... tiếp tục đi giúp Xích Quân ở các chiến khu khác?

Nghĩ như vậy, Đỗ Trần đột nhiên cả kinh, bất chấp quấy rầy các chiến khu trường quan có thể làm cho bọn họ phân tâm thất thủ, vội vàng nói vào Mier Ya thú:

- Ta là Francis, Giáo hoàng bề hạ, tất cả các chiến khu chú ý, chiến đấu xuất hiện ngoài ý muốn!

Đem tóm tắt suy đoán của hần kể ra, Đỗ Trần lại nói:

- Dựa trên thứ tự dị biến, chiến khu kế tiếp là chiến khu tám do Ferdinand phụ trách, mọi người cẩn thận!

Thanh âm Giáo hoàng rất bình thản:

- Biết rồi, liên tục có hai chiến khu thất thủ, Ôn Tuyên sơn phòng ngự đại trận mặc dù chống đỡ được hai lần công kích này, nhưng các quốc quân trên Đâu Thần đảo đã phát hiện tình huống không đúng... ta đang duy trì trật tự, không thể tự mình cứu viện! Nhưng ta cũng phải Tyre thú lưu tâm, để ý sự biến động chung quanh chín đại chiến khu, đồng thời phải khiến đại quân trợ giúp Ferdinand!

Chỉ có Giáo hoàng thông dong đáp lời, các chiến khu trường quan còn lại là "ùm" lên một tiếng rồi thôi, xem ra, bọn họ cũng đang rất bận!

Đỗ Trần xác nhận hồi âm của các chiến khu trường quan rồi, trong lòng thoải mái một chút, Bairu không có hồi âm, xem ra người đầu tiên thất thủ chính là hần chứ không phải Văn Thần ngũ gia!

Bác Bì đi lại bên người Đỗ Trần hỏi:

- Chỗ của Ferdinand cũng muốn xuất sự, chúng ta nên bỏ qua Bi Ca Tử Sĩ mà đi cứu viện Ferdinand, cũng là...

Đỗ Trần cắn chặt răng:

- Đi cứu Bi Ca Tử Sĩ!

Sự thật là, dứt bỏ tất cả cảm tình, chỉ nghĩ cho đại cục, cứu viện Ferdinand, bỏ qua Bi Ca Tử Sĩ đã gặp nạn là lựa chọn tốt nhất, nhưng... Tuyệt Cơ và Bi Ca Tử Sĩ lại ở cùng nhau a! Mặc dù chia tay rồi, nhưng... cảm tình sau thời gian dài đầu thể nói dứt là dứt. Ngày thường chỉ là xấu hổ cười, đối xử như bạn bè bình thường, nhưng tới lúc sống chết, Đỗ Trần trước hết đi quần Tuyệt Cơ!

Mọi người đang bay nhanh, phía trước cũng có người liều mạng bay đến, chính là Tuyệt Cơ!

Tuyệt Cơ vừa thấy bọn người Đỗ Trần bay tới, Duerkesi ở xa xa vẫn an bình như trước thì biết nơi Đỗ Trần đã toàn thắng rồi, vội la lên:

- Nhanh! Chúng ta đi đối phó khẩu lô pháo biến dị, Demis đại nhân liều chết ném ta đi cầu cứu. Hần và những người khác đang dùng bốn mạng nguyên tố liều mạng a!

Đỗ Trần sững sốt, lôi pháo khai pháo rồi? Như thế nào mình không có nghe được chút chấn động nào?

Tuyết Cơ tiến lên nắm lấy tay Đỗ Trần kéo đi! Trên đường giải thích rõ tao ngộ của Bi Ca Tử Sĩ - mới đầu tất cả thuận lợi, cổ lôi pháo kia mặc dù biến thành bản thể thành công, nhưng không có cơ hội khai pháo liền bị vây lại. Ngay lúc này, ánh sao trên bầu trời đột nhiên mờ đi. Tiếp theo, cổ lôi pháo sắp bị bắt kia chẳng biết vì sao đột nhiên năng lực bạo tăng, chẳng những đột xuất vòng vây, mà còn thừa dịp Bi Ca Tử Sĩ không phòng bị, phát động tiểu phạm vi pháo bao trùm xung quanh hắn...

Trong khi pháo hỏa bao trùm, Demis nắm lấy Tuyết Cơ ném đi, sự tình còn lại Tuyết Cơ tự nhiên là không biết được, nàng vội vàng đi tìm Đỗ Trần ở gần nhất để cầu cứu, lúc này mới tại nửa đường cùng Đỗ Trần gặp nhau!

Về phần cổ lôi pháo này vì sao cùng tiểu lôi pháo bình thường ở chỗ Đỗ Trần, sau khi ánh sao mờ đi, đột nhiên phát sinh biến dị, việc này Tuyết Cơ không có khả năng biết được!

Đến nơi Bi Ca Tử Sĩ đang liều mạng, thấy rõ tình hình trước mắt, Đỗ Trần vượt muốn rút cả cái mũi của hắn ra, nhìn thoáng qua Đỗ Đức, Đỗ Đức cũng đang nhìn hắn, hai người đang kinh hãi không hiểu!

Bi Ca Tử Sĩ chiến đấu phát sinh phía trên một khoảng biển rộng, Đỗ Trần nhìn qua một lượt, lập tức có thể thấy rõ tất cả diễn biến...

Lúc đầu vốn là chín người, thêm Demis đứng đầu là mười Bi Ca Tử Sĩ giờ chỉ còn lại có Demis một người, bất quá vẫn chưa nhìn thấy thi thể những người khác, không biết là mất tích rồi, hay là bỏ mình rồi, mà cổ lôi pháo đã biến hóa thành pháo thân, đang nổi lên chuẩn bị khai pháo lần thứ hai!

Lúc này thì, Demis ẻo ẻo lả lả điểm một tiếng cười duyên, đột nhiên nhảy lên cao, tại không trung hai chân ngõi xếp bằng, hai tay cử quá đỉnh đầu...

Động tác này Đỗ Trần đã khắc cốt ghi tâm a, kế tiếp khẳng định là phộc một tiếng quỳ xuống, kêu to "Hảo hán tha mạng!"

Ngoài ý liệu của mọi người, Demis vẫn chưa quỳ xuống, mà là hai tay lẳng không hư trảo, một đạo hư không màu đen nghiêng nát mọi thứ đột nhiên xuất hiện, vây xung quanh lôi pháo vừa mới nổi lên, một vòng không gian đen bóng, quỷ chính là Thú Hoàng Tuyết Bích, không thể giả được Thú Hoàng Tuyết Bích!

Trong lúc này lôi pháo đó đã phóng ra đan thể tập trung mô thức công kích, một đạo ánh sáng (quang mang) màu tím lao thẳng tới Demis, nhưng Thú Hoàng Tuyết Bích của Demis cũng vừa xuất hiện, một đạo lôi quang, một vòng vàng sáng, cứ như vậy đánh vào nhau, kết quả là Thú Hoàng Tuyết Bích của Demis hấp thu quang hoa của lôi pháo, mà chính hắn cũng bị chấn đến thổ huyết rơi vào biển rộng!

Nhưng mặc kệ như thế nào, Demis dùng ra chính là Thú Hoàng Tuyết Bích chính thức, hơn nữa uy lực tinh thuần, tuyệt đối chỉ có Auerbach thật mới có thể dùng đến vô song bí pháp này!

Đỗ Trần và Đỗ Đức hoảng sợ cũng đứng, trong lòng đã toát ra một ý niệm quái dị trong đầu - Demis là Auerbach? Trên đời này có hai Auerbach sao?

Điều này sao có thể? Thân thể có thể phục chế, nhưng đấu khí và bí pháp không có biện pháp làm giả a!

Lúc này Tuyết Cơ mắt thấy Đỗ Trần sững sờ, dùng sức đẩy hắn, vội la lên:

- Nhanh lên, đừng xem nữa, Demis đại nhân chính miệng nói cho ta biết, hắn đúng là Auerbach! Hắn dùng ra Thú Hoàng Tuyết Bích kia có thể nào là giả? Chỉ là ta hứa sẽ giữ bí mật cho hắn...

Tuyết Cơ lại không vội nói tỉ mỉ, nói xong vung kiếm đi cứu Demis đang ở trong nước!

Mẹ nó, Demis thừa nhận mình là Auerbach, Đỗ Đức cũng tự đoán mình là Auerbach, hai người đều có đấu khí và bí pháp của chính Auerbach... rốt cuộc ai mới là chí cao phụ thần chính thức a?

Đỗ Trần vỗ mạnh đầu:

- Đỗ Đức, bây giờ tuyệt đối không phải lúc suy tưởng! Người và Andy đối phó lôi pháo, ta và những người khác cứu người!

Đỗ Đức cũng khẽ gật đầu, lúc này đích xác không phải lúc xác định ai là Auerbach chính thức, hắn đứng dậy đánh về phía lôi pháo, ra tay cùng Demis giống như đúc, hiển nhiên cũng Thú Hoàng Tuyết Bích, vừa ra tay liền chế tạo một dải chân không cường đại!

Mà Đỗ Trần vũ động phong lôi song dực hướng tới Tuyết Cơ phía trước đang kéo lên Demis, hoa sen thánh quang theo sát chiếu lên người hắn, vội hỏi:

- Những người khác đâu?

Demis hơi thở mong manh nhưng không vội trả lời câu hỏi của Đỗ Trần, ngược lại cảm hít một câu:

- Ai u, nghệ thuật nhân sinh, thật sự là lên voi xuống chó mà!

Nghệ thuật... cái rắm!

Từ năng lực quân sự có thể nói, Đỗ Đức giống như Auerbach chính thức, còn từ tính tình mà xét, Demis mới là người trong truyền thuyết ảo tưởng, ngàn người khinh, vạn người ghét. Nhưng dù mọi người khinh ghét thế nào, cũng lại không thể không bội phục Auerbach đại Nguyên soái!

Đỗ Trần trừng mắt nhìn Demis:

- Người con mẹ nó còn thở dài, những người khác đâu? Đã chết sạch hết sao?

Demis cười hắc hắc:

- Không, vừa rồi sau khi lôi pháo khai pháo đột nhiên xuất hiện một bóng đen, bắt họ đi cả rồi! Ô? Thú Hoàng Tuyết Bích, Đỗ Đức nhà ngươi như thế nào có thể dùng Thú Hoàng Tuyết Bích của ta?

Đỗ Trần quay đầu thấy Đỗ Đức và Andy cũng đủ chắc thắng, liền vội hỏi:

- Demis, đến lúc này rồi ngươi không cần phải gạt người nữa, nói cho ta biết, ngươi có phải thật là Auerbach?

Demis gật gật đầu:

- đương nhiên là vậy! Ta năm đó phụng mệnh xuất chinh đại thảo nguyên, nhưng trong khi sắp thủ thắng, lại bị rất nhiều thần bí nhân tập kích, chết trận tại đại thảo nguyên - À, ồ, ta bây giờ biết rồi, người tập kích ta chắc cũng là Xích Quân! Hi hi, nhưng ngươi đừng quên, đại ca ta Lynch Barton là Bất Diệt Tử Thần, ta học được bất tử thú hoàng thể của đại ca, do đó may mắn sống lại sau nhiều năm, lúc này mới cứu bọn người Bowen, tổ kiến Bi Ca Tử Sĩ, từ Margaret bắt đầu điều tra đủ loại dị đoan trong Văn Thần đại chiến...

Có ngọn cỏ ngành, thuận lý thành chương, vậy Demis là Auerbach không thể nghi ngờ! Vậy còn Đỗ Đức? Ký ức của hắn đồng dạng cũng thiết chứng như sơn, hoàn toàn có thể chứng minh hắn cũng là Auerbach a!

Đáng chết thật, đến cùng thì ai là Auerbach?

Trong khi Đỗ Đức và Andy đã bắt giữ khẩu lôi pháo kia, trông mắt là màu tím, vậy hắn đúng là Xích Quân lão thất, Lôi Chiến!

Đỗ Đức đè nặng lôi pháo đi lại bên người Đỗ Trần, nhìn thoáng qua Demis đã suy yếu. Demis cũng nhìn nhìn hắn, trong mắt hai người đã lộ ra vô cùng nghi hoặc!

Đỗ Đức lạnh lùng nói:

- Trong lúc này, chúng ta đều không có cần phải tranh đoạt một thân phận Auerbach, vậy... chúng ta đã là thật tin tưởng mình cũng là Auerbach!

Demis gật gật đầu, nằm trên Liên Hoa của Đỗ Trần hưởng thụ thánh quang:

- Ta hẳn là thật rồi, bởi vì ký ức của ta chưa bao giờ bị vấn đề gì, ta rõ ràng nhớ kỹ tất cả sự tình từ nhỏ cho tới bây giờ của mình, nhất định là ký ức của người hỗn loạn, phân tích thì khuyết thiếu một số điểm, mới ngộ nhận mình cũng là Auerbach!

Đỗ Đức lắc lắc đầu:

- Nếu ta là giả vậy người như thế nào giải thích đấu khí và bí pháp của chính Auerbach trên người ta, hơn nữa quân lực năng lực của ta ở đâu ra?

Demis á khẩu không trả lời được!

Đỗ Trần khoát tay:

- Trước đừng bàn cãi nữa, mặc kệ các người ai là Auerbach, chúng ta bây giờ đều là bằng hữu, đều có cùng địch nhân!

Đừng một chút, Đỗ Trần đem tao ngộ của mình tóm tắt lại, dặn dò:

- Thú thực, Demis, chúng ta bây giờ phải đi cứu các Bi Ca Tử Sĩ khác, cũng phải trợ giúp các chiến khu, nếu người là Auerbach, dùng năng lực quyết đoán trên chiến trường độc bộ thiên hạ của người nắm đó nói cho chúng ta biết, hai việc này chúng ta nên làm cái nào trước?

Đây kỳ thật có thể xem là một lần thử, Demis nếu là Auerbach thật, thì lúc này hẳn nhất định sẽ dùng ra... nhất tinh thải quyết sách - Auerbach chính thức có năng lực này!

Demis không chút nghĩ ngợi liền nói:

- Đây kỳ thật là một chuyện! Xem từ đầu, kế hoạch của chúng ta tối nay vốn là hoàn mỹ vô khuyết, lúc vừa rồi, chỗ ta tự nhiên xuất hiện một đạo bóng đen, tiếp theo là Lôi Chiến vốn đang bó tay chịu trời liền đột nhiên cường đại, mà đạo bóng đen kia bắt Bi Ca Tử Sĩ sau lại hưởng chiến khu của người bay tới, làm lòi pháo 14 biên dị, kế tiếp là chiến khu kế tiếp thất thủ...

Liếc mắt nhìn Lôi Chiến, Demis hừ nói:

- Chúng ta muốn cứu người, trợ giúp chiến khu, nhưng đã không thể vội vã đi làm, bằng không cái gì cũng sẽ không thành! Vậy, việc chúng ta cần làm đầu tiên chính là, trước biết rõ đạo bóng đen kia đến tột cùng là cái gì, sau đó phải tìm cách đối phó hẳn!

Ý hẳn là, cần thẩm tra Lôi Chiến trước, tri kỷ tri bỉ mới có thể bách chiến bách thắng (biết người biết ta trăm trận trăm thắng)!

Đỗ Trần hơi gật đầu, ánh mắt dính lên Lôi Chiến!

Đỗ Đức và Andy đề nghị Lôi Chiến, do có kinh nghiệm từ Lôi Thác Á nên sẽ không cho Lôi Chiến lại dùng phương thức quỷ dị tự sát!

Đỗ Trần nhớ lại lời của Mayfair đánh giá về Lôi Chiến, cổ lòi pháo này cương mãnh dũng nghị, có thể xem là đệ nhất chiến tướng dưới tay Xích Quân Lôi Minh! Tính cách cương mãnh có thật không? A a...

Đỗ Trần lạnh lùng cười:

- Lôi Chiến...

- Câm miệng. muốn chém muốn giết, tất cả tùy người, lại muốn ta khuất phục người sao! Pháo thể của Lôi Chiến đột nhiên nhắm đôi mắt lớn lại, một tiếng cũng không nói, nhắm mắt chờ chết!

Đỗ Trần nở nụ cười:

- Lôi Chiến, ta chỉ là muốn nói cho người một việc... Nhị ca Lôi Thác Á của người đã tự sát, nhưng tiểu đệ đệ của Xích Quân Cửu Tôn các người vẫn còn ở trong tay ta, hơn nữa...

Đỗ Trần đột nhiên tiến lên, hai tay chế trụ thân trên của Lôi Chiến, nhẹ nhàng xoay. Thân pháo, vốn không có kẻ hở đột nhiên bật mở ra một khe nhỏ, kèm theo một tiếng cạch cộng hưởng, khóa xoay mật mã bắt đầu chuyển động!

Lôi Chiến lập tức mở to mắt, phần hận nói:

- Người dám dùng tiểu đệ đệ của ta để uy hiếp ta?

Đỗ Trần cười tủm tỉm nói:

- Đúng vậy, ta đúng là nắm tiểu đệ đệ của người trong tay đó... nói, hay là không nói?

- Hèn hạ tiểu nhân!

Lôi Chiến mở miệng mắng to.

- Muốn cho ta mở miệng? Nằm mơ! Cho dù ngươi đem tiểu đệ ta vận thành linh kiện ta cũng sẽ không nói cho ngươi sự tình gì cả!

- A a, quả nhiên cứng đầu!

Đỗ Trần lấy ra Liên Hoa, mở hé hé để cho Lôi Chiến nhìn nhìn tiểu lôi pháo bị nhốt ở bên trong, cười nói:

- Không nói thật không? Tốt lắm, ta coi như nể mặt ngươi, sẽ đem tiểu đệ đệ của ngươi biến thành linh kiện... xem ngươi ương bướng tới khi nào!

Người can đảm nhất định cứng đầu cứng cổ, nghiêm hình bức cung sẽ không có tác dụng gì, nhưng người như thế đồng thời xem trọng tình ý, dùng thân nhân uy hiếp bọn họ mới là thượng sách - đây là Đỗ Trần dùng tới kiến thức học được ở kiếp trước từ hắc bang thẩm tấn thủ pháp!

Trong lúc này, Demis liếc mắt ngắm tiểu lôi pháo, đột nhiên kêu lên một tiếng:

- Francis, ta biết tiểu lôi pháo vì sao biến dị rồi!

Hắn trước mặt đứng dậy, ngón tay chỉ vào mắt tiểu lôi pháo, phía mặt trên có một vòng dây mỏng màu bạc. Mới vừa rồi sự tình khẩn cấp, Đỗ Trần không có lưu tâm, bất quá cho dù hắn lưu tâm đi nữa, cũng không biết vòng dây này là cái gì! Demis nói:

- Thái cổ binh khoa dây dẫn tụ lực A Miya, nhất định là đạo bóng đen kia cho tiểu lôi pháo thứ này mới khiến cho hắn biến dị...

Ngày đó trong khi đánh bị thương Margaret, Thẩm Thủy thần nữ đã từng nói qua, luyện kim khí đạo phối hợp Thái cổ binh khoa, mới là... mạnh nhất thế giới. Nếu Adams khai pháo mà có thêm binh khoa miểu chuẩn kính (chắc là kính ngắm), nàng sẽ không chỉ mất một cái cánh tay!

Demis nhìn nhìn Lôi Chiến nói:

- Nói cách khác, tên khốn làm nên chuỗi dị biến này cực kỳ tinh thông Thái cổ binh khoa, hơn nữa còn tinh thông kết cấu lôi pháo! Vậy phạm vi thân phận của hắn cực kỳ nhỏ... St. Darke gia tộc sở trường Thái cổ binh khoa, nhưng bọn họ lúc này đang đánh nhau với Xích Quân, trừ họ ra người sở trường Thái cổ binh khoa còn có trợ thủ của Thần Hoàng - Margaret, mà chủ Bowness, còn có Ma tộc chí cao liên tịch hội nghị Cuban trưởng lão...

Demis điểm mặt nói ra sáu tên, cười nói:

- Lôi Chiến, đến tốt cùng thì người này là ai, vì sao lại giúp Xích Quân các người? Người muốn tự mình nói ra, hay là để ta phân tích thêm cho người một chỗ?

Lôi Chiến cảm tức trừng mắt nhìn Demis, một mặt có Đỗ Trần uy hiếp, một mặt lại có áp lực của Auerbach, hắn trong lòng phần hận không thôi!

Ngay lúc này, ngoại hải truyền đến liên tiếp tiếng cười có ngữ khí cẩu thiêu nữ, cùng tiếng cười của Demis có vài phần giống nhau:

- Ai u, Demis, ngươi vừa rồi còn nói thiếu một người mà! Trong thiên hạ tinh thông Thái cổ binh khoa thật ra không chỉ có sáu người kia!

Mọi người cả kinh, nhất là Đỗ Trần, bởi vì Đỗ Tư luôn luôn quan sát tình thế không có phát hiện có người đến, người này có thể tránh được sự cảm ứng nhiệt của Đỗ Tư, nhất định rất khó đối phó!

Người đến mặc đồ đen, trên đầu mang theo mặt nạ đen, ngay cả mắt cũng không thấy rõ, hắn liếc mắt nhìn lưng Lôi Chiến, ảo não nói:

- Chán ghét đáng chết, Lôi Chiến, ta không phải bảo ngươi nhanh chóng giải quyết chiến đấu, sau đó đi giúp vị trí kế tiếp tiếp? Người như thế nào bị người bắt rồi? Làm hại ta chờ cả nửa ngày, còn phải quay đầu lại cứu người, tên vô dụng này!

Lôi Chiến hừ lạnh một tiếng:

- Đáng chết thật, nếu không phải người làm cho Nhị ca Lô Thác Á gặp tình huống ngoài ý muốn, cho Francis cơ hội cứu viện, ta làm sao chiến bại bị bắt được?

- Ai, cái này cũng không thể trách ta mà! Ta cho tiểu đệ đệ của người tự lực khí, vốn tưởng rằng hắn có thể làm cỏ hết, nhưng ai biết được đột nhiên xuất hiện thêm một Đỗ Đức - mà ta thì đã vội vàng vàng đi giúp chiến khu kế tiếp rồi...

Trong lúc nói chuyện, người này đã rút ngắn khoảng cách với mọi người chỉ còn khoảng năm trăm thước!

Nghe hắn cùng với Lô Chiến đối thoại, người này nhất định là địch nhân, nhưng không ai dám xem thường vọng động. Đỗ Trần lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn, đột nhiên cảm thấy kỳ quái, nghe thanh âm, đây là một người đàn bà, nhìn vóc người hắn dưới hắc bào, lại là một nam nhân, tên đó cũng là...

Cùng Auerbach giống nhau, nam nhân ẻo lả!

Demis nhìn chằm chằm hắn, cười duyên nói:

- Ta đâu kể thiếu người nào, người nói ra xem!

Hai tên ẻo lả đối thoại, thật sự làm người ghê tởm. Người nọ cười duyên một tiếng:

- Người thiếu Auerbach, làm tướng trong trận chiến đầu tiên thời Văn Thần, Auerbach như thế nào có thể không tinh thông chiến trường lợi khí - Thái cổ binh khoa hả?

Demis bật cười, đích xác, Auerbach thật sự tinh thông Thái cổ binh khoa, nhưng mặc kệ là Demis hay là Đỗ Đức, đều có thể trợ giúp Xích Quân sao? Do đó Demis không nói đến Auerbach!

- Ai nha, người thật là, bản thân Auerbach đều ở chỗ này, còn cần phải kể ra sao? Demis ngón tay chỉ chính hắn cười cười.

Người nọ chỉ ngược lại với ngón tay Demis:

- Ai nói Auerbach ở chỗ này? Ta rõ ràng mới vừa mới đến nha...

Cái gì? Hắn tự xưng Auerbach?

Mọi người đang kinh ngạc thì, người đó đột nhiên cao cao nhảy lên, hai chân ngồi xếp bằng, hai tay hư phân:

- Chịu chết đi! Thú Hoàng Tuyệt Bích!

Vừa là một gã ẻo lả, có thể sử dụng được Thú Hoàng Tuyệt Bích của Auerbach...

Đỗ Trần nằm mộng rồi, rốt cuộc ai mới là Auerbach chính thức?

Bây giờ chỉ có thể khẳng định một chuyện, đấu khí và bí pháp không thể phục chế, ba người mặc kệ ai là thật cũng tuyệt không có khả năng là phục chế phẩm.

511. Đằng Sau Bức Màn Xích Quân

Auerbach thứ ba chẳng những cấp bậc đấu khí mà ngay cả chiêu thức bí pháp cũng đều y hệt Auerbach. Hơn nữa năng lực quyết đoán trên chiến trường cùng với việc hắn chọn nơi hạ thủ quả không chút hổ thẹn uy danh của Auerbach, Văn Thần đệ nhất chiến tướng!

Ở phía sau, Đỗ Đức lơ lửng trên mặt biển áp giải Lô Chiến, Đỗ Trần cùng Andy đứng trên mặt đất, Tuyệt Cơ tại Liên Hoa đang chăm sóc cho Demis đang trọng thương, mà Liên Hoa đó đang bay phía trên tay trái của Đỗ Trần. Auerbach thứ ba bên tay phải Đỗ Trần xuất ra Thú Hoàng Tuyệt Bích. Trong khoảnh khắc, trước người hắn một khoảng không gian đen ngòm, rộng một thước, dài vô tận. Dải không gian này không nhắm vào ai cả, nó hướng vào khoảng đất trống ở giữa Đỗ Trần và Đỗ Đức.

Thật không may, vào lúc này, tất cả mọi người bị sự xuất hiện của Auerbach thứ ba làm sửng sốt, sức phản ứng cũng chậm đi nửa nhịp. Khi mọi người bắt đầu phản ứng thì giữa Đỗ Trần cùng Đỗ Đức đã bị không gian đen ngòm cách, hình thành một chướng ngại không thể vượt qua.

Auerbach thứ ba cười nhẹ, lại phát ra Thú Hoàng Tuyệt Bích tập kích Đỗ Đức đang trông chừng Lôi Chiến.

Đỗ Đức đã hồi phục công lực, mặc dù bị Auerbach thứ ba làm cho sưng sốt một chút nhưng bản năng chiến đấu của hắn lập tức đem lực chú ý của hắn trở về, đồng thời hét lớn:

- Dừng tay, nếu không ta giết Lôi Chiến!

Còn không đợi Auerbach thứ ba trả lời, Lôi Chiến đã cười trước:

- Vô dụng thôi! Mục tiêu của hắn chính là giết ta, như vậy ta mới không để lộ bí mật của Xích Quân.

Quả nhiên, Auerbach thứ ba ra tay ngay lúc đó, căn bản là mặc kệ an nguy của Lôi Chiến, Thú Hoàng Tuyệt Bích lần này không còn là một đường đẹp lép nữa mà bao trùm một phạm vi rộng lớn, hướng thẳng về phía Đỗ Đức cùng Lôi Chiến hai người.

Đỗ Đức lạnh lùng nhìn lại đối thủ, một tay nắm Lôi Chiến, tay kia vươn ra rồi đột nhiên đưa lên bí pháp hai người không hề khác biệt, đấu khí cũng không kém gì nhau, Đỗ Đức lại phải lo giữ một tù binh trong tay, làm sao hắn có thể chiến thắng đối thủ? Thật ra Đỗ Đức cũng không cần chiến thắng, hắn chỉ cần kéo dài một hai chiêu để Đỗ Trần đưa Andy qua phía bên này, cả ba hợp công, chẳng lẽ không hạ nổi một Auerbach sao?

Ý đó không có gì sai, ngay lúc này Auerbach thứ ba lại nói một câu hướng tới Đỗ Đức:

- Vạn Lưu sơn, kích lưu thiên nhận, thủy hỏa giao dung có tư vị như thế nào?

Trong đầu Đỗ Đức ồng lên một tiếng, trí nhớ hỗn loạn lại hiện ra một đoạn nữa. Đó là một thác nước bên vách núi đen, phía trên nước chảy xiết, phía dưới đầy hàn băng ngàn năm. Chính mình mặc trọng giáp, nửa thân bị băng đông cứng không thể động đậy, đang lúc này thì, trên trời rơi xuống những ngọn lửa nóng hừng hực, chính là ánh sáng của lôi hỏa kích viêm pháo, trong khoảnh khắc da cháy thịt khét.

Băng hỏa đan xen, cái thống khổ này tựa hồ trong nháy mắt lại một lần nữa quay lại trong tâm trí hắn, đầu hắn đau kịch liệt:

- Hóa ra, ta "chết cháy" ở Vạn Lưu sơn

Ký ức hỗn loạn lại tràn ngập đầu óc hắn, Đỗ Đức cảm thấy hoa mắt, trong đầu kêu ồng ồng, giống như người điên:

- A!!

Hắn bỏ Lôi Chiến trong tay qua một bên, hai tay ôm đầu, kêu thảm thiết!

Auerbach thứ ba cười nhẹ nhàn. Mắt nhìn thấy Đỗ Trần đem Andy từ bên trên vượt qua khe nứt không gian, hắn không còn nhiều thời gian để thoát đi, cũng không vội giết Đỗ Đức, mà là giang tay nắm lấy Lôi Chiến, đặt lên trên vai rồi hướng về phía xa bay đi.

- ***!

Đỗ Trần dụng Liên Hoa thu hồi Đỗ Đức. Nhìn thoáng qua hắn biết chỉ là bệnh cũ tái phát, không đáng lo lắng, nhưng chỉ có thể giương mắt nhìn tên Auerbach thứ ba rời đi!

Hắn hung hăng dậm chân, mình không phải là đuổi không kịp nhưng đuổi theo thì được gì chứ? Chưa cần nói tên này có năng lực của Auerbach, chỉ cần hắn nắm trong tay lôi hỏa kích viêm pháo cũng đủ để bắn nát Đỗ Trần rồi!

Nhưng nếu không đuổi theo, người này có thể đem lôi pháo đến Đấu Thần đảo, nhắm vào Giáo hoàng bắn chơi vài phát thì sao? Ôn Tuyền đại trận chỉ có thể chống được ba phát pháo, chuyện này sớm đã nói rồi, mà hôm nay đại trận đã lãnh 2 phát

Đỗ Trần chưa bao giờ phải vắt óc suy nghĩ đến mức này! Có điều lúc này hắn hiểu rõ, hiện giờ tâm càng loạn thì cục diện sẽ càng hỏng bét!

Hít thở vài lần ổn định lại tâm thần, Đỗ Trần lập tức thanh tĩnh xem xét lại tình hình. Đặt tiểu thú lên tai, hắn la lên:

- Có việc ngoài ý muốn, các chiến khu chú ý. Hiện nay có một cao thủ giả mạo Auerbach chí cao phụ thần, lưng mang một cỗ lôi pháo bay về hướng Đấu Thần đảo! Hẳn từ chỗ của ta là vị trí phía tây bắc hải vực Đấu Thần đảo mà biến mất, mọi người lưu tâm cảnh giác phương hướng này!

Tiếp đó, Đỗ Trần lấy tiểu thú ra, ngửa mặt lên trời hét lớn:

- Đại tam giác hải quân nghe lệnh. Ta Francis thỉnh cầu các người, bằng mọi giá chặn lại một người áo đen đang bay đến Đấu Thần đảo!

Làm xong hết các việc này, Đỗ Trần rút lại thánh quang trên người Demis, tập trung toàn lực giúp Đỗ Đức đang chế tạo chân không Thú Hoàng Tuyệt Bích! Một mặt trị liệu, một mặt chậm rãi hướng Đấu Thần đảo bay tới, nhưng cũng không dám đến quá gần Auerbach thứ ba!

Trên hoa sen, Demis không những không phiền vì Đỗ Trần bỏ qua hắn, ngược lại còn gật gật đầu tán thành, nhắc nhở:

- Francis, ta có hai điều muốn hỏi!

- Cái gì?

- Một là, mới vừa rồi người đó đã hoàn toàn nắm giữ thế chủ động, có thực lực, có thể quay lại tặng chúng ta một pháo, đem chúng ta giết hết, nhưng mà, hẳn vì cái gì mà buông tha chúng ta, quay đầu rồi đi chứ?

Đỗ Trần nhướng mày, đây thật sự là một việc rất kỳ quái. Cẩn thận suy nghĩ một chút về tình hình vừa rồi, lúc ấy Đỗ Đức đã mất đi chiến lược kêu thảm thiết không ngừng, mà chính mình cùng Andy mặc dù không bị đánh ngất, nhưng cũng không có thực lực thập tứ cấp, càng không có dùng được lôi pháo. Hẳn có đủ thời gian cùng năng lực tới giết mình, vậy tại sao hắn lại buông tha cho mình?

Demis cũng nói ra nghi vấn thứ hai:

- Ta dù tạm thời không sử dụng được đấu khí, nhưng nhân lực không hề kém! Mới vừa rồi người này chuẩn bị hai mặt - cứu được Lôi Chiến thì cứu, không cứu được thì giết luôn, không để hắn nói ra bí mật của Xích Quân!

Đỗ Trần gật gật đầu!:

- Chính xác là như vậy, chính Lôi Chiến thừa nhận!

Demis vuốt vuốt cằm:

- Chuyện này có vấn đề! Lôi Chiến là một trong Xích Quân Cửu Tôn, thuộc tầng cao nhất trong Xích Quân. Mà vừa rồi người nọ rõ ràng là thuộc hạ Xích Quân, chẳng lẽ thuộc hạ của Xích Quân lại có thể quyết định sinh tử của Xích Quân Cửu Tôn sao?

Đỗ Trần vuốt muốn vẹo cả mũi:

- Nói cách khác Xích Quân Cửu Tôn, ít nhất là Lôi Chiến này chắc chắn không phải là đầu não của Xích Quân, mà chỉ là một bù nhìn trong Xích Quân, thay thế cho người lãnh đạo thật sự trong bóng tối!

Demis gật đầu.

- Xem ra Xích Quân rất không hề đơn giản đâu! Những thứ mẫu thân người Mayfair biết không phải là toàn bộ Xích Quân!

Đỗ Trần nhíu mày, hỏi:

- Về việc Auerbach thứ ba, người có manh mối gì không?

Demis cười duyên nói:

- Ai nha, ta cũng hồ đồ mất rồi! Nhưng mà Francis này, Đỗ Đức vì sao nhớ rõ hắn là Auerbach, cái này ta một chút đầu mối cũng không có, nói gì đến Auerbach thứ ba. Ta chỉ có thể cho người biết một chuyện, nhưng không chắc lắm!

Demis chỉ vào mũi mình, Auerbach thứ ba đích xác biết thú hoàng tuyệt kỹ, cũng là một người ẻo lả, nhưng mà, trong Xích Quân cũng có thể có người biết Thú Hoàng Tuyệt Bích, hơn nữa lại rất rõ giọng nói cùng tư thái của ta, hoàn toàn có khả năng bắt chước ẻo lả như ta!

Đỗ Trần trong lòng máy động, la lên:

- Người nói là Bất Diệt Tử Thần, đại ca của Auerbach, Lynch Barton?

Demis hơi gật đầu, cười khổ nói:

- Ta cho người biết khả năng có thể là, đại ca ta bị Xích Quân khống chế rồi, hôm nay giả mạo ta trợ giúp Xích Quân Cứu Tôn!

Đây thật ra là một lời giải thích hợp tình hợp lý, tuy vậy Đỗ Trần liên tiếp gặp qua ba Auerbach trong lòng cũng không dám chắc

Demis nhẹ nhàng cười rồi nói một câu gọn gàng:

- Lại đây, để ta tổng kết các suy đoán về Xích Quân cho người - người cũng nên tin tưởng ta một chút. Phía sau Xích Quân có một kẻ giấu mặt. Hôm nay Xích Quân Cứu Tôn oanh kích Đấu Thần đảo. Tên giấu mặt kia lo lắng cho nên phái đại ca ta Lynch Barton âm thầm hiệp trợ Cứu Tôn. Hơn nữa còn trao quyền cho đại ca ta, đến lúc tất yếu, vì bảo vệ cơ mật có thể giết chết một hai người Xích Quân Cứu Tôn. Cái tổng kết này cũng giải thích nghi vấn thứ nhất vừa rồi của ta, lý do vì sao người nọ không nhân cơ hội giết chúng ta - là do đại ca ta tuy bị khống chế rồi nhưng đáy lòng hẳn lại không muốn sát hại đồng bào huynh đệ, cho nên mới buông tha chúng ta!

Là một người biết suy nghĩ hợp tình hợp lý, tuy vậy Đỗ Trần vẫn không dám tin tưởng trăm phần trăm. Đêm nay chuyện ngoài ý muốn thật sự là nhiều quá! Ai biết được tí nữa có lời ra thêm một tên Auerbach thứ tư nữa hay không?

Chỉ trong thời gian hai người nói chuyện, Auerbach thứ ba đã bỏ lại Thanh Vân phía sau và tiếp cận khoảng cách hơn trăm hải lý gần Đấu Thần đảo. Ở chỗ này, hẳn bị hải quân đại tam giác hải vực làm khó dễ. Cả một quân đoàn chính quy, mười vạn quân từ dưới biển đánh ra, bằng mọi cách tấn công Auerbach thứ ba.

- Khoảng cách, bảo trì khoảng cách! Người đó nắm trong tay vũ khí cực kỳ khủng bố, không nên áp sát, lùi lại một chút, dùng chiến khí oanh kích!

Người đang lớn tiếng chỉ huy chính là đại tam giác hải vương, đệ tử của Đỗ Trần, Goethe!

Pháo bắn dày đặc khiến Auerbach thứ ba muốn tránh cũng không thể tránh, trong nháy mắt liền bị bao vây ở giữa, mà trên mặt biển lại có hai con cá voi lớn, chúng nó dùng thân thể to lớn tạo ra hấp lực mạnh hút hết nguyên tố trên bầu trời, không để cho Auerbach thứ ba cơ hội sử dụng lôi pháo!

Từ xa nhìn lại thấy tình hình như vậy, Đỗ Trần vẫn không dám lơ là cảnh giác, nhanh chóng đem tình huống thông báo lại cho Giáo hoàng, sau đó lại hỏi:

- Bên này còn có thể trì hoãn một đoạn thời gian, bất quá rất cần viện trợ. Các chiến khu khác tình hình ra sao?

512. Ngoài Ý Muốn

Nói xong, Đỗ Trần ngẩng đầu bình tĩnh nhìn Auerbach thứ ba đang bị đạn pháo bao trùm. Chỉ thấy hắn đích xác có vài phần bồn sự, ở giữa đám đạn pháo dày đặc chỉ bằng vào đấu khí hộ thân đánh loạn lên. Dù vậy mãnh hổ nan đầu quần hồ, đấu khí hộ thân của hắn bị bắn lủng không ngừng, tuy vậy vẫn có thể chống đỡ một đoạn thời gian!

Đỗ Trần lại đưa tiểu thú lên tai.

- Bệ hạ, ở đây đã chiếm được ưu thế, tuy vậy để đảm bảo chiến thắng, xin người mau phái người trợ giúp bệ hạ, bệ hạ?

Giáo hoàng Samar vẫn lặng thinh hồi lâu không trả lời.

Đỗ Trần trong lòng thót một cái, nói với chính mình, không phải chứ, chẳng lẽ Giáo hoàng gặp chuyện rồi sao. Đấng cơ đại diện trên Đấu Thần đảo được hơn mười vạn binh lính trấn giữ, gần vạn cao thủ của Đấu Thần đảo cùng thánh giáo, dưới tình huống này, Giáo hoàng như thế nào có thể xảy ra việc gì chứ?

Đỗ Trần liên tục hỏi lại vài lần, thật lâu sau, Giáo hoàng rốt cục hồi âm, hơn nữa còn có ý cười liên miên:

- Ha ha, mới vừa rồi trên đảo, quốc quân các nước rối loạn một chút, bốn hoàng trấn áp hỗn loạn, không kịp hồi âm, khiến chư vị chiến khu trưởng quan phải lo lắng rồi! xem ra không chỉ có một mình Đỗ Trần phát hiện Giáo hoàng không được bình thường!

Giáo hoàng lại nói riêng với Đỗ Trần, trong giọng nói pha lẫn một hơi thở phào nhẹ nhõm của kẻ vừa thoát chết:

- Francis. Nhờ người kịp thời cảnh báo! Hôm nay chín chiến khu trừ người và hai chiến khu thất thủ khác tất cả đều toàn thắng, hơn nữa chiến quả đúng độ! Phía chúng ta chỉ có Bairu trọng thương hôn mê, thánh chiến đấu thần cùng thủ hộ đấu thần chết trận nhưng Xích Quân cũng không tốt đẹp gì - ngoài Lôi Thác Á ra còn có hai khẩu tự sát, Lôi Minh cùng bốn cỗ khác ở ngoài bị thương chạy trốn. Hôm nay Xích Quân Cửu Tôn chỉ còn lại Lôi Chiến trên chiến trường. À, vừa rồi người nói cái gì? Có người giả mạo Auerbach?

Đỗ Trần cũng nghe ra được. Giáo hoàng mặc dù hết sức kèm chế sự vui mừng nhưng trong tâm đã kích động đến cực điểm!

- Kính thưa bệ hạ, người nọ đang đem Lôi Chiến về hướng Đấu Thần đảo, có điều hắn đang bị đại tam giác hải quân cầm chân!

- Tốt! Cửu đại chiến khu nghe lệnh, Vãn Thần ngũ gia cùng Ferdinand quay về đảo, tiếp tục bảo vệ đấng cơ đại diện! Những người khác tập hợp, vì Thần Hoàng ta giết chết hai đối thủ cuối cùng! Ha ha, Bowen, người đoán sai rồi, Samar ta thoát được một kiếp nạn này, ngồi yên ổn trên Thần Hoàng bảo tọa chí cao!

Đỗ Trần bĩu môi thầm nói, Giáo hoàng cũng chỉ là người thường! Hắn không quên nhắc nhở:

- Bệ hạ, Xích Quân còn có sát chiêu dùng thánh khí khống chế đấu thần. Ngài ngàn vạn lần nên để ý điểm này!

Nói xong, Đỗ Trần nhìn lên bầu trời, chẳng biết từ đâu ra, trên trời đột ngột nổi mưa phùn, rồi mưa càng lúc càng lớn, trong khoảnh khắc mưa như trút nước, đánh vào trên mặt nghe âm ầm ầm đau! Demis ngồi một bên Liên Hoa thấp giọng nói:

- Mưa lớn có lợi cho hải tộc tác chiến, nếu không có gì ngoài ý muốn, đại ca trốn không thoát đâu! Francis, người đưa ta đến gần, ta muốn nói với đại ca mấy câu!

Đỗ Trần nhìn thoáng qua Auerbach thứ ba đã bị chiến khí oanh kích đến bị thương, cũng có thể là Lynch Barton, lắc đầu.

- Người cứ ở đây mà nói, ta dùng Phong Nguyên giúp người truyền âm đi!

Demis gật nhẹ đầu nói:

- Đại ca, người ta là tiểu Auerbach đây mà! Nghe ta một câu, ta biết người bị Xích Quân khống chế nhưng người vừa rồi buông tha chúng ta, có thể cho thấy người còn không hoàn toàn đánh mất tâm trí! Nghe đệ đi, tới đây, chúng ta có biện pháp giúp người thoát khỏi khống chế của Xích Quân!

Nói xong, Demis thấp giọng nói:

- Francis, người nọ là đại ca ta cũng chỉ là suy đoán mà thôi, một khi hắn đi tới, lập tức ra tay bắt lấy cánh tay bị thương của hắn, không cần phải nể mặt ta!

Đỗ Trần nhẹ gật đầu, ánh mắt bám lấy người nọ!

Người nọ phẳng phất như không nghe thấy, vẫn ở giữa làn mưa pháo tránh đông né tây, còn cười lạnh nói:

- Tưởng có thể bắt ta sao? Nằm mơ nhá?

Nhờ tiếng pháo ầm ầm, hắn hạ giọng nói với Lôi Chiến trên vai:

- Tình hình hôm nay như thế nào người có hiểu chưa?

Lôi Chiến cười ngạo nghễ:

- Hiểu rõ ràng rồi, nguyên tố xung quanh đều đã bị hút sạch, ta thành ra vô ích mà người đem theo ta căn bản không có khả năng quay về phục mệnh chí tôn!

Người nọ lại nói:

- Ta cần phải trở về phục mệnh, nên phải bỏ người lại, một mình đào tẩu, mà chí tôn không muốn lại thấy người bị nhân loại bắt giữ

- Ta hiểu, ra tay đi!

- Rất tốt! Hai người nói chuyện lạnh lùng vô nhân tính, nói xong người nọ liều mạng húc vai vào một quả đạn pháo, cánh tay rảnh rỗi còn lại nhắm thẳng vào con mắt to của Lôi Chiến mà đánh vào

Lôi Chiến cắn răng không hề rên la, người nọ sau khi xuyên thủng con mắt của hắn,

Phía dưới, trên hoa sen, Demis đột nhiên sững sờ:

- Hóa thân thành mưa, đây là

Tuyết Cơ bên cạnh Demis sắc mặt cũng biến thành tái ngắt:

- Thanh Sơn Thảm Thủy, Thanh Sơn Thảm Thủy! Demis đại nhân, nàng là...

Demis chẳng biết đang nghĩ gì, trong mắt liên tục hiện lên vài đạo ánh sáng, liều mạng từ hoa sen bay lên, ôm lấy cánh tay Đỗ Trần, đem hắn ném mạnh đi, còn nói với theo một câu khó hiểu:

- Người phải sống!

Đỗ Trần còn đang ngơ ngác thì đột nhiên, một giọt mưa đang rơi bỗng biến đổi, nó ở trên trời rơi xuống, đang rơi giữa chừng thì phốc một tiếng biến thành một đốm lửa nhỏ. Ngay sau đó mưa lớn đầy trời cũng đều hóa thành các đốm lửa. Bầu trời phía trên hải vực Đấu Thần đảo hiện ra một cơn mưa lửa!

Goethe đang chỉ huy hải quân thần sắc cuồng biến, vội la lên:

- Sư phụ, thực xin lỗi, hải tộc kỳ lửa, ta không thể đem mười vạn hải tộc đi chết được! Truyền lệnh, lui về đáy biển!

Hải tộc đại quân trong khoảnh khắc tiến vào biển rộng, tránh đi mưa lửa!

Goethe không làm gì sai cả. Dù sao hắn là hải vương, phải suy nghĩ về sự sinh tồn của hải tộc! Mà Đỗ Trần cũng không có thời gian để ý Goethe xử trí tình thế như thế nào!

Mưa lửa bao trùm trời đất, ngay giữa mưa lửa, một đốm lửa chói mắt lạ thường, trong nháy mắt bắn tới trước mặt Demis! Đỗ Trần không hề suy nghĩ vì sao hắn bị ném ra, lập tức huy động phong lôi song dược, rướn mình dùng Liên Hoa thu hồi Demis, đốm lửa kia trong nháy mắt trước khi Liên Hoa đóng lại cũng theo vào trong, tiếp theo

Ầm! Nguyên thần của Đỗ Trần kích động. Đốm lửa nọ ở ngay giữa Liên Hoa nổ mạnh, Liên Hoa đang khép lại bị mở bung ra, bao lấy Demis đem lên không, trong chớp mắt thì biến mất! Hơn nữa, Tuyết Cơ một mực chiếu cố cho Demis, Demis bị bắt, Tuyết Cơ bên cạnh cũng bị bắt lên trên không!

Đáng chết thật, Tuyết Cơ cùng Demis khi không lại bị bắt ngay trước mặt mình! Có điều thứ này so với lôi hỏa chí viêm pháo còn có lực lượng mạnh hơn, nó đến cùng là thứ gì?

Đỗ Trần bị chấn đến hộc máu, ngay lúc này, Mayfair ở gần nhất cũng vừa tới. Chớp mắt liếc nhìn mưa lửa trên bầu trời, lạnh lùng cười:

- Dong Hỏa Chi Tâm là Margaret sao?

Vừa nói, một tay Mayfair đột nhiên xoay lại, hợp với tay kia ở trước ngực. Lòng bàn tay chẳng biết khi nào đã xuất hiện một tiểu lư. Một tiểu lư ba chân, toàn thân màu đen, nhìn qua có chút giống một cái lư cổ ở kiếp trước của Đỗ Trần. Mayfair cầm tiểu lư nhẹ nhàng ném đi, cái lư nhỏ đó gặp gió liền lớn lên, trong

khoảnh khắc bao trùm cả nửa bầu trời, hơn nữa miệng lư còn phát ra một vòng ánh sáng, mưa lửa đầy trời trước mắt bỗng chốc bị hút cả vào trong vòng sáng!

Chỉ có một chút vậy thôi, đóm lửa đã bắt Demis bị tiểu đình hấp thụ một cách tinh vi!

- Margaret, không thể tưởng được, người lại đi theo Xích Quân!

Mayfair thu hồi tiểu đình lại, hướng người nọ đuổi theo!

- Hừ! Bằng Thánh Khí Lô cũng muốn giết ta? Ta cũng có thiên hạ ngũ nguyên lực Dong Hỏa Chi Tâm!

Một đóm lửa bắn về phía Mayfair!

Bỗng lại có một bóng người xuất hiện.

- Thánh Khí Lô giết không được người, vậy thêm hải ngự Melina ta vào thì thế nào?

Ba đạo nhân ảnh đan vào nhau, dần dần rời xa. Đến khi người các chiến khu khác tới giúp thì họ đã sớm biến mất không thấy bóng dáng!

Trong nháy mắt đầu óc của Đỗ Trần lại trở nên rối loạn. Việc này việc này rốt cục sao lại thành ra thế này? Auerbach thứ ba nọ hóa ra lại không phải Lynch Barton mà lại là Margaret!

Margaret không phải là đang bị thương sao? Nàng làm sao có thể khôi phục đấu khí, lại còn ở đây trợ giúp Xích Quân? Hơn nữa Margaret tại sao có cơ hội cùng năng lực giết mình mà không giết?

Đỗ Trần nhìn viện quân đến cứu viện, rồi nhìn bầu trời trống rỗng, quay đầu hỏi Đỗ Đức đang ở trên Thủy Minh Thuần trị liệu.

- Như vậy là sao? Đỗ Đức, ta cần người nhớ lại một việc - Margaret làm sao lại biết Thú Hoàng Tuyệt Bích?

Đỗ Đức cũng đã khá hơn một chút, cố nhớ lại rồi nói:

- Ta cùng Margaret trao đổi bí pháp, ta lấy Thanh Sơn Thảm Thủy, Margaret lấy Thú Hoàng Tuyệt Bích!

Đỗ Trần hơi gật đầu, trong lòng đem sự tình tối nay lướt lại một lần nữa. Bỗng nhiên hần sợ đến lông tóc dựng đứng!

Xích Quân Cửu Tôn còn có một người đứng trên, mà người này khổng chế tới hai tổ chức, một là Xích Quân, tổ chức còn lại chính là Margaret! Tối nay, Xích Quân Cửu Tôn tập kích Đấu Thần đảo, người đứng đầu Xích Quân âm thầm phái Margaret giám sát hành động, mà Margaret phát hiện Bi Ca Tử Sĩ đánh bại lôi pháo đầu tiên, nhưng lại bắt lấy Lôi Chiến chứ không giết, liền đột nhiên ra tay, dùng thái cổ binh khoa trợ giúp Lôi Chiến cường hóa!

Tiếp theo, Margaret tự mình đến chiến khu Duerkesi quấy rối, lại giúp chiến khu kế đó chiến thắng sau đó, nàng phát hiện Đỗ Đức làm cho kế hoạch ra ngoài ý muốn, vì vậy quay đầu trợ giúp Lôi Chiến, nhưng nàng không thể dùng thân phận Margaret xuất hiện, liền giả mạo Auerbach khiến mọi người kinh sợ, tạo cơ hội cho mình

Cuối cùng, Margaret không ngờ có tới mười vạn đại quân hải tộc chặn nàng lại, bắt đắ dĩ đành phải hiện thân, thoát đi đi lúc bị Mayfair và Melina truy đuổi

Những thứ này cũng chỉ là suy đoán của Đỗ Trần mà thôi, tuy nhiên vẫn còn hai nghi vấn khác.

Thứ nhất, Margaret vì sao cố ý buông tha cho mình? Nàng nên không tiếc mọi thứ mà giết mình mới đúng!

Thứ nhì, Mayfair không phải nói là Thánh Khí Lô ở bên ngoại công sao? Vậy vừa rồi nàng dùng là gì hừ, Mayfair vì sao lại gạt mình chứ!

- Chà!

Đỗ Trần chỉ cho viên quân hướng Margaret biến mất để họ truy đuổi. Hần thì thở dài, ngồi trên Thủy Minh Thuần. Kết thúc rồi, Đấu Thần đảo đã được bảo vệ, tổn thất cũng không lớn lắm

Thánh giáo tổn thất nhân thủ Đỗ Trần không quan tâm. Nhưng phía hấn thì, một mặt là toàn bộ thành viên Bi Ca Tử Sĩ bị bắt đi, Tuyết Cơ cũng bị Margaret bắt trở lại, có trời mới biết Tuyết Cơ sẽ bị xử phạt như thế nào. Chỉ hi vọng Mayfair cùng Melina có thể kịp thời chặn Margaret lại, đưa Tuyết Cơ trở về!

Lúc này, Đỗ Tư hiện ra phía sau lưng Đỗ Trần, vỗ vỗ hấn, vô tư cười nói:

- Đấu thần trên đảo có bao nhiêu người?

Đỗ Trần buột miệng nói:

- Bình dân ba mươi vạn, giảng sư của học viện gần ba vạn!

- Chỉ có bấy nhiêu sao?

- Đương nhiên không chỉ bấy nhiêu! Ở gần đấng cơ đại diện của giáo đình, bên cạnh Đấu Thần đảo có ba mươi vạn đại quân, hơn nữa quốc quân các nước đều đến, Văn Thần ngũ gia cũng đến, những người này người nào không mang theo mấy ngàn mấy vạn hộ vệ? Hôm nay tổng số đấu thần trên đảo có lẽ trăm vạn có dư!

Ngũ ca lại hỏi:

- Đấu Thần đảo là cái gì? Bảo vệ Đấu Thần đảo nghĩa là gì?

Đỗ Trần nhướng mày:

- Người hỏi mấy thứ vớ vẩn này làm gì? Đấu Thần đảo là cái nôi của đấu thần, ngọn nguồn sức mạnh của nhân loại, bảo vệ Đấu Thần đảo, chính là bảo vệ căn cơ của nhân loại!

Ngũ ca cười hắc hắc:

- Người biết như vậy, vậy còn thở dài cái gì?

Đỗ Trần cả giận nói:

- Tuyết Cơ bị bắt, ta có thể không thở dài sao! Cho dù nàng không còn là hôn thê của ta, nhưng cũng là bằng hữu của ta! Ta hỏi người, tên tiểu tử nhà người quay tới quay lui hỏi mấy cái này đến cùng là có ý gì?

Đỗ Tư cười cười không đáp, lại nhẹ nhàng vỗ vỗ hai cánh sau lưng Đỗ Trần, làm phong lôi song dực hiện ra, sau đó nắm lấy hai cánh kéo ra

Đỗ Trần quay lại trừng mắt nhìn Đỗ Tư.

- Người làm gì đó? Margaret cùng Xích Quân cấu kết, đối thủ của chúng ta cường đại không thể tưởng tượng, cũng tốt, ta bây giờ cần thời gian suy nghĩ một chút về tương lai í? Đây là

Chỉ thấy theo cái kéo của Đỗ Tư, phong lôi song dực sau lưng Đỗ Trần tự nhiên bắt đầu không ngừng lớn lên. Ngũ ca nhờ thân hình mềm dẻo biến cánh tay ra thật dài, hai cánh cũng theo sự lôi kéo của ngũ ca, dần dần dài tới hơn mười thước!

Đỗ Trần vừa rồi bị liên tiếp các biến cố của đêm nay làm cho hấn rối loạn. Bây giờ bình tĩnh lại, trở nên sang tở, vuốt mũi nói:

- Đỗ Tư, ý của người là

- Hắc hắc, tối nay mặc dù người chỉ phụ trách một chiến khu, nhưng suy nghĩ một chút thì toàn quá trình công người lớn nhất, vậy cứu Đấu Thần đảo, bảo vệ mệnh mạch nhân loại, đại việc thiện này cơ hồ một nửa là của người rồi. Ừm nhúc nhích!

Ngũ ca kéo hai cánh xong, lại vỗ vỗ đánh đánh trên người Đỗ Trần, hấn mỗi một lần đánh, trên người Đỗ Trần lại có một khối thịt chuyển thành màu vàng. Đáng tiếc thật, đáng tiếc là việc thiện này nháy mắt sau khi Margaret đào tẩu mới hoàn thành. Nếu công đức này tới nhanh một chút, người cũng đã không cần sợ Margaret quẻ thứ bảy ta cho người là bắt diệt kim thân, từ nay về sau, ngoại trừ Thần Hoàng sống lại, người không cần e ngại bất kỳ kẻ nào khác!

513. Di Chiêu Của Thần Hoàng

Ban mai, ánh mặt trời buổi sớm chiếu lên đại tam giác hải vực, trong nước biển ở bốn phía Đấu Thần đảo tràn ngập mùi máu tanh, nước biển trong xanh dưới ánh mặt trời cũng lộ ra chút sắc đỏ chói mắt, một cỗ thi thể quắt queo từ trên mặt biển trôi tới tựa hồ đang tuyên cáo sự thảm liệt của trận chiến đêm qua.

Đêm qua có hai chiến khu lớn thất thủ, để Lôi Pháo có cơ hội khai hỏa. Mặc dù hai phát pháo này không mang tới thương tổn trí mạng cho Đấu Thần đảo, sau đó viện quân cũng không cho bọn chúng cơ hội khai pháo lần nữa, nhưng binh sĩ phụ trách đối phó với hai Lôi Pháo này cũng đã bị tổn thất thảm trọng, cơ hồ đều trong nháy mắt bị hấp lực mạnh mẽ của Lôi Pháo ép thành khô quắt.

Hiện giờ thuyền của giáo đình đang tìm kiếm thu hồi những thi thể ven biển, chuẩn bị đưa bọn họ trở về Đấu Thần đảo, an táng bằng phương thức dùng cho những anh hùng vô danh. Nhìn sơ qua, trên bờ biển Đấu Thần đảo đã đặt không dưới ba ngàn cỗ thi thể khô héo, còn Giáo hoàng và quốc quân các nước đang chậm bước đi giữa đồng thi thể, mặt đầy thương tiếc và đau buồn.

Samar đưa tay chỉ thi thể, nặng nề nói:

- Anh hùng! Bọn họ đều là những anh hùng vì bảo vệ Đấu Thần đảo mà chiến tử, phải có được sự tôn trọng xứng đáng!

Lập tức có người tiếp lời:

- Chí tôn Thần Hoàng bệ hạ, sự từ bi của ngài làm ta cảm động, sẽ như mong muốn của ngài, tất cả bọn họ sẽ được an táng trọng hậu!

Hoàng bào của Samar khẽ rung lên, đi tới một đồng thi thể phía trước, theo phong tục đưa tay bỏ vương miện Thần Hoàng khỏi đỉnh đầu, chậm rãi vỗ về:

- Chư vị còn đang trách ta hôm qua không thông tri cho các vị biết mối nguy hiểm của Đấu Thần đảo, làm các vị không kịp rời khỏi hiểm cảnh sao?

- Ài, Bệ hạ nói gì đó, nếu là ngài nói trước cho chúng ta, vậy chẳng phải là rò rỉ tin tức, cho Xích Quân thời gian chuẩn bị sao? Quyết định sáng suốt của ngài, tuyệt đối là quyết định chính xác nhất!

Samar đã hoàn thành nghi lễ dâng cơ, là Chí Tôn Thần Hoàng, thiên hạ đệ nhất nhân. Quốc quân các nước cho dù trong lòng bất mãn, nhưng trên miệng cũng phải thành thành thật thật nói những lời khách khí.

Samar lại đội vương miện Thần Hoàng lên đầu, cười ảm đạm.

- Chư vị không trách là tốt rồi, hiện giờ là thời buổi rối ren, cũng là lúc anh hùng dụng võ, sau này khi đối chiến với Xích Quân, đối chiến với Ma tộc... còn mong các vị đồng tâm hiệp lực!

Nói xong, Samar đưa mắt nhìn con đường lớn núi xương biển máu trước mắt, trong lòng hận không thể điên cuồng hét lên một tiếng.

Bậc thần, người sai rồi! Samar ta chẳng những qua được kiếp nạn này, hơn nữa đang tiếp đến sánh với công tích của Prince! Hừ, mặc dù con đường phía trước còn gian nan, mặc dù đêm qua Francis mật báo Margaret đã đầu nhập Xích Quân, mặc dù Ma tộc sắp phản công nhân loại, nhưng Samar ngay cả tử kiếp trong số mệnh cũng có thể vượt qua, vậy ta còn có gì không thể chống trời mà làm!

Giờ phút này, sự tự tin của Samar đã bành trướng tới cực điểm!

Lúc này Ferdinand rảo bước tới, muốn thấp giọng báo cáo tình hình, nhưng Samar xua tay:

- Không cần phải che giấu, nói, hãy lớn tiếng nói ra, để các vị quốc quân nghe đêm qua chúng ta đã đánh thắng một chiến dịch thảm liệt nhường nào, đánh thắng được một đối thủ cường đại nhường nào!

Ferdinand sững sờ, lớn tiếng nói:

- Đêm qua, Chí Tôn Thần Hoàng bệ hạ đã bày mưu tính kế, giết chết tứ tôn Xích Quân, ép đám Lôi Minh và ngũ tôn khác hoảng hốt chạy trốn! Còn Thánh Chiến Đấu Thần của giáo đình bên phe ta trận vong, nghị trưởng liên minh Bairu tới nay vẫn hôn mê bất tỉnh, binh sĩ tổn thất quá ba vạn...

Tựa như trong lòng còn chảy máu, Ferdinand làm trái lương tâm của Tử Huyết Nhân vô mông ngựa:

- Bệ hạ, nhớ năm đó dưới sự 13 lôi pháo liên thủ, Ma chủ Bowness cùng năm trăm vạn binh tinh nhuệ của Ma tộc không tránh được vận mệnh diệt vong. Mà ngài, lại không tiếc trả giá đánh bại sự liên thủ công kích của Xích Quân Cửu Tôn, quả thực là một vị hùng chủ ngàn năm mới có!

Giáo hoàng nghe được, trong lòng cười lớn không thôi, nhưng trên mặt chỉ khẽ mỉm cười, vẫn không quên nhắc tới công lao của Đỗ Trần:

- Ài, kỳ thực đêm qua cũng nhờ có Đỗ Trần thần giáo, chư vị quốc quân xin hãy nhớ kỹ, đêm qua Đỗ Trần thần giáo tổn thất cực kỳ thảm trọng, tất cả cao thủ của một chiến khu toàn quân bị tiêu diệt, ngoài ra hai vị trưởng quan chiến khu khác còn đang đuổi theo Margaret, tới giờ vẫn chưa có tin tức truyền về... bản thân Francis, càng hao tổn hư thoát tới mức phải bế quan dưỡng thương, tất cả đều là vì cứu tính mạng của các vị quốc quân đó!

Tức thì lại là một chuỗi lời ca ngợi như nước triều, bất quá bọn họ nhớ được mấy phần tốt của Đỗ Trần, e rằng chỉ có trời mới biết...

Samar ra hiệu mọi người yên tĩnh, bởi vì lúc này thi thể của Thánh Chiến Đấu Thần đã đưa tới, Thánh Chiến Đấu Thần đáng thương nhiều năm vẫn mang mũ giáp, Đỗ Trần chưa từng nhìn thấy dung mạo chân chính của hắn, mà đêm qua hắn đã bị Lôi Pháo hút thành một cái xác khô rồi, lúc này chỉ còn lại một khung xương, càng không thể nào nhận ra dung mạo, đối với Đỗ Trần mà nói, Thánh Chiến Đấu Thần quả thật là sống hồ đồ, chết oan ức!

Samar cúi người xuống, khẽ vuốt lên thi thể của bộ hạ lâu năm, nước mắt rơi xuống, các quốc quân tất nhiên cũng lại lên tiếng a dua nịnh nọt:

- Bệ hạ từ bi!

- Có thể tử trung với lãnh tụ như Chí Tôn Thần Hoàng, Thánh Chiến Đấu Thần chết cũng nhắm mắt được rồi...

- Thánh Chiến Đấu Thần, lão bằng hữu của ta, người đi bình an!

Mỗi người hoặc đang nịnh hót hoặc đang thương cảm. Đột nhiên, người Giáo hoàng đứng lên, ngẩng trên thi thể của Thánh Chiến Đấu Thần, trong miệng còn lẩm bẩm một câu:

- Bức thần, người đã đứng, ta sai rồi, Samar ta thật...

Các quốc quân đều sửng sốt, nhưng Samar IX vẫn không hề nhúc nhích, vẫn nằm lên thi thể của thuộc hạ.

Ferdinand tiến lên vỗ vỗ Samar, thần sắc liền cuồng biến:

- Bệ hạ... chết rồi?

Giáo hoàng chết rồi! Hơn nữa lại chết một cách mờ mờ, không hề có chút dấu hiệu gì, cũng không ai tra ra nguyên nhân!

Lúc này Đỗ Trần đã tiêu hóa hoàn toàn sức mạnh của quả thứ bảy, có được Bất Diệt Kim Thân. Sau khi nghe được tin tức Giáo hoàng chết, hắn và Liya nhìn nhau, đồng thời cười khổ:

- Loạn rồi, thiên hạ bắt đầu loạn rồi...

Đúng vậy, Giáo hoàng đột nhiên tử vong tại ngày đăng cơ, sự kiện chấn động này mở ra loạn thế quy mô lớn nhất trên lịch sử Văn Thần, trong thời gian ngắn ngủi hai tháng, thế cục thiên hạ phong vân đột biến, loạn cục đã nằm ngoài phạm vi khống chế của bất kỳ ai!

Đầu tiên là Xích Quân, sau khi bọn chúng thất bại ở Đấu Thần đảo đột nhiên biệt tăm tung tích, chưa hề xuất hiện lại. Còn tin tức Margaret đầu nhập Xích Quân truyền ra, liền có người phản nộ, tập kết hàng vạn đại quân công kích Thâm Thủy hồ, nhưng thám tử của đại quân sau khi thâm nhập vào Thâm Thủy Hồ mới phát hiện, nơi này sớm đã người đi - nhà trống, không thấy một bóng người!

Tiếp đó, gia tộc St. Barton trong Văn Thần ngũ gia đột nhiên chia cắt, nội tình không ai được biết, có điều tam đại lực đồn rằng, là do một diện thủ phi thường anh tuấn của Susanna. Hơn nữa dưới sự xúi giục và

giúp đỡ của tên diệt thủ này, Susanna phát động chính biến, giết chết gia chủ Long Barton! Một trong gia chủ của ngũ gia bị giết, bốn gia chủ khác lập tức thịnh nộ, liên thủ xuất binh tiêu diệt Susanna, nhưng ả hồ ly lẳng lơ này không biết đã dùng biện pháp gì, đem lực lượng nòng cốt của gia tộc St. Barton chuyển đi, không ai biết bọn họ đi đâu...

Nhưng không lâu sau, khi quân chủ lực của Văn Thần ngũ gia và tinh nhuệ của giáo đình còn đang truy sát Susanna ở đại lục Einstein, con hồ ly này đột nhiên dẫn người xuất hiện ở phương nam Thương Khung đại lục, hơn nữa vừa ra tay liền tiêu diệt hai nước nhỏ, Susanna từ thân phận chủ mẫu liền biến thành nữ vương Susanna.

Trời cao đất xa, Văn Thần ngũ gia tạm thời không có cách nào với Susanna, nhưng hai nước nhỏ mà Susanna tiêu diệt không may lại là nước phụ thuộc của Renault. Sư Tâm vương Alonso nghe tin cười lạnh ba tiếng, dùng Arthur lại lần nữa đột nhiên thăng cấp làm tiên phong, quân kỳ cuồng sư chỉ tới, trong ba ngày liền công phá thủ đô của Susanna, lại đồ sát quy mô lớn ba ngày. Thành viên nòng cốt của gia tộc St. Barton xác phơi đầy đất, kêu khóc vang trời! Lập tức, uy danh của lão sư tử chấn động tam đại lục, làm người ta nhớ ký, Thương Khung Thiên Kiêu, vẫn còn!

Song cũng chính lúc này, kẻ thù truyền kiếp của Renault là đế quốc Sauber cũng thừa cơ mà tới, đánh vào quốc thổ của Renault. Sư Tâm vương sớm đã có chuẩn bị, lập tức mang binh trở lại khai chiến, hai đế quốc mạnh nhất của Thương Khung bạo phát chiến tranh toàn diện, kết quả... kết quả vượt qua dự liệu của nhân loại. Ngay lúc chiến đấu say sưa, vương tử Arthur dựa vào sức mạnh thập tứ cấp đỉnh phong đột nhiên có được, giết vào trung quân của Sauber, chém chết vua Sauber - tiểu võ tôn Hooke thì Ma chủ Bowness giáng lâm nhân gian, lấy cửu đại Minh Vương thú làm tiên phong, tự thân xuất lĩnh quân đoàn Minh thú rối loạn chiến cục, cho hai đế quốc lớn một kích trí mạng, còn Arthur cậy tài khiêu chiến Bowness, bị Ma chủ thân mang năm nguyên tố đánh cho học máu bỏ chạy, vô cùng chật vật, miễn cưỡng lắm mới thoát được một mạng!

Kế hoạch chuẩn bị ngàn năm của Tử Huyết nhân, cuối cùng cũng đi tới bước quan trọng nhất thấy lại ánh mặt trời. Theo lời đồn, sau khi quân đoàn Minh thú đánh phá quân trận của hai đế quốc lớn, Bowness nước mất rong rong, khóc to tổ chức tộc nhân chiếm lãnh địa bàn, dựng lên quốc gia của Tử Huyết Nhân, hơn nữa còn phát động vong linh binh đoàn chém giết Hồng Huyết Nhân, khuyếch trương thực lực!

Giờ đây, trên Thương Khung đại lục có ba nước là Renault, Sauber, và Ma tộc. Ma tộc mạnh nhất, Renault rơi xuống hạ phong, còn đế quốc Sauber bởi vì quốc quân bị Arthur đánh trọng thương, không thể chủ trì, kéo theo cả quốc gia suy tàn, chỉ có thể khốn khổ chống đỡ dưới bóng ma của vong linh Ma tộc...

Những việc này phát sinh trong vòng hai tháng ngắn ngủi, trong hai tháng này, Đỗ Trần cũng có lòng đưa chân vào loạn cục này, nhưng thật sự là lòng có thừa mà sức lại không đủ...

Ngày đó Bì Ca Tử Sĩ và Tuyết Cơ bị bắt, Mayfair và Melina đuổi theo, nhưng bất kể là kẻ truy đuổi hay kẻ bị truy đuổi, tất cả đều một đi không trở lại, không chút tin tức! Thẩm Thủy hồ người đi - nhà trống, Đỗ Trần cho dù lo lắng cho Tuyết Cơ cũng không biết đi đâu mà tìm, hơn nữa lúc này chuyện phiền phức cũng tìm tới hần rồi.

Giáo hoàng chết rồi, vậy tiếp theo việc quan trọng nhất là cái gì? Tra rõ nguyên nhân, lo liệu hậu sự, hay là nghĩ biện pháp an định lòng dân, che giấu việc chuyện Giáo hoàng đột nhiên bị chết? Đều không phải, chuyện quan trọng nhất chỉ có một - ai làm Tân Giáo hoàng, tiếp đó làm Chí Tôn Thần Hoàng!

Quốc quân của nhân loại giống như nhập ma, người người nhìn chăm chăm vào bảo tọa Thần Hoàng trống không, lôi kéo mấy vị giáo phụ giáo đình lưu lại Đẩu Thần đảo cả ngày hội họp - làm gì? Muốn tấn công Thẩm Thủy hồ, trừng phạt Margaret và Xích Quân? Không, chúng ta muốn họp trước tiên là vì Susanna chia cắt gia tộc St. Barton? Thối lắm, đó là nội vụ của Văn Thần ngũ gia, chúng ta muốn họp trước tiên! Trời ạ, Ma tộc xuất hiện rồi... ực, trước tiên họp rồi hãy nói tiếp nhé!

Họp, họp cuộc họp kéo dài hai tháng, vấn đề nghị luận chỉ có một - ai làm lão đại của nhân loại, những đủ hai tháng vẫn không đưa ra được kết luận!

Hôm nay, hội nghị ở đỉnh Thủy Tinh lâu, Ôn Tuyền sơn vẫn đang tiếp tục.

Đỗ Trần toàn thân quần băng, nếu không phải có Bairu ngồi trên xe lăn, còn có Ferdinand, ba vị giáo phụ này ngồi trên chủ vị, mà Đỗ Trần vì tiêu diệt Kinh Ưc Cốc lên kế hoạch bảo vệ Đấu Thần đảo quân công to lớn một trong cửu đại thống soái đủ mọi việc, uy vọng trong nhân loại như mặt trời giữa trưa, được mời ngồi giữa ba đại giáo phụ, mà còn có nhân vật lớn của mười mấy nước xuất hiện, tổng cộng hơn trăm người, các vị quốc quân có thể hiện diện ở hội nghị lần này, đều là kẻ hi vọng cạnh tranh kế vị Thần Hoàng.

Đỗ Trần chống tay lạnh lùng quét mắt nhìn hội nghị huyền ảo, dừng trên người Anne một chút, chậm rãi tránh đi. Lần này Anne đại biểu cho lão gia tử Junker tới dự hội, ngồi ngay đối diện với Đỗ Trần. Cảm nhận được ánh mắt âm lãnh của Đỗ Trần, âm thanh của các quốc quân đều nhỏ đi rất nhiều, cùng hướng vào hắn.

Đỗ Trần cười nhạt.

- Chư vị nhìn ta làm cái gì? Cứ tiếp tục đi, hôm nay chỉ là hội nghị thứ chín, khoảng cách Ma tộc đánh tới đây còn rất xa. Chư vị hoàn toàn có thể thương nghị tới cuộc họp thứ 970 đấy!

Có người âm dương quái khí nói:

- Ài, lời này của nguyên soái Francis không đúng rồi. Đánh ngoài trước tiên phải yên bên trong trước, chúng ta không tiến cử được tân Thần Hoàng, làm sao có thể đồng tâm hiệp lực đối phó với Ma tộc chứ? Cho nên dù có họp bao nhiêu lần... vẫn phải họp!

- Nguyên lai là vua Leventhal của đế quốc Moran, lời của ngài đúng là có đạo lý, vậy mời ngài nói xem ai làm tân Thần Hoàng mới được đây?

- Ta cho rằng...

Không đợi có vua Leventhal nói ra người mình chọn, vua Lanning đứng lên.

- Ta Baergena xin xen vào một câu, vô luận là ai làm Thần Hoàng đều gặp phải đại quân của Ma chủ Bowness, cho nên, tân Thần Hoàng phải có năng lực quân lược, ta nói xong rồi!

Hắn liếc mắt nhìn vua Leventhal một cái, thầm nói: "Người tên khốn chưa từng lên chiến trường, chớ nên nhắc tới tên mình nữa, ha ha, quốc quân tự thân chính chiến trường chỉ có lựa thừa vài người Baergena ta."

- Hắc, lời này của vua Lanning cũng không đúng, Thần Hoàng cần phải có không chỉ là năng lực quân lược...

Người một câu ta một câu, các quốc quân lại tranh cãi ầm ĩ.

Đỗ Trần vuốt mũi nhìn bọn họ, thầm nhủ, điên rồi, những quốc quân đối diện với bảo tọa Thần Hoàng đều điên rồi! Nửa mảng Thương Khung đại lục đã rơi vào tay Ma tộc. Biến thành sân chơi của vong linh, không ngờ các người còn không thể đồng tâm hiệp lực... Cũng phải, ở đây không có ai là người Thương Khung, Ma tộc chưa đánh tới cửa của bọn chúng, bọn chúng chẳng việc gì phải vội!

Đỗ Trần suy nghĩ trong lòng, đưa mắt nhìn Liya ở bên cạnh. Ý tứ ánh mắt này truyền đến là:

- Anh bạn, đám vương bát đần này tranh cãi không yên, người nói xem phải thu thập thế nào?

Liya giấu môi ủy khuất truyền lại ý tứ:

- Huynh đệ à, mấy ngày nay ta có cách gì đều dùng hết rồi, nhưng dã tâm của nhân loại thật là quá khủng bố con mẹ nó... Quên đi, cứng rắn hơn đi! Ấy, vì sao phải nói là hơn chứ? Đôi mắt to của Liya chớp chớp!

- Cứng rắn hơn? Được!

Đỗ Trần đột nhiên vỗ bàn tức giận nói:

- Tranh cãi! Tranh cãi! Tranh cãi! Các người còn chưa xong sao? Ma tộc đã trở lại tam đại lục, cả nhân loại nguy tai sớm tối, không muốn làm vua mất nước, hôm nay phải đưa ra được kết quả!

Các quốc quân đều dương dương nhìn Đỗ Trần, có người cẩn thận nói:

- Nguyên soái Francis, nếu người vội, vậy đưa ra một cái tên đi, sau đó chúng ta công khai nghị luận quyết định!

Đưa tên? Đỗ Trần trầm nghĩ, hai tháng nay có ai không được nhắc tới? Nhưng Ferdinand nguyên nhân đầu tiên bởi vì thân là viện trưởng không thể kiêm nhiệm bị loại bỏ, Bairu toàn thân thương tích đã chứng minh sự vô dụng của hắn, còn Đỗ Trần tuổi còn trẻ không thể phục chúng, thậm chí ngay cả lão sư Ziege đức cao vọng trọng, cũng vì trước đó làm viện trưởng lại làm Giáo hoàng sẽ có hiểm nghi chuyên quyền độc đoán mà bị phủ quyết!

Tóm lại Giáo hoàng chết đi, trong nhân loại không còn ai đủ quyền để một lời chế phục mọi người, mọi người không ai phục ai! Ngay lúc Đỗ Trần đang nghĩ, dù sao cũng không có kết quả, tiện tay chỉ bữa ai đó, cho hắn bị nghìn người nhắm vào mới được thì "sầm" một tiếng, cửa phòng phòng hội nghị bị người ta một cước đá vỡ, đầu thần Thomas vác búa lớn tiến vào, hắn tức giận nhìn một vòng, nâng búa gầm lên:

- Đám đàn bà các ngươi! Lão đại của lão tử đã chết hai tháng rồi, lũ chó đẻ các ngươi đã tra ra nguyên nhân, biết phải tìm ai báo thù chưa?

Các quốc quân lập tức biến sắc, vua Leventhal tức giận nói:

- Nguyên soái Thomas, người chú ý ngôn từ của mình!

Đoàng, Thomas vung búa đập nát bàn của Leventhal, chỉ mũi chửi bới:

- Câm miệng! Lão tử ở bên ngoài mang theo năm mươi vạn đại quân giáo đình, nếu ngươi không phục, lão tử đi tiêu diệt quốc gia của ngươi!

Vua Leventhal tức giận toàn thân run rẩy, song không dám nói thêm, run run ngồi xuống, thầm nhủ, thằng ngốc, thằng ngốc, ta không thêm so đo với một thằng ngốc!

Thomas giơ búa lên nhìn các vị quốc quân một vòng, đột nhiên khóc rống lên:

- Lão Đại chết rồi, cái lũ không tim không phổi các ngươi còn đang họp...

Đỗ Trần trong lòng thở dài, Giáo hoàng chết đi chỉ có một mình Thomas thực sự thương xót! Liền đứng dậy vỗ bàn, hỏi:

- Thomas đại ca, ngươi không phải phụng mệnh trở về Thánh sơn tại đêm Xích Quân phục kích sao? Tại sao đột nhiên trở lại vậy?

- Ta không thể trở lại sao?

Thomas chùi mắt khóc lóc nói:

- Ta, ta vừa nghe lão Đại chết rồi, lập tức muốn trở lại! Nhưng Ám Ảnh lão quỷ nói - Lão Đại chết rồi, nhân loại nhất định vì chuyện Tân Thần Hoàng mà rối loạn, chúng ta phải dọn đường cho người kế thừa lão Đại chỉ định yên ổn kế vị, cho nên phải chuẩn bị vẹn toàn mới có thể trở lại...

Các quốc quân tức thời cùng biến sắc:

- Nguyên soái Thomas, Thần Hoàng bệ hạ đã chỉ định người kế thừa?

- Người nói mau, bệ hạ để ai kế vị?

Hơn thế nữa có người dự liệu được không thể là chính mình, liền đề phòng trước, Baergena là một trong số đó, hắn cười lạnh nói:

- Bệ hạ đã chết, hơn nữa không có chiếu thư ghi rõ, Thomas ngươi muốn nói là ai mà chả được!

Ý tứ là, lời Thomas nói không đáng tin, mọi người chú ý, mặc kệ hắn nói ai, chúng ta cùng phản đối, mặc kệ người kia thật sự là người kế thừa hay không, chúng ta cứ nói Thomas giả truyền chiếu lệnh, ngầm hại kẻ kế thừa chân chính kia!

Lời này của Baergena vừa nói ra, những người ngồi quanh đều lập tức gật gầu đầu lĩnh hội, bọn họ là những kẻ lão luyện quan trường lẽ nào không hiểu.

- Theo như lời vua Lanning nói, nguyên soái Thomas, ngươi cứ nói ra tên trước, chúng ta nghị luận thêm rồi hãy nói sau!

- Nghị luận con mẹ các người!

Thomas đột nhiên đại nộ, chữ điên cuồng.

- Lão tiểu tử Âm Ảnh nói đúng thật, lũ chó đẻ các người khẳng định sẽ làm khó cho người kế thừa được lão Đại chỉ định, để hần không thể yên ổn kế vị... hừ hừ!

Thomas đột nhiên gầm lên một tiếng, vút chiến giáp trên người xuống, nhảy luôn lên bàn, tay chỉ Ferdinand và Bairu,

- Bắt đầu từ các người - hai tên các người còn là giáo phụ của giáo đình không? Còn nghe di mệnh của lão Đại không? Còn chấp nhận người kế thừa lão Đại chỉ định không?

Ferdinand và Bairu nhìn nhau một cái cùng gật đầu, đồng thanh:

- Di mệnh của bộ hạ, chúng ta dù chết cũng chấp hành!

- Được!

Thomas múa búa lớn, tức giận nhìn Beargena kẻ lớn tiếng phản đối mãnh liệt nhất:

- Người không chấp nhận người kế thừa lão Đại chỉ định?

Baergena nhìn chằm chằm vào cái búa lớn của Thomas, cười lạnh:

- Ta đã nói rồi...

- Người nói cái rắm! Bây giờ nghe lão tử đây! Hai tháng nay, lão tử cùng Âm Ảnh bí mật điều ba mươi vạn đại quân tới biên giới Lanning, lại phát động tất cả gián điệp ở Lanning xúi giục vương tử Lanning phản loạn! Người tin hay không, hôm nay người dám nói thêm một câu vô nghĩa với lão tử, lão tử dám chém chết người tại chỗ, phân liệt Lanning của người!

Baergena dờ dẩn không nói gì.

Thomas lại chia mũi nhọn vào vua Leventhal:

- Lão vương bát, người nghe rõ cho lão tử đây! Con trai duy nhất của người, kẻ kế thừa duy nhất của đế quốc Leventhal các người bị lão tử bắt cóc rồi! Không muốn tuyệt tự, thì quỳ lạy tân Thần Hoàng cho lão tử!

- Người, người... thánh giáo thế này khác gì thổ phỉ?

- Lão tử đây chính là thổ phỉ đấy!

Thomas ngửa mặt lên trời rống to, khí thế bức nhân, tay chỉ mọi người quát:

- Nghe rõ cho ta! Lần này ông đây dẫn theo năm mươi vạn đại quân, thêm vào ba mươi vạn vốn có trên Đảo Thần đảo, tổng cộng là tám mươi vạn đại quân ngay ở phía sau lưng các người...

Hần cười dữ tợn.

- Dám không phục, giết cả nhà!

Tức thì trong phòng hội nghị im lặng

Liya đưa mắt nhìn Đỗ Trần, ý tứ rất rõ ràng.

- Francis, độ cứng của người còn chưa đủ đâu! Xem xem, nếu người cứng được như Thomas, sự tình sớm được giải quyết rồi...

Đỗ Trần buồn cười nhìn Thomas, thâm nhủ:

- Ài, người ngốc cũng có chỗ tốt của người ngốc, chuyện ngày hôm nay cũng chỉ có loại người như Thomas mới có bản lĩnh thu thập thôi.

Thomas thấy mọi người đều ngoan ngoãn rồi, cười đắc ý, mở miệng quát:

- Quỳ xuống, tiếp di chiếu của lão Đại!

Rầm rầm, mọi người trong phòng hội nghị dùng lễ tiết tham bái Thần Hoàng quỳ xuống, Thomas chậm rãi nói:

- Di chiếu của chi cao Thần Hoàng Samar, kẻ nắm trong tay tử di vật Tử Tinh cấp của Prince, kẻ vị tân Thần Hoàng!

Đỗ Trần đứng bật dậy, chỉ vào mũi của mình, không dám tin hỏi:

- Tân Thần Hoàng là ta?

514. Đại Kế Hoạch Hắc Dát Dát

Ngay lập tức ánh mắt của mọi người nhất tề đổ dồn vào Đỗ Trần. Bairu bất kể thương thế, từ trên xe lăn run run đứng lên, trong mắt chứa đầy sự thất vọng và chấn kinh, còn Ferdinand mặc dù không đứng lên, nhưng lông mi màu tím nhướng lên, thâm nhủ, đối thủ của nguyên soái Bowness chính là Francis sao? Phải nhanh chóng truyền tin này tới Tử Huyết liên bang!

Sau khi Bowness chiếm lĩnh một phần ba đất của Thương Khung lập nên quốc gia, Tử Huyết liên bang nghe danh liền biết, quốc gia này không có quốc vương, tất cả quyền lợi đều nằm trong tay hội nghị liên tịch tối cao!

Thomas hồ nghi đánh giá Đỗ Trần.

- Huynh đệ, tuy nói quan hệ của chúng ta tốt, nhưng người cũng không thể nói lung tung về chuyện này... người nói người là tân Thần Hoàng, chứng cứ đâu?

Đỗ Trần lật cổ tay, Liên Hoa hiện ra, Tử Tinh cấp di vật ngày đó Thần Hoàng cấp cho hắn tất cả hiện ra trong tay:

- Thomas đại ca, đây là di vật Tử Tinh cấp trước khi tiêu diệt Xích Quân Cửu Tôn, Samar bệ hạ tự tay giao cho ta, nhưng bệ hạ không hề nói rõ ý nghĩa của những di vật này!

Thomas cẩn thận tra xét một lượt, đột nhiên ném búa lớn, quỳ sụp xuống:

- Lão Đại, từ nay về sau Thomas theo người! Hàng triệu tín đồ của giáo đình, mấy trăm vạn đại quân, gần vạn đầu thần... tất cả đều theo người!

Đỗ Trần bị một chuỗi "bánh trái" này ném tới tâm thần rung động. Nói một lời rất thật, hắn chưa từng nghĩ tới mình có thể làm tân Thần Hoàng, càng không nghĩ tới Samar trước khi chết xác lập mình làm người kế thừa...

Vì sao Samar lại làm như vậy? Đỗ Trần nghĩ không ra, bình tâm mà nói, hắn và Samar chưa từng trở mặt, hơn nữa còn hợp tác thoải mái, nhưng xét tới tận gốc, hai người vẫn chỉ là kẻ hợp tác lợi dụng lẫn nhau mà thôi... Samar đích xác là không con không cái, trên huyết thống không có người kế thừa, nhưng người kế vị của hắn có rất nhiều lựa chọn, vì sao thành công lại chọn Francis ta?

Samar đã chết, có lẽ Đỗ Trần vĩnh viễn cũng không thể tưởng tượng được một việc lớn như vậy chỉ bởi vì hắn vô tâm nói một câu, "nếu bệ hạ chết giá phải trả chính là cả nhân loại."

Liya đột nhiên đi tới bên người Đỗ Trần, nháy mắt lên làm một cái mặt quỷ, sau đó trịnh trọng nói:

- Nữ vương công quốc Mickey, Hill Mei Liya bái kiến chí tôn Thần Hoàng Francis bệ hạ, đại biểu cho đảo Borg cùng với một trăm bảy mươi ba đảo phụ thuộc, sáu trăm chín mươi vạn nhân khẩu hiệu trung với bệ hạ!

Nói rồi cố ý đưa mắt liếc Anne một cái đầy ý tứ.

Anne cười thần nhiên, đoan trang ưu nhã đứng dậy hành lễ:

- Gia tộc Batuque, người kế thừa thành Emerald, Anne được ủy quyền Văn Thần ngũ gia, đại biểu cho Văn Thần ngũ gia triều bái chí tôn Thần Hoàng Francis bệ hạ. Nguyên theo bệ hạ chống lại Ma tộc xâm nhập, giữ gìn sự tôn nghiêm của nhân loại!

Văn Thần ngũ gia tổ thái độ, lập tức có mấy vị quốc quân lập tức quỳ lạy:

- Đế quốc Leonard bái kiến chí tôn Thần Hoàng bệ hạ!
- Liên bang Thiết Tây Hách nguyện theo chí tôn!
- Đế quốc Nanotimor...

Baergena nhìn thấy tình thế diễn biến tới bước hấn tuyệt đối không dám nghĩ tới, nghiêng chặt răng, sau khi Thomas hung hăng trợn mắt nhìn hấn, không cam lòng quỳ xuống:

- Baergena Lanning, nguyện hiệu trung với bệ hạ, thề chết giúp bệ hạ đánh bại Ma tộc Bowness!

Đỗ Trần chậm rãi vuốt mũi, ánh mắt quét qua các vị quốc quân, chợt nhún vai. "Samar, người thực sự để lại cho lão tử một đồng rối rắm!"

Tháng 9 năm 1282 lịch Văn Thần, chí tôn Thần Hoàng của Thần Thánh liên minh đăng cơ tại Ôn Tuyền sơn Đẩu Thần đảo, theo luật pháp của thánh giáo, trước tên liên thêm vào họ chí tôn là thánh Đỗ nhất thế!

Tin tức này trong khoảng khắc liền truyền khắp tam đại lục...

Thảo nguyên Mc Allen, Einstein.

Bên trong quân trường lão gia tử Junker đem thư tin Thần Hoàng đăng cơ ném trước mặt mọi người.

- Các vị gia chủ, dự ngôn cứu thế chủ của tổ tiên không hề sai. Francis đăng cơ rồi, Anne đã đại biểu chúng ta tổ thái độ ủng hộ Tân Thần Hoàng!

Lão thái thái của gia tộc St. Darke cười tủm tỉm:

- Sự đầu tư của chúng ta rất chính xác, không đúng sao? Cháu gái của ta Francesca làm thủ lĩnh chính vụ đại thần của Đỗ thành, đã được vào thượng nghị viện của liên minh, các hậu duệ tinh anh được chư vị phái đi trợ giúp Francis, cũng ai nấy đều nước lên thuyền lên, tiến vào tầng lớp nòng cốt của liên minh. Văn Thần ngũ gia, vẫn là ngũ gia liên minh mạnh nhất thiên hạ, có quyền thế nhất thiên hạ!

Gia chủ Tinh Không chiến thần, cha của Grakin lại mặt ử mà ỉu chau:

- Nhưng vì sao không có tin tức Grakin lên chức? Xú tiểu tử kia rốt cuộc là đang làm cái gì? Ta còn hi vọng Francis đăng cơ hấn theo đó cũng được vào bộ tham mưu liên minh... nhưng ai biết được thành lĩnh tham mưu trưởng lại là Liya!

Hấn khó chịu hừ một tiếng.

- Nhất triều quân vương nhất triều thần, Francis đề bạt thân tín của mình không có gì lạ, hấn đưa mười mấy hậu duệ của nhà chúng ta tất cả lên vị trí cao, đã là phát ra tín hiệu hảo hữu rồi!

Junker cười:

- Bất quá Francis phóng tay đề bạt thân tín, nhất định dẫn tới bất mãn quốc quân các nước vốn có vị trí cao, chúng ta phải đáp lại mối nhân tình này, giúp hấn bịt miệng các vị quốc quân.

Lão thái thái của gia tộc St. Darke vẫn cười tủm tỉm:

- Bịt miệng thì dễ, nhưng lão thái bà ta lo lắng là hiện nay gia tộc St. Barton trước tiên là bị Susanna chia cách, lại bị Sư Tâm vương đồ sát ba ngày, sớm đã danh còn nhưng thực đã mất, chúng ta phải nghĩ biện pháp đảm bảo cơ cấu ngũ gia liên minh! Junker đại ca, ngài là người có niên kỷ lớn nhất giữa chúng ta, ngài nói phải làm sao đây?

Juncker xòe ngón tay, trầm ngâm nói:

- Lực lượng nòng cốt của gia tộc St. Barton đều bị Susanna dẫn tới Thương Khung, lại bị lão sư tử tàn sát ba ngày không còn một mạng, hiện giờ chỉ còn lại một cái thùng rỗng là đế quốc Mc Allen... Francis chẳng phải đã nói Đỗ Trần thần và Auerbach là huynh đệ sao? Vậy tìm một hậu duệ của gia tộc St. Barton trên

đại thảo nguyên, gây dựng lại gia tộc, lại mời chí tôn Thần Hoàng Francis dùng thân phận người nhà của mình "chăm sóc" tổng đốc chính vụ đế quốc Mc Allen!

Lão thái thái cười hả hả:

- Hay cho việc tìm người dựng gia tộc, hay cho việc dùng thân phận người nhà chăm sóc, lão ca người thế này là đem mấy chục vạn đại quân thú nhân của đế quốc Mc Allen biểu không cho Francis rồi!

Juncker xéo mắt nhìn lão thái thái:

- Francis đăng cơ đã chứng minh vốn liếng và vận khí cứu thế chủ của hắn! Như vậy sự ủng hộ của ngũ gia chúng ta không chỉ giới hạn mấy nhân tài tinh anh nữa

-----

Đại diện của hội nghị liên tịch tối cao, ánh mắt Bowness đảo qua những nghị viên Tử Huyết Nhân, chậm rãi đặt bản danh sách trong tay xuống, khẽ gõ bàn:

- Từ hôm nay trở đi, đối thủ lớn nhất của chúng ta là Francis! Đây là bản danh sách quan chức của Thần Thánh liên minh vừa mới đưa tới, mọi người truyền nhau xem qua đi!

Một mặt để mọi người xem, một mặt Bowness chậm rãi nói:

- Sau khi Francis đăng cơ làm ba việc lớn, thay đổi chức vị - hắn đề bạt nữ vương Mickey là Liya đảm nhận vị trí tham mưu trưởng liên minh, đồng thời tất cả nòng cốt của Đổ thành tham gia vào tầng cao của liên minh, còn tư lệnh của quân Đổ thành là Đổ Đức tiếp nhận vị trí đại nguyên soái bỏ trống của Francis, cùng tôn vinh thủ tịch đại nguyên soái thần thánh liên minh, nắm trong tay hết thảy quyền điều động quân sự của nhân loại!

Nói tới đây, Bowness mỉm cười đầy hàm ý:

- Đồng thời, các trưởng quan ba ngành lớn của Thần Thánh liên minh tấu xin Francis lập trưởng tử của hắn Alex làm hoàng thái tử, trưởng nữ Beiermengde làm người kế thừa thứ hai, đảm bảo sự ổn định của chính quyền Thần Thánh liên minh!

Mọi người nghe xong đều không có cảm xúc gì đặc biệt, đã có tiền lệ Samar chết đột ngột, vậy sau khi tân Thần Hoàng đăng cơ xác lập người kế thừa là chuyện thiên kinh địa nghĩa, nhưng chỉ có rất ít Ma tộc cấp cao mới biết. Hai đứa con của Francis không phải là nhân loại, còn về phần chúng là gì, có lẽ Hỏa Hoàng phải quan tâm hơn mới đúng, có điều Bowness không đem kết quả điều tra nói cho Hỏa Hoàng là được...

Bowness nói tiếp:

- Việc lớn thứ hai, Francis thân kiêm Giáo hoàng, trên cơ sở vốn có ở giáo đình đề cao địa vị của Đổ Trần thần, hiện nay giáo chủ của Đổ Trần thần giáo Brook vào thần điện cung phụng, dùng thân phận một trong những thần tham dự chính vụ của giáo đình, truyền bá giáo nghĩa của Đổ Trần thần!

Có người không hiểu nói:

- Nguyên soái, chuyện này... cũng tính là lớn sao?

Bowness lắc lắc đầu:

- Hồng Huyết Nhân bị thần quyền thống trị nghìn năm. Sớm đã biến thành ngu dân một lòng tin vào chúng thần, cho nên chúng ta không thể xem nhẹ ảnh hưởng giáo nghĩa đối với Hồng Huyết Nhân! Chư vị, từ hôm nay trở đi, hội nghị liên tịch thành lập viện nghiên cứu Đổ Trần thần giáo.

Dừng lại một chút Bowness lại nói:

- Thứ ba, Francis tiếp nhận đề nghị của tổng tham mưu trưởng Liya, vứt bỏ thái độ thù địch của giáo đình với hai cường quốc lớn của Thương Khung, bắt đầu viện trợ lão sư tử ở trước cửa chúng ta!

Trong đại diện hội nghị lập tức im lặng như tờ, đây là đại sự liên quan đến an nguy sát sườn của Tử Huyết Nhân, tất cả mọi người đều chờ quyết định cuối cùng của Bowness.

Bowness lạnh lùng nói:

- Hồng Huyết Nhân đã triển khai thể công với chúng ta, Tử Huyết Nhân chúng ta không thể ngồi chờ chết! Phillip đại nghị trưởng, kế hoạch vong linh thiên tai của người... ta phê chuẩn!

Vong linh thiên tai

Cho dù là Tử Huyết Nhân ở bên cạnh Phillip sau khi nghe được kế hoạch này cũng không khỏi người người biến sắc, mồ hôi lạnh ròng ròng! Chỉ có Phillip hưng phấn con mắt to trên vai phải mở ra, đứng bật dậy:

- Nguyên soái, thiên tai cổ bảo đã xây xong, thủ hạ của ta là Trừu Căn và Hóa Thi sớm đã đem thiên lệ đợi lúc phát ra! Xin nguyên soái phê chuẩn triệu Brockman về, như vậy, vong linh thiên tai của ta lập tức có thể bắt đầu rồi!

Nhưng Bowness lại xua tay:

- Hiện giờ thủ hạ tàn binh của Susanna còn có chút tác dụng, Brockman... Cứ tiếp tục ở lại bên người Susanna!

Trong đại diện vang lên tiếng cười khê trào phúng, rất nhiều người hạ thấp giọng cười cùng nhau, cuối cùng biến thành rất lớn rất lớn

Brockman đáng thương!

Đem tất cả các lễ nghi đơn giản tới mức tối đa, lễ đăng cơ của Đỗ Trần vẫn kéo dài nửa tháng!

Sau khi trên đầu có thêm vầng hào quang Thần Hoàng, mặc dù còn rất nhiều quốc quân các nước trong thiên hạ ngăm không phục Đỗ Trần, nhưng những người này có Văn Thần ngũ gia phụ trách đàn áp, Đỗ Trần không cần phải nhọc lòng! Cho dù chính vụ của Thần Thánh liên minh rất nhiều, công văn mỗi ngày có thể lấp đầy mấy cái giá sách lớn, nhưng Đỗ Trần ném hết cho Liya, làm trưởng quỹ nhân nhả! Cho dù quân đội thu tóm, công việc tiếp quản lượng khổng lồ quân đội thú nhân Văn Thần ngũ gia đem tới nhiều vô cùng, nhưng có Đỗ Đức xử lý trật tự sạch sẽ...

Lại thêm vào Dịch Cốt, Bairu, Âm Ảnh, Thomas bốn người này thay Đỗ Trần coi sóc chính vụ phía sau của giáo đình, Đỗ Trần tự cảm thấy, nguyên lai trước khi làm Thần Hoàng và sau khi làm Thần Hoàng cũng chẳng có gì khác biệt, hần vẫn mặc trường bào, bên ngoài thì ôn văn nho nhã, sau lưng thì phóng túng bừa bãi, chỉ là Đỗ thành biến thành thánh thành Duerkesi, trên đầu của mình có thêm một cái vương miện Thần Hoàng mà thôi!

Bến tàu Đẩu Thần đảo, Đỗ Trần nhìn bóng lưng già nua của sư phụ, vẫy vẫy tay thở dài âm thầm:

- Sư phụ... thuận đường xuôi gió!

Ziege dựa vào uy vọng của mình giúp Đỗ Trần điều hòa quan hệ với các nước, nói trắng ra cũng chính là nói với các đệ tử của ông ai phản đối Francis cũng chính là phản đối sư phụ của họ, sau đó cương quyết rời khỏi chức vụ đại nghị trưởng. Chỉ nói là lòng mệt mỏi rồi, muốn tìm một địa phương yên tĩnh an dưỡng tuổi già, liền một mình rời khỏi Đẩu Thần đảo.

Chiếc thuyền nhỏ đi xa, bóng lưng lom khom của Ziege dần dần biến mất, trong lòng Đỗ Trần lẻ loi vô vị, lão gia tử cả đời vinh diệu, nhưng khi về già lại không có ai bầu bạn với người, cô độc một mình, lạnh lẽo vắng vẻ...

Với thân phận gia thần đi tiễn biệt, Sát đi tới bên người Đỗ Trần, thấp giọng cười khuyên giải:

- Bệ hạ, viện trưởng Ziege lòng mệt mỏi rồi, an hưởng một tuổi già yên lặng có lẽ mới là việc người hi vọng nhất!

Đỗ Trần sững sốt, không ngờ vua sát thủ có thể nói ra lời ấm lòng như vậy, thật là khiến người ta không ngờ tới. Hần thở dài:

- Có điều sư phụ vẫn còn cố chấp, ngay cả người muốn đi đâu cũng không chịu nói ra...

Sát chỉ cười không đáp, ngẩng đầu nhìn bầu trời trong xanh phương nam, thâm nhủ:

- Sư bá Ziege đi tới Tử Kinh Úc liên bang, dùng năm tháng còn lại của người bầu bạn bên bia mộ của sư phụ Senna... nhưng việc này Avril chỉ có thể vĩnh viễn chôn dấu trong lòng. Xin lỗi Francis, ta không thể

nói cho người chân tướng, để cho sư bá Ziege ở trong lòng người vĩnh viễn là cha của đầu thần được thiên hạ kính ngưỡng!

Đỗ Trần đang cảm thán, Thomas cùng đi tiễn biệt đã âm thầm chạy tới:

- Lão đại, việc rối loạn đều kết thúc cả rồi, người mau tra ra nguyên nhân cái chết của lão đại Samar. Báo thù cho người!

Đỗ Trần gật gật đầu:

- Nguyên nhân cái chết của bộ hạ Samar ta đã có chút tiến bộ rồi, đi, theo ta tới linh đường của bộ hạ!

Cái chết của Samar IX rất không rõ ràng, ít nhất bên ngoài nhìn qua không tìm ra bất kỳ vết thương nào, nhưng Đỗ Trần không tin hết thảy mà chết! Trên thân thể không tra ra thương tích sao? Vậy để tiểu Bối Bối dùng tinh thần lực tra xét!

Khi mọi người tới linh đường, tiểu Bối Bối đang ở bên cạnh Samar còn chưa hạ táng, hơn nữa thi thể vẫn còn như ban đầu. tiểu Bối Bối giấu môi lầm bầm.

- Cái này không phải, cái kia cũng không... ai nha, cuối cùng là cái nào đây?

Một mặt lầm bầm, một mặt cô bé ném di vật của Samar loạn xạ khắp nơi, giống như ngày thường cô bé ném đồ chơi!

Thomas nhìn thấy thế không vui, nén giận nói:

- Tiểu công chúa, đây đều là di vật của lão đại khi còn sống, người không thể vứt lung tung!

Đôi mắt to của tiểu Bối Bối lóe lên:

- Không ném lung tung, vậy bảo Bối Bối phải tra xét thế nào đây?

Đỗ Trần vỗ vỗ vai Thomas:

- Thomas đại ca, Bối Bối quả thực đang tra xét nguyên nhân cái chết của Bộ hạ - được, người nhìn thi thể bộ hạ xem, cả người không tìm ra bất kỳ chút thương tích nào, vậy chỉ còn lại một khả năng, người bị tinh thần lực ám sát mà chết! Nhưng lúc đó quốc quân các nước ở tại chỗ làm chứng, bộ hạ ngoại trừ thi thể của Thánh Chiến Đầu Thần không hề tiếp xúc với người nào...

Tiểu Bối Bối tiếp lời:

- Đúng nha, đúng nha! Không tiếp xúc với ai vậy nhất định là những thứ này rồi! Cho nên Bối Bối mới kiểm tra những di vật này, muốn tìm ra thứ bị cao thủ tinh thần lực giở trò lên đó!

Thomas cười ngượng ngịu:

- Hắc, vậy tiếp tục kiểm tra, tiếp tục kiểm tra đi!

Tiểu Bối Bối đắc ý trừng mắt nhìn Thomas, lại vui đồng vào đồng đồ lộn xộn, nhưng chính lúc này, ở bên ngoài truyền tới tiếng hô của vệ binh:

- Hoàng thái tử thánh an!

Alex đại cao thủ của chúng ta tiến vào linh đường, còn liếc nhìn hai vệ binh cao lớn hơn hẳn sáu bảy lần hai bên trái phải, lúc lắc ngón tay:

- Hoàng thái tử, không, hãy gọi ta là cao thủ!

Đi tới bên cạnh Đỗ Trần, tiểu gia hỏa ngoắc ngoắc ngón tay:

- Cha, bên ngoài đưa tới mấy tù binh, chúng nói là bằng hữu cũ của người, đang khóc lóc đòi gặp cha đó!

Bằng hữu cũ của mình, còn khóc lóc? Đỗ Trần nhíu mày, dặn dò Thomas tiếp tục điều tra cùng Bối Bối, tự mình đi tới bờ biển, chỉ thấy một vòng vệ binh hải tặc vây quanh mấy cái lồng lớn, còn chưa đợi nhìn rõ trong lồng là cái gì, Đỗ Trần đã nghe được tiếng cười xa xa.

- Hắc, người thật hắc dát dát! Ta là bằng hữu của lãnh tụ các người, các người không thể nhốt chúng ta ở trong lồng!

- Nhân loại hắc dát dát!

- Nghe đây, ta muốn Francis đem các người làm thịt băm hắc dát dát...

Hắc dát dát, không phải là... Đỗ Trần xua tay đuổi binh sĩ lui ra, chỉ thấy trong lồng là bảy tám dị thú lông trắng, mỗi con chỉ cao bằng nửa người thường, chỉ có đầu không có thân, cái đầu to béo múp míp, tròn trọc trọc, chống phía dưới là hai cái chân ngắn ngủn hết sức khỏe mạnh, sau đầu thò ra một cái đuôi ngắn thô - giống như là JuJu thú? Nhưng bọn chúng làm sao biến thành cái bộ dạng này? Đỗ Trần không hề quên, cái đuôi chính là điểm mấu chốt để phân chia của JuJu thú, ở đuôi mọc ra một cái đầu nhỏ, nhưng mười mấy con JuJu thú này rõ ràng không có cái đầu nhỏ.

Đám JuJu thú nhìn thấy Đỗ Trần, một con lớn nhất hô to:

- Nhìn kia, người kia đội vương miện, hẳn nhất định là Francis hắc dát dát...

- Câmmmmm! Người dám nhục mạ Thần Hoàng?

Vệ binh giường cung nổ lên, hung dữ nhằm thẳng vào đám JuJu thú!

JuJu thú sững sốt:

- Nhục mạ? Không a, chúng ta đang tán dương Francis...

- Câmmmm, đừng tưởng rằng ta không hiểu ngôn ngữ của các người! Vừa rồi ta đã nghe được, người dùng âm tiết hắc dát dát để chửi chúng ta, bây giờ lại nói hắc dát dát với Thần Hoàng, đây không phải là nhục mạ thì còn có thể là cái gì? Người muốn chết!

- Ta, ta...

Con JuJu thú kia oan ức dậm chân:

- Nhân loại thật là hắc dát dát, ta hắc dát dát chết đi được!

Đỗ Trần cười vang, JuJu thú chửi người hay tán dương người ta tất cả đều là một câu hắc dát dát, cho tới nay hẳn cũng không phiên dịch được cái âm tiết này thành ngôn ngữ Einstein có ý từ gì! Đỗ Trần sắc mặt trầm xuống, ra vẻ uy nghiêm của Thần Hoàng:

- Các người là chủng tộc gì? Vì sao tự xưng là bằng hữu của ta?

JuJu thú chỉ biết có Á Lực không biết Francis mới đúng.

Vẫn là con JuJu thú lớn nhất lên tiếng, nó trợn tròn đôi mắt to trong veo như nước, ài, khi không ăn người, JuJu thú vẫn là một loại động vật nhỏ đáng yêu:

- Người là Francis không sai chứ? Chúng ta là bằng hữu của Á Lực, vậy không phải là bằng hữu của người sao? Á Lực đã nói, hẳn và người đều là tín đồ hắc dát dát nhất của Đỗ Trần thần!

A, hóa ra bọn chúng cũng không hề biết mình chính là Á Lực, mà là nhớ sự việc ở Phạt tội chi thành năm đó, muốn dựa vào quan hệ với Á Lực tìm tới mình! Đỗ Trần hơi gật đầu:

- Cái này không sai, người là ai?

- Ta!

Con JuJu thú to nhất vỗ ngực:

- JuJu thú vương hắc dát dát, Chauneey hắc dát dát!

Đỗ Trần trong lồng nháy lên một cái, đây chính là Chauneey kế thừa đấu khí truyền thừa của Xích Quân? Không đúng, Chauneey phải là cao hơn mười thước, máu lạnh răng sắc, bá uy vô cùng, làm sao lại biến thành... đáng yêu thế này?

- Nguyên lai người chính là JuJu thú. Ừm, ta đã nghe Á Lực nhắc tới, nhưng Á Lực nói bộ dạng của các người không phải là như thế này!

Chauneys vừa nghe thế, hắc dất dất khóc rống lên.

- Ta, ta đúng là Chauneys, có điều hắc dất dất, ta, không, cả tộc JuJu thú chúng ta, đều bị Phillip hắc dất dất hoạn rồi!

Hoạn rồi? Giao tiếp với JuJu thú thật là có chút phiền toái, Đỗ Trần ngăn ra nửa ngày trời mới hiểu được, hóa ra là cái đầu nhỏ trên đuôi của JuJu thú không còn nữa, như vậy từ góc độ sinh đẻ mà nói... JuJu thú đích xác là bị người ta hoạn rồi!

Đỗ Trần liên tục hỏi mấy vấn đề, trên cơ bản làm rõ tào ngộ của những JuJu thú hắc dất dất...

Phillip nghiên cứu ra hai loại kỹ thuật cải tạo Minh thú và thiên lệ khổng chế, hơn nữa bằng vào đám JuJu thú bị giết tới chỉ còn lại mười mấy vạn con, rồi mười mấy vạn con này cũng chính là do Bowness muốn dùng để sinh sản ra Minh thú từ JuJu thú và vong linh cho nên mới lưu lại, hiện giờ JuJu thú chia làm hai loại, một loại chưa bị hoạn mất, bọn chúng vẫn giống như trước đây, không ngừng sinh sản chia đôi, số lượng tăng vọt, tuy nhiên ý nghĩa tồn tại của loại JuJu thú này chính là tổ hợp với vong linh biến dị thành Minh thú mạnh nhất!

Còn một loại khác, cũng chính là loại như Chauneys, bọn chúng bị Phillip dùng luyện kim thuật hoạn mất cái đuôi, mất đi năng lực sinh sản phân đôi, có điều năng lực ăn đất đào động của bọn chúng vẫn còn, bằng vào một điểm này, Bowness dùng đám JuJu thú này làm công binh và nô lệ, cũng coi như là phát huy giá trị lớn nhất của bọn chúng!

Trận chiến trước đó Ma tộc tấn công lên Thương Khung đại lục, bắt đầu di dân tới nhân gian, mặc dù Bowness tổ chức trật tự, những vẫn khó tránh khỏi phát sinh ra rất nhiều hỗn loạn, còn Chauneys không chịu ngược đãi của Tử Huyết Nhân, thừa loạn dẫn mười mấy huynh đệ trốn thoát, do đó mới tới Đấu Thần đảo!

Đỗ Trần nghe xong gật gật đầu:

- Vậy các người tới tìm ta làm cái gì? Chauneys, nghe Á Lực nói người là một con JuJu thú thông minh!

Chauneys liên tục gật đầu:

- Ta tới đây tìm người làm giao dịch! Ta biết, Phillip hắc dất dất có một kế hoạch lớn đủ để hủy diệt toàn bộ nhân loại các người. Người, Francis hắc dất dất người che chở cho chúng ta, ta, vua Chauneys giúp người cứu vớt toàn nhân loại!

515. Lệ Nguyên

Đỗ Trần liếc nhìn Chauneys đáng yêu trong lòng, trong lòng không khỏi tính toán lời của Chauneys có mấy phần đáng tin. Phải biết rằng, năm đó ở trong Phạt tội chỉ thành Chauneys này vung tay một cái tạo chính biến lên làm JuJu thú vương, hơn nữa dẫn cả chủng tộc giết vào vực sâu dưới lòng đất, chống lại vong linh binh đoàn của Bowness một năm. Làm ăn với loại dị thú kiêu hùng như vậy, Đỗ Trần không thể không cẩn thận một chút.

Đỗ Trần hồ nghi hỏi:

- Trước tiên hãy nói ra một chút kế hoạch của Phillip!

Chauneys quả nhiên thông minh, biết rằng giờ phút này lấy được lòng tin của Đỗ Trần mới là việc quan trọng, cho nên đem sự việc nói ra cực kỳ rõ ràng tỉ mỉ, có lý lẽ có chứng cứ, không giống nói dối.

- Francis bệ hạ hắc dất dất, ta trước tiên phải nói rõ cho ngài biết tình trạng hiện tại của Ma tộc, khi ta cùng Ma tộc tác chiến đã thám thính phương châm đại chính của Ma tộc!

Chauneys vỗ ngực nói:

- Giờ đây Ma tộc có không tới bốn trăm vạn nhân khẩu, bằng vào số nhân khẩu này, cho dù Ma tộc có thể đánh thắng nhân loại trên chiến trường, cũng không có cách nào thống trị được triệu triệu Hồng Huyết Nhân. Cho nên, hội nghị liên tịch tối cao đã lấy việc giảm bớt số lượng nhân loại làm phương châm chiến lược tối cao, từ đó làm trung tâm của rất nhiều kế hoạch công kích!

Trong mắt Đỗ Trần lóe lên tinh quang, Bowness muốn tiến hành đại đồ sát với Hồng Huyết Nhân sao?

- Ngài đã biết bối cảnh này rồi, ta còn nói cho ngài bối cảnh thứ hai!

Chauney tiếp tục nói:

- Phillip dùng JuJu thú chúng ta và vong linh kết hợp lại, chế tạo ra Minh thú hắc dát dát, có điều một con Minh thú cần một JuJu thú và vong linh cùng cộng lại làm nguyên liệu, như vậy liền xuất hiện vấn đề - tốc độ sinh sản của JuJu thú chúng ta nhanh phi thường, chỉ cần có đủ thức ăn trong một ngày số lượng có thể lật ngược trở lại! Nhưng vong linh sinh ra cần phải giết người mới thực hiện được, số lượng tăng trưởng so với chúng ta chậm hơn. Vì vậy, sản lượng Minh thú vì số lượng vong linh không đủ mà bị kéo tụt lại!

Đỗ Trần vuốt mũi:

- Nói đơn giản chính là thực lực của Ma tộc giới hạn trong số lượng không đủ của vong linh, đúng không?

Chauney cười hắc hắc:

- Ngài thật là hắc dát dát, nói cực kỳ đúng! Ma tộc ở trong hai bối cảnh này, một cần phải giảm bớt số lượng nhân loại, ngoài ra một phải tăng thêm số lượng vong linh, như vậy quy về một câu chính là - Phillip muốn lợi dụng kỹ thuật luyện kim của hắn làm cho tất cả nhân loại trên đại lục Thương Khung biến thành vong linh.

Đỗ Trần hơi biết sắc, còn những vệ binh vẫn ở một bên nghe thấy thế thì sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh tuôn ào ạt.

Toàn bộ nhân loại của cả một đại lục bị biến thành vong linh - điều này chẳng phải là đem địa ngục tới nhân gian, hơn nữa Thương Khung biến thành sân chơi của vong linh, hai khối đại lục khác còn có thể có kết cục tốt đẹp sao? Quan trọng nhất là, Phillip dùng mấy chục vạn vong linh đại quân của hắn, còn có tài trí kinh thế hãi tục của hắn chứng minh rằng, hắn hoàn toàn có khả năng làm được điều này.

Chauney nhìn nhìn mồ hôi lạnh trên trán của các vệ binh, mỉm cười tiếp tục nói:

- Kế hoạch của Phillip gọi là Vong Linh Thiên Tai, ta không hiểu thứ luyện kim thuật gì đó. Chỉ có thể nói cho người kế hoạch của Phillip thế này - Phillip tạo ra một địa phương gọi là thiên tai cổ bảo, hơn nữa ở đó còn dùng nhiệt độ cao, chưng cất ra một loại chất lỏng màu lục, sau khi loại chất lỏng này được chưng thành khí, sẽ truyền tới Thương Khung đại lục. Một khi có nhân loại hít phải loại khí này... liền lập tức bị trúng độc chết rồi biến thành vong linh!

Đỗ Trần hơi gật đầu, Chauney không rõ, nhưng trong lòng hắn biết rõ. Loại chất lỏng màu lục kia chính là linh chủng dịch trong kế hoạch vong linh đầu thần của năm xưa làm thành, chỉ có điều là Philip đã làm cho chất lỏng này biến thành thể khí khuếch tán dễ dàng hơn, nguy hại lớn hơn...

Chauney đã có thể nói tới loại khí linh chủng này, như vậy lời của hắn có thể tin được tám phần!

Đỗ Trần hỏi:

- Phải làm thế nào mới có thể ngăn được kế hoạch này của Phillip? Phá hủy thiên tai cổ bảo của hắn có được không?

Chauney lúc lắc cái đầu lớn.

- Francis hắc dát dát, trước khi ta trả lời vấn đề này, ngài phải chăng nên biểu lộ chút chút gì đó hay không đây?

Quả nhiên là một JuJu thú thông minh, Đỗ Trần cười nói:

- Ta dùng danh nghĩa của Thần Hoàng chí tôn, đảm bảo những JuJu thú mất đi khả năng phân đôi các người được hưởng quyền bình đẳng với chủng tộc khác. Nếu như Ma tộc chiến bại, các người còn được phân cho một vùng đất đủ phì nhiêu!

Chauneu vội nói:

- Vậy những JuJu thú còn có thể phân đôi thì sao?

Đỗ Trần lắc đầu mỉm cười mà không đáp!

Chauneu ủ ê nói:

- Ta biết rồi, Hồng Huyết Nhân hắc dất dất, tuyệt đối sẽ không cho JuJu thú hai đầu tồn tại, tiến tới uy hiếp các người... Được rồi, ta có thể vứt bỏ những tên gia hỏa đó, nhưng người phải đền bù cho những JuJu thú mất đầu chúng ta lượng kim tệ lớn.

- Không thành vấn đề! Người có thể nói ra phương pháp phá giải vong linh thiên tai rồi!

- Hừ hừ! Tòa thiên tai cổ bảo kia là căn cứ được những nô lệ JuJu thú chúng ta đây đào ra, không ai hiểu rõ nội tình hơn Chauneu ta - Francis, vong linh kỹ thuật đã truyền bá phi thường phổ biến trong Ma tộc, nếu người chỉ phá hủy một toàn thiên tai cổ bảo, như vậy Ma tộc rất nhanh có thể xây dựng được tòa thứ hai, tòa thứ ba...

Nói tới đây, Chauneu cười thần bí:

- Trước tiên hỏi người một vấn đề - chẳng lẽ người không kỳ quái, Ma tộc vì sao dám tạo ra vong linh và Minh thú có số lượng vượt qua bọn chúng sao? chẳng lẽ bọn chúng không sợ vong linh và Minh thú phản lại đối phó với Ma tộc sao?

- Cái này có gì mà kỳ quái? Chính người cũng đã nói rồi, Ma tộc có kỹ thuật khống chế Thiên Lệ!

- Hắc dất dất, Thiên Lệ là thứ mấu chốt khống chế Minh thú và vong linh của Ma tộc, nhưng cũng là mấu chốt để người phá giải vong linh thiên tai!

Nói rồi, Chauneu vẫy đuôi gọi một con JuJu thú tới, lấy trong miệng của nó ra hai cái bình nhỏ, tiện tay ném cho Đỗ Trần.

- Đây chính là Thiên Lệ - A, ta biết ngài có rất nhiều nghi vấn, ví dụ như ta làm sao có thể lấy được loại cơ mật nòng cốt của Ma tộc này? Ha ha, trước tiên ngài hãy nhìn qua, sau đó ta sẽ từ từ giải thích cho ngài!

Hai cái bình nhỏ này chỉ có kích cỡ bằng ngón tay cái, chất liệu thủy tinh trong suốt, còn chất lỏng bên trong một màu đỏ một màu lam, thứ màu đỏ thì giống như máu, còn thứ màu lam lại giống như nước biển, đều rất đẹp đẽ.

Nếu người bình thường nhìn thấy thứ này, có lẽ chỉ nghĩ là hai loại đồ uống mới được sản xuất ra, nhưng Đỗ Trần nhờ vào tri thức luyện kim năm đó theo Phillip học được, cho nên vừa liếc mắt nhìn đã nhận ra, hàm lượng máu chất lỏng màu đỏ cao vô cùng, còn trong loại chất lỏng màu lam thêm vào thứ nước làm đông, nói trắng ra, thứ màu đỏ vô hại với nhân loại, còn thứ màu lam lại có thể giết người một cách vô hình.

Chauneu giải thích:

- Thứ màu đỏ tên là Thiên Lệ mẫu thể, thứ màu lam là tử thể! Francis hắc dất dất, nếu người muốn dùng Thiên Lệ khống chế một người, như vậy có thể cho máu của người vào mẫu thể - chỉ cần chút xíu là được rồi, sau đó trộn lẫn mẫu thể và tử thể với nhau, rồi cho người người muốn khống chế uống vào, như vậy liền hình thành một loại huyết khế với dị thú người thu phục, làm kẻ uống Thiên Lệ cả đời không dám phản bội người! Đương nhiên, nếu thực lực đối phương siêu trác, thì có thể chống lại sự khống chế của Thiên Lệ!

Tên khôn giỏi lắm, thế này so với tinh thần khế ước của tiểu Bối Bối còn đơn giản lợi hại hơn!

Chauneu lại nói:

- Hiện giờ Thiên Lệ đã vô cùng phổ biến trong tầng lớp cao của Ma tộc rồi, ta và các huynh đệ khi trốn ra đã giết chết được một tên nghị viên thực lực khá kém, mới có được hai bình Thiên Lệ chưa được sử dụng này! Ngoài ra, Thiên Lệ cũng có đẳng cấp, hai cái bình ở trong tay ngài là thứ cấp thấp nhất, nhiều nhất

cũng chỉ khống chế được hai địch nhân yếu hơn người, còn Thiên Lệ Ma tộc dùng để khống chế vong linh và Minh thú chính là loại cấp cao nhất!

Chauneý diễn ra bằng điệu bộ:

- Trong thiên tai cổ bảo Phillip tạo ra hai ao Thiên Lệ, trong đó ao mẹ chứa máu của hắn và Bowness, như vậy, những vong linh và Minh thú có thực lực kém xa liền chịu sự khống chế chung của hai người, Bowness và Phillip.

Đỗ Trần trong lòng chợt nhảy lên, vội hỏi:

- Nếu Bowness và Phillip đều chết thì sao? như thế ai sẽ khống chế Vong linh và Minh thú?

- Hỏi rất hay!

Chauneý cười hắc hắc:

- Dưới tình huống bình thường, khi hai người này chết đi, như vậy Vong Linh và Minh thú sẽ bởi vì quan hệ huyết khế mà cùng diệt vong theo chủ nhân! Nhưng Ma tộc muốn Vong Linh và Minh thú vĩnh viễn phục vụ cho bọn họ, mà không chỉ giới hạn trong vòng đời của hai người này... vì thế, Phillip đặc biệt chế tạo ra một thứ gọi là Lệ Nguyên!

Lệ Nguyên. Đỗ Trần dụng tâm nhớ kỹ cái tên này!

- Lệ Nguyên có hai tác dụng - khi Bowness và Phillip chết đi, người mang Lệ Nguyên có thể thay thế cho hai người kia, tiếp tục khống chế của Ma tộc với Minh thú! Nếu như không muốn tiếp tục không chết Minh thú thì... Hắc dất dất, Lệ Nguyên chính là giải dược duy nhất, có thể làm cho những người bị Thiên Lệ khống chế được tự do.

Đỗ Trần mỉm cười:

- Nói cách khác, nếu có thể có được Lệ Nguyên...

- Không sai! Trong kế hoạch vong linh thiên tai của Ma tộc, quan trọng nhất vẫn chính là phải thêm vào loại khí Thiên Lệ màu lam kia - nếu không những Vong Linh mới sinh ra sẽ không chịu sự khống chế của Lệ Nguyên! Nếu ngài có thể có được Lệ Nguyên, liền có thể phá hỏng thành phần của loại khí màu lam kia, làm cho người hít phải nó sẽ không biến thành vong linh. Làm ngăn cản vong linh thiên tai!

Nói tới đây, Chauneý cười hung ác:

- Đương nhiên, nếu như người không muốn ngăn cản thiên tai, lại có biện pháp giết chết Bowness và Phillip, vậy người có thể dựa vào Lệ Nguyên mà trở thành tân thống soái của quân đoàn Minh thú!

Đỗ Trần trầm mặt xuống:

- Ta không thêm làm cái loại việc vô sỉ này!

Nói rồi, hắn liếc nhìn vệ binh xung quanh, vung tay lên:

- Mệnh lệnh của Thần Hoàng, việc hôm nay các người nghe thấy là cơ mật tối cao của liên minh, không ai được tiết lộ ra ngoài một câu nào!

- Tuân thánh dụ của bệ hạ!

Đám vệ cùng đồng thanh, kỳ thực thân vệ của Thần Hoàng đều là cường tín đồ của giáo đình tạo thành, đối với Đỗ Trần thân kiêm Giáo hoàng trung thành vô cùng, căn bản không lo lắng bọn họ tiết lộ cơ mật, cũng chỉ là Đỗ Trần làm ra vẻ trước mặt Chauneý mà thôi.

Phái người xấp đặt xong cho JuJu thú, cũng bảo Chauneý đem tình báo hắn biết sửa sang lại thành văn kiện, sau đó Đỗ Trần cân nhắc lời Chauneý nói, phân tích trước sau, nhận thấy con JuJu thú vương này không hề nói dối, nếu không loại dị thú có tính cách kiêu hùng này cũng sẽ không tự đưa mình tới tay của Đỗ Trần! Như vậy tiếp theo là

Mẹ nó, vì cứu vớt nhân loại! Lão tử lại phải đi trộm cắp con mẹ nó rồi!

Như vậy bước thứ hai chính là, đi tới Thương Khung đại lục, tra ra Lệ Nguyên rốt cuộc là được giấu ở địa phương nào!

Trong lòng Đỗ Trần định sẵn chủ ý, liền muốn trở lại linh đường của Giáo hoàng, tìm những người khác thương nghị thỏa đáng một phương án trộm đồ. Nhưng hắn chưa đi được mấy bước, Thomas đã than ngắn thở dài bẽ tiểu Bối Bối tới, còn trong tay tiểu gia hỏa này đang ôm một túi lớn gì đó.

- Ba ba, Bối Bối hết cách rồi!

Tiểu gia hỏa từ xa đã gọi Đỗ Trần, tới gần giấu môi nói:

- Giáo hoàng khẳng định là bị tinh thần làm thương nặng mới chết, hơn nữa thứ hại chết người khác định là thứ bên người lúc đó, nhưng đối thủ thật sự quá cao minh, tinh thần lực thập cấp của Bối Bối nhìn không ra rốt cuộc là cái gì hại chết Giáo hoàng!

Nói rồi, tiểu gia hỏa đem cái bao trong tay ném cho Đỗ Trần.

- Ba ba, người tìm cao thủ có tinh thần lực lợi hại hơn tới tra xét đi!

Đỗ Trần nhìn lướt qua cái bao trong tay, bên trong đều là di vật của Samar, nhú mào thềm nhũ, cao thủ tinh thần lực vốn dĩ cực kì ít rồi, thật cấp tinh thần lực của tiểu Bối Bối không có tác dụng, vậy còn ai có thể lợi hại hơn tiểu Bối Bối chứ?

Có điều hung khí khẳng định là trong đám di vật này sao? Đỗ Trần cẩn thận nhìn một lượt, trong bao có bốn thứ, hoàng bào Giáo hoàng mặc khi chết, ấn tín Thần Hoàng, mũ Thần Hoàng, còn có giấy chuyển màu vàng thường thấy trên trang phục của quý tộc, có điều chiếc dây chuyển này phi thường quý, là dùng tinh thạch của cao cấp dị thú xuyên thành.

Thomas trợn mắt nhìn chằm chằm vào những thứ hại chết Samar, giận dữ nói:

- Những thứ đồ chơi này đều là của Prince dùng qua, con bà nó, đều là do bọn quan nghi lễ, nếu không phải là bọn chúng đánh rắm bữa bãi. Xúi lão đại dùng mấy thứ cổ lỗ của Prince, lão đại Samar cũng đã không... lão Đại ơi!

Nói rồi, khóe mắt của tráng hán Thomas lại lần nữa ước ướ!

Đồ của Prince? Trong lòng Đỗ Trần đột nhiên nổi lên một loại cảm giác quái dị, nhưng cũng không nghĩ ra chỗ nào không đúng, sau khi an ủi Thomas vài câu lại hỏi:

- Bối Bối, con đã kiểm tra thi thể của Thánh Chiến Đấu Thần chưa? Liệu có phải là Xích Quân giả trò trên thi thể này hay không?

Tiểu Bối Bối liên tục lắc đầu:

- Đệ đệ đã kiểm tra rồi, cỗ thi thể kia không có vấn đề gì, vấn đề là ở trên mấy thứ này.

Đỗ Trần nheo mắt suy nghĩ, bỗng nhiên mỉm cười, vẫy tay gọi ngũ ca Đỗ Tư, đem cả bốn thứ mặc trên người hắn!

Ngũ ca không hiểu:

- Ấy, người muốn làm gì? Định để ta giả mạo Thần Hoàng sao?

Đỗ Trần vuốt mũi đánh giá Đỗ Tư ăn mặc chỉnh tề, vỗ vỗ vai của hắn, nghiêm túc nói:

- Nếu thứ này chính là hung khí như vậy chúng rất có khả năng giết người lần nữa. Ngũ ca, khi bọn chúng ra tay với người... nhất định phải tra ra hung thủ rồi hãy chết, rõ chưa?

Theo Đỗ Trần dự định, việc truy ra nguyên nhân cái chết của Samar trước tiên treo trên người Đỗ Tư, còn hắn vì nhân loại đi làm một chuyến đi cuộc đời, đi trộm Lệ Nguyên. Bất quá thân phận Thần Hoàng làm hắn rất nhiều phiền lụy. Khiến hắn bận rộn tới bảy tám ngày sau mới lên đường tới Thương Khung.

Phiền lụy chủ yếu vẫn là ở những quốc quân các nước. Dùng lời Đỗ Trần mà nói, cái đám con cháu này mơ ước bảo tọa Thần Hoàng không được, còn hận trong lòng, mặc dù dưới sự đàn áp Văn Thần ngũ gia và giáo đình bọn chúng không nói ngoài miệng, nhưng ngầm làm không ít phiền phức! Gần nhất là ba ngày trước,

Đỗ Trần trong lòng biết vong linh thiên tai không chỉ là một hai người, một hai lần trộm là có thể giải quyết triệt để, liền dùng danh nghĩa Thần Hoàng của hắc triệ tập toàn thể nghị viên liên minh hội nghị, thương thảo kế hoạch các nước liên thủ xuất binh tới Thương Khung.

Nhưng cái lũ còn cháu này từng kẻ đều coi như chuyện không liên quan đến mình, không để trong lòng. Francis không phải là có trăm vạn đại quân giáo đình, còn có Văn Thần ngũ gia trợ giúp sao? Chừng đó còn chưa đủ tiêu diệt Ma tộc sao? Tìm chúng ta làm cái gì, Ma tộc chưa có giết tới của nhà chúng ta!

Có điều ba ngày sau, phía Thương Khung truyền lại tin tức, nói dưới sự khống chế liên bang Tử Huyết Nhân lại bắt đầu xuất hiện vong linh biến dị đại qui mô, hơn nữa xu thế biến dị từng bước mở rộng! Còn Đỗ Trần đồng thời sau đó đem việc vong linh thiên tai lộ ra cho bọn chúng. Vì vậy... quốc quân các nước sốt ruột! Người có thể ngồi yên trên hoàng vị đều không phải là đồ ngốc, vong linh thiên tai xuất hiện, các quốc quân lập tức nhanh nhạy cảm ứng được, nếu như không ra tay, đợi cho Thương Khung chìm vào địa ngục vong linh, khi đó hết thảy mọi việc đều đã muộn rồi.

Tiếp đó, đám quốc quân vẫn luôn làm việc tiêu cực lè mề lòi kéo Đỗ Trần mở hội nghị liền ba ngày, trong khoảng thời gian ba ngày ngắn ngủi liền đưa ra nghị quyết liên hợp xuất binh, cố hết sức bóp chết Ma tộc trong trứng trước! Do đó Thần Hoàng Đỗ Trần cho tận tới khi hội nghị kết thúc mới đi tới Thương Khung, đi theo còn có Đỗ Đức soái lĩnh ba vạn thú quân của Đỗ thành, bọn họ cũng là quân liên hợp xuất binh tới Thương Khung đầu tiên.

Ngồi trên đại đội phi hành Á Long liền, Đỗ Đức lạnh lùng báo cáo tình hình liên hợp xuất binh cho Đỗ Trần:

- Bệ hạ, lần này các nước đại lực Einstein xuất binh tổng cộng bốn chục vạn, trong đó lấy Angius của Lanning làm chủ...

Câu đầu tiên này liền làm cho Đỗ Trần nhú mày lại:

- Còn Ya_Qin xuất binh ba mươi vạn, do sự đệ của ngài vương tử Chesini làm thống soái trên danh nghĩa, thêm vào quân đội vốn có của Thương Khung, cùng với sáu mươi vạn thú nhân Văn Thần ngũ gia đem tới vào giáo đình, tổng binh lực của chúng ta vượt qua hai trăm vạn!

Đỗ Đức lại nói:

- Có điều hai trăm vạn đại quân này tập kết ở Thương Khung, ít nhất cũng cần phải có thời gian ba tháng mới hành quân tới, chuẩn bị hậu cần! Còn ba vạn quân của ta trong ba tháng này sẽ phối hợp với Renault tử thủ biên giới, đợi tới khi đại quân tập kết hoàn tất, sau đó do ta chỉ huy thống nhất, sẽ khai chiến toàn diện với Ma tộc!

- Ngoài ra...

Ngón tay Đỗ Đức chỉ vào bản đồ ở trên bàn:

- Xin bệ hạ hãy xem, đại lực Thương Khung có hình tam giác, để quốc Renault và Sauber chiếm hai góc tây bắc và đông bắc, liên bang Tử huyết chiếm lấy một góc phía nam, còn quân của ta ở sau, sẽ triển khai dọc theo bình nguyên phía tây của bờ biên tây Thương Khung, phần lớn sau khi tập kết sẽ đồn trú ở mảng bình nguyên dài hẹp...

Nói tới đây, Đỗ Đức ngừng lại một chút, rốt cuộc hắc cũng nói ra ý tứ chân chính sao hắc lải nhải nhiều như vậy.

- Nếu như chuyến đi này của bệ hạ gặp phải rắc rối, xin ngài dùng tốc độ của phong lôi song dực bay về phía tây, chậm nhất nửa ngày, liền có thể có tiếp ứng của đại quân!

Đỗ Trần không theo quân đội hành động sao? Đúng vậy, cuộc chiến này không liên quan đến Đỗ Trần, chuyện hắc phải làm là tiềm nhập vào liên bang Tử huyết trộm Lệ Ngân!

Đỗ Trần gật đầu cười:

- Chạy tới hướng tây là có thể thoát mạng sao? Ta nhớ kỹ rồi! Như vậy đợi tới khi đến Kim Sa Giác chúng ta sẽ tách ra, người dẫn binh bố trí, Snoopy giả mạo ta tọa trấn trung quân, còn ta trước tiên phải tìm

Arthur lấy tình báo tiền tuyến của liên bang Tử huyết, sau đó Đỗ Đức, người muốn nói điều gì?

Đỗ Đức chần chờ nhìn Đỗ Trần:

- Bệ hạ, ngài thật sự định một mình mạo hiểm, tìm nhập vào sào huyệt quân địch trộm đồ sao?

Đỗ Trần cười thần nhiên:

- Ai nói là ta một mình? Ít nhất ta còn dẫn theo Andy và hai hài tử, thế này sao tính là một mình?

Đỗ Đức nhìn thấy ánh mắt vô cùng tự tin của Đỗ Trần, gật gật đầu, không hề khuyển can thêm:

- Như vậy xin bệ hạ yên tâm, lần này liên hợp tác chiến, nội vụ do tổng tham mưu trưởng Liya phụ trách, trên trận chiến... Đỗ Đức tuyệt sẽ không thua Bowness!

Nói rồi, Đỗ Đức khom người trịnh trọng làm lễ quân thần, đột nhiên trịnh trọng nói:

- Bệ hạ, Đỗ Đức còn có một việc riêng muốn cầu xin ngài - chuyến đi này của bệ hạ ắt phải qua Vạn Lưu sơn, nếu có thể được, xin giúp Đỗ Đức lưu tâm tới chỗ kỳ lạ ở Vạn Lưu sơn!

Đỗ Trần sững sờ:

- Vạn Lưu sơn?

- Đúng vậy, ngày đó đối chiến với Xích Quân, Margaret làm Đỗ Đức nhớ tới một việc - năm đó Auerbach chính là bị lôi pháo thiêu chết ở Vạn Lưu sơn, tiếp đó bị phong ấn trong cự thạch... Đỗ Đức khẽ vuốt lên thiết giáp trên mặt:

- Ký ức của Đỗ Đức vẫn còn hỗn loạn vô vùng, chỉ hi vọng có thể từ Vạn Lưu sơn có được chút manh mối!

Nói tới quan hệ của Đỗ Đức và Auerbach, trong lòng Đỗ Trần lại lần nữa nghi vấn trùng trùng. Demis thề thốt đảm bảo hẳn chính là Auerbach, nhưng phía này Đỗ Đức cũng có ký ức là chúng, rốt cuộc bọn họ ai mới là nguyên soái Auerbach chân chính? Trong lòng Đỗ Trần có chút khuynh hướng nghiêng về Demis, dù sao lão đồ quý có toàn bộ ký ức của Auerbach!

Đỗ Trần hỏi:

- Đỗ Đức, hết thấy đều là người phân tích ra từ trong ký ức hỗn loạn, có thể hay không là

- Tuyệt sẽ không sai!

Đỗ Đức kiên định nói:

- Thứ khác còn có thể làm giả, nhưng bí trận hàng đầu của Văn Thần - Sư hoàng găm thét chỉ có nguyên soái Auerbach mới có thể dùng được. Hiện giờ, trận đồ Sư hoàng găm thét ở trong đầu của ta, nếu bệ hạ không tin, ba tháng sau sáu mươi vạn đại quân thú nhân tập kết, tới lúc đó xin bệ hạ chứng kiến ta đánh bại Bowness!

Người có thể chính diện đánh bại Bowness trên chiến trường... Chỉ có Auerbach! Nói như vậy Đỗ Đức mới là thật?

Mang theo nghi vấn này, Đỗ Trần cùng Andy và hai hài tử tách khỏi đại quân, tới trạm lữ hành đầu tiên của hắn ở Thương Khung - nơi giao với phía bắc đế đô của Renault - Vạn Lưu sơn...

Đồng thời cũng chính là nơi bắt đầu tất cả trong dự đoán của Wolf, nơi kết thúc mọi thứ... Vạn Lưu sơn!

516. Hoa Deborah

Người đời thường nói: "Trên thế giới đầu thần có vạn dặm thảo nguyên, quang cảnh tráng lệ. Đại lục Ya-Qin bốn mùa như xuân, khí hậu thuận hòa, còn đại lục Thương Khung mạnh nhất thì núi non liên tiếp, giáp bình nguyên dài hẹp, hiện rõ vẻ cổ kính, phảng phất như tích lũy sự ngưng kết của ngàn năm lịch sử". Đỗ Trần đứng trên đỉnh Vạn Lưu sơn, liền cảm nhận sâu sắc kinh nghiệm cuộc sống của câu nói này.

Chỉ? Tôn baỉ-o, Thải-n Hoaỉ-ng quan, hai thứ mang tính tiêu chí này Đỗ Trần không hề mặc trên người, mà trang phục trường bào màu xám thông thường. Tóc nhuộm thành màu hồng, khuôn mặt cuỉ-ng đeo mặt nạ trung niên Bác Bì cái?p cho, nhĩ-n qua giới-ng như là-môi-t người-i trong ngài-n ngài-n vàỉn vàỉn đảỉ?u thải-n tới đây chiêm người-ng nơi sinh ra vàỉn Lưu Ngủ' Tuyể-t Phong, ảo tưở-ng chỉ?nh miỉ-nh củ-ng tham gia trận đại chiến kéo dài mấy ngày đêm đã khơi khơi đem đỉnh núi san thành bình địa. Còn Andy hóa thân thành một con hổ vằn, công hai hài tử cùng dịch dung thành tinh linh thu nhỏ, châu chực bên người Đỗ Trần.

Andy cỏi? gắ-ng duy trì-ng sự uy nghiêm củo-a mặt-nh hỏo, nhưng làỉ-n nhĩ-n không đượ-t vắ-y đuôi liếm mũi như chó oán thán:

- Chuổ nhân a. Chuổ-ng ta củ-n chưa tiến vào Tuổ Huyết-t liên bang, cái-n giữ- hoỉ-a trang như thế nắ-y, ngài-i trưở-t tiể-p nỏỉ? Thải-n Hoaỉ-ng giả? làm tốt bao nhiêu. Hắ?c hắ?c, nguyên soắ?i Alonso khắo-ng điể-nh seỉ' duỉ-ng đảỉ-tiể-t chiêu đãi chúng ta!

Củ-n không đượ-t Đổỉ' Trắ-n traổ loỉ-i, Tiểo-u Bỏỉ?i Bỏỉ?i duỉ-ng sứ?c vớỉ' mặt-nh vàỉ-o đảỉ-u Andy:

- Con soỉ?i tham ăn, đượ-ng lên ngay. Người hiể-n tắ-ti là-môi-t lào hỏo uy mặt-nh a! Chắo-ng leỉ' người không biể-t sao? Trộm đồ phải nói đến ra tay bất ngờ. Ba Ba đểo con thỏ già biể-n thắ-nh Thải-n Hoaỉ-ng giảo mặt-o trong quân đượ-ti, còn chỉ?nh miỉ-nh leỉ-n luỉ-t không thông baỉ-o mặt-tỏỉ?i, baỏo đảo-m tên trứng thối Bowness đỏ? không hề-ng phỏ-ng biể-giủ-!

Đổỉ' Trắ-n cưở-i cưở-i, Tiểo-u Bỏỉ?i Bỏỉ?i nỏỉ?i kyỉ-thắ-t chiổ đượ-ng môi-t nưở-a, điể-ch dung hoỉ-a trang điể-ch xắ?c củ? hiể-u duỉ-ng giường đông kiể-ch tây. Nhưng mặt-khắ?c môi-t củ-ng là-bắ?t đắ?c điể' mặt-thỏi - nhân ma khai chiể?n toắ-n điể-n, vớỉ?i thân phắ-n Đổỉ' Trắ-n hiện nay nể?u không xuất hiện trong bộ thống soắ liên quân, soắ-rắ-ng seỉ' tắ-o nên ngoỉ-vuể-c không nỏo a. Cho nên hắ?n baỏo Snoopy giảo mặt-o chỉ?nh miỉ-nh, thắ-m chỉ? củ-n đặc biệt tỉ-m môi-t con tuyể-t lang giảo mặt-o Andy. Mắ-với hai hài tử thì hẳn tuyên bố với bên ngoài, các quốc quân không đả?m đểo thắ-n hoắ-ng vàỉ- người-i kể? thuắ-a đỏ-ng thỏ-i mặt-o hiểo-m, để hắ-i tuổ lưu làỉ-i ở Thắ-nh Sơn.

Thải-n Hoaỉ-ng đảỉ' không hề-ng thỏ-ng suất đảỉ-t quân, việc này chỉ có Đổỉ' Đượ?c, Liya, điể-ch Củi?t, Steve bỏỉ?n người-i, không để người ngoài tham dự biết được. Còn lại ngay cả Thomas, Ferdinand tầng lớp cao cấp của liên minh cũng không một ai biết. Andy biể tiểo-u Bỏỉ?i Bỏỉ?i trắ?ch mắ-ng không đả?m nỏỉ?i giữ-, làm bầm nhìn khu bên trái phụ cận, nhìn xem có dã vị gì có thể nhai được hay không, còn Đỗ Trần thì đang quan sát địa hình Vạn Lưu sơn.

Nỏỉ?i ra củ-ng thắ-t thuỉ? viể, hiể-nh đả-ng của vàỉn Lưu Sơn là-m Đổỉ' Trắ-n nỏỉ?i tởỉ?i sư huynh củo-a miỉ-nh, năm ẩ-y con khỉ kia không phắo-i biể-dề dưới?c chân nủ?i Ngủ' Hành Sơn sao? vàỉn Lưu Sơn đây củ-ng rắ?t giỏ-ng năm ngoỉ?n tay cắ?m trên môi-t đảo-i nủ?i liên miên. Còn Đổỉ' Trắ-n đượ-ng oỉo điể-nh ngoỉ?n giữ'a - ngoỉ?n tay cao nhắ?t. Rắ?t nhanh oỉo trên ngoỉ?n cắ?i tỉ-m đượ-t môi-t thắ?c nướ?c. Đổỉ' Trắ-n trong loỉ-ng máy động toắ-n bắ-t thắ-n niể-m để-u táỉ-p trung trên thắ?c nướ?c nỏỉ-t!

Trong đảo-n ngài?n kyỉ? uỉ?c củo-a Đổỉ' Đượ?c củ? môi-t đảo-n là-hắ?n biể đóng băng trong băng lạnh dưới thắ?c nướ?c, rồi trên trời Lôi Hỏa Chích Viêm pháo bắn xuống. Luỉ?c nắ-y mớỉ?i khiể?n Đổỉ' Đượ?c biể thiêu để?n toắ-n thân củ-ng khắo-i giả?p dung hỏỉ-p củ-ng môi-t chỏỉ', troỉ-n đỏ-i không thểo duỉ-ng khuôn mặt-thắ-t gắ-p người-i khắ?c.

- Đổỉ' Đượ?c chết trận ở chỗ này sao?

Đổỉ' Trắ-n trong loỉ-ng củ-ng không đả?m chắ?c. Suy cho cùng cắ?ch cắo ngài-n năm, điể-a hiể-nh vàỉn Lưu Sơn củ-ng sinh ra nhiể-u biể-n hoỉ-a lỏỉ?n, liể-n gắ-i đảỉ-u phân phỏ?:

- Andy, duỉ-ng cắ?i mủi củo-a người tỉ-m điể thuỉ? ở gần đây, sau đỏ? tiểo-u Bỏỉ?i Bỏỉ?i đi xem biể-n đỏo-i điể-a hiể-nh củo-a vàỉn Lưu Sơn, nhắ?t là-biể-n hoỉ-a củo-a thắ?c nướ?c nguyên thủy!

Andy cưở-i hắ?c hắ?c:

- Chuối nhân, không cần tìm kiếm nữa, phải? dưới? có? người?i, một người?i sẽ?ng và?rất? nhiều?u người?i chửi?t! Nguyên lai tuy?t lang không tìm?m được dài? vĩ? người?c lại?i tại?i đằng sau Đỗ Trần, phải?a dưới?i ngồi?n tro?i phải?t hi?n một ngôi mộ. Xem b?i? củ?c k?i?t cái?u của ngôi mộ, củ?ng bi?i?t lại? một?t trong ngà?n ngà?n và?n và?n ngôi mộ của Thâ?n Hoà?ng trên tam đả?i củ?c đều là mộ giả. Bả?i?t quâ?i? ngôi mộ nà?y co?i? rấ?i? nhiều?u bia mộ chôn củ?ng, vi?i?i thê?i? Andy n?i?i co?i? rấ?i? nhiều?u người?i chửi?t. Co?i?n người?i sẽ?ng kia chửi?nh lại? một?t lão đầu giữ mộ, nhìn dung mả?o.... Đ?i? Trâ?n hai mắ?i?t sắ?ng ng?i?i, thâ?m nghi?i?i thâ?i?t sắ?i? lại?oan gia ng?i?i h?i?p!

- Andy, người mang hai hài tử kiểm tra cả rặng núi, xem có?i? mê?nh môn hay không, ta đi gắ?p lại?o gia họ?a này!

Thấy lão đầu trông mộ chính là người trông mộ ở Thánh sơn, là lão đầu quét dọn ở cử Kinh Úc cốc, là lão Womar, kỳ lạ quá thần thần bí bí.

Lại?o Womar vậ?n b?i? dài?ng sắ?i?p xuống lỗ đang ở? bên bia mộ Thần Hoàng chuẩn bị mấy cái giỏ. Chả?ng bi?i?t mu?i?n lại?m cái?i gi?i?i, thâ?y một?t gắ?i? trung niên nhân tới?i yêu cái?u t?i?i bả?i?i Thâ?n Hoà?ng liền cười mỉm nghênh đ?i?n, hắ?n huyên và?i?i câu r?i?i cướ?i?i n?i?i:

- Ái chà, nguyên lai là đầu thâ?n Cheek, ngà?i?i lại? củ?u cái?p đắ?u thâ?n t?i?i t?i?i đả?i củ?c Einstein.... lại?o đắ?u t?i?i thâ?i?t ki?i?nh r?i?i. Th?i?nh ngà?i?i và?o bên trong, ta phả?i?i đi chu?i?n b?i?i? cho ngà?i?i đồ?i?i và?i?i gây?i?

Hi?n tại?i Đ?i? Trâ?n giã?i? danh Cheek vì mu?i?n lại?o Womar không nhận ra để họ?i ông vi?i?i sao lại?i xuấ?i?t hi?n tại?i ch?i?i nà?y, li?i?n xua tay cướ?i?i n?i?i:

- Không v?i?i, lại?o nhân gia người?i bắ?n nhiều?u vĩ?c, ta trướ?i?i tiên họ?i người?i và?i?i chuy?i?n thâ?y ngà?i?i dài?i nhiều?u t?i?i, nhắ?i?t đ?i?nh ở? ch?i?i nà?y đã lâu, vĩ?y ngà?i?i co?i? bi?i?t li?i?ch sắ?i? củ?a thâ?i?c n?i?i?i kia không?

Ng?i?n tay hắ?i?i và?i?i thâ?i?c n?i?i?i duy nhắ?i?t tại?i Va?n Lưu Sơn.

- Ta đang mu?i?n nghi?i?i củ?u một?t ch?i?t về?i thâ?i?c n?i?i?i nà?y, xem thực lực đối với Họ?i Hoà?ng Sainz trong Ng?i?i Tuy?i?t Phong năm xưa sẽ có ảnh hưởng gì?

Lại?o Womar vậ?i?i ti?i?p củ?c sắ?i? sang lại?i mấy cái giỏ bên cạnh, củ?i?i đắ?u n?i?i?i:

- N?i?i?i về?i thâ?i?c n?i?i?i nà?y... củ?ng co?i? ch?i?t đ?i?n c?i?i. Nh?i?ng lại?o nhân ở? đây vậ?i?n truy?i?n mi?i?ng cho nhau một?t chuy?i?n xưa, n?i?i?i lại? năm ấ?y co?i? một?t đả?i?i ma vương ch?i?t ở? thâ?i?c n?i?i?i nà?y. Cho nên thâ?i?c n?i?i?i co?i? tên lại? Phong Ma B?i?c!

Đ?i? Trâ?n Trong lo?i?ng co?i? ch?i?t h?i?i?i h?i?p. Ma Vương trong truy?i?n thuy?i?t n?i?i?i sẽ không phải là ấ?m chi?i?i Auerbach ch?i?i? Năm đ?i?i? nguyên soái Auerbach trướ?i?i khi mặc tro?i?ng giã?i?p thiết diện, thậm chí thâ?i?t sự giống h?i?nh đắ?ng ma vương... sắc mặt Đỗ Trần không đ?i?i, mi?i?ng cướ?i?i họ?i?i:

- Có?i? sắ?i? nà?y r?i?i?t củ?c lại? chuy?i?n thời nào? Ta nghi?i?i nhắ?i?t đ?i?nh lại? sau khi Ng?i?i Tuy?i?t Phong đả?i?i chi?i?n?

- Không, truy?i?n thuy?i?t phả?i?t sinh từ một?t ngà?n hai trăm năm trướ?i?i?

Lại?o Womar đ?i?i?i nhiên ngà?i?ng đắ?u li?i?c nhìn Đ?i? Trâ?n:

- Ch?i?i?nh xắ?i?c hơn lại? 1294 năm trướ?i?i?

Đ?i? Trâ?n lông mắ?y kh?i?i?i giã?i?t:

- Th?i?i?i gian nà?y... chắc chắc, ngà?i?i nh?i?i? củ?ng quâ?i? chu?i?n xắ?i?c?

Lại?o Womar cướ?i?i, co?i?n đang mắ?i?i mắ?i?i mi?i?t sắ?i? sang lại?i cái?i?i gio?i?i:

- Có?i? gi?i?i k?i?i?i quâ?i?i? Truy?i?t thuy?i?t lại? do nh?i?ng lại?o binh ở? Thương Khung truy?i?n lại?i t?i?i nay. Nh?i?ng lại?o binh n?i?i?i, khi b?i?n họ đi theo Margaret t?i?i bả?i?i bắ?n củ?i?i. Ch?i?i?nh mắ?i?t ch?i?i?ng ki?i?n toá?i?n b?i?i? quâ?i?i? tr?i?nh ma vương b?i?i? phong ấ?i?n, mắ?i?i bắ?n củ?i?i củ?a Margaret tên lại?

Auerbach. Vậy lão đầu tử ta chỉ cần biết thời gian Auerbach chết trận, còn không nói chính xác năm nào sao?

La'ò gia ho'0a na'~y tuyê'ít đô'~i la'~ trong lời có ý. Đô'~ Trầ'~n thầ'~m nhủ, có điều la'~o gia ho'0a củ'ng la'~m sa'~ng to'0 Auerbach chề'~t o'0 thầ'~c nướ'~c na'~y, chi'~nh mi'~nh đầ'~ ti'~m ra đườ'~c đầ'~u mô'~i? thân phầ'~n củ'0a Đô'~ Đườ'~c.

Lu'~c na'~y la'~o Womar la'~i no'~i:

- Đầ'~u thầ'~n Cheek, nga'~i nê'~u không chề'~ la'~o đầ'~u tu'0 ta nhiê'~u lờ'~i, ta se'~ kê'0 cho nga'~i mô'~i chuyê'~n xưa...

Đô'~ Trầ'~n cầ'~u co'~n không đườ'~c:

- Mỏ'~i lão củ'~ no'~i!

La'~o Womar đặt cầ'~i gio'0 trong tay xuô'~ng, cườ'~i no'~i:

- Truyê'~n Thuyê'~t a. Năm â'~y Auerbach chết trận ở đầ'~i thầ'0o nguyên, nguyên soa'~i Margaret thân o'0 Thương Khung thương cầ'0m ba'~n củ'~ chết trận, dẫn người tới'~i đi'0nh cao nhấ'~t Va'~n Lưu Sơn ở Thương Khung tể bá'~i ba'~n củ'~. Nhưng ngay chính lúc đó, phía sau Phong Ma Bô'~c bay ra mô'~i đầ'~i ma vương, hơn nướ'~a ra tay lợi hại, thầ'~y ngu'~i la'~ giê'~t. Nguyên soa'~i Margaret thầ'~y cầ'0nh đầ'~i, lắ'~p tu'~c su'0 đườ'~ng vô thườ'~ng bi'~ phải'~p đóng băng Phong Ma Bô'~c rồi'~i gọi Lôi Ho'0a pháo tới giết chết đầ'~i ma vương. Trầ'~n chiê'~n na'~y, co'~i thê'0 no'~i la'~ kinh thiên đầ'~ng đi'~a...

La'~o Womar, ca ng'~i người.

Trong lờ'~ng Đô'~ Trầ'~n cầ'~p tồ'~c su'0a sang la'~i ti'~nh ba'~o. Margaret trong trầ'~n chiê'~n ta'~i đầ'~u thầ'~n đầ'0o no'~i? ra chuyê'~n xưa o'0 thầ'~c nướ'~c Phong Ma. Dầ'~n phải'~t Đô'~ Đườ'~c đầ'~u đầ'~u ta'~i tho'~i cơ cho chi'~nh mi'~nh, chắ'~c hầ'0n na'~ng thầ'~y Đô'~ Đườ'~c xuấ'~t ra Thu'~ Hoa'~ng Tuyê'~t Bi'~ch xong, trong lờ'~ng biê'~t Đô'~ Đườ'~c chi'~nh la'~ Auerbach cho nên mỗ'~i no'~i? như thê'~? - co'~i thê'0 no'~i?i, Margaret đầ'~ chườ'~ng minh Đô'~ Đườ'~c chi'~nh la'~ Auerbach.

Như vậy nửa cuộc đời phía trước của Auerbach đã rõ ngay trước mắt rồi. Đầ'~u tiên hầ'~n ta'~i bị chết trận đầ'~i thầ'0o nguyên, thì thê'0 bi'~ Xi'~ch Quân trồ'~m đi mang tới'~i trong Va'~n Lưu Sơn. Tiếp theo đó, Auerbach may mắ'~n chắ'~y thoả'~t đườ'~c. Sau đó'~ Margaret đầ'~ đầ'~u khắ'~o Xi'~ch Quân ri'~nh o'0 bên ngoa'~i thắ'~c nước, lắ'~p tu'~c ra tay, phồ'~i hớ'~p Lôi Ho'0a Chi'~ch Viê'~m phầ'~o khiê'~n Auerbach bi'~ thiếu tới'~i chề'~t.... còn chuyê'~n sau khi xảy ra ở thắ'~c Phong Ma. Auerbach vì sao biê'~n thầ'~nh Đô'~ Đườ'~c. Bi'~ chôn o'0 đầ'0o Ngân Nguyê'~t, vậy cần phải đi hỏi Margaret và Xích Quân rồi! Nghĩ'~ đê'~n đây, Đô'~ Trầ'~n trong lờ'~ng la'~i co'~i? thêm mô'~i nghi vấn. Nê'~u no'~i? Đô'~ Đườ'~c la'~ Auerbach vắ'~y Demis la'~ ai? La'~o đầ'0o qu'~y không dờ'~i lừa thân phận của chính mình nhưng nê'~u Demis không phầ'0i Auerbach vắ'~y sao hầ'~n la'~i co'~i? tấ'~t cầ'0 k'~i? u'~c củ'0a Auerbach?

Đô'~ Trầ'~n suy tư mô'~i la'~t, còn la'~o Womar no'~i?i xong toa'~n bô'~i quầ'~? tri'~nh cu'0'~c chiê'~n, nhi'~n thoả'~ng qua sắ'~c trồ'~i. Tay cầ'~m lắ'~y gio'0

- Ái chà, thầ'~t su'~ la'~ nhiê'~u lờ'~i rồi'~i, trồ'~i không co'~n sớ'~m nướ'~a. Ta phầ'0i nhanh cho'~ng la'~m nồ'~t thoi!

Đô'~ Trầ'~n sớ'~ cầ'~i mu'~i, cườ'~i no'~i:

- La'~o nhân gia, ngài đang bận rồi, có điều ta co'~n co'~i? chuyê'~n có chườ'~t nghi vắ'~n về'~ Phong Ma truyê'~n thuyê'~t mu'0i?n ho'0i nga'~i. Nghe nga'~i no'~i?i, như vắ'~y bên trong Va'~n Lưu Sơn không phầ'0i co'~n co'~i? mô'~i đầ'~ng thiên, co'~n co'~i? sào huyết củ'0a mô'~i đầ'~i ma vương?

La'~o Womar củ'ng không quay lại sắp xếp la'~i cầ'~i gio'0 trong tay, củ'~i đầ'~u no'~i:

- Theo lý'~ thuyê'~t mắ'~ no'~i?i thì thế, sau này Margaret, Prince va'~ phu phũ'~c Audrey, lúc đó Batouque ở đây... co'~n co'~i? rắ'~t nhiê'~u đầ'~i nhân vắ'~t co'~i? năng lũ'~c đê'~u điê'~u tra qua Va'~n Lưu Sơn. Thầ'~m chi'~? co'~i? ngu'~i đầ'0n cả Va'~n Lưu Sơn nhưng đê'~u không co'~i? thu hoả'~ch gi'~!

Chuyện nà-y củng coi? thêl0 gia0i thi?ch là người củng đưl-ng mong điề-u tra thail?c nưo?c, yên tâm, tuyểt đoi?i không thêl0 điề-u tra ra cail?i gi?l! Đoi' Trầ-n cươl-i cươl-i, thail-m nghi?l: "Lail'o gia ho0a, người coi? phải họ trâu hay không? Thail-n Hoail-ng Prince. Thail-n Hail-đu Nguyểt Thail-n Audrey, hai người-i người đêl-u trưểt tiể?p hô danh ti?nh, không soể thail?nh gia?o phán xét đưa người lên ho0a hiể-nh sao?"

Chi? tôn không đưểt trưểt tiể?p hô danh hu?y. Đoi' Trầ-n củng coi? đail'i ngôl nà-y, giờ đây nhân loail?i gail?p hail?n cho đưl-muôi?n hô Francis củng phail0i thêm mỗit chui' St, o0o phi?a trưo?c, cho nên hail?n đoi?i voi?i cail?ch goểt tên củoalail'o Womar đail?c biểt mỗn cail0m.

Nheo mắt đail?nh gia? lail'o Womar, Đoi' Trầ-n hỏi tới:

- Womar lão tiên sinh, ngail-i noi?i không mỗit ai coi? khail0 năng tra ra biể? mỗit Vail-n Lưu Sơn. Theo ta biể?t tuể-ng coi? mỗit viể tiên tri viể đail?i tên lail-Wolfe tuể-ng nghiê củ?u qua Vail-n Lưu Sơn. Hơn nư'a coi-n coi? thu hoail?ch!

Noi?i toi?i Wolfe, một là Đỗ Trần muốn dùng cái tên đã mai một trong lịch sử cố ý thử lão Womar, còn hai là nói thêm chút lời khách sáo!

Lail'o Womar ngail0ng đail-u nhiể-n Đoi' Trầ-n cươl-i người?ng.

- Lail'o đail-u tu0 ta chưa tuể-ng nghe noi?i toi?i Wolfe, củng chưa tuể-ng nghe thail?y biểl-n phail?p ngail-i noi?i...

Đoi' Trầ-n cươl-i tũm tũm, hai đail?o muểc quang chiếu thẳng lail'o Womar, mỗit chui' không noi?i, lail-m lail'o Womar thail?y hơi chổểt đail?

- Ngail-i nhiể-n ta lail-m gi?l-? Lail'o đail-u tu0 ta thữểc sữể chưa tuể-ng nghe noi?i toi?i Wolfe a..... ấy? Những đại nhân vật của Thương Khung tới rồi. Ngail-i ngồ chơi, lail'o đail-u tu0 đi tiể?p đail'i đail?i nhân vail?t nà-y!

Lail'o Womar đoiểt nhiên trôl nên có chút nhiễm thói đời, đail?i nhân vail?t toi?i, liền mỗit kễ Đoi' Trầ-n một đầu thân không quyền thế? Đoi' Trầ-n trong loể-ng thail-m cươl-i, trên đoi-i nà-y đail?i nhân vail?t lo?n nhail?t o0o ngay trưo?c mỗit lail'o. A a, lail'o gia ho0a, người cứ tiếp tục giả bộ với ta đi, soểm muốl-n gi?l- ta củng tra ra gổ?c gail?c củoalail'o người.

Đi toi?i lail-n năm nư' nhân, dẫn đầu mỗit người-i hai mươi tu0l0i đi đail-u, dung mỗit thanh tu? đoan trang, mang khi? đoiể cao cao tal?i thữể?ng nhưng trên đầu nằng lại là tóc trắng của người già, y phục trên người cũng tuyền một màu trắng, nhiể-n qua như lail-m mỗit viể tuyể?t my? nhân, băng thiên tuyể?t điểa. Còn phi?a sau lail-bôl?n người-i tuổi trẻ xinh đẹp, trang phữểc thiể nư' áo trắng quần dài, không có chỗ nào đặc biệt.

Cail?c nàl-ng cươl-i đoiểc gia?c thu? chỉ có o0o Thương Khung toi?i trưo?c mỗit Womar, tuyể?t my? nhân kinh ngail?c liể?c mỗl?n nhiể-n Đoi' Trầ-n, không nhảy kho0i kyể thu? mà trưo?c tiên đêl?n trưo?c lail'o Womar ho0i:

- Womar, mỗit chuyện chuail0n biể xong chưa?

Lão Womar nhanh chổ?ng nâng cail?i gio0 trong tay lên. Toi?i lu?c nà-y Đoi' Trầ-n mỗi?i chui? y? toi?i, bên trong cail?i gio0 lail-hai biể-nh thũ0y tinh chứa đầy cánh hoa màu tím, hơn nư'a coi-n đưl-ng hương liểl?u tấ0m vail-o. Vừa rồi lão Womar luôn tay bận rộn chính là rót hương liệu vào trong bình, trang trí hoa văn trang sức.

- Đail?i nhân, mỗit thu? ngail-i muốl?n đêl-u o0o đây, xin ngail-i nghiểl-m thu!

Tuyể?t my? nhân tay cail-m cail?i gio0 kiể0m tra mỗit lượt. Khẽ gặt đầu, vủ?t cho lail'o Womar vail ngân tậ:

- Toi?t lail?m, lail-n nà-y lail-mỗit đợt mật cánh hoa cho người mỗit thail?ng chuail0n biể, ngail-n vail-n lail-n không đưểt dây dưa, hiể0u chui??

Womar hoàl-n toa-l-n không co? ve0 thầ-l-n bi? lu?c no?i chuyềnl-n vo?i Đôl' Trầ-l-n. Mân mê ngân tềl, liên tuầlc gầl t dầ-l-u.

- Ngải-i yên tâm, la'ò đầ-u tu'ò ta tuyề'ít không chẳm trẽ chuyề'ên củ'òa cầ'c vì'ề đầ'ềi nhậ!

Tuỳ!t my' nhân nỏđ gầđt nheđ đầ-u, ánh mắ rơi trên ngư-ì Đồ' Trầ-n, trên khuôn mắđt mang theo mớđt cớđ ngắđo khi? cung đi-nh quy? tồđc:

- Vì sao tiên sinh này-y, ngài-i không phải0i tuổi- đường chính tiến vào Renault đây?y chứ??

Đôi' Trầi-n tuầi- Kim Sa Giạ?c trườc tiềp bay tồ?i đây, đương nhiên không phả?i đi qua cửa khẩu biên phong, xuấ?t nhấ?c ca?nh phả?i qua đường chính. Chấ?ng lẽ' đầ?i mắ?y vườc quan viên kiề?m tra hỏ? chiề?u củ?i mắ-nh? Đôi' Trầi-n cườ-i, tuầi- trong nguồc lầ?y ra mỗ?t lầ?nh bắ-i củ?i quan viên bắ? tầi-nh bắ?o thầi-n thắ?nh liên minh, đư? cho tuyề?t mắ?i nhậ, thầi-n bắ? nỏ?i mỗ?t câu:

- Nhiê£m vu£ bi£? mấ£t!

Tuyl' t myl' nhn tul'c thil- troi0 nen vui v, cung kil'nh dem l'nh bal-i traio la'xi Doi' Trai-n,
cuoi-i noi'i:

- Đạỉ ỉ nhạ đạ tâm, tạ khỏng cỏỉ? yỉ? tửỉ? hoạỉ-ỉ nghỉ! Bảỉ?t quạỉ? hiệủ nay Renault lạỉ- tiểủ-ủ tưởỉ?ủ đờỉ?ỉ khạỉ?ủg Ma tởỉ ỉc, vườủ tửủ nườỉ?c tạ lạỉ ỉ sảỉ?ủ cỏỉ? đạỉ ỉ hỏủ, vủ- vủ ỉ ỉ phủ ỉ cạỉ ỉ đờỉ? đỏ khỏỉ? trạỉ?ủh khỏỉ0ỉ khạỉ?ủ sảỉ?ủt nghiểủ mảỉ ỉt mỏỉ ỉt chũỉ?ủt...

Cải?i gì-? Vương tử đảđi hôn, Đồi' Trầi-n suổng sôit, coit? phảoi Arthur lầđp gia đầi-nh? Nhưng tỉi-nh bảio chính xác chỉ?nh mi-nh thu đườđc tu- bởđ liên minh tỉi-nh bảio nỏi?i không lâu trước Arthur khiêu chiề?n Bowness, kờit quai0 bởđ Bowness đả?nh cho troiđng thương hòđc mảiu, mảđc du- không coit? nguy hiềi0m toit?i tỉi?nh mảđng, nhưng củiđg phảoi iđt nhằit vằi-thaítng mớit?i khôi phửđc đườđc.... tỉi-nh huỏitng như vằđy Arthur co- n coit? tâm tỉi-nh kờit?n hôn? Chẳg lẽ hắn muổn quắn bắg đổng phỏng sao?

Đôi' Trái¬n hoặ0i:

- Ta hiểu, cái vị quá thân thiết lại—tâm vẫn với? chứ? vui! Có điều cái người vui—a mới? nó? vương tử kết hôn? Kết hôn với ai?Ồ, quý? quốc? đã đi hay, ta cũng phải chuẩn bị đưa lên một phải—nể mừng!

Tuyêi't myi' nhân lôĩ ra thâi-n sãi'c tui' hai-o:

- Vương tử Arthur là – Thương Khung đề nghị nhai?t du?ng si?, đả?i hôn củi0a nguoi-i tuyêi?t se? không đơn gia?0n. Theo lèi?i tiêi?t củi0a cung đìi-nh Renault chui?ng ta, bắt đầu từ ba ngày trước tới hai tháng sau đều là lễ cưới. Tuy nhiên quan trọng nhất là đại diện thành hôn ở ngày mừng một tháng sau.

Đôi' Trái-n tỉ?nh toạ?n mô?lét lu?c, co?n co?i? gâ?n mô?lét tha?ng tho?i-i gian, và?y ch?nh mi?nh tru?i?c hê?i? tro?l?m Lê?đ Nguyên, sau đôi? m?i?i tham gia hôn lê?i cu?i0a hảo hữu! Đôi' Trái-n co?n mu?i?n hỏi thêm mấy câu như tha?i?i tu?i phi la?n tiê?u thư nha?n na?o, nhưng nữ quan kia v?i vàng nhìn đồng hồ, miê?ng nói phải về ph?c mệ?nh trong thời gian giới hạn, sau đôi? vô?i va?i r?i-i đi.

Nhĩ-n theo boi'ng lư'ng nu' quan, Đồi' Trầi-n đầi't nhiên ca'0m thầi'n không thôi, đảo mắi't mỗ'it ca'i'i, chi'nh mi'nh vài-n Arthur đầi-u đầi' hai mươi tu'oi' đầi-u. Theo phong tu'đc Đầi'u Thầi-n gi'oi'i mắi-ti'nh, Arthur lu'c na'i-y m'oi'i k'ể't hôn, co'i' th'oi' ti'nh la'i-n k'ể't hôn mu'oi'đn!

Đôi' Trầi-n coì-n đang suy nghĩ' thì La'ô Womar người'ng ngầi'p tới?i trước?c mắi't hắi'n.

Ô chao, ngài-i cu'ng la'~ môi'et vi'et đả'đi nhân vậ'et a, la'~o đả'~u tu'0 ta vu'~a rồi đã bắt kính với ngài-i rô'i-i!

"La'ò bải?t tuở người còn giả vờ với ta?" Đồi' Trầ-n cô? yỉ? cau maỉ-y hoỉoi laỉi:

- Người sao lại đi biêu?t ta lại— đi nhân vậit?

La'ò Womar cu'í ðâi-u nhi'~n sǎi?c mǎi~t Ðôi' Trãi~n:

- Thâi?y ngai-i noi-i va-i cau dai' khiel?n Tai-ng Kiell-u Oi?c nui' quan cung xung dai'ei nhan, ngai-i coi-n coi? thelo khong phailoi dai'ei nhan vail'et sao?

- Tai-ng Kiell-u Oi?c?

Doi' Trai-n nghi hoail'ec nhil-n lai'o Womar.

Lao Womar tre mieng ra:

- Hacc, Tang Kieu Oc la loi noi ngam cua binh dan chung ta. Ten chinh thuc cua no la... Su Tam Than Dien
- Van Tieu Thien Thu Thuong Loi Cac - Thinh Nguyet Dai!

Doi' Trai-n nghe xong suil'ong sôl't hoiloi lai'ei:

- Lai-n dil'ea phuong giil-?

Lai'o Womar mim cuoi-i thail-n bil':

- Chail'ong biell't ngai-i coi? nghe qua moil'et chuyell'n veil- Su Tam vương, noi-i rang luc Vo Ton Robert chail't di, Su Tam Alonso cu'ng dai' giai-...

Do Trann nao chi la nghe qua, gan nhu la sam doi ben tai roi. Hon nua Do Trann con mo ho nghe duoc phong thanh noi, Alonso so di bi nguoi ta coi thuong, bi nguoi chui la gia, hoan toan la do mot nu nhan... Tang Kieu Oc. Chang le tuyet my nhan vua roi kia, chinh la thu hạ cua nu nhan sau lung Alonso?

Nghil' toi-i Arthur moi-i lai-n nhail'c toi-i nu nhan nay del-u khong biell't phailoi lai-m sao, lai con ghi phan han tren mat. Doi' Trai-n hoi toi

- Ta biell't nguoi-i lao noi-i lai- ai. Lai'o nhan gia, coi? thelo noi-i cho ta moil'et chuil't chuyell'n veil- nu nhan do duoil'ec khong?

Lai'o Womar lai'c dail-u cuoi-i noi-i:

- Day la chuyell'n ben trong vương cung Renault, ta moil'et lai'o gia trong mo thi biet duoc bao nhieu chu? Ngai-i dai' hoiloi, ta chil' coi? thelo cho ngai-i biell't hai chuyell'n. Dail-u tien, nguoi-i dai-n bai- doi? khong coi? danh phail'ec giil-, chang phai la hoang hau Renault. Nhung nghe đồn Su Tam vương Alonso be hạ vì lấy lòng nu nhan kia, co the bat chap lam ra nhung viec kien nguoi ta khong dam nghi den.

Doi' Trai-n gail'et gu, tuil- coil' chí kim, khong thiel'u cal'0nh hoi-ng nhan hoil'ea quoil'c. Su Tam vương moil'et doi-i huil-ng chuil' cuil'ng khong trail'nh duoil'ec a!

- Ta coi? thelo hiell'ou duoil'ec yil' tuil' nai-y. Chuyell'n thuil' hai?

Lai'o Womar hail-i moil'et doi'a hoa nho tren bia mo Thail-n Hoail-ng. Doi' Trai-n khong biell't ten, bail't quail', xem hii-nh dail'ng chil'nh lai- cuil-ng chuil'ong loail'ei doi'a hoa hail'n cung cal'p cho nui' bol'ec toc trang.

- Dieu thu hai chil'nh lai- dung mail'eo nguoi-i dai-n bai- doi? chua ai tuil-ng thail'y qua. Nhung mail- tuil-ng nghe chinh Nguyl'et Dai-i truyell-n toi-i tin tuil'c noi-i nui' nhan lai'el'nh nhu bang doi? mui-i nam truil'c tuil-ng cuoi-i voi-i Alonso moil'et lai-n, mail- lai-n doi? lai- Alonso hail-i dail'ec sail'on hoa Boreah tai Val'n Luu Son cho nai-ng. Dung, cuil'ng chil'nh lai- loail'ei hoa nai-y...

Doi' cuil'ng tiil'nh lai- chuyell'n dail'ng chuil' yil' sao? Doi' Trai-n co ho bo qua diem thu hai nay, nhung lai'o Womar tuil'ea hoi- nhil-n ra Doi' Trai-n khong dail'et chi tiet nho nai-y trong loi-ng bel-n nhail'c nhail':

- Noi-i cuil'ng lai'et, hoa Deborah chi sinh truil'ong tai'ei Val'n Luu Son, o dia phuong khac co dung dau khi nuoi duong cung khong duoc! Ai, kail' tuil- sau khi nguoi-i dai-n bai- doi? viil- hoa Deborah ma cuoi-i voi-i Alonso, Alonso dail'ec biell'et troil'ng thiel' hoa coil' Val'n Luu Son. Cuil' cal'ch moi-i thail'ng, Alonso lai'ei dail'ec biell'et keu nu quan o thinh Nguyl'et Dai-i hau hạ nu nhan kia thu thap hoa Deborah, chail' thail-nh ruy'et mat hoa..... Hail'c hail'c, cal'c nui' quan lai-m biell'ng, chuyell'on moil'ei viell'ec cho ta. Lao gia ta vua thuan tien trong mo, vua co duoc co hoi kiem may ngan tet!

Hoa Deborah chỉ có ở tại Valen Lưu Sơn... Đồi Trầ-n hoả-n toả-n không hiểu ư gì? tuở cũa la'o Womar, bắt quai? vẫ-n duểng tâm nhữ? ki?

La'o Womar không ngừng mân mê đồng ngân têl trong tay, đầy vẻ tham tiền:

- Đảl nhân, lão gia ta lại nhớ tới một chuyện ngay ở Thính Nguyệt Đài trong vương cung Renault. Ngả-i la' đảl nhân vẫl, nê?u cở? chuyểl gi' muồ?n tiể-m Sư Tâm vương hoảl c thầ-nh viên vương thầ?t Renault, vẫl y mau đầl theo nư' quan kia. Có người của Thính Nguyệt Đài giúp đỡ, vẫl y mỗl chuyểl ngả-i muồ?n biể?t vể-bên trong vương cung Renault củng se' đơn giẫn hơn không i?t a. Thầ?nh Nguyểl nư' dựa vào thể diện của nữ nhân kia, chính là nhất đẳg nô tài mà trong đế quốc Renault ngay cả thủ tướng nội các cũng phải nể mặt!

Đồi Trầ-n nhớ tới?i phong thái Sư Tâm vương trong trận thủy chiến ở Emerald ngày đó, trong loể-ng đầl nhiên cầm thầ?y tư vẫl khó nói. Têl tưở?ng mỗl quồ?c gia cở-n phầl xem mẫl mỗl mỗl thầ? nư' làm việc mẫ- Alonso không ngờ lại mặc kệ cho hành vi họa quốc ương dân này... ai, Sư Tâm vương quầl thầl giẫ- rồi-i! Bắt quai? Đồi Trầ-n vốn củng điểnh đi tiể-m Arthur hoầl tiể-nh huồ?ng Ma tôl c, vẫl y đi theo nư' nhân kia vẫ-o hoả-ng cung Renault se' bở?t đi không i?t phiể-n toả?i, i?t nhầ?t không cầ-n, mừ mờ tìm đường nữa.

Nghĩ? đầ?n đây, hầ?n cườ-i vồ?i la'o Womar:

- La'o nhân gia, đả taểl ngả-i đầ? nhầ?c nhữ, ta củng cầ-o tuể-... À! Cở? thầl cho ta mỗl chu?t hoa Deborah không?

- Se' theo lờ-i ngả-i. Ngả-i chớ- mỗl la?t, ta đi hầ?i cho ngả-i mỗl i?t, bắt quai? không cở? loẩl la'-m mẫl hoa cho Thính Nguyểl Đả-i, chỉ la'- mỗl chu?t biể-nh thườ-ng...

Nhiể-n bở?ng lưng lom khom bận bịu của la'o Womar, Đồi Trầ-n nhữ?u mẫ-y thầ-m nghĩ: La'o bắt tuể người lủ?c thì mê tiể-n, lủ?c laểl thầ-n biể?, rất cuộc đang làm gì? Nhưng lão gia hỏa này không trêu chọc bất kỳ ai, thành thành thật thật làm người trông mộ. Vẫl y chỉ?nh miể-nh củng không thầl bắt hầ?n nghiêm hiể-nh bử?c cung a!"

Tiể?p lầ?y mỗl vồ?c hoa Deborah tuể- tay la'o Womar, Đồi Trầ-n goểl Andy vẫ- hai hài tuểl trởl vể-. Đúng như la'o Womar nỏ?i, bởl họ thầl sẫ củng không tra ra điể-ư giể-. Thuận theo đường núi đầl tới mấy nữ quan kia, bất quá Đỗ Trần không muốn làm quá nhiều người nhìn thấy, liền ẩn thân treo mình trên vạt áo của nàng, thầm nghĩ: "Đợi theo nữ quan trở lại hoàng cung, mình sẽ lại gặp Arthur. Việc sau đó rõ ràng rồi! Cần gì phải hiện thân dùng thân phận của quan tình báo gõ bốn phía chứ? Mình lần này là đi trộm đồ, người nhìn thấy càng ít càng tốt."

Hơn nữa, nữ nhân kia dù sao cũng là chuyện trong nhà của Alonso và Arthur, mình không tiện xen vào giữa.

Bằng núi vượt đèo, khi đến tới Đỗ Trần theo nữ quan kia tiến vào đế đô Renault. Tiếp tục qua đường vượt ngồ, được hân thưởng một chuyến phong cách kiến trúc cổ phác của sơn thành, lúc này mới tới hoàng cung của Sư Tâm vương.

- Thật đẹp nha, ba ba, cải tạo nhà của chúng ta giống thế này có được hay không?

Tiểu bối bối tay chỉ cung điện mây vàng phía dưới vách núi hùng sư, không ngừng lăm bắ trong đầu hồn.

Đỗ Trần cũng chấn kinh về sự hùng vĩ của hoàng cung Sư Tâm. Thứ khác chưa nhắc tới, đơn giản chỉ là cửa chính của hoàng cung cũng là một cái miệng kim sư lớn cao hai mươi thước, vừa tiến vào hoàng cung, liền giống như đi vào trong bụng một con hùng sư.

Nhưng nữ quan kia lại không cho Đỗ Trần cơ hội thể nghiệm cảm giác đó. Bọn họ không đi cửa chính mà từ cửa nhỏ mặt bên vách núi tiến vào hoàng cung, đi qua mấy hành lang. Ngay khi Đỗ Trần muốn tách khỏi các nàng để trực tiếp đi tìm Arthur, nữ quân tới trước cửa của một toà cung điện màu bạc... bên trong cung điện có mấy người đi ra ngăn nữ quan. Hơn nữa người đi ra đều là tuổi hơn hai mươi nhưng sớm đã tóc trắng đầy đầu, bọn họ phát tay quất lui thị nữ khác, chỉ còn lại nữ quan tóc bạc Đỗ Trần bám vào. Xem ra, nữ quan của Thính Nguyệt Đài cũng có chia đẳng cấp, những nữ quan trẻ tóc trắng trẻ tuổi này mới là thân tín chân chính của nữ nhân kia.

Một người trong đó thấy bên cạnh không có ai, thấp giọng giận dữ:

- Sao giờ mới trở về? Chúng ta thiếu chút nữa bị người hại chết. Chủ nhân đợi cánh hoa tới sứt ruột, đã hút cạn hai tỷ muội rồi đó!

Nữ quan tóc trắng thần sắc đại biến, lấy đồng hồ ra nói:

- Ta rõ ràng không có vượt quá thời hạn mà!

- Ài, người cũng không phải là không biết tính tình của chủ nhân... người nói người vượt quá thì là người chính là vượt quá rồi. Mau, chớ nói nữa, mau đem hoa Deborah cho chủ nhân!

Nữ quan kia sợ hãi không dám đi vào bên trong:

- Ta quá giờ rồi? Vậy chủ nhân sẽ không... đem ta hút cạn chứ?

Những người kia hoặc thương cảm, hoặc vui mừng trên tai họa người khác nhìn nàng, nhưng không ai nói chuyện, nữ quan tóc trắng cắn răng, cúi đầu đi vào cung điện.

Andy hiểu kỳ hởi trong đấu hồn:

- Chủ nhân, hút cạn nghĩa là sao vậy?

Tiểu Bối Bối vừa hiểu kỳ vừa hưng phấn nói:

- Còn phải nói sao? Ma nữ hút máu đó!

Đang nói chuyện, sâu bên trong cung điện cách âm truyền ra một tiếng kêu thảm kinh tâm động phách... người thứ ba cũng bị hút cạn rồi.

517. Nữ Nhân Đố

Nghe thấy một tiếng thét thảm thiết, nữ quan tóc trắng ngừng bước, dừng lại ở bên trong hành lang, mặt không chút máu, thân thể run rẩy, không nhận được quay đầu nhìn thoáng qua các nữ quan khác ở cửa vào cung điện...

Nhưng phía sau có người cao giọng quát:

- Nhìn cái gì? Còn không nhanh đi đi? Người muốn làm cho mọi người chúng ta chết cùng người sao?

Nữ quan run rẩy sợ hãi. Quan sát thấy còn có bốn mươi, năm mươi bước nữa mới có thể tiến vào hành lang ở nội đình, từng bước tiến lên phía trước, tiểu Bối Bối trong đấu hồn nói thầm:

- Thật là đáng thương! Ba ba, Bối Bối cũng tra không ra có cái gì ở cuối của cái hành lang cổ quái này!

Andy bên cạnh cũng nói:

- Bên trong tất cả đều là mùi vị của hoa Deborah, cái mũi Andy cũng không dùng được... ài, mộng tưởng à!

Đỗ Trần căng thẳng nhíu mày, nhìn chăm chú cửa lớn màu bạc ở tận đầu hành lang mà không nói gì. Lúc này phía sau đi ra một con sói trắng như tuyết, nó liếc mắt nhìn nữ quan chậm rãi bước, miệng phát ra tiếng người. Là một âm thanh của phụ nữ lạnh như băng.

- Người làm cho chủ nhân không vui đấy!

Phịch, nữ quan cuống quýt quỵ xuống, đập đầu lạy như đập tới, nói cầu khẩn:

- Đại nhân Sophia, van xin ngài. van xin ngài...

Sophia? Ánh mắt Đỗ Trần và hai hài tử đều hướng vào Andy, thú vị, là trùng tên hay là...

Ngày trước, phản nghịch cự long Constantine giết vợ phản tộc là vì một Băng Tương Thánh Lang tên gọi là Sophia! Mà Andy còn giả mạo nhi tử của Sophia trong một khoảng thời gian!

Lúc này sau nội đình truyền ra một thanh âm nhẹ nhàng dễ nghe, nhưng có một cảm giác lạnh như băng, một mùi vị khiến người lạ không dám đến gần:

- Sophia! Hôm nay đã đủ số lượng. Bảo nàng để cánh hoa xuống rồi rời khỏi đi!

Nữ quan như gặp được đại xá, đặt cái giỏ xuống, dập đầu sau đó vội vàng chạy trốn. Mà giờ phút này Đỗ Trần đã không ngừng nghi hoặc đối với người đàn bà sau lưng Sư Tâm vương, Liên Hoa đang muốn phi vào trung tâm cái giỏ kia, đáng chết, Sư Tâm vương không ngờ lại có thể yêu một ma nữ hút máu?

Sophia ngậm cái giỏ hoa tiến vào nội đình, đi vài bước đã đến tới một căn phòng mờ tối. Đỗ Trần thấy rõ cách bố trí của căn phòng, không khỏi hít một ngụm khí lạnh, cái này là một nhà khoa học điên a! Cái căn phòng hết sức lớn, như là một phòng thực nghiệm tổng hợp to lớn, hơn nữa ở giữa còn dùng một cái ao, căn phòng phân ra ba khu vực nhỏ như hình quạt, trong đó Đỗ Trần nhận được hai cái, một là khu luyện kim thực nghiệm, một khu khác giống với cái đài thí nghiệm thái cổ binh khoa mà Francesca đang nghiên cứu, còn như cái thứ ba... Đỗ Trần không gọi ra được tên, bất quá cái khu thực nghiệm này như là một chỗ giết mổ súc vật. Trên giá treo thấy có các đoạn tay chân, hơn nữa đều là tay chân của con người! Có một người đàn bà đứng ở bên cạnh bờ ao trung tâm, đầu nàng cũng là toàn tóc trắng, mặc bộ váy áo liền màu bạc, trên khuôn mặt mang một bộ mặt nạ bằng sắt màu đen, đang ở trong cái ao rửa sạch ba cỗ thi thể đàn bà trần trụi khô quắt. Chỉ nhìn đầu tóc và một bên quần áo bị tán loạn thì biết là ba Thính Nguyệt nữ quan này mới bị nàng "hút khô kiệt"!

Sophia tiến tới bên cạnh cái ao, dùng miệng đem cánh hoa trong giỏ đổ vào, thận trọng nói:

- Chủ nhân, tháng này đã hút khô kiệt bảy ả thị nữ, người ở phía dưới không đủ nữa...

Nữ nhân kia đầu cũng không ngẩng lên, nói lạnh như băng:

- Alonso vừa chuyển cho ta hai mươi thị nữ, ngay tại bên trong cái hòm số bốn, người đi xử lý đi!

Nói rồi, nàng ngẩng đầu liếc mắt nhìn khu luyện kim, Sophia đi đến mở ra một lồng bằng tre lớn, bên trong quả thật có hai mươi cô gái đang hôn mê. Sophia lạnh lùng liếc mắt nhìn bọn chúng, ả đánh vào một chút bụi phấn bạc trên hàm răng, rồi mới cắn vào cái cổ của ả thị nữ này. Trong khoảnh khắc, tóc trên đầu của thị nữ biến thành bạc - nguyên lai nữ quan tóc trắng đều bị khống chế rồi!

Tiểu Bối Bối ở trong đầu hôn cầu khẩn:

- Ba ba, thật đáng thương. Người cứu các nàng ấy đi!

Đỗ Trần lạnh lùng nhìn hết thấy, lắc đầu.

- Cứu một người cũng không cứu được toàn bộ, chúng ta tìm hiểu người này trước rồi tính việc đó sau!

Nhìn thấy bất bình liền ra tay cứu giúp, đó là hành động của người thô lỗ chỉ làm theo cảm tính không để ý đến hậu quả.

Vào lúc này nữ nhân kia rửa sạch sẽ ba cỗ thi thể khô quắt, đưa đến "Đồ Tể Trảng" giải phẫu, đột nhiên hỏi một câu.

- Sophia, Bowness có đáp ứng đưa "Lệ Nguyên" tới không?

Sohia khó xử nói:

- Cái này... chủ nhân. Nguyên soái Bowness nói, Lệ Nguyên ở trong tay Phillip, lại càng là kết tinh tâm huyết cả đời của Phillip, hẳn cũng nhất thời không thể ép Phillip giao ra được!

Nữ nhân kia không vui nói:

- Không tiện ép Phillip? Hừ, Sophia, thay ta nói cho Bowness biết, nói ta với Bowness người hợp tác ngàn năm, giúp Tử Huyết Nhân các người vượt qua vô số lần khó khăn, mà các người Tử Huyết Nhân có thể quay trở lại tam đại lục cũng là ta bày cách chỉ đường đi, vậy ta không có tư cách nắm giữ Lệ Nguyên, trở thành thống soái thứ ba của quân đoàn Minh thú sao? Nói rồi, con mắt sau mặt nạ sắt của nàng lẳng lẳng liếc Sophia, Đỗ Trần chú ý thấy, con người của người đàn bà này là màu vàng ánh trắng nhàn nhạt!

Sophia đến thở cũng không dám thở mạnh, khó xử nói:

- Được, ta liền đi thúc giục...

Nữ nhân kia nghiêng người liếc mắt Sophia:

- Thế nào? Người cảm thấy khó khăn, bản thân không thể làm được việc này?

- Chủ nhân...

Sophia cười khở một tiếng:

- Người biết đó, ta mặc dù chết cũng thuần phục ngài, nhưng suy cho cùng cũng là nhân vật số 2 trong kế hoạch đại nhân vật của Ma tộc, là thuộc hạ do một tay Bowness bồi dưỡng ra, thật sự là không dám chuyển lời của người đến cho nguyên soái. Lời này... thật sự là quá khó nói!

"Khó nói sao? Nhưng ta thích nghe." Đỗ Trần sờ cái mũi mắt lạnh nhìn tròn trọc hai người, cố chỉnh lý lại tin tức tình báo trên quý này!

Nữ nhân kia lại hừ một tiếng:

- Số 2, đúng vậy, Sophia người năm ấy phụng mệnh tiềm nhập ở tộc Băng Sương Thánh Lang, tiến đến muốn khống chế Lang tộc và Long tộc - là hai trợ thủ lớn nhất của nhân loại tại trong Vãn Thần! Nhưng người lại cùng với Constantine làm ra đại án đêm tân hôn giết vợ, lại chạy trốn vong mạng, dẫn đến kế hoạch khống chế long lang hai tộc của Bowness gặp khó khăn. Nếu không phải ta bảo lãnh cho người... hừ!

Nữ nhân kia tinh thông thuật quyền mưu, trước tiên nhắc Sophia:

- Người là nhờ ta mới sống tới nay, người hiện tại trong lòng phải biết đem ta đặt ở vị trí cao nhất, chứ không phải là tôn trọng Bowness.

Sau đó sắc mặt nàng mới tươi tỉnh lại, mỉm cười nói:

- Người là số 2, ta là số 1. Tính ra chúng ta cũng đều là thuộc hạ của Bowness! Ta còn dám nói, người có cái gì không dám nói? Bớt lời lại, mau đi đi! Nhất định phải đem Lệ Nguyên ở trong tay Bowness tới cho ta!

Sophia trong lòng cười khở: "Đúng vậy, người là số 1, nhưng người cũng là kẻ hợp tác với Bowness, nhưng mà ta thật sự là một thuộc hạ! Người có dũng khí nói ra lời này, nhưng ta có dũng khí chuyển cáo nguyên soái sao?"

Nhưng nàng cũng không dám ngỗ nghịch quá mức đối với nữ nhân này. Gật đầu, nói một câu rất tự tin:

- Sophia sẽ đi chuyển cho nguyên soái Bowness!

Đỗ Trần vội vã nhìn thoáng qua thi thể đàn bà bị giải phẫu tiếp theo, còn Sophia đang từ mật đạo rời khỏi thì trong lòng rung động một cái. Sophia muốn đi tìm Bowness để lấy mục tiêu chuyển đi này của mình - Lệ Nguyên...

- Đỗ Tư, người tập trung theo dõi Sophia cho ta, ta ở lại chỗ này xem thêm!

Đỗ Trần trầm nghĩ, mình sẽ hiểu được rõ ràng nhiều chuyện!

Nếu con sói cái này thật sự là thê tử của Constantine, còn phản nghịch cự long kia tại đêm tân hôn giết chết thê tử là Băng Sương Thánh Lang. Nhưng theo ý tứ, vừa mới nghe Sophia thật sự cùng Constantine yêu nhau đến chết cũng không thay đổi, thậm chí bỏ cuộc kế hoạch của Ma tộc, cùng Constantine chạy trốn... vậy là năm ấy thê tử của Constantine đột nhiên biến mất, tám chín phần mười là bị Ma tộc đem bắt trở về tiếp nhận sự trừng phạt, bất quá nữ nhân phía sau Sư Tâm vương cứu Sophia rồi lấy làm thuộc hạ, gánh vác công việc trợ thủ cho mình!

Mà nữ nhân này là số 1 của kế hoạch đại nhân vật. Việc Ma tộc có thể quay lại nhân gian, một nửa thực lực là của bản thân Ma tộc, một nửa khác là nữ nhân này âm thầm ứng phó hỗ trợ!

Lúc này Andy cân nhắc hồi lâu, hỏi:

- Chủ nhân, Andy có một mộng tưởng, chính là biết được nữ nhân này rốt cuộc là ai!

Đỗ Trần sờ cái mũi nói:

- Rất khó nói, miệng nàng xưng "các Tử Huyết Nhân các người", vậy nàng nhất định là nhân loại hoặc là dị thú, hơn nữa là ngàn năm trước, thời kì Văn Thần đại chiến thì bắt đầu thành đồng bọn hợp tác cùng Ma tộc! Mặt khác...

Đỗ Trần ngón tay chỉ dụng cụ thực nghiệm:

- Nữ nhân này tinh thông luyện kim khí đạo và thái cổ binh khoa, còn có một chủng loại giống như kỹ thuật cải tạo vong linh của Phillip - ta nghĩ nàng muốn Lệ Nguyên cũng là vì nghiên cứu! Đáng chết, Snoopy vắng mặt, chúng ta căn bản nghĩ không ra nữ nhân thời Văn Thần có điều kiện phù hợp với việc này!

Tiểu Bối Bối nói bổ xung:

- Ba ba, nữ nhân này rất mạnh! Bối Bối cũng nhìn không ra tinh thần lực của nàng có bao nhiêu cấp.

Đỗ Trần gật gật đầu, không cần dùng tinh thần lực dò xét, hôm nay bản thân Đỗ Trần sẽ có thể thấy được đẳng cấp của nữ nhân này phi thường cao, ít nhất mạnh ngang Margaret, là cao thủ kém một cấp so với mình và Bowness!

Đáng chết, đại nhân vật số 1 của Ma tộc trốn ở phía sau lưng Sư Tâm vương tiến hành loại thí nghiệm dùng vật sống thần bí. Mà thí nghiệm này có thể khẳng định phải dùng đến Deborah để tẩy rửa thi thể, hoặc là sẽ dùng đến Lệ Nguyên... vậy Sư Tâm vương biết việc này không?

Đỗ Trần tại bên trong thực nghiệm thất nhìn hồi lâu bình nước dùng luyện kim của ả, hoàn toàn nhìn không ra mục đích thí nghiệm của người đàn bà này là cái gì. Sau một lúc, Đỗ Trần nói báo cáo Sophia đã rời khỏi để đi Renault, mà ở chỗ này Đỗ Trần lại thật sự tìm không được manh mối nào có giá trị, liền chuyển động Liên Hoa, nhẹ nhàng phi ra Thính Nguyệt đài.

- Andy, sử dụng cái mũi của người, tìm ra vị trí của Arthur cho ta!

518. Trừ Bỏ Trở Ngại

Hoàng cung Renault được xây dựng giữa sườn núi, nữ nhân kia ở tại đài Thính Nguyệt ở gần sườn núi nhất. Trung ương của hoàng cung là tấm cung của Sư Tâm vương, còn Arthur ở đông cung góc tây bắc. Đỗ Trần sau khi từ Thính Nguyệt đài đi ra ngoài mới phát hiện, nếu như hắn không tiến nhập Thính Nguyệt thai từ mật đạo ở vách núi thì chỉ đi duy nhất một con đường là hành lang tấm cung của Sư Tâm vương. Nói cách khác dưới tình huống bình thường trừ Sư Tâm vương Alonso ra thì không ai có thể tiến vào Thính Nguyệt đài!

Khi Đỗ Trần đột nhiên xuất hiện tại phòng ngủ của thái tử ở đông cung, vết thương trên người Arthur vẫn phải băng bó, máu vẫn đang rỉ ra. Hắn nằm dưỡng thương tại trên giường, bất quá trên mặt lại tràn trề vẻ mặt hạnh phúc của tân lang. Vừa thấy Đỗ Trần đột nhiên xuất hiện thì đầu tiên là giật mình kinh sợ, sau đó lập tức liền cười thần nhiên:

- Nghe nói Thần Hoàng bệ hạ thống lĩnh đại quân tại bình nguyên phía tây. Nhưng lại có một Thần Hoàng khác xuất hiện ở trước giường của ta a. Có nhiệm vụ cơ mật sao?

Đỗ Trần cười, ngồi tại bên cạnh giường của Arthur, cả người đều tản ra thánh quang thánh khiết mà cao quý chúc phúc cho thương thể của Arthur.

- Người và ta là huynh đệ trong lúc hoạn nạn có nhau, còn nói cái gì cơ mật cơ chứ? Ta có ba việc muốn tìm người!

Arthur cảm thụ tới thánh quang mang làm mình nhanh chóng khôi phục sức lực, thần sắc hơi biến đổi, nheo mắt nói:

- Nguyên lai người cũng đã trở lên mạnh mẽ Người mạnh, ta cũng mạnh, cái này chính là một trong ba chuyện mà người tới phải không?

Đúng vậy! Đỗ Trần đem sự tình huyết mạch song sinh hời ra hết, trịnh trọng nói:

- Ta hoài nghi chúng ta tuy không có khả năng là song huynh đệ song sinh nhưng trên người có một chủng loại liên hệ tương tự như của huyết mạch song sinh!

Arthur trầm mặc hồi lâu, cắn môi nói:

- Ta khẳng định là vương tử Renault, nhất định là vậy! Mà chỉ nhìn khuôn mặt bên ngoài người nhất định là con của phu nhân Mayfair! Vậy thì chỉ có duy nhất một khả năng, tình huống xảy ra là Margaret tại khi ta và người sinh ra thì giở trò trên cơ thể chúng ta.

Đỗ Trần hơi gật đầu, giờ đây Margaret cấu kết cùng với Xích Quân, muốn tìm ả tra chứng cứ thật không dễ dàng a!

- Người trước tiên ghi nhớ chuyện này. Ta nói chuyện thứ hai ta vừa mới gặp nữ nhân phía sau lưng gia gia của người, lại đã biết một chút bí mật của nàng rồi.

Arthur cười khở một tiếng, miễn cưỡng chống tay ngồi dậy trên đường bệnh:

- ả ta rất mạnh, ả còn có khả năng cấu kết cùng với Ma tộc, thậm chí ngay cả Băng Sương Thánh Lang bên cạnh ả cũng có vấn đề!

Đỗ Trần đứng phắt dậy.

- Người đã biết cả rồi?

- Nữ nhân này xuất hiện tại Renault đã được ba mươi năm, người Renault chúng ta không phải kẻ ngốc. Dù ít hay nhiều cũng biết đoán ra một chút manh mối. Ta biết rõ, vài vị trọng thần trung thành của Renault cũng biết, thậm chí ngay cả gia gia của ta... cũng nghe qua một chút phong thanh của sự việc!

Arthur nhìn về tấm cung của Sư Tâm vương ở phía xa ngoài cửa sổ, cúi đầu đập mạnh xuống mép giường:

- Nhưng Sư Tâm vương bệ hạ không tin, lại cứ cố chấp chuyện ta làm, có thể để nữ nhân kia làm ra bất cứ sự tình gì!

Arthur lại ngẩng đầu lên, vô lực nhìn Đỗ Trần:

- Trí tuệ của ta không kém so với người, hơn nữa đối với hiểu biết về Renault ta lại càng vượt xa so với người. Ta đã nhiều lần thiết kế cạm bẫy bức nữ nhân kia lộ ra sơ hở, nhưng đều đều thất bại! Francis, nói ra việc thứ ba đi!

Đỗ Trần lại lắc đầu:

- Nói cho ta về lai lịch của người đàn bà kia đã!

- Có chuyện gì hay để nói đâu? Ba mươi năm trước ông nội ta và Võ Tôn Robert ước hẹn quyết đấu. Cuối cùng Robert thất bại, gia gia ta chiến thắng mà trở về Vạn Lưu sơn, tại thác nước Phong Ma thì gặp được một người con gái đang tắm dưới đó. Gia gia nhất thời sững sờ ngắm nhìn, hoàn toàn thần phục dưới váy của nữ nhân kia! Sự tình... đúng là đơn giản như vậy!

- Thác nước Phong Ma. Có chắc là thác nước Phong Ma?

Đỗ Trần thấy Arthur cũng chưa có nhiều manh mối lắm, liền cười nói:

- Được rồi, không đề cập đến nữ nhân kia nữa! Arthur, ta muốn đi trộm một thứ đồ vật tên gọi là Lệ Nguyên. Nó là cái mấu chốt để phá giải kế họa vong linh thiên tai của Phillip! Ta muốn người cung cấp cho ta tư liệu của người về Ma tộc.

- Cái này không vấn đề gì! Bản thân ta cùng với Bowness đã giao thủ, trên chiến trường đã đánh nhau vài lần. Không ai hiểu rõ hơn so với ta về chiến lược của Ma tộc người đời một chút!

Arthur đứng dậy tìm kiếm tư liệu ở trong giá sách, nhưng tại lúc này bên ngoài truyền đến tiếng bước chân. Arthur bảo Đỗ Trần ẩn thân trốn ở góc phòng. Một lão già bê thuốc cung kính đi đến.

- Điện hạ. Ngài phải uống thuốc rồi ôi chao, điện hạ sao ngài lại đứng lên. Nhanh nhanh nằm xuống, hiện tại sức khỏe ngài đang yếu đấy!

Arthur đột nhiên biến sắc, "Bốp" một cái tát làm đánh đổ chén thuốc trong tay lão đưa thuốc:

- Hừ! Yếu? Người dám nói ta yếu sao?

Người nội truyền kinh hoảng lúng túng, vội vàng xin lỗi:

- Không, không, ngài là Thương Khung đệ nhất dũng sĩ. Ngài không yếu, một chút cũng không yếu

- Hừ, người đi ra ngoài đi, ta đã có bí pháp chữa trị thương thế rồi, không cần người tiếp tục đưa thuốc tới nữa!

Đỗ Trần nhú mày hiện thân, nói ra một câu:

- Một lão nhân gia mà thôi, người hà tất nổi cáu với lão?

Arthur không ngờ lại sưng sốt một chút, rồi bật cười nói:

- Thần Hoàng đệ hạ của ta, đó chỉ là một kẻ nô tài mà thôi! Nếu hấn mà biết được rằng đương kim đệ nhất nhân tôn xưng hấn là "lão nhân gia", sợ rằng hấn sẽ bị dọa đến đái ra quần mất!

Trên mặt Arthur lại nổi lên một chút hận ý:

- Hừ, năm đó khi ta còn là một phế vật thì lão gia hỏa đó còn khinh bỉ ta dữ nhất. Hôm nay ta hừ, nếu như không phải là một vương tử cần phải có một trí tuệ và phong độ của một người lãnh tụ thì ta đã đem lão gia hỏa này đưa đi. Thôi được rồi, đây là toàn bộ tin tức ta có về Ma tộc.

Đỗ Trần cũng sưng sốt, chột cười khổ: "Đúng vậy, ta từ nhỏ sống tại đầu đường, nhìn thấy người nhiều tuổi thì gọi thúc thúc bá bá. Hôm nay đang làm Thần Hoàng cũng không thay đổi được thói quen. Nhưng còn Arthur? Người ta từ khi sinh ra một khắc đã ở vị trí cao cao tại thượng. Từ đó sẽ không coi trọng một kẻ nô lệ. Ài, Tuyết Cơ cũng là một dạng quý tộc như thế này!" Nghĩ đến Tuyết Cơ, trong lòng Đỗ Trần rung lên một chút. "Không biết nha đầu ngốc kia có bị Margaret bắt đi hay không?"

Đỗ Trần tiếp nhận hồ sơ, vừa lật xem vừa dùng thánh quang chữa thương cho Arthur, đột nhiên trong lòng thoáng động:

- Bên người Bowness còn có một nữ nhân tóc dài màu đỏ, hơn nữa thực lực cực kỳ khủng bố?

- Đúng vậy, nữ nhân này sử dụng hỏa diễm tài tình. Lúc gia gia của ta tập hợp chín vạn đại quân, dùng Lôi Vân đệ cửu kích mới đánh lui được nàng. Francis, người nếu trộm đồ thì khi đó ngàn vạn lần lưu ý một người nữ nhân như vậy, theo như ta xem, thực lực của nàng có thể còn ở trên Bowness!

Đỗ Trần nhú mày trầm nghĩ: "Trên đời này mạnh hơn cả Bowness... chỉ có thiên hạ Ngũ Đại Nguyên Lực và Tứ Ngự Thần Thú thôi!"

Thập ngũ cấp đầu thần là đem năm loại cơ bản nguyên tố hợp lại làm một, mà để đạt tới cực hạn của con đường đầu thần cần cố gắng suốt đời! Nghe nói trước khi chết Prince chính là đã hoàn toàn hiểu rõ năm loại nguyên tố, nhưng không có biện pháp đem bọn chúng dung hợp lại làm một. Còn Bowness có chút thiếu sót ở thực vật nguyên tố, so với Thần Hoàng kém hơn một bậc! Nhưng Ngũ Đại Nguyên Lực và Tứ Ngự Thần Thú khác nhau, bọn họ đã đem một loại nguyên tố phát huy tới cực hạn, bằng một loại nguyên tố có thể phát huy ra sức mạnh sánh ngang thập ngũ cấp!

Có điều sức mạnh này của bọn họ dù sao không phải năm loại nguyên tố chính thức hợp làm một, cho nên so với thập ngũ cấp chính thức còn kém hơn một ít. Nếu nói rõ ràng một chút, bọn họ là 14.5 cấp đầu thần!

Cái này đều là Snoopy nói cho Đỗ Trần!

Lại hơn nửa ngày sau, thương thế của Arthur có chuyển biến tốt, võ đầu vai của Đỗ Trần rồi cười to nói:

- Huynh đệ, nhờ có người đã đến đây! Bằng không tới ngày 13 khi động phòng ta sẽ gặp phiền toái rồi!

Đỗ Trần trêu đùa cười nói:

- Vậy tương lai người có con, chẳng phải là có một nửa công lao của ta sao? Được rồi, như thế nào người đột nhiên muốn kết hôn vậy? Muốn kết hôn với tiểu thư nhà nào?

Khuôn mặt Arthur dạt dào hạnh phúc vui vẻ cười:

- Gia gia của ta nói ta là người con duy nhất của Renault hoàng thất, gần đây chiến trận liên miên, ai cũng không có thể khẳng định sinh tử, liền ép buộc ta nhanh chóng sinh cho người một đứa cháu quý! Cho nên vị tiểu thư ấy... nàng là một tiểu công chúa của một thành bang phụ thuộc nước ta, tên là Mary... hắc. Không bằng ta đưa người đi gặp một lần! Nàng ở tại bên trong yên tân lâu phía sau phía chính diện của hoàng cung để chờ đợi xuất giá.

Đỗ Trần trong lòng căn bản không cần nghe qua liên bang này, chỉ muốn nghĩ chuyện đi trộm Lệ Nguyên, liền khéo léo từ chối, dù sao tới ngày mười tháng này ta sẽ trở về tham gia điển lễ, vậy còn gấp cái gì?

Dẫn dò Arthur lưu tâm nữ nhân kia, hơn nữa giữ bí mật hộ mình, sau đó Đỗ Trần liền lạc với Đỗ Tư đang từ phía sau theo dõi Sophia, theo nàng đang tiến vào Tử Huyết liên bang, rồi không lâu sau đó vào bên trong phòng hội nghị của Tử Huyết liên bang tối cao.

Bowness nhìn chăm chăm tin tình báo trong tay đối diện trước mặt là quan viên tình báo thân tín, lạnh lùng nói:

- Hiện nay Francis tự mình lãnh đạo ba vạn quân đồn trú trước tại bình nguyên phía tây. Người xác định điều này, vậy hai hải tử thì sao, nhất là đứa bị chúng ta hoài nghi là con gái của Hỏa Hoàng - Beiermengder có tới không?

- Nguyên soái! Tin tình báo là do đại nhân vật kế hoạch số 3 và số 5 đồng thời đưa tới, bọn họ khẳng định chắc chắn, hai hải tử bởi vì là kế thừa nhân nên không thể cùng với Thần Hoàng đi vào chỗ nguy hiểm, được giữ ở lại thánh sơn Giáo Đình!

- Tốt, ta có thể thoải mái lợi dụng Hỏa Hoàng rồi!

Quan viên Tử Huyết Nhân lại lên tiếng tiếp hỏi:

- Nguyên soái! Trong chiến dịch lần này ngăn trở Hồng Huyết Nhân tập kết, Hỏa Hoàng sẽ đảm nhiệm nhiệm vụ gì? Xin nguyên soái cho biết, thuộc hạ có chuyện quan trọng cần đi gặp tướng lĩnh tiền tuyến. Ngài biết đấy, Hỏa Hoàng năm đó ủng hộ Hồng Huyết Nhân, mà ở tiền tuyến chúng ta có không ít người mà tổ tiên bị nàng giết chết, ta phải đi thực hiện động viên quân tâm...

Nhưng Bowness lại lắc đầu:

- Hỏa Hoàng có trách nhiệm khác, tạm thời không thể xuất hiện tại trên chiến trường. Người không cần lo lắng chuyện này nữa!

Quan viên không hiểu, thăm dò về nơi Hỏa Hoàng sẽ đến, nhưng Bowness lại đột nhiên mỉm cười thay đổi đề tài câu chuyện:

- Người bây giờ thấy Phillip đại nghị trưởng như thế nào?

Viên quan này là thân tín của Bowness, mạnh dạn nói:

- Quyền bính của Đại nghị trưởng quá mạnh! Ngày nay Tử Huyết Nhân chúng ta không đủ bốn trăm vạn, nhưng Phillip lại khống chế tới trăm vạn vong linh. Hơn nữa, một khi kế hoạch vong linh thiên tai hoàn thành, sợ rằng cả Thương Khung đại lục đều trở thành phạm vi thể lực của hắn...

Nói rồi, quan viên cảm giác chắc chắn tới chính thức ý đồ của Bowness, thử nói:

- Nguyên soái, hiện giờ đa số các loại kỹ thuật của Phillip đã bị chuyên gia tộc ta hiểu rõ. Chúng ta cũng đã dưới ánh mặt trời thành lập quốc gia, vậy... Phillip sẽ không có bao nhiêu giá trị nữa!

Bowness nở nụ cười:

- Đúng vậy! Phillip cũng không có bao nhiêu giá trị lợi dụng, nhưng mà hắn lại cùng ta đồng thời nắm Lệ Nguyên, quyền khống chế vong linh binh đoàn, loại tình huống này thật không tốt, phi thường không tốt!

Quan viên tiếp tục cười nói:

- Hơn nữa chỉ cần Phillip chết, Nguyên soái ngài có thể trở thành mẫu thể duy nhất của Thiên Lệ, hơn nữa lại nằm trong tay Lệ Nguyên. Như vậy, mặc kệ vong linh và Minh thú phát triển tới mức độ nào, đều vĩnh viễn là nô lệ của Tử Huyết Nhân chúng ta... Nguyên soái, người tính khi nào và ở đâu giết chết Phillip?

Bowness lạnh lùng cười, hỏi:

- Phillip bây giờ ở nơi nào, thuộc hạ đặc lực của hắn lại ở nơi nào?

- Đại nghị trường giờ đây ở Thiên Tai Cổ Bảo phát động khí linh chủng, Trừu Cân và Hóa Thi ở tại bên người hắn, còn thuộc hạ đặc lực nhất của hắn - Brockman không chế liên bang "Ngoại Lai Hộ" còn đang ở cùng Susanna, về phần vong linh hòa Minh thú quân đoàn mà đại nghị trường không chế đều ở tiền tuyến!

- Vậy nói cách khác, vũ lực bên người Phillip đã không còn có bao nhiêu nữa, thật không?

Bowness có ý tứ khác, nhìn một chút kẻ thân tín:

- Phillip trên lĩnh vực chính trị là kẻ ngu ngốc, còn không có phát hiện hắn đang ở hiểm cảnh! Vậy mười ngày sau, ta dùng danh nghĩa thị sát tiến độ đích thân tới Thiên Tai Cổ Bảo, sẽ ở tại nơi cả đời tâm huyết của Phillip để kết liễu hắn, một mẻ lưới bắt hết hắn và thân tín của hắn. Phương án cụ thể ở tại trong hồ sơ trên bàn, người tự mình cầm lên xem đi!

Quan viên cầm lấy hồ sơ, lo lắng nói:

- Nguyên soái, Phillip dễ đối phó, chỉ cần hắn vừa chết vong linh tự nhiên sẽ nghe ngài, nhưng mà thuộc hạ lo lắng Brockman - Brockman là thủ tịch nghị viên, càng là đứng đầu ngoại lai hộ ra nhập tộc ta, hôm nay hắn cầm binh bên ngoài, sợ là vừa nghe đến tin tức Phillip chết hắn sẽ tạo phản?

Bowness cười ha hả.

- Người tưởng rằng trước khi giết Phillip, ta cố ý cho Brockman đi theo bởi tiếp Susanna, chỉ là muốn xem trò hề sao? Ta đã thừa dịp Brockman không còn ở đây, đem căn cơ mà hắn khổ cực thành lập âm thầm phá hủy rồi!

Quan viên vui vẻ nói:

- Nguyên soái thật cơ trí!

Bowness trầm mặt xuống,

- Còn không chỉ việc này, Brockman mặc dù mất đi trợ giúp của ngoại lai hộ, nhưng dù sao còn có Susanna không chế đại lượng tàn binh bại tướng. Cho nên phòng ngừa việc vạn nhất có thể xảy ra chuyện xấu, ta đã bố trí nước cờ khác đối phó hắn - người vừa mới hỏi Hỏa Hoàng phải không? A a, nài đi giết Brockman rồi! Mười ngày sau, Phillip gặp nạn thì tuyệt đối sẽ không có viện quân ngoại lai hộ tới cứu hắn!

Bowness tâm tư kín đáo, lại tự suy xét một lúc, nói:

- Tình hình của Susanna như thế nào, ả ta có khả năng bảo vệ cho Brockman khi bị Hỏa Hoàng ám sát không?

Quan viên bật cười nói:

- Nguyên soái yên tâm. Susanna đã sớm bị Sư Tâm vương đánh cho tàn phế rồi, tuyệt đối không có thể có thực lực cứu người ở trong tay Hỏa Hoàng! Có điều

Viên quan nhướng mày, nói chần chờ:

- Có điều theo như thám tử liên lạc cây Sinh Mệnh hồi báo, nói là cây Sinh Mệnh nhắc nhở chúng ta một tình huống nhỏ - không lâu trước Constantine bị nhốt ở phạt tội chỉ thành trốn thoát được, hơn nữa hắn tới mệnh môn phụ cận chỗ Susanna, không biết... phản nghịch cự long có thể làm cho chuyện này ảnh hưởng xấu hay không!

Bowness suy tư một hồi.

- Chỉ một con tiểu long còn không đủ ảnh hưởng đến Hỏa Hoàng. Tuy nhiên vì đảm bảo tuyệt đối, người phải thêm nhân thủ, lưu tâm khu vực phụ cận nơi ở của Susanna!

”Nguyên soái quả thực quá cẩn thận rồi, Constantine bắt quá là thập cấp đầu thần, hẳn có thể ảnh hưởng gì đối với 14.5 cấp như Hỏa Hoàng?” Viên quan trong lòng phê phán, nhưng cũng không tiện nói rõ ra, cúi đầu đi chấp hành mệnh lệnh.

Một mặt Ma tộc đã quyết định xong sách lược, một mặt khác Đỗ Trần bám theo thê tử của Constantine tiến vào Tử Huyết liên bang, vừa ngẩng đầu nhìn cảnh vật của vong linh thiên tai, nhin không được tại trong đầu hồn mở miệng mắng to!

- Bowness, Phillip, hai tên cặn bã các người!

519. Gian Nhân Chở Quấy Rồi

Đứng ở biên giới giữa Tử Huyết liên bang và Renault, một dãy núi hùng vĩ đập vào mắt đã mang hai miền đất của cùng một mảnh đại lục, cùng một mảnh trời cao đất rộng chia thành hai thế giới hoàn toàn bất đồng! Phía bắc dãy núi, một mảnh rừng núi trùng điệp, một màu xanh đầy sinh cơ trải dài liên miên ngàn dặm. Nhưng phía nam dãy núi, một mảng trời mênh mông xám xịt, bốn bề đều mang một dáng vẻ hoang tàn rách nát, đến cả không khí cũng mang theo một màu lục thảm đạm.

Trong một mảng lục thảm đạm đó, phía xa xa thì thoảng lại có vài điểm đỏ đỏ trắng trắng. Khi đến gần rõ nó là máu thịt não tương, chân đứt tay cụt vương vãi trên mặt đất, trên cành cây! Đi thêm chút nữa thì nhìn thấy một cái thôn nhỏ vốn là thuộc về Renault đã biến thành một vùng tiêu điều, bên trong thôn trang đầy những người mất trọn thân lếch, vỡ đầu lòi ruột, lác lác lư lư túm năm tụm ba, không còn chút ý thức đi thôn phệ những nhân loại còn chưa bị biến dị, mà ở cửa thôn có một tên quan quân vong linh cao giọng hét lớn:

- Tập hợp, mau tập hợp! Nghe đây, từ hôm nay trở đi, các người là nô lệ của nguyên soái Bowness và Đại nghị trưởng Phillip! Trong số các người, có thể nâng được tảng đá nặng trăm cân thì lập tức đi đến chỗ trưng binh ở phía sau báo lên, những lão nhược bệnh tàn không nâng được... lập tức xông lên phía trước, cắn xé tất cả mọi thứ còn sống cho ta! Mang vong linh thiên tai này lan ra cả Thương Khung đại lục!

Đám vong linh đang mê man trong nháy mắt thanh tỉnh toàn bộ, cường tráng thì đến hậu sơn báo cáo. Không lâu sau đó, bọn chúng và JuJu thú dung hợp lại, bị chế tạo thành Minh thú cường đại nhất hoặc là gia nhập vong linh binh đoàn bình thường rồi xuất hiện ở Tây bộ bình nguyên, quyết tử chiến với liên quân Hồng Huyết Nhân trên chiến trường! Mà những vong linh thích hợp để đến chiến trường, đều rầm rập trèo vượt núi, hướng đến quốc thổ của Renault ở phía bắc đi đến. Ở phòng tuyến Renault, rất nhiều lão binh cần răng, nhận lại nước mắt vô vô đám tân binh nói:

- Tiểu tử, đừng có yếu ớt như vậy, chúng ta đang đánh nhau với vong linh... Con bà nó, thôn xóm đó là quê hương của ta, vong linh xông đến là cha mẹ của ta a!

Khung cảnh này diễn ra khắp một dãy biên giới giữa Renault và Tử Huyết liên bang, cơ hồ mỗi tác biên giới đều có vong linh xâm lấn. Mà ở trên trời, cỗ khói sương màu thảm lục phá hoại cũng chậm chậm tiến đến. Mặc dù Renault đã tụ tập đại quân ứng chiến, Đỗ Trần lại mạnh mẽ ra lệnh cho gia tộc Phong Thần bắt kể mọi giá giúp đỡ người Thương Khung xua tan khói độc linh chủng, nhưng nhân lực có hạn, khói độc lại cuộn cuộn không dứt không ngừng tiến về phía trước!

Rời khỏi lãnh thổ của Renault, Sophia biến thân thành hình dáng loài người, là một mỹ phụ trẻ trung tầm ba mươi tuổi. Bất quá nàng có mạng che mặt, chuyên nhắm đường nhỏ hoang vắng đi thẳng về phía trung tâm của Tử Huyết liên bang. Mà Đỗ Trần một đường đi theo Sophia, yên lặng tính toán, chỉ là hần tận mắt nhìn qua, đã có không dưới hai mươi vạn người bị chuyển hóa thành vong linh. Hơn nữa, theo bước tiến của khói độc linh chủng, con số này càng ngày càng gia tăng với một tốc độ kinh khủng!

Tám ngày sau, Sophia cuối cùng cũng tới thủ đô của Tử Huyết liên bang. Đây là một tòa đô thị thật lớn giữa một đám vong linh. Khi Sophia thông qua con đường gián điệp yêu cầu gặp mặt Bowness thì lại nhận được một câu trả lời:

- Xin lỗi, nguyên soái vừa mới đi thị sát Thiên Tai Cổ Bảo rồi, dự tính sau một thời gian nữa mới có thể trở về. Ngài muốn đi Thiên Tai Cổ Bảo tìm Nguyên soái sao? Rất nghiêm túc thông báo với ngài - Nguyên

soái có lệnh: "Chuyện thị sát Thiên Tai Cổ Bảo này lớn hơn tất cả, khuyên ngài không nên đi quấy nhiễu nguyên soái."

Sophia thân là gián điệp tinh nhuệ, tự nhiên là có thể từ trong thông báo gửi ra được một cỗ mùi vị không tầm thường. Nàng thầm nghĩ dù sao chuyện của số 1 nhất thời cũng không vội, vậy chính mình ở Tử Huyết liên bang này đợi mấy ngày đi!

Sophia không vội, nhưng mà Đỗ Trần thì vội! Hắn vốn là định sau khi cùng Sophia đến hang ổ của Tử Huyết Nhân, cho dù là không có khả năng trực tiếp trộm được Lệ Nguyên, nhưng ít nhất cũng có thể có được đầu mối để tìm vị trí của Lệ Nguyên. Nhưng hiện tại... đợi vài ngày? Đợi một ngày sẽ chết thêm bao nhiêu người a!

Kết quả là Đỗ Trần để Andy tiếp tục truy theo Sophia, mà chính mình theo màn đêm dò xét các loại bộ ngành yếu hại của chính phủ Tử Huyết vương đô, thậm chí đến cả phòng của Bowness cũng đã đi qua, nhưng lại không phát hiện ra đầu mối gì có liên quan đến Lệ Nguyên! Sau khi trở về, Đỗ Trần ẩn trong Liên Hoa, dính vào trên người Sophia, mày nhíu xệch lại, tiểu Bối Bối hỏi:

- Ba ba, không trộm được cái gì sao?

Đỗ Trần gật gật đầu:

- Nhóm người chúng ta có một câu nói, gọi là trọng bảo kinh tàng! Ý là người có bảo vật phần lớn đều thích dấu bảo vật ở nơi rất không bắt mắt, là nơi có thể ngoài dự đoán của người ta. Nhưng ta đêm nay đã lật hết những chỗ khả nghi ở Tử Huyết vương đô này lên, nhưng lại vẫn không có chút đầu mối nào... Vậy, Lệ Nguyên đó mười phần thì có tám chín là không phải là ở vương đô, là ở Thiên Tai Cổ Bảo!

Tiểu Bối Bối nháy nháy mắt:

- Ba ba có thể khẳng định không?

Là một gã theo nghề đạo tặc ưu tú, phân tích tâm lý của người có bảo vật là một khóa trình tất yếu. Đỗ Trần xoa xoa đầu tuân tự chỉ dẫn, tận tâm dạy bảo:

- Bảo bối, con thử nghĩ xem! Tên tình báo ngày hôm qua đến chỗ Sophia đã nói rõ ràng một chuyện - Bowness là muốn côi cối xay giết lừa, trừ đi Phillip! Vậy tiếp theo chuyện mà Bowness lo lắng nhất sẽ là chuyện gì?

Bối Bối là một học sinh tốt, chỉ mới suy nghĩ một chút, gương to mắt nhìn ông bố trộm cắp nháy nháy:

- Bối Bối biết rồi nha! Bowness trừ đi Phillip không phải là vấn đề, mà vấn đề là sau khi Phillip chết đi thì vong linh quân đoàn không thể để mất không chế! Cho nên, Bowness đặc biệt lưu tâm đến Lệ Nguyên có thể khống chế vong linh, muốn mang Lệ Nguyên giấu ở nơi bảo hiểm nhất, muốn luôn mang theo bên người, tùy lúc có thể nhìn thấy...

Đỗ Trần nở nụ cười, rất vui mừng nhìn con gái tiến bộ, sủng nịch nói:

- Không sai! Cho nên vừa rồi ba ba mới nói, Lệ Nguyên có đến tám chín phần là theo Bowness đi đến Thiên Tai Cổ Bảo!

Tiểu Bối Bối thật sự là một học sinh tốt, nghi vấn hỏi: Nhưng mà... nhưng mà có khả năng Lệ Nguyên không ở trong tay Bowness, mà ở trong tay Phillip không?

Đỗ Trần lắc lắc đầu, miệng nói:

- Đây là hàm chứa phân tích tâm lý của người có bảo tàng - thứ gì tốt, sẽ nằm trong tay của đại lão bản, Bowness không có khả năng giao vật trọng yếu như Lệ Nguyên cho Phillip bảo quản!

Rồi hắn cười cười:

- Bối Bối có hiểu không?

Tiểu gia hỏa hung hăng gật đầu, miệng thì nói:

- Hiểu ạ, trước khi xuống tay phải phân tích tâm lý của đối thủ...

Nàng nghiêng nghiêng đầu, cười hắc hắc không biết là đang nghĩ đến cái gì. Bất quá có thể nhìn thấy rất hiển nhiên, nhiều năm sau, tiểu gia hỏa này nhất định sẽ kế thừa y bát của Đỗ Trần, thành một đời đại tặc mới! Mà đại cao thủ Alex lại khinh thường nghe những chuyện này, mắt díp cả lại, bủ môi, nhưng cánh tay nhỏ nhắn lại giữ chắc cái túi tiền ở trước bụng của mình, giữ rất chặt rất chặt...

Lúc này Đỗ Trần liền phân phó:

- Tốt lắm! Đỗ Tư tiếp tục đi theo Sophia, ta và mấy đứa nhỏ này đi Thiên Tai... Con mẹ nó, Sophia đang làm cái gì thế?

Trong khi Đỗ Trần dạy dỗ cho nữ nhi khóa học đó, không có ai để tâm lưu ý đến, Sophia đột nhiên cấp tốc chạy đi, khiến cho Đỗ Trần không chút chuẩn bị thiếu chút nữa rơi từ trên người nàng xuống. Sophia chạy rất nhanh, nháy mắt đã chạy khỏi Tử Huyết vương đô. Rất vội vã, nàng ở một thôn quê vắng vẻ xung quanh vương đô. Thốt hóa lại thành hình sói, chạy đến một ngọn núi cao nhất ở khu vực phụ cận xung quanh vương đô.

Hành động đột ngột này khiến cho Đỗ Trần u mê, bất quá Andy lại mở bừng mắt dương dương nói:

- Chủ nhân, hôm nay là đêm trăng tròn. Hai chi lang tộc mà nguyệt thần lưu lại đều gọi là nguyệt chi xung động, Ha!

Andy hạ hàm xuống nói:

- Cũng là không tru lên hai tiếng thì không thoải mái a!

Nguyên lai là bản năng sinh lý của Băng Sương Thánh Lang nhất tộc, Đỗ Trần ngạc nhiên nói:

- Vậy người như thế nào lại không tru nguyệt chi xung động?

Andy trợn mắt lên nhìn:

- Ta, Chris Andy, là tuyết lang quý tộc có khẩu vị, có mộng tưởng. Có thời gian tru với trăng... không bằng ăn hai miếng thịt có phải là càng tốt hơn không?

Chính lúc đang nói, Sophia đã thấp giọng tru lên, nhưng nàng tịnh không tru với mặt trăng, mà là quay về phía sau hồ:

- Người là ai, vì sao cứ đuổi theo ta?

Đỗ Trần sững sờ, thân niệm lập tức tản ra tìm tòi. Nguyên lai Sophia vừa rồi một đường chạy ra khỏi vương đô là do bị người ta theo dõi. Lúc này nàng đang tránh né một người truy cản ở trên không, mà người đó đúng là... Đỗ Trần trong lòng rung động. Đáng chết. Phản nghịch cự long Constantine xuất hiện rồi, cần phải lập tức nhắc nhở Đỗ Đức, độ trung thành của Adam nảy sinh vấn đề!

- Sophia! Thật... thật sự là người!

Constantine giang rộng hai cánh, tốc độ hơn xa lang tộc, hơn nữa tựa hồ hấn càng thêm cường đại, một đôi long dực giang rộng ra, khiến cho cả tòa núi non đều nằm trong bóng đen không có ánh trăng. Sophia không thể tránh được, mắt nhìn Constantine bức mình đến đường cùng, cố ý ra vẻ nghiêm mặt, ra vẻ không nhận ra Constantine! Đỗ Trần thấy vậy nảy lòng hiếu kỳ, Sophia có lí do gì mà không nhận mặt Constantine? Bọn họ đáng ra phải không có khúc mắc gì mới phải!

Phản nghịch cự long hạ xuống trước mặt Sophia, ngồi xuống, đưa tay ra muốn vuốt ve khuôn mặt của Băng Sương lang, nhưng lại bị tránh đi, hai mắt ầm ầm nước mắt.

- Đừng lừa ta, người chính là Sophia! Vì cái gì không nhận ta? Vì cái gì?

Sophia kinh hoảng thất thố, nhưng ra vẻ trấn định nói:

- Người nói lung tung cái gì thế? Ta từ trước đến giờ chưa từng gặp người!

Constantine gắt gao nhìn chăm chăm Sophia:

- Được, người có thể không nhận ta, nhưng mà... người có thể cho ta biết, con của chúng ta gọi là gì, hình dáng như thế nào không?

Nhắc tới con, phòng tuyến tinh thần của Sophia trong khoảnh khắc đã sụp đổ. Sophia mắt đầy lệ lắc lắc đầu:

- Đừng hỏi ta! Ta không nhận ra người!

Constantine dậm chân cả giận nói:

- Người khóc, người một mặt thì khóc một mặt thì nói không nhận ra ta. Ha, ha ha! Sophia, ta là Constantine, là chồng của người!

Thấy dáng vẻ của Sophia vẫn cố gắng lắc đầu, phản nghịch cự long đau lòng nói:

- Vì cái gì, vì cái gì mà người không chịu nhận ta? Năm ấy, người tự tay giết chết muội muội của Long thần Samuel, ta cũng có thể một vai gánh cho người, hôm nay lại có chuyện gì mà chúng ta không thể cùng nhau gánh vác chứ?

Mấy người Đỗ Trần quay mặt nhìn nhau, nguyên lai năm ấy giết muội muội của Long thần là Sophia, Constantine năm đó là thế tội thay cho lão bà, nhận hết thấy tội lỗi về mình.

- Vì cái gì?

Constantine cao giọng truy vấn Sophia. Liên tục vài lần, rồi hắt lại cười khổ.

- Người không nói sao? Vậy để ta nói...

Sophia ngẩng đầu nhìn Constantine, thần sắc thương cảm dị thường.

Constantine vẫn nhìn chằm chằm Sophia chậm chậm nói:

- Năm đó, người lỡ tay giết muội muội của Long thần, ta không hề hỏi nguyên do liền nhận tội giúp người, cùng người chạy trốn khắp nơi! Người ở mệnh môn Đồ Lạp Mỗ thất tung, ta một thân một mình đi khắp ba đại lục tìm người suốt 10 năm trời. Còn nữa, ta muốn đi tìm lại đứa con của chúng ta, nhưng kết quả lại là Francis tên hồn trưởng đó lại lợi dụng ta một lòng muốn tìm con, ở đại hoang nguyên đánh ta bị thương rồi bán cho Giáo đình! Sau này, ta bị một tổ chức tên gọi là Xích Quân bắt làm thủ hạ, nhưng rồi lại bị hãm ở phạt tội chi thành sâu trong Sinh mạng mê cung. Người có biết không, trong phạt tội chi thành không có lương thực, chỉ có một nguồn nước đen ngòm. Suốt một năm, suốt một năm đó, ta phải uống nước đen đó mới sống tiếp được! Bây giờ nếu như Xích Quân không nghĩ rằng ta còn có chút hữu dụng, giao dịch với Sinh mạng thụ cứu ta ra, thì ta vẫn còn ở phạt tội chi thành đó uống nước đen a!

Constantine vô cùng kích động, nhìn chằm chằm Sophia.

- Ta chịu tất cả những thứ đó, chỉ là vì muốn tìm lại người và con. Nhưng người... Sophia, ta mặc kệ người là vì cái gì mà không nhận ta. Ta chỉ xin người cho ta biết, con của chúng ta hình dạng như thế nào, Andy bán đứng ta đó cuối cùng có phải là con ruột của chúng ta không!?

Sophia đột nhiên khóc lóc:

- Không thể như vậy, con của chúng ta... chính tay ta đã chôn nó rồi!

- Đã chết? Con của chúng ta đã chết?

Constantine ngây ra như gà gổ.

Nhưng điểm này Đỗ Trần tịnh không cảm thấy ngoài dự liệu. Sophia phá hỏng kế hoạch của Bowness, trong khi mang thai bị Ma tộc bắt trở lại. Vậy con của nàng và Constantine làm sao còn có thể có kết quả tốt được?

Constantine đột nhiên tóm lấy Sophia:

- Cho ta biết, là ai đã giết con của chúng ta?

Sophia khóc lóc liên tục lắc đầu. Constantine cũng rất tinh minh, lập tức truy vấn:

- Là ai không chế người sao? Là ai?

Sophia cười khổ nói:

- Ta chỉ có thể nói cho người biết, trước kia ta là gián điệp của Tử Huyết Nhân. Năm đó ta tình không phải là lỗ tay giết chết muội muội của Long thần, mà là nguyên soái Bowness ra lệnh cho ta tạo ra hỗn loạn trong hôn lễ của các người. Nhưng... nhưng ta lại gặp người, vì người mà phản bội lại Ma tộc, cùng với người chạy trốn khắp nơi, lảng tránh thiên nhai, cũng phá hỏng kế hoạch của nguyên soái Bowness. Năm đó ta không phải là thất tung, mà là bị Bowness bắt về thụ hình...

Constantine tình không để ý đến thân phận gián điệp của Sophia, chỉ là không ngừng lăm bằm:

- Là Ma tộc giết con của ta. Là Ma tộc giết con của ta...

Sophia không nói rõ ra, nhưng với trí tuệ của phản nghịch cự long cũng cùng một dạng với Đỗ Trần, rất nhanh nhạy, lập tức nghĩ ra hung thủ giết chết con hân là ai!

Sophia lại nói:

- Còn như hiện nay ta nghe lệnh từ ai... ta thật sự là không thể nói được. Ta chỉ có thể nói, nàng là nhân vật mà cả ta và người đều cam tâm nghe lệnh!

"Nhân vật mà cả ta và người đều cam tâm nghe lệnh?" Lời này không những khiến cho Constantine sửng sốt, mà Đỗ Trần cũng có chút khó hiểu. Người đàn bà phía sau Sư Tâm vương, cùng với phản nghịch cự long có quan hệ gì chứ? Nhưng Đỗ Trần cũng không phải là Long tộc, thủy chung vẫn không nghĩ ra được. Bất quá Constantine lại giật mình ngộ ra điều gì đó, gật gật đầu nói:

- Ta hiểu rồi, người đối với nàng không thể không theo.

Sophia tiếp tục khẩn cầu nói:

- Ta chỉ có thể nói cho người việc này. Người... người đang làm việc cho Xích Quân sao? Constantine, ta chỉ có thể nói cho người biết, người ở đằng sau ta chính là đang âm mưu hủy diệt Xích Quân. Người... người nếu như không muốn cùng ta binh đao tương kiến, thì... thì ngàn vạn lần đừng tiếp tục theo Xích Quân nữa!

Đang nói, Sophia đột nhiên linh quang chợt lóe, vội vã nói với Constantine:

- Đúng rồi! Người có thể đi cùng với ta. Chúng ta cùng đi theo lão nhân gia người. Người là thành viên nội bộ của Xích Quân, có thể cung cấp cho chủ nhân rất nhiều thông tin tình báo!

Đỗ Trần lại thầm nghĩ, nữ nhân kia càng lúc càng thêm thú vị. Nàng là địch nhân của Xích Quân, vậy không phải là nói từ một góc độ nào đó, nàng chính là bằng hữu của mình sao? Thú vị, đợi đến khi trộm được Lệ Nguyên, quay trở về nhất định phải nói chuyện với nàng một chút!

Constantine cười khở một tiếng, hân thật ra rất muốn được ở cùng một chỗ với Sophia, hơn nữa hân cũng không ngại gì đi theo người đàn bà kia. Nhưng mà... hân nhẹ nhàng kéo ra một cái dây xích trên chính cổ mình, cái dây xích này một nửa lộ ra bên ngoài, một nửa còn lại thì lại ẩn trong áo của Constantine.

- Đây là cái khóa do Xích Quân dùng luyện kim khí đạo và bí pháp khế ước chế tạo ra! Bao quanh trái tim của ta. Chỉ cần ta mang nó, thì không thể phản bội Xích Quân, thậm chí không thể nhắc đến những từ cấm kỵ liên quan đến những cơ mật hạch tâm của Xích Quân. Nếu không thì khế ước ở bên trong thứ này sẽ lập tức giết chết ta! Sophia. Người! Ta! Chúng ta...

Phản nghịch cự long không cam lòng đột nhiên điên cuồng cười lên. Phân ly đã 10 năm, hôm nay đột nhiên gặp lại, nhưng một người thì bị người đàn bà phía sau Sư Tâm vương khống chế, người còn lại lại không thể phản bội Xích Quân. Constantine làm sao có thể cam tâm?

Constantine không muốn nhận thua như vậy, con mắt âm lãnh của hân vừa chuyển, liền đã cười lạnh nói:

- Sophia, còn nhớ bí pháp truyền tin mà năm đó chúng ta ước định không? Hôm nay, chúng ta trước cứ phân ly, nhưng là để lại dấu hiệu của bí pháp. Sớm muộn gì cũng có một ngày, ta sẽ khiến cho cả thiên hạ không ai có thể ngăn cản chúng ta ở cùng một chỗ!

Nói xong Constantine cực kỳ ôn như hôn lên trán Sophia.

- Đến lúc đó, chúng ta sẽ sinh thêm nhiều đứa con nữa. Người nói có được không?

Sophia không tin Constantine có thể làm được điều này, nhưng cũng cười khổ nói:

- Được, ta nghe lời người. Người... muốn làm gì? Ngàn vạn lần không được uy hiếp đến chủ nhân của ta. Lão nhân gia người hiện giờ tâm trạng rất... kinh khủng!

Constantine chỉ chỉ vào ngực của mình, ý tứ rất là rõ ràng, nhiệm vụ của hắn là liên quan đến cơ mật hạch tâm của Xích Quân, bị kẻ ước hạn chế, không thể nói ra miệng được! Sophia hiểu ý gật gật đầu, buồn bã chia tay với Constantine.

Đỗ Trần vượt vượt cái mũi nghĩ thầm thật sự là phiền toái. Trộm Lê Nguyên vô cùng quan trọng, chậm một ngày thì không biết có thêm bao nhiêu người sẽ chết, nhưng Constantine rõ ràng là có mạng sứt mẻ của Xích Quân, cần phải theo dõi. Vậy thì... theo đường nào mới tốt?

Lúc này ngũ ca lại dương dương nói:

- Đừng suy nghĩ nữa, phương hướng mà Constantine đi tới cùng hướng với Thiên Tai Cổ Bảo. Chúng ta trước cứ đi theo hắn, đợi xem hắn đi đường nào thì quyết định sau cũng không muộn!

Đỗ Trần nhìn lại, quả nhiên là cùng một hướng, chẳng lẽ mục tiêu của Constantine cũng là Thiên Tai Cổ Bảo?

Đáng tiếc lần này Đỗ Trần đoán sai. Constantine một mặt bay đi, một mặt thì trong lòng phần hận thầm chửi Xích Quân, thậm chí còn tính toán: "Hừ, ta có nên bỏ mặc nhiệm vụ, cấp cho Xích Quân một chút phiền toái không nhỉ? Dù sao thì cái khóa cũng chỉ biết là tâm sinh phản nghịch, hặc là nhắc tới từ cấm kị thì sẽ phát động. Vậy thần phục Xích Quân, nhưng không xuất lực thì sẽ không khiến cái khóa hoạt động chứ?"

Constantine cười lạnh tiếp tục nghĩ, lần này Xích Quân cấp cho mình đầu khí truyền thừa thập tam cấp, để mình đi tìm hai người cho Margaret - Adam và Brockman. Nhất định phải bất kể mọi giá, bảo đảm phải bắt sống bọn chúng giao cho Margaret. Mặc dù không rõ ý nghĩa chính thức của cái mệnh lệnh cổ quái này, nhưng phi thường rõ ràng - Margaret rất trọng thị hai huynh đệ này, vậy mình bày bố hãm hại hai huynh đệ này, sẽ khiến cho Margaret rất khó chịu không? Đây chỉ là một ý niệm trong đầu, chợt lóe lên rồi qua. Constantine muốn chính là đại cục lâu dài, sẽ không vì cái loại tiểu nhiệm vụ này mà làm hỏng việc. Mà nói lại, hắn cũng không chắc chắn bỏ mặc nhiệm vụ có dẫn phát cái khóa giết người không, cho nên tuyệt đối sẽ không mạo hiểm! Phản nghịch cự long căn cứ vào tình báo từ trước, đi thẳng đến doanh trại đám tàn binh bại tướng của Susanna, đi tìm Brockman, nhất định phải bảo hộ hắn về được đến tay Margaret.

Đỗ Trần không biết được Constantine nghĩ như thế nào, chỉ là vượt vượt cái mũi, dính vào người hắn, đồng thời nhớ lại địa đồ mà JuJu thú vương Chauneey cung cấp, còn có tư liệu của Arthur, từ đó xác định Constantine có đúng là nhằm phương hướng Thiên Tai Cổ Bảo không. Ước chừng không đến mười phút sau, với tốc độ của phản nghịch cự long và Đỗ Trần mà tính, bọn họ đã cách Tử Huyết vương đô tới hơn trăm dặm, nhưng đúng lúc này, Andy đột nhiên héch héch cái mũi, đầu hỗn lớn tiếng báo oán.

- Sặc chết mất! Chủ nhân, quanh đây có người giết người phóng hỏa. Cái mùi này thật là khó ngửi!

Ngũ ca Đỗ Tư cơ hồ cùng lúc nói:

- Francis, ở ngọn núi phía trước đang phát sinh một trường đại đồ sát. Là một người đang giết chóc hơn ngàn người. Mà năng lượng của kẻ sát thủ cơ hồ cùng người không phân cao thấp!

Tiểu bối bối lại rất là ủy khuất cần môi nói:

- Tinh thần lực của Bối Bối cái gì cũng không cảm giác được. Ai nha nha, tinh thần lực của đối thủ nhất định cao hơn Bối Bối rất nhiều rất nhiều...

Trong khi nói chuyện, phản nghịch cự long thì lại không có nhiều phương pháp dò xét như vậy, hắn không biết đối thủ ở phía trước nguy hiểm như thế nào, tốc độ lại còn nhanh hơn trước mang theo Đỗ Trần trên người rất nhanh đi đến gần khu vực đồ sát. Tới đây, Đỗ Trần cũng ngửi được, trong sơn cốc trước mắt có một cỗ mùi máu tươi bay lên, bất quá so với cái loại mùi máu tươi thối rửa của vong linh đồ sát khác biệt, loại mùi này là mùi thi thể bị cháy lẫn với mùi máu tươi nhàn nhạt!

Lúc này, một giọng phụ nữ lẳng lẽ bá đạo quát lên:

- Người nào đó? Cút! Ta đang làm việc, không thích bị người khác quấy nhiễu!

Constantine bị phát hiện, cùng với Đỗ Trần ở trên người vượt qua một ngọn đồi đi đến. Đỗ Trần đột nhiên trong lòng rung động, bị giết đều là thú nhân, hơn nữa nhìn từ trang phục, những người này chính là đám tàn binh bại tướng của Susanna thất tung đã lâu. Mà người sát nhân là một phụ nữ trung niên tóc đỏ, nhìn hình dáng thì đúng là cao thủ khủng bố mà mấy ngày trước Arthur hình dung, là cao thủ đã khiến cho Sư Tâm vương tự tập mười vạn đại quân, dùng đến tầng thứ chín của một trong Vãn Thần tam đại bí trận mới bị bức lui, mà lại không chiến bại.

Người phụ nữ đó lạnh lùng quát lên một câu với Constantine, rồi liền không để ý đến hắn nữa. Ánh mắt bề nghệ ngạo khí tựa hồ như đang nói một câu: "Cho ngươi một lần cảnh cáo. Nếu vẫn không chịu cút đi hay dám nhiều chuyện, ta liền lập tức giết ngươi!"

Người phụ nữ tóc đỏ lại nhìn đến cái đồi, cười lạnh nói:

- Biến thành nước rồi nghĩ có thể chạy được sao? Brockman, ta luyện hết trăm dặm núi non quanh đây, xem ngươi chạy như thế nào. Hỏa chi ngữ...

520. Thịnh Cầu Của Brockman

Xung quanh nữ nhân tóc đỏ, không khí chấn động, tạo thành những gợn sóng âm đồng tâm, tỏa đều ra mọi hướng, mắt thường cũng có thể nhìn thấy. Vùng đất xanh tươi của Tử Huyết Nhân trong nháy mắt biến thành biển lửa đỏ rực, bao trùm tất cả mọi thứ. Núi non, cây cối, xác của các vong linh... tất cả mọi thứ đều bị tàn phá bởi biển lửa màu đỏ! Hỏa diễm đồng thời bao phủ cả Constantine lẫn Đỗ Trần vào trong biển lửa.

Constantine nhướng mày thầm nghĩ: "Nữ nhân này thực lực tuyệt đối trên mình... vậy ta cần gì phải vì Brockman mà liều mạng? Tốt thôi, giả vờ chống trả vài đòn, sau đó quay về báo cáo với Xích Quân, nói rằng đối thủ quá mạnh mẽ, thuộc hạ thật sự không có bản lĩnh cứu Brockman. Vậy Xích Quân người có thể nào vì đối thủ quá mạnh mẽ, ta chống cự không nổi mà giết ta chăng? Một thuộc hạ vừa mới nhận đầu khí truyền thừa thập tam cấp, vô cùng hữu dụng tại sao không chữa lại? Lần này ra tay thất bại, không phải lỗi tại ta, mà tại Xích Quân người không lường được đối thủ lại mạnh mẽ như thế mà thôi...!"

Nghĩ tới đó, phản nghịch cự long liền suy tính chuyện đào tẩu, bất quá cần phải phòng tránh mạng lưới tình báo không nơi nào không xâm nhập của Xích Quân phát giác. Hắn đảo mắt một cái, sau đó bay lên trời để tránh ngọn lửa, mở miệng mắng:

- Nữ nhân kia từ nơi nào đến, cả gan gây ra trường huyết tinh thảm án như vậy, muốn chết sao?

Hắn mở miệng điên cuồng hút luồng khí nóng xung quanh, vừa phun ra, kim chúc âm ba sát trận đã bao trùm trên đầu nữ nhân tóc đỏ kia.

Nữ nhân tóc đỏ không thềm nhìn hắn, vẫn tiếp tục cúi đầu tìm kiếm Brockman, vừa thấy Constantine liền nhấc tay, phốc phốc hai tiếng, hai ngọn lửa bắn nhanh lên trời, một đạo đánh tan âm ba sát trận, đạo còn lại hướng tới Constantine, xuyên thấu tả đực trong lúc hắn đang cuồng cuồng tránh né.

- Hắc, mục tiêu này mạnh thật. Hôm nay ta không thể cứu những người đáng thương kia, ngày sau ta nhất định vì họ mà báo thù.

Constantine nói xong, cắn răng đè nén cảm giác đau nhức, lão đảo bỏ chạy. Trong lòng tự nhủ, Được rồi, màn kịch diễn như vậy là tốt rồi. Còn không chạy trốn chết hay sao? Nữ nhân này thật là mạnh, thực lực này chỉ sợ rằng chỉ có cửu tôn mới có thể chống lại.

Đúng lúc này, trái tim của Constantine đột nhiên muốn nổ tung, hắn âm thầm kinh ngạc. Đáng chết, chẳng lẽ lâm trận bỏ chạy cũng là điều khế ước không cho phép hay sao? Vậy chẳng lẽ ta phải thể mạng cho Brockman, chết dưới tay mục tiêu này sao? Lão thiên a! Constantine thầm kêu khổ không ngớt, chỉ có thể nhiều loạn trên bầu trời, không ngừng dùng âm ba quấy nhiễu nữ nhân tóc đỏ kia. Không dám lùi lại một bước, tử chiến đến cùng!

Nữ nhân tóc đỏ kia chính là Hỏa Hoàng, nàng vốn phụng mệnh giết Brockman, vốn không có tâm tư để ý tới con rồng nhỏ vừa xuất hiện, nhưng lại thấy hắn chẳng biết tốt xấu, nhất thời nổi giận:

- Thật không biết xấu hổ!

Nói xong, hai tay Hỏa Hoàng bắt chéo trước ngực, Melina phát động hải ngự hiện ra một thập tự lớn, còn Hỏa Hoàng phát ra một thập tự chéo, trên người hiện lên một luồng quang hoa kim sắc nhàn nhạt, hai bên mọc lên ngọn hỏa diễm. Trên đỉnh đầu Constantine, thiểm điện nhanh chóng tiến đến, hợp lại, bổ xuống, phương viên trong vòng trăm dặm đều bị Hỏa Hoàng vây vào biển lửa!

Lực lượng phân tán trong phạm vi cả trăm dặm, uy lực tự nhiên liền giảm xuống, Constantine thập tam cấp đầu khí vẫn chưa bị ngọn lửa đốt chết. Có điều hắn cũng chẳng dễ chịu chút nào, thân thể đã bắt đầu bị đốt cháy đen. Nhưng Brockman, vốn hóa thân thành nước, lại đang ở bên bờ tử vong...

Đỗ Trần đang ở trên người Constantine, tại thời điểm ngọn lửa bao trùm mọi thứ, hắn vốn có khả năng chạy thoát. Nhưng lúc này, đột nhiên tiểu Bối Bối "Ai nha" một tiếng, ngã xuống, làm Đỗ Trần tâm thần đại loạn, nhất thời bất chấp ngọn lửa, ôm lấy nữ nhi la lên:

- Bối Bối, Bối Bối!

Tiểu tử kia hai mắt đóng chặt, không nói lời nào, nằm thẳng đơ. Đỗ Trần đột nhiên nghĩ tới, năm đó tiểu Bối Bối lúc uống xong bình máu thần bí nọ không phải cũng chính là bộ dáng này sao? Năm đó làm như thế nào mới cứu được tiểu tử này? Đỗ Trần linh quang chợt lóe:

- Alex, mau cùng tỷ tỷ hợp thể!

Cao thủ của chúng ta không hoảng hốt, không vội vàng, chậm rãi cởi quần áo, ngược đầu nói:

- Cao thủ, nhìn thấu chân tướng mọi việc. Tỷ tỷ đây là gặp đồng căn đồng nguyên lực lượng, bản năng dị thú trỗi dậy, thân thể bắt đầu tự động hấp thu cổ đồng nguyên lực này. Nhưng tỷ tỷ cùng cổ đồng nguyên lực này chênh lệch thật sự quá lớn, chịu không nổi lực lượng khổng lồ như vậy, cho nên mới hôn mê!

Alex cởi xong quần áo, với cái miệng dẹt trắng bóc tiến vào thân thể Bối Bối, đồng thời nói:

- Cha yên tâm! Năm đó tỷ tỷ tiến hóa quá nhanh, chúng ta hai người thân thể bất đồng, nên sau đó mới "Chết". Nhưng bây giờ cao thủ so với tỷ tỷ tiến hóa càng cao hơn, có thể giúp đỡ tỷ tỷ điều hòa thân thể!

Đỗ Trần cảm thấy yên lòng, tĩnh tâm cẩn thận cảm ứng, quả nhiên, có một nguồn lực lượng từ ngọn lửa phô thiên cái địa kia tiến nhập vào Liên Hoa, nhập vào bên trong thân thể Bối Bối. Đây đích thực là chuyện tốt, cho thấy nữ nhi sắp tiến hóa trở nên cường đại, khả năng đồng căn đồng nguyên!

Đỗ Trần quan sát Hỏa Hoàng.

Đây không phải là mẹ của nữ nhi của ta sao?

Vào lúc này, Hỏa Hoàng đã vây khốn Constantine, phản nghịch cự long không có cách nào trốn thoát, liền chuyên tâm tìm kiếm Brockman, đột nhiên trong lúc đó nàng cảm thấy có vật gì đó đang hấp thu hỏa diễm lực lượng của mình. Hỏa Hoàng trong lòng vừa động, ngẩng đầu nhìn lên trời. Nàng không nhìn thấy Đỗ Trần ẩn thân trong Liên Hoa, không cảm ứng được khí tức của Liên Hoa, nhưng nàng có thể nhìn nơi hỏa diễm bị hấp thu để xác định vị trí, hỏa diễm của mình lan tỏa tới lưng của cự long liền tiến nhập vào vật gì bên trong, mà bản thân lại không thể cảm ứng được tình hình bên trong vật nọ.

Tiểu Bối Bối ở Liên Hoa, nàng có thể xuyên thấu cửa Liên Hoa, tiếp nhận lực lượng bên ngoài, nhưng Hỏa Hoàng lại không có biện pháp cảm nhận người bên trong Liên Hoa là ai, kỳ thật lại đồng căn đồng nguyên lực lượng với mình.

Vì không cảm nhận được người hấp thu ngọn lửa có khả năng là con ruột mình, nên Hỏa Hoàng thầm nghĩ: "Quái, chẳng lẽ cự long này có bí pháp gì, có thể dùng lưng để hấp thu lực lượng của mình? Hừ, bí pháp của người quả nhiên không ít!" Hỏa Hoàng phóng lên cao, đi tới trên đỉnh đầu Constantine, quan sát lưng của phản nghịch cự long, đột nhiên phát ra một hỏa diễm trường đao đánh xuống, giận dữ nói:

- Dám hấp thu hoàng kim hỏa ngự của ta, người phải chết .

Constantine lãnh đòn oan, trong lòng nghĩ: "Ta có hấp thu cái gì đâu!" Một đòn như lời đình vạ quân của Hỏa Hoàng, làm cho hắn ngay cả phản kích cũng không kịp nghĩ đến.

Đỗ Trần trước lúc Constantine trúng phải hỏa diễm đao, hắn cũng không vội giải thích, một đóa Liên Hoa thu hồi hai đứa trẻ cùng Andy, tiện tay xuất ra Hỏa Liên Đăng, một đám hồng vân hỏa liên hiện lên trên lưng Constantine, chặn hỏa diễm đao lăng lệ của Hỏa Hoàng lại.

Constantine sững sốt, thầm nghĩ: "Quái, Trên lưng ta như thế nào lại có hỏa diễm bí pháp cường đại như thế? Chẳng lẽ là do Xích Quân động tay động chân?" Đang nghĩ ngợi, Đỗ Trần đã đạp chân lên đầu Constantine, ngửa mặt lên trời nhìn Hỏa Hoàng cười nói:

- Các hạ là một trong bốn Tứ Ngự Thần Thú phải không?

Hỏa Hoàng không nổi giận, ngược lại cảm thấy kinh ngạc, thiên hạ còn có người có thể chống lại hỏa diễm của mình, liền ngẩng nhìn Đỗ Trần cước đạp cự long, chuẩn bị ra tay.

- Nguyên là hỏa diễm hệ long kỵ đầu thần, tọa kỵ của người quả không sai Hỏa chi ngự nhận!

Bắn người trước tiên phải bắn ngựa, đây là chân lý trong chiến đấu, Hỏa Hoàng lại ngưng kết trường đao, đao phong từ dưới đánh lên, tấn công Constantine.

Constantine muốn hét lên thật to: "Chuyện này liên quan gì đến ta?" Nhưng Hỏa Hoàng thật sự quá nhanh, hắn không kịp kêu lên tiếng nào đã lãnh đòn oan ức. Bất quá tốc độ của phong lôi song dực của Đỗ Trần còn nhanh hơn, hắn mặc kệ chết sống của Constantine, Hỏa Liên Đăng hướng về phía trên đầu Hỏa Hoàng, một đóa hoa sen thu nhỏ lại, ẩn hình đi tới bên dưới nòng. Đỗ Trần hét lớn một tiếng, hai đóa sen trên dưới giáp công, mang Hỏa Hoàng giam cầm vào bên trong, trên dưới là hai đóa Liên Hoa, cánh hoa đan vào nhau tạo thành một cái tù lung.

Phía dưới, Constantine đã bị ngự đao của Hỏa Hoàng đánh thủng bụng, tuy chưa chết nhưng cũng đang rơi từ trên không xuống dưới. Trong khi đó tù lung giam cầm Hỏa Hoàng, giống như một cái đồng hồ cát, cát vàng liên tục rơi xuống, dập tắt hỏa diễm rừng rực trên người nòng.

Hỏa Hoàng bị vây khốn, cười lạnh nói:

- Dùng tính mạng của thần sủng để đổi lấy cơ hội đánh lên ta, người không xứng làm chủ nhân của tọa kỵ, thật là vô sỉ.

Đỗ Trần nhún vai, hắn vẫn còn mang cái mặt nạ, cười nói:

- Các hạ thật là nóng tính. Cự long nọ ta không quen biết, việc sống chết của hắn có liên quan gì tới ta? Người còn chưa trả lời câu hỏi của ta, người có phải là một trong Tứ Ngự Thần Thú hay không?

Hỏa Hoàng nhất thời sững sốt, hừ một tiếng:

- Hỏa chi ngự miện. Long mạch Hỏa Hoàng. Người là ai? Là cao thủ do Phillip mời tới để bảo vệ Brockman phải không?

Đỗ Trần cũng có chút sững sốt, Hỏa Hoàng là địch nhân của Phillip sao? Có ý tứ. Hắn cười nói:

- Các hạ có thể bình tâm nói chuyện được không?

Trong lòng hắn đột nhiên động, thầm nghĩ nếu người này quả thật là má má của Bối Bối, sau khi nhận ra nhau, yêu cầu mang Bối Bối đi thì sao? Chuyện này rất có thể sẽ xảy ra, không, đây là chuyện đương nhiên a!

Đỗ Trần có chút hối hận vì đã nói ra những lời này, bất quá lại nghĩ lại, tiểu Bối Bối không phải một đứa nhỏ bình thường, còn hiểu chuyện hơn người lớn. Vậy thì hỏi ý kiến của hải tử đi, dù sao thì để nó vui vẻ cũng là chuyện mà song phương đều muốn. Nghĩ tới đây, Đỗ Trần thấy Hỏa Hoàng gật đầu, liền xuất ra Liên Hoa, hiện ra ở trước mặt Hỏa Hoàng. Trong khi đó hai đứa trẻ hợp thể, dưới sự chiếu cố của Andy, nằm trên Liên Hoa.

Hỏa Hoàng liếc mắt nhìn hải tử đang hợp thể, mắt không rời một ly. Đỗ Trần vẫn chưa triệt bỏ tù lung, chỉ mang đứa nhỏ tới bên ngoài "Người có muốn nói gì không?"

Hỏa Hoàng run rẩy nhìn đứa nhỏ, nàng không phải là người dễ bị gạt, khó khăn nói:

- Đứa nhỏ này có hai cổ khí tức, là lưỡng đại dị thú hợp thể, một là hậu duệ của Duệ Long, đã tiến hóa tới thập tam cấp, mặt khác, đứa còn lại... máu, nhỏ máu của ta lên trán nó... Hỏa Hoàng đột nhiên cắn đầu ngón tay, cấp Đỗ Trần một giọt huyết dịch, nhưng khi giọt máu này chạm vào trán của đứa trẻ, liền giống như dòng suối nhỏ chảy về biển rộng, giống như dầu đổ vào lửa, tự thấm thấu vào thân thể của tiểu hài tử, liền sau đó, nó mở mắt ra.

"Ai. Quả nhiên là thế. Không ngờ Alex lại là hậu duệ của Duệ Long, thật là tuyệt...May mắn!" Đỗ Trần cười cười, triệt đi tù lung:

- Ta là nghĩa phụ của bọn chúng, chúng ta không phải là địch nhân, đúng không?

Hỏa Hoàng cảm kích nhìn Đỗ Trần, không hề ghi nhớ chuyện vừa bị cầm tù. Trời đất bao la, chỉ cần hài tử không có chuyện, thì còn có việc gì không thể bỏ qua chứ?

Hỏa Hoàng ôm lấy hài tử, mắt ứa lệ, đột nhiên ôm chặt nó vào trong lồng ngực:

- Hài tử, con của ta, mẹ nhớ con nhiều lắm

Tiểu tử kia đầu vai cũng run run, tựa hồ cũng đã khóc.

Hỏa Hoàng nước mắt rơi như mưa:

- Từ nay về sau, không ai có thể cướp con đi nữa

Tiểu gia hỏa bật khóc "Ồ ô" hai tiếng, vô cùng thương tâm.

Hỏa Hoàng ngừng khóc:

- Được nhìn thấy con, mẹ cho dù bị nhốt ngàn năm, chịu bao nhiêu khổ cực cũng đều đáng giá... Hài nhi, nhanh gọi ta một tiếng mẹ nào

Tiểu gia hỏa ruốt cuộc cũng tránh khỏi vòng tay của Hỏa Hoàng, oa oa khóc lớn, một lúc sau, hấn đỏ mặt nhìn vào ngực của Hỏa Hoàng, vừa khóc vừa nói:

- Oa, ba ba, tỷ tỷ, cao thủ bị nữ nhân phi lễ...

Lần hợp thể này là Alex làm chủ đạo. Mọi người sửng sốt trong giây lát, rồi cười to. Lúc này Bối Bối cùng Alex mới tách ra. Người nhà nhận nhau, rốt cuộc cũng không thể tránh khỏi, cuối cùng cũng đã tới. Hỏa Hoàng hướng về Đỗ Trần gật đầu:

- Đa tạ người những năm gần đây chiếu cố Bối Bối, nhưng ta phải mang nó đi. Người cũng đã thấy, nó theo ta sẽ có thể tiến hóa nhanh hơn, hơn nữa... ta mới chính là mẹ ruột của nó!

Đỗ Trần sờ mũi, đột nhiên Bối Bối hướng về phía hấn nháy nháy cặp mắt to, Đỗ Trần lập tức hiểu ra, cười nói:

- Hỏa Hoàng các hạ, ngài chiếu cố Bối Bối là chuyện thiên kinh địa nghĩa, ta đương nhiên không có phản đối. Bất quá Bối Bối vui vẻ mới là việc quan trọng nhất. Chúng ta có nên hỏi ý kiến nàng hay không?

Hỏa Hoàng nhướn mày, bất mãn nói:

- Ta là thân sinh mẫu thân của nó, không lẽ không thể đứng ra làm chủ hay sao?

Tiểu Bối Bối chớp chớp đôi mắt to, một tay nắm Hỏa Hoàng, tay còn lại kéo Đỗ Trần:

- Ba ba, má má!!!

Đỗ Trần cùng Hỏa Hoàng cùng nhướn mày, bất quá tiểu hài tử này gọi cũng không sai.

- Bối Bối cùng về nhà với má má. Má má tuyệt vời nhất, Bối Bối của má má là bảo vật mà.

Lời vừa nói xong, Hỏa Hoàng vô cùng vui sướng, ôm chặt lấy nữ nhi. Nhưng tiểu tử kia quay đầu lại hỏi:

- Nhưng má má à, nhà chúng ta ở đâu vậy?

Hỏa Hoàng cười nói:

- Ya-Qin đại lục, ở bờ biển phía tây có một đỉnh núi lửa, chính là nhà của chúng ta.

- Ồ!!!

Tiểu tử kia gật đầu.

- Vậy nhà chúng ta có băng yến oa mà Bối Bối yêu thích nhất không? Có thêm hải huyết toàn thạch không? Còn có đồ ngủ bằng băng tằm ti nữa. À, còn phải có ôn ngọc cốt sàng nữa...

Hỏa Hoàng sưng sốt, sắc mặt trở nên vô cùng quái dị. Tiểu tử kia vừa ngây thơ vừa khờ khạo hỏi tiếp:

- Được rồi! Ba ba nói, tiểu hài tử phải đọc sách nhiều, học thật nhiều, thật nhiều kiến thức, má má nói có đúng không?

Đây là chuyện đương nhiên, Hỏa Hoàng không do dự gật đầu. Nhưng tiểu Bối Bối lại nói:

- Vậy má má mời đại lục đệ nhất số học gia Reese, nghệ thuật gia số một Abe Renner, học giả đệ nhất Mitcher để bọn họ dạy cho Bối Bối học nhé, được không?

Hỏa Hoàng đột nhiên quay đầu, hờn giận trách mắng Đỗ Trần:

- Người mời tới nhiều học giả kiệt xuất như vậy, cấp cho nó nhiều trân bảo như vậy sao? Nếu không thể thì đừng cho tiểu hài tử biết. Nếu không nó ngay từ nhỏ đã học được thói xa xỉ, lớn lên có thể làm chuyện gì được?

Đỗ Trần cười cười, đưa tay chỉ lên cái mặt nạ đang đeo Hỏa Hoàng các hạ:

- Ta, Francis, đương kim Thần Hoàng! Những thứ mà tiểu Bối Bối nói, đều là do thánh giáo pháp điển quy định, là đãi ngộ dành cho chí tôn công chúa!

Tiểu tử kia thân lên mặt Hỏa Hoàng một cái:

- Má má thật đáng thương, đầu tiên bị sinh mạng thụ giam cầm ngàn năm, sau lại bị Bowness tên bại hoại này lừa dối Bối Bối, Bối Bối không muốn xa má má

Hỏa Hoàng nghe nữ nhi nói lời ngọt ngào, nhất thời mắt đỏ lên, bất quá không ngờ tiểu gia hỏa kia lại thêm một câu:

- Được rồi, má má nằm đó theo Thần Hoàng Prince đánh Bowness đúng không?

Hỏa Hoàng khuôn mặt tràn đầy nụ cười của từ mẫu, kể cho Bối Bối nghe chuyện anh hùng của mình năm xưa:

- Phải rồi, năm đó chúng ta Tứ Ngự Thần Thú cùng ngũ nguyên lực đều có tích oán. Ngũ Đại Nguyên Lực ủng hộ Tử Huyết Nhân, chúng ta liền hỗ trợ cho Hồng Huyết Nhân. Năm đó má má được Prince dùng Hỏa Thần các mời đến, những thứ mà bảo bối vừa nói tới, má má cũng không để mắt tới đâu!

Hỏa Hoàng đang bận rộn tô vẽ cho bản thân, không nghĩ tới Bối Bối lại cười nói:

- Vậy ba ba bây giờ chính là Thần Hoàng, má má giúp ba ba đánh Bowness thì thật là tốt!

Hỏa Hoàng nhướng mày, trong lòng thầm nghĩ, nàng đã trải qua quá nhiều chuyện, bây giờ chỉ muốn ôm nữ nhi về nhà hưởng phúc, những chuyện khác đều là thứ yếu!

- Francis, nhân ma đại chiến, Hỏa Hoàng ta quản tới làm gì? Dù sao thì ta cũng đâu phải là nhân loại?

Tiểu Bối Bối cúi đầu, nói thầm:

- Bowness thật tệ, năm đó khi hắn cấp Bối Bối cho Phillip, nếu không có ba ba cứu Bối Bối ra ngoài, Bối Bối... Tiểu gia hỏa khóc vô cùng thương tâm, Bối Bối chắc đã bị Phillip mang ra giải phẫu, trở thành thí nghiệm phẩm mất rồi...

Hỏa Hoàng nổi giận, trong lúc này Bối Bối quăng cho Đỗ Trần một cái nháy mắt: "Ba ba, người ta dùng xa xỉ lễ làm má má vui lòng, mặt khác dùng cừu hận kích thích... Đã đến lúc rồi đó, ba ba, làm phần việc của người đi!"

Lúc này Đỗ Trần liền cười nói:

- Hỏa Hoàng các hạ, di chỉ của hỏa thần các ngày xưa vẫn còn ở thánh sơn của giáo đình, Francis thay mặt nhân loại khấn thỉnh các hạ, giúp Hồng Huyết Nhân chúng ta công tấn công Ma tộc!

Hỏa Hoàng mắt trắng lên, liếc Đỗ Trần một cái, sau đó dừng lại, liếc nhìn nữ nhi của mình, nổi giận nói một câu:

- Đây mới thật là giống nữ nhi của người!

Tiểu tử kia cười hì hì, chui đầu vào lòng ngực của Hỏa Hoàng:

- Thật là tốt a! Ba ba má má không xa rời nhau nữa, chúng ta đều là người một nhà, cần phải ở chung với nhau!

Hỏa Hoàng còn có thể nói gì nữa? Nàng lại ôm lấy Alex, hỏi:

- Con trai của Duệ Long như thế nào lại ở chung với người?

Đỗ Trần liền thuật lại mọi việc, Hỏa Hoàng liền nhướng mày:

- Sai rồi, người phân tích sai rồi. Năm đó chúng ta bốn Tứ Ngự Thần Thú mặc dù không tính là sinh tử chi giao, nhưng cũng là chiến hữu vào sinh ra tử. Năm đó Duệ Long đoạt Bi Minh Chi Lệ từ tay ngoại công người, tiến nhập Tánh Mạng Mê Cung kỳ thực không phải đi giết ta, mà là đi cứu ta!

Đỗ Trần hỏi:

- Nhưng tại sao Duệ Long vẫn chưa cứu ngài ra?

Hỏa Hoàng lắc đầu:

- Lúc ấy ta bị sinh mệnh trói buộc, chỉ có thể nhìn sinh mạng thụ dùng bốn nguyên lực lượng đại chiến Duệ Long! Vào lúc Duệ Long sắp thủ thắng, Bowness từ một bên đánh lén, kết quả là Bối Bối cùng Alex bị Bowness cướp mang đi, cuối cùng lọt vào tay người. Bi Minh Chi Lệ vẫn đang ở trong tay Bowness, bất quá Duệ Long thụ thương đào tẩu đi đâu ta không biết!

Đỗ Trần sờ chóp mũi, vỗ vỗ trán Alex:

- Ta nghe nói Duệ Long tính khí không được tốt lắm. Nếu ngày khác Duệ Long đến tìm lại con mình, thỉnh các hạ

Hỏa Hoàng lạnh lùng nhìn Đỗ Trần:

- Có phải là người đã lập Alex làm Hoàng thái tử không? Không cần phải dẫn dụ Duệ Long, sao không dạy Alex dụng tâm cơ, vào lúc cha con họ nhận nhau, giúp người thu phục thêm một cao thủ nữa?

Đỗ Trần trong lòng kêu oan, chuyện vừa rồi là do Bối Bối tự mình bày ra, không ai dạy nàng a! Bất quá nghe ý tứ của Hỏa Hoàng, hình như Duệ Long...

Hai người trao đổi thêm một chút tin tức, Đỗ Trần nói về tình hình của nhân loại, Hỏa Hoàng cũng biết được Bowness chắc chắn đã hoài nghi Bối Bối là con nàng mà vẫn không cho nàng biết, muốn nàng bán mạng cho hắn. Hừ, nghĩ tới đây, Hỏa Hoàng nhìn về phía mặt đất lửa cháy bùng bùng, khi mẫu tử nhận nhau, Hỏa Hoàng cũng không thu hồi hỏa ngục, một mực cầm cố Constantine cùng Brockman. Nàng quát lên:

- Brockman, sống chết của người đang nằm trong tay ta, ra đây mau, ta đã đổi đầu với Bowness, không có hứng thú giết người.

Chậm rãi, từ xa xa xuất hiện một dòng nước trong, hóa thành nhân hình, đúng là Brockman đầy mình thương tích. Hắn cười khổ:

- Hỏa Hoàng người không giết ta, nhưng Francis bên cạnh người lại hận muốn lột da rút gân, đốt xương ta ra tro.

Hỏa Hoàng sững sốt, nàng không biết Brockman chính là hung thủ gián tiếp gây ra cái chết của lão Fuye, liền cười nói:

- Vậy mà người còn dám ra đây? Bị ta thiêu chết còn tệ hơn bị Francis ngược sát hay sao?

Đỗ Trần sắc mặt cũng trở nên âm trầm, gắt gao nhìn chăm chăm Brockman:

- Người ra đây là muốn cầu ta tha mạng hay sao? Đừng nằm mơ.

- Đông!

Brockman quỳ xuống trước mặt Đỗ Trần, vừa cầu xin vừa khóc:

- Đúng vậy, Thần Hoàng bệ hạ, cầu ngài, cầu ngài tha ta một mạng!

Mọi người khinh bỉ liếc nhìn hắn, quay đầu đi chỗ khác. Trận doanh bất đồng, cừu hận sát tử không thể bỏ qua, cái chết đã đến trước mắt, một nam nhân như vậy lại có thể quỳ gối lạy cầu khẩn, làm cho địch nhân ngay cả một chút tôn trọng đối với hắn cũng không còn!

Brockman dập đầu liên hồi, ôm chân Đỗ Trần cầu khẩn, van xin:

- Thần Hoàng bệ hạ, cho ta một cơ hội, cầu ngài cho ta một cơ hội!

Đỗ Trần cười lạnh:

- Khi các người hại chết bá bá của ta, có nghĩ tới chuyện cho lão một cơ hội hay không?

Hắn liền một cước đá văng Brockman.

Brockman xoay người lại, bò về phía Đỗ Trần:

- Bệ hạ, ta vừa rồi nghe các người nói chuyện, biết được mục đích của ngài, ngài muốn có Lệ Nguyên phải không? Ta, ta biết tất cả nội tình của Thiên Tai Cổ Bảo, biết tuyệt đại cơ mật của Ma tộc, thậm chí ta còn có khả năng nói cho ngài biết hết toàn bộ kế hoạch quân sự của liên tịch hội nghị.

Hắn vừa nói vừa nín lấy chân Đỗ Trần, hoảng sợ tới mức lệ rơi đầy mặt:

- Ta đối với ngài vô cùng hữu dụng, cầu ngài buông tha cho ta, có được không?

Đỗ Trần giơ cao Hỏa Liên Đăng:

- Những thứ đó không đủ cho người đổi một mạng.

Hỏa Liên Đăng chậm rãi hạ xuống, trong lúc đó Brockman kêu to:

- Nếu những thứ đó không thể đổi mạng cho ta, vậy có thể trì hoãn cho ta một ngày hay không?

Đỗ Trần ngạc nhiên, nghi hoặc nhìn chăm chăm Brockman. Brockman cúi đầu khóc ròng nói:

- Ta nói cho ngài biết tất cả, sau đó, cầu ngài cho ta một ngày thời gian, ngài có thể dùng tinh thần khế ước, độc dược, thao khống thuật... hết thảy các biện pháp ác độc trên người ta, ta đều chấp nhận! Chỉ cầu ngài cho ta một ngày. Brockman ta chết không đáng tiếc, nhưng, nhưng Phillip đại nhân sắp chết rồi, ta phải đi cứu đại nhân!

521. Vụ Trộm Trong Thiên Tai Cổ Bảo

Hỏa Hoàng đột nhiên lên tiếng kinh ngạc, bức tức nói:

- Người là một kẻ nô tài rất có lòng trung thành! Bất quá người quá ngu ngốc! Phillip là nguồn gốc hiểm họa của vong linh thiên tai, hại chết vài trăm vạn nhân loại! Người là chí tôn của nhân loại, chỉ vì một chút tin tức tình báo tầm thường mà khiến cho người đi cứu một tên đại ma đầu? Trừ phi Francis ngu ngốc! Một câu nói khiến cho Brockman trở nên chán nản trầm trọng, tự giễu cợt bản thân rồi cười khổ không ngừng!

Đỗ Trần sờ cái mũi, đột nhiên mỉm cười:

- Hỏa Hoàng các hạ, ngài đem bố trí quân sự chủ yếu của Ma tộc nói ra đi, cảm phiền ngài tự mình bảo hấn hạ khế ước, hay dùng cách mà tiểu Bối Bối thường dùng đấy!

Hỏa Hoàng nghiêng người nhìn Đỗ Trần, cảm thấy khó hiểu, nói:

- Người thật sự ngu ngốc sao?

Brockman ngẩng đầu nhìn thẳng Đỗ Trần:

- Người, người thật sự giúp ta đi cứu Phillip đại nhân?

Francis có lý do để trợ giúp Phillip đại nhân sao? Brockman thầm nghĩ, mặc dù Phillip đại nhân hại chết vô số Hồng Huyết Nhân, nhưng vong linh kỹ thuật của hắn là một thanh kiếm nhọn 2 đầu, nếu Francis có thể cứu được Phillip đại nhân, vậy thì trong lúc đối kháng Ma tộc vong linh binh đoàn sẽ chiếm trước được thời cơ... Francis mang thân phận Thần Hoàng, vì đại cục của nhân loại mà bỏ qua thù oán cũ, chỉ có thể xem tương lai là thành công hay thất bại!

Brockman nhận định theo ý nghĩ của mình, cắn chặt răng, cắn môi thầm nghĩ: "Cũng tốt! Bệ hạ, Phillip đại nhân không phải là hung thủ giết đường phụ ngài, hơn nữa trí tuệ của hắn có thể sử dụng phục vụ ngài, sau khi ta chết, cầu bệ hạ cho Phillip đại nhân một đường sinh lộ!"

Brockman xé xuống một mảnh áo, cắn đầu ngón tay, ngay tại trên quần áo vẽ ra bản đồ bố trí quân sự của Ma tộc cùng với lượng lớn tin tức tình báo tuyệt mật! Nhân lúc này, Đỗ Trần bước chậm hướng tới phản nghịch cự long đang bất tỉnh, trước tiên mở ra quần áo. Liếc mắt một cái nhìn vòng khóa trước ngực Constantine đã nhập vào tâm tạng, lông mày nhăn lại, hắn có bản lãnh mở khóa, nhưng không phải là thứ y. Đối với loại mũi tên ẩn sâu tại tâm tạng bên trong không biện pháp chữa trị. Suy nghĩ một chút, Đỗ Trần liền đem phản nghịch cự long thu vào hoa sen, hơn nữa dùng thánh quang chiếu rọi, coi như cứu Constantine một mạng!

Lúc này Hỏa Hoàng nói:

- Francis, bản đồ của Brockman vẽ tốt lắm, ta muốn dạy Bối Bối làm sao giải phóng hoàng kim huyết mạch khế ước đẳng cấp tối cao. Trước tiên người tránh đi!

Đợi Alex và Andy đi theo Đỗ Trần ra chỗ xa, hai mẹ con Hỏa Hoàng vai đối nhau sử dụng bí pháp. Andy nói mơ hồ:

- Chủ nhân, ngài thả Brockman đi cứu Phillip, có phải là ngài muốn thu thập hắn để sử dụng không?

Đỗ Trần nghiêng người, mắt nhìn lướt qua Andy:

- Nếu như ta thu thập Phillip để sử dụng thì làm thế nào đối mặt với lời dăn dò của vài trăm vạn bình dân chết đi? Nếu như ta thu thập Brockman để mình sử dụng, vậy còn có mặt mũi gì đi gặp con của Thiên Đạo - Ariza?

Trong lòng hắn còn thầm nói một câu: "Nếu như hai người là ở trong tay mình thoát được một mạng, vậy hoa sen sẽ nở ít đi bao nhiêu? Ta căn bản là không định bỏ qua bọn hắn, chỉ là làm cho bọn hắn chết chậm một ngày mà thôi!"

Andy càng trở lên mơ hồ:

- Nếu sớm muộn gì cũng phải chết, vậy chết sớm một ngày và chết chậm một ngày có cái gì khác biệt đâu?

Đỗ Trần vỗ vỗ Andy cười nói:

- Ở chỗ này có sự khác biệt lớn! Nếu hiện tại ta giết Brockman, vậy không lâu sau, Phillip sẽ trong tình trạng không phòng bị chết ở trong tay Bowness! Nếu như hiện tại ta thả Brockman trở về...

Đỗ Trần quay đầu ngắm liếc mắt Hỏa Hoàng đang làm phép.

- Hỏa Hoàng mới vừa rồi đã nói. Thân tín của Brockman mặc dù bị giảm đi không ít, nhưng hắn vẫn đang là lãnh tụ trong ngoại lai hộ của Ma tộc, có thể phát động không ít lực lượng giúp bảo hộ Phillip. Như thế

sau khi Brockman trở về ít nhất có thể tạo ra một chút phiền toái cho Bowness, làm cho Thiên Tai Cổ Bảo lâm vào một tràng hỗn loạn... Cho người biết một câu danh ngôn chí lý của tiểu thủ "nước đục mới dễ bắt cá"! Thiên Tai Cổ Bảo càng loạn, cơ hội ta trộm cắp Lệ Nguyên thành công cũng càng lớn!

Mắt Andy sáng lên:

- Ta, sủng nhi của Nguyệt chi nữ thần, Chris Andy có một mộng tưởng, hắc hắc, chủ nhân, xem ra ngài đối với việc bắt được Lệ Nguyên cực kỳ chắc chắn, vậy có phải là... trước bữa đại tiệc chúc mừng một chút?

Đỗ Trần mắt trợn lên hung hăng vỗ vào đầu của Andy:

- Ngoại trừ ăn người không thể nghĩ những cái khác sao? Trước tiên người cần tỉnh táo lại, vừa nãy ta bắt Constantine giam giữ bên trong thần bí không gian của hoa sen, người phải biết là đối với hắn có thể ngăn cản uy hiếp của khế ước gia tộc sẽ tạm thời bảo trụ tánh mạng của hắn! Nhưng mà đợi sau khi Lệ Nguyên tới tay ta, ta cần Constantine và Tác Phi Á đi theo để cùng người đàn bà kia đàm phán, đến lúc đó... người chuẩn bị trước đi, tránh cho bởi vì tham ăn mà lộ ra hành động lẩn này!

Andy lo lắng khổ sở, cúi đầu đồng ý, rất nhanh, tuyệt lang lại từ việc giả vờ gọi Constantine là cha nghĩ tới một việc khác, hiểu kỳ nói:

- Chủ nhân à, ngài vì cái gì không có hỏi thân phụ của Bối Bối tiểu thư là ai? Tại sao Hỏa Hoàng cũng không có nhắc tới?

Đỗ Trần lại trừng mắt liếc Andy:

- Lời này có thể nói ra sao? Andy, người còn có nhớ lời Snoopy khi nói về tứ ngũ thần thú không? Càng là dị thú cường đại, lại càng khó sản sinh đời sau, do đó Tứ Ngũ Thần Thú vì chủng tộc trở nên phồn thịnh thường cùng với chủng tộc khác giao phối... bà nội của Snoopy cũng là bị Hoắc Bĩ Cách ép giao phối với một huyền yêu thú! Ai, kể cả Hỏa Hoàng, chỉ sợ là... ngay cả bản thân nàng cũng không biết thân sinh phụ thân của Bối Bối là ai, cũng chưa biết là một chủng tộc nào!

Andy chợt lên tiếng:

- Vậy Hỏa Hoàng há không phải người có thể... hắc hắc, không thể nói, lời này thật sự không thể nói ra! Ta, Chris Andy sủng nhi của nguyệt thần, thật hoàn hảo nếu lão nhân gia ngài đem ta bắt đi!

Lúc này Hỏa Hoàng hoàn thành khế ước, một tay ôm nữ nhi, tay kia đưa ra chỉ Brockman:

- Người có thể cút đi, bắt quá nhắc nhở người, Bowness và ta ước định thời gian là vào ngày mai qua lúc mặt trời mọc lên cao, chính là lúc Phillip bị chặt đầu, người cần nhanh một chút mới có thể ngăn chặn Thiên Tai Cổ Bảo!

- Chờ một chút!

Đỗ Trần gọi lại Brockman, Susanna đâu? Đợi Brockman chỉ vào một cái thi thể, Đỗ Trần phất tay bảo hắn rời đi, tự mình đi đến trước thi thể kia, liếc mắt ngắm. Á hồ ly đã bị thiêu cháy da thịt, nếu không phải còn có nửa cái đuôi hồ ly vẫn hoàn hảo, chỉ sợ Brockman cũng không có biện pháp nhận ra nàng! Sau khi chết á hồ ly tinh từng đào tổ phần, khuôn mặt hoàn toàn không thể nhận ra, dung mạo hoàn hảo nhất bị hủy tới mức dữ tợn kinh khủng, có thể nói nàng chết cũng không thể được an tâm nhắm mắt!

Đỗ Trần đưa tay chặt đầu Susanna, giao cho Hỏa Hoàng, cười nói:

- Đây là con mẹ hồ ly tiết độ Auerbach, thú nhân trên đại thảo nguyên hận không thể đem xương cốt nàng hóa tro bụi. Nếu Hỏa Hoàng các hạ thuận tiện có thể giúp ta đem nàng đưa đến liên quân nhân loại trong tây bộ bình nguyên không?

Hỏa Hoàng nhíu mày không thoải mái nhìn thoáng qua Đỗ Trần:

- Ta đi đưa cho kẻ khác cái đầu này. Người làm cái gì? Muốn cùng Brockman đi Thiên Tai Cổ Bảo sao?

Đợi Đỗ Trần mỉm cười gật đầu, Hỏa Hoàng hừ một tiếng, nói:

- Người thật ra rất can đảm, cẩn thận chút, "phệ" của Bowness rất quý bí khó đoán. Người không nên dùng phương pháp đánh lén đã bắt sống ta, nó có thể đánh bại ta nhưng không đủ với Bowness. Bí pháp của Ma chủ, tuyệt đối không phải đơn giản như người tưởng tượng!

Đỗ Trần cười nhạt, thầm nghĩ, ta là đi trộm đồ, lại không phải đi quyết đấu cùng Bowness. Bàn luận về trộm, Bowness không thể bằng ta!

Lúc đầu Đỗ Trần dự định mang tiểu Bối Bối đi trộm đồ, dùng tinh thần lực của tiểu Bối Bối, phối hợp với nhiệt thành lượng của Đỗ Tư, cái mũi của Andy, như vậy thì cơ hồ chắc chắn không ai có thể đến sát bên cạnh Đỗ Trần mà không bị phát hiện. Bất quá lúc này Hỏa Hoàng nhận con gái, hai người đang gần gũi nhau, Đỗ Trần cũng bất hảo làm cho mẹ con nàng tách ra, hơn nữa không tiện nói ra là dẫn nữ nhi của nàng theo ta đi Thiên Tai Cổ Bảo mạo hiểm, trộm đồ của ma chủ sao! Lên làm vậy, ngay cả Alex, Đỗ Trần cũng giao cho Hỏa Hoàng, làm cho nhi tử ở cùng Hỏa Hoàng để hiểu rõ một chút sự tình của Duệ Long, mà mình theo sau Brockman, tiềm nhập Thiên Tai Cổ Bảo!

Thương Khung đại lục vốn có nhiều núi, mà Tử Huyết liên bang chiếm cứ chỗ xa nhất phía Nam Thương Khung càng là sơn mạch quanh co phức tạp, hơn nữa thâm độc sương khói vong linh màu xanh rất nồng đậm như một cái lồng úp xuống. Ở trong dãy núi chỉ có thể ẩn ẩn thấy một góc hình ảnh Thiên Tai Cổ Bảo... toàn bộ chỉ dùng xương cốt xếp lại, gắn chặt lại mà thành, nhìn qua thấy âm sâm kinh khủng, trước cửa một đồng đầu lâu tích trữ càng làm cho người ta không rét mà run!

Brockman mặc dù thân thể trọng thương, nhưng hấn mặc kệ không quan tâm, cơ hồ là liều mạng chạy như điên. Sau khi đi đến cổ bảo thì bất quá mới là rạng sáng, nhìn thấy cổ bảo vẫn bình tĩnh như xưa, vẫn phát tán nồng đậm linh chướng độc yêu, Brockman thở mạnh rồi nói:

- Hoàn hảo, hoàn hảo vẫn kịp ngăn cản!

Hôm qua đã nói, Lệ Nguyên có tám chín phần mười tại trên người của Bowness, do đó mục tiêu của Đỗ Trần không phải là Phillip, cũng không cần tiếp tục đi theo Brockman, hấn thúc giục hoa sen chuyển động, tìm kiếm tung tích của ma chủ!

Trước cửa cổ bảo dừng khá nhiều xe ngựa, ở trên xe hiện ra cờ tử sắc huyết tích, là thân binh vệ đội của Bowness! Brockman sắc mặt đột biến, trong đầu loáng cái hiện ra một suy nghĩ: "Bowness đã đến đây, ta tuyệt nhiên không thể nghiêng ngang đi vào, chỉ có thể âm thầm đi gặp Phillip đại nhân!" Hấn liền cắn răng hóa thành giọt nước màu hồng nhạt tiến vào bên trong cổ bảo, thuận theo lối mà con sông trong cổ bảo dẫn nước ra ngoài, đồng thời nói:

- Hohmann, hài tử của ta, giúp ba ba kiểm tra tất cả tình hình của bên trong cổ bảo, nhất là tìm ra những lão bộ hạ của ba ba!

Tiểu Tyre thú Hohmann là do Đỗ Trần cố ý lưu lại ở trên người Brockman, mục đích chính là làm cho hấn có một chút vốn liếng, làm cho nước càng thêm đục một chút! Hohmann một mặt dò xét một mặt nói:

- Hảo, Hohmann bắt đầu tìm tòi, bất quá ba ba, kỳ thật vừa mới lúc này Francis một mực theo dõi ba ba, thẳng đến sau khi ba ba tiến nhập cổ bảo mới rời khỏi!

Brockman sững sốt, cười khổ nói:

- Hấn là tướng chờ ta cứu ra Phillip đại nhân, rồi mới đem bắt giữ đại nhân, lợi dụng vong linh kỹ thuật của đại nhân sao? Ai, không cần phải xen vào việc của hấn, Francis không có khả năng vì Phillip đại nhân mà mạo hiểm...

Nói xong, Brockman tiềm nhập mật thất của mình tại bên trong cổ bảo, lấy ra binh phù lệnh tiễn thường ngày dùng để điều động ngoại lai hộ, còn có một chút tín vật đại biểu quyền lực, tất cả chuẩn bị xong, lúc này mới khẩn cấp hỏi:

- Hohmann, tìm được chưa?

Tiểu Tyre thú ủy khuất nói:

- Ba ba, không có đâu! Thúc thúc bá bá đều vắng mặt chỗ này, khẳng định đã bị Bowness hại chết rồi!

- Chết cả rồi! Bên trong Thiên Tai Cổ Bảo còn có người nào?

- Phillip bá bá và Bowness tại Ao Thiên Lệ Mầu uống rượu, Trừu Cân bá bá và Hóa Thi, đại khái khoảng trên sáu ngàn ngoại lai hộ tảo ra phân bố tại các nơi trong cổ bảo, về phía sau còn... bên cạnh Bowness còn có ba trăm thân binh, xem khí tức của bọn hắn, có lẽ những người này đều là đầu thần lục cấp trở lên, đúng là có thể bí mật tạo thành Thôn Phệ Sát Trận! Còn có... còn có cả vong linh và Minh thú, bên trong trăm dặm phương viên có rất đông đại khái có khoảng mười vạn.

Brockman chậm rãi nhắm đôi mắt tuyệt vọng cười khổ, mười vạn vong linh và Minh thú a! Thiên Lệ khổng lồ chế bọn chúng có một điều quy luật Bowness và Phillip đồng thời nắm giữ quyền lãnh đạo, nhưng lúc mệnh lệnh của hai người phát sinh xung đột thì ai cầm trong tay Lệ Nguyên là đứng đầu! Hôm nay Bowness muốn giết Phillip đại nhân, nhất định cầm Lệ Nguyên để ở trên người, nhằm đảm bảo hắn có thể lãnh đạo tuyệt đối đối với vong linh và Minh thú... Cũng chính là nói, lúc này bên trong Thiên Tai Cổ Bảo, Phillip chỉ có trên sáu ngàn thân binh, mà Bowness khổng lồ chế mười vạn đại quân! Còn không tính bản thân Bowness có thể kháng cự mười vạn tinh duệ ngũ sắc đầu khí đại quân! Sáu ngàn VS mười vạn, thực lực chênh lệch khác hẳn như thế, làm như thế nào mới có thể đến giải cứu Phillip đại nhân?

Brockman trong lòng nghĩ ra một ý tưởng: "Nếu mình có thể từ trên người Bowness trộm được Lệ Nguyên, vậy Phillip đại nhân không phải có thể khổng lồ chế mười vạn đại quân, mà thoát hiểm sao?"

Không sai! Dự định đó không nhất định có cơ hội giải thoát đại nhân, nhưng việc ấy có được không? Cái khác không nói, mình trong mắt Bowness không khác một chết người, làm sao mới có thể đến gần Bowness, mà lại còn thò bàn tay lẫn vào túi tiền hắn mà không bị phát hiện a?

Bất quá không được cũng phải làm, đây là cơ hội duy nhất! Brockman rất quyết tâm, hỏi:

- Hohmann, nếu ba ba tìm được Hóa Thi a di, nhờ nàng dùng dịch dung thuật bí truyền của Da Tát thánh giáo đem ta biến thành Trừu Cân. Từ đó tìm kiếm lý do tiếp cận Bowness... vậy ngươi có thể giúp ba ba tránh được ánh mắt của Bowness làm cho hắn nhìn không ra sơ hở không?

Dị năng của chủng tộc Tyre thú chính là kiểm tra và ẩn nấp, khi trưởng thành tự nhiên có thể làm được yêu cầu của Brockman. Nhưng Hohmann rốt cuộc tuổi còn nhỏ, chần chờ một lúc mới nói:

- Hohmann chỉ có thể cố gắng. Ba ba... ngài dịch dung đến gần Bowness rất nguy hiểm đấy!

- Hiện tại không phải lúc suy nghĩ ta sống hay chết! Hohmann, đi thôi, chúng ta đi liên lạc Trừu Cân và Hóa Thi!

Vào lúc này, Brockman nhẹ nhàng vỗ về vuốt ve cái lỗ tai tiểu thú.

- Đứa nhỏ, ngươi nhớ ở yên đây, sau đó ngươi từ xa giúp ba ba, chờ sau khi ba ba đến gần Bowness ngươi lập tức đào tẩu, đi tìm Francis, cho hắn biết, ngươi là hài tử của Seattle. Có tư cách nhận được cứu viện của nhân loại!

Lúc này, Brockman thật sự xem mình như một người chết, từ đó không nghĩ có thể sống sót đi ra khỏi Thiên Tai Cổ Bảo!

Vào lúc này Đỗ Trần đã nhìn rõ tình hình Thiên Tai Cổ Bảo, cả tòa cổ bảo lấy hai cái ao là trung tâm, khoách tán hướng ra phía ngoài là một vòng tường xương cốt, tường xương cốt xếp đặt kiểu vẩy cá liên kề giống vẩy cá, mà Bowness và Phillip đang tại một tòa ở trung tâm bên cạnh bờ ao màu lam sắc uống rượu nói chuyện phiếm, không khí thân mật, cười nói không ngừng. Cách một gian tường xương cốt đang tràn đầy vong linh và Minh thú đứng bảo vệ, còn có một ít nhân loại, chẳng biết là Hồng Huyết hay Tử Huyết. Đỗ Trần trong lòng bình tĩnh, đi đến bên cạnh Ao Thiên Lệ Mầu màu lam sắc, vuốt ve cái mũi đánh giá về Bowness!

Căn cứ tin tức tình báo của Brockman khai báo, Lệ Nguyên phải là có kích cỡ tầm một ngón cái, thể thủy tinh màu vàng tựa như đồng hồ cát, như thể tiểu đồ vật, Bowness có thể cất nó ở nơi nào?

Đỗ Trần thừa dịp Bowness uống rượu liếc mắt nhìn ngực hắn, nhưng không thấy có hình dạng lồi lõm do đeo vật. Không có cái gì ở trên cổ! Nhìn chỗ ngồi Bowness, hạ thân hắn có một cái túi có khóa ở phía hướng đối diện Phillip, dùng tâm lý người giữ bảo vật mà tính toán cũng không ai nguyện ý cầm đồ quý báu nhất

của mình ở chỗ chính diện, lộ ra cho đối thủ thấy, vậy chỗ này cũng không phải... bằng kinh nghiệm đạo tặc, Đỗ Trần một đường điều tra, ánh mắt cuối cùng dừng ở chỗ cái túi gắn vào áo giáp mềm của Bowness!

Đúng là chỗ này rồi! Đỗ Trần đang tính toán thì đột nhiên Trừu Cán, lão bằng hữu rất lâu không thấy đi tới bên cạnh Phillip, cup mắt ưng thuận nói:

- Đại nhân, đường số ba xảy ra chút vấn đề, mời ngài phải đích thân đi xem!

Ngay lúc đó Andy kéo cái mũi, đầu hỏn nói:

- Chủ nhân, vị đạo người này không phải Trừu Cán, là Brockman?

Đỗ Trần lông mi giãn ra, không nhin được nói:

- Không hổ là đệ nhất đạo tặc. Trừ ta ra, Brockman không thể ngờ có thể nghĩ ra một biện pháp để cứu Phillip! Andy, để ý vào, đợi nghe đầu hỏn phân phó của ta!

Bên cạnh Ao Thiên Lệ Mẩu, Phillip áy náy nhìn thoáng qua Bowness bên cạnh, bất bình nói:

- Cái đồ vô dụng đó, hết lần này tới lần khác tại sao lúc nguyên soái đến xem xét lại xảy ra! Nguyên soái... vậy ta đi xem xét một cái?

Bowness tay cầm chén rượu, mỉm cười lạnh nhạt, thầm nghĩ: "Ài, từ đêm qua giá lâm Thiên Tai Cổ Bảo, đã bồi tiếp Phillip uống dưới nửa ngày rượu ngon, trì hoãn thật là quá lâu! Bất quá cũng không có biện pháp, Phillip tất phải chết, nhưng Thiên Tai Cổ Bảo tốt nhất không cần có cái gì tổn hại. Hồng Huyết Nhân từng bước bức bách, vậy thần tướng Đỗ Đức chỉ sợ sẽ không cho mình thời gian yên tâm kiến tạo lại một tòa cổ bảo khác...

Muốn bảo hộ Thiên Tai Cổ Bảo, muốn động thủ giết Phillip trước đó hẳn phải kiểm soát ngoại lai hộ này, phải đòi hỏi thời gian, ít nhất cần trước khi trời sáng mới có thể làm được, vậy để Phillip sống lâu thêm một hồi đi! Bowness cười nói:

- Đại nghị trường không cần lo lắng, bất cứ một vị trí giả vĩ đại đều có lúc phạm sai lầm, chỉ một đường thoát hiểm mà thôi, cũng không thể xóa nhòa sự siêu trác trí tuệ của ngài... xin cứ đi đi!

Phillip lại trừng mắt nhìn Trừu Cán, trên khuôn mặt Trừu Cán thể hiện không chịu đi. Hắn định đem Trừu Cán đi khiển trách mấy câu, nhưng Trừu Cán thấp giọng nói:

- Đại nhân, nguyên soái tôn quý vô cùng, chúng ta không nên để nguyên soái ở lại một mình, ngài đi làm nhiều việc, thuộc hạ tại chỗ này tiếp đãi nguyên soái đại nhân uống rượu!

Phillip tức giận nói lầm bầm rồi gật đầu, xoay người rời đi, nhưng vừa mới tới chỗ phong bế đường thoát hiểm số 3 của Minh thú, hắn đột nhiên lại gặp một Trừu Cán! Trừu Cán chân chính vội la lên:

- Đại nhân, mau tới đây nghe thuộc hạ nói nhỏ một câu Bowness hôm nay là đến giết ngài, Brockman đại nhân liệu chết trở về báo tin, hôm nay đang ở bên ngoài giả mạo ta lấy trộm Lệ Nguyên!

Phillip nghe tin tức này, phản ứng đầu tiên không phải là chấn kinh, cũng không phải tức tối, mà là mơ màng, đôi mắt thật lớn chớp chớp:

- Nguyên soái muốn giết ta? Vì cái gì?

Hóa Thi ở một bên vội la lên:

- Đại nhân, hiện tại không phải lúc giải thích vì cái gì! Ngài trước nghe ta nói xong kế hoạch. Chúng ta đi trước đợi ở cửa mật đạo số 3, nếu như Brockman đại nhân đắc thủ, hắn đem Lệ Nguyên ném về phía đó, rồi ngài lập tức dùng Lệ Nguyên hiệu lệnh vong linh quân đoàn phản công Bowness! Nếu Brockman thất thủ, Bowness đuổi theo cũng sẽ ngừng ngang một chút, vậy ở lúc hắn ngừng ngang ấy, chúng ta bảo hộ ngài từ mật đạo số 3 đào tẩu!

Trừu Cán nói bổ sung:

- Ngoài ra, thủ hạ ngoại lai hộ của chúng ta phần lớn bị kiểm soát, tạm thời không dám khinh cử vọng động! Bất quá đợi cho dịp biến phát sinh, mặc kệ Brockman đại nhân thành công hay không, bọn chúng đều phát

động cơ quan trên 2 lớp tường xương cốt bên trong, tháo nước Ao Thiên Lệ Mẫu, chế tạo hỗn loạn yểm hộ ngài...

- Cái gì?

Tay phải vĩ đại của Phillip mạnh mẽ đẩy Trừu Căn:

- Người muốn phá Thiên Lệ Mẫu Trì? Không được, tuyệt đối không được! Đó là tâm huyết cả đời ta!

Trừu Căn và Hóa Thi đều sửng sốt, vội la lên đồng thanh:

- Đại nhân, mạng của ngài so với Thiên Tệ quan trọng hơn!

Phillip ngay lập tức lắc đầu, đôi mắt vong linh thật lớn cũng nhấp nháy, kiên định vung tay:

- Không, ta có thể chết, nhưng tâm huyết của ta không thể hủy...

Trừu Căn, Hóa Thi cơ hồ muốn khóc mà không ra nước mắt, đáng chết, chúng ta thế nào lại quên rằng đại nhân coi trọng thực nghiệm phẩm? Năm ấy tại Đại Hạp cốc Auerbach, tổ hợp dị thú bị người lừa gạt đi, đại nhân đã có thể bị tức giận đến mức tại chỗ phun ra máu! Kia chỉ là một phần trong kế hoạch, nhưng hôm nay là tâm huyết cả cuộc sống của đại nhân... xem ra trong thời gian ngắn đúng là không thể khuyển bảo được! Hai người liếc mắt, thăm lĩnh hội ý tưởng của nhau:

- Đại nhân, đắc tội rồi!

Bọn họ một trái một phải, giữ chặt Phillip chạy theo hướng dự định là cửa mật đạo số 3!

Bên trong Phillip vì không bỏ được tâm huyết bản thân mà do dự, bên ngoài Brockman cũng uể oải mỉm cười mời rượu.

Tương tự như Đỗ Trần, Brockman mới đầu không nghi ngờ Lệ Nguyên được để ở nơi này, bất quá hần đồng dạng cũng có ánh mắt đạo tặc, qua ba lượt rượu, ánh mắt của Brockman dừng ở chỗ cái túi lớn gắn trên nhũn giáp của Bowness!

Trong lòng Brockman mừng như điên: "Cáp, đúng là chỗ này rồi! Hơn nữa mình che dấu thành công được Bowness, tất cả tiến triển thuận lợi!" Tính toán thời gian, Trừu Căn Hóa Thi đã dẫn Phillip đại nhân đi trước tới mật đạo khẩu rồi, vậy chỉ tiêu của mình trộm đi Lệ Nguyên, quay lại ném về phía kia, khi đó tất cả đại công cáo thành!

Nghĩ đến đây, Brockman thông thả hít một hơi khí, cầm chén đưa về Bowness ở bên cạnh mời rượu... đến gần cái túi gắn vào áo giáp kia. Mặt khác, nụ cười trên khuôn mặt hần càng thêm chân thành:

- Nguyên soái, mời thêm ngài một loại rượu nhất phẩm, nó tên là...

Đột nhiên, Brockman ra tay nhanh như điện, tay trái lấy hồ rượu đập vào trán Bowness, tay phải thuận theo quán tính hạ thấp xuống, tại lúc thân mình Bowness nghiêng sang một bên theo một đường cong cực kỳ đẹp mắt, ngón tay kẹp dao mỏng cắt rời vòng khóa cái túi gắn lên áo giáp kia, ngón tay liền thuận thể rút ra, cầm túi liền nhanh chóng ném về miệng đường ống (Đây là đường ống để thông gió, quan sát từ trong mật đạo) bên cạnh mẫu trì, mà miệng còn lại của đường ống này chính là nơi Trừu Căn, Hóa Thi đợi!

Dị biến đột nhiên xảy ra, nhưng Bowness trải qua vô số đại chiến, vào cuộc chiến thì phản ứng tuyệt nhiên thường nhân không thể tưởng tượng, hần đầu tiên là trong lòng cả kinh: "Bất hảo, Lệ Nguyên bị trộm!" Nhưng tiếp theo Bowness cười lạnh một tiếng, đôi môi thần nhiên, điềm đậm tuôn ra một chữ:

- Phệ!

522. Phệ

Giống như ngày ấy tại Auerbach Đại Hạp cốc, thân thể Bowness thả ra ngũ sắc hào quang "Hắc, Lam, Hồng, Hoàng, Lục" phóng lên cao. Trong đó bốn màu ánh sáng lộng lẫy chói mắt, nhưng màu duy nhất đại biểu thực vật hệ lục sắc quang hoa hiển thị ảm đạm một chút. Năm đường hào quang tụ hợp tại đỉnh đầu

Bowness, thành một đám mây tối đen như mực, sau đó, Brockman chỉ cảm thấy thân thể mình như thả vào một khoảng lá cây, bị cuồng phong thổi lên, không tự chủ được, tức khắc bay vào giữa hắc vân kia.

Trong nháy mắt xuyên vào mây, ánh mắt Brockman vẫn gắt gao nhìn chăm chăm Lê Nguyên bị ném hướng đường ống số 3, chỉ cần Lê Nguyên bay vào đường ống, như vậy Phillip đại nhân sẽ vẫn còn có một con đường sống! Nhưng ở đỉnh đầu Bowness chẳng những hút Brockman càng giống như một khối đá nam châm hút sắt, làm cho Lê Nguyên đang ở chỗ xa tại miệng đường ống chuyển hướng, lập tức xoay lại khoan khoái bay hướng về chủ nhân của nó!

Mắt Brockman nhắm lại:

- Hết rồi!

Hắn lại mở mắt ra thì quanh bản thân là một khoảng không gian tối đen chìa tay ra cũng không thấy năm ngón tay!

Bí pháp của Bowness giống như tên gọi, uy lực tất cả trên một chữ "Phệ"! Thiên hạ vạn vật không vật gì không sinh ra bởi năm đại nguyên tố. Cũng chỉ cần thân thể có năm đại nguyên tố, liền trốn không thoát hấp thụ thôn phệ của Bowness, trừ phi có sẵn mạnh mẽ đấu khí đào vong của Margaret, hoặc là tưởng tượng như sắt thông thường bị hút bởi nam châm. Căn bản nếu không có đấu khí, nguyên tố trong cơ thể phải rất thưa thớt mới có thể may mắn đào thoát!

Bowness chấp tay sau lưng cười lạnh:

- Té ra ngươi là Brockman, hừ. Ở bên trong phệ không gian của ta chờ bị tiêu hóa đi! Ngay lập tức Phillip, chủ tử của ngươi sẽ vào đó cùng ngươi!

Nói rồi, Bowness đưa tay ra muốn đỡ lấy Lê Nguyên bay về phía mình!

Nhưng vào lúc này, ở trên tay Bowness, Lê Nguyên không hề có chút dấu hiệu, trống rỗng biến mất!

Bowness hoảng hốt: "Chẳng lẽ xung quanh còn ẩn nấp thủ đạo cao thủ?" Hắn nổi nóng quát một tiếng

- Đừng nghĩ trốn thoát!

Hào quang ngũ sắc lại hiện lên, lúc này đây, hần phát động cường hãn đấu khí chỉ đứng sau Thần Hoàng Prince, ở phạm vi trăm thước quanh mình đều bao trùm trong vòng phạm vi hắc vân của "Phệ". Không thể ngờ hần lại không tiếc phá hủy ao Thiên Lệ bên cạnh, muốn đem bao trùm cả tên đạo tặc ẩn hình kia!

Chính là Đỗ Trần trống rỗng cướp đi Lê Nguyên. Hắn một mực bên cạnh quan sát, mắt thấy thời cơ đã tới, liền không chút do dự ra tay chặn lại! Bất quá bí pháp của Bowness thật sự cường đại. Trong khoảnh khắc liền bao trùm phạm vi trăm thước, đem vây khốn cả Đỗ Trần trong đó!

Hai cánh phong lôi ra sức rung động, Đỗ Trần thử một chút, hần cùng với đấu khí của Bowness, cường độ kém chẳng bao nhiêu, không sợ bị hần hấp thụ thôn phệ. Bất quá Bowness cũng từ trên phương hướng của lực chống cự phán đoán ra vị trí của Đỗ Trần, cười lạnh một tiếng liền đưa tay chộp tới:

- Có thể tại trên phương diện lực lượng đứng ngang hàng với ta mà không có thể diện gặp người khác sao?

Đỗ Trần thầm nghĩ: "Chẳng trách Bowness có thể đánh bại Arthur có lực lượng không kém bao nhiêu so với hần. Ma chủ hiện diện tại cả hai phương diện "bí pháp tinh diệu và chiến đấu kỹ xảo" còn hơn Arthur nhiều lắm... bất quá ta không phải đến đánh nhau với ngươi. Gặp lại sau!"

Đỗ Trần muốn triển khai phong lôi hai cánh lui lại, bất quá sau một khắc trong lòng hần giật mình cả kinh. Nguyên lai hắc vân bao trùm trăm thước của Bowness mặc dù chỉ hấp thụ không cho Đỗ Trần chạy trốn, nhưng tựa như một dạng hồ dán, dính lại, làm cho Đỗ Trần không thể tẩu thoát!

Một chiêu này, tư liệu Arthur đưa cho không có nói quá, Hỏa Hoàng càng không có nói sai, nhất định là Bowness vận dụng công phu bí mật của mình!

Nếu đã chạy không được, vậy chỉ có thể dùng sức mạnh! Đỗ Trần cười khê một tiếng.

- Được ma chủ cẩn thận, giao đấu một lần vậy!

Hai cánh tay lấp lánh loi quang hình chữ thập khóa lại tay phải của Bowness đang chop tới, hai quyền thuận thể đánh tới trước khiến Bowness bay về phía cánh cửa. Đợi sau khi cánh tay trái của Bowness chặn được đà rơi lại, miệng Đỗ Trần vừa nhẹ mở ra thì một đạo loi quang bay ra, loi đình vạn quân đánh vào cái trán của Bowness!

Trên trán của Bowness khối màu đen hiện lên, thôn phệ đi loi quang. Đỗ Trần lui về phía sau tích trữ một chút sức lực rồi đột nhiên hiện thân. Mặc dù Đỗ Trần vẫn đang đeo dụng cụ che mặt, nhưng nhớ tới tuyệt mật tình báo mà số 3 đưa tới, ma chủ nở nụ cười:

- Cước đạp kim liên, khẩu thổ thiên lôi. Hóa ra là Thần Hoàng Francis bệ hạ giá lâm, Bowness không có từ xa tiếp đón rồi! Vong linh binh đoàn. Còn không nghênh đón chí tôn Thần Hoàng bệ hạ sao? Tử Huyết chiến đội thứ hai, thứ ba chiến đội, cho ta dùng Phệ Trận phong tỏa bầu trời!

Khắp nơi Âm thanh chấn động, Thiên Tai Cổ Bảo biến đổi âm thanh náo động. Vong linh môn e ngại thánh quang của Đỗ Trần không dám tiến lên, nhưng Minh thú không sợ, hùng dũng tiến đến! Mấu chốt nhất chính là thân binh mà Bowness mang đến để chuẩn bị đánh chết Phillip phân ra hai đội bay lên không trung. Tại không trung bày ra một tầng mạng lưới hắc vân, giống như đúc hắc vân của Bowness mới vừa rồi ngăn chặn Đỗ Trần!

Đỗ Trần coi thường Minh thú, nhưng nhúu mày nhìn thoáng qua đám hắc vân phong tỏa con đường đào vong của hắn, cười nói trêu chọc:

- Đây là cách đón khách của ma chủ sao?

- Thần Hoàng không thể ngờ còn có thể cười trong hoàn cảnh này, quả nhiên là rất can đảm! Prince có kế thừa giả như người, chết cũng được nhắm mắt rồi!

Bowness cười to, lại trầm nghĩ, y theo thiên lệ quy tắc, Lệ Nguyên chỉ là khống chế khí phụ trợ thứ ba của ta và Phillip, Francis cầm trong tay Lệ Nguyên cũng không thể hiệu lệnh đại quân, do đó lúc này hắn gây nguy hiểm đối với mình cũng không tính cao!

Thế nhưng theo như thiên lệ quy tắc, hồi đó Phillip đã nghĩ tới một tình huống đang lúc mình và Phillip đều không có Lệ Nguyên, hơn nữa khi mệnh lệnh xung đột, vậy thì đại quân nên nghe ai đây?

Ngay lúc đó Bowness nghĩ: "Nếu như nói ở đây dưới loại tình huống như thế này, làm cho đại quân nghe mình, vậy có vẻ bọn chúng rõ ràng không tín nhiệm Phillip, lại không thể để Phillip làm người đứng đầu a!" Vì vậy Bowness nghĩ ra một phương pháp bên ngoài có vẻ là công bình, nhưng trên thực tế kết quả rất có lợi đối với hắn - mệnh lệnh hai người xung đột, hơn nữa đều không có Lệ Nguyên, vậy thì đại quân cũng không nghe ai, đợi mệnh lệnh tại chỗ! Như vậy, lúc Bowness và Phillip xung đột, đại quân của 2 bên không giúp đỡ ai. Nhưng Bowness có ngũ sắc đấu khí, vẫn còn có thể đem Phillip đùa bỡn trong lòng bàn tay!

Tuy nhiên Bowness dù sao còn là người, không thể tưởng được tình huống của hôm nay - hôm nay một khi mệnh lệnh Phillip đưa ra mà cùng mệnh lệnh của Bowness xung đột, vậy xin lỗi, mười vạn đại quân sẽ ở tại chỗ đợi mệnh. Nói cách khác, Bowness và thân binh môn đem theo một mình đối chọi trên sáu ngàn ngoại lai hộ, ngoài ra còn Phillip, Trừu Cán, Hóa Thi, cùng với Đỗ Trần và Andy như vậy là quá mạnh so với hàng ngũ kẻ thù...

Do đó Bowness phán định, mấu chốt lúc này là không thể làm cho Phillip còn sống để hắn có thể hạ lệnh đại quân!

Bowness quát:

- Tử Huyết chiến đội thứ nhất, toàn lực ngăn chặn Francis, yểm hộ ta giết Phillip!

Nói rồi, Bowness phi thân bay về phía đường ống số 3 - mới vừa rồi Brockman đem Lệ Nguyên ném về nơi này, rõ ràng đã nói cho hắn vị trí của Phillip rồi!

Đỗ Trần đã sớm biết thiên lệ quy tắc từ Brockman, do đó lúc này hết sức rõ ràng ý nghĩ của Bowness. Hắn một lần nữa nhìn thoáng qua hắc vân đang phong tỏa bầu trời, đột nhiên cười to đuổi theo Bowness, thiên lôi liên tục oanh kích.

- Ma chủ, vẫn bồi muốn lãnh giáo mấy chiêu bí pháp của ngài! Andy, thay ta rửa sạch Tử Huyết chiến đội! Nếu không thể làm cho Phillip còn sống để hạ lệnh, vậy mình cũng chạy không thoát!

Tuyệt lang thả người từ hoa sen bay ra, đi tới giữa không trung thì đã mang hình thái Hàn Băng cự long, hai cánh thật lớn và bằng phong trận ngăn cản quân địch tập kích Đỗ Trần! Mà trong lúc này, ở phía sau mật đạo số 3, Trừu Cân và Hóa Thi thấy rõ tình thế. Trừu Cân vui vẻ nói:

- Đại nhân, nhanh lên! Bây giờ chỉ cần ngài ra mệnh lệnh một câu cùng với Bowness xung đột mệnh lệnh, mười vạn minh linh binh đoàn sẽ đình chỉ tất cả hành động! Ha ha, đến lúc đó Francis và Bowness dây dưa, Andy cùng Tử Huyết chiến đội đang đánh nhau, mà chúng ta và trên sáu ngàn ngoại lai hộ cũng đủ bảo vệ ngài đào thoát... đại nhân, ngài làm sao vậy?

Lúc này Phillip dường như trông giống một con gà, ngoài hai mắt bình thường, còn có một con mắt cự đại ở bả vai, ba con mắt nhìn xuyên thấu qua đường ống, sững sờ nhìn thẳng vào ao Thiên Lệ, nhất thời lại không ngay lập tức hạ lệnh!

Mới vừa rồi Bowness ở bên cạnh ao Thiên Lệ, mà bí pháp "Phệ" của hắn lại bao trùm phạm vi trăm thước, bao trùm cả chỗ ẩn thân của Đỗ Trần. Vì vậy những Tử Huyết chiến đội này tinh thông Bowness bí pháp nên không có sự tình gì, nhưng hai Ao Thiên Lệ và lượng lớn tư liệu thí nghiệm lại bị hủy trong chốc lát, đều bị Bowness hút vào giữa năm màu hào quang hình thành lên hắc vân...

- Tâm huyết của ta, ta, tâm huyết của ta a!

Phillip đột nhiên tỉnh táo trở lại, dậm chân đấm vào ngực, tiếp theo liền giống như hóa điên nhằm phía ngoài chạy tới!

Trong lòng Trừu Cân thầm kêu bất hảo, biết đại nhân lúc này là chịu không được tâm huyết suốt đời bị hủy trong chốc lát, tâm thần kích động bất chấp tất cả. Nhưng ngay trong thời gian này hắn phải truyền xuống một đạo mệnh lệnh! Vì vậy Trừu Cân nói nhanh:

- Đại nhân, Bowness hủy tâm huyết cả đời ngài, chẳng lẽ ngài không muốn tìm hắn báo thù sao? Nhanh, ra một đạo mệnh lệnh cho vong linh môn xung đột cùng mệnh lệnh của hắn, ngài sẽ có cơ hội báo thù mà!

Con mắt cự đại của Phillip chợt sáng ngời, oán giận âm u làm cho lòng người thấy lạnh lẽo, hắn cào vào thành kim loại của đường ống, hét lớn:

- Vong linh binh đoàn! Giết Bowness cho ta!!!

- Ti, ti!!!

Bên trong Thiên Tai Cổ Bảo đột nhiên vang lên âm thanh kì quái nặng nề, vong linh thổ dốc, bọn họ ở chung quanh ngõ ngang nhìn một chút Bowness, lại nhìn một chút đường ống truyền đến âm thanh của Phillip, đột nhiên từng người đều đứng tại chỗ, nhìn trái nhìn phải, nhìn trên nhìn dưới. Hóa ra mỗi kẻ lãnh đạo, đều không đơn giản... chúng ta nên nghe ai đây? Vong linh môn bị chìm vào suy nghĩ chủ đề trầm trọng này!

Bên trong phòng sản xuất của số 3, Phillip cười hung ác, tiện tay cầm lên hai kiện vũ khí bên hông ra bên ngoài:

- Trừu Cân, Hóa Thi, tập hợp tất cả ngoại lai hộ, chúng ta đi vây công Bowness!

Trừu Cân kinh hãi:

- Đại nhân, muốn báo thù cũng không cần tại đây! Về đông nam hơn hai mươi dặm cách là địa điểm truyền thanh của Ma tộc, năm vạn Tử Huyết đại quân của nơi đó nhất định đã phát hiện cổ bảo có biến, đang chạy tới nơi này!

Phillip điên cuồng vung vẩy binh khí cầm trong tay, cầm hận nói:

- Trước khi Tử Huyết đại quân chạy tới, chúng ta cũng có đủ thời gian giết Bowness. Đi!

Trừu Cân và Hóa Thi muốn ngăn trở, nhưng ba con mắt của Phillip trừng mắt ra:

- Ai dám ngăn cản ta, ta giết hắn!

Trừu Cấn vẫn tiếp tục nói:

- Nhưng đại nhân, một khi ngài đi ra ngoài. Ngay lập tức Bowness bởi vì thuận theo Thiên Lệ pháp tắc mà đánh chết ngài, để đảm bảo hãn hoàn toàn khống chế quân đoàn. Ngài đi ra ngoài... quả thực chính là chịu chết!

Phillip cười lạnh nói:

- Ta còn không có bị cừu hận che mờ ý nghĩ! Người hãy từ trong đường ống nhìn ra ngoài - hiện nay Francis cùng Bowness đều không phân cao thấp, hai người đều phải đem toàn thân đấu khí đều tập trung tại trên người đối phương. Như vậy, cho dù ta ra ngoài, Bowness cũng không dám mạo hiểm phân tán đấu khí tới giết ta! Hừ, khẩn trương chạy theo ta!

Trừu Cấn còn muốn khuyên vài câu nữa, nhưng trong lúc này Hóa Thi nhẹ nhẹ kéo ống tay áo của hãn một cái.

- Trừu Cấn, đại nhân nói trong lúc này Bowness không dám phân tán đấu khí tới giết chúng ta, đi, chúng ta đi theo đại nhân đi giết địch!

Một mặt nói, nằng một mặt liên tục nháy mắt ra dấu!

Trừu Cấn nhíu mày nói:

- Hảo, cho dù Bowness không dám phân tán đấu khí, có thể ở hình thế hôm nay, chúng ta bỏ lại Francis chạy ra khỏi cổ堡 không phải càng an toàn sao? Đã có cơ hội không chiến mà sống sót, chúng ta đây cần gì mạo hiểm? Đại nhân tâm loạn làm ra quyết định sai lầm, tâm trí người cũng rối loạn sao?

Hóa Thi liếc mắt nhìn Phillip đã chạy xa, thấp giọng nói.

- Trừu Cấn, người và ta hơn 10 năm là lão bằng hữu rồi, vậy hỏi người một câu, hôm nay cho dù chúng ta chạy thoát, vậy ngày sau sẽ như thế nào?

Trừu Cấn cười khổ:

- Khẳng định là gặp phải loài người và Ma tộc "song trọng đuổi giết"...

- Đúng là như vậy a! Người suy nghĩ một chút, chúng ta và Bác Bì, Dịch Cốt đều xuất thân là Da Tát thánh đồ, nhưng hiện tại cảnh ngộ cũng ngày một khác biệt - Dịch Cốt là dưới một người trên vạn vạn người, là cánh tay của Đại Giáo hoàng, mà chúng ta... người trong lòng chịu được sao? Không muốn thay đổi một chút cảnh ngộ sao? Hóa Thi lạnh lùng cười. Brockman đã nói qua, Francis coi trọng vong linh kỹ thuật của đại nhân, cố ý chiêu lãm! Vậy Phillip bây giờ bắt luận đánh hay chạy, tương lai đều không cần lo lắng, đừng lo phú quý của bản thân! Đối với chúng ta không được như vậy, chúng ta không có kỹ thuật vong linh, chỉ có một thân thể mà tại trong mắt Francis xem ra cũng không tính cường đại đấu khí, phú quý ngày sau của chúng ta làm sao có bây giờ?

Trừu Cấn bị hỏi á khẩu không trả lời được:

- Vậy, vậy người nói nên làm cái gì bây giờ?

- Rất đơn giản! Đại nhân nói đúng. Bowness lúc này tuyệt nhiên không dám phân tán đấu khí tới đối phó chúng ta. Chỉ cần nhất chiêu có thể giết hãn! Chúng ta còn có cái gì không dám đi ra ngoài. Đi! Chúng ta đi hỗ trợ Francis! Công lao hôm nay, cũng là ngày mai chúng ta sẽ thăng tiến tại thần thánh liên minh!

Trừu Cấn cẩn thận suy nghĩ, cẩn thận nói:

- Cũng tốt, vì phú quý tương lai, cần gì coi thể cục có phù hợp hay không, ích lợi của Phillip đại nhân, chúng ta cũng không phải Brockman, không nợ Phillip một cái tánh mạng!

Bên ngoài, mắt Bowness thấy vong linh và Minh thú toàn bộ đình chỉ hành động. Phillip vừa cùng Trừu Cấn, Hóa Thi và rất nhiều ngoại lai hộ đang hướng mình đánh tới, trong lòng thầm than: "Ai, tình huống lo lắng nhất cũng đã xảy ra. Phía trước có Thần Hoàng cùng với bản thân ngang sức, phía sau có trên sáu ngàn quân đội... tuyệt lộ sao?" Bowness chậm rãi nhắm mắt lại, khóe miệng đột nhiên nổi lên chút tiếu ý cổ quái, tuyệt lộ, muốn dẫn ta vào chỗ chết thì ta sẽ sống sót cho người xem!

Trên đỉnh đầu Đỗ Trần một lần nữa dùng Chỉ Gian Sa cùng thiên lôi tấn công. Bowness mạnh mẽ mở ra hai mắt, năm màu đấu khí hiện lên trong chớp mắt:

- Phệ hồn!

Năm màu hội tụ thành một đường hắc sắc, dùng Bowness làm trung tâm triển khai rộng. Khoảnh khắc thời gian khuếch tán đến cả tòa vong linh cổ bảo, đem cổ bảo bao phủ tại giữa một khoảng tám màn đen. Tường xương cốt, Trừu Cân, Hóa Thi, Phillip... tất cả đều bị Bowness hút lại, không tự chủ được đều hướng tới gần hắc vân ở đỉnh đầu Bowness.

Đỗ Trần trong lòng chợt run lên: "Bowness nghĩ muốn chịu chết sao? Hắc phát động đại quy mô bí pháp như thế, phạm vi khoách tán lớn, nhưng còn lực lượng? Lực lượng phân tán, uy lực tự nhiên sẽ giảm xuống! Đỗ Trần rõ ràng cảm giác được, Bowness đem lực lượng phân tán đến cả tòa Thiên Tai Cổ Bảo, khiến mỗi một chỗ chia đều ra chỉ chịu đấu khí thập nhất cấp, ngay cả hộ thuẫn của hắn cũng là thập nhất cấp... lúc này có thể rõ ràng nói Đỗ Trần một ngón tay đều có thể đánh chết ma chủ Bowness!

"Không, Bowness sẽ không thật sự tìm chết!" Đỗ Trần thầm nói với bản thân. "Một khi Bowness đã chết, ta tiếp tục thu thập Phillip, Francis ta sẽ dựa vào Lệ Nguyên trở thành duy nhất thống lĩnh mệnh lệnh quân đoàn một cách dễ dàng, nhân tiện có thể phát động trăm vạn minh linh đại quân tiêu diệt Ma tộc... Bowness không có khả năng nghĩ tới hậu quả này, cũng không có khả năng đem cả Ma tộc đến chỗ nguy hiểm, do đó, hắn nhất định có âm mưu gì đó!"

Nghĩ vậy một chút, Đỗ Trần đối mặt với cử động kỳ quái ở Bowness cũng không có tùy tiện ra tay, mà chỉ dùng tốc độ mà Bowness không thể so sánh để bảo vệ mình - trời đất bao la, lão bà và đứa nhỏ ở ngoài, mạng nhỏ của mình là lớn nhất! Đây là tôn chỉ mà Đỗ Trần trước sau như một tin tưởng và chấp hành!

Nhưng vào lúc này, sau khi Bowness phân tán, hắc vân lực lượng giảm xuống đến thập nhất cấp bao phủ của Phillip! Thập nhất cấp đấu khí chống lại thập cấp vong linh đấu khí của Phillip, kết quả không nói cũng biết!

Phillip đột nhiên bị hút về phía Bowness, hắn đã bị ma chủ nắm vững trong tay. Mới vừa rồi Brockman cũng bị Bowness hút vào bên trong hắc vân - như vậy Bowness có thể hấp thu hắn để bổ sung tinh lực. Nhưng lúc này hắn không muốn đem dài lâu lắm, hai tay nắm được bả vai Phillip, với thập nhất cấp đấu khí còn sót lại chia ra dùng sức xé rách cơ thể Phillip...

- Phillip đại nhân!

Trừu Cân kêu lên một tiếng sợ hãi, chống đỡ không được thập nhất cấp đấu khí, bị hút vào hắc vân!

- Đáng chết, tính toán sai lầm!

Hóa Thi buồn bực kêu một tiếng, cũng bị hút vào!

Đấu khí của Bowness cực nhanh thu hồi, vừa tập trung ngũ sắc đấu khí tại bản thân, chợt cười ha ha!

Mắt nhìn thấy tất cả, tai nghe ma chủ cười to, Đỗ Trần giật mình sáng tỏ, vuốt cái mũi gật gật đầu, ma chủ, quả nhiên đủ tàn nhẫn!

Bowness cười nói:

- Francis, người còn suy nghĩ ta có âm mưu gì sao? Nói cho người biết, ta vừa rồi đúng là dùng cả vận mệnh Ma tộc vào đánh cuộc để giết Phillip. Đánh cuộc là người hoài nghi ta có âm mưu, sẽ chờ một lát, cho ta cơ hội giết Phillip! Ta thắng, không phải sao?

Đỗ Trần hai mắt di chuyển:

- Vậy điều đó như thế nào?

Bowness cười nói:

- Còn có thể như thế nào? Lệ Nguyên chỉ là dùng thao khống khí vong linh, Phillip vừa chết, ta cũng là đệ nhất thao khống giả của vong linh và Minh thú! Vong linh sợ thánh quang của người. Nhưng Minh thú không sợ. Minh thú quân đoàn nghe lệnh cho ta... giết!

Đỗ Trần khẽ nhú mảy, trên trời đã bị chặn lại, trên mặt đất có mười vạn đại quân, ngoài vong linh còn có năm sáu vạn Minh thú, mình vừa ẩn thân đều sẽ bị bí pháp quỷ quyết của Bowness phát giác...

Con mẹ nó, người dám dồn ta vào chỗ chết thì ta sẽ quyết tâm sống sót, lão tử cũng không dám sao?

Đỗ Trần đột nhiên hét lớn:

- Andy, trở về!

Đội tuyết lang tiến vào hoa sen, Đỗ Trần chớp thời cơ tại trước khi thánh khí pháo của Minh thú quân đoàn oanh kích tới mình, mạnh mẽ rung động hai vai. Ngàn vạn đường ánh sáng mờ phóng lên cao, xoay tròn rồi đánh úp về phía Bowness! Mà chân thân Đỗ Trần cũng hóa thành một đạo lưu quang, xen lẫn tại giữa ánh sáng mờ!

Bowness kêu một tiếng:

- Ủa, bí pháp này kể ra cũng có chút giống như Brockman!

Kỳ thật ma chủ còn không biết, nhất chiêu "Thiện Niệm Thiên Tì Tỏa" này đúng là sau khi học trộm của Brockman thì Đỗ Trần cải tiến đến như vậy! Trước mắt, Bowness không thấy chân thân của Đỗ Trần, gắt gao nhìn chăm chăm ngàn vạn đường ánh sáng mờ tấn công tới. Thăm nghĩ, tốc độ thật nhanh, người có thể trốn thoát, bất quá xem ta đón đỡ một chiêu này của người như thế nào? Hắn quát lạnh:

- Bầu trời chú ý chặn lại, tất cả thánh khí pháo phong tỏa lộ tuyến chạy trốn... Francis, đến đây đi! "Phệ!"

Ngũ sắc đấu khí đột nhiên rung động, hóa thành hắc vân cắn nuốt tất cả. Trong chớp mắt, vạn đường ánh sáng mờ và chân thân Đỗ Trần bị hút vào giữa hắc vân!

Bowness sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Thoáng cái, Đỗ Trần toàn lực ra tay, Bowness cũng liều chết mặc dù thành công cắn nuốt Đỗ Trần, nhưng Bowness tựa như ăn phải một thanh đao phiến sắc bén, toàn thân đau đớn run rẩy!

Nhưng hắn cố nhẫn nại, phóng mắt đảo qua Thiên Tai Cổ Bảo. Trên mặt đất còn có hài cốt của Phillip, hắn giơ tay lên lớn tiếng hét lớn.

- Tử Huyết bất bại! Tất cả quân sĩ lập tức thông tri thiên hạ, chỉ tôn Thần Hoàng Francis đơn độc xâm phạm nơi nguy hiểm, bị Tử Huyết đại Nguyên soái Bowness đánh chết tại Thiên Tai Cổ Bảo. Hồng - Tử đại chiến, Tử Huyết Nhân tất thắng!

- Tử Huyết tất thắng!

Tiếng quát, tiếng hô truyền khắp Thiên Tai Cổ Bảo!

Bowness nắm chặt nắm tay, cổ nén đau nhức cúi người nói lầm rầm:

- Đáng chết! Ăn Francis ít nhất muốn cho ta giảm đi 10 năm thọ... bất quá cũng đáng giá! Thần Hoàng chết trận, loài người sắp tan rã tới nơi. Ta, Bowness có thể còn sống chứng kiến Tử Huyết Nhân thống nhất tam đại lực!

Nói rồi, lão nguyên soái kín đáo rơi lệ, lại đưa tay lên cao hô, thừa dịp cơ hội trời cho cổ vũ tâm lý chiến đấu của Tử Huyết Nhân:

- Hoan hô đi, hỡi đồng bào ta! Hôm nay, kết quả cuộc chiến của Tử Huyết Nhân hôm nay sẽ được lưu trong sử sách, chắc chắn sẽ vĩnh viễn trong sử sách!

Nhưng vào lúc này, một đạo kim quang từ sau cổ Bowness bắn nhanh ra, theo sát là đạo thứ hai, đạo thứ ba...

Thân thể của Bowness đột nhiên bành trướng lên, khoảnh khắc thời gian liền giống như núi nhỏ thông thường. Thân sắc Ma chủ biến đổi lớn, còn không kịp làm ra phản ứng gì. "Phốc!" xương sống phía sau của hắn bành trướng như viên cổ cự thủ đang vươn ra một bàn tay kim sắc to lớn. Bàn tay thứ hai theo sát ra. Hai bàn tay chia ra, vạch trên da thịt sống của Bowness, một đạo bóng người kim sắc từ trong cơ thể hắn nhảy ra, ngạo nghễ đứng thẳng trên đỉnh đầu đã bành trướng tới cực điểm của Bowness. Hai cánh màu lưu

kim kì lạ chậm rãi giãn ra, tay đan vào nhau nhẹ giằng da thịt nát bấy của ma chủ với cái cổ chảy máu không ngừng... thoáng như một pho tượng đến từ thời kì duệ kim thần ma ở viễn cổ!

Mắt lạnh lùng đảo qua quân đội đang kinh sợ, lập lại như lời nói hào hùng của Bowness mới vừa rồi.

- Toàn thể quân đội lập tức thông báo đến thiên hạ, ma chủ Bowness tự không lượng sức mình, bị liên minh chí tôn Thần Hoàng Francis bắt giữ ở Thiên Tai Cổ Bảo, nhân ma đại chiến, loài người tất thắng!

Đỗ Trần cúi người vỗ vỗ ở cái trán của Bowness:

- Ma chủ, trận chiến này, vĩnh viễn sẽ không tiếp tục viết vào sử sách. Bởi vì từ hôm nay trở đi sử thư sẽ do ta viết!

523. Liên Hợp

Bên trong Thiên Tai Cổ Bảo chìm vào một sự yên tĩnh chết chóc, ai cũng không ngờ, Francis vừa bị thôn phệ lại từ trong cơ thể Bowness đi ra, hơn nữa nhân cơ hội bắt sống ma chủ!

Ngay vừa rồi trong khi Đỗ Trần bị nhốt, trong đầu hắn đột nhiên toát ra một ý niệm, sau khi bọn Brockman bị Bowness thôn phệ thì đi nơi nào? Có tám chín phần mười là hắn bị vây khốn ở một không gian bên trong nào đó do bí pháp chế tạo, mà bản thân mình có bắt diệt kim thân, cho dù bị cắn nuốt cũng không nhất định sẽ chết. Vậy... đánh cuộc một lần, sẽ đánh cuộc bắt diệt kim thân có thể chống cự sự thôn phệ của Bowness, có thể từ không gian bên trong hắn đánh ra ngoài!

Cứ như vậy, Đỗ Trần chủ động tiến vào không gian thôn phệ, còn thuận tay đem theo Brockman, Trừu Cân, Hóa Thi lúc trước bị thôn phệ tiến vào. Chỉ là Đỗ Trần thật không ngờ, không gian do bí pháp của Bowness chế tạo không thể ngờ là ở bên trong cơ thể hắn, vì vậy, sau khi Đỗ Trần đi ra thì thuận tay bắt được Bowness!

Do trong cơ thể không có ai tác quái, thân thể Bowness đã trở lại thể thái bình thường, một mạch từ sau cổ cho đến phần eo xuất hiện một cái miệng lớn, tử máu chảy ròng ròng, sắc mặt trắng bệch, đau đớn. Mở mắt vừa nhìn thấy Đỗ Trần còn đứng ở đỉnh đầu mình, Bowness thở dài một tiếng:

- Nghiệp lớn Tử Huyết của ta a! Sử thư sau này do người viết ra... Francis, người so với Prince càng có hào khí, càng xứng đáng làm Thần Hoàng!

Đỗ Trần bấu môi một cái, trong lòng thầm nói: "Đường đường chí tôn Thần Hoàng bị hạ âm thầm trộm đồ, lại bị chủ đồ vật đuổi bắt được, sự việc mất mặt như vậy làm sao có thể viết vào trong sách lịch sử, làm cho tiểu hài tử biết được đây?"

Đỗ Trần đứng ở đỉnh đầu Bowness, trong lòng suy nghĩ, lập tức giết chết Bowness, như vậy mình dựa vào Lệ Nguyên có thể khống chế mười vạn đại quân, sau đó dễ dàng khống chế đánh bại Ma tộc, vậy mình giúp nhân loại đánh thắng Văn Thần chiến tranh lần thứ hai, đủ để làm cho đệ bát quái khai nở..." Nghĩ vậy, Đỗ Trần dùng thiên lôi bổ về phía đầu lâu của Bowness. Đột nhiên, Ngũ ca tại trong thần niệm điên cuồng hét lên một tiếng:

- Chạy mau!

Đỗ Trần cũng cảm giác được, phía đông nam Thiên Tai Cổ Bảo đột nhiên toả đến một cỗ nguyên tố ba động khổng lồ vô cùng, hủy thiên diệt địa, lực lượng này lại khiến cho hắn thấy thập phần quen thuộc bản thẳng mà đến!

Lôi hỏa viêm pháo, hình thức đơn độc tập trung công kích đã rất mạnh! Hơn nữa lại là hai tôn lôi pháo đồng thời tập trung vào Đỗ Trần!

Một khẩu đủ để oanh tạc bị thương Margaret, vậy hai khẩu thì sao?

Đỗ Trần không kịp ngẫm nghĩ tới cái gì, lập tức thi triển hết hai cánh, một mặt vung tay tạo lôi quang tiếp tục giết Bowness, một mặt giương cánh bay đi. Nhưng Bowness cũng phát giác sự tình có biến chuyển, cùng với lúc Đỗ Trần bay đi, hắn phát giác trên đỉnh đầu áp lực bỗng nhiên giảm đi liền cắn răng, dùng

cánh tay phải của mình ngăn cản thiên lôi, bất chấp tình trạng cánh tay bị oanh tạc thành phần bụi, bước nhanh chạy như điên, hét lớn:

- Minh thú quân đoàn, giết Francis!

Đỗ Trần mặc dù bị hai khẩu lôi pháo tập trung bắn, nhưng so sánh với cảnh bị vây hãm mới vừa rồi tuyến đường trên đỉnh đầu vẫn còn bị phong tỏa, nhưng trên mặt đất Bowness không có dư thừa nhiều lực lượng xuất ra bí pháp quỷ dị kia. Đỗ Trần thánh quang chói mắt, chuyên chọn địa phương vòng linh tụ tập loạn đả cướp đường mà đi. Hai đạo lôi hỏa quang hoa theo sát phía sau, truy đuổi không tha, bất quá ít nhiều nhờ Đỗ Trần phản ứng rất nhanh nên khoảng cách thủy chung cũng không cách nào thu hẹp, bằng không...

Bowness bình an thoát được, tức khắc ngã quỵ ở trên đồng cỏ nát, nhìn bầu trời tự nói lầm bầm:

- Ta trọng thương không chữa trị được, đến mức chỉ sống thêm còn có mười mấy ngày. Nếu ta chết, Francis bằng Lệ Nguyên liền có thể hiệu lệnh Minh - Linh đại quân, dễ dàng phá hủy Tử Huyết liên bang ta...

Chẳng biết lấy khí lực từ nơi nào tới, Bowness đột nhiên lớn tiếng quát to:

- Truyền lệnh tối cao, bỏ tất cả bố trí quân sự, không tiếc tất cả đại giới công kích Hồng Huyết Nhân! Nhanh, nhanh nữa lên, dùng tốc độ tiến quân nhanh nhất, cản trước khi ta chết đoạt lại Lệ Nguyên!

Một thanh âm và tiếng bước chân tới gần:

- Ma chủ quả nhiên là vì Tử Huyết Nhân hiến dâng tất cả a, nhưng người sẽ không muốn biết, mới vừa rồi ai cho người được sống thêm hơn mười ngày, cho Tử Huyết Nhân các người cơ hội cuối cùng cứu lấy mệnh sao?

Bowness vẫn luôn nhìn sao trời, cười lạnh nói:

- Ta sớm biết được tin tức tình báo về các người rồi, đáng tiếc từ trước đến nay ta đem tinh lực đặt ở cả trên Hồng Huyết Nhân, không có dư thừa thời gian đến tìm hiểu các người... Xích Quân!

Người đến có tóc vàng, chính là Xích Quân cứu tôn đứng đầu Lôi Minh, hẩn cúi người ngồi tại bên cạnh Bowness, cười nói:

- Thật sự là rất thú vị, ta và lão thất định đến đàm phán với người, thương nghị sự tình Xích Quân cùng Ma tộc liên hợp. Không thể nghĩ đến, Ma tộc lại xảy ra tình trạng như thế này!

Hẩn nhún vai:

- Bowness, người không có tư cách đàm phán và làm người hợp tác nữa, vì Tử Huyết Nhân còn có thể có tương lai... chỉ có thể đầu nhập, dựa vào Xích Quân chúng ta!

Bowness chậm rãi nhắm mắt lại:

- Lôi Minh, nếu người thật sự theo như lời tình báo, kế thừa hết tất cả của Prince, vậy thì nên biết lão đối thủ như ta còn muốn nghe những cái gì!

Lôi Minh nở nụ cười:

- Nếu Tử Huyết Nhân đầu nhập, dựa vào Xích Quân, ta đại biểu Xích Quân chỉ tôn hứa hẹn - sau khi diệt Hồng Huyết Nhân, Tử Huyết Nhân các người bảo trì linh thổ hiện có của Tử Huyết liên bang, hơn nữa vĩnh viễn là một trong các chủng tộc cao quý nhất trên tam đại lục!

Bowness nhắm mắt nói:

- Điều kiện rất hậu hĩnh, nhưng chúng ta cần phải nỗ lực cái gì, mới có thể đạt được những cái này?

- Rất đơn giản, sửa đổi mệnh lệnh người mới vừa rồi hạ lệnh - tại trước ngày 13 tháng này chỉ có thể thi hành chèn ép đối với Hồng Huyết Nhân, nhưng không cần phát động tổng công kích!

Bowness mạnh mẽ mở mắt:

- Ngày 13, thời gian đại hôn của Arthur! Nói vậy các người đã bày ra mưu kế gì vậy? Lôi Minh, ta sắp chết, cho dù cố sống đến sau ngày 13, chỉ khi nào ta chết, Francis sẽ tiếp nhận quyền khống chế minh linh quân

đoàn, có được trăm vạn bắt tử vong linh chiến sĩ, Xích Quân các người dựa vào cái gì có thể đánh thắng hẳn?

Tiếng sấm cười nói:

- Bowness, người bây giờ là thuộc hạ của chúng ta, mà không phải người hợp tác, không có tư cách biết nhiều điều! Tóm lại, qua ngày 13, tất cả đã đều tại trong lòng bàn tay của Xích Quân chỉ tôn chúng ta... bất quá có thể tiết lộ cho người biết một chút, mẫu thân của Francis, Mayfair truy kích Margaret tôn giả, kết quả bị Xích Quân chỉ tôn tự mình ra tay bắt giữ, chúng ta còn có Thần Hoàng chi mẫu, vậy đã thực sự ở tại trước mặt loài người lập vị thế bất bại rồi!

Trong mắt Bowness chợt lóe quang mang, lạnh lùng hỏi:

- Thánh Khí Lô của Mayfair cũng rơi vào trong tay các người sao?

- Đương nhiên! Dong Hỏa Chi Tâm của Margaret, Thánh Khí Lô của Mayfair, sinh mệnh thụ duy trì... ồ, còn có Bi Minh Chi Lệ mà người sắp dâng tặng cho chúng ta. Thiên hạ ngũ đại nguyên lực, chúng ta đã nắm giữ bốn rồi! Hơn nữa chúng ta còn cầm tù cả Melina đi cùng đường với Mayfair, Tứ Ngự Thần Thú cũng có hai tại trong tay chúng ta - thực lực của chúng ta rất cường đại, Tử Huyết Nhân đầu nhập vào chúng ta cũng không giảm đi!

Hai thần thú? Brockman có thể trở về, Hỏa Hoàng nhất định là xảy ra vấn đề rồi! Mà Hobcare đã chết được rất lâu, như vậy... Bowness thân thể run lên. Hừ, nguyên lai năm đó Duệ Long từ tánh mạng tù lung chạy trốn đi, rơi vào trong tay các người ư!

Lôi Minh nhún vai cười nói:

- Đúng vậy, là Margaret dùng Dong Hỏa Chi Tâm bắt Duệ Long, bất quá Duệ Long vẫn là Duệ Long, cho dù bị chúng ta giam tại bên trong nhà lao, cũng vô cùng thoải mái a! Tốt lắm, Bowness, trước ngày 13, người làm việc dựa theo cách chúng ta bàn, nếu người biểu hiện thật tốt, sau ngày 13, chúng ta sẽ...

Xích Quân cùng Tử Huyết liên bang tại Thiên Tai Cổ Bảo tạo thành hiệp nghị, mà Đỗ Trần một đường hướng phía tây, hết tốc lực phi hành tránh né pháo hỏa!

Công năng truy tung của lôi pháo đích thực cường đại, thậm chí so với Tyre thú cũng không kém chút nào, hai đạo lôi hỏa một đường gắt gao truy theo Đỗ Trần, mặc dù không thể đến gần, nhưng lại rất kiên trì bám theo, mãi cho đến sau khi bay được trăm dặm đường, năng lượng tiêu hao rất nhiều, mới đồng thời bị kim thân vĩnh viễn bất diệt của Đỗ Trần cắt đuôi, lại bị Đỗ Tư đeo bám dai dẳng làm tiêu hao một phần nữa!

Đỗ Trần phải qua một chút trường bào, mắng:

- Xích Quân và Ma tộc cầu ư! Đáng chết, hoàn hảo là Lệ Nguyên tới tay ta, đồng thời nhìn bộ dáng của Bowness cũng sống không được bao lâu nữa!

Nói rồi, Đỗ Trần nhìn lướt qua mọi người trong Liên Hoa, Andy tất nhiên không việc gì, mà thời gian Trừu Cân, Hóa Thi tiến vào không gian thôn phệ rất ngắn, chỉ là tinh thần có chút bơ phờ, nhưng Brockman lại bị ăn mòn khiến da thịt thối rữa. Đỗ Trần lại mới từ trong miệng Trừu Cân biết được Bowness xé sống Phillip, giống như bị choáng váng tiểu Tyre thú Hohmann mập mạp có cái lỗ tai lớn đang ở một bên lỗ tai của ba ba, an ủi Brockman.

Lúc chiến đấu, Brockman mặc dù bảo tiểu Hohmann tại chỗ xa giúp hắn, bất quá Bowness vì xác định hành tung Đỗ Trần thì phát động phệ bao trùm trăm thước, tiểu Tyre thú không tránh thoát đi được, cũng bị hút vào không gian thôn phệ, lúc này, hắn cũng được Đỗ Trần thuận tay cứu ra ngoài.

Ngũ ca cũng chửi mắng:

- Con mẹ nó thật sự không may, lần này chết thì thật đáng tiếc! Francis, Xích Quân và Ma tộc phỏng chừng sẽ có hành động gì mới đó, vừa rồi bạn chạy trốn chết không có thấy rõ, bây giờ ta trở về nhìn một cái?

Đỗ Trần lắc đầu nói:

- Quá muộn rồi! Thời gian dài như vậy cũng đủ cho bọn họ làm ra bố trí gì đó. Không cần tra cũng biết, Bowness bị ta xé rách nửa tấm thân thể, cho dù gắng chịu đựng, cũng không có khả năng sống lâu! Hành

động kế tiếp của Ma tộc khẳng định là thừa dịp ma chủ còn có thể khống chế vong linh quân đoàn, đoạt trước cơ hội phát động công kích đoạt lại Lệ Nguyên... chúng ta phải lập tức tìm gặp Đỗ Đức, nói cho hắc tổng công kích của Ma tộc sắp đến rồi!

Trừu Căn và Hóa Thi ngạc nhiên nhìn, lòng thầm nói:

- Francis không có nói gì, nhưng thần sắc biến đổi lớn, là suy nghĩ cái gì đây? Bọn họ đột nhiên xoay người quỳ xuống, Da Tát thần tại thượng, Lạp Mễ Mạt Đế Tổ!

Da Tát thánh giáo sớm đã bị cải tạo làm Đỗ Trần thánh giáo, lúc này Đỗ Trần nghe lời chú ngữ kia từ xưa, không khỏi phải nhớ đến chuyện xưa:

- Các người không cần nói thêm cái gì nữa! Bác Bì ở trong quân đội của Đỗ Đức, đợi các người đi tìm hắc, Bác Bì sẽ quyết định cuối cùng nên xử trí các người như thế nào!

Da Tát thánh đồ cũng nên giao cho Da Tát thánh đồ xử trí thôi! Đỗ Trần lại nhìn Brockman, tiểu Tyre thú kia nhạy cảm cảm nhận được sát khí của Đỗ Trần, phịch nằm gọn trong lòng Brockman, hét lớn:

- Muốn giết ba ba ta, trước hết phải giết ta đi! Hohmann, Hohmann thật sự không sợ người!

Tiểu tử kia run rẩy, Brockman nhướng mày, ôm lấy đứa nhỏ, ngẩng đầu nói:

- Ta còn không thèm tránh ở phía sau một đứa nhỏ để xin khoan dung. Francis, muốn mắng muốn giết tùy người, bất quá đứa nhỏ này là Tyre thú, là thần thú thủ hộ Đấu Thần đảo, làm phiền người đem hắc, đem hắc trả lại cho cha mẹ ruột đi!

Đỗ Trần lạnh lùng cười:

- Gấp cái gì? Ta vừa mới nghĩ đến, có một người so với ta rất có tư cách đến giết người!

Không lâu sau, Đỗ Trần đi tới chỗ đại quân doanh ở tây bộ bình nguyên. Một chuyến đi tới cổ堡 này, trên đường hắc hao phí thời gian rất lâu theo Tác Phỉ Á, tính cả hôm nay đã đi quá trên hai mươi ngày! Tìm được Snoopy giả mạo Thần Hoàng để đổi lại thân phận, Đỗ Trần khẩn cấp triệu tập mở ra hội nghị nội bộ.

Lúc này người đi theo quân đội thật sự không ít, ngoại trừ ngồi tại đây có hai vị lão tổ mẫu của Đỗ Trần, còn có Adams phụ trách báo cáo tình hình của các lộ liên quân ngoài biển, phe của Đỗ Trần đều tụ tập tại bên trong phòng hội nghị, trong đó Đỗ Đức nói đầu tiên:

Bệ hạ, hôm nay Angius tướng quân soái lĩnh Lanning tiền bộ đã có mặt, Ya-Qin liên quân của Chesini vương tử từ xa, mấy đội tiên phong đều đã tới đây... lúc này đại quân doanh bên trong chỉ tụ tập chín mươi vạn đại quân, vẫn không đủ nửa số lượng kế hoạch sớm định ra từ trước, bất quá lương thảo đầy đủ!

Đỗ Trần phát phát tay:

- Mặc kệ còn kém bao nhiêu đều không chờ nữa, lúc này đây ta tại Thiên Tai Cổ堡 gặp Bowness...

Hắc đem nói những gì trải qua vừa rồi, lại đem bộ quần áo của Brockman móc ở trên vách tường ra:

- Đỗ Đức, đây là bản đồ bố trí quân sự của Ma tộc mà Brockman cung cấp ra, người xem kỹ chưa?

Đỗ Đức lấy tay dò xem bản đồ trầm ngâm:

- Bệ hạ suy đoán không sai, Bowness nhất định sẽ đoạt trước cơ hội phát động tổng công, trước khi chết đoạt lại Lệ Nguyên!

Hắc chỉ vào các điểm trên bản đồ tác chiến:

- Ma tộc có hỗn hợp binh đoàn vong linh và Minh thú một trăm bốn mươi vạn, bốn tộc Tử Huyết quân đội năm mươi vạn, phần lớn bố trí tại khu vực núi phương nam của tiền tuyến Renault. Vậy hắc muốn phát động tổng công, nhất định dùng thế lôi đình đánh tan tác Renault đại quân, sau đó đi theo một đường ven núi Renault đánh vào quân ta trú tại tây bộ bình nguyên...

Nói đến đây, Đỗ Đức dừng một chút:

- Bệ hạ, người dự tính Bowness còn có thể sống vài ngày?

Đỗ Trần ngẫm nghĩ: "Nội tạng của hắn đều đã bị ta xé rách, cho dù dựa vào đầu khí chống chịu cái chết đang tới, cũng tuyệt nhiên không có khả năng sống quá hai mươi ngày!"

- Hảo! Truyền lệnh binh lính, thông báo tướng lĩnh các quân, đại quân ngay trong đêm lên đường gấp rút tới quốc nội Renault, mượn thành trì Renault cùng sơn địa phòng tuyến tử thủ, không thể dễ dàng xuất chiến! Hai mươi ngày sau, sẽ cùng bộ hạ tiếp nhận không chế vòng linh binh đoàn đang phát động tổng công, tiêu diệt Tử Huyết liên bang!

Nhè nhẹ gõ một phát vào ngực áo giáp mình, Đỗ Đức nói bổ sung:

- Xem xét đến chuyện xấu là Xích Quân đột nhiên cứu viện Ma tộc, truyền lệnh cho Adams liên lạc liên quân ngoài biển, hôm nay thông báo tất cả quân đội, một nửa mình lộ tiến quân, nửa số còn lại âm thầm dùng Tiềm Sơn trận điều động đến khu vực núi nam bộ Renault ẩn nấp... lệnh này là thủy tinh cấp tuyệt mật lệnh, ngoại trừ ta và tâm phúc của bộ hạ, không thể tiết lộ cho bất cứ kẻ nào biết!

Đỗ Trần sờ dưới mũi:

- Người muốn tại cảnh nội Renault tiến hành trận quyết chiến cuối cùng ư... Cũng tốt! Bất quá tại lúc trước khi Bowness chết, Đỗ Đức, ta cảm Lệ Nguyên đặt ở trong quân, dùng Lệ Nguyên chống lại chất khí độc linh chủng, áp chế vòng linh thiên tai, người cần phải phải đại quân nghiêm mật bảo vệ, tuyệt đối không thể xảy ra sai lầm gì!

Đỗ Đức lớn tiếng nhận lời:

- Bộ hạ yên tâm! Ariza, người rời khỏi tiền tuyến, dùng Thiết Tí Lôi Đình trận tử thủ bảo vệ Lệ Nguyên!

Tâm sự mấy lời, Đỗ Đức liền hoàn thành bố trí quân sự nhằm vào quyết chiến cuối cùng. Không lâu sau, đại tướng quân lấy Renault để đô là Sư Tâm vương thành làm vị trí quan trọng nhất, trung tâm tử thủ Ma tộc! Sau khi giải tán, Đỗ Trần ngoắc tay, lưu lại Ariza, đem Brockman ôm Tyre thú trong lòng đưa tới trước mặt hắn.

- Ariza...

Đỗ Trần áy náy cúi đầu, chẳng biết nên mở miệng từ đâu:

- Có một việc, kỳ thật, kỳ thật ta vẫn không có nói cho người...

Ariza hắc hắc cười ngậy ngô:

- Ta biết, Fuye bá bá là thân phụ của ta!

Đỗ Trần giật mình kinh sợ:

- Người như thế nào biết rõ?

Ariza gãi gãi đầu:

- Là Liya tỷ tỷ lên lút nói cho ta, nàng nói người khẳng định không dám nói chủ đề này với ta, vì thế người chắc chắn trước tiên là nói về...

Hắn miệng rộng cười toe tét, cười nói:

- Ta nghe nói bá bá đã chết, khóc lên lút thời gian cực kì dài, bất quá ta bây giờ không khóc. Liya tỷ tỷ nói, ta đây hắn là phải sống vui vẻ qua từng ngày, như vậy bá bá mới có thể cười nơi chín suối!

Đỗ Trần bùi ngùi thở dài:

- Liya biết ta a!

Gật gật đầu, Đỗ Trần đem Brockman đặt trước mặt Ariza, tiểu Tyre thú còn gấu gao nắm được tay của Brockman không buông tha:

- Đây là sát phụ cừu nhân của người, so với ta người càng có tư cách tự tay giết hắn!

Sắc mặt Ariza chợt hiện ra bi phẫn, trên mặt thú tộc thiếu niên hiền hậu này không giấu được tâm sự, cừu hận sát phụ, hận ý đều thể hiện hết trên mặt, gấu gao nhìn chăm chăm Brockman!

Tiểu Tyre thú tội la lên:

- Không được, người không có thể giết ba ba ta, người...

Miệng nó đột nhiên bị bịt, Brockman cầm đứa nhỏ giao cho Đỗ Trần, uốn ngực đứng lên nhìn chăm chăm Ariza:

- Có cừ oán, có hận nhằm vào ta, đứa nhỏ kia là đứa con của Seattle sinh ra, cùng cái chết của Thiên Dao không có quan hệ!

Ariza nắm bắt áo Brockman, nắm tay thật lớn giờ lên, nhưng lúc này tiểu Tyre thú tội trong lòng Đỗ Trần khóc ròng nói:

- Đừng giết ba ba ta, cái đó, cái đó mang nợ thì phải đền! Hohmann, Hohmann sẽ thay ba ba để bị người giết được không?

Đỗ Trần sửng sốt:

- Ariza, nơi này giao cho người đó, ta đem Hohmann đi trả lại cho Tyre!

Bất chấp tiểu Tyre thú tội lớn náo động lớn, Đỗ Trần nâng nó lên đi ra khỏi phòng hội nghị.

Vừa đi xong vài bước, phía sau trung tâm phòng hội nghị liền truyền ra một âm thanh "Phốc!", tiếp theo tiếng Brockman đau đớn kêu thảm thiết, trầm muộn do ngậm miệng, cuối cùng "bịch" một tiếng, là thanh âm thân thể ngã quỵ...

Hohmann khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng cái thì mất đi huyết sắc, gào khóc nói:

- Ba ba, ba ba... các người đều là người xấu, người xấu!

- Ta là kẻ ngốc, nhưng đôi khi ta là người xấu sao?

Ariza mơ màng đi tới, Đỗ Trần nhìn qua khe giữa hai cánh cửa, bên trong Brockman không thể ngờ lại chậm rãi bò dậy, bất quá... hắn miệng tuôn đầy máu, hàm răng chẳng biết đi nơi nào, chỉ biết miệng do một vài mảnh răng hợp lại, trông thật là buồn cười!

- O? Ba ba không chết?

Hohmann không thể tưởng tượng nổi nhìn Brockman.

Đỗ Trần kinh ngạc nhìn Ariza:

- Cái này...

Ariza giờ lên trong tay một nắm răng, cười ngây ngô nói:

- Ta báo thù cho bá bá đó, còn có thể cho bá bá làm một bộ hàm răng giả!

Bối rối nhìn, ánh mắt Đỗ Trần vẫn không thể tin được, Ariza đỏ mặt cúi đầu, gãi đầu nói:

- Ta ngu, nhưng ta biết, ta giết Brockman, tương lai Hohmann muốn giết ta, sau đó nhi tử ta tiếp tục giết hắn... mãi không kết thúc được, phiền chết đi được!

Nói rồi, Ariza đi qua vỗ vỗ khuôn mặt mồm mồm của Hohmann:

- Tiểu tử kia, ta đã không cha rồi, không thể để người cũng không có cha, đúng không?

Hohmann cũng là một đứa nhỏ, hiểu được không nhiều lắm, nhưng cũng ngây thơ nở nụ cười, một đứa nhỏ ngốc cao lớn, một đứa bé mập mập ngây thơ, cứ như vậy người nhìn ta, ta nhìn người, cùng nhau cười.

Đỗ Trần lắc lắc đầu, đem Hohmann đưa đến trên đôi tay to lớn của Ariza, trong lòng thở dài, ôi, từ lâu tới nay mình đối đãi Ariza như huynh đệ sinh ra, cho hắn vô số vàng bạc châu báu, còn có phong tước thân tứ thân vương trên vạn vạn người, nhưng... mình cho tới bây giờ đều đem hắn coi như một ngốc huynh đệ, chưa bao giờ chính thức hiểu rõ về hắn a!

Đỗ Trần quay đầu liếc mắt Brockman, lạnh lùng bỏ lại một câu sau đó xoay người đi:

- Hôm nay Adams là đệ nhất hãn tướng trong quân đội của ta, người... tự mình cân nhắc đi!

Ariza gãi đầu không giải thích được, khó hiểu nhìn hình bóng Đỗ Trần, huynh đệ của ta nói những lời này là ý tứ gì đây? Còn tiểu Hohmann, đứa nhỏ này sẽ càng không rõ ràng lắm, ngay cả Brockman cũng cảm kích nhìn thoáng qua Ariza, nhíu mày tạm thời nghĩ không rõ, những lời này Francis nói với mình chính thức ý tứ là gì...

Brockman còn sống, bất quá cũng tạm thời bị giam giữ tại trong doanh trại của Ariza, mà tiểu Hohmann bị đưa tới hôm nay Tyre thú theo Giáo đình đang quy thuận Đỗ Trần. Bất quá tiểu tử kia còn theo Brockman càng thêm thân cận, trốn chạy về lại bên cạnh hắn. Liên tục vài ngày, Tyre thật sự không đành lòng nhìn đứa nhỏ cả ngày kêu khóc, cũng chỉ đành để mặc nó thích làm gì thì làm.

Mà Trừu Cân và Hóa Thi đi tìm Bác Bì, Bác Bì dùng Da Tát thánh đồ luật pháp thu thập bọn họ, bất quá buồn cười chính là, trong khi một nửa chấp hành khốc hình, tính cách Steve đột nhiên chiếm cứ thượng phong! Kết quả Trừu Cân thật ra không làm sao, chịu chút đau khổ liền thay đổi đại vị, thành một viên chiến tướng thuộc hạ của Đỗ Trần, nhưng Hóa Thi... vị đại thẩm này diện mạo bề ngoài khoảng chừng bốn mươi tuổi, vẫn là đàn bà thành thực trông rất cuốn hút, lại hiểu được lo lắng của mình, vì vậy, đủ để danh sách số điện thoại tình nhân của Steve nhiều thêm một người!

Lệ Nguyên tạm thời thả ra trong quân, sau khi một bình nho nhỏ chất lỏng như vậy mở ra, lại không ngừng phát ra sương khói màu xanh lam da trời, sương khói này trèo đèo vượt núi, làm cho sau khi gặp được sương khói linh chủng đã khuếch tán khắp nửa trời cao, cả hai liền lập tức biến mất, ngăn trở lượng lớn loài người biến dị... bất quá mẫu trì tại Thiên Tai Cổ Bảo tuy bị hủy, nhưng vong linh thiên tai còn không có chính thức kết thúc hoàn toàn, một đại việc thiện này của Đỗ Trần công đức tạm thời sẽ còn chưa đến!

Chỉnh quân sau nửa ngày, chín mươi vạn đại quân theo phương án chế định của Đỗ Đức tạo thành từng doanh (500 quân) lên đường, suốt đêm tiến vào quốc cảnh Renault, mà Đỗ Trần theo quân tiên phong tiến vào để đô Renault, bắt đầu chuẩn bị cùng Ma tộc đánh chiến dịch cuối cùng...

524. Đại Kết Cục - Hôn Biến

Bóng chiều tà buông xuống, hoàng hôn hạ xuống sơn mạch Renault uốn lượn quanh co biến đổi phức tạp. Nhưng ở trong dãy núi trùng trùng điệp điệp này lại có hai ngọn núi đặc biệt khiến người chú ý dừng đứng tạo thành hình sừng, một hô một ứng với nhau. Một ngọn núi là ngũ chỉ Vạn Lưu sơn, một ngọn núi khác mặc dù hình dáng diện mạo cũng không có gì nổi bật, nhưng giữa sườn núi có một tòa sơn thành màu vàng kim trông rất ngạo nghễ, chính là Sư Tâm vương thành!

Một đường cùng quân đội bốn ba, mượn sự tích đánh bại Bowness để cổ vũ lòng quân, khi Đỗ Trần đi đến để đô Renault thì đã là hoàng hôn ngày 12!

- Âm, âm...

Trong Sư Tâm vương Thành bắn ra nhiều đạo khói pháo hoa rực rỡ đón chào từ chỗ đỉnh ngọn núi cao nhất cho đến pho tượng đầu sư tử trước cửa thành, đồ cam vàng lục lam chàm tím, sương khói bảy sắc rất có trình tự, phảng phất như một cái cầu vồng treo trên bầu trời thành Sư Tâm vương, mà Sư Tâm vương Alonso đang dẫn đầu vạn bá quan Renault hoan nghênh chí tôn Thần Hoàng Francis giá lâm.

Nhiều năm không gặp, Sư Tâm vương vẫn hùng tráng như trước, thấy Đỗ Trần liền bước nhanh tới phía trước rồi sau đó cúi người!

Đỗ Trần đưa chân bước lên phía trước nâng đỡ lên, chỉ nói về quan hệ với Arthur mình cũng là văn bối, không dám lấy thân phận Thần Hoàng, nhưng Alonso nghiêm mặt nói:

- Nếu chỉ là Thần Hoàng giá lâm, Alonso ta cũng sẽ không dùng lễ pháo bảy màu, đưa trăm quan ra nghênh đón! Hôm nay Alonso ta bái lạy là về việc ở Thiên Tai Cổ Bảo khuất phục hạ nhục Bowness, bản thân trong vòng vây mười vạn đại quân, lại có thể tiến ra, như thế thật là hào hùng vô cùng!

Nói rồi, Alonso nhìn về phía đại thành Vạn Thần thánh liền minh phía sau Đỗ Trần, quả nhiên không có chút thần sắc tôn kính nào!

Thấy khí phách của Sư Tâm vương như vậy, Đỗ Trần lại sờ xuống cái mũi, liếc mắt ngắm đài cao ngân bạc sắc như ẩn như hiện trong thành... lại cười hỏi:

- Arthur đâu? Thương thế của hần hần là đã khỏi hần phải không?

Sư Tâm vương cười hờ hững:

- Ngày mai chính là hôn lễ chính thức, y theo phong tục Renault chúng ta, tại tối nay lúc trước rạng sáng Arthur không thể gặp khách!

Đỗ Trần sững sốt, ngạc nhiên nói:

- Hôm nay Ma tộc từng bước ép sát, tất cả phải lấy quân vụ làm trọng, Arthur vì sao còn...

Sư Tâm vương nhướng mày:

- Đây là chuyện bên trong Renault, bộ hạ cũng phải chờ ngày mai uống rượu mừng của huynh đệ người chứ!

Đỗ Trần không tiếp tục nói cái gì nữa, lệnh quân đội theo Alonso vào thành. Dọc đường thấy Sư Tâm vương thành nhà nhà giăng đèn kết hoa, khắp nơi đều xây dựng song rạp mừng sự kiện, không khỏi trong lòng thầm nghĩ: "Quyết chiến sắp tới, Renault lại phân ra đại lượng tinh lực để tiến hành một hồi hôn lễ khiến tốn kém tiền của công sức dân, sự tình này không giống là một vị hùng chủ có thể làm ra, chẳng lẽ... lại là chủ ý của ả nữ nhân kia?"

Sau khi vào thành, Đỗ Đức ở bên ngoài thành bố trí phòng tuyến quân doanh, mà Đỗ Trần vốn định tìm kiếm một lý do chuẩn đi, cùng Constantine đi gặp nữ nhân thần bí kia, bất quá vừa vào thành hần đã bị quan viên Renault giữ chặt, nỗ lực muốn hần tại Sư Tâm vương cung phát biểu diễn giảng, kể về trận chiến thảm thiết ở Thiên Tai Cổ Bảo và thương thế Bowness rất cực nghiêm trọng tới mức độ nào! Đây là sự việc đại sự liên quan đến lòng dân và lòng quân Renault, Đỗ Trần cũng không thể chối từ, liền ở suốt trong vương cung diễn giảng đến lúc đêm khuya. Bị theo sát đến rạng sáng, đại hôn Arthur cũng muốn bắt đầu, Đỗ Trần càng không thể gọi người giả mạo mình tham gia hôn lễ huynh đệ, liền nhủ mảy, ra khỏi diễn giảng hội rồi vào đại sảnh tổ chức hôn lễ.

Dùng thân phận Đỗ Trần hôm nay, đi đến nơi này đều nhất định là tiêu điểm của mọi người, sau khi đi tới đại sảnh cũng không ngoại lệ, lập tức đã bị rất nhiều quý tộc ở Renault đẩy lên cao, hơn nữa phần đông quý tộc tiểu thư Renault được nghe về Thần Hoàng rõ ràng chính là một hình mẫu nam nhân hoàn mỹ. Lúc này bị vị trí thần hậu vẫn còn trống kích thích đến hồng đôi mắt, cả đám đem Đỗ Trần xem như thành một khối thịt béo lớn, hận không thể tại chỗ này cho vào bụng!

Bất quá rất nhanh các quý tộc tiểu thư lại thất vọng, nguyên lai Liya nữ vương đi tới bên cạnh Đỗ Trần, một lời không phát ra, lại nhẹ nhàng cầm cánh tay hần kéo lại, sau đó bộ ngực ưỡn cao, ngay tức khắc các vị tiểu thư xấu hổ mặt đỏ tới mang tai, cúi đầu mà đi.

Đỗ Trần thấy buồn cười, thấp giọng nói:

- Tham mưu trưởng các hạ, người không biết là động tác của chúng ta quá đen tối sao?

Trên đầu Liya đeo vương miện của nữ vương, trong miệng lại nhỏ giọng chửi mắng:

- Tỷ tỷ ta giúp người giải vây, người còn tức giận ư!

Đỗ Trần đột nhiên nói:

- Đợi quyết chiến qua đi... ta muốn lấy vợ!

Liya thân thể run lên, nhưng hừ nói:

- Ta đâu quản chuyện này!

Đỗ Trần cố ý khích nằng:

- Đến lúc đó nhờ người làm phù dâu cho tân nương của ta!

Liya quệt miệng không trả lời, hết nhìn đông tới nhìn tây, lại kéo tay Đỗ Trần lại lặng lẽ đi vòng quanh đến phía sau lưng Đỗ Trần, nhẹ nhàng... nhéo một cái!

Đỗ Trần nghiêng rằng đang muốn đáp trả, chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng ngâm dài trịnh trọng:

- Cô dâu chú rể đến, khách đến chúc phúc, xin im lặng! Xin mời chí tôn Thần Hoàng bệ hạ chúc phúc cô dâu chú rể!

Sự im lặng nhất thời bao chìm trong đại sảnh, sớm có người hầu bưng một chậu hương liệu hoa Deborah được chuẩn bị từ một phương pháp bí mật đi tới, quỳ xuống nâng chậu lên cao đưa đến vừa tầm tay rồi cúi người mời Đỗ Trần dùng hương liệu vẩy nước vào đôi vợ chồng mới đang đi vào đại sảnh. Đây là một ễ tiết trịnh trọng mà khi kết hôn phải làm, ngụ ý cuộc hôn nhân này đạt được sự ban phát ơn huệ của chúng thần chi hoàng, chắc chắn hạnh phúc mỹ mãn.

Đỗ Trần mỉm cười nhúng tay vào một chút hương liệu, rồi đợi Arthur đi tới vẩy nước, nhưng cánh cửa đại sảnh mở rộng ra, thái tử phi ở Renault cùng Arthur sóng vai đi vào hiển lộ ra hình dáng, Đỗ Trần nhất thời như bị sét đánh, sửng sờ ở tại chỗ!

Tuyết Cơ?

Con mẹ nó, người Arthur muốn kết hôn lại là Tuyết Cơ?

Ngay cả kẻ thông minh và giữ bình tĩnh như Liya, sắc mặt cũng không khỏi khê thay đổi, thấp giọng nói:

- Arthur không phải nói tân nương của hắn tên là Mã Lệ sao?

Đỗ Trần cả người đều lâm vào trạng thái trống rỗng thất thần, vô ý thức thuận miệng nói:

- Ta, ta như thế nào biết, ta như thế nào biết... được rồi, Arthur chưa bao giờ gặp qua Tuyết Cơ, có thể là Tuyết Cơ lừa hắn không?

Liya vội la lên:

- Tuyết Cơ bị Margaret bắt đi, lần này đột nhiên gả cho Arthur, ở nơi này nhất định có bóng dáng của Margaret đấy! Francis, đừng đứng im như thế! Liya sau lưng Đỗ Trần hung hăng nhéo tay một cái!

Các khách mời cũng đều còn đang nhìn Thần Hoàng bệ hạ, chờ Đỗ Trần chúc phúc. Đỗ Trần bị đau nhức bình tĩnh, mắt thấy vợ chồng Arthur đến, mà vẻ mặt tân nương tử Tuyết Cơ là hạnh phúc. Hắn mạnh mẽ cười nói:

- Dùng, dùng danh nghĩa chúng thần chi hoàng, chúc phúc các người!

Nói rồi, Đỗ Trần cầm hương liệu trên tay vẩy về hướng hai người, nhưng tay cũng run lên, làm phần lớn hương liệu bị vẩy lên trên người Tuyết Cơ, khiến áo cưới của Tuyết Cơ đều vẩy nước ẩm ướt một khoảng.

Các khách mời tới tấp nhíu mày, chúc phúc hắn là hương liệu chia đều vẩy cho cả hai người, Thần Hoàng lại... quá thất lễ, quá không có phong độ của Thần Hoàng nữa!

Liya lập tức cười nhẹ đón nhận ánh mắt nghi hoặc của Arthur:

- Chú rể xem có hiểu được ý tứ của huynh đệ người không? Muốn chúc phúc, sẽ không thể chúc phúc hai người các người, mà là chúc phúc cả nhà các người - Mã Lệ tiểu thư không chỉ có một người, tương lai một đoàn đứa con của người cũng đều sinh tại trên người nàng đó, tự nhiên cần hương liệu hơn một chút!

Lông mày các khách mời lập tức mở rộng ra, nhưng Arthur ở gần Đỗ Trần nhất, thấy rõ bộ dáng thất thần của Đỗ Trần, trong lòng biết ở nơi này tuyệt nhiên không đơn giản, ánh mắt vẫn thập phần nghi hoặc không giải thích được chuyện gì xảy ra!

Đỗ Trần cũng phản ứng được, mượn lý do của Liya để thoát khỏi tình huống, làm cho hôn lễ tiếp tục, nhưng bản thân lại cùng Liya đi vào trong góc phòng, nhìn thẳng về phía Tuyết Cơ và Arthur trao đổi nhẫn cưới, nói lời thề tuyên thệ với nhau...

Tại sao lại như thế này? Đỗ Trần trong lòng nổi lên nồng đậm hận ý, nhưng rất nhanh liền biến mất: "Đã chia tay, Tuyết Cơ có quyền lựa chọn nam nhân khác. Mình cũng không có quyền gì ngăn cản hôn nhân của nàng! Đây là tố chất cơ bản nhất của một nam nhân! Nhưng..." trong lòng Đỗ Trần cũng phi thường không thoải mái!

Đỗ Trần lại cố nghĩ đến Margaret tại cuộc hôn nhân này đang đóng vai nhân vật nào, nếu nói Thẩm Thủy thần nữ không có nhúng tay, có đánh chết Đỗ Trần cũng không tin!

Cả buổi hôn lễ, Đỗ Trần đều trải qua trạng thái vô tri vô giác, mãi cho đến khi Tuyết Cơ và Arthur đi vào động phòng, ngực Đỗ Trần giống như bị cương đao hung mãnh uốn cong xuống một chút, lúc này mới giật mình tỉnh táo lại!

”Không, tuyệt đối không thể làm cho Arthur và Tuyết Cơ nhập động phòng, cái này không chỉ là dựa trên vấn đề tình cảm của mình, mà ngoài ra nó còn dính líu tới Xích Quân - lần này hành động của Tuyết Cơ nhất định có liên quan với Margaret, mình phải ngăn cản âm mưu của Margaret!” Đỗ Trần trong lòng thầm nhủ với bản thân. ”Đúng vậy, ta không phải vì mình, mà là vì đối phó Xích Quân, cứu vớt loài người mới ngăn cản bọn họ!”

Đỗ Trần khoe miệng nổi lên một tia cười khổ, kỳ thật hắn cũng hiểu được, vô luận cho dù mình tìm kiếm bao nhiêu lý do vĩ đại, nhưng hắn không muốn thấy Tuyết Cơ nằm ở bên người một nam nhân khác... sự thật này cũng không thể sửa đổi!

Hắn nhẹ nhàng đẩy Liya bên cạnh mình, nhưng còn không chờ Đỗ Trần mở miệng, Liya đột nhiên thở dài:

- Ta biết ngươi muốn điều gì, hãy đi đi. Ai, ta nếu không cho ngươi đi, ngươi sẽ hận ta cả đời.

Mặc dù ta thật không muốn cho ngươi đi!

Đỗ Trần áy náy cúi đầu, đột nhiên cúi người tại bên tai Liya, nhẹ giọng nói:

- Ta thừa nhận ta trong lòng còn có Tuyết Cơ, bất quá... đợi quyết chiến qua đi, ta thật sự muốn lấy vợ, chỉ lấy một, một người hiểu ta, một người để cho ta không rời bỏ được!

Liya đỏ mặt, cúi xuống đất, ngẩng đầu lên thì Đỗ Trần đã lướt nhẹ biến mất. Liya kêu thân tín đi theo mình tới, thấp giọng phân phó nói:

- Nữ nhân sau lưng Sư Tâm vương không đáng tin cậy, Sư Tâm vương cũng không thể dựa vào, mà trong đại thành Văn Thần thánh liên minh nói không chừng có gián điệp của Ma tộc, vậy... chỉ nói cho các trọng thần của Đỗ thành, phía sau cuộc hôn lễ này xuất hiện bóng dáng của Xích Quân, mọi người cẩn thận nhiều hơn - Đỗ Đức cần phải cam đoan toàn thành viên quân đội luôn đề phòng, Ariza nghiêm mật bảo vệ Lệ Nguyên, ngoài ra bảo Sát thống lĩnh nhân mã Kinh Úc Cốc của hắn, dùng danh nghĩa dò xét phong tỏa các công sự từ Vạn Lưu sơn cho đến Sư Tâm vương Thành! Ừm, hãy đi đi... ái chà, thuận tiện mua cho ta hai bao ô mai!

Đỗ Trần ẩn thân tại hoa sen, lặng lẽ đi tới tân phòng lúc này đang khá u tĩnh, hắn suy nghĩ về nhiều loại tình huống, nhưng tình huống duy nhất không thể ngờ tới lại xảy ra!

Arthur đương nhiên lại đứng một mình ở trước cửa chờ hắn!

Đỗ Trần nhìn thoáng qua Arthur:

- Ta tìm ngươi là vì...

Arthur trên mặt mang theo vẻ giận dữ, lạnh lùng cắt ngang Đỗ Trần:

- Lúc ta tiến vào động phòng, thì Mã Lệ đột nhiên đánh ta, còn nói cho ta biết một chuyện...

Đỗ Trần kinh ngạc nhìn Arthur, Arthur nóng giận nổi cáu nói:

- Nàng nói, nàng là bị sự phụ dùng Thẩm Thủy kiểm khống chế, là vô ý thức gả cho ta, bất quá hôm nay sau khi thấy ngươi, nàng đột nhiên thoát khỏi bị Thẩm Thủy kiểm khống chế, kịp thời khôi phục thần trí, lúc này mới không gây ra đại sai lầm!

Đỗ Trần trong lòng giống như bị một khối ngàn cân cự thạch vừa hạ xuống! A, mình quả nhiên không nghĩ lắm! Là Margaret lợi dụng Tuyết Cơ, Tuyết Cơ lại bởi vì trong lòng vẫn đang yêu thương sâu sắc mình, kết quả trước mắt là tại lúc khẩn yếu nhất thoát khỏi khống chế khí... nhưng Arthur lại lửa giận càng mạnh, phần nộ cơ hồ đều diễn tả rõ trên mặt, bất quá Đỗ Trần có thể giải thích loại cảm nhận này - đêm động

phòng hoa chúc, tân nương đem cho chú rể một đá văng ra khỏi phòng, vậy trừ khi không phải nam nhân sẽ không cảm thấy bức tức lửa giận cực đại!

Arthur cơ hồ là từ trong kẽ răng nói ra mấy câu:

- Thê tử của ta còn nói, nàng không gọi là Mã Lệ, mà kêu là... Tuyết Cơ!

Đỗ Trần cười khỏ một tiếng:

- Đây đều là Margaret bên trong cản trở - Arthur, Tuyết Cơ bây giờ ở nơi nào?

Arthur lạnh lùng hừ một tiếng:

- Ta làm sao biết ở đâu? Tuyết Cơ nói nàng dù chưa cùng ta động phòng, nhưng dù sao tuyên thệ lập gia đình rồi, tự giác thấy không mặt mũi gặp người, đã chạy đi rồi! Ta thuộc dạng người gì người trong lòng rõ ràng, ta mặc dù có thập tứ cấp lực lượng, nhưng không có đầu khí bí pháp, đuổi không kịp Tuyết Cơ - người có thể mượn gió vượt trăng!

"Ai, Tuyết Cơ thật là nha đầu ngốc a!" Đỗ Trần thầm nghĩ: "Bây giờ Xích Quân ma ảnh khó tìm, người như thế nào có thể ở khắp nơi bên ngoài chạy loạn? Nếu là bị bắt được thì làm sao bây giờ? Mình phải lập tức tìm được nàng!"

Nghĩ tới đây, Đỗ Trần vội la lên:

- Arthur, người trước tiên bớt giận, sự việc quan hệ với âm mưu của Margaret và Xích Quân, chúng ta phải tìm về Tuyết Cơ... không nên tức giận, nhanh thông báo ông nội người, ta cũng đưa ra dùng Tyre thú đi tìm kiếm Tuyết Cơ!

Arthur đem hỏa khí đè ép lại, hần từ lúc mới bắt đầu đều chưa cho Đỗ Trần một hảo sắc mặt, lúc này lại càng thêm khó coi:

- Muốn tìm người tự mình đi tìm, hừ, tốt nhất cũng người một người đi tìm! Đáng chết, ta đường đường Renault vương tử, không thể ngờ tại đêm tân hôn phát sinh hôn lễ biến động. Người, người bảo ta còn có cái gì thể diện gặp người khác, còn có cái gì thể diện bảo người đi giúp ta tìm kiếm thê tử bỏ trốn hôn lễ?

Nói rồi, Arthur xoay người trở về phòng, ầm một tiếng liền cầm cửa phòng đóng lại!

Đỗ Trần nhú mày nhìn thoáng qua cửa phòng đóng chặt, hần hiểu trong lòng Arthur bất mãn, nhưng mình trong lòng cũng thật sự có chút hỏa khí!

Bất quá Đỗ Trần lo lắng đến mặt mũi của Arthur, cũng lo lắng đến Sư Tâm vương đối với kẻ kia lai lịch không rõ, không ngờ là có thể dựa vào thái độ của đàn bà, liền không đi thông báo Sư Tâm vương. Sự việc này, cũng là để cho người một nhà Arthur tự mình đóng cửa lại thương nghị! Đỗ Trần xoay người phi ra khỏi ngoài thành, tìm được Tyre, bảo cho hần sư tâm phương viên trăm dặm, kết quả tra được một việc - có một cỗ lực lượng vận dụng ánh trăng nhằm phương hướng Vạn Lưu sơn bay đi. Đỗ Trần không chút do dự, ẩn thân hoa sen, như thiểm điện bay về phía Vạn Lưu sơn!

Mà lúc này xung quanh Vạn Lưu sơn, Avril mang theo mặt nạ của Sát dẫn đầu một đội binh lính đi tuần tra, có tướng lĩnh xuất thân từ Kinh Úc Cốc tới mang oán giận nói:

- Cốc chủ, Liya tham mưu trường cũng thiệt là, không thể ngờ bảo chúng ta quá nửa đêm đến phong tỏa chỗ hiểm yếu, đáng chết, làm thuộc hạ của Thần Hoàng, thật là oai phong, nhưng không có sự tiêu dao của Kinh Úc Cốc!

Avril thật sự cam chịu mỉm cười e lệ, loại cảm giác này tốt lắm rồi, có thể lặng lẽ ở tại bên cạnh Francis, thâm lắng làm việc vất vả vì hần

Đột nhiên, trong tai tiểu Tyre thú nói:

- Tỷ tỷ, Francis từ bầu trời bay đi Vạn Lưu sơn kia! Hơn nữa phi thật nhanh!

Avril sửng sốt, lúc này quá nửa đêm Francis đi Vạn Lưu sơn làm cái gì đây? Thực sự tò mò, Avril tại trong đầu hôn hỏi:

- Giúp tỷ tỷ tra một chút trên Vạn Lưu sơn có cái gì.

Rất nhanh Tyre thú liền kêu lên:

- Trên Vạn Lưu sơn có một người, theo quan sát không khí khuếch tán do nàng phi hành thì... cái vóc người rất giống nữ nhân đó!

Avril trong lòng đau xót, lại không khỏi nghi hoặc nghĩ, không đúng nha, hôm nay quan hệ của Francis cùng Liya mặc dù không có rõ ràng, nhưng các trọng thần của Đỗ thành cơ hồ đều biết, Liya nhất định là nữ chủ nhân tương lai! Vậy trong lúc này Francis đi hẹn hò người nữ nhân khác... không, Francis không phải cái loại... người đa tình, nói vậy hẳn có cái việc gì gấp ư!

Nghĩ tới đây, Avril nói căn dặn:

- Thần Hoàng bề hạ đi tới Vạn Lưu sơn, mọi người lưu tâm một chút, mặc dù thực lực bề hạ không cần chúng ta bảo vệ, đối với chúng ta làm người thuộc hạ, cũng muốn tận tâm tận trách nhiệm, nhanh gia tăng tuấn tra đi!

Các tướng lĩnh Kinh Úc Cốc nắm cái mũi ồm một tiếng, trong lòng nói: "Cốc chủ chúng ta là ăn lầm thuốc sao? Trời ạ, hẳn không thể lại mỗi một chi tiết đều vì Francis lo lắng, sẽ chưa bao giờ nghĩ tới mình, còn có chúng ta đám thuộc hạ này mà?"

Trong khoảnh khắc, Đỗ Trần đi tới trên ngọn núi ở giữa cao nhất Vạn Lưu sơn, đột nhiên hiện thân xuất hiện đứng yên trên đỉnh núi, khổ tâm thở dài trước mặt của Tuyết Cơ.

Tuyết Cơ nhất thời kinh hãi:

- Người, người sao lại đến đây? Đừng đi tới! Ta không muốn gặp người!

Đỗ Trần thở dài:

- Nha đầu ngốc, Arthur đem cả sự tình đều nói cho ta biết! Người... Ai, chỉ một nghi thức kết hôn có thể nói được cái gì?

Nói rồi, Đỗ Trần hướng Tuyết Cơ đi đến.

Tuyết Cơ vội la lên:

- Không nghe ta nói cái gì sao? Đừng đi tới...

Đột nhiên, Tuyết Cơ cười nham hiểm:

- Người đã muốn đi tìm cái chết, ta đây sẽ thành toàn cho người... Tánh Mạng thụ, Dong Hỏa Tâm, Bí Minh Chi Lệ, Thánh Khí Lô, đều ra đi!

Tứ đại nguyên lực đột nhiên tại bên người Tuyết Cơ hiện lên, vây khốn Đỗ Trần. Cơ hồ là cùng trong một lúc, Tuyết Cơ thân hình biến ảo, cười lạnh nói:

- Hai Mươi năm, ta Margaret bày ra hai mươi năm rốt cục thành công. Francis, vật thí nghiệm cuối cùng của ta, người trốn không thoát đâu!

Trong khoảnh khắc, mây gió đột nhiên biến đổi, tất cả đều trở nên vượt ra sự đoán trước của mọi người!

Một chỗ khác, sau khi Arthur đóng cửa trở về, ngồi ở trên giường lạnh như băng, phiền muộn, dùng ánh mắt lại ngắm đồng hồ treo tường, khi hắn tính toán đại khái Đỗ Trần đã tới Vạn Lưu sơn, đột nhiên đứng lên, cười lạnh lạnh bầm:

- Francis hẳn là đã bị Margaret tôn giả bắt sống, tiêu bản thí nghiệm cuối cùng tới tay, Lôi Minh, thông báo Ma tộc có thể phát động tổng công rồi!

Về mặt Arthur cực kỳ cổ quái, trong khi truyền tin cho Xích Quân không hề khác biệt, hơn nữa Lôi Minh cái tên này đã chứng minh hẳn căn bản là nói chuyện cùng Xích Quân!

Cả Renault sơn, vong linh và Minh thú quân đoàn, cùng với năm mươi vạn đại quân bốn tộc Ma tộc đột nhiên bắt đầu điên cuồng công kích. Quân đội loài người sớm có phòng bị, lúc này khai chiến, nhưng vào lúc này... trong Ma tộc quân đầy dẫy đi một tòa lồng sắt thật lớn, có chiến tướng cao giọng quát:

- Thần Hoàng chi mẫu Mayfair ở đây, ai dám ngăn trở Tử Huyết đại quân ta?

Loài người liền lui bước, nhưng duy chỉ có một cánh quân đội như hóa điên cứ xông lên.

- Mayfair, Mayfair ngươi còn chưa có chết? Shingeru quân đoàn, cho ta giết, bất kể trả giá đắt như thế nào, cứu hồi chủ mẫu các ngươi!

Là thống soái liên quân Einstein, Angius!

Dưới chân Vạn Lưu sơn, Tyre thú hoảng sợ kêu to:

- Tỷ tỷ, bắt hảo rồi! Cái đàn bà kia trên người đột nhiên xuất hiện bốn cổ lực lượng cao nhất, mỗi cái đều không thể yếu hơn so với Francis, hơn nữa mục đàn bà kia muốn giết Francis!

Avril nhất thời biến sắc, bất chấp tất cả bay lên Vạn Lưu sơn!

Sư Tâm vương thành, trước đài Thính Nguyệt, Alonso cô tịch nhìn ngân bạch cung điện, thì thào tự nói:

- Ma tộc tổng công bắt đầu rồi.

Hắn không thể ngờ còn tại đây thì thào tự nói:

- Cháu của ta đều đã lập gia đình rồi, ngươi... khi nào thì có thể gả cho ta đây?

Nghe bên trong đài Thính Nguyệt truyền ra thanh âm người đàn bà kia.

- Ta đã nói rồi, ta có một cừu nhân lớn như trời, không giết hắn, ta sẽ không lập gia đình!

- Nhưng cái này đều đã bao nhiêu năm? Ngươi muốn thí nghiệm thể sống, ta cho ngươi tiêu bản, ngươi muốn người, ta cho ngươi Thính Nguyệt nữ quan, thậm chí biết rõ ngươi cùng Ma tộc có sự cấu kết, ta cũng tận lực thỏa mãn điều kiện của ngươi... nhưng ngươi, tại sao ngay cả tên cừu nhân cũng không chịu nói cho ta biết đây? Ta có hơn mười vạn đại quân có thể giúp ngươi báo thù a!

Sư tử quả nhiên là già rồi, quả nhiên không có khí phách ở lúc ban ngày, chỉ là thấp giọng cầu khẩn, nhưng nghe bên trong đài Thính Nguyệt chỉ truyền đến một tiếng cười nhạt, tựa hồ trào phúng lời nói có hơn vạn đại quân của Sư Tâm vương!

Đỗ Đức đồn trú tại trung quân xung quanh Sư Tâm vương thành, bốn phương tám hướng báo cáo tình hình quân đội bay tới. Hắn trầm ổn nhìn, không hoảng hốt, không vội an ủi chúng tướng:

- Chư vị yên tâm, ta đã bảo Adams bí mật bố trí, trận chiến này, quân ta tất thắng!

- Nguyên soái, không tốt rồi!

Hữu tướng mang theo tiếng khóc tiến đến:

- Mayfair phu nhân lạc vào tay Ma tộc, tiền tuyến các tướng sĩ không dám liều mạng, tổn thất thảm trọng a!

Đỗ Đức sững sốt mãnh liệt, ngàn tính vạn tính, hắn không có tính đến, hắn không thể ngờ lại gặp một việc khó khăn không thuộc loại trên chiến trận quân sự!

Trên Vạn Lưu sơn, Tuyết Cơ đột nhiên biến thành Margaret. Đỗ Trần giật mình không dứt! Nhưng trong khi thiên hạ tứ đại nguyên lực hợp kích đã tới, sinh tử thời khắc không để cho hắn suy nghĩ nhiều, các pháp bảo cùng bảo hộ tại thân thể!

Nhưng thiên hạ tứ đại nguyên lực này liên thủ a! Trong đó tánh mạng thụ tại đỉnh núi kết chặt dây leo, quần quanh Đỗ Trần, Dong Hòa Chi Tâm hóa thành hỏa tinh tứ phía tập kích, Margaret cầm trong tay kiếm Bi Minh đâm vào đầu, mà quỷ dị nhất chính là Thánh Khí Lô kia, không thể ngờ lại xoay tròn đảo lộn trên bầu trời, sinh ra một cổ lực hút khổng lồ, hút cho Đỗ Trần dừng chân lại không được!

Đỗ Trần liều chết dùng bất diệt kim thân mạnh mẽ đối kháng Dong Hỏa Chi Tâm, đồng thời thả ra Ngũ ca đi thay mình ngăn cản kiếm, nhưng mà mình lại dùng thiên lôi đánh tan dây leo dưới chân, cuối cùng dựa vào phong dực hai cánh triết tiêu lượng hấp thu của Thánh Khí Lô địa, cuối cùng khó khăn lắm trốn thoát công kích kinh khủng của Margaret! Tiếp theo, Đỗ Trần xoay người đi ngay!

- Hừ, ta cầm trong tay tứ đại nguyên lực nếu còn cho người tẩu thoát, uy danh Thẩm Thủy ở đâu đây?

Margaret phát động Thánh Khí Lô, giống như "Phệ" của Bowness, liên tiếp trì hoãn tốc độ của Đỗ Trần. Theo sát đó... tam đại nguyên lực khác liên tục thay phiên nhau công kích, nhất thời khiến Đỗ Trần tới tình trạng liên tiếp gặp nguy hiểm!

Đáng chết, rốt cuộc là chuyện gì thế? Margaret giả mạo Tuyết Cơ giả cho Arthur thì nhất định rồi, nhưng nàng nói cuối cùng thí nghiệm thể là ý tứ gì? Tuyết Cơ chính thức lại ra sao?

Trong đầu của Đỗ Trần nổi lên vô số ý nghĩ, nhưng cái này đều không dùng được để cứu hần! Bất quá Đỗ Trần rất nhanh lại nghĩ tới một việc, trong lòng vội la lên: "Nơi này là Vạn Lưu sơn, Vạn Lưu sơn có cái gì? Ngoại trừ thác Phong Ma, ở ngoài có hoa Deborah, còn có một lão Womar a! Ông già thủ mộ này thần bí bí, thực lực không đáng nói, nhưng trong lúc này, mình chỉ có thể đánh cuộc lão Womar là một cao nhân chính thức, hơn nữa nguyện ý cứu mình nữa!"

Nghĩ tới đây, Đỗ Trần liều mạng chống cự hấp thu của Thánh Khí Lô, nhằm phương hướng mộ địa bay đi, đồng thời quát:

- Lão Womar, giúp ta!!!

Margaret thoáng sửng sốt, lão Womar là ai? Mình chưa bao giờ nghe qua cái tên này, chẳng lẽ là một cao nhân lánh đời sao?

Đang nghĩ, phương hướng mộ địa truyền đến một tiếng thở dài vô hạn, rộng lớn mênh mông, rung động lòng người:

- Ai, Margaret thật sự đầu phục Xích Quân... Francis, hai chân chạm đất!

Đỗ Trần lập tức theo lời mà đi, đột nhiên, trên mặt đất, bùn đất tựa hồ có linh tính, mang theo một cỗ lực lượng hùng hậu bảo vệ Đỗ Trần, trợ giúp hần tránh thoát Thánh Khí Lô hấp thu!

Margaret cả kinh nói:

- Đại Địa Tinh Hoa? Người là... thời gian nàng nói chuyện, dây leo của tánh mạng thụ đột nhiên khuyếch tán triển khai đến, đem lão Womar và Đỗ Trần hai người đều để ở trong vòng đó!

Về mặt Lão Womar hiu quạnh đi lại bên cạnh Đỗ Trần, cười tẻ ngắt:

- Trước kia thật lâu, ta có cái tên gọi là Bairu!

Ngoại công? Lão Womar không thể ngờ lại là ngoại công của Francis?

Nhưng lão Womar lại quay về Margaret cười thâm nói:

- Bất quá các đời Da Tát giáo chủ kế tiếp đều kế thừa Wolfe, ta... cũng có bộ phận ký ức và tinh thần cảnh giới của Wolfe, xem như một nửa phục chế phẩm của Wolfe! loại tình huống này cùng quan hệ của Bác Bỉ và Steve là cùng loại!

Hai tròng mắt của Margaret thoáng cái liền đỏ lên, nghiêng răng nghiêng lợi:

- Hảo, hảo, hảo! Giết nửa Wolfe cũng có thể tiêu tan mối hận trong lòng ta, các người hai người liên thủ có thể thắng sao? Ta có tứ đại nguyên lực!

Lão Womar lại lắc lắc đầu:

- Ta không muốn đánh với người, nghĩ cùng người nói ba câu, có thể không?

Margaret có ngu ngốc hơn nữa, cũng sẽ không cho phép loại yêu cầu này, dậm dài lăm mòng, nhưng lão Womar tiếp theo lại nói:

- Dừng ký ức Wolfe nói chuyện cùng người!

Thân thể Margaret dừng lại, kích động nói:

- Tánh mạng thụ, vậy khốn bọn họ! Wolfe, kẻ phụ tâm như người còn có thể diện gì cùng ta nói chuyện?

Lão Womar cười khổ nói:

- Lời đầu tiên, năm đó ta xin lỗi người, không nên bỏ rơi người và đứa nhỏ!

Margaret đột nhiên rơi lệ đầy mặt:

- Muộn rồi, người nói những lời này đã muộn một ngàn năm!

Lão Womar lắc đầu, tiếp tục nói:

- Lời thứ hai là một đoạn lời rất dài... năm xưa ta chiêm tinh ra diệt thế tai nạn, cảnh báo các đại nguyên soái, nhưng không ai tin ta. Nhiều năm sau, ta căn cứ theo thời gian xảy ra của chiêm tinh thuật đi trước tới Vạn Lưu sơn, cố gắng tìm ra phương pháp phá giải tai nạn - nhưng không có phát hiện gì! Nhưng trong lúc này chín đại nguyên soái đều xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nhưng hết lần này tới lần khác chỉ có người bình yên vô sự, sau đó, ta hoài nghi tai nạn cùng người có liên quan. Rồi ta tạo ra Da Tát thánh giáo, từ trong tay người cướp đi Bi Minh Chi Lệ...

Nói đến nơi này, lão Womar cũng khóc:

- Nhưng trong khi cướp Bi Minh Chi Lệ, ta cũng bị Dong Hỏa Chi Tâm của người đánh bị thương, không lâu sau liền đem đầu khí truyền cho hậu nhân, chết rồi, xem như chết ở trong tay của người!

Margaret sửng sốt:

- Năm đó người tiến vào Thảm Thủy Hồ là người? Cáp, ha ha, ta tự tay giết người, người đã chết ở trong tay của ta! Nàng đột nhiên cười âm ỉ như điên!

Lão Womar tiếp tục nói:

- Hậu nhân của ta kế thừa hai chỉ thị của ta, một là tìm kiếm phương pháp phá giải tai nạn, tới một đời Bairu này

- Sau đó mọi người có phát hiện trọng đại! Trong đó Mayfair cầm trong tay Thánh Khí Lô phụ trách trên mặt đất chính diện đối phó Xích Quân, mà Bairu lại dùng Đại Địa Tinh Hoa trên mặt đất ngầm hỏi, đồng thời khảo sát người kế thừa của Da Tát thánh giáo - phẩm hạnh cùng tâm cơ của Francis như thế nào!

Kỳ thật một nửa lời này là nói cho Đỗ Trần nghe, giải thích cho Đỗ Trần vì sao không nói rõ được xuất hiện tại trước mắt hắn. Hơn nữa nói cho Đỗ Trần, Mayfair đích xác có chuyện gạt hắn, bất quá nàng đều không phải là hại hắn, mà là không muốn làm cho hắn biết hắn kỳ thật đang tiếp nhận khảo sát!

Những lời này, Đỗ Trần tự nhiên nghe hiểu được, nhưng cũng không có để vào trong lòng, mà là mắt lạnh lẽo quan sát tứ đại nguyên lực vây khốn mình và lão Womar!

Lão Womar còn chưa nói xong:

- Nhưng, nhưng không lâu trước đây hậu nhân của ta phát hiện. Margaret, người, người không thể ngờ lại thật sự có vấn đề, không thể ngờ lại đầu phục Xích Quân, làm thành đồng lõa diệt thế giới! Ai, ta xin lỗi người, nhưng người phải xin lỗi người trong thiên hạ!

Margaret cao ngạo hừ một tiếng:

- Ta không có làm sai cái gì! Nói ra câu thứ ba, sau đó chịu chết đi!

Lão Womar cười cay đắng:

- Câu thứ ba là... đứa nhỏ của chúng ta, có khỏe không? Ta muốn chính miệng hướng tới xin lỗi hắn!

Đỗ Trần trong lòng rung mình, quả nhiên, Margaret giống như mục đàn bà điên quất:

- Hỏi cái gì? Đã chết, đã chết!

Đột nhiên, thần sắc Margaret oán độc, cười âm hiểm nói:

- Bị ta tự tay giết chết!

Lão Womar kinh hãi:

- Người...

- Cái tên hỗn đản kia, khốn khiếp, lớn lên rất giống ngươi, ta vừa thấy hắn đã nghĩ tới ngươi, do đó ta giết hắn!

Margaret cười điên rồ nói:

- Đau lòng sao? Hơn nữa ta còn muốn cho ngươi càng thêm đau lòng, nhi tử ngươi lưu lại một đôi song bào thai, ta, ta đem phân chia Thanh Sơn Thảm Thủy ra truyền cho bọn hắn, hơn nữa dùng cộng sinh truyền thừa kỹ thuật của Xích Quân bổ xung thêm trên bí pháp. Ha ha, ta muốn để cho bọn họ và hậu đại bọn họ vĩnh viễn tự giết lẫn nhau, cho Wolfe ngươi chết không nhắm mắt!

Tinh thần của Margaret đã có chút vấn đề, nói thật không minh bạch, lão Womar nghe được mơ hồ, bắt quả Đỗ Trần hoàn toàn hiểu được hết, Brockman và Adams là hạ sinh phẩm do cừu hận của Margaret!

Margaret đã mất đi trái tim giống như điên rồ còn nói ra một câu, hơn nữa là ngón tay chỉ Đỗ Trần nói:

- Hơn nữa, hai huynh đệ và hậu đại của bọn họ, còn bị ta phụng hiến cho Xích Quân chỉ tôn làm thí nghiệm phẩm, cho Xích Quân chỉ tôn nghiên cứu cộng sinh truyền thừa huyền bí. Bây giờ... mặc dù ta tại Phi Thúy hải không có tìm được Adams, Constantine vô dụng cũng không có mang về Brockman, nhưng không cần - Francis và Arthur này một đôi cộng sinh giả khác đạt được cự đại thành công, ta cuối cùng đã có thí nghiệm thể!

Đỗ Trần cau mày, nửa câu trước của Margaret hắn hiểu được, nguyên lai Margaret năm đó đi xung quanh Phi Thúy hải, phải đi thu về thí nghiệm phẩm Adams! Mà hắn tại trong Đấu Thần đảo đại chiến cố ý buông tha mình, cũng bởi vì mình là cái gì thí nghiệm, nhưng cái gọi là cộng sinh lại là cái gì nhỉ? Mình và Arthur làm sao lại là thí nghiệm phẩm?

Margaret không để cho hắn có thời gian tự hỏi.

- Lời nói hết rồi sao? Trước nói cho các ngươi một việc - Mayfair đang ở trong tay ta, sau đó... chịu chết đi! Tứ đại nguyên lực một lần nữa tấn công!

Đỗ Trần vẫn chưa cảm thấy khiếp sợ, lập tức nghênh chiến. Thấy Thánh Khí Lô, hắn sẽ biết Mayfair đã xảy ra chuyện! Nhìn chằm chằm Dong Hỏa Chi Tâm dần dần đánh tới. Hắn đang muốn ra tay, lão Womar đột nhiên một tay đè lại đầu vai hắn, đẩy về phía sau.

- Cả thiên hạ hướng về một thân Thần Hoàng, ngươi không thể liều mạng!

Nói rồi, hắn một mình nghênh đón Margaret:

- Năm đó Wolfe tại Borg đảo rời xa Đại Địa Tinh Hoa, thì cách ngàn năm, Đại Địa Tinh Hoa cũng khôi phục được không khác biệt lắm Margaret, nhìn xem ngươi không thể phát huy toàn lực sức mạnh của tứ đại nguyên lực, ta vẫn còn toàn lực làm nổ mạnh hơn Đại Địa Tinh Hoa!

Lão Womar trên người thả ra quang mang thổ hoàng, một đạo cùng một đạo, phá tan phong tỏa của tứ đại nguyên lực, bao phủ cả tòa Vạn Lưu sơn!

Đỗ Trần đã bay lên bầu trời, nhìn đến cảnh đó nhú mày: "Mình đi theo một ngoại công không có cảm tình gì đột nhiên hiện ra, nhưng dù sao lão Womar là vì cứu mình mới liều mạng, mình cũng không thể bỏ rơi một vị lão nhân như vậy một mình chạy trốn cái chết."

Nghĩ tới đây, Đỗ Trần khuyếch tán xuất ra Chỉ Gian Sa khắp bầu trời hiệp trợ lão Womar!

Năm đại nguyên lực quyết đấu, bốn đánh một, kết quả vốn hắn là không hề lo lắng, nhưng tánh mạng thụ kia dần dần cười lạnh một tiếng:

- Chúng ta chỉ là hợp tác, ta không cần phải cùng ngươi liều mạng!

Nàng thu hồi dây leo, né tránh ra xa xa!... Ba kiện nguyên lực khác mất đi quyền tự chủ, bồng vào Margaret còn không đủ dùng phát huy toàn bộ lực lượng bọn họ, sau đó... ba không thể đồng tâm hiệp lực, đành liều mạng tự bạo!

- Oanh!

Đại Địa Tinh Hoa tự bạo tản mát ra thổ sắc quang mang tầng tầng thả ra, phối hợp Chỉ Gian Sa, cùng... ba đạo khác, hồng, lam, hắc, ba màu đan vào vây bọc, chỉ Vạn Lưu sơn...

Tứ đại nguyên lực kịch đấu, hơn nữa có lực lượng của Đỗ Trần, san phẳng cả Vạn Lưu sơn!

Tiếp theo Vạn Lưu sơn, xung quanh thác nước Phong Ma, tán phát cánh hoa Deborah ra đầy trời, một cái huyết động đen, sâu kín thật lớn, tại thác nước Phong Ma, nước theo Vạn Lưu sơn biến mất, xuất hiện trên mặt đất bằng!

Margaret kinh hãi thất sắc, cửa vào sào huyết Xích Quân bị đánh mở ra!

Nguyên lai, sào huyết Xích Quân thật sự ở phía dưới Vạn Lưu sơn, bắt quá tánh mạng thụ dùng bốn mạng Địa Tinh Hoa đến che dấu nó, cho nên không ai có thể phát hiện, mà hoa Deborah kia, kỳ thật là đóa hoa trên tinh hoa của tánh mạng thụ nở ra, nhưng trận chiến hôm nay, tứ đại nguyên lực đủ để san bằng bảo vệ sinh mệnh tinh hoa, làm cho sào huyết Xích Quân hiện lên trên mặt đất!

Margaret lại nhìn thoáng qua lão Womar, còn có quang mang tứ đại nguyên lực vẫn còn đan lẫn cùng nhau dữ tợn cười: "Cần gì quần hẩn, còn có sự tình gì so với tự tay giết Wolfe làm cho người ta thoải mái hơn? Trở lại!"

- Ta sẽ đến, ta sợ người hay sao?

Đỗ Trần đến trước đón tiếp, lão Womar cũng thúc đẩy lực lượng tự bạo, cùng tam đại nguyên lực mà Margaret cầm trong tay một lần nữa đánh lẫn nhau. Quang mang chói mắt, sau một tiếng nổ, Margaret tức khắc từ bầu trời rơi xuống, mà Đỗ Trần và lão Womar lại bị phản chấn bay lên trời!

Bịch, Margaret ngã xuống đất rồi lại bị kéo đi, hơi thở mong manh, nhưng không cam lòng nói:

- Ta còn không có hoàn toàn giết Wolfe, giờ chết đi... không đáng giá a!

Đầu nàng nghiêng lên, hai tròng mắt Thương Khung Nguyên soái gắt gao nhìn chăm chăm lão Womar trên bầu trời, hoặc là nói là Wolfe trong trái tim nàng, rốt cuộc không còn hơi thở!

Đại Địa Tinh Hoa tự nổ, làm bị thương người cũng làm bị thương chính mình, Đỗ Trần giảm đi thánh quang bảo vệ, lão Womar miễn cưỡng bị thu vào trong hoa sen, lưu lại một tánh mạng, nhưng Đỗ Trần cũng bị chấn thương không nhẹ, dựa vào bất diệt kim thân không lo lắng sinh tử, nhưng tạm thời cũng không có khí lực, ngã mạnh xuống mặt đất, ói máu ra miệng!

- Francis!

Avril bước nhanh chạy tới, mới vừa rồi trên núi dấu khí tràn ngập, nàng tiến không được, lúc này dấu khí tiêu tán, cái liếc mắt đầu tiên của Avril liền thấy Đỗ Trần ngã xuống đất hộc máu!

Đỗ Trần mơ mơ màng màng sững sốt, mắt thấy người chạy tới là Sát, nhưng thanh âm của hắn như thế nào biến thành tiếng con gái? Tiếp theo, trong lòng Đỗ Trần cả kinh, cuộc chiến đấu còn chưa chấm dứt!

Đáng tiếc đã chậm, tam đại nguyên lực cùng Đỗ Trần kịch đấu, nhưng tánh mạng thụ kia lại sớm tránh trước được, lúc này nàng lại xuất hiện, trước tiên đem vài món nguyên lực khác vừa thu lại, dây leo cự đại thu xếp lại liền kéo theo Đỗ Trần biến mất tại cửa vào sào huyết Xích Quân, mà cái động khẩu kia lúc này không ngừng co rút lại.

Avril mắt thấy Đỗ Trần biến mất, không chút nghĩ ngợi gì, liền nhảy vào cái động khẩu còn sót lại của khe hở!

Động khẩu, chậm rãi đóng lại, Vạn Lưu sơn, chỉ còn lại có một khoảng đất bằng phẳng!

525. Đại Kết Cục - Nhân, Khí, Nhân

Đỗ Trần bị rễ sinh mạng thụ quán vào động huyết tối đen, không gian bên trong rễ phong bế cả người. Avril phi thân đuổi theo, ra sức lôi kéo, nhưng đầu khí chỉ mới được thập cấp của nàng làm sao rung chuyển được Tánh Mạng thụ? Bộ rễ mở ra lập tức đem Avril bọc vào không gian phong bế kia.

Tánh Mạng thụ đã thấy qua hoa sen của Đỗ Trần, giờ phút này sớm phòng bị, dùng cành lá đem Đỗ Trần bao trùm toàn bộ, chỉ lộ khuôn mặt ở bên ngoài, không cho hấn phóng thích hoa sen, nhân tiện cả Ngũ ca cũng bị bao bọc trùng trùng.

Đỗ Trần nhìn tới nhìn lui tình hình của mình cùng Avril giống nhau, cười khổ nói:

- Sát, không thể tưởng tượng được, trong số thuộc hạ không có tinh thần khế ước của ta, đương nhiên người là người trung tâm nhất! Nhưng thanh âm vừa rồi của người tựa hồ là thanh âm của một nữ nhân?

Avril cười ảm đạm:

- Nguyên lai người đã quên thanh âm của ta a...

Từ bên trong truyền ra một thanh âm khản hạnh:

- Sinh vô duyên, tử đồng huyết! Vậy cũng là một kết cục ổn thỏa a!

Đỗ Trần đưa mắt nhìn Avril:

- Người là...

Avril xoay đầu qua, né ánh mắt Đỗ Trần:

- Quên đi, có lẽ người ngay cả tên của ta cũng chẳng còn nhớ rõ nữa... .

Tốc độ Tánh Mạng thụ cực nhanh, cứ như vậy chỉ trong vòng hai câu thoại, tựa hồ đã tới một địa phương, quát:

- Người đầu, đem Francis đưa tới tù lung cấp bậc cao nhất, chú ý dụng nhiều khóa, chung quanh toàn bộ phải phong bế - người này có Phá Khí quyết, đồng thời cũng có bảo bối cổ quái có thể thu nhỏ, giờ phút này mặc dù hấn bị thương nặng nhưng chúng ta cũng không thể không phòng bị!

Nói xong, Tánh Mạng thụ mở không gian phong bế, bộ rễ vẫn bọc chặt lấy toàn thân Đỗ Trần ném vào. Lúc này Đỗ Trần mới nhìn rõ, nơi này là một tòa giống như ngục giam hình tổ ong. Cả toàn bộ không gian đều tràn ngập vô số tù lung, mà hấn bị đưa vào một gian bên dưới, chung quanh đều là ngục tốt ăn mặc theo tiêu chuẩn của Xích Quân đi lại, hắc sắc quân khôi màu đen, hồng sắc trường bào.

Tánh Mạng thụ đem Đỗ Trần ném vào nhà tù, bộ rễ vẫn không triệt hồi đi, mà ngục tốt cũng đem cả bộ rễ khóa lại luôn. Đến lúc này Tánh Mạng thụ mới cười lạnh lùng:

- Xong, chờ chí tôn của các người về tự xử trí hấn đi, giết đi cũng được, muốn xử trí sao cũng được... việc ta đã xong, giờ cũng đến lúc phải lui!

Ngục tốt nhìn Tánh Mạng thụ:

- Các hạ có thể đi, bất quá xin để lại ba kiện đó trong tay.

- Vậy là sao? Ta thu lại vài vị lão bằng hữu mà không được sao?

Trên thân thể của Tánh Mạng thụ mở ra một cặp mắt!

- Ta là do chí tôn của các người mời tới làm khách nhân. Ai dám ngăn cản ta?

Một ngục tốt nói:

- Chúng tôi không dám tranh với ngài, cũng không dám nói tới cùng ngài... bất quá ngài hiện đang bên trong Đầu Thần tù lung, không có chúng ta cho phép qua cũng không ra được. Xin mời các hạ tại khách phòng chờ một chút, chờ chí tôn của chúng ta về cùng ngài nói chuyện được không!

- Các người... hừ, hảo a, ta đến khách phòng!

Nàng đem Avril thuận tay ném vào một tù lung kế bên tù lung của Đỗ Trần, lạnh lùng nhìn qua ngực tốt, phần nộ rời đi!

Trong lòng Đỗ Trần máy động: "Đấu thần tù lung, nơi này là nơi mà Mayfair có đề cập qua, chính là đấu thần tù lung này?"

Đáng tiếc Đỗ Trần đã bị vây khốn khắp toàn thân, ngoại trừ cơ mặt ở bên ngoài thì toàn bộ đều không thể động đậy, cho dù đã biết đây là nơi giam giữ khiến chúng thần vô lực, hắn vẫn cố gắng chuyển mắt nhìn quanh mật bể tù thất, dùng thần niệm nói:

- Đỗ Tư! Người còn có thể cử động không?

Thanh âm Ngũ ca từ trung tâm nói ra:

- Bộ rễ bó thật chặt, ta không thể cựa cựa a... hơn nữa pháp bảo uy lực cao hay thấp đều phải do bản thân người, giờ người bị trọng thương, uy lực của các huynh đệ đều giảm xuống a. Không có biện pháp phá tan phong ấn của Tánh Mạng thụ...

Dừng lại chút, Đỗ Tư lại nói:

Bất quá, ta còn có thể phát ra thánh quang giúp người chữa thương, nhưng mà không thể khỏi hoàn toàn trước khi chỉ tôn kia trở về. Ngũ ca ta nói không thể chuẩn đâu!

Bên trong nhà tù dần yên tĩnh, khoảng mười phút đồng hồ, hai tiếng bịch bịch phát ra, có người đang ở cách vách gõ vào kim chúc vách tường:

- Có muốn chết không?

Thanh âm của Avril truyền tới, bất quá cách một kim chúc vách tường miễn cưỡng mới nghe được Avril đang nói gì:

- Ta là Avril, người có còn nhớ tên này không?

Đỗ Trần nhìn chăm chú vào vách tường, nhưng không thể thấy được y nhân phía đối diện, hiểu được a, ta hiểu được a, khó trách Sát lại cam nguyện bồi tử cùng mình, khó trách Kinh Ưc cốc chủ lại khăng khăng một mực giúp ta.

- Ta đương nhiên nhớ rõ...

- Cảm ơn người còn nhớ rõ tên của ta!

Diện mạo Avril trầm mặc lại:

- Trước khi chết, ta muốn hỏi người một câu cuối cùng, ở trong lòng người... đến tận cùng, địa vị của ta là gì trong người? Đối với sự tình bây giờ, người có thể cho ta một lời nói thật không?

Địa vị Avril là gì? Khó sở yêu mình gần sáu năm, hôm nay còn bồi tử với mình, khi sắp chết còn nghĩ tới muốn mình cho một câu trả lời địa vị của cô gái đó trong mình là gì?

Môi Đỗ Trần hơi run rẩy, trong lòng cười khổ, nghĩ tới cùng, nếu một nam nhân gặp được một cô gái như vậy, nói trong lòng không cảm động thì hẳn là giả, nhưng cảm động thì không bằng với...

Đỗ Trần thật sự không biết nên nói thế nào cho tốt, sau nửa ngày mới nói ra một câu:

- Người là một nữ nhân khiến ta cả đời nhớ đến trong lòng.

- Có những lời này của người, đáng giá!

Avril bình thần cười nói, lại hỏi:

- Lại thay bạn tốt của ta - Anne - hỏi người một câu, nàng trong lòng người có địa vị thế nào?

Lúc này đây, Đỗ Trần nhanh chóng trả lời:

- Lão đồng học!

-Chỉ là lão đồng học sao?

Avril đột nhiên khóc hỏi:

- Người có biết Anne vì cái gì có thể kế thừa gia tộc Batuque không? Bởi vì nàng hiểu được đồ thuật của nguyên soái Batuque truyền xuống! Mà người có biết nàng như thế nào hiểu được đồ thuật không? Anne là... là do nhớ người, luyện người đó!

Đỗ Trần trợn mắt há mồm, á khẩu không trả lời được!

Avril ảm đạm thở dài một tiếng:

- Gần chết rồi, Francis, ta thăm nghĩ thay cho Anne nói với người một câu, kiếp sau, đừng để cho nhiều nữ nhân thương tâm nữa a!

"Lời này là thay Anne nói hay là chính Avril tự mình nói đây?" Tâm thần Đỗ Trần nhất động, bật thốt lên: "Anne đại biểu cho bên trong Vãn Thần ngũ gia, ta cho người một lời hứa, nếu chúng ta có thể ra ngoài..."

- Có thể ra ngoài thì thế nào? A a, sinh ly tử biệt, thật sự là một thảm sự của nhân gian a!

- Dát chi!!!

Đại môn nhà tù mở ra, Arthur chậm rãi đi đến, cười nhìn diện mạo Đỗ Trần. Lúc này trông Arthur, cao quý, điển nhã, khí độ phiêu nhiên. Nhất là thần vận đôi mắt hần sung dật, hồn nhiên, không giống trước kia, một vương tử Renault cao ngạo, mà như là một người nhìn thấu thế sự!

- Vừa rồi cùng Tánh Mạng thụ nói một hồi, mới kịp tới gặp người, một lần nữa nhận biết đi, người có thể gọi ta là Arthur, cũng có thể gọi ta là Xích Quân chí tôn...

Đỗ Trần cả kinh, cắn răng nói:

- Tốt lắm! Arthur, người xác thực như ta dự đoán!

Arthur nghiêng đầu cười cười:

- Kỳ thật ta cũng không thể xem như toàn bộ Arthur, chính thức là Arthur đã trọng thương rồi chết khi cùng Bowness đại chiến. Bất quá, ta sau đó chiếm cứ thân thể hần, có được bộ phận trí nhớ của hần, mà người lần trước lên vào hoàng cung Renault nhìn thấy... đúng là ta!

Hần nhẹ nhàng mở ra song cửa, ôm Đỗ Trần:

- Ta để Margaret giả mạo Tuyết Cơ cùng Arthur thành hôn, mục đích, chính là vì để bắt người về ổ Xích Quân tối nay! Kế hoạch chúng ta thực thành công, không phải sao? Người đối với Tuyết Cơ rất yêu thương, ta cho người lạc vào bẫy của ta!

- Quả nhiên là hảo thủ đoạn!

Đỗ Trần bĩu môi cười, thời điểm này, lo âu cùng sợ hãi đều không có chỗ hữu dụng, đơn giản thần nhiên nói:

- Có chuyện gì thì nói đi, người đã có trí nhớ của Arthur, nghĩa là cũng là huynh đệ của ta, vậy hãy cho ta chết nhắm mắt!

Arthur nhàn nhạt mỉm cười:

- Ta sẽ làm người chết nhắm mắt, bất quá ta đang lo âu một việc. Ta biết trên người người có rất nhiều bảo bối của Đỗ Trần thân, mà ta muốn dùng người tiến hành thí nghiệm một lần, lo lắng mấy cái bảo bối này sẽ quấy nhiễu khi thí nghiệm... vì mục đích thí nghiệm cuối cùng của ta. Nếu người không muốn trước khi chết nếm chút khổ sở. Francis, chủ động đem toàn bộ Liên Hoa xuất hiện đi!

Đỗ Trần trợn trắng mắt:

- Giờ phút này không có giả bộ gì nữa, đã không còn nghi ngại bọc lộ hoàn toàn bản chất côn đồ, Người cho ta là ngu ngốc à, chính người mới là đồ ngu ngốc. Giao ra toàn bộ, người lại có thể yên tâm dùng ta làm thí nghiệm, vậy chẳng phải là ta sẽ chết nhanh hơn a?

Arthur bất động nổi giận:

- Nếu người không giao ra, một người khác sẽ còn chết nhanh hơn người! Ba ba!!!

Hắn vỗ tay:

- Người đâu, mau đến giết nữ nhân bên vách kia!

Đỗ Trần bấu môi:

- Sớm biết người có chiêu này, tốt, người tính thật hay! Cho ta một khe hở, để ta đem toàn bộ ra ngoài!

Đồng thời Đỗ Trần tại thần niệm la lên:

- Đỗ Tư, đừng liệu thương cho ta, thừa cơ hội chạy đi!

Nhưng lúc này, Arthur mặt lạnh như băng nói:

- Ta có thể cho người một khe hở, bắt quá đừng quên, ta có được trí nhớ Arthur, biết người có một thể thân, hơn nữa càng biết người có pháp bảo tinh diệu... Đừng dùng hoa chiêu, Tánh Mạng thụ, người mở cho hắn một khe hở, từng cái một gồm có thanh điểm, thuận bài, đăng cụ, sa thổ, thể thân, Liên Hoa... khá giống nhau lập tức nói cho ta biết!

Nhìn thấy pháp bảo như trong trí nhớ của Arthur từng món đi ra, Arthur mỉm cười:

- Tánh Mạng thụ, người giữ những thứ này! Còn Francis... chờ một lát sẽ có người tới chuẩn bị lần cuối để làm thí nghiệm người, ta cam đoan, người kia sẽ làm người chấn động!

Cả Đỗ Tư đều bị thu vào, Đỗ Trần chỉ còn biết cười khổ, nhưng lập tức thúc đẩy tính toán còn có phương pháp nào khác để thoát thân không.

Lúc này cách vách truyền đến một tiếng cười khổ:

- Thực xin lỗi, ta vừa rồi bị người chế phục, chỉ có thể nhìn bọn họ dùng ta uy hiếp người... thực xin lỗi, cả đời không muốn làm hại người, không ngờ lúc sắp chết...

Đỗ Trần càng nghe càng cảm thấy không đúng, trong thanh âm Avril dường như lộ ra một cổ quyết liệt. Avril nói tiếp:

- Từ nay về sau, ta sẽ không gây phiền toái thêm cho người!

Đỗ Trần rung mình trong lòng, quát to:

- Đừng tự sát, không liên quan đến người, lão nương của ta cùng Tuyệt Cơ đều trong tay Xích Quân...

Đương đương, vách bên kia truyền ra một thanh âm do thân thể ngã xuống đất!

Cánh cửa tù lung Đỗ Trần mở ra, một người nhẹ giọng nói:

- Đừng lo lắng, ta sợ đứa nhỏ kia tự sát, đã đánh hắn hôn mê thôi.

Đỗ Trần nhẹ thở dài, nhưng vừa thấy người đến là ai, quả nhiên theo như lời Bowness, cảm thấy nhất thời chấn động!

Đỗ Trần thân hãm trong đấu thần tù lung của Xích Quân, mà Xích Quân chỉ tôn Arthur nôn nóng làm thí nghiệm, cấp bách vội trở về gặp Đỗ Trần, để đại cục bên ngoài lại cho Lôi Minh, còn có tứ tôn chỉ huy.

Dị biến mới rồi, bốn phương tám hướng bắt đầu chiến đấu, đại quân nhân loại sau khi nhìn thấy Mayfair xuất hiện trong tù lung, không dám cướp, trước tiên co cụm, rồi nhắm thành Sư Tâm vương rút về, tại sơn mạch chiến trường khổng lồ, đã có một chi quân điên cuồng trùng hướng tới trận của đại quân Ma tộc.

Thời điểm này cũng có người đem tình hình chiến sự tới trước Đỗ Đức đang trên tường thành:

- Nguyên soái, lúc này tại các lộ đại quân Ma tộc đều phát động tấn công, đem phu nhân Mayfair đưa ra tiền tuyến. Hôm nay, quân chủ lực ta đã y theo quân lệnh của ngài, co cụm tại phụ cận thành Sư Tâm vương, bắt quá... bắt quá thống soái liên quân Einstein - Angius - công nhiên kháng mệnh, đưa một bộ phận đi cứu phu nhân Mayfair!

Đỗ Đức trọng trọng hừ một tiếng.

- Lâm trận kháng mệnh, quân gia đại kỵ, Angius quá phận rồi a!

Hắn vội la lên:

- Lập tức phát động phục binh của Adams, đi đến khu vực Angius tùy tiện bỏ đi, lấp lại lỗ hổng phòng tuyến!

Chiến trường chuyển biến, hành động lỗ mãng của Angius đã khiến cho tổ chức liên quân nhân loại lộ ra một lỗ hổng lớn, tạo cho quân đội Ma tộc một cơ hội, mặc dù Adams kịp thời đưa quân đến bổ sung, nhưng quân chủ lực của Ma tộc cũng bám sát tới phụ cận của thành Sư Tâm vương!

Lôi Minh một mặt phái người chặn lại quân đội Angius, một mặt quát:

- Đỗ Đức, Mayfair ở chỗ này, Xích Quân ngũ tôn chúng ta cũng ở chỗ này. Thần Hoàng Francis của các ngươi cũng bị chí tôn chúng ta giam cầm... giao ra Lệ Nguyên, hơn nữa mở cửa thành đầu hàng, nếu không ta trước tiên giết Mayfair, sau sẽ lấy ngũ tôn tề minh oanh kích thành Sư Tâm vương!

Đỗ Đức nắm trường kích trong tay đột nhiên căng thẳng, bệ hạ bị giam cầm?

Lúc này Liya đã lên trường thành vội la lên:

- Tyre nói, Francis đi Vạn Lưu sơn, nhưng mới vừa rồi Vạn Lưu sơn thiên kinh địa động, ai cũng không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Bất quá Francis đích xác đã mất tích, hơn nữa Arthur vương tử cũng không thấy nữa!

Hai thống soái quân sự tối cao của liên quân nhìn nhìn nhau, đều cười khổ không thôi...

Làm sao bây giờ? Mayfair thì bị đưa đến trước trận tiền, Thần Hoàng mất tích, đại quân Xích Quân áp sát... mấu chốt nhất là Mayfair bị nhốt, muốn làm gì cũng không thể phóng tay làm được a!

Liya chớp mắt, nhìn xuống dưới thành quát:

- Lôi Minh, Bowness sắp chết, các ngươi có bản lĩnh thì bắn đi! Bất quá Lệ Nguyên đang ở trong quân chúng ta, nếu không cẩn thận kích hủy Lệ Nguyên. Hừ! Đại quân vong linh của Bowness sau khi mất đi không chế, cục diện rối rắm lúc đó cũng phải nhờ người thu thập a!

Lôi Minh cười nói:

- Nha đầu kia, người thật thông minh. Cho dù chúng ta bán tâm Lệ Nguyên không dám bắn, nhưng chúng ta còn có Mayfair!

Liya cười nói:

- Vì một người mà mở thành đầu hàng, người cho rằng chúng ta làm ra chuyện này sao? Bên trong vương thành còn có các đại thành viên liên minh, nếu làm vậy họ còn có thể tiếp tục cho chúng ta thống quân không? Nói xong, Liya đưa mắt qua Đỗ Đức.

Đỗ Đức đưa trường kích lên:

- Để mọi chuyện ra ngoài, chiến vi tiên! Chư quân nghe lệnh, không cần bán tâm phu nhân Mayfair, toàn lực giết địch!

Con tin trong tay đối phương, nếu hết theo phân phó của Xích Quân, vậy giờ phút này hết thấy đều bị hủy, chỉ có thể tâm ngoan thủ lạt...

Lôi Minh cười lạnh nói:

- Các ngươi rất quả quyết!

Nói xong, Lôi Minh tiến vào trong xe bên trái ở trung quân, nơi Bowness đang ở, hỏi:

- Lão thất, tình hình thế nào?

- Vong linh đại quân đã bắt đầu vây công thành Sư Tâm vương, nhân loại co cụm phòng tuyến, chỉ có một chi quân đội của Angius đuổi theo hướng tù lung Mayfair! Đại ca Mayfair xem ra vô dụng a, muốn giết hắn ngay không?

- Không, Mayfair không phải là mất đi lực uy hiếp, cho dù phần lớn nhân loại không quan tâm đến Mayfair nhưng Steve, Liya, Hỏa Hoàng cùng thân tín của Francis cũng phải bận tâm đến Mayfair, lưu lại còn có chút tác dụng! Bất quá lão thất, Angius thật sự quá chán ghét, người dẫn người thu thập hẳn đi!

Lôi Minh cùng các tôn khác thương lượng:

- Chưa vị huynh đệ, thí nghiệm chí tôn cuối cùng đã bắt đầu rồi...

Ngừng một chút, hẳn nhìn qua ánh mắt sung sướng của mọi người:

- Chí tôn mệnh lệnh ta tự công thành! Các huynh đệ, để hoan nghênh khánh điển chí tôn lâm hạ nhân gian, chúng ta phải đánh hạ thành Sư Tâm vương đi!

Nhất tôn chú mày nói:

- Đại ca, công thành không dễ a! Vừa rồi nha đầu kia nói đúng, Bowness sắp chết, cho dù chúng ta có thể sử dụng dấu khí truyền thừa cùng biện pháp phục chế Bowness, nhưng chỉ là có được trí nhớ của Bowness với tính tình giống nhau mà thôi chứ không có bản lĩnh khổng lồ của Lệ Nguyên như chính Bowness... cho nên chúng ta không thể dùng biện pháp tề xạ công thành. Hơn nữa Mayfair chỉ có thể uy hiếp vài người cá biệt, không có khả năng uy hiếp cả nhân loại, thực cấp bách a, có lẽ bên trong vương thành, các đại thành viên liên minh đều muốn mặc kệ Mayfair!

Lôi Minh gật đầu nói:

- Người nói rất có lý, Mayfair chỉ có thể uy hiếp vài người, mấu chốt đại cục chính là ở Lệ Nguyên, chỉ cần lấy được Lệ Nguyên thì cũng không còn gì bận tâm, mọi chuyện đều có thể làm! Bowness, người không phải nói là nữ nhân sau lưng Sư Tâm vương là quân cờ của người sao? Nghĩ biện pháp liên lạc với kẻ đó, bảo hẳn khổng lồ chế Sư Tâm vương làm nội ứng!

Bowness hơi thở mong manh, nhưng nghe đến nữ nhân kia, hồi quang phản chiếu mở mắt. Nhưng chính Bowness cũng không biết số 1 trong kế hoạch đại nhân vật là ai, cái này không phải là hư thoại, trên thực tế, sau khi Lam Tư đảo chìm xuống, thần bí nữ nhân kia chủ động liên lạc với Bowness, yêu cầu hợp tác với hẳn, mà nội dung giao dịch là nữ nhân kia trở thành số 1 của kế hoạch đại nhân vật, còn Bowness phải giao ra tài liệu luyện kim khí của Prince... thái cổ binh khoa đồ phổ!

Mặc dù những năm gần đây vẫn nhất mực hợp tác, Tử Huyết Nhân trở về tam đại lực cũng là công lao của nữ nhân kia, nhưng Bowness vẫn không biết thân phận chính thức của nàng. Mà ở phía Xích Quân, Bowness để lại tâm nhãn nhưng vẫn không có đem tất cả bí mật nói cho Xích Quân, chỉ là nói bảy phần thực lưu lại ba phần giả, mục đích là cho Ma tộc khi quay về dư địa không bị Xích Quân trở mặt! Trong đó bộ phận về nữ nhân kia, hẳn hẳn tiện chỉ nói là do Ma tộc bồi dưỡng làm gián điệp. Ngoại trừ học qua thái cổ binh khoa bí truyền của Bowness, hơn nữa tinh thông luyện kim thuật, ngoài ra cũng không nói gì nữa.

Chỉ là Bowness vì Ma tộc mà lo lắng tính toán, nhưng lại tạo ra một hậu quả - Xích Quân đưa nữ nhân kia thành gián điệp thuần túy của Ma tộc, còn nói nữ nhân kia đang ở Renault tự làm hết thấy, đều là Bowness thụ ý, không có kiểm tra, càng không có đem nữ nhân kia liệt vào trong đối tượng khả nghi trọng điểm!

Bowness thì thào nói:

- Hảo, hảo a. Ta hay dùng một con đường bí mật để liên lạc số 1, làm cho hẳn trở thành nội ứng của các người!

Hắn thầm nghĩ, số 1 chỉ là người hợp tác với ta, tình báo đưa vào, hẳn có nghe mệnh lệnh hay không không thể nói trước...

Lôi Minh cười nói:

- Tốt lắm! Người khiến cho số 1 nghĩ biện pháp đưa Lệ Nguyên cho ta, khi Lệ Nguyên tới tay, huynh đệ chúng ta có thể yên tâm tề xạ thành Sư Tâm vương rồi a!

Hắn lại liếc mắt nhìn qua Bowness, lớn tiếng nói:

- Bất quá chư vị huynh đệ, chúng ta không thể chỉ trông cậy vào số 1 kia, chính mình cũng phải chuẩn bị một phương pháp khác!

Lúc này, vong linh binh đoàn đang tại cùng binh đoàn của Angius chiến đấu. Lường quân trận tiền, Angius thực lực bản thân không đủ, bỗng sự chỉ huy quân lực càng không bằng Xích Quân, nhưng hấn cương ngạnh liều mạng vọt tới phụ cận tù lung Mayfair!

Angius nhìn tù lung, một mặt chém giết, một mặt xa xa hét lớn:

- Mayfair, nghe ta nói không?

Trong tù lung, Mayfair bị trói chặt chậm rãi mở mắt, thấy rõ tình thế, thần sắc biến đổi:

- Đáng chết, Angius, ngươi trở về cho ta, mau trở về!

Angius chém ngã một vong linh, cười to nói:

- Cáp, ngươi không chết, ngươi quả thật không chết! Yên tâm, cho dù ngươi không xin lỗi ta, sinh ra nghiệt chủng Francis, ta đối với ngươi cũng không bỏ rơi, nhất định phải cứu ngươi về!

Mayfair sững sốt, đột nhiên cười khổ:

- Thực xin lỗi, ta không nên gạt ngươi nhiều sự tình vậy... nhưng thật sự không nghĩ rằng ngươi lại coi sự tình kia trên hết bất kể nguy cơ!

Mayfair hét lớn:

- Francis là con của ta và ngươi, tuyệt đối không sai! Cho dù năm đó hấn bị Margaret bắt đi, có một đoạn thời gian không ở bên người ta. Nhưng ta sợ Margaret đưa nó làm tay chân, sau đó ta kiểm tra máu, hấn... thật là con ngươi và ta!

Angius ngoan cổ lắc lắc đầu, liếc mắt một cái, nhân tiện đang ở gần mà tới sát tù lung của địch quân:

- Không thể! Không cần nói lại nữa tiền phong quân đoàn, dùng thánh khí oanh kích phụ cận tù lung cho ta. Không để mấy hỗn đản đáng chết này dùng Mayfair uy hiếp ta được!

Angius quay đầu hạ lệnh, nhưng vừa mới nhìn, trong lòng hấn chìm xuống, sau một đoạn chém giết dọc đường, Shigeru quân đoàn thương vong thảm trọng. Thánh khí doanh sớm đã bị đánh cho tan nát, mà bao nhiêu quân của hấn thân đang hăm trong lớp lớp vòng vây đều y theo mệnh lệnh của Đỗ Đức lui lại.

Mayfair khổ cầu nói:

- Chạy mau đi, giờ vẫn còn kịp đấy!

Angius mặc kệ, vẫn cố chết giết tiến đến. Nhưng lúc này, một đạo hỏa vũ như rừng bắn quanh hấn:

- Phụ thân, với tình hình hiện tại, ngài không thể ở lại chỗ này được!

Steve phụ trách Trừu Cân, Hóa Thi, mặc dù vẫn còn một đội nhận mã đang chém giết tiến đến. Người khác có thể bỏ mặc Angius nhưng Steve thân là nhi tử không thể không quản! Trên chiến trường, tính cách Bác Bì chiếm chủ đạo, Steve đến bên Angius, mặc kệ phụ thân phản đối, hấn một tay chế trụ Angius, một tay cầm đao chém giết nhưng đến thì dễ dàng, lui thì gặp tầng tầng đại quân!

Vai chịu một vết chém làm chấn động toàn thân, Steve ngộ hiểm, Liya không thể không cứu. Một đạo quân lệnh phát ra, Andy, Hỏa Hoàng hai người cũng chém giết tới. Một trường hỗn chiến tại Sư Tâm vương Thành triển khai.

Âm trầm bên trong đấu thần tù lung, không như bên ngoài oanh oanh liệt liệt mà lại tĩnh lặng chết người.

Đỗ Trần nhìn người đang đến kinh ngạc thốt lên:

- Tuyết Ny a di?

Tuyết Ny thất tung đã lâu nay trông già đi, yếu đuối, vai trái của nàng mang một dây khóa rất lớn, tương tự như khế ước gia tảo mà Constantine mang trên người.

Đỗ Trần chợt nhớ đến một chuyện, hẳn vẫn chưa gặp được nữ nhân kia, mà chìa khóa của nữ nhân ấy - Constantine hiện ở trong Liên Hoa, còn Liên Hoa lại bị cây sinh mệnh tù cầm.

Trong não Đỗ Trần lóe ra một đạo linh quang, hình như có biện pháp.

- Francis

Tuyết Ny cười khổ một lát:

- Ai, sư phụ ta mắc bệnh tâm cuồng, chết dưới tay người cũng có thể coi là báo ứng, a di làm sao có thể trách người được. Tuyết Cơ cũng không có khả năng trách người a!

Đỗ Trần nghi hoặc nhìn Tuyết Ny:

- A di người thế nào lại ở chỗ này, Tuyết Cơ đâu?

Tuyết Ny nhún vai lắc đầu:

- Chuyện dài lắm, để a di tóm tắt lại. Năm ấy mặc dù ta bị trục xuất khỏi Thảm Thủy Hồ, nhưng cứ cách một đoạn thời gian đều gặp Thảm Thủy Thần Sứ cùng ta có liên hệ. Nhưng ba năm trước đây, Donna thần sứ bị Bi Ca tử sĩ giết chết, không có ai tới Đấu Thần đảo tìm ta. A di biết đã xảy ra chuyện, nên lưu thư để lại cho người còn mình thì trở lại Thảm Thủy Hồ xem xét. Thật không ngờ a di lại phá vỡ mật đàm giữa sư phụ Margaret và Xích Quân Lô Minh, bị sư phụ bắt nhốt, dùng gia hỏa khổng chế!

Đỗ Trần liếc qua dây khóa trên đầu vai Tuyết Ny, trong não lại nghĩ tới Constantine!

Tuyết Ny lại nói:

- Hiện tại a di đang được điều động sang thuần phục chí tôn, đem qua sau khi sư phụ chết đi đã trở thành thống soái khôi lỗi binh đoàn. Tuyết Cơ cũng bị Thảm Thủy kiểm khổng chế, hiện tại là người thứ hai điều khiển khôi lỗi binh đoàn!

- Vậy a di đến tìm ta là vì

Tuyết Ny lặng yên không nói một lúc, thật lâu sau mới nói:

- Chí tôn muốn nói cho người, hẳn muốn bắt người làm một thực nghiệm! Mà chuẩn bị trước cho thực nghiệm này là do sư phụ Margaret chuẩn bị. Nhưng sư phụ đã chết vậy chỉ có thể do đồ đệ hoàn thành. Chí tôn vốn định phái Tuyết Cơ đi, nhưng a di không muốn thấy Tuyết Cơ vì Thảm Thủy kiểm khổng chế mà hại người ài, vậy nên chủ động được thay thế Tuyết Cơ!

"Người là đến bắt ta đi tìm chết sao? Đa tạ a di đi thế Tuyết Cơ!" Đỗ Trần trong đầu tính toán nhanh mọi chuyện, vội hỏi:

- Thực nghiệm chuẩn bị do Margaret trợ thủ đáng chết, năm ấy Margaret chính là trợ thủ cho Prince luyện kim, vậy Arthur chính là Prince?

Tuyết Ny cười khổ thay cho hồi đáp dự đoán của Đỗ Trần, cúi đầu sửa sang lại khí cụ, lại kêu Tánh mạng thụ đang vây khốn Đỗ Trần giải khai một góc, lấy một lượng máu chuẩn bị cho thực nghiệm.

Đỗ Trần hỏi:

- A di, có thể giúp ta hiểu được không? Prince thực sự muốn gì?

Tuyết Ny phải nhắm mắt trầm mặc một lát "Gia hỏa khế ước cũng có hạn chế, xem ra chí tôn là đem chuyện của ta cho người biết." Nguyên lai nàng là bị hạn chế bởi khế ước:

- Francis, Adams là thủ hạ của người, người cũng biết Adams và Brockman có quan hệ cộng sinh huyết mạch không?

Đỗ Trần đương nhiên hiểu rõ, nhưng Tuyết Ny lại vội hỏi:

- Nếu để huynh đệ bọn hắn tự tàn sát cộng sinh huyết mạch lẫn nhau, thì thành cái gì đây?

Đỗ Trần trong lòng nhất động, vội la lên:

- Nhìn lại sau này, cộng sinh huyết mạch nhất định là bí pháp tu luyện cường đại nhất! Một người tấn cấp, người kia cũng tấn cấp theo, hai người cùng đẳng cấp với nhau hỗ trợ nhau tu luyện!

Tuyết Ny gật gật đầu.

- Người cùng Arthur mặc dù không phải là song bào thai huynh đệ, nhưng lại được Margaret sư tôn cấy vào cộng sinh bí pháp, các người một người trở nên mạnh mẽ, người còn lại cũng trở nên mạnh hơn!

Đỗ Trần ngạc nhiên nói:

- Nhưng Margaret rõ ràng đem chúng ta đều biến thành phế vật...

- Nghe a di nói hết đã?

Tuyết Ny chậm rãi nói:

- Cộng sinh huyết mạch là thứ nhất. A di còn phải cho người biết trước một việc khác... Francis, thánh khí của thiên hạ đều là từ Thánh Khí Lô mà ra. Nhưng là Thánh Khí Lô mỗi lần làm ra một kiện thánh khí, sẽ tiêu hao một vị đấu thần, mà linh hồn của vị đấu thần kia chính là khí hồn của thánh khí! Bất quá, trải qua sự chuyển hóa của Thánh Khí Lô, khí hồn đã mất đi ký ức của đấu thần, chỉ còn là một công cụ thánh khí bị điều khiển.

Đỗ Trần trong lòng giật mình một cái, cái này quả là một thánh khí lấy mạng người a!

- Người hiểu được hai sự kiện này, a di mới có thể đem hết thầy nói rõ ràng với người. Bắt đầu từ chuyện của Thần Hoàng

Tuyết Ny nói:

- Thần Hoàng trong Vãn Thần đại chiến đã gần đi đến điểm cuối cùng của con đường đấu thần, có thể cũng không có điểm cuối cùng. Nhưng ngay khi sắp chết! Thần Hoàng không muốn chết, do hắn có Thánh Khí Lô trên người nên nghĩ tới một biện pháp - nếu Thánh Khí Lô có thể đem linh hồn đấu thần chuyển hóa thành thánh khí khí hồn. Từ đó đi theo thánh khí mà lưu truyền lại, như vậy, hắn có thể dùng phương thức biến thành thánh khí để sống vĩnh viễn?

- Đương nhiên có thể!

Tuyết Ny tự hỏi tự trả lời:

- Nhưng mà chỗ này xuất hiện một vấn đề như thế nào trong quá trình biến thành thánh khí có thể giữ lại ký ức, giữ lại thực lực khi còn sống? Thần Hoàng là một thiên tài, hắn nghiên cứu ra đấu khí chuyển di và truyền thừa bí pháp. Đồng thời đem luyện kim thuật nghiên cứu tới bước mà trước đây chưa ai đạt được. Cuối cùng có thể đem linh hồn và đấu khí chuyển vào thánh khí, nhưng lại không thể thực hiện được quá trình nghịch chuyển cho nên không thể trở lại thành con người!

Tuyết Ny nói tiếp:

- Thần Hoàng sử dụng phương pháp "Nhân biến khí", đem những thuộc hạ thân tín biến thành khí! Có thể làm được như vậy Thần Hoàng mừng rỡ như điên. Dự định sau khi chết cũng muốn biến chính mình thành khí. Sau đó Wolfe phát hiện ra Phá Khí quyết rồi Vãn Thần đại chiến bùng phát! Thần Hoàng tuyệt không có khả năng cho phép bí pháp uy hiếp kia tồn tại. Do đó, hắn tại Vãn Thần đại chiến lợi dụng khí sát hại những tướng lĩnh thời Vãn Thần, tướng lĩnh hai tộc nhân ma đều bị giết, chỉ còn hắn biết Phá Khí quyết...

Đỗ Trần ngắt lời Tuyết Ny:

- Nhưng mà trong lúc đại chiến, có rất nhiều tướng lĩnh chết trong tay khí của chính mình. Những khí này đều không có rời khỏi tay chủ nhân, Thần Hoàng lại có thể nào khống chế được những khí đó?

- Khí hồn vốn là linh hồn ban sơ của nhân loại, Thần Hoàng không chỉ là đấu thần cường đại nhất, hắn còn có kỹ thuật siêu việt, do đó việc hắn khống chế khí trong tay đám tướng lĩnh thật quá dễ dàng... khí khống chế người qua ba phương thức, kỳ thật chính là Thần Hoàng khống chế khí hồn trước, sau đó mới căn cứ vào sự mạnh yếu của khí hồn rồi phân ra ba loại thủ đoạn để đối phó với đám tướng lĩnh này!

Đỗ Trần suy nghĩ một chút, rồi gật đầu ra ý mình đã hiểu, mà ngoại trừ phần lịch sử Prince khai phát kỹ thuật "nhân biến khí", kỳ thật những phần khác Đỗ Trần đã được nghe nhiều lần, liền thỉnh Tuyết Ny lược bỏ qua.

Tuyết Ny nói:

- Vào những năm sau khi Văn Thần đại chiến kết thúc, sinh mạng Prince cũng đã tận, hắn liền mang mình biến thành khí, tuyên bố với bên ngoài rằng hắn đã chết. Bên trong, để thuộc hạ thân tín nhất của hắn, Xích Quân cử tôn diễn một hồi kịch "Ma khí biến dị giết chủ".

Đỗ Trần trầm nghĩ, nguyên lai thế giới này căn bản không có cái gì gọi là trí tuệ nhân tạo. Cái được gọi là ma khí, trí năng sinh mệnh, căn bản đều là người biến hóa thành! Tuyết Ny nói:

- Sau khi Prince biến thành khí vài trăm năm, hắn phát hiện một chuyện kinh khủng, một chuyện mà với trí tuệ vĩ đại như hắn lại quên quá trình tu luyện đấu khí, đấu thần không ngừng cường hóa bổ sung đấu khí của chính mình. Nhưng khí căn bản lại không thể tu luyện! Mỗi lần khai pháo liền tiêu hao một phần lực lượng, sớm muộn gì cũng có một ngày lực lượng của khí cũng tiêu hao hết, đến khi đó...Prince sẽ chết!

Đỗ Trần nghĩ trong lòng - thật là một thiếu sót vĩ đại của một nhà khoa học. Năng lượng là hằng số, khí chỉ có thể phát ra mà không thể bổ sung, sớm muộn gì cũng có vấn đề, vậy Prince phải tìm biện pháp gì đó, hắn không có khả năng ngồi chờ chết!

- Hắn nghĩ tới hai biện pháp để bổ sung năng lượng. Một là trộm thi thể của chúng thần, thôn phệ để bổ sung năng lượng. Nhưng thi thể chúng thần vốn ít ỏi, không có khả năng cung cấp cho nhu cầu của Xích Quân mãi mãi

Nói tới đây, thần sắc của Tuyết Ny có chút quái dị.

- Còn một biện pháp vĩnh cửu nữa Prince nghĩ, người có thể thông qua quá trình tu luyện để bổ sung đấu khí. Còn khí chỉ có thông qua quá trình thôn phệ thi thể để bổ sung năng lượng, vậy có phải là tồn tại một lý thuyết - khí tiêu hao năng lượng nhanh, vậy biến thành người. Dùng thân thể người tu luyện đấu khí, sau đó tái biến thành khí để tận hưởng cuộc sống vĩnh hằng, khi khí tiêu hao hết lại biến thành người cứ như thế luân phiên. Vừa không lo hết năng lượng, vừa có thể sống mãi mãi, phải không?

Đỗ Trần nghe xong liền nhướng mày, Prince quả thật là thiên tài, một thiên tài điên cuồng.

Tuyết Ny nói:

- Phương pháp nhân khí hoán đổi của Prince cuối cùng cũng thực thi Nhưng vấn đề kỹ thuật trọng yếu nhất là làm thế nào để biến từ khí thành người? Để tìm hiểu, Prince nghiên cứu một số bí pháp, trong đó có Cộng Sinh Truyền Thừa.

Tuyết Ny nói rất nhiều lý thuyết cùng thuật ngữ vô cùng phức tạp. Bất quá Đỗ Trần nghe được, quá trình khí biến thành người gồm 2 bước. Thứ nhất, dùng linh hồn chiếm cứ thân thể của một cá nhân nào đó, sau đó mang đấu khí truyền thừa cấp vào thân thể đó.

Thật là đơn giản!

Nhưng chìa khóa là loại thân thể như thế nào mới phù hợp? Thân thể của Prince đã chết, đấu khí truyền thừa của hắn không phải thân thể nào cũng có thể tiếp nhận. Nhớ năm ấy, số 13 (Julie) truyền đấu khí của mình cho Steve, trước tiên có hỏi hắn vài điều kiện. Vậy đấu khí gần tới cực hạn của con đường đấu thần của Thân Hoàng Prince thì thân thể gì mới có thể tiếp nhận?

Vì muốn tìm được thân thể có thể tiếp nhận đấu khí của Prince, Xích Quân dùng biện pháp nuôi dưỡng từ nhỏ. Ngay khi đứa nhỏ được sinh ra, dùng bí pháp để tẩy lễ cho đứa nhỏ, nhằm để nó trong tương lai có thể kế thừa đấu khí của Prince

Năm ấy, Margaret dùng Dung Hỏa Chi Tâm phế đi Francis và Arthur, kỳ thực không phải thực sự muốn biến bọn họ thành kẻ ngốc, biện pháp này nói dễ nghe là "Hương hoa mai từ trong đắng cay mà có", nói khó nghe là "Dùng đòn roi nhiều mới sinh ra cao thủ". Một thân Thiên Sứ Thủy Thân của cả hai đều bị hạn chế, nhưng lại nghĩ ngược một chút, nếu như bọn chúng có thể tiến bộ dưới sự đè ép này, vậy thân thể

của bọn chúng sẽ mạnh mẽ tới nhường nào? Đồng thời, vì đảm bảo hai đứa bé này nhanh chóng trưởng thành, Margaret còn cho chúng dùng huyết mạnh song sinh, làm việc của họ tăng thêm nửa phần.

Năm đó, hai đứa bé này chỉ là một đôi trong một lượng lớn vật thí nghiệm, nếu như bọn chúng cả đời không thể đột phá được hạn chế. Vậy Xích Quân cũng không quan tâm, cứ đợi thêm là được rồi, hai người cứ làm tên gốc cả đời đi! Tuy nhiên Prince may mắn - Arthur đã thành công.

Nghe xong những điều này, Đỗ Trần cười quái dị:

- Nói như thế, ta và Arthur đều là vì Prince mà sinh ra. Hiện giờ Prince đã chiếm cứ thân thể của Arthur. Chỉ cần dựa theo quan hệ chém giết lẫn nhau của Brockman và Adams, dung hợp một nửa cộng sinh ta đây, liền có thể có được thân thể hoàn mỹ nhất, hoàn toàn biến lại làm người?

Tuyết Ny gật đầu:

- Sự tình đúng là như vậy, hôm nay tinh thần lực to lớn của Prince đã tập trung ở trên người Arthur. Vả lại cũng có thân thể vô cùng mạnh mẽ của Arthur. Chỉ cần thông qua bước thực nghiệm cuối cùng dung hợp người là hình thành thân thể hoàn mỹ, rồi đem dấu khí truyền thừa đến trên thân thể mới. Vậy thì Prince sẽ hoàn thành một vòng thực nghiệm tuần hoàn Nhân - khí - nhân, có thể vĩnh viễn bất tử! Bất quá, đã tâm suốt đời của Prince đã không phải là cực hạn của dấu thần. Hắn suy nghĩ, "Thiên hạ vốn là của hắn: Thần Hoàng Prince". Vậy thu hồi lại cũng là việc thiên kinh địa nghĩa, hắn muốn vĩnh viễn làm Thần Hoàng!

Nói đến chỗ này, Tuyết Ny cũng hoàn thành bước chuẩn bị trước cho thực nghiệm, kêu Tánh Mạng thụ một lần nữa bao vây Đỗ Trần, cười khổ nói:

- A di thật sự không có biện pháp cứu người! Bất quá người yên tâm một điều, Tuyết Cơ mặc dù bị khống chế, nhưng năng lực là khôi lỗi binh thống soái thứ hai của khôi lỗi binh. Khôi lỗi binh này là bí pháp của gia sư sở chế, nhất định chỉ do tỷ muội chúng ta mới có thể điều động. Bởi vậy... Tuyết Cơ đối với Prince hữu dụng, sẽ không bị làm hại!

Tuyết Ny vừa mới đi ra, bên ngoài truyền tới một thanh âm khác lạnh như băng:

- Đưa Francis tới thực nghiệm thất!

Ngay sau khi đỗ trần bị đưa vào thực nghiệm thất, đại chiến tại Sư Tâm vương thành đang diễn ra ác liệt. Mà bên ngoài đài Thính Nguyệt, Sư Tâm vương vẫn còn ngồi ở trên bậc thềm nói chuyện cùng người đàn bà kia. Nhưng thực tế đều là hắn tự lừa dối:

- Hôm nay đại binh vây thành. bất quá người yên tâm, ta nhất định sẽ đem người đi ra ngoài...

Nhưng thật ra con mẹ hắn đang định làm gì a? Tại chỗ này nói thầm có cái tác dụng gì? Một lão sư tử vô dụng!

Bên trong phòng thực nghiệm.

Bởi vì Lệ Nguyên bị trộm, Sophia không mang được gì phản hồi chỗ này, thấp giọng thầm mắng một câu:

- Chủ nhân, ta vừa nhận được mật hàm của nguyên soái Bowness, hắn yêu cầu ngài làm nội ứng, đem Lệ Nguyên trộm trở lại, giao cho Xích Quân.

Người đàn bà kia lại bình tâm hít thở vẫn bình thường, thực hiện thực nghiệm, đầu cũng không quay lại nói:

- Sophia, Bowness thật sự đầu nhập Xích Quân sao?

Sophia cười khổ nói:

- Là thật! Bất quá Xích Quân hình như không biết chủ nhân ngài ở chỗ này, xem ra Bowness giúp ngài che giấu một chút sự tình!

Người đàn bà kia gật đầu.

- Bowness tính ra còn có lương tâm, không uống công ta bao năm giúp hần nhiều việc. Bất quá... nếu Bowness đầu phục Xích Quân, vậy cũng chính là cừu nhân của ta. Sophia, người theo ta, hay vẫn tiếp tục thuần phục Bowness?

Sophia chần chờ một chút:

- Sophia thề thuần phục chủ nhân!

- Tốt lắm! Đi đi. Đi bảo nguyên soái thống lĩnh thần thánh liên minh, nếu hần không đến, người âm thầm cho hần biết, Nguyệt Thần muốn hợp tác với hần giết Xích Quân, hơn nữa luyện kim khí đạo và thái cổ binh khoa mà Nguyệt Thần nghiên cứu ngàn năm, giờ phút này có biện pháp giúp hần chuyển bại thành thắng!

526. Đại Kết Cục - Nguyệt Thần

Sophia trên tường thành rất nhanh tìm được Đỗ Đức đang chỉ huy chiến trận, lặng lẽ trong vài câu đem sự tình ra nói rõ cùng Đỗ Đức, sau đó ngấm mấy đơn vị đã ly khai, thấp giọng nói:

- Thỉnh nguyên soái đi theo ta!

Đỗ Đức mục quang vẫn nhìn chiến trận dưới thành, hôm nay quân đội Ma tộc cùng vong linh, Minh thú binh đoàn đã vây khốn Sư Tâm vương thành, tuyệt đại đa số quân đội nhân loại cũng đã thối lui về lập phòng tuyến thủ, chỉ có Angius và quân cứu viện của Steve là bị vây giữa địch quân. Nhưng Andy cùng Hỏa Hoàng cũng đang trên đường cứu viện, có Hỏa Hoàng mở đường, không ai cản được, tốc độ tiến quân cực nhanh!

Đỗ Đức trầm giọng nói:

- Trong lúc đại chiến, Nguyên soái há chỉ vì một câu hư thoại của người mà rời khỏi sở chỉ huy? Nguyệt Thần muốn gặp ta thì xin tự đến, nếu đó là chân chính Nguyệt Thần!

Hần nghĩ thầm: "Bệ hạ đã từng nói qua, nữ nhân kia tiến hành hoạt thể thí nghiệm, hơn nữa đã hấp thu nhiều thiếu nữ. Giờ phút này nữ nhân kia nói mình là tối thánh khiết Nguyệt Thần trong điển tịch, e rằng không thể hoàn toàn tin tưởng, mình không những không thể đi, mà còn phải phái binh phòng bị".

Sophia sững sờ, trong lòng biết thời điểm này mình đột nhiên xuất hiện xưng Nguyệt Thần sứ giả thực sự khó có thể khiến cho người tin cậy, bất quá nhìn chiến cuộc Sophia cũng thấy Đỗ Đức không thể đi cũng là tình thực. Đột nhiên Sophia nhìn thấy Andy trong vạn quân mã, cho dù biến hóa hình thái nhưng lại ngẫu nhiên hiển lộ tuyệt lang thực thân, bèn vội la lên:

- Kia có phải là tuyệt lang Chris Andy từng hội ngộ với Constantine không?

Đỗ Đức chỉ hơi gật đầu, miệng vẫn tiếp tục phát ra quân lệnh:

- Quân đoàn số ba tiếp tục thu súc, quân đội bản bộ Duerkesi thành hướng cửa thành tập kết

Sophia chăm chú nhìn Andy một lát, mắt mát lắc đầu lại thử nói:

- Nếu nguyên soái không đi được, có thể cử một vị đại viên trong liên minh cùng ta đi gặp Nguyệt Thần.

Đỗ Đức hơi trầm ngâm:

- Francesca, Anne, hai người lãnh binh cùng người này đi tới hoàng cung, bốn soái thụ phong cho các người quyền tự quyết tùy theo tình hình.

Giờ phút này, Bác Bì đang ra ngoài chiến đấu, Liya thân là tổng tham mưu trưởng không thể đi được, mà Dịch Cốt cùng tiểu Đỗ Đình ở lại bảo hộ Lệ Nguyên, vậy nên chỉ có hai nữ nhân này là có đủ thân phận cùng trí óc để giao thiệp. Sau khi lĩnh mệnh, các nàng lập tức cùng Sophia theo mật đạo đi đến Thánh Nguyệt đài, Francesca nhân tiện liếc mắt thấy người ngồi trên bậc thang xa xa, tự nhủ là Sư Tâm vương, nhất thời hừ một tiếng, lại không thèm nhìn thêm lần nữa, quay người tiến vào hồi lang. Nhưng đi chưa được mấy bước, đã nghe từ Thánh Nguyệt đài truyền đến tiếng nữ nhân kêu "A a a..." Thảm thiết!

Francesca thần sắc biến đổi, ra lệnh nói:

- Người đâu, trước tiên bắt cho ta điều lang này!

Anne nhẹ nhàng vỗ vỗ Francesca, lại dùng ánh mắt ngăn binh lính đi cùng, lại vừa liếc nhìn tẩu lang ngăm đen:

- Vị phu nhân này, nói thật nhé, chúng ta hôm nay thật không dám tin được ngài cùng chủ tử của ngài, hôm nay đại quân đã trú dã ngoài hoàng cung, nếu ngài muốn chúng ta an tâm cùng ngài đi vào, trước hết cho chúng ta một lời giải thích - tiếng la thảm thiết đón khách vừa rồi thực sự là chuyện gì vậy?

Sophia cười khỏ một tiếng:

- Không dám dối gạt các người, chủ nhân nhà ta phải dựa vào việc hấp thụ máu huyết người mới có thể sống sót

- Hấp huyết ?

Anne kinh ngạc bưng miệng:

Francesca cũng lạnh lùng cười, thóa mạ:

- Quả nhiên không phải là thứ hảo

- Tiểu nha đầu, sạch miệng chút đi!

Nguyệt Thần từ bên trong hồi lang đi ra, bà kêu người khác giữ sạch miệng, nhưng bản thân lại không đủ sạch sẽ, miệng đầy máu huyết!

Nguyệt Thần vừa đi vừa nói:

- Xem ra là vị nguyên soái Đỗ Đức kia không tin được ta. Các người là..., ừm, thân phận cũng đủ đầy! Những lời của ta chỉ dành cho Francis cùng những người thân tín, bằng không mà để hỗn loạn chớ có trách ta!

Bà nhẹ nhàng lau đi máu tươi nơi khóe miệng, cười lạnh nói:

- Ta là Nguyệt Thần, bị Prince hại cả ngàn năm, chính là Nguyệt Thần chỉ có thể dựa vào việc hấp huyết nhân mới có thể sống sót!

Hai nàng cả kinh, Francesca cười nhạo nói:

- Chúng có đâu?

Hai tròng mắt Nguyệt Thần đột nhiên phóng ra hai luồng hào quang trắng bạc, Sophia ở bên không tự chủ kêu lên một tiếng, thân thể to lớn lên một tầng:

- Ngoại trừ ta, ai còn có thể có được nguyệt quang tinh thuần như vậy? Cùng ta vào đây, nghe ta nói một lần - Prince là một gã tâm bệnh điên cuồng, hấn cầu bắt tử

Vừa nói, bà vừa đi vào phòng thí nghiệm. Nguyệt Thần nói cũng như Tuyết Ny nói trước đây, bắt quá một số chuyện Nguyệt Thần không hiểu rõ, một số chuyện khác lại hiểu rõ hơn Tuyết Ny rất nhiều!

- Trong thời kỳ Vãn Thần ta được gả cho Prince, khi đó ta chỉ nghĩ hấn là anh hùng ngăn cơn sóng dữ, do vậy ta không chê hấn là lão nhân hơn ta cả ngàn tuổi. Thậm chí, cả sau khi cưới ta vẫn hiệp trợ hấn nghiên cứu phát triển luyện kim thuật, cố cầu vạn cổ bất diệt. Nhưng có một ngày, mật hữu (bạn trai) trong khuê phòng Auerbach chết trận ở đại thảo nguyên

- Cái gì?

- Ah?

Francesca và Anne thống thống sững sốt:

- Mật hữu trong khuê phòng?

Nguyệt Thần liếc mắt nhìn các nàng:

- Các người chưa từng nghe qua, Auerbach mệnh nam tướng nữ, không chỉ là đại tướng nam tính trên sa trường, mà cũng rất am hiểu chuyện thâm thù trong nhà của nữ nhân, cùng các nữ tướng lĩnh liên minh cực kỳ thân mật sao?

Anne không biết nhiều bí mật lắm, nhưng Francesca mấy năm gần đây chỉ ở Duerkesi thành lại không khỏi rùng mình, ngẫm lại gã thiết diện hắc giáp thống soái vô song ở trên cửa thành không thể tưởng được, Đổ Đức mà thâm hoa thì ra cái bộ dáng gì nữa!

Nguyệt Thần tiếp tục nói:

- Tướng lĩnh chết trận nơi sa trường vốn không phải là sự tình gì ghê gớm không thể được, ta lúc ấy cũng chỉ là thương tâm cho mất hữu mà thôi. Nhưng lúc đó, Prince lại đang tính kế hoạch dùng 14 môn lôi pháo tấn công Ma tộc, muốn ta tùy hành xuất chinh. Nhưng bởi ta buồn lòng chuyện bạn cũ nên cự tuyệt Prince, mà đi trước tới đại thảo nguyên tế bái tiểu Auerbach. Nhưng ai mà biết được, khi ta vừa mới tới đại thảo nguyên lại gặp được một Auerbach!

Anne không biết, nhưng Francesca lại biết, nếu Đổ Đức là chân chính Auerbach đại soái, kẻ đã chết trận, thì người mà Nguyệt Thần gặp được nhất định là Demis!

- Lúc ấy ta kinh hãi không hiểu, tiểu Auerbach vô tri vô giác kia sau khi bị ta ngăn lại hỏi chuyện có nói đúng một câu:

”Ta là Auerbach! Không, ta là một gã tội nhân giết chết chủ nhân. Không, ta là Auerbach ”

Nói tới đây, Nguyệt Thần liếc mắt ngắm hai cô nàng đang hồ đồ không hiểu.

- Không mình bạch có phải không? Ta cũng là sau này mới hiểu được - khí hồn của thánh khí kỳ thật cũng chính là linh hồn của nhân loại. Nhưng sau khi được kinh qua Thánh Khí Lô chuyển hóa liền mất đi trí nhớ, vô tri vô giác, gần như trở thành một loại công cụ điều khiển thánh khí. Nhưng bất kể như thế nào, bản chất của khí hồn vẫn là linh hồn của một người nào đó. Trong một hội nghị quân sự, Prince đã đề nghị áp dụng luyện kim thuật cải tiến vào thánh khí của các vị tướng lĩnh để tăng cường thực lực của họ, tất nhiên chúng tướng đã vui vẻ đồng ý. Nhưng trên thực tế, Prince lại lấy phương pháp tinh thần khế ước để khống chế khí hồn của thánh khí, khiến bọn chúng trở thành quân cờ sát chủ

Francesca cả kinh nói:

- Người gặp được Auerbach kia là gặp thánh khí của Auerbach đại soái?

- Đúng vậy, thánh khí kia bị Prince dùng khế ước khống chế, vốn hẳn được Prince ra lệnh là xâm lấn tinh thần Auerbach trên đại thảo nguyên, khống chế thân thể Auerbach, sau đó đưa thân thể Auerbach đi nghiền đòn thủ hạ của Prince báo cáo. Sự thật cũng là như vậy, thánh khí kia đã khống chế xong Auerbach, cùng thủ hạ của Prince liên hệ, nhưng tại thời điểm này lại xảy ra một chuyện ngoài ý muốn

Nguyệt Thần lạnh lùng nhìn hai nàng:

- Các người có biết phong tục của thú nhân không? Phong tục kính thần của bọn họ!

Anne gật gật đầu:

- Mức độ tôn kính của thú nhân đối với Auerbach cùng Lynch Barton cơ hồ đã đạt tới mức điên cuồng!

Nguyệt Thần gật đầu nói:

- Chuyện là thế này, thánh khí của Auerbach mặc dù khống chế chủ nhân, nhưng vì hẳn nhiều năm sống trong thú tộc, mặc dù vô tri vô giác, nhưng hẳn dù sao cũng có linh hồn nhân loại, mà hẳn thì ban ngày nghe Auerbach vạn tuế, tối lại nghe ca tụng chí cao thần, sớm bên trong tiềm thức đã hình thành một cái ý nghĩ, rằng Auerbach cực kỳ vĩ đại, thuần phục Auerbach là thiên đại vinh quang!

Hai nàng gật gật đầu, thú nhân hôm nay cũng biểu hiện y như vậy.

Nguyệt Thần lại nói:

- Vì vậy, khi thánh khí khống chế Auerbach, trở thành thủ hạ Prince mà báo cáo thông tin cơ mật, cuối cùng thánh khí bị giăng xé bởi sự sùng bái Auerbach và tinh thần khế ước do Prince tạo ra hoàn toàn bạo phát

một bên là sùng bái xuất phát từ bản tâm, một bên là từ tinh thần khế ước do Prince đăng phong tạo cực gây ra. Thánh khí không chịu được mà phát điên! Mà thánh khí bị điên kia lại đang điều khiển thân thể Auerbach, hẳn thì vô tri vô giác. Trí nhớ của một người trong đầu nói hẳn là hung thủ, trí nhớ của người kia thì nói hẳn đúng là Auerbach ai, thánh khí điên cuồng giết chết thủ hạ của Prince, điên điên cuồng cuồng chạy loạn trên thảo nguyên mới bị ta bắt gặp!

Nguyệt Thần cười khổ nói:

- Lúc ấy ta cũng không biết mấy chuyện này, sau khi ngăn Auerbach lại còn ngẫm nghĩ bọn quân báo sai lầm, Auerbach rõ ràng không có chết! Đáng chết, ta lúc đó còn ngu ngốc đưa Auerbach đi tìm Prince, còn mộng tưởng để Prince cứu Auerbach. Chuyện tiếp theo thế nào các người cũng có thể đoán được, Prince giả ý trị liệu cho Auerbach, nhưng lại ngẫm nhắm vào ta để ra tay, đem ta cùng Auerbach bắt về căn cứ của Xích Quân, về phần đối ngoại lại tuyên bố Nguyệt Thần ta đã chết trận mất rồi!

Nguyệt Thần sắc mặt lạnh lùng.

- Nhưng ta cũng không chịu chờ chết! Tại căn cứ Xích Quân, ta giả ý muốn được vĩnh sinh, đầu phục Prince. Mà Prince dù sao cũng là cùng ta vợ chồng một thời gian, nên cũng muốn ta bồi hãm cùng thành vĩnh sinh, cùng trở thành thánh khí! Vì vậy, chúng ta liên thủ tách thánh khí ra khỏi Auerbach, Auerbach cùng các tướng lĩnh liên minh trước kia bị bắt đều đem nhốt trong đầu thần tù lung

Francesca cắt ngang Nguyệt Thần, hỏi:

- Thế còn thánh khí đã bị điên của Auerbach đại soái thì sao?

- Thánh khí kia dù đã tách ra khỏi Auerbach, nhưng do nó trước kia luôn đắm chìm trong hai luồng ý nghĩ: "Mình đúng là Auerbach đại soái và Mình chính là kẻ giết chủ". Mà hẳn đi theo Auerbach từ thừa nhỏ, cho nên tự nhiên biết được tất cả các kinh nghiệm của Auerbach. Sau khi phân khai thánh khí điên vẫn đắm chìm vào trong hai loại ý nghĩ nên vẫn tiếp tục là một gã điên!

Nguyệt Thần dừng lại một chút, tựa như chỉnh lý lại câu chuyện.

- Cứ như vậy một thời gian, dần dần ta đã làm cho Prince tin rằng ta thật tâm theo hẳn truy cầu vĩnh sinh bất tử, mà thời điểm này là lần đầu tiên kế hoạch 14 môn lôi pháo vây công Ma tộc bị trục trặc. Chuyện này các người cũng biết rồi, Mitch nữ thần làm thất lạc lôi pháo thứ 14, mà lôi pháo này cũng là do người biến thành. Khi đó kỹ thuật của Prince còn chưa thành thực, chỉ có 9 người biến thành lôi pháo thành công. Nhưng bởi vì trình độ biến hóa bất đồng nên thực lực của bọn chúng cũng không giống nhau. Năm người khác trong quá trình biến thành lôi pháo, thần hồn bị tự diệt, chính thức trở thành chiến tranh thánh khí!

Nguyệt Thần cười lạnh nói:

- Nhưng ai có thể nói được, lôi pháo thứ 14 kia không phải là không thành công, mà là trong quá trình biến từ người thành thánh khí có trục trặc - như ta vừa nói qua, kỹ thuật biến người thành thánh khí của Prince được linh cảm từ Thánh Khí Lô. Mà trải qua Thánh Khí Lô, linh hồn sẽ bị hủy diệt trí nhớ, như là trọng sinh một lần vậy. Lôi pháo thứ 14 kia đúng là như vậy, nó không phải là không thành công, cũng sống lại nhưng lại bị Prince coi là phế phẩm kết quả là lôi pháo thứ 14 đi theo Mitch nữ thần chấp hành nhiệm vụ, sau cùng ta cũng không biết nó hạ lạc nơi đâu nữa. Prince cũng muốn tìm kiếm lôi pháo này, nhưng do lúc đó tình hình cấp bách nên vội vàng ly khai khỏi căn cứ Xích Quân!

Francesca muốn nói, lôi pháo kia cô độc trong mê cung ngàn năm, bởi không giao thiệp với nhân gian nên vẫn giữ tâm tính hài đồng như khi vừa mới sinh ra, bây giờ đã ở Duerkesi thành, hiện đang ở chỗ tiểu Đổ Đình theo dõi nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nàng thấy cũng chẳng nên nói ra, bởi cũng chưa thể tin tưởng Nguyệt Thần hoàn toàn được!

Nguyệt Thần tiếp tục nói:

- Ta thừa cơ hội Prince bỏ đi, lấy cớ thăm vấn Auerbach và thánh khí điên của hắn, kêu thủ hạ của Prince đem hai người đến chỗ ta, rồi sau đó dẫn bọn họ trốn ra Vạn Lưu sơn. Nhưng thật không ngờ, Prince và Margaret đã có cầu kết, sau khi nhận được cảnh báo từ Xích Quân, ả lập tức đem binh phong tỏa nơi cửa ra ở Vạn Lưu sơn. Auerbach thấy vậy bèn nói, ta vì cứu hắn mới mạo hiểm, hẳn không thể làm liên lụy ta được

Bà bắt đầu dĩ thời dài:

- Auerbach cường hành đoạt đi chiến giáp cùng thánh khí của ta. Hắn mặc toàn thân chiến giáp của ta để giả mạo, còn thánh khí diên của hắn vẫn còn chút giá trị - Ta dẫn đạo gã diên này, sử dụng phương pháp biến đổi lôi pháo thành hình người biến hắn thành một nam nhân trông nhu mì ẻo lả, sau đó mặc trọng giáp để giả mạo Auerbach đã mặc chiến giáp của ta. Kết quả, Auerbach và thánh khí kia đã hấp dẫn được Margaret, còn ta thuận lợi chạy thoát ra khỏi Vạn Lưu sơn!

Phần sau câu chuyện vì sao Auerbach bị phong ấn trên Ngân Nguyệt đảo, thánh khí kia vì sao biến thành Demis thì Nguyệt Thần không có khả năng biết được! Nhưng nhiều ngày sau bà mới phát hiện Prince cũng đâu có tín nhiệm bà, Thần Hoàng đã sớm đích thân hạ độc Nguyệt Thần

Nói tới đây, Nguyệt Thần cười khổ nói:

- Cho tới lúc độc phát ta mới hiểu được, Prince căn bản không tin tưởng ta chút nào, chỉ cần ta vài ngày không ăn đồ ăn của hắn sẽ lập tức lăn ra chết! Prince sẽ không cần lo lắng ta sau khi chạy thoát mang đến hậu quả gì cho hắn nữa!

Francesca hỏi:

- Vậy bà làm sao sống sót được?

- Thần sủng của ta, thần thánh cự lang Theron!

Nguyệt Thần thở dài nói tiếp:

- Ta có hai đại trợ thủ, Long thần Mộc Thác và thần thánh cự lang Theron. Vào thời điểm ta bị Prince bắt giữ, Mộc Thác đã chết trận được mấy năm, chỉ còn Theron soái lãnh một nhánh quân đội chiến đấu cùng Ma tộc. Sau khi ta chạy thoát ra khỏi Vạn Lưu sơn, ta nghĩ rằng sau khi Mộc Thác chết đi, chính cục Long tộc có biến động, trên miệng có thể vẫn nói trung thành với ta, nhưng trong tâm e là khó bảo toàn! Cho nên ta mới đi tìm Theron. Theron trung thành và tận tâm, triệu tập bốn đứa con của hắn, cha con bọn chúng liên thủ hình thành lốc xoáy đấu khí tương đương với Tứ Ngự Thần Thú, hấp thụ độc dịch trên người ta.

Anne à một tiếng, bắt nhần nói:

- Theron trung thành đáng thương, hắn cùng mấy người con cuối cùng ra sao?

- Còn có thể ra sao nữa?

Nguyệt Thần liên tục thở dài, tiếp tục nói:

- Theron hấp thụ nhiều độc dịch nhất chết ngay tại chỗ, hai trong bốn đứa con kia bị trọng thương, một độc phát chết, đứa còn lại thương thế tuy nhỏ nhưng đã thành phế vật - đã không có đấu khí thần thánh lang thì chỉ là tuyệt lang mà thôi! Ôi, thần thánh cự lang bộ tộc từ đây về sau theo đà tụt dốc, ta không đành lòng lại làm liên lụy bọn họ, nên sau khi dùng Nguyệt Thần mãnh thuật truyền cho đứa nhỏ phế nhân kia bí pháp bảo vệ tính mạng thì ly khai

Francesca sửng sốt:

- Nguyệt Thần mãnh thuật là cái gì a?

- Lang tộc cùng ngân nguyệt có một mối liên hệ thần bí, chịu ảnh hưởng của nguyệt quang - lang nhân bộ tộc trên đại thảo nguyên không phải là có thể dưới ánh trăng mà cường hóa biến thân đó sao?

Nguyệt Thần thở dài:

- Nguyệt Thần mãnh thuật của ta chính là lợi dụng nguyên lý này, lưu lại trong thân thể lang tộc một đạo nguyệt mãnh, tăng cường khả năng hấp thụ nguyệt quang của bọn họ để tăng cường chiến lực. Bất quá hiệu quả của phương pháp này áp dụng trên lang tộc là khác biệt theo cấp bậc. Lang tộc nhất cấp có thể cường hóa hơn mười lần, trở thành lục, thất cấp dị thú, nhưng lang tộc thập cấp lại chỉ có thể cường hóa được ba bốn thành mà thôi, đến trạng thái như Theron thập tứ cấp là không còn hiệu quả đáng kể nữa

Francesca đột nhiên nhướn mày:

- Có một tuyết lang thập tam cấp, sau khi cường hóa dưới ánh trăng lại có thể trở thành lang nhân thập tứ cấp!

Nguyệt Thần hừ nói:

- Không thể! Tuyết lang là phế vật chủng tộc, không thể tấn cấp lên đến thập tam cấp, hơn nữa, cho dù có lên cao đến thập tam cấp, cũng sẽ do đặc điểm của nguyệt mãnh mà không thể cường hóa tới mười lần dưới ánh trăng được!

Francesca châm chọc ngược trở lại:

- Thế nào là không thể chứ? Andy sủng thần của Francis có thể!

Nguyệt Thần thực sự chán tính cách mạnh mẽ này của Francesca, cả giận nói:

- Người thử nói cho ta biết, nó biến thân như thế nào?

Francesca lập tức đem sự tình kể lại, Nguyệt Thần nghe được sửng sốt:

- Andy này thông qua tổ hợp dị thú tấn cấp thành thập tam cấp ta có thể lý giải được, nhưng lang tộc thập tam cấp lại còn có thể cường hóa lên hơn mười lần

Anne mỉm cười cắt ngang hai người đang tranh biện:

- Ta có thể thử nói đôi chút về Andy được không? Thân thể của Andy thật ra là tổ hợp của năm đầu cường hoành dị thú, thêm vào một đầu tuyết lang nhất cấp mà tạo thành. Vì vậy, dưới góc độ của nguyệt quang, có thể phải nói là như thế này

Thập tam cấp lang tộc bình thường biến thân là như thế này - nguyệt quang vừa thấy - a, người là thập tam cấp, tốt lắm, vậy cứ chiếu theo nguyệt mãnh pháp tắc mà làm, cấp cho người một chút cường hóa thân thể là tốt lắm rồi. Nhưng quá trình Andy biến thân chính là Nguyệt quang vừa thấy, Ô? Gã cổ quái này thân thể quá phức tạp đi, bất quá một bộ phận của hắn là tuyết lang nhất cấp chắc chắn không sai, vậy ta đem thân thể hắn cường hóa lên mười lần hơn đi! Kết quả là a, Nguyệt Thần, đây là tổ hợp dị thú thân thể đặc thù, lại có cùng pháp tắc gia tăng nguyệt mãnh, khiến cho nguyệt quang đã hiểu nhầm một cách tuyệt diệu!

Ngôn ngữ hài hước, hóm hỉnh của Anne đã khiến cho mọi người bật cười, nhân tiện đây Anne đã chuyển qua chủ đề khác:

- Nguyệt Thần, ngài sau khi thoát khỏi kịch độc thì làm gì?

Nguyệt Thần thu hồi tư tự, cười khổ nói:

- Kịch độc của Prince quá lợi hại, cha con Theron bỏ đi mấy cái mạng mới rút đi độc dịch trong cơ thể ta được, nhưng lúc đó nguyên khí của ta đã đại thương tổn. Ta không tin tưởng Long tộc, lại không muốn làm liên lụy lang tộc nên chỉ có thể một mình bế quan dưỡng thương. Cuối cùng, mặc dù ta bảo vệ được cái mệnh, nhưng cũng chỉ có thể dựa vào một biện pháp mới kéo dài được hơi tàn - hấp thụ tinh hoa của thân thể người, là huyết dịch!

Hai nàng kia nhăn nhó nhíu mày, Francesca không ngại nói:

- Bà giết không ít người nhỉ?

-Cái gì? Ta phải sống để báo thù!

Nói xong, Nguyệt Thần đi vào phòng thí nghiệm tới một hồ nước nhỏ ở giữa, vớt ra một bông hoa Deborah. Nhưng nhiều năm trước đây, ta phát hiện ra cành lá tinh hoa của cây sinh mệnh bao phủ lên Vạn Lưu sơn, hơn nữa trên cành lại xuất ra hoa Deborah, có được tinh hoa của cây sinh mệnh biến thành hoa Deborah, tần suất hấp huyết của ta gần đây đã... giảm xuống cực thấp!

Cuối cùng, Nguyệt Thần lại nói:

- Sau ta lại cùng hợp tác với Ma tộc, đổi lấy thái cổ binh khoa, lại vì Sư Tâm vương mê luyện ta mà định cư ở Renault... Đây là những chuyện mà ta muốn nói cho các người!

Francesca nhướn mày:

- Hoa Deborah xuất hiện tại Vạn Lưu sơn, Xích Quân và cây sinh mệnh liên hợp Nguyệt Thần, bà đã kinh lịch chúng ta rõ ràng, bà nói đi, bà có cách nào để đối phó với Xích Quân, đối phó với Prince!

Anne lại vội kêu lên:

- Trước mắt chưa nên quan tâm chuyện này, đêm qua Francis đã mất tích tại Vạn Lưu sơn. Nguyệt Thần, ngài đối với Xích Quân hiểu rõ nhất, chuyện kia, ngài xem có phải Francis rơi vào tay Xích Quân rồi không?

Nguyệt Thần liếc mắt nhìn Anne, thầm nói: "Nha đầu kia trong lòng chỉ có mỗi nam nhân, không coi chuyện an nguy thiên hạ vào đâu cả sao?" Bất quá Nguyệt Thần cũng không biết nguy cơ Xích Quân mới phát sinh vài trăm năm sau ngày Văn Thần đại chiến, lại càng không biết đoạn Tuyết Nỵ nói về "Khí biến thành người". Bởi vậy nên không thể hồi đáp được Anne rằng lúc này Đỗ Trần đang lâm phải một trường thí nghiệm.

Nguyệt Thần đi tới trước đài thí nghiệm, vỗ ba chưởng lên mặt một tấm kính đồng chất, cười lạnh nói:

- Đây là thứ mà ta dùng thái cổ binh khoa khai phát ra, tên là Nguyệt Thần kính - Xích Quân mạnh nhất chính là lôi pháo, còn Nguyệt Thần kính chính là làm nhiễu hệ thống ngắm của nó! Còn đây là Nguyệt Hồn châm, nó cũng là từ vũ khí trong thái cổ binh khoa chuyên dùng để công kích tinh thần lực cải tiến mà thành. Xích Quân đều là người biến thành khí hồn, mà Nguyệt hồn châm chuyên môn công kích linh hồn bọn chúng

Liên tiếp xuất ra những vũ khí tốt nhất, cuối cùng Nguyệt Thần cười lạnh nói:

- Ta vừa mới nhận được mật hàm của Bowness. Lúc này Xích Quân quan tâm nhất chính là Lệ Nguyên, các người để cho ta xem qua Lệ Nguyên kia, ta sẽ dùng luyện kim thuật tích lũy ngàn năm nay tạo cho các người một cái trông giống như thật. Sau đó chúng ta sẽ dùng Lệ Nguyên giả này làm mồi nhử, lấy thái cổ binh khoa hạ sát thủ diệt đi Xích Quân Lôi Minh một bọn. Đến lúc đó còn sợ gì chuyện Prince không đi tìm chết

Muốn xem tôi quan trọng Lệ Nguyên? Hai nàng đều hồ nghi nhìn Nguyệt Thần.

Nguyệt Thần bật cười nói:

- Ta thừa nhận, ta từng phái Sophia đi lấy Lệ Nguyên, khi đó còn muốn người trở thành nhân vật số ba trong vòng linh binh đoàn, dựa vào vòng linh binh đoàn để tăng cường báo thù cá nhân. Nhưng hôm nay chúng ta đã cùng trên một chiến tuyến, vậy ta còn nhân cơ hội này lên trộm Lệ Nguyên hãm hại các người không?

Hai nàng trao đổi ánh mắt với nhau, gật đầu nhưng Anne lại nói:

- Francis có thể thực sự đã bị Prince bắt giữ, thỉnh Nguyệt Thần trích ra một phần thái cổ binh khoa vũ khí cấp cho đội quân bí mật, chúng ta muốn có chuẩn bị tốt để đi cứu bệ hạ!

Sau đó không lâu, Nguyệt Thần cùng Francesca và Anne đem theo rất nhiều vũ khí bày ra Thính Nguyệt đài. Sư Tâm vương thấy vậy vui vẻ vô cùng, ngạo nghễ chuyển thân đứng dậy. Bà rốt cục cũng đã đồng ý ra đây gặp ta, thế cục hôm nay không nên nhiều lời, bà muốn ta làm cái gì, nói một câu thôi, Renault Lôi Văn thiết kỵ sẽ làm cho bằng được!

Nguyệt Thần lạnh lùng phản phó:

- Trên sân Thính Nguyệt đài có rất nhiều vũ khí bí mật, hãy kêu thân binh của người cầm chúng đi theo ta. Chúng ta đi báo thù!

Thấy bộ dáng của Sư Tâm vương, Francesca trong lòng nói: "Alonso là thật tâm thích Nguyệt Thần, hay Nguyệt Thần đã hạ khế ước lời nguyện gì đó lên người lão? Nói xấu cũng được, mà nói thực cũng được, Nguyệt Thần nhìn qua cũng không phải là người tốt lành gì a!"

Nhưng Sư Tâm vương cũng đã thực sự già rồi, sợ là nếu Nguyệt Thần không nói ra, thì nó mãi mãi là một bí ẩn

Francesca trong lòng có khuynh hướng cho rằng Nguyệt Thần không nói lời chân thật, không phải là Sư Tâm vương mê luyện bà, mà là bà ấy đã nhắm vào Sư Tâm vương hạ một cái gì đó!

Rất nhanh chóng, Nguyệt Thần đã làm xong một Lệ Nguyên giả, sau đó lấy thân phận gián điệp số 1 của Ma tộc truyền đi mật thư nhắn:

- Ta đã bố trí xong kế hoạch nhằm vào Lệ Nguyên, đã có thể lấy được. Nhưng sau khi ta trộm đi Lệ Nguyên sẽ khiến cho nhân loại nổi nghi tâm, không thể trú tại Sư Tâm vương Thành nữa. Vậy ta sẽ cùng vài thuộc hạ thân tín chạy đến quân doanh của ngài. Ngài ngàn vạn lần nhớ phái người tiếp ứng nhé!

Nghiệm thu Lệ Nguyên cuối cùng nhất định là Xích Quân tôn giả Lôi Minh. Vì vậy lúc Nguyệt Thần hồn nhập quân danh là lúc hạ sát thủ kích sát cả bọn Lôi Minh, bức xuất Prince!

Mà lúc này, Đỗ Trần đã bị đưa vào phòng thí nghiệm của Prince.

Phòng thí nghiệm của Prince lớn chừng như gian đại sảnh tổ chức yến tiệc, vách tường tối đen, trần cao, trên vách tường chỉ có ánh sáng vàng u ám chiếu sáng, khiến cho không gian âm trầm. Trên bốn vách tường lại treo rất nhiều lồng sắt, bên trong đều có một nam nhân lõa thể!

Đỗ Trần bị trói chặt khiến lạnh muốn chết, chầm chọc nói:

- Prince, người tàng trữ nhiều nam nhân trong phòng này là có ý gì vậy?

Prince mỉm cười:

- Hình như Tuyết Nỵ đã nói cho người một chuyện, mấy gã này đều là "Khí biến nhân" thí nghiệm phẩm của ta, người không nên hiểu nhầm, haha!

Nói xong, Prince phất tay đuổi mọi người đi ra, tự mình động thủ đem Đỗ Trần đặt lên đài thí nghiệm, bản thân hần đứng ở bên, cảm thán nói:

- Francis, năm xưa khi Margaret đề nghị dùng Dong Hỏa Chi Tâm phế bỏ người cùng Arthur, hơn nữa lại dùng phương pháp khác bồi dưỡng áp dụng lên song sinh huyết mạch. Bằng không, ta cũng không đồng ý cho Margaret thả các người, ta cũng chỉ là tùy tiện đồng ý để thỏa mãn tâm tư báo thù của Margaret thôi. Nói thật một câu, ta thực sự không nghĩ các người có thể đột phá được hạn chế của Dong Hỏa Chi Tâm!

Hần nhún vai:

- Nhưng ai mà biết được, các người bất ngờ đột phá hạn chế của Dong Hỏa Chi Tâm, trở thành cơ thể hoàn mỹ tối phù hợp yêu cầu của ta. Ha ha thật sự là được vận mệnh nữ thần chiếu cố a!

Prince như là lão bằng hữu đang nhảm nhảm nói chuyện, trong đầu Đỗ Trần thì khẩn cấp suy tư, nhưng bên ngoài thuận miệng hỏi:

- Nếu ta cùng Arthur không đột phá hạn chế thành công thì sao?

Ngón tay của Prince chỉ chỉ một thân thể:

- Người thấy cái gã kia không? Đó là phục chế thân thể Bất Diệt Tử Thần Lynch Barton. Ta đã hạ hạn chế của Dong Hỏa Chi Tâm lên thân thể hắn, nhưng cũng truyền cho hắn rất nhiều đấu khí truyền thừa! Chỉ cần phục chế phẩm Lynch Barton này tự tu luyện, đột phá hạn chế là có thể miễn cưỡng phù hợp với yêu cầu của ta - thân thể Bất Diệt Tử Thần dưới sự bồi dưỡng của ta có đạt đến điểm này cũng không phải không có khả năng, đúng không nhỉ? Ha ha.. vốn là ta dùng thí nghiệm với Lynch cũng rất nhanh thành công, nhưng các người

Thí nghiệm ngàn năm, giấc mộng suốt đời, dù là thánh chủ như Prince cũng không khởi kích động trước chuyện không thể tin được.

- Các người hai gã phế vật không có gì đáng kể, rốt cuộc làm thế nào lại đột phá được hạn chế của Dong Hỏa Chi Tâm, trở thành chuyện kinh hỉ cực đại ngoại ý ngàn năm của ta cơ chứ? Ôi, hãy xem thân thể hoàn mỹ của Arthur, ta đây nhìn không được đành phải từ bỏ việc tiếp tục tài bồi phục chế phẩm Lynch Barton, lao tâm lao lực bố trí bắt các người a!

Nói xong, Prince đảo ánh mắt qua thi thể trên vách tường, thở dài nói:

- Mấy trăm năm a, mấy trăm năm nay ta bồi dưỡng vô số thí nghiệm phẩm, nhưng chỉ có các người là hoàn mỹ nhất. Francis, ta thông qua Tuyết Nỵ để người chết một cách minh bạch, người có thể giúp ta bắt tử, hiểu chưa?

Đỗ Trần bấu môi, đáp lại bằng một câu hỏi:

- Phục chế phẩm Lynch Barton. Mấy vị lão soái cũng đều trong đấu thần tù lung, người sao lại không dùng trực tiếp thân thể của bọn họ vậy?

- Rất đơn giản, thân thể bọn họ cũng không còn được vài năm hoạt động nữa. Ta muốn một người tuổi trẻ, hơn nữa,... nhân biến khí còn chưa thành công, ta cần bọn họ sống để cung cấp thể nguyên cho Xích Quân! Francis, người còn chưa trả lời câu hỏi của ta!

Đỗ Trần chớp mắt:

- Ta cũng không biết, người muốn biết thì đi hỏi Bồ Đào đi!

- Cây nho?

Prince thực sự hiểu lầm Đỗ Trần đang giỡn hẩn, thở dài nói:

- Bỏ đi, người không chịu nói, ta đành phải hồ đồ suốt cuộc đời bắt tử vậy! Giờ ta cứ mỗ người trước, đợi khi lò nấu người thành chất lỏng thì đem người uống một hơi là thành...

Nói xong, Prince mở dây đang trói chặt Đỗ Trần, dao mổ trong tay đâm thẳng vào tâm khẩu hẩn

527. Đại Kết Cục - Cái Gì Mới Gọi Là Bất Diệt Kim Thân

Dao phong nhập thể, nhưng không có tiên huyết phóng ra, máu thịt chia lìa như tượng tượng, mà dao của Prince phẳng phát như đâm vào một vùng nước chết tĩnh lặng, vô luận như thế nào, dao phong cũng chỉ có thể làm cho vùng nước chết dao động nhưng không thể làm cho vùng nước chết ấy xuất ra một giọt huyết, rơi ra một khối thịt.

Thần sắc Prince khê biến "Ồ" một tiếng, hẩn giật mạnh đoản đao rồi nhìn lại. Vết thương trên ngực Đỗ Trần rộng đúng bằng bề rộng 2 ngón tay nhanh chóng khép lại, liền liền lác lác, làn da mịn màng làm chết bao nhiêu cô gái không để lại một chút vết thương nào!

Chó chết thật, đây là bí pháp phòng ngự gì cơ chứ? Trông ra bề ngoài cũng có vài phần tương tự như bí pháp Thanh Sơn Thảm Thủy của Margaret, nhưng Francis sau khi trọng thương vẫn còn năng lực quý bí như vậy, bí pháp của hẩn phải tuyệt đối cao hơn của Margaret vài phần! Prince nghĩ thầm trong lòng, nhưng mặt ngoài cười lạnh nói:

- Francis, khó trách người chết đến đít rồi mà vẫn còn dám dùng cái gì "cây nho" trêu chọc ta, nguyên lai là người có bí pháp phòng thân cỡ này cơ đấy!

Đỗ Trần cũng kinh ngạc với chính mình vô cùng, hẩn trước kia biết mình có được bất diệt kim thân, cũng từng bằng thân này đánh bại Bowness, nhưng vô luận như thế nào Đỗ Trần cũng không ngờ bất diệt kim thân lại mạnh mẽ đến vậy, cả cây đoản đao đâm vào tâm tạng mà cũng không giết được mình, cùng lắm là chỉ có thể để lại một chút đau đớn mà thôi.

Khí tức Đỗ Trần giảm xuống một phần ba, tác tính côn đồ nổi lên, lại tiếp tục châm chọc nói:

- Prince, đây là ta ăn "cây nho" mà được bất diệt kim thân. Người nếu muốn, đi mà tìm "Bồ Đào" đi!

Nói tới đây, Đỗ Trần đột nhiên ý thức được một chuyện, khi Prince bắt được hẩn đã triển hiện ra là một người mưu lược và cẩn thận, vậy hẩn tất đã điều tra mình rất kỹ, đây là chưa nói đến Tuyết Cơ trước khi bị khống chế đã biết hết thấy sự tình mình có được bất diệt kim thân, vậy

Sự tình có sự cổ quái! Theo lý thuyết, Prince nên theo lời từ Tuyết Cơ mà biết đi năng của Francis có được là từ một thái cổ thần ma có tên là Bồ Đào, hơn nữa có tám phần cảnh giới. Chính vừa rồi Prince theo ký ức của Arthur mà biết các công hiệu của pháp bảo của mình. Hôm nay chính mình dùng chữ Bồ Đào - cây

nhỏ trên choker hắn, chuyện này nói lên một điều Tuyệt Cơ mặc dù đã bị khống chế nhưng không bán đứng hắn.

Nói cách khác, Prince chỉ biết được tình hình đại khái về các pháp bảo của mình, các chi tiết tỉ mỉ lại không biết gì hết!

Điều này sao có thể?

Trong lòng Đỗ Trần tồn tại một đại nghi vấn, nhưng vẫn chưa chắc chắn được!

Lúc này Prince đột nhiên hung ác đâm một đao:

- Bí pháp phòng thân cũng có giới hạn, để ta xem ngươi chịu được mấy đao!

Hắn rút mạnh đao ra, lại đâm một lần nữa, một đao tiếp một đao, đao tiếp đao hạ xuống vừa nhanh vừa chuẩn, Prince lấy kinh nghiệm chiến đấu mà thôi, đao nào cũng xuyên qua tâm tạng Đỗ Trần cả!

Nhưng ngực của Đỗ Trần vẫn trắng mịn như cũ!

Prince không thể tin được, hắn nhẹ nhàng sờ lên tâm khẩu Đỗ Trần thầm nghĩ, mấy ngàn năm qua, mình đã thấy được vô số bí pháp hộ thân, mạnh như bất diệt thú hoàng thể của Lynch Barton có thể chịu được mười chiến khí tề xạ, quỷ bí như Thanh Sơn Thảm Thủy của Margaret có thể hóa thành thủy thổ đào thoát nhưng chưa bao giờ hắn lại thấy tâm tạng của ai đó sau khi bị đâm hơn mười đao mà vẫn có thể an nhiên không việc gì cả!

Đỗ Trần vẫn còn đang nghĩ đến chuyện Tuyệt Cơ có bán đứng mình hay không, nên ngoài miệng thì chậm chạp, nhưng thực tế là đang thử thăm dò:

- Prince bệ hạ, không cần phải phí lực nữa, ta chỉ sợ ngươi lát nữa lại dùng nữ nhân đến đây uy hiếp ta làm chuyện vô sỉ. Để ta nói rõ với ngươi, bản thân ta cũng không biết phải làm thế nào để giết chính mình, ngươi muốn giết ta ư trước tiên tìm Bồ Đào đến đây đi đã!

Quang mang trong mắt Prince chợt lóe lên mãnh liệt, hừ nói:

- Francis, ta không thích bị tiểu tử ngươi trên choker không ngừng. Ta thừa nhận là bí pháp hộ thân của ngươi là loại mà ta mới gặp, nhưng ngươi tưởng vậy là ta không có biện pháp để dung hợp ngươi sao?

Trong tâm Đỗ Trần bắt đầu run rẩy: "Prince vẫn nghĩ Bồ Đào là cây nhỏ được đem ra trên choker hắn, vậy Tuyệt Cơ quả thực không có bán đứng mình sao?"

Prince bỏ đi đoản đao, tới bên giá thí nghiệm rút ra một thanh trường đao.

- Thân thể ngươi không thể thương tổn được có phải không? Hảo, để ta chặt tay ngươi xem ngươi còn có thể mọc ra được không?

Nói xong, Prince dùng thân thể vô cùng cường hãn của Arthur, đao phong chói tai, phốc một tiếng chém xuống cánh tay phải của Đỗ Trần. Trường đao chém vào bàn thí nghiệm bằng kim khí tóe ra cả một chuỗi hoa lửa, "Xích! Xích!"

Prince căng thẳng nhú mày, cánh tay phải của Đỗ Trần mặc dù bị chặt đứt, nhưng sau khi hắn nhắc đại đao rời đi, vết chém không đổ máu kia nhanh chóng khép lại, trong khoảnh khắc cánh tay của Đỗ Trần lại khôi phục nguyên dạng!

- Ngươi, ngươi quả nhiên là có thể phục hồi thân thể?

Ánh mắt Đỗ Trần nghi hoặc, hắn vẫn không dám tin rằng Tuyệt Cơ thật sự không bán đứng hắn, tiếp tục thử nói:

- Ta nói cho ngài một lần nữa, muốn giết ta, đưa được Bồ Đào đến đây trước đã!

Lúc này Prince không còn phát hỏa phản bác nữa, hắn ngưng thần nhìn cánh tay của Đỗ Trần suy tư cả nửa ngày, đột nhiên hung hăng nghiêng răng lấy xuống một thanh chiến mã đao lớn hơn nữa:

- Để ta chặt đầu ngươi xem ngươi còn liền lại được sao?

Nói xong, Prince lại một đao chém xuống. Đã có kinh nghiệm lần trước, hấn sợ sau khi đao phong rời đi vết chém lại lành, nên một tay nắm lấy tóc của Đỗ Trần, tay kia khiển đao chém xuống. Sau khi chém rời đầu Đỗ Trần xong thuận tay liền ném sang một bên tiểu đình gần đó. Phốc một tiếng, đầu lâu Đỗ Trần rơi vào trong nước, tựa như bùn sa nhập hải nhanh chóng phân giải tan rã, biến mất trong chớp mắt. Hấn quay lại nhìn Đỗ Trần

Đỗ Trần đương nhiên lại mọc ra một cái đầu khác.

Prince phát mộng! Chém rơi đầu rồi còn không chết? Đây, đây không phải là giấc mơ vĩnh sinh bất diệt mà mình hằng mong ước đấy sao? Francis, người đã đi tới giới hạn của đầu thần chi lộ rồi sao?

Đỗ Trần cũng phát mộng, chiêu này hấn chỉ thấy trong thần thoại, là sư huynh hầu vương của hấn làm được, nhưng không dám nghĩ mình hôm nay lại cũng có bốn sự như vậy. Lão thiên a, nếu sớm biết rằng bản thân mình cũng như Đỗ Tư không chế được tử vong, thì tại Thiên Tai Cổ Bảo kia còn phải kiêng kỵ lời phao làm gì cơ chứ?

- Prince, nếu ta đã đi tới giới hạn của đầu thần đạo, thì còn để cho người sinh cầm được ta sao?

Prince tóm lấy cổ họng Đỗ Trần, lớn tiếng quát hỏi:

- Vậy thân thể của người rốt cuộc là làm sao lại được như thế? Là do bí pháp gì tác thành?

Đỗ Trần rất vô tội nhìn hấn:

- Ta đã nói rồi, ta thực sự không biết. Người muốn biết rõ.. vậy đi tìm Bồ Đào đi!

- Nho, hừ, trên đời này ta ăn nho so với người ăn cơm còn nhiều hơn!

Giấc mộng thí nghiệm ngàn năm ở trước mắt, nhưng cái mà mình cả đời theo đuổi lại xuất hiện trên một người khác khiến Prince tâm tình không khỏi thất khổng. Bất quá, hít thở vài lần tâm tính liền bình ổn trở lại, mỉm cười nói:

- Hảo. Hảo, hảo! Francis, bí pháp của người vượt xa ngoài dự đoán của ta. Thân thể người đã đạt tới cảnh giới hoàn mỹ mà ta đến giờ cũng không dám tưởng tượng. Bởi vậy nên càng muốn dung hợp người!

Prince đã thử qua bất diệt kim thân của Đỗ Trần nên biết câu nói cả tự sát cũng không thành của Đỗ Trần là lời thực, hấn liếc mắt sang cái đỉnh lô vừa tự tay chuẩn bị thăm nghĩ: "Francis ngay cả chém đầu còn không sợ, thì cái luyện kim đỉnh lô này sợ cũng chả làm gì được hấn, vậy "

Prince vội ngừng đầu:

- Người đầu, mời Sanh Mệnh thụ đến đây, kêu hấn mang cho ta Đại Địa Tinh Hoa! Francis, bỏ qua bước xẻ thịt người, giờ ta sẽ dùng Thánh Khí Lô làm tái thể, Bi Minh Chi Lệ làm nước, cành cây sinh mệnh làm củi, Dong Hỏa Chi Tâm làm lửa, Đại Địa Tinh Hoa làm phụ liệu, tề tụ thiên hạ ngũ đại nguyên lực luyện hóa người, để xem người còn bản lãnh tiêu dao dưới sức công phá của ngũ nguyên lực hợp kích không!

Rất nhanh, Sanh Mệnh thụ đi vào xuất ra một ít tinh hoa làm củi, còn Prince đã chuẩn bị sẵn sàng ba đại nguyên lực khác, chỉ là còn đôi chút chậm trễ do Đại Địa Tinh Hoa cùng lão Womar đang nằm trong Liên Hoa của Đỗ Trần, Sanh Mệnh thụ lại không đủ bốn sự để lấy nó từ trong Liên Hoa ra, nên mang cả pháp bảo chứa Đại Địa Tinh Hoa cùng đến.

Prince một mặt chờ Xích Quân thiết lập Thánh Khí Lô, một mặt mân mê các pháp bảo của Đỗ Trần, mắt sáng như đèn pha, rõ ràng là mấy pháp bảo này trong mắt hấn là thứ xảo đoạt thiên công, thích đến mức chả muốn rời tay. Ngắm nghía một hồi lâu, Prince đột nhiên bỏ mấy pháp bảo đó xuống

- Francis, chúng ta đều là người thông minh cả, người chắc không cần ta lát nữa lại dẫn người đến uy hiếp người nữa, người hãy gọi cái gì Đỗ Tư thể thân kia của người đem Đại Địa Tinh Hoa ra cho ta đi thôi!

Đỗ Trần bị cây sinh mệnh vấy khốn, chỉ có thể phân phó nói:

- Ngũ ca, trước tiên hãy chiếu theo lời hấn mà làm. Yên tâm đi, ta đã nghiệm chứng năng lực bất diệt kim thân, Prince không giết được ta đâu, chúng ta giờ đã ở thể không thua rồi!

Sau hấn đó dùng thần niệm hỏi thêm "Tình hình các người giờ thế nào rồi?"

Ngũ ca phóng xuất Đại Địa Tinh Hoa, trong thần niệm hiện lên một giọng chán nản:

- Người bị thương nặng, các huynh đệ chúng ta cũng đều không có khí lực, chỉ có thể mặc cho Sanh Mệnh thụ bài bố mấy tù binh chúng ta. Nhưng cũng rất quái lạ, Prince giống như là rất ngại chúng ta, không dám thâm nhập nghiên cứu. Vì vậy ta dùng chính thân thể mình che đi một số thứ trọng yếu không để cho bị phát triển, kiểu như... Constantine!

Đỗ Trần nghe vậy sửng sốt, thấy Prince cầm Đại Địa Tinh Hoa rồi định bỏ đi, bèn cười hỏi:

- Bệ hạ thích mấy pháp bảo này sao?

Đây vốn chỉ là một câu sáo thoại mở màn, không ngờ Prince lại phản ứng kịch liệt, cười lạnh nói:

- Đúng vậy! Ta thích mấy đồ xảo thuật thiên công, nhưng ta không muốn mấy pháp bảo đấy. Ký ức của Arthur cho ta biết, mấy thứ này chỉ có người mới sử dụng được. Một khi người chết đi, bọn chúng cũng bị tiêu vong, thôi để mấy thứ này mất đi theo cái chết của người vậy!

Nói xong, hai mắt Prince sầm soi nhìn Đỗ Trần, tựa như đã xem thấu được âm mưu quỷ kế của hắn:

- Người muốn ta nhận mấy khí bảo này, rồi sau lợi dụng bọn chúng hại chết ta sao? Chiêu này ta đã dùng qua cả ngàn năm trước

Đỗ Trần trong lòng nghĩ, ta chỉ thử người xem sao không thâm nhập nghiên cứu pháp bảo của ta thôi, ai nghĩ đến hại người chứ? Hơn nữa, ta ở tình trạng này lại còn có khả năng hại chết người sao?

Prince cười nhạo nói:

- Francis, Arthur có nói cho ta khí bảo của người, hộ thân bí pháp của người đều là do Đỗ Trần thần ban cho. Vậy xem ra sau khi ta dung hợp người xong, Đỗ Trần thần sẽ là kinh địch cuối cùng của ta. Hôm nay đại chiến đang diễn ra, nhưng Đỗ Trần thần lại thủy chung không xuất hiện, có thể là bị khốn ở đâu đó, hoặc ẩn nấp ở nơi bí mật nào mặc kệ người mà bày đặt âm mưu nhằm vào ta, có phải không? Ha ha..., ta không giống Samar thất bại, cái gì cũng muốn, để cuối cùng chết trên diễn phong trong nháy mắt!

Đỗ Trần nhướn mày:

- Samar bệ hạ là người giết sao?

Prince mỉm cười chỉ chỉ lên vương miện trên đầu:

- Vương miện Thần Hoàng ta lưu lại là một tinh thần phóng xạ khí cụ trong Thái Cổ Binh Khoa, vừa đủ để ta có thể âm thầm thao khống hạ sát Samar! Francis, mấy khí cụ này của người tưởng bên trong tất có cơ quan gì đó, sau khi ta lấy bọn chúng đi liền hại chết ta sao? Ta đây không theo vết xe đổ của Samar đâu nhé!

Đỗ Trần trong bụng phì một tiếng, rõ là một gã suy bụng ta ra bụng người!

Bất quá Prince quả thực không biết tường minh về thánh khí của hắn, nói cách khác, hiểu biết của Prince đối với pháp bảo của hắn đến từ ký ức của Arthur, và thêm vào một chút là từ các thông tin tình báo thu thập được!

Vậy... Tuyệt Cơ không có bán đứng mình?

Lúc này Thánh Khí Lô đã được thiết lập xong, Prince kêu Sanh Mệnh thụ xuất ra dây trời đem thánh khí của Đỗ Trần đưa đi, nghiêm mật canh giữ tại một tù lũng rất xa, rồi tự thân cầm Đại Địa Tinh Hoa đi tới tiên thiên thính, trong chớp lát liền quay ra, lạnh lùng nhìn Đỗ Trần rồi phân phó:

- Sanh Mệnh thụ, bắt đầu được rồi. Bất quá cẩn thận một chút, đừng để Thánh Khí Lô đem Francis luyện hóa thành thánh khí!

Đỗ Trần cùng dây trời bị ném vào Thánh Khí Lô, nước nấu chính là Bi Minh Chi Lệ, bên trên có Đại Địa Tinh Hoa áp đỉnh, dưới lò là Dong Hỏa Chi Tâm đốt củi là cành lá của cây sinh mệnh

Ban đầu Đỗ Trần không cảm thấy gì, nhưng theo dòng thời gian trôi đi, cây sinh mệnh lại xuất ra thêm một ít cành củi mới, chỗ củi cũ đã đốt cho Thánh Khí Lô nóng đỏ rực, Đại Địa Tinh Hoa cũng đã bị nung

thành lưu thạch, trộn lẫn trong đó là Bi Minh Chi Lệ, mà Bi Minh Chi Lệ lúc này nhiệt độ cực cao, nhưng nó vẫn chưa bốc lên một chút hơi khí nào.

Đỗ Trần cảm tưởng thấy mình như bị nhét vào trong một nồi hấp sôi sùng sục. Mỗi lần hít vào, không khí mang hơi nóng lại làm cho đau đớn, mỗi lần hô hấp, bao nhiêu máu trong phổi đều như bị ép xuất ra, trong khi cốt cách cơ nhục của hắn bị nấu đến nát vụn. Nhưng mỗi khi có một khối cơ nhục bị nát vụn rời ra biến thành kim sa tiêu tán, thì lập tức lại có cơ nhục mới sinh ra bù lại, tựa như người bị cắt bởi cả ngàn vạn dao vậy.

Đỗ Trần mặc dù không chết được, nhưng những thống khổ này lại khiến sự can đảm của hắn bị mòn mỏi. Thậm chí hắn còn sinh ra oán giận Bồ Đào vì sao lại khiến hắn ngay cả tự sát cũng không thể làm được!

Năm đó, sư huynh trong lò luyện đan của Thái Thượng Lão Quân Lý Nhĩ bất quá cũng như thế này sao? Kết quả sư huynh cũng luyện được đôi hỏa nhãn, còn kết cục của mình không biết ra sao? Chẳng lẽ lại vĩnh viễn bị nhốt trong thống khổ tại đây sao?

Mặc dù thống khổ khó chịu, nhưng Đỗ Trần thoáng qua khe hở nhìn ra ngoài, không nhịn được nở nụ cười!

Ninh suốt nửa giờ, Đỗ Trần trong Thánh Khí Lô vẫn an nhiên bất động, Prince không thể tin được thì ào ào nói:

- Ôi trời ơi, thế nào mà lại có người có thể kháng cự được Ngũ Đại Nguyên Lực liên thủ, thế thì thiên hạ còn ai có thể giết chết hắn? Bí pháp này thực sự là bí pháp gì vậy? Đỗ Trần thần quả nhiên là một kinh địch, cây sinh mệnh, tăng nhiệt thêm nữa cho ta!

Đúng lúc này, đông, đông, đông, bên ngoài vang lên tiếng bước chân nặng nề, ba tráng hán ăn mặc kiểu Xích Quân đi vào, một người trong đó tới nói thầm vào tai Prince vài câu. Prince hơi cau mày, quay lại Sanh Mệnh thụ nói:

- Người trông coi ở chỗ này, thế cục sắp có đại biến, ta phải tự thân đi xem một cái!

Đi ra đến ngoài thí nghiệm thất, Prince lại gọi mấy thành viên Xích Quân lại phân phó:

- Chúng ta chỉ cùng với Sanh Mệnh thụ hợp tác, giờ đây ta đang dùng hắn nhưng không thể tin hắn được. Người tới đầu thần tù lung điều thêm ba thành thủ hộ vệ, nghiêm mật canh chừng thí nghiệm thất, giám sát Sanh Mệnh thụ cho ta!

Nói xong, Prince rời đi, các cánh cửa đại môn của thí nghiệm thất nhanh chóng đóng lại, trên đó gia cường thêm nhiều khóa lớn. Đỗ Trần bên trong lò luyện nghe tiếng đóng cửa không khỏi sửng sốt, đang lúc khẩn yếu quan đầu, Prince rời khỏi đây đi làm cái gì?

Lúc này, bên tai Đỗ Trần truyền đến một tiếng nói oán hận: Chó chết thật, Prince muốn dung hợp Francis, sao lại còn liên lụy chúng ta? Bi Minh Chi Lệ, người nấu ta gần chết đây này!

Lại một thanh âm khác nói:

- Đại Địa Tinh Hoa, người oán giận cái gì? Ta với người không phải giống nhau đều bị Thánh Khí Lô chưng nấu sao?

- Hừ, Thánh Khí Lô ta cũng là bị Dong Hỏa Chi Tâm thiêu đốt, chó chết thật, Dong Hỏa Tâm cũng bị Sanh Mệnh thụ làm cho khốn khổ a!

Đỗ Trần nghe vậy ngạc nhiên, tiếp lời nói:

- Các vị cũng đều là không ổn sao? Các người với cây sinh mệnh là giống nhau, đều có thần trí độc lập sao?

- Hừ, chúng ta đồng dạng thân là Ngũ Đại Nguyên Lực, sao lại không có thần trí chứ?

Nghe thanh âm thì là Thánh Khí Lô.

- Tiểu tử, người không chết đi khiến chúng ta bị liên lụy chịu khổ. Đơn giản nói thẳng khỏi cần vòng vèo, thân bốn sự này của người là học được từ nơi nào vậy, Thánh Khí Lô ta có theo Bairu vài chục năm, lại cùng ở với Mayfair vài năm, biết sự tình không ít nhưng ta chưa bao giờ thấy Da Tát thánh giáo có bí pháp này của người. Chẳng lẽ quả thật là do Đỗ Trần thần ban cho người thật?

Đỗ Trần trong tâm máy động, mấy đại nguyên lực này đều có thần trí, suy luận mọi chuyện cho tới nay thì thấy có một khả năng - Bọn họ sẽ vì lợi ích mà thả mình ra. Nghĩ tới đây, Đỗ Trần cười nói:

- Tất nhiên là do Đỗ Trần thần ban cho ta rồi! Thánh Khí Lô, người trước sau đi theo ngoại công ta cùng mẫu thân, coi như là lão bằng hữu của Da Tát thánh giáo

Thánh Khí Lô gạt ngang mà nói:

- Đừng kỳ vọng kêu chúng ta thả người! Hôm nay ngoại trừ Sanh Mệnh thụ, mấy bổn mạng nguyên hồn của chúng ta đều đã bị Prince khống chế, không có khả năng phản bội hử!

Đỗ Trần sửng sốt:

- Bổn mạng nguyên hồn là cái gì?

Đại Địa Tinh Hoa nói:

Hình thái của cây sinh mệnh người có hiểu được không? Thân hình của hửn chống đỡ tam đại lực, nhưng tinh hoa chính thức chỉ có một tiểu thụ miêu, tiểu thụ miêu kia chính là bổn mạng nguyên hồn của Sanh Mệnh thụ. Chúng ta cũng đều có một thứ như vậy. Prince đúng là dùng tinh thần khế ước khống chế nguyên hồn của chúng ta mới khiến chúng ta nghe lệnh được!

Đỗ Trần tự nghĩ:

- Đại Địa Tinh Hoa đã nói ra thật đơn giản. Ngũ Đại Nguyên Lực kia có xác ngoài như là người máy, mà thành phần điều khiển kia chính là bổn mạng nguyên hồn. Nhưng đã có khế ước rồi, dùng lợi dụ hay nói mấy câu sáo rỗng giao tình đều vô dụng, vậy khích tướng!

Đỗ Trần trào phúng nói:

- Các người đường đường là tứ đại nguyên lực, thế mà lại bị một người khống chế hắc hắc

Thánh Khí Lô không giận nói:

- Người nghĩ cái gì? Đại Địa Tinh Hoa sau khi tự bạo còn có bao nhiêu khí lực? Prince khống chế hửn chẳng phải là chuyện dễ dàng sao? Còn về Dong Hỏa Tâm, hửn bị người quần ẩu đánh cho trọng thương, đến lúc đó mới rơi vào tay Margaret. Còn ta, ta trong thời kỳ Vãn Thần bị Hỏa Hoàng thiêu đốt khiến bỏng toàn thân, kết quả bị ngoại công người thừa dịp mà bắt lấy sinh cầm. Nếu không có nguyên nhân, người tưởng chúng ta cam tâm nguyện ý nghe hiệu lệnh của một nhân loại sao?

Bi Minh Chi Lệ bổ sung:

- Hơn nữa Prince rất mạnh. Francis, Arthur nhờ có cộng sinh huyết mạch mà được hưởng lực lượng của người, nhưng hửn không có đầu khí, nên bao nhiêu lực lượng đều dồn cho việc cường hóa thân thể. Vậy người có thể tưởng tượng xem thân thể Prince bây giờ mạnh mẽ đến tình trạng nào không? Hơn nữa, tinh thần lực của Prince không dưới đầu khí của hửn. Bây giờ Prince còn giữ lại đầu khí để đợi được truyền thừa, nhưng tinh thần lực cùng linh hồn tiến vào thân thể Arthur kia của hửn cũng đã đủ để khống chế chúng ta rồi!

Đỗ Trần nhướn mày, không cùng với mấy gã không có khả năng trợ giúp hửn đào thoát dây dưa, chuyển sang hỏi cây sinh mệnh:

- Sanh Mệnh thụ, bổn mạng nguyên hồn của người không bị khống chế, tất không cần đối với Prince cúi đầu nghe lệnh.

Sanh Mệnh thụ cười nói:

- Ai da, người thấy mấy đại nguyên lực khác không giúp được người, giờ quay sang thuyết phục ta sao? Nói rõ cho người, ta không có khả năng trợ giúp người đâu!

Dùng một chút, Sanh Mệnh thụ lại nói:

- Trước kia Xích Quân của Prince có thể gặp nguy cơ năng lượng, sớm muộn gì cũng sẽ đè đầu ta ra. Ta lại không thể chân tâm hợp tác cùng bọn chúng, nên còn có thể phóng thả người! Nhưng hôm nay khác rồi,

Prince một khi dung hợp người thành công, cũng có nghĩa là bọn họ có thể giải quyết được nguy cơ năng lượng, và có thể cùng ta chung sống hòa bình

- Francis, người còn không thấy tình thế bên ngoài sao? Hôm nay Xích Quân đã chiếm ưu thế tuyệt đối, nếu ta giúp người đào xuất, thì đúng là đốt lửa sau lưng, đặt mình và tư thế địch nhân với Prince! Mà nếu giờ ta tiếp tục vây khốn người, trong tương lai ta cùng Prince sẽ hòa bình chung sống. Hơn nữa, hắn còn có thể dùng Bì Minh Chi Lệ và Đại Địa Tinh Hoa giúp ta bồi dưỡng hạt cây. Đúng là người cũng có thể giúp ta bồi dưỡng hạt cây, ngay cả khi người có thể, ta đây tự nhiên vẫn muốn lựa chọn cường giả một phương. Người không hấp dẫn ta bằng Xích Quân, hơn nữa,... đây là đầu thần tù lung, cho dù ta có phóng thả người, chúng ta đều không trốn thoát ra được!

Đỗ Trần muốn nói, người chỉ cần để ta thoát ra khỏi Thánh Khí Lô, bao nhiêu khóa kia ta đều có thể khai mở, nhưng những lời này nói ra còn hữu dụng sao? Sanh Mệnh thụ đã đem thể cục ra phân tích rõ nhất thanh nhị sở, biết nên chọn bên nào mới là có lợi ích tốt nhất a!

Lúc này, Sanh Mệnh thụ nói:

- Các vị, gia tăng khí lực đi. Tranh thủ luyện hóa Francis trước khi Prince trở về!

Sau khi Prince đi ra khỏi thí nghiệm thất, ngoại mạo tuần lãng của Arthur liền trầm xuống, mà Lôi Minh sau khi báo tin xong lại giải thích nói:

- Chí tôn, mới vừa rồi Lôi Minh bảo Bowness vận dụng gián điệp Ma tộc lên trộm Lệ Nguyên. Mà gián điệp kia thật sự cũng là lợi dụng Sư Tâm vương để trộm đi Lệ Nguyên. Nhưng thật không ngờ được, gián điệp kia lại là song trùng gián điệp, vào đúng thời điểm cùng Lôi Minh giao Lệ Nguyên thì hạ sát thủ khiến bốn vị tôn lồi pháo khác đã chết trận, Đỗ Đức bèn nhân cơ hội phát động phản công, tình thế đột nhiên biến đổi a!

Prince dùng bí pháp thông tin trực tiếp liên lạc với Lôi Minh:

- Lôi Minh, kẻ nào lại có thể thoắt cái ra tay giết chết bốn tôn lồi pháo vậy? Tình hình hôm nay là như thế nào?

Lôi Minh đầu tiên giải trình thể cục, sau lại nói:

- Chí tôn, thứ nữ nhân kia dùng là Thái Cổ Bình Khoa, hơn nữa lại là thứ chuyên dụng để khắc chế lồi pháo chúng ta - Thuộc hạ dù may mắn đào thoát, nhưng thân chịu trọng thương! Xem bí pháp nữ nhân kia hiển lộ ra, hình như là người ngàn năm trước chết dưới kịch độc do ngài hạ được, Nguyệt Thần!

- Cái gì?

Trong nháy mắt sắc mặt Prince trắng bệch, nhưng lập tức khôi phục trạng thái bình thường, cười lạnh nói:

- Hảo a, Lôi Minh, Bowness ra sao?

- Vừa rồi Nguyệt Thần đã chọn Bowness làm mục tiêu công kích - xem ra là bà ấy muốn sau khi giết chết Bowness liền lợi dụng Lệ Nguyên khống chế vong linh binh đoàn để thay đổi thế cục. Thuộc hạ mặc dù cứu thoát được Bowness, hắn đã nhiều phen trải qua chấn động, có lẽ cũng sớm toi thôi!

Thế cục quả nhiên đã đến tình trạng rối loạn, nếu Bowness chết đi, nhân loại kia nắm trong tay vong linh cùng Minh thú quân đoàn, lại thêm quân đội vốn có của bọn họ thật là một trở lực đáng kể ở phía trước. Cho dù mình có dung hợp được Francis, cũng rất khó để có thể ngăn cản hăng hà đại quân a!

Hào quang trong mắt Prince lóe ra bất định, đột nhiên cười lạnh nói:

- Chúng ta còn có một cục đại vương bài - ai biết Arthur là Prince? Nhân loại chỉ biết đêm qua Arthur cùng Francis mất tích! Mà thể cục hôm nay mấu chốt lại là Lệ Nguyên, Vậy Lôi Minh, ta lấy thân phận Arthur tiến vào Sư Tâm vương thành chính thức lấy đi Lệ Nguyên, người dùng đại quân kháng cự, kiên trì cho đến thời khắc ta thành công!

Chốc lát công phu nói chuyện, Prince đã tới cửa ra vào đầu thần tù lung, đó là một tầng ngũ thải hào quang bao bọc bên ngoài, mà các hào quang phát tán ra đều từ một khối cầu cùng loại với lồi pháo, hào quang

phát ra rồi lại quay lại quả cầu, hình thành vòng ngoài cho tù lung. Tuyết Ny và Tuyết Cơ đang dẫn rất nhiều khôi lỗi binh tướng ánh mắt vô cảm cùng Xích Quân thành viên thủ vệ ở phụ vận quả cầu!

- Chí tôn!

Tuyết Ny cúi đầu hành lễ!

- Chí, chí tôn

Thanh âm Tuyết Cơ phi thường hư nhược, hai má đầy đặn của nàng giờ không còn chút máu, toàn thân đều mất đi vẻ đẹp bình thường, trên vai Tuyết Cơ còn đeo một cái khóa giống như của Tuyết Ny vậy!

Prince lạnh lùng liếc mắt ngắm nhìn hai nàng:

- Tuyết Cơ, lần trước khi ta hỏi người bí mật của Francis, người thà chết cũng không chịu nghe lệnh ta. Ta thấy người cũng có đôi chút sức ảnh hưởng tới Thẩm Thủy Khôi Lỗi binh đoàn của Margaret mới lưu lại cho người một cái mệnh! Nhưng nếu như hôm nay người nếu là dám thừa dịp ta vắng mặt mà làm ra một sự tình gì, tỷ như đi cứu kẻ giết sư phụ người là Francis, kẻ ước của ta đây sẽ lập tức giết người đương trường!

Nói xong, Prince mở một góc tù lung, phi thân mà đi!

Tuyết Cơ lẳng lặng quỳ xuống tiến Prince ly khai, rồi mạnh đứng lên hướng phía trong tù lung đi đến. Tuyết Ny ôm lấy nàng, Tuyết Cơ, không thể đi cứu Francis được, làm vậy cả hai người đều chết!

Tuyết Cơ bướng bỉnh lắc lắc đầu, Tuyết Ny lại nói:

- Muội muội ngốc, cho dù muội có thể đem Francis trong vòng vây khốn của Ngũ Đại Nguyên Lực mà đào thoát ra, nhưng muội có thể dẫn hắn thoát ra khỏi dấu thần tù lung không? Bí pháp xuất nhập dấu thần tù lung chỉ có Prince cùng Xích Quân chí tôn biết mà thôi a!

Tuyết Cơ thân thể cứng đờ, thấp giọng nói:

- Lực tỷ, bí pháp mở khóa của Francis quỷ thần khó lường, nói không chừng

Tuyết Ny khẽ cắn môi, đột nhiên một chương nhất tâm chém xuống sau gáy Tuyết Cơ. Nhìn thân hình nuy mỵ của Tuyết Cơ ngã sụp xuống, nàng cười khổ nói:

- Đừng trách lực tỷ tâm ngoan thủ lạt, vừa rồi Prince không nói đùa, một khi muội tiến vào thí nghiệm thất thì đó là tử lộ a!

Nói xong, Tuyết Ny quay lại mấy hạ nhân giao phó:

- Chí tôn tạm rời đi, chúng ta phải gia tăng phòng bị, nhất là tù phạm đầu lĩnh Duệ Long, còn thêm Melina mới bị giam giữ cùng bọn Demis! Bọn họ dù không trốn thoát khỏi tù lung, nhưng cũng không cho bọn họ huyên náo!

Prince đã tốn quá nhiều thời gian trên bắt diệt kim thân của Đỗ Trần, nên vào lúc lấy thân phận Arthur trở lại Sư Tâm vương thành, cuộc chiến bên ngoài đã biến hóa rất nhiều

Đầu tiên là Nguyệt Thần lấy thân phận gián điệp của Ma tộc, giả Lệ Nguyên tại Sư Tâm vương thành truy sát Xích Quân tứ tôn, nhưng lại để Lôi Minh dẫn Bowness tháo chạy. Vì vậy, Nguyệt Thần truy đuổi tới cùng quyết không tha, cùng Sư Tâm vương đang thống lĩnh Lôi Vân thiết kỵ, Anne cùng Francesca dẫn Vãn Thần thân binh ngũ gia mãnh công phòng tuyến của Ma tộc, mục tiêu chỉ có một - giết chết Bowness khiến quân đội nhân loại nắm trong tay Lệ Nguyên trở thành thống soái Minh Linh quân đoàn, theo đó mà nhất cử thay đổi căn khôn!

Còn Bác Bì, Andy, Hỏa Hoàng, đạo nhân mã này cường mãnh xuyên vậy, cuối cùng thừa thời điểm Nguyệt Thần phát động kế hoạch mà đem Angius trở về Sư Tâm vương thành. Ngay sau đó, bọn họ lại nhận quân lệnh của Đỗ Đức, chỉ một câu - Lôi Minh đưa Bowness đi tới đâu, lập tức hướng tới đó truy sát, không tiếc đại giới giết chết Bowness, cướp lấy quyền khống chế minh linh quân đoàn.

Máu chốt hết thấy cũng đều là ở Lệ Nguyên và thời gian tử vong của Bowness! Đỗ Đức tay cầm trường kích, ngạo nghễ đứng trên tường thành chỉ huy toàn cục, chậm rãi nói cùng Liya hợp điều phụ trách đại cục thành nội đang ở bên.

Liya gật đầu, nhưng lại lo lắng trùng trùng. Francis thực sự là đi đâu?

Đang suy nghĩ, ở bên có người kinh hãi nói:

- Nguyên soái, Arthur vương tử từ hướng Vạn Lưu sơn đang chém giết qua đây!

Arthur người đầy máu, lao đảo chạy tới tường thành, quỵ xuống không đứng lên nổi, miệng thở hổn hển nói:

- Liya, Francis bị bắt làm tù binh rồi!

- Cái gì?

Liya bất kể lễ số, tóm chặt lấy áo Arthur.

Arthur lấy tay quẹt máu trên miệng, đầu tiên đem nửa trước sự tình vụ hôn biến kể lại, rồi nói:

- Lúc ấy ta ôm giận trở về động phòng, nhưng càng nghĩ càng khó chịu, chuyện này là sao chứ? Ta không cam lòng. Lại nghe các binh tướng nói Francis đi Vạn Lưu sơn, nên ta đã đuổi tới. Nhưng không tưởng được, khi ta vừa tới Vạn Lưu sơn thì thấy... ta thấy Francis bị mấy cành lá rất lớn trói chặt kéo vào một huyệt động. Ta vội nhảy vào theo, thấy Ma tộc đang phát động công kích quân đội tuần tiểu Kinh Ưc Cốc - Vạn Lưu sơn trở thành chiến trường!

Ngừng một chút, Arthur cười khổ nói:

- Chém giết nhau trong một đám loạn quân, cuối cùng cũng về đến đây báo tin. Liya, ta cùng Francis là huynh đệ song sinh đồng bào, cho dù có chuyện Tuyệt Cơ ngăn cách nhưng không phải thời điểm nói chuyện tư tình, người cho ta một nhánh quân đội, ta đi cứu Francis!

Cả một đoạn thoại dài này có bảy phần thực, ba phần giả, lại phù hợp với tính cách cao ngạo của Arthur, lại vừa ngầm hợp với tình huynh đệ gian nan cộng khổ giữa hắn và Đỗ Trần, thật sự khó có thể phân biệt thật giả!

Arthur liếc trộm xuống Nguyệt Thần đang chém giết dưới thành, trong lòng cười lạnh. "Nguyệt Thần, người không biết nửa đời kinh lịch phía sau của ta, vậy đồ người biết sự tình chuyện khí biến hồi nhân, vậy ở đây không ai có đủ khả năng vạch trần ta hết!"

Liya nhìn Đỗ Đức:

- Còn có bao nhiêu quân đội có thể chia ra đi Vạn Lưu sơn cứu người?

Đỗ Đức trong tâm lặng lẽ tính toán: "Liên quân Einstein bởi vì Angius liều lĩnh mà đã hỏng, không thể tái chiến. Liên quân Ya - Qin của Chensini còn đang trên đường hành quân, phục binh của Adams đã phái xuất, mà liên quân Renault cũng Văn Thần ngũ gia đang chiến đấu quân đội có thể vận dụng bây giờ cũng chỉ có bản bộ giáo dinh quân đội, và còn quân đội sở thuộc Ariza đang thủ giữ Lệ Nguyên! Quân đội triều đình đang phòng thủ Sư Tâm vương thành, tuyệt không thể rút ra khỏi chiến trường được "

Liya thấy Đỗ Đức trầm mặc không nói, vội kêu lên:

- Mệnh hệ của Francis so với cái gì cũng quan trọng hơn cả!

Đỗ Đức Đông một tiếng gõ trường kích:

- Truyền lệnh, quân đội sở thuộc Ariza, cùng quân đội thủ vệ Sư Tâm vương thành đều cắt ra ba phần binh lực tinh duệ, tạo thành đội đột kích, theo Arthur vương tử đi cứu Thần Hoàng đệ hạ. Như lệnh thực hiện, tuyệt mật cấp một, tuyệt đối không cho ngoại nhân không phải tâm phúc Duerkesi thành biết đệ hạ đã bị bắt giữ!

Liya thở nhẹ một hơi. Arthur đã thanh tỉnh trở lại, chống thanh trọng kiếm trên tay, hắn muốn đứng dậy mang binh đi cứu viện. Nhưng đúng lúc vừa có thể đứng lên được, dưới chân lún lại mềm nhũn, ngã sấp

xuống đất, phần nộ nhìn một tảng huyết nhục vết thương trên đùi, hướng tới mấy tướng lĩnh vừa mới xúm đến đều nói:

- Chó chết thật, đêm qua bị chiến khí Ma tộc bắn trúng một phát, nhưng không sao đâu, kêu toàn đội đi theo ta!

Liya nhướn mày:

- Arthur, giữa lúc chiến tranh đừng trách ta nói lời khó nghe, với thân thể của người hôm nay mà đi thật sự phiền toái, không nên sinh cường! Đỗ Đức, chọn tướng lĩnh khác để Arthur bàn giao cho hắn thông tin vị trí cụ thể!

Tuyển đại tướng khác? Đỗ Đức trầm ngâm một chút. Xem tình thế hôm nay, người trong hệ thống quân sự của Duerkesi thành có đảm nhiệm trọng trách tướng lĩnh bên ngoài tác chiến, đúng là còn có người quen thuộc với chiến pháp Ma tộc, lại có phương thức dịch dung ắt phải là hai cha con Ted và Helen!

Một đạo quân lệnh truyền xuống, Ted cùng Helen soái lĩnh viện quân bí mật áp sát Vạn Lưu sơn, Arthur lúc này mới chính thức thở ra một hơi. Liya thở dài nói:

- Arthur, người đi nghỉ tạm trước đi, hôm nay chỉ chờ Bowness thân tử là chúng ta nắm trong tay hoàn toàn đại cục!

Arthur bướng bỉnh lắc đầu:

- Đại chiến đang diễn ra, ta đây không thể đi cứu huynh đệ đã không còn mặt mũi gặp người, chẳng lẽ người còn muốn ta đi nằm trên giường bệnh, làm một thương binh vô năng chịu cười nhạo sao? Liya, Ariza ở đâu? Ta không hành quân xa được, nhưng ngồi một chỗ cũng có thể giúp Ariza bảo vệ Lệ Nguyên chứ!

Liya hơi sững sốt, nhưng trong lòng biết Arthur tính tình quật cường không chịu được người đời khinh thị, nên chỉ cho hắn phương hướng.

Arthur nhìn lại, nguyên lai là quảng trường trung tâm của Sư Tâm vương thành, hắn ngạo khí nhìn thoáng qua Liya, đẩy mấy tướng lĩnh đang đi đầu, bước thấp bước cao, cực kỳ ngạnh khí tự mình đi tới hướng quân doanh bảo vệ Lệ Nguyên!

Trong lúc này, bên trong quân doanh vừa mới bị điều đi một phần quân đội, chỉ còn đại tướng Ariza cùng mấy vị phó tướng của liên minh cao tăng mưu lược trợ giúp, lại còn có tù binh Brockman ngoài ra có thêm hai người con của Đỗ Trần là Beiermengde và Alex!

528. Đại Kết Cục

Arthur khải ải ải khiêng đi vào quân doanh, Ariza đối với hắn rất nhiệt tình, vừa nghe Arthur đến để bảo vệ Lệ Nguyên, không nói hai lời, lập tức dẫn hắn tới trung quân giới thiệu tình huống.

Arthur ánh mắt đảo qua quân doanh. Ngoài Ariza, còn có mấy phó quan hắn không để trong mắt, mà trong tòa trường bông tù binh Brockman càng không đáng nhắc tới. Ánh mắt đảo tới phụ cận Lệ Nguyên, hai tiểu hài tử đang ở bên cạnh Lệ Nguyên chơi đùa. Arthur trong lòng vừa động, Bowness đã nói qua nữ hài này là con gái Hỏa Hoàng, còn nam hài kia... Prince dùng tinh thần lực tự nhiên liếc mắt một cái là nhận ra đây là con của Duệ Long.

Arthur nhìn Alex bộ dáng ngu ngốc hờn hờn, thầm nghĩ: "Quả nhiên không hổ là con của Tứ Ngự Thần Thú! Ngắm lại Duệ Long tại đấu thần tù lung nhất hô bách ứng, nghiêm nhiên trở thành hắc bang lão đại trong ngục, mấy vị lão soái đều bị thu thập. Nhìn lại tên tiểu tử này, quả nhiên cùng một tính tình a, chỉ là không biết... tên tiểu gia hỏa này có nhược điểm tính cách của Duệ Long hay không?"

Hai tiểu tử kia một đứa thập tam cấp đầu khí, đứa kia trải qua Hỏa Hoàng dạy bảo, tinh thần lực cũng tiến bộ nhanh chóng đã tới thập tam cấp, nhưng còn không đủ để nhìn ra Arthur có tinh thần lực gần tới cực hạn của Đấu Thần chi lộ.

Arthur sờ thăm chất tử, chất nữ đi tới bên cạnh Lệ Nguyên, không vội vã nắm lấy Lệ Nguyên, mà lại ôm lấy hai hài tử trên chốc vài câu, trong lòng đột nhiên lại nổi lên một ý niệm: "Cơ hội tốt! Hôm nay Francis

rơi vào tay ta, nếu ta có thể đem hoàng thái tử và trưởng công chúa bắt đi cả, vậy liên minh nhân loại tất sẽ trở thành cục diện quần long vô thủ. Đến lúc đó, ta lại dùng Lệ Nguyên thúc dục Minh Linh đại quân công kích, chẳng phải là một công đôi việc?”

Prince trong lòng vẫn lưu một tiếc nuối, đó chính là trận chiến Đấu Thần đảo, Xích Quân Cửu Tôn thua trận mà về, tình không phá hủy hoàn toàn Đấu Thần đảo, như vậy loài người vẫn còn giữ được quy trình đào tạo số lượng lớn đấu thần, khiến cho kế hoạch một lần nữa thống trị tam đại lục của Prince bất lợi - kẻ thống trị độc tài luôn hy vọng bên trong các phe phái ngang bằng một chút, hy vọng con dân càng yếu, càng dốt càng tốt. Prince cũng không phải ngoại lệ, trước khi không chế được Tử Huyết Nhân, hẳn hy vọng tiêu diệt Đấu Thần đảo để Hồng - Tử Huyết bình hành, hôm nay Prince không chế được Ma tộc, hy vọng loài người càng yếu càng tốt, tốt nhất là tan rã!

Mà bắt hai hài tử này là một cơ hội trời cho!

Nghĩ tới đây, Arthur ôm chặt hai hài tử. Thực lực của hai hài tử này căn bản không đủ để uy hiếp bản thân hắn, vậy còn chờ cái gì? Hắn dùng bí pháp liên lạc của Xích Quân phân phó:

- Lôi Minh, Lệ Nguyên chính thức ở giữa Vương thành bên phải quảng trường, người dùng phương pháp viên hoàn tán xạ, lấy điểm cao nhất trên núi lớn mà Vương thành dựa vào làm cọc tiêu, hướng sang cánh trái điều chỉnh ba mươi độ khai pháo, oanh kích kiến trúc phụ cận Lệ Nguyên chế tạo hỗn loạn cho ta!

Lôi Minh đợi một lúc rồi mới đáp:

- Chí tôn, thỉnh người đợi một lát, để ta trước hết an bài cho Bowness, sau đó phái binh thu hút sự chú ý của Nguyệt Thần rồi mới có thể yên tâm hấp thụ nguyên tố khai pháo!

Một lát sau

Đột nhiên ở giữa bốn trận của Ma tộc phóng xuất một đạo quang mang lôi hỏa. Quang mang này nhanh chóng bành trướng gấp trăm lần, giống như một tiểu thái dương đột nhiên xuất hiện trên mặt đất, hơn nữa chẳng phân biệt được địch ta, chỉ cần tới gần hắn trong vòng trăm trượng đều bị hấp thụ hoàn toàn, đến cả Hỏa Hoàng đang truy kích cũng vội vã lui về phía sau.

Trên tường thành, Đỗ Đức trầm giọng quát:

- Thành phòng quân, thiết lập Lôi Đình trận!

Chỉ thấy trên tường thành quân đội thú tộc đột nhiên ngay ngắn thứ tự, trên mỗi người—i dềi—u xuâit? hiêi?n điêi?n quang, nhanh choi?ng tồi? chui?c thâi—nh mỗi?t tấi—ng điêi?n voĩng phoĩ—ng không. Song lôi phá?o uy lũic?c củic?c kyi?—cươĩ—ng đắi?i, điêi?n voĩng vuĩ—a mỗi?i thâi—nh hiĩ—nh xong, Lôi Minh phá?o hoĩ?a như thiên nửi? tấi?n hoa, phân tấi?n hơn mươĩ—i đắi?o rơi xuoĩ?ng trung tâm thâi—nh.

Trong mắi?t Đôĩ? Đuĩ?c haĩ—n quang choĩ?t loĩ?e:

- Liya tồi?ng tham mưu trươĩ?ng, người—i xem phương thũi?c tấi?n xaĩ? củi?a lôi phá?o bao trũi—m khắi?p mỗi?t voĩ—ng quân doanh Ariza, nhưng laĩ?i không ngổĩ?c thương Lêĩ? Nguyên, điêi—u naĩ—y nỏi?i rồi? rắi—ng trong quân doanh Ariza coĩ? người—i đang cắi?p cho lôi phá?o thông tin điĩ?nh viĩ?!

Liya vaĩ— Đôĩ? Đuĩ?c liêi?c nhau, đốĩ?t nhiên củi—ng nỏi?i:

- Arthur?

Trong lũ?c naĩ—y, Ariza củi?ng đắi? tồi? chui?c quân đốĩ?i tắi?o dưĩ?ng phoĩ—ng không điêi?n voĩng phoĩ—ng nguĩ?i loĩ? hoĩ?a. "Oanh long long" tũi—ng tiêi?ng oanh minh điêi?c tai vang lên, kiêi?n trũi?c phuĩ?c cắi?n quân doanh dềi—u đắi? suĩ?p đốĩ?o, dềi?n ngay cắi? pho tươĩ?ng đắi—u sư của Sư Tâm hoặi—ng cung củi?ng đắi? ắi—m ắi—m rơi xuoĩ?ng đắi?t. Mắi— chỏi? oanh kiĩ?ch trung tâm Lêĩ? Nguyên đốĩ—ng đắi?ng phá?oĩ? chiĩ?u chắi?n đốĩ?ng. Arthur mỗi?t tay ôm chắi?t hai haĩ—i tũi?o, mỗi?t tay nắm lắi?y Lêĩ? Nguyên quắi?t to:

- Cắi?c viĩ?c tươĩ?ng quân, nơi naĩ—y đắi? không an toắi—n nửi?a, nhanh, cắi?c người—i chỏi?ng đốĩ? loĩ? hoĩ?a, ta đắi?n người—i baĩ?o vềĩ? Lêĩ? Nguyên tiêi?n vaĩ—o hoặi—ng cung, trong Thắi?i Tũi?o cung củi?o ta coĩ? mắi?t thắi?t dưoĩ?i đắi?t, coĩ? thêi?o tăng suĩ?c an toắi—n baĩ?o vềĩ? cho Lêĩ? Nguyên!

Prince dời?n lui?c nải-y vẫ?n đang hoan hỷ?o mườ?i phẫ?-n, nhanh choi?ng buồ?c đi. Dườ?a theo tri?n nướ? cu?o Arthur, Hoả?ng cung nải-y giồ?ng như nướ? o?o tườ?n nướ? cu?o Prince, hẫ?n đầ?-u tiên giẫ?o bở?c đem Lê?c Nguyên vẫ?-o mỗ?c tầ?c tầ?c tầ?c, quay ngườ?-i lẫ?i, mỗ?o cửa trong mỗ?c tầ?c tầ?c, chuyề?n bả?y tầ?m lẫ?-n rồ?-i tườ?n mỗ?c tầ?c tầ?c tầ?c rồ?-i kồ?o hoả?ng cung.

Nhưng trong quân doanh, tườ?n binh Brockman bên tai co?i tiề?ng:

- Ba ba, Hohmann phẫ?t hiề?c Arthur kia tườ?n mỗ?c tầ?c tầ?c tầ?c rồ?-i đi rồ?-i!

- Chẫ?y tườ?n?

Brockman nhi?u mẫ?-y:

- Nề?u Ariza lư? ta mỗ?c mẫ?ng, Hohmann, chườ?ng ta cườ?ng tầ?c tâm giườ?p hẫ?n mỗ?c tầ?c tầ?c!

Nói xong Brockman toẫ?-n thân ho?a thu?y đi tườ?c:

- Ariza, Hohmann phẫ?t hiề?c Arthur mang theo Lê?c Nguyên vẫ?- hai hẫ?-i tườ?n chẫ?y rồ?-i, nhanh phẫ?i binh theo ta chẫ?c lẫ?i!

Ariza nghe xong, nhẫ?t tườ?-i hai mẫ?t tườ?n tườ?n, cầ?-m lẫ?y đẫ?i phườ?o quầ?c:

- Toẫ?-n quân đi theo Brockman, sẫ?t nhẫ?p hoả?ng cung!

Arthur lui?c dời?n vẫ?- diề?n tườ?n nên đi theo đườ?ng lườ?n Vẫ?n Lưu Sơn, mỗ?c đườ?ng chém giết mà tồ?i, nhưng rồ?-i đi lẫ?i không thề?o theo đườ?ng củ? phườ?n hườ?-i. Bẫ?t quầ? hẫ?n tầ?c Renault hoả?ng cung ẫ?n nườ?p nhiề?-u ngẫ?-y, đẫ? sồ?m lư? lẫ?i mỗ?c tầ?c tầ?c thông qua Vẫ?n Lưu Sơn, chẫ?y như điên, chườ?o chườ?c lẫ?t sau đẫ? đi đườ?c mỗ?c tườ?o lườ? triề?-nh.

Lui?c nải-y tiề?u Bườ?i Bườ?i phẫ?t hiề?c co?i chuyề?c cồ?o quầ?i. Không đườ?ng, Arthur nườ?i muồ?n dẫ?n chườ?ng ta tồ?i đi?a phườ?ng bườ? ẫ?n, co?i bườ? ẫ?n tồ?i đầ? cườ?ng không thề?o chẫ?y xa như vẫ?y. Tiề?u gia ho?a mở to mắt hốt hớ? nhìn Arthur, đườ?c nhiên phẫ?t hiề?c Arthur thụ thương ở chân nhưng sau khi đi vài bước đột nhiên lẫ?i chẫ?y như bay.

Alex cườ?ng đẫ? phẫ?t hiề?c, cong môi cườ?-i lẫ?nh mỗ?c tiề?ng:

- Cao thu?o phẫ?t hiề?c điề?-u cồ?o quầ?i, Arthur, chân cu?o ngầ? co?i vẫ?n dời?-!

Tiề?u Bườ?i Bườ?i kầ?n tườ?ng hung hẫ?n nẫ?m lẫ?y kườ? mỗ?c tầ?c tầ?c:

- Ai nha, đườ?c đườ?c ngồ?c, đườ?ng nườ?i nha, tườ?o tườ?o co?-n muồ?n đầ?nh lườ?n hẫ?n mẫ?-!

Arthur hườ?-n nhiên không giữ kườ? đườ? Renault vườ?ng tử như vườ?-a rồ?-i nườ?a, ngườ?c lẫ?i cao quườ? điề?n nhẫ?, đẫ?m đẫ?m cườ?-i:

- Hai tiề?u quườ?o cầ?c ngườ?-i thầ?c cơ tri?n, theo ta đi thôi, đi đườ?-n tườ?c vườ?i cha cầ?c ngườ?!

Nườ?i xong, Arthur dùng cầ?nh tay nhanh choi?ng tóm lấy hai tiề?u gia ho?a.

Tiề?u Bườ?i Bườ?i cầ?o kinh, nhanh choi?ng ngầ?ng đầ?-u nhiề?-n Arthur, hai đẫ?i nhẫ?n trầ?-n đầ?-y lư? quang:

- Thu?c thu?c, Bườ?i Bườ?i đầ?ng yêu không?

Nhưng Arthur củ?i đầ?-u lẫ?nh lui?ng cườ?-i, ẫ?nh mẫ?t lẫ?nh như băng nhiề?-n ngườ?c lẫ?i Bườ?i Bườ?i:

- Nha đầ?-u, hoả?ng kim tồ?a hườ?-n cu?o ngườ? không công hiề?c rồ?-i!

- Ai nha!

Tiề?u Bườ?i Bườ?i đầ?-u mườ?o đi, phườ?ng phẫ?t như bườ? ngẫ?-n vẫ?n cườ?ng chầ?m đầ?m vẫ?-o, may mẫ?n không bườ? chườ?t ngầ?t! Tinh thầ?-n lườ? cu?o Prince đẫ? chuyề?n qua thân thề?o Arthur!

- Đầ?m khi dời? tườ?o tườ?o cu?o cao thu?o?

Alex vô củ-ng tuở?c giắt?n, mỗl?t chi?o hươl?ng tở?i, ba đi?a mỗl?t tiể?ng, đốl?t nhiên xuẩ?t hiể?n mỗl?t đảl?o lờ quang, ngẩ?nh sinh oanh tạc vào đi?nh đầ-u Prince.

- Tiể?u gia hoả?o, ngườ? duẩ-ng chiề? Thiên Lôi Chi Ngườ? củ-n kễ-m lắ?m!

Prince ngẩ?nh khẩ?ng mỗl?t cú thiên lờ?nh vẫ?n biể-nh yên vô suẩ, co chắl?t củ?nh tay, đem cơ thể?o nướ?o be? củ?o hai tiể?u tuở? e?p lại, hắ?n muố?n ép hai hẩ-i tuở? chố?ng mặt tắ?i chồ?:

- Thẩ-nh thắl?t mỗl?t chuẩ?t cho ta! Ô?

Củ?nh tay của Prince đốl?t nhiên trố?ng rố?ng, củ?i đầ-u nưỡ-n lại, hai tiể?u gia hoả?o kia không biể?t tuẩ-luẩ?c nẩ-o đẩ' biể?n thẩ-nh mỗl?t hẩ?u, xẩ?ch lữ? mỗl?t tiể?ng, theo khe hẩ? trồ?n kỗ?i ngườ?c hẩ?n. Ngay sau đó, tiể?u tuở?o kia không trồ?n không trẩ?nh mẩ-lắ?i hưỡ-n không bay lên, trong miể?ng đố?ng thẩ-i phẩ?t ra hai thanh âm.

- Để? để?, đẩ?nh tên nẩ-y đi!

- Cao thuở, phẩ?i rưỡ?o sắ?ch siở nhuẩ?c!

Đôi mẩ?t đẩ?o nướ?o đốl?t nhiên biể?n sắ?c. Mỗl?t hẩ?a thẩ-nh hoả?o hưỡ-ng, mỗl?t biể?n thẩ-nh tuở? thanh, trên thân thể?o nướ?o củ?ng hiể?n ra hưỡ?ng đảl?o quang hoa, mỗl?t hưỡ-ng mỗl?t tẩ?m, mẩ-lưỡ?ng đảl?o quang hoa trong nhẩ?y mẩ?t dung hưỡ?p, hẩ?a thẩ-nh mỗl?t đảl?o lờ hoả?o quang mang bỗ?o vể-phẩ?a đi?nh đầ-u Prince.

Đây lẩ-củ?i giẩ-? Quang hoa trưở?c khi dung hưỡ?p Prince củ-n nhẩ?n biể?t đườ?c, chuẩ?ng nỏ? phân biể?t lẩ-lờ hoả?o củ?o Duể? Long vẩ-hoả?o ngườ? củ?o Hoả?o Hoẩ-ng. Hai cỗ? quyể?t lưỡ?c lưỡ?ng bẩ?t đố?ng dung hưỡ?p xỏ?ng se? ra củ?i giẩ-?

Prince củ?ng không rỏ? lắ?m! Thân mưỡ-nh hắ? củ-n củ? mỗl?t khưỡ?t điể?m củ?c lỏ?n, củ?ng chẩ?nh lẩ-khưỡ?t điể?m củ?o Arthur, đẩ? chẩ?nh lẩ-tỏ?c đố? không củ?ch nẩ-o củ-ng đẩ?u thẩ-n biể? phẩ?p so sắ?nh, chi?o củ? thể?o đẩ?a vẩ-o thân thể?o ngẩ?nh khẩ?ng. Vưỡ-a rỗ-i Alex dùng thập tam củ?p lỏ? ngườ? nhưng Prince đẩ' đẩ-ng khẩ?ng hẩ?l. Bắ? quá bẩ? giổ-i hẩ?n không đẩ?m, hai loẩ?i lưỡ?c lưỡ?ng dung hưỡ?p bao hẩ-m mỗl?t củ? hẩ? thẩ?o lẩ-m cho ngườ-i ta kĩnh khưỡ?ng. Prince nhanh chổ?ng quay đầ-u nể? quẩ? mỗl?t bển, nhưng vai trẩ?i không trẩ?nh thoẩ?t, ẩ-m ẩ-m mỗl?t tiể?ng, biể? lỏ? hoả?o phẩ?ch da thẩ?t tiêu tẩ?n, toẩ?t ra mỗ? củ? kỗ?i? đen khết lết.

Prince củ? nhẩ?n cơn đau, rưỡ?t củ? kiể?m củ?o Arthur, chể?m ngang hai tên tiể?u gia hoả?o, hưỡ? đố?ng trổ?ng kiể?m quẩ?t kỗ?i trẩ?n trẩ?n cưỡ?ng phong đĩnh tại nưỡ?c ỏ?c, lưỡ?c đạo uy mẩ?nh. Tiể?u gia hoả?o không chĩnh điể?n củ-ng Prince giao phong, đẩ vẩ-o thân thể?o nướ?o be? mà trẩ?nh nể? chung quanh, thẩ?nh thoẩ?ng lắ?i phổ?ng ra dung hưỡ?p lỏ? hoả?o song ngườ? quang hoa, mẩ?y chiề? qua đi, đưỡ?ng nhiên lẩ-m cho Prince không thể?o trẩ?nh đườ?c!

Đẩ?ng chể?t! Hai tiể?u tuở?o dung hưỡ?p xỏ?ng, lắ?i củ? cưỡ-ng đố? củ?o Duể? Long, đẩ?ng hẩ?n, đẩ?ng hẩ?n chẩ?nh mưỡ-nh củ-n chưa củ? dung hưỡ?p Francis nển không củ? đĩnh phong đẩ?u kẩ, bắ?ng không... đi?ch thân Duể? Long tở?i củ?ng đẩ?m đẩ?nh mỗl?t trẩ?n!

Bẩ-ng thân thể?o Arthur chắc không thẩ?ng đườ?c hai tiể?u tuở?o kia, hôm nay chi?o củ? thể?o đẩ?a vẩ-o tĩnh thẩ-n lưỡ?c! Trong hai trổ-ng mẩ?t đố?ng tuở?o của Prince đốl?t nhiên biể?n mẩ?t, củ? như hai nhẩ?n cẩ-u trẩ?ng nển, lẩ-m cho ngườ-i ta nưỡ-n qua không rết mà run!

Tiể?u gia hoả?o trổ? mẩ?t nhìn, đốl?t nhiên xoay ngườ-i bỗ?o chẩ?y. Bẩ?t quẩ? hai hẩ-i tuở?o lại không thẩ?ng nhẩ?t yẩ? kiể?n:

- Cao thuở củ? thưỡ?c lưỡ?c, muố?ng ngẩ?nh đẩ!

- Để? để? ngổ?c, củ? thể?o trẩ?nh thẩ-liể-u mẩ?ng đẩ?nh bưỡ-a lẩ-m giẩ-?

Chẩ?nh lưỡ?c nẩ-y, phẩ?a trên mẩ?t đảl?o đốl?t nhiên truyể-n đẩ?n tiếng phẩ? đẩ? đẩ, theo đẩ? lẩ-Ariza rỏ?ng to:

- Oïl chôi' naì-y, ãaìi chài?t tuồ, ãaìi chài?t nuồ', ta toỉ?i củ?u caỉ?c ngưoi đây! Caỉ?c huynh ãeỉ Tiề-m Sơn trãi n lưu yỉ?!

Prince lông mai ãoỉt nhiên run lên: "Ariza laỉ-m sao laỉi biề?t ãuợc lỏỉ tuyề?n ruỉ?t lui củ0a miỉ-nh?" Trong loạỉn củ0c thề? naì-y, duy nhất có thể phát hiện hãn là Tyre thú nhưng hãn không thể phân tâm! Hẩ?n không biết, mọi chuyện ãeỉ-u tuồ-keỏ vuồ-a rỏ-i hẩ?n khinh thườ-ng, gẫ tuồ-binh trong tai củ? mỏỉt ãaỉ-u dị thú am hiề0u ẩn taỉ-ng vaỉ- truy tung. Giỏỉ-phuỉ?t naì-y ãi0nh ãaỉ-u củ? ãaỉi quân vầy khôỉ?n, Prince tính toán tình thế, không thề0 củ-ng hai haỉ-i tuồ đây ãu, ãaỉ-nh phạ0i củ? ãuợc ãuợc boỏ chaỉ-y, xông lên mắỉt ãaỉ?t, ãoỉ-ng thườ-i ãu-ng biỉ? phạỉ?p liên laỉc củ?i:

- Lỏi Minh, ta oỉ phẩ? a tây bắ?c caỉ?ch Vươg thaỉ-nh ba ãaỉm, ãang biỉ vầy oỉ đây, không tiề?c hề?t thaỏy, laỉp tuỉ?c toỉ?i củ?u viềỉn!

Lúc này trên mặt đất khắp nơi đều là loạn chiến, sau khi bay ra mặt đất, Prince liền lập tức lấy ra tín vật của Xích Quân, lại dùng Lệ Nguyên hiệu triệu bộ phận Ma tộc và vong linh binh sĩ, lộ ra năng lực quân sự của hãn thời kỳ Vãn Thần, tổ chức quân đội nghênh chiến. Toàn chiến trường ãa đánh loạn lên, các chủng quân đội thay nhau "cài răng lược", như những còn cờ ãuợc ném bắ lên bàn. Lúc này, có lẽ ngoại trừ Đổ Đức, các cấp tướng lĩnh khác cũng không người nào có thể thấu hiểu hay nắm rõ toàn cục trong tay!

Sau khi Lỏi Minh khai pháỏ, nhóm truy kích sừng sỏ. Lỏi Minh không phải e ngại Lệ Nguyên, không tùy tiện khai pháỏ sao? Nhưng chiến cuộc lập tức thiên biến, Nguyệt Thần sau khi xuất ra cho mọi người binh khoa phòng ngự lỏi pháỏ, lập tức quay lại truy kích. Nhưng lúc này Lỏi Minh lại không hề ham chiến, ãa mấy câu bố trí ãại bộ phận quân đội tiếp tục công thành, chặn ãịch binh truy kích, còn chính hãn soạỉ lĩnh ãội quân tinh nhuệ hướng tây bắc sơn ãịa xông ãến!

Hỏa Hoằg mở ãường, liên tục phá tan mấy phòng tuyến. Vào thời ãiểm tiếp cận ãội quân sở thuộc Lỏi Minh, Andy sừng sỏ:

- Kia không phải Arthur sao? Ariza vì sao lại ãem binh công kích Arthur?

Nguyệt Thần toát ra thâm sâu hận ý, nghiến răng cười nói:

- Có nhìn thấy tinh thần bí pháp kia không? Hãn không phải là Arthur, mà là... Prince! Andy, ta cho người phụ gia cụ ãại - nguyệt quang. Hỏa Hoằg nũa, ba chúng ta liên thủ giết hãn!

Cuộc chiến bắt ãầu từ lúc rạng sáng ãại hỏn, mặc ãù lúc này ãã trải qua nhiều phiên kịch ãấu nhưng vẫn chưa ãến lúc bình minh. Nguyệt Thần nộ quát một tiếng khắc cốt ghi tâm, liền sau ãó trên mặt đất xuất hiện một quằg ánh trắng, ánh trắng từ từ chiếu lên người Andy, trong khoảnh khắc, tuyết lang tựa hồ tiến vào trang thái huyền ãiệu

- Ngao!!!

Một tiếng sói tru vang xa, thân thể Andy ãột nhiên khuếch trương lớn lên hơn mười lần, hơn nũa lúc này hãn chỉ còn chiến ý rít gào, nhằm thẳng tới Prince vừa mới hội hợp cùng Lỏi Minh!

Prince ãể có thể duy trì trong ãám quân vầy khỏn và hai ãứa trẻ chờ Lỏi Minh ãến cứu viện ãã nỗ lực không ít. Giỏ phút này hãn một tay nắm chặt Lệ Nguyên, ãang nghỉ tạm ãưới sự bảo vệ của quân ãội, mắt thấy một ãầu cự lang tung hoành, ãánh ãầu thẳng ãó không gì cản nỏ, trong lòng lại nặng nề trầm xuống. Mới vừa rồi hai tiể tử kia hợp thể xong thực lực không kém Tứ Ngự Thần Thú ãã làm cho mình bị vầy khỏn trong loạn quân. Hỏm nay thế nào lại xuất hiện một ãầu cự lang thực lực xấp xỉ Tứ Ngự Thần Thú nũa vậy?

Nguyệt Thần lần ãầu thấy Andy biến thân cũng sừng sỏ:

- Nguyệt mắh của ta không ngờ lại có thể có công hiệu thần kỳ ãến vậy!

Mới vừa rồi nói chuyện cùng Francesca và Anne là những người không biết bí mật nên không nói rõ cùng Nguyệt Thần, nhưng lúc này ãứng cạnh Nguyệt Thần là Bắ Bỉ, hãn lạnh lùng nói:

- Tổ hợp dị thú từ sáu khối tinh hạch, lại ãuợc ãeỉ ta dùng bí pháp cải tạo qua, bằng không vốn chỉ là thấp nhất cấp tổ hợp dị thú, sao có thể bạo thẳng lên tới thấp tam cấp ãuợc? Andy có ãuợc như ngày hỏm

nay, nguyệt mãnh của người chỉ là phụ trợ thôi!

Nguyệt Thần quay đầu lạnh lùng thoảng nhìn Bác Bì, lúc này hận ý đối với Prince đã vượt qua hết thấy, bà không hề nghĩ đến ý tứ ngầm ẩn của hắn, gọi Hỏa Hoàng cùng hướng tới Prince chém giết

Dần dần, trung tâm của cả chiến trường bắt đầu chuyển tới một mảnh sơn địa nằm giữa Sư Tâm vương thành và Vạn Lưu sơn.

Khắp nơi đều có đại chiến, nhưng đã có một người hóa thân thành nước, hỗn tạp ẩn mình trong dòng máu tươi, lạnh lùng giương mắt nhìn Lôi Minh, Prince, còn có Bowness đang được giữ ẩm ở phía sau xe.

Phillip đại nhân, hung thủ Bowness giết ngài đang ở trước mặt ta, ngài hãy chờ đi, chỉ cần ta tìm được cơ hội liền lập tức báo thù cho ngài!

Brockman nhẩn nại chờ đợi, dần dần huyết tương bao trùm lấy thân thể hắn, cơ hồ không còn ai chú ý đến một "bãi nước tiểu trâu" khác lạ. Hắn chậm rãi di chuyển gần sát về phía Bowness. Cuối cùng cơ hội cũng đến, Lôi Minh cùng Prince dựa lưng vào nhau, Andy gầm rú, Hỏa Hoàng, Nguyệt Thần, hợp thể hai hải tử bốn người vây quanh, một bên binh tướng đang nóng lòng cứu viện, còn bên kia không còn bao nhiêu cao thủ quan tâm đến Bowness nữa.

Brockman đột nhiên phóng lên, thủy thân kích nhập trong xe. Đúng lúc này Bowness phóng mắt nhìn ra ngoài xem xét thể cục, mắt thấy một đạo thanh thủy phóng tới, Bowness trong tâm biết rõ đây là cái gì, hắn đột nhiên mỉm cười:

- Brockman, ta đường đường là tối cao nghị hội đại nguyên soái, không thể chết dưới tay đạo tặc người được người không xứng để giết ta!

Bowness cường hành điều động một tia đầu khí cuối cùng chấn vỡ tâm tạng, hắn mãnh động toàn thân liều mạng dùng một tia khí lực cuối cùng hét lớn lên một tiếng, rồi khí tuyệt thân vong!

- Bất kể ai được thiên hạ, xin ngài hãy mở cho Tử Huyết Nhân một con đường sống!

Brockman hơi sốc khựng lại, thế nào Bowness lại chết đúng thời điểm này. Cũng tốt, Ma chủ có tôn nghiêm của Ma tộc, chết dưới tay tiểu trâu được Bowness coi là một sỉ nhục nên hắn mới kịp thời kết thúc. Tính đi tính lại, hắn đúng là chết dưới tay Thần Hoàng Francis, không đến nỗi mất mặt! Nhưng là sao Bowness không chịu chết dưới tay Brockman ta cơ chứ? Ta muốn được tự thân báo thù a!

Dẫu sao, bất kể chết dưới tay Đỗ Trần mang danh Thần Hoàng hay chết dưới tay tiểu trâu, Ma chủ cũng đã chết. Vậy hai đại mẫu thể của thiên lệ cũng không còn trên nhân thế, bây giờ chỉ còn Lệ Nguyên - chỉ có thể không chế hay giải cứu mà không thể chế tạo vong linh được nữa!

Mặc dù kỹ thuật vong linh thiên tai bị Ma tộc thượng tầng nắm giữ, bọn họ có thể chế tạo ra một vong linh thiên tai khác, nhưng lúc này vong linh thiên tai đủ để hủy diệt nhân loại đã bị mất đi mẫu thể, kịp thời trăm thảo trừ căn trước khi kịp khuếch tán ra cả Thương Khung đại lục.

Bowness được quy là Đỗ Trần giết chết, vậy trăm thảo trừ đi vấn nạn vong linh thiên tai tự nhiên cũng là Đỗ Trần!

Lệ Nguyên trong tay Prince đột nhiên rung động, từ trên Lệ Nguyên hơi âm cuộn cuộn truyền đến khiến hắn hiểu được mình đã trở thành thống soái duy nhất của minh linh quân đoàn!

Mà lúc này trong đầu thần tù lung

Đỗ Trần vẫn còn đang bị Ngũ Đại Nguyên Lực đè nén nặng nề, bất diệt kim thân đúng là thiên hạ độc nhất vô nhị bí pháp bảo vệ tính mạng, nhưng nó cũng chỉ là bất diệt mà không phải không thương tích. Lúc Đỗ Trần giao phong cùng Margaret, toàn thân chấn động mà thoát lực, giờ đây lại bị Ngũ Đại Nguyên Lực nung nấu, thân thể suy yếu không chịu nổi, chỉ dựa vào năng lực tái sinh vô cùng mạnh mẽ mà duy trì thân thể hoàn hảo vô khuyết cùng bảo tồn sinh mệnh lực căn bản!

Đột nhiên, trong đầu Đỗ Trần nhận được tin tức thần niệm của Ngũ ca, thanh âm cực kỳ phấn khởi: Francis:

- Ngũ ca ta đột nhiên cường hóa, chắc Bowness đã chết, công đức đại việc thiện giải trừ vong linh thiên tai tại đây, người mau kiểm tra tiến độ Liên Hoa đi!

Lời còn chưa dứt, Đỗ Trần đã cảm thấy trong nguyên thần thích phóng ra một lực lượng, bắt đầu từ thiên linh cái trên đỉnh đầu rửa sạch thân thể toàn thân, hướng thẳng xuống hai chân!

- Đồ nhi hắc hắc, hay gọi ngươi là xú tiểu tử đi!

Trong đầu Đỗ Trần vang lên thanh âm Bồ Đào, giống như năm xưa gặm cánh gà, lấy đùi gà đánh người, thân mặc đạo bào nhưng miệng hô phật hiệu, thanh âm giống như thanh âm lão đạo lôi thôi năm nào.

- Tiểu tử ngươi trăm thế làm ác, nhưng kiếp này lại có một chút tuệ căn thiện niệm, cho nên ta mới ban cho ngươi một cơ hội, cho ngươi làm việc thiện rửa sạch bách thế tội nghiệt. Thế ngộ thiên đạo! Lại cho ngươi nhập vào Tà Nguyệt động môn trường, lại ban cho ngươi chỉ chưởng phong lôi, bắt diệt kim thâm. Hôm nay ngươi đã công đức viên mãn, tu thành Liên Hoa thiện pháp quyết!

Linh đài nhất điểm của Đỗ Trần sáng rõ, nhưng vẫn không thoát khỏi bản tính tiểu lưu manh, làm mặt trơ hời:

- Bồ Đào, đây là thông điệp sư phụ nhắn lại, hay là cách khác? Nếu là sư phụ có thể trao đổi trực tiếp, vậy ngài hãy cho ta một câu giải thích - ngài không phải đã từng nói, sau khi ta công đức viên mãn có thể tới gặp Ngọc Đế cùng uống rượu sao? Vì sao bây giờ ngay cả một gã quái vật chưa vĩnh sinh bắt tử Prince cũng có thể thu thập ta thê thảm như vậy?

Đáng tiếc đây chỉ là lời nhắn của Bồ Đào, không có biện pháp cùng Đỗ Trần trực tiếp nói chuyện, nhưng Bồ Đào nói:

- Bây giờ ngươi nhất định muốn hỏi, ngươi bây giờ sao không thể đi tìm Ngọc Đế uống rượu được? Haha, đồ nhi, ngươi nhìn Liên Hoa pháp bảo của ngươi kìa!

Lúc này mấy quẻ pháp bảo trước đây cũng đang bị tù cấm tại một chỗ khác, Đỗ Trần chỉ có thể thông qua thần niệm cùng Đỗ Tư trao đổi. Nhưng trong vòng tù lung của Ngũ Đại Nguyên Lực, một đóa, hoa đóa, bá đóa bên người Đỗ Trần đột nhiên hiện ra sáu đóa hoa sen, quẻ cuối cùng - quẻ Khôn ở trên sáu đóa hoa sen. Sáu đóa sen này tự do chuyển động trong áp lực đè xuống của Ngũ Đại Nguyên Lực, đi đến trước ngực Đỗ Trần, dần dần hợp làm một, hình thành một đóa kim sắc Liên Hoa tỏa ánh sáng ngọc rực rỡ, anh lạc lưu chuyển, huyền mỹ tuyệt luân!

Thanh âm Bồ Đào đột nhiên mờ ảo:

- Quẻ mở đầu là Càn, quẻ kết thúc là Khôn, một âm một dương, một sinh một diệt! Phân chia ra, quẻ Khôn là diệt, nhưng nó có thể thôn thiên phệ địa, thu hết thiên địa vạn vật tan vào trong nó

Đỗ Trần trợn mắt nhìn đóa sen đang tỏa ánh sáng ngọc lung linh an lạc, tâm thần mãnh chấn, mặc dù biết rõ trong đầu chỉ là lời nhắn, nhưng vẫn không thể không hỏi:

- Quẻ Càn thì sao?

Bồ Đào chính đang nói tới đây:

Quẻ Càn là sinh, có thể trợ giúp người không nhập luân hồi, không nhập lục đạo, thượng có thể đi Cửu Trọng thiên, hạ có thể đạp Tu La ngục mà đi, tiêu diêu tự tại ba ngàn đại thế giới xú tiểu tử, có nó người còn không thể đến tìm Ngọc Đế uống rượu được sao?

Trong lòng Đỗ Trần chợt nhói lên một cảm giác

- Thượng khả du cửu trọng thiên, hạ đạp tu la ngục nhi hành, tiêu diêu ba ngàn đại thế giới!

Đỗ Trần đột nhiên rơi lệ:

- Sự phụ, cảm ơn người!

Lúc này, Bồ Đào lại nói:

- Nhưng mà, hàng năm người muốn tìm Ngọc Đế uống rượu nhiều lắm, để người không bị tứ đại nguyên soái đuổi ra khỏi điện Lăng Tiêu Càn Khôn hợp nhất, rồi Hạo pháp Càn Khôn Liên Thai, nguyên thần của người huyền diệu tự tại, đồ nhi, tự lo thân thôi!

Tiên âm cuối cùng cũng kết thúc!

Đỗ Trần trong tù lung của Ngũ Đại Nguyên Lực chậm rãi tỉnh mở hai mắt:

- Đỗ Tư, sao rồi?

- Ối mẹ ơi, Ngũ ca ta chẳng biết sao, đột nhiên năng lực lại thiên biến vạn hóa, các huynh đệ cũng đều khôi phục. Hơn nữa, ba vị lão đại quả Càn đã tổ hợp thành Hạo pháp Càn thai.

- Tốt lắm, Càn thai có thể giúp người "thượng du cửu trọng thiên, hạ đạp tu la ngục nhi hành", một cái sợi thừng của dây sinh mệnh tuyệt không thể làm khó được người! Đỗ Tư, dùng quả Càn phá tan tù lung của người, sau đó không cần vội cứu ta. Sau khi thoát vây âm thầm phóng thích Constantine, phản nghịch cự long thân là thành viên Xích Quân, nhất định hiểu rõ vô cùng đấu thần tù lung này. Mà hắc mắt thấy chính mình đột nhiên xuất hiện ở chỗ này, thân lại chịu trọng thương, nhất định sẽ đi trung tâm đấu thần tù lung tìm kiếm thành viên Xích Quân khác trợ giúp hắc chữa thương. Người âm thầm theo dõi, tìm được trung tâm của đấu thần tù lung cho ta!

- Hảo, có sự tình tìm Ngũ ca, đúng vậy đấy! Nhưng người thì sao?

Đỗ Trần nở nụ cười:

- Quả Khôn là diệt, nhưng có thể thôn thiên phạt địa, thu hết thiên địa vạn vật hấp thu vào trong nó ta muốn ném thử hương vị của Ngũ Đại Nguyên Lực!

Bái quái của Đỗ Trần toàn khai, mà nguyên thần kia lại không phải là quả thứ chín, mà nó là mấu chốt dùng để thôi động Hạo pháp Càn Khôn Liên Thai, có thể nói là bốn mệnh căn nguyên của tiên gia. Nhất thời thực lực Đỗ Trần bạo tăng, quả thứ bảy đã đi tới gần trung điểm của đấu thần lộ, vậy quả thứ tám kia thì sao đây?

Đó là lực lượng chưa bao giờ xuất hiện trên thế giới này, lực lượng siêu việt cực hạn đấu thần giới!

- Vậy kể cùng Đỗ Trần cộng sinh huyết mạch cũng nhận được là Prince thì sao?

Prince cùng Lôi Minh dựa lưng vào nhau chống lại Andy, Nguyệt Thần, Hỏa Hoàng, tiểu tử hợp thể giáp công. Rất mạo hiểm, nhưng đây là chiến trường, còn có rất nhiều binh tướng có thể dùng được. Prince ý và Lệ Nguyên trong tay điều khiển minh linh quân đoàn, liên tiếp chống cự. Hơn nữa, dù sao hắc cũng là Vãn Thần Thần Hoàng, thân kinh bách chiến, bí pháp dụng binh siêu quần, trong lúc cấp thiết cũng không người nào có thể lập tức phá được quân trận của hắc!

Nhưng chính và lúc này, quả thứ tám của Đỗ Trần đã mở, mà cơ thể của Prince lại căn cứ vào pháp tắc cộng sinh huyết mạch, nên đã xảy ra hàng loạt biến hóa

Đầu tiên, Đỗ Trần gia tăng tiên gia nguyên lực, mà tiên gia nguyên lực này Prince cũng không cùng hưởng. Nhưng đấu khí, kỹ năng thân thể, sinh mệnh lực của Đỗ Trần lại không phải gì đó của tiên gia, nên đã chuyển hóa tăng cường theo tiên pháp, phần Prince cùng hưởng là phần này!

Có ai còn nhớ phương pháp phân phối điểm mà năm xưa Andy dùng để đem hết thầy cấp cho tinh thần lực không?

Thân thể của Arthur giờ cũng là như thế. Giờ phút này một cỗ lực lượng bàng bạc tự sinh ra trong cơ thể Prince, nhưng do bị hạn chế thể chất đặc thù của Arthur, mấy lực lượng này toàn bộ phân phối điểm cho khí lực cùng cường độ thân thể, nhưng lại không giúp hắc gia tăng phần nào đấu khí, tốc độ, kỹ xảo...

Hạn chế thể chất tiên thiên cũng chính là nguyên nhân Prince phải dung hợp Đỗ Trần, không dung hợp được nữa khác. Cho dù Prince có kế thừa trở lại đấu khí kia của hắc, cũng sẽ bởi nguyên tắc phân phối điểm mà tất cả đều bị chuyển hóa ra khí lực cùng cường độ, mà đây không phải là thứ Prince mong muốn là linh hoạt sử dụng đấu khí. Cho nên hắc phải trở nên có thể linh hoạt xử lý việc phân phối điểm trước mới dám thu hồi đấu khí của chính mình!

Prince đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to:

- Đây là cái gì? Ha ha, tựa hồ thân thể ta càng lúc càng mạnh?

Chỉ thấy cơ thể Prince bành trướng một lượt, lớp da trở nên giống như cương thiết, lại tựa như được bao phủ bởi trăm tấm chắn, phòng ngự chắc chắn vô cùng!

Prince cảm thấy rất đau, chỉ trong thoáng chốc, một cỗ lực lượng hùng hậu cường hóa thân thể, khiến hắn cảm thấy cơ bắp cứng chắc hơn rất nhiều, thân thể bành trướng tựa như muốn bạo phát. Bất quá Prince cắn chặt răng chịu đựng, hắn vừa vui mừng vừa sợ hãi nói:

- Lôi Minh, nhất định là Francis có dị biến, ta mới có thể đột nhiên cường biến, bây giờ thân thể ta cường mạnh có thể đạt tới thập ngũ cấp trong truyền thuyết, vậy... ta mở đường, người cản phía sau, chúng ta lập tức đi tới chém giết một phen!

Lôi Minh lúc này đại hỉ:

- Thân thể cường hóa thập ngũ cấp? Chỉ tôn, thiên hạ còn ai có khả năng giết ngài a!

Prince cười ngạo nghễ, lúc này Hỏa Hoàng phóng một đạo hỏa diễm trường đao tấn công đến, Prince không tránh né, vươn tay phải đỡ thẳng. Ầm ầm một tiếng, hỏa diễm tắt ngấm, tay hắn lại không tổn hao gì.

- Hừ, quả nhiên là hảo thân thể. Lôi Minh, chúng ta đi!

Thân thể cường đại như thế, người nào có thể ngăn cản?

Sanh Mệnh thụ phát hiện trước tiên Đỗ Trần có dị biến, nàng đột nhiên cảm thấy được người trong lò trở nên hoàn mỹ, khiến người người phải khiếp phục!

- Các vị cẩn thận! Francis có đột biến!

Đỗ Trần cười nhạt:

- Đúng vậy, ta không giống như vừa rồi!

Sanh Mệnh thụ quát:

- Francis, bớt nói sàm đi, người trốn không thoát đâu!

- Trốn? Ta không cần. Bắt các người rồi đường đường chính chính đi ra ngoài không phải rất tốt sao?

Nói xong, trong mắt Đỗ Trần chợt lóe hàn quang, đóa tổ hợp trước ngực xuất ra Liên Hoa, kế tiếp trên trán đột nhiên xuất ra một đạo kim quang vòng bên người Đỗ Trần một lượt rồi biến mất. Đại Địa Tinh Hoa không kịp nhìn đạo kim quang thứ nhì, đạo thứ ba đã đến. Thánh Khí Lô, Dong Hỏa Chi Tâm hết thấy biến mất, chỉ còn lại Tánh Mạng thụ sững sờ nhìn Đỗ Trần huyền ảo trên không, bốn phía trống rỗng, các đại nguyên lực đã biến mất vô tung tích.

Đỗ Trần tay cầm dài sen cười nói:

- Dài sen của ta ngăn cách tất cả liên lạc với ngoại giới, cho dù chính Prince khế ước cũng khó lòng vượt dài sen chế ngự các người, an tâm nghỉ ngơi đi!

Đỗ Trần lại nhìn qua Sanh Mệnh thụ:

- Mấy người này đều là do tinh thần khế ước bức bách, còn người lại cùng Bowness hợp tác, vậy bảo ta nên xử trí người như thế nào?

- Định!

Đỗ Trần khai mở đại môn thí nghiệm thất, đi tới hành lang, liếc mắt thấy bên ngoài đang tiến đến ngăn trở Xích Quân, chỉ cười cười, rồi dùng dài sen mở đường, trực tiếp đi tới phòng tù thứ nhất trước cửa.

Chỉ động tay vài cái phòng tù đã được mở, hắn bắt gặp một khuôn mặt kinh ngạc không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Đỗ Trần cười nói:

- Các hạ, ta có khả năng giải cứu các người, bất quá... các người phải phối hợp với ta, duy trì trật tự. Người có thể nói cho ta biết có biện pháp làm được điểm này không?

Vị tướng kia sững sốt một lúc, rồi cuống tiểu nói:

- Được cứu rồi? Chúng ta được cứu rồi?

Hắn nắm chặt hai nắm tay:

- Có một người có thể giúp người duy trì trật tự... chính là đầu thần tù phạm hắc bang lão đại - Duệ Long!

.

Đỗ Trần nhướng mày:

- Có ý tứ, cha Alex không thể ngờ lại ở chỗ này. Biết Duệ Long bị giam giữ ở nơi nào không?

Vị tướng nọ bị nhốt đã ngàn năm, không kìm chế được nóng vội, thét to:

- Tù phạm lão đại đương nhiên ở tại nơi tốt nhất, tại tù lung tầng đỉnh!

Đỗ Trần thoáng nghĩ một chút, thả vị tướng nọ. Nhưng vào lúc này...

Nguyên thần Đỗ Trần khẽ run, công lực đột nhiên lại tăng thêm! Hắc, nguyên lai bát quái chỉ là công đức viên mãn, tự mình ngày sau còn có thể dùng việc thiện làm phương pháp tu luyện tiếp tục, hơn nữa chỉ cần có việc thiện, tu luyện liền không có đỉnh phong, thành tựu không có giới hạn!

Đỗ Trần vừa đi vừa mở tù môn, trong khoảnh khắc hằng trăm tù binh đi theo phía sau hắn, hưng phấn la hét hỗn loạn, mà lúc này, công lực Đỗ Trần theo đó từng bước gia tăng...

Prince vốn đánh đầu thắng đó, thắng tiến không gì cản nổi, hạ được Hỏa Hoàng, bại lui nhân tộc, nhưng đột nhiên một cỗ lực lượng trong cơ thể hắn phát sinh - Đỗ Trần tiên gia nguyên lực tiến bộ, một lần nữa làm Prince đầu khí tấn cấp, toàn bộ phối hợp với cơ bắp.

Phốc! Cơ thể cường hóa rất mạnh, bành trướng quá nhanh, ép đến một tay Prince bạo phát. Prince nhướng mày, kinh ngạc vì thân thể cường hóa quá nhanh, nhưng lại mừng như điên vì chưa bao giờ tự cảm thấy quá mạnh mẽ như vậy!

Đỗ Trần đi tới tầng tù thất cao nhất, tiện tay mở cửa tù lao, bên trong liền vọng ra một tiếng thét kinh hãi:

- Francis? Ha ha, ta biết lúc trước bảo vệ ngươi là không sai!

Bên trong tù thất, vài người đang ngồi, đều là lão nhân. Tại ghế chủ vị là một tráng hán hơn năm mươi tuổi, người bên cạnh không ngờ lại là Demis!

Đỗ Trần cười nói:

- Giáo thụ, ta tới đón các người về nhà? Vị nào là Duệ Long? Ta muốn nói chuyện với hắn.

Tráng hán nọ đứng lên:

- Không cần phải nói, Francis, có rất nhiều việc Demis đã nói cho ta biết. Từ giờ trở đi, Duệ Long ta giao cái mạng này cho người. Chỉ cần người còn làm Thần Hoàng ngày nào, ta sẽ còn ở sau lưng người ủng hộ ngày đó.

Đỗ Trần sững sốt, chuyện gì đang xảy ra? Nói thế nào thì Duệ Long cũng là đứng đầu Tứ Ngự Thần Thú, cho dù bị một mỗi cũng có tôn nghiêm của thần thú, như thế nào lại có thể tùy tiện nói ra "Giao mạng"? Đã biết cuộc đời rất may mắn, nhưng chưa bao giờ lại quá may mắn như vậy!

Duệ Long thấy Đỗ Trần đang nghi hoặc, bèn cười cao ngạo:

- Chúng ta sớm rõ năm đó, Wolfe cảnh báo trước cho ta về đại tai nạn sự tình, nhưng ta lại đối với người không có tin tưởng, khiến cho hắn khó xử không ít - Ta nợ gia tộc các người một phần nhân tình! Năm đó ta nghĩ đã kịp bồi thường, nhưng lại không có tại Thẩm Thủy Hồ bảo vệ Bắc Bì. Hôm nay nếu không xuất ra chút thành ý, ta thật không mặt mũi nhìn người!

Thẩm Thủy Hồ, Bắc Bì?

Demis cười mỉa nói:

- Ai nha, ta cũng mới không lâu đây biết được việc này. Không phải người theo ta hỏi qua cái gì Thẩm Thủy thần thú sao? Đồ ngốc, Duệ Long chính là ở trong cây sinh mệnh cứu Hỏa Hoàng không thành, cuối cùng bị Margaret cầm tù tại Thẩm Thủy Hồ! Hì hì, sau này biết Bác Bì đã chết, Duệ Long áy náy mãi đến nay.

Đỗ Trần bình tĩnh, nhưng liếc mắt nhìn bộ dạng tức giận của Demis, cau mày hỏi:

- Hôm nay có thể nói cho ta biết, người đích thực là ai?

Demis nhăn nhó nói:

- Quên mất, để ta nói cho người... Bất quá, chúng ta vừa đi cứu người, vừa nói tỉ mỉ cho người rõ.

Nguyên lai, ngày đó Auerbach giả mạo Nguyệt Thần, thánh khí giả mạo Auerbach. Hai người một đường trốn chết! Sau cùng, Auerbach bị lôi hỏa thiêu gần chết, nhưng chính thánh khí nọ lại liều chết mang Auerbach chỉ còn thoi thóp đào tẩu Ngân Nguyệt đảo! Thánh khí từ Auerbach vốn vẫn đi theo hắn, biết toàn bộ bí mật ký ức Auerbach, thì đương nhiên có thú hoàng bất diệt thể bí pháp của thú hoàng gia tộc! Thánh khí cứu không được Auerbach, bèn dùng thú hoàng bất diệt thể phong trụ Auerbach ở giữa Ngân Nguyệt hồ, hy vọng sau nhiều năm thú hoàng bất diệt thể có thể cứu Auerbach từ bờ tử vong trở về...

Sau đó thánh khí tinh thần vẫn hỗn loạn. Nói khó nghe một chút, chính là tinh thần phân liệt, đôi lúc nhớ ra mình là Auerbach, có khi lại nhớ mình là tội nhân, cứ như vậy, hắn ngờ ngờ nghếch nghếch, hơn nữa cùng Margaret đối nghịch!

Mà Auerbach bị phong ấn, thực sự có phục hồi, nhưng quá trình cực kỳ chậm. Trong khi đó Đỗ Trần lại phá nát thú hoàng bất diệt thể dạng nham thạch, làm hỏng quá trình hồi phục của Auerbach. Đến khi Auerbach tỉnh lại thì đầu khí hồi phục dừng lại ở thất cấp, trí nhớ cũng không được rõ ràng!

Lúc nghe xong những lời này, Đỗ Trần đã cứu ra ba ngàn tù binh. Những tù binh này tích lũy cừu hận đã ngàn năm, nay mặc dù bọn họ thân thể yếu nhược, nhưng vẫn liều chết đánh về phía Xích Quân.

Đỗ Trần nhìn lại, lặng lẽ hỏi Demis:

- Vậy, bây giờ người rõ ràng biết được tự mình chính là thánh khí?

Demis cười khổ một tiếng:

- Nói thật, tuyệt đại đa số thời gian ta còn cho rằng tự mình chính là Đỗ Đức, ha... ta là khí, lại tao ngộ nguy cơ cận kề tử vong, ý thức thánh khí sẽ chiếm thượng phong, dẫn tới hấp thụ chút thần mộ vào bổ sung thân thể...

Nói rồi, hắn thấp giọng cầu khẩn:

- Ta thì không đáng kể, nhưng Bì Ca tử sĩ thật sự đáng thương, xin người giúp bọn chúng một chút.

Trong lúc Đỗ Trần suy nghĩ, Duệ Long đứng ở nơi cao nhất, giơ cao tay hô:

- Các huynh đệ, ta là Duệ Long! Các người mau nghe, đương kim Thần Hoàng Francis đến cứu chúng ta! Các người mau thành thật cho ta, theo lệnh Francis duy trì trật tự, nếu không... ta liền con mẹ nó!

Đỗ Trần thầm nhủ, Alex trưởng thành không nên giống cái bộ dáng này! Chúng ta làm tiểu thâu, không làm xã hội đen hung ác!

Một lão nhân lặng lẽ đi tới phía sau Đỗ Trần, thấp giọng nói:

- Biết vì sao Duệ Long vừa thấy người liền nghe lệnh không?

- Hắn nói là thiếu tộc chúng ta một phần nhân tình!

- Hừ, sự tình đích thật là... Demis đã sớm nhận ra dưỡng tử của người Alex là con của Duệ Long, đã nói cho hắn biết! Lúc ấy Duệ Long vừa nghe người lập Alex làm hoàng thái tử, hắn chỉ hận không được đứng lên vả người!

- Ý của lão là...

- Duệ Long ham muốn quyền thế điên cuồng... biết được như thế nào không chế hắn chưa?

Đỗ Trần bĩu môi, khó trách ngày ấy Hỏa Hoàng có thái độ cổ quái khi hấn hủ Duệ Long có ý kiến gì không nếu hấn thu dưỡng Alex.

- Đa tạ lão chỉ điểm! Còn chưa thỉnh giáo lão tính...

- Hảo, ta Lôi đình chiến thần Batuque! Hắc, Demis nói cho ta biết cháu gái ta Anne với người...

Số tù binh được giải thoát và công lực không ngừng tăng cường, ở mặt kia Prince lại gần phát điên!

- Dừng lại mau, mau dừng lại, a!

Thân thể Prince đã bành trướng thành một quái vật cơ bắp khổng lồ. Đỗ Trần tiên gia nguyên lực liên tục tăng lên một đường, liên khiến cho đấu khí cũng không ngừng tấn cấp. Khi đấu khí thập nhất, thập nhị cấp, Prince còn có thể chịu được. Nhưng hôm nay Đỗ Trần đấu khí chỉ sợ đã vượt qua thập tứ cấp, đạt tới thập ngũ, như vậy toàn bộ lực lượng khổng lồ cấp dồn cho Prince, mà cầm giữ lực lượng này tại cơ bắp... hấn làm được sao?

Nhìn diện mạo Prince, cơ bắp bành trướng đến nỗi ngũ quan biến dị, Lôi Minh khản trương la lên:

- Chí tôn, ngài làm sao vậy?

- Ti, ti!

Prince thanh âm ảm ố, nhưng vẫn có thể biết rõ trạng thái chính mình. Đấu thần tổng cộng có thập ngũ cấp, cao hơn nữa chỉ sợ là không còn thuộc về lực lượng cuộc sống! Francis không biết thế nào mà đấu khí một đường tăng liên tục. Ta cùng hưởng theo, cường hóa cơ bắp, đấu khí cũng càng ngày càng nhiều! Bây giờ... bây giờ cơ thể ta đã quá cường hóa, không thuộc loại trong cuộc sống, nhanh nhanh không... không chịu được nữa rồi!

Xa xa, những người truy kích cũng thấy được Prince cấp tốc bành trướng thân thể, đều sửng sốt.

Hợp thể tiểu tử nói:

- Ô? Bối Bối rất tò mò!

- Cao thủ, nhìn rõ ràng... nhưng ta không nói!

Andy nhú mày:

- Ta, Chris Andy có một giấc mộng, nhất định muốn sinh cầm Prince, sau đó dụng biện pháp này của hấn... nuôi vú trâu! Sách sách!

Nhìn chằm chằm cơ thể Prince, tuyết lang chảy nhều cả nước miếng ra!

Nguyệt Thần cầm một dụng cụ trắc lượng, đột nhiên cả kinh nói:

- Mật độ cơ bắp Prince lên cao cực kỳ kịch liệt, đã bắt đầu ép nén nội thể cùng các mạch máu. Ha ha... hơn nữa, cơ thể hấn cường hóa không ngừng... sớm muộn gì cũng chết!

Hỏa Hoàng nhìn thế cục, cùng trưởng huynh Steve của Thần Hoàng Francis cười lạnh nói:

- Không cần liệu mạng với Prince! Andy, Hỏa Hoàng, các người hợp sức đánh chết lão Lôi Minh đó là được!

Francis giải phóng tuyệt đại đa số tù binh sau đó thì thào:

- Đỗ Tư, tìm được hạch tâm chưa?

- Tìm được rồi!

Ngũ ca thanh âm có chút chần chừ, Đỗ Trần mang theo đông đảo tù binh đang sát cánh Ngũ ca thì phát hiện mấy vạn đại quân xông vào cửa tù lung đấu thần, mà cầm binh lại bất ngờ chính là... Tuyết Ny!

- A di...

Tuyết Ny cười bất lực, người rung lên, chính là bị khế ước phong tỏa.

- Francis, việc gì cũng không nên nói! Hắc, Tuyết Cơ đã bị ta đánh xỉu, lúc này không cần đối mặt làm khó xử... người không cần lo cho ta. Trước tiên hãy thu giữ lại Tuyết Cơ, còn Avril ở bên trái, tù lung thứ ba. Nàng cũng an toàn!

Nói xong Tuyết Ny chậm rãi giơ tay lên, trăm lần không tình nguyện chuẩn bị chiến đấu!

Đỗ Trần cười, trong tay giơ lên đài sen:

- A di không có biện pháp phản lại Prince khế ước phải không? A di không nên cử động, xem ta!

Nói rồi, Đỗ Trần đài sen chuyển động, một đạo quang hoa quấn Tuyết Ny vào Liên Hoa, sau đó lại thu hồi Tuyết Cơ, gọi người tìm Avril về rồi rảo bước đến tù lung đầu thần trước mặt, liếc qua:

- Hừ, lại là chuyển mặt mã tảo, kỹ thuật của Prince...

- Ca ba!!!

Đỗ Trần mở tung khóa, quay đầu quát:

- Chư vị anh hùng, các người... tự do!

Đầu thần tù lung im lặng một lúc, mọi người chính mắt thấy việc giam giữ được bãi bỏ, mồm miệng tê liệt, rồi đột nhiên bộc phát ra, tiếng hét rung trời:

- Tiến ra ngoài, bắt Prince chém nghìn đao báo thù!

Giải cứu chúng thần bị nhốt, đại việc thiện hoàn thành!

Đỗ Trần nguyên thần lực lượng bên trong lại một lần nữa thăng tiến, hắc thống khoái vung tay, ngửa mặt lên trời hét dài:

- Tiến ra ngoài!

- Oanh!!!

Bên ngoài truyền đến một tiếng kinh thiên động địa. Ngũ ca, đột nhiên bật cười nói:

- Francis, Prince đã bị người làm việc thiện quá nhanh mà chết!

Đỗ Trần sắc mặt cổ quái, trầm mặc một lúc, đột nhiên vội la lên:

- Bây giờ Lệ Nguyên có an toàn không?

Bên ngoài, theo Prince bạo nổ, tất cả mọi người ý thức được một vấn đề. Mới vừa rồi loạn chiến, không ai chú ý Lệ Nguyên, mà Lệ Nguyên hẳn là ở trên người Prince. Bây giờ Prince bạo nổ mà chết, Lệ Nguyên... cũng không còn!

Trời ạ, vong linh binh đoàn đã mất đi không chế!

Steve điên cuồng hét lên:

- Nói cho Đỗ Đức, bỏ hết thầy đại giới, tàn sát vong linh cho ta!

- A, gấp cái gì?

Một bóng người chậm rãi từ trong nước hiện ra, cầm trong tay một vật nhỏ, nhắm vào Steve ném tới:

- Ta, Brockman, có thể thâu Lệ Nguyên một lần, là có thể thâu lần thứ hai... Bác Bì, nói cho Francis, ta hiểu được ý tứ câu nói của hắn!

Nói xong, Brockman ôm lấy tiểu Tyre thú, phiêu nhiên đi tới!

- Lệ Nguyên này, coi như lễ vật cảm tạ hắn, giờ cũng đến lượt ta tự do!

Mọi người sững sờ, Ariza định tiến lên ngăn trở, Bác Bì ngăn lại:

- Ngốc tiểu tử, Francis đã nghĩ chuyện buông tha hắn!

- Vì sao?

- Có nhớ Francis đã nói với hân thế nào không? Adams muốn đến...

Bác Bì tung Lê Nguyên trong tay:

- Adams muốn đến giết người, Brockman, người còn không lo mà chờ chết sao? Ha ha, Thân phận Thần Hoàng không cho phép hân tha phóng tù binh, chỉ có thể nói như vậy. Nhưng Brockman đến hôm nay mới suy nghĩ tường minh, thực sự là quá ngốc mà!

Hỏa Hoàng tiếp lời:

- Bất quá hân kỹ thuật thâm đạo thật lợi hại, các người có ai nhìn thấy hân từ khi nào lấy đi Lê Nguyên từ trên người Prince?

Mọi người nhìn nhau, vừa rồi quá loạn, không ai thấy rõ Brockman rốt cục làm thế nào!

Chính lúc này, xa xa Vạn Lưu sơn vang lên tiếng hoan hô:

- Tự do, chúng ta tự do!

Mọi người nhìn lại, vô số lão nhân, lão thái thái, ôm lấy Đỗ Trần từ trong cửa chính, tung hô...

Prince đã chết, nhưng không phải tất cả đã chấm dứt. Suốt nửa tháng, Bác Bì không chế vong linh, cầm giữ bọn họ tại thâm sơn lão lâm, định kỳ cung cấp thực vật còn sống. Thống quân Đỗ Đức tiếp tục tảo trừ Tử Huyết Nhân, mọi người đều lo phận sự, đồng tâm hiệp lực thu thập tàn cuộc.

Nửa tháng sau, Đỗ Trần tại Sư Tâm vương thành nhìn đạo văn kiện trong tay, cười hỏi:

- Ferdinand viện trưởng. Ilan thủ tướng, các người đề nghị không nên diệt tuyệt chủng tộc, không cầm giữ Tử Huyết Nhân, mà là dùng phương pháp sau Vãn Thần đại chiến, dung hợp thống trị, để bọn họ tự rời khỏi tam đại lực lịch sử... có ý tứ!

Ma tộc đại nhân vật kế hoạch, số 3 Ferdinand cười nói:

- Bệ hạ, chúng ta cũng là vì danh tiếng ngài mà lo lắng, hơn nữa chúng ta có nói qua biện pháp này có tiền lệ...

Đã là thủ tướng Lanning, Ilan cũng cười:

- Bệ hạ, loại chuyện diệt tộc này, sự tình như thế nào lại có thể có trong lý lịch cao quý của ngài chứ? Hơn nữa...

- Tốt lắm, tốt lắm!

Đỗ Trần cầm văn kiện giao cho Ilan:

- Ta phê chuẩn, các người ngày mai giao bản đề án cho thượng nghị viện, nếu thượng nghị viện không có vấn đề gì, các người tiến hành đi!

Hai người nhất thời mừng rỡ, sau khi Bowness chết đi, bọn họ vì tìm đường sống cho Ma tộc mà suốt ngày lo sợ, cuối cùng hôm nay trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Nguyên soái, ngài yên tâm, chỉ cần còn chúng ta, nhất định giữ cho Tử Huyết Nhân một con đường sống!

Bọn họ vừa rời đi, Bác Bì từ chỗ tối xuất hiện, lạnh lùng nói:

- Theo lời của Sanh Mệnh thụ, hai người kia có thể có vấn đề.

Đỗ Trần khoát tay:

- Quên đi, buông tha bọn họ! Còn họ, ta đi rồi, Ma tộc mới có hy vọng sống sót. Ta lưu họ lại, cũng là cấp cho Tử Huyết Nhân một đường sống! Đại ca, ta đã đề nghị Ted làm tổng đốc Ma tộc, Helen là người thừa kế, người cần giúp ta đưa chính sách này tiếp tục quán triệt!

Bác Bì yên lặng gật đầu:

- Người phải đi? Một mỗi, tưởng nên nghỉ ngơi một chút? Ân, như kiếp này Sanh Mệnh thụ cùng Bối Bối ký khế ước, Thánh Khí Lô cùng ta ký khế ước, Bì Minh Chi Lê cho Dịch Cốt, Đại Địa Tinh Hoa, Dong Hỏa

Chi Tâm cho mẫu thân cùng ngoại công... tam đại lục căn cơ bình ổn! Mà các vị lão thành đã trở về. Hơn nữa, Nguyệt Thần và ngoại công tạo thành liên minh trưởng lão viện, cùng Văn Thần ngũ gia chủ trì hành chính. Nhân loại chính cục trong một thời gian ngắn sẽ không loạn... Người có thể yên tâm nghỉ ngơi một đoạn thời gian!

Đỗ Trần cười cười hỏi:

- Tuyết Ny a di mang theo Tuyết Cơ, cùng Bì Ca tử sĩ đi Thảm Thủy Hồ, bọn họ tìm được thi thể của thê tử, sau đó dùng bí pháp chuyển hóa thành vong linh, lại do ta gia trì quá trình tiến hóa anh linh... người không đi theo quan sát sao?

Bác Bì cười cười, đột nhiên biến thành bộ dáng Steve:

- Tuyết Ny... ta nắm chắc trong tay. Lão Tam, chuyện này đại ca tự tin với người a!

Đỗ Trần ha ha cười lớn, trình độ tán gái, Steve hẳn tự tin một cách tuyệt đối. Xem ra Tuyết Ny a di... lão thiên phù hộ a!

Lúc này bên ngoài vang lên tiếng đập cửa, Mayfair mang hành trang vào cửa, cười khổ nói:

- Ta phải đi đây, đi tìm phụ thân các người!

Hai người sững sốt, Mayfair giải thích:

- Sáng nay ta giải thích hết mọi thứ với Angius. Ai, hẳn như thế nào, các người đều hiểu rõ, cho dù trong tâm biết không đúng, nhưng cũng không còn mặt mũi nào chường ra... Hẳn bỏ gia tộc lại cho Charlie, không biết trốn đi đâu, ta muốn đi tìm hắn về!

Hai huynh đệ nhìn nhau, không nói một lời, đứng dậy tiễn Mayfair đi.

Thả bước trong Sư Tâm vương thành, Đỗ Trần nhìn thành thị, đột nhiên thở dài, đáng tiếc Arthur không còn...

Bác Bì cười nói:

- Nguyệt Thần vào trưởng lão viện, sau đó Sư Tâm vương vốn mê luyện năng, đột nhiên nguội lạnh hẳn, hôm nay lại cưới thê tử, tin là không lâu nữa, người có thể chứng kiến một tiểu Arthur!

Đỗ Trần cười cười, trong lòng nhủ: "Nguyệt Thần có quyền binh, Sư Tâm vương khôi phục bình thường Nguyệt Thần không phải tốt lành gì, bất quá là có chia bù xẻ ngọt, mọi người mới có thể có cuộc sống tốt!" Đang nghĩ ngợi, Đỗ Đức đâm đầu đến:

- Bệ hạ, ngài muốn tiễn thái hậu đi xa sao?

Đỗ Trần gật đầu:

- Chẳng những thái hậu muốn đi xa, ta một thời gian ngắn nữa cũng phải dời xa, ta đi rồi... liên minh quân đội giao cho người cầm giữ, ta tin tưởng Auerbach có thể làm được!

Đỗ Đức đột nhiên cười, giọng kìm nén, như đang bị đùa cợt quá mức, cả giận nói:

- Bệ hạ, ta còn là Đỗ Đức! Để cho Demis làm Auerbach, ta.. ta không chịu được một đám đầu thần tù lung cho tới lão thái thái, mỗi ngày tìm ta lãnh giáo bản sự!

Đỗ Trần sững sốt, đột nhiên phá ra cười:

Được rồi, chuyên gia tù binh Ma tộc đang nghiên cứu Minh thú kỹ thuật, bọn họ nghiên cứu trừ bỏ tệ bệnh cho JuJu thú cùng vong linh, để cho bọn họ trở thành tam đại lục chủng tộc bình thường. Người mau đáp ứng họ!

Sau khi tiễn Mayfair, Đỗ Trần lại bảo Bác Bì đi lo sự vụ giáo đình, sau đó tự mình đi tới hậu viện.

Liya đang ở cùng Avril, Anne hai nàng trong viện trêu chọc nhau. Đỗ Trần vừa tới, Liya giả vờ tức giận nói:

- Uy, người nói thiên hạ thống nhất, mọi người đều có chức vụ, người như thế nào ngược lại để ta đây... không sự vụ!

Đỗ Trần cười cười, không trả lời, đột nhiên hỏi:

- Hết thấy sự tình ta đều an bài hoàn hảo, tính đưa người đi xa một chuyến, có hứng thú không?

Liya mặt đỏ lên:

- Tại sao lại đột nhiên đi xa?

- Ta đáp ứng người sau đại chiến chấm dứt, ta cần...

Avril đột nhiên ngắt lời Đỗ Trần:

- Bệ hạ, Avril không dám làm ngài thêm phiền toái, bất quá có một câu phải hỏi - tại đấu thần tù lung, ngài nói muốn chúng ta còn sống thoát ra ngoài, còn... cho Anne một hứa hẹn. Hôm nay, ngài có thể nói cái hứa hẹn này là gì không?

Đỗ Trần cả kinh, nhìn thoáng qua sắc mặt Anne đỏ bừng, không biết nên hỏi thế là tốt hay không nữa.

Anne nhẹ nhàng đứng lên hỏi:

- Các người muốn đi đâu? Ta và Avril cũng muốn đi ra ngoài cho thoải mái, mọi người có thể cùng đi được không?

Đỗ Trần trong lòng khấn nguyện, đưa mắt cầu cứu Liya. Liya lại thầm thở dài, kéo Đỗ Trần sang một bên, thấp giọng nói:

- Avril vì người làm được loại việc này, ta... không biết nói gì, nhưng người mau cho nàng đi cùng! Hôm nay, liên minh cầm quyền do Văn Thần ngũ gia làm trung tâm trong trường lão viện, người còn lo lắng gì... mau cấp cho đại biểu ngũ gia Anne mặt mũi đi!

Đỗ Trần lấp bắp:

- Chính là ta...

Liya hung hăng trừng mắt liếc Đỗ Trần:

- Không cảm tình, có thể bồi dưỡng cảm tình, rõ chưa?

Đỗ Trần đột nhiên ôm lấy Liya, hung hăng thân một cái, Liên Hoa xuất hiện, mang ba nàng lên không. Liya cả kinh, vội hỏi:

- Ô, người nói đi là đi, không cần cáo biệt người khác sao? Ta không như vậy được, tên tiểu tử kia!

Đỗ Trần cười ngạo nghễ:

- Thượng khả du Cửu Trọng thiên, hạ khả đạp Tu La ngục nhi hành, tiêu dao ba nghìn đại thế giới... Ta dùng Càn Khôn Liên Hoa tùy tiện một chút thì đã sao? Chúng ta cũng không phải không trở lại, nhớ người khác thì sau này đến thăm.

Liya nép vào ngực Đỗ Trần, nhỏ giọng hỏi:

- Uy, người bay cao như vậy, đến tột cùng là muốn đi đâu?

- Có người có thể chờ ta một ngàn năm, nhưng người cùng các nàng thì không được! Ta không muốn trăm năm sau, nhìn các người bỏ ta mà đi... Theo ta đi, ta cần tìm một người tên Bồ Đào, lão gia này có bản lĩnh cho các người vĩnh viễn cùng với ta!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lien-hoa-bao-giam>